

Tứ Đại Tài Phiệt : Gặp Gỡ Đại Nhân Vật Tỷ Phú

Contents

Tứ Đại Tài Phiệt : Gặp Gỡ Đại Nhân Vật Tỷ Phú	3
1. Quyển 1 - Chương 01-10	3
2. Quyển 1 - Chương 11-20	14
3. Quyển 1 - Chương 21-30	24
4. Quyển 1 - Chương 31-40	35
5. Quyển 1 - Chương 41-50	44
6. Quyển 1 - Chương 51-55	54
7. Quyển 2 - Chương 01-10	58
8. Quyển 2: Chương 11-20	76
9. Quyển 2 - Chương 21-25	94
10. Quyển 3 - Chương 01-05	103
11. Quyển 3 - Chương 06-10	113
12. Quyển 3 - Chương 11-15	122
13. Quyển 3 - Chương 16-20	130
14. Quyển 3 - Chương 21-25	140
15. Quyển 3 - Chương 26-30	149
16. Quyển 3 - Chương 31-35	158
17. Quyển 3 - Chương 36-40	167
18. Quyển 4 - Chương 01-05	177
19. Quyển 4 - Chương 6-10	186
20. Quyển 4 - Chương 11-15	195
21. Quyển 4 - Chương 16-20	204
22. Quyển 4 - Chương 21-25	213
23. Quyển 4 - Chương 26-30	223
24. Quyển 4 - Chương 31-37	233
25. Quyển 5 - Chương 1-5	246
26. Quyển 5 - Chương 06-10	256
27. Quyển 5 - Chương 11-15	267
28. Quyển 5 - Chương 16-20	277
29. Quyển 5 - Chương 21-25	287
30. Quyển 5 - Chương 26-30	298
31. Quyển 5 - Chương 31-35	309
32. Quyển 5 - Chương 36-40	319
33. Quyển 5 - Chương 41-47	330
34. Quyển 6 - Chương 01-05	345
35. Quyển 6 - Chương 06-10	365
36. Quyển 6 - Chương 11-15	376
37. Quyển 6 - Chương 16-20	387
38. Quyển 6 - Chương 21-25	397
39. Quyển 6 - Chương 26-29	407
40. Quyển 7 - Chương 01-05	416
41. Quyển 7 - Chương 06-10	426

42. Quyển 7 - Chương 11-13	436
43. Quyển 7 - Chương 14-16	443
44. Quyển 7 - Chương 17-20	450
45. Quyển 7 - Chương 21-23	459
46. Quyển 7 - Chương 24-26	465
47. Quyển 7 - Chương 27-30	472
48. Quyển 7 - Chương 31-33	480
49. Quyển 7 - Chương 34-36	487
50. Quyển 7 - Chương 37-39	494
51. Quyển 7 - Chương 40-41	501
52. Quyển 8 - Chương 01-03	506
53. Quyển 8 - Chương 04-06	513
54. Quyển 8 - Chương 07-09	519
55. Quyển 8 - Chương 10-12	526
56. Quyển 8 - Chương 13-15	532
57. Quyển 8 - Chương 16-18	539
58. Quyển 8 - Chương 19-21	545
59. Quyển 8 - Chương 22-24	552
60. Quyển 8 - Chương 25-27	559
61. Quyển 8 - Chương 28-30	566
62. Quyển 8 - Chương 31-33	573
63. Quyển 8 - Chương 34-36	580
64. Quyển 8 - Chương 37-39	587
65. Quyển 8 - Chương 40-42	594
66. Quyển 8 - Chương 43-45	600
67. Quyển 8 - Chương 46-48	607
68. Quyển 8 - Chương 49-51	613
69. Quyển 8 - Chương 52-54	622
70. Quyển 8 - Chương 55-57	629
71. Quyển 8 - Chương 58-60	635
72. Quyển 8 - Chương 61-63	642
73. Quyển 8 - Chương 64-66	649
74. Quyển 8 - Chương 67-69	656
75. Quyển 8 - Chương 70-72	663
76. Quyển 8 - Chương 73-75	670
77. Quyển 8 - Chương 76-78	677
78. Quyển 8 - Chương 79-81	684
79. Quyển 8 - Chương 82-83	691
80. Quyển 9 - Chương 01-03	696
81. Quyển 9 - Chương 04-05	703
82. Quyển 9 - Chương 06-07	707
83. Quyển 9 - Chương 08-10	712
84. Quyển 9 - Chương 11-13	718
85. Quyển 9 - Chương 14-15	725
86. Quyển 9 - Chương 16-17	729
87. Quyển 9 - Chương 18-20	734
88. Quyển 9 - Chương 21-23	739
89. Quyển 9 - Chương 24-25	746
90. Quyển 9 - chương 26-27	750
91. Quyển 9 - Chương 28-29	755
92. Quyển 9 - Chương 30-32	760
93. Quyển 9 - Chương 33-34	767
94. Quyển 9 - Chương 35-36	771
95. Quyển 9 - Chương 37-38	775

96. Quyển 9 - Chương 39-40	780
97. Quyển 9 - Chương 41-42	784
98. Quyển 9 - Chương 43-44	789
99. Quyển 9 - Chương 45-46	793
100. Đoạn Kết	797

Tứ Đại Tài Phiệt : Gặp Gỡ Đại Nhân Vật Tỷ Phú

Giới thiệu

Tình yêu thật thần kỳ, thường là không hẹn mà gặp, cũng thường là số mệnh định sẵn, cũng không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-dai-tai-phiet-gap-go-dai-nhan-vat-ty-phu>

1. Quyển 1 - Chương 01-10

Mở đầu:

Tình yêu thật thần kỳ, thường là không hẹn mà gặp, cũng thường là số mệnh định sẵn, cũng không chừng không ai giải thích được định nghĩa của tình yêu, nhưng, cho dù là vậy, tình yêu vẫn cứ không để người ta kịp có chút đề phòng nào mà đến bên mỗi người, cứ nhẹ nhàng như vậy, mang theo những ngọt ngào tràn vào trong lòng của mỗi người đang yêu ...

Sau đó ...

Bắt đầu đoạn tình yêu ngọt ngào của Hoàng Phủ Ngạn Tước ...

Hồng Kông, quán trà Water ...

Hôm nay vốn là một ngày rất đẹp trời, trong phòng bao khách VIP máy lạnh vô cùng mát mẻ nhưng lưng người đàn ông ngồi ở góc bàn vẫn đầm mồ hôi, khăn giấy trong tay hắn sớm đã bị vò sấp nát vẫn không ngừng lấy ra lau mồ hôi trên trán, chỉ thấy hắn vừa lau vừa sợ hãi nhìn cô gái đối diện.

Nếu người không biết chuyện nhìn thấy biểu tình của người đàn ông này chắc chắn sẽ cho rằng cô gái này xấu xí như khủng long, thậm chí là gian ác vô cùng, nhưng liếc sơ qua, chỉ thấy cô gái này xinh đẹp như búp bê, mái tóc dài bóng bệ bị tùy tiện vắn lên đỉnh đầu, làn da trắng nõn càng làm nổi bật đôi môi anh đào, đôi mắt tròn tinh anh lấp lánh một tia quỷ quyệt.

Chỉ thấy cô đang nhìn một xấp giấy viết đầy chữ, khuôn miệng tròn trĩnh đang đọc cái gì, người đàn ông đối diện rõ ràng đang có chút ngồi không vững, chỉ nghe hắn ấp úng ngắt giọng đọc của cô ...

‘A, vị Liên tiểu thư này, xin hỏi cô còn bao nhiêu quy định yêu đương nữa ...’ âm thanh đột nhiên có chút run rẩy.

‘Ha ha, là Liên Kiều nha!’ Cô gái ngồi đối diện tốt bụng nhắc nhở hần, cười rất ngây thơ và dễ thương, cô nhìn xấp giấy trong tay mình, mỗi một lần lật trang, người đàn ông đối diện mặt lại tối thêm một tầng ...

‘Không nhiều, không nhiều đâu, còn khoảng hai trang giấy nữa là hết rồi!’

Người đàn ông nghe xong, mỗi hơi từ trên đầu cứ tuôn xuống, hần vôi vàng đứng lên, khua khua tay: ‘Ồ, Liên Kiều tiểu thư, bạn tôi vừa gọi điện cho tôi, tôi ... tôi đi nghe điện thoại!’

‘Được thôi, đi nhanh về nhanh nhé! Cô gái được gọi là Liên Kiều cực kỳ rộng lượng xua tay.

Người đàn ông chạy như bay ra ngoài, lúc cách thật xa phòng bao đó hần mới thở ra một hơi nhẹ nhõm ...

Có trách là trách hần cái gì không học lại đi học làm quen trên mạng, lúc vừa gặp cô gái này, hần còn thật sự bị vẻ ngoài của cô thu hút, tuy hần còn chưa làm rõ xuất thân của cô, chỉ biết cô mang dòng máu lai Trung – Mã Lai, không ngờ hai người ngồi xuống nói chuyện chưa được mấy câu thì cô gái tên Liên Kiều này đột nhiên đề xuất ‘Quy định yêu đương’!

Trời ạ, hần trước giờ chưa từng gặp qua cô gái nào như thế này, một đồng quy định đó gần như sắp lấy mạng hần, nếu như hần vẫn còn không nhân cơ hội này mà chạy trốn, chắc chắn là bị dày vò đến chết!

Hơn nữa, hần còn muốn bổ sung một câu ... ‘Liên Kiều’ cái tên này, tuy cô gái này đã nói là tự chọn ình một cái tên tiếng Trung, nhưng hần cũng chưa bao giờ gặp một cô gái nào lấy tên một vị thuốc bắc làm tên mình!

Chương 1: Liên Kiều

Liên Kiều, theo sách “Thần Nông bốn thảo kinh” của Trung Quốc, là vị thuốc có tác dụng thanh nhiệt giải độc, vậy mà lại có người tự gọi mình là Liên Kiều, rõ ràng là để tự giới thiệu bản thân chuyên học Trung y.

Liên Kiều, vốn gọi Kuching, theo tiếng Mã Lai có nghĩa là ‘Mèo’.

Cô hai mươi tuổi, đang học nghiên cứu sinh ở Khoa Y Đại Học Trung Quốc - Hồng Kông, mang một nửa dòng máu Mã Lai, một nửa dòng máu Trung Quốc, là một cô gái con lai điển hình, từ nhỏ đã rất có hứng thú với văn hóa Trung Quốc, đặc biệt là Y học Trung Quốc, đã định sau khi tốt nghiệp liền không để ý sự phản đối của người nhà mà trực tiếp đổi chuyên ngành, từ Haward bay thẳng đến Hồng Kông, mục đích chính là tự mình tiếp cận vùng đất Trung Hoa thần bí.

Tuy nhiên ... tiếng Trung của cô không tốt!

Mà tiếng Anh của cô cũng chẳng ra làm sao!

Nhưng ai cũng không thể làm ngơ trước gia thế hiển hách của cô - đứa cháu gái mà vương thất Mã Lai yêu thương nhất, cũng là tiểu ma quái làm người ta đau đầu nhất.

Lại nhìn về quán trà Water ...

Chỉ thấy Liên Kiều ngả nửa người trên bàn, ngoài cửa sổ sắc trời đã chuyển từ ngày sang đêm, cho đến khi cửa phòng ba bị một cô gái tuổi trạc tuổi cô mở ra!

‘Liên Kiều ... Trời ơi thì ra cô còn ở đây!’

Cô gái nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, nhất thời thở ra một hơi, cô dựa vào cạnh cửa, cao giọng nói.

Liên Kiều ngẩng đầu, nhìn ra bầu trời đêm ngoài cửa sổ ...’

‘Ồ, nhanh vậy đã tối rồi sao!’

Cô ngáp một cái rõ to, đứng dậy nhảy nháy nháy vài cái, lộ rõ tính cách ưa hoạt động của cô!

‘Liên Kiều, bạn ra ngoài đã một ngày rồi, ký túc xá buổi tối có điểm danh, bạn còn ở đây làm gì?’ Cô gái đó tiến lên nín lại thân người đang nhảy tung tung kia.

Có trời biết cô đã huy động rất nhiều bạn học đi tìm nha đầu này.

Ai cũng biết nha đầu này IQ rất cao, nếu không cũng không thể liên tục lên lời, chỉ mới hai mươi tuổi đã học nghiên cứu sinh, bình thường hay thấy cô cười cười giỡn giỡn nhưng mỗi kỳ thi đều có thành tích đột phá.

Theo lời cô tự nói, cô có giác quan thứ sáu rất mạnh, trực giác cũng rất mạnh, bởi vì cô không chỉ là hậu duệ vương thất Mã Lai, gia tộc của cô cũng là gia đình xem bói nổi tiếng...

Nhưng dù là như thế, cái nha đầu này lại là một tên mù đường! Đối với phương hướng mà nói quả thật là mù mờ.

Liên Kiều kéo tay cô gái nói: ‘Mình dĩ nhiên là đợi ở đây rồi, Phi Nhi, mình cho cậu biết, hôm nay mình ở trên mạng tìm được một đối tượng xem mắt, mà chúng tôi còn gặp nhau rồi nữa đó.’

‘Cái gì?’

Phi Nhi kinh hãi thốt: ‘Này ... người đàn ông đâu?’

Liên Kiều nhún nhún vai nói: ‘Hắn nói hắn phải ra ngoài nghe điện thoại, chắc là gặp phải vấn đề khó khăn gì, lâu như vậy mà còn chưa quay lại!’

Bị người ta chơi rồi!

‘Chúa ơi!’

Phi Nhi nghe xong, tay chống trán nhìn cái vẻ vô tội của Liên Kiều, cô mệt mỏi ngồi xuống ...

‘Cậu thật là nha đầu ngốc, chẳng lẽ đây là lần đầu tiên cậu xem mắt sau? Đây chỉ là một chiêu của hắn để trốn mất thôi, cậu còn tin là thật, lại vẫn ngồi ở đây đợi đến bây giờ sao? Trời ạ!’

‘Cái gì?’

Liên Kiều ngây ngốc thực rồi, qua nửa ngày mới nói nổi một câu: ‘Người ta chính là lần đầu coi mắt mà!’

Nhưng vừa nói xong, trong mắt đã đầy lửa giận ...

‘Hừm, dám gạt mình, lần sau đừng để mình gặp lại nếu không mình sẽ làm hắn chết thực phẩm!’

Phi Nhi nhìn thấy tia giảo hoạt nhấp nháy trong mắt cô, biết cô nhất định đang nghĩ chiêu trò nham hiểm gì đó, liền xua xua tay: ‘Liên Kiều à, bạn sao phải khổ vậy, nếu như mấy trò của bạn bị gia gia biết được, nhất định sẽ rất giận đó!’

‘Hừm, mình không thêm giận!’

Liên Kiều ngồi trên ghế, ánh mắt trong suốt lấp lánh như thủy tinh.

Mắt của cô rất đặc biệt, cũng có thể là do thừa kế huyết thống thần bí, ánh mắt là màu tím giống hoa tử lan, lúc giức giận hoặc cao hứng, hoặc khi đang nghĩ chuyện xấu gì, ánh mắt lấp lánh vô cùng xinh đẹp.

‘Phi Nhi, cậu là bạn tốt nhất của mình, cậu nói thử xem, cái tên Hoàng Phủ gì đó có gì tài giỏi chứ, chẳng lẽ mình không xứng với hắn sao? Vừa nhắc đến xem mắt liền lập tức từ chối, nếu như không phải vì hắn, mình sao lại lên mạng tìm đối tượng xem mắt gì đó chứ?’

Phi Nhi dùng tay chống đầu, vẻ mặt hâm mộ nhìn Liên Kiều ...

‘Ai, thực hâm mộ cậu có thể dùng tổng tài của Hoàng Phủ thế phiệt đỉnh đỉnh đại danh Hoàng Phủ Ngạn Tước liên hôn, nếu bây giờ mình được nhìn xem anh ta đáng vẻ như thế nào đều xứng đáng nha!’

‘Hừm, hắn thì có gì đáng xem? Phi Nhi, mình nói với cậu, hắn nhất định là đáng vẻ xấu đến không dám gặp người cho nên mới không dám gặp mình, mình nghĩ hắn chắc là một tên bụng phệ, còn dám nói cái gì hay ho là không muốn kết hôn chứ!’ Liên Kiều có bao nhiêu vốn tiếng Trung đều đem ra dùng hết.

‘Làm ơn đi, cái đó là “đẹp như tên”! Phi Nhi chớp chớp mắt, chỉnh lại.

‘Không quan hắn đẹp hay không, hắn không cần mình, mình càng không cần hắn, mình quyết định ở Hồng Kông xem mắt, nhất định sẽ tìm thấy người đàn ông tốt hơn hắn nghìn vạn lần, tức chết được! Tức đến sùi bọt mép rồi nè!’

Liên Kiều hiên ngang tuyên bố, đến đoạn kịch động, thậm chí còn hoa tay múa chân.

Phi Nhi nghe xong thở dài một hơi: ‘Liên Kiều ơi, bạn nếu tức hấn thì nên bay sang Mỹ nha, trụ sở chính của Hoàng Phủ tài phiệt đặt ở Mỹ, ở Hồng Kông bạn tức hấn thì được gì? Cho dù bạn ở đây thực sự tìm thấy người đàn ông hơn hấn mấy trăm lần thì hấn cũng có biết đâu!’

Chương 2: Quà gặp mặt (1)

Thực không hiểu nổi nha đầu này, đối với cái vị hôn phu trước giờ chưa từng gặp mặt lại cố chấp như vậy, bất quá, cái vị tên Hoàng Phủ Ngạn Tước kia thực quả không phải người theo chủ nghĩa kết hôn, nghe nói mỗi lần vương thất Mã Lai mỗi lần đề cập chuyện hôn nhân với Hoàng Phủ tài phiệt đều bị người đàn ông trong truyền thuyết ấy không chút khách khí mà từ chối.

Vốn gọi là ‘trong truyền thuyết’ là vì vị tổng tài Hoàng Phủ Ngạn Tước này thế nào cũng không giống như thích truyền thông báo chí, cũng giống như những tổng tài khác của bốn đại tài phiệt, dù cho có lên báo cũng rất ít nhìn thấy ảnh của bọn họ, căn bản là chỉ lên những tạp chí và kênh truyền thông hàng đầu.

Liên Kiều vốn tính kiêu nại, cô sẽ không chủ động đi tìm hiểu cái vị hôn phu chủ động từ chối mình! Cho nên, Hoàng Phủ Ngạn Tước hình dạng ra sao đều không có quan hệ gì với cô.

Liên Kiều nghe xong, ánh mắt lảo liên sau đó đột nhiên lại trở nên chán nản buồn bã, chỉ thấy cô nằm ườn lại trên bàn, giọng nói cực kỳ chậm rãi mà buồn bã: ‘Phi Nhi, cậu thấy mình ...’

Cái bộ dạng này của Liên Kiều dọa đến Phi Nhi, cô lập tức đỡ khuôn mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều lên: ‘Thế nào? Xấu hổ gì?’

‘Cậu nói xem mình có phải thật khiến người ta không thích không? Cái tên đàn ông đầu heo đó vì sao lại không muốn gặp mình chứ?’ Liên Kiều thực nghĩ không ra, chân mày đã cau thành một cụm.

‘Đàn ông đầu heo? Ai là đàn ông đầu heo?’ Phi Nhi vẫn chưa theo kịp cô.

Liên Kiều trợn mắt: ‘Chính là cái tên ngu ngốc Hoàng Phủ đó, vị hôn phu trong truyền thuyết của mình!’

Phi Nhi cố nén cười, cô cố ý khoa trương nói: ‘Ai nói Liên Kiều nhà chúng ta không đẹp nào, nhìn kỹ gương mặt nhỏ này còn đẹp hơn Điêu Thuyền!’

‘Điêu Thuyền?’ Liên Kiều nghe xong, gương mặt càng suy sụp: ‘Phi Nhi, cậu nói mình giống con sâu sao?’

‘Sâu? Sâu gì? Mình nói cái đó lúc nào?’ Phi Nhi không hiểu hỏi lại.

Liên Kiều nhượng mày, vắn eo: ‘Cậu vừa nói mình so với cái gì chồn cái gì Ve đó, vừa là động vật vừa là côn trùng, còn giả vờ?’

(**Điêu tiếng hoa đồng âm với chồn, còn Thuyền tiếng hoa đồng âm với ve**)

Phi Nhi nghe xong, ngay cả ý muốn đập đầu vào tường cũng có, Liên Kiều nói tiếng Trung vốn thường râu ông nọ cắm cằm bà kia chứ nói gì đến văn học cổ Trung Quốc.

‘Nha đầu thối, cậu nhớ kỹ, Điêu Thuyền là một danh nhân, là một trong tứ đại mỹ nhân của Trung Quốc cổ đại, ra ngoài đừng có nói bừa, mất mặt chết được!’

‘Cất ~’ Liên Kiều không xem vào đâu giấu nụ cười nói: ‘Một người lại lấy tên một con côn trùng, thực buồn cười!’

‘Vậy cậu thì sao, còn lấy tên một vị thuốc làm tên mình!’ Phi Nhi phản kích lại một câu: ‘Được rồi, tiểu tử tông, theo mình về thôi, nếu còn không về trường học, điểm số của mình sắp bị cậu trừ hết rồi.’

‘Được rồi, vậy đi thôi, cái tên đàn ông chết tiệt đó, đợi mình ở trên mạng tìm thấy hấn, nhất định sẽ khiến mặt hấn nở hoa! Ha ha!’ Liên Kiều cười rất xảo quyệt.

Phi Nhi vừa lòi vừa kéo Liên Kiều ra khỏi quán trà, với sự kiên trì của Liên Kiều, cô chỉ còn cách đi bộ với cô mà trong lòng thì đầy oán khí.

Một Liên Kiều không có chút đáng về tiểu thư nhà giàu gì, không chút kiêng kỵ trong đêm vắng đang lớn tiếng đọc thơ Lý Bạch thì vài tên côn đồ đã chặn đường bọn họ ..

Chương 3: Quà gặp mặt (2)

‘Này, cô là Liên Kiều phải không?’

Dẫn đầu là một người đàn ông mặt mũi dữ dằn, hắn nhìn theo tấm ảnh trong tay lại nhìn về cô gái yếu nhược trước mắt hỏi.

Liên Kiều hơi chao đảo, thi hứng của cô bị giọng nói đột ngột cất lên làm gián đoạn, cô ngẩng đầu lên nhìn tên cầm đầu, nghênh ngang bước lên trước, không chút lo sợ nói: ‘Ta chính là bà cô Liên Kiều, thế nào?’

Lửa giận trong bụng cô vẫn chưa phát tiết hết, vừa hay lại có người tới chịu mắng.

Mặt tên cầm đầu giật giật mấy cái, hắn không nghĩ cái cô gái này lại lớn gan như thế ...

‘Thế nào à? Chúng tôi là công ty đòi nợ, tháng trước thẻ tín dụng của cô quẹt quá nhiều, chẳng lẽ không cần trả sao?’

Phi Nhi nghe nói bọn họ là công ty đòi nợ, bị hù đến mặt cũng trắng bệch, cô liền kéo Liên Kiều qua một bên.

‘Trời ơi, bạn làm sao lại đắc tội với những người này? Cô quẹt hết bao nhiêu tiền?’

Tuy rằng cô vẫn biết bạn Liên Kiều này yêu tiền như mạng, nhưng không ngờ cô lại chọc đến người của công ty đòi nợ.

Đôi mắt màu tím của Liên Kiều đảo qua đảo lại, sau đó thầm thì nói: ‘Nhất định là có người hại mình!’

Tên cầm đầu nghe vậy trợn trừng mắt, ai lại nhảm chán như vậy đi hãm hại một cô nương nhỏ như vậy, sức tưởng tượng của cô quả là phong phú, cho nên liền đem bảng kê của ngân hàng trưng ra ...

‘Hãm hại cô? Cô tự xem bảng kê thẻ tín dụng của mình đi, tổng cộng thiếu nợ một trăm vạn, có chứng cứ hẵn hoi, chúng tôi không có vu oan cho cô!’

‘Một trăm vạn? Liên Kiều cô lên cơn điên gì vậy?’

Phi Nhi suýt nữa thì cắn nhầm lưỡi, lại nhìn Liên Kiều bộ dạng vô tâm ở bên cạnh, giống như chuyện này không liên quan gì đến cô.

Liên Kiều day day tai, mặt không một chút lo sợ, chỉ là ... trước ánh nhìn chăm chăm của mọi người ngồi xổm xuống.

‘Uầy, cô làm gì vậy? Còn không mau ký vào giấy nợ?’ Tên cầm đầu quả thực không có cách nào giải thích hành động cổ quái của cô.

Phi Nhi cũng gấp muốn chết, cô cũng ngồi xổm xuống, hỏi nhỏ bên tai Liên Kiều: ‘Bạn làm vậy là sao? Người ta muốn bạn ký tên kia!’

Liên Kiều lấy tay đỡ cằm, đôi mắt tím lộ ra một tia mê người.

‘Mình à, đang nghĩ bảng kê này mình không thể ký, cho đến bây giờ mình cũng không thể nghĩ ra cuối cùng là đã quẹt thẻ mua cái gì mà nhiều vậy!’

Phi Nhi đã bị hù đến phát run ...

‘Tiểu tổ tông ơi, bảng kê giấy trắng mực đen, cô muốn trốn nợ cũng không được, hơn nữa, bạn xem mấy tên đòi nợ này, tên nào tên nấy mặt mũi dữ dằn, nhanh nghĩ cách thoát nạn đi!’

Liên Kiều trầm tư một chút rồi chợt nhảy lên ...

‘Này, anh cầm đầu, cô lớn tiếng gọi.

Tên cầm đầu nhìn xung quanh, nhận ra cô đang gọi hắn, liền không hài lòng nói: ‘Tôi họ Mã!’

‘Tôi bắt kể anh là ngựa hay trâu!’

Liên Kiều nghe không hiểu hắn nói cái gì, đi đến trước mặt hắn, gương mặt nhỏ chợt biến thành buồn bã, nhanh còn hơn lật sách.

‘Ngưu đại ca, anh xem tôi bây giờ chỉ là một học sinh, lấy đâu ra tiền đây, nhưng mà, vị hôn phu của tôi thì rất nhiều tiền, có thể để hắn trả thay tôi được không?’

Chương 4: Liên Kiều

‘Tôi là họ Mã!’ Tên cầm đầu thấy bộ dạng tội nghiệp của cô, cũng không tiện to tiếng, hần nhẹ giọng: ‘Cô bé, cô tuyệt đối đừng có giở trò gì, chúng tôi chỉ là muốn giúp ngân hàng thu tiền lại thôi!’

‘Tôi biết ... hu hu ...’

Liên Kiều dùng tay bịt mắt khóc thật to tiếng, tiếng khóc này của cô thật dọa đến mấy tên đòi nợ, mấy tên nhìn nhau, đặc biệt là vị Mã đại ca cầm đầu, hần càng kinh hoàng.

‘Này ... Tôi kêu cô đừng khóc nữa, người không biết chuyện còn tưởng là chúng tôi bắt nạt cô!’

Phi Nhi ở bên cạnh không kìm được thở dài một hơi, màn kịch này lại bắt đầu rồi, người hiểu chuyện liền biết mảnh khoe trước nay của cái cô Liên Kiều này, nhưng người không hiểu chuyện sẽ bị tiếng khóc kinh thiên động địa này của cô hù dọa.

‘Hu hu ...’ Tay Liên Kiều vẫn áp trên mặt, cô nói không rõ ràng: ‘Ngưu đại ca ... Tôi, tôi không có chiêu trò gì, người ta là đang nghĩ cách nhanh nhất để trả lại tiền cho ngân hàng mà, nếu các anh thực sự gấp vội để tôi đi tìm vị hôn phu xin tiền đi, hần nhất định sẽ giúp tôi trả, chỉ là mấy anh phải chạy đến Mỹ mới lấy được tiền thôi!’

Tên cầm đầu chớp chớp mắt, hần cố kìm cơn giận, lần nữa tốt bụng thấp giọng nói: ‘Cô bé, tôi họ Mã!’

‘Người ta mới không quản anh là ngựa hay là trâu, tóm lại anh phải tội nghiệp cho tôi ... hu hu hu ...’

Liên Kiều trước giờ không rành tiếng Trung, không phân biệt là ngựa hay trâu, vẫn không quên giải thích ỉnh một chút, nhưng tiếng khóc của cô quả thực đã chấn động hết thấy người ở đó.

‘Được rồi được rồi, cô trước ngừng khóc đi, chúng tôi không quan tâm ai trả tiền cho cô, chỉ cần lấy được tiền là coi như chúng tôi hoàn thành nhiệm vụ rồi. Cô muốn ai thay cô trả tiền thì ký tên lên đây!’

Liên Kiều nghe xong liền ngẩng đầu lên, nhưng cũng không quên giả vờ kích động lau mắt, chợt nở nụ cười, đôi mắt tím lấp lánh một tia giả hoạt, ‘Các anh thực có thể đi Mỹ đòi nợ sao?’

Hay quá rồi, Liên Kiều cảm thấy giờ này phút này ông trời cũng đang giúp cô.

Hiển nhiên là tên cầm đầu không nhìn thấy tia giả hoạt trong mắt Liên Kiều, hần nghiêm túc gật đầu, dường như cũng cảm thấy bất một cô nhóc trả món nợ một trăm vạn là chuyện không thích hợp.

Thấy hần gật đầu, Liên Kiều rất cao hứng, cô liền không nói gì thêm, trên tờ bảng kê ký một chữ như “rồng bay phượng múa”

Hoàng Phủ Ngạn Tước bốn chữ như vẽ giun cuối cùng đã được viết trên tờ bảng kê một trăm vạn của ngân hàng.

‘Cái này ...’ Tên cầm đầu nhìn thấy cái tên này, cho rằng mình nhìn nhầm, nhất thời sững người.

Liên Kiều lại cho rằng hần đọc không hiểu chữ cô viết, cho nên liền ngẩng đầu, cực kỳ kiêu ngạo giải thích một câu: ‘Hoàng Phủ Ngạn Tước chính là vị hôn phu của tôi, là tổng tài của Hoàng Phủ tài phiệt!’

Chương 5: Hoàng Phủ Ngạn Tước

Bầu trời trong xanh như muốn ôm nước vào lòng, ánh mặt trời kiêu ngạo chiếu từng tia nóng bức xuống cả thế giới bên dưới, tòa nhà trăm tầng đứng sừng sững trong khu thương nghiệp hoàng kim làm người ta lóa mắt bởi vẻ sang trọng của nó.

Kiến trúc trăm tầng dường như là biểu tượng chung của tứ đại tài phiệt chỉ có điều phong cách mỗi tòa mỗi khác.

Tòa nhà Hoàng Phủ tài phiệt cũng vậy, bất kể là phong cách kiến trúc hay là thiết kế toàn bộ bằng thủy tinh công nghiệp đều toát lên vẻ ưu nhã cực kỳ, bất kể là nhìn từ góc nào cũng phản chiếu ánh sáng chói mắt.

Chính vì sự kết hợp thâm thúy giữa thủy tinh màu tím và đen, lại do phong cách tổng thể mang lại cho người nhìn càng nhiều cảm giác thần bí, mà đây lại là nơi người người ngưỡng vọng, cũng là một trong số ít nơi phong cách kiến trúc mang cảm giác như muốn vượt mây.

Trong phòng họp cấp cao.

Tuy nói là nơi đây chỗ nào cũng hết sức ưu nhã, nhưng mỗi nhân viên ở đây dáng vẻ lại cực kỳ bận rộn lại có một không khí không hề gấp gáp tràn ngập càng cho thấy sự quản lý rất khoa học ở đây.

Ngồi trong phong hội nghị toàn bộ đều là quản lý tài phiệt cấp cao, bọn họ đang nghiêm túc báo cáo tình hình quản lý các nghiệp vụ khác nhau và tình trạng tài chính hàng năm, kim ngạch khổng lồ của từng hạng mục ở đây chỉ là những con số.

Ít ra, trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước, tiền bạc sớm chỉ là một loại con số nhưng ai cũng biết, trong bốn tài phiệt lớn, Hoàng Phủ Ngạn Tước là người cầm lái nghiêm túc nhất.

Mỗi vị quản lý cao cấp ở đây thân phận đều không đơn giản, nhưng khi họ nhìn vào thân người cao lớn đang ngồi đường hoàng ở ghế chủ tịch, ánh mắt luôn lộ vẻ sùng kính và tôn trong.

Hoàng Phủ Ngạn Tước - Tổng tài của Hoàng Phủ tài phiệt, thân người cao lớn ít nhất cũng hơn một mét tám sáu, đôi ngươi đen láy như gỗ mun, sống mũi cao thẳng cương trực, không lộ chút nào vẻ thâm thúy và trí tuệ của hắn.

Hắn không nói một lời ngồi ở đó, nghe rõ từng nhân viên báo cáo, ngũ quan tuần tú mang theo anh khí bức người, trong vẻ hiên ngang lại mang nét ôn hòa, nhìn nghiêng một bên mặt, từng đường nét đều hoàn mỹ như dao khắc, ôn hòa mà anh tuấn lại mang theo một nét độc đáo không thể tả nổi của riêng hắn.

Hắn có gương mặt đẹp như vương tử, thế nhưng, tất cả mọi người ngồi ở đó đều biết, người đàn ông ngồi trước mặt họ lại có bản lĩnh làm họ cảm thấy sợ sệt, tâm tư tinh tế, lại có năng lực định sách lược kinh người.

Tính tình nghiêm khắc và khả năng hoạch định kinh người của Hoàng Phủ Ngạn Tước có liên quan mật thiết đến tình hình kinh doanh và sản nghiệp của Hoàng Phủ tài phiệt.

Hoàng Phủ tài phiệt là do một tay cha của Hoàng Phủ Ngạn Tước, Hoàng Phủ Ngự Phong gây dựng nên, Hoàng Phủ Ngạn Tước là con trai lớn của ông, từ sau khi hắn tiếp quản Hoàng Phủ tài phiệt, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, tài phiệt đã bằng tốc độ nhanh nhất tiến vào thị trường tài chính quốc tế, nhảy vọt thành một thành phần không thể thiếu trong bốn đại tài phiệt.

Hoàng Phủ tài phiệt có quy mô lớn khắp toàn cầu, lợi nhuận cực lớn, là tập đoàn có liên kết với hoạt động tài chính toàn thế giới.

Trên khắp thế giới Hoàng Phủ tài phiệt có hơn hai trăm triệu khách hàng ở trên một trăm quốc gia, bao gồm cá nhân, tập thể, xí nghiệp và các văn phòng chính phủ, cung cấp những phục vụ về tài chính đa dạng từ ngân hàng đến thế chấp, phục vụ đầu tư xí nghiệp và ngân hàng cho đến môi giới, bảo hiểm và quản lý đầu tư, không có cơ cấu tài chính nào có thể so sánh.

Chương 6: Chữ ký mèo quà

Thời gian họp không ngắn không dài, vừa đủ khoảng hai tuần trà, khi cuộc họp vừa kết thúc, thư ký tổng tài Run liền chạy đến trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước, thấp giọng nói: ‘Tổng tài, sáng sớm hôm nay ở phòng thư ký có hai người rất kỳ lạ đến, bọn họ nói rõ muốn gặp ngài!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ nhướng mày, đứng dậy, âm thanh hùng hậu mà rõ ràng: ‘Người kỳ lạ?’

Thư ký Run lập tức giải thích: ‘Đúng vậy, hai người này lại không có hẹn trước, nhưng mà ... nhưng mà ...’
‘Nhưng mà sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước rất ngạc nhiên thấy thư ký của mình hôm nay sao lại rề rề thế kia, cô chắc phải hiểu rõ nếu không có hẹn trước, hắn sẽ không tiếp người khách đó.

Thư ký Run nuốt một ngụm nước bọt: ‘Nhưng mà hai người này nói, bọn họ chịu sự ủy thác của vị hôn thê của ngài đến để gặp ngài!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước đã đi đến trước cửa văn phòng tổng tài, nghe lời này, thân hình cao lớn cứng lại, vị hôn thê? Vị hôn thê nào?

‘Để bọn họ vào!’ Đôi mày rậm hơi lộ vẻ không vui, chân đã bước vào văn phòng tổng tài.

Hai người rất nhanh đã được thư ký dẫn đến phòng tổng tài, một người chính là ‘Ngư đại ca’ trong miệng Liên Kiều, còn người kia là thủ hạ của hắn, hai người này đều đáng về dữ tợn, thần sắc hung dữ.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngồi trên ghế, thân mình dựa vào chiếc ghế bằng da thật cao cấp, bộ âu phục trên người được may thủ công càng làm cho vẻ anh tuấn của hắn hiển lộ, hắn không nói gì, chỉ có đôi mắt thâm thúy mà sắc bén nhìn thẳng hai người đối diện.

Hai người này không biết vì sao lại cảm thấy toàn thân lạnh run, cái văn phòng rộng lớn như vậy cùng với người đàn ông đẹp như hoàng tử ngồi kia lại khiến cho họ có một cảm giác không nói nên lời.

“Ngư đại ca” mở miệng trước, hắn tiến lên đặt một văn kiện trong tay lên bàn tổng tài, ‘Hoàng Phủ tiên sinh, chúng tôi là người thu nợ được ngân hàng ủy thác, là như vậy, Liên Kiều tiểu thư đang nợ ngân hàng chúng tôi một trăm vạn nợ thế tín dụng, cô ấy ký tên ngài trên giấy ủy thác, ủy thác ngài giúp cô ấy trả một trăm vạn này!’

Nói xong hắn khấn trương nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, trời ạ, nhanh trả tiền đi, nếu còn không trả, hắn cũng không có cách gì báo cáo lại với cấp trên, một trăm vạn lận, nếu như nha đầu này dám chơi hắn, đợi đến khi về Hồng Kông nhất định sẽ để cô chịu khổ.

Mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước lướt qua một tia nghi hoặc ... Hắn mở phần văn kiện, khi vừa thấy mấy chữ viết ngả nghiêng ở cuối văn kiện, hắn cảm thấy như trên đầu có một đàn quạ đen bay qua.

Đây là chữ của ai, viết tên của hắn lại xấu đến thế này?

Ánh mắt lại lướt lên phía trên, nhìn thấy cái tên cỡ ‘Người ủy thác’ – Liên Kiều! Hai chữ này ngược lại là viết rất đẹp, nhìn ra được là do cực khổ luyện ký tên mình mà thành.

Nhưng mà ... Liên Kiều? Là ai?

Nhìn thấy chân mày Hoàng Phủ Ngạn Tước chau lại, tên kia liền nói: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, thực ra qua hai lần ủy thác như vậy để đòi tiền thực là không đúng quy tắc, nhưng vị hôn thê của ngài khóc quá thê thảm, mà lại là một cô gái trẻ, chúng tôi cũng không thể làm khó cô ấy, cho nên ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước giống như không nghe hắn nói gì, chỉ thấy hắn vươn tay, nhấn điện thoại trên bàn, thấp giọng ra lệnh: ‘Andy, lập tức tra cho tôi tư liệu của Liên Kiều!’

‘Dạ, Hoàng Phủ tiên sinh!’

Chương 7: Vị hôn thê từ trên trời rơi xuống

“Ngư đại ca” nghe xong, sắc mặt sầm xuống, giống như vừa mới bị người ta tạt ột chén nước tương lên mặt, gương mặt càng lúc càng đen.

Không phải chứ? Chuyện gì đây? Nha đầu đó không phải liên miệng nói tổng tài của Hoàng Phủ tài phiệt là vị hôn phu của cô sao? Sao Hoàng Phủ tiên sinh lại còn phải điều tra?

Nha đầu thôi, dám chơi lão gia, đợi khi về Hồng Kông ta nhất định không tha cho cái nha đầu Liên Kiều này.

Không lâu sau, người tên Andy gõ cửa đi vào, hắn vừa đẩy tập tư liệu về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa cung kính báo cáo: ‘Tổng tài, qua điều tra, cô gái Liên Kiều này chính là Kuching tiểu thư, là cháu gái mà hoàng thất Mã Lai yêu thương nhất, năm nay mới hai mươi tuổi, vì yêu thích Trung y, bây giờ đang học nghiên cứu sinh ở khoa Y đại học Hồng Kông, Trung Quốc, tuy rằng hoàng thất Mã Lai không vừa ý lắm, nhưng cũng không có cấm cản, chẳng qua, vị tiểu thư này ...’

Andy nói đến đây chợt ngừng lại, lau lau mồ hôi trên trán.

‘Chẳng qua thế nào?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lật lật tài liệu, nhướng mày, Kuching tiểu thư của hoàng thất Mã Lai? Cái tên này dường như có chút quen thuộc, hẳn ở đâu nghe được nhỉ?

Andy do dự một chút mới nói tiếp: ‘Tổng tài, thực ra ngài phải nên biết vị tiểu thư này, cô ấy là vị hôn thê mà nửa năm trước hoàng thất Mã Lai muốn phối cho ngài, chỉ là trước giờ ngài chưa gặp qua cô ấy mà thôi ...’

Mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước lướt qua một tia kinh ngạc, hẳn lại thu ánh mắt lại nhìn xuống tấm ảnh trong tập tư liệu ... Cô gái này vẻ ngoài xinh xắn, đặc biệt là đôi mắt màu tím tử lan quả thật hiếm thấy, chẳng qua, ánh mắt có chút nghịch ngợm linh lợi.

Cô gái này ... vừa nhìn đã biết không phải vừa.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không khỏi giật mình một cái, hẳn thành linh nhớ ra mẹ hẳn quả thật có đề cập đến cháu gái của hoàng thất Mã Lai, chỉ là hẳn quả thực đối với cái loại liên hôn này chán ghét cực điểm, nên đã tận lực tránh gặp mặt.

Không ngờ rằng ... Hẳn nhìn lại tờ giấy nợ một trăm vạn, không ngờ rằng cô gái này lại to gan như thế, cũng không ngại ngần gì, còn chưa gặp mặt đã tặng cho hẳn món quà gặp mặt lớn như thế!

‘Chuyện này ... Hoàng Phủ tiên sinh, ngài xem khoản tiền này ...’

“Ngưu đại ca” quả thực nhìn không nổi nữa, nhưng cũng không dám thể hiện suy nghĩ thật, ai cũng biết bốn nhà tài phiệt này không dễ chọc vào.

Khuôn mặt ưu nhã của Hoàng Phủ Ngạn Tước lướt qua một tia bí ẩn, hẳn ấn phím điện thoại: ‘Run, thông báo phòng tài vụ, lập tức chuẩn bị xuất một trăm vạn!’

‘Dạ, tổng tài.’

‘Cám ơn Hoàng Phủ tiên sinh, cảm ơn ...’ “Ngưu đại ca” không ngờ rằng hẳn có thể hoàn thành nhiệm vụ dễ dàng như thế, cảm động đến thiếu chút quỳ xuống.

Andy bước lên, nói với họ: ‘Hai vị, xin đi theo tôi lấy tiền!’

‘Được, được, được!’ Hai người đàn ông vui mừng đi theo lấy tiền.

Tập tư liệu trong tay Hoàng Phủ Ngạn Tước xoay qua chuyển lại, khi đôi mắt màu tím ấy đập vào mắt hẳn lần nữa, giống như nghĩ ra điều gì, chỉ thấy đôi môi mỏng câu lên một nụ cười trên gương mặt anh tuấn, hẳn nữa nhấn phím điện thoại ra lệnh: ‘Chuẩn bị một chút, tôi muốn về Hồng Kông!’

Chương 8: Kẻ thù số một - ‘Đu đủ’

Đại học Hồng Kông.

Đường Bạc Phu Lâm khu Tây Hoàn, Hồng Kông, trường đại học Hồng Kông đứng dựa lưng vào núi, đây là trường đại học được mở sớm nhất mà cũng là trường đại học quan trọng nhất Hồng Kông, đây không giống như loại trường dành cho con cháu quý tộc đây không khí xa hoa mà ngược lại, bầu không khí học thuật nồng đậm đầy khuôn viên mang phong cách Victoria.

Ao sen mùa hạ là nơi dễ thấy nhất trong trường đại học Hồng Kông, ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi xuống một mảnh rừng, tại thư viện nằm trước quảng trường Trung Sơn, cả không gian chìm trong bóng thanh mát của những dây thường xuân.

Từng nhóm học sinh mặc đồng phục đẹp mắt bước chỉnh tề theo tiết tấu nhanh mà khinh xảo, còn bên hướng Tây Bắc này lại là vịnh Victoria xinh đẹp miên man vô sóng.

Khóa này của khoa Y đại học Hồng Kông không có nhiều nữ sinh viên, Liên Kiều là một trong số đó, nhưng dung mạo xinh đẹp tinh tế của cô đã thành mục tiêu tấn công của nhiều sinh viên trong trường, đặc biệt là đôi mắt tím đó, làm người ta vừa gặp thì thấy kì lạ nhưng sau đó thì lại lưu luyến không thôi.

Nhưng ...

Cô lại khiến cho toàn bộ nam sinh viên trong trường không dễ dàng tiếp cận, bởi vì ai cũng biết, cái cô Liên Kiều này không chỉ là dòng dõi vương thất Mã Lai mà còn bởi vì cô là nha đầu trêu đùa người không đền mạng.

‘Tránh đường tránh đường ...’

Hơn mười giờ sáng, không gian trong thư viện vốn rất yên tĩnh nhưng lại vang lên một tràng âm thanh gáp gáp.

Chỉ thấy bóng dáng nhỏ nhắn của một cô gái lại ôm trên tay một chồng sách dày cộp, gần như chặn hết tầm nhìn của cô làm cô chỉ có thể nhìn nghiêng sang một bên, miệng cứ kêu to nhường đường.

‘Làm ơn tránh qua, đừng phải tôi không chịu trách nhiệm đâu ...’

‘Ai da ...’

‘Rầm ...’

Lời cô gái còn chưa dứt liền thấy mình đã đụng vào một người, tiếp theo, chồng sách trên tay đã “rầm” một tiếng đổ sụp xuống rơi đầy trên đất ...

Cô gái đó không phải ai khác, chính là Liên Kiều!

Cô nhìn đồng sách trên đất, lại nhìn người vừa chặn đường đi của mình, vừa nhìn lửa giận đã nổi lên, bàn tay nhỏ chống lên eo: ‘Này, tôi nói cô mắt dùng để thờ chắc? Còn tai, chắc là bị lông vịt nhét đầy rồi chứ gì?’

Tức chết cô mà, đồng sách này là do cô không dễ dàng gì mới chất lên được rồi ôm lên, nay lại bị cái cô ‘Đu đủ’ này đụng đổ hết.

‘Đu đủ’ là cái tên mà cô ngầm đặt cho Thù Đế, là kẻ thù không đội trời chung của cô ở khoa Y này, chính xác hơn, kẻ thù không đội trời chung của cô là một đám người do ‘Đu đủ’ cầm đầu.

Giọng nói của Liên Kiều phá vỡ sự yên tĩnh của thư viện, ánh mắt mọi người đều hướng về phía có tiếng nói, chờ xem náo nhiệt.

Thù Đế bị Liên Kiều giành nói trước, tức đến xanh mặt, cô cũng là con nhà danh giá, sau khi đến khoa Y lại không ngờ trở thành kẻ thù số một của nha đầu này.

‘Nha đầu thối này, đã ôm nhiều sách như vậy còn chạy nhanh như vậy trong thư viện, cô không sợ bị đè chết à, là cô tự đụng vào tôi còn ở đây vừa ăn cướp vừa la làng, thế nào, đây chính là bản lĩnh của hoàng thất các người phải không?’

Chương 9: Kẻ thù số một - ‘Đu đủ’

‘Ai da, cái cô ‘Đu đủ’ này, tôi còn chưa nói cái gì, cô còn ở đây lên tiếng, cô tưởng tôi thích đụng cô lắm sao, đụng cô tôi chẳng thà đụng một cây đu đủ thật còn hay hơn!’ Liên Kiều nhún chân, trực tiếp bước lên mớ sách đang chất thành đống, vậy thì không cần phải ngẩng đầu lên mắng người.

Liên Kiều cũng kể là bình thường, cao khoảng một mét sáu ba, nhưng kẻ thù số một Thù Đế lại cao đến một mét bảy, cho nên mỗi lần đấu khẩu với cô ta, đều là Liên Kiều phải ngẩng đầu lên, ngẩng đến mỏi cả cổ!

‘Cô ...’ Thù Đế ghét nhất là Liên Kiều gọi cô “Đu đủ”, mỗi lần nghe cô gọi cái tên này, cô ta ngay cả ý muốn giết người cũng có.

Lúc này, Phi Nhi cùng đám bạn bè của Thù Đế đã chạy đến ...

‘Liên Kiều, cô lại cãi nhau gì với cô ta, chúng ta đi thôi, nghe nói lát nữa toàn bộ sinh viên khoa Y của khóa chúng ta phải đến tập họp ở hội trường, hình như có một nhân vật nổi tiếng nào đó đến thì phải!’ Phi Nhi kéo tay Liên Kiều, nhỏ giọng nói.

Trời ơi, hai người này làm ơn đừng cãi nhau nữa, từ lúc nhập học cho đến bây giờ đã cãi nhau đến gà chó không yên rồi.

‘Kệ hấn là nhân vật cầu vật gì, đừng có làm phiền mình, mình đang lúc có hứng cãi nhau!’ Liên Kiều không kiên nhẫn xua xua tay nói.

‘Tôi nói với cô nè, Liên Kiều, cô đứng cao như vậy một khi không cẩn thận ngã xuống vậy thì hay ho rồi, thực chưa từng thấy qua một người nào trong vương thất lại thấp như vậy nha!’ Một tên trong đám đồng bọn của Thù Đế cười nhạo.

‘Đâu chỉ là như vậy, tôi còn nghe nói hậu nhân dòng dõi vương thất của chúng ta bình thường tiêu xài hoang phí, hai ngày trước nghe nói đã mạnh tay cả thẻ, đến giờ vừa tròn nợ ngân hàng một trăm vạn, chắc chắc, Liên Kiều, tôi thật tội nghiệp cho cô nha, có cần tôi cho cô mượn ít tiền không, nếu không sợ rằng cô bị cái đám đòi nợ đó chém thành mười tám khúc thôi, ở đất Hồng Kông này ghét nhất là loại người thiếu nợ không trả đó!’

Gương mặt Thù Đế đầy vẻ trêu chọc nói, nói xong cả đám đồng bọn ở sau lưng cứ cười ha hả.

Liên Kiều nghe xong câu này lại không chút giận dữ, còn rất rộng lượng trả lời: ‘Thật là ngại quá ‘Đu đủ’, chắc là phải để cô thất vọng rồi, thứ nhất, tôi được rất nhiều người yêu thích tôi, không như cô ngay cả ngón tay út của tôi cũng không bằng, cái gì là con nhà danh giá, danh môn nào, gia gia tôi còn chưa từng nghe nói qua, thứ hai, tôi quả thực có tiêu hơn một trăm vạn, nhưng cũng không còn cách nào, vị hôn phu của tôi có tiền, hấn không nói nhiều lời liền giúp tôi trả hết một trăm vạn đó, nếu là cô thì chắc không được thể rồi, một trăm vạn à? Hừm, mấy vạn tiền nợ thẻ tín dụng vẫn phải tự mình đi trả đó sao? Ha ha ...’

Nói đến đây, cô đắc ý cười đến cong lưng.

‘Nha đầu thối, bình thường không thấy tiếng Trung tiếng Anh của cô tốt thế nào, lúc vắng người lại lưu loát như thế. Có vị hôn phu thì hay lắm sao, có biết chỗ dựa của Thù Đế là ai không? Nói ra sợ dọa chết cô, có nghe qua bốn nhà tài phiệt chưa, đó mới thực sự là tập đoàn có thực lực, Thù Đế chính là ** của tổng tài của Hoàng Phủ tài phiệt, tổng tài của Hoàng Phủ tài phiệt lại thương yêu Thù Đế biết mấy, chỉ riêng tiền tiêu vật mỗi tháng đã hơn năm trăm vạn, hừ, vị hôn phu của cô ra tay có mạnh vậy không?’ Lại một đồng bọn nữa của cô ta bước lên khinh thường nói.

Chương 10: Bọn họ chết chắc rồi

Liên Kiều nghe xong rõ ràng khựng lại, mà Phi Nhi ở bên cạnh vẻ mặt cũng sợ hãi, cô nhẹ nhàng kéo tay áo của Liên Kiều, thấp giọng hỏi: ‘Liên Kiều à, thế nào ... thế nào mà lại như thế? Vị hôn phu của bạn không phải là tổng tài của Hoàng Phủ tài phiệt sao? Mà cái một trăm vạn đó cũng không phải là giả chứ?’

Đôi mắt to của Liên Kiều đảo đảo một vòng, liền đưa tay chỉ Thù Đế, lớn giọng nói: ‘Cô nói dối, cô không phải là tình nhân của Hoàng Phủ Ngạn Tước, nếu như lời cô nói là thật, vậy cô nói thử xem hấn ta hình dáng ra sao?’

Thù Đế hừ lạnh một tiếng: ‘Xì, thực nực cười, tôi cần gì gạt một nha đầu như cô, cô muốn biết hình dáng của Hoàng Phủ Ngạn Tước sao, thấy cô tò mò như vậy, tôi miễn cưỡng nói cho cô biết, anh ta bất luận là vóc dáng hay tướng mạo đều là rỗng trong loài người, cao lớn đỉnh đặc, là loại đàn ông khiến tất cả phụ nữ phải thét lên.

Liên Kiều nhướn nhướn mày, đến lượt cô hừ lạnh một tiếng: ‘Cái gì là rỗng trong loài người, trùng trong loài người thì có, như cô đây ngay cả ‘chồn’ với ‘ve’ đều không bằng, người đàn ông thích cô cũng nhất định chẳng có gì tốt. Hừ!’

Thực ra cô nói vậy cũng chỉ là lời nói lúc tức giận mà thôi, bởi vì Hoàng Phủ Ngạn Tước hình dáng như thế nào Liên Kiều làm sao biết được, cho nên Thù Đế muốn nói như thế nào cô cũng không có cách nào biết được là thật hay giả.

Phi Nhi nghe cô nói, lập tức đưa tay chống trán ... Trời ơi, cái gì mà ‘chồn’ với ‘ve’ là Điều Thuyền nha, thực là phục nha đầu này, vừa học được một cái tên liền dùng ngay cái tên người này để thực hành.

Câu vắng người này của Liên Kiều làm cho Thù Đế không hiểu gì hết, nhưng cô cũng đã quen rồi, có nhiều lúc nha đầu Liên Kiều này nói những lời kỳ lạ khó hiểu.

‘Hừm, cô thực là không có kiến thức, chưa ăn được thịt heo chắc cũng phải biết hình dáng con heo chứ? Ngay cả tứ đại tài phiệt cũng không biết, thật nực cười!’ Thù Đế cười đến rung người, trên đôi má cũng hiện rõ nét khinh thường.

‘Xi, thì ra tứ đại tài phiệt là heo chạy trên đường sao? Cũng không biết là chạy đến đâu nha!’ Liên Kiều đương nhiên không hiểu là Thù Đế chỉ lấy một cái ví dụ để hình dung, cô đối với ngôn ngữ Trung Quốc vốn không nhanh nhạy lắm.

Không ngờ Thù Đế nghe xong lời này lại thực sự không nhớ là Liên Kiều vốn không hiểu lời mình nói, còn cho rằng cô đang cười nhạo mình, nhất thời giận đến xanh mặt.

Liên Kiều hắng hắng giọng, còn đang kỳ lạ tại sao sắc mặt cô ta lại tái xanh như thế...

‘Này, ‘Đu đủ’, kỳ thực nói trắng ra là cô được người ta bao dưỡng rồi, thế nào mà lại to tiếng nói ra vậy, tôi mất mặt thay cho cô đó nha, ai, sau này tôi không thèm cãi nhau với cô nữa, đỡ bị hạ thấp đẳng cấp!’

‘Cô ...’ Thù Đế càng tức giận. ‘Hừ, tôi nghĩ vị hôn phu của cô cũng chẳng ra làm sao, hẳn dù có nhiều tiền hơn nữa cũng không bì kịp với người của tứ đại tài phiệt, ha ha, tôi hôm nay tâm trạng rất tốt, cũng không muốn ở đây cãi cọ với cô mãi, cô tự lo liệu đi! Chúng ta đi ...’

Phi Nhi nhìn bóng bọn họ rời đi xa, không nhận được lắc đầu: ‘Thực là thời thế thay đổi rồi, làm tình phụ của người ta mà còn hùng hổ như thế ...’ Cô nói xong xoay người nhìn Liên Kiều, lại thấy cô tức đến phùng mang trợn má.

‘Sao vậy nha đầu?’ Do tuổi của Liên Kiều nhỏ nhất trong bọn họ cho nên họ đều đã quen gọi như vậy.

‘Hừm, bọn họ chết chắc rồi!’ Liên Kiều tức giận nói, đôi mắt màu tím tử lan lấp lánh một tia xảo quyệt.

‘Bọn họ? Ai vậy? Nhóm người Thù Đế hả?’ Phi Nhi biết cô lại nghĩ ra trò gì, thất kinh hỏi.

Liên Kiều gờ nắm đấm, cười thật khùng bố ...

‘Kha kha, chính là cái cô ‘Đu đủ’ đó, còn có tên đầu heo kia ... Hoàng Phủ Ngạn Tước!’

2. Quyển 1 - Chương 11-20

Chương 11: Mặt như quỷ

Thư viện vốn cách hội trường không xa, vậy mà Liên Kiều bước thấp bước cao đi khoảng nửa tiếng mới xuất hiện ở hành lang dẫn đến hội trường, trên tay còn cẩn thận ôm một cái giống như sáo trúc.

‘Tiểu tổ tông ơi, gặp chết mình rồi, sao bạn đi lâu như vậy chứ? Sắp không kịp rồi!’

Phi Nhi ở phía trước ngăn Liên Kiều lại, gương mặt vô cùng lo lắng nhưng khi cô nhìn thấy Liên Kiều mặt dính đen sì, trên tóc còn vướng một cây cỏ dại, nhất thời bị dọa nhảy dựng, kinh hoàng chỉ cô hỏi: ‘Bạn ... bạn làm sao mà làm thành cái mặt như quỷ này?’

‘Xùy, nhỏ tiếng chút, mình vừa đi một chuyến ra cái núi sau trường học!’ Liên Kiều dùng sức xoa xoa mũi nói.

‘Cái gì, bạn đi đến đó làm gì? Phi Nhi quả nhiên chấn động, hỏi.

Liên Kiều cực kỳ hạnh diện vẩy vẩy chiếc sáo trúc trong tay, đôi mắt tím phát ra một tia gian xảo, ‘Phi Nhi, mình vì đi kiếm cái bảo vật này đó!’

‘Đây, đây là cái gì?’ Phi Nhi càng không hiểu.

Liên Kiều không nói gì, chỉ vừa cười hi hi vừa nắm tay cô, thấp giọng bên tai cô nói: ‘Ha ha, đợi chút nữa bạn liền biết ngay thôi, bạn đợi xem trò hay đi!’

Phi Nhi nghe xong lời này trợn tròn mắt, nhìn bộ dạng cô ta giống như là muốn đi trêu ghẹo người khác thì phải.

‘Này ...’

Khi hai người đi ngang qua bãi đỗ xe dành cho khách quý, một chiếc xe thương vụ dài của tư nhân màu sẫm rơi vào tầm mắt của Liên Kiều, cô không kìm được một tiếng kêu, vội vàng chạy qua.

‘Này ... đi thôi, bạn làm gì vậy? Sắp không kịp rồi kìa!’ Phi Nhi đau khổ nói.

‘Yên nào, chắc chắn đến kịp mà, Phi Nhi, gương mặt ma này của mình mà bị giáo sư chủ nhiệm thấy thì nhất định mắng mình một trận, tính cô ấy ưa sạch sẽ như vậy, mà giờ mình cũng không có tâm trạng đi chọc giận cô ấy, đợi mình một chút là xong ngay thôi!’

Liên Kiều vừa nói vừa đưa tay xoay kiếng hậu của chiếc xe lại, chỉnh chỉnh một chút vẻ ngoài không chỉnh tề của mình, sau khi hài lòng mới dán mắt vào cửa sổ xe ...

Phi Nhi thấy vậy, bị dọa đến trợn tròn mắt, trời ơi, cái cô Liên Kiều này, lại còn dám đụng vào kiếng chiếu hậu xe của người ta, chiếc xe này vừa nhìn đã biết là xe của người có tiền, nếu như bị chủ xe biết được thì biết làm thế nào.

Cửa xe đã bị che kín cho nên Liên Kiều không biết thật ra bên trong xe có người hay không, nhưng mà cũng không sao, nếu như thật sự có người thì vừa nãy lúc mình dùng kiếng chiếu hậu của người ta mà trang điểm, người trong xe chắc chắn đã ra mặt rồi.

Liên Kiều soi vào kính xe, cười thật ngọt, thân xe sạch sẽ như gương mà hiển nhiên, cô cũng coi cái xe như gương, trước sau trái phải soi tới soi lui mới hài lòng, gật đầu: ‘Được rồi Phi Nhi, chúng ta đi thôi!’ Cô tung tăng nhảy đến trước mặt Phi Nhi, bàn tay nhỏ nắm lấy cánh tay cô.

‘Thực bị bạn dọa chết!’ Phi Nhi mắng cô, hai người vừa cười vừa đi về phía hội trường.

Nhưng hai cô làm sao ngờ, vừa quay lưng đi không lâu, cửa sổ xe thương vụ đã chậm chậm hạ xuống.

Một gương mặt tuấn dật khiến người ta hít thở không thông lộ ra, đôi ngươi đen nhánh như gỗ mun mang theo một tia hứng thú, bờ môi gợi cảm nhẹ nhếch lên, mang theo một nét thâm thúy làm người ta si mê.

‘Hoàng Phủ tiên sinh, cô gái vừa nãy ...’

Ngồi sau tay lái là vệ sĩ thân cận của Hoàng Phủ Ngạn Tước, bởi vì lần này chỉ là đến đại học Hồng Kông nên hẳn không có mang theo nhiều vệ sĩ.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn theo bóng dáng Liên Kiều đang tung tăng, trên khuôn mặt anh tuấn lộ ra một tia cười không dễ nhìn thấy: ‘Cô gái này ... quả thực to gan!’

Chương 12: Náo động hội trường (1)

Sinh viên sớm đã ngồi đầy trong hội trường rộng lớn, tuy trước đây không thiếu gì những người nổi tiếng từ quốc tế đến đây nhưng lần này cả hiệu trưởng cũng thân chinh đến đón tiếp thì chắc là không phải nhân vật tầm thường, trên ghế chủ tọa, hiệu trưởng đang hùng hồn nói gì đó, không gian rộng rãi chứa được mấy trăm người rộn tiếng xì xào, hiển nhiên là bọn họ càng có hứng thú với nhân vật đến hôm nay.

Chỉ có một người là ngoại lệ, đó chính là Liên Kiều, khi cô nhìn thấy kẻ thù số một của mình - ‘Đu đủ’, không phải, là Thù Đế, lại còn bẽ phái của cô ta đang ngồi phía trước cách mình không xa, gương mặt nhỏ nhắn chợt hiện ra một nụ cười gian xảo, đôi mắt màu tím càng sáng lấp lánh.

Phi Nhi nhìn thấy dáng vẻ này của Liên Kiều liền khần trương nuốt một ngụm nước bọt, kéo kéo tay áo của cô: ‘Mình nói này tiểu tổ tông, cả hiệu trưởng hôm nay cũng đến, cho nên cô ngàn vạn lần đừng có gây sự nữa, nếu không cả cái ký túc xá của chúng ta đều bị bạn liên lụy đó.’

Liên Kiều xoa xoa mũi, thấp giọng nói: ‘Đâu có ghê gớm như bạn nói đâu, thật là, đúng rồi, rốt cuộc là người nào đến hôm nay vậy, còn nữa, đến trường học của chúng ta còn làm ra cái vẻ như ta đây là nhân vật quan trọng lắm vậy!’

Phi Nhi nhún nhún vai, không chỉ cô mà những bạn học khác cũng không biết.

Khi các bạn học còn đang nghi hoặc, chỉ nghe hiệu trưởng hướng về micro nói: ‘Hôm nay trường chúng ta thật vinh dự mời đến một vị khách quý nổi tiếng trong giới kinh doanh toàn thế giới, điều quan trọng là, người này sẽ tặng thêm những phần học bổng dành cho trường chúng ta, hãy dùng những tràng pháo tay nồng nhiệt để chào đón vị khách mời thần bí này.’

Một tràng vỗ tay như sấm theo một thân hình cao to đang hướng về phía chủ tọa càng lúc càng mạnh. Cùng lúc, một tràng tiếng kêu kinh ngạc, thậm chí là cả tiếng hét tràn khắp hội trường.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngồi xuống, vệ sĩ cũng thuận thế đứng bên cạnh hắn, hiệu trưởng thì hết sức nhiệt tình giúp hắn chỉnh lại micro, vì hắn tương đối cao nên vị trí của micro phải điều chỉnh lại một chút.

Mà cái người mà được gọi là vị khách quý bí ẩn kia, ngoại trừ hiệu trưởng, hắn không muốn để bất kỳ ai biết chuyện liên quan đến hắn, không phải vì cái gì khác mà chỉ vì không muốn làm lớn chuyện.

Cả hội trường đều bắt đầu náo động, đặc biệt là các sinh viên nữ, bọn họ quả thật nhìn đến ngây ngốc!

Vị khách quý này tuy mang kính râm, nhưng mỗi cái nhấc tay nhấc chân xem ra đều không phải người bình thường, ngay cả nụ cười nhàn nhạt ở khóe môi cũng tao nhã như sóng gợn mặt hồ, thân hình tiêu chuẩn mà rắn chắc phối hợp với bộ tây trang màu sẫm càng hiện rõ nét tuấn tú hiên ngang, làm cho các cô gái đều si mê.

Phi Nhi gần như chảy nước miếng, cô không kìm được thấp giọng nói: ‘Trời ơi, đẹp như điên ...’

‘Cái gì điên cái gì ngốc?’

Liên Kiều ngẩng đầu lên trả lời, nhưng sự chú ý của cô lại không nằm ở ghế chủ tọa, mà là trên người bọn Thù Đế, khi Liên Kiều nhìn thấy bọn họ không kìm được mà đứng cả lên, trên mặt nụ cười càng xảo quyệt hơn.

Bây giờ còn có cái gì gây hứng thú cho cô hơn là trêu đùa bọn người Thù Đế chứ?

Chương 13: Náo động hội trường (2)

‘Phi Nhi, canh chừng dùm mình nha!’

Liên Kiều cuối cùng cũng tìm được một cơ hội thích hợp để ra tay, cô hăng hái cầm lấy cái ống tre vẫn giữ trong tay này giờ, lén la lén lút hướng về phía bậc thang từng bước từng bước tiếp cận Thù Đế ...

Nếu như là trước đây, Phi Nhi nhất định sẽ tiến lên ngăn cản, nhưng đáng tiếc hôm nay cô chỉ chăm chú nhìn soái ca, thậm chí Liên Kiều đang làm cái gì, cô đều không có để ý.

‘Hê hê, lúc này các cô chộc đến tôi, đợi lát nữa để các cô làm trò cười ọi người!’

Nghĩ đến đây lòng Liên Kiều đã vui như mở hội, cái ống tre trong tay cô đựng đầy mấy con gián siêu lớn mà cô không dễ dàng gì bắt được ở sau núi, mấy con này đã tốn của cô hơn nửa tiếng đồng hồ, mà Thù Đế, cái cô ‘Đu đủ’ này lại cực kỳ sợ gián.

Nhất là ... khi gián từ cổ áo cô ta bò xuống ...

Liên Kiều càng nghĩ càng hớn hở, cô đã tiến đến rất gần bên người Thù Đế, đồng thời quay đầu lại nhìn mấy bạn học phía sau lưng, ngón tay trở đưa lên bờ môi anh đào ra dấu ‘suyt’ – im lặng để ngăn một hai bạn học đang muốn kêu lên, thực ra hôm nay người chú ý đến hành động Liên Kiều vốn không nhiều, bởi vì ánh mắt của hầu hết mọi người đều tập trung trên thân người anh tuấn của người đàn ông kia trên đài chủ tọa.

Điều này ngược lại giúp cho Liên Kiều rất nhiều!

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngồi ở ghế chủ tọa, mắt hắn quét một vòng qua các bạn học ở dưới bậc, đối với những tiếng kêu và ánh mắt hâm mộ dành ỉnh hắn đã sớm quen đến nỗi thấy quá bình thường, nhưng còn cái này ...

Hai tia nhìn sắc bén của hắn xuyên qua kính râm, này giờ vẫn dán trên người cô gái đang lén la lén lút dưới bục, khuôn mặt kia đang cười một cách giảo hoạt, rất hiển nhiên, sức chú ý của cô ấy không nhằm vào hắn mà là vào cô gái phía trước.

Hoàng Phủ Ngạn Tước trước giờ kiêu ngạo, lại là người đã nhìn liền không quên, khi nụ cười xảo quyệt của cô gái đập vào mắt hắn, bờ môi ưu nhã đã chậm chậm câu lên, lại nhìn thấy cái ống tre lắc lư trong tay cô gái đang hướng về phía cô gái kia, biểu tình trên gương mặt chợt ngưng trọng lại ...

Ánh mắt sau kính râm hiện rõ một tia nghi hoặc.

Sau đó hắn chợt nhận ra cô gái này đang muốn làm cái gì, liền đó nụ cười nhàn nhạt đã trở lại trên bờ môi hắn.

Cô gái này quả là nhiều trò.

‘Hiệu trưởng ...’ Hắn mở miệng, âm thanh trầm thấp lại dễ nghe như tiếng đàn.

Hiệu trưởng vội bước lên.

‘Nghe nói trong những nghiên cứu sinh của khoa Y có một sinh viên tuổi nhỏ nhất, nhưng thành tích lại rất cao, bạn sinh viên như vậy đương nhiên là cần phải khích lệ nhiều hơn mới được, xin hỏi đó là bạn sinh viên nào dưới kia?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa hỏi hiệu trưởng, ánh mắt vừa chuyển xuống phía Liên Kiêu đang lén la lén lút dưới kia.

Nhìn thấy cô hoàn toàn không chú ý gì, sự chú ý của cô đã sớm đặt hết lên cái đồ vật không biết là gì kia, nụ cười trên môi hắn càng rõ ràng.

‘Ách?’

Hiệu trưởng hơi khựng lại, rồi lập tức đắc ý nói: ‘Cô ấy tên là Liên Kiêu, năm nay hai mươi tuổi, vừa đoạt được giải thưởng nghiên cứu y học dành cho người mới!’

‘Ồ, Liên Kiêu phải không? Cô ấy đang ở đâu?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cố ý hỏi, sự hứng thú trong mắt càng rõ rệt.

Chương 14: Náo động hội trường (3)

‘Liên Kiêu?Ồ, Liên Kiêu...?’

Hiệu trưởng không ngờ người khách quý này tự mình chỉ đích danh Liên Kiêu, nhất thời còn chưa phản ứng kịp, mất một lúc mới hiểu ý, hiệu trưởng liền lấy micro bắt đầu gọi to ...

‘Sinh viên Liên Kiêu ... Liên Kiêu ...’

Liên Kiêu đang ở dưới bục chuẩn bị thực hiện ‘quỹ ké’, tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng hết, lúc này chợt nghe tiếng hiệu trưởng gọi, nhất thời bị dọa nhảy dựng, cũng quên luôn phải trả lời, tay chợt buông lỏng, cả cái ống tre từ đỉnh đầu Thù Đế rơi xuống ...

Mà ánh mắt của các bạn học vừa hay lại đang quay hết về hướng Liên Kiêu.

‘Ahhhhhhhhh...’ Theo đó là một tiếng thét, rất nhiều gián đường như cũng đang bị dọa liền từ đầu của Thù Đế nhanh chóng chạy khắp bốn phương tám hướng.

Trong chốc lát sự hoảng loạn từ người Thù Đế lan đến mấy tên đồng bọn rồi sau đó lan khắp hội trường.

Tiếng thét, tiếng bàn ghế xô vào nhau loạn cả lên, các sinh viên hơi can đảm thì liều mạng tiêu diệt mấy con gián, các sinh viên nhát gan thì co lại một chỗ, thậm chí có người đứng cả lên bàn ...

Biến cố này xảy ra quá nhanh, giống như đại hồng thủy bất chợt tràn tới, ngay cả hiệu trưởng cũng ngơ ngác, ông đứng ở trên bục, nhìn quang cảnh hỗn loạn bên dưới, tròng to hai mắt ... Trời ơi, mình chỉ kêu có một tiếng Liên Kiêu, làm sao lại ... làm sao lại ...

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

‘Yên lặng, tất cả yên lặng cho tôi! Thật là vô tổ chức, vô kỷ luật, thế này làm sao được!’

Hiệu trưởng cuối cùng cũng hoàn hồn lên tiếng nói, vẻ mặt hết sức không vui cùng giận dữ, đặc biệt là khi đối diện với vị khách quý kia, hẳn càng cảm thấy mất mặt.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngược lại tinh thần trấn định, ánh mắt sắc bén vẫn luôn dõi theo kẻ đầu sỏ gây họa dưới bực, khinh thấy cô vừa le lưỡi vừa tìm cách trốn xuống gầm bàn, đôi môi lại lần nữa câu lên một nụ cười nhàn nhạt.

Chắc chắn là mình làm đảo lộn hết kế hoạch của cô ta rồi, thì ra mấy con gián đó vốn là trực tiếp đổ vào cổ áo của cô gái kia, nghĩ đến đây, lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt run lên một trận ... Cái cô nha đầu dòng dõi hoàng thất Mã Lai này thực to gan, chiêu số chính người cũng không ít.

Nhưng mà, vị hôn thê như thế ... ai dám lấy ...

Dưới bực dần dần yên tĩnh trở lại, mấy con gián cũng đã bị tiêu diệt gần hết, mấy nam sinh viên thì giống như anh hùng vừa trở về từ chiến trường, mà các nữ sinh viên thì vẫn còn có người bị dọa đến phát khóc, Thù Đế thì thảm nhất, bởi vì tất cả gián đều từ đầu cô ta bò xuống, cho nên tới giờ cô ta vẫn không ngừng vò đầu, vừa vò đầu vừa kêu, mà đến mấy tên đồng bọn của cô ta cũng bị dọa đến nỗi cách thật xa cô ta.

Nhìn thấy Thù Đế như vậy, Liên Kiều thực nhịn không nổi, cô ngồi dưới đất cười đến nỗi sắp tắt thở, khuôn mặt tinh tế hiện rõ chút đắc ý vì đã trả được thù, không chút để ý đến vị hiệu trưởng đáng kính gương mặt đã đỏ hơn gan heo.

‘Đây rốt cuộc là chuyện gì? Mấy con gián này ở đâu ra?’ Hiệu trưởng gần như là gầm lên.

Tất cả ánh mắt của các sinh viên đều quét về hướng Liên Kiều đang ngồi cười như điên dưới đất, động tác làm cho cô không phản ứng kịp.

Hiệu trưởng thấy sự tố cáo của một chúng ta, lửa giận suýt làm cho lồng ngực nổ tung.

‘Liên Kiều, đứng lên!’

Lại là Liên Kiều!

Cư nhiên lại là Liên Kiều!

Liên Kiều cô sinh viên này trong lòng hiệu trưởng trước giờ có một vị trí rất mâu thuẫn, không thể phủ nhận cô thông minh, rất thông minh, thông minh đến nỗi làm không ta không khỏi tán thưởng, cô có một cái giác quan thứ sáu mà người khác không thể bì kịp, nhưng đồng thời cũng làm cho hiệu trưởng rất đau đầu bởi sự tinh nghịch, nghịch ngợm quá mức của cô, mà quỷ kế cũng quả thật quá nhiều.

Nhưng hôm nay, cô lại gây họa trong một trường hợp long trọng như vậy, quả thực là khiến người làm hiệu trưởng như ông quá mất mặt rồi.

Chương 15: Bị phạt (1)

Nghe tiếng rống của hiệu trưởng, Liên Kiều mới nhận thức được bản thân đã lâm vào hiểm cảnh, chỉ thấy các bạn sinh viên chung quanh cô đều dùng tốc độ nhanh nhất tránh xa cô như tránh xa ôn dịch, trong nhất thời, cô lại trở thành trọng điểm chú ý của cả hội trường.

‘Liên Kiều, em rốt cuộc là muốn làm cái gì?’ Hiệu trưởng sắp đã bị chọc đến râu tóc dựng lên, nhìn thấy như vậy, Liên Kiều rất lạ lùng.

‘Í, hiệu trưởng, râu của người ... thật kỳ lạ nha, lại còn biết nhúc nhích!’ Liên Kiều đưa tay chỉ, ngạc nhiên kêu lên như người vừa phát hiện một châu lục mới.

‘Ba ...’

Hiệu trưởng giờ không quan tâm nổi là đang có khách quý ở đây nữa, ông vỗ bàn thật mạnh, tức giận đến nỗi mặt cũng biến xanh ...

‘Hôm nay sau giờ tự học, phạt em chạy một trăm vòng sân vận động của trường, không chạy xong không được phép về ký túc xá ngủ, trừ điểm phòng của các em hai mươi điểm!’

Một tiếng kêu ai oán từ cổ họng Liên Kiều thoát ra, cô day day trán ... Mẹ ơi, chạy quanh sân vận động một trăm vòng, chạy tới sáng mai cũng chưa chạy xong nữa.

‘Hiệu trưởng, em phản đối!’

Cô cố nuốt một ngụm nước bọt, đưa tay lên cao: ‘Trừng phạt về thể chất như vậy, pháp luật không cho phép!’

‘Em ...!’

Hiệu trưởng trước giờ vẫn rất đau đầu với cô, nhìn thấy cô đáng vẻ cực kỳ nghiêm túc như vậy, ông càng giận không thể đem cô nha đầu này gửi trả về Mã Lai.

Cũng không còn cách nào, khi Liên Kiều vừa đến trường học, ông nội của cô ... cũng chính là vương thất Mã Lai sớm đã tự mình gọi điện đến, dặn dò kỹ lưỡng hy vọng ông có thể chăm sóc thật tốt cháu gái mình, nếu có phạm lỗi gì cũng xin ông khoan dung thật nhiều.

Lúc đầu, hiệu trưởng còn cảm thấy rất khó hiểu và vinh hạnh, vương thất Mã Lai lại tự mình gọi điện đến dặn dò một chuyện vốn không khó làm, ông cũng không có suy nghĩ nhiều về những hàm ý trong lời nói của vị lão gia kia, nào hay, chỉ trong một tháng ngắn ngủi, ông đã hoàn toàn hiểu được sự khó xử của vị vương thất kia ...

Ông thật không ngờ rằng ... Liên Kiều lại nghịch ngợm đến vậy.

‘Hiệu trưởng ...’

Lúc này, Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn đang ở bên cạnh ông xem kịch này giờ mới mở miệng, âm thanh trầm thấp dễ nghe, ấm áp như tiếng đêm. ‘Một cô gái tối muộn còn chạy ở sân vận động quả thực không phải tốt lắm, nếu cô ta đã nghịch ngợm như vậy, hiểu động như vậy, chi bằng đổi một phương thức trừng phạt khác, động không bằng tĩnh!’

Khóe môi hần câu lên một nụ cười nhàn nhạt, nhìn sắc mặt của Liên Kiều ở dưới bức đang dần trở nên xanh mét, nhưng mà ... đôi mắt tím kia lại giấu một tia oán giận.

Đôi mắt tím ... Hoàng Phủ Ngạn Tước không tìm được than thở trong lòng, quả thật trên đời hiếm thấy ...

Cái giọng nói du dương như tiếng đàn của người đàn ông vang trong micro, Liên Kiều tỉ mỉ đánh giá Hoàng Phủ Ngạn Tước!

Rất “cool” nha, hay là đang đóng phim, ban ngày ban mặt ở trong hội trường lại còn đeo kính râm.

Nhưng mà ... thật đáng chết, chuyện này có liên quan gì đến hần đầu, thế nào mà hần lại cùng hiệu trưởng thương lượng thế nào để phạt mình.

Nhìn con người hần đường đường chính chính như vậy, không ngờ lòng dạ lại xấu xa đến thế.

Chương 16: Bị phạt (2)

Liên Kiều càng nghĩ càng tức giận, cô hung hăng nhìn chăm chăm vào người đàn ông trên bức, nhìn nụ cười nhàn nhạt của hần, cô chỉ hận không thể bước lên bức nhét một quả ớt to vào trong miệng hần.

Ai ngờ, lời đề nghị của Hoàng Phủ Ngạn Tước lại được hiệu trưởng hoàn toàn đồng tình, ông chợt cười, như vừa nhận được khảo thí, liền quay lại nói: ‘Đúng đúng đúng, nha đầu này sợ nhất là yên tĩnh, Liên Kiều ...’

Ông lại hướng mắt về Liên Kiều, từng câu từng chữ nói: ‘Nếu như thầy không nói sai, em trước giờ vẫn đang học piano phải không, vậy đi, sau khi ôn bài buổi tối xong, em đem khúc ‘Impromptu Fantasie’ tập luyện rồi biểu diễn tốt, nếu không, tôi sẽ phạt nặng hơn, nghe rõ chưa?’

Lúc đầu hiệu trưởng có nghe vương thất Mã Lai nói qua, vì để Liên Kiều có phong cách văn nhã phù hợp với thân phận của mình, từ nhỏ đã bắt cô học đàn, nhưng cho đến bây giờ, đã hai mươi tuổi rồi nhưng cô vẫn chưa thông qua trình độ cấp mười.

Mà bản nhạc mà hiệu trưởng hôm nay chỉ định lại là ‘Impromptu Fantasie’ của Chopin, phạm vi độ khó đã thuộc cấp mười rồi.

Liên Kiều trợn to mắt ... Trời ơi, Improptu Fantasie ...

‘Ác thật ...’ Cô thấp giọng than, lại lên tiếng cầu khẩn: ‘Hiệu trưởng, em muốn chạy quanh sân trường ...’

‘Phản đối vô hiệu!’ Hiệu trưởng gương mặt uy nghiêm nói: ‘Nếu như em còn không làm được, tôi sẽ tiếp tục trừ điểm phòng của em.’

Liên Kiều không còn gì để nói, cô thở dài một hơi ... ‘Trời ơi, Impromptu Fantasie, bản nhạc đáng ghét này mình đã tập mấy năm qua rồi mà một chút tiến bộ cũng không có.

Nhạc sĩ người Ba Lan Chopin cả đời viết được bốn bản concerto Impromptu, mà trong đó trứ danh nhất là bản cung C thăng thứ, về sau được người đời gọi là Impromptu Fantasie, bản nhạc này độ khó lúc diễn tấu cực cao, giai điệu du dương, tràn đầy màu sắc rực rỡ, nếu như có thể hiểu rõ những điều ẩn giấu sau những nốt nhạc, khi diễn tấu xong, không nghi ngờ gì sẽ hoàn toàn làm rung động linh hồn của người nghe.

Nhưng mà ... Liên Kiều tuy rằng về mặt học hành rất thông minh, nhưng đối với âm nhạc và giai điệu thì lại chẳng ra làm sao, khi cô xem mấy nốt nhạc đơn điệu thì không khác gì đang xem mấy con châu chấu đang nhảy.

Cho nên, hiệu trưởng dùng bản nhạc có độ khó cấp mười này để trừng phạt cô quả thực là muốn lấy mạng cô, để cô phải ngồi yên sau đàn dương cầm cho đến khi luyện xong bản nhạc này mới thôi, điều này quả thật so với giết cô còn khó chịu hơn.

Liên Kiều càng nghĩ càng phần nộ, cô nướng mi, hung hăng nhìn chằm chằm cái kẻ đầu sỏ đang ngồi trên bục kia.

Chết tiệt, cái gì mà quý khách chứ, lại nghĩ ra được chiêu số thiếu đạo đức như vậy.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không tránh ánh mắt của cô, đôi mắt mang theo ý cười cùng hứng thú thẳng thắn nhìn vào đôi mắt tím của cô, nha đầu này nghịch ngợm như vậy, hẳn ngược lại rất có hứng thú quản giáo cô một phen.

Tuy cô là vị hôn thê trên danh nghĩa của mình ... Chẳng qua, Hoàng Phủ Ngạn Tước âm thầm cảm thấy bản thân may mắn đã đi một chuyến đến Hồng Kông, nếu như thật sự hồ đồ đồng ý với gia đình kết hôn với cô gái này thì ... hậu quả quả thật không dám tưởng tượng!

Hoàng Phủ Ngạn Tước không khó tưởng tượng ra, nếu như mình hấp tấp cưới cô vào nhà, vậy chẳng phải cả cái Hoàng Phủ tài phiệt đều bị cô làm cho trời long đất lở sao.

Chương 17: Làm việc tốt (1)

Cả một buổi lễ long trọng bị biến thành kịch nháo, ít nhất cũng là Liên Kiều cho là như vậy, mà thu hoạch lớn nhất của cô chính là thực sự hiểu được ý nghĩa của câu “Trộm gà không được lại mất nắm thóc”, ít nhất, đó cũng chính là cảnh ngộ của cô bây giờ.

Bản nhạc cấp mười, không chỉ là vấn đề khó hay dễ mà còn vì độ dài của nó, mỗi một nốt nhạc đang nhảy nhót trên quyển cầm phổ đều như đang cười cô, lại như đang phản chiếu gương mặt đau khổ của Liên Kiều.

Cô hận hiệu trưởng, càng hận cái tên ngồi ở ghế chủ tọa cứ luôn miệng cười xảo quyết trên đài ... Có trời biết bản thân cô đắc tội gì với hắn mà hắn lại dùng cái chiêu thiếu đạo đức như vậy để trị cô, đáng chết!

Liên Kiều vừa nghĩ ngợi vừa dùng sức gõ phím đàn, âm thanh vốn ưu nhã từ cây đàn dưới bàn tay cô đàn ra ... quả thực còn khó nghe hơn tiếng giết heo.

Trong hành lang đến phòng đàn không thấy bóng sinh viên nào, ánh đèn vàng vọt chiếu lên một bóng đàn ông cao lớn rồi phản chiếu lên mấy miếng gạch Đại Lý bóng loáng, vầng trán ưu nhã vì nghe thấy mấy tiếng đàn đó mà nhẹ nhú lại một chút, bước chân trầm ổn cũng vì vậy mà ngừng lại.

‘Hoàng Phủ tiên sinh...’

Người vệ sĩ này giờ vẫn ở bên cạnh có chút hoài nghi cất lời nhưng chưa nói xong đã bị một cái khoát tay của Hoàng Phủ Ngạn Tước cắt đứt.

‘Nói với hiệu trưởng một câu, hủy bỏ bữa tiệc tối nay, tôi muốn ... thưởng thức một chút cảnh đẹp của trường đại học Hồng Kông.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thấp giọng nói, vẫn là cái nhấc tay nhấc chân ưu nhã như thế.

‘Dạ, Hoàng Phủ tiên sinh!’

Vệ sĩ hiển nhiên cũng nghe được từng tiếng đàn như trút giận đó, rất rõ ràng trả lời: ‘Thuộc hạ sẽ đi thông báo với hiệu trưởng!’

Người vệ sĩ này tên là Andoff, là vệ sĩ kiêm trợ lý đặc biệt của Hoàng Phủ Ngạn Tước nhiều năm qua, là người Đức, thân thủ rất giỏi, đối với gia tộc Hoàng Phủ vô cùng trung thành.

Hoàng Phủ Ngạn Tước gật gật đầu, đợi Andoff đi khỏi rồi mới dời ánh mắt đến một trong số những căn phòng – phòng đàn, nụ cười trên đôi môi đẹp dần lan ra đến tận đuôi mắt.

Không thể không nói, cô gái này mang trên người tế bào sôi nổi hoạt bát làm cho hắn rất hứng thú, đặc biệt là ánh mắt không vừa lòng và giận dữ nhìn hắn trong hội trường, thế nhưng lại nảy sinh trong lòng hắn một chút áy náy, bởi vậy, lúc hắn nghe thấy tiếng đàn như muốn dằm vào người ta thế này, hắn rõ ràng có chút không vui.

Con đường dẫn ra khỏi hội trường vừa hay đi ngang qua phòng đàn, Hoàng Phủ Ngạn Tước dù không muốn nghe cái loại âm thanh như trút giận của Liên Kiều cũng không được, cho nên hắn dứt khoát đẩy cửa bước vào, vừa hay đang muốn phát huy một chút lòng thương người, lại có thể dạy bảo một chút cô nhóc không biết trời cao đất dày kia.

Cho đến rất lâu sau này, Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn luôn hối hận về hành động lúc đó của hắn, nếu như không phải nhất thời hắn có lòng tốt, về sau cũng sẽ không triệt để chọc đến oan gia kia ...

Cửa phòng đàn sau lưng Liên Kiều lẳng lặng mở ra ... một chuỗi âm thanh khó nghe cùng với tiếng nguyên rủa của một người từng từng từng tiếng truyền ra ngoài ...

‘Đàn ông thú, gỗ chết người, ‘Đu đủ’ đáng chết, gỗ chết cô ...’ Cái miệng nhỏ của Liên Kiều liên tục mắng người mà tay cô thì càng gõ mạnh lên phím đàn.

Chương 18: Làm việc tốt (2)

Liên Kiều phát hiện ra có một phương pháp rất hữu dụng, đó chính là xem mấy nốt nhạc kia như gương mặt của tên đàn ông đáng ghét đó và của ‘Đu đủ’, dùng sức gõ xuống, làm như vậy dường như tiến bộ rất nhanh, tốc độ ghi nhớ hiển nhiên cũng nhanh hơn rất nhiều ...

Khi cô đang đùa mấy phím đàn rất rui thì đột nhiên nghe phía sau truyền lại một tiếng cười trầm trầm, tiếng cười này hình như là từ cổ họng phát ra, trầm ấm mà hùng hậu, tiếng cười lại lan tỏa như sóng gợn mặt hồ, mê người như rượu cất lâu năm, mê người hơn cả âm nhạc du dương ...

‘Ai đó?’

Liên Kiều kinh ngạc hỏi, đồng thời ngừng động tác trên tay, quay đầu lại...

Nhất thời, đôi mắt màu tím của cô rơi vào trong đáy mắt sâu như biển, sáng như sao của hắn, tim bỗng đập nhanh hơn mấy nhịp.

‘Đônggggggg!’ Tay của Liên Kiều vô thức nhún xuống phím đàn, tạo nên một âm thanh cực lớn.

‘Thì ra là anh, thế nào, anh hại tôi vẫn chưa đủ sao, còn muốn qua đây giám sát tiến độ nữa sao?’

Đây đúng là “Kẻ thù gặp nhau đổ mắt tía tai”, Liên Kiều tâm trạng lúc này chính là như thế, nhìn thấy bóng dáng đàn ông cao ngất đang ưu nhã mà dựa vào cửa phòng, ngược lại cũng không thể xoa dịu nổi bức bối trong lòng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước lười nhấc nở nụ cười, hắn nhún nhún vai, vẫn duy trì động tác tựa cửa, nhìn thấy sự tức giận phát ra từ đôi mắt màu tím kia, nụ cười của hắn càng thêm sảng lạn.

‘Đàn ... không phải là đàn như thế ...’ Hấn tùy tiện ném ra một câu nói, rất nhẹ nhàng.

‘Ách?’

Liên Kiều trong nhất thời chưa phản ứng kịp, cái tên đàn ông này nào chắc bị cửa kẹp trứng hay sao mà nhìn thấy bộ dáng cảm phần của mình thế nhưng một chút phản ứng cũng không có?

‘Haiii ... cái đó, phòng tập đàn này là của tôi, tôi muốn đàn thế nào thì đàn, cần gì anh quản? Còn nữa, đừng có ỷ bản thân mình cao to thì tùy tiện bắt nạt người khác, nếu không ... hừm, tôi nhất định sẽ cho anh biết tay!’

Cô quyết định nhắc nhở hấn lần nữa, dù sao người đàn ông này nói thế nào thì đáng về cũng cực kỳ đẹp trai, mà cô lại là mẫu người ‘đi với Phật mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy’ điển hình.

Quan trọng nhất là ... người đàn ông này rõ ràng là một bộ dáng không dễ trêu, nếu như cô nhất thời phản công thất bại thì làm sao, đây gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng đây mà, trước khi xuất chiêu chính người cũng phải nắm chắc khả năng của đối phương, chuẩn bị sẵn ình một đường lui mới được.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì chỉ hướng về phía cô bước đến, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần, Liên Kiều không kèm được chợt thấy hít thở thật khó khăn, không gian trong phòng tập đàn vốn không phải nhỏ, lại bởi vì cái bóng dáng cao lớn thẳng tắp kia mà bỗng trở nên rất chật hẹp.

Liên Kiều gian nan nuốt một ngụm nước bọt đem thân mình dán chặt vào cây đàn piano, ngón tay chỉ về hướng người đàn ông đang từng bước từng bước tới gần, cảnh cáo hấn như một con nhím đang xù lông ...

‘Này, anh muốn làm cái gì? Anh không phải nhỏ mọn như thế chứ? Tôi mắng anh khi nãy cũng chỉ là muốn phát tiết một chút bực bội trong lòng mà thôi, tôi nói cho anh biết, đàn ông mà đánh phụ nữ thì thật chẳng ra làm sao cả ...’ Cô cướp lời nói bô lô ba la một tràng.

Chương 19: Làm việc tốt (3)

Hoàng Phủ Ngạn Tước đi đến trước mặt cô, buồn cười nhìn cô nhóc chỉ đứng đến ngực mình, xem ra cô nàng có chút sợ thân hình ca to của hấn, tốt lắm, ít nhất thì cũng có cái làm cô sợ.

Hấn đưa tay về phía cô, động tác này càng làm cho cô sợ sệt thêm ...

‘Này, anh ... anh thực sự muốn ra tay với tôi sao? Tôi chỉ là một ‘cây cầu nhỏ’ mà thôi, anh không thể ...’ Sắc mặt Liên Kiều chợt thay đổi, thực giống như diễn kịch, ngay cả giọng nói cũng trở nên rất tội nghiệp ...

Bộ dáng này của cô làm Hoàng Phủ Ngạn Tước á khẩu, hấn nhẹ nhàng mày ...

‘Cây cầu nhỏ? Chắc ý cô là ‘đứa trẻ nhỏ’ phải không?’

Nhắc nhở một câu này xong hấn mới nhớ ra mình từng xem tư liệu điều tra về cô, trên đó có đề cập đến cô nhóc này tiếng Trung vốn không được giỏi cho lắm.

‘Đứa bé nhỏ? Chữ đó không phải là đọc giống nhau sao?’ Liên Kiều nghiêng đầu nghiêng ngẫm ... hai chữ đó không phải là viết giống nhau sao?

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười lắc đầu, hấn kéo thân hình đang dựa vào cây piano của cô ra, giọng nói quỵn rũ mà tràn đầy từ tính nhẹ cất lên: ‘Anh chỉ là có lòng tốt muốn dạy em làm sao đàn khúc nhạc này mà thôi!’

Có trời mới biết hấn chịu đả kích đến thế nào, hấn vốn là thấy cô gặp trở ngại như thế, đối với cô nhóc hư này nảy sinh lòng hảo tâm mặc dù cô là ... vị hôn thê ngàn lần không thể tiếp nhận của hấn.

‘Nha?’ Liên Kiều nghe xong cả khuôn mặt nhỏ liền sáng bừng ‘Anh biết đàn sao? Thật không?’

Cô như vừa tìm thấy một châu lục mới, vui vẻ gào lên bên tai hấn, nhưng chỉ trong chớp mắt, vẻ mặt lại ảm đạm trở lại ...

‘Anh gạt người!’

Nha đầu này, quả thật trở mặt còn nhanh hơn lật sách!

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười khỏ, vốn là một phen hảo ý của mình, lại bị cô nhóc vu oan là tiểu nhân, một màn này may là không bị ai nhìn thấy, nếu không thì bao nhiêu tôn nghiêm chẳng phải đã mất sạch rồi sao.

Hắn không nói thêm, chỉ ra hiệu cho cô ngồi bên cạnh mình, sau đó xắn tay áo sơ mi lên, ngón tay thon dài khẽ đặt lên phím đàn.

Liên đó, âm thanh du dương của bản Impromptu Fantasia cất lên, như một thiên sứ đang vui vẻ nhảy múa trên không trung, thiên sứ đang giương đôi cánh trắng tự do tự tại giữa biển rộng trời à nhảy múa, những nốt nhạc tưởng như đơn điệu đó lúc này đã hóa thành những âm thanh dịu dặt du dương, vỗ về mà động đến nơi sâu nhất ở đáy lòng, lại cũng như sóng biển cuộn cuộn, nước xuôi về ngàn dặm, khí thế không gì ngăn được.

Liên Kiều hoàn toàn bị chấn động rồi, chiếc miệng nhỏ cũng vì thế mà há hốc, đôi mắt màu tím hoang mang nhìn đôi bàn tay đang lướt trên phím dương cầm, một bản nhạc mà cô vốn cho rằng rất khó dưới đôi tay của hắn lại hoàn thành một cách hết sức thành thực, chuyện này quả thật rất thần kỳ!

Tiếng đàn chạm đến nơi sâu nhất trong tâm hồn cô, giờ này phút này Liên Kiều cảm thấy lòng mình dường như cũng đang xoay theo điệu nhạc mà ca hát, nhảy múa ...

Chương 20: Làm việc tốt (4)

Liên Kiều vẻ mặt sùng bái nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, ngay cả ánh mắt cũng sáng lấp lánh.

Một bản nhạc có độ khó như thế qua bàn tay của hắn lại biến thành du dương dễ nghe như thế sao? Còn nữa ... một người đàn ông lại có thể tao nhã như thế, nhìn mỗi cử động của hắn giờ phút này thật giống như hoàng tử vậy, quả thật quá đẹp trai!

Cho đến bây giờ cô mới có dịp nhìn kỹ dáng vẻ của người đàn ông này ... thì ra, tháo xuống kính râm hắn lại có sức quyến rũ mê người như vậy.

Từng đường nét khuôn mặt như dao khắc đẹp đẽ đến mê người, nét nhu tình trên gương mặt hắn nhân nhật biểu lộ ra, gương mặt hoàn mỹ như vậy quả thật không chèn vào đâu được, đôi người đen lầy mang theo sự nghiêm túc cổ chấp lại càng lộ rõ uy nghiêm cao cao tại thượng của hắn, sống mũi cao thẳng lại mang theo nét trí tuệ và thâm thúy ...

Người đàn ông này, quả thật quá hoàn mỹ đi ...

Liên Kiều có chút nhìn đến ngây người, đặc biệt là khi mùi hương nam tính trên người hắn theo từng cử động của hắn mà tản mát xung quanh lại càng làm người ta yên tâm...

Cô cứ chống cằm, nghiêng đầu, đôi mắt màu tím nhìn không chớp gương mặt đẹp đến làm phụ nữ cũng đỏ kị của hắn.

Khi bản nhạc đàn xong, Hoàng Phủ Ngạn Tước kéo tay áo xuống, vẻ mặt buồn cười nhìn đôi mắt tím đang kinh ngạc, bờ môi đẹp để lại câu lên một nụ cười ...

‘Nha đầu, thế nào?’

Liên Kiều nhướn nhẹ mày, giống như đang suy nghĩ điều gì, qua thật lâu cuối cùng mắt mới sáng lên, vẻ mặt hưng phấn kéo cánh tay hắn, hỏi: ‘Tôi nghĩ ... anh chắc là giáo viên dạy đàn đúng không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không trực tiếp trả lời cô mà hỏi ngược lại: ‘Sao lại hỏi vậy?’

Giáo viên dạy đàn? Hắn là lần đầu tiên nghe người ta gọi mình như thế, từ nhỏ đến lớn, câu hắn nghe nhiều nhất là “đại thiếu gia”, “Hoàng Phủ thiếu gia”, “Hoàng Phủ tiên sinh”, “tổng tài”, chứ gọi như cô gọi thì chưa bao giờ có.

Liên Kiều khua tay khua chân giải thích: ‘Chẳng lẽ không phải sao? Anh đừng có giấu tôi, nếu như anh không phải giáo viên dạy đàn, sao lại có thể đàn hay như vậy, thật đẹp trai đến ngây người nha!’

‘Thật không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước tâm tình tốt lên rất nhiều, thực ra trong bốn người của tứ đại tài phiệt chẳng riêng gì hắn biết sử dụng nhạc cụ mà Cung Quý Dương kéo đàn violon cũng rất hay, nhưng chẳng qua, đó là vì hắn vì Sầm Tử Tranh mà luyện hết tám năm.

Còn hắn từ nhỏ đã biết đàn, lúc rỗi rảnh cũng sẽ luyện tập, chẳng qua là từ lúc hắn tiếp nhận Hoàng Phủ tài phiệt đến giờ, càng lúc càng ít tiếp xúc với piano cái loại âm nhạc này, không ngờ, hắn hôm nay lại cao hứng đến nỗi biểu diễn ở đây.

Liên Kiều trẻ môi, cổ ý thần bí nói bên tai hắn: ‘Không sao, tôi biết anh nhất định là giáo viên dạy nhạc nổi tiếng, thế này đi, anh nói tôi biết, tôi đảm bảo sẽ không nói cho người khác đâu, được không?’

Tuy cô đối với piano không giỏi cho lắm, nhưng lại vô cùng sùng bái mấy giáo viên dạy dương cầm nổi tiếng.

Nhìn vẻ mặt tò mò của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước không cười nữa: ‘Nha đầu, em thật là một chút kiêu ngạo của dòng dõi vương thất cũng không có!’

Bên cạnh hắn không thiếu gì mấy cô gái có gia thế hiển hách, trong đó cũng có rất nhiều cô là hậu nhân của vương thất của các nước khác nhau, nhưng chưa có ai giống với tiểu nha đầu trước mặt hắn, lời nói rất chân thật, tính tình thẳng thắn, không có chút làm dáng nào, có lúc đơn thuần như nước, có lúc lại lỗ mãng như cô con gái nhà hàng xóm.

3. Quyển 1 - Chương 21-30

Chương 21: Đe dọa dụ dỗ (1)

‘Í, anh biết thân phận của tôi?’ Liên Kiều nghe hắn nói, cô nhạy cảm như ong mề, nghi hoặc nhìn người đàn ông trước mặt.

Lạ thật, hắn thế nào lại biết được thân phận của mình?

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng nhận ra hắn vừa lỡ miệng, nhưng cũng chỉ cười cười, không chút hoang mang nói tiếp: ‘Tôi nghĩ em nghịch ngợm như vậy, cả trường đại học Hồng Kông chắc không có người nào không biết em!’

Một câu này ngược lại làm cho Liên Kiều tức tối trừng hắn: ‘Hừm, sao lại nói tôi thành cái loại không chuyên ác nào không làm vậy?’

Nhìn đôi mắt màu tím đang chiếu xạ những tia giận dữ, Hoàng Phủ Ngạn Tước cười càng ưu nhã hơn.

‘Này, chuyện đàn dương cầm ...’

Liên Kiều suýt nữa là chìm trong nụ cười của hắn, cái tên đàn ông này đúng là kẻ sát gái mà, nhìn thấy hàm răng sáng bóng của hắn, trong lòng cô đột nhiên lại nảy ra một chủ ý.

Hoàng Phủ Ngạn Tước biết cô chắc chắn có lời muốn nói cho nên chỉ như ong mề, im lặng đợi cô nói tiếp.

Liên Kiều liếm liếm đôi môi anh đào, đôi mắt màu tím chợt đảo một vòng, trong mỗi cử động đều có chút lạnh lợi quỷ quái, cô cố ý nín cánh tay hắn nói rất tội nghiệp: ‘Này, thực ra hôm nay tôi phải chịu phạt hoàn toàn là do anh hết, nếu như anh không đề nghị với hiệu trưởng thì nói không chừng tôi đã chạy xong mấy vòng sân trường rồi, cho nên, hôm nay anh chịu trách nhiệm dạy tôi cho đến khi đàn xong bản nhạc này, nếu không anh chính là bắt nạt người ta rồi!’

‘Tôi bắt nạt cô?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước tức cười nhìn bộ mặt ‘ủy khuất’ của Liên Kiều, cô thật là biết vừa ăn cướp vừa la làng, là ai làm cho cả hội trường náo loạn cả lên, lại còn làm cho các sinh viên nữa khóa bị dọa đến khóc thét? Còn nữa, chạy một trăm vòng sân vận động trường, xem bộ dạng cô yếu ớt như vậy, chạy hai ngày còn chưa chắc đã chạy xong, còn rất biết mở to mắt mà nói khoác.

‘Đúng rồi, chẳng lẽ anh muốn không chịu trách nhiệm gì mà đi chứ?’

Liên Kiều nhìn thấy hấn không có vui vẻ gì đáp lời, đôi mày đẹp dễ nhúu lại với nhau, nói xong câu này cô liền cầm điện thoại lên, chụp cho Hoàng Phủ Ngạn Tước một tấm ảnh.

‘Này, tiểu nha đầu, em ... em làm gì vậy?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước trước giờ không thích đứng trước ống kính, càng không thích bị người ta chụp hình, nhìn thấy hành động này của cô nhóc lại có chút không hiểu.

Liên Kiều cười rất ngọt ngào, càng lộ rõ nét ngây thơ đáng yêu, cô vẫy vẫy điện thoại tuyên bố: ‘Nếu như anh không dạy em đàn bài này, em sẽ đem ảnh của anh công bố lên trang web, sau đó nói anh chỉ là một đại ác nhân chỉ biết bắt nạt con gái, căn bản là sẽ làm hỏng mất hình tượng giáo viên dạy đàn của anh!’

Nhìn ánh mắt tinh quái của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước nhất thời ngớ ra, nha đầu này có phải là xem phim truyền hình nhiều quá rồi hay không, thế nào lại có thể dùng cái giọng giang hồ như thế uy hiếp người ta chứ?’

‘Em cho rằng anh cứ thế mà chịu sự uy hiếp của tiểu nha đầu như em?’

Hấn hứng thú nhìn bộ dạng hờn hờ của cô, bên môi lại câu lên nụ cười nhẹ, cất giọng càng lúc càng thấp, nghe như tiếng nỉ non, dễ nghe cực kỳ.

Chương 22: Đe dọa dụ dỗ (2)

‘Em cho rằng anh cứ thế mà chịu sự uy hiếp của tiểu nha đầu như em?’

Không còn cách nào, Liên Kiều chính là điển hình của loại người không có tâm kế, cô ngẩng đầu, nhún vai: ‘Vậy anh có thể thử xem, tôi nói với anh vậy là còn nhẹ đó, đến lúc đó xem người chịu thiệt là ai, còn nữa, tên tôi là Liên Kiều, đương nhiên là anh có thể gọi tên thật của tôi là Kuching, tôi không phải tên là tiểu nha đầu.’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không kìm được cảm thấy rất thú vị, hấn cũng không nói gì thêm, chỉ dùng ánh mắt hứng thú nhìn biểu tình hết sức phong phú trên gương mặt của Liên Kiều, một loại cảm giác rất vi diệu đang nảy mầm ở rất sâu trong lòng hấn.

Đây là cảm giác gì?

Hay là não mình bị hỏng rồi, bị tiểu nha đầu này uy hiếp mà lại chẳng có chút tức giận nào, ngược lại còn có một cảm giác thân thiết lâu ngày không gặp làm cho hấn cảm thấy rất dễ chịu.

Nhìn gương mặt đẹp trai của hấn, lại còn đôi ngươi đen láy thâm sâu khó dò, Liên Kiều có chút hoảng sợ ... chẳng lẽ hấn không đồng ý?

Có trời mới biết cô là cô gái hết sức lương thiện, cô chỉ là muốn bản thân dễ dàng thông qua bản nhạc này, đừng ép cô làm cái chiêu số gì nữa...

Khi hai người còn đang đứng im như thế, ‘đùng’ một tiếng, cửa phòng tập đàn đột ngột bị đẩy ra, tiếp đó Phi Nhi mặt đầy nước mắt chạy vào ...

‘Liên Kiều, hu hu hu ...’

Cô không ngờ trong phòng tập đàn lại có thêm một người, nhất thời đứng ngẩn người, nước mắt vẫn tí tách rơi...

‘Phi Nhi, bạn sao vậy? Ai bắt nạt bạn?’ Liên Kiều vừa thấy dáng vẻ này của cô, mỗi một tế bào chính nghĩa trong người đều thức dậy.

Phi Nhi vẻ mặt kinh hãi nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, lại nhìn lại Liên Kiều, này ... người đàn ông này chẳng phải vừa nãy ngồi ở vị trí chủ tọa trên bục sao? Sao bây giờ lại cùng một chỗ với Liên Kiều thế này?

‘Các người ...’ Cô gần như quên cả khóc.

‘Đừng các người này các người nọ nữa, bạn ơi, có phải là cái cô ‘Đu đủ’ đó lại bắt nạt bạn không?’ Liên Kiều đi thẳng vào vấn đề.

Phi Nhi là người bạn tốt nhất của Liên Kiều trong cái trường này mà Thù Đế lại là kẻ thù số một của cô, mỗi lần Thù Đế bôi nhọ Liên Kiều trước mặt người khác, Phi Nhi đều không nhịn được mà bước lên bênh vực, nhưng cô trước giờ không lạnh lợi, đương nhiên là nói không lại Thù Đế, ngược lại còn bị đồng bọn của cô ta chế nhạo, mà đương nhiên là Liên Kiều không khoanh tay đứng nhìn, chỉ còn cách tìm cách khác để chinh cho bọn người Thù Đế một trận, qua thời gian lâu, lại trở thành một vòng luẩn quẩn.

Phi Nhi vừa nghe câu này liền nhớ ra chuyện chính, cô lau nước mắt nói: ‘Thù Đế bọn họ rất quá đáng, bởi vì vừa nãy trong hội trường cô ta rất mất mặt cho nên vừa nãy ở bên ngoài nói xấu bạn, mình liền cãi nhau một trận với cô ta, ai ngờ bọn họ càng lúc càng đông ... Liên Kiều, bạn hôm nay ngoan ngoãn ở lại phòng tập đàn này luyện tập đi, bởi vì có hiệu trưởng nên bọn họ còn không dám đến đây gây sự với bạn, nhưng nếu bạn ra ngoài, bọn họ nhất định sẽ tìm bạn trả thù đó.’

“Đu đủ” đáng chết, cô ta nói mình cái gì?’ Liên Kiều hai tay chống nạnh, đôi mắt màu tím bùng bùng lửa giận.

‘Thù Đế, cô ta nói bạn căn bản là chẳng có bản lĩnh gì, vị hôn phu của bạn cũng chỉ là có tiếng không có miếng, căn bản là không thể bằng Hoàng Phủ Ngạn Tước của cô ta, Liên Kiều ơi, Hoàng Phủ Ngạn Tước của cô ta chắc không phải là Hoàng Phủ Ngạn Tước vị hôn phu của bạn chứ? Đây rốt cuộc là thế nào? Hu hu ...’ Nước mắt Phi Nhi lại rơi.

Chương 23: Đe dọa dụ dỗ (3)

‘Lẽ nào có đạo lý đó!’

Liên Kiều vỗ bàn tay nhỏ lên cây đàn dương cầm, gương mặt nhỏ tức giận đến nóng bừng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước tức cười nhìn vẻ tức giận của cô, nha đầu không biết đau tay sao, còn nữa ... cái gì mà ‘lẽ nào có đạo lý đó’, chắc là ‘lẽ nào có chuyện đó’ ...

Nhưng mà làm hấn khó hiểu nhất chính là nội dung câu chuyện hai cô gái đang nói ...

‘Hừm, thời đại này đúng là loại người gì cũng có, làm tình phụ của người ta thôi mà, lại còn hung hăng như thế, cái tên Hoàng Phủ Ngạn Tước này cũng đúng là đàn ông lăng nhăng, là người xấu, là quỷ hao sắc ...’

Liên Kiều gần như dùng hết vốn từ vựng mắng người đem mắng ra hết ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước quả thực nghe không nổi nữa, hấn làm sao lại đắc tội với cô thế? ‘Em ở đây mắng sau lưng người ta hình như không lịch sự lắm!’

‘Mắng hấn? Nếu như tôi gặp được hấn nhất định sẽ đánh hấn một trận, lột da hấn, uống máu hấn! Hấn rõ biết mình có vị hôn thê, không chịu gặp mặt thì thôi đi, còn cùng cái cô ‘Đu đủ’ đó ở bên nhau, đúng là thế sự suy đồi!’ Liên Kiều lòng đầy căm phẫn nói.

Sắc mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút thay đổi, không phải đáng sợ như vậy chứ?

Hấn hắng giọng, qua thật lâu mới nói được một câu: ‘Tôi không có nghe nhầm chứ? Cô là nói cô ta là tình phụ mà hấn bao dưỡng?’

Có chuyện như vậy sao ngay cả hấn cũng không biết chứ?

Là chuyện từ lúc nào?

Còn nữa ... là Thù Đế nào của mình?

Liên Kiều tức tối ngồi xuống, cô cũng không trả lời câu hỏi của Hoàng Phủ Ngạn Tước mà nói với Phi Nhi.

‘Phi Nhi cô yên tâm, mình nhất định sẽ cho cái cô ‘Đu đủ’ đó biết tay, bạn đến phòng học đi, nếu không giáo viên hướng dẫn thấy bạn vắng mặt lại nói bạn đấy!’

‘Nhưng mà Liên Kiều bạn ... bạn đừng có ra ngoài bây giờ, nghe không?’ Phi Nhi có chút lo lắng dặn dò.

Liên Kiều gật gật đầu.

Phi Nhi bước thấp bước cao ra ngoài.

Bầu không khí chợt trở nên rất kỳ lạ, gương mặt tức tối của Liên Kiều cùng với đôi mắt màu tím của cô tự dưng làm Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy lạnh sống lưng, nhìn bộ dạng của nha đầu này chắc lại đang nghĩ ra quỷ kế gì nữa đây.

‘Ách ... Tôi nói này nha đầu, cô cũng không cần nghe lời nói bậy của những người đó, nói không chừng ... Ách, cái vị Hoàng Phủ Ngạn Tước kia không phải giống như cô tưởng tượng đâu, hơn nữa hắn làm sao lại đi bao dưỡng tình phụ chứ?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nói xa nói gần muốn giải thích một chút, hắn lại không ngờ mình vô duyên vô cớ chọc tiểu bà bà này.

Đột nhiên Liên Kiều quay đầu nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, trong đôi mắt đẹp đầy lên một tia hoài nghi ...

‘Anh biết hắn ta?’

‘Tôi ...’

‘Anh biết hắn ta có phải không? Nếu không sao anh lại nói giúp cho hắn?’

Liên Kiều nhất thời ngắt lời Hoàng Phủ Ngạn Tước, đôi ngươi như nước lấp lánh lại có một chút ý cảnh cáo.

Chương 24: Tôi là Cung Quý Dương

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt ...

Nha đầu này thật nhạy cảm, nếu cô mà biết được mình chính là Hoàng Phủ Ngạn Tước còn không chắc sẽ lột da hắn ở đây, thật là nhảy xuống sông Hoàng hà cũng không rửa sạch nỗi oan.

Nhưng mà, hắn cũng không muốn để cô biết thân phận thật sự của mình.

‘Tôi á, tôi quả thực có biết Hoàng Phủ Ngạn Tước, tôi cùng hắn có gặp gỡ, chẳng qua hắn cũng không phải loại người như cô nói, cho nên trong đó nhất định có hiểu lầm!’

Hắn nghĩ kỹ rồi, cũng không thể hoàn toàn nằm ngoài cuộc, nha đầu này nóng nảy như vậy, hắn thật có chút sợ cô liên chạy đến Mỹ tìm hắn tính sổ.

Đây là lần đầu tiên Hoàng Phủ Ngạn Tước bị phụ nữ dọa đến không dám thừa nhận thân phận ...

Quả như dự đoán, Liên Kiều nghe xong sắc mặt liền có chút kinh hãi, cô nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Hoàng Phủ Ngạn Tước, nhìn đôi ngươi đen láy của hắn đang mang theo ý cười, không nhịn được nhe răng cười: ‘Anh thật sự có biết hắn? Vậy anh là ai?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhất thời nghẹn lời, đôi mắt thâm trầm chớp nháy như suy nghĩ rồi nhẹ giọng nói: ‘Thực ra ... tôi là bạn của hắn, Cung Quý Dương!’

Hắn xưa nay chưa từng nói dối, đây là lần đầu tiên.

Có trời biết, hắn không muốn che dấu thân phận của mình, mờ mờ ám ám như thế làm gì, nhưng mà ... Nha đầu này xem thế nào cũng là rất lắm chiêu cho nên hắn chỉ có thể tìm ình một kẻ chết thay, vừa rồi hắn điếm qua một lượt, Lăng Thiểu Đường tính tình nóng nảy mà đang cùng với Kỳ Hương mận nồng như vậy, Lãnh Thiên Dục thì lạnh như băng, hai người này làm sao thích hợp được, chỉ còn lại Cung Quý Dương tên tiểu tử này, đối với nữ nhân hắn trước giờ ôn hòa, cho nên chỉ còn cách lôi hắn xuống nước, mượn tên của hắn dùng tạm làm bia đỡ đạn vậy.

Liên Kiều ngạc nhiên ngẩn người!

Cô trừng trừng nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, mắt càng lúc càng lớn

‘Anh ... anh nói cái gì?’

Còn chưa đợi Hoàng Phủ Ngạn Tước nói dứt lời, hai bàn tay nhỏ của cô đã ôm lấy mặt hắn, ánh mắt đầy kinh hỷ: ‘Anh nói anh là Cung Quý Dương? Cung Quý Dương của Cung thị tài phiệt?’

Tay của nha đầu này quả thật mềm mại, Hoàng Phủ Ngạn Tước không ngại để gương mặt mình hưởng thụ một chút mềm mại từ đôi bàn tay cô, nhưng mà ... tên đã lấp vào cung không thể không bắn, hần liền gạt gạt đầu!

Quý Dương ơi, cậu ngàn vạn lần đừng có trách mình, có trách thì trách cậu trước đó quá nổi tiếng ...

Liên Kiều càng hưng phấn nuốt một ngụm nước bọt, cô ngồi hần lên đùi hần, một chút cũng không để ý tư thế này có bao nhiêu phần ám muội, hai bàn tay nhỏ chuyển hướng, vỗ vỗ vai hần, sau đó lắc mạnh hần ...

‘Anh thật không có gạt tôi phải không? Anh thật là Cung Quý Dương sao? Anh thật là anh ta sao? Nói mau đi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước bị cô lắc đến sắp ngất, không được rồi, cô nếu như thật sự gả vào nhà Hoàng Phủ, hần chắc chắn không thể sống qua tuổi trung niên.

Hần liền đưa đôi tay to lớn của mình, chỉ cần một tay liền có thể khống chế đôi tay của cô, một tay kia day day huyết Thái dương, ánh mắt ngưng đọng nghiêm túc nói: ‘Anh không có gạt em, anh là Cung Quý Dương!’

Quý Dương ơi, cậu ngàn vạn lần đừng giết mình ...

Chương 25: Đề xuất yêu cầu

‘Ai yo, tốt quá rồi!’

Liên Kiều liền nở nụ cười, giọng nói cũng tràn đầy hưng phấn, đôi tay nhỏ vừa được buông ra khua loạn xạ.

‘Em ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không hiểu vì sao cô lại hưng phấn như thế.

Lúc này chỉ thấy đôi mắt cô đảo qua đảo lại, ánh mắt làm Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt có chút cảnh giác.

‘Em ... em lại có ý định gì đây?’ Hần không khó nhận ra chút giảo hoạt trong ánh mắt đó, lòng chợt có chút khẩn trương.

Trời ạ, bất luận là trên thương trường có bao nhiêu sóng gió hoặc trong bang phái có chuyện hần đều không từng sợ hãi qua, lúc này hần lại bị một cô gái trời gả không chặt hù dọa, thật chẳng còn thiên lý gì.

Lúc này Liên Kiều cười càng sán lạn hơn, rạng rỡ như mây mùa xuân, cô liếm nhẹ môi, ngẩng đầu lên nhìn hần, nói rành mạch: ‘Anh ... làm bạn trai của tôi đi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt sững người, đôi ngươi đen láy nhìn thẳng vào đôi mắt ‘lương thiện’ của cô ...

‘Hắc ...’ Hần đứng vội dậy, ngoài chấn động ra cũng chỉ còn chấn động.

‘Đồngggg ...’

Liên Kiều này giờ vẫn đang ngồi trên đùi hần nhất thời mất đi trọng tâm, liền oanh oanh liệt liệt ngã nhào trên đất ...

‘Ai da, đau chết tôi rồi! Này, anh đã lớn thế này chẳng lẽ trước khi đứng dậy không thể báo trước một tiếng cho tôi biết sao?’

Cô đau đến chau mày, làm gì vậy, chủ động làm hần **, còn bị ngã nhào một màn như vậy.

‘Cô, nha đầu này gan thật không nhỏ!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thật không ngờ cô lại đề xuất cái yêu cầu này, sau khi biết mình là Cung Quý Dương lại còn chủ động yêu cầu trở thành người tình?

Không biết tại sao, trong lòng hần lại có chút bức dọc!

‘Này, có gì hay đâu chứ, làm người tình thôi mà, lại không phải là làm vợ anh, anh kích động cái gì!’ Liên Kiều đứng dậy, đi đến trước mặt hần, vừa đi cà nhắc vừa nói.

Cái tên này thật không phải cao bình thường, nói chuyện với hần vẫn cứ phải ngẩng đầu lên nhìn thật là mệt nha.

‘Anh là Cung Quý Dương, là bạn tốt của Hoàng Phủ Ngạn Tước, em biết rõ điểm này sao lại còn đề ra cái yêu cầu như thế?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy trong lòng có chút buồn phiền, cái cô nha đầu này chẳng lẽ lại thầm yêu cái tên Cung Quý Dương kia?

Liên Kiều trừng mắt nhìn hắn: ‘Nói nhảm, nếu như anh không phải là bạn của cái tên kia, tôi cũng chẳng thèm đề ra cái yêu cầu kia làm gì, anh cuối cùng là có nhận lời hay không?’

Cung Quý Dương này thật là rề rà mà.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe xong, lười nhác khoanh hai tay trước ngực, nụ cười ưu nhã dần dần trở thành có chút hứng thú trong đó.

‘Nói như vậy, em muốn lợi dụng anh để chọc tức Hoàng Phủ Ngạn Tước phải không?’

Liên Kiều giao hoát chuyện: ‘Đừng có nói lợi dụng khó nghe như vậy mà, em chủ muốn để cái tên Hoàng Phủ Ngạn Tước kia biết, hắn không cần em, còn có người đàn ông ưu tú hơn hắn cần em, chọc hắn tức chết!’

Ha ha, người bạn tốt này của hắn là thích hợp nhất, như vậy về sau có thể trước mặt hắn chọc hắn tức chết.

Chương 26: Bị cắn chặt (1)

Hoàng Phủ Ngạn Tước không còn gì để nói, hắn không khỏi nhớ đến tài liệu mà thuộc hạ đã báo cáo về, nói nha đầu này sau khi đến Hồng Kông đã tìm cơ hội xem mắt, theo tình hình này mà thấy thì mục đích xem mắt của cô chắc là vì để chọc tức mình rồi.

Hắn cảm thấy đầu có chút tê dại, nở nụ cười khổ, mình đang làm gì đây chứ? Lại còn cùng cái cô nhóc này ở đây ồn ào lâu như vậy?

Nghĩ đến đây, Hoàng Phủ Ngạn Tước vô lực lắc lắc đầu, liền không nói hai lời hướng bước về phía cửa.

‘Này ... anh còn chưa có nhận lời em, anh không được đi!’ Liên Kiều thấy hành động này của hắn, gương mặt nhỏ nhắn chợt đổi sắc.

‘Nha đầu, em hoàn toàn không cần phải làm như vậy, đối với Hoàng Phủ mà nói, chiều này căn bản là không có tác dụng!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đi đến cửa mới dừng bước, quay người nhìn về mặt đáng thương của Liên Kiều, điềm đạm nói.

Hắn thấy mình cần phải nhắc nhở cô một câu, nếu không không biết cô lại còn náo chuyện gì nữa, nếu như gặp phải người xấu thì phải làm sao, một cô cái yếu ớt như cô, đến lúc đó chẳng phải là gọi trời không thấu gọi đất không nghe sao.

Liên Kiều nghe xong lời này, gương mặt tròn bóng liền sụp xuống, cô bước nhanh đến trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước, chặn cửa lại, tức giận như con nít nói: ‘Không cho anh đi, chính là không cho anh đi!’

‘Em ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước trước giờ chưa gặp phải cô gái nào như thế, thẳng thắn đến mức có chút giống côn đồ, nhưng mà, cái dáng vẻ này của cô lại rất dễ thương, lại làm cho khóe môi hắn tràn đầy ý cười.

‘Tôi chính là muốn anh làm người yêu của tôi!’ Liên Kiều ngẩng đầu nhìn hắn, vẻ mặt bướng bỉnh nổi.

‘Em ... đây là đang cầu xin tình yêu?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước quả thật không ngờ cô nhóc này gan lại lớn như vậy, làm người yêu? Chẳng lẽ cô không biết ý nghĩa thật sự của ‘người yêu’ là thế nào sao? Nhưng mà nhìn bộ dạng đơn thuần này của cô, chắc cũng chẳng hiểu đến đâu đi.

‘Ách ...’

Liên Kiều nhú nhú mày suy nghĩ một chút, rồi lại như hiểu ra được gật gật đầu, oai phong凛冽 nói: ‘Đúng vậy, chẳng lẽ không được sao? Hơn nữa ...’

Ánh mắt chột đảo quanh, lại trở nên rất ủy khuất, động lòng người: ‘Chẳng lẽ anh đành lòng nhìn tôi bị cái cô ‘Đu đủ’ Thù Đế đó bắt nạt sao, anh là bạn tốt của Hoàng Phủ Ngạn Tước, vậy hắn làm sai thì để người bạn tốt như anh đi chịu trách nhiệm một chút đi, anh thật sự muốn bỏ đi cho xong sao? Híc ...’

Nói đến câu cuối cùng cô ngồi xuống đầu gục xuống phím đàn mà khóc, đôi vai gầy gò khóc đến run run, đáng về quả thật rất thương tâm.

Hành động ngoài ý muốn này của Liên Kiều làm Hoàng Phủ Ngạn Tước chấn động, đứng yên đó thật lâu, thân hình cao lớn không động đậy, nói không động cũng không phải, vẻ mặt khó xử nhìn lưng cô, rất lâu hắn mới thở dài một hơi, bước lên ...

‘Nha đầu, đừng khóc nữa!’

Trời ơi, hắn vốn không muốn chọc cô khóc, cái này để người ngoài nhìn thấy thì sao đây, mà hình như hắn có bắt nạt cô, tự nhiên trong lòng tràn đầy ảm đạm.

Chương 27: Bị cắn chặt (2)

‘Anh ... đến anh cũng bắt nạt tôi, ngay cả chuyện ... này cũng không giúp tôi, Cung ... Cung Quý Dương, anh là người xấu ... giống hệt như cái tên Hoàng Phủ Ngạn Tước kia ... chỉ thích bắt nạt phụ nữ ... Híc híc ...’ Liên Kiều hai tay bịt mắt, giọng cực kỳ ủy khuất nói.

Vì gương mặt cô được giấu trong hai tay nên Hoàng Phủ Ngạn Tước không phát hiện ra, thực tế Liên Kiều ... đang cười!

Cười, cũng có thể rung hai vai, giống hệt như khóc.

Mà Hoàng Phủ Ngạn Tước làm sao biết mấy chiêu này của cô, nghe tiếng cô khóc hắn đã không tìm được tự trách mình, nghĩ lại thấy cô chỉ là một cô gái nhỏ, mình cũng không nên dùng lời nói lạnh nhạt như vậy nói với cô.

Cho nên, hắn thở dài một hơi, bàn tay to khẽ vỗ lên vai cô, nhẹ giọng nói: ‘Được rồi được rồi, nha đầu đừng khóc nữa, anh nhận lỗi em.’

‘Thật không?’ Liên Kiều vẫn chưa ngẩng đầu lên, giọng vẫn buồn bã hỏi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười khổ, ‘Nếu anh đã hứa với em, anh nhất định sẽ giữ lời!’

‘Yeah!’

Liên Kiều chột ngẩng đầu lên, cao hứng khua chân múa tay, cô nín cánh tay của Hoàng Phủ Ngạn Tước nhảy nhót, đôi mắt màu tím lấp lánh những tia đắc ý.

‘Em ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước bị chấn động đến không nói nên lời, thì ra là bản thân bị nha đầu này gạt, nhìn cô gương mặt sáng lạn như ánh mặt trời thế kia, nào đâu có chút nước mắt nào?

Thì ra, thật không thể tin phụ nữ, đặc biệt là nước mắt của phụ nữ, quả thật là nước mắt cá sấu.

‘Tôi thế nào?’

Liên Kiều đắc ý ngẩng đầu nhìn hắn, bàn tay nhỏ bé vẫn nắm chặt cánh tay hắn không buông, ‘Này, anh đã hứa với tôi, không cho phép nuốt lời, nếu không chính là chó con!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không giận mà cười, hắn nhún vai, bộ dáng như cam chịu hỏi: ‘Anh không có nói sẽ nuốt lời, chỉ là nếu anh đã là người yêu của em, vậy em nói thử xem em muốn xử lý quan hệ yêu đương giữa hai chúng ta như thế nào?’

Liên Kiều bị hắn hỏi câu này, chột khựng lại, đôi mắt đẹp tràn đầy lo lắng nhìn hắn ... đúng nha, bước tiếp theo nên làm thế nào?

Dáng vẻ yên lặng của cô giống như nụ hoa đang lẳng lặng nở, đôi mày hơi chau đẹp đẽ như áng mây, Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô, lòng chột xúc động, đôi mắt màu tím kia ... nhu hòa như nước.

Hắn không rút tay về, mà rất hưởng thụ cánh tay mình được bàn tay mềm mại ôm lấy, thực ra từ lúc bắt đầu đến giờ, hắn đều xem cô như một cô nhóc, nhưng bây giờ, dáng vẻ lặng yên này của cô lại mang cho hắn một cảm giác như đang cầm một viên ngọc.

Nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của Liên Kiều, hắn ngược lại ưu nhã nhếch môi, một bàn tay lớn đưa ra vịn lấy eo nhỏ của cô, cả thân người cao lớn đều nhẹ áp xuống ...

‘Chi bằng ... để anh dạy em ...’

Âm thanh dịu dàng như tiếng gió, lại mang theo khí phách cao nhã quý tộc của hắn, một đôi người đen lầy, thâm thúy nhìn không thấu trong lòng hắn đang nghĩ gì ...

Chương 28: Bị cắn chặt (3)

Liên Kiều ngơ ngác hé chiếc miệng nhỏ, nhìn người đàn ông đang áp người xuống người mình, tay của hắn thật nóng, luồng nhiệt lượng này xuyên qua y phục của cô tràn vào tận trong tim, khơi dậy lửa nóng.

Bởi vì ánh mắt của hắn, Liên Kiều nhìn không được than thầm một câu, cái tên đàn ông này, sao trời sinh hắn lại đẹp đẽ như thiên sứ thế này!

‘Anh ... anh dạy tôi?? Anh dạy tôi cái gì?’ Cô vẫn như cũ, ngơ ngác nhìn hắn, nhất thời lại không hiểu ra hàm ý trong câu nói.

Nụ cười nhạt dần dần lan ra đến tận đuôi mắt, lại quay trở lại khuôn miệng ...

‘Dạy em ... làm sao làm một người yêu đúng nghĩa!’ Hắn khẽ nhếch đôi môi mỏng, trên gương mặt anh tuấn tràn đầy vẻ quyến rũ của một người đàn ông thành đạt.

Liên Kiều càng mơ hồ, đôi mày của cô đã chau thành một cụm, ‘Cái ... cái này còn phải học sao?’

Làm người yêu thì có gì khó chứ, chẳng phải là xác định quan hệ là được sao? Tuy rằng cô chưa từng yêu đương, cũng chẳng có kinh nghiệm yêu người đàn ông nào nhưng dù sao cô cũng là nghiên cứu sinh nha, nhìn thấy các cặp tình nhân khác thì học được không ít rồi.

‘Vậy em nói thử xem, bước tiếp theo chúng ta nên làm gì?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô vẫn một dạng ‘khù khờ’, không tìm được cười khế, tiếng cười như phát ra từ lồng ngực ...

‘Ừmmm ...’

Liên Kiều đảo đảo mắt, cô bất giác liếm liếm môi rất không biết rằng động tác này vô tình làm mất Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút khấn trương.

‘A, tôi biết rồi!’

Cô gật đầu, một chút cũng không cảm giác được ánh mắt của Hoàng Phủ Ngạn Tước đã dần trở nên nóng bỏng, lại hưng phấn nói: ‘Anh bây giờ là người yêu của em, vậy em có thể quang minh chính đại khoác tay anh ra ngoài rồi, anh giúp em chọc tức chết cái cô ‘Đu đủ’ kia có được không, cô ta trước giờ vẫn lấy cái tên đầu heo Hoàng Phủ Ngạn Tước đó ra mà chọc tức em, mà thân phận anh so với tên Hoàng Phủ đầu heo đó cũng ngang nhau, em cũng muốn xem cô ta còn khoác lác đến đâu!’

Một câu này suýt nữa làm Hoàng Phủ Ngạn Tước tức đến thổ huyết, hắn hơi nghiêng mặt đi, nhưng hứng thú trên gương mặt càng lúc càng nhiều ...

‘Đó là những gì em biết sao?’

‘Hả?’

Mặt hắn chợt đỏ sẫm mặt cô, mang theo một ánh mắt bình tĩnh chăm chăm nhìn cô nhưng lại khiến cho lòng Liên Kiều nổi lên một trận hoang mang, ánh mắt của tên đàn ông này thực quá sắc bén đi ...

Bàn tay to lớn từ từ ghì chặt cô, làm cơ thể cô càng dán sát vào người hắn, một tay kia rút ra, vuốt nhẹ lên cái trán trơn bóng của cô, cái cảm giác mềm mại như sờ vào lụa kia làm hắn có chút không tự chủ được,

ngón tay trở lại một đường hướng xuống, đập trên bờ môi hồng nhuận của cô, ngón tay hơi dùng sức vuốt ve cánh môi ...

Cánh môi vừa nẩy bị Liên Kiều vô thức liếm qua, giờ lại càng ẩm ướt, một hành động vô tâm của cô không ngờ lại làm hấn ghi khắc trong lòng, bờ môi này, nếu như hôn xuống ...

‘Nha đầu ngốc, bước đầu tiên khi làm tình nhân chính là ... hôn môi ...’

Giọng nói nỉ non mang theo một tia khác vọng mà bản thân hấn cũng không cảm giác được, hơi thở ẩm áp của hấn lướt qua trán cô, làm mùi hương thanh mát trên người cô tản mát xung quanh.

Chương 29: Quá mất mặt

‘Hả? Hôn môi?’

Liên Kiều trừng mắt, cô nghĩ cũng không nghĩ đến điểm này, hôn môi? Cùng cái tên Cung Quý Dương xấu xa này hôn môi?

Oa ... đây là cảm giác gì?

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thấy trong đôi mắt màu tím kia một tia kinh ngạc liền cười khê: ‘Nha đầu, em không phải là ... chưa từng hôn môi chứ?’

Nhìn dáng vẻ thuần khiết của cô, chắc chắn là chưa có kinh nghiệm hôn môi rồi, nghĩ đến đây, Hoàng Phủ Ngạn Tước không biết vì sao có một luồng nhiệt khí xông thẳng vào tim, một niềm vui không diễn tả được tràn ra đến khóe môi.

‘hả, ai ... ai nói là tôi chưa có được hôn qua ... Tôi ... này này, anh đừng có đến gần tôi quá như vậy ...’

Liên Kiều muốn chứng minh bản thân mình không quá khờ khạo, có đánh chết cô cũng không thừa nhận bản thân mình không biết gì, chẳng qua ...

Bản thân thật sự không có kinh nghiệm gì về mặt này nha ...

Nhìn thấy gương mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước càng lúc càng cúi xuống gần, cô không kìm được một cơn hoảng loạn trong lòng, bên tai chỉ còn nghe tiếng trái tim đang đập thình thịch trong lồng ngực ...

Sao lại như thế?

Không phải chỉ là một nụ hôn thôi sao?

‘Phải không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa nhìn đã hiểu rõ chiêu này của cô, hấn lại cười: ‘Vậy thì tốt, anh thích phụ nữ có kinh nghiệm, bởi vì ... không cần anh tốn công dạy dỗ ...’

Nói xong, bàn tay to của hấn đã trực tiếp bám lấy cái gáy của cô, cúi thấp người xuống, chính xác nhắm đôi môi anh đào của cô hôn xuống.

Đôi môi đã cách môi cô gần đến nỗi có thể ngửi thấy mùi hương tươi mát trên người cô, hấn đã có chút không kìm lòng được.

Liên Kiều càng khẩn trương hơn, thân mình cũng không kiềm được run rẩy, mà cô trước giờ có một tật xấu, đó là càng khẩn trương thì càng dễ làm sai ...

Đang lúc đôi môi nóng bỏng sắp hạ xuống môi cô ...

‘Ách ... xì ...’

Liên Kiều đột nhiên hắt hơi thật lớn, làm cho bầu không khí vốn rất lãng mạn hoàn toàn bị phá hỏng.

Liên Kiều véo véo mũi, hắt hơi một cái cảm thấy thoải mái hơn rồi, nhưng nhìn lại Hoàng Phủ Ngạn Tước, thân người đang cúi xuống không chút động đậy, trên mặt còn dính một chút nước mũi của Liên Kiều, nụ cười tao nhã đã sớm đông cứng lại trên môi ...

Nha đầu đáng chết kia, hấn hận chẳng thể hung hăng một chưởng đánh chết cô.

Trong giây phút thân mật như vậy cô lại dám hắt hơi, chẳng lẽ mình chẳng có chút hấp dẫn nào sao?

Nghĩ đến đây, mắt hắn chùng như sắp bốc lửa đến nơi, ánh mắt như muốn thiêu đốt gương mặt của Liên Kiều.

Liên Kiều qua thật lâu mới chuyển mắt về hướng Hoàng Phủ Ngạn Tước, khi cô thấy nụ cười sớm đã đông cứng đó ... vừa sợ lại vừa buồn cười ...

‘Xin lỗi, xin lỗi nha ...’

Cô liếc mòng giấu nụ cười, vội rút khăn giấy ra giúp hắn lau má, ‘Anh thật là, không thấy người ta đang hắt hơi hay sao, sao không tránh ra một chút chứ!’

Phụ nữ là cái loại gì vậy?

Liên Kiều một câu này suýt nữa làm Hoàng Phủ Ngạn Tước giận đến ngất đi ... Cái gì là hẳn cách cô gần như vậy? Chẳng lẽ cô không biết vừa nãy là hẳn muốn hôn cô sao?

Còn phá hỏng hết bầu không khí lãng mạn như vậy, còn đặc ý làm ra cái vẻ vô tội, làm được như vậy xem ra chỉ có người phụ nữ ở trước mặt hắn.

Nhưng ... có chuyện làm cho Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy càng tức giận hơn, đó là bản thân mình sao lại bệnh thần kinh đến nỗi muốn hôn cô ta chứ?

Dạng phụ nữ như Liên Kiều trước giờ vốn không phải tiêu chuẩn chọn lựa của hắn, nói chính xác hơn, Liên Kiều căn bản không thể tính là một phụ nữ, nhiều lắm thì chỉ là một cô nhóc ranh mà thôi.

Trong nhận thức của hắn, phụ nữ phải quyến rũ, phải ôn hòa, ngay cả dáng đi cũng phải là phong tình vạn chủng, ít ra những phụ nữ vây quanh hắn trước giờ đều là như thế, mà hôm nay, hắn lại phát bệnh thần kinh nhất thời nảy sinh hứng thú với một tiểu nha đầu như vậy, chẳng lẽ hắn thật sự là cần một người phụ nữ để bớt tịch mịch sao?

Phụ nữ đều biết tổng tài của tứ đại tài phiệt chính là đại diện cho sự giàu có và quyền thế, bởi vậy chỉ cần một cái ngoắc tay của bọn họ, thậm chí một câu cũng không cần nói, muốn loại phụ nữ nào cũng có, mà còn rất điên cuồng muốn bò lên giường của bọn hắn.

Như Lăng Thiếu Đường, Cung Quý Dương và Lãnh Thiên Dục ba người này trước nay bên cạnh không thiếu gì phụ nữ, đặc biệt là Lãnh Thiên Dục, nhưng hắn và hai người kia không giống nhau, trong mắt hắn phụ nữ chỉ là công cụ để phát tiết mà thôi, trong mắt hắn trước giờ chưa có từng tôn trọng – hai chữ này dành cho phụ nữ, phụ nữ chỉ có nghĩa vụ chấp nhận.

Nhưng hắn, Hoàng Phủ Ngạn Tước, tự cho rằng mình là người ‘trong sạch’ nhất trong số bốn người, hắn trước giờ cuồng công việc, không có nhàn rỗi qua, ngành tài chính căn bản là một chuỗi những nghiệp vụ phức tạp, hơn nữa sản nghiệp dưới tay hắn liên quan nhiều đến công chúng, tính cách nghiêm túc, tuy bên người phụ nữ nhiều như mây lại không có ai có thể hạnh phúc cặp kè với hắn.

Hắn với Lãnh Thiên Dục có chút giống nhau nhưng lại không lãnh khốc tuyệt tình như Lãnh Thiên Dục, phụ nữ lúc hắn cần chỉ là một bạn cùng giường dễ tự dễ tan, không có níu kéo, cũng không có tin đồn bao dưỡng tình phụ gì đó, đó chính là tính cách của Hoàng Phủ Ngạn Tước!

Bởi vậy mấy vụ tai tiếng về tình dục không hề có liên quan gì đến Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Nha đầu, có biết bây giờ anh muốn làm gì nhất không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghiêm mặt, đôi ngươi đen như mắt chim ưng ghìm chặt vào gương mặt đang cười rất ... vô tội của Liên Kiều.

Liên Kiều nghe câu này liền dừng động tác trên tay lại, cực kỳ nghiêm túc suy nghĩ sau đó nụ cười lan tỏa trên gương mặt.

‘Hắc hắc, chắc chắn là anh đang muốn cảm ơn em đã lau mặt dùm anh rồi, thực ra anh không cần phải khách sáo như vậy, vừa hay lúc em có khăn giấy thôi ...’

‘Liên Kiều!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn không nổi nữa rống lên một tiếng, ‘Cám ơn em? Anh bây giờ chỉ hận không bóp chết em thôi!’

Đáng chết!

Người quen biết hẳn đều biết hẳn nổi tiếng là người tính cách tao nhã, gặp chuyện trước giờ rất giỏi kềm chế, không hay tức giận, giờ lại bị cô nhóc này chọc đến tức đến điên người, hoàn toàn không phải tính cách của hẳn.

Chương 30: Lại bị gạt

Quả như dự đoán, Liên Kiều bị hẳn rống lên một tiếng, hoàn toàn bị dọa, cô ngơ ngác nhìn người đàn ông đang nổi cơn thịnh nộ trước mặt, động tác lau tay cũng dừng lại, bàn tay nhỏ bé ngưng giữa không trung.

Cô như nhìn thấy một bộ mặt khác của Hoàng Phủ Ngạn Tước, qua thật lâu, cô mới ‘Oa’ một tiếng khóc lên, đột nhiên đưa tay bịt mặt ...

‘Cung Quý Dương, anh bắt nạt người ta, hu hu hu ... anh, anh ỷ mình là ... là Cung Quý Dương liền bắt nạt người ta ...’

Lại khóc rồi ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước đưa tay chống trán, lại nữa à?

‘Tiểu nha đầu, đừng có giả vờ khóc nữa, chiều này đối với anh không còn tác dụng nữa rồi!’ Hẳn “tốt bụng” nhắc nhở cô một câu.

Ai ngờ, Liên Kiều nghe xong càng khóc dữ dội hơn, cả người dường như run rẩy theo tiếng khóc.

Thấy thế, Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt ngẩn ra ... Cô ấy khóc thật sao?

Trong lòng chợt dâng lên cảm giác tội lỗi, bản thân làm sao vậy, thế nào lại đối xử hà khắc với một cô nhóc như vậy? Vốn là vừa nãy chính mình muốn trêu chọc người ta, cô nhóc lại không có tí kinh nghiệm nào, sợ hãi khẩn trương là chuyện đương nhiên thôi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước càng nghĩ càng cảm thấy bản thân không đúng, nhất là khi nghe tiếng khóc của cô, tim của hẳn chợt thất lại.

‘Nha đầu, xin lỗi nha, là anh không đúng, đừng khóc nữa, nghe lời nào ...’

Hẳn nhẹ nhàng ôm lấy bả vai đang run lên vì khóc của cô, lần đầu tiên trong đời dịu dàng như thế dỗ dành phụ nữ, hẳn thật không muốn nhìn cô khóc, không biết tại sao, chỉ đơn giản là không muốn.

‘Anh, anh đã đồng ý làm người yêu của em, mà còn ... còn rống lên với người ta như thế, còn bắt nạt người ta ... hu hu hu ... Cung Quý Dương, anh ... anh thật xấu ... hu hu hu ...’ Liên Kiều càng nói càng đáng thương, gương mặt nhỏ nhắn vẫn giấu sau đôi tay, không ngừng kể tội hẳn.

‘Được rồi, được rồi, Cung Quý Dương là người xấu, vậy được chưa?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thuận lời nói hòa theo.

Cung Quý Dương lỡ tai anh ngàn vạn lần đừng có nhạy quá nha, đợi mình dỗ xong cô nhóc này rồi nói sau, trong lòng hẳn âm thầm nghĩ.

‘Anh với cái cô ‘Đu đủ’ đó như nhau hết, đều là muốn bắt nạt em ...’ Liên Kiều vẫn còn khóc nói.

‘Làm gì có? Yên tâm đi, sau này anh không bắt nạt em nữa, đừng có khóc nữa, ngoan!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước vô cùng nhẫn nại dỗ dành cô, có trời biết trước giờ hẳn ghét nhất là nước mắt phụ nữ, nếu đổi lại là trước đây, hẳn đã sớm quay đầu bỏ đi rồi.

Không ngờ, mình đối với cô nhóc kia lại kiên nhẫn như vậy!

Liên Kiều vẫn chưa ngừng đầu lên, vẫn còn khóc: ‘Anh gạt người, cái cô ‘Đu đủ’ đó bắt nạt em, anh có giúp em trút giận không?’

‘Đương nhiên, anh không phải là người yêu của em sao? Sau này ai dám bắt nạt em anh sẽ thay em trút giận, được rồi, đừng khóc nữa.’

Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ một lòng muốn dỗ cô nín, một chút cũng không nghi ngờ mình đang từng bước từng bước rơi vào cái bẫy của Liên Kiều.

‘Thật không? Anh không gạt em chứ?’

‘Thật!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước son sắt thốt, sau đó còn nói thêm một câu: ‘Nói như em nói, nếu như gạt em sẽ là chó con, vậy được chưa?’

4. Quyển 1 - Chương 31-40

Chương 31: Bắt đầu gây sự (1)

‘Yeah, thành công lần nữa!’

Liên Kiều cuối cùng cũng ngẩng mặt lên, cười đến không khép miệng được, cô nhảy tung tăng quanh Hoàng Phủ Ngạn Tước, vừa nhảy vừa nín cánh tay hắn: ‘Ha ha, là anh nói nha, nuốt lời thì chính là chó con, lát nữa anh đi với em chọc tởm cô ‘Đu đủ’ đó một phen!’

‘Em ...!’ Lần này đến lượt Hoàng Phủ Ngạn Tước trừng mắt.

Trời ơi, mau mang hắn theo với!

Hắn lại bị lừa rồi!

Hoàng Phủ Ngạn Tước trước giờ ghét nhất là ở cùng một nơi cùng một lúc bị lừa đến hai lần, không ngờ hôm nay mình chính là như vậy, lại có thể bị nha đầu kia dùng cùng một chiêu lừa đến hai lần.

Hắn nắm chặt bàn tay, nhìn gương mặt tươi cười của cô, hận đến nỗi không biết làm sao.

‘Đi thôi, cái cô ‘Đu đủ’ đó thấy em có được người yêu ưu tú như vậy nhất định sẽ tức đến ói máu thôi, ha ha ...’ Liên Kiều dùng sức kéo cánh tay hắn, bước nhanh về phía cửa.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngay cả ý muốn đâm đầu vào tường cũng có, hắn rốt cuộc là bị sao thế nào, đường đường là một tổng tài, lại bị một cô nhóc treu đùa như thế.

Nhưng dù thế nào, nhìn dáng vẻ quyết tâm của nha đầu này, lại thêm một câu của hắn “nếu nuốt lời sẽ là chó con”, mà hắn thì chẳng muốn làm tiểu cẩu tí nào.

Khi Liên Kiều và Hoàng Phủ Ngạn Tước hai người cùng xuất hiện trong sân trường, ngay lập tức trở thành tiêu điểm của tiêu điểm, tin tức ngay lập tức truyền ra, chỉ trong vài phút ngắn ngủi, bất kể là nam sinh viên hay nữ sinh viên đều chú mắt nhìn hai người bọn họ, lại còn cố tình suy đoán quan hệ giữa hai người.

Liên Kiều dáng vẻ oanh oanh liệt liệt, không một chút để ý bản thân vừa trong một cái chớp mắt đã trở thành một luồng ánh sáng xinh đẹp chiếu khắp đại học Hồng Kông, mục tiêu của cô rất rõ ràng ... chỉ là Thù Đế, cô ‘Đu đủ’.

Ai bảo cô ta vừa nãy chọc cho Phi Nhi tức đến khóc chứ!

Ha ha ha ... Liên Kiều ta đến báo thù đây!

Nghĩ đến đây, cô liền len lén cười xảo quyệt.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy lưng lạnh run, thế nào lại có một cảm giác giống như sắp ra pháp trường như thế? Nghĩ đến hắn tung hoành thương trường bao nhiêu năm, gặp không biết bao nhiêu sóng to gió lớn

cùng nguy cơ trùng trùng hần cũng chỉ tươi cười vượt qua, lúc giải quyết hết nguy cơ hần vẫn rất biết kềm chế, vậy mà hôm nay ...

Hần quay đầu nhìn lại Liên Kiều bên cạnh đang cười thật đáng sợ, hần khẩn trương nuốt một ngụm nước bọt, lúc đầu hần thế nào mà lại cảm thấy cô nhóc này vô hại chứ? Mà hần bây giờ cực kỳ hối hận tại sao lại bước vào cái phòng tập đàn đó ...

Nếu như hần không phải là thích quản chuyện nhảm nhí thì hiện giờ khả năng đã sớm thoải mái ngồi trên máy bay về nước rồi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thật có chút cảm giác mình giống như lên nhầm thuyền giặc vậy, hơn nữa cái thuyền này là hần chủ động lựa chọn nhảy lên. Trời ạ.

Đang lúc hần suy nghĩ miên man, cách đó không xa có mấy cô gái đang đi đến, khi vừa nhìn thấy Liên Kiều, mắt liền sáng lên ...

Chương 32: Bắt đầu gây sự (3)

‘Cô ... ở đây có phần cô lên tiếng sao?’ Thù Đế vẻ mặt tức giận nhìn Phi Nhi.

Phi Nhi vừa muốn phản bác thì lúc này giọng nói trầm ấm của Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ nhàng cất lên: ‘Tôi nghĩ mình nên nói rõ với mọi người một việc!’

Sân trường đang ồn ào rất nhanh liền trở lại yên lặng, mọi người đều hướng mắt về Hoàng Phủ Ngạn Tước, đều đang nín thở chờ nghe hần rốt cuộc là muốn nói cái gì.

Mà Liên Kiều đứng cạnh bên tim không ngừng đập thình thịch, cái tên này không biết là có đem chuyện mình uy hiếp hần mà nói ra hay không, hoặc là, hần ... trở mặt không thừa nhận quan hệ giữa hai người?

Đang lúc cô đang suy nghĩ lung tung, chợt thấy một bàn tay ấm áp rộng rãi bám lấy eo cô, luồng nhiệt lượng nóng hổi xuyên qua y phục mỏng manh trên người cô như đang ủi lên da cô, làm cô run rẩy.

‘Thực ra, Liên Kiều nói không sai, hai chúng tôi là quan hệ yêu đương, ờ, nói cụ thể hơn một chút nha, cô ấy - nếu dùng cách nghiêm túc mà nói, thì nên nói là ... vị hôn thê của tôi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ nhàng buông mấy câu đơn giản, nụ cười ưu nhã tràn khắp gương mặt tuấn mỹ, chỉ là diêm dâm cất lời nhưng lại càng làm tăng thêm sức quyến rũ không nói thành lời.

Mọi người càng một phen kinh ngạc, mà Liên Kiều cũng gương đôi mắt khó hiểu nghiêng đầu nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước, chiếc miệng nhỏ cũng vì kinh ngạc mà há hốc ... hần đang nói cái gì vậy?

Nhưng mà khi cô nhìn thấy gương mặt đen sì của Thù Đế, lòng Liên Kiều ngược lại vô cùng vui vẻ, cái tên Cung Quý Dương này thật quá ‘cool’ nha, vì giúp cô trút giận mà đi thừa nhận điểm này, mà còn vẻ với thêm thất, ha ha, thật quá soái rồi!

Nghĩ đến đây, gương mặt kinh ngạc của Liên Kiều sớm đã bị nụ cười như hoa lấp mắt, cô hiên ngang đi đến trước mặt Thù Đế, gương mặt sáng lạn nói: ‘Này, tôi nghĩ đại danh của Cung Quý Dương cô cũng đã nghe rồi, thế nào, hần và người tình của cô Hoàng Phủ Ngạn Tước chắc cũng không hơn kém nhau mấy, nhưng mà hần so với người tình của cô còn cool hơn nhiều, không phải sao, ha ha ...’

Liên Kiều cười phi thường vui vẻ, đôi mắt màu tím cũng như phát sáng.

‘Cô ...’

Thù Đế vừa muốn kéo Liên Kiều nhưng ngay sau đó, cả người Liên Kiều bị một lực kéo người về phía sau, tiếp đó, Hoàng Phủ Ngạn Tước đã chặn trước mặt cô.

‘Là Thù Đế phải không?’

Thù Đế không tự chủ gạt đầu, sợ hãi nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt, trời ạ, hần ra tay thân thủ thật là nhanh nha, bản thân còn chưa kịp phản ứng hần đã chặn trước mặt nha đầu Liên Kiều chết tiệt này.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười thực vô hại, giọng nói trầm ấm lại du dương cất lên: ‘Vị hôn thê này của tôi rất nghịch ngợm, các bạn gần như đều là bạn học của học, phải biết quý trọng loại duyên phận này, nếu vì một vài chuyện nhỏ nhặt nào đó mà gây nên những phiền não không đáng có thì không tốt lắm!’

Giọng điệu nhàn nhạt lại làm người khác không rét mà run, lại mang theo hàm ý cảnh cáo, làm cho bọn người Thù Đế sợ phát run.

Chương 33: Xông thẳng lên biệt thự Bán Sơn

Tin tức Cung Quý Dương và Liên Kiều yêu nhau đồn đãi khắp nơi, chỉ thời gian ngắn đã lan khắp cả trường đại học Hồng Kông, đến cả giới truyền thông cũng nắm tin, nhộn nhịp chạy đến trường đại học Hồng Kông nhưng lại không gặp được đương sự.

Liên Kiều kể từ hôm đó liền mỗi ngày đều rất vui vẻ, Thù Đế chắc đã bị mình làm cho kích động đến không nói được câu nào, ngay cả mấy tên nam sinh viên vẫn luôn bám theo mình không buông giờ cũng thức thời mà tránh đi.

Giờ cô mới cảm nhận được cuộc sống lúc này tốt đẹp biết bao! Nhưng mà xấu nhất là đám truyền thông kia, mỗi ngày đều bám đuôi, nhìn thấy cô như ruồi nhìn thấy mật vậy, bám riết không buông.

Với lại, cái tên Cung Quý Dương kia cũng kể như là tốt bụng, hẳn đặc biệt sắp xếp mấy vệ sĩ đến để bảo vệ cô cho nên đám truyền thông kia cũng không quấy rối được.

Tin tức đã được Hoàng Phủ Ngạn Tước tận lực phong tỏa bởi vì hắn quả thật không muốn bị cái tên Cung Quý Dương kia truy sát, hơn nữa, nếu như để Sầm Tử Tranh biết được chuyện này, vậy thì bản thân thật sự gây ra họa lớn rồi.

Hành trình vốn đã bị công việc ở công ty con ở Hồng Kông làm trễ nãi, cho nên Hoàng Phủ Ngạn Tước tạm thời lưu lại Hồng Kông, tạm thời xử lý công việc của công ty con ở Hồng Kông.

Công ty con ở Hồng Kông bởi vì tổng tài đích thân xử lý công việc cho nên tất cả nhân viên đều hết sức tích cực, thành tích chỉ trong một thời gian ngắn mà tiến bộ thần kỳ.

Tại biệt thự Bán Sơn - Hồng Kông

Biệt thự Bán Sơn nằm trên sườn núi ở giữa núi Thái Bình và Trung Hoàn, phía đông là *****, phía Tây là Bạc Phu Lâm, phía Nam kéo dài đến công viên ngoại thành, phía Bắc là Thượng Hoàn, mỗi một góc ở đây phong cảnh đều là cảnh đẹp hiếm thấy của Hồng Kông, là nơi tắc đất tắc vàng, đặc biệt là cảnh biển Duy Cảng và cảnh đêm Thúy Xán, càng lộ rõ vẻ quyến rũ của hào trạch Bán Sơn tiếng tăm lẫy lừng.

Hôm nay thời tiết không tệ, mặt trời treo trên cao, Liên Kiều thích nhất là những ngày chủ nhật mà nắng tốt thế này.

Cô chạy xe thẳng lên Bán Sơn, giữa cây cỏ xanh um nhìn thấy một bảng chỉ đường trên đó ghi: ‘Đường lên tư gia, không mời xin đừng vào’ gương mặt nhỏ liềm lộ lên một nụ cười giảo hoạt.

Tiếp đó cô đạp mạnh ga, xe liền như tên bắn vậy, thẳng hướng lên trên biệt thự mà chạy.

Gần như không quan tâm đến tiếng còi hụ cảnh cáo, Liên Kiều oanh oanh liệt liệt xuất hiện ở biệt thự của Hoàng Phủ Ngạn Tước, tất cả người làm đều bị vị khách không mời mà đến này làm cho hoảng sợ, khi một người đang muốn nhấn điện thoại báo Hoàng Phủ Ngạn Tước liền bị Liên Kiều cười ngăn lại ...

‘Đừng báo, phòng của thiếu gia nhà các người ở trên lầu phải không? Tôi trực tiếp lên đó tìm là được rồi!’

Nhìn gương mặt tươi cười của cô, người làm đó cũng muốn thôi, nhưng mà ...

‘Vị tiểu thư này, xin hỏi cô là ...’

Liên Kiều cười càng ngây thơ và dễ thương hơn, cô hắng giọng, cố tình thần bí nói: ‘Àn, tôi và thiếu gia nhà các người là ... quan hệ yêu đương nha! Hôm nay tôi đến là để tạo cho anh ấy một sự bất ngờ đó!’

Nhân lúc đám người làm còn đang sững sờ, Liên Kiều không nói thêm gì, gương mặt hưng phấn bước lên lầu...

Chương 34: Ngây thơ mà điên cuồng (1)

‘Này này ... vị tiểu thư này ...’ Người làm lấp bắp lên tiếng.

Liên Kiều đang hùng hùng hổ hổ bước lên lầu chợt ngừng bước, quay đầu nở một nụ cười cực kỳ xinh đẹp nói: ‘Sao vậy, chẳng lẽ tư thế ngủ của thiếu gia nhà các người khó coi lắm sao?’

Hả?

‘Không phải vậy, ý tôi là ... thiếu gia nhà chúng tôi hiện giờ không có trong phòng, thiếu gia đang ở bể bơi!’

Người làm vừa nhìn thấy đôi mắt lấp lánh tia màu tím chợt tự nhủ, cô nhóc này là người hay yêu tinh? Sao ánh mắt lại có màu tím nhỉ? Chẳng lẽ là đeo kính áp tròng?

Liên Kiều ngược lại không biết suy nghĩ trong lòng cô người hầu, nghe xong câu này mắt liền sáng lên, gương mặt nhỏ nhắn trở nên vô cùng hưng phấn, cô hoan hô một câu, sau đó tung tăng nhắm hướng bể bơi mà chạy đến!

Quá hay rồi, lúc này đến đây vừa hay lại nhìn thấy một siêu cấp đại soái ca đang bơi, nghĩ đến thôi đã muốn chảy nước miếng rồi!

Bể bơi có màu xanh như màu da trời, diện tích rộng lớn như muốn dung nạp cả bầu trời, ít nhất là khi Liên Kiều chạy về hướng bể bơi, bị thiết kế xa hoa như vậy nhất thời làm cho chấn động.

Theo lý mà nói, cô là hậu nhân dòng dõi vương thất, gặp qua những đồ vật xa hoa quý giá cũng không ít, nhưng mà ... cái tên đàn ông này cũng quá là lãng phí đất đai đi, mà đây lại là Bán Sơn Hồng Kông nha, khu đất đắt tiền này mà hắn lại đem bể bơi làm ra rộng lớn đến như vậy, nếu không thì rất nhiều người nghèo đều không có chỗ ở rồi.

Hắn quả nhiên đang bơi, còn Liên Kiều thì quả thật nhìn đến ngốc luôn ...

Nói lại thì tên đàn ông này quả thực cơ thể quá đẹp rồi, tuy chỉ thấy được nửa thân trên nhưng cũng nhìn ra được cơ thể tráng kiện của hắn, cánh tay rắn chắc ở trong nước được ánh mặt trời chiếu xuống thật chói mắt.

Cô không tự chủ được bước lên, không có ngồi dưới tán dù che mà vẻ mặt hiếu kỳ đi thẳng đến bên bể bơi, tập trung tinh thần nhìn tư thế bơi đẹp đẽ của hắn.

‘Oa ...’

Khi cô nhìn thấy kỹ thuật bơi điêu luyện của Hoàng Phủ Ngạn Tước liền hưng phấn đứng lên, vỗ tay cổ vũ, tư thế giống như đang xem thi đấu.

Phát hiện ra có người, Hoàng Phủ Ngạn Tước xoay đầu lại, khi nhìn thấy tiểu nha đầu đứng bên cạnh bể bơi, đôi môi vô ý thức câu lên ...

‘Nha đầu này sao hôm nay lại chạy đến đây?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước trèo lên bờ bể bơi, hai người hầu bên cạnh lập tức đem khăn tắm đã chuẩn bị sẵn đưa lên, thay hắn lau người.

Gương mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều chợt hồng rực, cô mím môi, mắt trừng lớn.

Lúc này đây, Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa bước ra từ bể bơi, trên người chỉ mặc độc một chiếc quần bơi, thân thể rắn chắc không có một chút thịt thừa, đôi chân dài rắn chắc, cơ thể hoàn mỹ như vậy quả thật so sánh với mấy tay người mẫu nước ngoài chỉ có hơn không kém.

Liên Kiều nuốt một ngụm nước bọt, cô còn đang muốn nhìn tiếp thì lúc này cơ thể hoàn mỹ đến khiến phụ nữ phát cuồng đã bị khăn choàng tắm che mất.

Chương 35: Ngây thơ mà điên cuồng (2)

‘Cung Quý Dương, lúc anh bơi lội thật soái nha, như anh không chừng có thể tham gia thể vận hội đó!’ Liên Kiều vẻ mặt nghiêm túc mà cực kỳ sùng bái nhìn người đàn ông trước mặt nói.

‘Thi thế vận hội?’

Hắn không thể không bội phục sức tưởng tượng của nha đầu này, ‘Cám ơn lời khen của Liên Kiều tiểu thư, nhưng tại hạ nghĩ mình không có bản lĩnh cùng với mấy vận động viên đó thi sắc đẹp!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghiêm túc nói, lại phát hiện Liên Kiều đã đi đến trước mặt hắn, vẻ mặt tò mò, bàn tay nhỏ lại không cố kỵ gì kéo kéo áo choàng tắm của hắn, làm lộ ra lồng ngực rộng rãi.

‘Này, nha đầu, em làm gì vậy?’ Hắn quả thực bị dọa đến, cô nhóc này cũng quá to gan đi.

Đôi mắt Liên Kiều nhìn chăm chú lồng ngực của hắn, một chút cũng không hiểu nghi vấn của hắn, lại còn đưa tay sờ ngực hắn...

Người làm đứng hai bên cảm thấy như có một đàn quạ vừa bay qua ...

Hoàng Phủ thiếu gia kính mến của bọn họ lại ở ngay trên địa bàn của mình bị một tiểu nha đầu ăn đậu hũ? Thật là một màn quá đáng sợ ...

Liên Kiều nghiêng nghiêng đầu, ngón tay nhỏ nhắn nhẹ nhẹ tiếp xúc với da của Hoàng Phủ Ngạn Tước, vì tò mò nhiều hơn là vì ham muốn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cúi đầu xuống nhìn dáng vẻ tập trung tinh thần của cô, hàng mi thật dày như của búp bê đang nhấp nháy, ánh mắt màu tím mang theo tia nhìn như nước lúc đang mỉm cười nhìn càng mê người, hắn đứng ở đó không động đậy, lần đầu tiên để một phụ nữ chủ động tiếp xúc hắn như thế, một cảm giác tê dại như vừa bị điện giật, sau đó lan ra như sóng gợn mặt hồ...

Lòng hắn không kìm được rung động một cái rồi hắn chậm chậm ngừng đầu, chỉ liếc nhìn hai người hầu một cái, hai người liền hiểu ý lui xuống.

Không biết tại sao, Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt rất muốn cùng cô nhóc này đơn độc tiếp xúc một chút.

‘Cung Quý Dương, thân thể anh thật đẹp nha, đặc biệt là lồng ngực ...’ Liên Kiều như phát hiện ra một châu lục mới, hân hoan nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi mỉm cười, trong mắt lại có thêm mấy phần nhu tình ...

‘Thích không?’ Hắn cúi đầu thấp giọng hỏi.

Liên Kiều vẻ mặt nghi hoặc ngừng đầu nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, không hiểu trong lời nói của hắn có ý gì? Là hỏi mình có thích lồng ngực của hắn không sao? Nghĩ vậy liền cười cười gật đầu.

‘Ấn, thích chứ, lồng ngực của anh giống như ... giống như ...’

Cô liều mạng lực lợi trong đầu xem có từ ngữ nào thích hợp không, giống cá gì đây ta?

Tiếng cười thầm từ cổ họng Hoàng Phủ Ngạn Tước âm thầm phát ra, ‘Giống cái gì?’

‘Con ếch! Đúng rồi, giống con ếch!’ Liên Kiều đột nhiên hô lên một tiếng, vẻ mặt hưng phấn.

Đôi môi vốn đang câu thành nụ cười chợt cứng lại, Hoàng Phủ Ngạn Tước nguy hiểm nhướng mắt hỏi: ‘Em nói cái gì?’

Nếu như hắn không bị ừ tai mà nói, thì vừa rồi cô nói là mình giống ... con ếch?

Liên Kiều đang trong lúc hưng phấn nào đâu có để ý một luồng không khí nguy hiểm đang ập đến, cô ngừng gương mặt nhỏ nhắn lên nghiêm túc giải thích: ‘Da của anh sờ vào mát lạnh, thịt lại cứng rắn, không giống ếch chẳng lẽ giống rắn sao? Ha ha ...’

Chương 36: Kế hoạch yêu đương (1)

Sắc mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước càng âm trầm hơn.

‘Í, anh giận sao? Em chỉ là nói sự thật thôi mà, đặc biệt là bây giờ, nếu như anh giận dữ thì càng giống rồi bởi vì con ếch cũng thích phồng mang trợn má như vậy ...’

Câu cuối cùng vừa dứt, Hoàng Phủ Ngạn Tước hận không thể giết người diệt khẩu rồi.

‘Này, phải không?’

Hắn cố gắng kìm nén ý muốn giết người, bàn tay to chợt kéo một cái, đem cô nhóc không biết trời cao đất dày kia nhốt vào trong lòng ...’

‘VẬY em giống cái gì?’

Hả?

Liên Kiều nhìn đôi ngươi đen láy nhìn không thấy đáy của hắn, nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

‘Em ... em ...’

‘Không biết phải không? Vậy anh giúp em kiểm tra một chút xem em rốt cuộc là giống cái gì?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước duỗi tay, chốc lát đã cởi ra một nút áo của cô ...

‘Này này ... anh cái tên sắc lang kia, a ...’

Liên Kiều bị dọa nhảy dựng, cô không nghĩ đến cái tên đàn ông này lại xấu như vậy, không nói lời nào đã khinh bạc cô.

‘Nha đầu, em dùng từ không thích hợp nên tạo thành hai vấn đề!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vốn cũng chỉ muốn trêu chọc cô một chút mà thôi, ‘Thứ nhất, em không phải nói chúng ta đã là người yêu của nhau sau, cho nên phải thi hành một chút nghĩa vụ của người yêu chứ, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa nha, thứ hai, hình như Liên Kiều tiểu thư mới là người to gan nha, chủ động đi nhìn thân thể của tại hạ.’

Hắn nói rành mạch, trên môi cũng chậm chậm câu lên một nụ cười ưu nhã.

‘Cắt ... là người yêu thì nhất định phải bị anh làm chuyện phi lễ sao, bốn tiểu thư đây chỉ là một lúc hiếu kỳ, ai thích nhìn thân thể của ngươi chứ!’ Liên Kiều vẻ mặt tức tối nhìn hắn, trong đôi mắt tím một tia sợ hãi cũng không có, đứng cảm mà nhìn hắn.

‘Chắc chắc ...’

Nụ cười trên môi Hoàng Phủ Ngạn Tước càng rộng, ‘Nếu như em không có một lời giải thích hợp lý, anh sẽ cho rằng hôm nay em đến là có dụng ý khác.’

‘Hừm!’

Liên Kiều trong cánh tay hắn dấy dựa thoát ra ngoài, chạy đến ngồi ở dưới tán dù, tay nhỏ đỡ lấy đầu.

‘Anh cho rằng em thích chạy xe lên núi như vậy lắm sao? Em đến đây tìm anh chẳng qua là có hai việc muốn nhờ thôi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không thêm truy cứu cô nữa, cười nhẹ sau đó cũng đi đến dưới tán dù, ngồi đối diện với cô.

‘Nói đi!’

Liên Kiều bị hắn nhìn đến có chút không tự nhiên, cô hắng giọng, nói: ‘Chuyện thứ nhất liên quan đến quan hệ giữa anh và em, anh cũng biết đó, bây giờ toàn trường đều biết chúng ta là cái quan hệ ... yêu đương đó, cho nên em cảm thấy cần phải hoạch định một chút tiến độ thì tốt hơn!’

‘Kế hoạch tiến độ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướng mày, mình không nghe lầm đó chứ?

‘Phải đó phải đó, phạm việc gì cũng phải ‘chết rồi còn động’ mà, con người trước khi làm việc đều phải có kế hoạch, anh đường đường là một tổng tài mà còn không hiểu đạo lý này sao? Liên Kiều vẻ mặt đắc ý nhìn người đàn ông trước mặt, cần mới nói.

‘”Chết rồi còn động?”’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe rất lọt tai, nghe rõ ý của cô xong mới tốt bụng chỉnh lại: ‘Chắc là ‘Nghĩ rồi mới làm’ mới phải! Là ‘suy nghĩ’, không phải ‘chết’!’

Chương 37: Kế hoạch yêu đương (2)

Liên Kiều nhướn mày, tỉ mỉ suy nghĩ xong liền xua xua tay: ‘Mặc kệ là ‘chết’ hay là ‘suy nghĩ’, nói tóm lại anh đã là người yêu của tôi, nếu đã giúp thì phải giúp đến cùng, tối hôm qua tôi đã thức cả đêm, cuối cùng tôi đã viết ra một bản kế hoạch yêu đương hoàn chỉnh.

Hoàng Phủ Ngạn Tước suýt nữa bị nước bọt của mình làm nghẹn chết, hắn nhìn cô nhóc đang miên man bất tuyệt trước mặt như nhìn một con quái vật ... Kế hoạch yêu đương? Làm gì vậy? Mấy chuyện này mà cũng cần phải có kế hoạch nữa sao?

Nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của hắn, Liên Kiều càng dương dương đắc ý, cô lấy từ trong túi cách ra một quyển sổ sau đó đưa đến trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước...

‘Anh có thể xem thử mà, đây là em đã liệt kê ra đó, từ thứ hai đến thứ sáu, mỗi ngày đều không giống nhau, anh cũng nói rồi, anh sẽ ở Hồng Kông khoảng nửa tháng mà, cho nên em liền sắp xếp kế hoạch cho khoảng nửa tháng này!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước tức cười nhìn bộ dạng nghiêm túc của cô, vô lực lắc đầu sau đó đưa mắt nhìn về quyển sổ, không nhịn được mỉm cười.

Thật sự mỗi ngày đều rất đặc sắc nha, cái gì là xem phim, đến đỉnh núi xem mặt trời mọc, mấy tiết mục này đều rất đầy đủ nha, nhưng mấy mục cuối này ... Tản bộ trong vườn trường đại học Hồng Kông... Dạy cô học đàn ...

Này là cái gì với cái gì chứ?

Nhìn hắn nhíu mày, Liên Kiều sợ hắn không hiểu liền vội vàng giải thích: ‘Là thế này, mấy ngày cuối cùng vừa hay em muốn kiểm tra Cung Quý Dương, cho nên liền không thể ...’

‘Vậy sau nửa tháng thì sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy phía sau trống không liền trực tiếp ngắt lời cô.

‘Sau nửa tháng? Sau nửa tháng thì thế nào?’ Liên Kiều không hiểu ý, nghi hoặc nhìn hắn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước đóng quyển sổ lại, ‘Em chỉ kế hoạch cho thời gian nửa tháng thôi, vậy sau nửa tháng đó không có chút kế hoạch nào sao?’

‘Ồ, thì ra là anh hỏi chuyện này!’

Liên Kiều đột nhiên hiểu ra, cười cười nói: ‘Nhưng mà sau nửa tháng thì anh đã đi rồi, người cũng đi thì còn kế hoạch gì chứ?’

‘Ý của em là, sau nửa tháng chúng ta ... liền chẳng có quan hệ gì với nhau?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước vô tình nhăn mày, không biết tại sao trong lòng cực kỳ bài xích câu nói này, cũng rất bài xích cái loại cảm giác kỳ cục này.

Liên Kiều nhăn tâm gật đầu: ‘Đúng nha, em nghĩ đến lúc đó Thù Đế cái cô ‘Đu đủ’ đó chắc cũng không đem chuyện này ra nói nữa đâu!’ Hơn nữa em cũng không thể cứ bám theo anh không buông mà!’

‘Tại sao không thể?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không tự chủ được cất lời hỏi, hỏi, hỏi xong mới phát hiện ra mình hỏi vấn đề này rất kỳ cục.

Liên Kiều có chút sững sờ, nhưng rồi vui vẻ nói: ‘Em biết anh là quan tâm em, nhưng không sao, đến lúc đó em liền nói ... anh bị em đá rồi, ha ha ha ...’

Cô càng nghĩ càng vui, cười đến nỗi đau cả hai bên sườn.

Mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước đen sì, nụ cười lạnh như băng treo bên khóe môi ... Hắn quả thật là lần đầu tiên nhìn thấy một phụ nữ nhăn tâm như vậy.

Nhưng mà, làm hắn càng phiền lòng hơn đó là ... bản thân nghe xong câu nói này của cô trong lòng lại bài xích cực điểm.

Chương 38: Kế hoạch yêu đương (3)

Nhìn thấy cô cười vui vẻ như vậy, trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước lại rất không thoải mái, hắn đẩy quyển sổ đến trước mặt Liên Kiều, nhàn nhạt nói một câu: ‘Kế hoạch yêu đương thế này ... quả thật rất mất mặt!’

Liên Kiều sững sờ, nụ cười vốn đang rực rỡ như hoa hồng mới nở chợt cứng lại, ‘Anh nói cái gì?’

Kính nhờ, đây là kế hoạch mà cô tốn cả đêm mới nghĩ ra, ờ, không phải, chính xác mà nói thì phải là cô phải tham khảo một lượng lớn tư liệu mới soạn ra được, còn nữa, cô vì cái này còn phải xem thêm hai bộ phim tình cảm, lại còn phải lên mạng tải xuống mấy bản kế hoạch để tham khảo nữa mà.

Thế nào lại bị hấn nói là mất mặt chứ?

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác khó hiểu của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước rất tò mò hỏi: ‘Nha đầu, em năm nay hai mươi tuổi rồi, em ngàn vạn lần đừng cho anh biết ... em chưa từng yêu đương nha!’

Mặt Liên Kiều chợt hồng lên, cô khựng lại một chút rồi mở to mắt, lắc đầu.

‘Ha ha ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt cười lớn, không biết tại sao khi hấn biết được cô nhóc này quả thực không hề có chút kinh nghiệm yêu đương nào, trong lòng lại vui vẻ đến vậy, hấn tuyệt đối tin cô nhóc này đối với mấy chuyện tình cảm quả thật đơn thuần như nước, chứ không sao lại đi viết ra mấy cái kế hoạch như vậy chứ.

Nhìn cô liệt kê từng hạng mục liên biết cô căn bản là không hiểu ý nghĩa thật sự của yêu đương rồi, hai người ở bên nhau vốn không phải là đi xem phim hoặc hẹn nhau ăn tối thì là yêu, quả thật nha đầu này không biết gì hết!

Nghĩ đến đây, lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt vui vẻ bội phần.

Liên Kiều thấy vậy liền đứng lên, đôi mắt màu tím tức giận trừng hấn: ‘Này Cung Quý Dương, có cái gì đáng cười chứ? Em là chưa từng yêu ai thì sao, vốn là chuyện gì cũng có lần đầu tiên mà, yêu đương thôi, có gì ghê gớm chứ?’

‘Nói chuyện thứ hai của em đi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đột ngột chuyển đề tài.

Hả?

Liên Kiều sững lại, cái người này sao lại thích ngắt lời người ta như thế chứ!

‘Chuyện thứ hai hả, chuyện thứ hai thực ra có liên quan đến chuyện anh tập luyện khi nãy, đó là bơi lội!’ Cô nói có chút khó khăn, sau đó ánh mắt quét qua hồ bơi, nhìn có chút sợ hãi.

‘Bơi lội? Hoàng Phủ Ngạn Tước càng khó hiểu hơn, ‘Là ý gì?’

Liên Kiều hít sâu một hơi, lại ngồi xuống ai oán nói: ‘Trường đại học mỗi năm một lần tổ chức cuộc thi bơi lội, cái cô ‘Đu đủ’ đó lại đem tên em đi báo danh, em không muốn thua cô ta.’

‘Cũng đúng, em phải không được thua cô ta!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đem lời trong lòng cô nói ra.

‘Đúng vậy, đúng vậy nha, cho nên anh nhất định phải giúp em thắng cuộc thi này, ít nhất thì cũng không phải là thua cô ‘Đu đủ’ đó!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước tức cười nhìn cô hỏi: ‘Vậy cái cô Thù Đế đó bơi có tốt không?’

‘Chắc là không tệ lắm, nghe nói từ năm sáu tuổi đã bắt đầu tập bơi rồi!’ Liên Kiều suy nghĩ một chút rồi nói.

‘Vậy còn em?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước ánh mắt sắc bén đã nhìn rõ sự sợ sệt trong mắt cô, là cái gì làm cô sợ?

Chương 39: Kế hoạch yêu đương (4)

Liên Kiều có chút ngại ngùng vô đầu bức tai: ‘Em chưa có bơi qua ...’ Mấy chữ cuối cùng càng nói càng nhỏ, cuối cùng gần như nuốt vào bụng ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước suy nghĩ nửa thì cắn lưỡi, khi không lại hỏi cái vấn đề này làm gì chứ, hấn thật không nghĩ ra nha đầu này thì ra không rành bơi lội, thế mà còn đòi thắng Thù Đế?

Không còn gì để nói ...

Liên Kiều thấy hần không nói gì, buồn bã đứng lên đi đến trước mặt hần, bộ dạng như một đứa trẻ muốn xin kẹo kéo tay áo hần: ‘Xin anh, lúc này em nhìn thấy anh bơi lội giỏi như vậy, anh dạy cho em đi, em không tin mấy huấn luyện viên trong trường, được không?’

Cô lúc này thật giống một chú chó nhỏ lạc mất chủ, ánh mắt quả thật làm người khác động lòng.

Tim Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt thất lại, hần ngẩng đầu nhìn cô, nhất thời có chút mê mẩn.

‘Nếu như anh không giúp em, em sẽ bị Thù Đế cười nhạo không thôi, bây giờ ghi danh cũng đã ghi danh rồi, nếu như em không đi chắc chắn sẽ bị trêu chọc, em thà chết còn hơn ...’

‘Được, anh giúp em! Hai chuyện này đều giao cho anh đi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thành linh ném ra một câu.

‘Thật sao?’ Mặt Liên Kiều sáng rỡ.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười: ‘Anh đâu có cần phải gạt em, hơn nữa nếu như em thua, không phải là anh cũng mất mặt lắm sao?’

Là hần dùng cách này để thuyết phục bản thân, không biết tại sao, khi nhìn thấy dáng vẻ thất thần lo lắng của cô, trong lòng rất không thoải mái.

Liên Kiều hoan hô một tiếng, cô kích động bám lấy cổ hần, ‘Chụt...’ một tiếng hôn lên gò má anh tuần một cái.

‘Cung Quý Dương, em quả thật yêu anh chết được, ha ha ... lần này thì cô ‘Đu đủ’ đó chết chắc rồi, cô ta muốn thấy em mất mặt, đến lúc đó chịu nhục là cô ta mà thôi, ha ha ...’ Cô hưng phấn khoa tay múa chân.

Yêu hần chết được? Hoàng Phủ Ngạn Tước cười khổ, cô nhóc này hiểu được ý nghĩa của ‘yêu’ hay sao?

‘Nếu đã như vậy thì bắt đầu luôn hôm nay đi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước đứng dậy, ánh mắt đảo một vòng trên người cô đánh giá, có chút không vừa lòng lắc đầu: ‘Xem thế này chắc phải kêu người chuẩn bị cho em một bộ đồ bơi mới được!’

‘Không cần không cần, em muốn tự đi chọn!’ Liên Kiều nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhún vai, để mặc cô.

‘Đúng rồi, Cung Quý Dương, anh vừa nói hai chuyện anh đều phụ trách, vậy cái kế hoạch yêu đương kia ...’

‘Bỏ đi! Tất cả nghe anh, anh sẽ sắp xếp!’

Vừa nghĩ đến cái kế hoạch đó của cô đầu Hoàng Phủ Ngạn Tước liền đau, cái cô nhóc này thật quá đơn giản, yêu đương không phải là nhiều cách lắm sao, có nhất định phải theo cái kế hoạch cổ lỗ sĩ đó không?

Liên Kiều chu môi, bất mãn nói: ‘Thế nào, nói bỏ là bỏ sao, người ta là mất cả một đêm làm đó, để xem anh làm thế nào, hừm ...’

Chương 40: Chiêm tinh và giác quan thứ sáu (1)

Gần như là dưới sự vừa đánh vừa xoa của mình, Liên Kiều cuối cùng cũng như ý làm cho Hoàng Phủ Ngạn Tước mặt nhăn nhó đi theo mình vào cửa hàng bán quần áo cao cấp, cái gọi là chuyên bán quần áo phụ nữ đương nhiên là có bán đồ bơi nữ.

Đừng thấy bình thường Liên Kiều qua loa như thế, nhưng dù sao cũng là dòng dõi vương thất, trong dòng máu vẫn chảy dòng máu quý tộc, cho nên hàng hiệu mà nói cũng là một bộ phận không thể thiếu trong cuộc sống của cô, bởi vậy cô cũng có một thương hiệu quần áo mà cô thích.

Cửa hàng này nằm ở con đường thương nghiệp phồn hoa nhất, vì sợ quá gây chú ý, Liên Kiều còn cố ý dùng một cái kính râm che bớt mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước, mục đích là làm giảm bớt mấy đôi mắt mê trai nhìn hần.

‘Anh yêu ơi, mau giúp em xem bộ này thế nào?’

Liên Kiều như con chim nhỏ nhảy qua nhảy lại bên mấy giá quần áo bơi, lại thân thiết gọi Hoàng Phủ Ngạn Tước trước con mắt hâm mộ của mấy cô bán hàng.

‘Hả ... cũng đẹp!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước vẻ mặt ngại ngùng gật đầu nhẹ giọng nói, lúc này đây hẳn quả thật cảm thấy xấu hổ lắm rồi, hẳn lớn thế này trước giờ chưa từng chủ động đi mấy cái trung tâm mua sắm hoặc cửa hàng để mua đồ, đa số quần áo đều là mời nhà thiết kế may đo theo số đo của hẳn, càng không nói là cùng một cô gái đi dạo qua mấy cái tiệm này.

‘Cắt ...’

Đặt bộ đồ bơi trên tay xuống, sau đó vẻ mặt không vui nhìn cái tên đàn ông đang ngại ngùng kia, mặt nhăn lại: ‘Anh thật đáng ghét nha, em lấy bộ nào anh cũng nói là đẹp!’

Làm ơn đi, đây là lần đầu tiên cô quyết định chuyên tâm học bơi mà, chuyện này đối với cô là rất quan trọng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn ánh mắt mê mẩn của mấy cô gái xung quanh, liền bước lên phía trước kéo kéo Liên Kiều, ‘Một bộ đồ bơi thôi mà, với lại ở đây bán đồ cũng không tên, tùy tiện mua một bộ là được rồi.’

Hắn gần như là dùng giọng điệu cầu xin nói.

Gương mặt nhỏ của Liên Kiều nhăn lại, ‘Không được, đồ bơi nhất định phải là đẹp nhất, như thế lúc bơi mới thấy vui, giống như em mỗi lần đi thi vậy, đều dùng cây viết đẹp nhất thì mới có tâm trạng thi tốt.’

‘Quả thật là lý sự cùn, thành tích thi cử có tốt hay không với chuyện dùng viết gì quả thật chẳng liên quan gì, thành tích tốt là phải dựa vào nỗ lực của bản thân!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước tức cười phản bác lại, hẳn thật không thể đồng ý với cách nghĩ của cô nhóc này.

Liên Kiều mím môi cười: ‘Hi hi, em lúc thi cử đều là nhờ vào ... suy đoán thôi! Cho nên giác quan thứ sáu của em nếu như gặp lúc tâm trạng không tốt thì làm sao phát huy cho được?’

‘Đoán?’ Tuy là cách một cái kính râm nhưng cũng không khó nhìn ra vẻ kinh ngạc của Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Làm sao được? Em ngàn vạn lần đừng cho anh biết cái giải thưởng em vừa đoạt được cách đây không lâu là do em dùng cái gọi là giác quan thứ sáu lấy được nha!’ Tuy hẳn cũng tin vào trực giác, vào giác quan thứ sáu nhưng cũng không khoa trương như thế chứ.

Ai ngờ Liên Kiều nghe xong liền cười: ‘Đoán trúng rồi! Bỏ tiểu thư đây đoạt được học bổng đều nhờ vào giác quan thứ sáu, chẳng lẽ anh không biết thực tế em cũng là một nhà chiêm tinh sao?’

5. Quyển 1 - Chương 41-50

Chương 41: Chiêm tinh và giác quan thứ sáu (2)

Mã Lai cũng giống như Thái Lan, là những quốc gia tràn đầy không khí thần bí, cái gọi là thần bí đều là vì sự tồn tại của một loại pháp thuật, đó là ... Giảng Đầu Thuật!

Giảng Đầu Thuật là một loại pháp thuật lưu truyền khắp vùng Đông Nam Á, nó có thể cứu người chết sống lại mà cũng có thể âm thầm hại người là một loại pháp thuật nói đến làm cho người ta biến sắc, cùng với thuật sử dụng côn trùng của Miêu Cương Trung Quốc có cùng nguồn gốc.

Gia tộc của Liên Kiều là có nguồn gốc hoàng gia không sai nhưng bởi vì có một loại năng lực bẩm sinh nên được dân chúng đặc biệt tôn kính, mà cho đến đời Liên Kiều năng lực trực giác trời sinh này càng mạnh, điểm này hoàn toàn hiện rõ trên người một vị đường tử trong gia tộc của Liên Kiều.

Vị đường tử này của Liên Kiều cũng có dòng máu lai, chẳng qua là khác Liên Kiều ở chỗ cha của cô là người Trung Quốc cho nên họ của người chị này là họ của người Trung Quốc, cô ấy trời sinh trực giác cực mạnh bởi vậy về mặt chiêm bốc và Giáng Đầu Thuật được xem là Giáng Đầu Sư duy nhất trong vương thất Mã Lai cùng lúc có được khả năng chiêm bốc và pháp thuật tương hợp, thông thường hành tung phiêu hốt bất định.

Riêng điểm này Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc điều tra tư liệu về Liên Kiều ít nhiều cũng đã biết, hắn cũng tin trên thế giới này có tồn tại những người có năng lực đặc biệt, nhưng ... nhìn nha đầu trước mặt mình, có thật là tà vậy không? Nếu như cô biết Giáng Đầu Thuật, tại sao trước giờ hắn chưa nghe cô nhắc qua.

‘Nha đầu, anh đối với ma thuật của gia tộc của em rất có hứng thú nha!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn Liên Kiều cười nói.

‘Là pháp thuật, không phải ma thuật!’ Liên Kiều bắt mồm phản bác.

‘Ồ?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướn mày: ‘Nhưng anh thấy cũng không khác nhau mấy, hại người và cứu người đều là vô hình, điều này chẳng trách ai nghe nói cũng biến sắc!’

Liên Kiều nghe vậy giậm chân nói: ‘Này, tuy là vương thất chúng em quả thật biết cái loại pháp thuật này, nhưng em dám thề, trước giờ chưa từng đem ra để hại người!’

‘Nói như vậy em cũng biết?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước rất hứng trí.

Hả ...

Liên Kiều vừa nghe câu này của Hoàng Phủ Ngạn Tước, gương mặt nhỏ nhắn liền sụp xuống, nhăn mũi nói: ‘Cắt, em mới là không thêm học!’

‘Là không thêm hay là học không biết?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn dáng vẻ đáng yêu của cô, lòng chợt dậy sóng.

‘Em là không thêm giống như chị họ vậy, những người đàn ông biết chị đều bị dọa hết!’

‘Chị họ em?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không hiểu hỏi lại, là do tướng mạo dọa người hay là ...

Liên Kiều gật đầu, ‘Chị họ em rất lợi hại nha, tuổi còn trẻ mà đã trở thành Giáng Đầu Sư có quyền lực nhất ở Mã Lai, mà lại còn giỏi chiêm bốc nữa, không như em, chỉ có chút giác quan thứ sáu, nhưng chị họ rất đáng thương nha, đến giờ vẫn chưa tìm được bạn trai, nguyên nhân chính là vì rất nhiều đàn ông sợ Giáng Đầu Thuật!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi chau mày: ‘Anh có nghe nói qua về người chị họ này của em, nhưng mà tên rất lạ!’

‘Lạ sao? Hình như vậy nha, chị ấy tên là .. Mặc Di Nhiễm Dung!’

Chương 42: Lời nói siêu dở

‘Mặc Di Nhiễm Dung? Cái họ và tên này đều rất lạ!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy rất mới mẻ.

‘Có gì lạ đâu? Mặc Di là họ ghép của Trung Quốc, chẳng qua là người của gia tộc Mặc Di càng lúc càng ít mà thôi, chỉ có một chi nhỏ, mà cái vị hôn phu chạy tới chạy lui trên đường của em cũng là họ ghép đấy thôi, họ Hoàng Phủ!’ Liên Kiều nhún vai nói một câu mà Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe xong vô cùng không hiểu.

‘Đợi chút ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngắt lời Liên Kiều, mày chau thành một cụm: ‘Cái gì gọi là chạy tới chạy lui trên đường?’

Câu này thật làm hắn không hiểu nổi, nhưng mà qua mấy ngày tiếp xúc với Liên Kiều hắn cũng biết, nha đầu Liên Kiều này tiếng Trung cực kỳ tệ, mà tiếng Anh cũng không giỏi hơn ai!

‘Gì? Em đã nói rất rõ ràng rồi mà sao anh nghe không hiểu? Ài, em thật là “nổ xám” mà’

Liên Kiều thở dài một hơi, cô cũng biết mình tiếng Trung không tốt, nhưng chắc cũng không đến nỗi làm người ta nghe đến không hiểu như vậy chứ?

Điều quan trọng là cái tên Cung Quý Dương này tiếng Trung cực tốt đã đành mà tiếng Anh cũng rất giỏi, cô chỉ có thể dùng hai ngoại ngữ này nói chuyện với hắn mà thôi, chẳng lẽ cùng hắn nói tiếng Eskimo sao?

Câu nói này của cô vừa ném ra, Hoàng Phủ Ngạn Tước càng nhúc nhích đầu hơn, hắn day day huyết Thái Dương, rất vô lực nói: ‘Vừa nãy em nói cái gì cái gì mà bá xanh gì đó, con báo cũng có màu sắc sao?’

Lần này thì đến lượt Liên Kiều vò đầu, cô tức tối trợn mắt: ‘Xin anh, em còn tưởng rằng tiếng Trung của anh rất tốt, lúc nãy em nói trên đường chạy tới chạy lui câu đó, là vì lúc đó Thù Đế cái cô ‘Đu đủ’ đó lúc nói về tứ đại tài phiệt nói cái gì heo không có không thấy heo chạy gì đó, nói tứ đại tài phiệt là heo chạy tới chạy lui trên đường mà, còn cái câu sau, không phải là báo xám mà là “nổ xám”, ý là em nói rõ ràng như vậy mà anh còn không hiểu, thật là để em đau lòng đến muốn nổ tung luôn’

Vòng vo nửa ngày, cuối cùng Hoàng Phủ Ngạn Tước đã hiểu rõ ý trong lời nói của Liên Kiều, hắn toát mồ hôi ...

Cái gì mà không có heo không thấy heo chạy, chắc là “chưa ăn qua thịt heo nhưng cũng thấy qua heo chạy”, còn cái vụ “nổ xám” này, chính là mình lần đầu tiên nghe thấy.

Nha đầu này cũng thật là, tiếng Trung đã học không tốt rồi, lại còn cứ chuyên đi học mấy câu nhảm nhí.

Hắn thở dài một hơi: ‘Liên Kiều ơi, tiếng Trung của em thật hết thuốc chữa rồi, hay vậy đi, em là người Mã Lai, từ bây giờ em dùng tiếng Mã Lai nói chuyện với anh đi, được không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thật cảm thấy mình không còn sức lực đâu mà đi suy đoán mấy lời nha đầu này nói, rất dễ lên máu.

Liên Kiều vẽ mặt kinh ngạc: ‘Ồ, vậy anh biết tiếng Mã Lai sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước bị câu nói này chọc đến triệt để, nhưng hắn cũng nhẫn nhịn gật đầu.

Làm ơn đi, hắn ít nhiều gì cũng là tổng tài của tập đoàn tài chính có phạm vi toàn cầu mà, từ nhỏ đã bị bắt học rất nhiều ngoại ngữ, ít nhất thì cũng bảy tám ngoại ngữ, chỉ một tiếng Mã Lai này làm sao làm khó được hắn.

Chương 43: Tình địch chiến tranh (1)

Liên Kiều nghe xong liền giống như phát hiện ra một châu lục mới, hoan hô một tiếng, sau đó bàn tay nhỏ liềm ở trên vai hắn vỗ một cái: ‘Anh biết tiếng Mã Lai sao không nói sớm, hại em không biết làm sao để câu thông với anh!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thực cười không nổi nữa, thật muốn đem nha đầu này đánh ột trận.

Nhưng mà, nhìn nụ cười vui vẻ trên môi cô, trong lòng hắn rất ảm áp, đây cũng không biết là cảm giác gì, Hoàng Phủ Ngạn Tước thật nói không ra, nhưng hắn khẳng định, hắn đối với những phụ nữ khác chưa từng có qua cái cảm giác như vậy.

‘Nha đầu, em chắc là ... rất ghét vị hôn phu của mình phải không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thử thám thính một chút, không hiểu vì sao lúc này hắn lại rất muốn biết trong lòng nha đầu này đang nghĩ cái gì.

Gương mặt nhỏ của Liên Kiều hơi chau lại, sự tức giận cũng như hỏa tiễn một đường bắn lên trên đôi mắt, cô vừa chọn áo bơi vừa hung hăng nguyên rửa: ‘Hừm, em hận không thể ăn thịt hắn, uống máu hắn, cái tên đầu heo vô lại đó, đợi em có cơ hội gặp hắn nhất định sẽ cho hắn biết tay, lại còn dám học người ta bao dưỡng bà hai!’

Hả ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy rợn tóc gáy, hắn vội chọn mấy bộ áo bơi dúi vào tay Liên Kiều, ngại ngần nói: ‘Vào thử đi, mấy bộ này rất hợp với em!’

Hắn chỉ còn biết dùng cách này để ngắt lời cô, nhưng cũng không thể che lấp lời mắng mỏ của người nào đó dành ình, cảm giác thật không thoải mái chút nào.

Liên Kiều nhìn mấy bộ đồ bơi Hoàng Phủ Ngạn Tước chọn, đắc ý cười sau đó nhảy tung tăng đến phòng thử đồ dưới lầu dưới sự dẫn đường của mấy cô bán hàng.

Không gian chợt yên tĩnh trở lại, sau đó, đang lúc Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa thở ra một hơi thì mấy cô bán hàng nãy giờ đứng quan sát nhao nhao ùa đến ...

‘Vị tiên sinh này, hay là dẫn ngài đến lầu ba xem những trang phục khác nha, tôi biết có một bộ rất thích hợp với bạn gái của này!’

‘Tránh ra ...’ Một cô bán hàng khác cười xông lên trước, ‘ Tiên sinh, trang phục ở tầng hai rất đẹp, vừa hay bạn gái của ngài cũng ở tầng hai thử quần áo, tôi dẫn ngài lên nhé!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn duy trì nụ cười nhạt trên miệng, vẫn khí chất cao quý ưu nhã như vậy, hắn vừa định mở miệng thì sau lưng truyền đến một tiếng hô kinh ngạc.

‘Trời ơi, Hoàng Phủ ...’

Chỉ thấy từ ngoài một cô gái áo đỏ đang chạy vào, tay bùm miệng hô, ‘Làm ơn, xin nhường đường!’

Vẻ mặt nôn nóng, cô gái áo đỏ đẩy mấy cô bán hàng ra, nhìn lại cô một thân váy đỏ rực cao cấp nhưng hết sức lộ liễu, giống như chỉ dùng mấy miếng vải để che thân thể lại, vẻ mặt kiêu ngạo nhưng vừa nhìn thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước lập tức trở thành mừng rỡ.

Chương 44: Tình địch chiến tranh (2)

‘Ngạn Tước ...’

Chỉ thấy cô gái váy đỏ ẻo lả bước đến bên cạnh Hoàng Phủ Ngạn Tước, cánh tay như không xương khoác lên cánh tay hắn, giọng nói kiêu mị: ‘Anh sao lại đến Hồng Kông rồi, thật là ... lâu như vậy cũng không gọi điện thoại cho người ta!’

Mày Hoàng Phủ Ngạn Tước khê chau lại, cô gái này đúng là xứng danh “cá tám chân”, cô là con gái của Hồng Kông Thẩm thị chủ tịch, xinh đẹp kiêu ngạo, chỉ là trong một dạ hội từ thiện có gặp qua một lần, “nhiệt tình” của cô ta đúng là nổi tiếng gần xa.

Mà cô gái này ánh mắt sao lại sắc bén như thế, hắn đã mang kính râm rồi mà vẫn nhận ra được, đúng là cao thủ.

Thẩm tiểu thư thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày liền đưa tay lên vuốt ve đầu mày hắn: ‘Đừng chau mày mà, hôm nay chúng ta gặp được nhau đúng là duyên phận, nếu đã như vậy ... tối nay để ta tiếp đãi người thật tốt nha, được không?’

Theo mấy tiếng cuối cùng, nơi đẩy đà của cô đã ép sát lên người Hoàng Phủ Ngạn Tước, cố ý dụi dụi vào ngực hắn.

Đàn ông mà, đều là động vật ăn thịt, cô ta trước giờ vẫn rất tự tin với vóc dáng của mình nên thật không tin cái người đàn ông độc thân hoàng kim này không chút động lòng.

Cho dù là thuần túy tình dục, cô ta cũng cam tâm tình nguyện! Chỉ cần chiếm được người đàn ông này vài giờ thôi cô ta cũng đã rất mãn nguyện.

‘Tối nay à...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn cười nhã nhặn, nhàn nhạt kéo dài âm điệu ...

‘Đúng vậy đúng vậy, Ngạn Tước, người ta nếu như biết anh đến Hồng Kông thì nhất định phải tiếp đãi anh thật tốt, bắt đầu từ đêm nay nha!’

Thẩm tiểu thư cười càn kiêu mị, tay cô vươn dài đến gáy hắn, cảm nhận vẻ cường tráng của hắn, quả thực muốn hắn sắp điên!

Khi Liên Kiều thử xong đồ bơi, chọn lấy vài bộ rồi bước xuống lầu, nhìn thấy một màn nóng bỏng này, thấy một cô gái đang quyến rũ Cung Quý Dương của cô, bộ dáng thập phần thân mật.

Nụ cười hơi cứng lại, không biết tại sao khi nhìn thấy mấy cô gái cười với hắn, lòng Liên Kiều thấy rất không thoải mái.

Nghĩ đến đây, Liên Kiều cầm lấy đồ bơi, tung tăng bước xuống cầu thang, hướng về cặp đôi chường mắt kia mà đi tới.

Đang chuẩn bị tìm cách thoát thân, Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt cảm giác một luồng ánh mắt đang nhìn, lại nhìn thấy Liên Kiều nụ cười sán lạn đi qua, gương mặt vốn có chút khó chịu trong chớp mắt liền dịu xuống hẳn.

Thẩm tiểu thư nhìn thấy quả thật chấn động, cô ta liền quay đầu lại, muốn nhìn xem thật ra là ai có thể làm cho người đàn ông này trong chốc lát thay đổi rõ ràng như vậy.

Khi nhìn thấy một cô nhóc đi đến, vẻ mặt cô ta càng thêm kinh ngạc.

‘Chọn xong chưa?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước hỏi Liên Kiều, chăm chú nhìn cô như muốn tìm thấy trên đó một chút giận dữ hoặc không vui nhưng mà ... làm hắn có chút thất vọng rồi.

Chương 45: Tình địch chiến tranh (3)

Liên Kiều gật đầu, đi tới trước, chăm chú nhìn Thẩm tiểu thư, đánh giá một chút xong huyết sáo một tiếng.

‘Oa, tỷ tỷ, chị thật đẹp nha!’ Cô rất thưởng thức nói.

Hả?

Không chỉ Hoàng Phủ Ngạn Tước chấn động mà cả Thẩm tiểu thư cũng sững sờ, một lúc sau mới phản ứng lại, cười đến không khép miệng lại được.

‘Thật không?’

Không ngờ nha đầu này rất biết nói chuyện.

‘Đúng vậy đúng vậy! Tỷ tỷ, chị thật đẹp!’

Liên Kiều vẻ mặt hâm mộ, càng khoa trương đi một vòng quanh cô ta, sau đó khoác cánh tay cô ta, nói: “Tỷ tỷ đáng người thật đẹp, quần áo cũng thật đẹp, không giống em, mặc cái gì cũng xấu, hôm nào phải theo tỷ tỷ học hỏi mới được!”

Thẩm tiểu thư được cô đẩy lên tận mây xanh, kiêu ngạo nói: ‘Phải đó, chị trời sinh là giá áo, mặc cái gì cũng đẹp hết, em gái, đó là trời sinh rồi!’

Liên Kiều cười càn “vô tội” hơn, cô gật đầu, nhưng chợt kinh hô một tiếng ...

‘Trời ơi, tỷ tỷ, váy của chị sao lại có một vết bẩn này, giống như máu nha ...!’

Miệng nói tay che miệng, đôi mắt mở to quả thật bộ dạng như bị hù đến.

Sắc mặt Thẩm tiểu thư chợt biến, cô vội vàng kéo lên nhìn thử, gương mặt trang điểm tinh tế không kìm được co rút lại, biến thành rất khó coi.

‘Tỷ tử, nhân lúc còn ít người, chị mau lên thay đồ đi, em biết nhà vệ sinh là ở tầng ba, còn phòng thay đồ là ở lầu hai ...’ Liên Kiều cực kỳ “nhiệt tình” nhắc nhở.

‘Cám ơn ...’

Thẩm tiểu thư sắc mặt trắng bệch, quả thật xấu hổ chết được, lại đúng lúc mình muốn biểu hiện trước mặt người đàn ông này, cô đi như chạy khỏi tầm mắt của hai người.

‘Ai, thật tội nghiệp, cũng không biết là ai nghịch ngợm thế ...’ Liên Kiều thấy cô đã đi xa, ra vẻ đau lòng nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô như vậy không nhịn được cười rộ nói: ‘Nha đầu, túi nước đâu?’

Liên Kiều le lưỡi, cổ ý nũng nịu khoác tay hấn nói: ‘Anh thật thông minh nha, cái gì cũng không giấu được anh!’

‘Em thật là quỷ nghịch ngợm, rõ ràng là thấm nước lên quần áo người ta lại còn nói là máu!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lắc đầu nói.

‘Hừm!’ Liên Kiều liếc hấn một cái nói: ‘Ai bảo cô ta mặc cái váy đỏ rực kia, em có thể nói là nước cũng có thể nói là máu, có trách là trách cô ta lo sợ vô cớ đi!’

‘Em ... không sao chứ?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước rất muốn hỏi cô có phải là đang giận không, nhưng nhìn cô như vậy hình như không có chút tức giận nào ... Mình sao lại thế này, thế nhưng lại muốn giải thích với cô mình và Thẩm tiểu thư đó chẳng có quan hệ gì.

‘Có chuyện chứ!’ Liên Kiều suy nghĩ một chút rồi ném ra một câu: ‘Em đói bụng lắm, Cung Quý Dương anh dắt em đi ăn một bữa lớn nha.’

Chương 46: Tâm sự của Liên Kiều (1)

Trong nhà hàng Tây, Liên Kiều một mạch giải quyết hết hai phần bít tết, sau khi cơm no rượu say, lúc này lại kêu thêm một đĩa kem chuối.

Nhìn cô nhóc đối diện cười rất vô tư, Hoàng Phủ Ngạn Tước lại có chút muốn nói lại thôi, hấn bỏ dụng cụ ăn trong tay xuống nhìn Liên Kiều: ‘Nha đầu, cô gái lúc này ...’

‘Cô gái nào?’

Liên Kiều đang ăn kem, ngẩng đầu nghi hoặc, một lúc sau mới nghĩ ra: ‘À, anh nói cái cô gái ở cửa hàng quần áo hả? Ha ha ...’

Nói đến đây cô lại nhớ đến tình cảnh lúc đó, cười đến suýt mất thở.

‘Ha ha, em vừa nghĩ đến gương mặt trắng bệch của cô ấy thì thấy rất buồn cười, ha ha ... trên đời lại có cô gái khôì hài như vậy, ha ha ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước sắc mặt cũng biến theo, có chút sượng lại có chút vô lực ... thì ra nha đầu này không để ý chút nào đến cô gái kia.

Nghĩ đến đây lòng không hiểu sao lại có chút mất mát, giống như mới vừa khuyết đi một mảnh.

Liên Kiều lại không cảm giác được nhiều như vậy, cô tiếp tục ăn kem, đang ăn chợt ngẩng đầu lên nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, bất ngờ hỏi một câu: ‘Cung Quý Dương, anh năm nay bao nhiêu tuổi?’

Hả?

Hoàng Phủ Ngạn Tước bị cô hỏi liên sững người, vô duyên vô cớ sao tự dưng lại hỏi tuổi của hấn làm gì?

‘Hai mươi tám!’ Sững người một chút rồi hấn thấp giọng trả lời.

‘Hai mươi tám à ...’ Liên Kiều suy nghĩ một chút rồi nghiêng đầu nói: ‘Em năm nay hai mươi, anh lớn hơn em tám tuổi!’

‘Thì sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước biết cô còn lời phía sau nên kiên nhẫn chờ cô nói tiếp.

Liên Kiều cười hi hi tiếp tục nói: ‘Nhìn anh rất chín chắn, anh không phải là từ lúc nhỏ đã bắt đầu học làm sao để làm người lớn chứ?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thật muốn đi đến toilet soi gương một chút xem mình có thật là giống như Liên Kiều nói không, hấn nhướn mày, gương mặt tuần tú lộ ra chút nghi hoặc ...

‘Lúc anh còn rất nhỏ quả thật đã biết nhiều chuyện hơn so với các bạn đồng trang lứa, thế nào?’

‘Chắc chắc ... thật tội nghiệp nha!’

Liên Kiều làm ra vẻ ai oán nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, sau đó đẩy đĩa kem đến trước mặt hắn: ‘Anh ăn kem đi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười lấy khăn giấy cẩn thận giúp cô lau đi chút kem còn dính ở khóe miệng, một chút cũng không cảm thấy động tác này có bao nhiêu là tình ý, hắn lắc đầu, có trời mới biết, hắn từ nhỏ đã không thích ăn đồ ngọt, đặc biệt là kem rồi.

‘Cho nên mới nói anh tội nghiệp!’

Liên Kiều kéo đĩa kem về phía mình, ‘Anh nhất định là từ nhỏ đã biết mình làm sao để trở thành người lớn, cho nên ngay cả kem cũng không dám ăn, thật đáng tiếc, ngay cả tuổi thơ cũng không có.’

Chương 47: Tâm sự của Liên Kiều (2)

Hoàng Phủ Ngạn Tước điềm đạm cười, nụ cười như những cơn sóng lặn tẩn trên mặt hồ, hắn lười biếng dựa lưng vào ghế, nhìn cô gái trước mặt đang ăn kem, sâu trong đáy mắt là một tình cảm không dễ nhìn thấy.

‘Nha đầu, em giờ cũng đã lớn rồi, hai mươi tuổi chẳng lẽ còn nhỏ sao?’

Liên Kiều thờ dài một hơi, một tay chống cằm, một tay nghịch nghịch cái muỗng: ‘Nếu như có thể, em tình nguyện không trưởng thành!’

Cô nói rất nhẹ, cũng rất nhỏ nhưng đầy vẻ buồn bã mà trong đôi mắt màu tím thoáng ló qua một chút đau thương.

Hoàng Phủ Ngạn Tước sững sờ, một Liên Kiều như vậy hắn chưa từng thấy qua, cái gì làm ặt cô có biểu tình như thế này? Cô trước đây có chuyện gì đau lòng sao?

Nghĩ đến đây lòng hắn chợt thất lại!

‘Nha đầu, sao vậy?’ Hắn bề ngoài nhẹ nhàng hỏi nhưng thật ra trong lòng thấy rất nặng nề.

Liên Kiều ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước rồi lại cúi xuống, bên môi cố kéo ra một nụ cười, nhưng là cười khổ ...

‘Thực ra ...’

Cô thấp giọng nói: ‘Em rất không muốn trưởng thành, đặc biệt là sau khi được mười tuổi, mỗi một năm qua, em liền hận bản thân mình một năm, trước năm mười tuổi em rất vui vẻ, nhưng sau đó ...’

Cô hơi ngừng lại, giọng có chút gượng gạo: ‘Năm em mười tuổi cha mẹ ly hôn, cha em cưới một người phụ nữ khác rồi có con, mẹ em cũng gả ột người đàn ông khác, cũng có con riêng, từ đó em lớn lên với ông nội ...’

Liên Kiều rất khó khăn mới nói hết được, đến cuối cùng, âm thanh cũng trở nên nghẹn ngào.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy vậy rất đau lòng.

Những điều Liên Kiều nói vốn không có đề cập trong tư liệu, hắn không ngờ cô nhóc trước mặt lúc nhỏ như thế đã không có cha mẹ bên cạnh, trong mắt hắn cô chỉ là một cô bé vô ưu vô lo, là một tiểu nha đầu suốt ngày chỉ biết hi hi ha ha, không ngờ ...

Đó chỉ là một cách khác để thể hiện sự kiên cường của mình.

Trong mắt Liên Kiều vẫn là đau khổ: ‘Em lớn lên với ông nội, hậu nhân của vương thất rất nhiều mà ông nội lại rất thương em, nhưng càng như vậy em lại càng cảm thấy mình là một người bị lãng quên, nói đúng hơn là bị cha mẹ mình lãng quên là cảm giác khiến người ta khó chịu nhất.

Một làn sương mờ đã lấp đầy trong đôi mắt màu tím, viên mắt phỉ hồng khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước càng đau lòng.

‘Nha đầu, chuyện đã qua bao nhiêu năm rồi, họ cũng đã tìm ình một cách sinh tồn thích hợp, mà họ dù sao cũng là cha mẹ của em, rồi xa không có nghĩa là lãng quên đâu!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước an ủi cô.

Có thể nói gia tộc Hoàng Phủ là một gia tộc rất phức tạp, anh chị em rất nhiều, tuy nói là không tránh được có những tranh chấp nhưng dù sao cũng hưởng thụ rất đầy đủ tình thương yêu của cha mẹ, không như Liên Kiều ...

Chương 48: Tâm sự của Liên Kiều (3)

Liên Kiều nghe xong liền lắc nhẹ đầu, nhàn nhạt nói: ‘Nếu như không phải là lãng quên thì tại sao bao nhiêu năm nay cha mẹ em đều không có đến thăm em dù chỉ một lần, nhất là cha em, ngay cả ông nội cũng không đến thăm, đó chẳng lẽ không phải là bỏ rơi hay sao?’

Một câu này, người nói nói rất nhẹ nhàng nhưng người nghe nghe rất đau lòng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút không nói nên lời bởi vì hắn biết trên đời này chuyện làm người ta đau lòng nhất chính là bị người thân bỏ rơi hay phản bội, Liên Kiều mới mười tuổi đã gặp phải chuyện như vậy, vốn là có thể sống những năm tháng tuổi thơ lại vô cớ gặp phải chuyện ám ảnh tâm lý như vậy, cô vậy là rất kiên cường rồi, nếu không nói, người ta còn tưởng cô chỉ là một cô nhóc vô tư lự.

‘Thực ra ...’

Liên Kiều liếm môi, nhẹ giọng nói: ‘Em rất muốn tìm thấy họ để hỏi cho rõ, chẳng lẽ em lại là người đáng ghét như thế, họ đều là cha mẹ của em, vậy mà đều vì người khác mà bỏ rơi em ...’

Cô nói rất nhẹ, giống như đã bị rút hết sức lực, trong mắt thấp thoáng mây mù làm Hoàng Phủ Ngạn Tước càng thấy đau lòng.

‘Nha đầu, qua đây ...’ Hắn không kìm được đưa tay về phía cô, ra dấu cho cô bước qua bên cạnh mình.

Liên Kiều ngoan ngoãn bước lên phía trước, một giây sau đã bị hắn nhẹ nhàng ôm lấy, cô thuận thế ngồi lên chân hắn, động tác có chút ám muội lại mang đầy sự thân thiết chỉ có giữa hai người yêu nhau.

‘Anh sẽ cho người giúp em tìm cha mẹ em, đừng sợ ... mọi chuyện đều sẽ qua!’

Bàn tay to của Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ nhàng vuốt tóc cô, giống như đang vuốt ve một chú mèo con, giọng nói trầm thấp say lòng người.

Tim Liên Kiều tự dưng nhảy ‘tùm’ một tiếng, cô nhẹ nhàng dựa đầu vào ngực Hoàng Phủ Ngạn Tước, bên tai truyền lại tiếng đập trầm ổn của tim hắn, nghe một lúc tự dưng tim cô lại đập loạn.

Hít sâu một hơi mùi hương nam tính trên người hắn, mùi hương lại dễ chịu đến thế, có một cảm giác an toàn dần dần chiếm lĩnh hết từng tế bào của cô.

‘Thật không ...’

Âm thanh nhỏ nhỏ, cực giống tiếng một chú mèo ngoan, nhưng không đợi Hoàng Phủ Ngạn Tước gật đầu, cô đã thở dài một hơi rồi lắc đầu: ‘Hay là thôi đi ...’

‘Tại sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước từ cầm lên đầu cô, hít thở mùi hương trên người cô, thanh mát lại có chút mùi thơm của sữa.

Quả thật là một cô nhóc, lớn như vậy rồi mà còn có thói quen uống sữa.

Ánh mắt Liên Kiều chợt có chút âm trầm: ‘Lòng em rất mâu thuẫn, vừa muốn gặp lại vừa sợ gặp, chắc là vẫn chưa chuẩn bị tốt tâm lý, em nghĩ chắc sẽ có một ngày em nghĩ thông suốt!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe câu này, miệng nở một nụ cười trêu mếu: ‘Đợi lúc em thông suốt rồi thì cho anh biết, anh sẽ giúp em!’

‘Ừ.’

Giọng của Liên Kiều dịu dàng hiếm thấy, không giống như mọi ngày, bướng bỉnh giờ chỉ còn lại dịu dàng như nước.

Cô thấy lòng mình trước giờ chưa từng nhẹ nhõm như vậy! Lòng ngực của hấn thật ấm áp, như nắng mặt trời chiếu vào làm người ta có thể rất an tâm mà nhắm mắt hưởng thụ.

Chương 49: Tâm sự của Liên Kiều (4)

Không biết tại sao, cô như vậy lại làm cho Hoàng Phủ Ngạn Tước đau lòng không thôi.

‘Cung Quý Dương ...’ Liên Kiều ngẩng đầu, đôi mắt màu tím vẫn còn đượm chút bi thương: ‘Anh nói xem em có thật là người đáng ghét như vậy không?’

Không ... một chút cũng không!

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn đôi mắt đẹp của cô, trong lòng rất khăng định nói. Hấn mỉm cười, sững ái đưa tay véo mũi cô: ‘Sao lại hỏi như vậy?’

Liên Kiều lại thở dài một hơi, ‘Tại vì Hoàng Phủ Ngạn Tước rất ghét em, hấn chẳng thà ở cùng cái cô Thù Đế ‘Đu đủ’ kia cũng không chịu đi gặp em.’

‘Ai nói ... hấn ghét em?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nuốt nửa thì lờ miệng nói một chữ “anh”, may mà còn kịp sửa lại.

Mà Liên Kiều lòng đang đầy tâm sự nên không nghe thấy manh mối trong lời nói của hấn, tiếp tục nói: ‘Nếu như hấn không ghét em, tại sao lại cự tuyệt hôn sự này? Em nghe ông nội nói, Hoàng Phủ Ngạn Tước cực lực phản đối hôn sự.’

‘Thực ra ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không biết phải trả lời làm sao, hấn cũng không thể cho cô biết mình chính là Hoàng Phủ Ngạn Tước, nha đầu này đang lúc đau lòng, nếu như cho cô biết, không biết sẽ nổi cơn giông tố gì, chưa biết chừng bẽ gãy xương hấn cũng nên.

‘Có thể là hấn chưa có hiểu rõ em, nếu như hấn biết em đáng yêu như vậy, chắc chắn sẽ thay đổi quan điểm!’ Hấn trả lời theo bản năng.

Mình tại sao lại thay đổi quyết định ban đầu nhỉ? Lại còn nói mấy lời này là để an ủi cô ấy sao?

Hoàng Phủ Ngạn Tước vốn không biết, quan trọng nhất là ... hấn không muốn đi tìm hiểu nội tâm mình.

Liên Kiều nghe hấn nói, cô suy nghĩ một lát rồi nghiêng đầu nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, tay ôm lấy hấn ...

‘Hừm, em mới là không thèm hấn, em muốn anh!’

Lời lẽ trẻ con của cô làm Hoàng Phủ Ngạn Tước bật cười, nhưng còn động tác của cô ...

Hấn cảm giác cơ thể mình đang được một khối bông mềm mại bao phủ, cảm giác này làm hấn có chút say mê ... Động tác này làm hấn ý thức được ... Liên Kiều không phải là một cô bé, lúc này ở trong lòng hấn chính là ... một phụ nữ...

‘Cung Quý Dương, anh sẽ không bỏ rơi em không lo chứ?’

Chẳng chút cảm giác tâm lý của người đàn ông trước mặt đang có thay đổi, chỉ thấy hấn lúc này như một cái phao cho cô bám vào, cho cô cảm giác an toàn và dựa dẫm.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhất thời nghẹn lời, hấn không biết làm sao trả lời cô, cũng không biết dùng thân phận gì để trả lời.

Liên Kiều không đợi câu trả lời đã ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn hấn, gương mặt chợt thay đổi, hung hăng hỏi: ‘Này, anh không phải là đang nghĩ cách bỏ rơi em chứ, nếu như ngay cả anh cũng bỏ rơi em, không lo cho em, vậy em nhất định sẽ không tha đâu!’

Nói xong Liên Kiều gờ gờ nắm đấm, nét dịu dàng khi nãy đã mất hết, trong chớp mắt lại trở lại hình dáng một con sư tử đang nổi giận.

Chương 50: Sự cố (1)

Hoàng Phủ Ngạn Tước bị bộ dạng này của cô chọc cười, tâm trạng cũng trở nên cực tốt: ‘Được được rồi, thật sợ em luôn rồi!’

‘Yeah!’

Gương mặt Liên Kiều sáng rõ: ‘Vây nói xong rồi nha, từ ngày mai anh phải dạy em học bơi, tuy em rất không muốn học nhưng vì để thắng cô ‘Đu đủ’ kia cũng không còn cách nào, anh nhất định phải giúp em nha!’

‘Không có vấn đề!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đáp ứng ngay.

‘Không được, em sợ anh mượn cớ công việc bận rộn đến lúc đó lại trì hoãn thì biết làm thế nào?’ Cô vẫn không yên tâm lắm.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướn mày, nha đầu này thật đa nghi, Hoàng Phủ Ngạn Tước hẳn một khi đã đồng ý với người ta có bao giờ nuốt lời đâu.

‘Vây phải làm thế nào nha đầu em mới tin?’

Mắt Liên Kiều lảo liên chuyển một vòng rồi cười rất “ngây thơ vô số tội”: ‘Em muốn lưu một dấu hiệu trên người anh để mỗi lần anh thấy thì sẽ nhớ!’

‘Ký hiệu?’ Hẳn lại không phải là đồ vật, lưu thế nào được ký hiệu?

Liên Kiều mím môi cười, cô kéo cánh tay Hoàng Phủ Ngạn Tước, nhân lúc hấn vẫn còn chưa phản ứng kịp đã cúi đầu hung hăng cắn một cái.

‘A ...’ Tiếng kêu của Hoàng Phủ Ngạn Tước chấn động cả nhà hàng.

Thành phố Boston - Nước Mỹ

Buổi sáng, sương mù bao vây cả thành phố, lúc sương mù còn chưa tan, những giọt sương vẫn còn đọng trên ngọn cây, quanh khu biệt thự sớm đã bị kéo dây cảnh báo của cảnh sát, mấy chiếc xe cảnh sát dừng lại trước một trong mấy biệt thự, đèn xe cảnh sát vẫn không ngừng nhấp nháy mà đám cảnh sát đang rất khẩn trương làm việc.

Về mặt họ tràn đầy sự sợ hãi!

‘Đứng yên, nơi đây không cho vào!’

Khi một thân thể đàn ông cao lớn đang chuẩn bị vượt qua vòng dây cảnh báo, một trong số những cảnh sát chịu trách nhiệm canh giữ liền ngăn lại.

Trên gương mặt anh tuấn không có biểu tình gì, hấn chỉ khua giấy chứng nhận trong tay điềm đạm nói: ‘Hoàng Phủ Ngạn Thương, chủ nhiệm pháp y của khoa giám định quốc tế, là sếp của các người mời tôi đến!’

Viên cảnh sát vẫn chưa nói gì, lúc này một vị cảnh sát cao cấp từ trong biệt thự bước ra, khi hấn nhìn thấy người đàn ông sắc mặt liền sáng lên, bước lên phía trước: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, đợi ngài đã lâu, mau mời vào, xin mời!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương gật đầu, đẩy dây cảnh báo bước vào.

Mấy viên cảnh sát bên ngoài nhìn nhau ...

‘Hấn chính là Hoàng Phủ Ngạn Thương? Là vị pháp y quốc tế trứ danh đó?’

‘Không phải vì chức quyền của hấn mà là gia thế của hấn, nghe nói hấn là người của Hoàng Phủ tài phiệt ...’

Nhất thời mấy tên đàn ông đều thành bà tám.

Người chết là bá tước Afhan, thân thể đàn ông trung niên hơi mập mạp, nguyên nhân chết còn chưa rõ, khi người làm phát hiện ra thì chỉ thấy ông ta đã ngã nhào trên sàn phòng khách, hai mắt tròng lớn, dường như rất sợ hãi, biểu tình giống như bị kinh hãi quá độ, bị dọa cho đến chết, nhưng mà ...

6. Quyển 1 - Chương 51-55

Chương 51: Sự cố (2)

Làm cho cảnh sát kinh ngạc là thi thể này nhìn giống như dùng sáp chế ra, bởi vì thi thể này lại được phủ một loại vật chất nào đó giống như sáp.

‘Thi thể này thật hiếm gặp!’

Một trong số cảnh sát gương mặt kinh dị nói với một cảnh sát khác, tay vừa bận rộn ghi chép.

‘Đây là thi lap!’

Khi mọi người còn đang thảo luận, một giọng nói trầm thấp từ cửa truyền vào, mọi người liền nhìn qua, chỉ thấy một người đàn ông cao lớn mặc sơ mi đơn giản đang đi về hướng thi thể, vừa đi vừa mặc vào áo khoác, sau đó đeo găng tay cao su lên.

Chỉ thấy người này rất đẹp trai, đôi mắt thâm thúy sắc bén như muốn nhìn thấu tất cả sự vật, mà nhất cử nhất động đều mang khí chất quý tộc.

Các cảnh sát đều nhường đường bởi vì họ đều biết trước mặt họ chính là vị pháp y đỉnh đỉnh đại danh - Hoàng Phủ Ngạn Thương.

Hoàng Phủ Ngạn Thương đến gần thi thể, khẽ ngồi xổm xuống, mở thùng dụng cụ ra, bắt đầu tiến hành khám nghiệm thi thể.

‘Thi thể này được phát hiện bao lâu rồi?’ Hần vừa quan sát thi thể vừa hỏi.

‘Theo lời người làm nói thì vào khoảng ba giờ sáng hôm nay!’ Một cảnh sát trả lời.

‘Thi thể này chưa có dấu hiệu bị dịch chuyển qua, vậy nơi đây chắc là hiện trường thứ nhất của vụ án, nhưng mà ...’

Hoàng Phủ Ngạn Thương hơi nhướng mày, có một chút nghi hoặc ... thi thể vừa mới chết sao lại có thể biến thành thi lap được chứ?

Nhưng ... thi thể trước quả đúng là giống như thi lap.

Cái gọi là thi lap, chính là một loại hiện tượng đặc thù cực kỳ hiếm gặp xuất hiện trên thi thể, nguyên nhân hình thành là do thi thể bị chìm trong nước hoặc chôn trong một nơi đất thiếu không khí trong một thời gian dài, bởi vì không khí không đủ cho nên sẽ khống chế các vi khuẩn phân hủy cơ thể, do đó tiến trình phân hủy sẽ chậm lại, đồng thời trong thi thể hiện tượng thủy phân từ từ xâm lấn, lớp mỡ dưới da bắt đầu từ từ phân giải mỡ và cam du, cam du sau khi bị phân giải hòa tan vào trong nước, acid béo và canxi, ma-giê, amonica ... trong nước kết hợp, tạo thành sự xà phòng hóa sinh ra muối, muối này hình dạng giống sáp, khó tan trong nước làm cho thi thể duy trì sự tồn tại như thế, hiện tượng như vậy gọi là thi lap.

Nhưng theo những hiểu biết về hiện tượng này, thi thể của một người trưởng thành ít nhất cũng cần phải mất từ một năm đến một năm rưỡi mới hình thành hiện tượng thi lap này, theo tư liệu báo cáo, vị bá tước Afhan này ngày hôm qua còn cùng với vợ con đi ra ngoài du lịch, hôm nay làm sao có thể trở thành thi lap được chứ, nói là thi thể thì còn được.

‘Hoàng Phủ tiên sinh, thi thể của Bá tước đã tạo cho phía cảnh sát chúng tôi rất nhiều phiền phức, chúng tôi cũng không biết phải điều tra từ đâu!’ Sếp cảnh sát về mặt thất bại nói.

Hoàng Phủ Ngạn Thương hơi gật đầu khi hần lấy một số mẫu vật trên thi thể xong mới điềm đạm nói: ‘Cái tốt duy nhất của thi lap là có thể hoàn toàn lưu giữ được bệnh lý hoặc vết thương của người chết, nhưng ... trên thi thể này lại không có dấu hiệu đánh nhau, lại càng không có vết thương trí mạng, tôi cần phải tiến hành khám nghiệm thi thể thì mới phân tích được nguyên nhân tử vong của Bá tước.’

Chương 52: Sự cố (3)

Phía cảnh sát chỉ còn cách nghe theo lời Hoàng Phủ Ngạn Thương, bởi vì thi thể như vậy quá kỳ lạ mà nguyên nhân tử vong cũng rất bất thường.

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn cỗ thi lập, nhất thời chìm trong suy tư, thực ra từ góc độ y học mà nói, từ thi lập rất không dễ phân tích ra nguyên nhân tử vong, nhưng cỗ thi lập này chỉ là trong vài giờ ngắn ngủi mà biến thành, đây quả thực là chuyện làm cho hắn rất có hứng thú.

Khi hắn vừa muốn đứng dậy kêu trợ lý đi xử lý thi thể, một cảnh sát đã đi vào, thấp giọng nói với Hoàng Phủ Ngạn Thương: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, có một vị tự xưng là Mặc Di tìm ngài!’

‘Mặc Di?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương có chút kỳ quái, hắn xoay đầu liền nhìn thấy một cô gái tuổi còn trẻ đứng ở ngoài cửa, chỉ thấy một thân váy áo màu tím nhạt, mái tóc dài bồng bênh theo gió, dung mạo thanh nhã tú lệ, cô đang nhìn về cỗ thi lập, sau đó ánh mắt lại hướng về phía Hoàng Phủ Ngạn Thương.

Lòng Hoàng Phủ Ngạn Thương chợt khấn trương một chút, hắn cảm thấy ánh mắt cô gái này rất dịu dàng, nhưng quan trọng nhất là ... đôi ngươi màu tím tử lan hắn trước giờ chưa từng nhìn thấy qua.

Cô gái này ... là ai?

Hắn nghi hoặc bước lên phía trước, ‘Xin hỏi ... cô tìm tôi có việc gì?’

Nhìn vóc dáng của cô, Hoàng Phủ Ngạn Thương không xác định được cô là người nước nào cho nên trực tiếp dùng tiếng Anh.

Cô gái sáng mắt như nước, gật gật đầu đưa tay chỉ về phía cỗ thi thể, điềm đạm nói: ‘Tôi muốn các anh giao cỗ thi thể này cho tôi xử lý!’

‘Cái gì?’ Không chỉ Hoàng Phủ Ngạn Thương mà các cảnh sát cũng rất kinh ngạc.

Cô gái này muốn lấy thi thể làm cái gì? Hơn nữa, cô ta là cảnh sát hay là pháp y?

Môi Hoàng Phủ Ngạn Thương nhẹ cười: ‘Tôi không hiểu lắm ý của cô!’

Cô gái cũng cười nhẹ, nhưng chỉ là khoe môi câu thành nụ cười, trong mắt không hề có chút ý cười nào, cô nhìn đám cảnh sát xung quanh, thấp giọng nói: ‘Không biết Hoàng Phủ tiên sinh có tiện ra ngoài nói chuyện?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn thi thể, sau đó gật đầu.

Buổi sáng trong sân của biệt thự tràn đầy mùi cỏ xanh, mặt trời cũng đã lên, chiếu những tia sáng đầu tiên.

Dưới ánh mặt trời, bóng người đàn ông cao lớn và bóng người phụ nữ yêu kiều càng thêm đẹp đẽ.

‘Mặc tiểu thư, tôi không hiểu lời cô vừa nói!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn cô gái trước mặt, ánh mặt trời đang chiếu trên người cô như một vòng hào quang.

Cô gái lắc đầu, chậm chậm nói: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, tôi cũng như ngài mang họ ghép, Mặc Di là họ của tôi, tên của tôi là Mặc Di Nhiễm Dung!’

‘Mặc Di Nhiễm Dung?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương nghiền ngẫm cái tên này, rất đặc biệt, tên cũng như người.

Cô gái hơi cười, không giấu diếm nói: ‘Mặc Di Nhiễm Dung, là Giáng Đầu Sư đời thứ hai mươi lăm của gia tộc Mặc Di!’

Chương 53: Chuyện kinh dị

Hoàng Phủ Ngạn Thương hơi sững lại, hắn sững sờ nhìn cô gái trước mặt, nụ cười của cô rất dịu dàng nhưng lời nói lại làm cho hắn có chút không dám tin ...

Giáng Đầu Sư?

Tuy hẳn biết quả thật Giáng Đầu Sư có tồn tại như đây cũng là lần đầu tiên gặp, mà trong tưởng tượng của hẳn, Giáng Đầu Sư thường là những người đàn ông ăn mặc kỳ lạ.

Nhưng nhìn cô gái trước mặt, đơn thuần như nước, tuy nói toàn thân trên dưới đều mang một vẻ thần bí nào đó nhưng hẳn tuyệt đối không thể tin cô và Giáng Đầu Sư có quan hệ gì.

Nhìn Hoàng Phủ Ngạn Thương sững sờ như vậy, Mặc Di Nhiễm Dung liền cười: ‘Chỉ mong không dọa đến Hoàng Phủ tiên sinh!’

‘Đâu có đâu có, chỉ là cảm thấy một cô gái mà làm Giáng Đầu Sư có chút hiếm thấy!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe Mặc Di Nhiễm Dung nói vậy bản thân cũng cảm thấy mình có chút thất thố.

Lần này Mặc Di Nhiễm Dung không cười, không phải vì lời của Hoàng Phủ Ngạn Thương mà là vì cô đang nghĩ tới thi thể kia.

‘Hoàng Phủ tiên sinh, liên quan đến thi thể kia không phải là đơn giản như mọi người tưởng tượng, cho nên lần này ta mới từ nơi xa xôi vội đến đây, mục đích là muốn điều tra rõ ràng!’

Đôi mày Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng vẽ nên một đường nghi hoặc: ‘Ý của cô là ... thi thể này và Giáng Đầu Thuật có liên quan với nhau?’

Cái suy đoán này có đúng hay không hẳn không biết nhưng hẳn cảm thấy điểm này quá sức tưởng tượng rồi.

Mặc Di Nhiễm Dung cũng không muốn dấu giếm gì, cô không do dự gật đầu: ‘Không sai, Hoàng Phủ tiên sinh là vị pháp y đỉnh đỉnh đại danh, ngài chắc cũng hiểu rất rõ một thi thể bình thường không thể trong một thời gian ngắn như vậy mà trở thành thi lạp, tôi vừa nhìn qua thi thể này, tuy rằng chưa qua kiểm nghiệm nhưng cũng dám khẳng định, người chết lúc còn sống đã bị trúng Giáng Đầu Thuật, cái chết ly kỳ của ông ta cũng có liên quan trực tiếp đến Giáng Đầu Thuật.

‘Đã từng nghe nói Giáng Đầu Thuật có rất nhiều loại, không biết vị Bá tước Afghan này rốt cuộc là trúng loại nào?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương rất không muốn tin chuyện này, hẳn trước giờ tin tưởng khoa học, nhưng sự thật ở trước mắt làm hẳn cũng không thể không tin.

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn người đàn ông trước mặt, nhẹ giọng nói: ‘Thi Giáng!’

‘Thi Giáng?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương hơi chau mày, cái tên này vừa nghe đã cảm thấy có chút âm độc.

‘Không sai, người chết là bị trúng Thi Giáng, đơn giản mà nói là bị người ta lợi dụng Giáng Đầu Thuật, không chỉ muốn khống chế thi thể mà quan trọng hơn là muốn lợi dụng chất dầu trong thi thể để tiến hành một loại Giáng Đầu Thuật còn âm độc hơn!’ Mặc Di Nhiễm Dung giọng nói tuy nhẹ nhàng nhưng đôi mắt tím lại có chút lo lắng.

Lúc này Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn cô, không nhịn được hỏi một câu: ‘Cô nói cô từ xa xôi đến đây, chẳng lẽ trước khi chuyện ở đây xảy ra cô đã biết rồi?’

Điểm này thật làm hẳn nghĩ không ra.

Mặc Di Nhiễm Dung biết nổi nghi ngờ trong lòng hẳn, trực tiếp nói: ‘Người nhà Mặc Di không những tinh thông Giáng Đầu Thuật mà càng giỏi chiêm bốc, cỗ thi lạp này chỉ là mở màn, tiếp theo chính là ... Hồng Kông!’

‘Hồng Kông?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương đột nhiên nhớ tới anh cả Hoàng Phủ Ngạn Tước bây giờ đang ở Hồng Kông.

Mặc Di Nhiễm Dung dường như nhìn thấu lòng hẳn, nhẹ giọng nói: ‘Không sai, tôi bói ra được thuật Thi Giáng lần này có liên quan đến tứ đại tài phiệt!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương toàn thân chấn động, hẳn thấy như có một luồng gió lạnh thổi qua....

Chương 54: Cung Quý Dương nổi giận (1)

Tại Tổng công ty của Cung thị tài phiệt.

Sáng sớm, khi thư ký theo lệ thường đặt Mã Cách Lệ Đặc đặt ở phòng tổng tài, Cung Quý Dương đã nhàn nhả bước vào.

‘Cung tiên sinh, chào ngài!’ Thư ký lễ độ chào.

Cung Quý Dương ngửi mùi thơm dịu của MCLD, môi liền câu lên một nụ cười, hần gật đầu, ‘Vất vả rồi!’

Thư ký đỏ mặt vội thu mắt lại, rời phòng tổng tài, đối diện vị tổng tài anh tuấn đến mê người này, phàm là nữ nhân đều cảm thấy tim đập chân run.

Vừa ngồi xuống, một ly cà phê nóng nổi thơm phức đã được đặt trước mặt hần, Cung Quý Dương từ từ thưởng thức, động tác ưu nhã lại có chút lười biếng, lát nữa hần có một cuộc họp từ xa, đối phương lại từ Paris xa xôi – Tổng tài của Lãnh thị tài phiệt – Lãnh Thiên Dục.

‘Xin chào buổi sáng, Lãnh Diện Vương!’ Cung Quý Dương hướng về màn hình lớn lên tiếng chào trước.

‘Buổi sáng chỉ là đối với cậu thôi!’ Lãnh Thiên Dục vẫn đáng vẻ lạnh lùng như trước, hần điềm đạm mở miệng, ý là nhắc nhở bên kia đừng quên là hai bên đang sai lệch múi giờ.

Ngược lại với vẻ lạnh lùng của Lãnh Thiên Dục, Cung Quý Dương vẫn cười ha hả, hần nhún vai, đối với vẻ lạnh lùng của tên này, hần từ nhỏ đã nhìn không quen.

‘Thiên Dục này, mới sáng sớm tìm cậu là muốn bán cho cậu một tin tức, cậu có muốn nghe hay không?’

Ở phía bên kia Lãnh Thiên Dục qua màn hình nhìn thấy cái tên Cung Quý Dương kia cười đến vô tâm vô phể lại không có phản ứng gì, ngược lại nói một câu ngoài ý muốn: ‘Thật trùng hợp, mình cũng có một tin tức muốn bán cho cậu!’

Cung Quý Dương nghe câu này rất phấn chấn, liền nói: ‘Hai tin tức giá cả ngang nhau, cậu nói trước!’

Hần biết Lãnh Thiên Dục trước giờ không thích nói đùa, càng sẽ không vô duyên vô cớ đem bạn bè ra làm trò tiêu khiển, nếu hần đã nói có tin tức vậy chắc chắn là tin tức có giá trị, mà nhất định là có liên quan đến mình, vốn là Cung Quý Dương muốn bắt chẹt hần một chút, nhưng nghĩ đến từ miệng tên kia lấy được một tin tức đáng giá nên cũng thôi.

Ngược lại Lãnh Thiên Dục cũng hiểu đạo lý này, tuy Cung Quý Dương thường làm việc có chút không theo quy củ, thậm chí là không theo lệ thường, nhưng lại không cần phải mới sáng sớm đã tìm bạn bè tiêu khiển, nhất định là có chuyện muốn nói.

Lãnh Thiên Dục nghe xong liền gật đầu, giọng trầm mà lạnh nhạt, nhưng rõ ràng là rất hiểu bạn bè: ‘Nếu đã là chủ đề do cậu khơi mào thì chẳng bằng cậu nói trước, nếu không mình sợ cậu nghe xong tin tức của mình, tâm tình trở nên quá kích động mà quên nói mình biết tin tức của cậu!’

Cung Quý Dương vung hai tay, cái gì chứ, làm ra vẻ thần thần bí bí như vậy.

‘OK, nói ngắn gọn!’

Bộ dạng vui đùa của hần trong chớp mắt biến mất, thay vào đó là vẻ nghiêm trọng: ‘Thiên Dục, Bá tước Afhan đã bị hại, chuyện này chắc cậu đã biết!’

Chương 55: Cung Quý Dương nổi giận (2)

Lãnh Thiên Dục gật đầu, ánh mắt thâm trầm như cú đêm: ‘Bá tước Afhan là một trong những người của gia tộc nắm quyền của tổ chức sát thủ ở Mỹ, sáng nay Giáo phụ bên đó đã báo cáo vấn đề này với mình!’

Ánh mắt Cung Quý Dương chợt trở nên sắc bén: ‘Bên cảnh sát đã phong tỏa tin tức nhưng Ngạn Thương đã tra ra được nguyên nhân cái chết của Bá tước Afhan không đơn giản, là có liên quan đến Giáng Đầu Thuật ở Nam Dương.’

‘Giáng Đầu Thuật ở Nam Dương?’

Mắt Lãnh Thiên Dục hơi nhướng lên một chút sau đó rất nhanh khôi phục lại bình thường, ‘Chuyện này quả thực mình không biết!’

Chỉ là cái chết của một người chấp sự, dĩ nhiên không quá thu hút sự chú ý của Lãnh Thiên Dục.

Cung Quý Dương hơi trầm tư: ‘Thiên Dục, mình cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ, cái chết của một người chấp sự sao lại có liên quan đến tà thuật, nghe Ngạn Thương nói, Bá tước Afhan chỉ vừa chết có mấy giờ nhưng thi thể lại biến thành thi lạp rất hiếm gặp.’

Đôi mày rậm của Lãnh Thiên Dục khẽ chau lại, ‘Chuyện này quả thật ngoài sức tưởng tượng, còn nữa ... trên đời quả thật có tồn tại Giáng Đầu Thuật sao?’

Loại tà thuật này tuy đã từng gây náo loạn ở Mã Lai và Thái Lan, nhưng vẫn là chưa có người nào được trải nghiệm qua, cho nên chuyện này có thật hay không cũng là chưa biết.

‘Nghe nói lúc đó có một cô gái đến tìm Ngạn Thương, cô ta tự xưng mình là Giáng Đầu Sư của vương thất Mã Lai, Ngạn Thương cũng là nghe cô ta nói, bước kế tiếp sẽ là Hồng Kông. Thiên Dục, mình muốn nhắc nhở cậu, nếu cái loại tà thuật đó đã xuất hiện, vậy nhất định là có người âm thầm động thủ động cước, cậu phải chú ý hơn, tuy người ngoài không biết thân phận thực sự của Bá tước Afhan, nhưng hẳn rõ ràng là người của tổ chức sát thủ!’ Cung Quý Dương trịnh trọng nói.

Lãnh Thiên Dục cũng đồng tình với hắn, ‘Mình sẽ để ý chuyện này!’

Cung Quý Dương yên tâm, hắn lại khôi phục bộ dáng lông bông, lười biếng ngả người vào lưng ghế, tay nâng ly cà phê nhướng mày nói: ‘Tới lượt cậu!’

Lãnh Thiên Dục buồn cười nhìn hắn, bề ngoài tên này lười nhác như thế nhưng trong lòng không biết đã gấp đến đâu, hắn hắng giọng cười nói: ‘Trên đời này chuyện trùng hợp rất nhiều, chuyện mình muốn nói với cậu có liên quan đến vương thất Mã Lai, nhưng, theo tin đồn cô ta là vị hôn thê của Hoàng Phủ.’

‘Chắc là Hoàng Phủ đợi không nổi muốn gặp con gái nhà người ta chứ gì?’ Cung Quý Dương vừa cười vừa uống cà phê, cái tin này thì liên quan gì đến hắn.

Lãnh Thiên Dục giả vờ ung dung nói: ‘Đúng, hẳn ta đích thực là chạy đến Hồng Kông gặp cái cô gái tên Liên Kiều đó, nhưng mà ...’

Hắn ngưng lại, nhìn Cung Quý Dương đang ung dung nhàn nhã uống cà phê, rất ác ý nhướng mày: ‘Hoàng Phủ lấy đại danh của Cung Quý Dương tiên sinh mà đi xem mặt!’

‘Hả ...’ Cà phê trong miệng Cung Quý Dương phun ra ngoài, sau đó hắn rống lên: ‘Cậu nói ... khụ khụ ... cậu nói cái gì?’

Lấy tên hắn đi gặp vương thất Mã Lai? Làm gì vậy? Hắn là đi gặp vị hôn thê mà, tại sao lại phải giả mạo mình chứ?

Nụ cười trên môi Lãnh Thiên Dục càng đậm: ‘Mình nếu là cậu liền lập tức bay đến Hồng Kông, mình còn chuyện phải làm, nói đến đây thôi, bye bye!’

Cung Quý Dương mặt xanh rờn, hắn rất khó khăn mới dần được cơn tức, vươn tay nhấn phím điện thoại ...

‘Đặt cho tôi vé máy bay đến Hồng Kông, càng nhanh càng tốt!’

Cung Quý Dương biết rõ Hoàng Phủ Ngạn Thương giả danh mình đi gặp vị hôn thê người Mã Lai đó thì sẽ thế nào. Đến khi Liên Kiều biết mình bị gạt thì sẽ làm sao chính cái tên Hoàng Phủ Ngạn Thương đó? Mặc Di Nhiễm Dung cô gái này cuối cùng có chỗ nào thần bí? Giáng Đầu Thuật, chiêm tinh thuật mấy loại tà thuật khủng khiếp đó mang đến cho người ta một cảm giác rất thần bí.

7. Quyển 2 - Chương 01-10

Quyển 2 – Trốn không thoát khỏi tình yêu

Chương 1: Khanh bốn nữ nhân (1)

Biệt thự Bán Sơn - Hồng Kông

Ánh mặt trời chiếu rực rỡ trên những ngọn cây bao quanh ngôi biệt thự sang trọng. Khu Bán Sơn Hồng Kông chính là tiêu chí của giới nhà giàu, cũng là tượng trưng cho địa vị, xa hoa, người không được mời đến không thể tiến vào, không khó nhìn thấy giữa không gian u tĩnh, nóc nhà màu đỏ dưới ánh mặt trời càng thu hút ánh mắt người nhìn.

“Hoàng Phủ”

Đây là biệt thự tư nhân của Hoàng Phủ Ngạn Tước, cũng là nơi hẩn trú lại mỗi lần có việc phải xử lý ở công ty con ở Hồng Kông, tên biệt thự này cũng giống như tên biệt thự ở bên Mỹ từ đời ông cố của hẩn đặt ra.

“Hoàng Phủ” nghĩa là “Nhà của họ Hoàng” cũng là đồng âm với họ của hẩn, rõ ràng lộ ra gia thế, tư tưởng Trung Quốc của tổ tiên hẩn, nhưng càng mang một vẻ vương giả, uy nghiêm và quyền lực không thể xem thường.

“Hoàng Phủ” ở Hồng Kông so với “Hoàng Phủ” ở Mỹ có vẻ cổ điển Châu Á hơn, vẫn mang vẻ lãng mạn và uy nghiêm, đại môn khí phái, cửa vườn hình vòm, đường mòn lát đá, xa hoa mà cao quý.

Buổi trưa cuối tuần, trong phòng họp đèn treo tường lồng lẩy, sofa kiểu châu Âu cổ điển, những viên gạch lót sàn giả cổ màu sắc đậm nhạt đan xen nhau, trần nhà cũng phối hợp màu tương ứng với màu của gạch lót sàn quả thật thể hiện hết khí tức, cực kỳ xa hoa mà không phô trương.

Phòng hội nghị đủ rộng để các vị quản lý cấp cao ngồi, bọn họ mỗi người đều mặc Tây trang nghiêm nghị ngồi ở hai bên bàn họp, bầu không khí yên tĩnh mà nghiêm túc làm họ không dám có chút thất thố.

Tổng tài tự thân trấn ở chi nhánh Hồng Kông điều này đối với họ mà nói vừa là phúc vừa là họa, phúc là bởi vì dưới sự lãnh đạo của tổng tài, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, thành tích của họ quả thật tăng lên vượt bậc, họa là cũng bởi vì có sự lãnh đạo của tổng tài mà chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, đã có mấy vị quản lý cấp cao bị vị tổng tài hai mươi tám tuổi này sa thải.

Thậm chí trong số mấy vị quản lý cấp cao đó có vài vị vốn là người làm lâu năm, nếu dùng lời của tổng tài mà nói ... Hoàng Phủ Quốc Tế tài phiệt trước giờ không thiếu nhân tài, nhưng cũng sẽ không nhiều mấy người chỉ biết dựa vào thân phận mà làm loạn.

Trong thời gian mấy ngày ngắn ngủi, tất cả các nhân viên ở công ty con ở Hồng Kông không khó nhận ra vị tổng tài này quả thực yêu cầu nghiêm khắc, quả đúng danh tiếng như sấm rền, đừng chỉ nhìn hẩn cử chỉ tao nhã như hoàng tử, nhưng trong bản tính có một phần lang tính làm người ta không thể xem thường.

Hoàng Phủ tài phiệt có thể liệt danh trong tứ đại tài phiệt, cùng với ba nhà tài phiệt kia sánh vai nhất định phải có thực lực và quyền lực.

‘Giám đốc Tề, báo cáo một chút tình hình kinh doanh của bên ngài!’

Ngồi trên ghế da, Hoàng Phủ Ngạn Tước lời lẽ uy nghiêm mà bình ổn nhưng mang đến cho người ta một nỗi lo sợ bị nhìn thấu hết tâm tư.

‘Dạ, Hoàng Phủ tiên sinh!’

Giám đốc Tề hít sâu một hơi, nói: ‘Chúng tôi đã thống kê báo cáo, lợi nhuận của khoản đầu tư kỳ này có 80 công ty được hơn một nghìn vạn, đạt được lợi nhuận trên một nghìn năm trăm vạn có 45 công ty trên sản chứng khoán, 45 công ty đó kỳ trước tổng doanh thu 800.75 nghìn vạn, theo giới tài chính Hồng Kông mà tính thì chiếm khoảng 35.4%, thực hiện doanh nghiệp lợi nhuận và lợi nhuận thuần là 50.11 nghìn vạn và 45.85 nghìn vạn so với kỳ trước tăng trưởng tương đương là 127.4% và 201.14%...

Giám đốc Tề vừa nói vừa cẩn thận quan sát Hoàng Phủ Ngạn Tước đang đứng lên bước gần đến cửa sổ, có chút sợ sệt số liệu có sai sót.

Nhìn tổng tài gương mặt không có chút biểu tình nào, hẩn không biết là công ty tài chính mà hẩn quản lý lợi nhuận có đạt đến mức tiêu chuẩn hay chưa, bởi vì nghe nói các chi nhánh bên Mỹ và các quốc gia khác thành tích rất cao.

Nghĩ đến đây, mồ hôi hán bắt đầu chảy xuống!

Hoàng Phủ Ngạn Tước đứng dậy chẳng qua là chỉ muốn giãn gân cốt một chút, nhưng khi thân hình cao lớn của hắn đứng dựa vào cửa sổ, lại khiến hắn nhìn thấy một màn động tâm.

Tiếng nói sau lưng đã dừng lại, theo đó là một tràng tiếng hô hấp khẩn trương.

‘Tiếp tục nói!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không quay đầu lại, chỉ điềm đạm ra lệnh.

‘Dạ!’ Giám đốc Tề khẽ lau mồ hôi trán, mà các vị quản lý cấp cao khác ai cũng có chút khẩn trương.

‘Hai chỉ tiêu này tăng trưởng mạnh chủ yếu bởi vì trong kỳ công ty quyết định chọn chứng khoán KT đầu tư mà đạt được 51.57 nghìn vạn lợi nhuận ...’

Cách phòng hội nghị không xa nhìn sang là hồ bơi rộng lớn, nước xanh trong nhìn thấu đáy, mà bên cạnh hồ bơi, Liên Kiều tự quần người như một cái bánh chưng, bên cạnh là một vệ sĩ đang canh chừng sự an toàn của cô.

Chỉ thấy cô cẩn thận hết sức cúi xuống, chân nhỏ khẽ chạm vào mặt nước, nhưng trong chớp mắt đã rút lên, giống như rất sợ nước vậy.

Một màn này thu hết vào trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước, hắn nhin không nổi nhe nở một nụ cười, đôi chân trắng nõn đó hình như khẽ khua trong lòng hắn một cái, cực kỳ vương vấn mà gương mặt thanh thuần của cô dưới ánh mặt trời càng thêm mê người như một đóa hoa dưới nắng xuân làm người ta động lòng yêu mến không thôi.

Lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt xúc động, giống như có một sợi tơ đang se lấy tim hắn, không biết tại sao hắn đột nhiên cảm thấy cái phòng họp này giống như một nhà tù vậy, không khí cực kỳ ngột ngạt.

‘Được rồi!’

Hắn mở miệng, khẽ xoay người lại, thân hình cao lớn che gần một nửa ánh sáng chiếu từ khung cửa sổ đến ...

‘Hoàng Phủ tiên sinh ...’

Giám đốc Tề khẩn trương nuốt một ngụm nước bọt, trời ạ, nghìn vạn lần đừng chê bai hắn làm việc không tốt, có trời mới biết hắn đã hết sức cẩn trọng rồi, nếu như bản thân bị cách chức, vợ con biết làm thế nào đây?

Ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước quét một vòng qua từng gương mặt, sau đó nói: ‘Cuộc họp hôm nay đến đây thôi, ngày mai bảo thư ký đưa mấy phần báo cáo này đến phòng làm việc của tôi!’

‘Dạ, Hoàng Phủ tiên sinh!’

Tất cả thảm thở phào một hơi, biểu tình trên mặt giống như vừa được phán vô tội vậy, người người lần lượt rời đi.

Ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước lại chuyển sang bóng dáng cô nhóc đang ở cạnh hồ bơi, nhìn lâu một chút, ánh mắt ôn hòa dần dần chuyển thành một ánh mắt mang tia chiếm hữu mà bản thân hắn cũng không nhận ra.

Chương 2: Khanh bốn nữ nhân (2)

‘Liên Kiều tiểu thư, cô phải xuống nước thì mới học bơi được ...’

Vệ sĩ đứng bên cạnh hồ bơi căng thẳng nhắc nhở cô, hắn thật chưa từng thấy ai học bơi như thế, đem bản thân quấn chặt như bánh chưng không nói, lại còn hết sức khoa trương mang phao bơi trên eo, đây ... đây là học bơi sao?

Liên Kiều vẽ mặt khẩn trương nhìn mặt nước, nghiêng đầu một cái dáng vẻ rất không sao nói: ‘Ai nói tôi muốn học bơi chứ? Tôi vốn là biết bơi rồi, chỉ là ... chỉ là ...’

‘Chỉ là thế nào?’

Một giọng nói trầm âm ngắt lời cô liền đó thân thể cao lớn của người đàn ông đã chiếu bóng trên mặt nước hồ bơi.

‘Hoàng Phủ tiên sinh!’ Vệ sĩ liền cúi người chào.

‘Ừ, anh đi đi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ra lệnh.

‘Dạ!’ Vệ sĩ nhận lệnh lập tức rời khỏi hồ bơi.

Liên Kiều ngẩng đầu nhìn, ánh mắt dán trên bóng dán cao lớn của người đàn ông, ánh mặt trời chiếu rọi trên người hắn, tạo nên một vầng sáng quanh thân như thiên thần.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn Liên Kiều, cười nhẹ: ‘Nha đầu, em lười biếng như vậy chắc sẽ thua đấy, chẳng lẽ làm vậy thì thắng được Thù Đế sao?’

Hắn biết Thù Đế là tử huyệt của Liên Kiều, chỉ cần nhắc đến tên của cô ta, Liên Kiều liền bị kích thích ngay.

Quả nhiên, vừa nghe hắn nói, Liên Kiều với tay lên, bàn tay nhỏ nắm chặt cổ áo Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Anh đã đáp ứng em rồi nha, nhất định phải dạy em biết bơi, nếu không ... nếu không anh là chó con! Chó con đó, biết chưa?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước giơ hai tay đầu hàng: ‘Được được được, anh hứa với em, cho nên mới đặc biệt hủy cuộc họp mà đến dạy em nè, vậy đi, em xuống nước trước, thích ứng một chút cảm giác dưới nước được không?’

Thấy cô ngoan ngoãn gật đầu, hắn quay người đi.

‘Cái gì mà, nói như là ân huệ lớn lắm vậy ...’

Liên Kiều nhìn bóng lưng hắn đi, làm cái mặt quỷ, bĩu bĩu môi, cô quay lưng lại, nhìn mặt nước trong veo dưới ánh mặt trời lại khấn trương trở lại, nuốt một ngụm nước bọt.

‘Mẹ ơi ... cứu con mẹ ơi ...’

Những mảnh ký ức đột ngột quay lại trong đầu, làm nhịp thở của cô đột nhiên gấp gáp, cô khuyu xuống, gương mặt trắng bệch nhưng lại cố kiên cường không rơi lên ...

Mình còn có thể bơi không?

Cả người run rẩy, cô thử đi đến tay vịn cạnh hồ để bước xuống nước, nhưng mà ...

Cô làm không được, thật sự làm không được!

‘Nha đầu, cởi khăn choàng tắm ra trước đi!’

Sau lưng lần nữa truyền đến giọng nói quen thuộc của Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Liên Kiều mãnh liệt quay đầu rồi rất nhanh cúi đầu.

Trời ơi, cơ thể hắn đẹp quá!

Bỏ đi bộ Tây trang trên người, hắn không còn vẻ lạnh lùng nữa, quần bơi trên thân ngược lại mang đến vẻ hấp dẫn chết người, hai cánh tay rắn chắc, lồng ngực rộng rãi, bụng phẳng, Liên Kiều không có can đảm nhìn tiếp xuống dưới, cùng siêu cấp soái ca này tập bơi, nếu như cô bộc phát tính háo sắc của mình thì biết làm sao? Vậy không phải là xấu hổ chết sao?

Bàn tay to của Hoàng Phủ Ngạn Tước vò vò tóc cô, động tác rất giống đang vuốt ve một chú mèo ...

‘Nghĩ gì vậy nha đầu, em không phải là đang muốn học bơi sao?’

Nói xong tự mình liền nhảy vào hồ bơi trước, sau đó ngẩng đầu khỏi mặt nước, hết sức tự nhiên rũ nước trên tóc rồi ngoắc tay về phía cô ...

‘Xuống đây!’

Động tác rất giống hoàng tử mời công chúa khiêu vũ. Đáng tiếc giọng nói của hắn như ra lệnh, không cho người ta cự tuyệt, một chút cũng không giống hoàng tử! Liên Kiều tức tối nghĩ.

Thôi vậy, chết thì chết, dù sao hôm nay cũng phải qua được ải này.

Cô hít một hơi thật sâu, lắc mạnh đầu như muốn đem những ký ức buồn bã rũ hết, bàn tay đặt lên áo choàng tắm, từ từ mở ra ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ cảm giác ánh mặt trời làm hắn hoa mắt, thực ra, ánh sáng hoàn toàn là từ ở bên hồ ...

Bikini màu đen hoàn hảo làm nổi bật từng đường cong hoàn mỹ, cô từ từ chìm người xuống nước, một động tác này làm vòng eo không lớn hơn một nắm tay và nơi đây đà với khe ngực mê người hoàn toàn lọt vào mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Ánh mặt trời chiếu trên làn da trắng nõn mà hồng hào của cô, tuy cô chỉ cao đến ngực Hoàng Phủ Ngạn Tước nhưng tỷ lệ cơ thể lại vô cùng hoàn hảo, đôi chân dài không che chắn càng mười phần thon thả, trên người lại tỏa ra mùi sữa ngọt ngào.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy lồng ngực hơi khó chịu, đôi người đen láy vốn mang ý cười chợt trở nên rất thâm trầm.

‘Này ... Cung Quý Dương ... em có bị chìm chết không đây?’

Sự chú ý của Liên Kiều toàn bộ đặt ở trong nước, nhìn thấy hồ nước như rất sâu, cô rất không tự tin hỏi.

‘Có anh ở đây, em không có việc gì đâu!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước điều chỉnh lại cảm xúc, nói một câu. Hắn rũ rũ tóc, mình nghĩ cái gì vậy? Chẳng lẽ là do lâu quá không có gần gũi phụ nữ sao? Thế nào mà lại xem cô nhóc trước mặt như phụ nữ được chứ, trong suy nghĩ của hắn, không phải cô chỉ là một cô bé thôi sao?

Nhìn bàn tay lớn đang đưa về phía mình, cô khẽ nhắm mắt lại rồi nhảy xuống, chỉ trong chớp mắt đã thấy mình rơi vào một lồng ngực rộng rãi mà rắn chắc.

Mùi long diên hương nhàn nhạt xông vào hô hấp của Liên Kiều, mang cho cô một nỗi e ngại kỳ lạ...

Liên Kiều chậm chậm mở mắt ...

Chương 3: Khanh bốn nữ nhân (3)

Liên Kiều phát ra một tiếng hoan hô, ánh mắt mang theo kinh ngạc và một vẻ như vừa từ cõi chết sống lại, hai cánh tay siết chặt gáy của Hoàng Phủ Ngạn Tước, không chút để ý lúc này tư thế của hai người có bao nhiêu là thân mật và ám muội.

‘Cung Quý Dương, hay quá, hay quá, em còn sống ...’ Cô vui vẻ hoan hô.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vẻ mặt ngại ngùng ôm lấy thân người cô, thì ra vừa rồi bản thân nhìn thấy không phải là ảo giác, tiếp xúc ở cự ly gần như thế, đặc biệt là khoảnh khắc ôm lấy người ngọc trong tay, hắn rất cuộc nhận thức được, trong lòng mình chính xác là một người phụ nữ.

Cô không chút đề phòng gì dán chặt cơ thể lên người hắn vì mới vừa qua một cơn sợ hãi, nhưng mà ...

Ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước vô tình lướt qua thân thể đang dán vào người mình, cô tin tưởng và ỷ lại vào mình đến thế, những đường cong đẹp đẽ rơi vào trong mắt hắn, đôi chân dài không tỳ vết dưới nước lại càng câu hồn người.

Mà tay hắn lại đúng lúc đặt ở vòng eo nhỏ nhắn của cô, không khó cảm nhận được sự mềm mại truyền đến từ quần áo mỏng manh.

Đáng chết thật! Hắn không tìm được mắng thầm một câu, bởi vì hắn không khó cảm thấy một luồng nhiệt nóng bắt đầu truyền lên từ cơ thể mình, hắn không thể không thừa nhận mình có phản ứng của một người đàn ông đối với nha đầu này.

‘Được rồi nha đầu, đây là hồ bơi không phải biển, sợ cái gì. Đến đây, anh dạy em tư thế cơ bản nhất!’ Hấn cẩn thận lách người ra khỏi Liên Kiều, cố lấy giọng bình tĩnh nói.

Ai biết đâu khi hấn vừa nói xong câu này đã rất rõ ràng nhìn thấy một tia ảm đạm từ trong đôi mắt màu tím của Liên Kiều.

‘Sao vậy nha đầu?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhảy cảm hỏi, hấn đã quen nắm bắt tâm tư của người khác, bởi vậy đối với mỗi biến hóa dù là nhỏ nhất của đối phương hấn cũng nắm bắt rất chính xác.

‘Hả ... không gì không gì ...’

Liên Kiều vẻ mặt không tự nhiên đáp lời, sau đó nở một nụ cười hết sức sáng lạn về phía hấn.

Tim Hoàng Phủ Ngạn Tước thất lại, hấn suýt nữa thì chìm trong nụ cười như hoa lê mùa xuân kia.

Dưới ánh mặt trời, kia bóng dáng cao lớn của người đàn ông và nhỏ nhắn của cô gái lung linh đầy nước, một tình cảm khó nói thành lời chậm chậm nảy mầm

‘Nhẹ nhàng duỗi cánh tay, đúng, chính là vậy, từ từ thôi ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không chút qua loa dạy cô từng động tác một, hấn tận lực hướng sự chú ý của mình lên việc dạy học.

Liên Kiều cũng cực kỳ phối hợp, không búống bình cũng không kêu mệt, cô cũng rất nghiêm túc nghe theo từng hướng dẫn động tác của Hoàng Phủ Ngạn Tước, không bao lâu đã có thể tự mình nắm một số động tác cơ bản.

‘Nha đầu, em có thể thử ở chỗ sâu hơn một chút!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước trầm giọng hướng dẫn cô, nhìn thấy Liên Kiều dần dần dạn dĩ hơn trong nước, trong mắt vẫn vương một tia cảm xúc không đổi.

‘Ấn!’ Liên Kiều nghe lời gạt đầu, mở rộng phạm vi tập luyện hơn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước đột nhiên buông tay, Liên Kiều lại giống như cá được thả vào nước.

Sao lại như thế?

Nước ấm áp bao lấy cơ thể Liên Kiều, từ từ cô bắt đầu có chút cảm giác quen thuộc, cảm giác này dần dần làm cô lần nữa mất phương hướng.

Hình như cô không cảm giác được Hoàng Phủ Ngạn Tước đã buông tay, chỉ là bị một loại ký ức dẫn dắt

‘Mẹ ơi ... cứu con Mẹ ơi ... hu hu ...’

‘Cục cưng, xin lỗi ... xin lỗi ...’

‘Mẹ ơi, đừng đi ... Mẹ ơi ... con sợ ...’

Nước mắt từ trong hốc mắt của Liên Kiều bắt đầu chảy ra, hòa với nước hồ bơi, Liên Kiều cảm thấy thân mình từ từ chìm xuống, cánh tay vốn đang vẫy nước bắt đầu ngừng lại, cả cơ thể bắt đầu chìm xuống, từ từ ...

Đang ở gần đó quan sát tình hình tập luyện của Liên Kiều, Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thấy người cô chìm xuống, trong mắt chợt hốt hoảng, nhất là khi thấy Liên Kiều vô duyên vô cớ chìm xuống, một nỗi lo sợ, kinh hãi rất lớn lấp đi sự bình tĩnh của hấn.

Hấn vội bơi tới, hai cánh tay nắm chặt lấy Liên Kiều đang chìm xuống, vội vàng ôm cô vào lòng, bơi lên bờ.

‘Nha đầu, nha đầu ...’

Nhìn cô mê mê bất tỉnh, đôi mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước tràn đầy lo lắng, hai tay liền ấn xuống ngực cô, bắt đầu làm hô hấp nhân tạo.

Vừa nãy vẫn còn rất tốt, thế nào lại đột ngột không làm động tác, thậm chí là còn chìm xuống nước chứ?

Không biết tại sao, một nỗi lo sợ tràn vào lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước, tự dưng hấn sợ cô không tỉnh lại.

‘Khụ khụ ...’

Dưới sự cấp cứu của Hoàng Phủ Ngạn Tước, Liên Kiều đột ngột phun ra một ngụm nước, sau đó ho lên mấy tiếng ...

‘Nha đầu, tỉnh lại!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ nhàng vỗ vỗ gương mặt trắng bệch của cô, vẻ mặt rất lo lắng.

Liên Kiều gian nan mở mắt ra, đôi mắt màu tím còn chút mê man nhìn gương mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước, gương mặt trước mắt đầy vẻ lo lắng sao lại đẹp đến thế.

Cô vốn muốn cười với hắn một cái nhưng phút chốc lại bị một màn đen vây kín.

‘Liên Kiều ... Liên Kiều ...’

Giọng nói của Hoàng Phủ Ngạn Tước càng lúc càng xa ...

Từ trong màn sương mù, Liên Kiều dè dặt nhìn bốn phía, khi cô lơ mơ nhìn thấy ánh sáng, chợt kinh hãi chạy về phía trước ...

Đó là một gian phòng bài trí rất đẹp, sang trọng như cung điện, ngay cả hành lang ngoài phòng khách và cầu thang cũng dát vàng lấp lánh.

Cô có chút mê man nhìn tất cả trước mắt, nơi này sao lại quen thuộc thế này ...

Một tràng tiếng cãi vã nho nhỏ thu hút sự chú ý của Liên Kiều, cô lần đi về hướng phát ra âm thanh, tiếng cãi vã bị kìm nén không nghe rõ lắm nhưng giọng nói này rất quen thuộc ...

Chương 4: Tuổi thơ ám ảnh (1)

‘Em chịu hết hồi rồi, một phút cũng không muốn ở lại nơi này!’ Trong gian phòng trong sương mù truyền lại âm thanh sắc nhọn của phụ nữ.

‘Pa ...’

Một tát tai đã đập xuống mặt người phụ nữ, tiếp theo là tiếng rống của một người đàn ông: ‘Cô cho rằng tôi thích ở chỗ này lắm sao? Cho cô biết, hành động của tôi hôm nay ngàn vạn lần đúng để cục cưng biết!’

Liên Kiều hơi chần động, hai giọng nói này sao lại quen thuộc đến thế? Cô vội vàng rón rén bước lên lầu, trong một gian phòng cửa chỉ khép hờ, cô nhẹ nhàng đẩy ra, chợt trừng lớn hai mắt ...

‘Cục cưng?’

Chỉ thấy người phụ nữ trong gian phòng ăn mặc cực kỳ sang trọng, bà bụm mặt, cười lạnh nói: ‘Ai không biết nhà các người ngoại trừ quái vật ra làm gì có người bình thường?’

Lúc này chỉ thấy một người đàn ông bước nhanh về phía trước, hai tay hung hăng bấu chặt hai vai của người phụ nữ, sắc mặt cực kỳ dữ dằn: ‘Tôi cho cô biết, lời này chỉ được nói trước mặt tôi một lần sau cuối này, còn nữa ... tôi còn muốn rời khỏi chỗ này hơn cả cô!’

Nước mắt Liên Kiều từ từ làm mờ đi tầm nhìn, dần dần mây mù trước mắt càng lúc càng dày đặc, cô gần như không nhìn rõ mình đang ở chỗ nào nữa, chỉ có một giọng nói đang cất cao đập vào tai cô ...

‘Nha đầu, nha đầu ...’

Trong màn đen, âm thanh trầm thấp dập dờn xung quanh cô, Liên Kiều không khó nhận ra sự lo lắng trong đó, giống như một người thân lâu ngày không gặp khiến cô yên tâm không ít, cô cố gắng xuyên qua sương mù tìm bốn xung quanh ...

La ai? Là ai đang gọi mình?

Ánh mặt trời chiếu xuyên qua cửa sổ, chiếu lên thân người đang nằm mê man chưa tỉnh tỉnh trên giường, gương mặt cô trắng bệch, không một chút huyết sắc.

Hoàng Phủ Ngạn Tước chau chặt mày ngồi bên cạnh cô, hắn cúi thấp đầu, tiếp tục gọi cô: ‘Nha đầu ...’

Nhìn thấy cô không một chút phản ứng, trong lòng hắn càng thêm lo lắng, quay đầu lại, ánh mắt rơi trên người vị bác sĩ: ‘Bác sĩ Từ, cô ấy sao vẫn chưa tỉnh lại?’

Bác sĩ Từ là bác sĩ tư Hoàng Phủ Ngạn Tước trong thời gian ở Hồng Kông tạm thời mời đến, năm nay ngoài ba mươi tuổi, đừng thấy hắn tuổi còn trẻ, nhưng thật ra đối với chữa bệnh đã có kinh nghiệm rất phong phú.

Hắn nhìn tình hình của Liên Kiều, suy nghĩ một chút rồi nói: ‘Tôi vừa này đã kiểm tra qua cho vị tiểu thư này, theo lý mà nói thì nước trong phổi đã thoát ra hết, không có vấn đề gì nghiêm trọng nữa, còn vì sao mãi vẫn chưa tỉnh lại, e rằng là do quá sợ hãi thôi!’

‘Lúc nào thì mới có thể tỉnh lại?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn gương mặt trắng bệch của cô, trong lòng chợt có một tia đau xót, hắn đã quen cô suốt ngày ở bên tai chi chi cha cha, giờ nhìn thấy cô yên lặng như vậy ngược lại có chút sợ hãi.

Hắn chẳng thà cô mỗi ngày đều như một chú chim nhỏ vui vẻ bên cạnh mình.

Bác sĩ Từ bị Hoàng Phủ Ngạn Tước hỏi một câu này nhất thời không biết trả lời sao, hắn đã nhìn qua nhiều loại bệnh, so với cô gái này nghiêm trọng hơn rất nhiều, nhưng mà bởi vì ngộp nước mà hôn mê bất tỉnh thì đây là lần đầu tiên, hơn nữa đầu của cô lại không bị tổn thương gì.

‘Chỉ có thể là qua tối hôm nay xem thế nào, nếu như còn chưa tỉnh lại, tôi đề nghị Hoàng Phủ tiên sinh mang vị tiểu thư này đến bệnh viện tiến hành kiểm tra toàn diện!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước đứng dậy, hắn không chờ nổi đến ngày mai, hôm nay đi, hắn không muốn có chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh.

Ai ngờ đang lúc hắn định ôm cô lên lại vô tình nhìn thấy mí mắt của Liên Kiều khẽ động, hàng mi dài cũng khẽ chớp động một cái.

‘Liên Kiều ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước vội điều chỉnh lại tư thế của cô, ngồi trở lại, âm thanh vừa gấp gáp vừa mừng rỡ...

Trong tiếng kêu của hắn Liên Kiều từ từ mở mắt ra, đôi mắt màu tím dần dần có chút động đậy, giống như công chúa ngủ trong rừng vừa thức dậy, ánh mắt mang theo một chút mơ hồ nhìn người đàn ông anh tuấn trước mặt.

‘Ấn...’ Đôi mày cô khẽ chau lại, đầu cũng hơi động đậy.

‘Nha đầu, em tỉnh rồi?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy mây mù trong lòng đã bị quét tan, hắn cúi thấp người, gần như không cảm giác thần tình thế này của mình mang theo bao nhiêu là tình cảm.

Liên Kiều vẻ mặt hoang mang nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, không nói lời nào chỉ nhìn hắn không chớp mắt.

Hoàng Phủ Ngạn Tước bị cô nhìn đến toàn thân phát run, trong lòng hắn chợt có một cảm giác không lành.

‘Nha đầu, em ... em không phải là quên anh là ai rồi chứ?’

Hắn hỏi rất cẩn trọng, hắn nghĩ nếu thật là như vậy, chợt phát hiện bản thân mình rất lo sợ chuyện này xảy ra.

Một lúc sau, đang lúc Hoàng Phủ Ngạn Tước mồ hôi lạnh sắp sửa toát ra, Liên Kiều mới chậm chậm lắc đầu, giọng có chút ấp úng nói một câu: ‘Em biết anh là ai, anh là Cung Quý Dương ...’

Hả?

Hoàng Phủ Ngạn Tước sững lại, nhưng phút chốc liền khôi phục lại, hắn vừa rồi là quá lo lắng, nhất thời quên mất hắn vẫn luôn nói với cô hắn là Cung Quý Dương, hừ hắn chút nữa cho rằng Liên Kiều mất đi trí nhớ, còn may, cô cái gì cũng nhớ rõ.

Nhưng mà bác sĩ Từ lại không biết chuyện này, hấn nghe cô nói vậy sắc mặt chợt thay đổi vội bước lên phía trước nói: ‘Vị tiểu thư này thật đã mất trí nhớ, cô ấy sao lại ...’

‘Bác sĩ Từ!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lập tức đứng dậy, ngắt lời ông ta, nhàn nhạt nói một câu: ‘Ông mau qua xem cô ấy bây giờ có phải là khỏe rồi không!’

‘Được, Hoàng ...’

Bác sĩ Từ vừa định nói câu ‘Hoàng Phủ tiên sinh’ thì đã bị ánh mắt cảnh cáo của hấn làm câu nói bị chặn lại.

Hấn nuốt một ngụm nước bọt, tuy không hiểu Hoàng Phủ tiên sinh vì sao làm như vậy nhưng vẫn không lên tiếng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước chu đáo lấy gối đệm thật tốt, sau đó dịu dàng nói với Liên Kiều: ‘Nha đầu, để bác sĩ kiểm tra cho em, anh đỡ em ngồi dậy!’

Liên Kiều yếu ớt gật đầu, để hấn tùy ý đỡ dậy dựa vào gối.

Chương 5: Tuổi thơ ám ảnh (2)

Bác sĩ Từ tiến lên, giúp cô xem mạch sau đó đưa tay lật mí mắt của cô kiểm tra, ai ngờ, khi vừa nhìn đôi mắt đó ...

‘Trời ơi!’

Bác sĩ Từ suýt nữa nhảy dựng lên, sắc mặt trở nên kinh sợ ... đôi mắt màu tím, quả thật hiếm thấy!

‘Kinh ngạc như thế làm gì?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vẻ mặt không vui lập tức lên tiếng chất vấn.

Ánh mắt sắc bén của hấn không khó nhận ra trong đôi mắt Liên Kiều vừa lóe lên một tia đau thương âm thầm.

‘Xin lỗi, xin lỗi!’

Bác sĩ Từ không ngừng xin lỗi, hấn không phải là sợ cô gái này mà là sợ vị Hoàng Phủ tổng tài ở bên cạnh cô, đặc tội với ai cũng đừng nên đặc tội với người này.

Hấn lại bước vội về phía trước, vô cùng cẩn thận kiểm tra Liên Kiều, hấn là người Hồng Kông, Hồng Kông tuy nói là thành phố quốc tế, nhưng cũng còn nhiều tư tưởng phong kiến tồn tại.

Ở Hồng Kông vẫn lưu truyền một truyền thuyết rằng người có đôi ngươi dị thường nhất định là người có yêu khí, bác sĩ Từ trước giờ là người theo khoa học, trước giờ cũng không tin mấy loại truyền thuyết này, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy đôi mắt màu tím của cô gái này, không kìm được lại nhớ đến truyền thuyết đó.

Kiểm tra qua một lượt, hấn đứng dậy hơi cúi người: ‘Vừa nãy tôi đã kiểm tra kỹ cho vị tiểu thư này, cô ấy không có gì đáng ngại, nếu như vẫn còn cảm thấy không thoải mái, có thể uống một chút thuốc an thần, tôi nghĩ chắc vị tiểu thư này đã bị sợ hãi, nếu không sắc mặt cũng không kém như vậy.’

‘Vất vả rồi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe xong mới hoàn toàn yên tâm, hấn ra lệnh quản gia tiễn bác sĩ về, lại ngồi xuống lại bên cạnh Liên Kiều.

‘Thấy thế nào rồi?’ Hấn thấp giọng hỏi.

Sắc mặt trắng bệch của Liên Kiều dần dần trở nên khá hơn, cô hơi cúi môi lộ ra nụ cười nhàn nhạt: ‘Em không sao ...’

Giọng nói thật yếu, như vừa mới từ trong giấc mộng sợ hãi mà thức dậy.

‘Xin lỗi nha đầu, anh không nên buông tay, bằng không em cũng không bị chìm xuống nước như vậy!’ Trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước tràn đầy áy náy, bàn tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc của cô.

Tiếp xúc với thân nhiệt ấm áp của hắn, Liên Kiều như chạm phải điện, thân thể nhỏ nhắn hơi run rẩy.

‘Sao vậy?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước tỉ mỉ quan sát thấy ánh mắt cô thoáng một tia sợ hãi, liền hỏi.

Liên Kiều nhìn Hoàng Phủ, ánh mắt chợt buồn bã, cô giống như một chú mèo nhỏ, cực kỳ nghe lời dựa đầu vào ngực hắn, đẩy về ý lại.

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi sững sờ, sau đó môi mỏng khẽ cau, chắc là nha đầu này bị dọa sợ đi, nếu không bình thường hung dữ như một chú cọp con, thế nào mà bây giờ lại tâm bình khí hòa đến thế.

Liên Kiều nép trong lòng hắn, cho đến bây giờ cô cũng không biết bản thân mình đối với người đàn ông này rốt cuộc là loại tình cảm gì, nhưng cô rất rõ ràng một chuyện, cô cần người đàn ông này, chỉ cần nhìn thấy hắn, cô liền rất yên tâm, rất vui vẻ giống như cho dù trời có sập xuống người đàn ông này cũng có thể giúp cô chống.

Vừa rồi gọi tên cô khi cô lạc trong đám sương mờ chắc là hắn rồi, âm thanh trầm ấm như vậy mang lại cho người ta một sức mạnh khiến người rất an tâm, nếu không cô làm sao có thể từ trong bức màn thương tâm ấy bước ra được chứ?

Có lúc Liên Kiều cảm giác được trong cuộc đời mình có thêm một người quan tâm mình, bảo hộ mình!

‘Cung Quý Dương, sau này anh sẽ ghét em hoặc bắt nạt em không?’ Cô thấp giọng hỏi, cứ như một đứa trẻ đang lo sợ bị bỏ rơi vậy.

‘Hả ... em đáng yêu như vậy, anh làm sao ghét em được?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút ngập ngừng, nụ cười vụt tắt, hắn cẩn trọng nhẹ nhàng đáp lời, thực ra bản thân dấu điểm tên họ cũng là một loại bắt nạt cô rồi.

Mặt Liên Kiều lộ ra một nét cười đơn thuần, cái đầu nhỏ dựa sát vào hắn hơn, thật sâu hít lấy mùi hương nam tính quen thuộc trên người hắn.

‘Vậy sau này anh vẫn như thế thương em chứ?’

Môi Hoàng Phủ Ngạn Tước khẽ mấp máy: ‘Đương nhiên là sẽ thương em rồi!’

Giọng nói nỉ non như đôi tình nhân đang trao lời hứa cho nhau, bản thân hắn không hề phát hiện ra, ánh mắt của hắn giờ phút này có bao nhiêu là nhu tình mật ý.

Liên Kiều nghe câu này cười càng rạng rỡ, cô hơi ngẩng đầu nhìn gương mặt anh tuấn kia nhưng liền đó chau mày lại, cực kỳ nghiêm túc hỏi: ‘Nhưng mà ... nhưng mà anh sau này phải cưới vợ, anh nhất định sẽ thương cô ấy, không thương em nữa!’

Về mặt tội nghiệp kia làm lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước thất lại một cái, vì sao câu nói này nghe đến lại chướng tai như vậy!

Ngón tay thon dài nhẹ véo mũi cô một cái: ‘Vậy ... anh không lấy vợ nữa, như vậy thì có thể toàn tâm toàn ý thương em rồi!’

Nghe được câu nói này Liên Kiều còn hơn trẻ con được kẹo, vui mừng hỏi: ‘Thật không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười gật đầu, hắn không hiểu chính mình bây giờ là tâm tình gì, chỉ là muốn nhìn thấy cô không chút buồn bã gì đi.

‘Tốt quá!’

Liên Kiều vui mừng câu cổ hắn, nũng nịu cọ qua cọ lại trong lòng hắn. Thân thể mềm mại trong lòng làm cho thân thể Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt cứng lại, hô hấp cũng theo đó mà nặng nề, mà dục vọng đàn ông bắt đầu gào thét trong lòng hắn, hắn có thể rõ ràng cảm thấy ở một chỗ nào đó đã có biến hóa ...

‘Nha đầu ...’

Hắn vội vàng đẩy cô ra, đánh chết hắn cũng không tưởng tượng ra một cô nhóc lại có thể gây cho hắn cảm giác này, nếu như không đẩy cô ra, hắn không dám đảm bảo mình sẽ làm ra cái chuyện cảm thú gì với cô gái thanh thuần này.

Cô tin tưởng, ỷ lại vào hắn như thế nhưng hắn thế mà lại đối với cơ thể cô nảy sinh dục vọng đáng khinh.

Chương 6: Tuổi thơ ám ảnh (3)

Nhìn Liên Kiều vẻ mặt rất an tâm, sắc mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi do dự một chút, trước mắt hắn lại hiện ra cảnh tượng cô ở hồ bơi tự do bơi lội, đương nhiên, đó là trước khi bị chìm xuống nước.

‘Nha đầu, em ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút ngập ngừng, không biết câu này hỏi ra có thích hợp không.

Liên Kiều ngẩng đầu nhìn hắn, dáng vẻ cực kỳ nhu thuận và ngây thơ. Hoàng Phủ Ngạn Tước khẽ duỗi tay, giống như trưởng bối khẽ vuốt đầu một đứa bé: ‘Nha đầu, thực ra hôm nay anh thấy em thủy tính rất quen thuộc, không giống như mới tập bơi, em chắc là đã biết bơi rồi đi.’

Hắn trực tiếp nói thẳng ý nghĩ trong đầu, không phải là câu hỏi mà giọng điệu thập phần khẳng định.

Mặt Liên Kiều hơi cứng lại, ngay cả đôi người màu tím vốn mang ý cười cũng biến thành có chút ảm đạm, cô cúi đầu, mười ngón tay cứ xoắn vào nhau.

Tim Hoàng Phủ Ngạn Tước lại mềm xuống, hắn cúi đầu nhìn cô hỏi: ‘Thế nào, nha đầu?’

Nha đầu này có tâm sự!

Cô trước giờ là người lạc quan, Hoàng Phủ Ngạn Tước rất ít khi thấy qua cô có dáng vẻ buồn bã như vậy bởi vậy hắn tận lực để giọng nói của mình thấp xuống, thật sợ mình không cẩn trọng nói gì làm cô thương tâm.

Nhất thời bầu không khí có chút trầm mặc, Liên Kiều không nói gì, ánh mắt lại rất ảm đạm, rất xa xôi, mái tóc dài rũ xuống hơi che khuất gương mặt nhỏ nhắn, càng lộ vẻ cô đơn và buồn bã.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không nói gì, cũng không ép cô, chỉ im lặng nhìn cô.

Qua rất lâu, Liên Kiều mới ngẩng đầu lên, trong đôi mắt màu tím là một tầng mây u ám làm người ta thương xót ...

‘Em ... thật ra là biết bơi, nhưng ... cũng là chuyện rất lâu rất lâu rồi, lâu đến nỗi em gần như quên mất ...’

Âm thanh rất nhẹ rất nhẹ ...

Gương mặt anh tuần trước mặt vì mấy chữ cuối cùng của cô mà cũng trở nên mơ hồ, hắn không mở miệng hỏi thúc, vô cùng nhẫn nại lắng nghe, ánh mắt thâm thúy như sao.

‘Người trong vương thất chúng em trước giờ vẫn có trực giác mạnh hơn người thường, cũng gọi là giác quan thứ sáu, hơn nữa, vì tinh thông Giáng Đầu Thuật và chiêm bốc thuật mà được kính sợ, sở dĩ nói là kính sợ thực ra chính là sợ hãi nhiều hơn...’

Ánh mắt cô trở nên vô cùng mất mát, rơi vào trong mắt hắn lại khiến lòng hắn thương xót nhiều hơn.

‘Cái loại năng lực bẩm sinh này truyền đến đời ông nội thì bắt đầu có thay đổi, năng lực thiên sinh này dần dần trở thành tiêu chí của gia tộc Mặc Di, lúc đó cha của em cuối cùng cũng nhẹ nhõm, bởi vì ông không muốn con cái mình phải chịu cái nhìn kỳ thị của người thường, cho nên ông mới chọn mẹ em, sau khi sinh ra em thì ... nhưng mà ...’

Liên Kiều có chút nói không nên lời, ánh mắt càng thêm trầm trọng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không kìm được kéo lấy tay cô, bàn tay to lớn của hắn mang theo sự dịu dàng và an ổn khiến cho lòng cô có chút an ủi.

Liên Kiều thở dài một hơi, ánh mắt dần trở nên kiên định, cô nói tiếp: ‘Nhưng mà em càng lớn thì mẹ em càng cảm thấy cái năng lực đó vẫn là cách một đời truyền tới em, em có trực giác và khả năng chiêm bốc

hơn người, hơn nữa có đủ tố chất để trở thành một Giảng Đầu Sư, cha của em hết sức thất vọng, dần dần, mẹ của em cũng thất vọng, bởi vì bà ... bà rất muốn có một gia đình vui vẻ bình thường. Lúc em mười tuổi, cha mẹ gần như mỗi ngày đều cãi nhau, cuối cùng quan hệ hôn nhân cũng đi đến bước cuối, mà em ... em lại trở thành vật hy sinh ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước biết Liên Kiều sắp nói đến đoạn máu chó, lòng hần hoi thất lại, không biết vì sao lại cảm thấy rất đau lòng.

Liên Kiều cắn chặt môi, ‘Thật ra lúc nhỏ em rất thích bơi lội, cũng có thể nói em có khả năng bơi lội bẩm sinh, nhưng ... năm em mười tuổi, mẹ em dẫn em đến bờ biển bơi lội, em nhớ hôm đó cũng giống như hôm nay, bầu trời trong xanh soi xuống mặt nước, em đang bơi thì bị chuột rút, lúc đó em rất sợ, không ngừng gọi mẹ ơi mẹ ơi nhưng mà ... mẹ em đã đi đâu mất, từ hôm đó liền biến mất ...’

Người cô không ngừng run rẩy, nhớ lại những ký ức đáng sợ đó.

‘Được rồi, nha đầu, đừng nói nữa, anh hiểu rồi, hiểu hết rồi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không kìm được lại ôm cô vào lòng, bàn tay khẽ vỗ về lưng cô, giọng nói vẫn trầm thấp lại mang theo sự quyến rũ kỳ lạ.

Hắn rốt cuộc cũng biết nguyên nhân, Liên Kiều vốn rất giỏi thủy tính, nhưng kinh qua tai nạn năm mười tuổi đó, trong lòng cô liền hình thành một nỗi ám ảnh, khi cô nhìn thấy nước hoặc muốn bơi lội, tự nhiên sẽ nhớ đến thời khắc bị mẹ bỏ rơi, cho nên, cô không phải là không biết bơi, mà là quên đi làm sao bơi lội, cụ thể hơn là cô mắc chứng sợ nước từ lúc đó, cái loại sợ hãi làm cho cô nhớ lại đoạn ký ức buồn bã đó.

Thực ra mỗi người đều có năng lực tự chữa lành vết thương, khi tâm hồn của một người chịu sự dả kích và tổn thương, có người chẳng thà quên đi tất cả, thật ra đây cũng là một cách để bảo vệ bản thân khỏi tổn thương, đem những ký ức đau khổ chôn trong góc sâu của tâm hồn, như vậy mới có thể làm bản thân có lòng tin mà đối mặt với cuộc sống, dũng cảm mà sống tiếp.

Liên Kiều vui mừng trong ngực Hoàng Phủ Ngạn Tước, nước mắt cuối cùng không nhịn được mà chảy xuống, không có tiếng khóc, chỉ là âm thầm rơi lệ, nước mắt mặn chát chảy từ má cô xuống đến ngực hắn, chảy thẳng vào lòng hắn.

Lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước co rút lại, hắn chẳng thà cô cứ khóc thật to, khóc ra tiếng, bởi vì cái loại âm thầm rơi lệ này so với gào khóc thật to còn đau khổ hơn.

‘Nha đầu ngoan, muốn khóc thì cứ khóc lớn tiếng đi, cứ thoải mái khóc trong lòng anh, ngoan ...’ Hắn hiếm khi dịu dàng như thế đi dỗ dành một cô gái, bàn tay to cứ nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu cô, lời nói chứa đựng muôn vàn sủng nịch lẫn thương cảm.

Chương 7: Trực giác bẩm sinh đáng sợ (1)

Cùng với lời an ủi dịu dàng của Hoàng Phủ Ngạn Tước, phòng tuyến cuối cùng trong lòng Liên Kiều rốt cuộc bị phá vỡ, cô dùng sức ôm lấy hắn, gục đầu trên vai hắn mà khóc thật lớn, thả lỏng mà khóc để lệ cứ tuôn rơi không ngừng.

Cô trước giờ chưa từng thống khoái mà khóc qua một trận như vậy, giống như đem hết ủy khuất trong mười năm qua một lần trút ra hết.

Lời nói dịu dàng của người đàn ông này làm cô thấy rất yên tâm, mùi long diên hương nhàn nhạt như thấm thấu qua quần áo thấu đến trên da cô, sự tiếp xúc này không hiểu sao lại khiến cô rất tin tưởng.

Qua chừng nửa giờ sau tiếng khóc của Liên Kiều dần dần trở thành tiếng nức nở nho nhỏ, tảng đá đang đè nặng trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước cuối cùng cũng được nhắc xuống, cuối cùng hắn cũng nở nụ cười nhẹ nhàng nói: ‘Được rồi nha đầu, em mà còn khóc nữa thì gian phòng này ngập mất!’

Mắt Liên Kiều vẫn còn đầy lệ nhưng nhịn không được cười lên, nước mắt từng giọt đọng trên mi mắt cô như trân châu làm cho Hoàng Phủ Ngạn Tước có một loại xung động muốn cúi xuống hôn lên đó.

Khi ý niệm này lướt qua đầu hắn hắn quả thật bị cái suy nghĩ này dọa nhảy dựng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước người sao thế này? Đối với một cô gái nhỏ sao lại có cái loại suy nghĩ này chứ?

Xem ra bản thân thật sự cần nghiêm túc tìm một bạn giường nếu không bọn Lăng Thiếu Đường vẫn cười nhạo mình là một loại cuồng công việc điển hình.

Liên Kiều nhìn bộ dạng trầm mặc của hắn, gương mặt không tìm được tối lại, tay vô thức nắm lấy cổ áo hắn: ‘Này, anh không phải đang cười em đó chứ?’

Lại nghĩ bản thân vừa rồi thật xấu hổ, không chỉ đang bị chìm lại còn ở trong lòng hắn khóc bù lu bù loa, nhìn kiệt tác của mình trên áo hắn, mặt Liên Kiều chợt hồng lên một mảng, quả thật cảm thấy hết sức ngại ngùng.

Nhìn cô như có tâm tư khác, lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng thầm cười nha đầu này lạc quan, nếu không một bé gái bị cha mẹ bỏ rơi nhất định sẽ không giống Liên Kiều kiên cường như vậy.

Nhất định là cô ấy muốn dùng nụ cười và sự lạc quan của mình để chính mình sống được càng vui vẻ.

Liên Kiều ...

Hắn hơi xoay vai cô lại để cô đối mặt với đôi mắt sâu như hồ nước của mình, trang trọng và cẩn thận nhìn cô không chớp mắt.

Liên Kiều hít hít mũi nhìn hắn, không biết hắn định nói gì với mình.

‘Anh biết trong chuyện này lòng em không thể xóa mờ, mà em vì chuyện cha mẹ bỏ rơi lúc nhỏ mà canh cánh trong lòng cũng là phản ứng bình thường có thể lý giải, thế nhưng ...’ Ánh mắt hắn trở nên sáng rực: ‘Em phải hiểu rằng cuộc sống của em là do cha mẹ ban cho, cho nên cho dù họ có làm chuyện gì quá phận, nếu có làm em đau lòng hơn nữa em cũng đừng nên hận họ, dù sao không có cha mẹ thì không có Liên Kiều, không có cha mẹ thì Liên Kiều không có cơ hội nhìn thấy được những điều tốt đẹp trên thế gian. Anh biết lúc ban đầu nếu muốn em tiếp nhận lại cha mẹ thì phải từ từ quên đi đoạn dĩ vãng này, cho nên nếu như không muốn một cuộc sống đau khổ thì đừng cứ mãi nhìn lại phía sau!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước dùng ngữ điệu giống như đang giảng ột đứa bé mà nói một đồng triết lý cuộc sống cho Liên Kiều nghe, nếu như là bình thường bảo hắn làm như vậy hẳn chắc cũng cho rằng mình điên rồi.

Trừ ra là người quan trọng với hắn, bằng không hẳn trước giờ lười quản chuyện người khác. Hắn là người hiểu rất rõ những đạo lý trên thương trường, lại trước giờ rất hiểu thế nào lập kế sách và đoạt nhân tâm cho nên làm sao lại lãng phí thời gian đi giảng cái loại triết lý nhân sinh này, Hoàng Phủ Ngạn Tước cho rằng đây là những suy nghĩ rất thông thường, không cần người ta đến dạy.

Vậy mà hôm nay nước mắt của cô nhóc này cùng với tất cả những tâm sự của cô lại làm cho lòng hắn trở nên dịu dàng, nhìn thấy cô thất thần hẳn rất đau lòng, nhìn thấy cô khóc hẳn cảm thấy tay chân bối rối, nhìn thấy lúc cô chìm xuống nước giây phút đó hẳn lần đầu tiên cảm thấy một nỗi lo sợ khủng khiếp xâm chiếm lấy mình.

Đôi mắt màu tím của Liên Kiều cũng không chớp mắt nhìn hắn, gần như làm chìm trong đôi mắt đen sáng lấp lánh như thủy tinh kia, thật ra cô cũng rất muốn quên đi những ký ức đó, nhiều năm như vậy rồi, cô cũng bắt bản thân phải quên đi nhưng hôm nay lại không tìm được mà trút ra hết.

Nhưng còn may còn có hắn nên khi cô đối diện với tất cả đều không cảm thấy quá khó chịu.

Nhưng nghe giọng điệu như ông già của hắn dạy dỗ mình, nước mắt Liên Kiều vốn chưa khô đã lại rơi xuống ...

‘Cái gì chứ, lại giả giọng thầy đồ ra giảng đạo ỳnh, mình lại chẳng phải con nít.’ Thực ra cô rất biết ơn hắn!

Nghe cô nói, Hoàng Phủ Ngạn Tước ý cười đầy mắt, ‘Àn, có thể nói đùa được chứng tỏ là em không sao rồi!’

‘Hừm, chẳng qua là lớn hơn em mấy tuổi thôi mà!’ Liên Kiều cố ý làm mặt xấu hướng về hắn, thật ra trong lòng rất ngọt ngào.

Hoàng Phủ Ngạn Tước đưa tay ra áp lên má cô, để những ngón tay thô ráp không ý thức vuốt ve, hưởng thụ cảm giác mềm mại của làn da cô dưới đầu ngón tay mình.

‘Nha đầu, em cũng nói anh từ nhỏ đã muốn học làm sao trở thành một người già dặn, anh lớn hơn em mấy tuổi nhưng kinh nghiệm già dặn hơn em nhiều cho nên lời anh nói em phải tin tưởng, biết không?’ Hân đồ cô thật giống đồ dành một đứa bé.

Liên Kiều trừng mắt nhìn hân không nói gì.

Hoàng Phủ Ngạn Tước khước môi lại câu lên nụ cười: ‘Thật ra em nói em có trực giác mạnh hơn người bình thường, anh còn không tin đây, em chứng minh cho anh xem đi!’

Riêng điểm này hân lại không tò mò lắm, nhưng vì muốn cho Liên Kiều vui vẻ cho nên mới cố ý làm ra vẻ hiếu kỳ khích cô lên tiếng.

‘Thành tích của em trong trường không phải là chứng minh tốt nhất sao? Em còn có thể tùy lúc mà dựa vào trực giác của mình để đoán một số chuyện!’ Liên Kiều rất không phục nói.

‘Em khẳng định? Hay là nói vận khí em tốt mà thôi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười ha hả, dáng vẻ rất không để cô vào mắt.

Liên Kiều bĩu môi, đôi mắt màu tím đảo một vòng thuận tay cầm một tờ giấy sau đó vo thành một cục.

‘Vậy nếu như anh không tin em, chúng ta thí nghiệm thử xem, viên giấy này anh tùy tiện nắm ở tay trái hay tay phải đều được, em sẽ đoán ra được!’

Chương 8: Trực giác bẩm sinh đáng sợ (2)

Nhìn dáng vẻ tự tin tràn trề của cô, hứng thú của Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng theo đó mà tăng lên, hân nhìn viên giấy trong tay, sau đó nhìn Liên Kiều, như suy nghĩ gì đó sau đó nhẹ gật đầu.

Liên Kiều quay đầu lại, chẳng những thế còn rất nghiêm túc nhắm mắt lại đợi đến lúc Hoàng Phủ Ngạn Tước lên tiếng mới mở mắt ra, đôi mắt tím xinh đẹp nhìn hân.

‘Chắc không phải em thay đổi ý định chứ?’

Tiếng cười trầm thấp của Hoàng Phủ Ngạn Tước từ lồng ngực hân vang ra, đôi mắt đen thâm thúy bắn ra những tia mê người, hân nhẹ lắc đầu, đưa hai tay đã nắm chặt ra trước mặt Liên Kiều.

‘Nói đi, tay nào?’

Liên Kiều nghiêng đầu, không chút suy nghĩ ngón tay thon thả đã chỉ ngay vào tay phải của hân.

‘Tay này!’ Giọng điệu mười phần kiên định, không một chút do dự.

Đôi mày rậm của Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi nhướng lên, tay cũng theo đó mở ra, quả nhiên viên giấy ở trong tay phải của hân.

‘Thế nào? Em không có gạt anh chứ?!’ Liên Kiều đắc ý nói.

Trái với vẻ đắc ý của cô, hân chỉ cười ha hả nói: ‘Nha đầu, em nên biết cái loại suy đoán này tỷ lệ đoán đúng là 50%.’

Liên Kiều vừa nghe đã trừng mắt: ‘Ý anh là em đoán mò phải không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghịch nghịch viên giấy, nụ cười đẹp đẽ không chê vào đâu được vẫn câu trên khóe môi anh tuấn. ‘Nếu như em có thể đoán trúng năm lần liên tiếp anh liền tin lời em!’

Liên Kiều làm sao chịu nổi kẻ khích tướng của hân, liền không chút suy nghĩ trả lời ngay: ‘Được!’

Thử nghiệm chính thức bắt đầu, viên giấy trong tay Hoàng Phủ Ngạn Tước cứ chuyển qua chuyển lại nhưng Liên Kiều hết lần này đến lần khác đoán trúng, cô rất bình tĩnh nhưng Hoàng Phủ Ngạn Tước càng lúc càng thấy kinh ngạc.

‘Nha đầu, lần này em thử đoán xem!’

Lần thứ năm, Hoàng Phủ Ngạn Tước đưa hai bàn tay đã nắm chặt ra trước mặt Liên Kiều.

Cô hơi nghiêng đầu, lần này lại không giống như bốn lần trước không chút do dự trả lời, mà nhìn đôi tay đang nắm chặt, lại nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Đoán không ra sao?’ Hần không nhận được hỏi.

Liên Kiều thở dài nhẹ lắc đầu: ‘Quả thật là oan không ra bởi vì ... trong tay anh không có giấy!’

Một câu này càng làm Hoàng Phủ Ngạn Tước kinh ngạc, hắn cũng sờ nhìn cô nhóc trước mặt như nhìn người ngoài hành tinh, hắn lớn như vậy đây là lần đầu tiên chứng kiến một chuyện kinh ngạc như vậy.

Hần từ từ mở tay ra, quả thật lần này cả hai tay đều không có giấy, không ngờ vậy mà nha đầu này cũng đoán ra được.

‘Cắt ...’ Liên Kiều nhìn hai tay trống trơn của hắn, khịt mũi: ‘Anh dám trêu em!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười, hắn cười thứ nhất là vì Liên Kiều nha đầu này quả thật có bản lĩnh này, thứ hai là cười chính mình, thế nào mà lại như một đứa trẻ đi chơi mấy trò này với cô.

‘Xem ra nha đầu em trực giác quả thật nhạy bén, giác quan thứ sáu rất mạnh, vậy có phải là thuật chiêm bốc của em cũng rất khá không?’

Liên Kiều nghe hắn hỏi, gương mặt nhỏ hơi cúi xuống, có chút ngượng ngùng trả lời: ‘Thực ra tuy là em có giác quan thứ sáu mạnh nhưng trên phương diện chiêm bốc thì không được nhạy bén lắm, chỉ là biết những thao tác thôi, lại không thông thạo như chị Nhiễm Dung, hơn nữa càng là những chuyện có liên quan đến em thì giác quan thứ sáu và thuật chiêm bốc càng không linh nghiệm.’

‘Nói như vậy, một khi em có phát sinh nguy hiểm gì thì em không thể cảm nhận trước được phải không?’

Liên Kiều gật đầu: ‘Cho nên, nếu đem em so với chị Nhiễm Dung thì giác quan thứ sáu và thuật chiêm bốc của em chỉ là trò con nít, nhưng mà cho dù giác quan thứ sáu của chị Nhiễm Dung có mạnh hơn nữa thì cũng không thể sử dụng thuật chiêm bốc cho chính mình.’

‘Vì sao vậy? Lần này đến lượt Hoàng Phủ Ngạn Tước học hỏi.’

Liên Kiều hơi nhướng mi, che miệng cười: ‘Nghe là đã biết anh không hiểu gì về thuật chiêm bốc, một chiêm bốc sư chân chính không thể chiêm bốc vận mệnh của chính mình, như chiêm bốc sư Đáp La Bài mà nói, nếu như ông muốn biết những chuyện có liên quan đến mình thì chỉ có thể nhờ người khác mà thôi.’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không khỏi thầm khen kỳ lạ, nếu như bản lĩnh này có thể dùng trong kinh doanh vậy thì không phải quá tốt sao.

Đang mải suy nghĩ, chợt thấy Liên Kiều kéo kéo tay áo hắn, vẻ mặt có chút nghiêm trọng hỏi: ‘Này, Cung Quý Dương, anh có phải cũng cảm thấy em không bình thường không?’

Cô rất khó khăn mới thốt lên được mấy lời này, âm thanh rất khổ sở.

Tim Hoàng Phủ Ngạn Tước thất lại, hắn không ngần ngại áp bàn tay cô trong bàn tay to của hắn, cũng không phát giác được ngay cả giọng nói cũng trở nên tràn đầy thương cảm: ‘Sao thế? Anh trước giờ chưa từng nghĩ như vậy!’

Liên Kiều giống như một đứa bé khát khao sự ấm áp, nhất thời gương mặt nhỏ nhấn dán chặt vào lồng ngực hắn như muốn tìm chút cảm giác an toàn.

‘Từ nhỏ đến lớn chỉ có ông nội là thương em nhất, cha em với mẹ em đều vì vậy mà bỏ rơi em, sau khi em biết anh, em cảm thấy anh rất an toàn, mà trước giờ chỉ biết giúp đỡ em, cho nên, anh đừng bỏ rơi em.’

Nhìn cô yên tâm dựa dẫm vào mình như thế, Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy rất ấm áp, cảm giác này, có chút khổ sở, lại có chút ngọt ngào.

Hắn không phải là thiếu phụ nữ, nhưng trước giờ chưa từng để cho phụ nữ thân mật với hắn như vậy, chỉ là gặp dịp thì chơi, không có dây dưa nhưng nha đầu này hết lần này đến lần khác phá vỡ quy tắc của hắn, hết lần này đến lần khác hắn bị cô làm rung động.

Chương 9: Vô có bị hôn

Gương mặt trơn bóng tinh khiết của cô dựa vào lồng ngực ấm áp của hắn vừa như mộng ảo lại vừa như hiện thực đẹp đẽ, Liên Kiều tham lam hít lấy mùi long diên hương dễ chịu, mang theo mùi vị trầm ổn mà đầy sức quyến rũ chỉ có ở những người đàn ông thành đạt, mùi hương làm cô cảm thấy hết sức an lòng.

Cô không kìm được ngẩng đầu nhìn hắn, vừa nhìn đôi mắt màu tím nhất thời sững sờ.

Đây vẫn là lần đầu tiên cô nhìn hắn ở khoảng cách gần như vậy, thì ra hắn đẹp như vậy gương mặt góc cạnh như tạc, sống mũi cao thẳng càng tăng thêm vẻ mê người, đôi mắt đen thâm thúy cũng đang nhìn cô không chớp, đôi mắt sâu thẳm như đầm nước làm cô như quên cả hít thở, nụ cười nhàn nhạt nơi khóe miệng khi chất vừa ưu nhã vừa cao quý, hắn là người ở đâu đến đây, chẳng phải là hoàng tử bước ra từ chuyện cổ tích đi?

Liên Kiều không nhịn được đưa tay ra, ngón tay nhẹ nhàng vuốt theo những đường nét trên gương mặt hắn, đầu ngón tay truyền lại cảm giác ấm áp làm cô hơi mỉm cười.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngược lại hít sâu một hơi ...

Động tác của nha đầu này lúc này tuy là rất đơn thuần như một cô bé nhưng lại mang cho hắn sự tàn nhẫn trí mạng.

Cảm giác ngứa ngứa dễ dụi chột truyền thẳng đến từng dây thần kinh ở trung khu đại não, sau đó lại với tốc độ nhanh nhất làm nảy sinh phản ứng bản năng nhất của đàn ông.

Chết tiệt! Cô không biết động tác vô tâm này có thể châm lửa sao?

Liên Kiều hơi ngẩng mặt, ngón tay khẽ lướt từ mắt hắn trượt đến sống mũi, mắt cô chồm chớp, chậm rãi nói một câu khen ngợi: ‘Anh thật đẹp nha!’

Tiếng cười nén lại trong cổ họng Hoàng Phủ Ngạn Tước, tay hắn nắm chặt bàn tay cô, sợ rằng bởi vì dục vọng đáng sợ của mình dọa đến cô.

‘Nha đầu ngốc, không ai nói đàn ông đẹp!’

‘Không phải mà, anh chính là đẹp!’ Cô bướng bỉnh nói.

‘Được được, đẹp thì đẹp, em muốn nói thế nào cũng được!’

Giọng nói này, cách nói này thật giống như nói cho người yêu nghe, dịu dàng như nước.

Liên Kiều ngây ngô cười, ánh mắt cô rơi xuống bờ môi hắn, đôi môi đẹp như thế, không biết hôn lên sẽ có cảm giác gì. Cô say sưa nghĩ, càng nghĩ càng nhập thần.

Bờ môi như điêu khắc, khóe môi lại không thấy có bao nhiêu nếp nhăn khi cười, hắn chắc không phải thường xuyên cười đi, sao lại không có chút nếp nhăn nào, chẳng lẽ trước mặt người khác hắn rất nghiêm khắc sao?

Liên Kiều có chút không hiểu, nhìn thấy đôi môi hắn lòng cô lại có chút ngượng ngùng lại có chút bức bối, cô không ý thức liếm nhẹ cánh môi, rất không biết rằng cử động vô tâm này càng khiến cho đàn ông bức bối hơn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy thân thể mình hơi căng thẳng, ánh mắt trong chốc lát càng trở nên thâm thúy hơn, nhìn thấy chiếc lưỡi dính hương nhẹ lướt qua cánh môi hồng phấn, bàn tay to lớn vốn đang nhẹ ôm cô từ từ siết lại, làm cho cô càng dán chặt lên người hắn, dùng sự mềm mại của cô miêu tả thân thể cường tráng của hắn.

Liên Kiều có chút khó hiểu nhìn ánh mắt hắn trong chớp mắt như có ngọn lửa bùng cháy, hắn sao vậy? Còn nữa hắn trước giờ rất ôn nhu, sao bây giờ dùng sức như vậy siết lấy eo mình chứ.

‘Đau quá ...’

Cô khẽ hé đôi môi anh đào, đây là lời nói thật của cô nhưng không ngờ, chút kháng cự nho nhỏ ấy trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước lại biến thành một sự hấp dẫn trí mạng.

Một tiếng gầm nho nhỏ thoát ra từ cổ họng hắn, cái loại bản năng đàn ông khiến cho hắn không kềm chế được nữa, hắn nới lỏng cánh tay, bàn tay phải nâng cằm cô lên, để mắt cô nhìn thẳng mắt hắn.

Một giây sau, khi Liên Kiều còn chưa kịp phản ứng gì hấn đã mạnh mẽ cúi người xuống, một tay chế trụ gáy cô, đôi môi lửa nóng chính xác đáp xuống môi cô mang theo một sức mạnh mà Liên Kiều vừa lạ lẫn vừa sợ hãi ...

Nụ hôn như gió táp mưa sa, thân thể cường tráng của hấn cũng theo đó mà phủ xuống người cô, nụ hôn ngọt như mật dễ say như rượu tràn đầy tình ý mà triền miên trên chọc cô.

Nhiệt tình của hấn trong phút chốc dọa sợ Liên Kiều, cô không ngờ Hoàng Phủ Ngạn Tước lại làm như vậy, cũng không hiểu sao hấn lại làm như vậy, nhất thời cô chỉ biết trừng mắt nhìn gương mặt đang bị ham muốn khống chế của hấn.

Nụ hôn này mang theo sức mạnh đủ hủy diệt lòng người khiến Liên Kiều sợ sệt, cô tự dưng có ý muốn chạy trốn, nhưng cánh tay hấn khóa chặt cô khiến cô không có chút sức lực nào đẩy hấn ra mà ngược lại còn giống như bị một lực hấp dẫn nào đó kéo cô trở lại trong ngực hấn.

Rồi từ từ, sự khống chế biến thành ôm chặt lấy, Hoàng Phủ Ngạn Tước ngoài việc hôn cô đến không thở nổi còn ôm cô sát sao vào lòng đến gió cũng không lọt qua được.

Cho đến khi hai người sắp hụt hơi, Hoàng Phủ màu tím mới từ từ buông cô ra.

‘Anh ...’ Liên Kiều hít từng ngụm lớn không khí, đôi mắt màu tím ngầy ngẩn nhìn hấn.

Cô thấy cả người mình vương vít toàn là mùi vị của hấn, ngay cả không khí hình như cũng chỉ còn mùi long diên hương ...

‘Chết tiệt!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn đôi môi cô bị mình hôn đến đỏ rực, cơ thể căng thẳng muốn lấy mạng hấn, hấn không ngờ nha đầu này sẽ mang đến tình sự rung động lớn đến vậy.

‘Em mà còn ngây ngốc như vậy nhìn anh, anh liền ngay tại đây muốn em!’ Âm thanh trầm thấp bị mài mòn đến cực điểm, trên trán hiện ra sự bức dọc và nóng nảy trước giờ chưa từng có.

Trời ạ, tuy rằng buông cô ra đúng lúc nhưng mà sự mềm mại và thơm tho của đôi môi cô cứ vương vít trong đầu hấn không xua đi được, nhất là khi nhìn thấy ánh mắt ngây thơ mà kinh ngạc của cô đang nhìn mình, hấn chỉ muốn một ngụm nuốt cô vào bụng.

Liên Kiều bị câu nói của hấn dọa đến, lập tức phóng mắt nhìn đi chỗ khác, tuy cô không biết người đàn ông này rốt cuộc là thế nào, vừa nãy hấn còn như một người anh trai dịu dàng như nước, một phút sau đó biến thành một người đàn ông đáng sợ, nhưng cô biết mình nếu như không nghe lời hấn, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Đây là cảm giác duy nhất mà lúc này trực giác của cô mang đến.

Chương 10: Chọc giận rồi

Qua rất lâu Liên Kiều mới ngẩng đầu lên, lại đột nhiên phát hiện đôi mắt sắc bén của hấn vẫn chăm chú nhìn cô không chớp dọa cô sợ hết hồn lần nữa cúi đầu xuống.

Trời ơi, mình sao vậy? Không phải trước giờ trời không sợ đất không sợ sao, thế nào mà lại đi sợ một đôi mắt chứ? Mà trong lòng vẫn rất hoang mang sợ sệt, hấn hai ngày trước đều không phải như thế, thế nào hôm nay lại như trở thành một người khác vậy?

‘Cung Quý Dương, anh ... anh sao vậy?’

Liên Kiều kiên trì hỏi, cô khoanh tròn hai tay, nhìn hấn ở trước mặt cô, xa lạ đến nỗi làm người ta không rét mà run.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ánh mắt như dao, có chút phiền lòng phẩy tay: ‘Đừng gọi anh là Cung Quý Dương!’

Liên Kiều cả người run rẩy, xong rồi, hấn đang giận có phải không? Ngay cả tên cũng không cho cô gọi? Nhưng mà ... nhưng mà Liên Kiều thế nào cũng không nghĩ ra mình đắc tội với hấn chỗ nào?

Nhìn bộ dạng buồn rầu của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút hối hận lần đầu lòng, Cung Quý Dương cái tên này là hấn tự gán mình, cô gọi như vậy cũng bình thường thôi, sao bản thân nghe xong lại thấy rất không thoải mái.

Còn nữa ...

Ánh mắt hắn quét sang cô, đột nhiên phát hiện cô nhóc này không giống với những người phụ nữ khác hắn đã gặp, cô tuy là hơi nghịch ngợm nhưng lúc nào cũng khiến hắn có một sự xung động muốn bảo vệ cô, là một loại suy nghĩ muốn bảo vệ xuất phát từ rất sâu trong lòng hắn.

Nhưng, hắn đang nghĩ gì đây chứ? Lúc đầu hoàng thất Mã Lai đề xuất chuyện hôn nhân, hắn cứ một mực phủ quyết, bởi vì vậy mà mẹ hắn nói đến suýt khô cả họng, nha đầu này không phải người ngoài, chính là người vợ gia đình muốn cưới cho hắn.

Hắn sao lại nảy sinh loại cảm giác này với cô chứ? Nhất định là ảo giác, ảo giác!

Hoàng Phủ Ngạn Tước đang rầu rĩ nghĩ ngợi, lúc này bên tai chợt vang lên âm thanh cắt đứt dòng suy tư của hắn.

‘Híc ...’ Là tiếng khóc của Liên Kiều, nước mắt từng giọt từng giọt từ khóe mắt đỏ ửng của cô rơi xuống, gương mặt rất ủy khuất.

‘Nha đầu, sao lại khóc?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước bị tiếng khóc của cô dọa đến có chút hoảng loạn vội vàng rút khăn giấy giúp cô lau nước mắt.

Nhìn thấy nước mắt của cô so với giết hắn còn khó chịu hơn!

Liên Kiều đã khóc không thành tiếng, lại thêm vừa nảy sợ hãi qua làm cô càng thảm thương hơn.

‘Anh ... anh đang giận ... giận em, còn không ... không cho em gọi ... tên anh, ngay cả anh ... anh cũng ghét em ... không cần em ...’

‘Anh làm gì có? Không có, nha đầu đừng nghĩ lung tung!’

Mồ hôi trên trán Hoàng Phủ Ngạn Tước sắp tuôn xuống, hắn lúc nào thì ghét bỏ cô? Nhất là nụ hôn khi nảy suýt nữa khiến hắn phạm sai lầm càng lớn hơn!

Nếu như cô chỉ là một cô gái bình thường, hắn có thể sẽ không chút do dự mà muốn cô, nhưng mà ... cô lại là cô gái muốn cùng hắn kết hôn mà hắn đã sớm tỏ rõ thái độ của mình là không muốn cưới, thế nào lại có thể xâm phạm cô được chứ?

‘Anh ... anh thật là không có ghét em chứ?’

Liên Kiều thật lo sợ người đàn ông này sẽ không để ý đến cô nữa, cô ngẩng đầu, ánh mắt tội nghiệp nhìn hắn.

Không biết tại sao chỉ cần có người đàn ông này bên cạnh cô liền cảm thấy rất vui vẻ, cũng rất an tâm, tuy chỉ là quen biết mấy ngày ngắn ngủi nhưng lại có cảm giác rất quen thuộc như đã quen biết rất lâu rất lâu rồi.

Tim Hoàng Phủ Ngạn Tước hung hăng co rút, hắn đưa tay nhẹ nhàng lau nước mắt của cô: ‘Yên tâm đi, anh không ghét bỏ em, em rất dễ thương!’

Liên Kiều nghe lời này đang khóc lại cười, gương mặt nhỏ lần nữa vùi vào ngực hắn, cực kỳ quyến luyến nói: ‘Đây là anh nói nha ...’

Biết sự quyến luyến của cô đối với mình, lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước lại đau, hắn hít sâu một hơi, gật đầu: ‘Anh nói là giữ lời!’

Liên Kiều lần này hoàn toàn yên tâm, trên mặt sự ỷ lại không hề giấu giếm, cô nghiêng mặt, qua màn nước mắt nhìn hắn, trong lòng than nhẹ: ‘Anh đối với em thật tốt, cũng giống ông nội vậy, ồ, không phải, thật ra lúc em còn nhỏ, cha em cũng rất thương em, nếu anh là cha em thì tốt rồi ...’

Câu này cô nói thật lòng, có trời mới biết, từ năm cô mười tuổi đã vô cùng hâm mộ các bạn có cha mẹ thương yêu, đáng tiếc, cô chỉ có ông nội thương cô, rất lâu chưa từng hưởng qua sự yêu thương cha mẹ dành cho.

Lời cô nói lại làm Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày, tay khẽ nâng cằm cô lên, đôi mắt như chim ưng nhìn xuống ...

‘Em nói gì?’

Nếu như hấn không phải bị bệnh già lãng tai, thì chắc là nghe lầm đi. ‘Nếu anh là cha em thì tốt rồi??’ Nha đầu đáng chết này, lại dám nghĩ như thế.

Liên Kiều sững sờ nhìn ánh mắt âm u của người đàn ông trước mặt, cô lại nói sai cái gì sao? Hay là lại làm cái gì đắc tội hấn?

‘Nha đầu, anh không phải cha em, em đừng bao giờ nghĩ tình cảm anh dành cho em là tình cha con!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước chậm chậm thốt lên một câu, từng chữ từng chữ thốt ra như muốn đè nén tình cảm của hấn.

Liên Kiều nuốt một ngụm nước bọt: ‘Em ... em lúc này chỉ là ví dụ vậy thôi, tuổi tác của anh đương nhiên không thể làm ba em rồi, nhiều nhất thì chỉ làm được anh trai thôi ...’

Tiếng nói của cô càng lúc càng nhỏ, người đàn ông này thế nào mà nói trở mặt liền trở mặt đây? Chẳng lẽ là cho bản thân ảo tưởng một chút cũng không được sao? Mấy ngày này tình thương của hấn đối với cô thật giống như tình thương của cha mà, yêu thương cô, bao dung cô, đối với sự bướng bỉnh của cô cũng chỉ là mỉm cười bỏ qua.

Nhưng ... thế nào sau hành động ngoài ý muốn của hấn với cô, tính tình đều thay đổi thế này.

‘Hắc ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đột nhiên đứng dậy, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi ...

‘Anh cũng không phải cái gì anh trai của em! Nói xong gương mặt u ám bước ra cửa.

‘Phanh ...’ Một tiếng lớn, cửa bị hấn hung hăng sập lại sau lưng, che mất thân hình cao lớn của hấn.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Liên Kiều, cô sớm đã ngây ngốc, vẻ mặt hoang mang không biết mình lại làm sai cái gì.

8. Quyển 2: Chương 11-20

Chương 11: Thất vọng nhỏ

Bầu trời xanh trong không một gợn mây, khắp nơi gió nhẹ hiu hiu, cuộc thi vận động toàn trường đã bắt đầu, khi cuộc thi vận động kết thúc cũng là kỳ nghỉ lễ vui vẻ đến, đây là chuyện mà các sinh viên thích nhất.

Môn thi cuối cùng trong cuộc thi vận động là bơi lội, đây cũng là môn thi được các bạn sinh viên quan tâm nhất.

‘Này, củ cải nhỏ, dựa vào cô mà muốn thắng tôi? Tôi nghe nói cô nước đến chân mới nhảy nha!’ Thù Đế trên người mặc bộ đồ bơi xin đẹp, lộ rõ dáng người đáng để kiêu ngạo, mặt khinh khỉnh nhìn Liên Kiều đứng ở cạnh bên.

Cô ta có năng lực gì mà có thể hấp dẫn vị khách mời mà hiệu trưởng đặc biệt mời đến để trao học bổng Cung Quý Dương? Luận tướng mạo, cô Liên Kiều này tuy cũng xinh xắn nhưng cũng không có gì quá xuất chúng, luận dáng vóc, nhìn bộ dạng cô ta thế này, dáng người không cao, chỉ như một phụ nữ còn chưa trưởng thành, chỉ có thể gọi là cô nhóc, tuyệt không thể coi là phụ nữ!

Cho nên Thù Đế vừa nhìn thấy cô đã nghĩ đến củ cải nhỏ.

Liên Kiều khịt mũi: ‘Tôi nghĩ thắng một người ngực to não nhỏ như cô thì dư sức!’

‘Cô nói gì?’

Thù Đế hận không thể một phát đẩy cô xuống nước, lại còn dám nói cô ngực to não nhỏ, cô nói thế nào cũng là một nghiên cứu sinh của khoa y.

‘Thù Đế, thôi đi, ban giám hiệu đang nhìn xem, đừng nháo nữa!’ Một đồng bọn của Thù Đế bên cạnh nói.

Đứng bên cạnh Liên Kiều là Phi Nhi, cô cũng ném về phía Liên Kiều một ánh mắt cảnh cáo, bảo cô đừng làm loạn.

Liên Kiều cũng liếc nhìn Thù Đế, sau đó quay mặt về hướng khác, thật là nực cười, cô nếu không thắng được cái cô ‘Đu đủ’ này thì không phải là quá mất mặt sao.

Qua chuyện lần trước bị chìm trong nước, Liên Kiều đã hết cảm giác sợ nước, cô vốn là một người thông thạo bơi lội, đừng nói là thắng cô ‘Đu đủ’ này, muốn đoạt chức quán quân cũng không phải quá khó khăn, xem ra chuyện bị chìm này chỉ có lợi không hại, để cô nhớ lại một đoạn dĩ vãng, đau khổ khóc một trận nhưng lại khiến cô có lại dũng khí bơi lội.

Thực ra tất cả đều phải cảm ơn cái tên Cung Quý Dương kia, chỉ là ... từ lần trước chọc giận hắn đến giờ đã không thấy bóng dáng hắn đâu.

Mà mấy hôm nay lúc tập bơi cũng không thấy hắn, hỏi quản gia trong biệt thự, quản gia cũng chỉ nói thiếu gia rất bận, mỗi ngày đều về nhà rất muộn.

Liên Kiều cho đến giờ cũng không hiểu mình đắc tội với hắn chỗ nào! Người đàn ông này, nói trở mặt liền trở mặt, ai nói lòng dạ đàn bà khó lường, lòng dạ đàn ông so với kim trong đáy nước còn khó dò hơn.

Nghĩ đến đây Liên Kiều bụng đầy lửa giận. Bởi vậy mới nói, hôm nay cô nếu như cả ‘Đu đủ’ cũng không thắng được thì cơn giận này không biết phải phát tiết vào đâu.

‘Chuẩn bị ...’ Trọng tài giơ cao súng hiệu.

Tất cả sinh viên tham gia thi đấu đều làm tốt chuẩn bị.

‘Phẳng ...’ Một tiếng súng, các nữ sinh viên đều xinh đẹp như nàng tiên cá nhảy xuống nước, từng bóng từng bóng người nhanh chóng lướt về phía trước.

Đội cổ vũ đã sớm ở bên hồ nhảy nhót la hét cổ vũ, nhất thời tiếng cổ động, tiếng hoan hô lấp hết những âm thanh khác.

Lần thi đấu này là bơi hỗn hợp, là thi đấu toàn năng bao gồm bơi bướm, bơi sải, bơi ếch và bơi ngựa, mỗi kiểu bơi ¼ cự ly, mà các thí sinh phải thực hiện đầy đủ 4 kiểu bơi này, ai đến đích trước là người thắng cuộc.

Mỗi sinh viên thi đấu đều là rất giỏi, cách biệt về khoảng cách cũng không đáng kể, cho đến vòng thứ hai mới bắt đầu kéo giãn khoảng cách.

Dẫn đầu là Thù Đế và Liên Kiều hai người, hai cô bám đuổi nhau thật sát, tất cả sự chú ý của mọi người đều rơi trên người hai người bọn họ.

Phát giác ra Liên Kiều có thể theo kịp tiết tấu và tốc độ của mình, lòng Thù Đế càng tức giận, nha đầu đáng chết này không phải là mới học bơi sao? Thế nào lại bơi được nhanh như thế?

Mà Liên Kiều bên này lại để hết tâm tư vào việc thi đấu, qua mấy ngày luyện tập, cảm giác quen thuộc khi tiếp xúc với nước đã quay về, cô từ nhỏ đã thích nước, thích bơi lội, tuy nói chuyện phát sinh năm cô mười tuổi là một đả kích trí mạng nhưng dưới sự giúp đỡ của người đàn ông đó, cô rốt cuộc cũng đã xua đi hết bóng ma, ừ, nếu như lần này có thể thắng, nhất định hắn sẽ rất vui đi, chắc là sẽ không giận mình nữa!

Nghĩ đến đây Liên Kiều càng có thêm động lực, cô vận thêm sức, đẩy nhanh tốc độ.

Ở đường bơi kế bên Thù Đế rõ ràng cảm thấy khoảng cách càng lúc càng xa, cô cả kinh thất sắc, thậm chí chậm lại động tác, hung hãn gầm lên: ‘Nha đầu thói, một cuộc thi cũng không nhường ta!’

Đáng tiếc Liên Kiều đang chìm trong thế giới của mình, căn bản là không nghe được tiếng kêu của cô ta.

Thù Đế tức giận nhìn khoảng cách giữa hai người, cô biết cho dù bây giờ mình cố gắng đến mấy cũng không đuổi kịp nữa, cũng là nói ... cô thua rồi.

Quả như dự đoán, vòng cuối cùng Liên Kiều là người đến đích trước, tiếng hoan hô và vỗ tay vang dậy toàn trường.

‘Oa, Liên Kiều, mình thật kiêu ngạo vì cậu, cậu về nhất nha, rất thần kỳ. Cậu không phải không biết bơi sao? Sao lại có thể thắng được đám người đó?’ Phi Nhi tiến lên ôm chặt cô, vẻ mặt hưng phấn.

Trong tiếng vỗ tay và hoa tươi, Liên Kiều cười đến sáng lạn, cô vô thức nhìn xung quanh rồi lại thất vọng phát hiện ra ... bóng dáng đàn ông quen thuộc vẫn như cũ không thấy ...

Quá đáng ghét mà, cô thắng được cái cô ‘Đu đủ’ đó hẳn lại không đến cùng cô chia vui.

Khi hiệu trưởng tự tay đưa chiếc cúp thủy tinh cho cô, còn chưa đợi ông nói xong lời chúc mừng, Liên Kiều đã vội vàng ôm cúp nhảy xuống bục trao thưởng, chạy mất dạng.

‘Này nha đầu này ...’ Hiệu trưởng không hiểu chuyện gì.

Chương 12: Gặp một màn ám muội (1)

Hùng hổ như xe tăng Liên Kiều xông thẳng lên ngôi biệt thự xa hoa kia.

Khi cô leo qua tường tiến vào trong biệt thự, gương mặt nở nụ cười giảo hoạt như chuột con vừa tìm thấy mồi, vô cùng đắc ý.

Liên Kiều chính là muốn cho Cung Quý Dương một sự ngạc nhiên vui vẻ, cô len lén tiến vào ngôi biệt thự, trên tay vẫn cầm phần thưởng là chiếc cúp thủy tinh, nghĩ chắc hẳn sẽ rất vui mừng vậy thì sẽ không còn giận mình nữa.

Nhưng mà người đàn ông này lòng dạ cũng quá hẹp hòi đi, đến bây giờ cô cũng không biết mình đắc tội với chỗ nào, thật là, trước khi phán án cũng phải cho người ta biết tội danh chứ.

Nghĩ đến đây, Liên Kiều liền hùng dũng tiến vào sảnh chính của biệt thự.

Trong biệt thự yên tĩnh cực kỳ, cả một bóng người làm cũng không có, chẳng lẽ là đang giờ nghỉ?

Liên Kiều có chút lo lắng, trời ạ, cái tên đó chắc là đang ở trong biệt thự chứ, nếu không mình lại trở thành kẻ đột nhập vào nhà người ta rồi, nếu bị gán cho cái tội danh này quả thật không đáng rồi.

Đi qua sảnh chính, Liên Kiều đảo mắt một vòng xung quanh rồi bước lên lầu, khi đi ngang qua một gian phòng trên lầu hai, cô nghe mơ hồ có tiếng người, nhưng âm thanh này rất kỳ lạ, giống một tiếng rên hơn ...

Liên Kiều hơi sững người, liền nín thở, sau đó từng bước từng bước tiến về nơi phát ra âm thanh đó ...

Cô nhớ ở đây có một phòng khách nhỏ, cửa phòng chỉ khép hờ, đi đến gần liền có thể nghe rõ tiếng rên rĩ không kìm được truyền đến.

Bước chân cô hơi ngừng lại. Trời ạ, là tiếng phụ nữ, hình như rất khó chịu ... đây là ...

Vốn trí tưởng tượng phong phú Liên Kiều nghĩ đến một màn máu me trong phòng, chắc là một người làm trong biệt thự, nhất định là một phụ nữ bị đánh trọng thương hoặc là gãy tay gãy chân gì đó đang ở trong phòng này ...

Nghĩ đến đây, cô không tự chủ được sợ run người ... đúng rồi, chắc là như vậy, nếu không biệt thự này sao lại yên tĩnh đến thế, chắc là cái tên Cung Quý Dương kia quá biến thái, hành hạ người làm trong nhà rồi.

Nhưng đây là biệt thự Bán Sơn, người bình thường khó mà đến được tại vì thuộc về đất tư nhân, nếu thật giết người diệt khẩu gì đó cũng là thần không biết quỷ không hay rồi.

Trời ơi!

Càng nghĩ mặt Liên Kiều càng trắng bệch, cô đang nhấc chân định chạy thì lại nghe ...

‘Ân ...’

Tiếng ngậm nga kiều mị của một phụ nữ lần nữa lọt vào tai cô làm cô ngừng chân lại.

Âm thanh này rất kỳ quái, thế nào lại vừa giống như đau khổ lại giống như vui sướng chứ?

Liên Kiều quyết định rón rén bước lên xem, cô khẽ đẩy cửa, trong chớp mắt lại bị một màn trước mắt làm cho hoảng sợ đến tròng to mắt.

Cô quả nhiên nhìn thấy một phụ nữ, mà còn là một phụ nữ trên người không mảnh vải, nhưng ... ngoài người phụ nữ đó còn có một người đàn ông, gương mặt quen thuộc của người đàn ông như đập vào mắt cô.

Thân thể mềm mại đầy đặn của người phụ nữ vì sự tiếp xúc kịch liệt của người đàn ông mà bám chặt vào người hắn, miệng không ngừng ngậm nga ...

‘Ấn ... em chịu không nổi rồi ... đủ rồi ...’ Người phụ nữ tuy mở miệng xin tha như thân thể vẫn như rắn quấn lấy thân người đàn ông không buông.

Người đàn ông không nói gì chỉ thấy hắn hung hãn bám lấy vai người phụ nữ dùng sức luật động, giống như một kiểu phát tiết, lại giống như phóng thích một loại dã tính thiên sinh, hai người cứ thế dính sát vào nhau.

Lửa nóng bao lấy hai người, từng tràng tiếng ngân nga không dứt, quá nhiệt tình đến nỗi không phát hiện trong phòng đã có thêm một người.

Phanh

Chiếc cúp thủy tinh trượt từ tay Liên Kiều xuống đất phát ra một tiếng động.

Tiếng động khiến cho Liên Kiều hoàn hồn lại, sau đó đôi mắt sắc bén của người đàn ông cũng quét về hướng cô.

‘Xin ... xin lỗi ...em ... em ...’

Tự dưng Liên Kiều thấy rất hoảng sợ, cô vô thức đóng lại cửa phòng, tim, chợt thất lại đau đớn.

Trong phòng lại truyền đến tiếng nói kiêu mị của người phụ nữ, ‘Anh thật đáng ghét nha, đều bị người ta nhìn thấy ...’

‘Em không muốn sao? Hử?’ Tiếng nói trầm thấp Hoàng Phủ Ngạn Tước mang theo một tia ái muội.

‘Muốn ... người ta muốn mà ...’ Tiếng người phụ nữ theo sự kích thích của hắn lại tiếp tục ngân nga.

Liên Kiều ngơ ngác đứng trước cửa phòng, trong tai vang vọng tiếng thở hào hển của người phụ nữ, cô nhất thời không phản ứng kịp, hoang mang nhắc chân chạy đi ...

Nước mắt trong nháy mắt đã tràn đầy hốc mắt, cô không biết mình làm sao nữa, trong lòng chỉ còn lại hoang mang và vô lực, lại giống như một loại sợ hãi, là cái loại sợ hãi bị người ta bỏ rơi, nhất thời cô thấy cả thế giới của mình như sụp đổ ...

Nhiều năm như vậy, mỗi lần bị người ta sau lưng chê cười là không giống người bình thường cô cũng không khóc, mỗi lần thấy bản thân cô độc cô cũng không khóc, khi chỉ còn cô và ông nội dựa vào nhau mà sống cô cũng không khóc, khi cô bị cái cô ‘Đu đủ’ kia bức hiếp cô cũng không khóc. Nhưng hôm nay, nhìn thấy một người phụ nữ xa lạ nằm dưới thân người đàn ông, nhìn thấy hắn không thèm để ý đến mình cô đã khóc. Một nỗi đau làm tim như thắt lại, xuyên qua lục phủ ngũ tạng, thậm chí là thấu đến tận xương tủy, đau đến không nói nên lời.

Chạy thẳng đến phòng sách, Liên Kiều rút cuộc nhịn không được xông thẳng vào, khóa chặt cửa lại sau đó giống như một chú cừ non phủ phục dưới đất, nước mắt không ngừng rơi trên đôi gò má.

Chương 13: Gặp một màn ám muội (2)

Liên Kiều vốn rất đơn thuần, một màn kinh tâm động phách như vậy chưa từng thấy qua, nên sợ hãi, hoang mang và đau khổ, tất cả cảm xúc đều trong lúc này trộn lẫn làm cô toàn thân run rẩy ...

‘Cung Quý Dương đáng chết, đồ củ cải lăng nhăng, đồ biến thái, nói lời không giữ lời ...’ Vừa khóc cô vừa mắng mỗ Hoàng Phủ Ngạn Tước không tiếc lời.

Cô không biết sao tim cô như bị vỡ một mảng lớn, cảm thấy người mình tin tưởng nhất, người đàn ông có thể mang lại cảm giác an toàn nhất ình thế mà cũng bỏ rơi cô.

‘Anh thích người khác không để ý em nữa ... đồ lường gạt ... hu hu ...’

Qua không biết bao lâu, tiếng khóc của Liên Kiều dần dần biến thành tiếng nức nở sau đó mới nín hãm.

Sau đó tiếng bước chân trầm ỏn thảng về phía cửa phòng đập vào tai Liên Kiều.

‘Ra đây!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước dùng sức đập cửa, từ mấy tiếng đập cửa này cũng có thể thấy rõ sự không vui của hắn.

Nha đầu này thật phiền, ở trong phòng này trốn hơn một tiếng rồi, tiếng khóc không ngừng của cô khiến hắn hết sức bức bối lẫn nóng nảy không thôi.

Vốn dĩ hai ngày nay hắn bị những suy nghĩ lẫn cảm xúc phức tạp làm cho rối rắm, hắn không hiểu vì sao hình bóng cô cứ luẩn quẩn trong đầu, lúc cô giận dữ, lúc cô bướng bỉnh, lúc cô ngọt ngào như một viên kẹo nép vào lòng hắn, thậm chí lúc cô giả trò nghịch ngợm cũng không giờ phút nào ra khỏi đầu hắn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước giờ vẫn là người trầm ỏn, tao nhã, bây giờ lại bị một cô nhóc còn chưa trưởng thành làm cho trong lòng nảy sinh một sự kích thích và xung động mà hắn cũng phải kinh ngạc.

Bởi vậy, hắn chẳng thà tìm một người phụ nữ khác, muốn dùng cơ thể phụ nữ để bài trừ những cảm xúc dị thường trong lòng, hắn chỉ muốn xem cô như em gái, một cô nhóc chưa hiểu chuyện đời như cô làm sao có thể là người phụ nữ cùng hắn dặt tay đi suốt cuộc đời chứ.

Nhưng hắn lại phát hiện suy nghĩ này của hắn bởi vì sự xông vào của cô hôm nay phá vỡ hết, sau khi thấy cô hắn không còn cách nào hoàn thành chuyện mà một người đàn ông cần làm.

Phát hiện này làm hắn càng bức bối. Hắn sắp điên rồi! Nhất là khi nghe tiếng cô khóc.

‘Em ra đây cho anh ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước sốt ruột đập cửa lần nữa.

Trong phòng sách vẫn im lặng...

Phanh ...

Cửa phòng sách bị Hoàng Phủ Ngạn Tước một cước đá văng, từ lực đá mạnh mẽ có thể nhìn ra hắn đã rèn luyện từ nhỏ.

Thân hình cao lớn che hết ánh sáng từ ngoài chiếu vào phòng sách, phủ lên đầu của Liên Kiều cách đó không xa.

Mặt hắn hơi sượng lại rồi trở nên u ám, rất khó coi.

Chỉ thấy thân mình nhỏ bé của Liên Kiều ngồi co ro, mái tóc dài tán loạn hai bên, đôi mắt màu tím đầy nước mắt lúc này đang sợ hãi nhìn hắn, cả người như một chú mèo nhỏ đang run rẩy bầy.

‘Ra đây, đừng trốn trong đó nữa!’ Ánh mắt vốn thâm sâu khó lường chợt xẹt qua một tia quan hoài dù giọng nói vẫn lạnh lùng.

‘Không muốn!’

Liên Kiều nhắm mắt lại, lắc đầu không ngừng, sau đó giấu mặt giữa hai chân.

Cô không biết sự bướng bỉnh của mình càng làm hắn tức giận, chỉ thấy đôi mắt sắc bén của hắn hơi híp lại, chân bước vội lên phía trước, đưa tay kéo cô đứng dậy ...

‘Nha đầu này sao càng lúc càng không nghe lời vậy?’

‘Hừm, dựa vào cái gì mà em phải nghe lời anh, ếch thôi!’

Liên Kiều vừa nghĩ đến đáng lý mình là người dựa vào ngực hắn thế nhưng vừa rồi người phụ nữ kia ... lồng ngực rộng rãi kia lại bị một người phụ nữ khác hôn hít, cô liền tức không chịu nổi.

Cô liền xoay mặt qua một bên, về mặt xem thường.

‘Chết tiệt, em nói lại lần nữa xem!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước bắt mắt nhìn vẻ mặt coi thường của cô, đôi mắt đen mun lóe lên một tia dọa người.

Ai ngờ Liên Kiều lần nữa nghển cổ, hùng hổ nhìn vào mắt hấn miệng thốt: ‘Muốn em nói một trăm lần em cũng nói, ếch thối, ếch thối, ếch ...’

Câu cuối cô gần như nhón chân lên hét vào tai hấn, biểu thị trong lòng vô cùng giận dữ.

‘Em lại còn dám trút giận vào anh?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước một tay khóa chặt người cô, ánh mắt nóng nảy chuyển thành lạnh lẽo: ‘Nha đầu này, em thật không biết phép tắc!’

‘Em có sao? Con mắt nào của anh thấy em đang trút giận?’

Liên Kiều làm mặt xấu, trừng mắt nhìn hấn: ‘Tính tình em trước giờ đều như vậy, chẳng lẽ không được sao?’

Viên mắt do khóc đã sưng đỏ lên, vẫn còn vương lên, đôi mắt sòng sánh ba quang màu tím, giọng nói bướng bỉnh không phục thét lên với hấn xong lại còn không kìm được ngáp một cái ...

Buồn ngủ quá, khóc đến buồn ngủ luôn!

Đều tại cái con ếch thối này. Trước giờ vẫn cứ nghĩ hấn là hoàng tử lại không nghĩ hấn quả thực là một con ếch, Liên Kiều bây giờ hận thấu Andersen rồi, cái gì mà ếch có thể biến thành hoàng tử chứ, theo cô thấy cái con ếch trước mặt cho dù tao nhả hơn nữa cũng không thể nào trở thành hoàng tử được.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn vẻ mặt rõ ràng đang tức giận của cô lại ngáp một cái, trong lòng vừa buồn bực vừa buồn cười, hấn nhường mày, gương mặt anh tuần không mang chút cảm xúc nào: ‘Em mau chóng ngoan ngoãn bước ra cho anh!’

Nói xong hấn đột ngột buông tay, thân hình cao lớn sau đó biến mất sau cánh cửa, nhất thời phòng sách chỉ còn lại một mình Liên Kiều.

Hấn thật sự tức giận, hai ngày nay rất tức giận, mà nguyên nhân của sự tức giận đó là do hấn phát hiện trong nội tâm của mình có điều không ổn, hấn rất để ý chuyện Liên Kiều xem hấn là trưởng bối mà đối đãi, càng khó chịu khi cô ngọt ngào gọi hấn là anh trai, mặc dù hấn tự nhủ lòng cứ xem cô là em gái, cái tâm tình mâu thuẫn này cứ làm hấn phiền não không thôi.

Chương 14: Hôn đến nghiện (1)

Trong phòng sách rất yên lặng ...

Liên Kiều ngơ ngẩn nhìn theo bóng dáng đã sớm mất hút ngoài cửa phòng, trong lòng chỉ còn một mảnh thất lạc.

Hấn quả nhiên không để ý mình!

Đang lúc thất thần ...

Sự yên tĩnh trong căn phòng đột ngột bị tiếng bước chân đang bước nhanh đến phá mất.

Liên Kiều vẻ mặt nghi hoặc nhìn về phía bóng dáng đã quay trở lại đến cửa.

‘Nha đầu, qua đây!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không hiểu sao lại quay trở lại, vẻ phần nộ khi nãy hoàn toàn biến mất, như là chưa hề phát sinh qua chuyện gì, hấn ưu nhã đứng dựa vào cửa, mang theo một chút tà khí không giống với khí chất trước giờ của hấn làm cả con người đều như đang phát sáng, hết sức thu hút.

Liên Kiều thận trọng nhìn biểu tình bình thản của người đàn ông, trong lòng tự dưng lại có chút sợ sệt, cô chẳng thà hấn cứ la hét lớn tiếng với mình, cũng không muốn nhìn thấy hấn như bây giờ.

Bởi vì nhìn dáng vẻ bây giờ của hấn Liên Kiều không nắm bắt được thực ra trong lòng hấn đang suy nghĩ gì.

Cô vẫn ngoan ngoãn đi ra, thực ra là lần theo vách tường từng bước từng bước rón rén đi ra, cảm thấy đôi mắt như chim ưng của hấn đang dõi theo từng cử động của mình, lưng cô chợt lạnh run.

Cái gì chứ, rõ ràng là hắn không đúng mà, lại còn làm ra vẻ như muốn hỏi tội mình. Làm như cô thích nhìn một màn kia lắm vậy? Có trời biết, nếu như biết trước đến đây lại gặp phải chuyện này, đánh chết cô cũng sẽ không đến.

Khi còn cách hắn khoảng một mét, đột nhiên hắn đưa tay kéo cô qua, thân mình Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng theo đó áp vào tường, hai cánh tay vừa vịn chặn hai bả vai cô, bao vây cô trong vòng vây của hắn không thể thoát được.

‘Cho anh biết, tại sao lại khóc?’

Giọng nói đã khôi phục lại như bình thường, trầm thấp say lòng người, so với tiếng rống khi nãy quả thật như hai người khác nhau.

Mùi long diên hương nhàn nhạt tỏa xung quanh hai người, cộng với mùi hương thanh mát của hoa cỏ trên người cô, mỗi một lần hít thở đều là mùi vị của hai người.

‘Em ... em ...’ Liên Kiều không biết phải trả lời hắn thế nào, chỉ biết ập a ập ứng.

Chiếc cằm nhỏ tinh tế bị Hoàng Phủ Ngạn Tước nhắc lên để mắt cô nhìn thẳng vào mắt hắn, từ từ thốt lên: ‘Nói, tại sao khóc?’

Hắn cũng không biết bản thân thế nào nữa, tự dưng rất muốn đi tìm hiểu xem trong lòng cô đang nghĩ gì.

Liên Kiều nhìn vẻ mặt ôn nhu của hắn, thế nào cũng không thể liên hệ người đàn ông vừa nãy triền miên với người phụ nữ kia với người đàn ông trước mắt, nhưng ... quả thật là cùng một người nha.

Nhìn mãi nhìn mãi, gương mặt anh tuấn của hắn chợt trở nên mơ hồ, một làn sương mù nhàn nhạt phủ mờ đôi mắt tím của cô.

‘Anh .. anh không thương em nữa!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi co rút, nhìn thấy cô nước mắt lem nhem, bộ dạng chật vật như vậy chỉ hận không thể hung hăng ôm cô vào lòng, nhưng lại sợ dọa đến cô.

‘Sao lại nghĩ như thế?’ Hắn cố gắng đè nén tình cảm, âm thanh trầm thấp nói.

‘Vốn là vậy mà!’

Liên Kiều nghiêng đầu nhìn hắn, chỉ trích hắn: ‘Trong mắt anh chỉ có người phụ nữ kia thôi, anh chỉ thương cô ấy, cô ấy là vợ anh phải không? Anh không phải là nói qua là sẽ thương em sao, hu hu ...’

Bên tai lại lần nữa vang lên tiếng thút thít của cô.

Hoàng Phủ Ngạn Tước day day huyết Thái dương, lại khóc rồi ...

‘Được rồi được rồi, nha đầu em đừng khóc nữa ...’

Hắn chỉ biết vụng về dỗ dành cô, không biết phải nói thế nào mới tốt, trong lòng có một sự khổ sở không nói nên lời.

Hắn muốn ôm cô vào lòng nhưng lại bị cô đẩy ra...

‘Không thèm, trên người anh toàn là mùi vị của người phụ nữ khác, em không muốn anh ôm!’ Cô vừa khóc vừa nói.

Câu nói này làm Hoàng Phủ Ngạn Tước rất bất mãn, hắn trước giờ rất nhẫn nại lại bởi vì cô cứ liên tục bài xích hắn mà khiến hắn rất không vui.

Đôi mày rậm phút chốc chau sát lại với nhau, hắn bá đạo kéo cô dựa sát vào mình, tiếp theo lại cúi người xuống, thật chính xác đáp xuống môi cô.

Vốn là nụ hôn trừng phạt nhưng khi tiếp xúc với sự mềm mại của môi cô tất cả đều thay đổi, sự ngọt ngào của cô làm Hoàng Phủ Ngạn Tước không kiềm người càng có được càng tham lam, giống như chiếm được vật báu vậy, cực kỳ quyến luyến lại giống như bị nghiện, làm hắn động lòng không thôi.

Liên Kiều vốn không biết mình nên nhắm mắt lại, một giọt lệ vẫn còn vương trên má ... Hắn vậy là đang bắt nạt mình phải không? Sao lại đối xử với mình như thế?

‘Đáng chết, nhắm mắt lại!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không chịu nổi sự không nhập tâm của cô, nha đầu này thật không có tâm tư.

Nghe tiếng nói trầm thấp mà có uy đang ra lệnh ình, Liên Kiều bị hù đến vội vàng nhắm mắt, để cho đôi môi nóng bỏng kia lần nữa đáp xuống má cô, hôn lên giọt nước mắt còn đọng lại.

Cô cảm thấy cánh tay đang trụ lấy người mình dần dần siết lại, khiến cô suýt nữa thì không thở nổi, thật ra, nguyên nhân khiến cô không thở nổi chính là nụ hôn bá đạo kia ...

Mùi hương nam tính dễ chịu tràn ngập lồng ngực cô, tim cô đập thình thịch thịch như đánh trống, đập đến mặt cô nóng bừng bừng nhưng môi đỏ lười đỏ như muốn đem cô dung nạp vào nơi tình cảm sâu thẳm nhất, khiến cô suýt nữa thì không đứng vững ...

Còn may, bàn tay to lớn đã vững vàng chống ở sau lưng cô.

Đang lúc cô gần như hít thở không thông, Hoàng Phủ Ngạn Tước mới từ từ buông cô ra, đôi người sâu thẳm như bóng đêm khiến lòng cô lo lắng.

‘Đừng ...’ Liên Kiều cắn cắn môi, hai tay đẩy lồng ngực rần rỗi của hắn ra.

Người đàn ông này hôm nay rất kỳ lạ, không giống chút nào với cảm giác văn nhã ôn hòa trước đây.

Tại sao lại như vậy?

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn dáng vẻ ngây ngơ thẹn thùng đến đỏ mặt của cô, trong lòng như có một sợi tơ phe phẩy qua, ngón tay thon dài không kìm được vuốt ve đôi gò má của cô, tận hưởng sự mềm mại của làn da.

‘Nha đầu đáng yêu, em làm anh nghiện ...’

Chương 15: Hôn đến nghiện (2)

Hoàng Phủ Ngạn Tước lại áp người xuống, đôi môi đối khác mãi không thỏa mãn, lúc đầu là ôn nhu triền miên, rồi dần dần trở nên dạn dĩ bá đạo, giống như muốn chiếm hết linh hồn cô, khiến cô không hít thở nổi, đây quả thật là nụ hôn thể hiện hết dục vọng mãnh liệt của đàn ông.

Hắn dùng sức thu hẹp đôi tay giữ chặt cô trong lòng hắn, nhưng thân thể nhỏ nhắn không ngừng run rẩy trong lòng hắn khiến hắn không đành lòng thả lỏng ra, bàn tay hết sức dịu dàng vuốt ve bờ vai tuyết trắng của cô.

Cô đang sợ? Sợ mình sao?

Thở dài một hơi, lần nữa lại ôm cô vào lòng.

Nha đầu này ... rốt cuộc hắn phải làm sao đây?

‘Ai ...’

Trong phòng ngủ ký túc xá nữ, Liên Kiều dáng vẻ sống dở chết dở bò lên giường tầng trên, liên tục thở dài, giường dưới là bàn học của cô, vẫn còn vài quyển giáo trình ngành y gần như vẫn chưa đụng đến.

Mà trên đầu giường cũng như trên tường dán đầy hình thần tượng của giới trẻ, nào là Châu Du Dân, Phí Luân Hải lại còn Cổ Thiên Lạc một đám minh tinh lại còn đủ thứ đồ chơi lớn có nhỏ có chiếm gần hết một nửa.

Phi Nhi ở giường bên nghe tiếng thở dài của cô liền ngẩng đầu nhìn cô nói: ‘Mình nói nha tiểu tổ tông, một buổi sáng nay cậu đã thở dài ba trăm lượt rồi, mình thay cậu đếm đó, chuyện gì làm cho bạn nghĩ không thông vậy?’

Liên Kiều trở mình, lại thở dài một lần nữa, đôi mắt màu tím đảo đảo một vòng sau đó nhìn Phi Nhi: ‘Phi Nhi, mình có bệnh ...’

Phi Nhi bị dọa nhảy dựng, cô liền bỏ dở việc đang làm, chạy đến bên cạnh Liên Kiều, khẩn trương hỏi: ‘Có bệnh? Thế nào, chỗ nào không khỏe?’

Liên Kiều đưa tay chỉ vào ngực mình, ‘Ở đây của mình cứ buồn bực không thôi, muốn khóc lại không khóc được!’

Phi Nhi cực kỳ nghiêm túc nhìn cô, suy nghĩ: ‘Liên Kiều này, bạn có phải gặp phải chuyện gì không? Hôm qua bạn từ chỗ của anh ta về mà, cả đêm cứ buồn bực không vui.’

Liên Kiều vui vẻ vỗ vào cánh tay, ngay cả giọng nói cũng buồn bực: ‘Mình thấy anh ta cùng với một cô gái, nhưng anh ta nói anh ta thương mình nhất, mà còn ... mà còn ...’

Cô ngẩng đầu lên: ‘Mà còn hôn mình ...’

‘Cái gì?’ Tiếng Phi Nhi thét lên, chấn động cả màng nhĩ Liên Kiều.

‘Hắn không có bắt nạt bạn chứ? Có ... hay không ...?’

Nha đầu ngốc này, không có việc gì tự dưng lại chạy đến chỗ đàn ông ở làm gì, bị người ta ăn sạch còn không biết, chỉ có nha đầu ngốc này mới ngớ ngẩn như vậy, tự dưng dề vào miệng cộp.

Liên Kiều vẻ mặt suy sụp: ‘Bị hắn hôn có kể là bắt nạt hay không?’

Phi Nhi thở phào một hơi, còn may, còn chưa xảy ra chuyện gì quá đáng, nếu không người bạn tốt như cô cũng rất áy náy.

‘Liên Kiều, giờ mình hỏi bạn một vấn đề nghiêm túc nha!’ Biểu tình của Phi Nhi rất nghiêm trọng.

‘Ân, hỏi đi!’ Liên Kiều gật đầu.

Phi Nhi liếm liếm môi, nói: ‘Mình biết ban đầu bạn và Cung tiên sinh ở bên nhau chỉ có hai mục đích, thứ nhất là Thù Đế, thứ hai là vì cái vị hôn phu ngay cả gặp mặt cũng chưa từng của bạn, Hoàng Phủ Ngạn Tước, vị Cung tiên sinh này và vị hôn phu của bạn là bạn tốt của nhau, bây giờ hắn lại không chút tin tức, điều này chứng minh vị hôn phu của bạn không để ý gì đến chuyện này, nhưng Thù Đế thì bạn đã trút giận rồi, Liên Kiều, bạn có từng nghĩ qua lúc nào thì nên tách ra khỏi vị Cung tiên sinh này không?’

‘Tách ra? Tại sao phải tách ra?’ Liên Kiều không hiểu hỏi lại.

‘Bạn đúng là ngốc!’

Phi Nhi đưa tay xỉ trán Liên Kiều: ‘Bạn cũng nói rồi, bạn thấy hắn ta cùng với cô gái khác ở bên nhau, chẳng lẽ bạn cho rằng tình cảm của hắn đối với bạn là nghiêm túc sao? Mình sợ bạn bị tổn thương thôi!’

Liên Kiều nghe xong càng mù mờ: ‘Phi Nhi, bạn đang nói gì vậy? Mình không dễ dàng gì mới tìm được một chỗ dựa, hơn nữa hắn cũng nói rồi, sau này cũng sẽ thương mình, có lời của hắn, ai còn dám bắt nạt mình chứ?’

Phi Nhi thật tức không chịu nổi bởi vì cuối cùng cô đã hiểu được suy nghĩ trong lòng Liên Kiều một chút rồi.

‘Liên Kiều, bạn yêu Cung Quý Dương?’

Cô biết cứ trực tiếp hỏi thẳng còn hơn cứ nói gần nói xa, Liên Kiều cô bạn này những phương diện khác thì rất thông minh nhưng riêng phương diện cảm tình thì quả đúng là đồ ngốc.

Ai ngờ Liên Kiều không chút suy nghĩ trả lời ngay: ‘Yêu chứ, chẳng qua ... lúc hắn tức giận thì không yêu nữa, tại vì rất đáng sợ, nhưng những lúc khác thì hắn đều nhường nhịn mình, giống một người anh trai vậy!’

Phi Nhi nuốt một ngụm nước bọt, quả nhiên đúng như những gì cô nghĩ, Liên Kiều vốn là không hiểu tình yêu với tình anh em có gì khác nhau.

Trên đầu Phi Nhi như đang có một đàn quạ đen bay qua ...

Đương lúc Phi Nhi muốn giải thích một chút với Liên Kiều về hai thứ tình cảm này thì bên ngoài phòng ngủ, một bạn nữ chạy như bay vào, vẻ mặt hưng phấn vô cùng.

‘Tần Hương, sao bạn hưng phấn quá vậy?’ Sự chú ý của Liên Kiều ngay lập tức chuyển hướng, cô nhìn thấy nụ cười của Tần Hương cũng vui lây.

Trong phòng này, Liên Kiều nhỏ tuổi nhất, tiếp đó là Tần Hương. Hai cô tuổi tác không cách biệt mấy, còn Phi Nhi và một sinh viên nữ khác là Trang Lăng, tuổi đều đã 24, cho nên sống với nhau như chị em, bốn người đều là nghiên cứu sinh của khoa y.

Tần Hương cực kỳ hưng phấn vẫy vẫy chiếc vé trong tay ...

‘Liên Kiều, bạn biết trong tay mình cầm cái gì không? Mình mà nói ra chắc chắn bạn cũng sẽ vui đến nhảy cẫng lên!’

Chương 16: Hoàng Kim thần tài

‘Cái gì,? Mau nói đi!’ Liên Kiều vừa tò mò vừa khấn trương.

Tần Hương lớn tiếng tuyên bố: ‘Đây là vé vào cửa của buổi biểu diễn của Phí Luân Hải do Hồng Quán tổ chức!’

‘A ...’

Quả như dự đoán, Liên Kiều vội đứng dậy muốn giật lấy tấm vé trong tay Tần Hương. ‘Tần Hương, thật không? Mình muốn đi, mình muốn đi ...’

Cô nhìn đồng hồ: ‘Oa, là chiều nay nha, quá tốt rồi!’

Phi Nhi nhìn Liên Kiều mừng như phát điên, hết cách lắc đầu: ‘Liên Kiều là tối nay, không phải chiều nay!’

Còn nữa, nha đầu này cũng quá là khoa trương đi, vừa nãy hỏi chuyện hạnh phúc cả đời của cô, bây giờ đã cái dáng vẻ không lo không nghĩ toàn bộ quên sạch hết rồi.

Liên Kiều nào có suy nghĩ nhiều như vậy, cô sợ không kịp liền lấy vẻ mặt cầu khẩn kéo tay Tần Hương: ‘Tần Hương, bạn là người tốt, mình cũng muốn đi xem ...’

Tần Hương nhướn mày: ‘Liên Kiều, bạn còn muốn xem Phí Luân Hải sao, bây giờ cả trường ai mà không biết quan hệ giữa bạn và Cung tiên sinh, oa, Cung tiên sinh quả thật rất đẹp trai nha, hơn mấy mình tính kia nhiều, nếu như mình là bạn, mình chẳng thà mỗi ngày nhìn Cung tiên sinh, bạn có biết cả trường có bao nhiêu nữ sinh đang ghen tỵ với bạn không? Cung thị tài phiệt nha, nhiều tiền, đẹp trai, tuổi trẻ, dịu dàng, aiiiiii...’

Liên Kiều nghiêng đầu như suy nghĩ, Tần Hương nói cũng không sai, Cung Quý Dương quả thật là đẹp trai hơn mấy ca sĩ kia không biết bao nhiêu lần, nhưng mà ... đây hoàn toàn là hai chuyện khác nhau mà.

‘Ai da, Tần Hương, cái này làm sao giống chứ, Phí Luân Hải là mình tính mà, hần thì không phải!’

Phi Nhi liếc cô: ‘Làm ơn đi Liên tiểu thư, bạn biết có bao nhiêu nữ minh tinh quốc tế muốn kết thân với vị Cung tiên sinh của bạn không? Thật là thân sống trong phúc mà không biết phúc!’

‘Không thèm nghĩ, không thèm nghĩ, dù thế nào mình cũng muốn đi xem Phí Luân Hải, Tần Hương, được rồi được rồi, ỉnh một vé đi!’ Liên Kiều chỉ còn cách lì lợm.

Tần Hương nhún vai, lại vỗ vai cô: ‘Đồng chí Liên Kiều, thực ra đã chuẩn bị sẵn cho bạn một vé, mình là lấy được bốn vé lận, phòng mình mỗi người một vé!’

‘Oa... hay quá!’ Liên Kiều mừng rỡ vô cùng.

Phi Nhi thì lại không để tâm, như tuổi của cô bây giờ đã qua cái giai đoạn thích mấy minh tinh đó rồi, nhưng mà, đi theo mấy nha đầu này cũng không tệ.

Đang lúc trong phòng rất vui vẻ, Trang Lăng ôm một chồng sách đi vào, cô trước giờ tính tình trầm mặc, nhưng lần này rõ ràng là đã gặp chuyện gì kích động lắm, khi vừa nhìn thấy Liên Kiều liền đưa tay kéo cô ...

‘Liên Kiều, nhanh, nhanh ra đây!’ Cô hối hả nói.

‘Sao vậy?’ Liên Kiều có chút kỳ quái.

Mà hai người bạn kia cũng dùng ánh mắt khấn trương nhìn Trang Lăng.

Trang Lăng vỗ vỗ ngực, điều hòa hơi thở sau đó mới chỉ ra ngoài cửa sổ ...

‘Liên Kiều, cái ... cái vị Hoàng Kim tài thần của bạn đến rồi, hắn đang đứng bên ngoài ký túc xá nữ, hiện tại!’

‘Hoàng Kim tài thần?’ Liên Kiều như rơi vào mây mù.

Phi Nhi ngược lại hiểu ra ngay, cô kêu lớn: ‘Trời ạ, chắc là Cung tiên sinh rồi, nhanh, Liên Kiều!’

Liên Kiều hơi ngạc nhiên một chút sau đó cũng tung tăng chạy ra, ba người kia cũng nổi bước theo sau.

Ánh mặt trời chiếu lên thảm cỏ ngoài ký túc xá nữ khiến nó nhìn càng xanh mướt, nhưng càng làm người ta chói mắt hơn chính là chiếc xe thể thao xa hoa đậu ở trước ký túc xá ... Bugatti!

Nhưng đây là mẫu xe đã được cải tiến, gần như đem ước mơ của con người về một chiếc xe tốc độ trở thành hiện thực, cả thế giới cũng chỉ có bốn chiếc, trừ Hoàng Phủ Ngạn Tước, ba người còn lại cũng đều có một chiếc.

Nhưng người tiến hành cải tiến chiếc xe này chính là thiên tài cơ khí Cung Quý Dương.

Chiếc xe đã được sơn lại bằng màu xanh sẫm và màu đen kết hợp với nhau, màu xanh sẫm đã thể hiện hết bản tính ưu nhã của chủ nhân chiếc xe, dưới ánh sáng mặt trời chói lọi càng thêm thu hút ánh nhìn.

Quanh xe sớm đã đầy sinh viên đứng bao quanh, cả nam sinh lẫn nữ sinh.

Hoàng Phủ Ngạn Tước đeo một đôi kính râm, thần thái vẫn tao nhã như trước dựa vào thân xe, đôi tay lười nhác vòng quanh người, duy có đôi mắt sáng như mắt chim ưng đã bị đôi kính râm che mất, tuy vậy vẫn không thể che hết khí phách của một người đàn ông thành đạt trên người hắn.

Các nam sinh viên dùng một ánh mắt ngưỡng mộ nhìn hắn còn các nữ sinh viên sớm đã si mê, nhìn đến ngây ngẩn.

Khi hắn thấy bóng dáng quen thuộc xuất hiện ở cửa ký túc xá, môi mỏng mới khẽ câu lên một nụ cười ưu nhã.

Hôm nay không hiểu sao sau khi rời giường, khi hắn nhìn thấy mặt trời ngoài cửa sổ, trong đầu lại thấp thoáng hiện lên bóng dáng khả ái mà nghịch ngợm kia, chỉ trong chớp mắt hắn đã quyết định tới trường tìm cô mà không phải là đi xử lý đồng công việc kinh doanh kia.

Hắn nghe theo trái tim mình bởi vì hắn không biết tại sao cái ý muốn gặp cô lại bức thiết như vậy, chỉ muốn nhìn thấy gương mặt tươi cười sáng lạn như ánh mặt trời kia.

Quả nhiên như trong tưởng tượng của hắn, Liên Kiều một thân váy trắng thuần khiết như thiên thần đang chạy về phía hắn, trên mặt là nụ cười khiến hắn tâm trạng cực tốt kia.

Liên Kiều chạy đến, khi cô nhìn thấy Cung Quý Dương môi vẫn treo nụ cười đứng cách mình không xa mấy, tim chợt ‘tùng’ đập mạnh một cái.

Sao hắn lại đến đây?

Lúc này Hoàng Phủ Ngạn Tước mới khẽ đứng dậy, thân hình cao lớn mang đậm khí phách quý tộc đi về hướng cô.

‘Anh ...’

Lời của Liên Kiều còn chưa thoát ra bàn tay đã bị Hoàng Phủ Ngạn Tước kéo đi, lấp trong bàn tay to lớn của hắn, hắn không nói gì chỉ kéo cô đến bên ghế phụ lái, sau đó quay về phía ghế lái.

Trong tiếng kêu ngạc nhiên của mấy nữ sinh, chiếc xe thể thao xa hoa chạy vụt đi.

Chương 17: Gia nhập hội quán MINT

Đây là một hội quán tư nhân xa hoa nằm ở khu Trung Hoàn, Hồng Kông, tổng diện tích chiếm hơn 5500 feet vuông, chỉ thu nạp những hội viên giàu có, chỉ ít cũng phải có tài sản nghìn vạn, là câu lạc bộ tư nhân hiện đại đẳng cấp nhất.

Mang phong cách Mahattan hào hoa, trong phòng dành cho khách quý bố trí một bể bơi dài khoảng 17 mét, bên trong thả cá mập đầu búa, quầy rượu hiện đại phối hợp với nhà hàng đẳng cấp quốc tế biến nơi đây thành một nơi thỏa mãn hết những nhu cầu xa hoa của khách hàng.

Lẽ đương nhiên, điều kiện để gia nhập làm hội viên cũng hết sức khó khăn, không phải chỉ là có tiền đơn giản như vậy mà còn phải qua nhiều khâu thẩm tra xem xét mới được.

Trong nhà hàng được bài trí cực kỳ tao nhã, âm nhạc du dương như ru người vào mộng.

Sự chú ý của Liên Kiều cuối cùng dời xuống ly kem trên bàn, cô nếm thử một muỗng liền khen: ‘Thật ngon nha!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa nhàn nhã dùng bữa vừa cười: ‘Mới sáng sớm đã ăn kem sẽ đau bụng đó, ăn chút đồ điểm tâm đi, ngoan!’

Nói xong liền tự tay lấy một phần đồ ngọt đẩy đến trước mặt cô: ‘Món đồ ngọt này là chiêu bài của hội quán này, bên ngoài không có đâu!’

Liên Kiều thử một chút, gật đầu: ‘Àn, em thử rồi, rất ngon, nhưng em vẫn thích ăn kem hơn!’ Nói xong cô nhìn quanh một lượt, ‘Cung Quý Dương, nói đi phải nói lại, anh thật là tốn kém nha, chỉ là ăn một bữa sáng thôi mà, đến làm chi cái chỗ sang trọng như vậy!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ nhún vai: ‘Anh chỉ có thể đến đây, nếu không em thấy anh nên đến đâu ăn?’

Liên Kiều hơi suy nghĩ một chút sau đó đồng ý: ‘Đúng nha, với thân phận như anh chỉ có thể đến những nơi này mới an toàn, chắc anh là hội viên ở đây rồi, vừa nãy thấy người phụ trách ở đây cũng đến chào hỏi anh!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười, không muốn nói tiếp chủ đề này, hỏi lại cô: ‘Nha đầu, thích kem ở đây hả?’

‘Ừm!’ Liên Kiều vui vẻ gật đầu, cô vốn thích ăn kem.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì nữa, chỉ hơi vẫy tay, nhân viên phục vụ liền đi đến hỏi: ‘Xin hỏi tiên sinh có gì dặn dò?’

Thật ra nhân viên phục vụ đều biết mỗi hội viên ở đây, nhất là ở khu vực khách quý này, nhưng hôm nay không hiểu vì sao vị Hoàng Phủ tiên sinh này rất kỳ lạ, khi nhân viên phục vụ vừa định gọi tên hần thì đã bị một ánh mắt cảnh cáo ném sang, cho nên hần rất thức thời cũng chỉ kêu một tiếng ‘Tiên sinh’.

Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ vào Liên Kiều điềm đạm nói: ‘Giúp vị tiểu thư này làm thủ tục gia nhập, tất cả chi phí tính vào phần tôi.’

‘Dạ được, xin hỏi vị tiểu thư là ...’ Nhân viên phục vụ chuẩn bị ghi chép lại.

‘Là Kuching tiểu thư đến từ hoàng thất Mã Lai!’ Những thông tin khác các người tự điền vào, đừng cản trở vị tiểu thư này dùng bữa!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa nói vừa nhã nhặn lấy khăn giấy giúp cô lau miệng.

Nhân viên phục vụ rất nhạy bén đã hiểu, liền cúi chào, nói: ‘Ngài yên tâm!’

Thằng ngốc cũng nhìn ra quan hệ giữa vị tiểu thư này và Hoàng Phủ tiên sinh, chỉ riêng thân phận hậu nhân của hoàng thất cũng phù hợp với điều kiện gia nhập rồi, cho dù là một cô gái bình thường, có sự bảo lãnh của Hoàng Phủ tiên sinh, việc gia nhập thành viên cũng hoàn toàn không có vấn đề, càng không nói đến chi phí toàn bộ đều dưới danh nghĩa của Hoàng Phủ tiên sinh.

Liên Kiều nhất thời chưa phản ứng kịp, rất lâu cô mới mở lời: ‘Tại sao cho em gia nhập hội viên? Em chỉ thích đi chơi với mọi người thôi, tuy em là hậu nhân của hoàng thất, nhưng không thích chơi cùng mấy cô thực nữ đó, phiền lắm nha!’

Câu nói này là thật lòng, bởi vì trong hoàng thất có quá nhiều luật lệ, mà hở tí là tổ chức mấy cái tiệc tùng gì đó, làm cô phiền muốn chết cho nên mới trốn đến Hồng Kông này làm nghiên cứu sinh.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn nhã nhặn cười: ‘Nha đầu ngốc, em không phải là thích ăn kem ở đây sao? Trở thành hội viên rồi lúc nào em muốn ăn kem thì cứ đến!’

Vì ăn kem mà muốn cô trở thành hội viên?

Không hiểu sao Liên Kiều thấy trong lòng hơi khó chịu, lại có chút cảm động, cô nhìn hắn không chớp, nhất thời quên luôn chuyện ăn kem.

‘Sao vậy nha đầu, không thích sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không biết cô có chuyện gì.

Liên Kiều cười, hơi có chút cảm động lẫn hạnh phúc: ‘Cung Quý Dương, anh vì sao tốt với em vậy? Em thật sợ có một ngày anh không tốt với em nữa ...’

‘Nha đầu ngốc!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước đưa tay vò vò đầu cô, mang theo vô tận sự ái luyến thương mến: ‘Anh nói rồi, em đáng yêu như vậy, anh làm sao không thương em được!’

Liên Kiều lại càng cảm động, cô đứng lên, không chút cố kỵ ngồi lên đùi hắn, hai tay vòng qua cổ, lại dựa đầu vào ngực hắn.

Đây là một động tác tìm kiếm sự an toàn.

‘A, nha đầu ngốc ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấp giọng cười, bàn tay khẽ vỗ vỗ lưng cô, trong lòng có chút chua xót bởi vì hắn biết Liên Kiều trước giờ thiếu thốn tình cảm, chỉ cần người khác tốt với cô cô liền vô cùng cảm kích, nhưng mà ... hắn không muốn cô cảm kích hắn.

Đang lúc ấm áp như vậy, Liên Kiều chợt nghĩ ra gì đó liền ngẩng đầu lên, hưng phấn nói: ‘Em nói cho anh biết một tin tốt!’

‘Tin tốt gì?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước như cũng bị nụ cười của cô lây nhiễm, tâm tình cũng cực tốt.

Hắn chợt phát hiện, tâm tình của mình rất dễ bị cô nhóc này ảnh hưởng, nhìn thấy cô cười, lòng hắn ngọt như uống mật, nhìn thấy cô khóc, lòng hắn cũng có một loại đau như kim châm, nhìn cô nghịch ngợm, hắn cũng như được trở về tuổi thơ, rất thả lỏng.

Cái này là vì sao Hoàng Phủ Ngạn Tước không muốn đi tìm hiểu, hắn chỉ cần biết trước mắt bản thân đối với cô gái này rất có hứng thú là được rồi.

‘Tối hôm nay ở Hồng Quán có buổi biểu diễn của Phí Luân Hải, anh đi xem với em nha, được không?’

Chương 18: Hắn chết chắc rồi

‘Này, sao anh không nói gì?’ Liên Kiều nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, vẻ mặt rất bất mãn nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì, chỉ mở cửa xe để Liên Kiều ngồi vào, tự mình cũng ngồi vào ghế lái, nhưng không khởi động xe.

‘Cung Quý Dương, anh ... anh sao vậy?’

Liên Kiều nhìn thấy vẻ mặt thâm sâu khó dò của hắn, tim đập như đánh trống. Hình như có chuyện gì đó xảy ra.

Hoàng Phủ Ngạn Tước khởi động xe, nhưng lại lập tức tắt máy, xoay người sang hướng Liên Kiều.

Liên Kiều quả thật bị dọa đến, ‘Này, anh rốt cuộc là thế nào? Đừng có dọa em nha!’

Sao kỳ lạ vậy?

‘Nha đầu ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước kéo dài câu nói, vẻ mặt u ám.

Liên Kiều bị dọa không nhẹ, cô không dám nói gì, chỉ ngoan ngoãn chờ nghe hắn nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước đắc ý nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cô, trong lòng vốn định cười to lại cố gắng nén xuống.

‘Khi này anh vừa nghe một cuộc điện thoại, chắc là ... chắc là sau này chúng ta không thể ở bên nhau ...’

Dáng vẻ hắn cực kỳ khổ sở buồn bã, như sắp sinh ly tử biệt đến nơi.

Hả?

Liên Kiều sợ đến há hốc miệng, cô trước giờ chưa từng thấy “Cung Quý Dương” đau khổ như vậy, quen biết một thời gian, trước giờ chỉ thấy dáng vẻ tràn đầy tự tin của hắn ... nhưng mà ... sau này không thể ở bên cạnh hắn?

Nghe xong câu này trong lòng cô không hiểu sao cực kỳ khó chịu, cổ họng cũng nghẹn nghẹn, ai vậy? Ai làm cho cô và hắn không thể ở bên nhau?

‘Điện thoại gì? Của ai vậy?’ Cô nhin không được hỏi liên mấy câu.

‘Ai ...’ Hắn cố ý thở dài một hơi, dựa lưng hắn vào ghế xe, nhắm mắt lại, vẻ mặt buồn bã.

Nhìn dáng vẻ mệt mỏi của hắn, Liên Kiều càng thấy bất an, cô nhẹ đưa tay xoa xoa nơi hai chân mày đang giao nhau ...

‘Anh đừng vậy mà, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Còn nữa, ai gọi điện cho anh vậy?’

Cô gấp gáp chết rồi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước chậm chậm mở mắt, một tia tinh quái xẹt qua mắt hắn, nói từng chữ một: ‘Hoàng Phủ Ngạn Tước!’

Cái gì?

Tay Liên Kiều đang xoa trán hắn khựng lại quên cả thu về, cô sững sờ nhìn hắn. Hoàng Phủ Ngạn Tước sao?

Sao lại là hắn?

‘Hắn ... hắn thế nào ...’ Cô ấp úng hỏi.

Hai tay Hoàng Phủ Ngạn Tước đáp xuống vai cô, nghiêm túc hỏi: ‘Nha đầu, lúc em ở bên cạnh anh có vui không?’

Câu hỏi này vốn là lời trong lòng hắn muốn hỏi.

‘Àn!’

Liên Kiều không cần suy nghĩ gật đầu rất nhanh.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô gật đầu, lại càng cố ý làm ra vẻ khổ sở ...

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, cũng là nói vị hôn phu của em, không biết nghe tin này từ đâu, biết anh và em ở bên nhau liền rất tức giận, vừa ấy gọi điện cho anh nổi giận một hồi, nói nha đầu em không ngoan, chỉ biết đi phá hoại tình bạn của bọn anh, muốn anh lập tức rời khỏi em!’

Liên Kiều nghe xong hơi lo sợ, nhưng sau đó là giận dữ ...

‘Hắn dựa vào đâu mà nói em!’

Liên Kiều tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, đôi mắt màu tím lóe lên những tia lửa giận.

‘Điện thoại đâu? Số điện thoại của hắn đâu, cho em, em muốn mắng hắn một trận, là hắn có lỗi trước giờ lại còn vừa ăn cướp vừa la làng!’

‘Nghe lời anh, nha đầu!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước giữ cô lại, hắng giọng nói: ‘Em xúc động như vậy cũng không được gì, theo anh hay là em quay về với anh ta đi, anh ta mới chính là vị hôn phu của em!’

Nét mặt Liên Kiều hơi khấn trương, cô nhìn hắn một lát sau đó vùi đầu vào lòng hắn, liên tục lắc đầu: ‘Không, em không muốn ở bên hắn, hắn xấu xa như vậy, đối với em không tốt, chỉ có anh là tốt với em thôi, em không muốn xa anh...’

Nhìn cô ỷ lại vào mình như vậy, Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi khó chịu, hắn bắt giác cảm thấy mình làm như vậy rất có lỗi với cô, nhưng việc đến nước này hắn cũng không thể nhận mình đã lừa dối cô, đành tìm cách bù đắp.

‘Nhưng hắn nhất quyết phải chia rẽ chúng ta, còn cảnh cáo anh không được đối xử tốt với em, vậy phải làm sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn cố ý nói dối.

Lòng đầy căm phẫn, Liên Kiều liền ngẩng đầu lên nói: ‘Nếu như cái tên đáng chết đó ở trước mặt em bây giờ, em nhất định chém hắn thành trăm khúc!’

Nhìn dáng vẻ này của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, nha đầu này nhiều chiêu trò như vậy, nếu để cô biết hắn đang lừa cô, vậy chẳng phải số phận rất thê thảm sao?

‘Ách, nha đầu em đừng vội, cái tên Hoàng Phủ Ngạn Tước đó ngày mai sẽ đến Hồng Kông! Hoàng Phủ Ngạn Tước tiết lộ một chút tin tức.

Cung Quý Dương ơi, đừng trách mình, mình vốn là muốn xử lý xong công việc ở Hồng Kông liền rời đi, ai ngờ cậu lại nhất định phải đến đây lúc này chứ, vì để bảo vệ an toàn của bản thân, chỉ có thể hy sinh cậu thôi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước trong lòng âm thầm nói.

‘Hắn ngày mai mà đến Hồng Kông thì chết chắc rồi!’

Quả nhiên, nghe tin được tin này, ánh mắt Liên Kiều liền lóe lên một tia giao hoạt khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cũng thấy sợ.

Chương 19: Một cảnh xuân quang

Màn đêm dần buông, cả biệt thự “Hoàng Phủ” chìm trong ánh đèn mờ lung càn rỡ đẹp mê người.

Trong thư phòng, ánh đèn sáng rực lách qua cánh cửa khép hờ chiếu ra tia sáng vàng vọt, còn trong hồ bơi dưới nhà, Liên Kiều một hơi bơi hết mấy vòng mới lên bờ.

‘Liên Kiều tiểu thư, đến đây, mau mặc áo choàng tắm vào, cẩn thận bị cảm!’

Phúc tỷ vội vàng đem áo choàng tắm mà người làm đã chuẩn bị sẵn khoác lên người Liên Kiều, chị ta rất thích cô gái này.

‘Phúc tỷ, chị thật tốt!’ Liên Kiều yêu kiều bám lấy chị ta, nghịch ngợm đặt lên má chị một nụ hôn.

Thật ra Phúc tỷ cũng không phải còn trẻ, theo tuổi tác mà nói, có thể gọi là dì, nhưng trước giờ đã thành thói quen kêu là Phúc tỷ, dần dần chị ta cũng quen.

‘A...’ Phúc tỷ vui vẻ cười: ‘Tiểu thư, thiếu gia có căn dặn, lát nữa bơi xong cô đến gặp thiếu gia!’

Liên Kiều gật đầu: ‘Hắn ở đâu?’

Phúc tỷ chỉ về hướng phòng sách trên lầu: ‘Ở thư phòng, đang xử lý công việc!’

‘Được!’

Liên Kiều vốn là muốn lên ngay nhưng nghĩ lại mình mới vừa bơi xong, nên tắm qua một lượt rồi đi thì tốt hơn, liền nói với Phúc tỷ: ‘Phúc tỷ, giúp em chuẩn bị một khăn tắm rồi đưa đến phòng em nhé, cảm ơn chị!’

‘Được, cô lên trước đi!’ Phúc tỷ trả lời.

Liên Kiều tung tăng bước về phòng, lúc đi ngang qua phòng sách, cô hiếu kỳ cố ý nhìn vào, vừa nhìn thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước ngồi ở ghế làm việc bằng da thật, vừa nhìn liền ngây ngẩn cả người ...

Cô trước giờ chưa từng nghĩ, người đàn ông này còn có một mặt mê người đến vậy!

Dưới ánh đèn, dáng vẻ tập trung, nghiêm túc của hắn đều hiện ra rất rõ ràng, hắn một tay chống cằm, hình như đang đọc văn kiện gì đó, lại cũng giống như đang phê duyệt gì đó, vẻ trí tuệ toát ra từ đôi mắt đen thâm thúy của hắn, trên người hắn có đủ khí chất của một vị lãnh đạo doanh nghiệp thành công nên có.

Người ta nói, đàn ông hấp dẫn nhất là lúc đang trầm tư suy nghĩ, xem ra là không giả.

Người đàn ông này rốt cuộc là như thế nào chứ?

Liên Kiều nhất thời bị dáng vẻ này của hắn mê hoặc, nhưng cô rất rõ ràng một chuyện, đêm nay nhất định là rất vô vị, ăn cơm tối xong hắn liền đi vào thư phòng, hình như có rất nhiều việc phải làm, quả nhiên là bỏ rơi cô.

Nghĩ chắc là hắn sợ buồn mới kêu cô đến nhưng mà nhìn hắn bận rộn như vậy, Liên Kiều càng không dám quấy rầy hắn.

Nghĩ đến đây cô liền khẽ rẩy mái tóc ướt, bước về phía phòng mình.

Thời gian cứ thế yên tĩnh trôi qua, nếu như Hoàng Phủ Ngạn Tước không từ phòng sách bước ra thì cũng không phát sinh ra chuyện dưới đây ...

‘Phúc tỷ!’

Xử lý xong phần văn kiện cuối cùng, Hoàng Phủ Ngạn Tước đứng dậy, mở cửa phòng sách, vừa lúc thấy Phúc Tỷ ôm một chiếc khăn tắm mới chuẩn bị bước lên lầu.

‘Thiếu gia!’ Phúc tỷ bước lên trả lời.

‘Nha đầu đâu? Còn đang bơi sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhắc tay khẽ nhìn đồng hồ, chắc không bơi lâu vậy chứ?

‘Dạ, Liên Kiều tiểu thư đã trở về phòng, đây là khăn tắm tiểu thư muốn tôi đưa lên, nhưng mà Liên Kiều tiểu thư lại không có quần áo để thay!’ Phúc tỷ nhẹ nhàng đáp lời.

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi suy nghĩ sau đó nói: ‘Được rồi, đưa đây cho tôi, chị làm việc của chị đi!’

‘Dạ, thiếu gia!’ Phúc tỷ vội đưa khăn tắm cho hắn rồi lui xuống.

Không có quần áo để thay? Điểm này hắn quả thật so sót, nhưng mà ... Hoàng Phủ Ngạn Tước lấy ra một chiếc áo sơ mi của hắn, xem ra phải chuẩn bị cho cô nhóc này một ít quần áo mới được!

Ý niệm này vừa xẹt qua đầu, nhất thời Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng bị chính mình làm cho kinh ngạc, sao tự dưng mình lại có suy nghĩ này chứ?

Hoàng Phủ Ngạn Tước lắc lắc đầu, thật là ma xui quỷ khiến, hắn tự cười nhạo mình rồi cầm theo áo sơ mi bước lên lầu đi về hướng phòng khách.

Trong phòng tắm của phòng dành cho khách vọng ra tiếng nước chảy lẫn tiếng cười như tiếng chuông bạc, Liên Kiều đang thoải mái nằm trong bồn tắm lớn, hưởng thụ làn nước ấm áp.

Cô vô tư nghịch nghịch nước trong bồn, chơi đến mệt rồi mới bắt đầu tắm. Khi lau khô người xong, Liên Kiều mới nhận thấy thì ra Phúc tỷ vẫn chưa đem khăn tắm lên, làm thế nào đây, không có khăn tắm làm sao ra ngoài mặc quần áo đây?

Liên Kiều cắn cắn môi sau đó rón rén mở cửa phòng tắm, nhìn quanh một hồi chợt ánh mắt rơi trên chiếc áo choàng tắm đang đặt trên bàn. Thôi vậy đi, chạy qua bên đó lấy áo choàng tắm mặc vào trước, dù sao trong phòng cũng không có ai.

Vốn theo chủ nghĩa hành động, vừa nghĩ ra cách làm cô liền nhanh chóng xông ra, nhắm thẳng mục tiêu là ... chiếc áo choàng tắm.

Vừa lúc tay Liên Kiều chạm đến áo choàng tắm thì ...

‘Liên Kiều, em mặc tạm ...’

Cửa phòng bị một bàn tay đẩy ra, sau đó giọng nói trầm ấm của Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng theo vào nhưng thân hình cao lớn của hắn bất giác sững lại.

Trước mắt là một bức tranh mỹ nhân vừa tắm xong hoàn chỉnh, xuân quang đẹp đẽ vô hạn lọt vào mắt hắn không sót chút nào.

Liên Kiều không nghĩ tới lúc này lại có người xông vào, cô bị hù đến áo choàng tắm vừa lấy được không cầm chắc liền rơi xuống đất, đôi mắt màu tím cũng vì sự cố này mà trừng lớn, nhất thời cũng quên mất lúc này trên người không một mảnh vải.

Cơ thể nữ tính đập vào mắt của Hoàng Phủ Ngạn Tước, xương quai xanh tinh tế, làn da trắng nõn dưới ánh đèn càng thêm chói mắt, đôi vai thon thả, cánh tay gầy như ngó sen, vòng eo yêu kiều, càng làm người ta kích thích hơn là vùng núi đồi nhấp nhô kia, đường cong mỹ miều kết hợp với làn da nõn nà, không nghĩ ngờ gì là cái đẹp tự nhiên của thiếu nữ thanh xuân...

Chương 20: Bản tính bá đạo

Hoàng Phủ Ngạn Tước sững sờ.

Sau đó ...

‘Aaaaaaaa...’

... là tiếng kêu của Liên Kiều, cô vội vàng nhặt lấy áo choàng tắm, bọc kỹ người mình xong mới xông lên trước, hai bàn tay nhỏ hung hăng đưa lên che mắt hắn ...

‘Không được xem, không được xem!’ Cô sắp xỉu hổ chết rồi!

Cảm giác mềm mại từ đôi bàn tay cô truyền sang má hắn càng làm hắn buồn cười, cảm giác này khiến lòng hắn rung động không thôi, mà trước mắt vẫn thấp thoáng hình ảnh tuyệt đẹp ban nãy.

Bụng dưới chợt nóng, cái loại ham muốn bản năng nhất của đàn ông lần nữa bị khơi dậy, giống hệt như lần trước ở hồ bơi.

Sao lại thế này? Chẳng lẽ hắn thật sự có hứng thú về thể xác đối với cô gái này?

Nghĩ thật buồn cười!

‘Không nhìn thì cũng đã nhìn rồi, cái cô nhóc này còn định che đến lúc nào?’ Giọng nói trầm thấp như rượu ngọt làm say người.

Qua rất lâu Liên Kiều mới đỏ mặt thu tay về, vẻ mặt bất mãn nói: ‘Anh sao không gõ cửa mà cứ vào? Còn nữa, anh vào làm gì?’

Cô rõ ràng là nhờ Phúc tử, sao giờ lại thành hắn?

Hoàng Phủ Ngạn Tước bắt lực lắc đầu, véo mũi cô một cái: ‘Thật là vật nhỏ không có lương tâm, anh là nghĩ đến em không có quần áo để thay mới không ngại đem áo sơ mi của anh lên cho em thay, với lại, đây là nhà của anh, sao lại phải gõ cửa?’

‘Anh ... đại sắc lang!’

Liên Kiều hung hăng trừng hắn một cái, tiện tay rút lấy áo sơ mi trong tay hắn quay về phòng tắm thay đồ.

Nhìn dáng vẻ giận dữ của cô, nụ cười trên môi Hoàng Phủ Ngạn Tước dần lan rộng ra, lúc này, hắn tự dưng có một suy nghĩ rất ích kỷ muốn nha đầu này cả người đều nhiễm hơi thở của hắn.

Chiếc áo sơ mi đàn ông vừa dài vừa rộng mặc trên người Liên Kiều nhìn như chiếc váy ngủ, chiếc áo vừa vắn che khuất hông cô nhưng không che hết đôi chân thon thả trắng muốt, chân trần đập lên thảm, nhìn cô hấp dẫn như một tiểu yêu tinh.

‘Kỳ lạ thật!’

Liên Kiều vừa kéo kéo chiếc áo sơ mi trên người, vừa chau mày nói: ‘À đúng rồi, Cung Quý Dương, vừa nãy Phúc tử nói anh tìm em, có chuyện gì vậy?’

Vừa hỏi cô vừa bước đến sô pha, tiện tay ôm lấy một chiếc gối vào lòng, cử chỉ vừa ngây thơ vừa đơn thuần như một cô bé.

Hoàng Phủ Ngạn Tước bước đến ngồi cạnh cô, thân hình cao lớn lười nhác dựa vào lưng ghế sô pha, ‘Anh có chút hiếu kỳ muốn biết ngày mai em định đối phó với ... ách, Hoàng Phủ Ngạn Tước!’

Nguy hiểm thật, suýt chút nói ra tên Cung Quý Dương rồi!

Liên Kiều bĩu môi, trong mắt thoáng qua một tia giảo hoạt ...

‘Hắc hắc, tạm thời giữ bí mật, nói tóm lại là hắc chết chắc rồi!’

‘Ngay cả anh cũng không nói?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước vẻ mặt rất tò mò nhìn cô, nha đầu này, thật biết giả bộ bí mật.

Liên Kiều nghiêm túc nhìn hắn nói; ‘Đương nhiên là không cho anh biết rồi, anh là bạn tốt của hắn, nói không chừng anh nghe xong liền đi thông báo với hắn!’

‘Sao lại thế chứ? Anh rất thích nhìn bộ dạng xui xẻo của cái tên đó!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười ha hả, thẳng thừng nói.

Liên Kiều kỳ lạ nhìn người đàn ông trước mắt, nụ cười của hắn thật quái lạ nha, cô tự dưng buồn dùm cho cái tên Hoàng Phủ Ngạn Tước kia, thế nào mà lại quen với một người bạn như thế chứ?

‘Dù sao em cũng không nói!’ Cô kiên quyết giữ bí mật, nếu lỡ hắn cố ý tiết lộ thì biết làm thế nào?

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhún vai, cũng không sao cả, dù sao nha đầu này rất lắm chiêu, hắn cũng không đành lòng biết.

Liên Kiều vẻ mặt hưng phấn, khua tay múa chân nói: ‘Đây coi như là kiệt tác vĩ đại nhất của em trước khi nghỉ lễ! Ha ha!’

‘Nghỉ lễ?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi sững người, sau đó mới nhớ ra, đúng vậy, cô chắc cũng sắp nghỉ lễ rồi.

‘Nghỉ lễ định làm gì?’

‘Em nha ...’

Liên Kiều dài giọng, dựa gần Hoàng Phủ Ngạn Tước: ‘Đi dã ngoại!’

‘Dã ngoại?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi nhướng mày: ‘Đi một mình?’

Liên Kiều treo trên môi nụ cười, lắc đầu: ‘Đi dã ngoại đương nhiên là phải nhiều người đi mới vui chứ, em không muốn đi một mình đâu!’

‘Ai đi với em?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước bắt đầu tò mò.

‘Àn ...’ Liên Kiều hơi dựa đầu vào người hắn, bàn tay nhỏ đưa lên đếm đếm: ‘Có Lý Hiểu Vũ, Hoa Phong, Khương Khanh Hiền, còn có ...’

‘Đều là bạn nam à?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không đợi cô nói xong, trực tiếp ngắt lời cô.

‘Đúng vậy!’

Liên Kiều như không hiểu nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước: ‘Mấy bạn nữ nhất gan lắm, mà lại là đi dã ngoại, bọn họ sợ vất vả!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước chau chặt mày, dã ngoại? Đó có phải là cái loại không phân biệt nam nữ cùng ngủ chung trong một cái lều không?

Chỉ nghĩ đến điểm này hắn liền cảm thấy không thoải mái, thậm chí lòng bắt đầu rất không vui.

‘Không được đi!’ Hắn nói thẳng.

Hả?

Lại không được đi?

Liên Kiều ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, hơi nhướn mày: ‘Đã bàn với mọi người xong hết rồi, em muốn đi!’

‘Từ chối!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cố nén sự bức dọc trong lòng, lạnh giọng nói.

‘Hừm!’

Liên Kiều tức tối xoay mặt sang hướng khác: ‘Em không thể nuốt lời, ai mà nuốt lời sẽ là chó con!’

‘Anh chẳng thà em là chó con, tóm lại, không được đi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chau chặt mày, trong ánh mắt thâm thúy ẩn hiện một tia dọa dẫm.

9. Quyển 2 - Chương 21-25

Chương 21: Cách trừng phạt đáng sợ (1)

Liên Kiều nhìn dáng vẻ này của hắn, nhất thời sợ run, qua một thời gian tiếp xúc, cô đã biết đây là điềm báo hắn đang giận dữ, làm sao đây?

Cô cúi thấp đầu, đôi ngươi màu tím không ngừng đảo tới đảo lui nghĩ cách, tuyệt đối không được ương ngạnh với hắn ...

Nghĩ đến đây, Liên Kiều chợt nảy ra một ý, liền nhích qua ngồi lên đùi hắn, tay đưa qua bám lấy gáy hắn, về mặt vô tội ...

‘Anh không biết chứ học kỳ này môn học rất nhiều, mệt lắm đó, em nếu như không tranh thủ kỳ nghỉ này mà tiếp xúc với thiên nhiên, học kỳ sau nhất định tâm trạng sẽ không được tốt, anh nói có phải không?’

Cô một lòng muốn tìm cách khiến hắn thay đổi ý kiến nên không chút để ý rằng, tư thế bây giờ của hai người có bao nhiêu ám muội, cô vốn đơn thuần, làm sao nghĩ ra được tư thế này khiến cho đàn ông có bao nhiêu kích thích.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ôm cơ thể mềm mại trong lòng, mà cảm giác mềm mại này lại lần nữa khiến lòng hắn dâng lên một cảm giác quen thuộc khác.

Hắn trước giờ không cho rằng mình là Liễu Hạ Huệ gì đó, nhất là sau khi nhìn thấy cảnh xuân đẹp dễ vừa rồi của cô, lần nữa không cách nào chỉ đơn thuần xem cô như một cô nhóc như trước nữa.

Hắn đưa tay vỗ nhẹ lên lưng cô: ‘Được rồi nha đầu, đừng làm loạn nữa, đi nghỉ ngơi đi!’

Nếu như hắn còn không đẩy cô ra thì hắn cũng không dám đảm bảo mình sẽ không làm ra hành vi cầm thú gì với cô.

Liên Kiều nghe hắn nói vậy, tưởng rằng mình đã thành công dỗ ngọt hắn, cho nên cẩn thận hỏi: ‘Nói vậy là anh đồng ý rồi?’

‘Không được, anh đã nói là không được đi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đột ngột cao giọng, đầu mày rõ ràng tỏ ra không vui lẫn bức dọc.

Thực ra hắn đang bức dọc với chính hắn, nghĩ đến cô cùng cái đám nam sinh viên đó ngủ cùng một căn lều, ngay cả ý muốn giết người cũng có, cái tâm tình này làm hắn càng thêm bức dọc và mất kiên nhẫn.

Liên Kiều sửng sốt, vừa bất ngờ vừa như bị cơn giận vô lý của hắn dọa sợ, qua rất lâu mới phản ứng lại: ‘Hừ!’, cô không nói hai lời từ chân hắn nhảy xuống, sau đó đi đến giường, kéo chăn che phủ hết đầu.

Sự bướng bỉnh và không nghe lời của cô khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước tức giận, hắn đứng dậy, bước nhanh đến bên giường, kéo chăn ra ...

‘Em bức dọc gì với anh chứ?’

Hắn ỷ cao từ trên cao nhìn xuống Liên Kiều đang khoanh tròn người lại, lớn tiếng hỏi.

Đáng chết thật, cô thích ở cùng với mấy tên nam sinh đó vậy sao?

Cái cảm giác bất mãn mạnh mẽ tràn vào suy nghĩ khiến hấn sắp nổ tung, hấn lại không biết, cái cảm giác này chính là ... ghen!

Hấn trước giờ tính tình trầm ổn, cũng chưa từng mất khống chế như vậy, nhưng hôm nay lại vì một cô nhóc không nghe lời mà phát điên.

‘Đừng ...’ một tiếng, Liên Kiều mạnh dạn đứng dậy, cô đứng trên giường, tay chống eo, đôi mắt màu tím tròn xoe ...

‘Cung Quý Dương, anh thật đáng ghét, em phải ngủ rồi, đến mười hai giờ em nhất định phải ngủ!’

Tuy cô có thói quen đến mười hai giờ tự dừng sẽ rơi vào trạng thái ngủ say, nhưng lại không muốn xấu hổ như vậy trước mặt hấn.

‘Hứa với anh là không đi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lần nữa răn giọng ra lệnh.

‘Này, anh dựa vào đâu mà muốn quản em? Hôm đó anh cùng với phụ nữ khác ở bên nhau em cũng đâu có quản?’ Liên Kiều hét nhین nổi cô cũng hét lên với hấn, không chút nhường nhین.

Vừa nghĩ đến chuyện hấn thân mật với người phụ nữ khác lòng cô liền không thoải mái, không đúng, là rất rất không thoải mái, cô thật sự muốn tìm cách nào đó hung hăng chinh cô ta một trận, xem hấn còn thích cô ta không?

Còn nữa ... hấn ý mình cao lớn thì thích từ trên cao gào lên với cô sao, vậy giờ cô đứng trên giường, xem hấn còn làm gì được.

‘Nha đầu, em càng lúc càng không nghe lời rồi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi híp mắt, toàn thân tản phát ra một luồng khí như dã thú bắt được con mồi.

Không khó cảm thấy một luồng nguy hiểm đang dần bao phủ lấy mình, Liên Kiều nuốt khan một ngụm nước bọt, cổ trăn trăn lại nói: ‘Anh lại chẳng phải là gì của em, em không cần anh quản em!’

Vốn là vậy mà, ngay cả ông nội còn không quản chuyện của cô, hấn dựa vào cái gì mà năm lần bảy lượt cấm cô làm cái này, làm cái kia chứ, còn nữa, cô sao cứ phải nhất định nghe lời hấn chứ?’

Nghe câu này, tay Hoàng Phủ Ngạn Tước nhấc lên, nâng cằm cô lên để cô mắt đối mắt hấn: ‘Em nói lại lần nữa xem!’

Biểu tình của hấn rất bình tĩnh, bình tĩnh đến dọa người, ngay cả giọng nói cũng thấp hết mức, nhưng cảm giác như sự yên tĩnh trước cơn bão ...

Liên Kiều không kìm được khẽ run rẩy, nhưng bản tính倔犟 bình khiến cô cổ trăn trăn nói một câu: ‘Vốn là vậy mà, anh lại không phải là gì của em, ...a’ Lời của cô chưa nói xong, cả người đã bị Hoàng Phủ Ngạn Tước ôm lấy, nặng nề ném cô lên giường.

‘Ồ ...’ Liên Kiều rên lên một tiếng, lục phủ ngũ tạng sắp bị đè nát ...

‘Đau quá, anh làm gì vậy?’ Cô thét lên, nước mắt đã sắp chảy ra.

‘Đau?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn còn tức: ‘Anh sẽ khiến em càng đau hơn!’

Nói xong liền áp người xuống, thân hình rắn chắc của hấn áp sát cơ thể yếu kiêu của cô, gần như mất lý trí mà mãnh liệt hôn lên đôi môi anh đào của cô.

Đáng chết, cô lại dám nói mình không phải là gì của cô, cái cảm giác bị người ta loại ra ngoài này khiến hấn thật sự phát hỏa.

‘Thả em ra ... ô....’

Liên Kiều muốn đẩy hấn ra, nhưng không có cách nào, cô không có sức mạnh kinh người như hấn, một giây sau, tiếng kêu của cô đã bị lấp mất trong nụ hôn cuồng liệt của hấn, nụ hôn mang tính chất trừng phạt rất rõ ràng.

‘Đau quá ...’

Chương 22: Cách trừng phạt đáng sợ (2)

Nước mắt Liên Kiều đã sắp rơi, người đàn ông này sao lại như biến thành một người khác thế này, khiến cô cảm thấy rất xa lạ và sợ hãi, nhất là nụ hôn của hắn, không chút dịu dàng như hai lần trước, nụ hôn của hắn mang đầy phần nộ và xâm lược, giống như muốn nuốt cô vào bụng vậy.

Không cần, cô không cần hắn như bây giờ, rất đáng sợ!

‘Buông ra, buông em ra ...’

Liên Kiều liều mạng giãy giụa, cô cố gắng xoay đầu sang một bên tránh nụ hôn của hắn, nào ngờ, đôi môi Hoàng Phủ Ngạn Tước rời khỏi môi cô lại trượt xuống xương quai xanh tinh tế của cô.

Hơi thở nóng bỏng của hắn gần như làm bỏng làn da cô, mà bàn tay hắn cũng khóa chặt đôi tay cô, đặt tay cô bám vào cổ hắn.

‘Nghĩ cũng đừng nghĩ!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt nổi giận, đôi ngươi đen bóng trở nên u ám dị thường nhìn Liên Kiều đang dùng sức giãy giụa đến đỏ bừng cả mặt.

Bản tính đơn thuần nên Liên Kiều căn bản không hiểu được ý tứ bên trong, nhưng cô nhận ra ánh mắt của hắn thật đáng sợ, giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô, cô không tự chủ lại giãy giụa, nhưng thân thể yếu ớt của cô làm sao chống lại được cơ thể cường tráng của hắn.

Cảm nhận được cơ thể mềm mại trong lòng, Hoàng Phủ Ngạn Tước lần nữa nhìn xuống cô gái đang mặc áo sơ mi của hắn, nhìn một lúc, đôi mắt đen như mực dần dần có sự thay đổi ...

Khi hơi thở thô ráp quét qua bên tai cô, thân thể Liên Kiều không kìm được run rẩy, cô cố gắng đẩy hắn ra, đầu không ngừng ngả về phía sau.

‘Cung Quý Dương, anh bắt nạt người ...’

Cố gắng nén tiếng khóc xuống, nhưng đôi mắt màu tím vẫn tràn ngập sự sợ hãi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì, chỉ nhìn cô không chớp.

Trên người cô tản mát một mùi hương dịu dàng len lỏi vào trong từng tế bào của hắn, dung nhan động lòng người của cô hoàn hảo lộ ra trước mắt hắn.

Cổ họng hắn khẽ nuốt khan mấy cái, Liên Kiều nhìn thấy ánh mắt hắn càng lúc càng thâm thúy, trong lòng cô càng khẩn trương: ‘Cung Quý Dương, anh ... anh ...’

Nụ cười trên môi Hoàng Phủ Ngạn Tước càng khác thường, ngón tay thon dài khẽ vuốt mặt cô: ‘Nha đầu, quả thật bây giờ anh không là gì của em, nhưng mà ... em rất nhanh sẽ thành người phụ nữ của anh thôi!’

Nói xong hắn lại áp người xuống, bá đạo chiếm lấy đôi môi anh đào của cô, bá đạo hút lấy đôi môi như cánh hoa của cô, cánh môi mềm mại thơm tho như một liều thuốc kích thích hắn, thân thể mềm mại của cô bị ép dán sát vào người hắn.

Liên Kiều trừng to hai mắt, không ngừng chống lại sự bá đạo điên cuồng của hắn, lời của hắn là có ý gì? Rất nhanh trở thành người phụ nữ của hắn?

Sự lo lắng trong lòng càng lúc càng nhiều, càng quan trọng hơn là cô có thể cảm nhận rõ ràng cơ thể của người đàn ông có sự biến hóa kinh người, dù cô ngây thơ đến đâu cũng không khó nghĩ ra ham muốn của người đàn ông có thể làm tổn thương cô thế nào.

Không muốn! Không muốn!

Hắn không phải trước giờ rất thương cô sao? Sao tự dưng lại thay đổi thế này?

Liên Kiều nhắm mắt lại, đôi mi dày nhẹ nhàng run rẩy, hắn hôn cô đến đâu ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt rời đi đôi môi cô, Liên Kiều khẽ mở miệng cố sức hít một ngụm không khí, hắt lại thừa dịp đó tiến công lần nữa, đầu lưỡi linh hoạt tiến vào khoang miệng cô, khiêu khích đầu lưỡi cô.

Khi lưỡi của hắn chạm đến chiếc lưỡi đình hương của cô, đầu óc cô đã mơ mơ màng màng, tuy rất muốn kháng cự nhưng một cảm giác hư không mại mơn cơ thể cô, cô không chịu nổi sự trêu chọc này, triền miên, trêu chọc.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm giác được phản ứng của cô, nụ hôn càng thêm sâu hơn, hắn khao khát, như si như say mà hôn cô, chiếm đoạt từng hơi thở của cô.

Một cảm giác mỹ diệu từ trong đầu cô lan tỏa ra, thì ra, cảm giác khi hôn lại tốt đẹp như vậy ...

Tay Liên Kiều vốn đang chống lên ngực của hắn, lại dần dần chuyển thành nắm lấy áo hắn, cô giống như một người chết đuối đang cố nắm chặt cọc gỗ là hắn ...

Một thay đổi rất nhỏ của cô hắn cũng cảm giác được, Hoàng Phủ Ngạn Tước khẽ gầm một tiếng, bàn tay hắn bắt đầu trượt lên làn da của cô ...

Liên Kiều đột nhiên tỉnh táo lại, cô sững sờ nhìn hắn ... hắn muốn làm gì đây?

Thấy vẻ mặt hoang mang sợ sệt của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt cười, hắn cúi người xuống, giọng nói đã bị ham muốn mại mơn, nói bên tai cô: ‘Nha đầu không có lương tâm này, nếu như em đã châm ngòi thì nên là em đến dập lửa ...’

Hơi thở nóng rẫy của hắn sát bên tai cô khiến cô toàn thân rã rời ...

Hắn muốn cô, khi hình ảnh đẹp đẽ của cơ thể cô thấp thoáng trước mắt hắn, hắn liền biết hắn nhất định phải có được cô, cái ý muốn mãnh liệt này hắn chưa từng có bao giờ, mãnh liệt đến nỗi muốn thông qua phương thức này để chứng minh địa vị của mình trong lòng cô gái này.

‘Mình sao thế này?’

‘Em không có ...’ Liên Kiều không hiểu hắn đang nói gì, chỉ cảm thấy ết mặt hắn càng lúc càng kỳ lạ, nhất là cơ thể của hắn ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước vui đầu nơi xương quai xanh của cô: ‘Nha đầu, đừng bao giờ thử chọc giận anh, nếu không anh cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì.’

Hắn lạnh giọng cảnh cáo cô.

Liên Kiều lại run lên một hồi, cô rất muốn xin lỗi hắn, muốn nói với hắn là cô sai rồi, nhưng mà ... nhưng mà bản tính quật cường khiến cô không nói nên lời.

Mà quan trọng nhất là ... cô rốt cuộc sai ở đâu?

‘Hừm, em có thể kiện anh!’

Liên Kiều bị hắn đè chặt, chỉ có thể ngẩng mặt, ánh mắt không chút sợ hãi.

‘Được!’

Nụ cười của Hoàng Phủ Ngạn Tước càng nhẹ nhưng ý dọa người càng nhiều: ‘Nếu em đã không nghe lời như vậy, vậy để anh thật tốt dạy dỗ em một phen!’

Hai chân ghì chặt lấy chân cô, bàn tay trượt lên trước ngực cô dùng sức kéo một cái!

‘Phanh ...’ Tiếng nút áo sơ mi bị đứt vang lên trong không trung.

Chương 23: Một màn kinh người

Y phục đã bị xé rách, rơi xuống đất ...

Liên Kiều bị dọa đến không dây dựa nổi nữa, trước ngực bị cái lạnh xẹt qua, nhìn xuống dưới, đôi gò tuyết trắng đã không che không dấu lộ hết ra.

Ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước càng thâm sâu, hần áp người xuống, nhin không nổi hôn xuống, một đường hôn xuống, bàn tay to cũng không chờ được nhẹ nhàng lướt trên làn da nõn nà của nàng.

Hai nụ hoa hồng nhuận dưới sự trêu chọc của hần đã dần kiêu hãnh đứng lên, nổi bật trên làn da tuyết trắng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước khẽ ngậm lấy nụ hoa, hần nhắm mắt lại, hàng mi dày khẽ rung động, động tác vẫn tao nhã mà mê người như vậy.

‘Aaaa...’

Liên Kiều thét lên một tiếng, toàn thân run rẩy không thôi, cô cảm giác được nhiệt độ cơ thể càng lúc càng nóng, một cơn sóng nhiệt khổng lồ ập đến, lại như một mồi lửa đang thiêu đốt, thiêu đốt, thiêu đốt.

Sao lại như thế?

Nụ hôn của Hoàng Phủ Ngạn Tước càng lúc càng mãnh liệt, bụng dưới không ngừng co thắt, hần bị ham muốn của chính mình hành hạ đến cả người đều đau nhức.

Cơ thể yêu kiều dưới thân đột nhiên ngừng run rẩy, cũng ngừng giãy dụa, dường như là đang mời mọc hần, khiến hần khó kềm được.

‘Nha đầu ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ngẩng đầu, hần muốn cô tiếp nhận hần, bất luận thế nào!

Ai ngờ ...

Hần nhìn thấy một màn khiến hần chắc cả đời này cũng khó quên!

Nha đầu này thế mà lại ...

Ngủ ... mất ... rồi!

Đáng chết!

Chỉ thấy Liên Kiều đôi mắt nhắm chặt, giọt nước mắt long lanh vẫn còn đọng trên má, tay vẫn còn nắm chặt ga giường, nhưng ...

Cô rõ ràng là đã ngủ, hơi thở có quy luật chứng tỏ cô đang chìm trong mộng đẹp!

Hoàng Phủ Ngạn Tước trừng hai mắt, lúc này ngay cả ý giết người cũng có. Trong lúc dầu sôi lửa bỏng như thế này mà nha đầu này lại có thể ngủ mất?

Tự dưng trong lòng hần nảy sinh một cảm giác rất thất bại!

Ngẫm lại trên đời có bao nhiêu phụ nữ hận không thể leo lên giường của hần, vọng tưởng có được một chút chiếu cố từ hần, nào ai biết được nha đầu này lại có thể trong giờ phút kích tình như vậy ngủ mất?

Hần nghĩ tới nghĩ lui cũng không hiểu, vô tình ngẩng đầu lên nhìn thời gian ... đã qua mười hai giờ đêm!

Mười hai giờ đêm?

“Cung Quý Dương, anh thật là đáng ghét, em muốn ngủ, đến mười hai giờ em nhất định phải ngủ!”

Câu nói lúc nãy của Liên Kiều vang lên trong đầu hần.

Mười hai giờ nhất định phải ngủ?

Đây lại là chuyện gì đây?

Có phải đến mười hai giờ cô nhất định buồn ngủ?

Nhưng cho dù là buồn ngủ đi nữa, gặp phải chuyện kích thích như vậy chẳng lẽ cũng có thể ngủ được sao? Chẳng lẽ cô không sợ người khác lợi dụng cơ hội?

Nhìn nữ nhân trong lòng ngủ đến ngọt ngào như vậy, không chút đề phòng, Hoàng Phủ Ngạn Tước thật vừa tức giận vừa buồn cười, thật là chuyện lạ thế gian, hần sống đến nay đã gần ba mươi năm cũng chưa từng gặp qua, quả thật trên đời không có chuyện gì là không thể xảy ra!

Nhẹ thở dài một hơi, nhìn lại cô đang vô tư nằm ngủ trước mặt mình, y phục không chỉnh tề, nếu là đàn ông nhìn thấy đều nảy sinh ý muốn phạm tội.

Hắn đưa tay nhẹ kéo chăn phủ lên người cô, sau đó quỵn luyến, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên má cô, nhìn cô cười dịu dàng.

Mình thật điên rồi!

Vừa nãy lại tức giận đến muốn cưỡng chiếm cô? Nghĩ đến đây lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước không thôi tự trách.

Chắc là cô cũng bị dọa không ít, nếu không làm sao mà đang ngủ cũng khóc thế này.

Mình thế nào lại có hành vi như cầm thú vậy?

Ngón tay thon dài khẽ vuốt ve gương mặt trắng nõn của cô, biểu tình phức tạp trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước không hề che dấu, hắn không thể không thừa nhận mình đối với tiểu nha đầu này rất có hứng thú, là loại hứng thú giữa một người đàn ông với một người phụ nữ.

Nhưng cô tin tưởng hắn như thế, hắn sao lại có thể có ý nghĩ làm ra những hành động có lỗi với cô?

‘Yên tâm ngủ đi, tiểu thiên sứ!’

Hắn lần nữa thở dài một hơi, lại nghiêng người xuống dịu dàng đặt trên trán cô một nụ hôn mới lưu luyến rồi đi.

Buổi sáng, trong “Hoàng Phủ” tiếng chim hót líu lo, hoa cỏ xung quanh như cũng bị tiếng chim hót làm cho tỉnh giấc, trong vườn mùi hương hoa cỏ tươi mát tản ra cùng khắp.

‘Thiếu gia, chào!’

Khi Phúc tử chuẩn bị xong bữa sáng, quay lại nhìn thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước đang bước vào phòng ăn.

‘Ừm!’ Hắn gạt đầu một cái, đảo mắt nhìn qua Liên Kiều đang vật lộn với đôi dưa.

Cô đã mặc lại quần áo hôm qua của mình, mái tóc đen nhánh tùy tiện buộc như đuôi ngựa sau đầu, nhìn cô vẻ mặt khổ sở, hết tay trái rồi tay phải, tay phải rồi tay trái vật lộn với đôi dưa, hắn không kìm được môi vẽ ra một nụ cười.

Ở Hồng Kông lâu như vậy, thì ra là vẫn chưa học được cách dùng dưa.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngồi xuống, tiện tay lấy đôi dưa trong tay cô, ‘Nha đầu ngốc, dưa phải dùng thế này!’

Liên Kiều thấy hắn đang ngồi cạnh mình, gương mặt nhỏ nhắn chợt hồng lên, cô không khỏi nhớ lại chuyện phát sinh tối qua, chỉ là ... đến cuối cùng rốt cuộc thế nào?

Cô một chút cũng không nhớ ra!

Vừa nghĩ đến hành động của hắn hôm qua liền sợ hãi, cô không nói tiếng nào, bê lấy phần ăn sáng của mình đứng dậy ...

‘Ngồi xuống!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chậm chậm lên tiếng, không khó nhìn ra ý đồ của cô!

Liên Kiều vẫn không bỏ ý định rời đi, len lén trừng hắn một cái, cái vẻ mặt không có chút biểu tình nào của hắn làm cô đoán không ra trong lòng người đàn ông này đang nghĩ gì.

Lại len lén trừng hắn cái nữa, trong lòng tuy là vẫn chưa nguôi giận nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ biết phát tiết lên miếng bánh phô mai.

Chương 24: Bị phản kích

Nhìn cô tức tối một nhát lại một nhát xiên miếng bánh phô mai, Hoàng Phủ Ngạn Tước không kìm được cười rộ lên, quả thật là một cô nhóc!

‘Ở Hồng Kông thì phải quen với thói quen ăn uống của người Hoa, đây là quẩy với cháo trắng, còn có bánh bao của tiệm Từ ký nổi tiếng, thử ăn bằng đũa xem!’

Hắn không chút dấu vết lấy đi miếng bánh phở mai trước mặt cô, đẩy tới một phần ăn sáng khác đến.

Biết rõ nha đầu này đang tức giận nhưng nhìn vẻ mặt tức giận mà không dám phát tác ra ngoài của cô cũng thật đáng yêu!

Nhất là tối qua ...

Nghĩ đến Hoàng Phủ Ngạn Tước không nhịn được cười.

‘Này, anh ... anh cười cái gì?’ Liên Kiều nhìn thấy khóe môi hắn khẽ nhếch, liền nhìn hắn đề phòng.

Người đàn ông này thật kỳ lạ, mình vốn tưởng hắn rất ưu nhã, rất ôn nhu, nhưng trải qua tối hôm qua, cô thật thấy sợ hắn, nếu như đoán không lầm, hắn nhất định là có nhân cách phân liệt đi.

Đúng, chắc không sai đâu, Liên Kiều càng nghĩ càng thấy hắn rất giống.

Nhất thời trong đầu cô nhảy ra cảnh tượng một người đàn ông trong lúc trăng tròn biến thành ... con sói!

Càng nghĩ càng nổi da gà!

Hoàng Phủ Ngạn Tước thu hết thần tình quái dị của cô vào tầm mắt, nụ cười cũng tắt: ‘Không có gì, anh chỉ đang nghĩ chuyện tối qua ...’

‘Keng ...’

Đôi đũa bạc tinh chế rơi trên mặt bàn thủy tinh phát ra một âm thanh thanh thúy.

‘Tối qua, tối qua anh rốt cuộc là làm gì em?’ Liên Kiều cuối cùng nhịn không nổi, lớn tiếng hỏi hắn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước làm ra vẻ tiếc nuối, nhặt lại đôi đũa đặt lên tay cô, nhẹ giọng nói: ‘Đũa phải dùng thế này...’

‘Này!’

Liên Kiều lần nữa đặt đôi đũa trên tay xuống, đôi tay hung hãn nắm lấy áo hắn.

‘Không cho anh nói lảng đi, nói nhanh!’

Đáng chết, có trời mới biết cô ghét ăn quẩy với cháo trắng thế nào, cô trước giờ thích ăn ngọt, nhất là bánh ngọt!

‘Thái độ của em như vậy không giống với người đang cầu xin chút nào!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nóng nảy, nhã nhặn ăn bữa sáng, biểu tình so với vẻ nóng nảy của cô quả là một trời một vực.

‘Hả? Ai nói là em đang cầu xin anh ...’

‘Em không phải muốn biết tối hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì sao?’

Thái độ của Hoàng Phủ Ngạn Tước rất rõ ràng, nếu muốn biết tất cả chuyện tối qua thì phải năn nỉ hắn.

‘Anh ...’

Liên Kiều thật hận không thể đem tô cháo trên bàn úp lên mặt hắn, bộ dáng tiểu nhân đắc ý kia nhìn thật đáng hận.

‘Thực ra ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chậm rãi mở miệng, sau đó lại ưu nhã nuốt một ngụm cháo.

Liên Kiều vội nhón tai lên nghe xem hắn nói gì, nhưng nhìn thấy bộ dáng chậm rãi của hắn, cô thật sắp tức chết rồi.

Hắn nhìn về gấp gáp trong đôi mắt màu tím của cô, cười thầm trong lòng, chậm rãi ném lại một câu: ‘Tối hôm qua ...’

Tính nhẩn nại của cô quả thật đã dùng hết, cô nhin không nổi thét lên: ‘Này Cung Quý Dương, anh có phải đàn ông không? Sao lại nói chuyện cứ áp a áp úng vậy?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước dừng động tác trên tay, nhìn thấy cô khẩn trương như vậy, bao nhiêu tức giận hôm qua chợt biến mất hết.

Liên Kiều vội ngậm miệng, ngồi trở lại rất ngoan ngoãn.

‘Vậy có phải ngoan không?’ Hấn hài lòng nhìn cô, nhẹ lấy khăn lau miệng...

‘Thực ra tối qua mọi chuyện rất đơn giản, những chuyện nên xảy ra đã xảy ra, những chuyện không nên xảy ra cũng đã xảy ra, em thật là đáng yêu biết mấy...’ Hấn sáng khoái cười.

Lời nói hết sức ám muội làm người nghe rất dễ hiểu lầm, Liên Kiều trừng mắt nhìn hấn .. cái gì là nên xảy ra đã xảy ra, không nên xảy ra cũng đã xảy ra?

Hấn nói cái gì?

Cô liền nín cánh tay hấn, cao giọng hỏi: ‘Anh nói cho rõ ràng, rốt cuộc anh đã làm gì em?’

Trời ơi, không phải hấn đã khi dễ mình chứ? Tối qua hấn khi dễ mình vậy còn chưa đủ sao?

Hoàng Phủ Ngạn Tước đưa tay vò vò đầu cô ...

‘Tối hôm qua anh đã có lòng tha cho em, thật không ngờ vừa qua mười hai giờ em liền giống như dã thú vồ lấy anh, thật là đáng sợ nha!’

Về mặt hấn thật ủy khuất.

Cái gì?

Liên Kiều sững sờ ... cô chủ động khi dễ người ta sao? Sao lại thế được?

‘Anh gạt em ...’

Ngữ khí thập phần vô lực bởi vì cô không nhớ rõ tối hôm qua rốt cuộc mình đã làm gì.

Nhưng ... cô cô đích thực là có di truyền một đặc tính của dòng họ Mặc Di, mỗi đêm vừa đến mười hai giờ, bất kể trước đó một phút cô tỉnh táo thế nào, đến mười hai giờ lập tức ngủ ngay, dù đang ở chỗ nào cũng vậy.

Lúc nhỏ cô không để ý đến tật xấu này bởi vì lúc đó cô đi ngủ rất sớm, nhưng sau khi vào đại học mới từ từ phát hiện ra sự nghiêm trọng của tật xấu đó.

Lên đại học thường cùng các bạn học đi chơi, đó cũng là bình thường, mà Hồng Kông là thành phố sống về đêm cho nên đi chơi rất muộn vậy là ... vấn đề nảy sinh rồi.

Mỗi lúc đến mười hai giờ cô liền không thể khống chế chính mình mà ngủ mất, hại mấy bạn học phải công cô về ký túc xá, về lâu dài, mọi người đều thích gọi cô là ‘sâu ngủ gục’ để ám chỉ Liên Kiều.

Chẳng lẽ tình huống có gì thay đổi sao?

Chẳng lẽ qua mười hai giờ cô không chỉ ngủ mà còn thích làm những chuyện mà bản thân không thể khống chế sao?

Liên Kiều càng nghĩ càng lạnh người, trời ạ, chẳng lẽ tối qua mình thật sự bắt nạt Cung Quý Dương à?

Chương 25: Trộm gà không được lại bị mất nắm gạo

Qua rất lâu sau cô mới hoàn hồn, không nói được câu nào cứ nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, lại thấy hấn như người không liên can gì nhàn nhã ngồi ăn sáng.

‘Ách, cái kia ... ‘ Cô khó khăn mở lời.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngừng tay, nhìn vẻ khó xử của cô ngược lại rất nhẩn nại chờ cô nói tiếp.

Liên Kiều liếm môi, rất cẩn trọng hỏi lên thắc mắc trong lòng: ‘Cái đó ... tối hôm qua em ... em làm sao bắt nạt anh?’

Cô nghĩ nửa ngày trời cũng nghĩ không ra mình rốt cuộc làm thế nào bắt nạt hắn. Hơn nữa chuyện này không phải trước giờ đều là phụ nữ chịu thiệt thòi sao? Trong ấn tượng của cô, hôm qua là hắn hung hăng với cô trước mà.

Hoàng Phủ Ngạn Tước đưa tay khẽ nâng cằm cô lên, khiến cô nhìn thẳng vào hắn, vừa nhìn lòng cô liền chấn động, trong đôi mắt đen láy đó dường như có một lực hấp dẫn rất lớn, khiến cô bị vây hãm trong đó, rơi vào trong đôi mắt đen thâm sâu như đầm nước đó, đầu óc cô nhất thời không suy nghĩ được gì ...

‘Nha đầu ngốc, chuyện giữa nam với nữ làm sao dùng lời nói hình dung được hết ...’

Nói đến đây, môi hắn khẽ treo một nụ cười, thỉnh thoảng dí sát mặt vào mặt cô ...

‘Nếu không, chúng ta diễn tập lại một chút tình hình tối hôm qua, thế nào?’

Mùi long diên hương trên thân người đàn ông không ngừng tràn vào mũi cô, mang theo một sự mê hoặc không nói nên lời.

Hả ...

Mặt Liên Kiều chợt hồng rực, cô trừng mắt nhìn hắn, liều mạng lắc đầu, bàn tay nhỏ bé cố đẩy ra: ‘Không, không, không, thôi đi, thôi đi!’

Cô điên mới muốn như vậy, những chuyện xảy ra tối hôm qua trước khi cô mất đi ý thức vẫn còn rất rõ ràng, chỉ nghĩ đến thôi toàn thân đã phát run.

Nhìn vẻ mặt xinh đẹp như hoa lê của cô lại điểm lên một mảng hồng rực, cực kỳ mê người và đáng yêu, hắn nhin cười không được, bao nhiêu u ám bức dọc tối hôm qua bị quét sạch hết, sáng nay, thật vui vẻ!

‘A, đúng rồi ...’ Liên Kiều chợt nhớ một chuyện.

‘Gì?’

‘Em phải ăn xong sớm, hôm nay cái tên Hoàng Phủ Ngạn Tước kia không phải là đến Hồng Kông sao, em phải chuẩn bị thật tốt mới được!’ Liên Kiều cố ăn xong bữa sáng.

‘Nha đầu, thật ra ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi có chút không tự nhiên, hắn thật muốn thẳng thắn nói cho cô biết mình chính là Hoàng Phủ Ngạn Tước, nhưng mà ...

Những lời nói dối trước đây khiến hắn không thể mở lời, mà theo cá tính của Liên Kiều, một khi bị cô phát hiện ra hắn trước giờ vẫn luôn lừa dối cô, chắc chắn sẽ nghĩ ra cách nào đó chinh phục thật thắm...

‘Ai da, đúng rồi, Cung Quý Dương, cái tên Hoàng Phủ Ngạn Tước kia đáng về thế nào?’ Liên Kiều chợt nghĩ đến một vấn đề then chốt.

Không biết hắn hình dáng ra sao, lỡ như chính sai người thì biết làm sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước suy nghĩ một chút, cuối cùng mới quyết định đứng dậy, đi ra khỏi phòng ăn, không lâu sau đó liền trở lại, trên tay có thêm một tấm ảnh.

‘Này, đây là người hôm nay đến Hồng Kông!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước đưa tấm ảnh đến trước mặt Liên Kiều, nhẹ giọng nói.

Liên Kiều nhìn tấm ảnh trên tay, vừa nhìn đã kêu lên kinh ngạc...

‘Trời ơi, thì ra Hoàng Phủ Ngạn Tước lại đẹp trai như vậy, quả thực còn đẹp hơn mấy diễn viên nha!’

Nghe câu này, Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy rất không thoải mái, hắn tự dưng phản bác lại: ‘Có đẹp trai đến vậy không?’

Vốn là hắn không thấy cái tên kia đẹp trai đến đâu.

Liên Kiều liên tiếp gật đầu, ánh mắt càng thêm si mê: ‘Thì ra anh ta đẹp trai như vậy, anh nói xem anh ta sao lại không đi làm diễn viên đi, nếu như anh ta làm diễn viên, chắc chắn tất cả các cô gái đều phát cuồng vì anh ta!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe mấy lời này càng không biết nên nói gì, hần hơi nhướn mày, lấy lại bức ảnh trong tay Liên Kiều ...

‘Em thích hần?’

Nghĩ đến chuyện này hần thấy lòng rất khó chịu.

Liên Kiều lại không phát giác được những biến hóa trên mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước, đồng dạc nói: ‘Một soái ca như vậy ai mà không thích chứ, ai là con gái đều thích, ai da, em nếu như mà biết vị hôn phu của mình lại soái đến như vậy, lúc đầu nhất định bám riết không buông rồi!’

Một nỗi khó chịu len vào lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước, hần không kiềm được hỏi: ‘Anh và anh ta, em thích ai hơn?’

Câu hỏi này làm Liên Kiều khựng lại một chút, cô ngơ ngác nhìn hần, trong nhất thời không biết ý hần là sao.

Qua một lúc cô mới phản ứng lại, ngây thơ cười: ‘Đương nhiên là thích anh rồi, anh thương em như vậy mà, còn nữa ...’

Cô nhìn gương mặt của “Hoàng Phủ Ngạn Tước” trong tấm ảnh trên tay Hoàng Phủ Ngạn Tước, nghiêm túc nói: ‘Thực ra hai anh đều rất đẹp trai nha, nhưng chẳng qua là hai vẻ đẹp khác nhau thôi, anh nhìn hần nè, là cái loại đều đều, trong người có một vẻ tà mị làm mê hoặc lòng phụ nữ, đầu mày cuối mắt đều là tướng đào hoa, nhưng còn anh, nhìn rất ưu nhã, rất cao quý, có cái vẻ quyến rũ giống như một vị hoàng tử, thực ra ... anh có khí chất cao cao tại thượng, khiến cho người ta có cảm giác không dễ tiếp cận ...’

Cô nói ra hết đặc điểm trên gương mặt hai người.

Hoàng Phủ Ngạn Tước trong lòng mới bình tĩnh lại, nếu như Liên Kiều thật sự thích cái tên Cung Quý Dương kia, không chỉ hần muốn đánh người mà ngay cả Sầm Tử Tranh cũng không dễ dàng buông tha cho hần, cái này còn không phải là ‘trộm gà không được lại mất nắm gạo sao’?

10. Quyển 3 - Chương 01-05

Quyển 3 – Gặp gỡ oan gia

Chương 1: Cung Quý Dương đã đến (1)

Ánh mặt trời ban trưa có chút chói mắt, chiếc xe thể thao xa hoa đã được cải tiến, ánh mặt trời rọi rõ phản chiếu trên thân xe càng làm nổi bật vẻ xa hoa của nó.

Trong xe tràn ngập tiếng nhạc du dương nhưng gương mặt của chủ xe thì cực kỳ tương phản.

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, tên đáng chết kia, có tật giật mình phải không, biết thân biết phận thì mau xuất hiện cho ta!’

Cung Quý Dương một thân mặc trang phục hưng nhân, vừa lái xe vừa để lại tin nhắn cho Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Cái tên này lại dám không nghe điện thoại của mình, rõ ràng là biết bản thân đuối lý rồi.

Khi hần biết Hoàng Phủ Ngạn Tước dám mạo nhận tên của mình, quả thật cả ý giết người cũng có, làm gì đây, cô gái kia là vị hôn thê của hần cơ mà, sao lại còn phải làm ra cái chuyện này.

Nhấn xong tin nhắn, Cung Quý Dương hơi suy nghĩ một chút sau đó khước môi câu lên một nụ cười giảo hoạt.

Nếu như cái tên kia đã trốn không dám gặp mặt thì để cho hần chủ động xuất kích một phen đi.

Nghĩ đến đây, Cung Quý Dương cười càng vui vẻ hơn, hần xoay vô lăng đem xe đảo đầu, sau đó nhắm hướng ngược lại mà phóng xe đi.

‘Liên Kiều này, mình thấy hay là thôi đi, như vậy không phải rất tốt sao?’ Dưới một gốc cây trong trường đại học Hồng Kông, Phi Nhi vẻ mặt lo lắng nói với Liên Kiều.

‘Yên lặng nha, không sao hết, con đường này xe nhất định phải đi qua, còn người đi bộ thông thường cũng sẽ không đi đường này, nhìn xem nơi đây đã bị cây cối che khuất hết rồi.’

Liên Kiều vừa nói vừa lau mồ hôi trên trán.

Phi Nhi nhìn bốn chung quanh, nuốt một ngụm nước bọt nói: ‘Làm ơn đi, Liên Kiều ý của mình là nơi đây cũng đâu có khuất lắm, là trong khuôn viên trường mà, nếu như để hiệu trưởng biết được chuyện này là bạn làm, nhất định sẽ không tha đâu!’

Liên Kiều do mấy ngày nay cùng Hoàng Phủ Ngạn Tước nói tiếng Mã Lai, tiếng Trung quả thật đã tụt dốc không ít, cô nhất thời không hiểu lời của Phi Nhi.

Phi Nhi liếc mắt nhìn cô: ‘Liên Kiều, ý mình là nếu như để hiệu trưởng biết được chuyện này nhất định sẽ phạt bạn!’

Liên Kiều ngừng động tác trong tay: ‘Yên tâm đi, hiệu trưởng làm sao biết được, nơi này mình đã quan sát lâu lắm rồi, không sao đâu!’

Phi Nhi thấy mình sắp ngất rồi, cô làm sao tin được lời Liên Kiều nói chứ.

Mấy hôm nay nha đầu này chứ thần thần bí bí, nhất là hôm nay vừa về đến phòng liền kéo cô đến chỗ này, gắng sức đào một cái hố, cô rốt cuộc là muốn làm cái gì đây?

Còn nữa, tối hôm qua ...

‘Liên Kiều, bạn đến bây giờ còn chưa nói mình biết rốt cuộc tối qua bạn đi đâu đó? Không phải đã hẹn là đi xem buổi biểu diễn ca nhạc sao, bạn biết không, ba người bọn mình ở cửa Hồng Quán đợi bạn rất lâu đó, điện thoại cũng không có mở, thật là kỳ quái!’

Phi Nhi quyết định hôm nay phải hỏi rõ ràng chuyện này, bằng không cô ngủ cũng không yên tâm.

Nha đầu này gần đây rất kỳ lạ, hai người bọn họ vốn là bạn tốt nhất thế mà cái gì cũng không nói với mình.

Liên Kiều nghiêng đầu suy nghĩ sau đó mới chận rãi nói một câu: ‘Đêm qua ... đêm qua mình chỉ đến nhà bạn!’

Phi Nhi kéo tay cô qua, tức giận nói: ‘Liên Kiều, bạn ở đang nói dối mình phải không? Bạn ở trường này còn có bạn bè khác sao? Sao mình không biết?’

Thấy Phi Nhi tức giận thật sự, Liên Kiều liếm môi sau đó bước lên ôm lấy cô, nũng nịu nói: ‘Phi Nhi, đừng giận nha, được rồi được rồi, thật ra không nói cho bạn bởi vì người ta không biết mở lời thế nào mà!’

‘Rốt cuộc là có chuyện gì? Có chuyện gì mà không thể nói mình biết? Chẳng lẽ ...’

Phi Nhi vẻ mặt kinh hãi: ‘Chẳng lẽ bạn làm chuyện gì phạm pháp sao?’

‘Phi Nhi, bạn đang nói gì vậy?’ Liên Kiều xụ mặt: ‘Trong lòng bạn mình là loại người này sao?’

‘Vậy bạn nói đi, đừng để mình lo lắng nữa được không?’ Phi Nhi càng gấp hơn.

‘Ai ...’ Liên Kiều dựa nhẹ vào thân cây, ánh mặt trời xuyên qua tán lá tản mát bóng nắng trên người cô.

‘Bạn không biết thôi, tối qua mình thật thắm nha, tối hôm qua mình đi Bán Sơn, nhà Cung Quý Dương!’

‘Cái gì?’ Phi Nhi trợn mắt ... Bán Sơn – khu nhà giàu nha!

‘Phi Nhi, mình gây họa lớn rồi!’ Liên Kiều khổ sở nói, hù Phi Nhi suýt nữa hồn phi phách tán.

‘Bạn ... làm sao vậy? Có phải là đem đồ vật quý báu gì ở nhà người ta đập vỡ rồi không? Hay là làm hư cái gì?’ Cô nói liên hồi.

Liên Kiều vô lực lắc đầu, giọng cực kỳ thấp, nói: ‘Mình đem ... đem Cung Quý Dương ...’

Nói nửa ngày cũng không thể thoát ra khỏi miệng ...

Nhưng nghe vào tai Phi Nhi lại là một nghĩa khác, cô thấy vẻ mặt của Liên Kiều như vậy, càng nghi ngờ nhiều hơn ...

‘Trời ơi, chắc không phải bạn ... giết hấn rồi chứ?’

Cô đã nghĩ tới khả năng xấu nhất.

Liên Kiều vẻ mặt quái dị nhìn Phi Nhi: ‘Phi Nhi, bạn thật đáng ghét, nói cái gì vậy?’

Giết người? Thật cũng quá hoang đường rồi, Liên Kiều vốn cho rằng trí tưởng tượng của mình phong phú, hôm nay mới phát hiện ra thì ra Phi Nhi còn lợi hại hơn.

‘Vậy bạn áp dụng như vậy làm gì, mình đương nhiên là hoài nghi rồi!’ Phi Nhi không vui phản bác.

Liên Kiều nhăn nhăn mũi: ‘Mình áp dụng là vì hôm qua ... hôm qua mình ... bắt nạt Cung Quý Dương!’

‘Bắt nạt?’

Phi Nhi không hiểu “bắt nạt” là ý gì? Đến mức độ nào? Cô nhóc này vốn thường bắt nạt người ta mà.

Liên Kiều thấy cô không hiểu liền giải thích thêm một chút: ‘Ai da, chính là mình ... Cung Quý Dương ... cái đó ...’

Chương 2: Cung Quý Dương đã đến (2)

‘Cái gì?’

Phi Nhi không tưởng tượng nổi, tiếng la chối tai của cô lập tức vang khắp khu rừng, cả mấy con chim cũng bị tiếng thét đánh động dọa bay tứ tán.

Liên Kiều day day lỗ tai, bước lên bịt miệng cô lại...

‘Đừng có hét lên, còn hét nữa mấy bạn học kia sẽ nghe thấy.’

Phi Nhi nắm Liên Kiều lại, gấp gáp hỏi: ‘Liên Kiều, bạn ỉn biết, là hấn cường bách bạn phải không? Nếu như là bạn không cam tâm tình nguyện thì hấn chính là phạm tội cưỡng bức, bạn hoàn toàn có thể đi kiện hấn!’

Liên Kiều liếc mắt nhìn cô: ‘Phi Nhi, bạn không có nghe rõ, tối hôm qua là mình bắt nạt hấn, không phải hấn bắt nạt mình!’

Phi Nhi trợn mắt, hai tay vỗ mạnh lên vai Liên Kiều: ‘Bạn được lắm, chuyện này cũng đáng làm, quả thật làm cho phụ nữ chúng ta mở rộng tầm nhìn, nói xem, bạn làm sao bắt nạt người ta? Có phải là thấy người ta đáng vẻ đẹp trai nhin không nổi phải không?’

Nói đến người đàn ông đó, quả thật bề ngoài làm cho phụ nữ không chỉ động tâm mà càng muốn động thân hơn, cô trước giờ cho rằng Liên Kiều nha đầu này đối với chuyện nam nữ chỉ đơn thuần như một tờ giấy trắng, gần như là ngốc nghếch, không ngờ lần này lại chủ động xuất kích.

Liên Kiều nghe câu này của cô liền nghech mặt lên, nhún vai nói: ‘Không biết nữa, bởi vì lúc đó là mười hai giờ mà, cụ thể mình làm sao bắt nạt hấn mình cũng không rõ!’

Phi Nhi suýt nữa thì tức chết, qua một lúc lâu cô mới mở miệng nói được: ‘Bạn nói cái gì? Chuyện này là xảy ra sau mười hai giờ đêm sao? Vậy bạn làm sao biết được?’

Chỉ cần là quan mười hai giờ, Liên Kiều sẽ ngủ như heo vậy, làm sao còn biết làm ra mấy chuyện như vậy? Thật kỳ quái.

Liên Kiều rất khổ sở chau mày: ‘Là Cung Quý Dương nói, bạn không biết đâu, hấn sáng nay nhìn dáng vẻ như bị thương vậy!’

Cô ấy náy quá, chuyện này mình có phải chịu trách nhiệm hay không? Cho đến bây giờ lòng cô vẫn còn đang bấn loạn.

Phi Nhi nghe qua liền hiểu, cô thành linh vỗ vai Liên Kiều ...

‘Này Phi Nhi, làm gì vậy, đau quá nha!’

‘Nha đầu chết tiệt này thật là quá hồ đồ mà, cái gì mà bạn bắt nạt người ta chứ, rõ ràng là bị hấn bắt nạt mà, trời ơi, phải làm sao đây? Bạn vô duyên vô cớ thất thân rồi, tên đàn ông chết tiệt kia, có tiền thì giỏi lắm sao? Lại còn dám nhân lúc bạn ngủ mê mà khi dễ bạn, lại còn đem tội trạng này giá họa lên người bạn, thật quá đáng mà!’

Phi Nhi vừa kinh hãi vừa tự trách, xong rồi, làm sao đây, nếu như hôm qua cô trông coi tốt Liên Kiều thì tốt rồi, sẽ không xảy ra chuyện như vậy, trời ơi, nhất định là do cô nhóc quá đơn thuần rồi! Phi Nhi cũng biết, giữa nam và nữ gần nhau lâu ngày nhất định sẽ có chuyện mà.

Liên Kiều ngẩn ngơ nửa ngày mới khua tay nói: ‘Không có khả năng, không có khả năng, nếu như mình không có làm như vậy, hấn gạt mình làm gì?’

‘Ngốc tử, hấn đương nhiên là muốn ăn sạch bạn rồi, loại người có tiền như hấn có chuyện gì mà không dám làm, bạn nha, quá ngây thơ rồi, nếu không làm sao mà mắc bẫy được chứ, mình bây giờ ngược lại lo lắng cho bạn, còn không biết tối hôm qua hấn có làm biện pháp phòng tránh gì không, nếu lỡ như bạn ...’ Phi Nhi nói đến đây chợt ngưng lại.

Cô lớn hơn Liên Kiều vài tuổi cho nên chuyện này cô rõ ràng hơn rất nhiều, tuy nói xã hội bây giờ cởi mở hơn, nhưng cô gái đơn thuần như Liên Kiều quả thật vật quý rồi, không nói đến bị người ta vô duyên vô cớ bỏ rơi, nếu lỡ như mang thai thì làm sao? Cái tên đó có thừa nhận hay không hay chỉ là chơi đùa cho vui thôi? Vậy thì Liên Kiều không phải là cả đời bị huyễn rồi sao.

‘Nếu lỡ cái gì, Phi Nhi, sao cứ ấp a ấp úng vậy?’ Liên Kiều hỏi.

Phi Nhi không biết nên nói thế nào, cuối cùng chỉ buồn bực nói một câu: ‘Thôi đi, chiều nay mình đi với bạn đến bệnh viện!’

‘Hả?’ Liên Kiều vẫn chưa hiểu.

‘Được rồi mà, đừng hờn nữa, nói tóm lại, sau này bạn cẩn thận một chút, buổi tối nếu như còn ngủ ở bên ngoài nữa thì bạn chết chắc, nghe rõ chưa?’ Phi Nhi hung hăng nói.

Nhìn thấy cô có vẻ tức giận, Liên Kiều liền ngoan ngoãn gật đầu, qua rất lâu mới nói: ‘Thực ra cả câu chuyện đều tại cái tên Hoàng Phủ Ngạn Tước kia nha, nếu như không phải là hấn, mình sao lại phải chọc giận cái tên Cung Quý Dương kia chứ, nhưng mà ... hắc hắc ...’

Cô lại vô tư lự cười.

‘Nhưng sao?’

Trong đầu Phi Nhi lại có cái cảm giác quen thuộc đó, mỗi lần Liên Kiều cười như vậy nhất định là đang nghĩ cách trêu chọc ai đó trong đầu.

Ánh mắt Liên Kiều sáng rực ...

‘Hắc hắc, hôm nay Hoàng Phủ Ngạn Tước nhất định sẽ đến trường mình, mà chắc là sắp đến rồi, mình nhất định cho hấn chết thật thảm!’

Phi Nhi trợn mắt nhìn, tim đập như đánh trống, cô nhìn xuống cái hố dưới chân Liên Kiều, nuốt một ngụm nước bọt: ‘Liên Kiều, bạn chắc không phải là thật sự ở đây chờ hấn chứ?’

Liên Kiều cười càng tươi: ‘Cũng không lâu nữa đâu, khi mình thấy ảnh của hấn liền có dự cảm, cái tên đầu heo này đang đường đến đại học Hồng Kông!’

‘Liên Kiều, mình thấy hay là thôi đi, người ta dù sao cũng là người của tứ đại tài phiệt, bạn trêu chọc hần như vậy không được đâu ...’

‘Phi Nhi, bạn là bạn tốt nhất của mình, bạn đã thấy rồi đó, cái tên Hoàng Phủ Ngạn Tước kia khi dễ mình biết mấy, lại còn dám cặp kè với cái cô ‘Đu đủ’ đó, rõ ràng là không coi mình vào đâu mà!’ Liên Kiều tức tối nói.

‘Nhưng người ta cũng đã giúp bạn trả khoản nợ thẻ một trăm vạn kia rồi, coi như hòa đi!’ Phi Nhi vẫn thấy lo lắng.

‘Cất!’ Liên Kiều không vui nói: ‘Chỉ có một trăm vạn mà muốn mua mình hử, mà còn là tiền Hồng Kông, Phi Nhi, bạn đừng có đứng về phía hần nữa, nếu không mình cũng không thêm để ý bạn nữa, đến đây giúp mình nhanh lên, còn thiếu một chút!’

Phi Nhi nhẹ thở dài một hơi, chỉ còn cách tiếp tục giúp Liên Kiều hoàn thành phần việc chưa xong, trong lòng không khỏi thương cảm cho cái tên “Hoàng Phủ Ngạn Tước” xui xẻo kia ...

Chương 3: Cung Quý Dương đã đến (3)

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu qua kẽ lá khiến người ta có cảm giác thật sáng lạnh, đây vốn là một ngày đẹp trời khiến tâm trạng của con người cũng cực tốt, nhưng bởi vì có một số người nào đó phá hoại mà trở nên càng đáng nhớ hơn.

Trường đại học Hồng Kông đang lúc nghỉ trưa, từng nhóm sinh viên tụ tập với nhau, nếu không đi thư viện thì tụm lại dưới những tán cây mà tán gẫu, sân trường không náo nhiệt mà lại có một vẻ yên tĩnh dễ chịu, cho đến khi ...

‘Cứu mạng ... làm ơn cứu mạng...

Chiếc xe xa hoa vừa lúc đang chậm chậm chạy vào con đường lộ dẫn vào trường, từ trong một góc rừng vọng ra một tràng tiếng kêu cứu, phá vỡ đi không khí yên tĩnh vốn có.

Tiếng kêu cứu nghe rất thê lương nhất thời vọng vào tai người lái xe ...

‘Xít ...’ Xe đột ngột dừng lại nên theo quán tính xoay một vòng mới dừng hẳn lại.

Không nghe lầm chứ? Hình như có người đang kêu cứu? Kêu cứu gì chứ, đây không phải là trường học sao?

Cửa xe bị một bàn tay đẩy ra, sau đó thân hình cao lớn của Cung Quý Dương cũng bước ra, dưới ánh mặt trời chói mắt, đôi mắt đẹp càng mang theo vẻ đa tình và quyến rũ.

‘Làm ơn ... nhanh lại giúp tôi ...’

Tiếng thét kêu cứu dội vào tai Cung Quý Dương có vẻ hết sức khoa trương.

Cung Quý Dương nhíu mày đưa tay day day màng nhĩ, người phụ nữ này tiếng kêu quả thật không nhỏ, nhưng sao lại có chút gì như vui mừng khi thấy người ta gặp nạn nhỉ.

Nghĩ chắc đây chỉ là một trò đùa, hần cũng không muốn đi quản chuyện thiên hạ, dù sao lần này đến cũng là có việc cần.

Quan trọng nhất là, Cung Quý Dương không tìm thấy cái tên đáng chết Hoàng Phủ Ngạn Tước kia, cho nên hần chỉ có thể trực tiếp chạy đến trường đại học Hồng Kông tìm nha đầu có tên Liên Kiều kia. Lần này đến Hồng Kông, ngoại trừ Hoàng Phủ Ngạn Tước hần cũng không báo cho ai khác cho nên hần cũng không định làm kinh động bất kỳ người nào trong trường đại học.

Chỉ cần tìm Liên Kiều, tìm hiểu rõ tình huống vậy thì mọi chuyện cũng dễ giải quyết rồi, Cung Quý Dương trước giờ tràn đầy tự tin, đến nỗi trước khi đến ngay cả ảnh của Liên Kiều cũng không thèm xem, chẳng phải là nghiên cứu sinh của khoa y đại học Hồng Kông sao, có gì khó tìm chứ.

Khi Cung Quý Dương đang cất bước định trở về xe ...

‘Cứu mạng ... làm ơn giúp ... là đàn ông thì qua giúp với ...’

Tiếng kêu cứu cộng với tiếng khóc lẫn nữa truyền đến tai Cung Quý Dương!

Là đàn ông thì qua cứu người?

Kỳ lạ thật, chẳng lẽ người gặp nạn kia lại có thể biết người đến lúc này là đàn ông?

Cung Quý Dương vẻ mặt càng đậm hứng thú, hẳn ngược lại muốn xem thử rốt cuộc là người nào mà hay ho như vậy.

Có thể nói, trong bốn người của tứ đại tài phiệt, người có tính thích đùa nhất là Cung Quý Dương, hẳn không giống như Lăng Thiếu Đường cứ giả vờ đường hoàng, cũng không giống Lãnh Thiên Dục hay giả thanh cao, lại càng không giống với Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa cô độc lại ngạo mạn, hẳn trước giờ không che giấu tính ham vui của mình.

Dứt khoát đỗ xe bên đường, hẳn lần theo tiếng kêu cứu đi đến, bước chân trầm ổn từng bước từng bước tiến vào trong rừng.

Mỗi một bước tiến đến thì tiếng kêu cứu càng gần, cuối cùng, hẳn đã nhìn thấy một cô gái đang té ngồi trên mặt đất cách đó không xa.

Nói là một cô nhóc cũng không sai, chỉ thấy gương mặt thanh thuần của cô vẫn còn vương nước mắt, trên người mặc một chiếc váy đơn giản nhưng hoàn toàn làm lộ ra nét đẹp thanh xuân của con gái, mái tóc dài được buộc đơn giản thành đuôi ngựa, tóc mái lòa xòa trước trán, đôi mắt to tròn đang hướng về anh như tín đồ nhìn thấy chúa Jesus, nhưng mà, đợi chút ...

Màu sắc của đôi ngươi hình như hơi lạ!

Nhưng vì còn cách hơi xa, Cung Quý Dương lại không thể nhìn rõ màu mắt đó là màu gì.

‘Này, bên này, bên này ...’

Khi Liên Kiều nhìn thấy bóng dáng của hẳn còn cách không xa, liền vui mừng vẫy tay.

Không sai, chính là người đàn ông trong bức ảnh ... Hoàng Phủ Ngạn Tước!

Tên đáng chết này, cuối cùng cũng không nhịn được mà đến rồi sao, cô nhất định phải chinh chết hẳn mới thôi!

‘Cô nhóc, cô sao vậy?’

Cung Quý Dương không hiểu sao có một cảm giác kỳ lạ, chỉ cảm thấy vẻ mặt của cô nhóc này hơi kỳ quái, nhất thời không phân biệt được là đang khóc hay đang cười.

‘Nghe tôi nói này người anh em, anh không phải bị mù rồi chứ? Chân của tôi bị trật rồi, đau chết người rồi nè!’

Liên Kiều nhìn nụ cười treo trên miệng hẳn càng thấy chói mắt, chỉ hận không thể hung hăng mắng cho hẳn một trận.

Chỉ là người đàn ông này, hẳn ý mình có vẻ đẹp mã lại đi cặp kè lung tung, lại còn dám cự tuyệt hôn nhân. Thật nực người, hẳn coi thường cô, cô thì thấy hẳn chướng mắt, dù thực tế hẳn nhìn còn đẹp trai hơn trong hình.

Nhìn thấy bộ dạng dữ dằn của cô, vẻ hứng thú trong mắt Cung Quý Dương càng đậm, hẳn dứt khoát ngồi xuống, cực kỳ nhẫn nại nhìn cô, lười biếng nói: ‘Tôi thấy cô còn nhiều sức như vậy, tiếng kêu còn có thể xuyên qua rừng cây mà truyền đến tai tôi, chắc là cái chân bị trật đơn giản như vậy không thể làm khó được cô đi!’

Một câu nói suýt làm Liên Kiều tức chết, bàn tay nhỏ hung hăng nắm lấy chân váy, chỉ hận đó không phải là xương của hẳn mà bóp nát.

‘Anh thật là ... đây là phản ứng bản năng của con người khi gặp nguy hiểm có được hay không? Nếu như tôi không kêu to như vậy, lỡ như đến tối cũng không có người tới cứu thì làm thế nào? Ai ya, đừng nói nhảm nữa, chân tôi rất đau nè!’

Tên đàn ông này thật khó đối phó, muốn hắn đi đến gần mình chẳng lẽ lại khó đến thế sao? Quả thật người nào trong tứ đại tài phiệt cũng là hồ li, là cáo già! Muốn cứu một người mà còn thận trọng đến thế.

Chương 4: Cung Quý Dương đã đến (4)

Cung Quý Dương vẻ mặt tươi cười nhìn cô nhóc trước mặt ... không biết thật giả thế nào nhưng nhìn chẳng thấy có chút đau đớn nào.

Nhưng ... hẳn trước giờ là người thích giúp đỡ người khác, thấy người gặp nạn nhất định sẽ cứu giúp, lại là người thương hương tiếc ngọc.

‘Được thôi, tôi cũng miễn cưỡng giúp cô một phen!’

Cung Quý Dương chậm chậm đứng dậy, thân hình cao lớn của hắn che mất ánh sáng mặt trời sau lưng.

Tim Liên Kiều đập điên cuồng, khi cô khấn trương nhìn về thân hình Cung Quý Dương đang từ từ đi đến gần ...

Hồ hấp của cô cũng sắp không bình ổn được mà ánh mắt cũng chăm chú nhìn về bước chân đang bước đến gần ...

Gần chút ... gần chút nữa ...

Trong lòng Liên Kiều không ngừng cầu nguyện, cái cảm giác sắp chạm đến thành công khiến cô suýt không thở được ... Nhưng mà lúc này ...

Bước chân ưu nhã ngay thời khắc quan trọng nhất chợt ngừng lại.

Hả?

Liên Kiều kinh hãi, cô liếc ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông còn cách mình không xa, chỉ thấy hắn đang dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô, trong lòng chợt phát run ...

‘Này, anh ... anh còn đứng ngây ra đó làm gì? Bước lên cứu người đi!’

Cô đã gấp chết được rồi, đáng chết, hắn sẽ không phát giác ra chứ?

Chúa Jesus, Phật Thích Ca, Ngọc Hoàng Đại Đế, Cứu Khổ Cứu Nạn Quan Thế Âm ơi, nhất định phải phù hộ cho con lần này thành công, để hắn đến gần một chút đi.

Cung Quý Dương môi vẫn treo nụ cười, mày kiếm hơi nhướng, hắn không nói gì, trước ánh mắt kinh ngạc của Liên Kiều hắn ngồi xuống lại.

Liên Kiều cảm thấy da đầu một trận tê dại, trong lòng nhộn náo, nuốt khan một ngụm nước bọt...

‘Này, Anh sao lại ngồi xuống chứ? Chẳng lẽ anh không định giúp tôi sao?’

Tên đàn ông đáng chết, nếu như không phải vì cô đều đã chuẩn bị xong cả rồi thì cô thật muốn thay đổi một phương án khác, trực tiếp đá một cước vào gương mặt đang tươi cười kia.

Sao cứu một người lại khó khăn đến thế? Người đàn ông này thật là ác nha.

Cung Quý Dương thu hết vẻ gấp gáp của cô vào trong mắt, hắn ngược lại không hoang mang, hỏi: ‘Cứu thì nhất định sẽ cứu rồi, nhưng mà tôi đang nghĩ mình tại sao phải cứu cô.’

Cái gì?

Liên Kiều thật là lần đầu tiên nghe loại lý luận này, ‘Này, anh có phải là đàn ông hay không? Cứu người là cứu người, cứu người còn cần có lý do sao? Người dùng mảnh giúp đỡ người yếu ớt là việc nên làm mà!’

Cung Quý Dương nghe câu này, hơi chau mày, rất lâu sau mới đáp lại: ‘Ý của cô là “trừ bạo giúp yếu” phải không?’

Nha đầu này nói quanh nói co là ý này phải không? Xem ra tiếng Trung của cô không phải là yếu bình thường mà là cực kỳ yếu.

Do Sầm Tử Tranh là người Đài Loan cho nên đừng nói là tiếng Trung hiện đại, cho dù là mấy từ tiếng Trung phức tạp thời xưa cũng không làm khó được hẳn.

Hả ...

Mặt Liên Kiều xẹt qua một tia ngại ngùng, cô cố trấn tĩnh cao giọng nói: ‘Tôi thích nói thế nào thì nói thế ấy, đâu giống anh, một chút cũng không giống đàn ông!’

Dù cô cố gắng dùng kế khích tướng hình như cũng không có tác dụng gì, tên này hình như không dễ bị gạt nha.

Cung Quý Dương nghe lời tố cáo của cô, liền cười ha hả ...

‘Tôi sống hai mươi tám năm đến hôm nay mới bị người ta phủ nhận giới tính của mình đó!’

Liên Kiều trong lòng gấp gáp vô cùng, làm ơn đi, cô buổi chiều còn phải lên lớp, còn dây dưa với tên này, sớm muộn gì cũng bị bẽ mặt.

‘Này, anh rốt cuộc là giúp hay không? Chân của tôi quả thật không đi được, anh yên tâm, ơn cứu mạng của anh tôi tuyệt đối không quên!’

Cung Quý Dương tiện tay ngắt một cọng cỏ, lười biếng ngậm trong miệng, ‘Cô có vẻ như không giống là cần phải giúp đỡ!’

‘Tại sao?’ Liên Kiều vọt miệng hỏi, thái độ hơi có chút làm người ta hoài nghi.

Cung Quý Dương cười: ‘Trong ánh mắt của em một chút ý muốn nhờ giúp đỡ cũng không có, nói đi, ai sai cô đến?’

Liên Kiều toát mồ hôi lạnh!

Mẹ ơi, người đàn ông này ánh mắt thật quá lợi hại rồi, ngay cả đôi mắt cô biểu đạt cái gì cũng không thoát khỏi mắt hắn.

Làm sao bây giờ? Đầu óc cô không ngừng xoay chuyển.

Liên Kiều vốn là không biết, Cung Quý Dương trải qua nhiều năm lăn lộn trên thương trường, từ nhỏ đã tiếp xúc với nhiều loại người khác nhau, một cách tự nhiên, nhìn người và đoán nhân tâm sớm đã trở thành kỹ năng cơ bản nhất, Liên Kiều lại chỉ là một cô nhóc, cho dù che dấu giỏi cỡ nào cũng không giấu được hắn.

Nhưng Liên Kiều vốn không biết điều này, mà Cung Quý Dương trước giờ tự tin về điểm này, cũng chưa từng nghĩ có phương thức nào khiến hắn buông lời cảnh giác.

‘Không biết anh đang nói cái gì, ai sai sử gì chứ? Chẳng lẽ có người kêu tôi phải ở chỗ này té trật chân sao? Thật là, không giúp thì không giúp, đừng có ở đây mà nói chuyện vô bổ!’ Liên Kiều cố ý cúi thấp đầu nói.

Đã từng nghe ‘đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn’, vậy thì cô sẽ không để hắn nhìn vào mắt mình nữa.

‘Được ...’

Cung Quý Dương đứng lên, vẻ mặt vẫn tà mị như trước khế phải cổ vụn trên người: ‘Nếu đã như vậy thì tôi đi đây.’

Nói xong liền quay người nhắm hướng ngược lại bước đi.

‘Này ...’

Chuyện này quả thật ngoài dự liệu của Liên Kiều, cô không ngờ cái tên này ngay lúc này lại nghe lời như vậy, kêu hắn thì thì hắn liền đi?

Vậy sao lúc này kêu hắn cứu hắn lại không chịu cứu chứ?

Thật là tức chết người.

Liên Kiều nhìn theo bóng dáng cao lớn của Cung Quý Dương, tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, tiện tay nhặt một hòn đá nhỏ nhắm hướng hấn ném đến.

Chương 5: Thông minh cả đời lại một lúc hồ đồ

Cung Quý Dương rên lên một tiếng, viên đá không nghiêng không lệch trúng vào ót hấn, hấn vì vậy mà quay người lại, nụ cười trên mặt cũng cứng lại.

‘Hừm!’ Liên Kiều trong lòng sớm đã nở hoa, cô cố ý trừng hấn, vẻ mặt điềm nhiên như đang xem kịch.

Tốt nhất là để hấn tức giận chạy đến đây tính sổ với mình, vậy thì ... hắc hắc, hấn sẽ hoàn toàn rơi vào bẫy của cô.

Đúng là, không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con!

Cung Quý Dương nhìn đôi mắt đảo quanh của cô, bên môi lại câu một nụ cười tà mị, nhìn Liên Kiều một lần nữa rồi lại quay người đi ...

Nào ngờ khi hấn vừa cất bước đi ...

‘Ai ...’ Một tràng tiếng khóc làm hấn kinh hãi.

Cung Quý Dương vội vàng quay đầu lại, liền thấy cô nhóc sau lưng đang vùi đầu giữa hai tay, khóc vô cùng thương tâm.

‘Này, cô khóc cái gì? Người bị ném là tôi mà!’

Không ngờ cô nhóc này lại không có lương tâm thế, lại còn dám lấy đá ném người.

‘Anh ... anh bắt nạt người ta, nhìn thấy ... nhìn thấy tôi bị ngã cũng ... cũng không giúp, chỉ ... chỉ là muốn anh giúp ... giúp dìu tôi đến phòng y tế thôi mà, sao ... sao lại có thể thấy chết không cứu như thế ... hu hu ...’

Liên Kiều khóc rất thê lương, bờ vai yếu ớt run lên từng trận.

Cung Quý Dương là một trong tứ đại tài phiệt, hấn cũng không thoát khỏi căn bệnh chung của bọn người đó là không chịu được phụ nữ khóc.

Nếu như nghe người mình yêu khóc trong lòng liền rất đau, rất khó chịu, nhưng nhìn thấy người phụ nữ không phải người mình yêu khóc liền có một cảm giác rất phiền rất bức dọc.

Nhưng nhìn cô nhóc trước mặt khóc trong lòng Cung Quý Dương lại sản sinh một loại cảm giác thứ ba ... đó là áy náy!

Nhìn cô khóc lóc nỉ non, hấn tự hỏi có phải là mình lo lắng quá độ không? Có phải mình thật là đã đổ oan cho cô nhóc này không.

Nhìn lại cô, gầy gò yếu đuối, đơn thuần như vậy, ngay cả động tác ném đá lúc này cũng rất trẻ con, làm sao có thể gây bất lợi cho hấn được chứ?

Cảm giác áy náy trong lòng Cung Quý Dương càng lúc càng tăng, mình đường đường là một người đàn ông lại chọc cho cô gái này khóc đến như thế.

Nghĩ đến đây hấn không còn cách nào, nhìn cô gái trước mặt nói liên hồi: ‘Được rồi được rồi, cô nhóc đừng khóc nữa, đến đây, tôi dẫn cô đi phòng y tế!’

Liên Kiều không dám ngẩng đầu lên, vẫn còn đang thút thít khóc nhưng ... lời của Cung Quý Dương đều đã nghe thấy, nhưng quan trọng hơn là ... cô nghe thấy tiếng bước chân đang càng lúc càng gần.

Oh yeah!

Tim không ngừng đập điên cuồng, vì che dấu nụ cười đang nở rộ, gương mặt nhỏ nhắn chỉ còn cách vùi sâu vào hai tay.

‘Cô nhóc, đến ...’

Cung Quý Dương từng bước tiến đến gần Liên Kiều, bước chân hấn đạp lên một mảng cỏ, nhưng ...

Bộp!

‘A ...’

Theo tiếng kêu thảm của Cung Quý Dương, thân hình của hấn cũng mất hút, tiếp theo là ‘Soạt’ một tiếng từ cái bẫy vừa sập xuống.

‘A ... nha đầu đáng chết!’ Lại vang lên tiếng kêu đau của Cung Quý Dương.

‘Ha ha ...’

Liên Kiều ngẩng mặt lên cười đắc ý, sau đó nghịch ngợm nhảy đến bên cạnh cái hố cao hơn đầu người nhìn về mặt tức giận lẫn không hiểu gì của Cung Quý Dương.

‘Thế nào? Ngàn tính vạn tính cuối cùng cũng rơi vào cái hố tôi đào phải không? Ha ha ... đúng rồi, đừng bao giờ thử giãy giụa nha, cái bẫy chuột đó là mới đó, rất sắc, anh càng giãy giụa sẽ càng đau đấy, hì hì ...’

Cô nhin không nổi ngồi luôn trên đất nhìn xuống Cung Quý Dương chập vật dưới hố, cười rất vui vẻ.

‘Nha đầu này đúng là vong ân phụ nghĩa, tôi có lòng tốt cứu cô, cô lại dám chính tôi?’

Cung Quý Dương giận xanh mặt, hấn sắp giận đến rút gân rồi, nhất là nơi chân ...

Đáng chết, cô ta lại dám lấy một cái bẫy chuột tới đối phó mình.

Chẳng lẽ coi mình là chuột sao?

Hấn rất xấu hổ, cũng may không phải là bẫy thú nếu không lỗ như kẹp trúng gân cốt trên chân, vậy chẳng phải trong vài giây là mất mạng rồi sao?

Liên Kiều đứng dậy, chống tay lên eo cười càng xảo quyệt hơn ...

‘Này, anh cho rằng tôi sẽ nhận lòng tốt của anh sao? Thật nực cười, tôi sắp bị anh hại chết rồi mà anh còn làm ra vẻ không có liên quan gì, tôi cho anh biết, cái này ... chỉ là mới bắt đầu thôi, bye bye ... ha ha ...’

Cười càng vui vẻ, cô nghịch ngợm hướng về miệng hố vẫy tay chào, sau đó tung tăng chạy ra khỏi cánh rừng.

‘Chết tiệt, cô đứng lại nói cho rõ ràng xem!’

Cung Quý Dương gầm gừ như một con thú đang mắc bẫy, mà dưới chân bị sập vào bẫy đâm vào càng đau nhức kịch liệt.

Trước giờ đều là hấn chính người, chưa từng nghĩ có ngày lật thuyền trong vũng cạn, bị một nha đầu hỉ mũi chưa sạch chính, chuyện này nếu như truyền ra ngoài, cả đời anh minh của hấn không phải là bị hủy hết rồi sao.

Nhưng mà ... hấn không biết mình đắc tội với cô nhóc này chỗ nào.

Nhìn cô chắc là đã có chuẩn bị sẵn vì cái hố này không phải là vài phút có thể đào được.

Nghĩ tới nghĩ lui, đoán rằng chuyện này nhất định có liên quan đến Hoàng Phủ Ngạn Tước, bằng không sao lại trùng hợp để hấn gặp phải chuyện này chứ.

Hoàng Phủ Ngạn Tước, đợi bắt được cái tên này mình nhất định phải làm cho hấn thật thảm.

Nghĩ thế Cung Quý Dương rút điện thoại trong túi ra ... còn may, vẫn còn tín hiệu.

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, hạn cho cậu trong nửa tiếng lập tức đến trước mặt mình, nếu không thì cậu chết chắc, nhanh!’ Hấn rống liên thanh một tràng.

Nào ngờ ...

‘Xin lỗi tôi tạm thời không thể nghe điện thoại của bạn, xin vui lòng để lại lời nhắn sau tiếng ‘bíp’, tôi sẽ ...’

Tên đáng chết! Còn dám để lại tin nhắn thoại!

11. Quyển 3 - Chương 06-10

Chương 6: Rốt cuộc là xấu xa đến cỡ nào?

Cung Quý Dương tức đến nổi suýt nữa ném luôn điện thoại ... cái tên Hoàng Phủ này, vì bản thân làm chuyện có lỗi mà dám trốn mình, ngàn lần đừng để mình bắt được, bằng không cậu sẽ chết rất thảm.

‘Ôi ...’

Đang lúc tức giận, dưới chân không ngừng truyền đến từng cơn đau đớn.

Còn may loại đau đớn này hắn còn chịu được, hắn dứt khoát ngồi dưới đất, nhìn cái chân nơi vừa bị cái bẫy chuột “hôn”.

Còn may, coi như nha đầu này không phải là loại ra tay ác độc, cái bẫy chuột này rằng tròn chứ không phải rằng nhọn, nếu là rằng nhọn thì chắc chắn chân đã sớm chảy máu rồi.

Cung Quý Dương nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra mình đắc tội gì với nha đầu này để cô phải đi ám hại mình như thế, nhưng xem tình hình, nha đầu cũng chỉ cho hắn một sự giáo huấn nho nhỏ mà thôi.

Hắn ngẩng đầu nhìn miệng hổ, lại hít sâu một hơi ...

Kể ra nha đầu này vì đối phó hắn mà cũng bỏ ra nhiều công sức, lại còn có thể đào cái hố sâu như vậy, còn may hắn từ nhỏ đã chịu huấn luyện đặc biệt trong tổ chức, nếu không từ trên cao như vậy, cho dù không dính cái bẫy chuột hắn cũng không thể leo lên được.

Hắn nhìn lại điện thoại trong tay, gỡ danh bạ lại quay số ...

Điện thoại đầu bên kia rất nhanh đã tiếp, truyền lại là giọng nói lạnh lùng không chút cảm xúc của Lãnh Thiên Dục.

‘Lãnh Thiên Dục, mình đang ở Hồng Kông!’ Cung Quý Dương lớn tiếng nói.

‘Nghe được giọng cậu thì biết cậu còn sống rồi!’ Lãnh Thiên Dục nói chuyện rất trực tiếp, không chút vòng vo.

‘Ý là sao?’ Cung Quý Dương ngược lại còn nhẩn nại đùa với hắn.

‘Người phụ nữ có thể dọa Ngạn Tước đến không dám bại lộ thân phận chắc là không đơn giản, mình nghĩ hành trình của cậu ở Hồng Kông cũng không dễ qua đâu!’ Lãnh Thiên Dục thẳng thừng nói.

‘Mình vừa đến đại học Hồng Kông đã bị ám hại, không biết nha đầu thối kia có phải phụ nữ không!’

Cung Quý Dương buồn bực nói: ‘Bỏ đi, Thiên Dục, mình bị người ta ám hại, tinh thần và thân thể đều chịu tổn thương rất lớn, cậu đến với mình đi mà!’

Giọng nói mang ám muội của Cung Quý Dương truyền qua điện thoại khiến Lãnh Thiên Dục nổi da gà.

‘Cậu muốn chết sao!’ Hắn thật hận không thể đập chết cái tên Cung Quý Dương này.

‘Này, cậu thấy chết không cứu sao?’

‘Nói đúng rồi đó, lần này cậu đi chính là đâm đầu vào lưới, theo mình biết, cô gái đó là dòng dõi tinh thông chiêm bốc thuật và Giáng Đầu Thuật, muốn mình chết cùng với bạn thì xin miễn đi!’ Lãnh Thiên Dục rất không có lương tâm nói.

‘Cái gì’ Cung Quý Dương ngạc nhiên kêu, ‘Sao cậu không nói sớm ỉnh biết?’

‘Nói cho cậu biết trước thì còn gì vui nữa? Lần này kỳ phùng địch thủ gặp nhau, chúc cậu may mắn!’

Lãnh Thiên Dục cười trêu hắn, mang theo lời chúc may mắn cúp luôn điện thoại.

‘Này ... này ...’

Chết tiệt, lại còn dám ngay lúc này cúp điện thoại?

Cung Quý Dương phần nộ không thôi, trong đầu đã chém Lãnh Thiên Dục không biết bao nhiêu lần.

Ánh mắt hấn lại đảo một lần xuống danh bạ, lần nữa ấn phím gọi...

‘Hello, Thiếu Đường!’

‘Quý Dương? Giọng cậu sao lạ thế?’ Giọng nói cởi mở của Lăng Thiếu Đường vang trong điện thoại.

‘Thiếu Đường, mình thật tội nghiệp, mình bị cái tên Hoàng Phủ đó ám hại, sau đó lại bị Lãnh Thiên Dục phản bội, bây giờ mình chỉ còn có cậu ...’

‘Ồ, cậu đang ở Hồng Kông phải không?’

Lăng Thiếu Đường không đợi Cung Quý Dương nói xong, trực tiếp vào vấn đề.

Hả?

Cung Quý Dương vui mừng nói: ‘Đúng vậy đúng vậy, mình bây giờ đang ở Hồng Kông!’

‘Ấn, cái đó ... Quý Dương này, thực ra thân làm huynh đệ mình không phải không chịu giúp cậu, chỉ là ... mình tuyệt đối tin tưởng với năng lực của bạn hoàn toàn có thể vượt qua ải này, khắc phục khó khăn, mình đi chẳng phải là thừa sao?’

Tiếng cười xảo quyệt của Lăng Thiếu Đường chọc thẳng vào tai Cung Quý Dương.

Cung Quý Dương trong lòng đột nhiên có một dự cảm không lành, hấn cẩn trọng nói: ‘Cậu ... không phải cũng biết Hoàng Phủ Ngạn Tước ở Hồng Kông làm chuyện gì chứ?’

‘Ừm ...’

Lăng Thiếu Đường cố ý thả ra một hơi nói: ‘Cái tên Hoàng Phủ Ngạn Tước này thật là đủ quá đáng rồi, chọc ai không chọc lại đi chọc cái cô nhóc Liên Kiều kia mà còn mạo xưng tên của cậu nữa, theo những gì tôi biết cái cô Liên Kiều đó nổi tiếng nhất trong hoàng thất về tính bướng bỉnh nghịch ngợm, người khác gặp cô đều rất nhức đầu, nếu như còn gây thù chuốc oán gì với hấn, quả thật là còn thảm hơn gặp sói nữa!’

‘Cái gì?’

Cung Quý Dương lại kêu lên một tiếng kinh ngạc, trong đôi mắt đẹp dễ kia lóe ra một tia giận dữ: ‘Được lắm Lăng Thiếu Đường cậu, các cậu người nào cũng biết rõ sự tình lại còn đem mình đẩy vào hổ lửa. Mình ... mình tuyệt giao với các cậu! Giao kết nhằm với loại bạn bè như các cậu thật là sai lầm đời này của mình!’

‘Ai ya ... Cung Quý Dương ...’

Lăng Thiếu Đường vội dỗ dành hấn: ‘Đừng có bướng bỉnh vậy mà, đều đã sắp ba mươi tuổi rồi mà sao nói chuyện cứ như trẻ con vậy chứ, tứ đại tài phiệt cậu muốn cắt đứt cũng không cắt đứt được đâu!’

‘Vậy cậu mau chóng qua đây với mình!’ Cung Quý Dương không đành lòng giận, nói.

‘Cái đó ...’

Lăng Thiếu Đường cười cười mấy tiếng: ‘Nói thật nha, tuy mình chưa gặp qua cô nhóc đó nhưng mình quen với một người bạn, cũng đến từ hoàng thất Mã Lai, theo hấn nói, có một lần, hấn chỉ là trêu cô mái tóc không đẹp thôi, nhưng ngày hôm sau tóc của hấn đều không còn, đây ... đây cũng quá đáng sợ đi!’

‘Tóc không còn? Là ý gì?’ Cung Quý Dương giọng cảnh giác hỏi, sao tự dưng thấy lo lắng vậy nhỉ.

Chương 7: Thích ai?

‘Nghe nói là cô nhóc đó nhân lúc hấn ngủ, lại hạ thêm một chút thuốc mê, sau đó cạo sạch hết tóc trên đầu anh ta, không chỉ như vậy, cả tủ quần áo cũng đem đốt sạch, cho nên ...’

Lăng Thiếu Đường có chút thương cảm nói: ‘Cung Quý Dương này, cậu nhất định phải sống sót trở về gặp chúng tôi nha, còn Hồng Kông, mình tạm thời không đi được, mình với các cậu không giống, mình là người có gia đình rồi, lỡ như mình chết đi thì làm sao?’

Cung Quý Dương nghe xong lời này, nuốt khan một ngụm nước bọt ... cạo đầu người ta đã đành, còn đem quần áo đốt sạch, mà còn dùng thuốc mê?

Trời ạ!

Đây rốt cuộc là loại phụ nữ gì đây?

Nhưng mà ... tên Lăng Thiểu Đường này cũng quá đáng thật.

‘Này, Thiểu Đường, cậu hẳn tâm thấy mình đi chết vậy sao?’ Hấn thử đổi một chiến lược khác.

‘Quý Dương này, trong bốn người chúng mình, cậu là người kiên cường nhất, dũng cảm nhất, mình tin tưởng dựa vào năng lực của cậu hoàn toàn có đủ khả năng giải quyết cô nhóc này, yên tâm, vốn là bạn tốt của cậu, mình là người đầu tiên đến ủng hộ cậu!’ Lăng Thiểu Đường hiên ngang nói.

‘Tốt quá, Thiểu Đường, bạn tốt phải là như vậy chứ!’

Cung Quý Dương cảm động suýt khóc, giọng nói cũng tràn đầy cảm kích.

Nào ngờ ...

‘Ai bảo chúng ta là bạn thân sống chết có nhau chứ, cho nên lần này mình tuyệt đối ủng hộ cậu về mặt tinh thần, cùng cậu vượt qua ải này!’ Lăng Thiểu Đường ác ý bồi thêm một câu.

Cái gì?

‘Này, Lăng Thiểu Đường, cậu ... bạn thân sống chết có nhau của cậu đang ở dưới hố lại bị bầy chuột kẹp chân này!’ Cung Quý Dương gào lên.

Ủng hộ về mặt tinh thần? Hấn thật là biết nghĩ nha!

Ở đầu bên kia Lăng Thiểu Đường lại khoái trá cười: ‘Chỉ vốn vẹn có một cái bầy chuột làm sao làm khó được tổng tài của Cung thị tài phiệt chứ? Trèo tường leo vách không phải là bản lĩnh của cậu sao, nói gì một cái hố be bé kia!’

‘Tốt nhất là các cậu đừng bao giờ xuất hiện trước mặt mình!’

Cung Quý Dương hận không thể chui qua điện thoại đến đánh cho cái tên Lăng Thiểu Đường kia một trận, hấn tức tối ngắt điện thoại.

Đây là thế nào? Còn giống người của tứ đại tài phiệt sao?

Mà tên nào cũng giống như thế?

Nếu chỉ là tên Hoàng Phủ kia thì thôi đi, chắc chắn hấn đã biết qua uy phong của cái cô Liên Kiều kia, nhưng còn tên Lăng Thiểu Đường kia trời sinh tính tình cương trực, mà Lăng Thiên Dục đường đường là thân phận thủ phán, sao lại có thể chẳng tha cách xa chứ không muốn gặp mặt chứ?

Bốn người trời không sợ đất không sợ tại sao lại vì một cô nhóc nghịch ngợm mà trở nên nhu nhược thế kia, nghĩ thật là nực cười.

Xem tình hình hấn chắc là phải có một trận ác đấu ở Hồng Kông này rồi.

Tầm mắt Cung Quý Dương lại lần nữa rơi xuống cái bầy chuột. Nha đầu đáng chết này.

Chiếc xe thể thao sang trọng an ổn dừng trước mặt đám sinh viên, dưới ánh mặt trời càng toát lên vẻ quý tộc, các bạn nữ sinh viên đều dừng bước, chờ đợi nhìn xem diện mạo của chủ xe, nhưng trong xe trống rỗng, không một bóng người ...

Liên Kiều kéo tay Phi Nhi, cười cực kỳ gian trá, mắt hết nhìn trái lại nhìn phải.

‘Liên Kiều này, bạn nói hấn có đến trả thù không? Sao trong lòng mình cứ cảm thấy lo sợ thế nào ấy, còn nữa, chuyện này nhất định không thể để hiệu trưởng biết được, hấn vốn là người của tứ đại tài phiệt nha!’ Phi Nhi lo lắng vô cùng.

‘Yên tâm đi, lần này mình nhất định phải để hấn chịu đủ khổ sở, muốn hấn biết Liên Kiều này là người không dễ chọc, hấn nếu dám đến trả thù, mình nhất định cho hấn biết tay, hắc hắc ...’

‘Nhưng mà, nhưng mà ...’

‘Phi Nhi ...’

Liên Kiều quay chúng ta lại, bàn tay nhỏ khê vỗ vai Phi Nhi, cực kỳ nghiêm túc nói: ‘Bạn nha, trên người có không biết bao nhiêu ưu điểm, chỉ có một khuyết điểm đó là gan quá bé, người như bạn rất dễ bị người ta bắt nạt, nhưng cũng không sao, chỉ cần mình ở đây, mình nhất định sẽ không để ai tổn thương bạn!’

Phi Nhi nghe xong câu này cũng không biết nên khóc hay cười, nha đầu này ... nói nghe anh hùng như vậy.

‘Liên Kiều, mình cảm thấy bạn lần này có hơi quá đáng rồi đó, đào một cái lỗ lớn như vậy không nói, lại còn đặt bẫy chuột vào đó, lỡ như hấn bị thương thì sao?’

Tuy cô không có nhìn rõ ràng nhưng từ xa xa nhìn cũng thấy một màn kinh hồn như vậy, cái tên “Hoàng Phủ Ngạn Tước” kia vừa nhìn đã biết là người thận trọng, nhưng sau cùng cũng là vì nhìn thấy Liên Kiều khóc cho nên mới mắc bẫy mà.

Nghĩ đến đây, Phi Nhi lại cảm thấy người đàn ông này thật tội nghiệp.

‘Có kẹp thì cũng không kẹp chết được, ai bảo hấn xấu xa như vậy, hại mình thật thảm, hừm!’

Liên Kiều vẻ mặt không vui nói xong câu này chợt nghĩ đến chuyện gì, trên mặt lại hiện lên vẻ khác thường, vẻ mặt xấu xa nhìn Phi Nhi ...

‘Bạn sợ hấn bị thương vậy, chẳng lẽ ... bạn thích hấn rồi sao?’

Một câu này của Liên Kiều hỏi quá đột ngột khiến mặt Phi Nhi thoáng chốc hồng rực, cô vội vàng nói: ‘Liên Kiều, bạn nói bậy gì đó? Mình thích hấn bao giờ chứ?’

‘Còn nói là không? Mặt cũng đỏ rồi kia!’ Liên Kiều cười vui vẻ.

‘Liên Kiều, bạn thật đáng ghét, dám cười nhạo mình’ Mặt Phi Nhi càng đỏ hơn, cô làm bộ giận dữ nói.

‘Được rồi được rồi, người ta không thèm trêu bạn nữa, nói thật đi, có phải bạn có ý với hấn không?’ Liên Kiều nghiêm túc hỏi, đôi mắt màu tím đầy vẻ hiếu kỳ.

Chương 8: Liên hoàn kế (1)

‘Này’ Phi Nhi vừa tức vừa xấu hổ, cô đưa tay đẩy nhẹ Liên Kiều một cái nói: ‘Bạn thật là lạ nha, người đàn ông đó là vị hôn phu của bạn, mình nếu như thật sự thích hấn, chẳng phải là trở thành tình địch của bạn rồi sao, lại còn vui mừng như vậy, thật là ...’

‘Vị hôn phu thì thế nào? Dù sao hấn trước giờ cũng chưa từng thừa nhận chuyện này, mình còn lâu mới thừa nhận hấn, ngược lại, mình cảm thấy Cung Quý Dương tốt hơn hấn gấp ngàn lần!’ Liên Kiều chu miệng phản bác.

‘À, mình hiểu rồi ...’

Phi Nhi đột nhiên hiểu rõ, cô nín chặt người Liên Kiều, từng chữ từng chữ thốt: ‘Bạn yêu Cung Quý Dương rồi, nhất định là yêu hấn rồi!’

‘Cái gì mà yêu không yêu chứ, không biết!’

Trong đầu Liên Kiều chợt thấp thoáng hình bóng của Hoàng Phủ Ngạn Tước, gò má cô chợt đỏ hồng, lập tức giãy tay Phi Nhi ra, liền trở về trạng thái ban đầu ...

‘Phi Nhi, nếu như bạn thích Hoàng Phủ Ngạn Tước mình cũng không ghen chút nào đâu, hi hi ...’

‘Nói bậy không hà, mà sao tự dưng lại chuyển đề tài nói về mình chứ!’

Phi Nhi trừng mắt nhìn cô một cái nhưng tim chợt lỡ một nhịp.

Thực ra cô cũng không biết mình sao nữa, khi Liên Kiều đem tấm ảnh của “Hoàng Phủ Ngạn Tước” cho cô xem, tim cô đã đập loạn lên, khi cô nhìn thấy hần bước ra từ trong xe, từng bước từng bước tiến về phía Liên Kiều cô biết mình đã bắt đầu trầm luân ...

Là thích thật sao?

Phi Nhi không biết, cũng không muốn suy nghĩ bởi vì chuyện này quả thật quá phù phiếm với cô.

Cô chỉ là một cô gái bình thường đến không thể bình thường hơn, làm sao xứng với người của tứ đại tài phiệt chứ? Nếu như cô cũng là xuất thân từ hoàng thất vậy thì còn có tư cách cùng với mấy cô gái danh giá kia tranh đoạt, nhưng đáng tiếc, cô cái gì cũng không có...

Hơn nữa, cho dù bản thân thích thì thế nào? Người đàn ông đó là vị hôn phu của Liên Kiều, chẳng lẽ cô muốn đoạt lấy người đàn ông của người bạn thân nhất của mình sao.

Nghĩ đến thật là phiền.

Liên Kiều ngược lại rất vô tư, nói xong cũng không để vào lòng, cô nhìn bốn phía, nói: ‘Phi Nhi, mình nghĩ tên đầu heo đó cũng không thể thoát khỏi cái hố sớm như vậy, mình đi chơi một chút đi!’

‘Ân, được thôi!’

Phi Nhi biết Liên Kiều tính tình bướng bỉnh, cũng không có mấy người có thể khuyên được cô cho nên chỉ có thể chiều theo cô mà thôi.

Cô để Liên Kiều kéo tay mình đi, vừa đi vừa liên tục quay đầu lại, khi hai người sắp đi qua khỏi khúc cua, Phi Nhi lại quay đầu lần nữa, nhưng lần này ... nhất thời mắt cô trừng lớn ...

‘Liên ... Liên Kiều ... hần ... hần xuất hiện rồi ...’

‘Cái gì xuất hiện?’

Liên Kiều không hiểu Phi Nhi đang lắp ba lắp bắp cái gì, cô quay đầu nhìn lại, đã thấy bóng dáng cao lớn của “Hoàng Phủ Ngạn Tước” xuất hiện ở lối đi vào, đang hướng về phía xe của mình từng bước đi đến.

Trời ạ!

Liên Kiều cũng không ngờ tên này có thể nhanh như vậy trèo lên được, nhìn hần cũng không có vẻ gì chật vật cả.

Nghĩ đến đây, cô vội kéo Phi Nhi lại: ‘Phi Nhi, đi, chúng ta qua đó!’

‘Thôi đi, Liên Kiều, bạn xem chân của người ta đã bị bạn làm cho bị thương rồi kia!’

Phi Nhi thật không nhẫn tâm, khi cô nhìn thấy bóng dáng cao lớn đó, tim lại bắt đầu nhảy loạn.

‘Ai ya, không có sao đâu, hần to con như vậy, làm sao bị kẹp chết được!’

Liên Kiều chẳng thèm quan tâm đến sự phản đối của Phi Nhi, hướng về phía Cung Quý Dương chạy đến.

Phi Nhi cũng không còn cách nào, chỉ vô lực lắc đầu bước theo cô.

‘Này, soái ca!’

Khi Liên Kiều chạy đến gần, cô hướng về Cung Quý Dương kêu to một tiếng, mang theo một nụ cười quỷ dị.

‘Nha đầu đáng chết, tôi chính là đang muốn tìm cô, thế mà cô còn chủ động tìm đến cửa!’

Cung Quý Dương vừa nhìn thấy Liên Kiều, nhất thời nghĩ đến tình cảnh bị hãm hại của mình lúc nãy, chỉ hận không thể đem cô treo lên cây.

‘Hả? Anh tìm tôi hả? Ha ha, tôi biết anh là muốn tính sổ với tôi. Thế nào? Mùi vị của bữa chuột có dễ chịu không?’ Liên Kiều không chút lo lắng nói.

‘Cô ... cô là Liên Kiều?’

Cung Quý Dương cũng không hề ngờ, hẳn biết mình với đám con gái ở đây cũng không có hận thù gì, nếu như thật có thù hận mà nói, chắc chỉ có mỗi cô Liên Kiều này.

Nhưng ... là Hoàng Phủ Ngạn Tước mạo xưng tên hắn mà, cừu này làm sao mà kết liễu đây?

Điều này chính là điều mà Cung Quý Dương nghĩ không thông!

Còn có ... cô mở miệng ra là nói hắn hại cô thâm, hắn hại cô bao giờ? Đây mới là lần gặp mặt đầu tiên, mà lại là cô tính kế hại hắn mới đúng.

Thực là khó hiểu!

Liên Kiều nghe xong cười càn “ngây thơ vô tội” ...

‘Cũng kể như là chúng ta có quen biết, biết tôi là Liên Kiều, này, chân anh sao rồi?’ Cô đột nhiên nổi lòng hảo tâm hỏi thăm.

Câu này ngược lại làm Cung Quý Dương nổi lên lòng cảnh giác, hắn nhìn cô, nói: ‘Nhờ ơn của cô, chân của tôi bây giờ rất đau, phòng y tế của các cô ở đâu?’

‘Cất, anh dùng cái giọng ra lệnh đó nói chuyện với tôi sao? Vậy tôi không thêm nói cho anh biết, cho anh đau chết thì thôi!’

Liên Kiều chống eo, giận dữ nói.

‘Cô ...’

‘Thế nào? Giận rồi phải không? Giải thì đuổi theo tôi đi? Đuổi được tôi để anh tùy ý xử lý!’ Liên Kiều dương dương đắc ý nói.

‘Cô cho rằng tôi đuổi không kịp cô sao?’

Cung Quý Dương nhìn vẻ nghịch ngợm của cô, tức tối nói.

Liên Kiều xoay người làm mặt xấu về hướng hắn: ‘Đàn ông xấu, anh không đuổi kịp tôi đâu, ồ, nể tình anh tôi có thể nhường anh một bước, anh có thể lái xe đuổi theo tôi nha, ha ha ...’

Chương 9: Liên hoàn kế (2)

Đáng chết!

Cung Quý Dương ở đâu chịu được sự chọc giận như thế, càng không nói là bị một cô nhóc nắm mũi dắt đi, nhưng chân hắn quả thật đang rất đau nhức nên hắn không nói nhiều lời, đi về hướng chiếc xe ...

Lái xe chắc là đuổi kịp nha đầu này đi.

Liên Kiều nhìn thấy hắn đi đến bên cạnh chiếc xe, ngược lại không chút hoảng loạn, cũng không vội chạy trốn, giống như đang đứng đợi hắn chạy xe đến bắt mình vậy.

Cung Quý Dương mắng thầm một câu, đưa tay kéo cánh cửa xe, nhưng mà ...

Ách?

Sao thế này?

Cửa xe mở ra, hắn định thả tay ra, nhưng mà ...

Một màn càng kinh khủng hơn diễn ra!!

~~Tay của hắn ... tay của hắn lại bị dính chặt vào cửa xe!

Trời ạ!

‘Ha ha ha ...’

Tiếng cười đắc ý của Liên Kiều vang lên trong không trung, cô một tay chỉ về hướng Cung Quý Dương, một tay ôm bụng cười, quả thật cười đến đau cả bụng!

‘Nha đầu đáng chết này, thì là là cô làm!’ Cung Quý Dương không nhịn nổi gầm lên một tiếng.

Cô nhóc này quả thật đủ xấu xa, lại còn dám thoa lên cửa xe hắc keo cường lực khiến bây giờ tay hắc bị dính chặt vào cửa xe, muốn động cũng không động được.

Liên Kiều oai phong đi đến trước mặt Cung Quý Dương, nghịch ngợm làm mặt xấu ...

‘Này, không phải là anh muốn đuổi theo tôi sao? Thế nào? Không động đây được phải đứng ở đây rồi?’

Cô bước quanh hắc một vòng, lại cố ý nói : ‘Ai có thù với anh lớn như vậy, lại dán tay của anh ở đây? Vừa nhìn đã biết anh có nhiều kẻ thù rồi!’

‘Nha đầu đáng chết, tôi với cô không thù không oán, sao cô lại năm lần bảy lượt hại tôi, thật là đáng ghét!’ Cung Quý Dương hận không thể ngắt đầu nha đầu này xuống.

Liên Kiều nghiêng đầu, liếc hắc: ‘Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh đừng có nói mình ủy khuất như vậy có được không? Nếu như không phải tại anh, tôi làm sao bị ủy khuất lớn như vậy? Anh ý mình có địa vị có quyền lực, cao cao tại thượng, muốn cự tuyệt ai thì cự tuyệt sao, thật là quá đáng ghét mà!’

Nói liên hồi một tràng, cuối cùng Cung Quý Dương đã hiểu rồi.

Ôi, Hoàng Phủ Ngạn Tước!

Cô nhóc này tưởng rằng mình là Hoàng Phủ Ngạn Tước, chẳng trách năm lần bảy lượt tìm cách hại mình.

Nhưng mà ... cô sao lại tưởng rằng mình là Hoàng Phủ Ngạn Tước chứ?

Cung Quý Dương nghĩ đến đây trong đầu xẹt qua hình ảnh của Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Nhất định là hắc, chỉ có hắc mới dám làm chuyện này!

Hoàng Phủ Ngạn Tước cái tên này trước tiên mạo danh của mình, sao đó lại đem tên hắc gán ỉnh, tên đáng chết này, thảo nào không dám nghe điện thoại của mình, chắc chắn là hắc đã biết trước mình tới Hồng Kông lần này nhất định sẽ gặp nguy hiểm rồi.

Cuối cùng Cung Quý Dương đã hiểu.

‘Cô nhóc, cô cho rằng chỉ dựa vào cái này mà làm khó được tôi sao?’

Hắc tận lực ép tiếng gầm xuống, thay vào đó là một giọng nói nhẹ nhàng và vẻ mặt tà mị.

Liên Kiều vẻ mặt điềm nhiên cười: ‘Tôi có thể tốt bụng nhắc nhở anh, đây là keo cường lực, chỉ có phòng y tế mới có cách giúp anh trừ đi thôi, đáng tiếc nha, tôi sẽ không giúp anh đi báo với họ đâu, còn nữa ... ngàn vạn lần đừng dùng sức giãy dụa, nếu không, da tay sẽ ... Hô hô ...’

Cung Quý Dương không giận còn cười: ‘Cám ơn lời nhắc nhở của cô, nhưng mà ... cho dù như vậy tôi cũng có cách đi đến phòng y tế.’

Ách?

Lần này đến lượt Liên Kiều kinh ngạc, cô trợn mắt nhìn người đàn ông trước mặt, nhất thời chưa hiểu được ý của hắc.

‘Hắc hắc, anh không phải là muốn nhắc cả chiếc xe này đi chứ?’

Cung Quý Dương nhướn mày, ‘Sao? Cô cho rằng tôi không làm được?’

Nhìn vẻ tự tin tràn đầy của người đàn ông trước mặt, Liên Kiều hơi cảm thấy hoài nghi, qua một lúc cô mới nhướn mắt nhìn Cung Quý Dương, không phục nói: ‘Được, mặc kệ anh dùng cách gì, chỉ cần anh có thể đi được đến phòng y tế, coi như tôi thua!’

Đứng bên cạnh này giờ, Phi Nhi giờ mới vội vàng kéo Liên Kiều lại nói: ‘Liên Kiều, bạn làm vậy cũng hơi quá đáng, ở đây người xem náo nhiệt nhiều, chẳng lẽ bạn còn muốn tiếp tục làm khó người ta sao?’

Nhưng Cung Quý Dương ở bên cạnh lại cười sảng khoái cất giọng: ‘Cô nhóc, đó là cô nói đó nhé, nếu như đến lúc đó không chịu nhận thua thì là người thất tín rồi!’

‘Hừm, không sai, là tôi nói!’ Liên Kiều hai tay chống eo, vẻ bình tĩnh nói.

Cung Quý Dương không nói gì thêm, chỉ là khước môi vẫn treo nụ cười quyến rũ như trước, dưới ánh mắt kinh ngạc của Liên Kiều và các bạn sinh viên khác, hần vươn tay, một tay kia từ trong xe lấy ra một vật giống như cái kẹp, sau đó đắc ý cười, hành động sau đó ...

Liên Kiều lúc bắt đầu chun mũi cười, nhưng dần dần thấy rõ động tác của Cung Quý Dương, nụ cười trên miệng từ từ cứng lại ...

Không chỉ là cô, ngay cả Phi Nhi cùng với mấy bạn học vây xung quanh cũng trừng mắt nhìn, vô cùng kinh ngạc.

Hần, hẳn lại ... chỉ dùng một cái kẹp mà hẳn có thể tháo được cửa xe ra?

Tiếng kêu ngạc nhiên từ miệng các bạn nữ truyền ra, thậm chí ánh mắt cũng mang theo sự sùng bái lẫn ái mộ ...

Đợi đến lúc cửa xe hoàn toàn được tháo rời ra, Cung Quý Dương liền cầm cửa xe đi về hướng Liên Kiều ...

Mặt Liên Kiều xanh rờn ...

Quả nhiên không thể xem thường người đàn ông này, cô thật sự thua rồi ...

‘Cô nhóc, đợi chịu phạt đi, sau này gặp nha!’

Cung Quý Dương cười càng giảo huyệt, hàm rang sáng bóng dưới ánh nắng mặt trời càng chói mắt, chói mắt như một thanh đao đang kề vào cổ cô.

Chương 10: Sự kiện kinh dị (1)

Nhìn theo bóng dáng Cung Quý Dương dù chân bị đau nhưng dáng đi vẫn hết sức ưu nhã, tay nâng cửa xe dần dần đi khuất, trong lòng Liên Kiều chợt phát sinh một dự cảm không lành.

Phi Nhi có chút khẩn trương kéo áo Liên Kiều: ‘Liên Kiều, bạn xem ... hẳn, hẳn sẽ đối phó bạn thế nào? Mình cứ cảm thấy trong lòng lo lắng thế nào ấy.’

Liên Kiều cũng không nói nên lời, cô không biết tên này sẽ nghĩ ra cách gì để đối phó với mình.

‘Thôi đi, Phi Nhi, bạn nghĩ thế nào thì thế ấy đi, mình cũng không tin cái tên đó có thể làm gì được mình, đi, đi học đi!’

Cô không nói gì thêm, liền kéo Phi Nhi đi về phía phòng học, dáng vẻ như chiến sĩ dũng cảm sắp ra sa trường.

Buổi học chiều rất không thú vị, bởi vì Liên Kiều trước giờ vẫn luôn đề phòng cái tên Hoàng Phủ Ngạn Tước sẽ có hành động trả thù gì, nhưng mà còn có một cảm giác lo lắng khác nữa ập đến ...

Mãi cho đến bữa cơm tối cũng chưa thấy hành động khác lạ nào, Liên Kiều càng thấy trong lòng bất an, cô gọi một phần cà ri gà, ngồi giữa Phi Nhi và Trang Lăng.

‘Liên Kiều bạn làm sao vậy? Cả buổi chiều đều không tập trung?’ Trang Lăng vừa ăn sườn heo vừa quan tâm hỏi.

Liên Kiều vô lực lắc đầu, sau đó thở dài một hơi, giống như bà già bảy tám mươi tuổi.

Trang Lăng thấy vậy có chút kinh ngạc, cô nhìn Phi Nhi bên cạnh, Phi Nhi cười cười, ra hiệu cô đừng hỏi tiếp.

Đang lúc bầu không khí có chút im lặng, Tần Hương chạy đến như một làn khói, trong tay bê một phần mì mà mình thích, ‘phạch’ một tiếng đặt xuống bàn, miệng không ngừng lời: ‘Tiêu rồi tiêu rồi, chết rồi chết rồi!’

Biểu tình của cô thu hút sự chú ý của Liên Kiều, cô vốn là lòng dạ bất an, nghe xong liền nói: ‘Tần Hương, bạn nói gì chết không chết?’

Tần Hương nuốt một ngụm nước bọt, nhìn bốn xung quanh xong mới hạ thấp giọng nói: ‘Biết không, trường học có chuyện rồi, mình mới vừa nãy đi ngang qua căn nhà bỏ hoang đó, ai ngờ nhìn thấy trong chỗ đó vốn là đã bị trường học niêm phong chặt chẽ, nghe nói là ... có người nhảy lầu!’

‘Cái gì? Có người nhảy lầu? Là sinh viên hay thầy giáo?’ Phi Nhi kinh ngạc vô cùng, vội vàng hỏi.

Tần Hương lắc đầu: ‘Không biết thân phận cụ thể, bởi vì đã kinh động đến trường học và cảnh sát, vì bên phía trường học dường như cố gắng dàn xếp chuyện này, ngay cả người tò mò đến xem cũng bị giải tán, nhưng mà ...’

Giọng cô chợt chùng xuống, sau đó vẻ mặt quái dị nhìn Liên Kiều.

Liên Kiều cũng phát giác được ánh mắt cô có gì đó không đúng, cũng tò mò hỏi: ‘Nhưng sao? Có gì thì nói thẳng đi.’

Phi Nhi cũng cảm thấy có cái gì đó không bình thường ...

Tần Hương cup mắt xuống, thở dài một hơi nói tiếp: ‘Liên Kiều, đừng hiểu lầm, chỉ là mình nghe nói người chết đó rất quái dị, lòng ngực gần như bị xé nát, giống như là ... giống như là trứng Giáng Đầu Thuật ...’

‘Cái gì?’

Ba người nghe xong hết sức kinh ngạc, Phi Nhi đánh Tần Hương một cái, trách: ‘Bạn điên rồi sao? Chẳng lẽ bạn hoài nghi Liên Kiều sao?’

Ánh mắt của Tần Hương vừa nãy làm cô rất không thoải mái.

‘Mình không có, chỉ là ... chuyện này quả thật quá khác thường, Liên Kiều ...’

Cô kéo bàn tay nhỏ của Liên Kiều: ‘Mình không có ý hoài nghi bạn, bạn cũng biết, chuyện chị họ bạn biết Giáng Đầu Thuật chỉ có ba người chúng ta biết, bạn nghĩ thử xem, nguyên nhân tử vong của người đó có phải là do Giáng Đầu Thuật hay không?’

Liên Kiều bị hỏi đến không biết nói sao, cô chau mày lắc đầu: ‘Mình không biết, dù sao mình cũng chưa nhìn qua tử thi!’

Ba người còn lại đều gật đầu, Trang Lăng lên tiếng: ‘Ai ya, bỏ đi, chúng ta đừng thảo luận mấy chuyện này nữa, chuyện nhảy lầu trong trường đại học cũng là bình thường, khóa nào mà không có người vì áp lực hoặc vì nguyên nhân nào đó mà lựa chọn cách nhảy lầu để kết thúc sinh mạng chứ. Thôi đi thôi đi, ăn cơm đi, đừng có nói mấy chuyện đáng sợ đó nữa!’

‘Ấn!’ Hai người kia đều gật đầu tán thành.

Chỉ có Liên Kiều, đầu mày vẫn chau, cô cuối cùng cũng đã biết chuyện gì làm mình tâm thần bất an như vậy chứ không phải là chuyện tên Hoàng Phủ Ngạn Tước kia đến trả thù, mà lại là chuyện nhảy lầu trong trường.

Cô nhắm mắt lại ... trong lòng vẫn lo lắng không thôi.

Vì sao lại thế?

Người chết đã chết rồi, sao cảm giác của mình lại vẫn tồn tại? Giống như vẫn còn chuyện sẽ phát sinh nữa vậy. Chẳng lẽ ... cái chết này chỉ là một sự bắt đầu?

Nghĩ đến đây, tay Liên Kiều run rẩy không thôi.

‘Keng ...’ Đôi đũa trên tay cô rớt xuống đĩa thức ăn tạo nên một âm thanh thanh thúy.

‘Liên Kiều ...’

Phi Nhi thấy bộ dạng hồn phi phách tán của cô, vô cùng lo lắng nhìn cô.

Môi Liên Kiều vẽ ra một nụ cười miễn cưỡng, cô nuốt khan một ngụm nước bọt, lấy ly trà sữa bên cạnh hộp một ngụm ...

‘A ...’

Trang Lăng nhìn thấy cô uống ly trà sữa, vội vàng giắt lại: ‘Liên Kiều bạn điên rồi sao, bạn đang ăn cà ri mà, sao còn dám uống trà sữa?’

Phi Nhi và Tần Hương cũng bị dọa nhảy dựng..

‘Liên Kiều bạn sao vậy? Bạn học y mà!’

Liên Kiều sững sờ một chút, cô nhìn đĩa cà ri mà mình ăn, lại nhìn ly trà sữa trong tay, không khỏi toát mồ hôi lạnh ...

Thật là phạm một sai lầm lớn rồi, cà ri vốn là xung khắc với trà sữa, hai món này kết hợp sẽ khiến tiêu hóa không tốt, nặng hơn sẽ bị ngộ độc.

Sao đạo lý đơn giản như vậy mà cô cũng quên?

12. Quyển 3 - Chương 11-15

Chương 11: Chuyện đáng sợ (2)

Quả nhiên không lâu sau bụng của Liên Kiều bắt đầu đau, sau đó đau thắt ...

‘Có lộn hay không, chỉ uống có một ngụm thôi mà ...’

Liên Kiều nằm bò trên bàn ăn, mồ hôi trán bắt đầu tuôn xuống.

‘Đến đây, Liên Kiều, mau ăn cái này!’

Phi Nhi lấy một viên thuốc đặt vào tay Liên Kiều, tiện tay đưa thêm một chai nước suối.

Liên Kiều ngoan ngoãn uống thuốc, nhưng bụng vẫn đau không thôi.

‘Bạn nha, thật là, đi phòng y tế đi.’

Trang Lăng nhìn gương mặt trắng bệch của Liên Kiều, vội vàng đề nghị.

‘Không cần ...’

Liên Kiều vừa nghe đến phòng y tế, gương mặt càng trắng bệch, ‘Mình ghét nhất là bị tiêm, lát nữa mình sẽ không sao đâu, không cần lo, cũng đã uống thuốc rồi mà ... Aaaa ... không được rồi, mình phải đi nhà vệ sinh.’

Không đợi nói xong Liên Kiều đã vội ôm bụng chạy ra khỏi nhà ăn để lại ba người bạn thân ngỡ ngàng.

Cuối cùng bụng cũng đỡ hơn một chút, Liên Kiều đứng nhìn mình trong gương, nhưng suy nghĩ dần dần trôi thật xa ...

Cái người nhảy lầu đó thật ra là ai, hơn nữa lồng ngực còn bị xé nát, lúc người đó chết thật ra tình hình là thế nào?

Quan trọng hơn là ... trong đầu cô lại lướt qua câu nói của Tần Hương... ‘Các bạn biết không, phía trường học lần này rất kỳ lạ, lại còn nói lưu lại cái xác này dưới hầm, hình như không có để cảnh sát mang đi!’

Nghi vấn trong đầu Liên Kiều càng lúc càng sâu ...

Trong trường có án mạng, không phải trường nên phối hợp với cảnh sát để họ tiến hành khám nghiệm tử thi sao? Vì sao lại muốn giữ cái xác lại trong trường?

Dưới hầm? Đó chẳng phải là phòng giải phẫu tử thi của khoa y của trường sao?

Nghĩ đến đây Liên Kiều liền chấn động ... Mục đích của trường là gì?

Càng nghĩ càng nhiều vấn đề, cuối cùng cô ra một quyết định mà bản thân cũng thấy kinh ngạc, đó là ...

Tự mình đi xuống tầng hầm xem thử!

Trời đã dần tối, ánh mặt trời ngả về Tây nhường cho bóng đêm tiến đến, cả tầng lầu thực nghiệm bóng đèn lúc sáng lúc tối.

Liên Kiều không kìm được cười thầm, đến ông Trời cũng cố ý vì hành động mạo hiểm của cô mà tăng thêm bầu không khí nguy dị, cô trước giờ cho rằng mình rất to gan nhưng dù lần đầu tiên cô bước vào phòng giải phẫu tử thi của khoa Y cô cũng không khấn trương như vậy.

Thang máy ngừng ở tầng hầm, khi cửa thang máy từ từ mở ra, Liên Kiều không khó nhìn thấy đèn cảm ứng đang ngừng ở số “-1” đỏ như máu.

Cô không kìm được run rẩy, rõ ràng là không có gì, tại sao cô lại cảm thấy sau lưng mình một cơn ớn lạnh?

Đèn cảm ứng đang chiếu sáng khắp hành lang của tầng hầm, cả đoạn hành lang dài cực kỳ yên tĩnh, Liên Kiều gần như có thể nghe thấy tiếng hô hấp của mình, thật kỳ lạ, bình thường cô đến khoa giải phẫu cũng đâu có sớm hơn bây giờ bao nhiêu, tại sao hôm nay ở đây lại mang đến cho cô một cảm giác quái dị như vậy.

Nếu như không phải vì Tần Hương nói cái xác đó có liên quan đến Giáng Đầu Thuật thì cô làm sao xúc động đến mức chạy đến đây chứ. Giờ thì hay quá rồi, tự dừng lại xông vào chỗ không một bóng người.

Tầng hầm rất lớn, phòng cũng rất nhiều, Liên Kiều chỉ còn cách liều lĩnh đi tìm trong từng phòng.

Thôi đành chuyện đến đâu hay đến đó vậy!

Rón rén mở cửa một căn phòng, trong phòng đèn vẫn chưa mở, nhờ ánh sáng hắt từ hành lang, Liên Kiều có thể lờ mờ thấy một số thiết bị y tế trong phòng, cô thở hắt một hơi, chỗ này không phải.

Nhìn thấy bóng mình kéo dài ra dưới ánh đèn hành lang, Liên Kiều cố ình thêm một chút lòng can đảm, tiếp tục đi về phía trước.

Khi Liên Kiều thận trọng đi qua một quan phòng, cô nhạy cảm nghe được từ trong phòng truyền ra một tràng tiếng sột soạt, nghe như tiếng bước chân rón rén của một người ...

Liên Kiều cảm thấy da đầu tê dại, phản ứng đầu tiên của cô là thoái lui muốn chạy nhưng ... sau khi bình tĩnh lại, sự hiếu kỳ trong lòng quá lớn cho nên cô rón rén đẩy cửa, liếc mắt nhìn vào trong phòng ...

Gian phòng này có chút kỳ lạ, trong phòng đèn điện chiếu sáng, nhờ ánh sáng mà có thể nhìn thấy hình dạng của một số đồ vật, đây không phải là phòng trữ xác, nhưng ở gần một góc tường hình như có một chiếc giường hình như là dùng để đặt xác mà trên giường giống như đang phủ một mảnh vải trắng.

Gian phòng này trước giờ cô chưa từng bước vào, từ khi cô vào khoa Y đến giờ, gian phòng này vẫn luôn khóa cửa, sao hôm nay khóa lại bị mở vậy?

Liên Kiều nuốt khan một ngụm nước bọt, sau đó kiên trì lách người vào trong phòng, lưng dán chặt vào cửa phòng, chờ đến khi mắt hoàn toàn thích ứng với ánh sáng mờ ảo trong phòng, cô mới rón rén bước tới.

Nếu như cô đoán không lầm, cỗ tử thi đó là người hôm nay nhảy lầu tự tử rồi, nghĩ đến mình sắp được nhìn thấy chân tướng của sự việc, tim Liên Kiều chợt đập điên cuồng.

Đúng vậy, tuy cô không tinh thông Giáng Đầu Thuật như chị họ Mặc Di của cô, nhưng muốn phán đoán một người có trúng Giáng Đầu Thuật hay không thì vẫn thừa khả năng.

Liên Kiều đi từng bước đến gần cỗ tử thi, rất thận trọng lại có chút run rẩy, khi cô sắp tiến đến gần cỗ tử thi, lúc này một màn đáng sợ diễn ra ...

Chỉ thấy thi thể nằm dưới mảnh vải trắng ... lại động đây!

Liên Kiều trợn to mắt, lại không ngừng đưa tay dụi mắt.

Không sai, là đang động đây, tuy rằng trong phòng không đủ sáng nhưng ... cô vẫn thấy được thi thể đang từ từ ngồi dậy, sau đó từ từ lật miếng vải trắng ra ...

Chương 12: Chuyện đáng sợ (3)

Ánh đèn mờ ảo trong gian phòng dưới lòng đất càng thêm âm u, nhưng cũng đủ để cho Liên Kiều thấy rõ ràng mọi chuyện trước mắt.

Mắt cô càng lúc càng trừng lớn, da đầu cũng bắt đầu tê dại ...

Thì ra cổ tử thi nằm trên giường đang từ từ ngồi dậy, mà miếng vải trắng đắp trên người cũng theo động tác đó mà từ từ ... từ từ lật ra ...

Ý niệm đầu tiên nảy ra trong đầu Liên Kiều là “chạy” nhưng ... đáng chết, chân cô lại mềm nhũn, một chút sức lực cũng không có, cho nên cô chỉ có thể trừng mắt nhìn cổ tử thi đó từ từ quay mặt về phía cô ...

Hô hấp của Liên Kiều càng lúc càng khó khăn, bởi vì cô đã nhìn rõ gương mặt đó.

Dưới ánh đèn mờ ảo là một khuôn mặt đàn ông vô cùng hung ác và đáng sợ, Liên Kiều không biết phải hình dung khuôn mặt đó như thế nào, đã không còn máu thịt, lại trắng bệch, mắt lại lóe lên ánh sáng màu lục, thi thể đang “chăm chú” nhìn Liên Kiều, nhưng chỉ trong chớp mắt, lại ngã trở lại ...

Biến cố này làm cho bản năng muốn kêu lên của Liên Kiều cũng mất luôn, cô cuối cùng đã biết, lúc một người gặp phải chuyện quá mức đáng sợ ngay cả muốn kêu lên cũng không kêu nổi bởi vì đã đạt đến mức giới hạn của sức chịu đựng của con người.

Qua rất lâu, Liên Kiều mới hoàn hồn, nếu như không phải bình thường cô có thực hành với tử thi, hôm nay nhất định cô sẽ bị dọa đến mất hồn.

Không được, cái chỗ quỷ này thực sự không thể ở lâu, nhưng khi cô mới vừa quay người, lại nghe thấy một tràng tiếng sột soạt, giống như tiếng người đang chải tóc, không tìm được cô lại quay đầu ...

Trời ơi! Cái xác đó lại động đậy mà còn từng chút từng chút bò về phía cô ...

Liên Kiều bị dọa đến mặt cũng trắng bệch, cô không chần chừ nữa, lập tức chạy về phía cửa, dùng sức kéo ...

Nhưng lúc này cô mới tuyệt vọng phát hiện ra ... cửa không biết tại sao lại bị khóa chặt rồi.

‘Aaaaaaaa....’

Cô cuối cùng cũng phát ra tiếng kêu, tiếng thét phá vỡ sự yên tĩnh của căn phòng, cô dùng sức đẩy cửa nhưng cũng không quên liếc quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy cái xác càng lúc càng gần ... càng lúc càng gần ...

‘Aaaaaaaa ...’

Cả ý muốn chết cũng có, Liên Kiều lúc này hối hận vô cùng, không có chuyện gì tự dưng lại chạy vào cái nơi quỷ quái này làm gì chứ.

Đang lúc cô sắp bị cổ tử thi bóp chết hoặc là bị hù chết, cửa gian phòng tự dưng mở ra, sau đó truyền lại một giọng trầm thấp bên tai cô ... ‘Chạy mau!’

Liên Kiều cũng không kịp suy nghĩ gì thêm, cô nhấc chân chạy, hành lang dài thăm thẳm chỉ còn tiếng bước chân gấp gáp của cô.

Thật vất vả mới chạy ra khỏi tầng hầm, Liên Kiều chật vật hít thở từng hớp không khí, tuy bên ngoài cũng tối tăm u ám nhưng ít ra cũng còn ánh trăng, còn là thế giới mà cô quen thuộc.

Rốt cuộc vừa nãy chuyện gì xảy ra chứ? Quả thật là quá đáng sợ rồi.

Với lại cửa phòng là do ai khóa chứ?

Một bàn tay to đột ngột vỗ vai cô ...

‘Aaa ...’

Vừa trải qua một trận kinh hãi, Liên Kiều lại thét lên một tiếng, sau đó quay đầu nhìn lại, cái cô thấy lại là một gương mặt anh tuấn tà mị.

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước? Hoàng Phủ Ngạn Tước ...?’

Cô giống như gặp được người thân, nhất thời nhào vào lòng hắn, đôi cánh tay nín chặt hắn không buông.

Cung Quý Dương ngại ngần để mặc cô ôm, qua rất lâu hắn mới nhấc tay vỗ nhẹ lên lưng cô: ‘Được rồi, không có chuyện gì!’

Tất cả ủy khuất và sợ hãi của Liên Kiều bất giác thả lỏng, cô không kìm được khóc lớn mà Cung Quý Dương cũng chỉ còn cách để cho cô tự tìm cách phát tiết.

Qua rất lâu, tiếng khóc mới nhỏ dần thành tiếng thút thút ...

‘Hu hu ... anh rốt cuộc là người hay ma ...?’ Tiếng nói cực kỳ khổ sở.

Cung Quý Dương trợn mắt nhìn cô ...

Cô nhóc này quả là lớn gan, mà vấn đề này cũng quá kinh người rồi, khóc xong một trận rồi mới suy nghĩ xem mình là người hay quỷ ...

Hắn có chút nói không nên lời ...

‘Anh nói đi?’

Liên Kiều ngẩng đầu lên nhìn Cung Quý Dương, nhìn rất lâu mới ngậm ngút hỏi một câu: ‘Vừa nãy ... cái xác vừa nãy là anh đó sao?’

Cung Quý Dương lại suýt ngất lần nữa, nhìn vẻ mặt sợ hãi của cô, hắn cố ý nói: ‘Phải đó, tôi chính là cái xác đó, hôm nay cô hại tôi khiến tôi đi gặp Diêm Vương rồi, trên đường xuống suối vàng tôi thấy hơi cô đơn cho nên mới đặc biệt đi tìm cô đi cùng với tôi!’

Vốn là hắn chỉ định nói đùa một câu, nào ngờ Liên Kiều nghe xong câu này liền trừng to mắt, đôi mắt màu tím tử lan dù kinh sợ vẫn vô cùng xinh đẹp.

‘Anh ... anh ...’

Cô bị hù đến nỗi lời nói cũng không rõ ràng, nhìn ánh mắt của Cung Quý Dương đầy vẻ đe dọa và khủng bố, chỉ trong phút chốc cô chạy ra thật xa, hai tay ôm thật chặt một gốc cây gần đó, giống như đang thấy quỷ ...

‘Anh ... này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, tôi ... tôi hôm nay chỉ là muốn đùa với anh một chút thôi ... ai ... ai ngờ anh lại đoán mệnh như vậy, xin anh ... ngàn vạn lần đừng đến tìm tôi ... tôi ... tôi không phải là cố ý...’

Cung Quý Dương thấy tình hình này vừa tức vừa buồn cười, hắn vô lực lắc lắc đầu, cô nhóc này quả thật quá đơn thuần rồi, nói cái gì cũng tin.

Hắn thử bước lên trước một bước, lại nhìn thấy Liên Kiều vừa kêu vừa bước lùi lại một bước, lại nuốt khan một ngụm nước bọt như muốn tìm thêm dũng khí.

Thấy cô như vậy, Cung Quý Dương càng có hứng thú, hắn cố ý hung hăng nói: ‘Liên Kiều, là cô hại chết tôi, tôi không tìm cô thì tìm ai?’

Câu này lọt vào tai Liên Kiều, hai chân cô đều mềm nhũn, cô nắm chặt tay, ấp a ấp úng nói: ‘Cái ... cái đó ... anh cũng không phải nghĩ không thông đến mức nhảy lầu chứ ... ? Anh ... coi thường tính mạng mình sao còn ... còn đến tìm tôi làm gì?’

Chương 13: Chuyện đáng sợ (4)

Cung Quý Dương cố ý làm ra vẻ đáng tiếc lắc đầu sau đó làm vẻ mặt khủng bố nói: ‘Cô nhóc này lòng dạ thật xấu xa, rõ ràng là tự mình gây ra họa, lại còn không chịu nhận, cô gái như vậy là xứng đáng bị dẫn đi nhất!’

‘Ai ...’

Nước mắt Liên Kiều đã tràn đầy hốc mắt, sắp khóc thành tiếng ...

‘Không được khóc!’

Cung Quý Dương xấu xa ra lệnh: ‘Nếu như cô còn dám khóc nữa, tôi lập tức mang cô đi!’

Liên Kiều cố kìm nước mắt, cô trừng đôi mắt đầy lệ nhìn Cung Quý Dương, liều mạng ép nước mắt xuống, bởi vì cô thật sợ cái hồn ma trước mắt mang mình đi.

Cung Quý Dương đắc ý cười tà, cô nhóc này tuy là có tính bướng bỉnh nghịch ngợm nhưng mà ... chiêu này đối phó với cô lại có tác dụng nha.

Hắn sầm mặt hướng cô bước tới, mỗi lần hắn tiến một bước Liên Kiều liền bị hù đến cả người run rẩy, cuối cùng chỉ đành nhắm mắt lại kêu lên: ‘Xin đừng ... đừng mang tôi đi ... tôi ... tôi còn trẻ ... còn chưa học xong, mà còn ... còn chưa trưởng thành, chưa ... chưa yêu đương, cũng ... cũng chưa kết hôn sinh con ... Xin anh, nếu như thật sự muốn mang tôi đi, có thể đợi tới khi tôi sáu bảy chục tuổi, không ... không ... tám chín chục tuổi hoặc một trăm tuổi gì đó được không?’

Cô suýt nữa đã quy xuống.

Lời này của Liên Kiều ngược lại làm cho Cung Quý Dương không biết nên khóc hay cười, giờ phút này cô nhóc còn trả giá, cô nhóc trước mắt tuy rằng sợ đến chết nhưng vẫn còn tham sống, Cung Quý Dương thầm nghĩ, nếu như hắn thật chết rồi, có khi nào bị mấy lời này của cô chọc cho chết thêm lần nữa không.

‘Cô nhóc, có trách thì trách cô quá nghịch ngợm đi, mà lại còn thích trêu chọc người ...’

‘Tôi đảm bảo từ nay về sau không dám nữa, cầu xin anh, đừng mang tôi đi, với lại, tôi trêu chọc anh cũng là có nguyên nhân mà ...’

Liên Kiều vội vàng ngắt lời Cung Quý Dương, chỉ sợ không kịp nên nói liên hồi: ‘Ai bảo anh lúc đầu cứ từ chối chuyện hôn sự chứ, còn nữa, cái cô ‘Đu đủ’ đó vốn là kẻ dối đầu với tôi, thế mà anh còn bao dưỡng hắn làm tình nhân, tôi đương nhiên là tức không chịu nổi rồi, nếu không phải là anh, tôi cũng không phải chịu ủy khuất lớn như vậy ...’

Nhìn cô càng nói càng kích động, Cung Quý Dương lại nhàn nhã dựa lưng vào một gốc cây, trên môi vẫn treo nụ cười tà mị, đợi cô hết kích động nói xong hắn mới chậm chậm lên tiếng: ‘Cô ... là đang trách tôi hả?’

Liên Kiều nghe hắn hỏi như không có liên quan gì đến hắn, lập tức toàn thân lại phát run, cô vội xua tay: ‘Không không không, không có, tôi ... tôi chỉ nói nhầm thôi ...’

Suýt nữa đã quên trước mắt là một hồn ma rồi!

Cung Quý Dương hình như rất vừa lòng với thái độ ‘dùng cảm nhận sai’ của cô, hắn hơi gật đầu: ‘Vây còn không tệ lắm, chỉ cần về sau cô không nghịch ngợm nữa thì mọi chuyện dễ thương lượng hơn rồi!’

Liên Kiều nghe xong đôi mắt liền lóe lên một tia vui mừng ...

‘Anh, anh nói là thật sao? Anh khẳng định là muốn tha cho tôi phải không?’

Đây thật là chuyện mừng nha, dễ thương lượng? Ý hắn là muốn tha ỉnh phải không?

Đúng rồi, chỉ cần hắn chịu tha cho cô, cô nhất định cô sẽ thành tâm cầu nguyện cho hắn sớm được siêu thoát.

Cung Quý Dương khoanh hai tay nhàn nhàn nhưng cô: ‘Đương nhiên, chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe lời, đừng nghịch ngợm nữa, thì chuyện hôm nay coi như xong!’

‘Ai yo ...’

Gương mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều mừng rỡ chỉ thiếu nhảy lên hoan hô thôi.

‘Anh nói thật phải không?’ Cuối cùng cô vẫn không yên tâm hỏi lại một câu.

Cung Quý Dương không nói gì, chỉ gật đầu.

Liên Kiều thấy cô gật đầu mới triệt để yên tâm. Thấy vẻ mặt thả lỏng của cô, Cung Quý Dương lần nữa lười biếng nói: ‘Được rồi, cô có thể đi!’

Câu nói này như một lời ân xá, Liên Kiều nghe xong vội vàng cất bước chạy, không dám trễ một giây để lại một tràng cười của Cung Quý Dương sau lưng.

Cô nhóc này thật thú vị, chắc là cái tên Hoàng Phủ Ngạn Tước kia không biết làm sao đối phó với con gái rồi, hẳn thật lòng muốn nhìn xem vẻ mặt thất bại của cái tên Hoàng Phủ kia thế nào.

Hắn đang suy nghĩ thì điện thoại chợt reo lên, khi nhìn thấy cái tên quen thuộc hiện lên trên màn hình, Cung Quý Dương hí mắt lại, nhấn phím tiếp điện thoại, còn chưa mở miệng thì đầu bên kia, giọng nói bồn chột của Hoàng Phủ Ngạn Tước đã vang lên ...

‘Hello, bạn thân mến của mình, bây giờ cậu vẫn còn ở trong hồ chứ? Không sao đâu, giờ mình tới cứu bạn.’

Cung Quý Dương cất tiếng cười thảm: ‘Mình nói này Hoàng Phủ, cậu thật là biết chạy trốn đó nha, cậu cả ngày hôm nay ... đi chết ở đâu?’

Câu cuối gần như là rống lên.

Hoàng Phủ Ngạn Tước tự nhiên là hiểu chuyện lập tức dời điện thoại ra khỏi lỗ tai mình bằng không chắc chắn sẽ bị tiếng “Sư tử hồng” kia làm điếc tai.

‘Hắc hắc ...’

Vẫn tiếng cười ưu nhã như trước, Hoàng Phủ Ngạn Tước nói: ‘Đừng nên kích động như vậy, mình đến Hồng Kông là có việc cần làm, mỗi ngày lịch làm việc đều đầy kín, chứ đâu có giống cậu, đến Hồng Kông chỉ để phá đám!’

Chương 14: Không có lửa làm sao có khói (1)

Cung Quý Dương nghiêng răng nghiêng lợi nói: ‘Biết bây giờ mình muốn làm gì nhất không?’

‘Không khó cảm nhận được quyết tâm chặt mình thành bảy tám khúc của cậu!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chậm rãi nói.

‘Có giỏi thì gặp nhau đi! Trốn trong điện thoại nói thì đáng kể gì chứ!’ Cung Quý Dương cất lời.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng cười sảng khoái: ‘Thế nào rồi, bạn cũ đúng là bạn cũ, câu này không giả chút nào, mình ở Mint đợi cậu, đến đi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cất lời mời.

Cung Quý Dương không nói gì thêm, cúp điện thoại xong liền chạy thẳng ra xe.

Cuộc sống về đêm ở Hồng Kông có chút đa tình, lại có chút mùi vị ám muội mà xa hoa.

Trong câu lạc bộ tư nhân cao cấp Mint, tiếng nhạc du dương, không khí khắp nơi đều mang vẻ cao quý và đẹp đẽ hơn so với thế giới bên ngoài.

Trong phòng nghỉ riêng dành cho khách quý, màu vàng của cung đình và màu đỏ sẫm sang trọng kết hợp tạo nên một khung cảnh vô cùng cao quý, trên chiếc bàn tinh tế đã bày sẵn một bình trà nổi tiếng đang tỏa hương thơm ngát, chỉ cần ngửi sơ qua cũng có chút thi vị vấn vương trong lòng.

Bên phải chiếc ghế sofa cao cấp là một hành lang trưng bày những bức tranh tiêu biểu của nhiều danh họa, trong đó có cả tác phẩm tiêu biểu của David Mach và Damien Hirst. Giá áo với những chiếc móc áo mạ vàng và một bức tranh điêu khắc được tạo nên từ hàng ngàn mảnh sứ đầy màu sắc “Song Trùng Khuất Khúc”, giá trị gần mười nghìn vạn trong đó có một viên kim cương hình quả lê hơn 25 cara.

Một bàn tay to chậm chậm đẩy cánh cửa làm bằng thủy tinh đẹp đẽ ra, ánh sáng rực rỡ hắt ra càng khiến cho bóng dáng cao lớn của người đó kéo dài.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn đang lẳng lặng chờ đợi, sau khi nhìn thấy người đến liền đứng lên, bên môi câu thành một nụ cười tao nhã như hoàng tử, sau đó nhẹ nhàng cất bước về hướng Cung Quý Dương đang đứng nơi cửa.

Nào ngờ, còn chưa đợi hắn mở miệng, cổ áo đã bị bàn tay to lớn của Cung Quý Dương níu chặt, đáng vẻ quả thật như đang muốn cùng hắn quyết đấu một trận.

‘Ai ai ai ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không trốn không né, vẫn nở nụ cười ôn hòa như cũ: ‘Tuy rằng chúng ta đã lâu không gặp, nhưng quà gặp mặt của cậu cũng đừng có lớn quá chứ!’

‘Mình nghĩ, nắm đầm này đầm vào mặt cậu mới kể là món quà chân chính, không phải sao?’

Cung Quý Dương cười càng tà ác, khoe mắt đào hoa mê người lúc này lại càng mang theo vẻ quyến rũ.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cố tình thở dài một hơi, nói: ‘Cậu cho rằng mình muốn như vậy sao? Nha đầu đó chắc cậu cũng gặp rồi phải không? Nếu như lúc bắt đầu mình liền cho cô ấy biết mình là Hoàng Phủ Ngạn Tước, cô ấy chắc sẽ giết mình thôi, nha đầu đó chuyện gì cũng dám làm, cậu cũng biết mình ở trường đại học Hồng Kông lần đầu tiên chính thức biết cô ấy, cô ấy làm gì không?’

Cung Quý Dương nhướn mày, khẽ buông tay, đứng đặc ngồi trên ghế sofa: ‘Cô ấy là dã nha đầu, ngoại trừ mấy trò nghịch ngợm thì còn có thể làm cái gì?’

Trên mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước lộ ra một tia khác thường, hẩn ngồi ở một góc khác của sofa, ‘Nghịch ngợm hả, có rất nhiều loại, mình trước giờ chưa từng thấy qua cô nhóc nào nghịch ngợm như thế! Hôm đó lúc mình gặp cô ấy, không biết cô ấy bắt ở đâu rất nhiều gián sau đó trút lên người một cô gái khác, kết quả làm cho cả hội trường toàn là gián, cảnh tượng như vậy quả thật quá bắt mắt rồi!’

Cung Quý Dương vừa hộp một ngụm trà, nghe đến đoạn này ‘Phốc ...’ một tiếng toàn bộ phun ra hết...

Trời ơi, đây là loại con gái gì chứ? Một chút phép cư xử của con gái cũng không có, lại còn bày ra cái trò ghê gớm như vậy!

‘Sợ phải không? Lúc đó mình ở trên bục cũng phải thầm than thời đại này thay đổi cũng quá nhanh đi, cho nên nói, một nha đầu như vậy mình làm sao dám để cho cô ta biết được thân phận thực sự của mình chứ, nếu như để cô ta biết còn không biết sẽ bày ra chiêu gì ghê gớm hơn để đối phó mình, nói không chừng lần này là dùng chuột chết ...’

‘Nhưng cậu cũng không thể mạo danh mình cả đời chứ? Làm ơn đi lão huynh, mình còn phải cưới vợ sinh con, nếu như chuyện này để Tranh Tranh hiểu lầm thì cậu phải chịu trách nhiệm với mình cả đời đó nha!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước kêu lên một tiếng, dùng vẻ mặt không hiểu gì nhìn hẩn ta: ‘Đi một bước tính một bước thôi, dù sao thời gian mình ở Hồng Kông cũng không lâu!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thầm thở dài, nghĩ đến không lâu nữa mình đã phải rời Hồng Kông, trong lòng tự dưng có chút thất lạc.

‘Đi một bước tính một bước? Chắc chắn, cái này không giống với phong cách của cậu nha!’

Cung Quý Dương ánh mắt cỡ nào sắc bén đã nhìn thấy một tia khác thường vừa quét qua mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước, môi hẩn dần câu lên một nụ cười.

Hoàng Phủ Ngạn Tước điềm nhiên nói: ‘Này, nói đến cùng ... cô ấy, chỉ là một cô nhóc thôi!’ Câu nói giống như đang thuyết phục chính mình hơn.

Cung Quý Dương cũng không phản bác gì, cứ điềm nhiên uống trà.

‘Đúng là chỉ là một cô nhóc thôi, trong mắt mình, còn là một nha đầu hết sức đơn thuần, hôm nay Liên Kiều cũng coi như là vấp ngã một lần khôn thêm một chút đi!’

‘Nghĩa là sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng điềm đạm hộp một ngụm trà, hỏi.

Cung Quý Dương hơi nhướn mày, ánh mắt từ mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước liếc xuống ly trà trong tay hẩn, ý cười trên môi hơi cứng lại ...

‘Cậu có tin chuyện xác chết sống lại không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi sựng người, chau mày nói: ‘Chuyện mê tín mà thôi!’

‘Không ...’

Giọng Cung Quý Dương trở nên nghiêm túc, phủ định câu nói của hẩn: ‘Mình nhìn thấy ... đích thực là có!’

‘Gì cơ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không còn bình tĩnh nữa.

‘Cũng có thể chuyện này cậu không biết, gần đây em trai cậu đích thân xử lý qua một vụ án về thi lập, mình có dự cảm, hai chuyện này có liên quan mật thiết với nhau!’

Chương 15: Không có lửa làm sao có khói (2)

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe Cung Quý Dương nói câu này, trên gương mặt tuấn dật có chút ngạc nhiên, lại có chút hiếu kỳ hỏi: ‘Thi lập? Thi lập gì?’

Hắn lớn đến chừng này trước giờ chưa từng chân chính nghe đến cái từ này.

Cung Quý Dương liếc sơ qua hắn, lại rót thêm ình một chung trà: ‘Khó hiểu lắm sao? Mình nghe Ngạn Thương nói xong cũng bị dọa nhảy dựng, vụ án này xảy ra cách đây không lâu, người chết là Bá tước Afghan trứ danh, nguyên nhân tử vong cũng thật ly kỳ, ông ta không chỉ là chết ở trong nhà mình mà thi thể chỉ trong vài giờ ngắn ngủi có xuất hiện hiện tượng biến thành sáp trắng.

‘Sao lại thế được?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe xong cũng chấn động, hắn tưởng mấy người bọn họ từ nhỏ đến lớn trải qua huấn luyện đặc biệt trong tổ chức, cứ tưởng bao nhiêu chuyện kỳ lạ gì cũng đã thấy qua, nhưng còn thi lập này, quả thật có chút khiến người ta nghe cũng thấy sợ.

Cung Quý Dương nhẹ lắc đầu: ‘Trước mắt vụ án này là do Ngạn Thương phụ trách, trong điện thoại hắn không tiện tiết lộ quá nhiều, nếu như hành trình không có gì thay đổi, hắn sẽ trong thời gian ngắn sẽ đến Hồng Kông. Tuy nhiên theo hắn nói thì còn có một cô gái bí ẩn sẽ đến trước hắn!’

‘Hở? Mình trước giờ không biết Ngạn Thương có bạn gái!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không giấu giếm gì nói, chẳng lẽ người em trai cuồng công việc này của hắn biết yêu đương rồi sao?

Cung Quý Dương dùng ánh mắt của người ngoài hành tinh nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, ‘Mình thấy bạn suy nghĩ quá phong phú rồi, mình lúc nào thì nói qua Ngạn Thương có bạn gái?’

‘Cậu không phải mới nói ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ngơ ngác hỏi.

Cung Quý Dương phát ra một tiếng cười nhẹ: ‘Hoàng Phủ này, chẳng lẽ giữa nam và nữ ngoại trừ quan hệ không bình thường chẳng lẽ không thể có tình bạn sao?’

Dù sao tối nay cũng rảnh rồi, Cung Quý Dương thấy ngồi nói giỡn với người bạn này cũng không tệ.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng cười rất ám muội: ‘Sự thật chứng minh, giữa nam và nữ không thể tồn tại tình bạn chân chính được!’

‘Ồ ...’

Cung Quý Dương cố ý kéo dài giọng nói: ‘Vậy mình có phải nên hiểu là giữa cậu với cô em gái Liên Kiều đó cũng tồn tại quan hệ nam nữ không bình thường không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi sững sờ, hắn không ngờ Cung Quý Dương lại dùng chiêu này với mình, biểu tình trên mặt hơi có chút lúng túng, lát sau mới cười nói: ‘Cái tên này đúng là miệng chó không mọc được ngà voi, không phải là đang nói vụ án thi lập sao? Sao tự dừng lại chuyển đề tài sang mình vậy?’

Cung Quý Dương nghe hắn nói vậy, trong lòng cũng đã hiểu vài phần, hắn không thừa nhận cũng không phủ nhận, thái độ mập mờ như vậy của người bạn này khiến cho người ngoài như rơi vào một tầng mây mù, nhưng thân là bạn chí cốt của hắn, Cung Quý Dương làm sao không hiểu được sự mâu thuẫn trong lòng Hoàng Phủ.

Con người, thật ra thường hay như vậy, trong tiềm thức vốn đã có chuyện gì đó đang giằng co nhưng trong thực tế thì lại có ý muốn trốn tránh hoặc quên lãng, đây chỉ là một loại năng lực tự bảo vệ của con người mà thôi.

Nhưng luôn có cái gọi là “người trong thì quang người ngoài thì sáng”, con người trước nay luôn nhìn không thấu những suy nghĩ trong lòng mình, nhưng lại không giấu được người khác, một người cho dù lòng dạ có sâu đến đâu, có khôn ngoan sắc sảo đến đâu cũng sẽ có một ngày bị người ta nhìn thấu.

Nhưng mà lúc đó, cái tâm tư mà Hoàng Phủ Ngạn Tước dành cho Liên Kiều hẳn thậm chí còn chưa nhận ra thì đã bị Cung Quý Dương nhìn thấy, theo như lời hắn nói chính là ... tâm tư của ba người còn lại trong tứ đại tài phiệt hẳn cũng rõ như lòng bàn tay.

Chẳng qua, muốn để cái tên Hoàng Phủ này có thể hiểu rõ tình cảm thật sự của bản thân cũng là một chuyện khó khăn, nghĩ thử xem, nha đầu Liên Kiều đó là vị hôn thê danh chính ngôn thuận của hắn, chỉ là vì thái độ cự tuyệt của hắn lúc ban đầu, luôn miệng phủ nhận hôn sự này nhưng hôm nay lại bắt đầu rung động trước cô gái này, vốn lòng tự tôn cực mạnh, Hoàng Phủ Ngạn Tước làm sao có thể thừa nhận điểm này chứ?

Cho nên, thân là bạn chí cốt của hắn, Cung Quý Dương nhất định sẽ tìm cơ hội thích hợp mà giúp hắn đẩy một đẩy, vì hắn mà “thuận nước đẩy thuyền”.

‘Thật ra cô gái mà Ngạn Thương biết cũng là người của hoàng thất Mã Lai, với lại lai lịch rất thần bí, nghe nói là một Giáng Đầu Sư nổi tiếng!’

Cung Quý Dương cũng chỉ là nghe Hoàng Phủ Ngạn Thương đề cập chút xíu về chuyện này, cụ thể thì hắn cũng không có thời gian điều tra, hơn nữa hắn cũng không cần thiết phải điều tra.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe xong đầu mày khê chau ... lại là người đến từ hoàng thất Mã Lai, mà còn là Giáng Đầu Sư, chẳng lẽ ...

‘Mình nghĩ chắc mình có thể đoán ra người đó, nói không chừng người đó là người mà Liên Kiều đã đề cập qua ... người của gia tộc Mặc Di!’

Cung Quý Dương nhún vai: ‘Xem ra tình hình càng lúc càng thú vị rồi, nếu như là như vậy, vậy chuyện hôm nay xảy ra ở trường đại học Hồng Kông tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên rồi!’

‘Trường đại học Hồng Kông xảy ra chuyện gì?’

Hôm nay Hoàng Phủ Ngạn Tước gần như bận rộn suốt ngày, vốn là không có thời gian theo dõi tin tức.

‘Không sai!’ Cung Quý Dương gật đầu: ‘Người chết là do nhảy lầu nhưng chuyện kỳ lạ là trường học lại cấm không an thi thể ra ngoài, hơn nữa còn yêu cầu lưu giữ tại tầng ngầm của trường ba ngày!’

‘Chuyện này quả thật kỳ lạ, mà yêu cầu này cũng quá không hợp lý đi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không nghĩ ngợi gì bình luận một câu.

‘Càng kỳ lạ hơn là, bên phía cảnh sát lại đồng ý!’ Cung Quý Dương cười càn ý vị.

‘Ồ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướn mày, hắn cũng không nghĩ là có tình huống như vậy phát sinh.

Cung Quý Dương uống một ngụm trà, tiếp tục nói: ‘Đối với nguyên nhân và thân phận của người chế mình cảm thấy rất kỳ lạ, vốn là mình muốn tranh thủ lúc các bạn sinh viên đang ăn tối mà đi điều tra một phen, ai ngờ đi đến tầng hầm lại gặp phải nha đầu kia, mà nha đầu kia cũng thật là, muốn đi mạo hiểm thì gan cũng phải lớn một chút mới được chứ, kết quả là lại bị hù đến suýt nữa thì hồn phi phách tán!’

‘Là ý gì? Cô ấy bị ai hù đến nỗi như thế?’ Tay Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút run, vội vàng hỏi.

Cung Quý Dương cười rất tà mị, nhàn nhả nói: ‘Thi thể, còn có ...’ Hắn chỉ chỉ tay vào mũi mình, nói: ‘Mình!’

13. Quyển 3 - Chương 16-20

Chương 16: Không có lửa làm sao có khói (3)

Hoàng Phủ Ngạn Tước suýt nữa thì phun ra ngụm trà vừa uống, đôi mắt vốn thâm sâu như biển chợt trừng lớn ...

‘Cậu điên rồi sao, Liên Kiều chỉ là một cô nhóc thôi, cậu dọa cô ấy làm gì?’

Cung Quý Dương nhướn mày, chỉ tay vào Hoàng Phủ: ‘Người ta nói nữ sinh ngoại tộc, mình thấy câu này không đúng chút nào, đáng lý phải nói là nam sinh ngoại tộc mới đúng, còn chưa có biết rõ sự tình thì đã bắt đầu oán trách anh em rồi! Thực ra so với tử thi mà nói, sự xuất hiện của mình khiến cho sự khiếp sợ của cô ấy trở nên dễ chịu hơn!’

Mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước lóe lên một tia nghi hoặc: ‘Không hiểu ý của cậu!’

Cung Quý Dương hắng giọng nói: ‘Trước đó mình không phải nói qua chuyện “xác chết sống lại” sao? Chuyện này cũng khiến mình suy nghĩ rất nhiều vẫn không hiểu được, trước hết, “xác chết sống lại” chuyện này khẳng định là không có đi, nhưng hôm nay khi mình đi vào trong tầng hầm lại tận mắt nhìn thấy xác chết đó từ giường bò dậy, khi đó Liên Kiều cũng ở trong gian phòng đó, nha đầu này chắc là đã bị hù sợ rồi, ngay cả sức để chạy trốn cũng không có, sau cùng cũng là mình kéo cô ấy cùng chạy ra khỏi tầng hầm!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước há hốc mồm, qua một lúc hần mới hoàn hồn ...

‘Cậu nói ... sao nghe giống phim kinh dị quá vậy?’

‘Khó tin phải không? Lúc đó mình nhìn thấy một màn đó cũng sợ hết hồn, người rõ ràng đã chết rồi, sao lại có thể động dậy chứ, cho dù là phản ứng của thi thể cũng không thể nhiều đến như vậy, hơn nữa, trong đó nhất định có điều kỳ quái làm mình không thể không liên tưởng đến vụ án mà Ngạn Thương đang xử lý, mà hần nói là gần đây sẽ đến Hồng Kông, nói không chừng là có liên quan đến Giáng Đầu Thuật!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước trầm mặc trở lại, trên gương mặt anh tuần hiện lên vẻ suy tư, khá lâu sau mới ngẩng đầu lên nói: ‘Vậy Liên Kiều làm sao lại bị bạn dọa đến?’

Cung Quý Dương cười ha hả ...

‘Nha đầu đó thật quá đơn thuần đi, cô ấy tưởng đầu mình là quỷ, chắc là cô ấy liên tưởng mình với thi thể vừa nhảy lầu cho nên mình nói cái gì cô ấy cũng hết sức nghe lời!’

‘Cậu ... nói cái gì với cô ấy?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước khần trương hỏi.

Cung Quý Dương bĩu môi: ‘Yên tâm đi, tạm thời chưa có khai ra tội của cậu!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thở ra một hơi, chợt nghĩ ra một điểm liên hỏi một cách cảnh giác: ‘Cậu nói “tạm thời” ... nghĩa là sao?’

‘Hắc hắc ...’

Cung Quý Dương chậm chậm đứng lên, thân hình cao lớn che khuất một phần ánh sáng từ bóng đèn, hần cười rất giảo hoạt, ‘Đến lúc đó cậu sẽ biết!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không khỏi sợ run!

Ký túc xá nữ của khoa Y trường đại học Hồng Kông.

‘Haizzzz...’

Một tiếng thở dài từ tầng trên của một chiếc giường gần cửa sổ truyền đến, sau đó cô gái nằm trên giường khẽ xoay người, lộ ra một gương mặt xinh xắn.

Phi Nhi này giờ vẫn đang ngồi ở chiếc bàn bên cạnh đó ôn bài nghe tiếng thở dài đó liền ngẩng đầu lên nhìn sau đó nói:

‘Mình nói này Liên Kiều tiểu tổ tông, mặt trời đã lên ba sào rồi, lát nữa chúng ta còn phải lên lớp, bạn còn muốn ngủ nướng nữa sao? Với lại ... cái giường đó là của mình nha!’

Cô cố tình nhấn mạnh câu sau cùng.

Liên Kiều bĩu môi: ‘Phi Nhi, người ta là mới gặp ma đó, lại không phải là cái xác bình thường, mình là người mà, đương nhiên là biết sợ rồi!’

‘Bạn còn dám nói?’

Phi Nhi đứng dậy, dùng giọng chị cả dạy dỗ: ‘Bạn đó, đang yên đang lành chỗ nào không đi lại cứ đi vào gian phòng đó, thứ nhất là chỗ đó đã bị ban giám hiệu cấm vào, thứ hai là lỡ như bạn có sai sót gì thì biết làm thế nào?’

‘Được rồi mà, mình đã biết sai rồi mà!’

Liên Kiều nhảy từ trên giường tầng xuống, mái tóc óng ả xoa ra hai bên.

‘Còn nữa ...’

Phi Nhi nói tiếp: ‘Hại mình cả đêm mất ngủ, bạn coi, mắt sắp thành gấu trúc rồi!’

Vừa nói cô vừa chỉ tay vào mắt mình.

Liên Kiều tròn mắt hỏi: ‘Chẳng lẽ đêm qua bạn cũng gặp được hồn ma của hắc ta sao?’

Phi Nhi bị cái vẻ mặt này của cô làm uốn khúc không được muốn cười không xong.

‘Mình xin bạn đó, khoa học một chút có được không? Bạn học Y cơ mà, đâu phải là học Thần học? Thế giới này làm sao tồn tại hồn ma chứ? Mình cả đêm qua không ngủ được là do bạn cứ nằm mơ rồi múa tay múa chân loạn cả lên, suýt nữa là đá mình xuống đất rồi! Đến giờ eo mình còn đau đây này!’

Cô bắt mắt nêu ý kiến.

‘Hả?’

Liên Kiều nghe xong lại chẳng có chút áy náy nào, ngược lại còn làm ra vẻ suy nghĩ ...

‘Vậy thì lạ nha, tối hôm qua mình ngủ cũng không ngon, gần như là cả đêm không ngủ, làm sao mà có thể nằm mơ mà đá bạn được chứ? Chẳng lẽ ... a ... mình biết rồi ...’

Nói đến đây, vẻ mặt cô chợt hiện ra vẻ sợ hãi: ‘Vậy nhất định là hồn ma của hắc ta nhập vào rồi ...’

‘Nhập cái đầu của cậu á, cậu không có ngủ được sao? Bạn soi gương thử xem gương mặt bạn hồng hào như thế, rõ ràng là đêm qua ngr được rất ngon, lại còn dám mở to mắt mà nói dốt nữa!’

Phi Nhi trừng mắt nói tiếp: ‘Còn nữa, tối hôm qua tám chín mươi phần trăm là Hoàng Phủ tiên sinh trên bạn rồi, người ta làm sao nhảy lầu được chứ? Nếu là thật thì tin tức trọng đại như vậy giới truyền thông làm sao bỏ qua được chứ?’

Về mặt cô hiện rõ ràng một thông điệp “Bạn thật ngốc, bạn bị lừa rồi” nhìn Liên Kiều.

Liên Kiều nhẹ chau đôi mày liễu, nghĩ một lúc rồi nói, ‘Không phải đâu, cách nghĩ của mình lại ngược lại, nhất định là hắc mới đúng, nếu không trường học làm sao lại phong tỏa tin tức, thậm chí là muốn giữ lại thi thể trong trường, nhất định là vì che dấu tai mắt của người ngoài, đây là ... một âm mưu!’

Cô hào hứng nói như một nhà trinh thám.

Chương 17: Trò xấu của Cung Quý Dương (1)

Phi Nhi liếc cô, trong đầu chợt nghĩ nha đầu này chắc gần đây xem phim trinh thám quá nhiều rồi, nhìn chuyện gì cũng thấy toàn âm mưu quỷ kế!

‘Được rồi, thần thám đại nhân, đối với sự suy đoán của bạn, mình không có cách phủ nhận, nhưng trước khi bạn chuẩn bị phá án, có phải hay không nên nhìn đồng hồ một chút, sắp đến giờ lên lớp rồi!’

Liên Kiều nhún vai, cô đứng dậy, hùng dũng nói: ‘Dù thế nào mình cũng nhất định sẽ cứu lấy linh hồn của anh ta, phá tan âm mưu đáng sợ này!’

Phi Nhi nhìn bộ dạng này của cô, quả thật không nhận được vô lực lắc đầu: ‘Thật là muốn chết mà, câu này của bạn nếu để hiệu trưởng nghe được, nhất định sẽ đau lòng chết mất.’

‘Này, Phi Nhi, mình nói đều là sự thật đó!’

Liên Kiều xuống giường, đi đến trước mặt Phi Nhi, thấp giọng nói: ‘Mình hôm qua vừa nhìn cái xác thì đã biết!’

‘Biết cái gì?’

Phi Nhi nóng lòng hỏi, bộ dạng thần bí này của Liên Kiều quả thật cũng dọa đến cô.

Liên Kiều nói khẽ bên tai cô: ‘Cái xác đã trúng Giáng Đầu Thuật!’

‘Cái gì?’ Phi Nhi la hoảng một tiếng, sau đó vội vàng bịt miệng lại.

Là thật hay giả đây?

Giáng Đầu Thuật? Sao lại xuất hiện ở trường của bọn họ được chứ?

Về mặt của Liên Kiều cũng rất nghiêm túc, vẻ nghịch ngợm thường ngày đã biến mất, trên trán cũng đầy vẻ nghi hoặc.

Anh ta sao lại trúng Giáng Đầu Thuật được?

Vớì lại, là trúng trước khi chết hay là sau khi chết?

Nếu như là trúng trước khi chết thì còn dễ xử lý, nhưng nếu như là sau khi chết ...

Nếu như là trúng Giáng Đầu Thuật sau khi chết thì được gọi là ‘thi giáng’, cũng chính là Giáng Đầu Thuật lợi dụng âm chiêu thuật lợi dụng khí từ người chết để làm xằng làm bậy, khi đã như thế, mọi chuyện liền trở nên phức tạp hơn.

Phi Nhi cũng bị vẻ mặt này của Liên Kiều dọa đến, chuyện liên quan đến Giáng Đầu Thuật cô không có tư cách, cũng không có lý do gì đi tranh luận với Liên Kiều bởi vì cô biết, gia tộc của Liên Kiều nổi tiếng là tinh thông Giáng Đầu Thuật và chiêm bốc thuật, cho nên nếu cô ấy nói trúng Giáng Đầu Thuật thì nhất định là như vậy rồi.

Vậy thì, đêm đó cô nhìn thấy ma quỷ, chẳng lẽ cũng là ...

Phi Nhi nhắm mắt lại, cô quả thật không thể tưởng tượng

Đang lúc bầu không khí trong ký túc xá dần trở nên kỳ lạ, Tần Hương và Trang Lăng đẩy cửa bước vào, hai người đã ăn xong bữa sáng, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Phi Nhi và Liên Kiều liền cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Trang Lăng bước lên, quan tâm hỏi: ‘Hai người làm sao vậy? Có chuyện gì sao?’

Phi Nhi há miệng, định nói gì đó lại cổ nuốt xuống, cô cũng không biết phải nói làm sao, mà Liên Kiều nhất thời cũng không biết phải giải thích với hai người kia thế nào.

Tần Hương thấy vậy liền vỗ vai hai người thân thiết hỏi: ‘Hey, mình nói này, hai bạn không cần mất to mắt nhỏ nhìn như vậy, mau đi thôi!’

‘Đi đâu?’

Liên Kiều và Phi Nhi không hẹn mà đồng thanh hỏi.

Trang Lăng cười nói: ‘Mình thấy hai bạn thật sự là không biết gì rồi, buổi học chiều nay toàn bộ hủy bỏ, tất cả sinh viên các khoa đều phải đến hội trường số một tập hợp, hình như là có chuyện quan trọng gì đó!’

Liên Kiều trong mắt đầy vẻ nghi hoặc, nhìn Phi Nhi sau đó nhẹ giọng nói: ‘Chẳng lẽ ban giám hiệu định giải thích với chúng ta chuyện cái xác hôm qua?’

Phi Nhi nhún nhún vai: ‘Không biết, ai mà đoán được chứ, nhưng mà ...’

Cô nhìn Liên Kiều một cách đầy hàm ý nói: ‘Bạn chắc cũng biết, lần này ở trong hội trường không được gây họa như lần trước nữa đó, nếu không chúng mình lại bị bạn liên lụy!’

Liên Kiều bĩu môi, dáng vẻ cây ngay không sợ chết đứng nói: ‘Chỉ cần cái cô ‘Đu đủ’ đó không chọc tới mình, mình cũng sẽ không chủ động trên cô ta!’

Trang Lăng và Tần Hương trong lòng cũng âm thầm cầu trời khẩn phải, hôm nay đừng để cho tiểu tổ tông này gây ra sai phạm gì nữa!

Con đường dẫn vào hội trường cực kỳ náo nhiệt, từng tốp từng tốp sinh viên tụ tập đi cùng với nhau, các sinh viên của những khoa khác nhau ai cũng rất vui vẻ tiến vào hội trường, dường như đã quên ngày hôm qua với vừa phát sinh một sự kiện nhảy lầu khiến người ta hoảng sợ.

Nhóm của Liên Kiều và Phi Nhi cũng vừa cười vừa nói tiến vào, đúng lúc vừa vào khúc quanh, kẻ thù không đội trời chung của cô ... Thù Đế và đám bạn của cô ta cũng xuất hiện.

Thù Đế hôm nay một thân váy dài, đường cắt may khéo léo khiến cho những đường cong trên cơ thể được khoe một cách triệt để, khi cô ta nhìn thấy Liên Kiều, trên mặt liền lộ ra nét cười nhạt không che dấu.

‘Oa, Liên Kiều của chúng ta quả thật càng lúc càng biết làm đẹp nhau, thế nào, người đã hai mươi tuổi còn không biết cách ăn mặc, nhìn cô kia, ngay cả một chút trang điểm cũng không có!’

Lời Thù Đế vừa dứt, đám bạn của cô ta cũng rào rào cười hùa theo.

Liên Kiều trừng mắt nhìn bọn người Thù Đế một cái, nhưng lại nhớ đến lời của Phi Nhi liền làm như không nghe thấy, mạnh mẽ bước về phía trước.

Nào ngờ, Thù Đế hình như vẫn chưa thôi, cô ta bước lên mấy bước chặn trước mặt Liên Kiều, vẻ mặt ngạo mạn nói: ‘Thế nào? Sợ không dám gặp tôi sao? Sao chạy nhanh quá vậy?’

Liên Kiều ngừng bước, đôi mắt tím nhìn qua Thù Đế, một giây sau mới phát ra một tiếng cười rộ ...

Phi Nhi và Tần Hương, Trang Lăng nghe tiếng cười này, trong lòng thầm hô một câu “không xong”, cô Thù Đế này quả thật quá đáng, cuối cùng cũng đã chọc Liên Kiều nổi khùng.

Quả nhiên, trên mặt Liên Kiều không có biểu tình gì, vẫn giữ nguyên một nụ cười vô cùng ‘ngây thơ’, cô ra vẻ sợ hãi nói: ‘Đúng vậy đó, tôi rất là sợ cô, nếu như tôi mà không đi nhanh một chút, chắc là sẽ chết rất thảm rồi!’

Thù Đế nghe lời này lại hơi ngạc nhiên, trong trí nhớ của cô, Liên Kiều trước giờ không bao giờ chịu thua, sao hôm nay lại quá nghe lời như vậy?’

‘Ý của cô là sao?’ Cô ta cũng không tin Liên Kiều lại ngoan ngoãn chịu thua như vậy.

Chương 18: Trò xấu của Cung Quý Dương (2)

Nụ cười của Liên Kiều lại càng ‘ngây thơ’ hơn, cô nhướn mày nói: ‘Chẳng lẽ cô không biết trang điểm trên mặt cô quá mức đẹp đẽ sao? Tôi sợ ...’

Cô làm ra vẻ thần bí dựa sát vào Thù Đế, giọng châm chọc: ‘Tối nay tôi sẽ gặp ác mộng ...’

‘Cô ...’

Thù Đế nhăn trán, nhưng một giây sau liền khôi phục lại, cô khịt mũi cười: ‘Tôi còn chưa nói với cô, một nha đầu như cô làm sao mà hiểu được mấy chuyện trang điểm làm đẹp này chứ, cô tưởng ai cũng giống như cô không trang điểm cũng dám ra đường sao, thật nực cười!’

Liên Kiều cũng không tức giận, cô duỗi người, dáng vẻ cực kỳ thản nhiên, ‘Đúng vậy, trên đời này không phải phụ nữ nào cũng dám lộ gương mặt thật sự của mình ra nha ...’

Câu này là đánh thẳng vào Thù Đế, ám chỉ cô ta là loại con gái chỉ biết dựa vào mấy món đồ trang điểm để có gương mặt đẹp nhìn.

‘Cô ... cô dám mắng tôi?’

Lửa giận bùng lên trong ánh mắt của Thù Đế, cái cô Liên Kiều này trước giờ mềm mại lạnh lợi, lần nào cũng biết cách chọc cô tức giận không thôi.

‘Hả? Tôi mắng cô khi nào? Ai nghe thấy? Các người ai nghe thấy?’

Liên Kiều vui vẻ nhìn lớp trang điểm dày đậm vì giận dữ mà như sắp rớt xuống.

Phi Nhi quả thật cũng không muốn nhìn thấy Liên Kiều gây thêm tai họa gì, cô liền bước lên nủ cánh tay cô, thấp giọng nói: ‘Đi nhanh đi, còn không đi trễ bây giờ!’

‘Phải nha, Liên Kiều, thời gian cũng không còn sớm nữa!’ Trang Lăng cũng bước lên nhắc nhở cô.

Đấu võ mồm với đám người Thù Đế này thì có gì hay ho đâu, lần nào cũng như vậy, đều làm ình không vui.

Liên Kiều thở dài nói; ‘Aiii, phải nha, lần nào cũng đấu không lại mà còn cố gây sự, thật đáng ghét chết được!’

‘Này, nha đầu thối, cô nói gì đó?’ Thù Đế trừng to mắt, vẻ mặt giận dữ.

‘Sao? Cô muốn nghe phải không?’

Đôi mắt to tròn của Liên Kiều đảo nhanh, sau đó nghịch ngợm hắng giọng nói: ‘Tôi nói nha ... a Gián ...!’

Chữ cuối là Liên Kiều cố tình hét vào tai Thù Đế!

‘Aaaaaa ... Ở đâu? Aaaaaaaaaa ...’

Thù Đế vừa kêu vừa nhảy dựng, bị hù sợ đến hết nhìn trái lại nhìn phải, cả mấy cô gái cùng nhóm cũng bị dọa lây.

‘Này, trên tóc cô ấy, một con gián thật to nha!’

Liên Kiều hô kê một câu, đáng vẻ cực tinh quái.

‘A....’

Thù Đế bị dọa sợ sắp điên lên, cô vội vàng vò đầu: ‘Này, mau đến giúp đi ...’

Mấy cô bạn trong nhóm sớm đã bị dọa chạy ra xa, mà Thù Đế cũng vội chạy theo sau ...

‘Ha ha ... ha ha ... cười chết tôi rồi!’ Ai ya, cười đau cả bụng rồi!’

Liên Kiều hai tay ôm lấy bụng, quả thật cười đến nổi gập cả người.

Từ lần trước ở hội trường bị Liên Kiều dùng gián dọa, Thù Đế bắt đầu có chứng sợ gián, chỉ cần thấy gián liền giống như thấy quỷ vậy, chỉ sợ là nghe thấy ‘gián’ chữ này cũng đã khiến cô sợ đến hồn vía bay mất.

Phi Nhi nhìn Liên Kiều đang cười sắp vỡ bụng, vô lực lắc đầu: ‘Bạn thật là biết gây chuyện nha, nhưng đừng có hù cô ta nữa, lần trước cô ta bị bạn hù đã sắp phát điên rồi!’

‘Đúng đó Liên Kiều, mọi người đều là bạn học cùng trường, đừng có làm quá!’ Tần Hương trong lòng có chút tội nghiệp cho Thù Đế, cũng lên tiếng nói.

‘Hừm’ Liên Kiều lạnh giọng nói: ‘Ai bảo cô ta cứ chọc đến mình, hôm nay là mình có lòng tốt tha cho cô ta, nếu như lần sau cô ta vẫn còn cái tính đó, mình nhất định sẽ dạy dỗ cô ta một trận thật tốt! Với lại, cuộc sống trong trường đại học quá đơn điệu nhàm chán rồi, nếu như không biết tìm chút niềm vui thì còn ý nghĩa gì nữa!’

Nói xong liền đứng đỉnh bước vào hội trường, để lại ba người bạn ngơ ngác nhìn nhau.

Trong hội trường rộng rãi các sinh viên của các bộ môn khác nhau đã ngồi gần kín, nhưng không phải là toàn bộ sinh viên các khoa, nếu không thì hội trường đã sớm nổ tung rồi, chắc là ban giám hiệu đã lựa chọn các khoa từ sớm.

Ban giám hiệu vẫn chưa có động tĩnh gì, Liên Kiều chau mày, ai oán nhìn Phi Nhi như trách cô kéo mình đến đây sớm quá, bằng không cô còn muốn trêu đùa Thù Đế thêm một lát. Đang lúc thở than, cô chợt nhìn thấy đám người Thù Đế đang vội vàng bước vào, nhìn thấy Liên Kiều, ánh mắt cô ta lại bùng bùng lửa giận.

Liên Kiều mím môi cười, nhớ lại bộ dạng sợ sệt lúc nãy của Thù Đế, trong lòng vui vẻ cực kỳ.

Đang lúc vui vẻ như vậy, hội trường vốn đang ồn ào chợt yên tĩnh trở lại, thầy hiệu trưởng đã có mặt ở hội trường.

‘Các bạn sinh viên, yên lặng ...’ Trợ lý của hiệu trưởng bắt đầu lên tiếng.

Các sinh viên đều ngẩng đầu lên nhìn hiệu trưởng, không biết ông sắp tuyên bố chuyện gì với họ.

Nhìn thấy phía dưới đã yên lặng, hiệu trưởng mới mở lời: ‘Chắc là mọi người đều đã thấy, ngồi ở dưới đây đều là sinh viên ưu tú của trường chúng ta, trường đại học Hồng Kông trước nay là trường đại học có tiếng, đã bồi dưỡng ra vô số nhân tài của các bộ môn khác nhau, hôm nay, tôi xin thông báo với mọi người một tin vui, tứ đại tài phiệt nổi tiếng thế giới sẽ tuyển ra một người xuất sắc trong số các bạn, người đó sẽ nhận thời gian nghỉ hè để đi tìm hiểu thao tác hoạt động cũng như có cơ hội tham dự vào các quyết định thương nghiệp của tứ đại tài phiệt. Đương nhiên, không phân biệt là sinh viên khoa nào, là nam hay nữ, chỉ cần sinh viên đó phù hợp điều kiện tuyển chọn thì sẽ có cơ hội này.’

Lời của hiệu trưởng vẫn còn vang vọng thì phía dưới như có một quả bom vừa được châm ngòi, tiếng thảo luận vang lên không dứt, mọi người đều kích động vô cùng, nhất là các cô gái, cô nào mà không muốn có cơ hội được tiếp xúc với tổng tài của bốn đại tài phiệt chứ.

Chỉ có một mình Liên Kiều trên mặt không chút biểu cảm nào, nhàn nhạt nói: ‘Cất, mình còn tưởng có chuyện quan trọng gì, thì ra là có liên quan đến người của bốn đại tài phiệt, nhàm chán!’

Chương 19: Bại lộ thân phận (1)

Phi Nhi nghe xong cười cười nói: ‘Bạn nói xem, đến trường học hôm nay là Cung Quý Dương hay là Hoàng Phủ Ngạn Tước? Hay là ... là hai người còn lại trong tứ đại tài phiệt?’

‘Ai mà biết, nhưng mà ...’

Liên Kiều nhăn mày: ‘Mình cũng đã mấy ngày không gặp Cung Quý Dương rồi, hừm, cũng không biết hần ta đang làm gì!’

Hần lại đến trường tìm cô sao? Chẳng lẽ hần biết là ... Hoàng Phủ Ngạn Tước đã đến Hồng Kông?

Phi Nhi mỉm môi cười: ‘Xem ra Liên Kiều nhà chúng ta đã có chỗ gửi gắm tình cảm rồi nha!’

Cô không khó nhìn ra tâm tư của Liên Kiều, nha đầu này trước giờ rất đơn thuần, nếu như không phải là thích vị Cung Quý Dương tiên sinh kia, sao lại nhắc mãi tên của người ta chứ? Chuyện này trước giờ chưa từng có nha.

Liên Kiều nghe câu này, gương mặt xinh xắn chợt hồng lên, hờn dỗi nói: ‘Phi Nhi, bạn nói gì chứ, cái gì mà có chỗ gửi gắm tình cảm chứ, không hiểu bạn đang nói cái gì?’

Phi Nhi đáng ghét, vô duyên vô cớ lại nói mấy câu khiến mình đỏ mặt, cô đương nhiên là phải cực lực phản đối rồi, chỉ là ...

Vì sao tìm mình khi nghe được câu này lại đập nhanh đến như vậy?

‘Thật không hiểu hay giả vờ không hiểu? Liên Kiều, bạn đỏ mặt kìa!’ Phi Nhi cố ý trêu cô.

‘Nào có chứ, mới không phải nha!’ Liên Kiều chét cũng không thừa nhận.

‘Còn nói không có? Đều đỏ đến chiên được trứng gà rồi!’ Phi Nhi cố tình véo má cô một cái.

Đang lúc hai người đang đùa trêu nhau, hiệu trưởng đã đưa tay ra hiệu cho phía dưới im lặng, sau đó hướng về phía micro nói: ‘Hôm nay chúng ta rất vinh hạnh mời tổng tài của Cung thị tài phiệt đến đây, ngài ấy sẽ căn cứ vào danh sách trường đưa ra mà tự mình tuyển chọn. Nào, chúng ta hãy dành một tràng pháo tay mời Cung thị tài phiệt ... Cung Quý Dương tiên sinh. Xin mời ...’

Hiệu trưởng cao giọng nói, sao đó ra dấu mời.

Dưới bục bắt đầu truyền lên tiếng vỗ tay như sấm ...

Trong mắt Liên Kiều mang đầy niềm vui và chờ mong, thì ra là Cung Quý Dương đã đến trường học, nhưng lần này không giống lần trước, hần muốn thẳng thắn tuyên bố thân phận của mình rồi sao?

Mang tâm trạng hưng phấn, Liên Kiều không chút chú ý đến Phi Nhi ở bên cạnh đang chăm chú quan sát, thực ra cô chờ mong nhìn thấy không phải là ‘Cung Quý Dương’ mà là cái tên đã bị Liên Kiều chỉnh rất thảm ‘Hoàng Phủ Ngạn Tước’.

Phi Nhi không tin lời của Liên Kiều chút nào, cô không ngây thơ như nha đầu kia, đường đường là người của tứ đại tài phiệt làm sao có khả năng nhảy lầu chứ, mà lại còn biến thành quỷ nữa? Nghĩ cũng thấy khó tin.

Thực ra lúc hiệu trưởng chưa tuyên bố lý do, Phi Nhi tuy đang cùng Liên Kiều cười đùa nhưng tim cũng đã đập rất lợi hại, cô rất muốn nhìn thấy người đàn ông cao to đẹp trai đó, muốn nhìn thấy nụ cười tà mị trên đôi môi mỏng đẹp đẽ kia ...

Tuy cô chỉ gặp qua hắn một lần nhưng hôm đó, khi ‘Hoàng Phủ Ngạn Tước’ đi ngang qua cô, cái mùi long diên hương đầy chất nam tính dễ ngửi ấy bao phủ cô, chỉ trong một chớp mắt đó, Phi Nhi biết mình đã trầm luân ...

Phi Nhi biết, cô tiêu rồi! Cô yêu vị hôn phu của Liên Kiều, yêu người đàn ông cao cao tại thượng kia!

‘Phi Nhi, bạn làm sao vậy?’

Liên Kiều bắt đầu phát hiện ra Phi Nhi có chút thất thường, thấy cô đang chau mày, giống như đang có rất nhiều tâm sự.

‘Hả? Không ... không có gì ...’

Phi Nhi hơi khấn trương, áp úng tìm lời lấp liếm: ‘Ai ya, bạn khấn trương gì vậy, bạn xem, vừa nãy còn nhắc tới Cung tiên sinh, bây giờ đã hài lòng chưa, người ta nhất định sẽ ... aaaaa ...’

Còn chưa nói xong, một tiếng kêu không kìm được đã thoát ra cổ họng, cùng lúc đôi mắt cũng trừng lớn, giống như vừa thấy được một chuyện gì ngạc nhiên lắm ...

‘Bạn sao vậy?’

Liên Kiều bị dáng vẻ này của Phi Nhi hù dọa, cô vội vàng nhìn theo hướng Phi Nhi đang nhìn, nhất thời thân thể nhỏ nhắn cũng cứng lại ...

Thậm chí một tiếng kêu cũng không thốt ra nổi, nhất thời như bị người ta điểm huyết, ngồi yên tại chỗ.

Trong tiếng vỗ tay như sấm, bóng dáng người đàn ông hiện rõ dưới ánh đèn tỏa sáng, chỉ thấy hần dáng người cao lớn, nhất cử nhất động đều khí thế bức người, trên gương mặt anh tuấn, đôi mắt hoa đào quyến rũ, trên môi treo nụ cười tà mị, lại có một nét gì đó ngạo đời, dường như tất cả mọi chuyện trên đời đều nằm trong lòng bàn tay hắn, toàn thân toát ra một vẻ bức người, giống như một vị hoàng tử từ trên cao nhìn xuống thần dân.

Hắn là Cung Quý Dương, không sai không lệch là tổng tài của Cung thị tài phiệt.

Trong tiếng hoan hô, Cung Quý Dương ngồi xuống vị trí chủ tọa, ánh mắt tà mị mang theo ý cười quét một vòng xuống các sinh viên ngồi phía dưới, ánh mắt sắc bén không chỉ nhìn quanh một vòng mà còn chính xác khóa ở gương mặt xin xắn của Liên Kiều.

Nhìn thấy cô đang ngây người như phỗng phía dưới, đôi môi gợi cảm không nhin được lại khê câu lên.

Rất tốt! Kết quả hắn cần chính là như thế!

‘Các bạn sinh viên, xin chào ...’

Phút sau đó, hắn dời ánh mắt khỏi gương mặt của Liên Kiều, chậm chậm cất lời, âm thanh trầm thấp mà ưu nhã vang lên trong micro lan ra khắp hội trường ...

‘Rất vui hôm nay có thể cùng các bạn gặp mặt. Tôi là tổng tài của Cung thị tài phiệt - Cung Quý Dương!’

Tất cả sinh viên đều như ngừng hô hấp, riêng các nữ sinh viên người nào cũng tim đập má đỏ không thôi.

Một câu ‘Tôi là tổng tài của Cung thị tài phiệt Cung Quý Dương’ như một cây búa gõ vào khiến Liên Kiều bình tĩnh, cô đưa tay run rẩy chỉ về phía người đàn ông ở trên bục, ập a ập úng nói với Phi Nhi: ‘Hắn ...’

hắn sao lại là Cung Quý Dương? Phi Nhi, chuyện ... chuyện này là thế nào? Hắn không phải là Hoàng Phủ ... Hoàng Phủ Ngạn Tước sao? Với lại ... hắn không phải đã chết rồi sao?’

Cú sốc quá lớn khiến cô không kịp suy nghĩ gì thêm, đôi mắt màu tím trũng lớn, giống như vừa nhìn thấy quỷ.

Chương 20: Bại lộ thân phận (2)

Phi Nhi cũng bị sốc không kém: ‘Liên Kiều, mình, mình ... đây rốt cuộc là chuyện gì chứ?’

Cô không thể trả lời câu hỏi của Liên Kiều bởi vì lúc này lòng cô cũng hết sức rối loạn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước người đàn ông này lại ở trước hội trường nói rằng mình là Cung Quý Dương?

Đây .. cái gì với cái gì chứ?

Liên Kiều cảm thấy hô hấp bắt đầu không thông, đầu óc cũng là một mảnh trống rỗng, chỉ thấy người đàn ông trên bục bắt đầu nói chuyện nhưng lại không nghe được hắn đang nói cái gì ...

Sao lại thế này ...?

Hắn mới là Cung Quý Dương?

Vậy ... người đàn ông mấy hôm trước còn ở bên cạnh cô nói mình là Cung Quý Dương thật ra là ai? Chẳng lẽ ... chẳng lẽ hắn mới chính là Hoàng Phủ Ngạn Tước?

Vừa nghĩ đến đây, một cảm giác tức giận vì bị lừa gạt tuôn trào, dần dần bùng lên thành một đám lửa trong mắt cô.

Hắn sao lại như thế? Chẳng lẽ thích nhìn bộ dạng của cô lúc bị bốn cột lăm sao?

Với lại ... tên đó sao lại phải gạt mình chứ? Chẳng lẽ cô thật sự là làm người ta khó chấp nhận vậy sao?

Liên Kiều nắm chặt tay, trong đầu lúc này chỉ toàn hình ảnh Hoàng Phủ Ngạn Tước, chỉ hận không thể lập tức đi tìm hắn để chất vấn rõ ràng mọi việc.

Liên Kiều cô trong mắt không thể chịu được một hạt cát!

Nhưng mà ... ngoại trừ thân phận của hai người đàn ông kia, còn một điểm làm Liên Kiều không chịu nổi ... đó là ... người đàn ông trên bục kia không phải đã chết rồi sao?

Chẳng lẽ ...

Liên Kiều chợt nhớ lại sự việc hồi hộp kia, tối hôm đó bởi vì tò mò nên cô lén lút chạy tới tầng hầm xem cái xác đó, cũng không ngờ lại xảy ra sự việc đáng sợ như vậy, cô dám khẳng định 100%, cái xác đó đã trúng Giáng Đầu Thuật.

Như vậy cũng là nói người đàn ông trên bục kia cũng đã trúng Giáng Đầu Thuật, một người đã chết do trúng một loại Giáng Đầu Thuật nào đó mà có thể sống lại cũng là chuyện có thể xảy ra, chỉ là ‘người sống lại này’ không phải thật sự sống lại mà thôi. Nói một cách nghiêm túc, đó là một ‘hoạt tử nhân’, là một cỗ thi thể không có hô hấp, tim không đập, thậm chí là cơ cũng không cần ăn.

Người ngồi trên bục nhất định đã trúng Giáng Đầu Thuật, nhất định là có người muốn lợi dụng thi thể của hắn để làm chuyện xấu.

Liên Kiều càng nghĩ càng sợ, cô tuy rằng có thể nhìn ra người nào trúng Giáng Đầu Thuật nhưng lại không có bản lãnh đi hóa giải, lúc gặp tình huống như thế này, cô chỉ có một cách ... chạy trốn.

‘Phi Nhi, chúng ta đi mau đi!’

Cô không nói thêm, kéo tay Phi Nhi đứng dậy.

‘Này ...’

Phi Nhi vội kéo Liên Kiều lại, ngơ ngác nhìn cô hỏi: ‘Bạn điên rồi sao? Hiệu trưởng đang ở đây mà bạn dám trốn đi trước mặt nhiều người vậy, không muốn sống nữa hả?’

Cô quả thật không muốn bị hiệu trưởng bắt gặp sau đó lại bị phạt, rất mất mặt nha, quan trọng hơn là ... người đàn ông làm cô thần hồn điên đảo đang ngồi ở trên bục, cô làm sao nỡ đi cho đành chứ.

Liên Kiều thấy vậy vẻ mặt gấp gáp nói: ‘Nếu như bạn không đi với mình thì mới chết đó, mình không muốn tiếp xúc với ma quỷ đâu!’

‘Liên Kiều!’

Phi Nhi có chút không vui: ‘Cung tiên sinh có chết đâu, bạn đừng có nói người ta như vậy được không?’

‘Phi Nhi, mình là vì nghĩ tới tính mạng của bạn nha, được rồi, không nói nữa, bạn rốt cuộc là có muốn đi với mình không?’ Liên Kiều không ngờ Phi Nhi lần này lại kiên trì như vậy.

Phi Nhi vẫn kiên định lắc đầu ...

‘Liên Kiều, mình không đi đâu, đừng nói là Cung tiên sinh là người đang sống, cho dù ngài ấy chết mình cũng không sợ!’ Cô cao giọng khẳng định.

Liên Kiều quả thật bị cô chọc tức rồi, cô xúc động nói: ‘Được, bạn không đi, mình đi!’

Nói xong liền len lén rời khỏi chỗ ngồi, nhân lúc mọi người còn đang nhiệt liệt chào đón Cung Quý Dương liền như chú chuột lủi đi.

Trong lòng cô vốn tính toán rằng chỉ cần mình rời khỏi, Phi Nhi nhất định sẽ đi theo, cô cũng không cho là Phi Nhi sẽ bỏ mình lại.

‘Liên Kiều ...’

Quả như dự đoán, Phi Nhi rất khẩn trương, cô vội nhìn lên bục lại nhìn qua Liên Kiều, thấp giọng nói: ‘Bạn đừng làm loạn nữa, sẽ bị phát hiện đó.’

Nào ngờ, Phi Nhi còn chưa dứt lời, một giọng trầm thấp dễ nghe đã vang khắp hội trường ...

‘Liên Kiều ...’

Một tiếng trực tiếp kêu tên cô ra liền như sấm đánh bên tai Liên Kiều, cô lúc này đang tìm cách trốn đi, nghe tiếng gọi đó, cả người đều sững lại.

Gì ... gì đó?

Ai đang gọi cô?

Tiếng gọi này là ...

Liên Kiều ngơ ngác quay lại, ánh mắt vô tình chạm vào ánh mắt của người đàn ông trên bục, chỉ thấy ánh mắt kia tràn đầy ý cười nhìn cô ...

Càng làm cô đổ mồ hôi lạnh là ... ánh mắt của mọi người trong hội trường đều hướng về phía cô, nhìn cô đang chuẩn bị chạy trốn.

Liên Kiều gần như không thể nghe được tiếng hô hấp của mình.

Sao lại thế này?

Đúng như dự đoán, dáng vẻ chật vật của cô lọt vào mắt hiệu trưởng, ông nghĩ đây đúng là sự sỉ nhục của trường đại học Hồng Kông, mặt liền sụ xuống, lạnh giọng nói: ‘Liên Kiều, em đang làm gì vậy? Cung tiên sinh đã chọn trúng em, còn không mau lên bục?’

Hả?

Liên Kiều nghe câu này nhất thời không phản ứng kịp, ý của hiệu trưởng là sao? Cô ngơ ngác nhìn Cung Quý Dương trên bục, ánh mắt hăm mộ lẫn đồ kị của mọi người xung quanh nhìn vào cô càng làm cô khó chịu.

‘Không ... không ... Em không đi!’

Liên Kiều lúc này đã hoàn hồn, vội vàng lấy một cái ghế như muốn dùng làm vũ khí.

‘Cái gì?’

Không chỉ hiệu trưởng hết sức kinh ngạc mà cả hội trường cũng thế ...

14. Quyển 3 - Chương 21-25

Quyển 3 – Gặp gỡ oan gia

Chương 21: Có thù phải trả

Ánh mắt của tất cả sinh viên đều rơi trên người Liên Kiêu, mà Cung Quý Dương ở trên bục thì dùng ánh mắt đầy thú vị nhìn cô, biểu tình trong mắt giống hệt như chú mèo vừa nhìn thấy chuột.

Liên Kiêu sống chết ôm lấy cái ghế, đánh chết cô cũng không muốn đi lên trên bục, trước mắt tạm thời không nghĩ đến người đàn ông kia là sống hay đã chết, nhưng hẳn là Cung Quý Dương nha, lúc đầu bị mình coi như là Hoàng Phủ Ngạn Tước mà bày trò với hắn, chẳng lẽ bây giờ có cơ hội hắn lại buông tha ỉnh sao?

Hiệu trưởng nhìn thấy một màn này, tức giận đến nổi mặt lúc xanh lúc đỏ, ông lúc này hẳn là vô cùng hối hận tại sao lúc đầu lại chịu thu nhận một sinh viên như vậy.

‘Liên Kiêu, lên bục ngay cho tôi!’

Tiếng rống của ông lần nữa vang khắp hội trường, chấn động màng nhĩ của Liên Kiêu.

Liên Kiêu liều mạng lắc đầu, ngoan cường chống đối.

‘Em ...’

Hiệu trưởng hận không thể lập tức bước xuống kéo cô lên bục, nha đầu này, rốt cuộc là đang sợ cái gì? Có trời mới biết có bao nhiêu sinh viên hâm mộ cô, mà cô thì hay rồi, đối với một cơ hội quý giá như vậy mà lại chẳng chút để ý.

‘Cung tiên sinh ...’

Ông quay đầu lại nhìn Cung Quý Dương, ngại ngùng nói: ‘Ngài xem có cần phải đổi một ...’

Lời hiệu trưởng chưa nói dứt, Cung Quý Dương đã khoát tay ngắt lời ...

‘Hiệu trưởng, để cho các bạn sinh viên khác giải tán đi, tôi tự mình nói chuyện với sinh viên Liên Kiêu!’

‘Được, được, được!’

Hiệu trưởng vô thức đưa tay lau mồ hôi trán, trời ạ, chỉ xin tiểu tổ tông này đừng đắc tội gì với vị Thần tài kia.

‘Hội trường giải tán!’

Ông cao giọng tuyên bố, khi nhìn thấy Liên Kiêu đang chuẩn bị lên đi, vội vàng nói tiếp: ‘Liên Kiêu, em ở lại, không được đi!’

Liên Kiêu như vừa bị người ta điểm huyết, không thể động đậy, trong mắt cực kỳ mâu thuẫn, thực ra cô rất muốn chạy trốn cho xong chuyện, nhưng cô cũng biết hậu quả của việc làm này, nhất định là sẽ không được học ở trường này nữa, hiệu trưởng chắc chắn không giữ cô lại.

Các sinh viên khác lần lượt rời đi, hầu như ai cũng nhìn Liên Kiêu với ánh mắt đổ kỵ, nhất là Thù Đế, trong mắt toàn là lửa giận, cô lạnh lùng hừ một tiếng mới cùng đám bạn rời đi.

Phi Nhi, Trang Lăng và Tần Hương men theo dòng người đến trước mặt Liên Kiêu, Phi Nhi kéo cánh tay cô, vẻ mặt khẩn trương nói: ‘Liên Kiêu bạn sao vậy? Vừa nãy tại sao không chịu bước lên, bây giờ biết làm sao đây? Lỡ như hiệu trưởng muốn trách phạt thì sao?’

‘Phải đó, phải đó Liên Kiêu, không biết có bao nhiêu người mong có được cơ hội như vậy, bạn tại sao lại không biết quý trọng chứ!’ Về mặt Trang Lăng cũng đầy tiếc nuối nói.

Tần Hương lúc này mới mở miệng: ‘Liên Kiều, Liên Kiều, mình nghĩ hiệu trưởng muốn giữ bạn lại để nói về chuyện của Cung thị tài phiệt, đến lúc đó bạn phải thông minh một chút, đừng có cự tuyệt nữa, nghe không?’

Ba người anh một câu tôi một câu nói đến Liên Kiều phiền chết được, không phải cô không muốn đi chỉ là ... không dám đi mà thôi.

Dưới sự hối thúc của hiệu trưởng, các bạn sinh viên đã rời đi hết, hội trường rộng lớn chỉ còn lại hai người, Liên Kiều và Cung Quý Dương.

Cung Quý Dương lười biếng đuổi người, sau đó từ từ đứng dậy.

Mà Liên Kiều ở dưới bực dùng ánh mắt hết sức sợ hãi nhìn theo từng động tác của hắn.

Hắn?

Hắn muốn đi xuống đây sao?

Hình như nhìn thấu suy nghĩ của Liên Kiều, Cung Quý Dương từng bước từng bước đi về phía cô, bên môi vẫn treo nụ cười khinh bạc như cũ.

‘Này ...’

Liên Kiều không kìm được kêu lên một tiếng, cô nhảy lùi lại chỉ tay vào hắn nói: ‘Anh, anh đừng qua đây nha, nếu không ... nếu không ...’

Nhất thời cô chưa nghĩ ra được dùng cách gì để đối phó với hắn.

Cung Quý Dương nụ cười vẫn không tắt, ‘Nếu không thì sao? Cùng lắm thì cô xem tôi như quỷ chứ gì?’

Nhìn thấy vẻ tránh né của Liên Kiều hắn thật tức cười, lúc đầu chỉ là muốn trêu cô một chút, nào ngờ lại dọa cô thành như thế này.

Liên Kiều nghe câu này trong mắt liền có chút hoài nghi, tuy rằng tạm thời còn chưa muốn chạy trốn nhưng ánh mắt thì vẫn sợ sệt như trước dán chặt vào từng hành động của Cung Quý Dương.

‘Anh ... Ý anh là sao?’ Cô ấp úng hỏi.

Cung Quý Dương lúc này đã đứng trước mặt Liên Kiều, nhướn mày nói: ‘Yên tâm đi, tôi là người, tôi còn chưa có đoản mệnh sớm như vậy đã thành quỷ đâu!’

Ánh mắt Liên Kiều rõ ràng nửa tin nửa ngờ, cô thận trọng hỏi: ‘Thật không?’

Cung Quý Dương không trả lời, chỉ mỉm cười nhìn cô.

Liên Kiều nuốt một ngụm nước bọt, bước đến gần hắn, cẩn thận đưa tay nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay hắn...

Ấm nha ...

Gần như là nhiệt độ của con người.

Lòng đã có chút thả lỏng, sau đó tay cô khẽ vặn ...

‘Aaaaa...’

Cung Quý Dương đau đón kêu, hắn chau mày trừng mắt nhìn cô: ‘Tôi không phải là cương thi, em nhéo như vậy đau lắm đó!’

Nha đầu này ra tay ác thật, chắc chắn chỗ vừa bị cô nhéo đã bầm tím rồi.

‘Oa, anh là người nha, không phải quỷ, dọa chết tôi rồi!’

Bàn tay nhỏ nhắn của cô không ngừng vỗ ngực trấn an, như vừa mới thoát một kiếp nạn, chỉ mấy giây sau, cô quay sang Cung Quý Dương hung hăng đấm một đấm.

Cung Quý Dương lại một trận kinh hô: ‘Nha đầu này có khuynh hướng bạo lực hay sao vậy?’

Chuyện hôm nay hắn nhất định sẽ nhớ kỹ, sau này sẽ tính sổ với tên Hoàng Phủ Ngạn Tước kia.

Liên Kiều lúc này không sợ hãi nữa: ‘Hừm, đây chỉ là một chút dạy dỗ nhỏ thôi, ai bảo anh dám giả quỷ gạt tôi, còn giả đến giống như thật vậy!’

Chương 22: Linh giáng (1)

Cung Quý Dương cười ha hả: ‘Cô nhóc này đúng là, “chỉ cho quan phóng hỏa mà không cho dân đốt đèn”, em dùng chiêu ác như vậy đối phó tôi, chẳng lẽ tôi không được phép phản kích sao?’

Liên Kiều hừ một tiếng, hung hăng trừng mắt nhìn Liên Kiều, nhưng cô nghe không hiểu ý hần nói gì.

‘Nhưng mà ...’

Cung Quý Dương chuyển đề tài: ‘Cái xác mà em thấy là có thật đó!’

Một câu này lại khiến cho Liên Kiều khấn trương trở lại, cô lắc mạnh cánh tay hần: ‘Có thật là ý gì? Chẳng lẽ ... chẳng lẽ thi thể đó thật sự có vấn đề?’

‘Cô cảm thấy có vấn đề gì?’ Cung Quý Dương không trực tiếp trả lời mà hỏi ngược lại.

Liên Kiều im lặng một chút, cô nhìn Cung Quý Dương, muốn nói lại thôi.

‘Không sao, có gì thì nói đó đi!’ Hần cười rất hiền hòa.

Liên Kiều đang suy nghĩ làm sao mở lời, đôi mày thanh tú khẽ chau lại. Một lúc sau cô mới nói: ‘Tôi sợ nói ra anh sẽ không tin!’

Cung Quý Dương nhún vai, ngồi vào chiếc ghế bên cạnh, vẻ mặt rất ung dung, ‘Chỉ cần em nói, anh sẽ tin!’

Liên Kiều thở dài một tiếng, đôi mắt màu tím mê người mơ màng hồi tưởng lại chuyện đó ...

‘Thực ra nếu đêm đó không phải là anh giả ma thì cái xác đó quả thật rất có vấn đề, mà vấn đề lớn nhất là tôi nghi ngờ đó là ... Giáng Đầu Thuật!’

Nói đến đây cô ngừng lại, như muốn tìm xem một tia sợ hãi hay nghi ngờ hay bất cứ biểu tình gì khác trong mắt Cung Quý Dương nhưng điều làm cô thấy lạ là người này lại không có chút phản ứng gì, môi vẫn treo nụ cười, làm cô hoài nghi lời của mình có phải là chưa nói rõ ràng hay không.

Thấy cô ngừng lại, Cung Quý Dương này giờ đang nghe mới nhướn mày: ‘Nói tiếp đi, sao em lại khẳng định đó là Giáng Đầu Thuật?’

Cô chau mày lại: ‘Giáng Đầu Thuật thì có gì mà khẳng định với không khẳng định chứ? Vừa nhìn là biết ngay. Lúc đầu là em tưởng anh bị trúng Giáng Đầu Thuật, nếu vậy thì tội em rất nặng rồi!’

Câu này của Liên Kiều khiến Cung Quý Dương hết sức hứng thú: ‘Vừa nhìn đã biết? Chẳng lẽ ... em cũng tinh thông Giáng Đầu Thuật?’

Thật ra thì từ Hoàng Phủ Ngạn Tước hần đã biết một số chuyện liên quan đến gia tộc của Liên Kiều, nhưng hôm nay nghe cô tự mình nói ra đương nhiên là rõ ràng hơn một chút.

Liên Kiều nghe xong vội vàng lắc đầu nói: ‘Không, em không biết Giáng Đầu Thuật, chỉ biết nhìn thôi!’

‘Ồ, vậy sao? Anh chỉ nghĩ Giáng Đầu Thuật là truyền thuyết dân gian mà thôi!’

Cung Quý Dương cố tình khích tướng cô, hần muốn biết nhiều hơn nữa.

‘Sao lại là truyền thuyết được chứ, đó là sự thật mà, ở Mã Lai không có ai là không tin sự tồn tại của Giáng Đầu Thuật cả, nhất là hoàng thất!’

Liên Kiều không vui phản đối, không quên dùng ánh mắt ‘Anh thật quê mùa!’ nhìn Cung Quý Dương.

Cung Quý Dương cười một tiếng, vội nói: ‘Được được, là anh không biết gì, vậy cái xác đó có hiện tượng gì mà em phán đoán được là trúng Giáng Đầu Thuật? Với lại, một thi thể cũng có thể trúng Giáng Đầu Thuật sao?’

Chuyện này đúng là lần đầu tiên hần nghe được.

Liên Kiều đứng đã lâu cũng mệt, thuận tiện tìm một cái ghế ngồi đối diện hẳn, ‘Anh muốn nghe thì sẽ nghe được thôi!’

Ý của cô rất rõ ràng, một hai câu là không thể nói hết được.

Mà Cung Quý Dương lúc này phát huy hết tố chất của một kẻ nhàn nhã, hẳn dứt khoát tựa lưng vào ghế, nói: ‘Được, em nói đi!’

Liên Kiều thấy hẳn rất có hứng thú với chuyện này, trên mặt hơi lộ vẻ nghi hoặc, cô nghiêng đầu hỏi: ‘Anh sao lại có hứng thú với cái xác đó vậy?’

Đó cũng là điều làm cô tò mò. Nếu theo cách nói của hẳn, nếu như đêm đó không phải là hẳn, vậy mục đích của hẳn tới tầng hầm đó rất rõ ràng rồi, cũng là vì cái xác bí ẩn đó, chỉ là hẳn chỉ là người ngoài, tại sao tò mò với chuyện của trường đại học Hồng Kông vậy?

Chương 23: Linh giáng (2)

Đôi môi mỏng khẽ câu lên một nụ cười, Cung Quý Dương không trả lời mà hỏi ngược lại một câu: ‘Vậy tại sao em có nhiều hứng thú với cái xác đó vậy?’

Liên Kiều ngẫm nghĩ rồi nói: ‘Muốn tra rõ một số chuyện mà!’

‘Vậy mục đích của em với anh là giống nhau, chúng ta là đứng ở cùng một chiến tuyến nha!’ Cung Quý Dương một bộ dáng rất không nghiêm túc nói.

Có thể đáp án này không đúng ý, Liên Kiều cẩn thận quan sát hẳn sau đó tiếp tục nói: ‘Cái gọi là Giáng Đầu Thuật thật ra là do hai ý ghép lại, trong đó ‘Giáng’ trong Giáng Đầu Thuật là chỉ một phương pháp hoặc là một loại pháp thuật dùng để “hạ giáng”, còn “Đầu” là để chỉ về cá thể hoặc vật phẩm có liên quan đến cá thể bị thi hành Giáng Đầu Thuật ...’

Nói đến đây, Liên Kiều sợ Cung Quý Dương nghe không hiểu nên cố tình ngừng lại một chút, khi thấy hẳn gật đầu ra hiệu mới nói tiếp: ‘Giáng Đầu Thuật dựa theo cách “hạ giáng” mà chủ yếu chia làm hai loại, phi linh tính và linh tính. Phi linh tính chính là dùng thuốc hoặc dùng côn trùng để thực hiện Giáng Đầu Thuật, cái này có chút giống với Cổ Thuật của dân tộc Miêu Cương, Trung Quốc. Cổ Thuật anh có biết không?’

Cung Quý Dương nhún vai: ‘Cũng giống như Giáng Đầu Thuật vậy, chỉ là có nghe qua, chưa từng thấy qua!’

‘Thực ra anh không thể phủ nhận sự tồn tại của chúng, với lại Giáng Đầu Thuật quả thật là bắt nguồn từ Trung Quốc. Cùng với Cổ Thuật là cùng một nguồn gốc, thực ra cũng là liên quan đến thuật Cổ Giáng phi linh tính. Nhưng mà ...’

Liên Kiều hơi ngừng lại, thở dài một hơi rồi nói: ‘Đáng sợ không phải là phi linh tính mà là linh tính!’

‘Tại sao?’ Cung Quý Dương rất hứng thú hỏi.

Liên Kiều lúc này như một giáo viên đang giảng bài cho học sinh: ‘Trong số các hành vi có liên quan đến linh tính trong Giáng Đầu Thuật có một loại gọi là ‘Linh Giáng’, Liên Kiều là đáng sợ nhất, đen tối nhất, tức là đối với người bị hại thiết lập “thông tập lệnh”. Linh Giáng chuyên vận dụng tinh thần ý thức thể trong linh giới, như hồn ma chẳng hạn. Sở dĩ Linh Giáng là đáng sợ nhất trong Giáng Đầu Thuật bởi vì tu vi Linh học của người sử dụng Linh Giáng, năng lực sai sử đã quỷ phải cao, trong đó nuôi quỷ là một trong những hành vi của Linh Giáng mà Vu Sư thực hiện.’

‘Vu Sư? Không phải Giáng Đầu Sư sao?’ Cung Quý Dương nghe không hiểu.

‘Không, Giáng Đầu Sư là Giáng Đầu Sư, Vu Sư là Vu Sư, hai người này không thể gộp chung nói được!’

Về mặt của Liên Kiều cực kỳ nghiêm túc, lên tiếng phản bác lại lời của Cung Quý Dương.

‘Có gì khác nhau?’

Hẳn tò mò hỏi, nếu như đều là người biết Giáng Đầu Thuật vậy không phải đều là Giáng Đầu Sư sao?

Liên Kiều trừng mắt nhìn hấn; ‘Cái mà Vu Sư sử dụng là tà thuật, là một loại hành vi tà ác, còn một Giáng Đầu Sư hợp cách không được phép sử dụng tà thuật, nhất định phải dùng tâm thuật.’

‘Ồ ...’

Cung Quý Dương rót cuộc cũng hiểu, hấn không ngờ trong đó còn có nhiều học vấn như vậy, mà trong Giáng Đầu Sư còn có phân cao thấp nữa.

‘Vậy cái xác ở dưới tầng hầm đó trúng phải là Linh Giáng sao?’

Liên Kiều gật đầu: ‘Ừ, nếu như em đoán không sai thì đó là Linh Giáng, chỉ là em bây giờ không thể khẳng định cái xác đó trúng phải Linh Giáng là trowse hai sau khi chết bởi vì lúc đó ... lúc đó ...’

Cô nhất thời nhớ lại tình tiết của buổi tối hôm đó, không tìm được rứt cổ lại, bây giờ nghĩ lại mới có chút sợ hãi.

Nếu như không phải Cung Quý Dương lúc đó xuất hiện, nói không chừng cô sớm đã thành vật hy sinh.

Cung Quý Dương cũng cười, hấn biết một cô gái nhỏ gặp phải tình huống như vậy nhất định sẽ bị dọa chết khiếp.

Nghĩ tới tầng hầm tối tăm đó, một cô gái chỉ mới hai mươi tuổi đơn độc đi vào nhìn cái xác, mà lúc đó cái xác lại động đậy, hơn nữa còn từng bước từng bước tiến tới mình, quả thật là một chuyện rất đáng sợ.

Cái xác đó nếu không phải là trúng Giáng Đầu Thuật, chẳng lẽ là đang đóng phim sao?

‘Trúng Giáng Đầu Thuật trước hay sau khi chết có gì khác nhau?’ Cung Quý Dương không hiểu hỏi tiếp.

Liên Kiều gật đầu: ‘Nếu trúng trước khi chết thì sẽ trở thành ác linh, còn nếu trúng sau khi chết thì sẽ thành ác thi, kết quả đều rất nghiêm trọng!’

‘Em cho rằng cái xác khi trúng Giáng Đầu Thuật thì sẽ làm gì?’ Cung Quý Dương hỏi tiếp.

Liên Kiều lắc đầu yếu ớt: ‘Không biết nữa, nó sẽ tuân theo chỉ thị của người thi hành Giáng Đầu, người đó muốn nó làm cái gì thì nó sẽ làm cái đó!’

‘Chẳng lẽ không có biện pháp gì sao? Cũng không thể để nó muốn làm gì cũng được chứ?’ Cung Quý Dương trầm tư.

‘Có biện pháp chứ!’

Liên Kiều nói một cách chắc chắn: ‘Nếu như chị em Mặc Di có ở đây, chị ấy trước khi cái xác có hành động tiếp theo sẽ tìm hiểu và tìm cách hóa giải, để một cái xác chỉ là một cái xác bình thường!’

Người của gia tộc Mặc Di?’

Thì ra là vậy!

Cung Quý Dương trong lòng đã hiểu, có nhiều chuyện hấn cũng không thể dự đoán được sắp xảy ra, hấn không hỏi tiếp nữa.

Liên Kiều thấy hấn như vậy, hươ hươ tay trước mắt hấn ...

‘Này!’

Cung Quý Dương từ trong suy tư khôi phục lại vẻ điềm tĩnh ban đầu.

‘Thật không ngờ một cô nhóc như em gan cũng lớn thật nha, mà cũng biết không ít chuyện kỳ quái!’

Liên Kiều nhún vai, cười ranh mãnh: ‘Anh lưu em lại chắc không phải chỉ để tìm hiểu tình hình của cái xác chứ?’

Cung Quý Dương đuổi người, nụ cười trên mặt càng đậm khắc trên gương mặt anh tuấn càng hiện vẻ mê hoặc chúng sinh.

‘Đương nhiên không phải, em không phải cũng nghe hiệu trưởng nói sao?’

Liên Kiều kinh ngạc mấy giây, sau đó chớp mắt hỏi: ‘Thật là đi Cung thị?’

Cung Quý Dương gật đầu.

Liên Kiều không cần suy nghĩ, lập tức lắc đầu.

‘Em không muốn, không có gì chơi!’

‘Đi Cung thị không phải để chơi mà là ...’

Cung Quý Dương bước lên nhìn Liên Kiều một lát, cười tà nói: ‘Thay em báo thù!’

‘Thay em báo thù?’ Liên Kiều nhất thời chưa hiểu ra được hàm ý trong câu nói của Cung Quý Dương.

Thấy vẻ ngơ ngác của cô, Cung Quý Dương cũng không ngại làm người tốt lần nữa, hần lười biếng cất lời: ‘Chẳng lẽ em không biết Hoàng Phủ Ngạn Tước qua hai ngày nữa là rời khỏi Hồng Kông sao?’

Liên Kiều sững sờ, hần thể nào nhanh như vậy đã rời đi rồi?

Lòng cô đột nhiên rất chua xót, khó chịu vô cùng.

Sao lại thế này?

‘Tổng công ty của Cung thị tài phiệt là ở Mỹ mà qua hai ngày nữa Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng sẽ quay về Mỹ, hần gạt em lâu như vậy, chẳng lẽ em không muốn cho hần ném chút đau khổ sau, đi Cung thị chỉ là một cái cớ thôi!’ Cung Quý Dương bày kế cho cô.

Ý chí chiến đấu lập tức tràn trề trong mắt Liên Kiều, nắm tay trắng nõn ngay lúc đó cũng dần dần nắm chặt.

Đúng vậy, cái tên đàn ông đáng ghét đó gạt cô lâu như vậy chẳng lẽ muốn bỏ đi cho xong chuyện sao, thế thì dễ dàng cho hần quá rồi, tuyệt đối không được!

‘Án!’ Liên Kiều hiên ngang nói: ‘Em nhất định không thể dễ dàng tha cho hần, đáng ghét!’

‘Ha ha ...’ Cung Quý Dương đắc ý cười dài.

‘Nha đầu, theo anh về Mỹ, anh sẽ là quân sư của em!’

Liên Kiều cũng vui lây, đúng vậy, cô nhất định phải chỉnh tên Hoàng Phủ Ngạn Tước kia một trận ra trò, để hần hiểu rõ, gạt Liên Kiều thì sẽ có kết cục thê thảm thế nào!

Chương 24: Thói quen của Mặc Di

Khách sạn Bán Đảo Hồng Kông

Nằm ở trên con đường Salisbury nhộn nhịp của khu Chiêm Sa Chủy, khách sạn Bán Đảo Hồng Kông vào buổi sáng mang một bầu không khí hoàn toàn không giống với các khách sạn khác.

Trong gian phòng khách xa hoa nhìn ra cảnh biển, trong phòng thiết kế theo phong cách châu Âu nhẹ nhàng mà tao nhã, phối hợp hoàn hảo với các thiết bị xa hoa trong phòng. Trên giường được sử dụng những chất liệu vải sang trọng phối hợp giữa màu vàng và màu ngà, vải dệt thủ công tinh xảo lại mang một phong cách Đông Phương tao nhã.

Chỗ độc đáo nhất là bể bơi rộng lớn được thiết kế ngay trong phòng ngủ, từng lớp kính phản quang kéo từ trần nhà xuống đất chiếu rọi những tia nắng mặt trời ấm áp, cạnh hồ là những khối sắt trang trí hình trụ mang phong cách cung đình, những cây cột khắc phù điêu hay những tác phẩm nghệ thuật đẹp để làm cho sự xa hoa trong căn phòng càng lộ rõ.

Tối hôm qua rạng sáng hôm nay Hoàng Phủ Ngạn Thương và Mặc Di Nhiễm Dung mới tiến vào khách sạn, mỗi người trụ ở một gian phòng.

Ánh nắng mặt trời buổi sáng vừa lên, tia nắng mặt trời ấm áp soi xuống mặt nước trong xanh của bể bơi, Mặc Di một thân váy trắng đang ngưng tụ tinh thần ngồi ở đó, trong đôi mắt màu tím không nhìn rõ là vui hay buồn, giống như là không nhiễm một chút mùi vị trần thế nào.

Ở trước mặt cô đặt một cỗ bài Tarot đã được bày sẵn, đây là cách xếp bài Tarot truyền thống, màu tím sẫm thần bí tổ hợp thành thế bài “Quyền uy”.

Nhìn kỹ lại đó là thế bài “Trần Châu Hạng” trước thế “Chấp hành hành động”, đây là một cách chiêm bốc tốt nhất thường được sử dụng trước khi có một hành động quan trọng, thông qua cách xem xét cách xếp bài này mà thực hiện chiêm bốc, qua đó chiêm bốc sư có thể rất nhanh đoán được nguy cơ cũng như cách giải quyết tốt nhất.

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn lá bài cuối cùng trong thế bài này, qua rất lâu sau mới chậm chậm lật lên, đập vào mắt cô, lá chủ bài là lá Ma thuật sư, một lá bài thuộc nhóm Ẩn Chính (Major Arcana).

Trong bộ bài Tarot truyền thống có tổng cộng 78 lá, trên mỗi lá được vẽ những hình ảnh tượng trưng khác nhau. Bộ bài gồm có 22 lá gọi là Ẩn Chính (Major Arcana) và 16 lá bài Cung đình cùng với 40 lá gọi là Ẩn Phụ (Minor Arcana).

Khi cô nhìn thấy lá bài cuối cùng trong thế bài trước mắt, mắt cô hơi có dao động, sau đó đôi mày cũng cau lại.

Trong lúc Mặc Di Nhiễm Dung còn chìm trong suy nghĩ, chuông cửa phòng chợt vang lên cắt đứt dòng tư tưởng của cô. Nhẹ thở dài một hơi, cô đi đến mở cửa phòng.

Cửa phòng vừa mở, đập vào mắt cô là một gương mặt tuần tú sáng rỡ như ánh mặt trời.

‘Chào buổi sáng, tối qua ngủ có ngon không?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương tự tay mang bữa sáng bước vào, vẻ mặt quan tâm hỏi thăm cô.

‘Tốt lắm, cảm ơn Hoàng Phủ tiên sinh đã sắp xếp tất cả!’

Mặc Di Nhiễm Dung bước theo sau hắn, đôi môi anh đào diễm đạm cất tiếng trả lời.

Trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Thương hơi có chút thất lạc, hắn quay đầu lại nhìn cô: ‘Thời gian tôi và cô quen biết cũng không ngắn, cô có thể gọi tôi Ngạn Thương, Hoàng Phủ tiên sinh cái danh xưng này quá xa lạ đi!’

Mặc Di Nhiễm Dung vẫn diễm đạm cười, không nói gì.

Gương mặt tươi cười như hoa lê mùa xuân đập vào mắt Hoàng Phủ Ngạn Thương thật là xinh đẹp vạn phần, hắn nhìn đến mắt hờn, cái gì gọi là “liếc mắt mím cười bách mị sinh” hôm nay cuối cùng hắn đã hiểu rõ.

Cô mặc một chiếc áo ren trắng kết hợp hài hòa với chiếc váy cùng màu mang phong cách Gipsy, mái tóc đen bóng lòa xòa xõa hai bên, đôi mắt màu tím mang theo một ánh nhìn hết sức thần bí.

Cảnh đẹp người đẹp trong phút chốc làm Hoàng Phủ Ngạn Thương ngây ngốc đứng ở đó.

Hắn thừa nhận, mấy ngày qua gần gũi với cô khiến hắn ngay cả đêm cũng thấy cô trong giấc mộng...

Bữa sáng ăn trong yên lặng, đây cũng là một kinh nghiệm của Hoàng Phủ Ngạn Thương qua mấy ngày tiếp xúc với cô, cô là một cô gái cực kỳ thích yên tĩnh, nhất là lúc ăn cơm, nếu không có chuyện cần nói, cô tuyệt đối không mở lời, càng không giống những cô gái khác trong bữa ăn cứ thích nói chuyện huyên thuyên.

Lúc đầu Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng không biết chuyện này, cho nên hắn cố gắng tạo bầu không khí thân mật trong bữa ăn, ai ngờ, ngoại trừ có hứng thú với hoàn cảnh, công việc và nội dung công việc của hắn, Mặc Di Nhiễm Dung hầu như không có phản ứng gì với những đề tài khác.

Điều làm hắn khó chịu nhất là ... cho đến bây giờ cô vẫn dùng cách xưng hô “Hoàng Phủ tiên sinh” như trước gọi hắn.

Chuyện này quả thực làm cho lòng tự tôn của Hoàng Phủ Ngạn Thương bị dả kích nặng nề, tạm không nhắc đến hắn đường đường là một vị thiếu gia trong gia tộc Hoàng Phủ, chỉ riêng tướng mạo anh tuấn cũng như công việc đặc biệt của hắn trên thế giới cũng làm cho bao nhiêu cô gái thầm thương trộm nhớ, chỉ duy nhất có cô gái trước mặt này không hề có chút phản ứng nào.

Ánh mặt trời buổi sáng chiếu một tia nắng lên đôi má của Mặc Di Nhiễm Dung, lấp lánh như thủy tinh phản chiếu khiến gương mặt cô càng xinh đẹp tuyệt luân.

Trên mặt cô không hề có chút trang điểm nào, cực kỳ thanh thuần sạch sẽ, trời sinh có một khí chất ưu nhã thoát tục, xinh đẹp mỹ mạo mà không cần tác động nào từ bên ngoài.

Hoàng Phủ Ngạn Thương biết gương mặt của nhiều cô gái đều là gạt người, rất nhiều cô gái thoát nhìn xinh đẹp mỹ miều nhưng thật ra đã đánh không ít lớp hóa trang nhưng Mặc Di Nhiễm Dung thì không thể, hần vừa nhìn đã biết đây là sự rạng rỡ hết sức tự nhiên, giống như một quả vải mới được bóc vỏ, trắng trẻo mịn màng tưởng có thể nặn ra nước.

Mặc Di Nhiễm Dung vừa chậm rãi ăn sáng vừa ngằm quan sát người đàn ông trước mắt, cô tao nhã uống một hộp sữa, đặt ly xuống gọi: ‘Hoàng Phủ tiên sinh ...’

Lần này cô phá lệ lên tiếng trong bữa ăn, giọng nói trong trẻo dễ nghe.

Hả?

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhất thời không phản ứng kịp, hần cảm thấy hơi có chút ngượng ngùng, quả thật từng này tuổi nhưng đây là lần đầu tiên hần nhìn một cô gái nhìn đến thất thần như vậy.

Cổ nở một nụ cười hần nói: ‘Lâu như vậy, đây là lần đầu tiên tôi thấy cô nói chuyện trong bữa ăn!’

Mặc Di Nhiễm Dung hiển nhiên là sững sờ, cô gần như cũng không biết là mình có thói quen này, một lúc sau mới cười nhẹ: ‘Tập trung vào bữa ăn cũng là một phương pháp dinh dưỡng!’

Chương 25: Nhân quả

‘Cách nói như vậy hình như không phù hợp với lứa tuổi của em lắm!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương cười cười mở miệng nói.

Mặc Di Nhiễm Dung cũng không phản bác, tiện tay cầm lấy khăn giấy lau miệng: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, lát nữa tôi muốn đi đến đại học Hồng Kông!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng buông dụng cụ ăn trên tay xuống hỏi: ‘Có phải có phát hiện gì không?’

Tuy tiếp xúc cô chỉ mấy ngày nhưng năng lực chiêm bốc chính xác của cô gái trước mắt hần không thể coi thường. Hần trước giờ chỉ tin tưởng khoa học, trước giờ chưa từng tin tưởng cái gì thuật chiêm bốc hay thuật ngũ hành gì đó.

Nhưng sau khi gặp Mặc Di Nhiễm Dung rồi hần mới biết thì ra trên thế giới này còn có rất nhiều người lạ việc lạ.

Mặc Di Nhiễm Dung không giải thích nhiều, cô đứng dậy đi đến bên bàn đã bày sẵn thẻ bài Tarot lúc nãy, ngồi xuống lặng lẽ nhìn lá bài “Ma Thuật Sư” cuối cùng.

‘Thế nào?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng lặng lẽ bước theo sau, sau đó ngồi xuống cạnh cô, theo ánh mắt của cô mà nhìn qua lá bài Tarot đó.

“Ma Thuật Sư!”

Mặc Di Nhiễm Dung mở lời, ánh mắt như có cơn sóng ngầm, sau đó đưa tay cầm lá bài lên.

‘Cái này giải thích như thế nào?’

Do hần ngồi bên cạnh cô, khoảng cách không xa cho nên có thể dễ dàng ngửi thấy mùi hương dịu dịu tỏa mát quanh người cô, không phải là mùi nước hoa, mùi vị này rất thanh thuần rất tự nhiên làm hần không kìm được thân hồn điên đảo.

Ngược lại, Mặc Di Nhiễm Dung chỉ liếc hần một cái, giải thích: ‘Lá bài cuối cùng trong thẻ bài này là chỉ kết quả, mà ý nghĩa của lá bài Ma Thuật Sư là “sáng tạo”!’

‘Sáng tạo?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương suy nghĩ một lúc nhưng nghĩ không ra.

‘Đây vốn có nguồn gốc từ thần thoại Hy Lạp, thần Apollo, trên lá bài sẽ hiển thị bốn yếu tố cơ bản của vũ trụ đó là lửa, gió, đất và nước. Những yếu tố này tương ứng với suy nghĩ, cảm tính, cơ thể và linh hồn. Mà cây sinh mệnh trên lá bài này là chỉ nước, kiếm là gió, sao là đất, cuối cùng, cái ly là nước. Mà dấu hiệu vô cực trên đỉnh đầu của Ma Thuật Sư cũng như biểu tượng con rắn đang cắn cái đuôi của chính nó đều là biểu tượng của sự vĩnh cửu!’

Nói đến đây, dường như sợ Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe không hiểu, cô đặc biệt chỉ tay vào mấy yếu tố quan trọng này.

Hoàng Phủ Ngạn Thương gật đầu, muốn hắt trong một lúc hiểu rõ sự huyền bí của bài Tarot là một chuyện không dễ dàng gì, nhưng qua sự kiên nhẫn giảng giải của cô, hắt cũng hiểu được ít nhiều.

Mặc Di Nhiễm Dung thấy hắt gật đầu mới hỏi: ‘Có nhìn thấy thứ gì trong tay của Ma Thuật Sư không?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn kỹ: ‘Có phải là một cây quả trượng không?’

Mặc Di cười, chỉnh lại: ‘Bên tay phải của ông ấy không gọi là quả trượng mà gọi là “Quyền trượng”, cây quyền trượng này chỉ lên trời còn tay trái của ông thì chỉ xuống đất, nghĩa là ông ta nắm giữ quyền lực của vạn vật và dẫn nguồn mạch siêu nhiên qua chính cơ thể mình để truyền xuống thế giới vật chất. Đóa hoa hồng và bách hợp dưới chân Ma thuật sư là chỉ về mùa đông của con người, phản ánh ý muốn chỉ huy trời đất của thần linh. Ở đây, hoa hồng đại diện cho sự sống còn hoa bách hợp đại diện cho cái chết, lá bài Ma Thuật Sư là lá cuối cùng em lật ra ám chỉ bản thân em cũng là Ma Thuật Sư, có thể có khả năng thao túng vũ trụ! Mà đối thủ của em cũng giống như vậy!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe xong hơi sững sờ, qua một lúc mới nói: ‘Thật huyền bí!’

Mặc Di mỉm cười: ‘Đây là một trang chính vị bài, gần như có năng lực vô hạn lại mang một điềm báo xấu khiến người ta không thể xem thường!’

‘Chẳng lẽ có liên quan đến thi lập?’

‘Lá bài cuối cùng này là chỉ một cái kết quả, rút được lá bài này đại biểu cho sự bắt đầu của sự việc, cũng là nói việc này hoàn toàn là em vừa dự đoán được, chỉ là mới bắt đầu thôi còn sự tình trước khi chúng ta đến đây đã có sự phát triển mới, đối phương là người có thể vận dụng một loại năng lực tự nhiên để đạt được dã tâm, cho nên không thể không đề phòng!’

‘Đây cũng là lý do em muốn đi đại học Hồng Kông sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương vô cùng tò mò.

Mặc Di Nhiễm Dung đặt lá bài xuống, nhẹ thở dài: ‘Nguyên nhân thật ra là có hai cái, thứ nhất là vì em họ em đang học ở đó, thứ hai là ...’

Ánh mắt cô rơi trên mặt Hoàng Phủ Ngạn Thương, thần thái trong chớp mắt trở nên rất nghiêm trọng ...

‘Trong trường đại học Hồng Kông cũng mới vừa xảy ra một vụ án mạng có liên quan đến Giáng Đầu Thuật!’

‘Cái gì?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhất thời không biết nên nói gì, trong lòng hắt cực kỳ chấn động, một phần là vì chuyện này Mặc Di Nhiễm Dung đã chiêm bốc được trước, một phần là vì hắt còn chút hoài nghi, tại sao cô đã chiêm bốc ra được mà lại không sớm tìm cách ngăn chặn?

Mặc Di Nhiễm Dung cũng nhìn thấy trong lòng hắt đang nghĩ gì, nhẹ nhàng mở lời: ‘Tin rằng Hoàng Phủ tiên sinh cũng biết, chuyện trên đời vốn là có nhân có quả, chuyện đã sớm định đoạt, sức người không thể thay đổi được!’

‘Câu này của em hình như có chút không đúng, chuyện xảy ra là có nguyên nhân không sai, nhưng cũng có câu “nhân định thắng thiên” mà!’

Mặc Di Nhiễm Dung nghiêng đầu, suy nghĩ một chút rồi nói: ‘Hoàng Phủ tiên sinh rất tự tin, tin chắc rằng cũng chỉ có người của tứ đại tài phiệt có loại khẩu khí này bởi vì các vị quả thật có năng lực nói được làm được, nhưng mà ...’

Cô chăm chú nhìn hấn: ‘Tôi cho rằng sức người là một chuyện, còn lại là mệnh vận đã định sẵn sự hưng thịnh của tứ đại tài phiệt!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương cười ha hả: ‘Ít ra thì trong mắt của Nhiễm Dung cô tứ đại tài phiệt cũng nhận được một sự đánh giá tốt!’

Hấn vẫn gọi cô là Nhiễm Dung, cố ý kéo gần mối quan hệ giữa hai người.

‘Đây là sự định sẵn của số mệnh, tôi đương nhiên là không có quyền đánh giá trái đi!’

Mặc Di điềm đàm nói, cô hướng ánh mắt về phía lá bài Ma Thuật Sư, xuất thần nhìn một hồi, thân thể chợt run lên ...

15. Quyển 3 - Chương 26-30

Quyển 3: Gặp gỡ oan gia

Chương 26: Bày tỏ không thành

Nãy giờ vẫn luôn quan sát cô nên Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng phát hiện ra điều này, hấn quan tâm hỏi: ‘Thế nào? Có phải có tình huống gì mới phát sinh không?’

Mặc Di Nhiễm Dung nghe câu hỏi này, nhất thời gương mặt lộ vẻ ngại ngùng mà Hoàng Phủ Ngạn Thương thấy vậy càng tò mò hơn nhưng hấn không hỏi thúc cô mà kiên nhẫn chờ cô mở lời.

Qua một lúc lâu sau Mặc Di Nhiễm Dung mới chầm chậm cất lời nhưng lời nói hoàn toàn không rành mạch giống lúc nãy nữa ...

‘Ách, thực ra ... thực ra cũng không có gì, chỉ là ... chỉ là không lâu nữa sẽ phát sinh một chuyện này em không thể không kể ...’

Cô cắn cắn môi, một hàm răng trắng ngà như trân châu lộ ra giữa đôi môi hoa đào làm cho Hoàng Phủ Ngạn Thương có một sự xúc động rất muốn hôn lên đó.

Hấn có chút không tự kiềm chế đưa tay ra nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, không khó cảm thấy cô có chút muốn rút về nhưng hấn không buông ra ...

‘Nhiễm Dung, có chuyện gì nhất định phải nói cho anh, biết không? Em không phải cũng nói rồi sao, em trước giờ bạn bè ít, mà chúng ta cũng đã tiếp xúc một khoảng thời gian rồi, chắc cũng kể là bạn bè chứ, anh hy vọng em có gì cũng có thể nói với anh, được không?’

Mặc Di Nhiễm Dung ngẩng đầu nhìn hấn, đôi mắt màu tím hơi có chút xao động, trong phút chốc, gương mặt nhỏ nhắn chợt hồng lên ...

‘Thật ra cũng không có gì, bởi vì trên lá bài đó không chỉ chỉ ra tình huống của đối phương mà còn ám chỉ bản thân chúng ta có một số việc có tiến triển!’

‘Chẳng lẽ em sẽ gặp nguy hiểm?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương trầm mặc hỏi.

Nhưng Mặc Di Nhiễm Dung lắc đầu, trên môi mang theo một nụ cười khổ ...

‘Không, anh hiểu lầm rồi, trên lá bài ám chỉ trong không lâu nữa em sẽ ... sẽ có tình yêu ...’

Nói đến đây cô ngừng lại, vẻ mặt càng mang nét ngượng ngùng rất đáng yêu, từ nhỏ đến lớn cô chỉ quen cô đơn một mình, yêu đương – cái quá trình mà cô gái nào cũng phải trải qua trước giờ cô chưa từng trải qua.

Đương nhiên, người đàn ông thích cô cũng có không ít nhưng trước giờ đều bị cô dùng thân phận cũng như những sự việc của bản thân dọa chạy mất.

Nhưng bây giờ trên lá bài lại thể hiện rất rõ ràng, điều này làm cô vô cùng kinh ngạc.

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe xong lại rất vui mừng, hần cười ha hả, không chút giấu diếm nói: ‘Lá bài này ... cũng thật chính xác!’

Hần vốn không tin chuyện bói toán nhưng không ngờ lá bài này có thể đoán được cả tâm tư của hắn, quả thật linh nghiệm.

Không sai, hắn biết rất rõ khi lần đầu tiên nhìn thấy cô gái này liền tim đập liên hồi, đã nhiều năm như vậy, tuy hắn cũng có không ít bạn gái nhưng chưa có ai mang đến cho hắn cảm giác mãnh liệt như vậy.

Cô xuất hiện ngoài ý muốn của hắn, đây quả thật là một phần thưởng của Thượng đế.

Câu nói này của Hoàng Phủ Ngạn Thương ngược lại làm cho Mặc Di hoài nghi, đôi mày xinh xắn khê chau lại, có chút không hiểu.

‘Sao anh lại nói vậy? Tôi cảm thấy rất kỳ lạ!’

‘Kỳ lạ? Có gì lạ chứ?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương thấy cô không có thói quen thân mật tiếp xúc với đàn ông nên càng nắm chặt tay cô, cảm giác bàn tay cô mềm mại trong tay mình khiến trong lòng hắn dào dạt không thôi.

Nhưng Mặc Di Nhiễm Dung không kích động như hắn, cô nhỏ giọng nói: ‘Em thế nào lại chiêm bốc được chuyện liên quan đến chính mình chứ? Một chiêm bốc sư chân chính không thể tự chiêm bốc số mệnh của chính mình, cho dù có chiêm bốc được cũng chưa chắc là linh nghiệm, đây là nỗi khổ của một chiêm bốc sư, bởi vì anh ta có thể dự đoán được rất nhiều chuyện nhưng chỉ riêng số phận của chính mình thì không thể dự đoán được thôi!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương lắc đầu, ‘Sự thật chứng minh là đã dự đoán được đấy thôi, mà còn rất ... linh nghiệm!’

Nói xong hắn chăm chú nhìn cô, ánh mắt vẫn mang tính ưu nhã và chiếm hữu vốn có của dòng họ Hoàng Phủ.

Mặc Di Nhiễm Dung cũng nhìn Hoàng Phủ Ngạn Thương, nhưng chủ yếu là để hiểu hơn hàm ý trong câu nói của hắn.

‘Nhiễm Dung ...’

Hắn nhắc tay, tràn đầy tình ý vuốt ve khuôn mặt cô, cô gái này là người hắn yêu, dù thế nào hắn cũng không thể để cô rời khỏi hắn.

Tuy cô không hiểu nhưng không sao, hắn sẽ trực tiếp bày tỏ, để cô trở thành người phụ nữ của mình.

Mặc Di cũng sờ nhìn Hoàng Phủ Ngạn Thương, gương mặt nóng rực khiến cô có chút không thích ứng, cơ thể không kìm được hơi cuộn lại...

Bàn tay Hoàng Phủ Ngạn Thương rơi trên bờ vai mềm mại của cô, không cho cô kịp có chút suy nghĩ hay do dự nào, mở lời: ‘Nhiễm Dung, tuy anh và em quen biết nhau không lâu nhưng anh nghĩ anh đã ...’

Lời nói vừa nói đến chỗ quan trọng nhất thì điện thoại rất không đúng lúc reo lên, từng hồi từng hồi liên tục dường như nếu chủ chiếc điện thoại không nghe thì sẽ không dừng lại vậy.

Đáng chết!

Trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Thương rửa thắm một câu, ai mà lại không biết điều như vậy, đang lúc quan trọng lại gọi điện thoại đến!

Rất không tình nguyện nhắc điện thoại lên, nhưng khi nhìn thấy tên người gọi hiện lên trên màn hình, sắc mặt trong phút chốc trở nên hòa hoãn một chút, hắn đứng dậy đi ra tiếp điện thoại ...

‘Em nói nha anh hai, cú điện thoại này của anh gọi đến không đúng lúc chút nào!’ Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

‘Ha ha ...’ Đầu bên kia là tiếng Hoàng Phủ Ngạn Tước: ‘Nghe nói em đã đến Hồng Kông, lúc nào rảnh đến gặp anh đây?’

‘Gặp, đương nhiên phải gặp rồi!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương len lén nhìn về phía bộ bài Tarot sau lưng Mặc Di Nhiễm Dung, cười nhặt với anh trai ở đầu bên kia: ‘Nếu như không phải nể anh là anh trai của em, em nhất định mang dao phẫu thuật đến văn phòng tìm anh!’

‘Hả? Nghe giọng nói của em hình như anh có gì đặc tội với em thì phải?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước trái lại rất vui vẻ.

Chương 27: Sự dấu diếm của hiệu trưởng

‘Nào chỉ là đặc tội? Chính là phá hỏng mất cơ hội bày tỏ tốt nhất của em rồi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước bước đến gần cửa sổ thấp giọng kháng nghị.

‘À ... hiểu rồi, vậy em tiếp tục đi, xong việc đến tìm anh!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nói xong liền ngắt điện thoại để lại người em trai tức đến sắp học máu... cái gì mà tiếp tục chứ? Bị hấn phá rối như vậy, muốn tiếp tục cũng là không có khả năng rồi.

Quả như hấn nghĩ, Mặc Di Nhiễm Dung đã sớm trở lại về lạnh nhạt ban đầu, thấy hấn ngắt điện thoại cô tiến lên nói: ‘Thời gian không còn sớm, chúng ta đi thôi!’

‘Nhiễm Dung, anh ...’

Hấn muốn nói tiếp nhưng đã bị Mặc Di ngắt lời ...

‘Nếu như anh có việc gấp thì cũng không cần phải đi với em!’

Thấy cô hiểu lầm ý hấn, Hoàng Phủ Ngạn Thương cười khổ: ‘Em hiểu lầm rồi, thời gian ở Hồng Kông của anh là của em!’

Lời hấn nói nghe vào tai của người khác vô cùng ám muội, chỉ tiếc là Mặc Di vô tâm một chút cũng không hiểu hàm ý trong câu nói của hấn.

‘Vây tốt quá, chúng ta đi thôi, bằng không lỡ mất thời gian, cái xác đó sợ rằng em cũng không có cách nào!’

Cô không nói thêm, thu thập lại bộ bài Tarot, vội vàng xuất phát.

Hoàng Phủ Ngạn Thương trước giờ chưa từng hận qua anh trai mình như thế, gì chứ, sớm không gọi muộn không gọi lại chọn ngay lúc đó mà gọi, sớm biết không có chuyện gì, hấn chẳng thà tắt luôn điện thoại cho xong.

Buồn bực thật, trước giờ chưa từng buồn bực như thế!

Không còn cách nào, hấn chỉ còn cách chờ cơ hội khác thôi!

Trường đại học Hồng Kông.

Bầu không khí nóng bức bên ngoài không ngăn được luồng không khí lạnh trong phòng hiệu trưởng.

Chỉ thấy hiệu trưởng không ngừng lau mồ hôi lạnh, sắc mặt trầm trọng nhìn đôi nam nữ trước mặt.

Nam, cao to anh tuấn, nữ, xinh đẹp vô cùng.

Hiệu trưởng nhận ra người nam chính là vị pháp y cấp cao nhất đỉnh đỉnh đại danh khắp quốc tế, quan trọng hơn hấn cũng là thiếu gia nhà Hoàng Phủ, trong lòng không khỏi thâm than năm nay ông quả thật may mắn, liên tiếp gặp được hai vị thiếu gia nhà Hoàng Phủ.

Nhưng người nữ thì ông không biết, chỉ là thấy đôi mắt hết sức quen thuộc, đúng vậy, là màu tím tử lan, đôi mắt giống như của sinh viên Liên Kiều.

Nhưng làm hiệu trưởng cảm thấy lạ là không biết cô gái kia là thân phận gì, cô chỉ đứng ở xa không nói gì cũng đã mang cho người ta một cảm giác thần bí không cách nào giải thích.

Sau đó hiệu trưởng toát mồ hôi lạnh bởi vì một câu nói của cô gái kia ...

Cô vừa tiến vào liền thẳng thắn nói: ‘Tôi muốn nhìn cái xác ở dưới tầng hầm!’

Cách nói chuyện trực tiếp này làm hiệu trưởng kinh ngạc, thứ nhất, cô gái này tại sao lại biết trong trường có người chết? Thứ hai, cô chẳng những biết cái xác đang ở trong tường mà còn biết nó ở dưới tầng hầm?

Chuyện này nhất thời khiến hiệu trưởng không thể tiếp thu.

Một lúc sau ông mới nuốt một ngụm nước bọt, rất không tự nhiên nói: ‘Vị tiểu thư này thực biết nói đùa, tôi không hiểu cô đang nói gì? Cái xác nào?’

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn hiệu trưởng lại hoài nghi nhìn sang Hoàng Phủ Ngạn Thương, cô không hiểu mình tại sao lại bị từ chối.

Tuy cô tinh thông thuật chiêm bốc và Giáng Đầu Thuật nhưng việc giao tiếp giữa người với người thì lại đơn thuần như một trang giấy trắng, nhất là trong việc dò xét lòng người.

Hoàng Phủ Ngạn Thương đương nhiên nhìn ra được điểm này, hẳn cũng không khó nhận ra trong lời nói của hiệu trưởng có sự dấu diếm, liền cười nói: ‘Nếu như chúng tôi không đoán sai, cách đây không lâu trong trường có một vụ nhảy lầu, người chết lại không phải là sinh viên của trường, mà quan trọng hơn là, bên phía nhà trường lại không chịu giao cái xác cho cảnh sát, chắc bởi vì ông đã nhìn thấy một số hiện tượng kỳ quái, vì giữ gìn danh dự cho trường học cho nên ông mới bắt đắc dĩ đem cái xác dấu ở dưới tầng hầm!’

Hiệu trưởng nghe xong hai tay liền run rẩy, ông nhìn Hoàng Phủ Ngạn Thương, lại quay sang nhìn Mặc Di Nhiễm Dung, trên mặt là nỗi sợ hãi không thể che giấu ...

Sao lại thế?

‘Các người ...’

Ông chợt ngưng lại, có lẽ vì đã phát hiện ra mình quá kích động cho nên thở sâu một hơi nói: ‘Tôi không thấy có hiện tượng kỳ quái gì!’

‘Không, ông có thấy!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn thẳng hiệu trưởng, bức bách nói: ‘Lúc đầu ông chắc cũng không muốn làm như vậy nhưng sau đó sự việc biến đổi đã vượt ra ngoài phạm vi dự liệu của ông, cho nên ông chỉ có thể dấu giếm cái xác, bởi vì ông đã nhìn thấy ... xác chết sống lại!’

Mấy chữ cuối chậm chậm thốt ra từ miệng Hoàng Phủ Ngạn Thương, nhẹ nhàng nhưng đi thẳng vào trọng điểm.

Thân thể hiệu trưởng chợt run rẩy ông nhất thời chỉ biết đứng nhìn Hoàng Phủ Ngạn Thương, trong mắt có không thêm một phần lo lắng và kính nể.

Lúc này Mặc Di Nhiễm Dung mới tiến đến, nói: ‘Chuyện liên quan đến cái xác không phải là chuyện mà ông có thể giải quyết, chỉ có thể giấu được một lúc, nếu như đến lúc đó không tìm được cách xử lý thỏa đáng, vậy thì ... tin rằng ngài hiệu trưởng đây cũng sẽ mất mạng không chừng!’

Cô hoàn toàn không phải nói đùa, câu nào cũng là sự thật.

Hồ hấp của hiệu trưởng trở nên gấp gáp, ông nhất thời không biết nên nói cái gì, trong miệng không ý thức phát ra một tiếng ‘A’.

‘Hiệu trưởng, không ngại nói cho ông biết, cái xác đó đã bị người ta thực thi Giáng Đầu Thuật, mà người có thể giải được nó, chỉ có mình tôi thôi!’

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn vẻ sợ sệt của ông, vốn không muốn nói nhiều như vậy bởi đây không phải là tính cách của cô.

Qua một lúc lâu hiệu trưởng mới bình tĩnh lại, hỏi Mặc Di Nhiễm Dung ...

‘Cô, cô rốt cuộc là ai?’

Chương 28: Phần hoa tử la lan

Mặc Di Mặc Di cũng không hề có ý dấu giếm thân phận của mình, cô tiến lên một bước, điềm đạm nói: ‘Mặc Di Nhiễm Dung, Giáng Đầu Sư đến từ gia tộc Mặc Di của hoàng thất Mã Lai.’

Hiệu trưởng nghe xong sững sờ không nói câu nào, chỉ trừng trừng nhìn cô gái thần bí trước mặt, lại nhìn sang Hoàng Phủ Ngạn Thương đang đứng bên cạnh, dường như muốn nói gì đó nhưng chỉ mấp máy môi, cái gì cũng không nói nên lời.

Hắn ngàn vạn lần không ngờ đứng trước mặt mình lại là một Giáng Đầu Sư. Giáng Đầu? Thật là có loại pháp thuật như vậy tồn tại sao?

Lúc này Hoàng Phủ Ngạn Thương mới nhàn nhạt cất tiếng: ‘Tôi hiểu hiệu trưởng muốn duy trì danh tiếng của nhà trường nhưng cho đến bây giờ, sự việc đã phát triển đến mức con người không thể khống chế được, nếu vẫn còn không tìm cách giải quyết, tin chắc đến lúc đó sẽ tạo ra tổn thất càng lớn hơn!’

Hiệu trưởng qua một lúc lâu mới than một câu: ‘Các người, các người định làm gì?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn Mặc Di Nhiệm Dung như muốn hỏi ý cô.

Mặc Di Nhiệm Dung ngẫm nghĩ một lúc, cô không vội trả lời mà bước đến bên sofa ngồi xuống, tiếp đó lấy ra bộ bài Tarot lẳng lặng bắt đầu chiêm bốc.

‘Đây ... đây là ...’

Hiệu trưởng kinh ngạc, ông chỉ vào cô gái thần bí trước mặt, ập a ập ứng hỏi.

Nhưng Hoàng Phủ Ngạn Thương đã ra dấu cho hiệu trưởng tạm thời im lặng, hắn tập trung tinh thần dõi theo nhất cử nhất động của Mặc Di Nhiệm Dung.

Mặc Di Nhiệm Dung rất nhanh đã bày ra một thế bài rất kỳ lạ, cô rút ra tám lá bài trong đó, khi lá bài cuối cùng được lật lên trong tay cô, gương mặt cô vốn rất ngưng trọng bắt đầu có chút hòa hoãn trở lại.

‘Tối nay mười giờ, dưới tầng hầm!’ Cô thu thập lại bộ bài, nhàn nhạt buông một câu.

Hiệu trưởng sững sờ, rõ ràng là chưa phản ứng kịp, hắn nhất thời không hiểu cô đang nói gì.

Thấy vậy, Hoàng Phủ Ngạn Thương hỏi trước: ‘Ý em là tối nay mười giờ là thời điểm giải quyết tốt nhất phải không?’

Cô là chiêm bốc sư, tin chắc là trước khi hành động nhất định phải tiến hành một loại chiêm bốc nào đó.

Mặc Di Nhiệm Dung nhìn sang người đàn ông anh tuấn trước mặt, môi hơi lộ nụ cười, cái loại thấu hiểu ý người như vậy làm cô cảm thấy rất dễ chịu.

Cô gật đầu: ‘Không sai, nếu như muốn xử lý cái xác này vậy thì lúc đó là lúc tốt nhất, cho nên ...’

Nói đến đây cô lại nhìn về phía hiệu trưởng: ‘Xin hiệu trưởng phối hợp với thời gian của tôi, đến mười giờ tối nay xin ông giải tán hết tất cả người trong tòa nhà, nếu không sẽ tạo nên càng nhiều vụ án mạng nữa!’

Hiệu trưởng nghe xong cũng sợ run, từ cô gái này ông có thể nhận ra này giờ ông chỉ nhìn cô bằng ánh mắt kinh hãi lẫn sợ sệt, khi nghe cô nói câu này, nỗi sợ càng lan ra từ đầu đến chân, câu chuyện ly kỳ như vậy trước giờ ông không trải qua nên đương nhiên không có cách nào tin được.

Qua một lúc lâu ông mới nói như rên: ‘Ý ... ý gì?’

Mặc Di liếc hiệu trưởng một cái sau đó nói nghiêm túc nói: ‘Ý của tôi rất đơn giản, cái xác đó đã trúng Giáng Đầu Thuật, nếu như không thể giải trừ trước thời gian quy định vậy cái xác đó sẽ hoàn toàn bị người thực hiện Giáng Đầu Thuật lợi dụng, đến lúc đó đối với quý trường sẽ tạo thành một mối nguy không thể tưởng tượng được, nếu như chuyện đó xảy ra thật, tôi dù có muốn giải trừ đi nữa cũng không có năng lực rồi!’

Hiệu trưởng nghe xong mắt càng trợn to, cả người như hóa thạch, muốn động cũng không động được.

Nhà hàng Hoàng Gia.

Kiến trúc mang phong cách cung đình hiển lộ một phần tao nhã, nhà hàng này bất luận là từ màu sắc hay là thiết kế tổng thể đều là sự kết hợp hoàn mỹ giữa cổ điển và hiện đại.

Trong một gian phòng bao riêng sang trọng, Mặc Di Nhiễm Dung vẻ mặt hiếu kỳ nhìn món đồ ăn được trình bày tinh xảo trong chiếc đĩa màu tím, trong đôi mắt màu tím tử la lấp lánh một vẻ ngây thơ như trẻ con.

‘Cái này là ... cái gì? Đẹp quá...’ Cô không kìm được thốt lên một tiếng khen.

Từ chối bữa tiệc của hiệu trưởng, Hoàng Phủ Ngạn Thương khó mà có được một cơ hội cùng cô gái trước mặt hưởng thụ một bữa ăn thanh nhàn, ở Hồng Kông do Hoàng Phủ tài phiệt có công ty con cho nên biệt thự của gia tộc Hoàng Phủ ở đây cũng có vài cái mà Hoàng Phủ Ngạn Thương từ nhỏ đã thích Hồng Kông cho nên biết đây là lần đầu tiên Mặc Di Nhiễm Dung đến Hồng Kông hẳn vội vàng giành phần hưởng dẫn.

Đương nhiên là phải để cô ăn no bụng trước đã.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của cô, trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Thương không kìm được từng hồi rung động, như một chiếc lá phiêu động giữa cơn sóng trong lòng hấn ...

‘Đây là đường!’

Hấn dịu dàng nói, trong mắt tràn đầy ý cười cùng sủng nịch, lúc này đây trong mắt hấn, cô gái trước mặt không còn là vị chiêm bốc sự, Giáng Đầu Sư khiến người ta nghe thấy sợ hãi nữa, lúc này cô chỉ là một cô gái đơn thuần đến không thể đơn thuần hơn.

Nghe câu trả lời của hấn, Mặc Di Nhiễm Dung càng kinh ngạc hơn, cô cẩn thận lấy một miếng trong đĩa đưa lên mũi ngửi...

‘Ai, mùi vị thật thơ nha, giống như ... giống như là ...’

Cô nghiêng đầu, cố lục tìm trong đầu một từ ngữ thích hợp để hình dung, một lúc sau mới mấp máy đôi môi anh đào: ‘Đúng rồi, là tử la lan, miếng đường này có mùi thơm của hoa tử la lan!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương trêu mếu vuốt nhẹ mái tóc cô, gật đầu: ‘Đúng vậy, đây là đường Tử La nổi tiếng của Tây Ban Nha, ở Hồng Kông chỉ có ở nhà hàng này mới ăn được món này làm một cách chính thống.’

‘Cái tên thật đẹp!’

Mặc Di Nhiễm Dung trong lòng ngâm tán thưởng, cô lần nữa hít sâu vào, trong khoảnh khắc, mùi hương nồng nàn của hoa Tử Lan lan tỏa bốn phía, tan vào trong miệng mùi vị phi thường ngọt ngào hấp dẫn.

Chương 29: Tổ tình (1)

Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng nhắc một miếng đường lên từ từ thưởng thức nhưng ánh mắt vẫn hướng về phía Mặc Di Nhiễm Dung ...

‘Cái này giống như em, đều làm người ta cảm thấy không chân thực và khó quên!’

‘Em nào có tốt như vậy ...’

Mặc Di mỉm cười, cô cũng nhìn về Hoàng Phủ Ngạn Thương đồng thời thấy được ánh mắt nóng bỏng của hấn hướng về mình, nhất thời gương mặt hồng lên một mảnh.

Người đàn ông này, ánh mắt cũng là quá mức quá đi, thật không có lẽ độ ...

Không biết vì sao trong lòng cô chợt thấy một chút hoảng loạn, lớn đến bây giờ cô chưa từng có cảm giác như vậy.

Thấy ánh mắt né tránh của cô, lại thêm một đóa mây hồng trên mặt, dáng vẻ này càng làm cho hấn thất thần. Không ý thức, hấn đưa tay lên, vuốt ve đôi gò má cô!

‘Hoàng Phủ tiên sinh ...’

Mặc Di Nhiễm Dung giật mình, cô vội vàng đứng dậy, trong mắt đầy vẻ cảnh giác nhìn hấn.

Hấn vừa làm gì vậy? Lại ... lại sờ mặt mình?

Nhìn thấy cô gái trước mặt như chim sợ cành cong, lòng Hoàng Phủ Ngạn Thương áo não không thôi, hấn không ngờ một động tác nhỏ của mình lại dọa đến cô, nhưng mà ...

Hắn không định thối lui, thích một người không phải là tìm cách để có được sao? Trên người hắn đang chảy dòng máu của gia tộc Hoàng Phủ, làm sao lại có thể là kẻ chạy trốn tình yêu được chứ.

Nghĩ đến đây, Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng đứng đây, thân ảnh cao to của hắn che đi bóng dáng yêu kiều của cô...

‘Nhiễm Dung ...’ Một tiếng kêu nhẹ nhàng thoát ra từ miệng hắn, chân hắn đã bước về phía cô.

Mặc Di Nhiễm Dung không ý thức bước lùi lại, rõ ràng là cô rất khẩn trương, đôi mắt màu tím tử la chăm chăm nhìn về người đàn ông đang càng lúc càng tới gần không chớp, đôi tay vì bối rối cũng không biết nên đặt ở đâu.

Khi sau lưng cô truyền đến một cảm giác mát lạnh cô mới ý thức được rằng lưng mình đã dán sát vào tường, không còn đường nào lui.

Mà người đàn ông trước mặt vẫn mang theo nụ cười tao nhã từng bước từng bước tiến đến, cuối cùng ngừng trước mặt cô, đôi tay chống lên tường, bao vây cô trong một không gian thuộc về hắn.

‘Hoàng Phủ tiên sinh, anh ...’

Cô ấp a ấp úng, nhìn ánh mắt mang nhiều ý nghĩa của hắn trong lòng cô hết sức bất an, ngay cả hô hấp cũng trở nên gấp gáp.

‘Thời gian chúng ta tiếp xúc cũng không kể là ngắn, tại sao vẫn gọi anh là Hoàng Phủ tiên sinh? Em biết anh trước giờ không thích em gọi như vậy!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương dựa sát vào người cô, cúi xuống thì thầm bên tai cô.

‘Tôi ...’

Mặc Di Nhiễm Dung trước giờ chưa trải qua tình huống nào giống như vậy, càng chưa từng đứng gần một người đàn ông như vậy, cô nuốt một ngụm nước bọt, không gian vây phủ quanh cô cũng là hơi thở nóng bỏng của người đàn ông.

‘Hoàng Phủ tiên sinh, tôi với anh chỉ là bè nước gặp nhau, xin anh ... tự trọng!’

Mặc Di Nhiễm Dung cố gắng đè nén ý muốn trốn ra, hết sức nói ra một câu nhưng trong lòng ngực, trái tim đập vô cùng lợi hại, giống như ... giống như trống trận dồn dập.

Lời của cô làm Hoàng Phủ Ngạn Thương hơi sững lại, hắn ngẩng đầu lên, tia nhu tình trong chớp mắt trở nên ngưng trọng, đôi mày cũng khẽ chau lại.

Một giây sau, hắn đưa tay lên, nâng cằm cô trong tay hắn khiến cô không thể không nhìn thẳng vào đáy mắt hắn ...

‘Hoàng Phủ ...’

‘Anh yêu em! Anh muốn em!’

Hắn không chút do dự ngắt lời Mặc Di Nhiễm Dung, ánh mắt không chớp nhìn thẳng vào đôi mắt màu tím của cô, từng câu từng chữ đầy bá đạo tuyên bố.

Lần này đến Mặc Di sững sờ, cô nhất thời cũng quên dây dũa, chỉ trợn mắt kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt.

Hắn vừa nói cái gì?

Hoàng Phủ Ngạn Thương thấy phản ứng này của cô, trong lòng càng cảm thấy thất bại, chẳng lẽ cô gái này bị lời nói của mình dọa đến sợ vậy sao? Hắn là đang bày tỏ với cô mà cô lại có loại phản ứng như vậy!

‘Nhiễm Dung ...’

Hắn lại cắt lời, đôi môi mỏng nhếch lên: ‘Em vừa nghe anh nói rồi đó. Anh đang bày tỏ với em, anh yêu em!’

Mặc Di Nhiễm Dung lúc này mới hơi có chút phản ứng, cô run rẩy nói: ‘Tôi ... tôi không hiểu ...’

Cảm giác ngoài ý muốn này làm cô hoảng loạn cực kỳ, đây không phải là chuyện cô có thể xử lý được, cái cảm giác chưa từng trải qua này khiến cô rất sợ hãi.

‘Không hiểu cũng không sao, em chỉ cần biết là anh yêu em, từ lần đầu tiên gặp em anh đã bắt đầu yêu em rồi!’

Trần đầy yêu thương, ngón tay thon dài của hắn khẽ ve vuốt làn da phần hông của cô, hắn rất cao hứng thấy cô đối với chuyện tình cảm còn thuần khiết như vậy, đây chẳng phải đã chứng minh trước giờ cô chưa có trải qua chuyện yêu đương lần nào sao?

Hắn muốn là người đàn ông của cô, đầu tiên và cũng là duy nhất, mà cô, nhất định phải là người phụ nữ của hắn, nhất định!

Mặc Di Nhiễm Dung bị ánh mắt này của hắn làm cho càng thêm hoảng loạn, cô cau mày, khép mắt lại, trong lòng nổi nghi hoặc vẫn chưa tan ...

‘Anh ... yêu tôi? Rồi sao nữa?’ Cô thấp giọng hỏi.

Cô có chút không hiểu, người đàn ông này nói với mình điều này mục đích là gì? Yêu cô thì làm sao?

Nghe câu này của cô, ánh mắt của Hoàng Phủ Ngạn Thương càng trở nên nhu hòa, hắn cười khẽ, cô thật đơn thuần quá, giống như một trang giấy trắng chưa bị vấy bẩn, vậy để hắn trên trang giấy trắng này tận tình khắc họa hình bóng của chính hắn đi.

‘Nhiễm Dung, ngẩng đầu nhìn anh đi!’

Nghe lời hắn, Mặc Di không ý thức ngẩng đầu lên, đôi mắt màu tím mang theo một tia bất an nhìn vào đôi mắt hắn.

Đôi môi của Hoàng Phủ Ngạn Thương đã sát đến gần cô ...

‘Còn nhớ quẻ bói mà em đã bói không? Quẻ bói Tarot không phải cũng đã chỉ ra sẽ có một đoạn tình yêu sẽ đến với em sao?’

Mặc Di gật đầu, nhìn hắn.

Chương 30: Tổ tình (2)

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhả nhận cười, từng câu từng chữ nói rõ ràng: ‘Chẳng lẽ em không cho rằng đây là duyên phận sao? Anh yêu em nên anh mới muốn em đi cùng anh trong cuộc tình này, anh muốn em trở thành người phụ nữ của anh, ở bên cạnh anh!’

Mặc Di Nhiễm Dung nghe lời này càng không hiểu, qua một lúc lâu cô mới lắc đầu: ‘Không đúng, anh không phải là tình yêu của tôi, không phải!’

Cô phủ nhận rất mau khiến cho Hoàng Phủ Ngạn Thương chấn động.

‘Em nói cái gì?’ Bàn tay hắn rơi trên vai cô, cúi người xuống nhìn cô.

Mặc Di Nhiễm Dung cắn cắn môi: ‘Trên bài Tarot có chỉ rõ, tình yêu của em không phải là ngay lúc này mà là không lâu về sau, cũng là trong một tháng sau cho nên không phải là bây giờ, không phải anh ...’

‘Đừng tin điều này!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương chợt bừng đọc ngắt lời cô, bàn tay to giữ chặt lấy hai vai cô ...

‘Anh yêu em, cho nên em phải ở bên cạnh anh, đó mới là số phận sắp đặt!’

‘Không ...’

Mặc Di Nhiễm Dung đẩy hắn ra, muốn dựa tựa thoát khỏi đôi tay hắn nhưng người đàn ông này sức lực quả kinh người, cô làm thế nào cũng không thoát được.

‘Hoàng Phủ tiên sinh, xin anh ... xin anh thả tay ra ...’

Giọng cô đã có chút run rẩy, cảm giác sợ hãi này khiến cô thấy rất xa lạ, cô không muốn, không muốn!

‘Tại sao phải cự tuyệt anh như thế? Anh yêu em, nghe rõ chưa, đời này em chỉ có thể thuộc về anh thôi!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương sau khi nghe cô nói càng bức dọc, hấn không thể chịu nổi người phụ nữ mà hấn thích cự tuyệt hấn.

‘Anh ...’

Mặc Di bị hấn dọa sợ hết hồn, mấy ngày ở gần hấn, người đàn ông này luôn cho cô một cảm giác ôn hòa nhã nhặn, hấn trước giờ chưa từng cứng rắn như vậy.

Hoàng Phủ Ngạn Thương thấy vẻ mặt sợ hãi của cô, một giây sau hấn cực kỳ bức dọc thả tay ra, hớp một hơi không khí: ‘Nhiễm Dung, xin lỗi, anh biết anh làm như vậy sẽ làm em sợ, nhưng mà anh mong rằng em có thể hiểu được tâm ý của anh, bất luận là em có chấp nhận hay không anh đều sẽ yêu em như cũ, anh sẽ ở bên cạnh em, che chở em, anh tin rồi sẽ có một ngày em sẽ yêu anh!’

Mặc Di Nhiễm Dung không biết nên nói gì, cô trước giờ không biết một người đàn ông sẽ chuyên nhất với tình yêu như thế, suy nghĩ một lúc cô mới ngẩng đầu lên nói: ‘Hoàng Phủ tiên sinh ...’

‘Thử gọi anh là Ngạn Thương hoặc là Thương, đừng gọi anh Hoàng Phủ tiên sinh!’ Hấn ngắt lời cô, giọng ra lệnh nói.

Mặc Di Nhiễm Dung nghi hoặc nhìn hấn, xưng hô thế nào quan trọng đến vậy sao? Chỉ là một danh xưng thôi mà, nhưng suy nghĩ một hồi vẫn là thuận theo ý hấn, cô có chút ngượng ngùng cất tiếng ...

‘Ngạn Thương ...’

Hoàng Phủ Ngạn Thương cười cười, âm thanh ôn nhu như vậy rơi vào tai hấn càng khiến hấn khó mà tự chủ.

‘Ngạn Thương, thực ra em đối với anh ... em đối với anh ...’

Mặc Di Nhiễm Dung suy nghĩ nát óc, cố gắng tìm một từ thích hợp.

‘Em đối với anh thế nào?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương lòng đầy hy vọng nói.

‘Thực ra, thời gian lâu như vậy, em biết anh rất tốt, giống như ... giống như anh trai em vậy ...’

‘Không được nói nữa!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương dứt khoát ôm cô vào lòng, ngắt lời cô: ‘Cho anh cơ hội, cũng là ỉnh thêm chút thời gian, em vốn suy nghĩ như vậy là vì em không hiểu rõ lòng mình!’

‘Không, không phải như vậy ...’

Mặc Di Nhiễm Dung bị hấn ủ trong lòng, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hấn, tự nhiên cảm thấy rất an toàn.

Hoàng Phủ Ngạn Thương khẽ nhắm mắt, mở lời: ‘Một tháng, cho anh thời gian một tháng, đừng vội phán đoán lòng mình như vậy, một tháng sau, nếu như em vẫn cho rằng không thể, anh ... anh sẽ buông tay ...’

Tuy rằng ngoài miệng nói quyết đoán như vậy nhưng trong lòng như có một bàn tay đang vầy vò tim hấn, rất đau đớn!

Hấn không muốn cô gái này xem hấn như anh trai, đáng chết, hấn không muốn làm anh trai của cô, hấn muốn cô làm người phụ nữ của hấn! Một người có thể cùng hấn nắm tay đi suốt cuộc đời!

Bao nhiêu năm qua, tuy rằng hấn cũng có kết giao không ít bạn gái nhưng trước giờ chưa có cô gái nào mang lại cho hấn cảm giác mãnh liệt như vậy, cái cảm giác cam tâm tình nguyện bước vào cuộc sống hôn nhân.

Hấn hiểu rất rõ mình, nếu như một tháng sau cô vẫn cố chấp cho rằng không thể, hấn tình nguyện để cô hận hấn cả đời cũng muốn bức bách cô ở lại bên cạnh hấn.

Cô gái này, từ ánh mắt đầu tiên hấn đã quyết định không buông tay!

Nhưng Mặc Di Nhiễm Dung lại rất tin tưởng hấn, cô không kháng cự nữa, chỉ lẳng lặng úp vào ngực hấn, để hấn ôm lấy mình.

Thời gian trong một khắc đó như ngừng lại, không gian rộng lớn chỉ còn lại thoang thoảng mùi hoa Tử Lan. Đang lúc Hoàng Phủ Ngạn Thương đang chìm đắm, cửa gian phòng chợt bị đẩy ra ...

‘Hello, he... Ách?’

Người vừa tiến vào vui vẻ cất tiếng chào nhưng nhìn thấy một màn ái muội như vậy nhất thời cũng sững sờ. Đáng chết thật, ai vậy?

Hoàng Phủ Ngạn Thương tức tối nhìn nha đầu trước mặt!

Không sai, là một cô nhóc, người chưa cao đến vai hấn, trên người ăn mặc đơn giản, mái tóc dài óng ả được buộc cao sau gáy, chỉ là ...

Hấn nhìn kỹ lại ...

Mắt cô ta giống với mắt của Mặc Di Nhiễm Dung, đều là màu tím?

‘Cô ... cô là ai?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương chỉ vào cô hỏi.

16. Quyển 3 - Chương 31-35

Weekend - post thêm một chương nữa. Chúc cả nhà cuối tuần vui vẻ. Tina

Quyển 3: Gặp gỡ oan gia

Chương 31: Vô tình lượm được vàng

Cô nhóc vừa toan mở lời thì Mặc Di Nhiễm Dung đã nói trước: ‘Kuching, nhiều năm như vậy không gặp, em vẫn lỗ mãng như vậy, thật dọa người nha!’

‘Chị ...’

Liên Kiều tung tăng nhảy đến bên cạnh Mặc Di Nhiễm Dung nũng nịu nói: ‘Em nhớ chị lắm đó, không ngờ chị thật đến Hồng Kông nha!’

‘Nha đầu này chỉ giỏi nói, nếu đã thương chị như vậy năm đó sao lại không nói tiếng nào chạy đến Hồng Kông, hại chị lo lắng biết bao! Kuching, em thật đáng đánh đòn!’ Mặc Di Nhiễm Dung làm ra vẻ ai oán nói.

Liên Kiều le lưỡi: ‘Chị, người ta bây giờ không gọi là Kuching nữa, gọi em Liên Kiều đi!’

‘Gọi, gọi em là gì?’

Mặc Di Nhiễm Dung tưởng mình nghe nhầm: ‘Liên Kiều? Sao tự dưng lại chọn một loại thảo dược làm tên chứ?’

‘Ai da, người ta bây giờ học y mà, đương nhiên là muốn tìm một ký hiệu riêng rồi, lúc đầu nếu như em không kiên trì chạy đến đây, ông nội nhất định sẽ bắt em học mấy thứ mà em không thích học rồi!’ Liên Kiều càng nũng nịu nép vào người cô.

‘Em đó, thật là ...’

‘Đừng nói em nữa, chị nha, lần này đến Hồng Kông cũng không nhớ đến em nha. Đến Hồng Kông rồi cũng không chịu tìm em.’ Liên Kiều bĩu môi.

Mặc Di Nhiễm Dung mỉm cười: ‘Em đó nha, thật biết giả vờ. Chị biết em có thể cảm ứng được vị trí của chị, vậy chị sao lại phải phí công sức làm gì?’

Liên Kiều tự hào gật đầu: ‘Cũng đúng nha!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương bị một màn trước mắt làm cho hồ đồ, nhưng nhìn cô nhóc trước mặt như một viên đường dán sát vào người Mặc Di Nhiễm Dung, hẳn lại cảm thấy có chút không thoải mái, vì vậy đưa tay ra tách hai cô gái ra ...

‘Này, cô nhóc, cô là ai?’ Hắc cao giọng hỏi.

Cô nhóc này thật không biết chọn lúc mà xông vào, chỉ nghĩ đến điểm này hẳn liền tức tối.

Liên Kiều nhìn người đàn ông cao to trước mặt, hai tay chống eo nói: ‘Tôi? Tôi là đỉnh đỉnh đại anh ai thấy cũng yêu Liên Kiều nha, còn anh là ai?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương trợn mắt nhìn cô nhưng chưa đợi hẳn trả lời, cô nhóc trước mặt đã thét lên một tiếng, sau đó nắm lấy tay hắn lắc lắc, ra dấu cho hắn cúi xuống!

‘Làm gì vậy? Này ...’

Lời Hoàng Phủ Ngạn Thương chưa dứt thì hai tay của Liên Kiều đã che trên mặt hắn, đôi mắt to tròn đầy vẻ hiếu kỳ lướt trên mặt hắn như đánh giá, không chút ngượng ngập.

‘Xem đủ chưa đấy?’

Hoàng Phủ quả thật bị cô gái này chọc giận rồi, gan của cô nhóc này thật không nhỏ nha, cẩn thận quan sát cô, bề ngoài thì cũng gọi là một người đẹp nhưng vừa nhìn sơ đã thấy là một cô nhóc nghịch ngợm.

Mặc Di Nhiễm Dung cũng có chút kỳ lạ nhìn hành động của Liên Kiều, cô cất lời: ‘Kuching, đừng nghịch nữa, Hoàng Phủ tiên sinh sắp bị em dọa rồi kia!’

‘Ai ...’

Liên Kiều lúc này mới kêu lên một tiếng: ‘Thì ra là vậy, nếu không làm sao mà giống tên kia như thế, thì ra anh cũng là họ Hoàng Phủ, ha ha ...’

Cái gì với cái gì? Hắc giống với ai chứ?

Lời của Liên Kiều khiến Hoàng Phủ Ngạn Thương như rơi vào một đám mây mù.

‘Này, nha đầu này, ý cô là sao?’

Liên Kiều vội vàng hỏi: ‘Đại thiếu gia, anh và Hoàng Phủ Ngạn Tước có quan hệ gì?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe cô hỏi, nhướn mày: ‘Sao cô lại biết anh hai tôi?’

‘Hô hô ...; Liên Kiều mừng như bắt được vàng, cô nghiêng đầu nói: ‘Thì ra hẳn là anh trai của anh à, thảo nào dáng vẻ giống nhau đến thế, chỉ là, nhìn anh không lạnh lùng như hẳn thôi!’

‘Phải không? Vậy ý nói là tôi đẹp trai hơn anh ấy phải không?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương tự đắc sờ sờ gương mặt, khẳng định là đẹp trai hơn rồi, anh hai đã sắp ba mươi tuổi lại thêm bao năm thường xuyên chinh chiến thương trường, đương nhiên là không thể trẻ như hẳn được rồi.

‘Cất ...’

Liên Kiều không đồng ý nói: ‘Anh non nớt như vậy, làm sao bằng Hoàng Phủ Ngạn Tước chín chắn, không biết gì còn nói lung tung, không sợ người ta cười sao!’

‘Cô ...’ Hoàng Phủ Ngạn Thương hận không thể một cước đá cô ra ngoài.

‘Đúng rồi!’ Liên Kiều không thèm để ý ánh mắt như giết người của hắn, cô ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ Ngạn Thương nói: ‘Anh ... có thể kêu Hoàng Phủ Ngạn Tước đến đây không?’

Hả?

‘Ý gì đây?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương chau mày, cô ta không phải rất thân với anh hai hần sao? Tự mình đi kiếm anh ấy là được rồi, dù sao anh hai cũng đang ở Hồng Kông mà.

Liên Kiều nghe hần nói, cắn cắn môi: ‘Hần ... thiếu tôi một món đồ, tôi phải đòi hần!’

Đáng chết, tên này cho rằng trốn mãi thì hết chuyện sao, cô phải tìm cách tìm được hần.

Hoàng Phủ Ngạn Thương day day hai tai, hần không nghe lầm đấy chứ?

‘Cô nói ... anh hai tôi thiếu đồ của cô? Thiếu cái gì? Không phải là tiền đấy chứ?’

Hần không khó nhìn ra tia giận dữ trong mắt cô gái trước mặt, trời ạ, anh hai đắc tội gì với cô gái này chứ? Nếu như hần gọi anh hai đến, vậy không phải khiến anh hai tự chui đầu vào lưới sao?

Giống như nhìn thấu suy nghĩ của Hoàng Phủ Ngạn Thương, Liên Kiều cười cười xua tay nói: ‘Ồ, thật ngại quá, tôi lúc nãy nói nhầm, là tôi thiếu đồ của anh hai anh, tôi muốn trả cho anh ta, nhưng mà anh ta bận quá, tôi muốn tìm anh ta mà không được, nếu như tôi còn không trả cho anh ta tôi nhất định ăn không ngon ngủ không yên, xin anh, làm ơn kêu anh ta đến, được không?’

Cô kéo kéo tay hần, liều mạng nài nỉ hần như đứa trẻ đòi kẹo.

Chương 32: Suýt nữa mất mạng (1)

Hoàng Phủ Ngạn Thương bị cô lắc đến cánh tay cũng đau, hần nghiêng răng nghiêng lợi muốn thoát ra khỏi ma trảo của cô nhóc này nhưng cô cứ bám chặt không buông.

Về mặt hần vừa ngại ngần vừa vô lực.

Lúc này Mặc Di Nhiễm Dung đi đến, dịu dàng nói với hần: ‘Cô em gái này của em là như thế, tính tình nóng nảy lắm, nếu không ngại xin anh giúp em ấy được không?’

Nói xong cô nhẹ nhàng gỡ tay Liên Kiều ra, nói tiếp: ‘Kuching, em cứ như vậy sẽ dọa đến Hoàng Phủ tiên sinh đó, ngoan nào!’

Liên Kiều le lưỡi, buông tay Hoàng Phủ Ngạn Thương ra, đôi mắt to tròn đảo một vòng, cười rất giảo hoạt ...

‘Tôi biết bí mật của anh rồi nha!’ Cô nhìn mặt Hoàng Phủ Ngạn Thương, đắc ý nói.

‘Bí mật của tôi? Hoàng Phủ Ngạn Thương cảm thấy rất kỳ lạ, hần có bí mật gì chứ.

Liên Kiều không tha cho hần: ‘Nếu như anh có thể kêu Hoàng Phủ Ngạn Thương tới đây, tôi tuyệt đối sẽ đứng về phía anh mà giúp anh!’

Lời này của cô đẩy Hoàng Phủ Ngạn Thương vào một tầng sương mù ...

‘Ý .. ý cô là gì?’

Không ngờ cô nhóc này lại lắm chiêu trò như vậy, thực ra cô không nói gì thì hần cũng sẽ giúp cô bởi vì lúc nãy Mặc Di Nhiễm Dung đã lên tiếng nói giúp Liên Kiều, hần cũng không nên bỏ mặc cô.

Để đổi lấy một nụ cười của hồng nhan, muốn hần làm gì hần cũng tình nguyện đi làm.

Liên Kiều thần thần bí bí nhón chân rí tai hần: ‘Tôi biết anh thích chị tôi, nếu như anh giúp tôi, tôi đương nhiên sẽ giúp anh rồi.’

Hoàng Phủ Ngạn Thương trợn mắt như vừa nhìn thấy người ngoài hành tinh. Cô ... lại có thể trong thời gian ngắn ngủi vậy nhìn ra điểm này.

‘Cô ... cô nhìn ra được?’ Qua một lúc lâu hần mới phản ứng lại kịp.

Liên Kiều cười tà, cô lắc đầu: ‘Không, tôi không nhìn ra được, tôi là ... cảm thấy được!’ Nói xong cô chỉ chỉ tay vào đầu mình.

Trực giác mạnh trước giờ vẫn là niềm kiêu ngạo của cô.

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe xong ngây người, cảm thấy được sao? Trời ạ, chuyện này mà cô ta cũng cảm thấy được sao? Quả thật quá thần kỳ rồi.

‘Này, sao vậy?’ Liên Kiều thấy hần im lặng không nói liền kể tai hần hỏi.

Gì chứ? Giao dịch có lợi như vậy hần còn do dự gì chứ.

‘Sao tôi phải tin cô chứ?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương có chút không yên tâm, hần vẫn luôn cat cô gái này toàn thân đầy vẻ kỳ quái, sự kỳ quái mà hần không nói ra được.

‘Cắt ...’

Liên Kiều liếc hần: ‘Cái gì gọi là “biết người biết ta trăm trận trăm thắng” anh biết không? Anh hiểu chị tôi được bao nhiêu? Trên đời này người hiểu chị ấy nhất là tôi, chẳng lẽ là anh sao? Không ngại tiết lộ cho anh biết một chút, chị tôi nha, không giống như những cô gái khác, cho nên muốn theo đuổi chị ấy phải đi đường vòng!’

Ý của cô rất rõ ràng, nếu không có sự giúp đỡ của cô, muốn theo đuổi chị của cô quả thật còn khó hơn lên trời.

Điều này thì Hoàng Phủ Ngạn Thương rất rõ ràng, hần chợt mỉm cười, vội vàng kéo Liên Kiều sang một bên, thấp giọng nói: ‘Lời em nói có thật không? Em thật đứng về phía anh chứ?’

‘Đương nhiên rồi, chỉ cần anh giúp em, em sẽ giúp anh thôi. Thế nào?’

Liên Kiều rất thoải mái vỗ vỗ vai hần, biểu hiện một tinh thần trượng nghĩa cao ngất.

‘Một lời đã hứa!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe xong hào hứng nhắc điện thoại lên.

Liên Kiều kích động dõi theo từng động tác của Hoàng Phủ Ngạn Thương, khi cô nghe đầu bên kia nhắc máy, sự kích động trong lòng càng khó mà hình dung được.

Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh chết chắc rồi!

Thấy vẻ mặt tràn đầy tức giận của Liên Kiều, Mặc Di Nhiễm Dung đứng bên cạnh càng cảm thấy kỳ lạ, cô em gái này của cô trước giờ đối với người khác phái chưa bao giờ chú ý nhiều. Sao hôm nay lại khác thường như vậy?

Bước lên kéo Liên Kiều lại, gương mặt Mặc Di đầy nghi ngờ hỏi: ‘Em không sao chứ? Em với anh trai của Hoàng Phủ tiên sinh rốt cuộc là có quan hệ gì? Em không phải thật sự thiếu anh ta cái gì chứ?’

Liên Kiều cười rất giả dối, cô thấp giọng nói: ‘Tóm lại, anh ta đến rồi mọi người sẽ biết!’

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, không vì bất kỳ ai mà dừng lại, chưa đến một giờ sau, cửa phòng bao đã bị đẩy ra, sau đó một dáng người cao lớn cũng xuất hiện ở cửa.

‘Anh hai ...’ Hoàng Phủ Ngạn Thương mắt tinh, vừa nhìn thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước đứng ở cửa.

‘Em trai, gần đây khỏe không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười thật đẹp, bước nhanh về phía Hoàng Phủ Ngạn Thương, đôi tay to vỗ vỗ vai em trai, hài lòng nói: ‘Àn, không tệ, rắn chắc hơn nhiều!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng cười rất đắc ý, hần câu tay lên cổ anh trai: ‘Có người anh trai như anh làm tấm gương, mấy đứa em làm sao dám lười biếng chứ?’

‘Ha ha ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười sảng khoái, thuận miệng hỏi: ‘Hôm nay thế nào lại nhớ đến người anh trai này, hôm đó lúc gọi điện thoại cho em ...’

‘A, anh hai ...’

Hoàng Phủ Ngạn Thương vội vàng ngắt lời hần, làm ơn đi, chuyện hôm đó hần đã ngại lắm rồi mà anh trai còn nhắc đến.

‘Thực ra, hôm nay có một người bạn của anh muốn gặp anh!’

‘Ồ!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướn mày, hần bắt giác nhìn một vòng chung quanh.

Chương 33: Suýt nữa mất mạng (2)

Khi ánh mắt hần rơi trên thân Mặc Di Nhiễm Dung đang đứng ở một bên, trong ánh mắt hiện ra chút hoài nghi nhưng khi ánh mắt quét qua một góc khác, lại nhìn thấy một gương mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Chỉ thấy chủ nhân của gương mặt này dùng một nụ cười “cực kỳ dịu dàng” hướng về hần.

‘Hello, “Cung Quý Dương” tiên sinh! Chúng ta lại gặp nhau rồi!’

Liên Kiều ra dấu chào, trong miệng đặc biệt nhấn mạnh 3 chữ ‘Cung Quý Dương’.

Hoàng Phủ Ngạn Tước làm sao ngờ lúc này lại gặp được Liên Kiều ở đây, nhất thời hần sững sờ.

Còn Hoàng Phủ Ngạn Thương thì cảm thấy vô cùng kỳ lạ, hần bước lên nhẹ giọng hỏi: ‘Anh hai, cô gái này sao lại gọi anh là “Cung Quý Dương”?Ồ, đúng rồi, nghe nói anh Quý Dương cũng đã đến Hồng Kông, anh gần đây có gặp anh ấy không? Còn nữa ...’

Khi hần còn đang bô lô ba la không ngừng, Hoàng Phủ Ngạn Tước đã đưa tay ra dấu ngắt lời hần, “Em ... em lúc này vô cùng gấp gáp gọi điện thoại cho anh là vì muốn anh đến đây gặp cô ấy sao?”

Thật tội nghiệp, trước giờ hần vẫn cực kỳ bình tĩnh mà bây giờ ngay cả giọng nói cũng có chút biến đổi.

Hoàng Phủ Ngạn Thương trước giờ chưa từng thấy anh trai mình như vậy, trong ấn tượng của hần, anh hai là một người cực kỳ bình tĩnh và trầm ổn, anh ấy ...

Anh ấy là đang sợ sao?

Không phải chứ!

Đường đường là tổng tài của Hoàng Phủ tài phiệt chẳng lẽ lại đi sợ một cô nhóc? Chắc không phải đâu.

‘Anh à, cô ấy nói ... nói cô ấy nợ anh một món đồ, muốn trả lại cho anh, em thấy cô ấy tha thiết như vậy, cho nên mới ...’ Hoàng Phủ Ngạn Thương hoài nghi nhìn về mặt của anh trai mình.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không nghe rõ hần nói gì, hần chỉ nhìn thấy vẻ mặt “vô tội” của Liên Kiều đang từng bước từng bước tiến về phía hần, sắc mặt hần cũng thay đổi...

‘Ồ? Cung Quý Dương, sắc mặt anh sao trở nên khó coi vậy? Thế nào? Tối qua ngủ không ngon sao?’

Liên Kiều bước lên nghiêng đầu dùng đôi mắt cực kỳ ngây thơ nhìn hần, vẻ mặt cũng tràn đầy quan tâm.

‘Hả ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không biết cô gái này rốt cuộc là muốn chơi trò gì, hần cười khan mấy tiếng: ‘Ha, em sao lại đến đây?’

Liên Kiều nghe xong, nhướn mày, thuận tay cầm lấy một cây dao cắt thịt bò trên bàn, nghịch ngợm trong tay.

‘Ồ, em chỉ là rảnh rỗi, đột nhiên nhớ đến “Cung tiên sinh” còn nợ em một món đồ cho nên đến đòi lại thôi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe xong, nở một nụ cười đầy miễn cưỡng ...

‘A, anh đột nhiên nhớ ra công ty còn có chút chuyện chưa làm xong, mọi người ... tiếp tục nói chuyện đi nha!’

Hần đột nhiên phun ra một câu, sau đó xoay người tay kéo nắm cửa.

‘Anh hai ...’

Hoàng Phủ Ngạn Thương cảm thấy vô cùng khó hiểu, hôm nay anh hai làm sao vậy? Còn cô gái này nữa, vì sao cứ mở miệng ra là kêu anh ấy là “Cung Quý Dương”?

Nào ngờ đang lúc hắn còn đang nghi hoặc tìm hiểu thì sau lưng một tiếng thét chói tai truyền đến ...

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh còn muốn trốn, đừng có hòng!’

Nói xong, còn đang lúc mọi người chưa phản ứng kịp, một chuyện kinh khủng hơn đã xảy ra.

Một con dao giống như mũi tên truy mạng phi về phía cửa phòng, cắm thẳng vào cửa!

Hoàng Phủ Ngạn Tước đột nhiên quay đầu ...

‘Này, nha đầu ...’

Lời chưa nói dứt, một cái nĩa đã bay về phía hắn, sau đó là cây dao thứ hai, cái nĩa thứ hai ...

Liên Kiều trước giờ nào có học qua cách phi dao, nhưng cái cách nhắm mắt nhắm mũi mà ném này khiến cho Hoàng Phủ Ngạn Tước suýt nữa mất mạng, còn may hắn vốn thân thủ nhanh nhẹn, có thể dùng tốc độ mà trốn thoát một cơn tai họa.

Hoàng Phủ Ngạn Thương và Mặc Di Nhiễm Dung sớm đã ngây ngốc đứng nhìn, cho đến khi Hoàng Phủ Ngạn Tước kêu lên một tiếng ...

‘Em trai, em còn đứng đó làm gì, còn không mau tiến lên lôi nha đầu điên này ra?’

‘Anh hai ...’

Hoàng Phủ Ngạn Thương lòng đầy lo lắng nhìn về phía Liên Kiều đang hăng hái phi dao, lại nhìn thấy anh trai nhìn lẩn trốn như chuột, không khỏi toát mồ hôi lạnh ...

‘Ách, cái đó ... anh hai, em đột nhiên nhớ mình còn vài việc, em và Nhiễm Dung đi trước đây, ở đây ... ở đây giao lại cho anh, cái gì gọi là “thiếu nợ trả tiền là chuyện đương nhiên” hôm nay anh từ từ tìm hiểu nha!’

Nói xong liền không chút do dự kéo tay Mặc Di Nhiễm Dung đi như bay ra khỏi căn phòng.

‘Này ... em thật là một tên không nói tình nghĩa!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước trước giờ chưa bao giờ thê thảm như vậy, cả em trai ruột của mình cũng bỏ rơi hắn không lo ...

‘Hắc hắc ...’

Hai người kia vừa rời đi, Liên Kiều cười càng giảo hoạt, cô trực tiếp chặn ở cửa phòng, đề phòng Hoàng Phủ Ngạn Tước chạy mất, trong tay là con dao ăn và nĩa sáng lấp lánh ...

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, ngay cả em trai anh cũng đi rồi, xem anh còn trốn đi đâu?’

Nói xong liền ném loạn một trận nĩa.

Hoàng Phủ Ngạn Tước xoay người thoát khỏi một con dao ăn ném tới, xoay người gầm lên một tiếng ...

‘Nha đầu, em định giết người diệt khẩu thì cũng phải chuyên nghiệp một chút chứ!’

Cái kỹ thuật ném dao tệt hại của cô khiến hắn toát mồ hôi lạnh bởi vì nó cực kỳ không biết phán đoán nặng nhẹ.

Nào ngờ Liên Kiều nghe xong cười càng rạng rỡ ...

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, ai không biết anh là tay ném phi dao có tiếng, em vừa hay đang muốn luyện tập một chút, anh coi như là huấn luyện viên đi!’ Nói xong lại một chiếc nĩa ném qua.

‘Này, nha đầu, có gì từ từ nói mà!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không khỏi toát mồ hôi lạnh, nha đầu này trước giờ tinh lực dồi dào, muốn tìm cách đối phó hắn, tin rằng không chỉ có một chiêu này.

Chương 34: Suýt nữa mất mạng (3)

Liên Kiều như đang suy nghĩ gì sau đó cô cười rạng rỡ, nắm chặt chiếc nĩa trong tay: ‘Vây cũng được, như vậy đi, anh dạy em phóng phi đao đi!’

Nhìn cô hình như đã nguôi giận, Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng thảnh thơi phào một hơi, hần ngồi xuống ghế, chỉ vào Liên Kiều: ‘Nha đầu, anh với em cũng không có thù hận sâu sắc gì cho cam, sao lại như không giết anh không được vậy?’

Liên Kiều thông thả bước tới trước, thuận tiện ngồi lên hai chân của Hoàng Phủ Ngạn Tước ... không một chút ý thức rằng tư thế này cực kỳ ám muội.

‘Nha đầu, em làm gì vậy?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước vô cùng cảnh giác nhìn cô, hần còn lâu mới tin nha đầu này đã nghĩ thông suốt mà đi nói chuyện yêu đương với mình.

Quả nhiên ngay tức thì đôi bàn tay nhỏ nhắn của cô đã vươn ra, hung hãn bóp lấy cổ của hần, không ngừng bóp chặt ...

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước đáng chết, anh cho rằng anh làm mấy chuyện đó xong liền phải tay đi mất sao? Em hận chết anh, anh còn dám gạt em, mà gạt lâu như vậy, hại em bị người ta cười nhạo, anh đi chết đi!’

Cái miệng nhỏ không ngừng nói còn đôi tay thì càng lúc càng siết vào, quả thật như muốn giết người.

‘Khụ khụ ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không thể không đưa hai tay đầu hàng, trời ạ, nha đầu này sức lực cũng mạnh quá đi!

‘Hừm!’

Liên Kiều thấy vậy mới buông tay, ‘Anh yên tâm, em còn chưa nỡ giết anh đâu, em sẽ ... từ từ dày vò anh, để anh biết đắc tội với em sẽ có kết cục thế nào ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhân lúc cô buông tay, tranh thủ hóp một ngụm không khí sau đó dứt khoát đứng dậy, bước đến bên cửa kéo ra.

Cái trò lâm trận rút lui này đối với hần là lần đầu tiên nhưng nếu như không chạy, nói không chừng mạng cũng không còn.

Liên Kiều cười càng giảo hoạt, thấy hần chạy trốn cũng không gấp, chỉ thông thả bước theo phía sau.

Xe chạy như mũi tên về phía biệt thự Bán Sơn, Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng là lần đầu tiên lái xe với tốc độ kinh khủng như vậy.

Nha đầu đáng chết, hần đập một tay xuống vô lăng, rồi lại đưa tay vuốt cổ, cô nhóc quả là ra tay đủ ác, xem ra quả thật là bị chọc giận rồi!

Nhớ lại dáng vẻ hung hăng của cô, hần không khỏi toát mồ hôi, không được, nếu như còn ở lại Hồng Kông không chừng sẽ tiêu mạng, không được, hần chỉ mới ba mươi tuổi, cứ như vậy mà chết không minh bạch mà còn chết trong tay một phụ nữ thì quả thật không cam tâm.

Nghĩ đến đây, Hoàng Phủ Ngạn Tước càng đạp mạnh chân ga, phóng nhanh về phía trước ...

Hả?

Khi xe vừa quẹo vào con đường nhỏ trong rừng, một cái chướng ngại vật đã chặn mất đường, từ từ thắng xe lại, Hoàng Phủ Ngạn Tước bước xuống.

Đáng chết, ai mà to gan như vậy, lại còn dám để đồ lung tung ở địa bàn của hần.

Chỉ thấy trên đường nhỏ có một tấm bảng viết ngả nghiêng: “Phía trước nguy hiểm, cẩn thận lái xe”.

Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày, đây là cái gì? Hần chỉ mới một ngày chưa về biệt thự sao lại có đồ vật chắn đường thế này, mà còn ... cái gì gọi là phía trước nguy hiểm?

Phía trước không xa là biệt thự của hần.

Hoàng Phủ Ngạn Tước lắc đầu nghĩ thầm đây chắc là trò đùa của mấy người rảnh rỗi nên bước lên phía trước, đưa tay chuẩn bị dời đi chướng ngại vật.

Khi tay vừa chạm đến chướng ngại vật đó hắn mới ý thức được chuyện gì xảy ra ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy hai chân của mình đạp lên một cái gì mềm mại sau đó toàn thân bắt đầu rơi xuống.

‘A...’

Theo tiếng kêu, thân mình của Hoàng Phủ Ngạn Tước biến mất, sau đó là một tiếng ‘phạch’, sau đó lại là một tiếng kêu đau đớn ...

Qua một lúc Hoàng Phủ Ngạn Tước mới phản ứng lại, thì ra mình đã rơi vào một cái hố khá sâu, càng tức tối hơn là ...

Về mặt hắn áo nã nhìn về phía bầy chuột đang kẹp chặt lấy chân mình. Đáng chết, không cần nghĩ cũng biết là do nha đầu kia gây ra.

Cô thật cũng được lắm rồi, lại còn dám đào cái hố sâu như vậy, lại còn đặt một cái bầy chuột ở dưới, thủ đoạn y hệt như lần trước dùng để đối phó với Cung Quý Dương.

Nha đầu đáng chết này!

Hoàng Phủ Ngạn Tước nắm chặt nắm tay, hắn quả thật muốn chém cho nha đầu này một trăm nhát, lại còn dám dùng chiêu này chính hắn?

‘Chắc chắc ...’

Còn đang hung hăng suy nghĩ, trên đỉnh đầu đã truyền đến một tràng tiếng cười, hắn ngẩng đầu nhìn lên, lại nhìn thấy Liên Kiều đang cúi đầu nhìn mình.

‘Ai, Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh đi đường sao lại không cẩn thận như vậy, lại lật thuyền trong vũng thế kia? Đây đúng là “ác giả ác báo” nha, ha ha ...’

Liên Kiều cười rất sảng khoái, cô quỳ xuống bên hố, nhìn đáng vẻ chặt vật của Hoàng Phủ Ngạn Tước lòng càng vui vẻ hơn.

‘Thật không ngờ nha đầu này lòng dạ cũng ác như vậy, sớm biết như thế anh sẽ không hết lần này đến lần khác giúp em!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thật hận không thể kéo cô cùng xuống hố.

Liên Kiều nghe xong liền đứng dậy, tức giận nói: ‘Hừm, anh giúp em? Nói thật buồn cười, từ đầu đến cuối đều là anh gạt em, anh chỉ biết trêu đùa em, xem em bị quay vòng vòng anh rất vui phải không?’

Nói xong cô tức tối giẫm chân một cái làm cho bụi đất bốn xung quanh rơi đầy xuống người nào đó ở dưới hố ...

‘Được rồi được rồi, em đừng đạp nữa. Khụ khụ ...’

Bụi bay tứ phía làm Hoàng Phủ Ngạn Tước nhất thời ho khan.

Chương 35: Đêm thần bí (1)

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh bây giờ mới biết mình tạo nghiệt sao? Hừm, còn dám mạo xưng là Cung Quý Dương đến gạt em, người như anh phải chịu giáo huấn một trận thật tốt mới được!’

Nụ cười của cô khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước hoàn toàn thấm thía cái gì gọi là “cọc xuống đồng bằng bị chó khinh”.

‘Được rồi, được rồi, đại tiểu thư, tất cả đều là anh không đúng, là anh không nên gạt em, em ... không phải muốn giam anh ở đây cả đời chứ?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thở dài ngẩng đầu lên nhìn Liên Kiều hỏi.

Hắn thầm nghĩ lúc trước Cung Quý Dương rơi xuống hố chắc cũng mang tâm trạng như vậy, sớm biết thế lúc đó hắn nhất định sẽ không chút do dự đi giúp tên kia, bây giờ thì tốt rồi, Cung Quý Dương cái tên kia biết chuyện này nhất định vui vẻ biết bao nhiêu.

Nha đầu đáng chết này, xem ra là này đến khí thể hùng hực, quyết làm đến cùng rồi.

Liên Kiều nghe xong chỉ nhún vai đứng lên, phúi phúi bụi bám trên người nói: ‘Anh đó, từ từ ở đây mà sám hối đi, bản cô nương không thể phụng bồi!’ Nói xong liền quay người đi.

‘Này ... nha đầu ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vội hô lên.

‘Có gì chỉ giáo? Hoàng Phủ tiên sinh?’ Liên Kiều cười rất “ngây thơ”, nhìn xuống hắn.

‘Em không phải là bỏ rơi anh ở đây chứ?’

‘Thật ngại quá, em vừa nãy quên cho anh biết, cái bẫy kẹp trên chân anh càng giãy giụa nó sẽ kẹp càng chặt, so với cái bẫy kẹp Cung Quý Dương càng cao cấp hơn nhiều. Chúc anh may mắn nha. Từ từ ở đây suy nghĩ về những việc anh đã làm đi!’

Lần này Liên Kiều quả thật rời đi.

‘Này, em quay lại cho anh! Nha đầu ...!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước kêu to gọi nhỏ, hắn đã làm gì mà bị hãm hại như vậy chứ? Đáng chết!

Đêm đến, không khí lạnh tràn bốn phía, cả khuôn viên trường đại học như bị vây trong một màn sương mù, sau giờ tự ôn tập, từng nhóm sinh viên tùm nập năm tụm ba quay về ký túc xá, có người thì còn cố ở lại thư viện đọc sách.

Cả tòa nhà khu thực nghiệm vắng tanh không một bóng người, đây là quy định của ban giám hiệu, hôm nay tất cả các buổi ôn tập đều hủy bỏ, tuy các giáo viên và sinh viên đều cảm thấy rất kỳ lạ nhưng cũng phải làm theo lời dặn dò của hiệu trưởng.

Tối nay là một đêm trường đại học Hồng Kông trải qua không hề bình thường, ngay cả người dám đến đây đêm nay cũng rất không tầm thường.

Lúc sắp đến mười giờ, Mặc Di Nhiễm Dung từ căn phòng mà hiệu trưởng chuẩn bị sẵn cho cô chuẩn bị một số đồ vật dùng để giải Giáng, vẻ mặt cô vẫn rất ung dung, trong đôi mắt màu tím cũng không hề có một tia lo lắng.

Cửa phòng bị đẩy nhẹ, Hoàng Phủ Ngạn Thương bước vào, nhìn thấy cô đã chuẩn bị xong đồ đạc, vẻ lo lắng trên gương mặt cũng từ từ giảm bớt ...

‘Nhiễm Dung, sức sát thương của cái xác này có phải là rất lớn hay không?’

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn qua ngày tháng năm sinh của người chết vừa mới điều tra ra, đầu mày hơi có chút lo lắng nhưng rất nhanh đã thu lại, cô nhẹ lắc đầu: ‘Tuy rằng không dễ dàng chút nào nhưng em nghĩ mình có thể ứng phó được.’

‘Anh đi vào cùng em nhé!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương kiên quyết nói.

‘Không được!’

Mặc Di Nhiễm Dung nhướng mắt nhìn hắn, cũng thập phần kiên định nói: ‘Cái xác đó đã trúng Giáng Đầu Thuật, anh đi vào quá nguy hiểm đi!’

‘Nếu như em một mình đi vào anh càng không yên tâm, vậy đi, em cho anh biết anh có thể làm được gì, anh sẽ cố hết sức giúp em!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương không khống chế được xúc động nắm lấy tay cô, gương mặt anh tuần đầy vẻ nghiêm túc.

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn không chớp người đàn ông trước mặt, cô không hiểu tại sao hắn rõ ràng biết ở phía trong rất nguy hiểm còn muốn xông vào.

‘Thực ra anh đã giúp em nhiều lắm rồi, nếu không làm sao có thể chuẩn bị những thứ này đầy đủ như vậy.’
Cô chỉ một lượt những món đồ kỳ lạ đặt ở trên bàn.

‘Nhiễm Dung ...’

‘Được rồi, anh ra đi, em phải kiểm tra một lượt xem có gì sơ sót không nữa!’ Mặc Di Nhiễm Dung thái độ rất cự tuyệt nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng biết còn dây dưa nữa có thể sẽ làm chậm trễ việc lớn cho nên cũng vô lực thở dài quay người bước đi. Nhưng ngay lúc đó cánh tay lại bị Mặc Di Nhiễm Dung nắm lại ...

‘Em ...’

Hắn có chút hoài nghi, chẳng lẽ cô đổi ý rồi?

‘Hoàng Phủ tiên sinh, anh sinh lúc mấy giờ?’

Mặc Di Nhiễm Dung đột nhiên nghĩ tới một chuyện, vội vàng hỏi hắn.

Hoàng Phủ Ngạn Thương suy nghĩ một chút rồi nói: ‘Hình như là ba giờ chiều thì phải, sao vậy?’

Mặc Di Nhiễm Dung thở dài một hơi, sau đó buông tay ra, đôi mày xinh đẹp khẽ chau lại ...

‘Có chuyện gì vậy?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương thấy vậy cũng lo lắng hỏi.

Mặc Di cười rất miễn cưỡng, xoa tay: ‘Ừm, không có gì, không có gì!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương cảm thấy có chút không đúng, đang lúc hắn còn muốn hỏi tiếp, cửa phòng đã bị đẩy ra, tiếp theo là Liên Kiều vẽ mặt ranh mãnh bước vào.

‘Hello, chúng ta lại gặp nhau rồi!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhướng mày: ‘Liên Kiều? Em mỗi lần xuất hiện đều phải đẩy cửa mạnh như vậy sao?’

17. Quyển 3 - Chương 36-40

Chương 36: Đêm thần bí (2)

Liên Kiều chỉ cười không nói.

‘Em, sao lại đến đây? Mau trở về ký túc xá đi!’ Mặc Di Nhiễm Dung thấy cô liền nói.

Liên Kiều không đồng ý: ‘Chị, chị thật không có lương tâm nha, người ta muốn đến giúp chị mà!’

‘Giúp chị?’

Mặc Di Nhiễm Dung cười khở: ‘Em biết gì về Giáng Đầu Thuật đâu chứ, đừng có làm phiền chị nữa là tốt rồi!’

‘Ai nói em làm phiền? Nha, em còn mang người đến cho chị đó!’

Liên Kiều kháng nghị, lời vừa dứt đã đẩy một người đàn ông tới.

‘Này này, Liên Kiều em làm gì mà đẩy mạnh vậy!’

Tiếng một người đàn ông lười nhác vang lên, hết sức trầm ảm dễ nghe.

‘Này, Cung Quý Dương, anh có lộn không vậy? Bây giờ còn chưa đến mười giờ mà, anh đừng có mất tinh thần như vậy có được không, là anh nói dù có gì cũng cố hết sức giúp mà!’

Liên Kiều dùng sức đẩy cánh tay của người đàn ông, vẻ mặt ngịch ngợm nói.

‘Câu này đúng là anh nói, nhưng cũng không có nghĩa là anh phải đi làm mỗi nhữ chứ, lỡ như cái xác đó nổi ma tính lên xé anh thành hai mảnh thì biết làm sao?’

‘Sao lại thế được? Còn có chị em ở đây mà, yên tâm đi, trước khi anh bị xé làm hai mảnh, chị em nhất định sẽ trị được cái xác đó!’

Liên Kiều cười rất ngây thơ khoe hàm răng trắng bóng.

Hoàng Phủ Ngạn Thương và Mặc Di Nhiễm Dung đều ngơ ngác nhìn một màn trước mắt, qua một lúc Hoàng Phủ Ngạn Thương mới có phản ứng, hần bước lên nói: ‘Anh Quý Dương, sao anh lại đến đây?’

Cung Quý Dương lười nhác nhìn hai người trước mặt, ánh mắt quét qua người Mặc Di Nhiễm Dung xong lại rơi xuống Hoàng Phủ Ngạn Thương, hần chỉ tay vào Liên Kiều đứng bên cạnh ...

‘Hỏi cô ta đi, anh đang chuẩn bị nghỉ ngơi thì bị nha đầu thối này gọi điện thoại kêu ra, anh bây giờ còn đang mệt lắm đây!’

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt, đây cũng là lần đầu cô gặp Cung Quý Dương, thì ra anh ta là một trong bốn đại tài phiệt – Cung thị.

Người đàn ông này không đơn giản chút nào!

Đó là cảm giác đầu tiên của Mặc Di Nhiễm Dung.

Người đàn ông này ngay từ lúc xuất hiện chỉ nhìn cô một cái nhưng trong ánh mắt của hần, cô cũng phát hiện ra sự tinh minh và thâm thúy hơn hần người khác.

Chỉ có điều ... Liên Kiều kéo người đàn ông kia đến làm gì?

‘Em à, em đang giả trò gì vậy? Rõ ràng biết tối hôm nay chị phải làm gì còn kéo người vô tội vào đây mạo hiểm sao?’ Mặc Di Nhiễm Dung kêu lên.

Liên Kiều lắc đầu: ‘Chị, tuy em không rành về Giáng Đầu Thuật nhưng cũng biết lúc thi hành giải Giáng cần phải có một người có ngày giờ sinh thuộc về dương tính ở bên cạnh thì mới tốt, nha, vị Cung Quý Dương tiên sinh này giờ sinh là thuộc về âm tính, hần hoàn toàn có thể khiến cho cái xác đó có phản ứng!’

Lời cô vừa dứt thì cả Cung Quý Dương lẫn Hoàng Phủ Ngạn Thương đều chấn động, còn Mặc Di Nhiễm Dung thì dùng một ánh mắt hoàn toàn khác đánh giá người đàn ông trước mặt.

Cung Quý Dương bị Liên Kiều làm cho đầu óc rối loạn, hần hai ngày nay đều bận họp đến tối mất tối mũi, cả hai đêm đều không được ngủ ngon, bây giờ thì tốt rồi, còn bị cô lôi đến đây nói là giúp cô làm pháp thuật gì đó, làm ơn đi, tuy hần quả thật rất tò mò, nhưng trước mắt đi ngủ mới là chuyện lớn hần nên làm.

‘Này, tiểu nha đầu, em qua đây!’ Hần vẫy vẫy tay ra hiệu cô đi về phía mình.

Liên Kiều vội bước lên: ‘Thế nào? Anh còn muốn gì?’

Cung Quý Dương day day huyết Thái Dương, vẻ mặt vô lực hỏi: ‘Nghe lời em nói lúc nãy giống như muốn đem anh làm mỗi nhữ phải không? Cái gì là “anh làm cho cái xác có phản ứng”?’

Liên Kiều hưng phấn nói: ‘Cung Quý Dương, anh biết không, anh quả thật là báu vật sống nha, còn nhớ lúc cái xác đó sống dậy không?’

‘Àn, nhớ chứ!’

Cung Quý Dương lười nhác gật đầu, cho dù hần quên hết mọi chuyện trên đời chắc cũng khó mà quên được chuyện đêm hôm đó.

Cái xác lại còn biết động dậy, chuyện này ai nghe cũng thấy sợ!

Liên Kiều nhón chân, hai tay bám vào hai bên đầu hần, lắc lắc như muốn làm hần tỉnh táo ...

‘Chuyện đêm hôm đó kỳ lạ vô cùng, lúc đầu em còn cho rằng cái xác đó chạy về phía em, về sau nghĩ lại em mới biết, thì ra là vì anh xuất hiện, cho nên cái xác đó mới đột ngột có phản ứng!’

‘Cái gì? Làm gì có chuyện đó!’

Cung Quý Dương bị cô làm cho hoang mang, nhưng nhất thời tỉnh táo không ít.

Mặc Di Nhiễm Dung nghe cô nói, thân thể hơi chấn động, cũng bước lên hỏi: ‘Thật có chuyện này sao?’

Liên Kiều giương mặt: ‘Đương nhiên rồi!’

Mặc Di Nhiễm Dung có chút kích động nhìn Cung Quý Dương, vội hỏi: ‘Xin hỏi Cung tiên sinh sinh lúc mấy giờ?’

Cung Quý Dương nhìn cô gái trước mặt, toàn thân đều mang một vẻ thần bí không tả được nhưng thấy ánh mắt cô cực kỳ nghiêm túc, hần liền nói: ‘Chắc là mười hai giờ đêm!’

‘Thật không?’

Mặc Di Nhiễm Dung không kìm được cao giọng hỏi, trên gương mặt cũng lộ rõ nét vui mừng.

‘Thật!’ Cung Quý Dương có chút kỳ lạ, sinh lúc mười hai giờ thì có gì mà phải ngạc nhiên chứ.

‘Tốt quá tốt quá rồi, Cung tiên sinh, lần này anh nhất định phải giúp mới được!’ Mặc Di Nhiễm Dung cuối cùng cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm, giọng nói cực kỳ thành khẩn.

‘Đợi chút ...’ Cung Quý Dương vội vàng ngắt lời. ‘Tôi không hiểu ý cô!’

Hần không biết Giáng Đầu Thuật sao cô lại cầu xin hắn giúp đỡ chứ?

Chương 37: Đêm thần bí (3)

Mặc Di Nhiễm Dung thở dài một tiếng, chậm chậm bước đến bên những món đồ đã được chuẩn bị trước, nói: ‘Cung tiên sinh có điều không biết, thi thể ở trong tòa nhà thực nghiệm do bị trúng Thi Giáng mà thành như vậy, cho nên nếu như không kịp thời hủy đi, hậu quả thật không dám tưởng tượng. Tôi đã điều tra qua, người chết có giờ sinh là mười hai giờ trưa, cũng tức là sinh ra lúc âm khí thịnh nhất, cho nên nếu muốn khống chế nó cần phải có một người dương khí nặng nhất so với nó tương khắc, theo Liên Kiều nói cái xác đó là vì Cung cảnh sát xuất hiện nên mới phát sinh hiện tượng dị thường, điều này nói lên cái xác và Cung tiên sinh phát sinh cảm ứng, Thi Giáng và linh hồn không giống nhau, nó cần phải thu nạp một chút dương khí mới có thể thành công, cho nên tin chắc tối hôm đó là vì cái xác muốn hút lấy khí dương của Cung tiên sinh để hoàn tất quá trình thi hành Giáng Đầu Thuật một cách trọn vẹn thôi!’

Cung Quý Dương và Hoàng Phủ Ngạn Thương nhất thời sửng sốt, nhất là Hoàng Phủ Ngạn Thương, hắn rất cuộc cũng hiểu tại sao lúc này Mặc Di Nhiễm Dung lại hỏi giờ sinh của mình.

‘Đợi chút ...’ Cung Quý Dương bước lên, vẻ mặt nghi ngờ ...

‘Chủ của cái xác đó là sinh vào mười hai giờ trưa? Ban ngày ban mặt sinh ra nhất định phải là dương khí thịnh mới đúng chứ, thế nào ngược lại là một người sinh vào mười hai giờ đêm như tôi lại có dương khí mạnh chứ?’

Mặc Di Nhiễm Dung cười cười: ‘Giáng Đầu Thuật vốn là pháp thuật đi ngược lại với nguyên lý âm dương, cho nên một người thuộc dương hay thuộc âm còn phải xem anh ta có phải sinh ra vào ban ngày hay ban đêm, Cung tiên sinh sinh ra vào lúc dương khí thịnh nhất do đó đương nhiên có thể giúp tôi một tay, chỉ cần cái xác đó có phản ứng, tôi liền có thể thực hiện giải Giáng.’

Cung Quý Dương có chút suy tư sau đó hần gật đầu, hỏi tiếp: ‘Vậy cô cần tôi giúp gì?’

Mặc Di Nhiễm Dung lấy một cây nến đã chuẩn bị sẵn đưa đến trước mặt hắn ...

‘Đây là một cây nến có chứa bột từ xác con rết, chỉ cần đốt lên sau đó anh cầm trên tay, đi bên cạnh tôi, cái xác thấy nó tự nhiên sẽ có phản ứng!’

Cung Quý Dương tò mò nhìn cây nến, thấy quả thật bên trong cây nến có chút bột mịn, do đó nghi ngờ hỏi: ‘Bột này là từ xác con rết như em nói?’

Hắn rất tò mò, dùng bột nghiền từ xác côn trùng đây cũng là lần đầu tiên nghe thấy.

Mặc Di Nhiễm Dung rất nhẫn nại giải thích: ‘Thực ra đây không chỉ đơn giản là bột từ xác con rết mà bột này có nguồn gốc, trước tiên là dùng giấy tiền vàng bạc lấy từ một ngôi mộ cắt thành hình người, trên đó lại thoa thêm máu của thạch sùng, trên giấy còn phải viết ngày giờ sinh của xác chết, sau đó thoa thêm một ít thi dịch, còn cần nhện, rết và bò cạp nuôi dưỡng trong cơ thể người chết ba ngày ba đêm, khi chúng đã hút đủ dịch trong cái xác mới lấy ra, đốt lên, hòa cùng với miếng giấy tiền vàng bạc đã cắt thành hình người kia trộn lại, nghiền thành bột này!’

Cung Quý Dương cùng Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn nhau một cái, sau đó nuốt một ngụm nước bọt, thật quá ghê sợ đi!

Cầm cây nến đặc biệt trong tay, nét mặt của Cung Quý Dương cũng thay đổi, hắn hung hăng trừng mắt về phía Liên Kiều, nha đầu đáng chết, lại mang hắn đến đây làm chuyện này.

Mặc Di Nhiễm Dung đi phía trước cười cười: ‘Tối nay chỉ cần mượn thân thể của Cung tiên sinh một chút, tuy là rất mạo muội, nhưng cũng không còn cách nào khác!’

Còn một câu cuối cô không nói ra ... ai bảo anh là người sinh vào lúc dương khí thịnh nhất làm gì?

Cung Quý Dương nhượng mày: ‘Không đúng, sinh vào lúc dương khí thịnh nhất cũng không phải chỉ có một mình anh, nha đầu, em chắc cũng biết Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng sinh cùng lúc với anh đó, tại sao không kéo hắn đến mà lại tìm anh?’

Đôi mắt tím của Liên Kiều đảo một vòng, vẻ mặt cực kỳ giao hoạt ...

‘Hắn hử, chắc là còn đang còn ở dưới hố tìm cách trèo lên, cho dù trèo lên được thì cũng bị dán dính ở cửa xe, mấy chiêu đã dùng với anh toàn bộ đều dùng lại với hắn, hô hô ...’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe xong cũng toát mồ hôi, hắn lo lắng dùm cho anh trai mình.

Nhưng Mặc Di Nhiễm Dung nghe cô nói xong, trên mặt hơi có chút trách cứ ...

‘Em đó nha, sao lại nghịch ngợm như thế chứ, lại còn trêu vào người của tứ đại tài phiệt, lỡ như để cho ông nội biết được, người nhất định sẽ tức giận lắm, đến lúc đó xem em làm sao!’

Liên Kiều le lưỡi: ‘Ông nội làm sao biết được chứ, nếu như cái tên Hoàng Phủ Ngạn Tước kia dám đi báo cáo, em nhất định sẽ làm hắn càng thảm hơn!’

Mặc Di Nhiễm Dung nghe xong cũng vô lực lắc đầu.

Lúc này Cung Quý Dương cười một tiếng, dùng một ánh mắt kỳ quái nhìn Liên Kiều.

Liên Kiều bị hắn nhìn đến cảm thấy không tự nhiên, toàn thân nổi gai ốc, cô ấp úng hỏi: ‘Anh, anh sao lại cười kỳ lạ thế?’

Cung Quý Dương lười biếng tựa vào sofa ...

‘Liên Kiều, anh thật đau lòng chết đi được!’ Gương mặt anh tuấn của hắn xẹt qua một tia ủy khuất.

Liên Kiều không hiểu hỏi: ‘Anh đau lòng cái gì?’

‘Aiiii...’

Cung Quý Dương cố ý ai oán thở dài nói: ‘Anh đó, giúp em cũng không ít việc mà sau này anh còn phải làm quân sư cho em, còn em lại báo đáp anh như vậy, còn không đau lòng sao!’

Liên Kiều tính tình dứt khoát, làm sao chịu nổi người khác nói cô là người ba phải, cô bước vội lên, nín cánh tay của hắn: ‘Anh nói thử coi, em làm gì không phải với anh?’

Cung Quý Dương ngẩng đầu liếc cô một cái: ‘Cô cố ý chọn hôm nay để chỉnh cái tên Hoàng Phủ Ngạn Tước đó phải không?’

Liên Kiều nghe xong hơi sững sờ, rất không tự nhiên nói: ‘Chỉnh người thì chỉnh người, còn phải chọn ngày sao?’

Cung Quý Dương đứng dậy, vò vò đầu cô: ‘Em đó, mấy trò mèo này mà muốn qua mặt anh sao? Em chỉ là sợ cái tên Hoàng Phủ Ngạn Thương đó đêm nay tới đây sẽ nguy hiểm, giờ sinh của hân cũng là mười hai giờ đêm, điểm này chắc là em không khó tra được đâu há!’

Liên Kiều liếm liếm môi ... ‘Nhưng mà, nhưng mà em cảm thấy Hoàng Phủ Ngạn Thương quả thật không thông minh lạnh lợi như anh, có anh giúp đỡ em yên tâm hơn!’

‘Mồm mép quá!’ Cung Quý Dương quả thật khóc không được, cười cũng không xong.

Chương 38: Giải Giăng (1)

Tiếng chuông đồng hồ đã điểm một tiếng, Mặc Di Nhiễm Dung, Liên Kiều, Cung Quý Dương và Hoàng Phủ Ngạn Thương một đoàn người kéo nhau đến tòa nhà thực nghiệm, hiệu trưởng sớm đã đợi ở đó rất lâu, rõ ràng là vẻ mặt của ông vừa gấp gáp vừa bất an.

Khi ông nhìn thấy mấy người cùng xuất hiện trong màn đêm, nhất thời thở phào một tiếng, ông bước nhanh về phía trước, nhưng nhìn thấy người đi phía sau liền bị hù một cái ...

‘Cung tiên sinh, là ngài sao?’

Cung Quý Dương nhún nhún vai, hai tay khoanh lại, ‘Không có cách nào, tôi là bị ép đến đây làm thôi nhử!’

Hiệu trưởng nghe không hiểu hàm ý trong câu nói của hân, chỉ là không nghĩ ra tại sao một nhân vật quan trọng như hân lại tham gia vào cái sự kiện đáng sợ này, nhất thời sững sờ, sau đó lại thấy Liên Kiều tung tăng tiến lên kéo ông sang một bên ...

‘Được rồi hiệu trưởng, Cung tiên sinh sẽ không có việc gì đâu, có chị ở đây mà!’

‘Em, em ... Liên Kiều, em sao cũng đến đây?’ Hiệu trưởng càng chấn động hơn, trời ạ, hân rất không muốn có bất kỳ sinh viên nào của mình tham dự vào.

Mặc Di Nhiễm Dung bước lên nhàn nhạt nói một câu: ‘Em ấy là em gái tôi!’

Lúc này hiệu trưởng mới phản ứng lại kịp, nhìn thấy Liên Kiều quay sang mình làm cái mặt xấu, tức giận nói: ‘Liên Kiều, em cũng muốn tiến vào sao?’

‘Đương nhiên rồi ...’

‘Không, em ấy không vào!’ Mặc Di Nhiễm Dung kiên quyết ngắt lời Liên Kiều, ánh mắt hướng về phía Hoàng Phủ Ngạn Thương: ‘Giúp em chiếu cố Liên Kiều nhé!’

‘Nhiễm Dung, anh không thể ...’

‘Hoàng Phủ tiên sinh!’

Mặc Di Nhiễm Dung lần nữa ngắt lời hân: ‘Anh tối nay mặc áo sơ mi, tuyệt đối không thể đi đến gần tòa nhà thực nghiệm, bằng không bao nhiêu nỗ lực của em cũng bằng không, càng nghiêm trọng hơn là có khả năng liên lụy tới người khác, anh biết không?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn lại y phục trên người mình, chỉ còn cách vô lực lắc đầu.

Lúc này Liên Kiều mang vẻ mặt không tình nguyện bước lên, buồn bã hỏi: ‘Chị, em mặc áo màu đen mà, sao không cho em vào chứ?’

‘Ngoan ngoan nghe lời đi, đừng để chị phân tâm!’

Mặc Di Nhiễm Dung vỗ nhẹ lên mặt cô, lúc này cô thật sự không muốn người em gái này mạo hiểm, nhất là vì cô không tình thông Giáng Đầu Thuật.

Liên Kiều vẫn là chịu nghe lời, cô gật đầu nhưng trên gương mặt nhỏ nhắn lại có chút ủy khuất.

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn lại Cung Quý Dương đang đứng bên cạnh, nhàn nhạt nói: ‘Chúng ta vào đi!’

Cung Quý Dương ai oán kêu một tiếng, cảm giác như mình là một chiến sĩ sắp bước ra sa trường.

Tuy là mùa hè nhưng vừa bước vào tòa nhà phòng thực nghiệm, hai người vẫn cảm thấy một luồng khí lạnh rất rõ ràng, cửa thang máy đã mở ra, cảm giác lạnh lẽo dưới tầng hầm càng rõ rệt hơn.

‘Ồ đây cảm giác so với lần trước còn tệ hơn!’

Cung Quý Dương không còn vẻ bồn chồn như lúc đầu, gương mặt anh tuấn hơi cau lại, rất tập trung tinh thần.

Mặc Di Dung lấy la bàn ra, nhìn kim la bàn đang dao động không ngừng, cô gật đầu, nhỏ giọng nói: ‘Không sai, ở đây âm khí rất nặng, nếu như tối nay không thể giải quyết cái xác này vậy ngày mai trường đại học Hồng Kông sẽ xuất hiện thêm vài cái xác nữa.’

Cung Quý Dương không nói thêm gì, tuy hẳn xem không hiểu những dụng cụ kỳ lạ mà Mặc Di Nhiễm Dung sử dụng, nhưng đối với lời nói của cô thì hết sức tin tưởng.

Rất nhanh bọn họ đã đi đến đầu hành lang, bóng đèn cảm ứng trên đoạn hành lang dài tỏa ra một luồng ánh sáng lạnh lẽo, phía bên trái hành lang là từng phòng thực nghiệm nối tiếp nhau ...

‘Là căn phòng thực nghiệm thứ ba!’ Cung Quý Dương nhắc nhở cô.

Mặc Di Nhiễm Dung gật đầu, không chút sợ hãi bước qua, lấy ra chiếc chìa khóa mà hiệu trưởng sớm đã đưa cho cô, từ từ mở cửa ...

Ấp vào mặt là một luồng gió lạnh làm Mặc Di Nhiễm Dung không tự chủ được chau mày, hai người không nói thêm gì đi vào căn phòng, lần theo ánh sáng hắt ra từ hành lang, không khó nhìn thấy cái xác nằm trên chiếc giường cách cửa không xa!

‘Cung tiên sinh, anh đứng yên ở đây tuyệt đối không được động dẩy, em phải bày phương vị!’ Mặc Di Nhiễm Dung nhìn chung quanh một vòng xem xét hoàn cảnh.

Cung Quý Dương gật đầu.

Chỉ thấy Mặc Di Nhiễm Dung sớm đã lấy ra chiếc nến đã chuẩn bị sẵn, định hướng rõ tám phương vị gần cái xác, sau đó dùng giấy tiền vàng bạc đã cắt sẵn thành hình người chuẩn bị trước ra, dùng nó để châm nến.

‘Cung tiên sinh, cầm lấy cây nến này, lát nữa bất kể xảy ra chuyện gì cũng nhớ kỹ là không được ném chiếc nến đi!’ Cô dặn dò thật kỹ.

Cung Quý Dương gật đầu, cầm chắc cây nến.

Mặc Di Nhiễm Dung quay đầu lại, chỉ thấy cô miệng niệm niệm một câu, tay cũng phát lên, đột nhiên tất cả nến đều cháy lên, bao gồm cả ngọn nến trong tay Cung Quý Dương.

Trong lòng Cung Quý Dương không khỏi một trận kinh hãi, hẳn đang nghĩ Cung thị sau này có nên phát triển trong ngành giải trí, cũng đầu tư vào phim ảnh gì đó, giống như hôm nay vậy, y hệt như đóng phim.

Đang lúc suy nghĩ lung tung, chỉ nghe Mặc Di Nhiễm Dung bắt đầu niệm một câu khó hiểu, giống như đang niệm chú, sau đó tờ giấy tiền vàng bạc trước mặt cô bắt đầu cháy lên ...

Mặc Di Nhiễm Dung nhắm hai mắt lại, tập trung toàn bộ tinh thần, sau đó tờ giấy đang cháy khói bốc lên càng lúc càng lớn, khói lên càng lúc càng cao, bay về hướng cái xác.

Đúng lúc này bắt đầu có chuyện khác thường phát sinh, chỉ thấy cái xác vốn đang nằm giống như bị điện giật cảm ứng dẩy, đột ngột kinh động một chút, sau đó bắt đầu ngồi dậy.

Cung Quý Dương trừng mắt, ai ngờ cũng cùng lúc đó cái xác cũng nhìn về phía hắn ...

Cái xác này không có chút hiện tượng phân hủy gì cả, vẫn giữ nguyên hiện trạng như lúc vừa mới nhảy lầu, càng đáng sợ hơn là một bên mặt đã bị phá hủy, máu thịt lẫn lộn, hai con mắt vì vậy trở nên không đối xứng nhau.

Chương 39: Giải Giáng (2)

Cung Quý Dương nuốt một ngụm nước bọt hấn hạ cây nến xuống gần ngực, tuy hấn không nhìn thấy cái xác đang nhìn cái gì trên người ình, nhưng bị một quái vật như vậy nhìn quả thật là một chuyện không thoải mái gì.

Hấn nhìn sang Mặc Di Nhiễm Dung, cô vẫn ngồi giữa vòng đèn cầy như cũ, trong miệng vẫn không ngừng niệm niệm, cái hình người bằng giấy vàng bạc vẫn đang không ngừng bay phấp phới, mùi khói càng lúc càng nồng.

Cái xác đã hoàn toàn đứng dậy, giống như một cái xác biết đi từ từ hướng về phía trước, không gian rộng lớn tràn đầy bầu không khí quỷ dị.

Giống như cảm giác được sự tồn tại của lửa nến, cái xác bắt đầu từng bước từng bước hướng về phía Mặc Di Nhiễm Dung bước đến, mỗi một bước đi trên đất đều lưu lại một dấu máu ...

Cung Quý Dương thấy tình hình như vậy, rất muốn lên tiếng nhắc nhở Mặc Di Nhiễm Dung nhưng thấy cô vẫn ngồi yên giữa vòng nến không chút động đậy cũng yên lặng mà xem biến hóa, sợ bản thân mình sơ suất lên tiếng làm loạn hành động của cô.

Thi thể phát ra một tiếng kêu giống như tiếng gầm của dã thú, đang lúc nó đến gần đám nến, đột nhiên toàn thân nó như bị lửa thiêu vội vàng nhảy ra, sau đó lại phát ra một tiếng kêu phẫn nộ nữa.

Thấy không thể tiến đến gần cô gái đang ngồi giữa vòng nến, cái xác bắt đầu có động tác khác, nó quay một vòng, sau đó hướng mặt về phía Cung Quý Dương.

Trời ơi, nó muốn qua đây sao?

Cung Quý Dương sững sờ, quả như dự đoán, cái xác đó như có tâm linh cảm ứng với hấn, từng bước từng bước đi về phía hấn.

Con quái vật này!

Cách đó không xa, Cung Quý Dương liền nhìn thấy rất rõ ràng cái xác này đáng sợ bao nhiêu, thi thể hấn cũng xem không ít rồi, cũng đã từng nhìn thấy người sống trở thành người chết, nhưng tình huống như hôm nay cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Cái xác như ngửi được mùi của người sống, nó gầm lên một tiếng sau đó đưa bàn tay đầy máu thịt nhắm về hướng Cung Quý Dương chộp tới ...

Dựa vào thân thủ của Cung Quý Dương, thoát khỏi thi thể này hoàn toàn không có vấn đề gì, chẳng qua hấn đột nhiên nhớ lại Mặc Di Nhiễm Dung vừa dặn dò lúc nãy, không được động đậy, cũng không được bỏ ngọn nến.

Trong lòng hấn không khỏi than thầm một tiếng, trời ơi, như vậy thật là quá dày vò người rồi, hấn hình như đã ngửi thấy mùi xác chết quanh quẩn ...

Hình người bằng giấy đang bay lượn trên đầu xác chết càng lúc càng quay nhanh hơn, đang lúc cái xác sắp có một hành động tiếp theo, chỉ thấy từ phía Mặc Di Nhiễm Dung bay đến một đám giống như là đinh sắt, không nghiêng không lệch xuyên thẳng vào cái xác.

Cái xác phát ra một tiếng kêu thảm, sau đó quay đầu nhìn về phía Mặc Di Nhiễm Dung, giống như rất tức giận, đang lúc cái xác nhe răng nhắm về hướng Cung Quý Dương, chợt nghe Mặc Di kêu một tiếng quái lạ ...

‘Giải!’

Hình nhân bằng giấy đang quay trên đầu của cái xác ngừng chuyển động, sau đó một luồng khói giống như bị hút về phía đan điền (bụng dưới) của cái xác, sau đó một ngọn nến bay qua thiêu lấy cả cái xác.

Cái xác rầm rầm ngã xuống, không động đậy nữa, cháy như một cái xác bình thường ...

Tình huống phát sinh trong mấy giây ngắn ngủi làm cho Cung Quý Dương quả thật hiểu biết thêm không ít, quả thật là quá đặc sắc rồi.

Nhưng cái xác này ...

Mặc Di Nhiễm Dung đứng lên, thổi tắt các cây nến, chỉ còn giữ lại một cây nến để chiếu sáng, cô đi đến bên cạnh Cung Quý Dương, thấp giọng nói: ‘Cung Quý Dương, cực khổ cho anh!’

Cung Quý Dương chỉ tay vào cái xác: ‘Cái này ... giải quyết chưa?’

‘Ân, giải quyết rồi, nó hiện giờ cũng giống như một cái xác bình thường!’

Mặc Di Nhiễm Dung rõ ràng rất mệt mỏi nhưng nhìn ngọn lửa trên cái xác đang từ từ tắt đi, cô thở phào một hơi.

‘Tiếp theo chúng ta phải làm gì?’ Cung Quý Dương không hoang mang hỏi.

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn về phía Cung Quý Dương, trong mắt xẹt qua một tia tán thưởng ...

‘Người của tứ đại tài phiệt quả nhiên là không đơn giản, tuy là trong hoàn cảnh như vậy cũng có thể ung dung đối diện, lúc cái xác vừa nảy đi về phía anh, nếu như anh lên tiếng nói vậy thì những gì tôi làm thành công đã trắng rồi, cũng may anh trấn tĩnh được mới tránh được một tràng kiếp nạn!’

Cung Quý Dương nghe xong trong lòng cũng thầm cảm thấy may mắn, cũng may lúc này mình không lên tiếng.

Mặc Di Nhiễm Dung cúi người xuống bên cạnh cái xác, cẩn thận quan sát sau đó gật đầu ...

‘Được rồi, Cung tiên sinh, công việc của chúng ta hoàn thành rồi, tiếp theo nên giao cho cảnh sát xử lý thôi, cái xác này không thể đi hại người nữa rồi!’

Cung Quý Dương cũng nhìn cái xác, có chút suy nghĩ: ‘Sao lại như vậy? Nhưng rốt cuộc là ai thi hành Giáng Đầu Thuật trên cái xác này?’

Mặc Di Nhiễm Dung thở dài một hơi, lắc đầu: ‘Tạm thời còn chưa tra ra được, những gì chúng ta có thể làm chỉ là chờ đợi!’

Hai người sau đó rời khỏi tòa nhà thực nghiệm.

Làn gió đêm kéo tất cả trở về hiện thực, khi thấy hai người xuất hiện trong màn đêm, mấy người này giờ vẫn luôn chờ ở bên ngoài đồng thời bước lên.

‘Thế nào rồi?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương không khó nhận ra sự mệt mỏi trên mặt Mặc Di Nhiễm Dung, hần quan tâm hỏi.

Hiệu trưởng cũng bước vội lên: ‘Mặc Di tiểu thư, xin hỏi cái xác ...’

Giọng Mặc Di Nhiễm Dung có chút yếu ớt: ‘Tất cả đều giải quyết xong rồi, ngày mai giao cái xác cho cảnh sát là được rồi!’

Hiệu trưởng nghe xong trên mặt liền lộ ra vẻ kích động ...

‘Cám ơn cô, Mặc Di tiểu thư, cám ơn!’

Mặc Di Nhiễm Dung xua xua tay, lại nhìn thấy Liên Kiều vẻ mặt không vui.

‘Em, sao vậy?’

Liên Kiều chu môi đi đến, không trả lời câu hỏi của cô mà quan tâm hỏi: ‘Chị, chị cũng đã tiêu hao không ít thể lực rồi? Hoàng Phủ tiên sinh ...’

Cô quay sang Hoàng Phủ Ngạn Thương: ‘Giải Giáng không giống như hạ Giáng, chị phải tiêu hao gấp đôi thể lực để giải Giáng cho nên xin anh giúp tôi chăm sóc chị ấy thật tốt!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương lúc này mới hiểu, hần vội ôm Mặc Di Nhiễm Dung vào lòng, đau lòng thì thầm: ‘Chúng ta về khách sạn đi, em phải nghỉ ngơi thật tốt mới được!’

Chương 40: Quyết định của Liên Kiều

Mặc Di Nhiễm Dung gật đầu, để mặc hần ôm vào lòng.

Đợi tất mọi người rời đi xong, Liên Kiều mới thở dài một hơi.

‘Nói đi nha đầu, có chuyện gì?’

Cung Quý Dương vừa nhìn đã hiểu Liên Kiều có chuyện, hần nhàn nhã dựa vào một thân cây.

Liên Kiều vẻ mặt tò mò nhìn Cung Quý Dương ...

‘Này, sao anh biết là em có chuyện tìm anh vậy?’

Cung Quý Dương cười khở một tiếng: ‘Em đợi mọi người đi hết rồi chỉ lưu lại mình anh, không khó nhận ra em có chuyện tìm anh rồi!’

Liên Kiều dùng ánh mắt cực kỳ sùng bái nhìn Cung Quý Dương, sau đó mới nói: ‘Em quả thật không tìm lầm người!’

Cung Quý Dương nhún nhún vai, thấy bộ dáng này của Liên Kiều hần rất muốn cười nhưng cố nhịn lại.

‘Nói đi, có chuyện gì?’

Gương mặt đang tươi cười của Liên Kiều nghe câu này chợt trở nên u ám, cô chu môi: ‘Lúc nãyem nghe anh Ngạn Thương tiếp một cú điện thoại, thì ra là do cái người ở dưới hố gọi đến, hần nói ... hần nói bên Mỹ có chuyện gấp cần phải xử lý cho nên đã trở về Mỹ rồi!’

Lời của Liên Kiều làm cho Cung Quý Dương như rơi vào một tầng mây mù, “cái người ở dưới hố”?

‘Em đang nói tới ... Hoàng Phủ Ngạn Tước?’

‘Àn, hần về Mỹ rồi!’ Giọng Liên Kiều buồn bã nói.

Cung Quý Dương cười ha hả: ‘Hần về Mỹ cũng bình thường thôi mà, chẳng lẽ muốn hần vĩnh viễn lưu lại Hồng Kông với em sao?’

Liên Kiều chun môi, không nói gì, chỉ buồn bực không vui dựa người vào thân cây, đôi chân nhỏ không ngừng nghịch nghịch mấy viên sỏi dưới chân.

Thấy cô như vậy, Cung Quý Dương hoàn toàn hiểu rõ, hần bước lên tay vỗ vỗ lên vai cô nói: ‘Em có phải là không nhớ xa cái tên đó không?’

Liên Kiều nghe xong ngẩng đầu lên nhìn hần, sau đó như suy nghĩ gì đó, nói: ‘Ai mà không nhớ chứ? Chỉ là hần vội vàng bỏ đi như vậy thì dễ dàng cho hần quá rồi, hừm!’

‘Ồ ...’

Cung Quý Dương dài giọng, ‘Vậy anh hiểu rồi, em muốn anh giúp em thế nào?’

‘Chưa nghĩ ra!’ Liên Kiều rõ ràng là rất buồn, nhưng lại rất nhanh trở lại vẻ bực dọc nói: ‘Dù sao cũng không thể để hần rời đi thông dong như vậy, vậy làm sao giải được mối hận trong lòng em!’

Cung Quý Dương thu hết phản ứng của cô vào mắt, nha đầu này rõ ràng đã bắt đầu có tình cảm với Hoàng Phủ Ngạn Tước, đáng tiếc là rõ ràng cô không biết điểm này, mà chắc là Hoàng Phủ Ngạn Tước tên đó càng không biết.

Cái gì gọi là bạn tốt chứ, bạn tốt thì nên nhân lúc thấy bạn mình mơ hồ không rõ đẩy hần ra khỏi sương mù, ha ha, Cung Quý Dương hần trước giờ rất thích làm những chuyện tốt như vậy.

‘Liên Kiều, anh lại có một ý kiến rất hay!’ Cung Quý Dương nhướng mày, cười xấu xa nói.

Mắt Liên Kiều liền sáng lên, cực kỳ “chân chó” chạy đến bên hần, níu tay áo hần.

‘Có ý gì, nói mau đi!’

Cung Quý Dương cười ha hả, ‘Theo anh được biết, bọn em sắp được nghỉ rồi phải không?’

‘Phải đó, mấy hôm nữa là nghỉ hè rồi!’ Liên Kiều nghiêng đầu ngẫm nghĩ rồi trả lời hần.

‘Anh cũng phải xử lý một số chuyện của công ty con ở Hồng Kông, cũng phải mất mấy ngày, đợi xử lý xong công việc, em theo anh về Mỹ đi!’ Cung Quý Dương thẳng thắn nói.

‘Theo anh về Mỹ?’ Liên Kiều nhất thời chưa phản ứng kịp.

‘Đúng vậy, em không phải cảm thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước đi nhanh như vậy thì khó mà giải được mối hận trong lòng sao? Cho nên anh dẫn em qua Mỹ đến nhà Hoàng Phủ, nhưng mà ...’

Cung Quý Dương đột nhiên nói một câu rất bí ẩn: ‘Đến Mỹ rồi em nhất định phải nghe lời anh, anh nói cái gì em tuyệt đối không được phản đối, hiểu không?’

Liên Kiều bĩu môi, đôi mắt màu tím đảo một vòng, qua nửa ngày mới trả lời: ‘Sao anh nói bí mật vậy?’

‘Vậy là em đồng ý hay không? Đây chắc là cơ hội duy nhất để chỉnh cái tên Hoàng Phủ Ngạn Tước kia đó nha!’ Cung Quý Dương không ngừng dụ dỗ cô.

Liên Kiều không cần suy nghĩ, vội vàng gật đầu sau đó quay lưng đi.

‘Này, lời anh nói em nghe hết chưa? Chạy đi đâu vậy?’ Cung Quý Dương vung tay kéo cô lại.

‘Em đi đặt khách sạn, chẳng lẽ đến Mỹ anh muốn em ngủ ngoài đường sao?’ Liên Kiều suy nghĩ rất chu đáo, trong lòng đã sớm coi chuyến đi này là một chuyến du lịch rồi.

Cung Quý Dương cười càng “hiền lành” hơn, hẩn nghe xong lắc đầu: ‘Không cần, em không cần đặt khách sạn làm gì, bởi vì đến lúc đó em trực tiếp vào ở “Hoàng Phủ”!’

‘“Hoàng Phủ”? Oa, Cung Quý Dương anh cũng nổ quá ha, là “Hoàng Phủ” của ai? Có phải là của vị vương gia nào không? Hay là của vị hoàng đế nào?’

Thấy Liên Kiều rõ ràng là hiểu lầm ý mình, Cung Quý Dương suýt nữa hộc máu ...

‘Liên Kiều, “Hoàng Phủ” này có nghĩa là biệt thự của nhà Hoàng Phủ, là em ... đến Mỹ rồi sẽ ở trong nhà của Hoàng Phủ Ngạn Tước!’ Hẩn từng câu từng chữ giải thích rõ ràng.

Ách?

Liên Kiều đứng sững tại chỗ, nửa ngày cũng không nói nổi một câu.

Trong chiếc giường rộng rãi thoải mái ở khách sạn, ánh trăng dịu dàng soi lên gương mặt xinh đẹp của Mặc Di Nhiễm Dung, sau khi Hoàng Phủ Ngạn Thương đưa cô trở lại khách sạn, cô mệt đến nỗi lập tức ngủ say, lúc này đây cô giống như công chúa đang ngủ, yên tĩnh nằm trên giường.

Hoàng Phủ Ngạn Thương không có rời đi, hẩn cũng ngồi yên tĩnh ngắm cô, ánh mắt dần dần trở nên thâm thúy, ngón tay thon dài quyến luyến vuốt ve khuôn mặt cô, trên gương mặt tuần dật không dấu được một tia thâm tình.

‘Nhiễm Dung, bất kể là em có đồng ý hay không, sau khi anh gặp em thì đã không định buông tay, hiểu cho anh ...’

Hẩn thì thầm, không ngăn được lòng mình cúi người xuống, môi mỏng khẽ thiếp lên đôi môi anh đào của cô, dịu dàng nói: ‘Anh yêu em ...’

Ánh trăng cùng ánh sao lấp lánh trên bầu trời, lặng lẽ soi lên bóng người xinh đẹp trong phòng.

Phản hay sắp đến rồi, chờ xem chờ xem ...

18. Quyển 4 - Chương 01-05

Spoil: Phần hay đến rùi đây, cẩn thận kéo cười té ghế

Quyển 4: Yêu tình đến nhà

Chương 1: Gia tộc Hoàng Phủ (1)

Có lúc tình yêu là không hẹn mà gặp số mệnh như một nhà thiết kết, thiết kế ối một tình yêu cứ như vậy, nhàn nhạt mà có chút ngọt ngào ...

Trong phòng họp dành cho quản lý cấp cao của Hoàng Phủ tài phiệt, Mỹ.

Trong phòng hội nghị bầu không khí vô cùng khẩn trương và bận rộn, một buổi sáng Hoàng Phủ Ngạn Tước liên tục mở ba cuộc họp, trên cơ bản là bận đến không còn một chút thời gian nghỉ ngơi.

Về mặt công việc, hẳn trước giờ nổi tiếng là không chút sơ sài, điểm này tất cả nhân viên và đối tác đều biết, bởi vậy lúc làm việc cả Hoàng Phủ tài phiệt đều giống như chiến trường.

Trong phòng hội nghị, các nhân viên cấp cao liên tục báo cáo tình trạng nghiệp vụ thuộc bộ phận của mình, từ con số đều chính xác đến tuyệt đối mà Hoàng Phủ Ngạn Tước một thân tây trang điềm tĩnh ngồi trên ghế chủ tọa, trên gương mặt vừa mang nét tao nhã trời sinh vừa mang nét sắc sảo của một người đàn ông thành đạt.

‘Hoàng Phủ tiên sinh, ngài hiện giờ đang xem là báo cáo nghiệp vụ của bộ phận Hồng Kông, ở Hồng Kông tổng cộng có mười ba công ty con độc lập, các công ty này ...’

Một vị chủ quản đang chỉ về phía màn hình lớn đồng thời giả thích về các biểu đồ phân tích và số liệu.

Những lời phía sau Hoàng Phủ Ngạn Tước cơ bản là không nghe vào tai, đây quả là rất ngoại lệ, “Hồng Kông” hai chữ này giống như một con côn trùng nhỏ lọt vừa vào đầu hẳn liền liên tục khuấy động ...

Không biết nha đầu đó bây giờ ra sao? Hẳn không lời từ biệt mà đi như vậy cô sẽ có phản ứng thế nào? Có phải là rất hận mình không? Hay là ... hay là nhớ đến mình?

Nghĩ đến đây Hoàng Phủ Ngạn Tước khẽ cười khổ, xem ra mình bận đến điên rồi, thế nào lại cho rằng nha đầu đó sẽ nhớ đến mình chứ? Liên Kiều cô nhóc này còn mong mình biến mất không kịp nữa là.

Nhớ đến ngày cuối cùng ở Hồng Kông hẳn quả thật ý muốn giết người cũng có, không ngờ nha đầu đó thật sự ra tay nhanh như vậy, chẳng những kịp đào cái hố lớn như vậy, khiến hẳn quả thật mất hết sức chín trâu hai hổ mới leo lên được, lúc chuẩn bị lái xe lại tuyệt vọng phát hiện ra trên cánh cửa xe không biết từ lúc nào lại bôi sẵn keo cường lực, làm hại một tay của hẳn bị dán vào cửa xe không cách nào gỡ ra được ...

Mấy chiêu cô nhóc dùng để đối phó với Cung Quý Dương đều sử dụng lại trên người hẳn, chỉ là ...

Cung Quý Dương là thiên tài về cơ khí, hẳn thì không phải, Cung Quý Dương có thể dùng dụng cụ đơn giản để tháo rời cửa xe nhưng hẳn thì không làm được, nghĩ đến đó hẳn chỉ hận không thể bắt được nha đầu kia lại, hung hăng đánh ột trận.

Không còn cách nào, hẳn chỉ có thể gọi điện thoại kêu người đến giúp, nghĩ đến hẳn đường đường là tổng tài của Hoàng Phủ tài phiệt lại bị rơi vào tình huống khó xử như vậy, vừa hay tổng công ty bên Mỹ báo có một vài hội nghị khẩn cấp cần hẳn có mặt cho nên liền trong đêm đó bay trở về Mỹ.

Chỉ là nổi tức giận trong lòng vẫn chưa tan.

Nha đầu đáng chết này, tuổi không có bao nhiêu nhưng trò quỷ thì lại rất nhiều!

Vị chủ quản đang báo cáo đột nhiên nhìn thấy bên môi vị tổng tài đáng kính treo một nụ cười khổ ... đợi một chút? Là cười khổ. Ông ta nhất thời trợn mắt, mà không chỉ ông ta, tất cả các vị quản lý cấp cao tham gia buổi họp đó cũng dồn sự chú ý vào tổng tài, thần thái này quả thực khiến cho phần lớn bọn họ kinh hãi.

Trời ạ, biểu tình này của tổng tài là như thế nào?

Vị chủ quản gian nan nuốt một ngụm nước bọt ... chẳng lẽ là trên báo cáo có gì sai sót sao? Không phải chứ?

‘Ách, cái đó ... Hoàng Phủ tiên sinh, mấy số liệu này tôi đã kiểm tra rất nhiều lần, chắc là không có sai sót gì ...’ Ông cẩn trọng nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc này mới phản ứng lại, hần nhìn lướt qua biểu tình kinh ngạc của mọi người, lại nhìn về vị chủ quản đang lo lắng kia, khôi phục lại vẻ điềm tĩnh như cũ, nói: ‘Được rồi, tiếp tục!’

Vị chủ quản lúc này mới yên tâm đỉnh đạc báo cáo ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước trong lòng chợt thấy rất buồn cười, trong lúc họp mà xuất thần như vậy đây cũng là lần đầu tiên kể từ khi hần tiếp nhận Hoàng Phủ tài phiệt, không ngờ hôm nay lại phạm phải sai lầm cơ bản như vậy.

Tập trung tinh thần quay về với công việc, Hoàng Phủ Ngạn Tước lại không biết rằng, lúc này đây, ở nhà mình – “Hoàng Phủ” đang diễn ra một màn khiến hần cả đời khó quên ...

‘Cái gì? Quý Dương, con nói ... con nói đều là thật cả chứ?’

Trong phòng khách chính của Hoàng Phủ, một người phụ nữ đang cực kỳ kích động nắm lấy tay Cung Quý Dương, cao giọng hỏi, mà bên cạnh bà còn tụ tập rất nhiều người của gia tộc Hoàng Phủ.

Nếu so sánh với ba nhà tài phiệt kia, nhà Hoàng Phủ quả thật có thể gọi là “gia tộc”, ví dụ như Lăng thị, chỉ có Lăng Thiếu Đường và Lăng Thiếu Dịch hai anh em, còn Cung thị thì chỉ có một mình Cung Quý Dương là con độc nhất, riêng Lãnh thị thì tương đối nhiều hơn, có Lãnh Thiên Dục, Lãnh Thiên Hy và Lãnh Tang Thanh ba người.

Còn gia tộc Hoàng Phủ thì không giống, ngoại trừ con trưởng là Hoàng Phủ Ngạn Tước, lại đến con thứ Hoàng Phủ Ngự và Hoàng Phủ Ngạn Đình, tiếp đó là con gái lớn Hoàng Phủ Ngưng và thứ nữ Hoàng Phủ Anh, còn có một người con trai giống như có thâm thù địa hận với cha mình, Hoàng Phủ Ngạn Thương, tổng cộng có sáu anh chị em, cộng thêm hai người già, chính là cha mẹ của họ ... Hoàng Phủ Ngự Phong và Triển Sơ Dung, có thể nói là nhân tài vô số.

Chỉ là, ngay lúc này đây bọn họ đều cực kỳ đồng lòng nhìn về phía Cung Quý Dương đang lười nhác dựa vào ghế sofa, trên mặt đầy vẻ tò mò.

‘Ai, bác gái, bác muốn con nói bao nhiêu lần nữa đây, là thật đó, Ngạn Tước lần này quả thật rất quá đáng, người ta còn là con gái chưa gả ra cửa nhà, vậy mà đem con người ta ... khi dễ, Liên Kiều tuy là con dâu mà lúc đầu các bác lựa chọn, lần này thì tốt rồi, bây giờ đã khóc sắp hết cả nước mắt rồi, con nhìn thấy quả thật cũng không nhẫn tâm!’

Cung Quý Dương uống một ngụm trà, vẻ mặt đầy thương cảm, rất giống như người trong giang hồ thấy chuyện bất bình vậy.

Tất cả mọi người đều nhìn nhau, anh nhìn tôi tôi nhìn anh, nhất thời đều xôn xao cả lên.

Sáng sớm hôm nay khi Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa ra khỏi cửa, Cung Quý Dương đã đường hoàng bước vào “Hoàng Phủ”, chặn lại hết mấy anh em nhà Hoàng Phủ đang chuẩn bị đi công ty, lại mời cả lão gia tử Hoàng Phủ Ngự Phong và lão phu nhân Triển Sơ Dung đều mời ra, sống động miêu tả lại toàn bộ hành vi của Hoàng Phủ Ngạn Tước trong chuyến đi đến Hồng Kông lần này.

Không nghe thì không sao, nghe xong liền sợ hết hồn!

Chương 2: Gia tộc Hoàng Phủ (2)

Nghe lời miêu tả “sinh động” của Cung Quý Dương, bọn họ mới biết con trai mình lại ở Hồng Kông gây ra một trận kinh thiên động địa, quấy khốc thần sầu như thế.

Kuching, cũng là “Liên Kiều” theo lời Cung Quý Dương, tuy bọn họ không biết tại sao một cô nhóc lại chọn ình cái tên như vậy nhưng bọn họ cũng biết cô là đứa cháu của hoàng thất Mã Lai mà nhà Hoàng Phủ đã chọn trúng, rất lâu trước đây, lão gia nhà Hoàng Phủ và vương thất Mã Lai quen biết nhau, muốn tổ chức một cuộc hôn nhân tài chính và chính trị, hy vọng người thừa kế của Hoàng Phủ tài phiệt – Hoàng Phủ Ngạn Tước có thể cưới Kuching vào cửa, chuyện này đối với hai bên mà nói chỉ có trăm lợi không hại, nào ngờ Hoàng Phủ Ngạn Tước căn bản là không có ý muốn kết hôn, đối với cuộc hôn nhân này thoái thác hết lần này đến lần khác.

Nhưng hôm nay Cung Quý Dương lại chạy đến cho bọn họ biết một tin tức động trời!

Đó chính là mấy ngày trước chuyện Hoàng Phủ Ngạn Tước đến công ty con ở Hồng Kông công tác chỉ là mượn cớ, cái chính là đi gặp Kuching đang học ở đại học Hồng Kông, cũng chính là Liên Kiều. Càng làm người ta kinh ngạc hơn là, hán lại nhân một lần say rượu mà ... cưỡng bạo cháu gái của vương thất nhà người ta.

Càng quan trọng hơn là, Hoàng Phủ Ngạn Tước sau khi xảy ra chuyện rồi lại bỏ cửa chạy lấy người, đem cháu nhà người ta ăn sạch sẽ rồi phủi mông bỏ đi.

‘Aiiii...’ Lúc này Cung Quý Dương lại thở dài một tiếng ...

Tất cả mọi người tưởng hán sắp nói điều gì, toàn bộ sự chú ý đều tập trung trên người hán, nào ngờ, hán chỉ cúi người, nhắc ly trà lên, thông thả nhấp một ngụm.

‘Ta hỏi con, Quý Dương, sau đó thì sao? Còn Liên Kiều đâu?’

Ngay cả Hoàng Phủ Ngự Phong cũng không nhịn nổi nữa, ông vội vàng bắt lấy ly trà trên tay Cung Quý Dương đặt xuống, gấp gáp hỏi.

‘Phải đó phải đó, Liên Kiều bây giờ ở đâu? Cô ấy thế nào rồi? Nói thật lòng, ta chỉ thấy hình của con bé đó, quả thật xinh đẹp vô cùng, nếu như Ngạn Tước đã khi dễ con bé, ta nhất định sẽ khiến nó chịu trách nhiệm đến cùng!’ Triển Sơ Dung cũng kéo tay Cung Quý Dương nói.

Cung Quý Dương cố nhịn cười, đường hoàng ỏi: ‘Cũng có thể là ông Trời có mắt, để con lúc ở Hồng Kông cũng quen biết được Liên Kiều, cho nên những hành vi xấu xa của Ngạn Tước con cũng có thể xem như người làm chứng, ồ, Liên Kiều đã bị con dẫn đến Mỹ rồi. Ngạn Tước lần này cũng rất quá đáng, Liên Kiều chỉ mới có hai mươi tuổi, cô ấy thì biết gì đâu, chỉ đơn thuần như một trang giấy trắng. Tuy nói rằng Ngạn Tước lúc đó uống say, nhưng ai mà biết hán có phải không cần thận lưu lại cho Liên Kiều cái gì không?’

Mọi người ... hít một luồng khí lạnh ...

‘Anh Quý Dương, ý anh là anh trai em, anh ấy không chừng đã làm cho Liên Kiều ...’

Lão nhị Hoàng Phủ Ngạn Đình có gương mặt anh tuấn khá giống với Hoàng Phủ Ngạn Tước, hán trợn mắt nhìn Cung Quý Dương.

‘Đúng vậy!’

Cung Quý Dương nhìn một vòng mọi người xung quanh, sau đó nói với Triển Sơ Dung: ‘Nếu như lúc đó Ngạn Tước thật không cẩn thận, vậy bây giờ Liên Kiều có cốt nhục của nhà Hoàng Phủ cũng đâu phải chuyện kỳ lạ gì!’

Triển Sơ Dung nghe câu này, thân thể không khỏi run lên, từ làn da của bà có thể nhìn ra sự bảo dưỡng kỹ càng, nhưng cũng có thể nhận ra vốn là một phụ nữ xinh đẹp, đương nhiên cũng là một người mẹ hiền, nghe qua lời suy đoán to gan của Cung Quý Dương, bà càng kích động, đứng dậy nói ...

‘Nếu vậy ... nếu vậy thì quá tốt rồi, em quả thật là cuối cùng đã chờ được, Ngự Phong, anh nói có phải không?’ Bà nhìn về phía chồng mình, gấp gáp nói.

‘Không sai, Ngạn Tước cái đứa hồ đồ này quả thật làm ra việc quá sai lầm rồi, có ý với người ta mà lại dùng thủ đoạn như vậy, đều đã sắp ba mươi tuổi rồi, sao lại làm việc giống trẻ con không suy nghĩ chút nào hết. Lần này nhất định phải hoàn thành hôn sự của hai chúng nó. Không muốn kết hôn cũng phải trối lại đem vào nhà thờ kết hôn cho ta!’

Hoàng Phủ Ngự Phong cũng đứng dậy, tuy tuổi đã cao nhưng cái loại bá khí và phong độ của năm đó lẫn lộn thương trường vẫn còn nguyên không giảm!

Lúc này Hoàng Phủ Ngưng về mặt đầy hoài nghi ngăn lại sự kích động của cha mẹ mình ...

‘Con cứ cảm giác chuyện này rất có vấn đề, anh trai con trước giờ làm việc rất có chừng mực, sao lại làm ra chuyện như vậy được? Anh Quý Dương, anh cũng nói là lúc đó anh trai uống say, người uống say rồi làm sao lại còn nghĩ tới mấy chuyện đó được chứ?’

‘Aiii..., em gái của anh, vậy là em không hiểu rồi, đàn ông đều biết dùng “say rượu” cái cớ này để làm ra mấy chuyện như vậy, hơn nữa từ lượng của anh trai trước giờ rất tốt, sao lại uống say được, nói không chừng thật sự là mượn rượu làm bậy đó!’ Hoàng Phủ Ngạn Đình cười rất “lưu manh” nói.

‘Không sai, ta cũng không tin cái tên tiểu tử thôi kia thật sự uống say!’ Hoàng Phủ Ngự Phong cũng đồng tình với lời của con thứ hai.

Em út Hoàng Phủ Anh bước lên trước, cẩn trọng hỏi Cung Quý Dương ...

‘Anh Quý Dương, anh nói đều là sự thật sao? Ngạn Tước ca ca thật sự làm vậy sao?’ Giọng cô rất yếu ớt, giống như một con búp bê.

Cung Quý Dương đưa tay vỗ vỗ đầu cô, “Anh Anh, anh biết em rất sùng bái Ngạn Tước ca ca của em, nhưng mà, hấn quả thật đã làm ra chuyện này!”

Hoàng Phủ Anh nghe xong, ánh mắt cũng ảm đạm, rất lâu sau cô bé mới thì thào: ‘Nói vậy là sau này Ngạn Tước ca ca sẽ thương người khác, không còn thương em nữa ...’

‘Con nha, thật là nha đầu ngốc!’

Triển Sơ Dung kéo Hoàng Phủ Anh đến bên cạnh mình, sủng nịch nói: ‘Anh hai con đương nhiên là vẫn thương con rồi, chỉ là, nó là con trai trưởng trong nhà, cưới vợ sinh con là trách nhiệm, chẳng lẽ con không muốn thấy anh hai con có một gia đình hạnh phúc sao?’

‘Ấn ...’ Hoàng Phủ Anh miễn cưỡng cười, gật đầu.

‘Vậy mới ngoan chứ!’ Triển Sơ Dung cũng cười.

‘Cắt ...’

Hoàng Phủ Ngưng liếc nhìn em gái, giọng trào phúng nói: ‘Thế nào? Chẳng lẽ em còn muốn anh hai theo em suốt đời sao? Em chỉ là em gái thôi, chứ không phải vợ ...’

‘Tiểu Ngưng!’

Hoàng Phủ Ngự Phong giọng sắc bén nói: ‘Không được phép nói năng lộn xộn với em gái, còn nói nữa, ta phạt con ở trong phòng sách một tuần không được ra ngoài!’

‘Hừm’ Hoàng Phủ Ngưng tức tối xụ mặt đùng đùng đi lên lầu, bỏ lại Hoàng Phủ Anh mặt đầy ủy khuất.

‘Được rồi được rồi ...’ Triển Sơ Dung vội vàng lên tiếng, ánh mắt quay sang Cung Quý Dương: ‘Quý Dương, bây giờ quan trọng nhất là đón Liên Kiều qua đây, mau dẫn ta và bác trai con đi đi!’

Cung Quý Dương rõ ràng là đối với một màn kia không lạ gì, hấn đứng dậy lười biếng đuổi người nói: ‘Được, đi theo con đi!’

Một đoàn người vội vàng theo sau lưng Cung Quý Dương ...

Chương 3: Gia tộc Hoàng Phủ (3)

Liên Kiều cuối cùng cũng hiểu được ý nghĩa của câu “người đồng thể mạnh”, khi cô còn chưa tỉnh ngủ đã bị một đoàn người xông vào sau đó ép cô lên xe, một loạt động tác như vậy khiến cô từ cơn buồn ngủ mê mang tỉnh lại.

Rất rõ ràng đây là một chiếc xe hết sức sang trọng mà còn là bản đặc biệt, khi chiếc xe bắt đầu nổ máy, trong lòng Liên Kiều không khỏi tham thán ...

‘Gia gia, cháu của người bị người ta bắt cóc rồi ...’

Liên Kiều vẻ mặt kinh hoàng nhìn đoàn người đột ngột xuất hiện trước mắt mình, có thanh niên, có người già nhưng bất kể là nam hay nữ tướng mạo đều cực kỳ xinh đẹp, bọn họ ... bọn họ đẹp như vậy sao lại phải đi làm thổ phỉ chứ? Làm diễn viên không phải là kiếm được nhiều tiền hơn sao?

Nhìn thấy cô gái trước mắt đang quá mức khấn trương, Triển Sơ Dung tận lực khiến cho thái độ của mình vốn ôn hòa lại càng dịu dàng hơn, nhưng bà quả thực không kìm được thốt lên: ‘Ngự Phong, anh mau xem cô bé này, quả thực là quá xinh đẹp đi, nhất là đôi mắt này, đúng là màu tím Tử lan, đẹp quá, chắc chắn!’

‘Đúng vậy, cùng con trai nhà chúng mình quả đúng là trời sinh một đôi, thật không biết cái tên tiểu tử thối kia nghĩ thế nào nữa, anh nghĩ cháu mình nhất định sẽ rất đẹp đi!’

Hoàng Phủ Ngự Phong cũng vừa nhìn đã hài lòng với đứa con dâu tương lai này, ông cười đến quả thật không khép miệng lại được.

Hoàng Phủ Ngạn Đình cũng nhào lên trước, miệng câu lên nụ cười mê người, thân hình cao lớn hướng về trước, cẩn trọng đánh giá Liên Kiều.

‘Ấn, không tệ không tệ, ánh mắt của anh hai quả thật không kém, mày cong mắt liễu môi hoa đào quả thật xinh đẹp vô cùng, giống như một miếng bánh kem, khiến người ta vừa nhìn liền muốn một ngụm cắn xuống!’

Nhưng Hoàng Phủ Anh ngồi ở một bên lại âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, không lên tiếng, chỉ dùng đôi mắt trong suốt hiểu kỳ nhìn Liên Kiều.

Liên Kiều nuốt khan một ngụm nước bọt, mồ hôi trên trán cũng bắt đầu chảy xuống, đây cuối cùng là những người nào chứ? Nghe lời nói của họ thì hình như không phải là muốn bắt cóc cô để đòi tiền chuộc, giống như bọn buôn bán người hơn? Chẳng lẽ bọn họ muốn đem mình bán tới một nơi hẻo lánh nào đó làm vợ đám người dị tộc sao?

Trời ơi, quả thật là đáng sợ quá đi, nhìn bọn họ người nào người nấy ăn mặc đẹp đẽ thần thái sáng láng không ngờ lại là một đám tội phạm. Nhưng mà ... đợi chút ...

Đám tội phạm này hình như hơi quen mặt thì phải?

Liên Kiều rất muốn bình tĩnh suy nghĩ một chút nhưng với tình huống trước mặt, cô làm sao có thể tập trung tinh thần mà suy nghĩ gì được chứ?

Lúc này Triển Sơ Dung mới đưa tay ra nắm bàn tay nhỏ của cô, cười dịu dàng nói: ‘Ta nên gọi con là Liên Kiều hay là Kuching?’

Một câu vừa thốt ra khiến Liên Kiều trợn mắt.

Trời ạ, ngay cả tên của mình bọn họ cũng biết? Quả thật là quá đáng sợ đi, vậy chắc chắn đám người này có tổ chức có kỷ luật hẳn hoi rồi!

Cô muốn rút tay lại, nào ngờ bị Triển Sơ Dung nắm càng chặt hơn.

‘Các người ... các người rốt cuộc là ai?’

Liên Kiều sắp bị dọa đến khóc rồi, ngay cả giọng nói cũng bắt đầu có chút ảm ách, có Trời làm chứng, tuy cô trước giờ thích bày trò nghịch ngợm nhưng đối diện với một đám tội phạm thì cô cũng còn biết sợ chứ.

Lời của cô làm cho Triển Sơ Dung lúc này mới phản ứng lại, Trời ạ, mình chỉ lo cao hứng mà quên cả giới thiệu chính mình.

‘Đừng sợ, con gái, ta là mẹ của Ngạn Tước, vị này là cha của Ngạn Tước, kia là đứa thứ ba trong nhà, gọi là Ngạn Đình, cuối cùng người này là em út Anh Anh!’ Triển Sơ Dung cười rất hiền tư, kéo tay Liên Kiều vỗ vỗ nhẹ nhẹ.

Liên Kiều nhất thời trợn mắt, ngay cả miệng cũng há hốc ...

Bọn họ, bọn họ là người nhà của Hoàng Phủ Ngạn Tước?

Nhìn thấy cô không nói tiếng nào, Hoàng Phủ Ngự Phong hiểu lầm ý của cô, ông thở dài một tiếng nói: ‘Con gái, Quý Dương đã nói cho chúng ta nghe tất cả rồi, là Ngạn Tước có lỗi với con, nó không nên làm như vậy rồi lại bỏ rơi con ở Hồng Kông mà đi mất, cái tên tiểu tử thối đó quả thật là không nên thân, bác trai nhất định sẽ ra mặt dùm con!’

‘Đúng đó đúng đó, xem con bộ dạng đáng thương như vậy, quả thật làm ta đau lòng chết được, bây giờ con theo chúng ta về nhà đi, đợi đến tối Ngạn Tước trở về chúng ta nhất định sẽ giáo huấn nó một trận dùm con!’ Triển Sơ Dung vỗ vỗ vai của Liên Kiều, hứa hẹn.

Lòng Liên Kiều lúc này mới thả lỏng, thì ra thật là Cung Quý Dương, hắn quả thật giữ lời, nói giúp cô là giúp ngay.

Nhưng thấy hai người già trước mặt, bọn họ quả thật là quá hiền từ đi, Liên Kiều đã bắt đầu thích họ rồi, nhất là nhìn vẻ mặt hiền hòa của họ khiến cô cảm nhận được tình thân cha mẹ đã mất từ lâu ...

‘Các người có thật là có thể ra mặt dùm con không? Hoàng Phủ Ngạn Tước hắn thật sự rất xấu xa, hắn gạt con ...’ Liên Kiều mặt đầy ủy khuất nói.

‘Yên tâm đi, chúng ta đã quyết định đón con về nhà, nhất định sẽ để cho cái tên tiểu tử thối đó chịu trách nhiệm!’ Triển Sơ Dung kiên định nói.

‘Dạ!’

Liên Kiều gật gật đầu: ‘Ồ Hồng Kông hắn bắt nạt con, còn gạt con gạt lâu như vậy, sau còn còn lén bỏ đi mất!’

Triển Sơ Dung nghe cô nói, ánh mắt liếc sang Hoàng Phủ Ngự Phong một cái.

Quả thật không sai, xem ra Quý Dương nói toàn bộ đều là sự thật, Ngạn Tước cái tên hư hỏng này ở Hồng Kông đem con người ta ... nếu không tại sao cô bé mở miệng ra là trách hắn bắt nạt nó chứ.

‘Kuching, đừng sợ, có bác trai bác gái chống lưng cho con!’

Hoàng Phủ Ngự Phong ánh mắt lóe lên, đã làm chuyện sai trái còn dám bỏ trốn, đây nào phải là con trai của hắn chứ.

‘Bác trai, con bây giờ gọi là Liên Kiều ...’ Cô ngập ngừng tiếp lời Hoàng Phủ Ngự Phong.

Triển Sơ Dung bị vẻ dễ thương của cô chọc cười, bà nhẹ nhẹ vuốt tóc Liên Kiều nói: ‘Được, vậy về sau chúng ta gọi con là Liên Kiều, con có phải cũng nên sửa lại cách xưng hô không? Đừng gọi chúng ta là bác trai bác gái nữa!’

Liên Kiều như rơi vào một đám mây mù, cô nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó ngơ ngác hỏi: ‘Vậy con phải gọi hai người là gì?’

Kỳ lạ, không gọi là bác trai bác gái chẳng lẽ lại gọi là chú, dì sao?

Chương 4: Chỉ có thể dùng một chữ “loạn” để hình dung (1)

‘Nha đầu ngốc ...’

Triển Sơ Dung vẻ mặt đầy yêu thương nhìn Liên Kiều: ‘Đương nhiên gọi chúng ta là ba mẹ rồi!’

Liên Kiều ngây ngốc ngay tại chỗ.

Cái gì?

Ba? Mẹ?

Họ lúc nào thì trở thành ba mẹ của mình rồi? Chẳng lẽ họ mới chính là ba mẹ ruột của mình?

Cô chăm chăm nhìn họ rất lâu, không đúng, họ và mình bề ngoài đâu có giống nhau ...

‘Hai người ...’

Qua một lúc lâu Liên Kiều mới thốt được hai chữ, chân động như sóng lớn ập đến một lần lại một lần, đầu tiên là người nhà Hoàng Phủ xuất hiện, sau đó lôi lên xe, sau đó lại kêu mình sửa cách gọi lại là ba mẹ?

Ngất rồi, đầu của cô xoay vòng vòng!

‘Liên Kiều con đừng sợ, thực ra con sớm đã là con dâu của nhà Hoàng Phủ chúng ta, chúng ta còn đang lo lắng chuyện hôn nhân này làm thế nào tiến hành, bây giờ thì tốt rồi, lần này con không vào nhà Hoàng Phủ chúng ta cũng không được rồi!’ Triển Sơ Dung cười rạng rỡ nói, giọng nói vì quá hưng phấn mà có chút run rẩy.

‘Hả?’

Liên Kiều nghe câu này lại chân động một phen, chỉ biết thốt lên một tiếng ‘Hả’ vô nghĩa, cô trừng to mắt ...

Làm con dâu của nhà Hoàng Phủ?

‘Không sai, Liên Kiều, đợi Ngạn Tước trở về, chúng ta sẽ bàn luận thật kỹ chuyện hôn lễ của hai con!’ Hoàng Phủ Ngự Phong thẳng thắn nói.

‘Cái gì?’

Cuối cùng Liên Kiều cũng có phản ứng, cô vội đứng dậy, nhìn một đoàn người trong xe như nhìn người ngoài hành tinh ...

‘Mọi người nói cái gì? Muốn con và Hoàng Phủ Ngạn Tước ... kết hôn?’

Thật quá khoa trương đi, cô tại sao lại phải kết hôn với hắn chứ?

‘Con gái, chúng ta đều biết cả rồi, Ngạn Tước làm ra chuyện như vậy với con là nó hồ đồ, nhưng chúng ta thân làm cha mẹ làm sao hồ đồ như vậy được, hơn nữa, lỡ như con đã có ... Ách, cho nên, dù cho thế nào, đám cưới này các con nhất định phải tiến hành!’ Triển Sơ Dung nói.

Liên Kiều cảm thấy như cả vũ trụ đều ngừng lại ... Hắn quả thật có bắt nạt cô không sai nhưng có cần phải kết hôn nghiêm trọng vậy không?

‘Bác trai bác gái, nhưng con ...’

‘Được rồi, được rồi, ta biết con lo lắng, con yên tâm, về phía hoàng thất Mã Lai chúng ta sẽ xử lý, con là đứa cháu nhỏ mà vương thất sủng ái nhất, chúng ta làm sao nỡ để con chịu một chút ủy khuất nào mà gả vào nhà chứ, yên tâm đi!’ Triển Sơ Dung nhẹ nhàng vỗ vai Liên Kiều nói.

Liên Kiều còn muốn nói gì đó, hoặc là muốn giải thích một chút cho họ nhưng thấy bọn họ đang hết sức hưng phấn thảo luận chuyện kết hôn, chọn ngày lành tháng tốt nên cô chỉ còn cách ngậm miệng, không nói tiếng nào ngồi đó.

Sự tình càng lúc càng kỳ quái, không được, cô nhất định phải tìm cơ hội hỏi Cung Quý Dương mới được.

Tiến vào “Hoàng Phủ” Liên Kiều cuối cùng mới hiểu được một cái biệt thự tại sao lại lấy cái tên như vậy, đây nào phải biệt thự, quả thật là sang trọng như hoàng cung.

Mắt cô nhìn không bao quát hết biệt thự, tuy rằng ở Mã Lai nơi cô ở cũng rất sang trọng quý phái nhưng không khí lãng mạn kết hợp với trang nghiêm ở đây quả thật không thể so sánh.

Cửa lớn sừng sững khiến cô có cảm giác mình thật nhỏ bé, mà những khung cửa sổ hình vòm cùng những con đường lát đá cũng hiện rõ sự giàu sang.

Những cổng vòm và hành lang nối tiếp nhau, phòng khách, phòng ngủ với những ô cửa lục giác được thiết kế để quan sát phong cảnh, phòng ăn nam bắc liên thông nhau, trong phòng ngoài phòng phong cảnh đan xen khiến người ta tinh thần thoải mái.

Toàn bộ biệt thự được kiến trúc theo phong cách cổ điển, đơn giản tinh khiết nhưng tràn đầy hơi thở nghệ thuật. Lò sưởi lớn, sofa mang phong cách Châu Âu, những viên gạch trang trí màu đậm nhạt đan xen nhau kết hợp hài hòa với trần nhà, lộ rõ khí phách hiên ngang mà lại mang nét xa hoa.

‘Liên Kiều, đến đến ... ngồi đây!’

Đoàn người của Triển Sơ Dung kéo cô ra khỏi biệt thự chính sau đó kéo cô đến một căn biệt thự nằm ở một góc khác cũng xa hoa không kém.

‘Biệt thự này là của Hoàng Phủ Ngạn Tước một mình ở, nhưng mà ta đã ra lệnh cho người làm sắp xếp cho con một gian phòng rồi, về sau con cùng Ngạn Tước ở trong biệt thự này đó!’ Bà kéo cô lên lầu, chỉ tay vào một căn phòng, nói.

Liên Kiều sắp bị quán quýt đến choáng váng rồi, chỉ có thể ngơ ngác gật đầu.

Đêm chậm chậm buông, trong văn phòng tổng tài đèn vẫn còn sáng, không biết tại sao, cả ngày hôm nay Hoàng Phủ Ngạn Tước luôn cảm thấy trong lòng bất an, giống như có một chuyện trọng đại gì đó sắp xảy ra vậy.

Hắn đóng văn kiện lại, thân hình cao lớn dựa vào lưng ghế, chuẩn bị nhắm mắt dưỡng thần một chút thì ngay lúc đó tiếng chuông điện thoại vang lên.

Cầm lấy điện thoại, nhìn lên màn hình Hoàng Phủ Ngạn Tước khẽ cười...

‘Ừm, Anh Anh?’ Giọng nói tràn đầy sủng nịch.

‘Anh Ngạn Tước, bao giờ anh về? Cha mẹ ... đều đang đợi anh!’ Giọng Hoàng Phủ Anh yếu ớt, đối với Hoàng Phủ Ngạn Tước đầy vẻ nũng nịu cùng ỷ lại.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhấc tay nhìn đồng hồ: ‘Ừ, anh bây giờ chuẩn bị về!’

‘Hả? Thực ra ...’ Hoàng Phủ Anh muốn nói lại thôi.

‘Sao vậy?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không khó nhận ra cô ấp a ấp úng: ‘Có chuyện gì xảy ra vậy?’

‘Thực ra ... anh cũng không cần về gấp như vậy!’ Tiếng Hoàng Phủ Anh càng nhỏ.

Hoàng Phủ Ngạn Tước lại hiểu nhầm ý của cô, hần cười ha hả một tiếng: ‘Anh Anh, yên tâm, công việc hôm nay của anh cũng làm xong rồi, anh bây giờ trở về. Ngoan ngoan đợi anh hai trở về!’

‘Dạ ...’ Đầu bên kia là giọng rầu rĩ của Hoàng Phủ Anh, sau đó cúp điện thoại.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngắt điện thoại, cầm lấy áo vest sau đó bước ra khỏi văn phòng.

Chương 5: Chỉ có thể dùng một chữ “loạn” để hình dung (2)

Cửa lớn của “Hoàng Phủ” chậm chậm mở ra để một chiếc xe công vụ màu đen sang trọng tiến vào trong màn đêm.

Người của nhà Hoàng Phủ ngoại trừ Hoàng Phủ Ngạn Tước toàn bộ đều có mặt đầy đủ, bọn họ toàn bộ ngồi ở sofa, mà Liên Kiều sớm đã ngồi cùng với mọi người.

‘Này, chị là Liên Kiều, em là Anh Anh phải không? Hoàng Phủ Anh Anh?’

Liên Kiều cùng Triển Sơ Dung nói chuyện một lúc lâu sau đó mới dời ánh mắt về phía Hoàng Phủ Anh, dịu dàng hỏi.

Hoàng Phủ Anh liếc nhìn Liên Kiều một cái, có chút không được tự nhiên nói: ‘Không, em tên Hoàng Phủ Anh!’

‘Ồ!’ Liên Kiều hiểu ra gật gật đầu.

Lúc này chuông cửa phòng khách chính vang lên, Hoàng Phủ nghe thấy liền đứng dậy, trên gương mặt nhỏ tràn đầy vui vẻ: ‘Anh Ngạn Tước về rồi ...’ Nói xong liền vội vàng chạy ra.

‘Anh Ngạn Tước ...’

Lúc thân ảnh cao to của Hoàng Phủ Ngạn Tước xuất hiện ở phòng khách lớn, Hoàng Phủ Anh như một chú chim nhỏ bay vào trong lòng hắn.

‘Ngoan đi Anh Anh!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười vỗ đầu cô, ánh mắt quét một vòng phòng khách...

‘Con về rồi ...’

Lời hắn nói chưa dứt mắt đã nhìn thấy một cô gái ngồi ở sofa tay vẫn đang cầm một lon nước ngọt, cô nở một nụ cười giảo hoạt về phía hắn, nụ cười quá quen thuộc ...

Không!

Trời ạ!

Hoàng Phủ Ngạn Tước dụi dụi mắt, mình không có nhìn lầm chứ?

Cô... cô ấy là Liên Kiều!

‘Em ... em ...’

Hắn bắt giác buông Hoàng Phủ Anh trong lòng ra, bước nhanh về phía trước chỉ tay vào Liên Kiều, vẻ mặt đầy kinh hãi.

Liên Kiều cười mỉm đứng dậy, nghịch ngợm đi một vòng quanh người hắn, sau đó dừng lại trước mặt hắn, làm một cái mặt quỷ ...

‘Thế nào? Không biết em sao? Hoàng - Phủ - Ngạn - Tước!’

Cô đặt lon nước ngọt lên bàn vươn hai tay nín thở hai tai hắn như muốn hắn nghe cho thật rõ.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vươn tay, cố định hai tay cô: ‘Em sao lại đến đây?’

‘Hừm, tại sao em không thể đến?’ Liên Kiều cứng cổ nhìn hắn.

Triển Sơ Dung đứng lên, kéo Liên Kiều ra sau lưng mình, vẻ mặt bất mãn nhìn con trai.

‘Con, đứa tiểu tử thối này còn dám ở đây nói mấy lời như vậy? Chẳng lẽ con không biết mình đã làm ra chuyện gì sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước bị mẹ chỉ trích, hắn sững sờ một lúc nhưng cũng không có manh mối gì, liền hỏi: ‘Con, con đã làm gì?’

Hắn có làm gì sai sao?

‘Ngạn Tước con ngồi xuống!’ Lúc này Hoàng Phủ Ngự Phong mới lên tiếng, vẻ mặt nghiêm trọng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước bắt đầu cảm thấy sự việc có chút không đúng cho nên mặt đầu hoài nghi ngồi xuống, giọng cảnh giác hỏi: ‘Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?’

Hắn chỉ mới rời khỏi nhà một ngày thôi, thế nào mà trở về cái gì cũng thay đổi hết vậy? Trong nhà có thêm một người không nói, ngay cả thái độ của cha mẹ đối với mình cũng không đúng, còn thái độ của các em cũng hết sức kỳ lạ.

Hoàng Phủ Ngự Phong nhìn con trai, nghiêm khắc nói: ‘Khoảng thời gian này con tạm thời giảm bớt công việc, tập trung tinh lực chuẩn bị cho đám cưới!’

‘Đám cưới?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cố gắng khắc chế sự chấn động trong lòng mình, hắn ngơ ngác hỏi: ‘Là ý gì?’

‘Con đó, là thật đó, con là con trai lớn mà, đương nhiên là phải là tấm gương tốt cho các em mới phải, trước đó mẹ sao không cảm thấy con có thể làm ra chuyện quá đáng như vậy. Thế nào? Gây chuyện rồi còn không dám chịu trách nhiệm sao? Liên Kiều chỉ mới có hai mươi tuổi, con kêu nó sau này làm sao dám gặp người khác chứ? Bên phía vương thất Mã Lai sẽ nghĩ thế nào đây?’ Triển Sơ Dung quả thật sắp bị con trai mình chọc tức chết.

Đến lúc này còn làm ra vẻ vô tội.

Nào ngờ lời của họ càng làm cho Hoàng Phủ Ngạn Tước thêm nghi hoặc: ‘Gây chuyện? Gây chuyện gì? Con đã làm chuyện gì?’

‘Phanh’ Một tiếng vỗ bàn vang lên từ phía Hoàng Phủ Ngự Phong: ‘Ngạn Tước, con là con trai lớn trong nhà, còn là người chấp chương Hoàng Phủ tài phiệt, sao lại làm việc hồ đồ như vậy, con nếu đã lợi dụng Liên Kiều thì phải biết gánh trách nhiệm, mà Liên Kiều cũng không giống với các cô gái khác, người ta rõ ràng là một cô gái trong trắng giờ bị con làm ô nhục, con là một người đàn ông còn không muốn chịu trách nhiệm. Hừm, con trai của Hoàng Phủ Ngự Phong ta tuyệt đối không được phép làm ra những chuyện như vậy!’

Oanh!

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy như sét đánh ngang tai.

Hắn làm nhục Liên Kiều?

Lúc nào? Làm nhục thế nào? Hắn là đương sự mà sao không biết gì?

Nhìn thấy hắn không nói nên lời, Triển Sơ Dung bước lên, khuyên bảo hết nước hết cái.

‘Ngạn Tước à, con vốn là đứa rất hiểu chuyện mà, với lại con cũng sắp ba mươi rồi, mẹ và cha con cũng mong có cháu lắm rồi, mẹ cũng không tin là có không có chút cảm giác nào với Liên Kiều, bằng không sao con lại mượn rượu để ... con bé. Ngạn Tước à, nói không chừng con bé bây giờ đã có cốt nhục của con rồi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước gian nan nuốt một ngụm nước bọt, mồ hôi trán cũng sắp chảy xuống ...

Hắn hung hăng nhìn về phía Liên Kiều đang ngồi bên kia, nào ngờ nhìn thấy Liên Kiều đang cười vô cùng giảo hoạt, thậm chí còn thề lời làm trò với hắn.

Âm mưu!

Tất cả đều là âm mưu!

Hắn đứng bật dậy, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc nói: ‘Cha, mẹ, tuy rằng con không biết cha mẹ nghe được lời đồn từ đâu, nhưng mà ... con căn bản là chưa có đụng qua một sợi tóc của cô ấy!’

Nào ngờ lời của hắn vừa thốt, Liên Kiều mặt đã đầy ủy khuất nói: ‘Em ... em ... Hoàng Phủ Ngạn Tước, không ngờ anh lại là con rùa rụt đầu, chỉ dám làm không dám thừa nhận ... hu hu ...’ Cô úp mặt vào sofa khóc thảm thiết.

19. Quyển 4 - Chương 6-10

Sorry cả nhà, máy tính bị hư mấy hôm nay, không làm gì được ... hix hix. Từ hôm nay sẽ cố gắng bù lại.

Quyển 4: Yêu tinh đến nhà

Chương 6: Chỉ có thể dùng một chữ “loạn” để hình dung (3)

Một màn bất ngờ này làm cho cả nhà Hoàng Phủ từ trên xuống dưới rối như tơ vò, nhất là Triển Sơ Dung và Hoàng Phủ Ngự Phong, hai người già, còn Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng nhất thời sững người ngơ ngác đứng đó.

Nhìn thấy Liên Kiều khóc đến đứt gan đứt ruột, lòng Triển Sơ Dung vô cùng buồn bã lẫn thương tiếc, tuy thời gian tiếp xúc với cô bé này chỉ là mấy giờ ngắn ngủi nhưng lòng bà sớm đã nhận định đây là con dâu của mình, làm sao có thể để cô thương tâm như vậy được.

‘Liên Kiều, được rồi, ngoan đi. Con yên tâm, có ta ở đây, Ngạn Tước cái tên tiểu tử thói này không dám không nhận tội, người làm mẹ như ta nhất định bắt nó chịu trách nhiệm với con!’ Bà chém đinh chặt sắt nói, vừa nói vừa vỗ vỗ lưng cô như an ủi.

‘Dạ ... hu hu ...’

Liên Kiều khóc đến ngay cả giọng cũng khàn, nhưng Triền Sơ Dung chỉ lo lắng cho cô mà không hề nhận ra cô vừa nhận lời bà vừa khẽ nhích mấy ngón tay ra tạo thành một khe hở trộm nhìn về phía dáng người cao lớn đang đứng gần đó. Khi cô nhìn thấy mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước sắp trở nên xanh lè thì trong lòng quả thật vui đến nở hoa!

‘Đáng đời! Ai bảo anh dám đắc tội với em trước, bây giờ chịu chút ủy khuất và trách móc thì cũng quá dễ dàng rồi!’

Trong lòng Liên Kiều rửa thầm một câu. Sáng nay cô trải qua trong sự khủng bố vạn phần, do đó nhan lúc mọi người không chú ý, cô tìm một cái cớ trốn đi tìm một góc gọi điện cho Cung Quý Dương. Nào ngờ Cung Quý Dương chỉ cười ha hả, nói với cô không cần quá khẩn trương, hắn còn đề xuất một ý kiến cho cô, để cô tương kế tựu kế, như thế mới có thể kích tới chỗ thống khổ nhất của Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Ngoài ra Cung Quý Dương còn cho cô biết, Hoàng Phủ Ngạn Tước nhất định sẽ không cam tâm tình nguyện nghe người nhà sắp xếp chuyện đám cưới, cho nên nói cô cứ yên tâm, còn nhiều thời gian để chinh hắn.

Quả thật càng nghĩ càng vui, trong đầu Liên Kiều lúc đó chỉ thấp thoáng bộ dạng muốn khóc không được muốn cười không xong của Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Lúc này, người em thứ hai Hoàng Phủ Ngạn Ngự mới kéo Hoàng Phủ Ngạn Tước qua một bên, trên mặt đầy vẻ nghi ngờ: ‘Anh hai, chuyện này ... chuyện này rốt cuộc là sao?’

Hắn cũng mới vừa biết chuyện này không lâu cho nên đối với “người chị dâu tương lai” đột ngột xuất hiện, hắn vô cùng nghi hoặc, nhất là khi hắn thấy vẻ mặt kinh ngạc và thất thần của anh trai mình, liền càng cảm thấy chuyện này nhất định có điều dị thường.

Nhà Hoàng Phủ nếu kể cả Hoàng Phủ Ngạn Thương thì tổng cộng có bốn người con trai, trong đó tính cách của người em thứ hai Ngạn Ngự và Hoàng Phủ Ngạn Tước là giống nhau nhất, không chỉ tâm tư cẩn mật mà xử sự cũng không chút sơ sài cho nên hắn rất không tin anh trai mình lại làm cái chuyện “quất ngựa truy phong” này.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì, chỉ có vẻ mặt âm trầm nhìn Liên Kiều đang “đau khổ”, cô trước giờ quý kẻ đa đoan, lần này chắc chắn là giả khóc để được người ta đồng tình thôi.

Cô rốt cuộc là muốn làm gì đây chứ? Với lại ... cô làm sao đến được đây?

Một chuỗi những hoài nghi cứ liên tục xoay trong đầu hắn, tuy nói là lúc hắn vừa nhìn thấy Liên Kiều, trong lòng cũng có chút xao động, hắn biết nha đầu này xuất hiện ở đây tuyệt đối không chỉ đơn giản như vậy, quan trọng hơn là, hắn biết rất rõ, cho dù hắn giải thích bao nhiêu lần lúc này đây cũng chỉ vô ích thôi.

Nghĩ đến đây, Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy trong lòng bức dọc, hắn liền bước lên, trước, không nói một lời kéo Liên Kiều đứng dậy, sau đó cánh tay mạnh mẽ bấu lấy eo cô, sau đó kéo cô lên phòng sách ở lầu hai.

‘Phanh ...’ Cửa phòng sách đã bị Hoàng Phủ Ngạn Tước sập lại sau lưng, ngăn lại ánh mắt hiếu kỳ của người trên kẻ dưới trong nhà Hoàng Phủ.

Liên Kiều bị hắn ấn vào tường, muốn động cũng không động được, chỉ có thể trợn đôi mắt màu tím tử lan nhìn hắn, vẻ mặt vô tội như một đứa bé, đôi mắt màu tím sáng long lanh như nước.

Đáng chết thật! Quả nhiên cô giả khóc!

‘Nha đầu, em rốt cuộc là muốn làm gì?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhốt chặt cô giữa hai cánh tay, mặt quét qua mũi cô, gần đến nỗi sắp dán vào gương mặt non nớt của cô.

Đánh chết hắn cũng không tin cô đến đây là vì muốn kết hôn với mình, nha đầu này, ngay cả yêu đương còn không biết nói gì đến kết hôn chứ.

Thấy gương mặt tức tối của hắn, Liên Kiều ngược lại rất thông dong, cô nghinh mặt, cười cực kỳ “lương thiện”, hàm răng trắng bóng khẽ cắn đôi môi anh đào, không trả lời câu hỏi của hắn mà chỉ lẳng lặng cười nhìn hắn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước gần như bị nụ cười của cô chọc giận, hấn hung hấn cắn răng, giọng trầm thấp mang theo tia cảnh cáo rõ ràng: ‘Thu lại nụ cười của em, trả lời câu hỏi của anh!’

Liên Kiều nghe xong, le lưỡi biểu thị cô không hề bị lời cảnh cáo của hấn hù dọa, hơn nữa còn đứng thẳng dậy, sau đó rất bất ngờ đưa hai tay bám vào gáy hấn ...

‘Người ta nhớ anh mà ...’ Giọng cô thật ngọt, so với đường còn ngọt hơn, nói xong còn dán gương mặt xinh xắn của mình vào lồng ngực tinh trắng của hấn, giống như một chú mèo nhỏ.

Sự mềm mại trong lòng cùng giọng nói ngọt ngào của cô nhất thời làm Hoàng Phủ Ngạn Tước sửng sò, sự tức giận vốn tràn đầy trong lòng cũng giảm đi không ít, nhất thời sâu trong đáy lòng như có một sợi tơ quấn lấy tim hấn, mềm mại mà day dứt không thôi.

Đôi tay vốn đang khóa chặt hai vai của cô trong vô ý cũng trượt xuống vòng eo tinh tế của cô, sự mềm mại truyền đến lòng bàn tay mang theo cảm giác yêu thương xuyên vào tim hấn.

‘Nhớ anh? Chỉ mong là em thật sự nhớ anh thì tốt ...’

Ngữ khí của Hoàng Phủ Ngạn Tước mang theo một tia không khẳng định lẫn nghi ngờ, bàn tay to lớn khẽ nhắc cầm cô lên, để đôi mắt cô nhìn thẳng vào mắt mình, trong ánh mắt thâm thúy lóe lên một tia thâm trầm ...

‘Ách ... phải đó ... Em đương nhiên là nhớ anh rồi ... Ha ha ...’ Liên Kiều cười khan mấy tiếng, nhưng trong lòng hết sức hoảng loạn, nhìn đôi mắt như tia X của hấn cô có cảm giác như hấn có thể nhìn thẳng vào nội tâm của mình.

Hoàng Phủ Ngạn Tước trên môi vẫn treo nụ cười, vẻ mặt bình thản khiến người ta nhìn không thấu trong lòng hấn đang suy nghĩ gì, giọng trầm ấm vang bên tai cô: ‘Nha đầu em bình thường gốc đến cả nói dối cũng không được tự nhiên ...’ Nói đến đây một tay kia vừa như an ủi vừa như cảnh cáo vỗ nhẹ sau lưng cô: ‘Nói, ai dạy cho em cách này? Ngoan ngoan nói ra sự thật, anh sẽ không giận nữa!’

Chương 7: Hiểu lầm rồi lại hiểu lầm (1)

Lòng Liên Kiều chợt run lên, thông minh như cô làm sao không nhận ra ý cảnh cáo trong câu nói của hấn, qua một quãng thời gian tiếp xúc với hấn, cô biết rất rõ, chọc giận Hoàng Phủ Ngạn Tước thì kết quả sẽ như thế nào.

Làm sao đây?

Đôi mắt to tròn đảo qua đảo lại. Không được, nếu như nói ra sự thật vậy không phải là bán đứng Cung Quý Dương rồi sao? Không được, cô không thể làm ra cái chuyện thiếu nghĩa khí như vậy được.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô nửa ngày không nói lời nào liền cúi xuống, hơi thở nam tính nóng rực quét trên mặt cô ...

‘Nha đầu, thế nào? Còn muốn dấu diếm?’

Bị hấn kích thích, ý chí cùng gan dạ quay trở lại với Liên Kiều, cô dứt khoát ngẩng đầu, không chút sợ hãi nhìn thẳng vào đôi mắt như chim ưng của hấn, hùng dũng nói: ‘Anh còn tức giận cái gì? Rõ ràng là anh có lỗi với em trước, là ai gạt em nói mình là Cung Quý Dương? Anh còn muốn nổi cáu với em? Em không nổi cáu với anh là may đấy! Hừm, Hoàng Phủ Ngạn Tước em cho anh biết, kỳ nghỉ hè này bốn tiểu thư bám anh là chắc rồi, dù sao thời gian của em còn nhiều!’

Cô rống lên, hai tay chống eo, vẻ mặt đầy tức giận nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không giận mà cười, ngoài ý nghĩ của Liên Kiều, hấn buông tay ra, nhàn nhã khoanh hai tay trước ngực: ‘Anh tuy là gạt em trước nhưng thủ đoạn trả thù của nha đầu em cũng đâu có nhẹ. Với lại, anh trình trọng nhắc nhở em một câu, em hôm nay bước vào cửa “Hoàng Phủ” về sau muốn đi ra thì còn khó hơn lên trời, chẳng lẽ ...’

Nói đến đây, gương mặt anh tuấn của hấn đột nhiên dí sát lại, gần như sắp dán vào mũi cô, khoe môi ngoài ý muốn câu lên một nụ cười tà: ‘Em thật sự muốn gả cho anh sao?’

Hả?

Liên Kiều sững sờ, cô thể nhưng trước giờ chưa nghĩ đến chuyện này!

Cô không ý thức co rúm người lại, nhưng trong đầu chợt nhớ đến lời của Cung Quý Dương, trong lòng liền có quyết định ...

‘Sao? Anh sợ rồi sao? Đường đường là tổng tài của Hoàng Phủ tài phiệt lại sợ kết hôn sao? Em nếu đã dám xuất hiện ở đây thì sớm đã có chuẩn bị tâm lý rồi!’ Cô cười càng giảo hoạt.

Muốn hù cô sao? Thật nực cười, cũng giống như lời của Cung Quý Dương, cô cũng không tin Hoàng Phủ Ngạn Tước sẽ cam tâm tình nguyện kết hôn với mình, cô càng giả vờ không để tâm thì hẳn càng bị dày vò, hô hô ...

‘Em ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không ngờ cô dám trả lời như vậy, nhất thời ghen lời, gương mặt anh tuấn trong nhất thời cũng đổi sắc.

Liên Kiều cố nén cười, quả đúng không sai, hẳn bị mình chọc tức đến xanh mặt rồi! Thật vui!

Đang lúc Hoàng Phủ Ngạn Tước định mở miệng nói gì đó, cửa phòng sách chợt mở ra, tư thế ám muội của hai người liền không nghiêng không lệch lọt vào mắt của Triển Sơ Dung.

‘Ồi, xem ra ta đến không đúng lúc rồi, nhưng mà ... cơm đã dọn xong rồi, mọi người đang đợi hai người đó, Ngạn Tước, Liên Kiều vừa vào “Hoàng Phủ”, con phải chăm sóc người ta thật tốt mới được!’ Triển Sơ Dung nhìn thấy hai người thân mật như vậy, trong lòng vui như hoa nở, bà phảng phất có thể thấy được đứa cháu nội đang đưa tay về phía mình.

Trong phòng sách yên lặng trở lại, Hoàng Phủ Ngạn Tước cực kỳ áy nỡ vò đầu, thật là khó sống, xem ra muốn mọi người không hiểu lầm cũng khó.

Đang lúc hấn mặt ử mầy chau thì cảm thấy trên cánh tay truyền đến một cảm giác mềm mại, quay đầu lại nhìn liền giật mình, chỉ thấy Liên Kiều cười rạng rỡ, hai tay bám chặt vào cánh tay của hắn, dán sát vào người hắn như cục đường.

‘Nha đầu, em làm gì vậy?’ Sự trầm ổn, bình tĩnh mà Hoàng Phủ Ngạn Tước duy trì từ trước đến giờ liên tục bị nha đầu trước mặt làm cho sắp mất đi hết.

‘Ăn cơm đó, anh không nghe vừa nãy bác gái nói sao?’ Liên Kiều cực kỳ “vô tội” nhìn hắn, đôi mắt như hai vì sao lung linh.

Trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước lại là một trận hoảng hốt, một lúc mới phản ứng lại được, nhưng hắn cũng không có ý muốn rút tay ra, ngược lại rất kiên nhẫn nhìn cô, một giây sau mới nói một câu ngoài ý muốn: ‘Đi thôi!’

Liên Kiều cười hỉ hả, càng níu chặt hắn, thân mật như một đôi tình như đi xuống lầu.

Trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước không khỏi than thầm, hắn không khó nhận ra tâm ý của Liên Kiều, cô nhóc này rõ ràng là muốn chứng minh cho những người trong nhà rằng hai người có bao nhiêu ân ái, cô thật muốn bức hắn điên đây mà!

Nhưng mà ...

Hắn liếc mắt nhìn sang Liên Kiều bên cạnh, hắn lúc này lại rất hưởng thụ sự mềm mại truyền đến từ cánh tay, ngoài dự kiến hắn rất không muốn phá hoại cảm giác dị thường này.

Hắn chứng kiến qua nhiều nữ nhân bám đuôi, nhưng trước giờ chưa từng thấy có cô gái nào giống cô, bám người cũng có thể bám đến động lòng như vậy.

Bầu không khí trong bữa ăn có chút khác thường.

Nói là khác thường nhưng thật ra cũng không có gì, chỉ là do ánh mắt mọi người đều tập trung vào Liên Kiều và Hoàng Phủ Ngạn Tước hai người.

‘Liên Kiều, nghe nói năm nay con mới giành được giải thưởng dành cho sinh viên mới có thật không? Con gái học y quả thật là rất hiếm đó!’ Triễn Sơ Dung phá vỡ sự im lặng.

Liên Kiều cực kỳ lễ phép đặt dụng cụ ăn xuống, gật đầu đáp: ‘Thực ra chỉ là do Liên Kiều may mắn thôi, bác gái, trong trường chúng con con gái học Y cũng rất nhiều!’

‘Xem đứa bé này, còn gọi bác gái này bác gái nọ nữa!’ Triễn Sơ Dung cố ý không vui nói.

Lúc này Hoàng Phủ Ngự Phong mới mở lời: ‘Liên Kiều này, con và Ngạn Tước sớm đã có hôn ước, bây giờ lại ở tình huống như vậy, con chắc cũng nên sửa lại cách gọi, gọi chúng ta là ba mẹ thôi!’ Ông nhắc cô lần nữa.

‘Ba, mẹ, hai người làm vậy có làm khó Liên Kiều quá không?’ Người con thứ hai Hoàng Phủ Ngạn Ngự nhẹ giọng nói.

‘Đúng vậy đúng vậy, tuy rằng vương thất Mã Lai và gia tộc Hoàng Phủ chúng ta có hôn ước nhưng dù sao sự tình vẫn chưa điều tra rõ, ba mẹ, hai người đừng quá nóng lòng!’ Hoàng Phủ Ngưng cũng tiếp lời.

Triễn Sơ Dung nghe xong có chút không vui: ‘Ngưng nhi, con sao lại nói như vậy, dù sao cũng là nhà Hoàng Phủ chúng ta có lỗi với người của vương thất Mã Lai, nếu như anh hai con không phải lần nào cũng từ chối gặp mặt, Liên Kiều sớm đã là con dâu trưởng của nhà Hoàng Phủ chúng ta rồi!’

Chương 8: Hiểu lầm rồi lại hiểu lầm (2)

Lời của mẹ làm Hoàng Phủ Ngưng không dám nói thêm, cô bực dọc hừ một tiếng sau đó trừng mắt nhìn Liên Kiều đang ngồi một bên.

Còn Hoàng Phủ Anh cắn cắn môi nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước và Liên Kiều không biết đang nghĩ gì, cũng không lên tiếng.

‘Con tuyệt đối tán thành quyết định của ba mẹ!’ Người con thứ ba Hoàng Phủ Ngạn Đình cười, hai tay cũng đưa lên một cách rất khoa trương giống như đang bầu cử, sau đó ánh mắt nhìn sang Liên Kiều: ‘Chị dâu tương lai của em, chị quả thật nên sửa cách xưng hô rồi!’

Tuổi của người con thứ ba nhỏ hơn Hoàng Phủ Ngạn Tước và Hoàng Phủ Ngạn Ngự khá nhiều, cho nên tính cách cũng trẻ trung hơn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày, quét ánh mắt nghiêm khắc sang em trai hừ hấn sợ đến rụt cổ lại, không dám nói thêm gì.

Liên Kiều thấy vậy cố ý hắng giọng sau đó nhìn xung quanh một vòng, ngọt ngào nói với Hoàng Phủ Ngự Phong và Triễn Sơ Dung: ‘Thực ra ... người ta cũng muốn sửa cách xưng hô nhưng mà ... nhưng mà ...’ Nói đến đây cô cố ý ngừng lại, nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước, trên gương mặt nhỏ nhắn nở một nụ cười đầy ủy khuất ...

‘Nhưng mà Ngạn Tước hình như không thích, con không muốn làm cho anh ấy không vui ...’

Một câu nói khiến lòng mọi người đều mềm xuống, âm thanh yếu ớt giống như một cô dâu nhỏ bị ép phải ‘lấy gà theo gà lấy chó theo chó vậy’.

‘Khụ ... khụ khụ ...’

Lời nói của Liên Kiều vừa thốt ra, Hoàng Phủ Ngạn Tước nhất thời bị hớp rượu vừa uống xuống làm cho sặc, phát ra một tràng tiếng ho, thực ra, nghiêm túc mà nói, hấn chính là bị lời nói của Liên Kiều làm cho kích động.

Nha đầu này lại ... lại không sợ chết mà nói ra câu đó?

Ngạn Tước? Hình như đây là lần đầu tiên cô gọi hấn bằng cái tên đó.

‘Ai da, Ngạn Tước, anh sao vậy? Trời ơi, bị sặc rồi phải không?’

Liên Kiều đột nhiên hô lên một tiếng, dáng vẻ như rất lo lắng khi thấy hấn bị sặc, bàn tay nhỏ nhắn cũng nhẹ nhẹ vỗ lên lưng hấn, lại nhân tiện dùng lực vỗ xuống.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vội đưa tay giữ chặt tay của Liên Kiều, để cho cô cứ thế vỗ xuống, hấn chắc không bị cô vỗ chết không xong.

Nha đầu này nào có thật lòng quan tâm hấn chứ!

Nhưng một màn này rơi vào trong mắt người khác lại hoàn toàn biến tướng, động tác của hai người chỉ là liếc mắt đưa tình với nhau.

‘A, sao ta cứ cảm thấy hai người thật là xứng đôi với nhau chứ!’ Triển Sơ Dung cười đến không khép miệng nổi.

Còn Hoàng Phủ Ngự Phong thì không ngừng gật đầu tán đồng: ‘Liên Kiều, có thời gian chúng ta cùng đi thăm hỏi ông nội của con đi!’

Ách?

Liên Kiều giật mình, tới thăm ông nội? Để làm gì?

Nhìn thấy vẻ mặt mê mang của Liên Kiều, Triển Sơ Dung vội cùng cô giải thích, Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc này vội vàng ngắt lời: ‘Nha đầu, ăn nhanh đi, em không phải là vẫn luôn tò mò về “Hoàng Phủ” sao? Ăn xong anh có thể dẫn em đi tham quan!’

Liên Kiều nghiêng đầu, cắn cắn môi: ‘Vậy anh phải đi với em nha, nếu không em sợ mình bị lạc đường!’

Câu nói này là chân thật xuất phát từ lòng cô, thứ nhất là vì “Hoàng Phủ” lớn đến không thể tưởng tượng như vậy, thứ hai, cô quả thật đối với Hoàng Phủ Ngạn Tước sớm đã sản sinh một cảm giác ỷ lại, trong lòng cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước giống như một chỗ dựa vững chắc, giống như chỉ có hấn có thể mang lại cho cô cảm giác an toàn.

Mà Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng vì muốn sớm thoát khỏi bầu không khí kỳ quái trên bàn ăn cho nên cũng cực kỳ sảng khoái đáp ứng; ‘Được được được, anh đi với em!’

Trong nhất thời hấn cũng không nhận ra trong giọng nói của mình mang theo một tia sùng nịch mà bản thân không ý thức được.

Triển Sơ Dung nhìn thấy một màn này trong lòng càng vui như hoa nở, bà vội nói; ‘Đúng đó đúng đó, Liên Kiều, đây là lần đầu tiên có đến “Hoàng Phủ” thì nên tham quan một vòng, vừa hay hôm nay Ngạn Tước về sớm, có nó đi với con chúng ta cũng yên tâm. Nào, con gái, ăn cái này ...’

Nói xong bà đẩy một chén huyết yến đến trước mặt cô.

Liên Kiều là loại người thấy đồ ăn là sáng mắt điển hình, chỉ lo cho dạ dày, cô cả hỏi cũng không thèm hỏi, trực tiếp múc một muỗng cho vào miệng ...

‘Nha đầu, em không thể ăn cái này ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vội vàng kêu lên một tiếng, sau đó trợn mắt nhìn Liên Kiều ói ra ngụm huyết yến vừa cho vào miệng.

Trước khi mọi người kịp phản ứng với hành động của Hoàng Phủ Ngạn Tước, chỉ thấy gương mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều trở nên trắng bệch, tiếp theo bàn tay vội vàng bịt miệng, không ngừng nôn khan.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói hai lời, vội vàng kéo cô dậy, đẩy cô đến nhà vệ sinh.

Trong nhà vệ sinh, Liên Kiều ói đến nôn cả mặt xanh mặt vàng, gần như toàn bộ thức ăn vừa ăn được đều ói ra hết.

Qua một lúc lâu, cô rốt cuộc mới ngừng lại được, tiếp đó Hoàng Phủ Ngạn Tước đẩy một ly nước ấm qua cho cô hớp một ngụm, gương mặt nhỏ nhắn mới có lại chút huyết sắc.

‘Nha đầu, em sao lại không để ý gì hết vậy? Chẳng lẽ em không biết mình ăn huyết yến sẽ bị dị ứng sao? Nhìn cũng không thèm nhìn đã cho vào miệng rồi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước sắp bị cô chọc tức chết rồi, hấn rút một tờ khăn giấy giúp cô lau miệng.

Liên Kiều bị hấn trách, vẻ mặt rất ủy khuất: ‘Người ta ... người ta không biết cái chén đó là huyết yến mà, với lại ... với lại nhìn rất ... rất đẹp, em không nhận được mới ... mới ăn một ngụm mà. Em đã chịu tội như vậy, anh còn ... còn hung dữ với em’

Sự khó chịu từ trận ói cộng với một bụng ủy khuất khiến giọng nói của cô cũng có chút ảm ách, cô khịt khịt mũi, sắp khóc.

Nhìn thấy mặt cô vẫn còn trắng bệch, Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không nổi mắng thêm, hấn khoác vai cô, giọng nói mang theo sự dịu dàng mà chính hấn cũng không nhận ra, dỗ cô: ‘Được rồi, không có gì nữa, lần sau ăn gì cũng phải chú ý một chút, biết không?’

‘Àn ...’ Liên Kiều dúi đầu vào lòng hấn, ngoan ngoãn gật đầu.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thở phào một hơi, hấn cũng là lúc ở Hồng Kông cùng cô đi ăn cơm mới biết cô có loại dị ứng này, huyết yến là loại cao cấp nhất trong các loại tổ yến, những người khác ăn vào cực kỳ bổ dưỡng, nhưng Liên Kiều nha đầu này lại không thể ăn dù là một sợi, chỉ cần ăn vào liền nôn ói không ngừng, lần trước cũng vì vậy mà dọa hấn nhảy dựng, cho nên mới nhớ kỹ như vậy.

Chỉ có điều hấn không ngờ chính mình nhớ rõ như vậy còn nha đầu này lại vô tâm không nhớ chút gì.

Chương 9: Hiểu lầm rồi lại hiểu lầm (3)

Khi hai người trở lại bàn ăn, liền nhận được sự quan tâm và khẩn trương của mọi người ..

‘Ai, Liên Kiều, con vừa này ... con không phải là có rồi chứ?’ Triển Sơ Dung vẻ mặt kích động nhìn Liên Kiều, ngay cả giọng nói cũng vì hưng phấn mà trở nên run rẩy.

Còn Hoàng Phủ Ngự Phong vẻ mặt cũng hết sức khẩn trương nhìn Liên Kiều, lại quay sang nhìn con trai ... Hay lắm, tiểu tử, âm thầm làm cha rồi?

Những người khác cũng hướng ánh mắt “không thể tin được” về phía hai người.

Liên Kiều bị hành động đột ngột này của mọi người hù dọa, cô nuốt khan một ngụm nước bọt, có chút khẩn trương trốn sau lưng Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Có rồi? Có cái gì rồi? Cô sao nghe một chút cũng không hiểu?

‘Đến đây, Liên Kiều, ngồi xuống, không được đứng nữa. Đúng rồi, Lâm tỷ ...’ Triển Sơ Dung vội vàng gọi quản gia.

Quản gia Lâm tỷ vội vàng bước lên cung kính cúi người: ‘Phu nhân, xin dặn dò!’

‘Lâm tỷ, từ hôm nay đồ ăn thức uống của Liên Kiều phải được chuẩn bị riêng, một ngày ba bữa cộng thêm bữa tối, toàn bộ đều phải phối hợp theo thực đơn dinh dưỡng, ta phải tự mình kiểm tra thực đơn, biết chưa?’ Triển Sơ Dung kỹ lưỡng dặn dò.

‘Da, phu nhân, xin yên tâm!’ Lâm tỷ cũng tràn đầy cao hứng đáp lời.

Hoàng Phủ Ngạn Tước quả thật hết ý kiến rồi, hấn thấp giọng nói: ‘Mẹ, mọi người hiểu lầm rồi, thực ra ...’

‘Con đó, cái tên tiểu tử thối này, cái gì hiểu lầm với không hiểu lầm, chúng ta đều thấy hết cả rồi, con còn muốn giấu đến bao giờ? Được rồi, theo ý của mẹ con mà làm đi, còn nữa ... từ hôm nay con nên dành nhiều thời gian hơn cho Liên Kiều đi, công ty sớm cũng đã đi vào quỹ đạo rồi con cũng nên thả lỏng một chút, chọn một ngày tốt, chúng ta cùng đi Mã Lai một chuyến!’ Hoàng Phủ Ngự Phong ngắt lời con trai, dùng giọng nói không cho phép cự tuyệt ra lệnh.

Hoàng Phủ Ngạn Tước day day huyết Thái dương, hấn biết mình có giải thích bao nhiêu cũng vô dụng, nha đầu đáng chết này, lúc nào nôn ói không được, lại chọn ngay lúc này chứ.

Nghĩ đến đây, đôi mày của hấn lại chau lại: ‘Được rồi, Liên Kiều lúc này nôn ói, bây giờ chắc cũng không có khẩu vị gì, Lâm tỷ, tối nay nhớ giúp cô ấy chuẩn bị một phần ăn khuya, cha mẹ, hai người từ từ ăn!’

Nói xong liền kéo tay Liên Kiều đi ra khỏi phòng ăn.

‘A, Ngạn Tước tiểu tử này cũng có một ngày biết xấu hổ rồi, Ngự Phong, em thấy hôn lễ của con chúng ta chắc là nên tiến hành sớm hơn rồi!’ Triển Sơ Dung nhìn theo bóng hai người đã rời đi, tươi cười nói.

‘Ừm!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng tán thành, gật đầu.

Bóng đêm đã tràn khắp “Hoàng Phủ”, ánh sao lấp lánh phối hợp với những đóm đóm nháy nháy làm cho cả căn biệt thự “Hoàng Phủ” chìm trong ánh sáng huy hoàng mà lãng mạn.

Khi Hoàng Phủ Ngạn Tước từ phòng sách bước ra, hần đẩy cửa phòng ngủ, nhất thời giật mình, chỉ thấy Liên Kiều như một đứa bé đang đứng trên chiếc giường rộng lớn của hần búng lên búng xuống, giống như đang chơi bập bênh, chơi đến quên trời quên đất.

‘Nha đầu!’ Hần thấp giọng rống, đem cả nỗi bức dọc cổ nhin cả một ngày theo tiếng rống này phát tiết ra.

Liên Kiều đang chơi đột nhiên bị tiếng rống làm cho giật nảy mình, bước hụt chân, suýt nữa thì ngã từ trên giường xuống, khi cô nhìn thấy hần vẻ mặt tức giận đang đứng trước mặt mình, liền hung hăng giậm chân: ‘Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh rống cái gì mà rống, em cũng không phải là bảy tám chục tuổi gì mà không nghe rõ lời anh nói? Với lại, ai cho anh vào đây? Đây là phòng của em mà!’ Cô chống hai tay lên eo, vẻ mặt rất cứng cỏi nhìn hần.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe lời này, suýt nữa thì tức đến hộc máu, hần nhìn cô như nhìn người ngoài hành tinh ...

‘Nha đầu, để anh nhắc nhở em một câu, đây là phòng của anh!’

‘Cắt ...’ Liên Kiều bộ dáng không đồng ý ngồi xuống, tay vừa bóp bóp hai chân miệng chầm chậm thốt một câu: ‘Từ hôm nay anh ở phòng của khách, dù sao cả cái biệt thự này đều là của anh, phòng lại nhiều như thế ...’

Ánh sáng trên đỉnh đầu đột nhiên bị che mất một nửa, cô cảm nhận rất rõ ràng một luồng khí tức tràn đến, bất giác ngẩng đầu, lại nhìn thấy thân hình cao lớn của Hoàng Phủ Ngạn Tước đã phủ xuống, khiến cả người cô đều bị bao vây trong một phạm vi của riêng hần.

Rất thông minh, Liên Kiều ngậm miệng lại, im lặng nhìn hần với ánh mắt cảnh giác, thân thể không ý thức co lại.

Một giây sau, đôi tay đặt trên eo cô khiến cho động tác của cô ngừng lại, vẻ mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước thâm thúy khiến cô không biết hần đang nghĩ gì, ngay cả ánh mắt cũng trở nên rất thâm trầm ...

‘Nha đầu, em nói cái gì? Nói lại lần nữa!’ Âm thanh trầm thấp mang theo một sự uy quyền khiến người ta phát run, mùi long diên hương nhàn nhạt bao phủ quanh người cô.

Liên Kiều cảm thấy cổ họng khô khốc, cô cẩn trọng bồi thêm một nụ cười: ‘Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh ... không phải nhỏ mọn vậy chứ, mà đây là do người nhà của người sắp xếp nha, hơn nữa, em quả thật không có thói quen ngủ phòng khách mà, phòng của anh rất tốt, vừa lớn vừa sạch sẽ, tuy là hơi lạnh lẽo một chút nhưng em dù sao cũng rất thích!’

‘Sau đó thì sao?’ Vẻ mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước điềm tĩnh không nhìn ra một chút biểu tình khác thường nào khiến cho Liên Kiều không đoán được là hần đang vui hay giận.

Cô lần nữa nuốt khan một ngụm nước bọt, đôi mắt tím đảo quanh một vòng, vẻ mặt vô tội nói: ‘Cho nên anh chịu khó một chút, ngủ phòng khách đi, dù sao thì em cũng đã quyết định ngủ ở phòng này rồi!’

Nói xong cô ôm một chiếc gối vào lòng, tỏ rõ quyết tâm.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe xong, không giận mà cười, hần vươn tay, ngón tay thon dài lướt qua trên đôi gò má trắng trẻo của cô, dịu dàng như đang ve vuốt một báu vật, trên khóe môi khẽ câu lên một đường cong ...

‘Nha đầu, em có biết mình đang đùa với lửa không?’ Giọng nói nhàn nhạt, trầm thấp du dương bên tai cô, đôi môi nóng bỏng như vô tình như cố ý quét qua má cô, hút lấy mùi hương thanh khiết của cô.

Hơi thở nam tính nóng hổi làm Liên Kiều ngạt thở, tim cô đột nhiên nảy mạnh một nhịp, trên mặt rắng đỏ đã lan đến mang tai, nhưng cô cực lực cưỡng bách bản thân, ấp a ấp úng hỏi: ‘Anh, anh ... có ý gì?’

Nụ cười trên mặt hắn càng sáng lạn, trời sinh hắn khí chất vương giả nhưng lời nói ra lại hết sức mập mờ ...

‘Nha đầu, anh cũng không có thói quen ngủ ở phòng khách. Cho nên ...’

Chương 10: Ngây thơ đến ngu ngốc (1)

Liên Kiều cười càng “ngây thơ”, ngay cả trong lòng cũng vui đến nở hoa, ‘Hắc hắc, phàm chuyện gì cũng có lần đầu tiên mà, người ta là con gái, anh đường đường là một đại nam nhân, lý ra phải nhường em mới đúng, bằng không để người ta biết không phải sẽ cười anh không có phong độ sao, anh có thấy vậy không?’

Cô rất ngây thơ hỏi vặn lại hắn, nhưng trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước lại càng lộ rõ cô không có tâm cơ.

‘Anh thấy ... em chắc vẫn còn chưa hiểu rõ ý anh!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười càng sáng lạn nhưng lại tỏa ra một chút tà ý, hắn cúi người càng sát Liên Kiều, từng câu từng chữ thốt ra: ‘Anh chỉ ngủ ở phòng này thôi!’

Một câu nói này làm Liên Kiều trợn mắt, đôi mắt màu tím nhìn trừng trừng hắn ‘Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh không phải là nhỏ mọn như thế chứ? Phòng ốc của anh nhiều như thế, tội gì cứ tranh với em làm gì? Dù sao em ngủ phòng này là chắc rồi!’ Cô bất khuất nói, một hể có ý rút lui.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe xong, trên mặt cũng không có chút giận dữ nào, hắn nhún nhún vai, đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống cô, âm thanh trầm thấp mà vẫn giữ nguyên nét tao nhã như trước giờ ...

‘Em hôm nay thật sự muốn ngủ ở đây?’

‘Nói nhảm, đương nhiên là muốn rồi, em lúc nãy đã nói rõ ràng lắm rồi, anh nghe không hiểu sao?’ Liên Kiều nhăn mặt, nhưng trên mặt không giấu được nụ cười đắc ý, cô thật không tin không thể đuổi tên kia đi được.

Nhưng Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không hề có ý rời đi, nghe câu nói của cô, trên mặt càng thoải mái, hắn cũng không nói gì, chỉ chậm chậm đưa tay cởi cúc áo sơ mi ...

Từng chiếc từng chiếc cúc được cởi ra, từ từ lộ ra lồng ngực rắn chắc.

Nhìn thấy hành động kỳ lạ của hắn, Liên Kiều quả thật ngơ ngác, cô giống như người gỗ thẫn thờ nhìn hắn, cho đến khi hắn cởi áo sơ mi ném qua một bên lúc đó mới hiểu...

‘Này ... Hoàng Phủ Ngạn Tước ... anh ... anh làm gì vậy?’ Liên Kiều chỉ vào hắn, ấp a ấp úng nói.

Nhưng ấp úng thì cứ ấp úng nhưng cô vẫn là một “sắc nữ” danh xứng với thực, ánh mắt dán vào lồng ngực rắn chắc của hắn.

Trời ạ, soái ca không hổ là soái ca nha, ngay cả động tác cởi áo cũng mê người như thế, mà quan trọng hơn là lồng ngực hắn, rộng rãi mà rắn chắc mang đến cảm giác an toàn như thế, làn da màu đồng lại mang đến một sự hấp dẫn như thế, vừa nhìn đã biết là kết quả của nhiều năm chăm chỉ rèn luyện.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không khó nhận ra ánh mắt “háo sắc” của cô, trong lòng không khỏi buồn cười, nha đầu này đúng là trời không sợ đất không sợ, được, vậy hắn càng muốn thử xem cô “kiên cường” đến mức nào.

Nghĩ đến đây, hắn cố ý không thèm trả lời câu hỏi của cô, một tay nhẹ tháo dây nịt, rất nhanh dây nịt cũng cởi ra, sau đó chiếc quần dài được cắt may thủ công cao cấp cũng được cởi xuống ..

‘Ai ...’ Liên Kiều hô to một tiếng, miệng há to, đôi mắt màu tím vì một màn trước mắt mà càng trợn to, cả ngón tay đang chỉ về phía hắn vì hưng phấn cũng run run.

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, cơ thể của anh quả thật là siêu cấp đẹp nha!’ Trời ạ, lần này ở cự ly gần như thế nhìn rõ khiến cô kích động đến tim cũng sắp vọt ra ngoài, thân thể đẹp, đôi chân lại vừa dài vừa hữu lực.

Lần trước ở hồ bơi cô chưa kịp nhìn kỹ thì hắn đã khoác áo choàng tắm lên che mất tầm nhìn của cô, lúc dạy bơi cũng bởi vì cô quá chuyên tâm tập luyện cho nên cũng không nhìn rõ cơ thể hắn, còn hôm nay, cũng coi như là đại khai nhãn giới rồi.

Tiếng kêu mừng rỡ của Liên Kiều lại làm cho Hoàng Phủ Ngạn Tước áo não không thôi, hắn vốn chỉ muốn hù dọa cô nhóc này dù sao hắn cũng không phải cố tình dùng hành động này để câu dẫn sự chú ý của con gái, nào ngờ ... nào ngờ phản ứng của nha đầu này nằm ngoài dự liệu của hắn, không ngờ cô lại có hứng thú nhìn cơ thể của mình như vậy??

Đây quả là chuyện khiến hắn quá bất ngờ!

Có nhầm lẫn không vậy? Chiều nay đối với cô nhóc này lại không có chút tác dụng nào?

Về mặt áo não, Hoàng Phủ Ngạn Tước cầm lấy áo ngủ bên khoác lên người, lại nhìn sang Liên Kiều thấy vẻ mặt thất vọng của cô, hắn không kìm được một nụ cười khổ.

Hắn, đường đường là tổng tài của Hoàng Phủ tài phiệt không ngờ hôm nay lại lưu lạc đến bước này, phải dùng phương thức như vậy để giành một chỗ ngủ? Cùng một cô nhóc tranh một cái phòng ngủ?

Chuyện này nếu truyền ra ngoài nhất định khiến ai cũng cười đến rớt răng.

Liên Kiều chu miệng nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước đã mặc áo ngủ xong xuôi, vẻ mặt rất không vui, lầm bầm: ‘Cái gì mà, dù sao cũng vậy, để em nhìn thêm một chút nữa cũng có mất miếng thịt nào đâu, đúng là nhỏ mọn!’

‘Em nói cái gì?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đột nhiên ghé sát người vào cô, làm bộ như không nghe rõ.

Liên Kiều nào dám nói thêm gì, cái gối trong lòng càng ôm chặt hơn.

‘Nha đầu ...’ Hắn dài giọng, mùi hương dễ chịu từ người hắn vẫn quán quýt lấy cô, mùi long diên hương vì ở cự ly gần mà càng nồng đậm.

‘Hả, làm gì vậy? Anh đến gần em thế làm gì?’ Gương mặt Liên Kiều chợt đỏ bừng lên, không biết tại sao, mỗi lần hắn đến gần, tim cô liền đập nhanh như vậy, giống như muốn vọt ra khỏi cổ họng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thấy vẻ sợ hãi trên mặt cô, trong lòng ngược lại dễ chịu một chút, hắn cố tình ép xuống gần hơn, cho đến khi hoàn toàn ép cô vào sát lồng ngực mình mới nói thầm bên tai cô: ‘Nha đầu, em có biết lúc này trong biệt thự này chỉ còn lại anh và em thôi không?’

‘Anh với em hai người? Liên Kiều nhất thời không hiểu ý tứ trong câu nói của hắn, ngần ngại một chút mới phản bác lại: ‘Cắt, gạt người, thế nào mà chẳng có người làm chứ?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước trên môi vẫn treo nụ cười: ‘Chẳng lẽ em không biết không có sự cho phép của anh, không có ai dám đi vào đây sao?’

Nói xong hắn ý vị thâm trường nhìn cô gái trong lòng, nhìn không chớp mắt như muốn theo dõi phản ứng của cô.

Nhưng ...

‘Ý anh là sao?’ Liên Kiều vẫn ngơ ngác hỏi, đôi chân mày xinh đẹp vì không hiểu mà khẽ cau lại.

20. Quyển 4 - Chương 11-15

Chuẩn bị cười tiếp nha ...

Quyển 4: Yêu tinh đến nhà

Chương 11: Ngây thơ đến ngu ngốc (2)

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn bộ dạng ngây thơ đến ngốc nghếch như cô, trong lòng buồn bực đến nỗi muốn đâm đầu vào tường.

Cô là không hiểu thật hay giả vờ không hiểu?

Nghĩ đến đây, hắn lại có một ý khác, liền không nói gì nữa, trực tiếp đẩy cô xuống giường, thân thể cao lớn trong phút chốc đã áp lên thân thể yếu đuối của cô, đôi tay nóng rực một giây sau cũng giữ chặt hai bên vòng eo tinh tế của cô.

‘Anh chợt nghĩ ... có một cô gái giúp anh làm ấm giường cũng không tệ!’ Nói xong gương mặt anh tuấn đã áp xuống, gần mặt cô đến nỗi có thể nghe được hô hấp của nhau, Hoàng Phủ Ngạn Tước không thể không thừa nhận, trên mùi hương trên người nha đầu này rất thanh khiết, sạch sẽ, là mùi hương rất riêng của một thiếu nữ làm hắn có chút không thể kiềm chế.

Nào hay ...

‘Hi hi ... đừng ...’ Liên Kiều ngoài dự liệu của hắn cười ha hả, vừa cười vừa đẩy hắn: ‘Anh áp sát em quá, làm cả người em đều nhột lắm, hi hi ...’

Một màn vốn rất mập mờ bị tiếng cười cùng lời nói vô tâm vô phẩy của cô nhóc phá hư hết...

Hoàng Phủ Ngạn Tước áo nào ngồi tựa vào đầu giường, nhìn thấy cô gái bên cạnh cười đến cả người co như con tôm, hắn quả thật cũng hết cách!

Nha đầu thối, lại không hiểu gì ý tứ của chữ “ấm giường”!

Đến khi Liên Kiều cười đủ mới phát hiện vẻ mặt khó coi của người đàn ông, cô vội khép miệng lại, cực kỳ “vô tội” nhìn hắn: ‘Này ... anh sao vậy?’

Ánh mắt như chim ưng của Hoàng Phủ Ngạn Tước khóa chặt ở gương mặt của Liên Kiều như muốn soi thấu vào nội tâm của cô, rất lâu sau hắn mới buông ra một câu: ‘Nha đầu em quả thật không biết trời cao đất dày, chẳng lẽ em không biết cô nam quả nữ ở cùng một căn phòng nguy hiểm thế nào sao?’

“Nhất là hắn là một người đàn ông bình thường, không phải Liễu Hạ Huệ!” Trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước thầm bổ sung một câu, đương nhiên là hắn không nói câu này ra.

Nào ngờ Liên Kiều nghe xong trên mặt hơi lộ vẻ nghi hoặc, đôi mắt màu tím tử la lấp lánh nhìn hắn, như đang suy nghĩ hàm ý trong câu nói.

Nhìn ánh mắt mơ màng của cô rơi trên người mình, ánh mắt đơn thuần không mang một chút tục khí nào, cô lúc này cô rất yên lặng, như một đóa hoa lan trong đêm, yếu đuối, yếu đuối, có một sợi tơ kỳ diệu từ rất sâu trong nội tâm hắn không ngừng vươn ra, lan tỏa quần quýt cho đến khi hoàn toàn đem trái tim hắn trôi lại ...

Một cảm giác ấm áp từ trong tim hắn lặng lẽ trôi dậy, làm hắn không tự chủ được đưa tay ra, khi đầu ngón tay iếp xúc với làn da mềm mại của cô, cảm giác dễ chịu không nỡ buông khiến cho đôi mắt đen thăm thẳm của hắn chợt tối lại.

‘Nha đầu ...’ Hắn lẩm bẩm, chưa kịp nói gì thì đã thấy nụ cười nở trên gương mặt nhỏ nhắn của cô.

‘Em biết anh là người tốt, anh sẽ không tổn hại đến em!’

Không đợi hắn trả lời cô đã dựa đầu vào lồng ngực rộng rãi của hắn, đơn thuần chỉ là muốn tìm một cảm giác an toàn, như một con mèo nhỏ nép vào thân thể cao lớn của hắn, đôi tay rất ỷ lại đặt trên eo hắn.

‘Liên Kiều, em ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không khó cảm giác được ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, cơ thể mềm mại như bông nép vào cơ thể rắn chắc của hắn khiến hắn phút chốc chợt căng thẳng.

Chẳng lẽ cô thật sự không biết mình đang châm ngòi hỏa sao?

Liên Kiều quả thật không nhận ra sự thay đổi trên nét mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước, cô ngẩng đầu lên, khẽ cắn môi cười: ‘Sao vậy? Em có nói gì sai sao? Tuy rằng anh gạt em làm em rất tức giận nhưng trước khi em biết được chân tướng cảm thấy anh đối với em quả thật rất tốt, anh giống như một người anh trai vậy, là chỗ dựa của em, cho nên ngoại trừ lần đó anh lừa gạt em, chắc anh sẽ không bắt nạt em nữa đâu.’

Hoàng Phủ Ngạn Tước gần như không động đậy, hắn biết rất rõ nằm trong lòng mình là một cô gái không phải cô nhóc, điểm này hắn rất rõ ràng, lúc ở Hồng Kông hắn đã biết. Nhưng mà cô gái này lại không chút

cố kỵ cứ thế mà rúc vào lòng hấn mà còn cười đến ngây thơ như vậy, sáng lạn như một đứa bé vậy thử hỏi hấn phải làm sao đây? Hơn nữa, lời cô nói ...

Anh trai?

Cái từ này lọt vào tai hấn không biết tại sao lại chướng tai như vậy.

Mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước xẹt qua một tia buồn bực, một lúc lâu sau hấn mới thở dài một tiếng, đưa tay vỗ nhẹ lên vai Liên Kiều, ‘Được rồi, nha đầu, nếu em đã thích ngủ ở căn phòng này như vậy, vậy anh đi phòng khác ngủ!’

Nói xong hấn nhẹ gỡ tay cô xuống, đứng dậy. Tuy rằng trong lòng vẫn còn quyến luyến sự mềm mại ôn nhu khi ôm cô trong lòng nhưng nếu như còn giữ tư thế như vậy, hấn khó mà đảm bảo không phát sinh ra cái gì khác. Cô lại như một cô nhóc như vậy, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu, hấn làm sao có thể có hành động phi lễ gì với cô, như vậy thì có khác gì cầm thú.

Liên Kiều nhìn thân ảnh cao lớn đang tách ra, nhất thời trong lòng có chút thất lạc, cô cắn môi, hai tay bó gối cứ thế ngồi trên giường.

‘Nhưng mà ... nhưng mà ...’ Cô nói nửa ngày cũng không nói nên lời.

Hoàng Phủ Ngạn Tước quay lại nhìn cô, tìm vì bộ dạng tội nghiệp của cô mà co rút một chút ...

‘Nhưng mà sao?’ Hấn lần nữa cúi người xuống, nhìn vào đôi mắt màu tím của cô, lại một phen thất thần.

Liên Kiều ngẩng đầu, vẻ mặt ủy khuất, cũng không để ý đôi môi mỏng của hấn đã cách mình rất gần.

‘Nhưng mà ... căn phòng này lớn quá, em hơi sợ ... Làm sao đây? Nếu như em gặp ác mộng phải làm sao đây?’ Cô vừa nói vừa nhìn đảo dác xung quanh.

Vừa nãy cô không có cảm giác này, nhưng một khắc khi nhìn thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước bước đi, trong lòng đột nhiên nảy sinh sự sợ hãi, lúc học đại học cô cũng đã quen sống cùng với nhiều người do ở ký túc xá, bây giờ đột nhiên bảo cô ngủ ở một căn phòng rộng như vậy, quả thật sợ hãi cũng là khó tránh khỏi.

Phòng ngủ của hấn còn lớn hơn phòng ở ký túc xá của cô không biết bao nhiêu lần.

Chương 12: Tự nhảy vào lòng (1)

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn bộ dáng ủy khuất của cô, không khỏi cười khổ một hồi nhưng vẫn rất nhẫn nại hỏi: ‘Nhưng đây là gian phòng mà em chọn mà, bây giờ hối hận rồi sao?’

Liên Kiều có chút ngượng ngùng nhưng vẫn cứng miệng nói: ‘Ai nói em hối hận chứ. Em còn lâu mới hối hận!’

‘Vậy được!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lần nữa đứng lên.

‘Đừng ...’ Liên Kiều lần nữa níu chặt cánh tay hấn, ‘Không cho anh đi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì, chỉ nhìn cô chăm chăm, trong mắt xẹt qua một tia khiến người ta không nắm bắt được, bên môi câu lên một đường cong.

Liên Kiều thấy vậy, bản tính không chịu thua lại bùng lên, cô vội vàng buông tay hấn, với lấy cái gối ôm vào lòng, rất hùng dũng nói: ‘Thôi đi, mất công anh xem thường đầu. Anh mau đi đi, đừng có làm chậm trễ giấc ngủ của em!’

Nhìn cô giận dữ như một đứa bé, Hoàng Phủ Ngạn Tước vô lực lắc đầu, bàn tay hấn mang theo một tia sùng ái mà chính mình cũng không phát giác được vò vò tóc cô: ‘Được rồi, em đã náo cả một ngày rồi, nghỉ ngơi sớm đi!’

Noi xong liền đứng dậy, thấy cô vẫn mang bộ dáng tức tối quay lưng về phía mình, hấn chau mày chỉnh lại đèn phòng ngủ cho tối bớt, hấn nhìn bóng lưng của cô lần nữa rồi bước đến cửa phòng, rời đi.

Cả căn phòng rơi vào sự yên lặng triệt để, yên tĩnh đến nỗi tưởng như nghe được tiếng kim rơi trên đất, Liên Kiều mở mắt, nhìn quanh gian phòng rộng lớn mang phong cách nam tính, nuốt khan một ngụm nước

bọt, tuy nói là có đèn nhưng cô vẫn sợ hãi không kèm chế được, cô không ý thức kéo chăn qua khỏi đầu, đầu cả người dưới chăn.

Cô cảm thấy cả cái “Hoàng Phủ” này yên tĩnh quá mức, yên tĩnh đến đáng sợ, cô muốn nghe dù là một tiếng lá rơi cũng được nhưng mà ...

Cô run run cầm điện thoại lên xem giờ, trời ơi, mới qua mười một giờ thôi, mà đến mười hai giờ thì cô mới ngủ được, Liên Kiều gần như đem hết các vị thần linh mà cô biết khẩn cầu qua một lượt nhưng không còn cách nào, thời gian vẫn như cũ chậm chậm chậm chậm trôi, hoàn toàn không vì lời khẩn cầu của cô mà chạy nhanh chút nào.

Cô trước giờ chưa từng mong đến nửa đêm như vậy, cái cảm giác sợ hãi như tra tấn tinh thần cô, quả thật quá khó chịu, thế nào mà vẫn chưa đến mười hai giờ? Cô bắt đầu có chút hoài nghi ý chí của mình có chịu nổi đến lúc đó hay không.

Đột nhiên ...

Một tiếng ‘phanh’ từ cửa sổ truyền đến, không biết ở phía xa kia là thứ gì phát ra tiếng động, dọa Liên Kiều hồn vía đều bay mất, cô kéo chăn qua khỏi đầu, thân thể trong chăn không ngừng run rẩy.

Liên Kiều là loại người có sức tưởng tượng phong phú điển hình, trước khi cô kịp giấu mặt dưới chăn, chợt một mảnh màu đen từ trong không trung bay đến ...

Cô không khỏi nghĩ đến cái tầng ngầm trong trường đại học ... nghĩ tới cái xác trong căn phòng tối, nhớ lại cảnh tượng nó đứng dậy đi về phía mình ...

‘A ...’

Vội vàng nhảy từ trên giường xuống, miệng thét lên một tiếng xông cửa phòng chạy ra hành lang, một mực nhắm về phía có ánh đèn mà chạy đến ...

Bên này Hoàng Phủ Ngạn Tước đang tựa người vào đầu giường, hần nỏ một nụ cười khổ, không ngờ chính mình lại bị nha đầu kia đuổi ra khỏi chính phòng ngủ của mình, rõ ràng mình là chủ của căn biệt thự này, thế nào lại phải ngủ ở phòng của khách chứ. Hần vô lực lắc đầu, thuận tay cầm một tập văn kiện lên.

Trước nay Hoàng Phủ Ngạn Tước không có thói quen ngủ sớm, bao nhiêu năm nay hần đã tạo thành thói quen một ngày chỉ ngủ năm tiếng, lên giường sớm như hôm nay đúng là rất hiếm thấy.

Đang lúc xem chưa được hai trang văn kiện thì nghe thấy một tiếng ‘phanh’ sau đó cửa phòng bị mở ra, giống như bị một lực rất lớn đẩy vào vậy...

Đang cảm thấy kỳ lạ chợt hần ngoài ý muốn nhìn thấy một “vật thể lạ” thẳng hướng mình chạy đến, còn chưa phản ứng kịp thì đã thấy trong lòng âm áp, một khối mềm mại đã bao lấy hần ...

Định thần nhìn kỹ, thì ra trong lòng chính là Liên Kiều!

Chỉ thấy cô ôm một chiếc gối lớn, sau đó ném nó qua một bên lật một bên góc chăn của hần chui thẳng vào, cả thân hình nhỏ nhắn dúi vào người hần, không ngừng run rẩy ...

Một màn “yêu thương nhưng nhớ” này khiến cho Hoàng Phủ Ngạn Tước giật mình nhảy dựng lên!

‘Nha đầu?’

Hần nhìn về phía cô, nhưng chỉ thấy gương mặt nhỏ nhắn của cô nhốt chặt vào lòng hần, hô hấp dồn dập từng cơn ...

Tay khẽ đưa qua, nâng gương mặt cô lên sau đó kinh hãi phát hiện ra làn da hồng hào sớm đã biến thành không chút huyết sắc ...

‘Sao vậy? Có chuyện gì?’ Hần vội vàng ôm cô vào lòng, xót xa hỏi.

Hô hấp của Liên Kiều vẫn còn dồn dập, nhưng khi cô nhìn thấy gương mặt anh tuần quen thuộc và đôi mắt sáng như sao kia, gương mặt vẫn còn hoảng sợ, thút thút nói: ‘Hoàng Phủ Ngạn Tước ... em ... em sợ ...’

Ách?

Hoàng Phủ Ngạn Tước giật mình, ‘Sợ cái gì? Gặp ác mộng sao?’

Liên Kiều liêu mạng lắc đầu, ‘Có thể nằm mộng thì tốt rồi, em ... em vốn là chưa có ngủ. Phòng của anh lớn như vậy, mà còn ... yên lặng như thế, em sợ ...’

Nghe lời ‘thú tội’ của cô, hần rớt cuộc yên tâm trở lại, thì ra chỉ có thể ...

‘Nha đầu em đúng là không có tiền đồ, đã sắp hai mươi tuổi rồi sao cứ như một đứa trẻ thế, một mình ngủ cũng sợ sao?’ Hần thấp giọng cười, vừa nói vừa vỗ vỗ vai cô, truyền cho cô sự ấm áp từ lòng bàn tay mình.

Sự cố chống của Liên Kiều sớm đã bị dọa không còn một mảnh, cô không giống như lúc này còn mạnh mẽ với hần, ngược lại vô cùng ý lại dán vào ngực hần, ‘Em không biết, dù sao em cũng không quay về đó ngủ ...’

Chỉ nghĩ tới một mình ở trong phòng đó thì đã sợ!

Hoàng Phủ Ngạn Tước không biết nói gì, nha đầu này quả thật biết cách hành hạ hần!

Chương 13: Tự nhảy vào lòng (2)

Thấy hần không nói gì, Liên Kiều ấp úng hỏi: ‘Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, em biết trong lòng anh chắc vẫn còn đang tức em lắm, nha, dù sao em cũng không quay về căn phòng đó, nếu như anh muốn về phòng ngủ, anh ... anh có thể đợi em ngủ rồi mới đi được không? Bằng không em sợ lắm ...’

‘Đợi em ngủ xong?’ Hần nhướn mày hỏi, trên mặt hiện ra ý cười nhàn nhạt.

‘Ừ!’ Liên Kiều vội vàng gật đầu: ‘Nếu như em ở một mình trong phòng nhất định sẽ sợ lắm, sợ thì làm sao mà ngủ được, ngủ không được thì anh cũng xui xẻo theo!’

Cô rất đường hoàng nói từng chữ.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười: ‘Anh cũng xui xẻo theo? Chuyện này thì có liên quan gì đến anh?’

Hần nghĩ không thông.

‘Nè, em giải thích cho anh nghe ...’ Liên Kiều cực kỳ nhẫn nại nói: ‘Nếu như em ngủ không được, nhất định sẽ bám anh không cho anh ngủ, anh nghĩ xem đến lúc đó anh sẽ khó chịu đến đâu, giống như bây giờ vậy, dù sao em cũng nghĩ hè không có việc gì làm, cùng lắm là ngày mai ngủ bù thôi, nhưng anh thì không giống nha, nếu như anh ngủ không đủ, ngày mai làm sao làm việc chứ?’

Liên Kiều nói hết sức nghiêm túc, làm như hoàn toàn là nghĩ cho Hoàng Phủ Ngạn Tước thôi vậy.

Hần thấy cô như vậy, quả thực vừa tức giận vừa buồn cười, sau đó vô lực lắc đầu, lấy chân đạp cho cô: ‘Được rồi được rồi, sớm đã biết em có nhiều lý do, ngủ đi, anh trông chừng em!’

Cô rớt cuộc cũng cười, thở phào một hơi, lúc này mới hoàn hồn lại, lại bất ngờ kêu lên một tiếng ...

‘Sao vậy?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng bị cô hù cho giật mình.

‘Oa!’ Mắt Liên Kiều sáng rực, cô không nói gì thêm, căn cứ môi, bàn tay nhỏ khẽ đưa ra sờ vào ngực hần ...

Thì ra lúc này Hoàng Phủ Ngạn Tước đã cởi áo ngủ ra, ánh đèn mờ mờ chiếu trên lồng ngực hần phản chiếu lại một sự rắn chắc và quyến rũ mê người, chẳng trách Liên Kiều như một tiểu sắc nữ, đang hướng “ma trảo” về phía hần.

Cô vốn chỉ là hiếu kỳ, trong mắt toát ra một tia tán thưởng, nhưng cảm thấy một tay chưa đủ, tay kia cũng đưa lên, cần trọng chạm vào làn da của hần, cô tập trung tinh thần cao độ đến không không phát hiện ra trên gương mặt của người đàn ông trước mặt đã có biến hóa ...

Sự tiếp xúc mềm mại nơi lồng ngực khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước sững sờ, nhưng rất nhanh, sự mềm mại đó trở thành một loại hấp dẫn, loại hấp dẫn này trong chớp mắt lại khởi động cho sự ham muốn trong lòng, ánh mắt hần theo đó cũng dần trở nên thâm thúy ...

Nha đầu ngây thơ, ngay lúc này dáng vẻ đơn thuần của cô lọt vào trong mắt hắn lại giống như một chú cừu non, chẳng lẽ cô nhóc không biết hành động như thế đối với đàn ông mà nói là trí mạng sao?

Hắn là một người đàn ông bình thường đến không thể bình thường hơn, nhất là khi trong lòng lại ôm một cô gái xinh đẹp như thế, mềm mại như thế, trong cơ thể hắn, cái lực lượng hủy diệt trời sinh đang kêu gào được thoát ra ngoài.

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, chắc là anh ngày nào cũng luyện tập phải không, với lại anh sao lại cao như thế? Chân anh thật dài nha ...’ Liên Kiều vô tâm vô phẩy nói, bàn tay nhỏ bé lại một đường trượt xuống chân ...

Trời ơi, không ngờ cô lại có thể tiếp xúc với một soái ca ở khoảng cách gần như thế, quả thật là quá đặc ý rồi.

‘Nha đầu!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lập tức đưa tay nắm lấy bàn tay không an phận của cô. Đáng chết thật, nha đầu này quả thật muốn châm lửa sao?

Hắn không khó cảm thấy cơ thể mình có biến hóa, cái loại bản năng nguyên thủy của đàn ông đang kịch liệt nổi lên trong hắn, nghiêng chặt rằng, hắn trầm giọng nói: ‘Được rồi, nên nhìn cũng nhìn rồi, nên sờ cũng sờ rồi, bây giờ đi ngủ đi, ngoan!’

Bây giờ hắn chỉ muốn vào phòng tắm dội nước lạnh, đem cái dục vọng đang hành hạ hắn tiêu diệt hết.

Liên Kiều nghe hắn nói, lại chu môi: ‘Cái gì chứ, nhỏ mọn như thế, hừm!’ Nói xong cô cực kỳ bất mãn đưa tay đã hắn một cái, lại cũng không ngờ, bàn tay đánh xuống một chỗ không nên đánh ...

‘Ồ ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hớp mạnh một hơi không khí, đôi mắt đen như mắt chim ưng càng trở nên u ám. Đáng chết thật! Cái đánh của cô tuy rất nhẹ nhưng lực đánh nhẹ nhàng đó gần như khiến hắn không chế không nổi sự đòi hỏi của cơ thể ...

‘Anh sao vậy?’ Liên Kiều thấy ánh mắt của hắn như muốn ăn người, không tự chủ được bị dọa giật mình, nhưng liền sau đó lại chau mày, mang theo một tia nghi hoặc: ‘Này, lúc này em đụng phải cái gì, cứng quá đi!’

Nghe câu thăm thì của cô, suýt nữa thì Hoàng Phủ Ngạn Tước thổ huyết, hắn nghiêng răng thốt ra từng chữ: ‘Nha đầu, đi ngủ đi, bằng không em sẽ hối hận đấy!’

Tiếc là Liên Kiều nghe không ra ý nghĩa trong câu nói của hắn, ngược lại còn ngơ ngác nhìn hắn, vẫn mãi suy nghĩ đến nghi vấn chưa nghĩ ra lúc này, rất lâu sau cô mới như hiểu ra, cực kỳ bí mật ép sát vào, nói bên tai hắn: ‘Nha, em biết rồi, anh nhất định là sợ người khác đến ám hại cho nên trong lúc ngủ cũng mang theo vũ khí có phải không?’

‘Liên Kiều!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước gần như rống lên, chẳng lẽ cô không biết giờ phút này càng đến gần hắn càng có khả năng biến hắn thành dã thú sao?

Liên Kiều thấy mặt hắn trở nên rất khác thường, bị dọa đến vội vàng im bất, xong rồi, nhất định là vì bí mật của hắn bị mình phát hiện ra, hắn ... hắn không phải là muốn giết người diệt khẩu chứ ...

Im lặng nhìn hắn, cô thấy gương mặt hắn quả thật như sắp giết người vậy, nhất là ánh mắt, thật quá đáng sợ ...

Với lại, lúc này không thể đắc tội hắn, lỡ như hắn nổi giận bỏ rơi cô, một mình cô ở lại căn phòng này thì có khác gì lúc này, đáng sợ như vậy.

Nghĩ đến đây, Liên Kiều liền cẩn trọng nằm xuống bên cạnh hắn, tay cũng cực kỳ cẩn thận gác lên eo của hắn, nhỏ nhẹ nói: ‘Hoàng Phủ Ngạn Tước ... anh đừng tức giận. Được rồi, em không nghịch ngợm nữa là được, em ngủ ...’

Giọng nói buồn buồn như một đứa bé bị bỏ rơi, nói xong, vẫn còn quẩn luyến cọ một cái trên người hắn.

Dục vọng cơ bản của đàn ông rất cuộc vì một động tác này mà đè bẹp lý trí, cô nhóc này, nếu đã châm ngòi thổi lửa thôi thì cứ để cô chịu trách nhiệm dập tắt vậy, không phải sao?

Chương 14: Súng (1)

‘Em thật sự muốn biết anh giấu cái gì sao?’

Gương mặt anh tuần của Hoàng Phủ Ngạn Tước đã nhiễm một chút tà mị, ngay cả ý cười trong mắt cũng mang một sự nóng bỏng mà Liên Kiều nhìn không hiểu, hấn áp sát cô, giọng nói vốn trầm thấp bởi vì dục vọng đã trở nên khàn khàn.

Liên Kiều bất giác cảm thấy môi khô lưỡi nóng, mùi lòng diên hương quen thuộc vẫn quần quýt theo hơi thở của cô nhưng càng lúc càng rõ ràng, mang thêm một cảm giác an toàn quen thuộc chỉ là ... Hoàng Phủ Ngạn Tước đến nay quả thật có chút kỳ quái.

Sau đó cô không ý thức được liếm liếm đôi môi đã khô, chiếc lưỡi đình hương nho nhỏ nhẹ quét qua cánh môi lại khiến cho ánh mắt của Hoàng Phủ Ngạn Tước càng trở nên u ám.

‘Em thật sự có thể biết sao? Anh ... không phải là sẽ báo thù em chứ?’

Cô thận trọng nhìn hấn, đem thần tình không nắm bắt được của hấn hiểu nhầm thành thái độ muốn trả thù, dù sao thì cô cũng có nghe qua, người đàn ông này có bối cảnh liên quan đến xã hội đen, vạn nhất cô biết cái gì không nên biết, vậy ngủ đến nửa đêm không chừng bị hấn đem giết để diệt khẩu cũng không biết chừng.

Một người chết mà không biết mình chết vì lý do gì đó không phải là bi thảm lắm sao?

Cô còn chưa muốn làm một người như vậy!

Hoàng Phủ Ngạn Tước thu hết biểu tình của cô vào trong mắt, thân hình cao lớn lần nữa áp sát cô, hoàn toàn bao vây cô trong vòng tay mình ...

‘Em đương nhiên là có thể biết rồi ...’ Hô hấp nóng rực của hấn khiến đôi má cô cũng theo đó mà đỏ rực, cô ngơ ngác cười.

Đôi tay to lớn lại hết sức dịu dàng vén mái tóc dài tán loạn của cô lộ ra vầng trán thanh khiết sáng bóng và đôi mắt màu tím thần bí càng mê người.

‘Cái đó ...’ Liên Kiều thấy hấn cứ chăm chú nhìn mình, không hiểu sao lại ấp a ấp úng nói không thành câu, nhất là khi giữa hai người gần gũi như thế, cô gần như là đang nằm trong lòng hấn. Tim, không hiểu vì sao lại đập liên hồi như muốn vọt ra ngoài!

Trời ạ, hấn có thể dừng áp sát mình đến thế không ...

Nhưng ông trời căn bản là không để ý lời khẩn cầu của Liên Kiều, tình hình cũng không giống như cô mong mỏi, Hoàng Phủ Ngạn Tước ngược lại càng áp sát cô hơn, gương mặt tuần tú như tạc cũng từ từ cúi xuống sát bên tai cô ...

‘Nha đầu, em vừa nãy đụng phải quả thật và là vũ khí. Nó là ... một cây súng ...’ Hơi thở của hấn đã rất gần rất gần, gần đến nỗi có thể ngửi thấy mùi vị thanh thuần và tươi mát từ cô.

‘Một cây súng?’ Liên Kiều nghe xong liền ngạc nhiên đến trợn mắt, há to miệng mà nhìn hấn.

Súng? Cô không có nghe lắm đấy chứ?

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn vẻ ngây thơ khả ái của cô, trong lòng lại nổi lên một cơn sóng ngầm, hấn đưa tay khẽ sờ vào đôi môi hồng phấn của cô, tham lam hưởng thụ cảm giác mềm mại truyền đến từ đầu ngón tay.

‘Không sai, là súng! Mà còn là một cây súng khiến em cả đời khó quên ...’ Âm thanh trầm thấp du dương bên tai cô như thôi miên.

Liên Kiều thì lại bị lời nói của hấn làm cho hồ đồ, một cây súng thì làm sao khiến cô cả đời khó quên được? Ồ, cũng đúng, nếu như mình bị cây súng đó bắn chết thì còn không phải là cả đời khó quên sao?

Nhưng mình sao lại xui xẻo như vậy chứ? Hấn rõ ràng là người có bối cảnh liên quan đến xã hội đen, hấn giết người chắc là cũng không chớp mắt đi, nhất định là như thế, bằng không sao lại ngay cả trong giấc ngủ cũng phải chuẩn bị vũ khí chứ?

Haiz ...

Nghĩ đến đây Liên Kiều không khỏi cảm thông và đồng tình với Hoàng Phủ Ngạn Tước, người có thân phận giống như hần ngay cả giấc ngủ cũng không được yên ổn, thật quá tội nghiệp đi.

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh thật tội nghiệp nha ...’ Nói đến đây, cô nhìn hần bằng ánh mắt thương xót, còn đưa tay khẽ vuốt khuôn mặt anh tuần của hần như an ủi ...

‘Anh mang theo súng đi ngủ chắc không ngủ được ngon, vậy đi, anh lấy súng ra, ngủ một giấc thật ngon, cùng lắm thì ... ừm, cùng lắm thì em bật nhạc lên nghe, như vậy qua mười hai giờ em cũng không ngủ được, em canh chừng dùm anh ...’

‘Lấy súng ra?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướng mày thâm thúy hỏi, dục vọng trong ánh mắt đã đầy thêm một tầng, sự ngây thơ của cô không hiểu sao lại khiến ham muốn của hần càng lúc càng điên cuồng ...

‘Muốn vậy sao?’ Hần thổi một luồng nhiệt khí bên tai cô.

Liên Kiều nghe hần nói, trong lòng liền hưng phấn vô cùng, cô xoay người lại: ‘Anh nói cái gì? Thật không? Anh muốn đem súng tặng cho em?’

Trời ạ, nếu như cô có một cây súng thì quá oách rồi! Mà còn là súng thật nha!

Hoàng Phủ Ngạn Tước không trả lời câu hỏi của cô, sự động dậy của cô khiến hần suýt mất khống chế, cộng thêm vẻ mặt hưng phấn của cô, rơi vào mắt hần lại là một sự dụ hoặc, nếu cô đã muốn thế, thôi thì thành toàn cho cô đi!

Nghĩ đến đây, trên môi hần khẽ câu một nụ cười mê người, dứt khoát cúi đầu xuống, đôi môi nóng rực chuẩn xác đáp xuống môi cô.

Trong chớp mắt, Liên Kiều như bị điện giật, cái cảm giác kỳ diệu này lần nữa khiến cô chấn động, trong chốc lát luồng điện chạy khắp toàn thân, trái tim, nơi luồng điện chạy qua như cũng tan rã, linh hồn cũng theo đó mà bay đi mất, dường như chỉ còn lại người đàn ông này là cái cọc để cô bám víu.

Hoàng Phủ Ngạn Tước tham lam mút lấy vị ngọt và sự thanh khiết từ đôi môi cô, đôi môi ngọt ngào như cánh hoa khiến hần quẩn luyến mãi không thôi, nụ hôn như sóng trào, lại như lửa nóng, ban đầu chỉ là thưởng thức càng về sau càng mạnh mẽ như muốn cắn nuốt lấy đôi môi của cô.

‘Nha đầu ...’

Thấy cô suýt ngất cuối cùng Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng rời môi cô ra, môi nhẹ lướt về phía vành tai cô nhẹ nhàng cắn mút, đôi tay lại trượt xuống, thành thực cởi đai áo ngủ của cô. Phút chốc, đôi bờ vai trắng nõn nà đã lọt vào trong mắt hần ...

Thân thể Liên Kiều chợt cứng đờ, đôi môi cũng run rẩy: ‘Hoàng Phủ Ngạn Tước ...’

Hần khi này không phải đã đáp ứng đưa súng cho cô sao? Sao bây giờ lại kỳ lạ thế này?

Chương 15: Súng (2)

Không khó nhận ra sự run rẩy của cô gái trong lòng mình, hần thấp giọng nói bên tai cô: ‘Nha đầu, ngoan, đừng sợ ...’

Liên Kiều không hiểu ý của hần, nhưng có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ từ bàn tay nóng rực của hần như bàn ủi ủi trên làn da cô, cô đưa tay áp lên ngực như muốn làm dịu trái tim đang đập như điên cuồng ...

Hần làm gì vậy?

Nhìn thấy ánh mắt trong vắt như của một đứa bé của Liên Kiều, Hoàng Phủ Ngạn Tước lại càng khó mà khống chế được, bàn tay khẽ kéo một cái, áo ngủ liền theo tay hần xé thành hai mảnh rơi xuống ...

‘Này ...’ Liên Kiều giật bắn người, cô cúi đầu nhìn xuống chiếc áo ngủ đã bị xé rách, cực kỳ bất mãn nói: ‘Cái áo đó em mới mua mà ...’

‘Ngày mai em muốn bao nhiêu cái anh mua cho em!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước khàn khàn giọng ngắt lời cô, trời ạ, cô chẳng lẽ không thể tập trung tinh thần dù chỉ một phút sao?

Hắn áo nào không thôi!

Thân thể yêu kiều xinh đẹp trong lòng khiến hắn sấp nỏ tung, ánh đèn nhu hòa cùng với ánh trăng nhàn nhạt soi lên thân thể ngà ngọc càng khiến cho nó mang một vẻ mê người không tả nổi, làn da thanh khiết theo ánh trăng như thêm sáng bóng, mùi vị thanh thuần mà chỉ có ở một thiếu nữ lên vào trong hô hấp của hắn, đường cong mạn diệu khắc vào trong mắt hắn khiến nó càng trở nên u ám ...

Hắn không phải thánh nhân, dưới tình huống như vậy không thể không động tâm ...

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước ... không cần ...’

Liên Kiều thấy cơ thể mình lộ ra trước mắt hắn không sót chút gì, nhất là nhìn thấy đôi mắt như muốn ăn người của hắn, gương mặt không khỏi phiếm hồng, ánh mắt mờ mịt, thân thể trắng như tuyết cũng vì xấu hổ mà phủ lên một tầng mây hồng.

‘Không cần cái gì? Nha đầu, thả lỏng một chút. Em rất đẹp ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô ngây ngẩn, môi không tự chủ câu lên một nụ cười thỏa mãn, tốt lắm, nha đầu này rốt cuộc cũng biết xấu hổ.

Nào ngờ, một màn lửa nóng lại bị một câu nói của Liên Kiều toàn bộ phá hỏng hết

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước ... ừm, cái đó ... cái đó ...’ Liên Kiều ngoài ý muốn xoay người lại, dáng vẻ rất không phục nói: ‘Anh có thể lấy cây súng ra chưa? Nó cứ chửi vào người em rất khó chịu!’

Lần này đến lượt Hoàng Phủ Ngạn Tước giật mình, khi hắn hoàn hồn lại, trong lòng không khỏi than thầm một hồi ... Trời ạ, nha đầu này ... quả thật là ngây thơ đến ngốc nghếch!

‘Em ngoan ngoãn im miệng cho anh!’ Hắn không kìm được rống lên một câu, thế nào mà muốn cho nha đầu ngốc này mở miệng ra nói chuyện khó như thế chứ?

Nào ngờ Liên Kiều lại trừng mắt: ‘Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh sao nói lời lại không giữ lời chứ? Vừa nãy rõ ràng còn nói là muốn đem súng tặng em, bây giờ lại muốn nuốt lời, coi như em nhìn rõ con người anh rồi, anh là loại nói dối không chớp mắt, ở Hồng Kông đã gạt em, bây giờ lại gạt em!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước gần như sắp bị cô chọc tức chết, người như hắn trước giờ không thiếu phụ nữ, sao cứ phải đâm đầu vào cục đá này chứ, đây quả thật là lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống thế này. Hắn cắn răng, bàn tay to lớn đột nhiên vươn ra, đè chặt cơ thể đang giãy giụa của cô ...

‘Được, em muốn phải không? Vậy bây giờ anh cho em!’ Ánh mắt của hắn càng trở nên nguy hiểm, ngay cả giọng nói cũng đã mất đi sự kiên nhẫn.

Hắn vốn quan tâm cô cho nên hết sức kềm chế bản thân, bởi vì thanh khiết như cô vừa nhìn đã biết không phải là người từng trải, cho nên muốn nhẹ nhàng với cô, không muốn vì chuyện này mà tạo thành tổn hại đối với tâm hồn cô, nhưng ... nha đầu đáng chết này lại hết lần này đến lần khác khiêu chiến sự nhẫn nại của hắn.

Nếu cô đã muốn thế, vậy thì hắn cũng không khách khí với cô nữa!

Nào ngờ, đang lúc lửa giận cùng ham muốn thiêu đốt lý trí của Hoàng Phủ Ngạn Tước, cô gái nằm dưới thân lại bất ngờ ngáp một tiếng ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước suýt ngất, hắn cảm thấy như sét vừa đánh trúng đầu mình. Chợt nghĩ ra gì đó, hắn nhìn lại đồng hồ ... quả nhiên ... đã đến mười hai giờ!

Liên Kiều ngáp xong một cái, trên gương mặt cũng lộ vẻ mệt mỏi, đôi mắt to tròn đã mơ mơ màng màng nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước: ‘Thôi bỏ đi, ngày mai anh đem súng cho em cũng được, giờ em buồn ngủ quá rồi ...’

‘Này, nha đầu, em bây giờ không thể ngủ được!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vỗ vỗ lên mặt cô, thử gọi cô tỉnh.

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước ... đã mười hai giờ rồi ... thực ra ... em cũng không muốn ngủ ...’ Liên Kiều ngay cả lời nói cũng trở nên rất chậm, lại đứt quãng, còn chưa nói xong một câu, ánh mắt đã khép lại, ngủ mất!

Hoàng Phủ Ngạn Tước không khỏi trợn mắt nhìn cô gái đang ngủ ngon lành dưới thân hắn như nhìn người ngoài hành tinh? Gì thế nào? Cô lại ngủ rồi? Đây là lần thứ hai cô châm lên ham muốn của hắn rồi lại vô tâm vô phể mà ngủ thiếp đi.

Nha đầu đáng chết này, hắn tức giận đến không biết phải làm sao? Nhìn cô tuyệt đối tin tưởng ỷ lại mà ngủ trong lòng mình, hắn không khỏi đau lòng, thở dài một hơi, hắn đắp chăn cho cô xong liền tiến thẳng vào phòng tắm, hắn là đi dội nước lạnh đi!

Thật đúng là một tiểu yêu tinh!

Gần như cả đêm không ngủ, đợi đến khi toàn bộ dục vọng đã bị nước lạnh tiêu trừ, nhìn cô đã sớm đi vào giấc mộng, gương mặt yêu kiều an tường trong giấc ngủ như em bé, hắn ngưng thần nhìn cô, dần dần một cảm giác triu mến dâng lên trong lòng, cảm giác đó giống như một cái gì đó rất nhẹ nhàng, phiêu lãng trong lòng, có chút đau lòng, có chút say mê, có chút chiếm hữu lại có chút gì đó không thể miêu tả được cứ trào dâng, trào dâng ...

Càng nhìn cô trong lòng hắn càng có một sự xúc động trào dâng, chỉ muốn đem cô gái này giữ chặt trong vòng tay, che chở cho cô, dù cả đời cũng không thấy phiền ...

Cái ... cái cảm giác này?

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười khổ, không biết có phải mình tiếp xúc với cô nhiều quá không, hình như đầu óc bắt đầu có chút loạn, tự dừng lại có ý nghĩ hoang đường như vậy trong đầu, thật là nực cười!

21. Quyển 4 - Chương 16-20

Quyển 4: Yêu tinh đến nhà

Chương 16: Thiết kế thời trang

Buổi sáng ở “Hoàng Phủ” thật đẹp, ít nhất là Liên Kiều nhận thấy như vậy. Khi cô tỉnh lại từ trong giấc ngủ ngọt ngào đã nghe thấy tiếng chim hót líu lo, bị âm thanh như vậy đánh thức cảm thấy tâm tình thật tốt.

Bên cạnh sớm đã không thấy bóng dáng Hoàng Phủ Ngạn Tước, cô bật ngồi dậy, sau đó điên cuồng tìm khắp xung quanh, nhưng tìm rất lâu, trên gương mặt cũng chỉ là một mảnh thất vọng.

Thật là ... quả nhiên là không có lưu lại cây súng cho cô!

Cô lại nhìn quanh một vòng. Hôm nay làm gì đây? Nghĩ tới nghĩ lui, trong đầu chợt xuất hiện một “kế hoạch”, sau đó trên gương mặt nhỏ nhắn liền hiện ra một nụ cười狡 hoạt.

Trêu chọc Hoàng Phủ Ngạn Tước là nhiệm vụ chủ yếu của cô trong kỳ nghỉ này, làm sao mà quên được chứ, hô hô ...

Trong phòng khách rộng lớn đã được người làm dọn dẹp đến không còn một hạt bụi, ánh mặt trời phản chiếu vào lên khung cửa sổ thủy tinh chiếu ra những tia lấp lánh.

Khi Liên Kiều tung tăng bước từ biệt thự của Hoàng Phủ Ngạn Tước ra đến phòng khách chính liền nghe tiếng kêu thất thanh của Triển Sơ Dung.

‘Liên Kiều, trời ơi, con phải cẩn thận chứ, đi đường không thể vừa đi vừa nhảy như vậy được đâu!’ Vừa nói bà vừa vội vàng đưa tay ngăn cô lại.

Liên Kiều giật nảy mình, cô trước giờ đi đường vẫn như vậy, có sao đâu?

Thấy vẻ mặt mê mang của cô, trên mặt Triễn Sơ Dung hiện ra nụ cười hiền hòa: ‘Nha đầu ngốc, con đã có rồi, đi đường lại còn không cẩn thận gì hết!’

‘Có rồi?’ Liên Kiều càng ngỡ ngàng, từ tối hôm qua đến giờ, bác gái luôn miệng nói có rồi, có cái gì rồi? Thật làm người ta khó hiểu.

Cô đang muốn hỏi cho rõ ràng thì đã thấy ánh mắt như đứng tròng của Hoàng Phủ Anh ...

‘A ... Liên Kiều ... chị ... chị ...’ Hoàng Phủ Anh đưa tay chỉ vào người cô, không thốt nên lời.

Liên Kiều cũng giật mình: ‘Tôi làm sao?’

Rất kỳ lạ nha, cả nhà này sao lại lạ lùng vậy? Mới sáng sớm đã nói toàn mấy câu kỳ lạ.

Hoàng Phủ Anh dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Liên Kiều, cô bước nhanh về phía trước, nhìn thật kỹ một lần, sau đó mới ngẩng đầu lên, ngay cả hô hấp cũng trở nên gấp gáp hỏi: ‘Cô mặc áo của anh tôi?’

Tiếng hô hoảng sợ của Hoàng Phủ Anh khiến Triễn Sơ Dung chú ý, bà lúc này mới chú ý đến bộ quần áo trên người Liên Kiều, thảo nào vừa nhìn thấy cô bà đã cảm thấy có gì là lạ, nhưng mà ... bộ quần áo này ...

Liên Kiều lúc này mới có phản ứng, cô cười hết sức sáng lạn và đắc ý, còn khoa trương xoay một vòng trước mặt hai người: ‘Thế nào? Đẹp không? Đây là quần áo đã qua sự sửa đổi cải tiến của con, không ngờ về mặt thiết kế thời trang con cũng có năng khiếu!’

Cô cũng cho rằng hôm nay cô ăn mặc thật là “soái”!

Sáng sớm nay khi cô vô tình mở tủ quần áo của Hoàng Phủ Ngạn Tước, nhất thời bị dọa nhảy dựng.

Trời ạ, quần áo của tên này cũng nhiều quá đi, đều là từng loại từng loại phối hợp với nhau, sắp xếp để phù hợp với từng hoàn cảnh, toàn bộ đều là quần áo được định chế riêng, may đo thủ công, chất liệu hết sức cao cấp, vừa nhìn đã biết giá trị không nhỏ. Chỉ có điều, quần áo đi dạo thì tương đối ít.

Nhìn tủ quần áo nhiều đến hoa mắt, cô nảy ra một ý, không bằng ra tay ngay từ chỗ này, nếu đã muốn đi gặp hắn ta, vậy nhất định phải cho hắn một cái bất ngờ mới được.

Nghĩ vậy, cô liền chọn một cái áo sơ mi và một chiếc quần màu sắc tương đối phối với nhau thử mặc lên người nhưng ... cơ thể cô quá nhỏ so với hắn, quần áo mặc vào người thế nào cũng không vừa.

Nghĩ tới nghĩ lui cô rốt cuộc nghĩ ra một cách, nếu đã vậy thì sửa nó lại sao cho nó phù hợp với mình vậy. Kết quả là làm cho Hoàng Phủ Anh và Triễn Sơ Dung bị dọa một phen.

Lúc này, cái áo sơ mi vốn được làm bằng chất liệu cao cấp đã bị cắt ngắn hai tay áo, biến nó thành một cái áo dài tay ngắn, cổ áo cũng bị dỡ ra chỉ còn để lại một mảnh cổ trụ, chiếc quần cao cấp cũng đã bị cắt thành một chiếc quần sọt, rộng rãi lại mang chút phá cách, trên eo là một chiếc thắt lưng cô tự chế, tất cả mang trên người cô lại mang một phong cách Gipsy nổi loạn, mái tóc dài đã được buộc thành đuôi ngựa sau ót, trẻ trung mà rất nổi loạn.

Rất đắc ý nhìn Triễn Sơ Dung và Hoàng Phủ Anh, cô nghĩ chắc họ cũng vô cùng tán thưởng tác phẩm của cô đi, hô hô.

‘Bác gái, không biết đi thế nào để đến công ty của Ngạn Tước? Cháu buồn lắm, đột nhiên rất muốn gặp anh ấy!’ Cô vẽ mặt rưng rưng, đôi tay nhỏ nhắn nắm lấy tay của Triễn Sơ Dung nũng nịu hỏi.

Triễn Sơ Dung lúc này mới có phản ứng, bà sững ái chỉ vào trán của Liên Kiều: ‘Nha đầu con thật là quá sáng tạo rồi, chỉ có con mới dám động đến quần áo của Ngạn Tước thôi!’

‘Hứ, ai bảo tôi qua hắn xé rách quần áo của con chứ, bộ đồ ngủ đó là con mới mua, giá trị cũng không nhỏ nha!’ Liên Kiều chu môi, ai oán nói.

Triễn Sơ Dung nghe xong, vẻ mặt khắt trương vội vàng hỏi: ‘Tối hôm qua, tối hôm qua chẳng lẽ Ngạn Tước lại ... với con? Cái tên tiểu tử này, chẳng lẽ nó không biết cơ thể của con bây giờ không cho phép sao? Lại còn dám làm ra mấy chuyện này!’

Còn Hoàng Phủ Anh đứng bên cạnh nghe mấy lời này, vẻ mặt liền ảm đạm.

Liên Kiều lại như rơi vào một tầng mây mù, cái gì với cái gì?

‘Bác gái, con ...’

‘Được rồi, như vậy đi, bác bảo tài xế đưa con đến Hoàng Phủ tài phiệt nha, con đi một mình ta không yên tâm!’ Triển Sơ Dung ngắt lời cô, định ninh dặn dò.

‘Không cần đâu, con sẽ rất cẩn thận mà, vậy đi, Anh Anh ...’ Liên Kiều kéo tay của Hoàng Phủ Anh: ‘Em về lại đường đi cho chị có được không?’

Hoàng Phủ Anh cắn cắn môi, tuy rằng rất không tình nguyện nhưng cũng đi qua viết địa chỉ và vẽ đường cho cô, lúc đưa cho Liên Kiều cô nói; ‘Chị mặc như thế này đi gặp anh em, anh ấy sẽ giận đó!’

Nhưng Liên Kiều không nghe ra sự chua chát trong câu nói, ngược lại còn nở nụ cười rạng rỡ: ‘Yên tâm đi, Anh Anh, em không cần lo cho chị, hần không dám nổi cáu với chị đâu!’ Nói xong liền quay nhìn về Triển Sơ Dung: ‘Bác gái, con đi nha!’

‘Này, Liên Kiều, con đi một mình có được không? Đứa nhỏ này ...’ Nhìn thấy Liên Kiều vừa đi vừa nhảy ra ngoài, Triển Sơ Dung mặt đầy lo lắng.

Chương 17: Náo loạn ở công ty (1)

Ánh mặt trời chiếu những tia rực rỡ vào đại sảnh của Hoàng Phủ tài phiệt, những khối thép và thủy tinh lạnh lẽo cũng được tắm trong ánh nắng mặt trời, tòa nhà trăm tầng cao sừng sững như tuyên bố uy quyền và sự bá đạo riêng của nó.

Tòa nhà này cao đến kinh ngạc!

Liên Kiều vừa đến đã có cảm giác như vậy, khi cô theo bản đồ của Hoàng Phủ Anh đi đến trước tòa nhà của Hoàng Phủ tài phiệt, trong lòng không khỏi thán phục kiến trúc và sự sang trọng của nó, tòa nhà này mang phong cách giống Hoàng Phủ Ngạn Tước, từng cái động tay nhắc chân cũng tỏa ra một loại khí tức quý tộc rất riêng.

Cô ngẩng đầu ngược nhìn lên, ánh mặt trời sáng chói mắt làm cô không tự chủ được phải nheo mắt lại, đứng trước tòa nhà này, cô có cảm giác mình sắp bị khí thế của nó bức cho không hô hấp nổi.

Không biết cái tên Hoàng Phủ Ngạn Tước này ở tầng thứ mấy đây.

Nghĩ đến đây cô nhắm hướng đại sảnh huy hoàng ở lầu một mà bước tới, trong đó chỉ có bảo vệ và tiếp tân đang làm việc.

Không được, cứ như thế xông vào nhất định sẽ bị người ta ném ra. Liên Kiều vừa suy nghĩ mắt vừa đảo quanh, sau đó vẫn là đường hoàng bước vào.

Quả như dự đoán, khi cô vừa bước vào đại sảnh liền bị tiếp tân cản lại ...

‘Vị tiểu thư này, xin hỏi cô muốn tìm người hai là đến bàn ...’ Cô tiếp tân đã được huấn luyện chuyên nghiệp nhìn sang Liên Kiều, tiếp đó hai chữ “công việc” bị cô nuốt trở lại.

Cô gái này ăn mặc như vậy, chắc không phải là đến công ty bàn công sự gì đâu.

Liên Kiều cười cười, rõ ràng là không chút để ý đến thái độ của cô tiếp tân, nụ cười sáng lạn trên mặt khiến người ta muốn đắm chìm trong đó.

‘Chào cô, thật ra ... tôi là đến tìm người!’ Cô vừa nói vừa đảo mắt quan sát xung quanh.

Nơi này ... thật là lớn quá, ngay cả thang máy cũng có mười mấy cái, rốt cuộc cái nào mới dẫn thẳng lên phòng tổng tài đây?

‘Đến tìm người? Xin hỏi cô muốn tìm vị nào? Ở bộ phận nào? Xin cô đến đây đăng ký, cảm ơn!’ Cô tiếp tân thấy cô cười cực kỳ ngây thơ, quả thật có chút dễ dãi với cô, cô nhóc này đáng yêu như vậy, cô cũng không tiện làm khó.

‘Ồ, được được!’ Liên Kiều cực kỳ hợp tác, bước theo cô tiếp tân đến nơi để máy tính điền vào đăng ký điện tử, nhưng nhìn màn hình vi tính một hồi, gương mặt có chút khó xử: ‘Chị tiếp tân, anh văn của tôi ... không phải rất tốt ..’

Aiii ... có lộn không chứ, toàn bộ là mấy từ mà cô không biết.

Cô tiếp tân giật mình, nhưng sau đó rất chuyên nghiệp đáp lời: ‘Không sao, chúng tôi ở đây sử dụng sáu ngôn ngữ thông dụng nhất, cô có thể chọn một ngôn ngữ mà cô thông thạo, hoặc là tôi có thể điền giúp cô!’

‘Được, cảm ơn chị tiếp tân! Cảm ơn! Tôi tên là Liên Kiều!’ Liên Kiều vội vàng nói.

Nhân viên tiếp tân không chút qua loa, bắt đầu điền vào bảng đăng ký: ‘Xin hỏi cô muốn tìm vị nào, ở bộ phận nào?’

Liên Kiều hùng dũng nói: ‘Tôi tìm Hoàng Phủ Ngạn Tước!’

‘Aaa?’ Không chỉ bộ phận tiếp tân, cả mấy bảo vệ đứng gần đó cũng giật mình. Cô ta tìm ai?

Liên Kiều thấy vậy, không ngại phiền hạo tâm nhắc lại một lần: ‘Tôi tìm Hoàng Phủ Ngạn Tước! Haizzz, chẳng lẽ hôm nay hân không đi làm? Trốn việc rồi sao?’

Nhân viên tiếp tân gian nan nuốt một ngụm nước bọt, cẩn thận đánh giá cô gái trước mặt một lần nữa? Cô ta muốn tìm tổng tài của bọn họ? Một cô gái kỳ quái như vậy, ngay cả quần áo mặc trên người cũng kỳ quái, chẳng lẽ tổng tài lại quen biết một cô gái như vậy sao?

Qua một lúc lâu nhân viên tiếp tân mới hỏi: ‘Vị tiểu thư này, thật ngại quá, xin hỏi cô có hẹn trước không? Hoặc là có đăng ký với thư ký của tổng tài không?’

Cô chỉ là một nhân viên tiếp tân nhỏ nhoi, làm gì có quyền đưa cô gái này đến văn phòng tổng tài chứ?

Liên Kiều lắc đầu, gặp Hoàng Phủ Ngạn Tước phiền phức đến vậy sao? Cô liếc nhìn xung quanh một lần nữa, sau đó ngoài ý muốn phát hiện ra một chiếc thang máy không giống với những chiếc khác, chẳng lẽ ..

‘Aaa .. cảm ơn cô, tôi đã tìm thấy rồi!’ Liên Kiều hưng phấn nhảy lên một cái, vội vàng nhắm hướng chiếc thang máy đặc biệt kia chạy đến!

‘Trời ơi!’ Nhân viên tiếp tân sắc mặt đại biến, cô muốn chạy lên kéo Liên Kiều lại nhưng lại bị cô níu lại ...

‘Cảm ơn chị tiếp tân, chị tốt như vậy, nhất định sẽ sớm được thăng chức!’ Nói xong còn nghịch ngợm đặt một nụ hôn lên má cô gái rồi mới chạy như bay vào thang máy.

Đám nhân viên tiếp tân và bảo vệ như bị điểm huyết đứng sững sờ ở đó, qua một lúc lâu mới có phản ứng, khi nhân viên tiếp tân thấy thang máy chậm chậm khởi động, vội vàng nhấc điện thoại lên ...

‘Xin chào, xin hỏi có phải văn phòng thư ký tổng tài không? Vừa nãy có một vị tự xưng là Liên Kiều chạy vào thang máy tư nhân! Dạ, xin lỗi ... xin lỗi ...’ Có lẽ ở đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng quả trách cho nên chỉ thấy nhân viên tiếp tân vẻ mặt khó coi liên tục nói xin lỗi.

Nha đầu này không biết là từ đâu xông đến, lại còn nói mình được thăng chức? Giờ cô chỉ mong giữ được phần công việc này đã tốt lắm rồi.

Thang máy tư nhân của tổng tài dùng một hệ thống vận chuyển riêng, từ tầng một đến tầng một trăm chỉ mất khoảng một phút, khi cánh cửa thang máy mở ra, Liên Kiều vẻ mặt hưng phấn xông ra ngoài.

Oa!

Chỗ này chắc là dùng để quan sát phong cảnh rồi, xung quanh toàn là thủy tinh công nghiệp kết hợp với thép, đứng ở đây tầm mắt muốn phóng xa bao nhiêu thì phóng xa bấy nhiêu, đứng từ tầng một trăm nhìn xuống, thế giới bên dưới quả thật khác biệt, làm cho người ta có một cảm giác như muốn bay lên.

Đang lúc Liên Kiều hưng phấn vô cùng thì một tràng tiếng giày cao gót thanh thúy vang lên sau lưng cô ...

‘Vị tiểu thư này, xin hỏi cô muốn tìm tổng tài sao?’

Liên Kiều vội quay đầu lại, liền nhìn thấy một cô gái chỉnh tề trong bộ quần áo công chức, gật gật đầu: ‘Đúng vậy, tôi tìm Hoàng Phủ Ngạn Tước có chuyện!’

Thư ký của tổng tài hơi giật mình: ‘Xin lỗi, tiểu thư. Nếu như cô không có hẹn trước, hôm nay sẽ không gặp được tổng tài tiên sinh!’

‘Cắt! Gặp Hoàng Phủ Ngạn Tước có phiền phức như vậy không? Dù cho hôm nay tôi không gặp được hẳn thì buổi tối cũng có thể gặp. Chẳng qua là bây giờ tôi nhàn rồi không có việc gì làm, không tìm hẳn thì tìm ai?’ Liên Kiều bô lô ba la nói một tràng.

Lần này thì thư ký của Hoàng Phủ Ngạn Tước triệt để bị cô làm cho ngơ ngác ... Cô ta đang nói cái gì?

Vừa muốn mở lời, một giọng nữ cao ngạo đã vang lên sau lưng hai người ...

‘Giao cô ta cho tôi, cô đi làm việc đi!’

Hai người cùng quay đầu lại, nhìn thấy Hoàng Phủ Ngưng cũng một thân quần áo đi làm đứng ở phía sau, khi cô nhìn thấy trang phục kỳ lạ của Liên Kiều, đôi mày cao ngạo không khỏi chau lại.

Chương 18: Náo loạn ở công ty (2)

Thư ký tổng tài thấy người đứng sau lưng, liền cung kính cúi người: ‘Hoàng Phủ tiểu thư!’

‘Anh tôi đâu?’ Ánh mắt ngạo mạn của Hoàng Phủ Ngưng quét qua Liên Kiều đang đứng cạnh bên, không nhanh không chậm hỏi.

‘Bây giờ Hoàng Phủ tiên sinh đang họp!’ Cô thư ký vội trả lời.

‘Ừm!’ Hoàng Phủ Ngưng đưa tay ra, ánh mắt rơi trên người Liên Kiều, ‘Cô đi theo tôi!’

‘Tôi?’ Liên Kiều chỉ vào mũi mình, cô ta là đang nói chuyện với mình sao? Sao lúc nói chuyện lại không nhìn vào mình chứ? Thật là không lễ phép.

Hoàng Phủ Ngưng chau mày nhìn cô như đánh giá: ‘Đương nhiên là cô rồi, cô không phải là muốn tìm anh tôi sao?’ Nói xong cũng không thèm để ý đến Liên Kiều hướng về hành lang bước đi.

Liên Kiều tuy trong lòng có chút không phục nhưng vẫn bước theo, lại nhìn thấy Hoàng Phủ Ngưng nhăn thang mày.

‘Hả? Văn phòng của Hoàng Phủ Ngạn Tước không phải ở tầng này sao?’ Cô hồ nghi hỏi.

Hoàng Phủ Ngưng không trả lời chỉ liếc cô một cái như muốn nói “muốn theo hay không thì tùy”.

Liên Kiều ở sau lưng trừng cô một cái, cô gái này cô không thích chút nào, chắc cô ta cũng không thích mình.

Thang máy đi xuống hai mươi tầng sau đó ngừng lại, khi cánh cửa thang máy từ từ mở ra, Liên Kiều nhìn thấy người người đều mặc Tây trang chỉnh tề, bận rộn với với công việc. Bọn họ nhìn thấy Hoàng Phủ Ngưng đều lễ phép chào, sau đó dùng ánh mắt kinh ngạc quan sát Liên Kiều ở phía sau.

Liên Kiều ngược lại rất thoải mái, cô trước giờ không để ý người khác nhìn mình thế nào, chỉ là ... cô gái phía trước rốt cuộc là muốn mang mình đi đâu?

‘Này!’ Cô mở miệng gọi.

‘Sắp đến rồi’ Giọng lạnh lùng của Hoàng Phủ Ngưng ngắt ngang lời cô.

Lại đi thêm một lúc sau hai người mới tới trước cửa một văn phòng, Hoàng Phủ Ngưng tiến lên mở cửa văn phòng, quay lại nhìn cô nói: ‘Bước vào đi!’

Liên Kiều vẻ mặt nghi hoặc, cô bước vào văn phòng, nhìn quanh như đánh giá ... đây là văn phòng của Hoàng Phủ Ngạn Tước sao? Không giống nha.

‘Đây là văn phòng của ai?’ Cô rốt cuộc nhin không nổi hỏi ra.

Hoàng Phủ Ngưng đóng cửa văn phòng lại, hừ mũi nói: ‘Đây là văn phòng của tôi!’

Hả?

Liên Kiều giật mình: ‘Tại sao cô lại dẫn tôi tới văn phòng của cô, tôi tới là tìm anh cô Hoàng Phủ Ngạn Tước chứ không phải tìm cô!’

Cô cảm thấy mình nên nhắc Hoàng Phủ Ngưng lần nữa, cô gái này trước giờ giọng điệu ngạo mạn khiến cô vô cùng không thích.

Hoàng Phủ Ngưng ngược lại trên mặt vẫn là sự khó chịu như cũ, không nhanh không chậm vừa lật văn kiện vừa nói với Liên Kiều: ‘Cô thật nực cười, đường đường là Hoàng Phủ tổng tài chứ nào phải bạn bè bình thường rảnh rỗi cùng cô chơi đùa, không phải cô muốn gặp là gặp được, với lại ...’

Cô tìm thấy phần văn kiện mình muốn tìm, rút ra, sau đó nhìn Liên Kiều vẻ trêu chọc: ‘Cô cũng không nhìn kỹ xem đây là đâu, lại ăn mặc như thế này đến tìm anh tôi, thật là nực cười!’

Liên Kiều cũng chau mày, nhìn Hoàng Phủ Ngưng vẻ không vui: ‘Cô cũng thật lạ nha, tôi ăn mặc như thế nào là tự do của tôi, có quan hệ gì với cô đâu? Ngay cả Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không có nói gì tôi, cô ở đây chọc gậy bánh xe làm gì?’

Hoàng Phủ Ngưng trừng cô một cái, giọng nói rất không khách sáo: ‘Người đến từ Vương thất Mã Lai kia, tôi không biết tại sao cô đột nhiên lại đến tìm đến nhà Hoàng Phủ chúng tôi làm gì, nhưng tôi không ngại nói thật với cô, chính vì sự có mặt của cô khiến em gái tôi Anh Anh hết sức không vui, với lại ... tôi cũng rất không thích cô!’

Liên Kiều sững sờ, Anh Anh không vui? Em ấy tại sao không vui?

Khi cô nhìn thấy ánh mắt không thiện chí của Hoàng Phủ Ngưng, tính bướng bỉnh của cô chợt nổi lên: ‘Tôi thấy người kỳ quái là cô mới đúng, cô có thích hay không thì có liên quan gì đến tôi? Chỉ cần Hoàng Phủ Ngạn Tước thích là được rồi, cô chẳng lẽ ngay cả tự do của anh trai mình cũng muốn can thiệp sao?’

‘Cô nói anh hai tôi thích cô?’

Hoàng Phủ Ngưng nhìn Liên Kiều như nhìn người ngoài hành tinh, trên mặt ý chê cười càng đậm: ‘Đây là chuyện nực cười nhất trong thiên hạ mà tôi được nghe nha, chỉ bằng vào cái dáng vẻ học sinh này của cô mà muốn câu dẫn anh hai tôi sao? Tôi có thể tốt bụng nhắc nhở cô, anh hai tôi trước giờ chỉ thích con gái đáng người đầy đặn, phong tình vạn chủng, chứ không thích con gái ngực lép vai thô như cô, bên cạnh anh hai tôi có không biết bao nhiêu là phụ nữ, anh ấy mà chọn cô thì đúng là truyện cổ tích thôi!’

‘Cắt! Cái gì mà dáng người đầy đặn? Heo cũng có dáng người đầy đặn vậy!’ Căn bệnh “râu ông nọ cắm cằm bà kia” của Liên Kiều lại tái phát, ‘Còn nữa, bất kể là “truyện kể ban đêm” hay “truyện kể ban ngày” cũng chỉ là anh cô với tôi nói, cô là người phát ngôn của anh ta hay sao? Cô có tư cách gì mà ra quyết định dìm anh ta chứ?’

‘Cô ...’

Hoàng Phủ Ngưng bị lời nói vô cùng phản logic của cô làm cho ngơ ngác, nhất thời nghe không hiểu Liên Kiều đang nói gì cuối cùng chau mày nói: ‘Thôi đi, cùng loại người như cô nói chuyện thật là lãng phí nước bọt, nếu như cô muốn tìm anh hai tôi thì ngoan ngoãn đợi ở đây đi, lúc này cô cũng nghe thư ký nói rồi đó, anh hai đang họp, anh ấy chắc không có thời gian cùng điên với cô đâu!’

‘Tôi đợi ở đây?’ Liên Kiều kinh ngạc kêu lên một tiếng, ‘Ồ đây cách Hoàng Phủ Ngạn Tước hai mươi mấy tầng, hẳn làm sao biết cô đang ở đây?’

Hoàng Phủ Ngưng cười khinh thường, cô nói rành rọt từng chữ: ‘Không sai, cô chính là đợi ở đây, đợi anh hai họp xong tôi đương nhiên sẽ cho anh ấy biết, với lại ... bây giờ tôi cũng phải đi họp, xin cô, làm ơn có chút phong cách hoàng thất đi, đừng có làm loạn nữa!’

Nói xong cô ta lạnh lùng hừ một tiếng bước ra khỏi phòng.

‘Cắt ... làm gì mà ngạo mạn như thế chứ!’ Liên Kiều xoay về hướng Hoàng Phủ Ngưng vừa đi làm một cái mặt quỷ, rau đó nhàn nhآ ngồi xuống chiếc ghế của Hoàng Phủ Ngưng.

Cô gái này thật xấu, vừa nãy lại nói mấy lời ác liệt với mình như thế, cơn tức này bảo cô làm sao nuốt trôi đây? Nhất định phải làm cho cô ta biết thế nào là lợi hại mới được!

Nhưng ... dù gì cô ta cũng là em gái của Hoàng Phủ Ngạn Tước, nếu như mình làm quá đáng quá, Hoàng Phủ Ngạn Tước nhất định sẽ không vui. Làm sao bây giờ?

Chương 19: Náo loạn ở công ty (3)

‘Haizzz...’ Liên Kiều thở dài một hơi, chuyện này quả thật làm cô nhức đầu, nếu như ra tay nhẹ nhàng quá trong lòng cô đương nhiên sẽ không thoải mái, nhưng lỡ như ra tay nặng quá, Hoàng Phủ Ngưng nhất định sẽ cáo trạng với Hoàng Phủ Ngạn Tước cùng bác trai bác gái, nói không chừng sẽ thêm mắm dặm muối, bọn họ dù sao cũng là người một nhà, làm sao lại đứng về phía cô chứ.

Liên Kiều vừa nghĩ vừa nhìn xung quanh.

Hoàng Phủ Ngưng cô gái này cũng quá biết hưởng thụ đi, bất kể là ghế ngồi hay sofa, thậm chí là cái bàn trà nho nhỏ đều là hàng cao cấp, bên cạnh cửa sổ còn bày mấy chậu cây xanh, hoàn cảnh tao nhã như vậy phối với một cô gái như vậy quả là không xứng.

Trong lòng Liên Kiều không khỏi oán thâm, sau đó, khi ánh mắt nhìn xuống một cái ngăn kéo, trong đầu chợt nảy ra một kế.

‘Khơ khơ ...’ Cô cười thành tiếng, Hoàng Phủ Ngưng, lần này cô xong rồi. Hahaha ...

Cuộc họp kéo dài gần hết buổi chiều, Hoàng Phủ Ngạn Tước đi ra khỏi phòng họp trước, sau đó là một hàng những quản lý cấp cao của Hoàng Phủ tài phiệt bước theo sau.

‘Hoàng Phủ tiên sinh!’

Khi Hoàng Phủ Ngạn Tước đang chỉ thị ột người cấp dưới làm việc thì thấy thư ký vẻ mặt khẩn trương chạy đến, thấp giọng gọi.

Hắn quay đầu, chưa kịp nói tiếng nào thì cánh tay đã bị một bàn tay mềm mại bắt lấy.

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước!’ Giọng nói ngọt ngào của Liên Kiều vang lên bên tai hắn, sau đó là một gương mặt tươi cười hết sức động lòng người lộ ra.

‘Liên Kiều?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi ngạc nhiên: ‘Sao em lại đến đây?’

Liên Kiều ngẩng đầu nhìn hắn, sau đó đột nhiên nhào vào lòng hắn, giọng ủy khuất nói: ‘Em suýt nữa là không tìm được anh rồi, sợ thật đó ...’

Sự nhu nhược và bất lực bất ngờ của cô khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước xót xa, bàn tay to nhẹ vỗ vỗ lưng cô như an ủi, ngữ khí cũng bất ngờ trở nên ôn nhu: ‘Được rồi, không phải bây giờ đã gặp được anh rồi sao, không sao rồi!’

Liên Kiều tham lam hít thở mùi hương nam tính của hắn, rất ỷ lại gật đầu.

Một màn trước mắt khiến cho không chỉ cô thư ký chấn động, mà tất cả thành viên tham gia cuộc họp càng chấn động hơn, bọn họ anh nhìn tôi tôi nhìn anh mắt to mắt bé nhìn nhau, giống như hoài nghi vào mắt mình.

Một cô gái từ đâu xông tới còn có hành động ôn nhu như thế của tổng tài ...

Như vậy còn không đủ khiến cho họ suy nghĩ lung tung sao?

Lúc này thư ký của Hoàng Phủ Ngạn Tước mới cẩn trọng bước lên nói: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, vị tiểu thư này cô ấy ... cô ấy tìm ngài này giờ!’

Thực ra ý cô muốn nói là “vị tiểu thư này là xông vào đây” nhưng nhìn thấy cử chỉ khác thường của tổng tài, thông minh như cô liền thay đổi “lời khai”.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô gái trong lòng, hắn không khó nhìn ra ánh mắt hiếu kỳ từ bốn phía cho nên trầm giọng nói; ‘Được rồi, mọi người đi làm việc trước đi!’

Giọng nói tuy rất trầm tĩnh nhưng có chút ý tứ cảnh cáo trong đó, mọi người đều không phải ngốc, đương nhiên vội vàng rời đi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước gần như là bị Liên Kiều “dán” vào người suốt một đường từ phòng họp đến văn phòng của hắn, đóng cửa lại xong, Hoàng Phủ Ngạn Tước mới tỉ mỉ đánh giá Liên Kiều, càng nhìn càng không khỏi hấp một hơi không khí lạnh.

Đây là quần áo gì thế này?

Liên Kiều cũng không khó nhìn ra tia khác thường trong mắt hắn, liền đứng trước mặt hắn, xoay một vòng, vẻ mặt kiêu ngạo hỏi; ‘Thế nào, đẹp không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhíu mày, hắn không chút khách sáo nói: ‘Chẳng ra sao cả, thế nào lại đi mua trang phục của thương hiệu nào mà kỳ lạ như thế?’

Hắn vừa nói vừa ngồi xuống ghế tổng tài.

Liên Kiều vội vàng bước theo, chạy đến trước mặt hắn, vui mừng hỏi: ‘A? Anh cũng nhận ra đây là hàng hiệu hả?’

Kha kha, không ngờ Liên Kiều cô cũng có năng khiếu thiết kế nha.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nheo mắt, trên môi câu lên một đường cong như có như không: ‘Em đến tìm anh là để khoe bộ quần áo trên người đó sao? Còn dùng vẻ mặt ủy khuất như đứa bé bị lạc đường, làm anh giật cả mình!’

Liên Kiều chu chu môi, vươn tay kéo cánh tay của hắn: ‘Vốn là vậy mà, anh không biết đâu em đi tìm anh khó biết mấy, mọi người không ai muốn cho em vào hết!’

‘Sau này không thể nữa đâu, lần này bộ dáng khác người của em nếu muốn người khác không nhớ cũng khó đó!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ngẫm hưởng thụ sự mềm mại truyền đến từ cánh tay, tự dưng có một cảm giác xúc động muốn hít sao ôm lấy cô gái trước mặt vào lòng.

Vẻ mặt vô lực vừa nãy của cô khiến hắn vô cùng xót xa, cô giống như chịu sự ủy khuất rất lớn vậy, vừa thấy mình đã xem như một vịnh tránh bão mà nấp vào.

‘Hi hi ...’ Liên Kiều nghe xong câu nói của hắn, cười càng rạng rỡ hơn, trên mặt làm gì còn chút gì ủy khuất cùng sợ hãi lúc nãy nữa, cô vui vẻ nói: ‘Anh cũng cảm thấy em khác người sao? Anh thấy thiết kế này thế nào?’

‘Ừm ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đánh giá lần nữa, đột nhiên phát hiện ra có chút quen thuộc, nhưng vẫn nói một câu: ‘Chất liệu may quần áo rất cao cấp, chỉ tiếc là thiết kế tệ quá!’

‘Hừm!’

Liên Kiều trừng hắn một cái: ‘Cái gì chứ, không có con mắt thẩm mỹ gì hết, chất liệu vải cao cấp còn cần anh phải nói sao, bộ anh có mặc qua quần áo loại kém sao? Em cảm thấy thiết kế của bộ quần áo này rất tốt ...’

Cô càng nói giọng càng nhỏ bởi vì cô đã nhìn thấy ánh mắt của Hoàng Phủ Ngạn Tước càng lúc càng u ám, sau cùng cơ bản là không nói ra lời.

‘Nha đầu ... em nói lại lần nữa xem!’ Vốn tâm tư cẩn mật, Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa nghe ra một thông tin quan trọng trong câu nói vô ý của Liên Kiều, hắn liếc nhìn bộ quần áo trên người Liên Kiều lần nữa, không sai, bằng không sao hắn nhìn lại quen mắt như thế chứ, quả đúng là quần áo của hắn.

Nha đầu đáng chết này, lại dám lấy quần áo của mình phá thành như vậy? Lại còn dám mặc trên người đi tới công ty khoe khoang với mình.

‘Hả ...cái đó ...’

Liên Kiều nhìn gương mặt không lộ chút cảm xúc nào của hắn, nhất thời không biết trong lòng hắn đang nghĩ cái gì cho nên cẩn trọng hỏi: ‘Người ta chán mặc quần áo của mình rồi mà, dù sao quần áo của anh nhiều như vậy, thiếu đi một hai bộ chắc cũng không phải chuyện lớn lao gì ...’

Chương 20: Náo loạn ở công ty (4)

Câu nói của Liên Kiều suýt nữa làm Hoàng Phủ Ngạn Tức tức chết, hắn bỗng đứng dậy, đôi mắt vốn rất điềm tĩnh chiếu ra những tia âm trầm khiến cho Liên Kiều không biết trốn vào đâu.

Cô liên tục lùi về sau mấy bước, trừng đôi mắt tím về phía hắn, khấn trương nói: ‘Này ... anh không phải nhỏ mọn như vậy chứ? Chỉ là một bộ quần áo thôi mà ...’

‘Nha đầu, gan của em càng lúc càng lớn rồi ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tức lại tiến lên một bước, thân thể cao lớn che khuất đi một phần ánh sáng trên đầu cô: ‘Nói anh nghe, rốt cuộc là em muốn làm gì đây? Chẳng lẽ em cứ muốn hết lần này đến lần khác khiêu chiến tính nhẫn nại của anh sao?’

‘Em không có!’ Liên Kiều không phục oang oang nói: ‘Người làm sai còn ở đây kêu to gọi nhỏ, thật là không có thiên lý mà!’

‘Làm sai?’ Anh làm sai cái gì?’

Hoàng Phủ Ngạn Tức cố ghì xuống nói: ‘Chuyện duy nhất anh làm sai là quen biết một nha đầu nghịch ngợm như em!’

‘Hừm!’

Cô trừng mắt nhìn hắn: ‘Người nói dối là đáng ghét nhất, dù sao bây giờ em cũng đang nghỉ hè, rất nhàn rồi, Hoàng Phủ Ngạn Tức, anh cẩn thận một chút, quãng thời gian này em sẽ làm anh chán ngấy em luôn, hơ hơ ...’

Nói xong lại không kìm được một nụ cười giảo hoạt, ánh mắt cũng lóe lên một tia tinh nghịch.

Hoàng Phủ Ngạn Tức thấy vẻ trẻ con của cô, nhất thời vừa tức giận vừa tức cười, hắn chăm chú nhìn cô, sau đó thu liễm ánh mắt, câu môi: ‘Không cần làm mấy chuyện mà bản thân không hiểu!’

‘Ý anh là sao?’ Liên Kiều không hiểu hỏi lại.

Hoàng Phủ Ngạn Tức bước trở lại bên ghế ngồi xuống, một chân ưu nhã gác chéo lên chân kia, thân thể cao lớn nhàn nhã dựa vào lưng chiếc ghế bằng da thật, ánh mắt thâm thúy và sắc bén nhìn về cô.

‘Thời gian không xa lắm, cũng tức là mấy ngày nữa, cha mẹ anh sẽ sắp xếp đi Mã Lai một chuyến!’

Hàm ý trong câu nói của hắn rất rõ ràng.

Nhưng đáng tiếc, khờ khạo như Liên Kiều căn bản là nghe không hiểu, ngược lại rất tò mò hỏi: ‘Ồ, bác trai bác gái đi du lịch Mã Lai sao? Em có thể giới thiệu một vài tuyến du lịch thích hợp với họ nha!’

Hoàng Phủ Ngạn Tức nghe xong cười khe khẽ, rõ ràng là hắn đối với tư duy và lời nói khờ khạo của Liên Kiều cũng đã quen rồi, nhàn nhạt nói: ‘Đúng là nha đầu ngốc, ba mẹ là chuẩn bị đi thăm hỏi ông nội của em!’

‘Ồ!’

Liên Kiều cũng không cho là lạ, ‘Ông nội em và nhà Hoàng Phủ của anh cũng kể là người quen biết cũ, em nghĩ chắc là ông gặp được bác trai bác gái sẽ vui lắm!’

Hoàng Phủ Ngạn Tức nhíu mày, nha đầu này quả thật đơn thuần quá mức!

‘Em qua đây!’ Vẻ mặt vô lực, hắn vẫy vẫy tay, ra dấu cho cô đến bên cạnh mình.

Liên Kiều chậm chậm bước đến, vẻ mặt vô tội đứng trước mặt hắn.

‘Nha đầu ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước bất thành linh kéo bàn tay nhỏ nhắn của cô, âm thanh trầm thấp nhưng có chút nhấn mạnh, nói: ‘Anh biết là em ham chơi, cũng biết em muốn tìm vui trong kỳ nghỉ này, nhưng ... em cần hiểu rõ điểm này, một khi ông nội em và ba mẹ anh gặp nhau, điều đó có nghĩa là em nhất định sẽ phải gả vào nhà anh, chúng ta sẽ trở thành một đôi vợ chồng chân chính, anh nói như vậy em hiểu không?’

Liên Kiều lúc này mới sững sờ, cô ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mặt, nhất thời không biết phải nói gì.

Thấy vẻ mặt thất thần của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ nhàng kéo cô sát vào, giọng nói có chút trịnh trọng: ‘Nha đầu, anh hỏi em, em phải trả lời thành thật!’

Liên Kiều ngược nhìn đôi mắt thâm thúy như đầm nước của hắn, vô ý thức gật đầu.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thở dài một hơi, hỏi: ‘Em có muốn gả cho anh không? Có từng nghĩ sẽ trở thành vợ của Hoàng Phủ Ngạn Tước anh không?’

Hai câu hỏi thốt ra khiến cho người Liên Kiều run lên, đôi mày cong cong có chút nhíu lại, cô nhìn hắn lắc đầu, nhẹ giọng nói: ‘Không có, trước giờ em chưa từng nghĩ qua ...’

Đây đúng là lời thật lòng của cô, tuy rằng từ khi quen biết người đàn ông này đến nay cô có một cảm giác ỷ lại rất mạnh đối với hắn, nhưng cô trước giờ chưa từng nghĩ phải kết hôn, dù lúc cô biết hắn chính là vị hôn phu mà ông nội chỉ định, cái khái niệm kết hôn này trước giờ chưa từng tồn tại trong suy nghĩ của cô.

Tuy rằng cô ở Hồng Kông không ngừng đi coi mắt, chẳng qua cũng chỉ là để bỏ tức mà thôi, chứ chẳng liên quan gì đến kết hôn cả.

Nghe cô không chút do dự trả lời mình, trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước không hiểu sao có chút bức dọc lẫn phiền não, thậm chí là tức tối. Đây là sao chứ? Câu trả lời của cô không phải là đúng ý hắn muốn sao?

Nghĩ đến đây, hắn có chút phiền não, hung hãn rút một điếu thuốc châm lửa như muốn đem khói thuốc trấn áp cõi lòng phiền muộn của mình.

Thấy trên mặt hắn lộ ra một chút không vui, Liên Kiều vô ý thức đưa tay lên, nhẹ nhàng day day nếp nhăn giữa hai đầu chân mày ... Hắn sao cứ thích chau mày thế nhỉ? Không đẹp chút nào.

Cảm nhận được sự ôn nhu nơi đầu mày, nội tâm Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt có chút xúc động, trong khoảnh khắc, một cảm giác vi diệu từ trong nội tâm lan tràn ra, là một sự đau đớn khó hiểu ...

‘Em nói là thật sao?’ Qua một lúc lâu hắn mới hỏi.

‘A, cái gì thật cái gì giả chứ?’ Liên Kiều nhất thời chưa phản ứng kịp, không hiểu ý hắn.

Về mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi có chút ngưng trọng, hắn hỏi lại lần nữa: ‘Em có thật là chưa từng nghĩ qua sẽ gả cho anh không?’

‘Phải đó!’ Liên Kiều vô tâm vô phẩy gật đầu, sau đó cười cười chủ động ngồi lên đôi chân hữu lực của hắn, hai tay câu lên cổ hắn: ‘Nhưng dù sao em cũng sẽ bám chặt anh, anh cũng đừng hòng đá em đi, là anh nói vĩnh viễn cũng sẽ thương em, anh không thể nuốt lời!’

Sự ỷ lại của cô như có một sức mạnh làm trái tim của hắn mềm nhũn, pha trộn một chút ngọt ngào lẫn chua chát...

22. Quyển 4 - Chương 21-25

Quyển 4: Yêu tình đến nhà

Chương 21: Náo loạn ở công ty (5)

‘Liên Kiều’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vươn tay kéo đôi tay bám trên cổ mình xuống, thấp giọng nói: ‘Em là một cô bé rất đơn thuần cho nên không thể vì tính bướng bỉnh của mình mà đem hạnh phúc cả đời đổi lấy.’

Anh biết em đến nhà Hoàng Phủ hoàn toàn là vì hiếu kỳ và ham chơi mà thôi, nhưng mà .. nếu em còn tiếp tục nghịch ngợm bày trò nữa sẽ làm cho những người lớn hiểu lầm, đến lúc đó em không muốn gả vào nhà anh cũng không được, biết không?’

Hắn cố ý nói nghiêm trọng một chút, tuy nói trong lòng có một cảm giác tự tại mà ngay cả bản thân cũng không phát giác được, nhưng trong nhất thời hắn lại rất ghét bản thân mình vì đã nói những lời này.

‘Nhưng ... nhưng mà hình như bác trai bác gái đều hiểu lầm rồi, làm sao đây? Em lại không biết phải giải thích sao với họ!’ Liên Kiều cắn môi, gương mặt hơi có chút khổ sở.

Hoàng Phủ Ngạn Tước bất chợt đưa tay ra, ngón tay khê lướt trên đôi môi sắp bị cắn sưng của cô, nhẹ giọng: ‘Cho dù là vậy, chúng ta càng phải giải thích rõ ràng với họ đúng không? Bằng không em thật sự phải gả vào nhà Hoàng Phủ đó!’

‘Không thêm không thêm ...’ Liên Kiều vội vàng xua tay: ‘Nghe nói người kết hôn rồi một chút tự do cũng không có, em không muốn!’

Lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước càng khó chịu lợi hại, hắn đột nhiên có một nỗi xúc động muốn xóa hết những lời mình vừa nói.

Nhưng ... hình như lúc vừa bắt đầu hắn cũng không có ý định đi trên con đường hôn nhân này, nhất là một cuộc hôn nhân chính trị!

‘Đúng vậy nha đầu, em thích chơi thích giỡn như vậy, một khi kết hôn rồi thì thăm lắm, chẳng những không có tí tự do nào mà cả đời cũng chỉ được ở nhà chăm chồng nuôi con, không được bước ra khỏi cửa một bước!’ Hắn cố ý nói thành rất nghiêm trọng.

‘Hả?’

Liên Kiều không nghĩ kết hôn đáng sợ như vậy, gương mặt nhỏ nhắn có chút trắng bệch, bàn tay cũng vô ý thức nắm lấy tay hắn, xem chừng sắp khóc đến nơi: ‘Vậy làm sao bây giờ, Hoàng Phủ Ngạn Tước, nếu như bác trai bác gái đi gặp ông em vậy không phải em tiêu rồi sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy vậy, hơi có chút không nhẫn tâm. Hắn thở dài một hơi, vò vò tóc cô: ‘Được rồi, anh sẽ giải thích rõ ràng với ba mẹ, nhưng đến lúc đó em cũng phải phối hợp với anh, đừng có gây thêm rắc rối cho anh, biết không?’

Nếu như không phải nhà đầu này ở trước mặt cha mẹ làm những hành động ám muội với mình, họ sẽ không hiểu lầm sâu sắc như thế, càng khoa trương hơn là ... bọn họ cho rằng Liên Kiều đã có con với hắn, cái này quả thật quá hỗn loạn.

‘Ừm!’ Liên Kiều không dám mạnh miệng nữa, cô ngoan ngoãn gật đầu, gương mặt trắng bệch cũng có chút huyết sắc trở lại.

Thấy bộ dạng gấp gáp của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước không kìm được một trận tâm phiền ý loạn, ánh mắt nhìn về phía cô cũng có thêm một phần trầm tư ...

‘Nha đầu, em ... có thích ai chưa?’ Không biết vì sao, câu hỏi này thốt ra có chút khó khăn.

Liên Kiều nghiêng đầu, suy nghĩ nửa ngày cũng không nói, sự trầm mặc của cô khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước càng khẩn trương.

Qua một lúc lâu ...

‘Có nha!’ Hai chữ chọt phun ra, mặt có chút hưng phấn.

‘Có thật?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không ý thức cao giọng nói, nhất là khi thấy vẻ mặt hưng phấn của cô, trong lòng càng không phải tư vị, ‘Nam sinh đó là ai?’

Hình như có chút mùi vị ghen tuông giữa người yêu với nhau.

Liên Kiều nghe hắn hỏi vậy, gương mặt đang tươi cười chợt hồng lên, cô cúi xuống nói bên tai hắn, ‘Vậy em nói anh nghe nhưng anh tuyệt đối không được nói cho người khác nha!’

‘Nói đi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước sắp mắt hết kiên nhẫn ra lệnh.

Liên Kiều cười rạng rỡ, cô nhỏ giọng nói: ‘Thực ra em rất thích một anh học trưởng, hấn không chỉ đẹp trai mà đánh bóng rổ cũng cực kỳ giỏi nha, hấn cũng là đội trưởng đội bóng rổ của trường em!’

Cô nhìn hấn, giọng nói mang theo chút kiêu ngạo, giống như có được một vật cực kỳ quý giá.

‘Cái loại trẻ trâu ấy thì có gì đáng để thích chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước sắc mặt càng khó coi, trong lòng chua cay mằn đắng đủ loại tư vị, tóm lại hấn rất không thích nghe đến chuyện này.

Nghe đến đây Liên Kiều liền bắt măn phản đối: ‘Ai nói hấn là trẻ trâu chứ? Chẳng lẽ lớn tuổi như anh mới không tính là trẻ trâu sao?’

Một tia không vui xẹt qua mắt hấn ...

‘Trong mắt em anh già đến vậy sao?’

Hấn chỉ lớn hơn cô có tám tuổi thôi, thế nào mà trong mắt cô dường như hấn lớn hơn đến bảy tám mươi tuổi vậy?

Liên Kiều tỉ mỉ nhìn hấn, thực ra cô nói câu đó cũng chỉ là nói cho bỏ tức mà thôi chứ bề ngoài của hấn thật đã quá mức anh tuấn rồi, thân thể vĩ ngạn như người mẫu bước ra từ tạp chí, đôi mắt tinh nhuệ thâm sâu như đầm nước, sống mũi thẳng tắp biểu thị một khí chất vương giả không thể xâm phạm, môi mỏng treo một nụ cười như có như không càng dễ khiến cho nữ nhân trầm mê, mỗi cái nhấc tay nhấc chân đều mang một khí chất quý tộc trời sinh không thể nhầm lẫn với ai được.

Nhưng ... hấn không nên không lẽ độ như vậy cười nhạo học trưởng của cô.

‘Trong mắt em anh sắp thành ông già rồi, ngay cả cách nói chuyện cũng cực kỳ giống!’ Liên Kiều bực dọc nói.

‘Em nói lại xem!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng tức tối, cô lại còn dám thách thùng chê mình già?

‘Hừm’ Liên Kiều nghinh mặt lên, nhưng liền lập tức bị hấn một tay xoay cầm cô lại ...

‘Em thích hấn nhiều lắm sao? Nói!’ Ngữ khí càng thêm cứng rắn, so với sự ưu nhã trước giờ của hấn khác rất xa.

Liên Kiều bỗng cảm thấy có một tia nguy hiểm nhưng vẫn cứng miệng, hiên ngang lăm liết nói: ‘Hấn rất ưu tú, em thích hấn hơn anh nhiều, hừ!’

Nói xong cô vụt đứng dậy, tức tối bước ra.

‘Đi đâu?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng đứng dậy, bàn tay to đã đưa ra kéo cô lại.

Liên Kiều cảm thấy cổ tay mình sắp bị hấn nắm gãy rồi, cô vùng nắm đấm về phía hấn: ‘Anh thả em ra, em không muốn nói chuyện với anh nữa, anh thật đáng ghét. Em muốn đi!’

‘Ngoan ngoãn chờ anh ở đây, chỗ nào cũng không được đi!’ Một tia lửa giận cháy bùng trong mắt hấn, ngay cả giọng nói cũng cất cao hơn, đẩy về cảnh cáo.

Chương 22: Náo loạn ở công ty (6)

‘Anh ...’

Liên Kiều tức giận trừng mắt nhìn hấn, cô ghét nhất là bị người ta trói buộc, nghĩ đến đây cô chợt cúi đầu, há miệng nhắm ngay bàn tay như sắt của người đàn ông hung hăng cắn xuống ...

‘Ồ ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước sắc mặt trầm xuống nặng nề rên một tiếng, trên cổ tay truyền đến một cơn đau nhói khiến hấn vô thức buông lỏng cổ tay ...

Nha đầu này, cắn người cũng hung hăng quá đi.

Liên Kiều thở phào một hơi nhắm hướng cửa phòng chạy ra, nhưng khi cô vừa đưa tay chuẩn bị mở cửa thì cửa văn phòng đã bị một lực rất mạnh đẩy ra.

Định thần nhìn lại, thì ra là Hoàng Phủ Ngưng!

Chỉ thấy vẻ mặt cô rất tức giận, nhất là sau khi nhìn thấy Liên Kiều, gương mặt xinh xắn gần như vì tức giận mà biến hình.

‘Tiểu Ngưng, sao lại không có phép tắc thế kia?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lên tiếng, trong giọng nói đã có chút bất mãn.

Hoàng Phủ Ngưng biết mình không gõ cửa mà xông vào quả thực không lễ phép nhưng lúc này nào còn tâm trí mà lo nghĩ nhiều vậy.

Cô chỉ tay về phía Liên Kiều, ngón tay vì tức giận mà run rẩy, trong giọng nói cũng khó mà giấu được tức giận ...

‘Anh hai ... cô gái bên cạnh anh ... cô ta ... cô ta quả thật quá đáng lắm!’

Liên Kiều thấy vậy vội vàng núp sau lưng Hoàng Phủ Ngạn Tước. Mà hần thấy vậy cũng hiểu được bảy tám phần liền quay đầu nhìn về Liên Kiều đang trốn sau lưng, thấp giọng hỏi: ‘Liên Kiều, có phải em lại gây họa không?’

‘Em đâu có? Em cũng không biết có chuyện gì xảy ra ...’ Liên Kiều chết cũng còn cứng miệng cãi, vẻ mặt vô tội.

‘Cô, cô gái đáng ghét này, lại dám nói dối trước mặt anh tôi!’ Hoàng Phủ Ngưng nghe xong càng tức đến phát điên, cô bước lên mấy bước, đang khi muốn đưa tay bắt lấy Liên Kiều, nhất thời lại bị Hoàng Phủ Ngạn Tước ngăn lại.

‘Đủ rồi Tiểu Ngưng!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày, trong giọng nói trầm ổn vẫn mang theo một loại uy quyền không cho người khác kháng cự: ‘Những chuyện ngoài công việc đừng đem vào đây, thật chẳng ra làm sao cả!’

Tạm thời không nói đến phát sinh ra chuyện gì, nhưng dù là em gái hần cũng không cho phép làm vậy.

Hoàng Phủ Ngưng thấy trong mắt anh hai mình có chút không vui, cô hơi kềm chế lại nhưng vẻ mặt vẫn rất ủy khuất nói: ‘Anh hai, anh sao cứ thiên vị cô gái này thế, cô ta quả thật quá đáng lắm mà, dám ám hại em!’

‘Ám hại?’ Chẳng những là Hoàng Phủ Ngạn Tước mà ngay cả Liên Kiều cũng giật nảy mình.

Đó mà cũng kể là ám hại sao? Cô ta thật biết diễn trò.

‘Liên Kiều, em rốt cuộc đã làm gì Tiểu Ngưng?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi nhúc nhích đầu, lúc này quả là “thanh quan cũng không quản được chuyện nhà” rồi.

Liên Kiều hơi nghinh mặt: ‘Em đã làm cái gì hả? Cái gì cũng không có làm, là cô ta nổi máu tiểu thư thôi, anh không biết hôm nay cô ta hung dữ thế nào đâu, còn không cho em đi gặp anh nữa chứ, hừ!’

Hoàng Phủ Ngưng nghe cô nói xong, quả thật tức đến toàn thân run rẩy, ‘Tôi nổi máu tiểu thư? Hôm nay tôi cũng là tốt bụng để cô vào phòng làm việc của tôi đợi anh hai, chẳng lẽ cô không biết anh hai đang họp sao? Chẳng lẽ muốn anh ấy ngay cả họp cũng ngừng lại đi gặp cô sao? Cô quả thật quá lớn lối rồi!’

‘Cô đang nói gì vậy, tôi làm gì mà cô thành tàn phế? Cô đang tốt như thế tàn phế ở đâu? Cô quả thật vu oan người thái quá!’ Liên Kiều mở miệng, lại vẫn là cái tật “nghe một đằng hiểu một nẻo”, nhưng cũng không thể trách cô, cô quả thật không hiểu nghĩa của “lớn lối” là gì.

‘Cô ...’

Hoàng Phủ Ngưng không biết trước giờ Liên Kiều có cái bệnh này, ngược lại cho rằng cô muốn làm nhục mình lần nữa, liền quay về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước nói: ‘Anh hai, anh xem cô ta ...’

‘Hai người đủ rồi đó! Tiểu Ngưng, em nói rõ ràng xem rốt cuộc là có chuyện gì?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước bực mình hết sức, đưa em gái này trước giờ tính công chúa không đổi, mà Liên Kiều cũng là một nha đầu không phải hiền lành gì, lại thêm cái bệnh “nghe một đằng hiểu một nẻo” kia không

khó mà chọc người ta tức đến thổ huyết, hai người này nhất định là mệnh không hợp nhau, còn chưa ở chung mấy ngày đã náo thành cái dạng này.

Hoàng Phủ Ngưng hung hăng giậm chân, nói như khóc: ‘Anh hai, em nói không được rõ ràng, anh đến văn phòng em nhìn thì biết ngay!’

‘Hừm, chỉ giỏi giả vờ!’ Liên Kiều bắt măn trừng cô một cái.

Ít ra thì đầu có nghiêm trọng như cô ta nói chứ.

Hoàng Phủ Ngạn Tước bị em gái náo đến chịu không nổi, hất xua xua tay: ‘Được rồi, đi thôi!’ Nói xong cũng quay về phía Liên Kiều: ‘Nha đầu, em cũng đi theo đi!’

Liên Kiều chu chu môi, bộ dạng rất không tình nguyện đi theo phía sau.

Thang máy ngừng ở tầng 76, cũng là tầng đặt văn phòng của Hoàng Phủ Ngưng, mọi người vẫn bận rộn như vậy, nhưng khi các nam nhân viên thấy tổng tài “giá lâm” thì vẻ mặt lại thêm phần cung kính và nghiêm túc, còn các nữ nhân viên thì len lén dõi theo vị tổng tài cao cao tại thượng kia, trong lòng không khỏi mơ mộng hão huyền.

Trời ạ! Tổng tài lại đến chỗ của bọn họ!

Thấy bóng dáng của Hoàng Phủ Ngạn Tước, các nhân viên càng tập trung vào công việc hơn, cố gắng thể hiện năng lực của bản thân.

Văn phòng của Hoàng Phủ Ngưng đang mở rộng cửa, mà không ít nhân viên cũng cực kỳ tò mò không ngừng liếc vào trong.

Hoàng Phủ Ngạn Tước bước vào văn phòng, nhìn xung quanh một vòng sau đó chau mày: ‘Tiểu Ngưng, anh nào có thấy gì khác thường đâu!’

Liên Kiều gây ra họa gì? Sao lại không thấy có gì kỳ lạ chứng tỏ là cô đã gây ra họa chứ? Trước khi hất xuống đến đây trong đầu đã nghĩ chắc cái văn phòng này đã loạn vô cùng rồi chứ.

Hoàng Phủ Ngưng hung hăng liếc Liên Kiều một cái, sau đó mới nói với Hoàng Phủ Ngạn Tước: ‘Anh hai, cô gái này lòng dạ cũng quá độc ác đi, anh mở ngăn kéo bàn làm việc của em ra thì biết!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy em gái mình không có vẻ gì là nói dối, hắt cũng không nói thêm, đi thẳng về phía bàn làm việc của cô, đưa tay kéo ngăn tủ ...

Đập vào mắt hắt là một con rắn toàn thân màu xanh lục đang nằm gọn trong ngăn tủ, thậm chí đôi răng dài nhọn cũng lộ cả ra ngoài.

Hoàng Phủ Ngạn Tước sửng sốt, hắt ngẩng đầu lên nhìn Liên Kiều, đây là kiệt tác của cô sao?

Nghĩ tới đây hắt mang theo một tia nghi ngờ, đưa tay nắm lấy con rắn trong ngăn kéo ra, cẩn thận xem xét sau đó sửng sốt.

Chương 23: Náo loạn ở công ty (7)

‘Đây...’

Trên mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi có chút giật mình, con rắn vẫn nằm im trong tay hắt nhưng vẫn mang một vẻ dữ tợn như muốn lao ra vồ lấy người ta.

Lúc này Liên Kiều mới bước lên, nhìn thấy con rắn trong tay hắt, cô vội giật lại, sau đó đi đến trước mặt Hoàng Phủ Ngưng đẩy mạnh nó đến trước mặt cô.

‘Aaaaaaa....’

Hoàng Phủ Ngưng sợ đến thất thanh kêu lên một tiếng, thậm chí cô còn nhìn quanh bốn phía như muốn tìm một chỗ trốn, làm cho nhiều nhân viên bên ngoài cũng hiếu kỳ liếc vào bên trong.

‘Liên Kiều!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô nghịch ngợm như vậy, nhin không được quát lên một tiếng: ‘Nghịch đủ chưa đấy!’

Liên Kiều nhắc con rắn lên, cố ý kêu lên một tiếng: ‘Gì? Thì ra là một con rắn giả thôi, giống thật quá, Hoàng Phủ Ngưng, thì ra là cô sợ rắn, nhưng nó là giả mà, không tin cô nhìn thử xem!’

Nói xong cô lại nổi tính nghịch ngợm lên, ném thẳng con rắn về phía Hoàng Phủ Ngưng.

‘Aaaa.... Cút ra!’

Tiếng thét của Hoàng Phủ Ngưng quả thật không nhỏ, cô vội vàng núp sau lưng Hoàng Phủ Ngạn Tước, toàn thân run rẩy chỉ về phía Liên Kiều: ‘Cô quả thật là một nha đầu điên không ai thèm!’

‘Hừm, cô vẫn còn sức mắng người, vậy hừ cô thêm một chút!’ Liên Kiều lại nhặt con rắn lên, bước về phía Hoàng Phủ Ngưng.

‘Cút! Cút đi!’

Hoàng Phủ Ngưng toàn thân co rúm, nhất là khi cô nhìn thấy con rắn trong tay Liên Kiều, sau đó mắt cũng trợn lên, hai tay không ngừng khua khua như muốn xua con rắn kia ra.

‘Liên Kiều, quây đủ rồi đó!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước tiến lên nắm tay cô lại, sau đó đoạt lấy con rắn trong tay cô, ném đi, trên mặt hết sức không vui nói: ‘Sao em lại nghịch như thế?’

Liên Kiều không phục nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, nghinh mặt: ‘Cắt! Chỉ là một con rắn giả thôi mà, có thể bị hù đến vậy sao? Thật nực cười!’

Hoàng Phủ Ngưng sớm đã bị hù đến toàn thân run rẩy, một chữ cũng không thốt ra nổi chỉ biết trừng mắt phần hận nhìn về phía Liên Kiều.

‘Nha đầu, con rắn đó ở đâu ra?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước sắp bị Liên Kiều náo đến váng đầu rồi, sao cái đồ vật đó lại có ở Hoàng Phủ tài phiệt chứ?

‘Em làm sao biết được!’ Liên Kiều nghiêng đầu, nói giỡn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước hỏi thẳng: ‘Con rắn đó là của em sao?’

‘Làm sao mà là của em được? Em trước giờ chưa có thấy qua!’

Liên Kiều vẻ mặt ủy khuất nói, đôi mắt màu tím tử lan ai oán nhìn hần.

Hoàng Phủ Ngưng nghe xong, giọng sắc bén nói: ‘Cô ... cô nói dối! Con rắn đó rõ ràng là do cô đặt vào ngăn kéo của tôi!’

‘Cô vu oan người ta nha, tôi lại không phải là người diễn xiếc, làm sao biến ra được con rắn đặt vào ngăn kéo của cô chứ?’ Liên Kiều rất không khách khí trừng mắt nhìn cô.

‘Không phải cô thì là ai? Sáng hôm nay chỉ có mình cô đến văn phòng của tôi!’ Hoàng Phủ Ngưng cũng cao giọng nói.

‘Cắt!’ Liên Kiều ngắt lời: ‘Cô rời văn phòng không lâu tôi cũng đi luôn, ai biết sau khi tôi đi có ai bước vào hay không!’

Hoàng Phủ Ngưng tức đến mặt lúc xanh lúc đỏ, ngón tay run rẩy chỉ về Liên Kiều nói: ‘Cô thật biết giả bộ, tôi cho cô biết, văn phòng của tôi không có ai dám vào hết!’

‘Hừm!’ Liên Kiều thấy cô như vậy còn hướng cô làm một cái mặt quỷ: ‘Cũng phải, một cô gái hung dữ như cô, ai mà dám bước vào, trốn còn trốn không kịp nữa là!’

‘Cô ...’

Cơn tức trong ngực Hoàng Phủ Ngưng lần này đã bị Liên Kiều đốt lên triệt để, cô bước thẳng lên phía trước, hung hăng nói: ‘Miệng lưỡi cô rất lợi hại phải không?’

Nói xong đột nhiên vung tay, hung hăng quát qua ...

‘Đủ rồi Tiểu Ngưng!’ Cánh tay vừa vung ra đã bị Hoàng Phủ Ngạn Tước chặn lại.

‘Anh hai!’

Hoàng Phủ Ngưng rất bất bình khi thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước chặn cô lại, cô chỉ tay về phía ngăn kéo nói: ‘Người quá đáng là cô ta kìa! Anh còn bảo vệ cô ta? Cô ta thật đáng sợ, bỏ răn là chuyện nhỏ, cô ta còn đem bí mật trong ngăn kéo của em tung ra hết!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe xong, ánh mắt hiện lên tia nghi hoặc, hần lần nữa bước đến gần bàn làm việc, không sai, thì ra ngăn kéo này được khóa bằng mật mã, mà chiếc khóa bằng mật mã này là loại cao cấp, người không biết mật mã chỉ cần thử sai một lần liền không có cơ hội thứ hai, chiếc khóa sẽ tự động phong tỏa.

Liên Kiều cũng rất hiếu kỳ bước lên, nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước rồi lại nhìn Hoàng Phủ Ngưng, ‘Này, Hoàng Phủ Ngưng, cô cũng nói cái tủ này khóa bằng mật mã mà, tôi lại không biết cô đặt mật mã là gì, làm sao mà mở được cái ngăn kéo này để thả con răn vào chứ! Cô thật ngốc!’

‘Nói không chừng cô mèo mù vớ phải cá răn thì sao!’ Hoàng Phủ Ngưng 100% tin tưởng khả năng của cô gái này.

Liên Kiều nghe xong, chống tay lên eo nói: ‘Cô là đang mắng tôi là mèo mù, còn nói mình là cá răn hả?’

‘Cô ...’

Hoàng Phủ Ngưng thật hận không thể bước lên hung hăng đánh cho cô một chưởng, chỉ tiếc là có anh hai ở đây cứ liên tục ngăn cô lại, khiến cô không thể như ý.

‘Hừm, nói không chừng là cô tự mình thả răn vào, cố ý đổ oan cho tôi thì sao? Cái mật mã vốn chỉ một mình cô biết, người khác làm sao biết được?’ Liên Kiều thấy cô tức nghẹn, lại cố ý châm dầu vào lửa.

‘Được rồi, hai người cãi nhau như vậy thật chẳng ra làm sao!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước mở miệng, ngữ khí mang theo chút trấn áp.

Hai người đều không mở miệng.

‘Tiểu Ngưng!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn về phía em gái: ‘Chuyện đến đây đừng truy cứu nữa, cũng không phải chuyện lớn lao gì, cũng không thấy có tài liệu bí mật gì, chỉ là một trò đùa ác ý thôi, Liên Kiều nói cũng không phải không có lý, cô ấy làm sao biết mật mã của em, cho nên cũng không có khả năng thả răn vào đó được, tất cả chỉ là hiểu lầm thôi, đến đây là xong đi!’

Chương 24: Náo loạn ở công ty (8)

‘Anh hai ...’ Hoàng Phủ Ngưng thế nào cũng không nghĩ đến anh trai lại thiên vị Liên Kiều như vậy, tức tối giậm chân gọi.

‘Không nghe rõ anh nói gì sao? Chuyện này đến đây là chấm dứt!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lạnh giọng quát: ‘Em nhìn lại mình xem, em là người của nhà Hoàng Phủ, là giám đốc của một bộ phận, một chút chuyện nhỏ này em cũng không bỏ qua, bảo thuộc hạ nhìn em như thế nào?’

Hoàng Phủ Ngưng cắn môi, trên mặt hết xanh lại hồng, tuy trong lòng không phục nhưng vẫn thấp giọng nói: ‘Em biết rồi, anh hai!’

‘Ừm!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước gật đầu: ‘Tiếp tục làm việc đi, đừng để thuộc hạ xem như trò cười!’

Hoàng Phủ Ngưng lần nữa rất không tình nguyện gật đầu.

Hoàng Phủ Ngạn Tước xoay lưng về phía cửa, nhìn thấy Liên Kiều vẫn còn đang do dự muốn đi nhật lại con răn, liền thấp giọng quát: ‘Liên Kiều, theo anh về văn phòng!’

Liên Kiều cũng rất không tình nguyện, cô vội vàng nhật lấy con răn, bước về phía cửa. Khi đi ngang Hoàng Phủ Ngưng, cô liền đưa con răn lên ...

‘Này, cô còn cần con răn này không?’ Cô cố ý cười rất “vô tội”.

‘Lấy đi!’ Hoàng Phủ Ngưng lần nữa bị cô hù đến thất thanh.

‘Liên Kiều!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ngừng chân, đầu mày chau lại, tản mát một vẻ uy quyền trời sinh.

Liên Kiều le lưỡi, nỉ non nói: ‘Người ta chỉ có lòng tốt hỏi cô ấy có cần con rắn này nữa hay không thôi mà, không muốn thì không muốn, làm gì mà có phản ứng mạnh dữ vậy!’ Nói xong liền đắc ý cầm lấy con rắn bước theo Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Hoàng Phủ Ngưng tức tối hung hăng sập mạnh cửa văn phòng.

Nhìn thấy bộ dạng dương dương đắc ý của Liên Kiều, Hoàng Phủ Ngạn Tước vô lực lắc đầu, kéo cô rời đi.

Còn không kéo cô đi, ai biết cô còn gây nên trò quỷ gì không.

‘Này Hoàng Phủ Ngạn Tước, đã đến giờ ăn trưa rồi, em đói rồi!’

Từ lúc từ văn phòng của Hoàng Phủ Ngưng trở về văn phòng tổng tài, Liên Kiều vẫn xoay quanh Hoàng Phủ Ngạn Tước, cô vừa nói vừa xoa bụng, thấy hắc đầu cũng không thèm ngẩng lên, chỉ chuyên tâm nhìn xấp văn kiện trên tay, đôi mắt màu tím lại láu lỉnh đảo một vòng.

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh nói buổi trưa chúng ta ăn gì đây?’ Thấy hắc vẫn không thèm để ý mình, Liên Kiều dứt khoát chạy đến bên cạnh hắc, nghiêng đầu nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn không nói gì.

Liên Kiều suy nghĩ một hồi, sau đó lại bước đến gần hắc hơn, như một con mèo nhỏ không ngừng làm nũng: ‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, hôm nay lúc em đến công ty, nhìn thấy gần đây có một nhà hàng ngon lắm, anh đi với em qua đó ăn được không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lại lật một trang văn kiện, vẻ mặt điềm tĩnh nhìn không ra trong lòng hắc đang suy nghĩ gì, ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu qua gương mặt anh tuấn của hắc nhưng trong lòng Liên Kiều đã bắt đầu khẩn trương.

Từ lúc về văn phòng đến giờ Hoàng Phủ Ngạn Tước chưa nói một lời, sự trầm mặc của hắc càng khiến cô trong lòng bất an.

Cô vừa muốn nói gì thì tiếng chuông điện thoại đã vang lên.

Liên Kiều không khỏi mừng thầm, lần này rốt cuộc trong văn phòng đã có chút động tĩnh rồi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô một cái, sau đó ấn nút hội thoại.

‘Hoàng Phủ tiên sinh, trưa hôm nay ngài có hẹn ăn trưa với tổng tài của tập đoàn KB, lúc này còn cách giờ hẹn nửa giờ thôi!’ Giọng nói nghiêm túc của thư ký vang lên trong loa điện thoại.

‘Từ chối! Hôm nay tất cả các cuộc hẹn hủy bỏ hết!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước giọng vẫn trầm thấp điềm đạm.

‘Dạ, Hoàng Phủ tiên sinh!’ Thư ký nhận lệnh, sau đó treo điện thoại.

Trong văn phòng lần nữa khôi phục lại sự yên tĩnh.

Nhưng Liên Kiều đứng ở bên cạnh sớm đã trợn to mắt, một lúc sau gương mặt nhỏ nhắn sụp xuống ... tiêu rồi, vốn là có chút hy vọng bám theo hắc ăn ké, bây giờ thì tốt rồi, cuộc hẹn toàn bộ bị hắc hủy hết rồi.

Không được, thế này làm sao được chứ? Hắc là người sắt sao, không cần ăn cơm sao? Mà cho dù hắc là người sắt nhưng cô không phải. Nhất định là hắc cố ý! Gian thương! Tên đàn ông đáng ghét!

Nghĩ đến đây, Liên Kiều vội nín thở tay hắc, vẻ đáng thương nói: ‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, thực ra anh làm như vậy không lịch sự lắm đâu, tổng tài bên đó đã hẹn xong xuôi với anh, nghĩ chắc là có chuyện quan trọng cần nói với anh, anh một câu nói thì hủy bỏ cuộc hẹn, người ta đau lòng biết mấy.’

Cô giống như đang nói hộ cho vị tổng tài của công ty kia để vặn hỏi cuộc hẹn, như vậy thì không cần phải làm khổ dạ dày của mình.

Thấy hắc vẫn không nói gì, Liên Kiều buông tay ra, tức tối nói: ‘Này, nếu anh không muốn ăn cơm, vậy thì em đi một mình, người ta sắp đói chết rồi nè!’

Nói xong cô liếc nhìn lần nữa gương mặt anh tuấn không hiện chút cảm xúc nào của hắn, giẫm giẫm chậm bước đi, lúc đó một giọng trầm ấm mới vang lên sau lưng ...

‘Em muốn ăn gì?’ Giọng nói rất bình đạm nhưng không khó nhận ra một tia sùng nịnh cùng nhẩn nại.

Liên Kiều vì một câu này mà thấy trước mắt sáng bừng, gương mặt cũng trở nên tươi như hoa, hưng phấn chạy đến kéo tay hắn: ‘Em muốn ăn món Mã Lai, sáng nay em nhìn thấy ở gần đây có một nhà hàng bán món Mã Lai chính thống!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước đặt xấp văn kiện trên tay xuống, ngẩng đầu, đôi mắt như chim ưng nhìn về phía cô không chớp, nhìn đến khi Liên Kiều cảm thấy toàn thân có chút không tự nhiên, trên môi câu lên một nụ cười đầy ý vị ...

‘Không sai, ở gần đây quả thật có một nhà hàng chuyên món Mã Lai chính thống, nhưng mà ... không biết sáng nay em có tiện đường ghé qua tiệm bán đồ chơi nằm ở cạnh bên nhà hàng đó không nhỉ?’

Liên Kiều giật mình, gương mặt vốn đang tươi cười trong chớp mắt có chút không tự nhiên, cô cắn cắn môi, sau đó cười khan mấy tiếng: ‘Hắc hắc, gần đó cũng có tiệm bán đồ chơi sao? Em không biết nha!’

‘Thật không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướn mày, trong mắt ý cười càng đậm: ‘Xem ra anh cần phải nói cụ thể hơn, cái tiệm bán đồ chơi đó là chuyên môn bán những món tặng vật của người Mã Lai!’

Chương 25: Náo loạn ở công ty (9)

‘Ồ, phải không?’ Liên Kiều đảo mắt một vòng: ‘Không ngờ ở đây cũng có tiệm bán đồ chơi của Mã Lai nha! Có thời gian em nhất định sẽ đến đó dạo một vòng!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước đuổi đuổi người đứng dậy, bước đến gần cửa sổ, thân hình cao lớn của hắn che đi một phần ánh sáng mặt trời chiếu từ cửa sổ vào.

‘Thế nào, hôm nay em vẫn chưa dạo đủ ở đó sao?’ Giọng nói của hắn cực kỳ bình đạm nhưng lại làm cho Liên Kiều giật nảy mình.

‘Em ... em nào có ...’

‘Con rắn kia đâu?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không chờ cô nói xong đã trầm giọng hỏi.

Liên Kiều liếc nhìn hắn một cái, sau đó bĩu môi rút con rắn trong túi ra đưa cho hắn, ‘Này, ở đây, cho anh!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cầm lấy con rắn nhìn kỹ, trong mắt lóe lên một tia tán thưởng, ‘Không ngờ con rắn của tiệm đồ chơi đó bán nhìn sống động như thật vậy!’

Câu nói như tự nói với mình nhưng lúc nói ánh mắt cứ hướng về Liên Kiều.

‘Cái đó ... cái đó ... hắc hắc, không ngờ anh đối với đồ chơi của tiệm đó cũng có hứng thú nha!’ Liên Kiều cười khan mấy tiếng, nhưng trong nụ cười chẳng có tí vui vẻ nào.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì, bờ môi gợi cảm khẽ câu lên một đường cong, vẻ mặt bình đạm và nụ cười như có như không khiến Liên Kiều gian nam nuốt một ngụm nước bọt.

Cô không kịp được len lén nhìn hắn, cũng vừa lúc bắt gặp ý cười như có như không trong ánh mắt của hắn, sáng đến dọa người, ánh mắt cũng mang theo một tia mưu mô và trêu chọc, hình như đã nhìn thấu hết trò tiểu xảo của cô...

Liên Kiều bắt đầu cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, đôi mắt to tròn màu tím tránh né không dám nhìn thẳng vào đôi mắt như chim ưng của hắn, trong mắt mang theo một tia hoảng loạn ...

‘Thôi được thôi được, dù sao cũng bị anh phát hiện rồi, cũng chẳng sao cả!’

Đôi mắt tím của Liên Kiều lóe lên một tia cam chịu, ánh mắt hắn quá sắc bén khiến cô chẳng biết trốn vào đâu, cho nên không thể không đầu hàng: ‘Con rắn đó quả thật là em mua, nhưng lúc em mua cũng chỉ vì thấy nó thú vị thôi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô chịu nhận, gật đầu cười: ‘Qua đây, nha đầu!’ Hắn vẫy tay ra dấu cho cô.

Liên Kiều ngoan ngoãn bước lên, trong lòng thấp thỏm không biết hắn muốn làm gì, chỉ đành ngược gương mặt ủy khuất lên nhìn hắn.

‘Haizzz...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước khẽ thở dài một tiếng, bất thành linh đưa tay kéo cô đến gần, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

‘Đồng!’ một tiếng, Liên Kiều không khó nhận ra trái tim mình điên cuồng đập trong lồng ngực, cô không dấy dựa, chỉ ngoan ngoãn để hắn ôm mình vào lòng, để mùi hương nam tính quen thuộc lẫn nữa bao phủ lấy người cô ...

‘Nha đầu ...’

Âm thanh trầm thấp như rượu mang theo một tia sùng nịch khiến lòng người say mê, bờ môi nóng bỏng dán ở vành tai cô: ‘Em đó, bảo anh phải làm thế nào với em bây giờ ...’

Nghe câu nói của hắn, Liên Kiều khẽ ngẩng đầu lên, vô tình lại chạm vào ánh mắt thâm thúy của hắn, không kìm được nhẹ giọng nói: ‘Em thế nào chứ ...’

‘Còn dám cãi!’ Giọng Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ nhàng như trong mộng, ngón tay dịu dàng xuyên qua những sợi tóc tán loạn của cô, sau đó lại trượt xuống véo nhẹ nơi chóp mũi cô: ‘Em hôm nay quá nghịch ngợm rồi, sau này không được như thế nữa!’

Câu nói thoát nghe như ra lệnh nhưng ngữ khí không giấu được sự sủng ái như nói với người tình.

‘Em nào có ...’ Liên Kiều vừa định phản bác thì nhìn thấy ánh mắt chăm chú của hắn nhìn mình, những lời chưa nói đành ngạnh nuốt trở lại.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô ngoan ngoãn như thế cũng không kìm được sự thương xót, không biết vì sao, không biết từ lúc nào hắn hình như đã bắt đầu quen với cảm giác bị trói buộc cảm xúc của mình vào cô gái này, chỉ có điều, hắn giấu được điều này rất kỹ sau đôi mắt thâm thúy của mình.

‘Lời của em gạt người khác thì được chứ không gạt nổi anh!’ Giọng của hắn càng nhẹ, gương mặt tuấn mỹ trở nên ôn nhu dị thường.

Liên Kiều cắn môi, cẩn trọng hỏi một câu: ‘Anh sớm đã biết rồi sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cúi xuống lần nữa, đôi môi như tạc khẽ câu lên, cả người tản mát một mị lực khiến người ta không thể rời mắt.

‘Mấy trò của em chỉ là tiểu xảo thôi!’ Hắn cười: ‘Nhưng em tự tiện mở ngăn kéo người ta đã khóa bằng mật mã là không lịch sự đâu!’

Liên Kiều trợn mắt nhìn hắn, ngơ ngác hồi lâu mới hỏi: ‘Sao anh lại biết là em mở ngăn kéo đó?’

Thấy vẻ ngơ ngác của cô, ý cười trên môi Hoàng Phủ Ngạn Tước càng sâu như một cơn sóng dập dờn lan trong lòng cô.

‘Vậy em cho anh biết, điều gì làm em tự hào về mình nhất?’ Hắn nhắc nhở cô.

‘Điều làm em tự hào nhất ...’ Liên Kiều nghiêng đầu suy nghĩ mấy giây sau mới cười: ‘Đương nhiên là trực giác và giác quan thứ sáu của em rồi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước triu mến vuốt ve mặt cô: ‘Cho nên ... chỉ mấy con số mật mã chắc cũng không làm khó được em!’

Liên Kiều bình tĩnh, cô ngược nhìn người đàn ông trước mặt, trên mặt vẫn còn chút nghi hoặc: ‘Vậy lúc này sao anh không lật tẩy em?’

Thật kỳ lạ, hắn rõ ràng là ngay từ lúc đầu đã biết, tại sao đến bây giờ mới nói.

‘Nha đầu ngốc!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không trả lời thẳng câu hỏi của cô, chỉ thấp giọng nói: ‘Chỉ một lần này thôi, biết không?’

Không ngờ Hoàng Phủ Ngạn Tước dễ dãi như vậy, Liên Kiều nhất thời không phản ứng kịp, sau đó mới thận trọng hỏi lại: ‘Anh ... không giận sao?’

Có phải là hấn bị mình chọc tức đến nổi não hư rồi không? Sao lần này lại dễ dàng bỏ qua không truy cứu?

‘Giận cái gì?’ Ánh mắt hấn càng ôn nhu và sủng nịch nhìn cô, như sẵn sàng bao dung một đứa bé nghịch ngợm.

Liên Kiều sững sờ: ‘Em chọc giận em gái anh đến như vậy, cô ấy chỉ hận không thể giết chết em, mà anh là anh hai, thấy em gái mình bị chọc tức cũng không trút giận dùm cô ấy sao?’

‘Ừm, lời em nói đã nhắc nhở anh ...’

Lời vừa dứt, tay hấn đã sít sao núu lấy vai cô, đôi môi gợi cảm miết lên vành tai mẫn cảm của cô, hơi thở nóng rực lướt qua vành tai tinh tế, lướt xuống chiếc gáy trắng như tuyết: ‘Em nói xem, anh nên trừng phạt nha đầu nghịch ngợm như em thế nào đây?’

23. Quyển 4 - Chương 26-30

Hôm nay cuối tuần, tranh thủ post 2 phần, đây là phần đầu ...

Chúc cả nhà cuối tuần vui vẻ.

Quyển 4: Yêu tinh đến nhà

Chương 26: Náo loạn ở công ty (10)

Liên Kiều nhìn vẻ mặt nửa đùa nửa thật của hấn, đôi mắt màu tím khê đảo một vòng, sau đó nũng nịu ngã vào lòng hấn, yếu ớt nói: ‘Anh dọa em thôi phải không? Anh làm sao nỡ trừng phạt em chứ!’

Bên tai văng lại tiếng cười trầm ấm khiến người ta say mê của hấn ...

‘Vật nhỏ đáng yêu ...’ Hấn lướt ngón tay lên mái tóc mềm mại của cô, xoắn xoắn một lọn tóc trong ngón tay mình, ‘... tự tin vậy sao?’

Liên Kiều ngu ngơ cười: ‘Không phải em tự tin, là vì em biết anh tốt bụng, làm sao nỡ ra tay với cô nhóc như em chứ, nhưng em hứa với anh, em sẽ ngoan ngoãn, không gây sự gì nữa!’

‘Thật chứ?’

Ánh mắt nhìn cô vẫn thâm thúy như vậy, lại pha thêm một chút ôn nhu, trên gương mặt anh tuần cũng tràn đầy vẻ dịu dàng càng làm cho hấn tăng thêm một phần mị lực.

Trái tim cô chợt nhảy lỡ một nhịp, như tận đáy lòng có một sức mạnh thần bí nào đó thao túng, không dám nhìn thẳng vào mắt hấn, cô khê cúi đầu xuống, yên lặng chờ hấn trả lời.

Từ trên nhìn xuống, đôi mi dài như cánh bướm khê khê chớp đôi cánh, mùi hương thanh mát từ mái tóc xâm nhập vào mũi hấn, chỉ nhàn nhạt mà rung động đến tận đáy lòng ...

‘Vậy được, lần này tạm thời tha cho em, lần sau mà còn nghịch ngợm như vậy thì không dễ gì bỏ qua đâu đấy!’ Trong đôi mắt sắc bén nhìn cô có thêm một tia triu mến mà chính hấn cũng không phát hiện.

Liên Kiều thở phào một hơi, như tội phạm vừa mới nghe được lệnh ân xá, cô ngẩng lên, đôi tay bám trên cổ hấn: ‘Anh thật tốt với em ...’

Nói xong liền nhón chân, chủ động đặt lên má hắn một nụ hôn cảm kích, nụ hôn mang theo mùi hương thanh nhã của riêng cô, nhàn nhạt nhưng lại như cơn sóng cuốn vào lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước rồi lan tỏa không ngừng ...

Một nơi nào đó sâu tận đáy lòng đột nhiên bị sức mạnh của cơn sóng này quét tới, đổ sụp xuống ...

Nụ hôn chỉ như chuồn chuồn lướt nước, khi môi cô vừa lướt qua má hắn, một giây sau đó hắn liền sít sao ôm cô vào lòng, ngón tay thon dài nhẹ nâng cằm cô lên, véo nhẹ lên mũi cô: ‘Nha đầu, thành ý của em hình như không đủ!’

Một câu nói khiến Liên Kiều ngơ ngác, cô mê mang nhìn hắn, cố tìm hiểu ý tứ trong câu nói đó, nhìn vào đôi mắt sâu như đầm nước của hắn, cô lại thấy bóng mình phản chiếu trong đó.

Đôi môi anh đào hơi hé mở, ướt át, tươi mát như nụ hoa nhiễm sương buổi sớm trên gương mặt tinh xảo, xinh xắn cùng ánh mắt trong suốt như thủy tinh cực kỳ động lòng người đang nhìn hắn, Hoàng Phủ Ngạn Tước khép mắt lại, khi hắn mở mắt ra, trong đôi ngươi đen sâu thẳm có thêm một tia chiếm hữu ...

‘Thật là nha đầu ngốc ...’ Trong tiếng cười khê, giọng nói trầm ấm vang lên, không kìm lòng được đôi môi mang theo lửa nóng nhẹ nhàng đáp xuống cánh môi đang run rẩy của cô, như cánh bướm khe khẽ đáp xuống hút mật từ cánh hoa.

Cơ thể Liên Kiều chợt run lên, còn may có một bàn tay mạnh mẽ từ sau lưng giữ lại.

Nụ hôn của hắn rất dịu dàng, dường như đôi môi cô là báu vật dễ vỡ nhất trên đời, lại giống như đang thưởng thức, thưởng thức mật ngọt từ đôi cánh hoa yêu kiều kia.

Dịu dàng mà bá đạo, mà chiếm hữu, tận lực mút lấy sự ngọt ngào và mềm mại của cô, tất cả đều khiến hắn yêu mến không nỡ buông ra, không kìm lòng nổi.

Liên Kiều chỉ thấy đầu mình trống rỗng, tay chân không biết để đâu cứ mặc cho hắn một lần lại một lần miêu tả bờ môi mình, để lại từng cơn tê dại truyền khắp châu thân.

Mỗi một nụ hôn đều khiến cô luống cuống, cái cảm giác này thật sâu chi phối lấy cô, hắn như đang muốn cho cô biết cô vốn thuộc về hắn, nụ hôn của hắn mang theo mùi vị rất dễ chịu khiến lòng cô không chút câu nệ mà cuốn theo, nhưng mà ... tại sao lại như thế?

Cô không hiểu ...

Thật sự không hiểu ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước trước giờ đâu có nói ỉn biết là hắn thích môi mình như thế, mà bản thân mình sao lại cũng có chút chờ mong hành động thân mật này của hắn chứ ...

Rất lâu sau, cuối cùng hắn cũng thỏa mãn buông cô ra, ngón tay thon dài khe khẽ vuốt đôi môi đã mang đầy hơi thở của hắn ...

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, đôi môi cô đặc biệt hồng nhuận, dưới sự dẫn dắt của hắn mà càng trở nên ướt át, thật động lòng người.

‘Thích không?’

Hơi thở của hắn có chút không bình ổn, cúi đầu để trán mình chạm vào trán cô, thăm thì hỏi.

Liên Kiều ngây thơ gật đầu, trên gương mặt trắng trẻo bay lên hai đóa mây hồng, ‘Sao ... sao lại như thế ...’ Cô vẫn chưa hoàn hồn, trên mặt đầy vẻ nghi hoặc ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt màu tím cũng mê mang ... Hắn hôn mình? Vậy mình có phải hay không cũng có thể chủ động hôn hắn?

Để sự xúc động kỳ lạ trong lòng mình dần dất, cô nén sự xấu hổ nhón chân lên, chủ động dán môi mình lên môi hắn.

Thân hình cao lớn của Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt run lên, không phải chưa từng có cô gái nào chủ động với hắn, nhưng nụ hôn mang theo sự ngỡ ngàng, ngại ngùng, cẩn trọng lẫn dịu dàng như thế này mang theo một sức mạnh kỳ lạ đã động đến từng ngõ ngách sâu nhất trong lòng hắn ...

Liên Kiều dán đôi tay nhỏ lên ngực hần, lặp lại những gì vừa học từ hần, thử đưa chiếc lưỡi dính hương dò thám lưỡi hần, nhẹ nhàng nhấm nháp môi hần...

Một hành động vô tâm lại mang đến hiệu quả cực kỳ rõ ràng, Hoàng Phủ Ngạn Tước hít một hơi khí lạnh, biểu tình ôn nhu trên mặt chợt trở nên nguy hiểm, nha đầu ngốc này, chẳng lẽ cô không biết mình đang làm gì sao?

Trong phút chốc, tình cảm ào ạt dâng trào, hần không có biện pháp nào suy nghĩ đến những thứ khác, từ bị động chuyển sang chủ động, đưa tay kéo bàn tay đang đặt trên ngực hần vòng qua cổ mình, cúi đầu xuống, mạnh mẽ ngậm lấy cánh môi cô, lửa nóng trong đáy mắt phút chốc bùng cháy, đầu lưỡi nóng rực mang theo dã tính bẩm sinh của đàn ông khê đẩy hàm răng của cô ra.

Dài như một thế kỷ, khi hần quyến luyến rời khỏi môi cô, liền nhìn thấy ánh mắt mê mang của cô.

‘Nha đầu, em khiến anh chỉ muốn một ngụm nuốt em vào bụng ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười có chút thỏa mãn nhưng lại mang theo sự ôn nhu khiến tim cô đập thành thịch.

Hả?

Liên Kiều há miệng, vẻ mặt vẫn mê mang ...

‘Nghĩ gì vậy?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước tham lam dõi theo vẻ mặt mờ mịt của cô, nhìn thật giống một con búp bê.

Liên Kiều nghe hần hỏi, cô liếm môi, không khó nhận ra hơi thở nóng bỏng nam tính của hần vẫn còn vương trên đó, nhưng lại mơ màng nói một câu ...

‘Em muốn ăn cơm, đói lắm rồi ...!’

Chương 27: Rước họa vào thân (1)

Như ý nguyện, cơm trưa là món Mã Lai là Liên Kiều muốn ăn thử, tuy trên bàn bày đầy món ăn hấp dẫn nhưng trên mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước lại âm trầm đến dọa người.

Nhìn nha đầu đang rất tích cực ăn uống bên cạnh mình, hần ngược lại chẳng có chút khẩu vị nào, đôi mắt thâm thúy mang theo một tia phức tạp nhìn chăm chăm vào cô, như một nhà khảo cổ đang nghiên cứu một món đồ cổ.

Nha đầu này vẫn là vô tâm vô phế như vậy, trong tình huống tràn đầy tình ý như lúc nãy mà cô lại có thể suy nghĩ đến dạ dày của mình, chuyện này khiến cho Hoàng Phủ Ngạn Tước suýt nữa là tức nghẹn, thật không biết phải làm cho cô nhóc này hiểu thế nào là tình thú. Nhưng cô như vậy, hần chẳng phải cũng quá quen rồi sao ...

Quen tính cô không hiểu chuyện nam nữ, quen bị cô châm ngòi thổi lửa xong rồi vô tâm vô phế để hần tự mình đi dội nước lạnh, quen với sự đơn thuần ngây thơ đến ngỡ ngàng của cô?

Thấy cô ăn uống chẳng có chút hình tượng thực nữ nào, đôi mắt màu tím ấy lại sáng rực lên mỗi khi thấy nhà bếp bùng đến một món ăn mới, hần không khỏi cười khổ trong lòng.

Cô là con cháu hoàng thất lại chẳng có chút dáng dấp hoàng thất nào, cô xuất thân danh môn nhưng lại chẳng có chút cao ngạo của con gái nhà danh giá chút nào, cô nghịch ngợm ham chơi, thích làm theo ý mình lại còn thích bày trò chinh người, nếu như muốn nói có mối liên hệ nào giữa cô và dòng dõi hoàng thất thì chắc chỉ có thể nói, trên người cô quả thật có một loại khí chất quý tộc mà không cô gái bình thường nào có ... nhưng chỉ vậy mà thôi!

Đơn thuần đến khiến người ta yêu, ngây thơ đến khiến người ta mến, lại ngốc nghếch đến khiến người ta hận, thông minh đến khiến người ta chấn động! Một cô gái như vậy khiến người ta không thể không nảy sinh một cảm giác vừa yêu vừa hận, cô gái như Liên Kiều cũng là lần đầu tiên hần gặp được.

Vừa yêu vừa hận?

Trong yên lặng, Hoàng Phủ Ngạn Tước bất chợt bị vấn đề chợt nảy sinh này dọa nhảy dựng. Yêu? Có hay không? Hận, ngược lại thì có một chút.

Sự vô tâm của cô đôi khi khiến hấn hận đến nỗi muốn bóp chết cô!

Liên Kiều đang chăm chú thả hồn vào mấy đĩa thức ăn nhưng sự trầm mặc bên cạnh khiến cô không kìm được ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy đôi mắt thâm thúy mang theo rất nhiều suy tư đang chăm chú nhìn mình, cô tò mò đưa tay khua khua trước mắt hấn ...

‘Anh sao vậy? Không đói sao?’

Lạ thật, trên bàn nhiều món ăn ngon như thế, hấn sao lại không động đũa chứ? Chẳng lẽ cho rằng mình thật sự là người sắt sao?

Thấy bàn tay đang tinh nghịch khua khua trước mặt mình, hấn hơi mỉm cười, chủ động nâng bộ đồ ăn lên: ‘Nhìn em nhỏ xíu vậy mà ăn cũng nhiều ghê, ăn thêm một chút đi này!’ Vừa nói vừa chu đáo tiếp thêm đồ ăn vào đĩa của cô.

‘Anh thật kỳ lạ’ Liên Kiều nghiêng đầu nhìn hấn.

‘Sao lại nói thế?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhàn nhạt hỏi.

Liên Kiều dứt khoát bỏ dụng cụ ăn xuống, tò mò nhìn hấn: ‘Anh không cần ăn cơm trưa à?’

‘Nha đầu ngốc, ăn nhanh đi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước đưa tay qua, sững nịch vò vò tóc cô. Nói thật lòng, lúc chưa đến nhà hàng hấn cũng có chút đói, nhưng nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu của cô lúc ăn cơm, ngược lại chẳng còn cảm giác đói, chỉ muốn ngồi đó nhìn cô.

Hấn đột nhiên phát hiện, ngồi nhìn dáng vẻ không chút câu nệ, tự do tự tại của cô cũng là một loại hưởng thụ ...

Điện thoại lúc này chợt vang lên, Hoàng Phủ Ngạn Tước ấn nút tiếp điện thoại, dùng ánh mắt ra hiệu cho cô ngoan ngoãn ngồi đó ăn cơm.

Mới đầu Liên Kiều còn ngoan ngoãn ngồi ăn, nhưng khi cô ăn uống no say rồi lại phát hiện hấn vẫn còn đang nói điện thoại, giống như đang thảo luận một chuyện quan trọng nào đó, cô chun mũi, với tay lấy một cái nĩa nghịch nghịch đĩa thức ăn trên bàn, mắt không ngừng nhìn về phía người đàn ông đang đứng cạnh cửa sổ nói điện thoại.

Càng nhìn càng mê mẩn, hấn lúc bàn công việc thần thái quả thật rất nghiêm túc, nhưng trên gương mặt anh tuần vẫn nguyên vẹn khí chất khiến phụ nữ si mê, ánh mặt trời rực rỡ chiếu vào những đường nét như điêu khắc trên mặt hấn, chiếu lên thân thể cao lớn của hấn càng làm tăng thêm một sự quyến rũ chết người...

Nhưng Liên Kiều dù sao vẫn là Liên Kiều, có đẹp hơn nữa cô nhìn lâu cũng mất tính nhẫn nại, khi đã đợi khoảng mười lăm phút, cá tính hoạt bát của cô cuối cùng cũng nổi dậy, nhân lúc Hoàng Phủ Ngạn Tước mãi nói chuyện không chú ý đến mình, cô liền len lén chạy ra ngoài ...

Tầng 22 tòa nhà Hoàng Phủ tài phiệt, phòng kinh doanh.

Không phải Liên Kiều cố ý đến tầng này, chỉ là cô không biết làm gì liền đi thêm một nhóm nhân viên bước vào thang máy, sau khi đến tầng 22 mới phát hiện ở đây rất náo nhiệt, liền muốn đến đây tham gia náo nhiệt, dù sao thì bây giờ Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng đang bận rộn với công vụ, cũng không có thời gian theo sát cô, thôi thì tự mình tìm niềm vui ỉn tốt hơn.

Do tầng 22 số lượng nhân viên nhiều, hơn nữa lại cách văn phòng tổng tài rất xa cho nên bầu không khí ở đây tương đối thoải mái, bốn phía có thể nghe tiếng mọi người nói cười với nhau, thậm chí còn có người đùa đùa với nhau.

Khi Liên Kiều một thân quần áo kỳ quái đi ra khỏi thang máy, mọi người dù vô tình hay cố ý ánh mắt đều rơi trên người cô, mà thực ra, muốn mọi người không chú ý đến Liên Kiều cũng rất khó, y phục trên người cô quả thực quá kỳ lạ.

‘Cô là ...; Khi chủ quản bộ phận vừa đi đến văn phòng để giao phó một số công việc cho cấp dưới thì nhìn thấy một cô gái kỳ lạ đang đứng xem xét bốn xung quanh, liền ngạc nhiên bước lên hỏi.

Mà các đồng nghiệp khác gần như cũng mang một bụng tò mò nhìn cô.

Liên Kiều cười rạng rỡ như hoa đào mùa xuân khiến mọi người ngơ ngẩn nhìn.

‘Tôi là Liên Kiều, đến đây chơi!’ Liên Kiều cười giải thích với vị chủ quản.

‘Liên Kiều?’

Mọi người một phen kinh ngạc, nhất là vị chủ quản, hần càng trừng to mắt nhìn cô ... Cô ấy nói gì? Cô ấy nói mình là Liên Kiều?

Chỉ trong giờ cơm trưa ngắn ngủi, toàn bộ Hoàng Phủ tài phiệt đều xôn xao với một tin tức động trời, theo tin đồn, vị tổng tài trước giờ rất ít dính vào tin đồn tình ái hôm nay lại đối với một cô gái hết sức ân cần, điều quan trọng hơn là nghe nói cô gái này quây tung trong văn phòng làm việc của Hoàng Phủ tiểu thư nhưng khiến người ta ngạc nhiên hơn là vị tổng tài đáng kính của bọn họ lại ngang nhiên thiên vị cô gái này, từ thần thái đến cử chỉ đều giống như tình nhân đang yêu đương gắn bó, mà cô gái này tên gọi là Liên Kiều, điều quan trọng là ... cô ta có một đôi mắt khác người – đôi mắt màu tím.

Chương 28: Rước họa vào thân(2)

Cô gái ấy giờ này phút này đang đứng trước mặt bọn họ, cô nói mình là Liên Kiều, mà rõ ràng nhất là tiêu chí của cô – đôi mắt màu tím.

Không sai, cô gái kỳ lạ này chính là người phụ nữ bên cạnh tổng tài!

Trời ạ, cô ta đến tầng 22 này làm gì? Chỗ này cách văn phòng tổng tài một vạn tám ngàn dặm nha, mà nếu bọn họ không nghe lầm, lúc nãy cô ta vừa nói là đến đây để ... chơi!

Chỗ này thì có gì để chơi?

Khi mọi người còn chưa phản ứng lại kịp, cả tầng lầu vốn dĩ rộn ràng tiếng nói bây giờ chỉ còn lại một mảng yên lặng ...

Thấy mọi người đều yên lặng còn mình thì trở thành tâm điểm chú ý, Liên Kiều liền ngại ngần cười nói: ‘Hơ, mọi người sao lại không nói gì? Tôi nghe thấy ở đây rất náo nhiệt cho nên mới tiến vào mà!’

Chủ quản là người đầu tiên phản ứng lại, hần vội vàng cười tiến lên nói: ‘A, thì ra là ... là Liên Kiều tiểu thư, xin hỏi tổng tài tiên sinh ngài ... ngài có đến cùng không?’

Nói xong còn cẩn thận liếc ra ngoài nhìn, nhưng hình như không thấy bóng dáng của tổng tài nha.

Các nhân viên khác nghe chủ quản hỏi như vậy về mặt ai cũng trở nên khẩn trương, nhìn quanh bốn phía, có người thậm chí còn nhanh chóng dọn dẹp bàn làm việc.

Liên Kiều ngược lại không hiểu tâm trạng của bọn họ, cô nhăn mũi nói: ‘Hắn rất phiền nha, đang lúc ăn cơm thì đi nghe điện thoại mà còn nghe lâu như vậy cho nên ...’ Nói đến đây, cô cười càng vui vẻ: ‘Hắc hắc, tôi bỏ hắn lại nhà hàng, tự mình quay về đây!’

Hả ...?

Tất cả các nhân viên đều thốt lên một tiếng kêu kinh ngạc ...

Vị tổng tài cao cao tại thượng, vị tổng tài mà bọn họ muốn gặp cũng không gặp được lại bị nha đầu trước mặt bỏ rơi...????

Quả thật là chuyện lạ thiên hạ!

‘Cái đó ... nói như vậy, tổng tài tiên sinh không biết ngài đến tầng này?’ Vị chủ quản gian nan hỏi một câu.

Liên Kiều ngược lại vẻ mặt nghi hoặc: ‘Tôi đến đây chơi, liên quan gì đến hắn?’

‘Ồ, chơi .. chơi ... ha ha ... được ... chơi cũng tốt ...’

Vị chủ quản có chút không hiểu logic trong lời nói của cô, cô là người phụ nữ của tổng tài, thế nào lại nói chạy xuống đây thì chạy xuống đây, nói không chừng là cô thay tổng tài đến giám sát công việc của bọn họ cũng không chừng.

Nghĩ đến đây, hắn cười rất không tự nhiên, sau đó quay lại vẫy tay với mọi người: ‘Được rồi được rồi, mọi người mau đi làm việc đi, đừng ở đây giỡn nữa!’ Nói xong hướng về mọi người nháy mắt ra hiệu.

Mọi người ai nấy đều hiểu chuyện cho nên liền quay trở lại với công việc trên tay, tuy là lời đồn nhưng dù sao không có lửa làm sao có khói, tổng tài lại thiên vị cô ta như thế, tin chắc rằng quan hệ giữa họ cũng không tầm thường, cho nên bọn họ làm sao ngu đến thế để người ta bắt thóp chứ, cho nên, tập trung vào công việc vẫn tốt hơn.

‘Liên Kiều tiểu thư, cô cứ tự nhiên xem, có chuyện gì cứ việc dặn dò mọi người!’ Vị chủ quản cẩn trọng nói.

‘Được rồi được rồi, ông đi làm việc đi, tôi chơi một mình là được rồi!’

Liên Kiều xua xua tay, vị chủ quản này sao lại phiền phức như thế chứ, mình lại không phải là tên trộm, để hắn cứ theo bên mình quả thật rất không tự nhiên.

Nghe Liên Kiều nói vậy, vị chủ quản vội vàng nói phải, liền đi bận công việc của mình.

Trong cả tầng lầu rộng lớn chỉ thấy bóng nhân viên bận rộn lui tới, Liên Kiều nhìn bên này một tí, nhìn bên kia một tí, nhưng bất kể là đi đến đâu, mọi người đối với cô đều hết sức khách sáo.

‘Này, anh đang làm gì vậy?’

Liên Kiều thấy một nam nhân viên hình như đang gặp phải vấn đề gì đó, vẻ mặt ngưng trọng liền hiếu kỳ đi đến trước mặt hắn hỏi.

‘Hả ...?’

Nam nhân viên đó nhìn thấy Liên Kiều đứng bên cạnh mình liền giật nảy mình, tay cũng run rẩy, không ý thức nhấn nhầm một phím bấm, tức thì mặt hắn trở nên so với khóc còn khó coi hơn.

Liên Kiều thấy vậy cũng giật mình, cô vội vàng hỏi: ‘Này, rốt cuộc là anh bị sao thế? Sao nhìn đáng vẻ như muốn khóc vậy?’

Nhân viên nam đó sắc mặt cũng biến thành đen, hắn ai oán nói: ‘Tiêu rồi, lần này thật sự tiêu rồi ... Mật mã của hệ thống hoàn toàn bị đóng lại rồi, máy tính chủ đã bắt đầu đếm ngược để chạy hệ thống bảo vệ rồi ...’

Các đồng nghiệp khác nghe vậy, ai ai cũng kinh hoàng ...

‘Sao vậy? Sao lại thế được? Anh là chủ quản hệ thống mà, hệ thống một khi đóng lại thì không phải là ảnh hưởng đến công việc của toàn bộ bộ phận kinh doanh sao? Trời ơi!’

Nghe mấy lời công kích lẫn than oán của đồng nghiệp, nhân viên nam đó khổ sở nhìn Liên Kiều ...

‘Vốn là tôi theo quy trình tiến hành thay đổi mật mã, nào ngờ bị cô ta ...’ Hắn len lén liếc Liên Kiều một cái ‘Hừ tôi một cái khiến tôi vô tình ấn xuống bàn phím, lần này thì tôi ... tiêu rồi ...’

Các đồng nghiệp khác đều im lặng, bọn họ làm sao dám trút giận lên người cô gái này chứ, cho nên ai ai cũng chỉ đành an ủi ‘Vậy anh thử tìm cách khác xem sao!’

‘Có ích gì đâu, qua hai phút nữa hệ thống bắt đầu khởi động trở lại, toàn bộ trình tự đều bị đảo lộn, nói không chừng ... nói không chừng ... tất cả dữ liệu quan trọng đều phải làm lại hết ...’ Nhân viên nam đó chỉ hận thời gian không thể quay ngược trở lại.

‘Cái gì?’ Toàn bộ nhân viên phòng kinh doanh nuốt một ngụm nước bọt, ai nấy nhìn nhau.

Có lộn không đây? Bọn họ không muốn phải tăng ca để nhập lại toàn bộ dữ liệu trong đó đâu ... mà đó là ... dữ liệu đó là của cả một năm ...

Liên Kiều nhìn mọi người, thấy ai vẻ mặt cũng rất nghiêm trọng, cô càng thêm phần khó hiểu hỏi: ‘Nghiêm trọng lắm sao?’

Một câu hỏi suýt nữa làm nhân viên cả tầng lầu thổ huyết!

Nói gì chứ? Rõ ràng là rất nghiêm trọng rồi!

Thấy mọi người không nói gì, cô hỏi lại lần nữa: ‘Thực ra chỉ là một cái mật mã phải không? Cũng có gì lớn lao đâu, nhập vào sau đó đi điều chỉnh hệ thống lại không phải là được rồi sao?’

Mọi người lại hít một hơi không khí, ánh mắt lần lượt rơi trên người cô ... cô ta rốt cuộc là có hiểu tình hình hay không chứ, nếu như nhớ được mật mã thì còn ngồi đây chờ chết sao?

Vị nam đồng nghiệp đó buồn bã vò đầu bứt tai, vẩy vẩy tay về phía mọi người: ‘Bỏ đi, mọi người đi làm việc của mình đi, tôi tự mình nghĩ cách, cùng lắm thì một mình tôi tự nhập dữ liệu vào!’

Liên Kiều thấy hần phiền não như vậy, càng khó hiểu hơn, cô nhắc tay lên vỗ vỗ lên vai hần: ‘Anh làm gì mà phiền não thế, tôi giúp anh nhập mật mã vào là được rồi!’

Chương 29: Rước họa vào thân (3)

Một câu nói rất nhẹ nhàng từ miệng cô phát ra nhưng khiến mọi người ở đó chấn động hoàn toàn.

Nhân viên đó cười khổ một cái, nhìn Liên Kiều vô lực nói: ‘Liên tiểu thư, cô đừng nói đùa, hay là cô đi chỗ khác chơi đi, tôi còn phải ở đây xử lý hệ thống này!’

Liên Kiều nghe hần nói như vậy, đôi mắt màu tím nhấp nháy rất tinh nghịch: ‘Tôi nói thật đó, anh không phải là cần cái mật mã cũ sao?’

Có gì lớn lao đâu? Một cái mật mã thôi mà, cô làm được.

Thấy dáng vẻ cô không giống như đang nói đùa, nhân viên nam đó mới cẩn thận hỏi lại: ‘Nói vậy ... nói vậy ngài biết mật mã cũ là gì sao? Nhưng ... nhưng ngài làm sao biết được?’

Ánh mắt mọi người đều nhìn Liên Kiều nghi hoặc, đúng vậy, nếu như cô thật sự biết được mật mã cũ vậy cô từ đâu mà biết?

Liên Kiều suy nghĩ một chút, cô cũng không biết nên giải thích với mọi người thế nào, cho nên dứt khoát xua tay: ‘Này, anh đừng có hỏi này hỏi nọ nữa, thời gian sắp hết rồi, anh rốt cuộc là có cần mật mã đó không?’

‘Cần cần cần, đương nhiên là cần rồi!’ Nhân viên nam đó như nhìn thấy Chúa cứu thế, vội vàng đáp lời, hần không muốn bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào.

Liên Kiều ra dấu cho hần đứng dậy, khi cô ngồi xuống ghế của hần, ngón tay thon thả bắt đầu đặt trên bàn phím, cũng không nhập mật mã vào ngay mà cứ ngưng ở đó như đang suy nghĩ điều gì, mà ngón tay cũng vuốt vuốt bàn phím, tự như đang tự tìm linh cảm ...

Tất cả mọi người đều vây quanh quan sát, trên gương mặt ai cũng lộ vẻ nghiêm trọng và khẩn trương, nhất là vị chủ quản, mặt hần càng ngưng trọng hơn nhiều, nếu như cả hệ thống bị tê liệt vậy thì chức vụ này chắc cũng khó giữ.

Cách thời gian máy tính khởi động lại còn không đến ba mươi giây, khi trong lòng mọi người hy vọng dần dần tắt lịm, khi mọi người bắt đầu cho rằng lời nói của cô gái trước mặt chỉ là một trò đùa thì ...

Ngón tay Liên Kiều đã nhấn xuống, tốc độ rất nhanh ấn một chuỗi ký tự, vừa đúng lúc, chỉ một giây trước khi hết thời gian đếm ngược cô nhấn phím Enter, chỉ thấy màn hình lập tức xuất hiện một khung chữ ghi “Match”.

Match! Match! Match! Khi chữ này hiện ra trước mắt mọi người, tất cả hy vọng cũng đã trở lại.

Mọi người đều bị chấn động, nhưng một giây sau, toàn bộ tầng lầu như sống lại, mọi người đều cất tiếng hoan hô, thậm chí có người còn vỗ tay.

Vị chủ quản bước lên, trên mặt đầy vẻ kích động lẫn nghi hoặc: ‘Liên Kiều tiểu thư, xin hỏi ... xin hỏi ngài làm sao biết được mật mã cũ của hệ thống?’

Những người khác cũng hết sức tò mò, đặc biệt là nhân viên nam đó, tổ hợp mật mã đó là hẳn tự mình thiết kế, cô gái này làm sao biết được? Biết được mật mã vận hành hệ thống máy tính của cả văn phòng này chỉ có mình hắn mà thôi.

Liên Kiều thấy mọi người đều dùng ánh mắt tò mò nhìn mình, suy nghĩ một chút sau đó cô dùng giọng điệu trẻ con nói: ‘Haizzz, cho dù tôi nói mọi người cũng sẽ không tin đâu!’

‘Nói đi, ngài nói gì chúng tôi cũng tin!’

‘Đúng vậy, đúng vậy, Liên tiểu thư, cô nói đi!’

Các nhân viên đều không kìm được sự tò mò của mình, ai nấy đều hướng ánh mắt khẩn trương nhìn cô hỏi.

Liên Kiều liếm liếm môi, thở ra một hơi: ‘Thực ra ...’ Cô nhìn quanh một vòng, ngừng một chút, sau đó mới nói tiếp: ‘Thực ra tôi cũng không biết mật mã đó là gì!’

Hả?

Mọi người ai nấy nhìn nhau. Cái này ... cô ta đang nói gì vậy?

‘Liên Kiều tiểu thư, điều này sao có thể? Nếu như cô không biết mật mã thì ... cái này ...’ Vị chủ quản cũng bị cô làm cho hồ đồ, ấp a ấp ung nói.

‘Đơn giản thôi mà ...’ Liên Kiều nhìn vị chủ quản: ‘Mật mã này tôi đoán ra!’

Đoán ... đoán ra???

Mọi người đều ngơ ngác ...

Bọn họ không nghe lầm chứ? Một tổ hợp mật mã phức tạp như thế một người bình thường muốn nhớ ngay được cũng còn khó, nói chi là cô dùng cách suy đoán mà đoán được.

‘Liên Kiều tiểu thư, cô là nói ... tổ hợp mật mã phức tạp mà cô vừa mới nhập vào là do cô lúc đó đoán ra được?’ Một nhân viên nhin không được cất tiếng hỏi.

Liên Kiều nhìn về hướng phát ra tiếng nói, khi vừa định gật đầu đáp lời thì nhìn thấy nhân viên đó, sau đó nhin không được cất tiếng cười ...

‘Hơ hơ, tai của anh nhìn lạ thật đó, hô hô ...’

Hả?

Nhân viên đó vẻ mặt khó xử, nhìn lại thì quả thật tai của anh ta hơi lớn hơn người bình thường mà còn hơi vểnh lên, nhưng mà điều này toàn bộ nhân viên trong văn phòng đều đã quen rồi, lần này bị Liên Kiều nói ra, mọi người ai cũng không nhin được cười.

Liên Kiều lòng dạ đơn thuần, vốn là không muốn nhìn thấy người khác khó xử, chỉ là do cá tính trẻ con của cô, cô bước lên trước tỉ mỉ quan sát như đang nghiên cứu một món đồ chơi, qua một lúc cô mới lên tiếng: ‘Aiiii, thật ra anh có thể đi làm diễn viên đặc hình, làm việc ở đây khô khan biết mấy!’

Lần này thì toàn bộ văn phòng bùng nổ bởi tiếng cười.

Còn nhân viên đó sắc mặt hết đỏ lại trắng.

Đang khi Liên Kiều vui vẻ quên trời quên đất thì sau lưng một giọng trầm thấp vang lên ...

‘Liên Kiều!’

Tiếng nói nhẹ nhàng nhưng vang vào tai như sét đánh, nhân viên trong văn phòng ai ai cũng hướng ánh mắt về phía phát ra tiếng nói, khi nhìn rõ gương mặt người mới đến, mọi người bị dọa đến im phăng phắc, ai nấy len lén quay trở về bàn làm việc của mình.

Hoàng Phủ Ngạn Tước bất ngờ xuất hiện ở bộ phận kinh doanh, đôi mắt sắc bén như chim ưng quét qua một vòng, rơi chính xác lên Liên Kiều đang nói cười vui vẻ đằng kia.

Chỉ có cô không nhận ra tình hình thay đổi, mà nhân viên nam đang bị cô chọc cười đó ngay lúc nhìn thấy tổng tài xuất hiện đã bị hù đến thất kinh hồn vía.

‘Này, sao về mặt anh lại kỳ lạ như thế?’ Liên Kiều mặt đầy nghi hoặc nhìn hần.

‘Cái đó ... cái đó ...’ Nam nhân viên tai vểnh gian nan nuốt một ngụm nước bọt, chỉ tay về phía đối diện ...

‘Liên Kiều!’ Lại một tiếng kêu trầm thấp mà du dương, âm thanh vẫn trầm ấm nhưng khiến ọi người ai nấy không rét mà run ...

Chương 30: Rước họa vào thân (4)

Khi tiếng nói truyền đến tai Liên Kiều, cộng thêm sự yên lặng đáng sợ từ bốn xung quanh, Liên Kiều liền cảm thấy sau lưng một trận ớn lạnh ...

Là Hoàng Phủ Ngạn Tước!

Cô không cần quay đầu lại cũng có thể hình dung ra gương mặt không chút biểu tình nào của hần.

Suy nghĩ một chút, đôi mắt màu tím lại đảo quanh một vòng, khi quay đầu lại nhìn hần, trên mặt là một nụ cười nịnh bợ ...

‘A, là anh sao? Sao anh lại biết em ở tầng này?’ Cô cố gắng khiến ình có vẻ ngoan hiền thêm một chút bởi vì cô đã thấy sắc mặt của hần bắt đầu u ám thêm một chút.

‘Theo anh về văn phòng!’ Rất rõ ràng, hần không có ý định trả lời câu hỏi của cô, rất trực tiếp ra lệnh.

Nhìn thấy nha đầu này giương vẻ mặt tươi cười vô tội nhìn mình, cơn giận này giờ vẫn ủ trong ngực hần bắt đầu dâng lên, hần chỉ tiếp có một cú điện thoại thôi, không ngờ cô lại không có nhẫn nại lại không nghe lời, dám len lén trốn đi.

Rất rõ ràng, tin Liên Kiều chạy đến tầng 22 ngay lập tức trở thành tin sốt dẻo, khi hần vừa bước vào tòa nhà đã lảng máng nghe được mọi người bàn tán, liền mang theo nghi hoặc tiến đến tầng này, quả nhiên nhìn thấy được nha đầu này chẳng những ở đây mà còn đang cười đùa đến quên trời quên đất, không chút nghĩ đến mình đang gấp gáp đi tìm cô, thật là quá là càn rỡ rồi!

‘Ách ...’ Liên Kiều nhìn đôi mắt không lộ rõ vui buồn của Hoàng Phủ Ngạn Tước, trong lòng tiếng chuông cảnh giác vang lên, cô suy nghĩ một chút rồi nói: ‘Cái đó ... nếu như anh bận rộn thì đi làm việc của anh trước đi, em muốn ở đây chơi thêm một lúc nữa!’

Lời của cô vừa thốt ra, không khó nghe thấy tiếng mọi người hóp một ngụm không khí, thực ra mọi người chỉ là đang giả vờ bận rộn mà thôi, thực tế thì ánh mắt đều không ngừng nhìn lên sang đây ...

Nha đầu này thật không phải can đảm bình thường mà là quá lớn mật đi, lại còn dám lý luận với tổng tài? Thật là ... nữ trung hào kiệt!

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe xong, đầu mày lướt qua một tia không hài lòng, hần không nói thêm, bước nhanh về phía trước, vác cô lên vai như vác một bao gạo ...

‘Aaaaaa!’ Liên Kiều kêu thất thanh, sau đó cô bắt đầu cảm thấy máu của mình dồn hết lên đầu.

Mấy nhân viên đang xem náo nhiệt cũng không kìm được một tiếng kêu kinh ngạc. Trời ạ, đây là vị tổng tài cao cao tại thượng, ưu nhã trầm ấm khiến người khác chỉ dám đứng xa mà nhìn đây sao? Thật là quá soái rồi!

Nhưng ngay sau đó tiết mục lãng mạn này bị tiếng kêu của Liên Kiều làm gián đoạn: ‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, kẻ xấu xa này, bỏ em ra, em không muốn theo anh về ... bỏ em xuống, em sắp ngã rồi!’

Vừa gọi cô vừa giẫy dụa liên hồi, hai chân lẫn hai tay đều không ngừng dẫy dụa.

‘Ng ngoan một chút cho anh!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước rống lên bên tai cô, tính nhẫn nại trước giờ của hần toàn bộ bị sự nghịch ngợm của cô làm hồng mất rồi, bàn tay cứng như kim sắt cổ trụ eo của cô, khiến cô không cách nào dẫy dụa nữa.

Gần như toàn bộ người trong văn phòng đều ngờ ngàng nhìn về phía thang máy cho đến khi cánh cửa bằng kim loại, phản chiếu gương mặt ủy khuất của Liên Kiều.

‘Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh thả em xuống được không? Em chóng mặt lắm ...’ Cô giương nắm tay phản hồng không ngừng đánh vào ngực hắn, tên đàn ông đáng chết này, hại cô muốn thở cũng không thở được.

Quan trọng hơn là ... tên này quả thực quá cao đi, bị hắn vác lên vai làm cô có cảm giác mình cách mặt đất thật xa thật xa ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì thêm, từ vẻ mặt lạnh như băng của hắn, không khó nhận ra cơn giận trong lòng hắn, là một loại “yên lặng trước cơn bão” ...

Sự trầm mặc suốt trên quãng đường trở về văn phòng tổng tài cuối cùng bộc phát rồi, hắn ném Liên Kiều xuống chiếc ghế sofa màu đen thật lớn trong văn phòng, sau đó cũng ngồi xuống theo ...

Liên Kiều cảm thấy ruột gan của mình sắp bị văng ra ngoài, cô lung la lung lay bò dậy, lại nhìn thấy ánh mắt như sắp bốc lửa dầu hiệu của một cơn giận sắp bùng phát ..

Cuối cùng đầu óc cũng không còn choáng váng nữa, cô từng hóp từng hóp hít không khí vào phổi, cảm thấy dễ chịu một chút mới nhìn lại người đàn ông ngồi cạnh bên.

‘Này, em rốt cuộc là làm sai cái gì? Anh dựa vào đâu mà đối xử với em như thế chứ?’ Cô không hề sợ sệt trừng mắt nhìn hắn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghiêng rằng, nói từng chữ một: ‘Nói như vậy là em không cho rằng mình sai?’

Câu nói giống như hỏi vặn lại, lại giống như định tội, nhưng bất kể là thế nào đều mang theo một ngữ khí khiến người ta không rét mà run.

Liên Kiều có ngu ngốc hơn chăng nữa thì cũng cảm giác được luồng không khí nguy hiểm đang ập tới mình, cô bất giác lùi lại, đến khi cảm thấy an toàn mới nói, giọng không phục: ‘Em có gì sai chứ? Người đó lỗi tại quả thật rất khác người mà, em chỉ nói ra thôi, thế thì làm sao chứ?’

Cô hiểu lầm ý hắn.

‘Em qua đây cho anh!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không nhẫn nại ngắt lời cô.

‘Em không!’ Cô mới không ngu như vậy, hắn gọi cô qua thì cô qua sao?

Tính nhẫn nại của Hoàng Phủ Ngạn Tước sớm đã bị cô làm cho bay mất hết, nha đầu này quả thật không dạy dỗ đàng hoàng thì không được rồi, mới vừa sáng nay còn thề thốt với mình là sẽ ngoan ngoãn, bây giờ lại gây ra họa mà còn không chịu nhận.

Nghĩ đến đây hắn không nói gì thêm, tiến lên giữ chặt cô như chim ưng vồ lấy gà con, sau đó dùng lực lật xuống khiến cả người cô nằm trên đùi mình ...

‘Aaaaaa....’ Liên Kiều vẻ mặt kinh hoàng kêu thất thanh: ‘Anh muốn làm gì? Thả em ra! Tên xấu xa này!’

‘Phanh!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhắc tay, không chú khách khí nhắm hướng đôi mắt tròn trịa của cô vỗ xuống, đương nhiên là hắn chỉ dùng một chút xúy sức lực mà đánh cô, bằng không ... lực tay mình nặng đến đâu trong lòng hắn hiểu rất rõ.

Hắn làm như vậy cũng chỉ mà muốn nha đầu nghịch ngợm này nhớ lâu một chút mà thôi.

Nào ngờ ...

‘Aiiiiii....’ Liên Kiều bị đánh một cái, vừa kinh vừa sợ liền bật khóc lớn, cô dùng sức giãy dụa, cái miệng nhỏ cũng không ngừng mắng người: ‘Anh cái tên xấu xa này, em ghét anh chết được ... buông em ra ... em không muốn ở cùng với anh nữa ... hu hu ...’

24. Quyển 4 - Chương 31-37

Quyển 4: Yêu tinh đến nhà

Chương 31: Rước họa vào thân (5)

Tiếng khóc của cô làm tim Hoàng Phủ Ngạn Tước như bị ai hung hăng bóp mạnh một cái, nhưng sau đó câu mắng của cô càng khiến cơn tức trong lòng hắn bộc phát ...

‘Em nói cái gì? Em nói lại lần nữa thử xem!’ Giọng nói trước giờ vẫn trầm ấm tao nhã chợt trở nên cao vút, đây là dấu hiệu cơn tức đã lên đến đỉnh điểm, bàn tay to lại giơ lên lần nữa.

Nhưng Liên Kiều đang chỉ lo khóc nào có chút ý đến đôi mắt đầy lửa giận đang chiếu từ trên xuống, cô không chịu thua, gào lên lần nữa: ‘Anh là tên xấu xa, em ghét anh, ghét anh tới chết!’

Từ nhỏ đến lớn, tuy nói là cô bị cha mẹ bỏ rơi nhưng trước giờ ông nội cực kỳ thương yêu cô, trước nay chưa bao giờ phải chịu sự ủy khuất lớn như thế, mà hành động này của Hoàng Phủ Ngạn Tước đối với cô mà nói đúng là trời đất sụp đổ, cảm giác bỏng rát nơi lồng ngực tới đâu như bị bỏng!

Hắn quả thật đánh cô!!!???

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô vẫn giữ nguyên giọng điệu không phục vừa khóc vừa gào, bàn tay to lại giơ lên, không chút do dự đánh xuống ...

‘Aaaa’ Liên Kiều đau đớn kêu lên ...

‘Còn dám mở miệng mắng người?’ Hắn cao giọng hỏi, chau mày nhìn cô gái mặt đầy nước mắt trước mặt.

‘Em ... em ...’ Liên Kiều đã khóc không thành tiếng, chân lại dẫy dụa, tay hung hăng bầu vào chân hắn một cái.

‘Xem ra em vẫn còn chưa nhớ kỹ, đánh em chưa đủ đau đúng không?’

Giọng nói thì vẫn bá đạo và đầy nguy hiểm, đôi mắt màu đen vì lửa giận thiêu đốt như sắp biến thành màu đỏ chằm chằm nhìn vào gương mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt của cô, lớn tiếng quát, tuy trong lòng hắn cũng có chút đau lòng nhưng nha đầu này quả thật quá nghịch ngợm rồi, lần này hắn phải làm cho đến cùng.

Nói xong tay lại giơ lên như sắp vỗ xuống lần nữa ...

‘Em nhớ kỹ rồi, nhớ kỹ rồi ... hu hu ...’ Liên Kiều thấy hắn có vẻ như định đánh tiếp, vội vàng vừa khóc vừa nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy vậy mới buông tay xuống, giọng vẫn lạnh lùng nói: ‘Biết mình sai ở đâu chưa?’

‘Biết rồi ...’ Liên Kiều khóc đến hít thở không thông, nước mắt gần như làm ướt cả quần của Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Sai ở đâu?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước bắt buộc mình vai ác này phải tiếp tục diễn tiếp, như vậy mới có thể trị được cô nhóc bướng bỉnh này dù rằng lòng hắn sớm đã bị nước mắt của cô làm cho tan tác, hỗn loạn không thành cái gì rồi.

Liên Kiều nghe hắn hỏi vậy, nhất thời cũng không nghĩ ra mình rốt cuộc sai ở đâu, nhưng khi ánh mắt liếc sang thấy bàn tay hắn hơi động đậy, sợ đến nỗi vội vàng nói: ‘Em không nên mắng anh là xấu xa ... hu hu ...’

‘Còn gì nữa?’ Giọng nói của Hoàng Phủ Ngạn Tước lần nữa lại cao vút? Mắng hắn là chuyện nhỏ, chuyện lớn hơn cô còn chưa chịu nhận.

‘Em ... em ...’ Nước mắt của Liên Kiều rơi như một chuỗi trân châu bị đứt dây, trong đầu không ngừng suy nghĩ: ‘Em ... em không nên cười nhạo nhân viên đó ...’

‘Nói trọng điểm đi!’

Tính nhẫn nại của Hoàng Phủ Ngạn Tước sớm đã bị cô làm ất sạch. Nha đầu này, căn bản là không biết mình sai ở đâu!

Đáng chết!

Trong lòng Liên Kiều ngay cả ý muốn chết cũng có luôn rồi, nước mắt rơi càng dữ dội, ‘Hu hu ... người ta ... người ta không biết sai ở đâu ... hu hu ...’

Quả đúng như hần nghĩ ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước dự đoán quả không sai một ly, vẻ anh tuấn trên gương mặt như bị một màn sương lạnh bao phủ khiến nó trở nên lạnh lùng, đôi mắt sâu thẳm như đầm nước nhìn cô, trầm giọng hỏi: ‘Là ai sáng hôm nay hứa với anh là không nghịch ngợm nữa?’

Liên Kiều bị vẻ lạnh lùng của hần kích thích, chợt nhớ đến chuyện sáng nay, vội vàng trả lời: ‘Em, là em!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô vẫn còn nhớ, lửa giận trong mắt từ từ giảm bớt, tiếp tục hỏi: ‘Vậy trưa nay ai thừa lúc anh không chú ý lén chạy đến chỗ khác chơi?’

Liên Kiều chu môi, giọng càng nhỏ: ‘Là em ... nhưng mà, nhưng mà anh gọi điện thoại lâu như thế ...’

‘Nhưng mà sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lạnh lùng hừ một tiếng, dọa cô sợ hết hồn, vội vàng im bật, chỉ còn lại tiếng thút thít.

Nhìn thấy đôi mắt màu tím vốn sáng rõ nay đã khóc đến hồng hồng, gương mặt xinh xắn như hoa nay đã ướt đầm nước mắt, tim như bị ai hung hăng bóp chặt, giọng nói cũng trở nên hòa hoãn một chút nhưng vẫn mang vẻ cảnh cáo: ‘Lần sau không được anh cho phép, không được chạy lung tung, biết chưa?’

Có trời mới biết lúc trưa nay hần đi tìm cô, trong lòng lo lắng hoảng sợ đến mức nào.

Qua một lúc lâu mới nghe một tiếng ‘Ấn!’ từ cổ họng Liên Kiều phát ra, cô khóc đến sắp không còn sức lực gì, vừa sợ vừa tức, giọng nói cũng vì khóc mà khàn khàn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô rút cuộc cũng lên tiếng cũng không muốn làm khó cô nữa, kéo cô đứng dậy, nét mặt vẫn lạnh lùng đưa tay lau nước mắt trên mặt cô: ‘Sau này còn dám không nghe lời nữa không?’

Cô lắc đầu, nhưng trong lòng vô cùng ủy khuất.

‘Đau không?’

Hần thấp giọng hỏi, trong giọng nói mang theo một tia đau lòng mà chính mình cũng không nhận ra, ngay cả trong ánh mắt cũng xẹt qua một sự quan tâm mơ hồ.

‘Ấn ...’ Liên Kiều cúi thấp đầu, giọng nghẹn ngào, giống như một đứa bé vừa bị cha trách mắng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thở dài một hơi, nghĩ chắc cô cũng đau lắm, bằng không sao lại khóc đến thế này, nhưng mà ... hần quả thật nào có dùng sức đánh, chỉ là giơ cao đánh khê thôi mà.

Hần từ nhỏ đã chịu sự huấn luyện đặc biệt trong tổ chức, sức lực đương nhiên là người thường không thể sánh bằng, chính vì nghĩ tới điều này cho nên lúc đánh xuống tay hần mới lần sau càng nhẹ hơn lần trước. Chẳng lẽ ... chẳng lẽ thật sự đánh cô đau vậy sao?

Thấy cô nước mắt như mưa, lòng hần càng thêm áy náy, nhưng vừa nghĩ tới lúc này cô lén hần chạy ra ngoài chơi thì trong lòng lửa giận lại trào lên, chẳng lẽ ... cùng hần ở một chỗ lại khó chịu đến thế sao?

Nghĩ đến đây có một tia bất mãn xẹt qua trong đôi mắt hần.

‘Lần sau còn không nghe lời nữa thì anh sẽ đánh càng mạnh hơn, nghe rõ chưa?’ Vẻ mặt dữ dần, hần lại quát.

Liên Kiều xụ mặt, bộ dạng như muốn khóc mà không dám khóc, chỉ cắn trọng liếc nhìn hần, gật đầu.

Chương 32: Đóng cửa sám hối (1)

‘Em ... nha đầu này ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thở ra một hơi thật dài, thấy cô như thế, bao nhiêu lửa giận trong lòng cũng tiêu tán hết, bàn tay to lớn lại giờ lên khẽ vuốt ve gương mặt cô, lại thấy cô sợ hãi co rút người lại.

Chân mày như lưỡi kiếm mang theo sự uy nghiêm và khí phách, bàn tay vẫn rơi xuống gương mặt xinh xắn của cô, mang theo mấy phần xót xa và sủng ái khẽ vuốt ve, cố tình không để ý đến vẻ sợ hãi của cô, nhưng khi thấy cô bất mãn nhắm mắt lại ...

‘Mở mắt ra nhìn anh!’

Hắn phát hiện cảm xúc của bản thân càng lúc càng chịu sự chi phối của cô, trong bốn người hắn lại nổi tiếng là tính tình tốt và rất nhẫn nại, một người trước giờ được xưng là hòa nhã dịu dàng, ôn nhu văn nhã, đây cũng là điểm khác biệt giữa hắn với ba người còn lại.

Bốn con người, bốn tính cách, đây cũng là câu chuyện thường xuyên được đem ra nói trong những lúc trà dư tửu hậu trong giới thương nghiệp.

Như Lăng Thiệu Đường - Nóng! Hắn trước giờ nổi tiếng là nóng nảy, tính tình như con ngựa bất kham, còn tính khí thì nóng nảy đến khác thường, gặp chuyện không vui, chuyện không hợp nhãn hắn tuyệt đối sẽ không nhẫn nhịn, giống như vua của một phương, tính tình có thể nói là nóng như lửa.

Lãnh Thiên Dục - Lạnh! Hắn lãnh khốc vô tình, đây cũng là người duy nhất trong tứ đại tài phiệt mang trên người hai thân phận, bất luận là ở vai trò tổng tài của Lãnh Thị hay vai trò Thủ Phán Cách một tay che trời, lúc nào hắn cũng có thể khiến người nghe biến sắc. Có thể nói là hắn tàn nhẫn, cũng có thể nói hắn vô tình nhưng ... đó chỉ là đối với người ngoài!

Cung Quý Dương - Tà! Trong số bốn người hắn là người không thích xử lý theo lẽ thường nhất, tà mị đa tình, nhẫn nại, dĩ nhiên là tính nhẫn nại cũng chỉ là đối với phụ nữ mà thôi, trong cốt tủy của hắn đã có sẵn một cá tính khác người, hắn thích sự kích thích, thích mạo hiểm, thích những điều vượt qua lẽ thường, chỉ một câu nói, hắn vĩnh viễn là người thích làm chủ vận mệnh của mình.

Nhưng còn Hoàng Phủ Ngạn Tước - Nhã! Cái “nhã” của hắn là ưu nhã, là tao nhã, là một loại khí chất quý tộc trời sinh, thân là long đầu (thủ lĩnh) trong giới tài chính, đương nhiên có thể nhìn ra hắn là người có tâm tư cẩn mật nhất, có một cá tính nhẫn nại và hòa hảo khiến người khác không thể tưởng tượng được, vì vậy bất luận là cười hay giận, nhất cử nhất động thâm chí là trong giấc ngủ cũng sẽ mang khí chất vương giả trời sinh đó, cho nên có thể nhận ra trong số bốn người, hắn là người dễ dàng khiến phụ nữ si mê nhất.

Nhưng hôm nay, một người ưu nhã như hắn lại có thể bị một nha đầu kích thích đến phải ra tay đánh người, đây có thể cũng là lần đầu tiên hắn dùng đến phương thức thô lỗ như vậy đi giáo huấn một cô gái.

‘Tự mình suy nghĩ cho kỹ, lần này anh ra tay vẫn còn nhẹ với em đấy! Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô gần như khóc đến sưng cả mắt, hắn cố gắng đè nén sự xúc động muốn ôm cô vào lòng, vẫn lạnh lùng nói.

Tuy hắn rất muốn tiến đến dỗ dành cô nhưng qua những ngày tiếp xúc với cô nhóc này, hắn hiểu rất rõ nếu như làm như vậy, lần sau muốn giáo huấn cô thì khó càng thêm khó, nói trắng ra Liên Kiều đơn thuần như một em bé, chính vì vậy hành vi của cô đôi khi cũng như một em bé không hơn, nếu vừa ra tay dạy dỗ xong lại đi dỗ dành thì cô sẽ không bao giờ nhớ được sự dạy dỗ này.

Liên Kiều đương nhiên không biết những suy nghĩ trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước, cô nghe vậy vừa thút thít vừa gật đầu, sau đó đứng dậy mở cửa văn phòng bước thẳng ra ngoài.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vô lực lắc đầu, mấy ngày này hắn đặc biệt lo lắng, có lúc hắn cảm thấy mình thật sự giống như trưởng bối của cô, không thể không diễn vai người xấu trước mặt cô, đây chắc cũng là lần đầu tiên hắn đối với một cô gái suy nghĩ sâu xa, khổ tâm như vậy.

Hoàng Phủ Ngạn Tước bước đến ngồi xuống ghế tổng tài, vừa nãy bị cô quấy rối một phen như vậy hắn làm gì còn tâm tình đi xử lý công việc nữa chứ, hắn trước giờ tâm tư đều đặt vào trong công việc, cũng là người cuồng công việc nhất trong số bốn người, nhưng hôm nay ... hình như đã thay đổi rồi ...

Thế này là thế nào?

Trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước dâng lên một mối phiền não, xấp xỉ văn kiện vừa nhắc lên đã bị ném trở lại trên bàn, phiền quá, trước giờ chưa từng phiền não như vậy, trước mắt hắn bây giờ chỉ toàn là gương mặt

nhỏ nhắn thấm đẫm nước mắt của Liên Kiều!

Đáng chết!

Cửa văn phòng vang lên tiếng gõ cửa.

‘Vào!’ Giọng nói vẫn bình thản của hắc hoi có chút bực mình.

Cô thư ký tiến vào, tâm tư căng mật như cô làm sao không phát hiện ra sự khác thường của vị tổng tài đáng kính của mình hôm nay nên vừa rồi cô không dám tiến vào. Phòng cách âm có tốt đến đâu cũng không ngăn được tiếng khóc càng lúc càng lớn, làm cô đứng ở bên ngoài cũng bị dọa hết hồn, chỉ là không ngờ một lúc sau lại thấy cửa phòng tổng tài mở ra, cô gái vừa khóc đến trời sập đất thăm kia lại thút tha thút thít bước ra.

‘Hoàng Phủ tiên sinh ...’

Thấy gương mặt u ám của hắc hoi, cô cẩn trọng cất lời, ‘Cái vị ... Liên Kiều tiểu thư kia vừa nhốt mình trong phòng in ấn, vậy ...’

Cô lại ngẩng đầu lên quan sát sắc mặt của sếp, muốn hỏi ý hắc hoi nên làm thế nào.

Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày, cố xua đi sự phiền muộn trong lòng, ra lệnh: ‘Để ý cô ấy cho tôi!’

‘Da, Hoàng Phủ tiên sinh, tôi biết rồi!’ Cô thư ký nhận lệnh liền thoái lui.

Trong phòng tổng tài lại yên tĩnh trở lại, như lúc trước chỉ là ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước lại đứng dậy, đi đến bên cửa sổ sát đất, từ trên cao đứng quan sát thế giới bên dưới, có một loại phiền não không tên lại dâng lên trong lòng ...

‘Hu hu ... hu hu ...’

Trong phòng in ấn không ngừng truyền lại tiếng khóc của Liên Kiều, cô hận Hoàng Phủ Ngạn Tước quá đối, lại còn dám đánh cô, lớn đến bây giờ cô cũng chưa từng chịu sự ủy khuất lớn như vậy, ngay cả ông nội cũng chưa từng đánh cô, hắc dựa vào cái gì mà đánh cô, đe dọa cô chứ?

‘Hu hu ... tên xấu xa ... tôi không thèm chơi với anh nữa ... hu hu ...’ Cô vừa khóc vừa mắng hắc hoi, lại còn bắt cô đóng cửa suy nghĩ về lỗi lầm của mình?

Cô trước giờ chưa từng ghét một người nào đến thế, không cho cô làm cái này, không cho cô làm cái kia, không cho nghịch ngợm, không cho trốn đi chơi, cô cũng đâu phải con rối, làm sao có thể ở yên mãi một chỗ không động đậy chứ, xem ra sau này cũng không có một ngày được yên rồi, nói không chừng chỉ cần mình không nghe lời hắc hoi, hắc hoi sẽ lại ra tay đánh mình.

Chương 33: Đóng cửa sám hối (2)

Nghĩ đến đây, Liên Kiều khóc càng dữ dội hơn, cô rất muốn ngay lập tức trở lại Hồng Kông.

Sao lúc đầu mình lại chịu đến đây làm gì, sớm biết như vậy, đánh chết mình cũng không đến!

Đúng, chính là Cung Quý Dương! Là Cung Quý Dương bày mưu cho cô đến đây!

Liên Kiều vội vàng nhấc điện thoại lên, tìm số điện thoại của Cung Quý Dương, không chút do dự đánh sang ...

Điện thoại reo vài tiếng thì bên đầu bên kia truyền lại giọng nói tà mị mà lười nhác của Cung Quý Dương: ‘Gì, Liên Kiều?’

‘Hu hu ... Cung Quý Dương ... Cung Quý Dương ... hu hu ...’ Liên Kiều nghe giọng nói quen thuộc của Cung Quý Dương, nước mắt không kiềm được lại tuôn như mưa, đã bắt đầu khóc không thành tiếng.

Đầu bên kia điện thoại Cung Quý Dương rõ ràng bị cô hù giật mình, hắc lập tức thu lại giọng điệu bốn cọt, quan tâm hỏi: ‘Liên Kiều, em sao vậy? Sao lại khóc?’

Liên Kiều hít mũi, vẻ mặt ủy khuất: ‘Cung Quý Dương ... em ... em bị đánh ... hu hu ...’

‘À?’ Cung Quý Dương kinh ngạc kêu lên một tiếng thất thanh, ‘Em bị đánh? Ai đánh em? Rốt cuộc là có chuyện gì?’

Liên Kiều khóc đến khàn tiếng, cô hắng giọng, thút thít nói: ‘Chính là cái tên Hoàng Phủ Ngạn Tước kia, hắn đánh ... đánh em, lại còn đe dọa em ... nói em lần sau còn ... còn chọc hắn nổi giận hắn ... hắn lại sẽ đánh em ...’

‘Liên Kiều, em trước tiên phải nín khóc, ngoan, nói rõ ràng cho anh nghe, là Hoàng Phủ Ngạn Tước đánh em sao?’

Trong giọng nói của Cung Quý Dương rõ ràng là không tin, Hoàng Phủ Ngạn Tước mà lại ra tay đánh một cô gái? Chuyện này sao có thể chứ?

‘Ân, là hắn đánh em ...’ Liên Kiều gạt mạnh đầu, cũng không để ý là Cung Quý Dương bên đầu bên kia không làm sao thấy được, ‘Hắn ... hắn chê em nghịch ngợm, còn ... còn không cho em đi chơi, em không muốn ở nhà hắn nữa, em muốn về ... về Hồng Kông, hu hu ...’

Bên đầu bên kia truyền lại một tiếng thở dài, sau đó là giọng nói của Cung Quý Dương: ‘Liên Kiều, em cho anh biết, Hoàng Phủ Ngạn Tước đánh em ở đâu?’

Trong đầu Cung Quý Dương thế nào cũng không thể liên tưởng hình ảnh của một Hoàng Phủ Ngạn Tước giờ tay đánh phụ nữ ... đây tuyệt đối là chuyện không thể nào, đàn ông đánh phụ nữ không phải là chuyện bốn người rất xem thường sao?

Liên Kiều một tay cầm điện thoại một tay rút khăn giấy hung hăng lau nước mắt: ‘Vừa nãy hắn đánh vào hông em ... hu hu ... em hận hắn chết mất ...’

‘À?’ Cung Quý Dương lần nữa kêu lên thất thanh. Cái gì? Hắn không nghe lầm chứ? Đánh ... đánh hông? Nghĩ đến đây hắn quả thực không nhận được nữa, ‘khục khục’ cười lên một tiếng.

‘Này, Cung Quý Dương, anh cười gì chứ? Em đã khổ sở chết được mà anh còn cười?’ Liên Kiều rống lên trong điện thoại ‘Nếu như không phải là anh xui em đến đây, em làm sao lại bị đánh chứ!’

‘Được được được, là anh sai, anh không nên cười!’ Bên đầu bên kia Cung Quý Dương vội vàng nói xin lỗi, lúc này trong lòng hắn đã rõ ràng lắm rồi, nhất định là do Liên Kiều nha đầu này quá nghịch ngợm khiến cho Hoàng Phủ Ngạn Tước nhận không nổi mới làm như vậy.

Nhưng ... có thể khiến ột người trước giờ tao nhã quý tộc như Hoàng Phủ tức giận đến mất hết kiên nhẫn mà ra tay đánh người, chuyện này quả thật cũng thú vị lắm.

Hắn chợt nghĩ đến sau này có thể đem chuyện này ra trêu tên Hoàng Phủ tiểu tử kia thì thật thú vị, nếu như để Lãnh Thiên Dục và Lăng Thiếu Đường biết được, bọn họ chắc sẽ như sét đánh ngang tai.

Không ngờ tên Hoàng Phủ này lại nghĩ ra được chiêu này đi đối phó với cô nhóc nghịch ngợm Liên Kiều, thật ỉnh!

Liên Kiều làm sao biết được những suy nghĩ trong đầu Cung Quý Dương, cô nói trong điện thoại: ‘Này Cung Quý Dương, em muốn đi ...’

‘Aiiii, Liên Kiều, em muốn đi đâu?’ Cung Quý Dương bị câu nói của cô làm cho giật mình, vội vàng hỏi.

‘Em muốn về Hồng Kông! Hoàng Phủ Ngạn Tước quá đáng ghét đi ... em không muốn thấy mặt hắn nữa ...’ Liên Kiều vừa nghĩ đến chỗ bị hắn đánh bồng rít thì càng hận cái tên đang ngồi trong văn phòng tổng tài kia, hận không thể mọc cánh ngay lập tức bay khỏi nơi này.

Cung Quý Dương nghe cô nói, vội vàng khuyên: ‘Liên Kiều, em làm như vậy quá không có lí trí rồi, bây giờ ở Hồng Kông đang nghỉ hè, em về đó làm gì?’

‘Vây ...’ Liên Kiều chùi nước mắt ‘Vây em về Mã Lai, em muốn mách với ông nội chuyện này, để ông nội ra mặt dùm em!’

‘Haizzz ...’ Đầu bên kia Cung Quý Dương lại thở dài, ‘Liên Kiều nếu em làm như vậy thì càng không có lý trí!’

‘Tại sao chứ? Chẳng lẽ em cứ phải ở đây hoài sao?’ Liên Kiều giẫm giẫm chân, dụi dụi đôi mắt đã đỏ lên vì khóc quá nhiều.

Cung Quý Dương trấn tĩnh khuyên: ‘Nha, để anh từ từ phân tích cho em nghe!’ Hắn ngừng lời, đợi Liên Kiều chú ý nghe mình mới nói tiếp: ‘Liên Kiều, em nói thật cho anh biết, ông nội em có từng nói là em quá nghịch ngợm không?’

Liên Kiều suy nghĩ một chút rồi buồn bã nói: ‘Có!’

‘Vậy thì đúng rồi!’

Bên đầu bên kia truyền lại tiếng cười của Cung Quý Dương: ‘Em nghĩ thử xem, nếu như ông của em cũng cho rằng em rất nghịch ngợm, vậy nhất định là ông mong có người thay ông quản giáo em rồi, mà cái tên Hoàng Phủ kia lại chính là cháu rể mà ông đã chấp nhận, vậy em nghĩ thử xem, đến lúc đó em đi mách với ông nội, ông sẽ đứng về phía em hay đứng về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước?’

Một câu nói của Cung Quý Dương lập tức khiến Liên Kiều sững sờ, qua một lúc lâu cô mới thấp giọng nói: ‘Chắc là sẽ đứng về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước ...’

Đúng nha, ông nội thích Hoàng Phủ Ngạn Tước như vậy, nói không chừng thật sự sẽ giúp hắn thôi.

‘Thật đúng là cô gái thông minh, cho nên em tuyệt đối không được vọng động có biết không?’ Cung Quý Dương chậm chậm dần giải cho cô.

‘Vậy em phải làm sao đây? Cái tên Hoàng Phủ Ngạn Tước đó thật đáng ghét mà ...’ Liên Kiều nhăn mặt, đôi mắt màu tím toát lên một tia vô lực.

Chương 34: Có kẻ mới (1)

Bên đầu bên kia truyền lại tiếng cười tà của Cung Quý Dương: ‘Dễ lắm, em cứ tiếp tục lưu lại “Hoàng Phủ”!’

‘Hả? Tiếp tục lưu lại đó, em không thèm!’ Liên Kiều vừa nghe liền vội vàng từ chối, ‘Hoàng Phủ Ngạn Tước đối xử với em xấu xa như vậy, em không thèm nhìn mặt hắn!’

‘Haizzz ...’

Cung Quý Dương cố ý thở dài, nhấn mạnh nói: ‘Em nha, thật là tuổi trẻ bồng bột, chẳng lẽ em quên anh là quân sư cố vấn cho em sao? Chẳng lẽ anh lại đi hại em sao? Để em ở lại “Hoàng Phủ” đương nhiên là suy nghĩ cho em rồi!’

Liên Kiều nghe xong lại càng không hiểu, nước mắt trên mặt tuy đã khô nhưng trong đôi mắt nước mắt vẫn long lanh ‘Em không hiểu ý của anh ...’ Cô buồn bã nói.

Cung Quý Dương nói: ‘Thực ra ý của anh rất đơn giản, chẳng lẽ em định nhẫn nhịn hắn thật sao? Hắn đánh em đó nha, nếu như anh là em, anh nhất định không dễ dàng bỏ qua cho hắn, anh sẽ không vội rời đi đâu!’

‘Cái này ...’ Liên Kiều nghĩ một lúc thấy cũng đúng, Hoàng Phủ Ngạn Tước đối xử với mình tệ như vậy, cơn tức này làm sao nuốt trôi nổi.

‘Nhưng mà ...’ Cô lại lên tiếng, ‘Hiện giờ bác trai và bác gái họ đều hiểu lầm quan hệ giữa em và Hoàng Phủ Ngạn Tước, làm sao đây?’

‘Hiểu lầm quan hệ của hai người?’ Ở đầu bên kia Cung Quý Dương cao giọng hỏi nhưng trong lòng không khỏi mừng thầm.

‘Đúng vậy đúng vậy!’

Liên Kiều gật đầu như mổ thóc, cực kỳ nghiêm túc kể lại: ‘Bác trai bác gái gần đây đang sắp xếp đi gặp ông nội của em, hình như là họ hiểu lầm em và Hoàng Phủ Ngạn Tước muốn kết hôn thì phải, cho nên em phải rời đi.’

Cung Quý Dương ở đầu bên kia nghe vậy cười không khép miệng được, đây chẳng phải là đúng như ý nguyện của hấn sao? Nhưng điều kiện trước tiên là không được để nha đầu này rời đi.

‘Nha đầu, nếu đã như vậy, em bây giờ càng không thể rời đi, nếu một khi em mất tích thì bác trai bác gái sẽ lo lắng lắm, chắc em cũng biết họ thích em biết mấy!’

‘Vậy em phải làm sao đây, thực ra Hoàng Phủ Ngạn Tước nói cũng đúng, em đâu có thực sự muốn kết hôn, đến lúc đó vạn nhất bị hai bên ép phải kết hôn thì biết phải làm sao?’ Đôi mày của Liên Kiều đã nhăn đến sắp dính vào nhau.

Cung Quý Dương hắng giọng nói: ‘Liên Kiều, em tin anh không có sai đâu, em cứ tiếp tục ở lại “Hoàng Phủ”, em yên tâm, anh rất hiểu cái tên Hoàng Phủ kia, hấn nhất định đã khuyên em, muốn em phối hợp với hấn đi giải thích với người nhà phải không?’

‘Đúng đó Cung Quý Dương, anh thật lợi hại nha, ngay cả Hoàng Phủ Ngạn Tước nói cái gì anh đều biết hết!’ Đôi mắt màu tím chợt sáng lên, trên gương mặt nhỏ nhắn toàn là vẻ sùng bái.

‘Đương nhiên rồi, anh là quen biết với hấn hơn hai mươi năm rồi mà!’ Cung Quý Dương cười nói: ‘Cho nên lần này em nhất định phải nghe lời anh, bằng không em sẽ hối hận đấy!’

Liên Kiều nghe xong gật đầu nói trong điện thoại: ‘Được, em nghe anh!’

Cung Quý Dương rõ ràng rất hài lòng với sự phối hợp của cô, hấn tiếp tục: ‘Em cứ ở lại “Hoàng Phủ”, phải tìm cách chọc tức Hoàng Phủ Ngạn Tước, cách tốt nhất để em trút giận là tiếp tục làm cho bác trai bác gái ưa thích em, họ càng vui vẻ thì Hoàng Phủ Ngạn Tước càng đứng ngồi không yên. Em yên tâm, tính tình của hấn cho dù tốt hơn nữa cũng sẽ không ngồi yên như phỗng bị người ta kéo đến lễ đường kết hôn đâu, hấn đương nhiên sẽ tìm cách giải trừ hôn ước, đến lúc đó coi như là em thành công rồi!’

‘Ồ ...’

Liên Kiều há hốc miệng, vẻ mặt như đã hiểu rõ, ‘Em hiểu rồi, cũng đúng, đường đường là tổng tài của Hoàng Phủ tài phiệt làm sao ngoan ngoãn nghe lời người nhà được chứ, hừm, đã vậy hấn còn dám dụ dỗ em cùng hấn đi giải thích với bác trai bác gái!’

‘Đúng nha!’ Cung Quý Dương cố nhịn cười: ‘Em xem, hấn tệ như vậy, xấu xa như vậy mà em còn không tìm cơ hội đi chinh hấn, bỏ lỡ cơ hội tốt lần này thì đáng tiếc lắm!’

‘Ừm!’ Liên Kiều dùng sức gật đầu, ‘Đúng, vậy nghe theo lời anh mà làm, hấn không phải muốn em phối hợp với hấn sao, em cứ làm ngược lại, hô hô!’

Cung Quý Dương càng thêm dầu vào lửa: ‘Không sai, đó mới là Liên Kiều tiểu thư không sợ trời không sợ đất chứ, cố lên, anh sẽ ở sau lưng ủng hộ cho em, có chuyện gì em đều có thể gọi điện thoại cho anh!’

Liên Kiều lúc này đã mười phần tin tưởng hấn, sau khi cô ngắt điện thoại liền hùng dũng đứng dậy, đôi mắt màu tím lóe lên một ý chí chiến đấu, tư thế như một tráng sĩ sắp ra sa trường.

Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh chờ xem. Anh nhất định sẽ phải hối hận với hành động hôm nay!

Đêm đã hoàn toàn bao phủ “Hoàng Phủ”, trong nhà đèn đuốc sáng như ban ngày, càng hiển lộ sự xa hoa.

Chiếc xe thương vụ sang trọng chậm rãi lái vào “Hoàng Phủ”, sau khi tiến hành kiểm tra tự động xong đã lái dọc theo con đường bên cạnh biệt thự chính, sau đó từ từ dừng lại.

Cửa xe vừa mở, Liên Kiều đã vội vàng nhảy xuống sau đó vươn người, duỗi eo cho giãn gân cốt, cô thầm thì với lòng sau này sẽ không bao giờ đi theo Hoàng Phủ Ngạn Tước đến công ty nữa, nhằm chán không nói đi, lại còn chọc ỉnh tức giận.

Thấy vẻ mặt không vui của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước cố nhin cười, xuống xe xong, để cho tài xế chạy xe vào garage, hần mới bước lên võ võ vai cô hỏi: ‘Còn tức giận sao?’

Liên Kiều hất tay hần ra, trừng mắt nhìn hần không thèm trả lời.

Hoàng Phủ Ngạn Tước lắc đầu, nha đầu này cơn tức còn lớn như vậy, xem ra hôm nay ở trong phòng in ần không biết đã mắng mình bao nhiêu lâu, nhưng thấy dáng vẻ không hiểu chuyện của cô, hần chỉ nhún vai, thấp giọng nói: ‘Đi thôi, tối nay nhớ đi nghỉ sớm một chút!’

Nói xong cũng không thèm quay đầu lại, cất bước tiến về biệt thự.

Liên Kiều tức đến trợn mắt nhìn theo bóng dáng cao lớn trước mặt, lại còn dám đi trước bỏ mình lại?

Nghĩ đến đây cô liền vọt về phía trước mấy bước, đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn ...

‘Ai da ...’

Quả như cô muốn, thân hình cao lớn đang đi phía trước đã dừng lại, xoay người lại hần nhìn thấy cô đang quỳ trên đất, đôi mắt chợt lóe lên một tia kinh hãi, vội vàng quay lại chỗ cô ...

‘Thế nào rồi?’ Giọng nói trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu Liên Kiều, mang theo một tia lo lắng, quan tâm.

Liên Kiều nhăn mặt, vừa ngẩng đầu lên đã thấy đôi mắt đen thâm thúy của hần ...

‘Chân em bị trật rồi, đi không nổi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy, trên mặt càng lộ vẻ đau lòng, hần nhẹ thở dài một hơi, ‘Nha đầu này, em đi được sao không cẩn thận gì hết vậy!’

Tuy lời nói nghe như quở trách nhưng vẫn không chút do dự cúi xuống bế bổng cô lên bước nhanh vào nhà, vì lo lắng mà không hề để ý đến đôi mắt màu tím tinh linh đang giảo hoạt nhìn mình ...

Chương 35: Có kẻ mới (2)

Trong phòng khách của biệt thự chính hết sức náo nhiệt, cả nhà gần như có mặt đầy đủ, khi Hoàng Phủ Ngạn Tước ôm Liên Kiều tiến vào phòng khác, ánh mắt mọi người gần như toàn bộ hướng về phía hai người.

‘Anh ...’

Hoàng Phủ Anh sớm đã chờ đợi rất lâu vừa thấy bóng Hoàng Phủ Ngạn Tước liền vui mừng chạy đến trước mặt hần, nhưng khi nhìn thấy Liên Kiều trong lòng hần, ánh mắt lung linh liền tối sầm lại.

‘Anh Anh, còn chưa ngủ sao? Không phải trước giờ em hay đi ngủ sớm sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lại chẳng để ý ánh mắt em mình đang sầm xuống, trong giọng nói trầm thấp dễ nghe mang theo sự quan tâm hỏi.

Hoàng Phủ Anh cắn cắn môi, trả lời không đầu không đuôi: ‘Thì ra là hai người cùng nhau ...’ Nói xong vẻ mặt buồn bã quay về sofa.

Hoàng Phủ Ngạn Tước còn chưa lên tiếng thì người em thứ ba Hoàng Phủ Ngạn Ngự đã cất lời: ‘Anh hai, Liên Kiều sao vậy?’

‘Haizzz, anh ba, xem ra anh không hiểu lãng mạn là gì cả, chuyện này còn phải hỏi sao, đương nhiên là anh hai không nỡ để Liên Kiều đi bộ nhiều cho nên ôm chị vào rồi!’ Người em thứ tư Hoàng Phủ Ngạn Đình cười rất vui vẻ, nói xong còn cố ý hỏi khó: ‘Liên Kiều, có phải không?’

Lời của Hoàng Phủ Ngạn Đình làm Liên Kiều có chút xấu hổ, cô vội vàng giấu mặt vào ngực Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày nhìn về phía người em thứ tư, thấp giọng quát: ‘Trí tưởng tượng của em thật là phong phú quá đó!’

Hoàng Phủ Ngạn Đình lè lưỡi, nhún vai không nói gì.

Một màn này đương nhiên lọt vào mắt Triển Sơ Dung và Hoàng Phủ Ngự Phong, hai người già thấy tình cảnh này đương nhiên là vui đến cười không khép miệng được.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không khó nhận ra tâm trạng và suy nghĩ của cha mẹ, hần thềm than một tiếng, nhìn về phía Liên Kiều đang giấu mặt trong ngực mình ...

‘Nha đầu, chân của em ...’

Lời hần chưa dứt đã thấy Liên Kiều ngẩng đầu, hướng về hần nở một nụ cười chưa thấy từ tối đến giờ khiến hần chợt ngẩn ngơ.

Nhưng một giây sau, câu nói của cô khiến hần giật nảy mình!

Chỉ thấy cô ngưng ngừng cất lời, còn nói bằng một giọng chỉ sợ mọi người không nghe thấy được ...

‘Ngạn Tước, anh yêu, anh mau để em xuống đi, đã đến nhà rồi, em về phòng một mình được rồi!’

Một câu nói khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước suýt nữa buông tay ...

Cái ... cái gì?

Hần chỉ là có lòng tốt thôi mà, với lại chân cô không phải là bị trật rồi sao? Thế nào mà ...

Trong ánh mắt kinh ngạc của hần, Liên Kiều vịn vai hần nhảy xuống, sau đó cực kỳ thân ái dựa người vào hần, dáng vẻ xấu hổ nhìn mọi người nói: ‘Hôm nay theo Ngạn Tước làm việc cả một ngày cho nên hơi mệt, Ngạn Tước thương con cho nên mới ôm con vào nhà, làm trò cười cho cả nhà rồi ...’

Đáng chết thật!

Hoàng Phủ Ngạn Tước như bị sét đánh ngang tai, nhất thời đứng nguyên tại chỗ muốn động cũng không động dậy nổi chỉ dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn cô gái bên cạnh đang nói huyền thuyên, trong chớp mắt hần hiểu hết tất cả ...

‘Liên Kiều!’ Bàn tay to lớn nắm chặt cổ tay của cô, hần không thể dùng keo dán miệng cô lại, chỉ đành nghiêng răng nghiêng lợi quát:

‘Em đang làm gì vậy?’

Liên Kiều không nói nữa, thân hình càng dán sát vào người hần.

Ngay lúc này, Hoàng Phủ Ngưng từ trên lầu bước xuống, nhìn thấy hai người đứng ở cửa liễn lạnh lùng “hừm” một tiếng, thình thịch bước xuống cầu thang.

‘Oa, Liên Kiều, cô xem cô có mặt mũi ghê chưa, trở về nhà tối như vậy để cả nhà đều ở đây chờ cô!’ Hoàng Phủ Ngưng bực bội lên tiếng.

Liên Kiều trong lòng cười thầm, biết cô nhất định vẫn còn chấp nhứt chuyện sáng nay, đôi mắt tím đảo một vòng, sau đó cười giả hoạt, nhẹ giọng nói: ‘Thật là có lỗi với mọi người, là con thấy Ngạn Tước làm việc trễ như vậy, rất đau lòng nên muốn ở bên cạnh anh ấy thôi ...’

‘Hừm, nực cười, một người hiếu động như cô lại có thể ngoan ngoãn ở bên cạnh anh hai tôi sao?’ Hoàng Phủ Ngưng vẻ mặt khinh thường nhìn cô, lời nói càng lúc càng nặng nề.

‘Tiểu Ngưng, sao lại nói chuyện với Liên Kiều như vậy được?’ Triển Sơ Dung quát cô.

‘Mẹ à ...’

Hoàng Phủ Ngưng vẻ mặt ủy khuất sau đó chỉ vào Hoàng Phủ Ngạn Tước và Liên Kiều nói: ‘Mẹ, người không biết hôm nay con chịu ủy khuất lớn biết mấy, nhưng mà anh hai hần ... hần lại thiên vị người phụ nữ kia, ngay cả em gái cũng không tin!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô lại kể lại chuyện cũ, không hài lòng nói: ‘Đủ rồi, Tiểu Ngưng, ở công ty còn chưa ồn ào đủ sao mà về nhà còn tiếp tục quấy rối hả?’

Giọng nói mang theo sự uy nghiêm và mệnh lệnh khiến Hoàng Phủ Ngưng không dám nói gì thêm, cô hung hăng giẫm giẫm chân, tức tối bước đến ngồi bên cạnh mẹ.

Mọi người nhìn thấy một màn này, đối với suy đoán trong lòng càng thêm tin tưởng mười phần, đó chính là ... Hoàng Phủ Ngạn Tước đối với cô gái này có điều mờ ám, bằng không sao lại có phản ứng như vậy.

Hơn nữa lại còn có hành động bất thành linh của Liên Kiều ...

Chỉ thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa dứt lời thì Liên Kiều đã nhón chân lên ngón tay non nà nhẹ đưa lên xoa nhẹ giữa hai đầu mày của hắn, dịu dàng như nước: ‘Được rồi, Ngạn Tước, đừng tức giận nữa, anh xem, lại chau mày rồi, như vậy sẽ già rất nhanh đấy ...’

Giọng nói mềm mại, dịu dàng lại thêm động tác thân mật chỉ dành cho người yêu làm mọi người đều không thể không tin quan hệ của bọn họ.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ánh mắt như điện, chăm chăm nhìn Liên Kiều thật lâu, cô nhóc đáng chết này, là cô cố tình mà!

Không thể để cô tiếp tục làm càn nữa!

Nghĩ đến đây hắn ngẩng đầu lên nhìn một vòng xung quanh sau đó nói: ‘Cha, mẹ, nhân lúc mọi người đều ở đây, con có chuyện cần đính chính ...’

‘Ai yo, Ngạn Tước, con có chuyện quan trọng gì cũng phải đợi sau mới nói đi, ta và cha con cũng có chuyện quan trọng cần thương lượng với hai đứa!’ Triển Sơ Dung ngắt lời con trai, xua xua tay nói.

Trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước nảy lên một tia cảnh giác, chẳng lẽ chuyện cha mẹ định nói là ...

Lúc này Hoàng Phủ Ngạn Tước mới chậm chậm cất tiếng: ‘Ngạn Tước, Liên Kiều, hai con ngồi xuống đây!’

Liên Kiều ngược lại cực kỳ phối hợp, cô chủ động kéo tay Hoàng Phủ Ngạn Tước ấn hắn ngồi xuống sofa rồi cũng ngồi xuống.

‘Liên Kiều ...’ Hoàng Phủ Ngự Phong nhìn cô cười nói: ‘Nếu như ta không nhìn sai, con rất thích Hoàng Phủ Ngạn Tước có phải không?’

Chương 36: Có kẻ mới (3)

Triển Sơ Dung nghe vậy cũng nhìn về Liên Kiều đang ngồi bên cạnh, hiền hòa hỏi: ‘Liên Kiều này, sao con còn chưa trả lời? Con có phải là rất thích Ngạn Tước không?’

Liên Kiều lúc này quả thật có chút ngượng ngùng, cô bắt giác liếc sang Hoàng Phủ Ngạn Tước đang ngồi bên cạnh sau đó cúi đầu không nói, qua một lúc lâu mới nhẹ gật đầu, nói rất nhỏ: ‘Dạ...’

Một tiếng “Dạ” thốt lên rất nhẹ nhàng như một sợi tơ bao lấy trái tim Hoàng Phủ Ngạn Tước, hắn bắt giác sững người, lòng không ngừng dâng lên một cảm giác ngọt ngào ...

‘Vậy thì tốt rồi, vậy chuyện này quyết định vậy đi!’ Triển Sơ Dung nhìn Hoàng Phủ Ngự Phong vui mừng vỗ tay, khiến cho Liên Kiều trong đầu toàn là sương mù.

‘Liên Kiều này, chúng ta đã định xong ngày, tuần sau sẽ đi thăm gia gia của con, con nói có được không?’ Triển Sơ Dung thân mật nắm tay Liên Kiều, gấp gấp hỏi.

‘À?’ Liên Kiều bắt giác kêu lên một tiếng, lại nhìn sang Hoàng Phủ Ngạn Tước lần nữa.

Thân hình cao lớn đang dựa vào sofa cũng bất thành linh ngồi thẳng dậy, hắn không thể duy trì trầm mặc được nữa, vẻ mặt rất ngưng trọng ...

‘Mẹ, chuyện này quá bất thường đi, con và Liên Kiều ...’

‘Ai ya, con trai, con và Liên Kiều như thế nào mẹ và cha con đều nhìn thấy rõ ràng, con đừng có quên, chuyện hôn sự này sớm đã được quyết định rồi, hơn nữa là con còn bắt nạt con gái nhà người ta trước, thái độ của con bây giờ thật khiến nhà Hoàng Phủ chúng ta mất mặt!’ Triển Sơ Dung lần nữa ngắt lời hắn, rõ ràng rành mạch nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy mình như đang bị người ta bức cung, ‘Mẹ, con trình trọng nói lại lần nữa, con và Liên Kiều thật sự là trong sạch, con không có gì đối với cô ấy ...’

‘Bác gái ...’

Liên Kiều lúc này mới lên tiếng ngắt lời hẳn, nhìn Triển Sơ Dung cố ý nói: ‘Thực ra con và Ngạn Tước thật sự là không có gì, chỉ là Ngạn Tước rất chu đáo với con, sợ con hay gặp ác mộng nên đêm nào cũng ngủ cùng với con!’

Một câu nói khiến cho tất cả mọi người trong nhà hiểu rõ đến không thể rõ hơn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước xanh cả mặt ... hẳn hung hăng nhìn về phía Liên Kiều, chỉ hận không thể một cước đá cô ra khỏi phòng!

Cô còn dám thêm dầu vào lửa??

Quả như dự liệu, Triển Sơ Dung vừa nghe câu nói của Liên Kiều liền chỉ thẳng tay về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước ...

‘Con, thằng con hồ đồ này, còn dám nói không có làm gì con gái nhà người ta, con xem Liên Kiều thiện lương ngây thơ biết bao, bị con lợi dụng mà còn không biết gì, con thật là ... thật là làm ta tức chết mà!’

‘Mẹ ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc này dù có một trăm cái miệng cũng không giải thích nổi, hẳn cũng sắp bị nha đầu này chọc tức điên rồi.

Hoàng Phủ Ngự Phong lúc này mới nói: ‘Liên Kiều, con không cần lo cho Ngạn Tước, bản thân con thấy thế nào?’

Liên Kiều không khó phát giác ra ánh mắt nóng rực mang theo một tia nguy hiểm bắn về phía mình, cá tính bướng bỉnh trong xương cốt càng bị kích thích, cô cố tình thừa gió bẻ măng: ‘Toàn bộ đều nghe theo lời bác trai bác gái vậy, con nghĩ ông nội con nhìn thấy hai bác chắc sẽ vui mừng lắm!’

‘Vui, đương nhiên là vui rồi! Vậy tốt rồi, chuyện này cứ quyết định như vậy đi, Liên Kiều, liên quan đến đám cưới nếu con có ý kiến gì đều có thể nói thẳng với ta!’ Triển Sơ Dung càng nhìn Liên Kiều càng thích, quả thật chỉ hận không thể ngay lập tức cưới cô về nhà hầu hạ bên gối.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy huyết dịch trong người toàn bộ chạy ngược lên đỉnh đầu, nhất thời hẳn không biết cô định làm gì, không được, một hồi phải hỏi cô cho rõ ràng mới được.

Không lẽ hôm nay hẳn đánh cô đánh đến ngốc luôn rồi sao? Mà không phải, hẳn là đánh mông cô, lại không phải là đánh vào đầu.

Hoàng Phủ Anh ngồi bên cạnh thấy hai người không ngừng liếc mắt nhìn nhau, trong lòng càng không phải tư vị, chỉ có thể hướng đôi mắt long lanh về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước, nhàn nhạt mà đầy tình ý không nói thành lời ...

‘Được rồi, ta thấy chuyện này cứ quyết định như thế, Ngạn Tước, khoảng thời gian này con tạm thời bớt đi công việc trong tay, dành nhiều thời gian hơn để chuẩn bị đám cưới của mình, con là con trai trưởng trong nhà, đây là chuyện quan trọng, không được qua loa sơ sài! Còn nữa ...’

Hoàng Phủ Ngự Phong ngưng lời, nhìn về các con một lần: ‘Các con có ý kiến gì hay có thể nói ra, ta nhất định phải vì nhà Hoàng Phủ tổ chức một hôn lễ thật hoành tráng!’ Ông nghiêm nghị ra lệnh như một vị tướng quân.

‘Nhi thần tuân mệnh!’ Người con thứ tư Hoàng Phủ Ngạn Đình đứng lên đầu tiên, hài hước nói.

Người con thứ ba Hoàng Phủ Ngạn Ngự cũng gật đầu, nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước nói: ‘Anh hai, chị dâu tương lai, chúc mừng hai người!’

Chỉ có Hoàng Phủ Ngưng bữu môi không nói gì, Hoàng Phủ Anh cũng cắn môi không nói một lời.

Hoàng Phủ Ngạn Tước đứng bật dậy, hẳn không nói tiếng nào kéo tay Liên Kiều ...

‘Này, Ngạn Tước, làm gì vậy?’ Liên Kiều giật mình nhưng vẫn cố làm ra vẻ nhu nhược.

‘Theo anh về phòng!’ Giọng nói trầm thấp của Hoàng Phủ Ngạn Tước mang theo một tia không vui nhưng không ngờ lại khiến người nghe không khỏi suy nghĩ lung tung.

Hả ...

Liên Kiều nhất thời không phản ứng kịp, bất giác giẫy dụa: ‘Ngạn Tước, em bây giờ ... bây giờ không muốn ngủ!’

Tiêu rồi, nhìn dáng vẻ hần bây giờ chắc chắn là rất tức giận rồi, hần có phải lại đánh mình nữa không?

Nghĩ đến đây chân Liên Kiều mềm nhũn.

Đương nhiên là Triển Sơ Dung không biết tâm sự của Liên Kiều, bà tiến đến cười ha hả nói: ‘Liên Kiều, con đi theo Ngạn Tước cả ngày chắc cũng mệt rồi, nghe lời Ngạn Tước đi, cùng nó về phòng nghỉ ngơi cho sớm!’

Bà cố ý nhấn mạnh bốn chữ “theo nó về phòng”.

Gương mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều trắng bệch nhưng Hoàng Phủ Ngạn Tước thì thừa thắng xông lên, cúi đầu xuống thì thầm bên tai cô: ‘Thấy chưa? Ngay cả mẹ cũng nói như vậy, em còn không chịu đi theo anh?’

Giọng nói diêm dăm mang theo một chút uy hiếp nhưng cử chỉ vô cùng thân mật khiến người ta không khỏi hiểu lầm.

Vừa nói dứt lời, bàn tay cứng như kim sắt nắm chặt cổ tay của Liên Kiều vừa kéo vừa đẩy cô về căn biệt thự của hần.

Nha đầu đáng chết này, cho dù đêm nay hần không ngủ cũng phải hỏi cho rõ ràng, rõ ràng là cô đã đồng ý phối hợp với hần đi giải thích với người nhà, tại sao bây giờ lại thay đổi 180 độ vậy?

Chương 37: Có kẻ mới (4)

‘Buông em ra, buông em ra, Hoàng Phủ Ngạn Tước xấu xa, đại xấu xa!’

Gần như cả căn biệt thự đều vang vọng tiếng kêu của Liên Kiều, trong đêm yên tĩnh như vậy, nghe càng rõ ràng.

Dưới ánh đèn bóng dáng Hoàng Phủ Ngạn Tước như càng được kéo dài ra, gần như che khuất bóng dáng yêu kiều nhỏ nhắn của Liên Kiều, trên gương mặt anh tuấn mang theo một nét lạnh lùng như đá tảng, nhìn không ra có bất cứ biểu tình nào, bàn tay to lớn vẫn giữ cổ tay cô thật chặt, không hề có chút buông lỏng.

‘Em không muốn về phòng!’

Lúc hai người vừa lôi vừa kéo đi về phía cửa phòng ngủ, Liên Kiều chợt đưa tay bám chặt vào tay vịn cầu thang, vẻ mặt sợ hãi.

Tiêu rồi, cô tuyệt đối không thể theo hần về phòng, bằng không nhất định sẽ bị đánh lần nữa! Nếu như một ngày mà bị cùng một người đàn ông đánh tới hai lần thì quả thật là một chuyện quá mất mặt rồi. Cho nên dù chết cũng không thể theo hần về phòng.

Đôi mắt sắc bén như chim ưng tản mát một tia hàn quang khiến người ta khiếp sợ nhìn chằm chằm không chớp vào cô gái bướng bỉnh kia ...

‘Em xác định?’ Hần thấp giọng nói nhưng không khó nhận ra sự tức giận đã ập ủ nãy giờ.

Nếu ánh mắt có thể giết người thì Liên Kiều không biết mình đã chết bao nhiêu lần rồi, trong đôi mắt màu tím cũng lóe lên một tia sợ hãi, cô không dám lên tiếng nhưng bàn tay đang nắm tay vịn cầu thang càng thêm dùng sức.

Bộ dạng của hần giống như muốn giết người vậy, tiêu rồi, làm sao bây giờ? Cung Quý Dương, cứu mạng ...

Thấy cô không hề có dấu hiệu muốn buông tay, Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi nhướng mày, hần không nói hai lời, tiến lên nhắc cả người cô lên, lúc nhắc cô lên bàn tay cũng thuận tiện kéo cổ tay của cô ...

‘Aaaaaa ...’ Liên Kiều thấy một cơn đau truyền đến từ cổ tay mình, liền sau đó lực kéo cổ tay cô trong chớp mắt cũng tiêu trừ.

‘Cứu mạng ... cứu mạng ...’ Cô dùng sức đạp hai chân, liều mạng kêu cứu mạng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy vậy, quả thật vừa tức vừa buồn cười, vẻ mặt như cười như không nhìn về cô gái không an phận trong lòng mình, ánh mắt sáng rực bức người khóa chặt trên người cô ...

‘Trí nhớ của em không phải tệ bình thường nha, chẳng lẽ em đã quên anh từng nói với em trong căn biệt thự này, không có lệnh của anh người làm không dám bước vào đây đâu!’

Tiêu rồi ...

Liên Kiều nghe hắn nói xong liền ngậy cả người, cô nhìn một vòng trên lầu dưới lầu, quả thật không có một bóng người làm nào, lúc này mà hắn có giết cô thì chắc cũng không ai biết...

Cửa phòng ngủ chính gần như là bị Hoàng Phủ Ngạn Tước một cước đá văng, một giây sau Liên Kiều đã như một bao tải bị quăng lên trên giường ...

Cô cảm thấy ruột gan mình đều đảo lộn hết, thật hết sức khó chịu, cố gắng một hồi mới ngồi dậy nổi đã nhìn thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước đang đứng nhìn chăm chăm xuống cô.

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, đừng cho rằng anh trừng mắt nhìn em như vậy thì em sẽ sợ nha!’

Liên Kiều dứt khoát đứng lên sau đó lại phát hiện dù đứng trên giường cũng không cao bằng hắn, cho nên nhảy đến bên cạnh tủ đầu giường, trèo lên đó.

‘Em xuống đây cho anh!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước tức giận nói.

Cô đứng lên cao thế làm cái gì? Chẳng lẽ không sợ té xuống sao?

‘Không thèm!’

Liên Kiều vừa nói vừa giẫm giẫm chân, thì ra đứng trên cao nhìn xuống Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm giác cũng không tệ nha.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không ép cô, chỉ xoay người lại ngồi xuống giường, nhìn Liên Kiều đang phùng mang trợn má, nói: ‘Nói đi, em rốt cuộc là muốn sao?’

‘Em? Em thế nào?’ Liên Kiều hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái.

‘Sáng hôm nay em đã đồng ý với anh chuyện gì? Anh không phải đã nói em phải ngoan ngoãn phối hợp với anh sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước kiên nhẫn nhắc nhở cô dù trong mắt vẫn lộ rõ sự không vui.

Liên Kiều nghe vậy chun mũi cười: ‘Cất, anh cũng hứa với em là sẽ đối xử tốt với em, kết quả thì sao? Anh còn đánh em, hù dọa, anh đã nói lời còn nuốt lời, em tại sao lại không thể?’

Đứng một hồi cũng mỏi, Liên Kiều dứt khoát ngồi hẳn trên tủ đầu giường, đáng vẻ hết sức bướng bỉnh.

‘Ý của em là ... em cố ý làm vậy?’ Trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước đã bắt đầu toát ra sự tức giận, ngay cả giọng nói cũng trở nên lạnh lùng hơn rất nhiều.

Liên Kiều không khó phát hiện ra luồng không khí nguy hiểm, cô nghênh mặt nhìn hắn nói: ‘Anh cũng thấy rồi đó, bác trai bác gái đều đã quyết định chuyện này, em ... em làm sao mà thay đổi được, lúc này ... cho dù em có muốn phối hợp với anh đi giải thích với họ, họ cũng chưa chắc đã tin đâu ...’

Nói đến mấy chữ cuối cùng, giọng nói đã nhỏ đến khó mà nghe rõ, từ ánh mắt của hắn nhìn mình, cô có thể cảm thấy cơn giận của hắn rất rõ ràng.

Quả nhiên, lời của cô vừa dứt, Hoàng Phủ Ngạn Tước đã vội đứng dậy, thân ảnh cao to của hắn gần như che khuất Liên Kiều, đôi vai của cô cũng bị đôi tay cứng như kim sắt dùng sức níu chặt ...

‘Đáng chết! Anh thực hận không thể ném em về Mã Lai!’ Hắn rống lên, gần như muốn chấn rách màng nhĩ cô.

‘Anh dựa vào cái gì mà hô to gọi nhỏ với em chứ?’

Liên Kiều nghe hấn rống lên lại không sợ hãi, đôi mắt màu tím dửng dưng cảm nhìn thẳng vào mắt hấn: ‘Ai bảo anh hôm nay đánh em? Dù sao thì em cũng không gấp như anh, bác trai bác gái thích đi gặp ông nội em thì cứ để họ đi, kết hôn thì kết hôn, ai sợ ai chứ?’

Cô sở dĩ dám nói như vậy là bởi vì cô rất tin tưởng lời nói của Cung Quý Dương, rằng Hoàng Phủ Ngạn Tước nhất định sẽ không để đám cưới này được tiến hành một cách thuận lợi!

‘Kết hôn?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước bị lời nói của cô chọc tức đến xanh mặt: ‘Đáng chết, em nói lại lần nữa xem!’

‘Nói một ngàn lần một vạn lần thì thế nào? Em nói kết hôn thì sẽ kết hôn, ai sợ ai chứ! Nghe rõ chưa?’ Liên Kiều lần này rống còn lớn hơn hấn, không chút sợ hãi.

‘Em biết mình đang nói cái gì không? Em có biết ý nghĩa của kết hôn là gì không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không ngờ cô lại nói như vậy, lúc ban ngày nghe kết hôn thì như muốn chết muốn sống, thế nào đến buổi tối lại thay đổi 180 độ vậy, nhất định là do tức hấn, nhất định là như thế!

‘Hừm!’

Liên Kiều nghe vậy quay mặt đi chỗ khác, ‘Cái gì mà ý nghĩa không ý nghĩa chứ, em lười tìm hiểu nhiều như vậy, tóm lại em không gấp, nếu như anh gấp thì anh tự tìm cách đi!’

Nói xong cô nhìn đồng hồ, sau đó cực kỳ khoa trương nói: ‘Aiiii, vốn không biết sao em buồn ngủ quá đi, thì ra là sắp đến mười hai giờ rồi!’

Vừa nói vừa nhảy xuống từ tủ đầu giường.

‘Không cho em ngủ!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước bá đạo ra lệnh.

Liên Kiều vẻ mặt vô tội, nhún vai nói: ‘Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh nên biết là ngủ hay không ngủ không phải là do em khống chế, anh cũng không khống chế được, đến giờ thì em tự nhiên sẽ ngủ thôi, anh có giữ chặt em mấy cũng vô dụng thôi, anh đó, mau tự tìm cách giải trừ hôn ước đi!’

Nói xong liền thoát ra khỏi đôi tay hấn, ngáp một cái, ngã nhào trên giường để lại Hoàng Phủ Ngạn Tước đứng một bên đã bị cô chọc tức đến thất khiếu đều bốc khói!

Hết quyển 4 rồi, chờ xem quyển 5 nhé.

25. Quyển 5 - Chương 1-5

Định post hôm qua nhưng bị cảm nặng quá, không cách nào hoàn thành được.

Quyển 5: Kịch giả tình thật

Chương 01: Hoàng Phủ Ngạn Tước bỏ trốn (1)

Vận mệnh, đều là do trong lúc vô tình mà phát sinh một chuyện gì đó, như một cảm giác nảy sinh trong chớp mắt, lại như, duyên phận của hai người, chỉ có thể nói, vận mệnh vốn kỳ diệu vô cùng ...

Sáng sớm, Liên Kiều từ trong từng trận hương hoa và tiếng chim hoan ca mà thức dậy, đây là cảm giác mà mỗi buổi sáng từ sau khi tiến vào “Hoàng Phủ” cô cảm nhận được.

Căn biệt thự độc lập của Hoàng Phủ Ngạn Tước ở rất gần vườn hoa, bởi vậy mỗi lần có gió thổi qua, mùi hương hoa nhàn nhạt sẽ theo gió bay vào trong phòng, mang theo ánh nắng buổi sớm tươi mát chiếu vào phòng làm cho tâm tình của con người trở nên nhẹ nhàng rất nhiều.

Ít ra đó là cảm nhận của Liên Kiều, nhất là tối qua cô quả thật đã làm Hoàng Phủ Ngạn Tước tức giận như vậy!

Chỉ nghĩ tới đây là Liên Kiều đã thấy vui vẻ đến nỗi cười thành tiếng, vừa nghĩ đến gương mặt tức giận đến lúc đỏ lúc xanh của Hoàng Phủ Ngạn Tước là trong lòng cô vui như mở hội, thật thú vị, hôm nay tiếp tục thôi!

Nhưng ... cô nhìn đồng hồ, lúc này chắc là Hoàng Phủ Ngạn Tước đang ăn sáng, hắc hắc, cô vội vàng ngồi dậy, dùng vận tốc nhanh nhất làm vệ sinh cá nhân sau đó xông ra khỏi phòng, hướng về phía biệt thự chính mà chạy.

Phòng khách lớn của biệt thự chính rất yên tĩnh, ánh mặt trời lặng lẽ chiếu trên mặt những viên gạch Đại lý đen bóng löt sần phản chiếu lại từng luồng sáng yếu ớt, Hoàng Phủ Ngạn Tước và Triển Sơ Dung trước giờ vẫn có thói quen uống trà sáng cho nên vừa sáng sớm đã nhàn nhã ngồi ở phòng khách vừa xem báo vừa thưởng thức danh trà, mùi thơm ngào ngạt loại trà nổi tiếng theo gió mà lãng đãng khắp phòng ...

Khi Liên Kiều tung tăng xuất hiện ở phòng khách chính, mắt hai người già liền sáng lên ...

‘Liên Kiều, đến đây ...’ Triển Sơ Dung tươi cười vẫy tay với cô.

‘Bác trai bác gái, chào buổi sáng!’ Liên Kiều cực kỳ ngoan ngoãn vừa nói vừa ngồi xuống giữa hai người.

‘Thức dậy rồi chắc là chưa ăn sáng phải không? Lâm tỷ ...’ Hoàng Phủ Ngự Phong quan tâm hỏi, thuận tiện lên tiếng gọi quản gia.

Lâm tỷ tiến đến, vội nói: ‘Lão gia, phu nhân, bữa sáng của Liên Kiều tiểu thư đã được chuẩn bị xong!’

Vì suy nghĩ đến xuất thân của Liên Kiều, Triển Sơ Dung rất tỉ mỉ dặn dò quản gia nhất định phải chuẩn bị thức ăn phù hợp với khẩu vị của cô.

‘Ừm!’ Triển Sơ Dung gật đầu nhưng nhìn thấy Liên Kiều đang ngáp liền quan tâm hỏi: ‘Thế nào? Tối qua không ngủ ngon à?’

Liên Kiều lắc đầu nói: ‘Dạ không phải, bác gái, tối qua con ngủ rất ngon!’ Nói đến đây cô lại như nhớ ra cái gì, liền nhìn xung quanh một vòng.

‘Sao vậy?’ Triển Sơ Dung ngạc nhiên hỏi.

Trong mắt Liên Kiều xẹt qua một tia thất vọng, ‘Bác trai bác gái, Ngạn Tước ... anh ấy đâu?’

Không phải chứ, mới sớm như vậy đã đi công ty sao?

Triển Sơ Dung cười cười trả lời: ‘Hôm nay mới sáng sớm chúng ta đã không thấy nó đâu, Lâm tỷ, đại thiếu gia đã dùng bữa sáng chưa?’

Lâm tỷ lắc đầu: ‘Phu nhân, hôm nay tôi cũng không thấy bóng thiếu gia đâu, mà bữa sáng thiếu gia cũng chưa động đến!’

‘Chuyện này là thế nào? Ngạn Tước mới sáng sớm đã đi công ty rồi sao?’ Hoàng Phủ Ngự Phong buông tờ báo trên tay xuống, có chút hoài nghi hỏi.

‘Cái này ...’ Lâm tỷ ngập ngừng đáp: ‘Theo lý mà nói thì đại thiếu gia không có thói quen ra ngoài giờ này ...’

Nhưng mà, lúc này ...

‘Tiêu rồi ...’ Chỉ thấy Liên Kiều vẻ mặt ủ rũ, thân hình nhỏ nhắn ngồi bất động trên sofa.

‘Sao vậy Liên Kiều?’ Triển Sơ Dung bị vẻ mặt của cô dọa giật mình, vừa nãy còn rất vui vẻ mà, sao chỉ chớp mắt lại trở thành thế kia?

Liên Kiều nghe bà hỏi, bàn tay nhỏ bé vô ý thức nắm lấy tay Triển Sơ Dung, vẻ mặt ủy khuất nói: ‘Anh ấy nhất định là đã bỏ nhà đi rồi, không cần con nữa!’

Một câu nói khiến cả Hoàng Phủ Ngự Phong và Triển Sơ Dung ai nấy nhìn nhau, nhất thời không hiểu ý cô là gì.

Cái gì gọi là bỏ nhà ra đi?

Liên Kiều nhìn vẻ mặt khó hiểu của Triển Sơ Dung, liền giải thích: ‘Bác gái, là như thế này, thực ra Hoàng Phủ Ngạn Tước trước giờ vẫn không đồng ý hôn sự giữa chúng cháu, tuy rằng anh ấy ... anh ấy đối với con rất tốt nhưng mà ... anh ấy có nói là vẫn chưa chuẩn bị tốt tâm lý để kết hôn, tối hôm qua con cũng khuyên bảo anh ấy rồi, thực ra ... con rất sợ anh ấy sẽ bỏ rơi con, có thể là tối qua con nói quá nhiều, khiến trong lòng anh ấy càng thêm gánh nặng cho nên hôm nay mới bỏ nhà ra đi ...’

‘Phanh ...’

Hoàng Phủ Ngự Phong nghe xong tay đã vỗ mạnh xuống bàn trà: ‘Cái tên nghịch tử này, đúng là không có tiền đồ. Trai lớn lấy vợ gái lớn lấy chồng là chuyện đương nhiên, cái gì mà chưa chuẩn bị tâm lý đủ chứ, hần càng như thế, ta người làm cha này càng phải nhanh chóng bắt nó làm cho xong cái đám cưới này. Ta muốn xem cái tên tiểu tử này còn có lý do gì nữa không!’

‘Ai ya, Ngự Phong, anh xem tính tình anh nóng nảy ghê chưa!’

Triển Sơ Dung vội lên tiếng khuyên can: ‘Cõ lẽ là Liên Kiều suy nghĩ nhiều thôi, nói không chừng công ty có việc gấp cần con nó lên xử lý, ra ngoài sớm một chút cũng là bình thường thôi mà!’

Nói xong bà nhìn về phía Liên Kiều nhẹ giọng an ủi: ‘Liên Kiều, con yên tâm đi, Ngạn Tước sẽ không bỏ rơi con không lo đâu, cho dù nó thật sự làm như vậy, hai người già chúng ta cũng tuyệt đối không đồng ý, con là đứa con dâu mà nhà Hoàng Phủ chúng ta nhất định cưới rồi!’

Liên Kiều nhẹ giọng “Àn” một tiếng đáp lời, trong lòng lại rửa thầm ... cái tên Hoàng Phủ Ngạn Tước đáng chết kia, mới sáng sớm đã chơi trò mất tích với mình, nhất định là sợ mình cho nên mới chạy đến công ty trốn, đợi đó, Liên Kiều cô ăn sáng xong nhất định sẽ nghĩ ra một cách hay ho hơn để chinh hán, phải tìm cách trêu chọc hán một phen nữa mới được!

Đang lúc miên man suy nghĩ, một giọng nói yếu ớt chợt vang lên sau lưng ...

‘Mọi người đừng lo lắng, anh hai ... chỉ xuất ngoại thôi!’

Liên Kiều nhìn về phía vừa phát ra âm thanh, chỉ thấy Hoàng Phủ Anh một thân váy trắng xinh đẹp như công chúa đang đứng ở phía cầu thang, đôi mắt xinh đẹp nhìn Liên Kiều không chớp.

Nghe con gái nói như vậy Triển Sơ Dung có chút bất ngờ: ‘Anh Anh, con nói anh hai con ra nước ngoài sao? Đi lúc nào? Sao nó không nói trước một tiếng cho chúng ta biết?’

Liên Kiều cũng sững sờ. Xuất ngoại? Là đi công tác sao? Nhưng tối qua đâu có nghe hán nhắc đến.

Hoàng Phủ Anh chậm chậm bước xuống lầu, trên mặt hơi có ý cười: ‘Cha, mẹ, hai người quên rồi sao, tứ đại tài phiệt mỗi năm đều có hẹn gặp nhau!’

Hai người già vừa nghe nhắc lập tức nhớ ra, không sai, cuộc hẹn mỗi năm một lần của chúng nó là vào lúc này.

Chương 02: Hoàng Phủ Ngạn Tước bỏ trốn (2)

Cuộc gặp mặt của tứ đại tài phiệt?

Liên Kiều nghe xong mắt lập tức sáng lên, tuy rằng tứ đại tài phiệt cô chỉ mới gặp được Hoàng Phủ Ngạn Tước và Cung Quý Dương nhưng ít nhiều cũng có nghe đến những câu chuyện liên quan đến bọn họ, cho nên tin chắc rằng Lãnh Thiên Dục và Lăng Thiếu Đường hai người đó cũng đẹp trai hơn người, nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước và Cung Quý Dương thì biết, hai người còn lại chẳng cũng không kém cạnh gì.

Nhưng mà cuộc gặp gỡ này ... hình như là rất bí mật, ít nhất thì là bên ngoài bình luận như vậy, chỉ đáng tiếc là không phải là người của tứ đại tài phiệt thì căn bản không thể tham gia, càng không biết địa điểm gặp gỡ là ở đâu.

Nghĩ đến đây Liên Kiều hết sức tức giận.

Được lắm, Hoàng Phủ Ngạn Tước cái tên đàn ông đáng ghét này, có chuyện thú vị như vậy lại không thêm ình biết, càng đáng ghét hơn là mới sáng sớm đã lên đi mất, nhất định là sợ mình bám theo rồi!

Đang mãi miết suy nghĩ, tay cô chợt ẩm lên, quay lại thì đã nhìn thấy Hoàng Phủ Anh đang nắm tay mình, trên mặt nở nụ cười yếu ớt ...

‘Liên Kiều, chúng ta ra vườn hoa chơi được không? Thuận tiện hái một số hoa tươi vào cắm!’

Liên Kiều suy nghĩ một chút rồi gật đầu, chào Hoàng Phủ Ngự Phong và Triển Sơ Dung xong liền bước theo Hoàng Phủ Anh.

Vườn hoa rất lớn, căn cứ theo từng loại hoa cỏ mà chia thành nhiều khu khác nhau, lại đang gặp lúc muôn hoa đua nở cho nên mỗi loại hoa đều thi nhau đua sắc khoe hương.

Liên Kiều đối với hoa cỏ chẳng có nghiên cứu gì, nhưng bản tính con gái vốn là thích hoa tươi, cô cũng không ngoại lệ, khi Liên Kiều chạy vào giữa biển hoa, trên mặt cô lộ ra một nét cười xinh đẹp như thiên sứ khiến Hoàng Phủ Anh nhìn đến ngẩn ngơ.

‘Liên Kiều ...’ Hoàng Phủ Anh thấp giọng gọi tên cô, cô ta cũng đứng gần đó, hoa tươi cũng vây quanh cô ...

Liên Kiều xoay đầu nhìn cô, sau đó vẫy tay về phía cô, ‘Anh Anh, em sợ cành hoa làm rách váy hay sao? Không sao đâu, đến đây, chị kéo em đi vào nhé!’

Hoàng Phủ Anh cười nhạt: ‘Không cần đâu, em chỉ cảm thấy chị cười trông thật xinh đẹp, thảo nào anh trai lại để ý đến chị như vậy ...’

Liên Kiều lại nghe không hiểu ý của cô ta, cô nhún vai nói: ‘Chị thấy anh trai em sắp bị chị chọc cho tức chết thì có!’ Nói xong che miệng cười khúc khích, lại nhắm hướng một biển hoa màu lam phía bên kia chạy đến ...

‘Oa! Anh Anh, chị đến “Hoàng Phủ” mấy ngày rồi, lúc nhìn thấy biển hoa lam này đã rất muốn đến xem, đẹp thật đó!’ Cô vui vẻ như một cánh bướm phiêu đảng trong biển hoa.

‘Chị cũng thích chỗ này sao?’ Hoàng Phủ Anh nhìn cô cười ngọt ngào.

‘Ấn! Ấn! Đi, chúng ta đi qua bên đó xem nhé!’ Liên Kiều không nói thêm trực tiếp kéo tay Hoàng Phủ Anh.

Thân mình Hoàng Phủ Anh hơi run nhưng cũng không nói gì cứ để mặc cô kéo mình chạy về hướng biển hoa màu lam kia ...

Khu trồng hoa màu lam chiếm một diện tích lớn trong vườn hoa, khi Liên Kiều chạy đến gần mới nhìn rõ ràng hình dạng của đóa hoa, đây không phải là hoa mọc thành bụi mà là cây thân cỏ, từng cánh hoa màu lam tím xinh đẹp dưới ánh mặt trời càng lộ ra vẻ đẹp mê hoặc.

Cô không kìm được quỳ xuống, nhẹ nhàng hái một đóa hoa đưa lên mũi ngửi, loài hoa này không có mùi hương thơm nồng, đưa lên mũi chỉ nghe một mùi hương thanh nhã nhàn nhạt khiến người ta khó quên ...

‘Anh Anh, đây là hoa gì? Thật là đẹp!’ Liên Kiều kinh ngạc quay đầu nhìn Hoàng Phủ Anh, không giấu được sự yêu thích trong mắt.

Hoàng Phủ Anh nhìn biển hoa bên cạnh, trong mắt chợt xẹt qua một tia ưu sầu nhàn nhạt, cô nhẹ nhàng ngồi xuống cỏ, tiện tay hái một đóa hoa, nhẹ giọng nói: ‘Hoa này tên gọi là “Mỹ nhân anh”!’

‘“Mỹ nhân anh”? Cái tên thật đẹp!’

Liên Kiều lẩm bẩm, đột nhiên gương mặt bừng sáng: ‘Anh Anh, hoa này có tên thật giống tên em nha, cũng có một chữ Anh!’

Hoàng Phủ Anh cười nhẹ, gương mặt hơi tái nhìn về phía biển hoa màu lam, có chút mơ màng, cô nhẹ vuốt cánh hoa nói: ‘Loại hoa này nở hoa rất lâu, mà chị thấy ở đây là một loại Mỹ nhân anh tên gọi là Lam tử hoa, loại hoa rất được yêu thích trên toàn thế giới, hoa này là anh hai đặc biệt mang từ quê hương của nó tới trồng ở đây!’

‘Ồ! Thì ra Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng thích hoa sao? Kỳ lạ thật, đàn ông lại đi thích hoa!’ Liên Kiều suy nghĩ một hồi, le lưỡi, rụt cổ cười.

Hoàng Phủ Anh lắc đầu ...

‘Không phải, đây là anh hai đặc biệt trồng cho em!’ Giọng của cô có chút tự hào.

A?

Liên Kiều ngoài ý muốn kêu lên một tiếng, sau đó nhìn lại Hoàng Phủ Anh, nụ cười cũng tắt, không hiểu tại sao từ biểu tình trên gương mặt Hoàng Phủ Anh, cô hình như cảm nhận được điều gì đó khác thường ...

Đây là ... biểu tình gì, cổ có chút miêu tả không được!

Hình như là một loại ảo tưởng đối với Hoàng Phủ Ngạn Tước, thậm chí đã vượt qua tình cảm của anh và em gái ...

Cô không thể định nghĩa cái cảm giác này, tóm lại là trong lòng có chút không thoải mái!

Hoàng Phủ Anh thấy cô chăm chú nhìn mình, trong mắt có chút không tự nhiên cho nên bước qua Liên Kiều, nhẹ nhàng nói tiếp: ‘Đây là nơi em thích đến nhất, bởi vì ở đây em có thể cảm nhận được sự yêu thương của anh hai dành cho em, mà chỗ này cũng là khu vực trung tâm của vườn hoa của “Hoàng Phủ”!’

Trong lòng Liên Kiều có chút không phải tư vị, giống như vừa phát hiện ra món đồ chơi mà mình yêu thích sớm đã thuộc về người khác vậy ...

‘Ai, thực ra chỉ là hoa thôi mà, có gì đặc biệt đâu?’ Cô thờ ơ nói một câu.

‘Chị thì biết cái gì!’ Hoàng Phủ Anh hình như bị lời của cô chọc cho có chút không vui, cô nhướng mắt nhìn Liên Kiều, dùng giọng điệu chủ nhà hỏi Liên Kiều.

‘Chị có biết trong vườn hoa của ba người còn lại của tứ đại tài phiệt như thế nào không?’

Liên Kiều chau mày, cô làm sao biết được chứ, cô lại chưa từng đi đến đó xem!

Thấy vẻ mặt của Liên Kiều, Hoàng Phủ Anh càng thấy kiêu ngạo, cô ta đứng dậy, nói với Liên Kiều: ‘Tứ đại tài phiệt bất luận là trên thương trường hay là trong cuộc sống đời thường đều có chỗ giống nhau, lấy tòa nhà tổng bộ của họ là ví dụ, độ cao các tòa nhà là giống nhau, trong cuộc sống cũng thế, trong vườn hoa của họ đều trồng những loại hoa mang ý nghĩa đặc biệt, điểm này không có ai thay thế được!’

Liên Kiều nghe xong càng khó hiểu hỏi: ‘Loại hoa mang ý nghĩa đặc biệt? Nghĩa là sao?’

Thế nào mà tứ đại tài phiệt lại có ý thích này? Đàn ông mà thích hoa hoa cỏ cỏ thật là buồn cười!

Chương 03: Hoàng Phủ Ngạn Tước bỏ trốn (3)

Hoàng Phủ Anh thấy cô nghe không hiểu, đôi mắt trong suốt như thủy tinh xẹt qua một tia đắc ý lẫn tự hào ...

Cô vừa nghịch nghịch đám hoa quanh người vừa nói: ‘Phải nói là điểm tương đồng là trong biệt thự của tứ đại tài phiệt đều có vườn hoa, chẳng qua là có điểm giống cũng có điểm khác!’

Nói đến đây cô nhìn lại Liên Kiều, thấy cô đang chăm chú nghe mới tiếp tục nói: ‘Thanh Vận Viên của Lăng thị nổi tiếng nhất phải kể đến hoa phượng, nghe nói đó là hoa mà Kỳ Hinh thích nhất.’

‘Kỳ Hinh? Cô ấy là ai?’

Liên Kiều hiểu kỳ hỏi, cái tên này hình như của một cô gái, cái tên thật đẹp, tin chắc người có cái tên này cũng đẹp như thế.

Hoàng Phủ Anh nhìn Liên Kiều như nhìn người ngoài hành tinh, dường như rất kinh ngạc khi thấy Liên Kiều không biết Kỳ Hinh là ai.

‘Kỳ Hinh là vợ của Lăng thị tổng tài Lăng Thiếu Đường, cũng là nữ chủ nhân của Thanh Vận Viên!’

‘À? Lãng Thiếu Đường kết hôn rồi?’ Gương mặt xinh xắn của Liên Kiều lộ vẻ thất vọng, đàn ông đã kết hôn thì chẳng thú vị gì. Haizzzz ...

‘Đương nhiên là kết hôn rồi, anh ấy là người kết hôn sớm nhất trong tứ đại tài phiệt, mà còn là kết hôn hai lần ...’

Hoàng Phủ Anh cũng là một cô gái đơn thuần, có gì thì nói đó, nhưng chợt nhận ra mình nói lỡ lời, vội vàng đưa tay bịt miệng.

Đáng tiếc, Liên Kiều tai thính đã nghe rất rõ ràng câu cuối cùng của cô, chỉ là không hiểu ...

‘Anh Anh, em vừa nói gì? Lãng Thiếu Đường hần ... hần kết hôn hai lần?? Vậy người vợ đầu tiên của hần là ai?’ Cô kinh ngạc hỏi.

Hoàng Phủ Anh thấy vẻ mặt tò mò của cô, biết rằng nếu không nói cô nhất định sẽ suy nghĩ lung tung cho nên thở dài một hơi: ‘Thực ra cũng chẳng có gì lạ, đây cũng chẳng phải là bí mật gì trong tứ đại tài phiệt, chỉ là người ngoài không hiểu rõ mà thôi, thực ra ... Lãng đại ca tuy rằng kết hôn hai lần nhưng đối tượng kết hôn chỉ có một, đó là Kỳ Hinh!’

‘À?’

Liên Kiều không ngờ câu trả lời là như vậy, ngạc nhiên vô cùng, rất lâu sau mới phản ứng lại, đột ngột nói một câu đem cảm giác lãng mạn từ câu chuyện tình của Lãng Thiếu Đường phá hỏng hết ...

‘Ồ, chị biết rồi, thực ra Lãng Thiếu Đường đó kết hôn xong rồi ly hôn sau đó kết hôn lại có phải không?’

Hoàng Phủ Anh ngẫm nghĩ về câu nói của Liên Kiều, hình như thấy nó cũng có lý cho nên gật đầu: ‘Àn, thực ra nói vậy cũng không sai!’

‘Cắt ...’

Liên Kiều tiếp lời cô, vẻ mặt không vui nói: ‘Người có tiền như hần nhất định là lúc vừa bắt đầu không biết trân trọng vợ mình, đợi đến lúc người ta rời khỏi mình mới biết quý trọng chứ gì!’

Hoàng Phủ Anh vừa nghe cô nói như vậy, mặt liền nhăn lại ...

‘Không cho chị nói Lãng đại ca như vậy, anh ấy rất yêu rất yêu vợ mình Kỳ Hinh, nếu không tại sao lại đặc biệt vì chị ấy mà trồng hoa phượng? Đó là loại hoa mà chị Kỳ Hinh thích nhất!’

Liên Kiều thấy cô nổi giận liền bĩu môi: ‘Chị chỉ là suy đoán thôi mà, tiện miệng nói chơi thôi, chị làm sao biết được giữa hai người bọn họ xảy ra chuyện gì chứ!’

Hoàng Phủ Anh thấy cô cũng không nói xấu Lãng Thiếu Đường nữa, cũng không truy cứu, chỉ nhẹ than một tiếng: ‘Dù sao Lãng đại ca cũng là người tốt, chỉ là anh ấy quá yêu chị Kỳ Hinh, tóm lại chuyện giữa họ rất phức tạp, tuyệt đối không phải đơn giản như chị nghĩ đâu, biết không?’

Liên Kiều nghe giọng nghiêm trọng của cô liền gật đầu, tiếp tục hỏi: ‘Vậy vườn hoa của những người khác thì sao?’

Hoàng Phủ Anh nhắm mắt lại như đang hưởng thụ sự ấm áp của ánh nắng mặt trời, nhẹ giọng nói: ‘Lãnh Gia Uyển của Lãnh thị là một thiên đường màu trắng, nếu như chị có cơ hội đi đến đó, nhất định sẽ yêu thích nơi đó lắm, giống như thế giới cổ tích vậy, trong vườn hoa của Lãnh đại ca có một mảnh rừng màu tím sẫm, đó là loài hoa mà Tiểu Tuyền thích nhất, gọi là hoa tử vi!’

‘Tiểu Tuyền? Chẳng lẽ là Thượng Quan Tuyền?’

Liên Kiều nghe vậy tròn to mắt, cô cũng bắt chước Hoàng Phủ Anh ngồi xuống hưởng thụ ánh nắng mặt trời, vội vàng hỏi.

‘Đúng vậy, chính là Thượng Quan Toàn, chị biết chị ấy sao?’ Hoàng Phủ Anh tò mò nhìn Liên Kiều hỏi.

Liên Kiều hưng phấn khua khua bàn tay nhỏ, ánh mặt trời ấm áp nhẹ nhàng chiếu xuống gương mặt thanh khiết của cô ...

‘Chị chưa gặp chị ấy nhưng chị muốn lắm, nghe nói chị ấy xuất thân là đặc cô, thân thủ rất giỏi, chuyện này có thật không?’

Hoàng Phủ Anh vẽ mặt nghi hoặc lắc đầu: ‘Chuyện này em cũng không rõ lắm, anh hai trước giờ không có nhắc qua, nhưng mà em nghe nói hình như chị ấy có bệnh, bây giờ đang ở chỗ của Lãnh đại ca ...’

Nói đến đây hình như cô có chút hưng phấn, vẽ mặt thần bí nhìn Liên Kiều hỏi: ‘Chắc chị cũng có nghe nói Lãnh đại ca đối với người ngoài lạnh lùng cỡ nào phải không?’

‘Lãnh đại ca, là Lãnh Thiên Dục sao?’ Liên Kiều hỏi ngược lại.

‘Dĩ nhiên là anh ấy rồi!’ Hoàng Phủ Anh dùng ánh mắt “còn phải hỏi sao” nhìn Liên Kiều.

Cô gật đầu, ‘Àn, chị nghe nói anh ta là người lạnh lùng nhất trong tứ đại tài phiệt!’

‘Đó chỉ là lời đồn thôi, nhưng Lãnh đại ca đối với người ngoài quả thật lạnh như băng, nhưng anh ấy thật sự rất thích Thượng Quan Tuyền, cũng vì chị ấy mà anh ấy ra lệnh cho người làm trong một đêm kiến tạo nên rừng Tử vi!’ Hoàng Phủ Anh vẽ mặt sùng bái kể với Liên Kiều.

‘Cái gì? Trong một đêm?’

Liên Kiều tưởng mình nghe nhầm, nhìn thấy Hoàng Phủ Anh gật đầu mới thở dài một tiếng: ‘Anh ta thật cool!’

Nói xong cô lại thở dài: ‘Nếu có thể gặp mặt Thượng Quan Tuyền thì tốt quá, nếu như chị ấy thật sự là đặc công thì thân thủ nhất định là siêu giỏi rồi!’

‘Chuyện đó có gì lạ đâu, người cầm đầu của tứ đại tài phiệt thân thủ cũng đâu có tệ, nhất là anh hai!’ Hoàng Phủ Anh vừa nhắc tới Hoàng Phủ Ngạn Tước liền lộ vẻ kiêu ngạo và tự hào.

Liên Kiều nghe vậy ngược lại rất có hứng thú, cô vội vàng hỏi: ‘Anh Anh, tuy rằng chị có nghe nói bản lãnh của Hoàng Phủ Ngạn Tước rất khá, nhưng hần giỏi nhất là cái gì? Nhất định phải có tuyệt kỹ gì chứ?’

Trong đầu cô chợt hiện lên hình ảnh mấy nhân vật anh hùng trong mấy game trên mạng.

‘Tuyệt kỹ?’

Hoàng Phủ Anh rõ ràng là bị lời nói của Liên Kiều chọc cười, cô che miệng cười nói: ‘Chẳng lẽ anh hai không có nói cho chị biết sao? Anh ấy giỏi nhất là phóng dao, còn nói về tuyệt kỹ ...’

Cô nghiêng đầu, suy nghĩ rất lâu mắt chợt sáng lên ... ‘Đúng, “Truy ảnh”, là “Truy ảnh”!’

Chương 04: Truy ảnh

“‘Truy ... ảnh ...’ Liên Kiều dài giọng, ‘Oa, chị không có nghe lầm chứ? Cái tên rất “kiếm hiệp” nha!’

Hoàng Phủ Anh vẽ mặt không hiểu nhìn về khoa trương của Liên Kiều, ‘Cái gì với cái gì? Truy ảnh là một cây phi đao thôi! Anh hai em thích nhất là cây phi đao này, không cho ai động đến đâu!’

‘Thật sao? Vậy bây giờ cây phi đao ấy ở đâu?’ Liên Kiều tò mò hỏi.

‘Chị muốn làm gì? Chắc không phải là muốn trộm đi chứ? Truy ảnh đối với anh hai mà nói là vật quan trọng còn hơn tính mạng, chị không thể đụng được đâu!’ Hoàng Phủ Anh cảnh cáo cô.

‘Chỉ là một cây phi đao thôi mà, có gì mà nói nghe đáng sợ thế chứ, với lại cho dù chị muốn xem cũng phải biết nó ở đâu trước đã chứ!’ Liên Kiều xua tay, bĩu môi nói.

Hoàng Phủ Anh trợn mắt nhìn cô, nhìn rất lâu mới thì thào: ‘Cũng đúng, thực ra nói cho chị biết cũng không sao, anh hai trước giờ thích sưu tầm phi đao, mấy cây phi đao đó đều được anh ấy cất ở phòng vũ khí nằm cạnh phòng sách, “Truy ảnh” cũng để ở đó, em đã từng vô tình nhìn thấy một lần, nó thật đẹp, trên còn có đính một viên châu báu có một không hai!’

‘Phòng vũ khí?’

Liên Kiều vắt óc cố nhớ lại vị trí của từng căn phòng, nhưng mà nghĩ bể đầu cũng nghĩ không ra, cũng đứng thôi, cần biệt thự mà Hoàng Phủ Ngạn Tước ở phòng ốc nhiều, cô làm sao có ấn tượng với từng căn phòng một được chứ.

Hoàng Phủ Anh lúc này mới cất lời, cô hình như đã nhận ra tâm tư của Liên Kiều: ‘Em khuyên chị tốt nhất là quên đi, dù cho chị có tìm được căn phòng đó cũng vô dụng thôi!’

‘Tại sao?’ Liên Kiều càng không hiểu.

Hoàng Phủ Anh vò vò mấy cánh hoa trong tay, nhàn nhạt nói: ‘Bởi vì căn phòng đó được bảo vệ bằng tia quang học lại còn có thêm mật mã, chỉ có anh hai mới có thể mở được, người khác nếu không biết mật mã thì căn bản là không thể vào được!’

‘Ồ ...’

Đôi mắt màu tím của Liên Kiều lóe sáng một tia vui mừng, chỉ là mật mã thôi sao, ha ha ...

‘Đúng rồi, em vừa nói tới Lãnh Thiên Dục, vậy còn Cung Quý Dương thì sao?’ Cô vội vàng chuyển đề tài, sợ Hoàng Phủ Anh phát hiện ra suy nghĩ của mình.

Hoàng Phủ Anh tiếp tục: ‘Cung viên của Cung thị cũng là nơi ở của Cung đại ca trồng loại hoa còn lãng mạn hơn, hoa Margaret, nhưng mà đó là hoa mà bác Cung thích nhất, nhưng nghe nói chị Tử Tranh cũng rất thích loại hoa này, Cung đại ca trước giờ rất lãng mạn, mỗi lần tặng hoa cho chị Tử Tranh đều là tặng hoa Margaret!’

‘Tử Tranh ...!’

Liên Kiều lặp lại cái tên này, ‘Tên thật hay, haizzz, sao ban đầu chị lại lấy tên là Liên Kiều chứ? Không bằng lấy tên là Huân y thảo (hoa oải hương)!’

Hoàng Phủ Anh nghe cô tự nói với mình thì có chút kỳ lạ, ‘Chị đang nói gì vậy?’

‘Không có gì, em tiếp tục đi, Cung Quý Dương với cái cô Tử Tranh đó tiến triển đến đâu rồi?’ Liên Kiều xua tay.

Hoàng Phủ Anh dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Liên Kiều, tiếp tục nói: ‘Chị Tử Tranh là người yêu đầu tiên của Cung đại ca, lúc đó Cung đại ca là sinh viên giao lưu từ đại học Haward đến Đài Loan, sau đó gặp được chị Tử Tranh cũng là sinh viên giao lưu, nghe nói chị ấy là tài nữ trong giới thiết kế thời trang, nhưng không biết vì sao hai người lại chia tay mà đã chia tay rất nhiều năm rồi!’

Liên Kiều chau mày, đối với chuyện của Cung Quý Dương, cô nghe rất chăm chú, dù sao cô cũng quen biết với hắn mà hắn còn là “quân sư” của cô.

‘Anh Anh, chị nghe nói trong tứ đại tài phiệt, Cung Quý Dương là lãng nhăng nhất, sao lại là người chuyên nhất với tình yêu được? Người yêu đầu tiên đó nha!’

Hoàng Phủ Anh nghe cô hỏi vậy, trên mặt có chút bất mãn, liền lên tiếng nhắc nhở: ‘Vừa nghe đã biết chị không hiểu tình yêu rồi, Cung đại ca không phải là lãng nhăng, mà là phong lưu mà thôi, chỉ đến khi gặp được chị Tử Tranh thì mới có tình yêu thật sự, vậy tất nhiên coi như là mối tình đầu rồi!’

‘Nếu đã như vậy, tại sao còn phải chia tay? Chẳng lẽ đến bây giờ bọn họ chưa gặp lại nhau sao?’ Liên Kiều càng khó hiểu hơn.

Hoàng Phủ Anh nghiêng đầu suy nghĩ: ‘Tại sao họ chia tay thì em không biết, ngay cả anh hai có biết hay không em cũng không dám suy đoán, nhưng bây giờ hai người bọn họ đã gặp lại nhau rồi!’

Liên Kiều nghe vậy, rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm: ‘Vậy thì tốt rồi, người có tình rốt cuộc cũng ở bên nhau!’

Nào ngờ Hoàng Phủ Anh lắc đầu, ‘Có thể ở bên nhau hay không em không biết, dù sao bây giờ chị Tử Tranh vẫn còn chưa muốn gả cho Cung đại ca!’

‘Hắc hắc, Cung Quý Dương là người tốt mà, người tốt nhất định sẽ được như ý!’

Liên Kiều đuổi người, ngẩng mặt đón ánh nắng mặt trời ấm áp, ‘Ai, không ngờ chuyện tình cảm của ba người kia lại phức tạp như thế, nhưng dù sao nghe ra cũng rất lãng mạn, có dịp chị nhất định sẽ bảo Hoàng Phủ Ngạn Tước đem chuyện của họ kể lại thật chi tiết cho chị nghe. À đúng rồi ...’

Nói đến đây cô như chợt nhớ ra, nghiêng đầu nhìn về phía Hoàng Phủ Anh tò mò hỏi: ‘Còn Hoàng Phủ Ngạn Tước thì sao? Chuyện tình cảm của hắn thế nào?’

Chuyện của mấy người kia đều là đau khổ day dứt triền miên, chắc hắn ta cũng không ít chuyện, nhưng ... hắn thật sự có người hắn thích sao?

Hoàng Phủ Anh nghe cô hỏi câu này, đôi mắt đẹp nhìn cô không chớp, rất lâu sau mới mở lời: ‘Chị ... hình như không hiểu gì về anh hai em cả!’

‘Hiểu! Chị đương nhiên hiểu rồi!’

Liên Kiều bắt tréo chân, tiện tay hái một nhành hoa Mỹ nhân anh đưa lên mũi ngửi.

‘Hắn là người tự đại, bá đạo, nhỏ nhen, lòng dạ hẹp hòi, tóm lại là một tên đàn ông khiến người ta chán ghét, chẳng qua là hắn trời sinh gương mặt đẹp trai, tin chắc rằng cũng có không ít chuyện phong lưu!’

‘Sao chị lại nói anh hai em như thế! Anh ấy không phải là người đàn ông như chị nói đâu!’

Hoàng Phủ Anh rất không vui, ‘Với lại anh hai em không có phong lưu chút nào, anh ấy là người cuồng công việc điển hình!’

‘Cắt! Chị không tin hắn lại đơn thuần như vậy, chuyện tình cảm của ba người kia lãng mạn chết được, chẳng lẽ hắn là người ngoài hành tinh sao?’ Liên Kiều cực kỳ tò mò về thế giới tình cảm của Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Anh hai em chính là không có chuyện yêu đương gì hết! Anh ấy không có người yêu!’ Hoàng Phủ Anh thực sự tức giận rồi, cô gần như rống lên với Liên Kiều.

Liên Kiều thấy cô không có vẻ gì là đùa giỡn liền ngồi thẳng lên, đôi mắt tím lóe lên một tia nghi ngờ: ‘Em ... nói là thật sao?’

‘Đương nhiên, em đâu có cần phải gạt chị, chị ...’ Hoàng Phủ Anh có chút không tự nhiên chỉ vào Liên Kiều nói: ‘Là người phụ nữ đầu tiên bước vào căn biệt thự của anh hai em!’

Chương 05: “Mỹ nhân anh mỹ nhân ngâm”

Liên Kiều nghe vậy liền sững sờ, một lúc lâu mới phản ứng lại, cô cũng chỉ vào mũi mình, mắt tròn to ...

‘Cái ... cái gì? Chị là người đầu tiên vào ử?’

Trời ơi, nghĩ thôi đã thấy sợ, nếu như tối hôm qua bị hắn ám sát chắc cũng không có ai biết ...

Thấy vẻ mặt kinh hãi của Liên Kiều, Hoàng Phủ Anh ngược lại cảm thấy rất nghi ngờ, cô chau mày nói, ‘Con người chị thật kỳ lạ nha, chị biết có bao nhiêu phụ nữ muốn vào trong căn biệt thự đó không?’

‘Cắt ...’

Liên Kiều không cho là vậy, ‘Em không biết chứ kể đến đêm thì Hoàng Phủ Ngạn Tước lại trở nên đáng sợ biết mấy, chị ở cùng với hắn quả thật phải chịu sự hành hạ về tâm lý rất lớn, sớm biết như vậy, chị không thêm ở đó đâu!’

Vừa nghĩ tới dáng vẻ đáng sợ của hắn hai hôm nay cô đã thấy sợ!

Nhưng lời của Liên Kiều lọt vào tai của Hoàng Phủ Anh thì bị biến tướng, cô cũng là một nha đầu đơn thuần, dù là không đến nỗi đơn thuần như Liên Kiều, tuy nói là chưa có kinh qua chuyện tình cảm nam nữ nhưng chưa ăn thịt heo thì cũng phải thấy heo chạy rồi, vừa nghe Liên Kiều nói vậy, dĩ nhiên trong đầu lại liên tưởng đến một chuyện khác.

Về mặt Hoàng Phủ Anh dần dần trở nên âm trầm, đôi tay trắng như tuyết cũng không ý thức nắm chặt lại, bóp nát mấy cánh hoa Mỹ nhân anh trong tay, màu xanh tím nhuộm xanh cả ngón tay cô ...

‘Anh Anh, em ... em làm sao vậy?’

Liên Kiều bị biểu tình của cô dọa nhảy dựng, vội vàng kéo tay cô qua, dùng vạt áo giúp cô lau sạch vết cánh hoa trong tay.

‘Liên Kiều ...’

Hoàng Phủ Anh thì thào, như một linh hồn vô chủ, ‘Chị biết không, anh trai trước giờ rất thương em, nhiều em trai em gái như vậy nhưng trong lòng anh ấy thương nhất là em ...’

Liên Kiều không biết cô định nói gì, chỉ ngoan ngoãn ngồi bên cạnh nghe cô nói.

Hoàng Phủ Anh nhìn biển hoa Mỹ nhân anh bên cạnh, trong mắt tràn đầy vẻ ai oán khiến người ta đau lòng, như đang tìm về với những hồi ức vui vẻ ...

‘“Hoàng Phủ” sở dĩ không giống là vì ... hoa này anh hai đặc biệt vì em mà trồng, em bây giờ vẫn còn nhớ anh hai có nói với em, ‘Mỹ nhân anh chính là mỹ nhân ngâm, chỉ thuộc về Anh Anh mà anh thương yêu nhất’ ...’

Liên Kiều nghe xong có chút gian nan nuốt một ngụm nước bọt ... trời ơi, Hoàng Phủ Ngạn Tước còn có lúc ý thơ tràn trề như vậy sao, những lời này ... là từ miệng hắn nói ra thật sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng chợt có chút không phải tư vị, sao hắn lại không nói những lời này với mình chứ? Hừm, chỉ giỏi hô to gọi nhỏ với mình thôi!

Không được, chờ hắn trở về phải bắt hắn vì mình trồng cái gì đó, đúng, trồng xương rồng vậy, nếu như hắn dám hô to gọi nhỏ với mình nữa, mình sẽ lấy xương rồng chọi hắn!

Cứ vậy mà làm! Trong lòng Liên Kiều âm thầm thề.

Hoàng Phủ Anh ngược lại không biết trong vài phút ngắn ngủi mà trong đầu Liên Kiều suy nghĩ nhiều như vậy, cô u oán nhìn Liên Kiều hỏi: ‘Liên Kiều, chị có biết “Mỹ nhân ngâm” không?’

‘“Mỹ nhân ngâm” hả? Ân ...’ Liên Kiều vò đầu, hình như lúc học Trung văn có nghe qua ba chữ này, nhưng mà ...

Cô có chút ngượng ngùng, lắc đầu, ‘Không biết ...’

Nhưng Hoàng Phủ Anh không có ý cười nhạo cô, ngược lại thở dài, từng câu từng chữ nói rõ ràng ...

‘“Tử tự hồng hoàng minh nguyệt trung, tự đạn tự cảm ám đề dung, hoàng ngưng chỉ yên thanh đình xứ, biệt hữu thâm tình nhất vạn trùng. Xuất liêm nhưng hữu điện tranh tùy, kiến bãi phiên lịnh hận thức trì ...”’

Thấy Hoàng Phủ Anh miệng nói huyền thuyên, Liên Kiều không tự chủ được há hốc miệng, tuy cô nghe không rõ ý nghĩa của mấy câu này nhưng cũng biết đây là thơ của Trung quốc, nghe thật hay!’

Hoàng Phủ Anh không nhìn thấy biểu tình của cô, ánh mắt chỉ nhìn về phía biển hoa màu lam đầy vẻ thâm tình, nói tiếp: ‘“Viên tranh nhất lộng tương giang khúc, thanh thanh viết tận tương ba lục. Thiên chỉ thập tam huyền, tế tương u hận truyền, đương trúc thu thủy mạn, ngọc trụ tà phi ứng. Đàm đáo đoạn trường thời, sơn mi đẳng đề ...”’

Đây là bài “Bồ đề man”, khi cô đọc đến câu cuối cùng, thanh âm cũng trở nên nghẹn ngào.

Nhưng ...

‘Aiiii!’ Liên Kiều nghe xong kích động vô cùng, vỗ tay, vẻ mặt sùng bái.

‘Chị ...’

Đang chìm trong nỗi đau buồn của riêng mình, Hoàng Phủ Anh không ngờ cô lại có phản ứng như vậy, nhất thời sững sờ nhìn cô.

Liên Kiều vẻ mặt hưng phấn, kéo váy Hoàng Phủ Anh nói: ‘Anh Anh, em thật lợi hại nha, lại có thể thuộc được nhiều thơ như vậy, chị sùng bái em chết mất thôi!’

Hoàng Phủ Anh quả thật ngây ngốc luôn ... thật lâu sau mới thở dài: ‘Chị rốt cuộc là loại phụ nữ nào vậy ...’

Cô trước giờ chưa từng gặp qua người nào kỳ lạ như vậy, đang trong lúc như vậy lại có loại phản ứng như thế.

Liên Kiều le lưỡi, gương ngừng cười: ‘Ồ, phản ứng của chị có phải kích động quá không nhưng đó quả thật là suy nghĩ của chị mà, em biết không, lúc đầu khi ông nội bắt chị học tiếng Trung quốc, chị vừa nhìn thấy mấy câu thơ là nhức đầu ngay, học thế nào cũng không nhớ được, nhưng em lại có thể một hơi đọc được nhiều câu như vậy, thật khiến người ta hâm mộ mà ...’

‘Hâm mộ em?’

Hoàng Phủ Anh nghe xong bên môi treo một nụ cười khổ, cô nhìn Liên Kiều: ‘Thực ra ... thực ra là em hâm mộ chị mới đúng!’

Câu nói của Hoàng Phủ Anh khiến Liên Kiều như rơi vào trong sương mù. ‘Anh Anh, tại sao em phải hâm mộ chị?’ Cô thật sự không hiểu.

Luận về gia thế, tuy cô ấy và mình không khác biệt bao nhiêu, luận về tướng mạo, Liên Kiều trước giờ không dám khoe khoang là mình xinh đẹp nhưng Hoàng Phủ Anh thì rất đẹp, trong sáng lại đáng yêu như một con búp bê, luận về học thức, ách ... cô ấy hình như giỏi hơn mình nhiều, có thể thuộc được nhiều thơ từ như vậy ...

Hoàng Phủ Anh thấy vẻ mặt nghi hoặc của Liên Kiều, yếu ớt nói: ‘Chị thật là sống trong phúc mà không biết phúc ...’

Liên Kiều càng nghe càng không hiểu, ‘Anh Anh, lời của em quá bí ẩn đi, chị nghe không hiểu!’

Một nụ cười khổ từ từ nở trên môi Hoàng Phủ Anh, cô nghiêng đầu nhìn Liên Kiều, thấy cô đơn thuần lại có chút chân thành ...

‘Liên Kiều, chị biết không, thực ra em cũng muốn chán ghét chị như chị Tiểu Ngưng thậm chí là nghĩ rất hận chị, nhưng em phát hiện ra mình không làm được, chị thật là rất đơn thuần rất xinh đẹp, ngay cả em cũng không kìm lòng được mà nảy sinh hảo cảm với chị chứ đừng nói chị là anh hai ...’

Tiếp đó lại là một tiếng thở dài ...

Liên Kiều nghe đến ngơ ngác, đôi mày đã sắp dính vào nhau, cô vẫn còn chưa hiểu ý của Hoàng Phủ Anh.

‘Được rồi, đừng nghĩ nữa, chị không phải là hâm mộ em có thể đọc thơ sao, vậy đi, em dạy chị! Hoàng Phủ Anh nhàn nhạt nói, rất rõ ràng là cô không muốn tiếp tục chủ đề kia nữa.

‘Được đó được đó!’ Liên Kiều liền hưng phấn trở lại.

‘Vậy em đọc một câu chị đọc theo em một câu nha!’

Hai bóng người bám sát nhau trong biển hoa, trong hương hoa nhàn nhạt vắng vắng tiếng nói ngọt ngào ...

“‘Tử tị hồng hoàng minh nguyệt trung ... Hoàng ngưng chỉ yên thanh đình xứ ...’

26. Quyển 5 - Chương 06-10

Bệnh vẫn chưa khỏi hẳn, đầu vẫn mơ mơ màng màng, nhưng cố gắng, cố gắng ...

Quyển 5: Kịch giả tình thật

Chương 06: Lời nguyện tình yêu ở Seattle

Từng tràng tiếng chim líu lo phá vỡ sự yên tĩnh của buổi sáng sớm, sương mù dần tan hé lộ ra phong cảnh biển Seattle trong xanh đẹp như một bức tranh. Nơi đây nằm gần vịnh Puget, bốn phía được bao quanh bởi màu xanh của trời và nước cho nên được mệnh danh là “thành phố màu xanh ngọc” của nước Mỹ.

Màu xanh lam của nước biển như nhuộm một màu xanh phỉ thúy lên cả thành phố, giữa màu xanh lục của cây cỏ nổi bật lên một căn biệt thự xa hoa màu trắng, đẹp đẽ như một tòa lâu đài trong truyện cổ tích.

Chủ nhân của căn biệt thự đó không ai khác hơn là vị pháp y nổi tiếng thế giới và cũng chính là em trai của Hoàng Phủ Ngạn Tước - Hoàng Phủ Ngạn Thương!

Cơn gió buổi sáng nhẹ nhàng thổi qua, mang theo một mùi cỏ hoa dễ chịu, ánh mặt trời ấm áp nhẹ nhàng xuyên qua cửa sổ. Cửa phòng khách chính của căn biệt thự chợt bị đẩy ra, một thân hình thon thả bước ra, chậm chậm tản bộ trên thảm cỏ xanh mướt, ánh mặt trời chiếu trên gương mặt xinh như mộng kia, ánh lên đôi mắt màu tím khiến nó càng trở nên mê người.

Cô gái đang tận hưởng ánh nắng mặt trời ấm áp kia không hề phát hiện ra nhất cử nhất động của mình đều lọt vào đáy mắt của người đàn ông sau lưng.

Ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu vào Hoàng Phủ Ngạn Thương làm cho bóng hắt kéo dài trên thảm cỏ, đôi mắt thâm thúy màu đen tràn đầy nhu tình vì người con gái trước mặt mà phát sinh biến hóa.

Từ lúc từ Hồng Kông về đến nay, hắn đã tìm mọi cách để Mặc Di Nhiễm Dung lưu lại bên cạnh mình, mà ngay lúc cô đang có ý định lưu lại một thời gian, Hoàng Phủ Ngạn Thương liền đề nghị cô vào ở trong biệt thự của mình, bởi vậy, hắn còn cố ý chọn căn biệt thự ở gần Seattle, mục đích chính là hy vọng giữa phong cảnh tươi đẹp của nơi này quan hệ giữa hai người có thể tiến triển thêm một bước.

Thời gian ở cạnh nhau càng lâu Hoàng Phủ Ngạn Thương càng thấy mình say mê cô, cuộc sống của Mặc Di Nhiễm Dung rất có quy củ, mấy giờ thức dậy, mấy giờ dùng cơm, mấy giờ đi dạo, mấy giờ đi ngủ, cơ bản là mỗi ngày đều không có khác biệt lớn lắm, cô rất thích yên tĩnh, trừ ra vài lần làm chiêm bốc, thời gian còn lại đều là ngồi yên suy nghĩ.

Cho dù là như vậy, hắn vẫn không có thuốc chữa mà trầm luân trong đoạn tình cảm này, chỉ nhìn vào đôi mắt trong suốt như thủy tinh kia, chính mình liền tự nguyện vạn kiếp bất phục.

Cuối cùng cũng cảm thấy được ánh mắt nóng bỏng nhìn về mình từ phía sau, Mặc Di Nhiễm Dung ngừng bước chân, quay đầu lại, bất thành linh nhìn thẳng vào đôi mắt đầy thâm tình của Hoàng Phủ Ngạn Thương.

Cô cười cười, không nói gì, chỉ đứng yên ở đó.

Hoàng Phủ Ngạn Thương bước nhanh về phía trước, gương mặt bừng sáng dưới ánh mặt trời, thâm tình nhìn cô: ‘Tối qua ngủ có ngon không?’

Cô nhẹ gật đầu, hít sâu vào phổi luồng không khí tươi mới ...

‘Nơi đây không khí thật tốt, phong cảnh cũng rất đẹp, không hổ là nơi hưởng thụ cuộc sống!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe xong, trong lòng nổi lên một tia ngọt ngào, hắn vội vàng nói: ‘Nhiễm Dung, nếu như em thích nơi này, có thể ở lại mãi mãi!’

Ý tứ trong câu nói của hắn rất rõ ràng.

Mặc Di Nhiễm Dung lại ngẩng đầu, vẻ mặt nghi hoặc nhìn hắn, sau đó cười cười nói: ‘Hoàng Phủ tiên sinh thật thích nói đùa, đây là nhà anh, tôi làm sao có thể ở lại mãi mãi được? Chẳng lẽ không sợ người chủ nhà như anh đuổi đi?’

Nói xong hơi xoay đầu về hướng vườn cây rậm rạp, trên mặt hiện ra một ý cười dịu dàng.

‘Nhiễm Dung ...’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe mấy lời này, trên gương mặt anh tuấn xẹt qua một tia u ám, hắn duỗi tay, kéo thân hình cô xoay lại lần nữa nhìn thẳng vào hắn.

Cô không hiểu chuyện tình cảm hắn có thể chịu được, nhưng hắn không thể chịu được chuyện cô không hiểu tình cảm của hắn.

Trái ngược với vẻ kích động của hắn, Mặc Di Nhiễm Dung ngược lại rất bình tĩnh nhìn hắn, thái độ của hai người rõ ràng là rất đối lập, cô chỉ điềm đạm hỏi: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, anh có gì muốn nói với tôi sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương thở dài một hơi, nhìn chăm chú vào đôi mắt màu tím của cô, từng câu từng chữ nói rõ ràng: ‘Nhiệm Dung, chẳng lẽ em còn chưa biết tình cảm của anh dành cho em sao? Anh yêu em, là tình yêu xuất phát từ nội tâm, qua những ngày gần gũi với em, anh phát hiện mình càng ngày càng không thể rời xa em được!’

‘Thì sao?’ Mặc Di Nhiệm Dung lần nữa hỏi lại câu hỏi này, trên mặt không có vẻ gì là xao động khi nghe những lời của hắn.

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe cô hỏi câu này, vẻ mặt trịnh trọng nói: ‘Cho nên anh muốn em ở bên cạnh anh cả đời, bất kể là ở đâu, anh muốn em ... gả cho anh, trở thành vợ của anh!’

Mặc Di Nhiệm Dung rất rõ ràng là bị lời nói của hắn làm cho chấn động, cô sững sờ nhìn hắn, không nói được một câu.

‘Nhiệm Dung ...’

Hoàng Phủ Ngạn Thương không kìm lòng được kéo cô vào lòng, nhìn ánh mắt vô lực của cô, lòng hắn chợt ầm ầm đau, hắn hy vọng tình yêu của mình có thể đem đến cho cô vui vẻ, hạnh phúc chứ không phải là phản ứng đuối, hoang mang và vô lực như thế này.

Nếu như có thể hắn rất muốn đem những thủ đoạn và thái độ mà trước đó hắn vẫn dùng với những cô gái khác mà đối đãi ô nhưng ... chính vì cô là Nhiệm Dung, chỉ cô mới làm hắn không nỡ, hắn tình nguyện dùng tình cảm chân thật của mình dần dần cảm hóa cô ...

‘Nhiệm Dung, anh biết lời cầu hôn đột ngột của anh sẽ khiến em hoảng sợ, nhưng đây là lời thật lòng của anh ...’ Hoàng Phủ Ngạn Thương nhẹ nhàng nâng gương mặt xinh xắn như hoa quỳnh của cô lên, dịu dàng, cẩn trọng như đang có trong tay một bảo vật trân quý trên đời ...

‘Khi anh gặp em lần đầu tiên anh đã biết đời này chính là em, chỉ có em mới có thể trở thành vợ của Hoàng Phủ Ngạn Thương anh!’

Lúc này Mặc Di Nhiệm Dung mới từ trong cơn chấn động hoàn hồn lại, cô cẩn trọng nhìn gương mặt cương nghị tràn đầy thâm tình của hắn, qua một lúc lâu mới lắc đầu: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, có chuyện tôi nghĩ có lẽ anh cũng không rõ, thân là Giáng Đầu Sư, tôi ... không có biện pháp kết hôn!’

‘Cái gì?’

Giọng Hoàng Phủ Ngạn Thương vút cao, biểu tình trên gương mặt cũng đột nhiên trở nên cứng ngắc, bàn tay to không ý thức hơi dùng sức nắm chặt, lộ rõ vẻ phiền não hỏi: ‘Đây là quy định gì chứ? Làm một Giáng Đầu Sư thì không thể kết hôn sao? Trai lớn dựng vợ gả chồng là chuyện đương nhiên sao lại không thể, đây rốt cuộc là quy định do ai đặt ra?’

Mặc Di Nhiệm Dung bật cười khanh khách, cô nhẹ lắc đầu: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, anh nghe không hiểu rồi, Giáng Đầu Sư vẫn có thể kết hôn, tôi chỉ nói là tôi không thể kết hôn thôi!’

‘Tại sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương càng không hiểu, nếu đã không có quy định bắt buộc đó, cô ấy tại sao còn nói như vậy?

Mặc Di Nhiệm Dung nhìn hắn thật nghiêm túc, bên môi câu lên một nụ cười khổ: ‘Thực ra, không dám dấu anh, đây giống như một loại lời nguyện vậy, đối với gia tộc thông hiểu cả chiêm bốc và Giáng Đầu Thuật, không có cuộc hôn nhân nào có hạnh phúc cảm gia tội của tôi và gia tộc của Liên Kiều cũng như thế!’

Chương 07: Không có gì là không thể

‘Sẽ không đâu!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương chém đinh chặt sắt nói: ‘Đó chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi, nào có phải lời nguyện gì đâu, tôi căn bản là không tin mấy chuyện như vậy!’

Mặc Di Nhiệm Dung điềm đạm cười: ‘Trên đời này không có người đàn ông hay đàn bà nào có thể chịu được chuyện con cái mình giống như một dị nhân vậy, thậm chí là mỗi ngày phải ở cùng với dị nhân đó ...’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe vậy, thân mình hơi run rẩy, cả trái tim cũng run rẩy, thậm chí là sản sinh ra một nỗi đau xót cực độ ...

Hắn hiểu, toàn bộ hiểu hết!

Sau đó hắn không nói gì, chỉ đem cô gái trước mặt ôm thật chặt vào lòng, như không muốn rời xa cô một phút giây nào ...

‘Nhiệm Dung, anh biết nỗi khổ tâm trong lòng em từ bấy lâu nay, xin lỗi ...’

Hắn cúi thấp đầu, đôi môi mỏng khê thì thầm bên tai cô, trong ánh mắt tràn đầy tình thương và nỗi xót xa dành cho cô ...

‘Nhưng mà ... tin tưởng anh được không? Tin anh, anh yêu em, cho nên bất kể gặp phải tình huống gì, anh đều sẽ yêu em đến chết mới thôi!’

Thân thể Mặc Di Nhiệm Dung cũng run rẩy trong lòng hắn, không biết tại sao, lòng cô bị những lời của hắn làm cho rung động mạnh mẽ, ngay cả hô hấp cũng có chút không dễ dàng.

Đây ... là chuyện gì?

‘Hoàng Phủ tiên sinh ...’ Cô chợt dãy ra, trên gương mặt vốn trắng nõn vì những lời của hắn mà nổi lên hai đóa mây hồng ...

‘Tôi với anh ... là không thể nào!’

Mặc Di Nhiệm Dung khó khăn lắm mới thốt lên được câu này, hôm nay cô cảm thấy mình có chút kỳ lạ, rõ ràng chỉ là một câu nói nhưng thể nào lại khó khăn như thế mới mở lời được, không biết tại sao, cô luôn cảm thấy mình đang làm người đàn ông trước mặt bị tổn thương.

Ánh mắt của hắn làm cô thấy đau lòng.

Hoàng Phủ Ngạn Thương sững sờ giây lát, đôi mày sẫm bắt giắc chau lại, hắn hỏi vặn lại: ‘Không thể nào? Vì sao lại không thể nào? Trong mắt anh căn bản là không có chuyện gì là không thể!’

Nếu như hắn cứ nhất định phải có cô bên cạnh thì sao?

Mặc Di Nhiệm Dung khép mắt, nhẹ giọng than: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, duyên phận là trời định, người có duyên với tôi không phải anh, cho nên chúng ta không thể ở bên nhau!’

‘Trời định?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương tức cười: ‘Ông trời đã cho anh gặp em, đây chẳng lẽ không phải là một loại duyên phận sao? Nhiệm Dung ...’

Hắn ôm chặt cô lần nữa, ‘Anh biết trong lòng em không buông xuống được lá bài kia, nhưng em có từng nghĩ qua, rằng chiêm bốc cũng có lúc không linh nghiệm không, em cũng đã nói, chuyện liên quan đến chính mình em trước giờ chưa từng chiêm bốc được, nói không chừng người có duyên với em chính là anh!’

‘Hoàng Phủ tiên sinh ...’ Trên mặt Mặc Di Nhiệm Dung có chút khó xử, cô không biết mình nên nói với hắn thế nào.

‘Nhiệm Dung!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương không hề có ý định để cô trốn tránh, hắn cúi xuống bên tai cô: ‘Chẳng lẽ quãng thời gian em ở bên anh không vui vẻ sao? Em không phải cũng thích nơi đây sao?’

Mặc Di Nhiệm Dung nhìn thẳng vào đôi mắt hắn, khổ sở nói: ‘Thực ra ... thực ra em đã muốn nói với anh từ sớm rồi, thời gian em ở lại đây cũng không ngắn, đã đến lúc em phải rời đi rồi ...’

‘Em nói cái gì?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn cô, trong lời nói đã có chút nóng nảy.

Mặc Di Nhiệm Dung cắn cắn môi, nhẹ giọng nói: ‘Thực ra lúc ban đầu em đến đây là vì chiêm bốc được điềm báo về một số chuyện kỳ lạ, nhưng trải qua thời gian lâu như vậy mà không có chuyện gì phát sinh, em cảm thấy chắc sự tình đã có biến hóa, cho nên em cũng nên rời khỏi rồi ...’

Lời của cô chưa nói dứt, đôi môi đỏ thắm đã bị Hoàng Phủ Ngạn Thương chiếm lấy, dùng nụ hôn biểu đạt sự quyến luyến từ rất lâu chặn lại hết những lời cô định nói ...

Nụ hôn không hề báo trước mang theo một sức mạnh chiếm hữu mãnh liệt, chiếc lưỡi như lửa nóng mạnh mẽ chen vào giữa răng cô, đem sự kinh ngạc và vô lực của cô toàn bộ vây phủ trong hơi thở đầy nam tính

của mình. Mặc Di Nhiễm Dung khẽ run rẩy muốn trốn cũng không trốn được, đành để cho hân ôm cô vào lòng, để đôi tay mạnh mẽ ấy sát sao ôm lấy cơ thể mềm mại của mình.

Nụ hôn, từ ôn nhu trở thành thâm nhập mà sức của đôi tay càng lúc càng lớn, Mặc Di Nhiễm Dung không khó cảm nhận được điều này, nhưng làm cô cảm thấy nghi hoặc là chính mình hình như cũng trầm luân trong nụ hôn này ...

Đây là cảm giác gì?

Không thể định nghĩa được, vừa hạnh phúc lại vừa khổ sở?

Đang khi cô tưởng rằng mình sắp bị chìm chết trong biển thâm tình dịu dàng của hân, Hoàng Phủ Ngạn Thương cuối cùng quyến luyến rời khỏi môi cô, thấy trong mắt cô có một tia ngượng ngùng khiến hân cực kỳ hưng phấn, khẽ môi nhẹ nhàng câu lên một nét cười thỏa mãn.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng nâng chiếc cằm xinh xắn của cô lên, nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi anh đào, hưởng thụ cảm giác mềm mại từ đôi môi cô truyền đến đầu ngón tay mình ...

‘Nhiễm Dung, thực ra trong lòng em ... cũng đã tiếp nhận anh rồi, không phải sao?’ Hân nói rất trực tiếp và dứt khoát, không hề có ý định chừa cho cô đường trốn!

‘Hoàng Phủ tiên sinh, tôi ...’

‘Nhiễm Dung, anh hy vọng có thể nghe được một tiếng ‘Ngạn Thương’ từ miệng em thốt ra!’ Giọng nói hân rất dịu dàng lại có chút ra lệnh, lại có chút cầu xin, khiến người ta không có cách từ chối.

Mặc Di Nhiễm Dung cảm thấy trong hô hấp của mình luẩn quẩn hơi thở nam tính của hân, hơi thở này lặng lẽ khắc vào trong lòng mình làm cô có chút hoang mang, càng có chút không thể lý giải.

Đang lúc cô muốn nói gì, chuông điện thoại bất thành linh reo lên.

‘Liên Kiều?’ Khi nhìn thấy cái tên hiện lên trên màn hình hiển thị, đôi mắt màu tím chợt sáng lên một tia ngạc nhiên.

‘Chị ...’ Điện thoại vừa thông đã truyền đến giọng nói vui vẻ của Liên Kiều.

‘Nha đầu nghịch ngợm em, nhớ chị sao?’ Trên mặt Mặc Di Nhiễm Dung lộ ra một nụ cười từ đáy lòng.

‘Chị à, chị đang ở Mỹ phải không?’ Liên Kiều cười hỏi.

Đối với khả năng dự đoán siêu mạnh của Liên Kiều, trước giờ Mặc Di Nhiễm Dung không cảm thấy ngạc nhiên, cô cười cười: ‘Đều đã đoán ra được, còn hỏi làm gì?’

‘Chị, em muốn gặp chị!’ Giọng của Liên Kiều chợt trở nên mềm mại như kẹo bông.

Mặc Di Nhiễm Dung nghe cô nói, cảm thấy có chút kỳ lạ, ‘Bị bắt nạt sao?’

‘Đâu có!’ Liên Kiều đầu bên kia trả lời: ‘Người ta có chuyện khó giải quyết mà, trên đời này chỉ có chị mới giúp được em thôi!’

‘Thật dẻo miệng, được thôi!’ Mặc Di Nhiễm Dung đồng ý.

Liên Kiều vui mừng cúp máy.

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn Hoàng Phủ Ngạn Thương, vẫy vẫy chiếc điện thoại trong tay, ‘Em gái em Liên Kiều!’

‘Xem ra nha đầu nghịch ngợm đó là có chiêu trò gì muốn đem đối phó với anh hai tôi rồi!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương cười dịu dàng nhưng cũng đủ làm Mặc Di Nhiễm Dung rung động ...

Chương 08: Ác ý

Lúc Liên Kiều đến Seattle thì đã là chiều hôm sau, vẫn là bầu không khí ẩm áp đó, lại có thêm một chút nhân nhả hưởng thụ.

‘Chị ...’

Trong phòng khách chính của biệt thự, ánh mặt trời buổi chiều chiếu nghiêng qua những khung cửa sổ, Liên Kiều như con mèo nhỏ nằm gối đầu trên đùi Mặc Di Nhiễm Dung. Chỉ nghe cô lười nhác thở dài một tiếng ...

‘Chị, chị nói em phải làm sao đây...?’ Trong giọng nói có chút bối rối.

Mặc Di Nhiễm Dung trước giờ rất yêu thương đứa em gái này, thấy cô như vậy liền sùng ái nói: ‘Em đó, chính là quỷ nghịch ngợm điển hình, theo chị thấy em phải gả cho người đàn ông chừng chạc như Hoàng Phủ Ngạn Tước thì mới mong quản được em!’

‘Chị ...’

Liên Kiều bất mãn kháng nghị, cô ngồi dậy bĩu môi nói: ‘Cả chị cũng trêu em sao, hừm, em không thêm gả cho hần!’

Mặc Di Nhiễm Dung cười cười nhìn cô, lắc đầu: ‘Em đó, bây giờ muốn gả đi may mắn là có người chịu cưới, nhưng có bao nhiêu cô gái như em chứ, lại đem một người đàn ông chọc đến tức giận bỏ đi!’

‘Cho nên người ta mới muốn nhờ chị giúp mà ...’

Giọng Liên Kiều mềm mại như kẹo bông, thân mình cũng dán sát vào người Mặc Di Nhiễm Dung, ‘Chị à, chị giúp em nghĩ cách xem, làm thế nào mới có thể khiến hần trở lại nhanh nhất?’

Mặc Di Nhiễm Dung nghe cô hỏi, trên mặt có vẻ muốn khóc không được muốn cười không xong, nói: ‘Thật chưa từng thấy ai như em, sớm biết có ngày này, sao lại phải chọc người ta tức giận đến vậy?’

‘Ai bảo hần đáng ghét như vậy. Chị à, hần đánh em nha, ngay cả ông nội cũng chưa từng đánh em mà!’ Liên Kiều vừa không phục vừa uất ức nói.

‘Theo chị thấy thì em quả thật đáng đánh!’ Mặc Di Nhiễm Dung nhin không được mỉm cười nói.

‘Chị!’ Liên Kiều kháng nghị: ‘Chị sao cũng giúp cho Hoàng Phủ Ngạn Tước vậy?’

‘Haizzz ...’

Mặc Di thở dài một tiếng, ‘Chị đây là giúp lý không giúp tình, em nghĩ thử xem, một cái Hoàng Phủ tài phiệt quy mô như vậy bị em biến thành khu vui chơi, còn giúp người ta giải mật mã gì đó, vậy còn ra cái gì, không có chút đáng về của người lớn gì hết!’

Liên Kiều chun mũi, vẻ mặt không đồng tình nói: ‘Chị, là do Hoàng Phủ Ngạn Tước hần nói điện thoại lâu quá, em nhàm chán quá đương nhiên là phải tự đi kiếm chỗ chơi rồi, cũng may hôm đó có em đó, nếu không thì đám người đó phải tăng ca chết luôn, hừm, thực ra chuyện em làm cũng tính là chuyện tốt mà!’

‘Em đó, đúng là lười không xương!’

Mặc Di đưa tay vỗ nhẹ đầu cô: ‘Nếu như lúc đó em không làm người ta hoảng hốt đến gõ nhầm mật mã thì làm sao có chuyện chứ?’

‘Chị à ...’ Liên Kiều vẻ mặt bực dọc.

Mặc Di như vừa nghĩ ra được điều gì, nói: ‘Em à, thực ra em cũng đâu cần lo lắng như vậy, em không phải nói là bác trai bác gái Hoàng Phủ phải đi Mã Lai sao, chị nghĩ hần cũng sẽ trở về rất nhanh thôi!’

‘Vậy em phải đợi đến bao giờ chứ? Còn lâu như vậy!’ Liên Kiều đếm đếm mấy ngón tay: ‘Em muốn hần phải trở về ngay lập tức, em còn chưa trêu tức hần đủ, làm sao để hần thoải mái như vậy, hơn nữa, lỡ như hần cố ý không trở về thì sao, vậy em cứ đợi ở “Hoàng Phủ” không phải là vô ích à!’

‘Nhưng em muốn chị giúp em thế nào?’ Mặc Di Nhiễm Dung có chút không hiểu nhìn cô.

Liên Kiều ngồi thẳng dậy, đôi ngươi màu tím sáng long lanh, cô kéo tay Mặc Di, ngọt ngào nói: ‘Chị à, trong Giáng Đầu Thuật không phải có loại tùy lúc có thể kêu người ta đến sao?’

Mặc Di nghe vậy liền dùng ánh mắt “không thể tin được” nhìn cô, giống như vừa nghe được chuyện lạ thể giới.

‘Em à, chị không có nghe nhầm đấy chứ? Sao em lại muốn dùng Giáng Đầu Thuật đối phó với hần?’

Liên Kiều le lưỡi, cẩn trọng đính chính: ‘Chị, đâu có nghiêm trọng như chị nghĩ đâu, em chỉ là muốn một thuật sơ cấp của Giáng Đầu Thuật thôi mà, cái loại Chính Cổ thuật ấy!’

‘Liên Kiều, Giáng Đầu Thuật lại không phải là ai muốn học thì học, hơn nữa ông nội đã cấm em đụng đến mấy thứ đó rồi!’ Mặc Di hoàn toàn không tán đồng.

‘Chị ...’ Liên Kiều kéo kéo tay cô, nũng nịu nói: ‘Người ta cũng đâu có muốn học cái gì thâm sâu đâu, chỉ muốn sớm làm cho hần trở về nhà thôi mà!’

‘Không được!’ Mặc Di dứt khoát nói, ‘Em không thể học bất cứ cái gì của Giáng Đầu Thuật!’

‘Chị ...’ Liên Kiều vẽ mặt tội nghiệp nói: ‘Chẳng lẽ chị thấy em chịu ủy khuất cũng không giúp sao?’

‘Chúng ta có thể tìm cách khác!’ Mặc Di nói.

Liên Kiều bĩu môi: ‘Người ta không còn cách nào mới chạy đến tìm chị giúp mà!’

Đúng lúc hai người đang tranh luận, Hoàng Phủ Ngạn Thương bê một đĩa trái cây đến, cười nhẹ nói: ‘Liên Kiều đừng làm khó chị em mà!’

Liên Kiều vừa nhìn thấy hần liền nghịch ngợm le lưỡi trên ...

‘Pháp y đại nhân kính mến, em biết anh bệnh vực anh hai mình, nhưng mà em cảnh cáo anh, nếu như hần không nhanh trở lại, người gặp nạn sẽ là anh đó!’

‘Hả?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương cảm thấy có chút kỳ quái, hỏi: ‘Ý là sao?’

Liên Kiều cực kỳ “tốt bụng” giải thích: ‘Anh xem gương mặt của anh với gương mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước giống nhau đến bảy tám phần, hừm, nếu như anh không chịu giúp em tìm hần, em sẽ không đi, ngày ngày ở đây phá anh, dù sao em biết ...’ Cô liếc về phía Mặc Di, cười thật giảo hoạt: ‘Chị của em ở đây một ngày thì anh cũng không rời đi một ngày!’

‘Em à, em nói bậy gì đó?’ Mặc Di cũng nghe ra sự ám muội trong lời nói của Liên Kiều, cô có chút không tự nhiên.

Liên Kiều cười càng giảo hoạt, cô nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Thương, ‘Này, người nghiêm xác, anh suy nghĩ đến đâu rồi?’

“Người nghiêm xác”?

Hoàng Phủ Ngạn Thương âm thầm thở dài một hơi, trên đời chắc cũng chỉ có nha đầu này gọi mình như vậy thôi, nhưng mà ... nói thật lòng, hần thật sự có chút sợ cô.

Đành vậy ... Hần lại thở dài một tiếng, quyết định ...

‘Liên Kiều, thực ra nếu em muốn ép anh hai nhanh quay trở về thì chỉ có một cách!’

Đành chơi trò may rủi, vì sự an toàn của mình, hần chỉ còn cách “hạ sinh” anh hai!

Liên Kiều nghe vậy liền mừng rỡ đứng dậy: ‘Cách gì, nói mau đi!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương suy nghĩ một hồi, rốt cuộc hạ quyết tâm, cắn răng thốt ra hai chữ: ‘Truy Ảnh!’

Chương 09: Phá khóa (1)

Liên Kiều vừa nghe đôi mắt màu tím đã sáng long lanh, cô khua tay múa chân, hoan hô: ‘Hô hô, em vốn biết Truy Ảnh nhất định là một vật rất quan trọng mà, thì ra món đồ này thật sự là yếu điểm của Hoàng Phủ Ngạn Tước!’

Mặc Di Nhiễm Dung rõ ràng là rất có hứng thú với cái tên này, cô tò mò nhìn Hoàng Phủ Ngạn Thương hỏi: ‘Truy Ảnh? Truy Ảnh là cái gì? Cái tên này nghe thật hay!’

‘Haizzz ...’

Hoàng Phủ Ngạn Thương thở dài một hơi, ‘Truy Ảnh ... đâu chỉ là một cái tên dễ nghe, nó có thể nói là một cây phi đao thể gian có một không hai!’

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ gạt đầu, quả nhiên, chỉ có một thanh phi đao tuyệt đỉnh mới xứng với cái tên đẹp dễ như vậy.

Nhưng Liên Kiều vẻ mặt không hiểu nhìn Hoàng Phủ Ngạn Thương: ‘Nhắc đến Truy Ảnh sao anh lại thở dài?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương liếc nhìn Liên Kiều, sau đó ánh mắt lại rơi trên người Mặc Di Nhiễm Dung, thâm tình trong đáy mắt không chút che giấu, nhẹ giọng nói: ‘Anh thở dài là vì ... thì ra một cây phi đao lại có thể gây sự chú ý của Nhiễm Dung đến thế!’

Ý câu nói rất rõ ràng, người biết chuyện nghe đều hiểu, ngay cả Mặc Di trước giờ không hiểu tình là cái gì cũng nghe ra được ý tứ trong câu nói của hắn, nhưng Liên Kiều vẻ mặt vẫn mê mang như cũ.

Thấy vậy Hoàng Phủ Ngạn Thương không khỏi lo lắng dùm cho anh hai mình, Mặc Di Nhiễm Dung còn có thể mở mang đầu óc còn cô bé Liên Kiều này đối với chuyện tình cảm thật quá trì độn rồi, xem ra con đường tương lai của anh hai thật không dễ đi.

Liên Kiều thấy hắn cứ chăm chăm nhìn mình, cả người đều thấy không được tự nhiên, cô khua khua tay về phía hắn, thét lên: ‘Này, nghiêm xác chết, anh nhìn cái gì vậy, nói tiếp đi!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương vô lực liếc nhìn cô, cố gắng điều tiết cảm xúc, tiếp tục nói:

‘Anh hai từ nhỏ đã chịu huấn luyện đặc biệt của tổ chức, thân thủ giỏi không nói, nhưng giỏi nhất là công phu phóng dao, vì thế anh ấy có niềm đam mê sưu tập các loại phi đao làm vũ khí, mà cây phi đao Truy Ảnh đó có thể nói là thứ mà anh hai yêu thích nhất, không những là dùng vật liệu vô cùng cứng rắn tạo thành mà những bảo thạch khảm trên đó cũng là thứ thể gian hiếm có.’

‘Những chuyện này Anh Anh đều đã nói cho em biết rồi!’ Liên Kiều xua tay nói: ‘Nhưng em làm thế nào mới có thể dùng cây phi đao đó ép hắn trở về?’

‘Dễ lắm!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương lười biếng đuổi người, nói: ‘Chỉ cần làm cho anh ấy tin rằng chị đang có cây phi đao đó trong tay, anh ấy lập tức sẽ trở về ngay!’

‘Ồ, thật có hiệu quả vậy sao?’ Liên Kiều trợn mắt hỏi.

‘Đương nhiên!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương giải thích: ‘Cây phi đao đó cứng rắn vô cùng, không gì mà không xuyên qua được, anh hai trước giờ xem cây đao đó như bảo vật, cho nên nếu chị cho anh ấy biết cây phi đao đó đang ở trong tay chị, ý tứ chính là chị đã thành công đột nhập vào phòng vũ khí, vậy thì làm sao anh ấy không lo lắng cho được!’

Liên Kiều nghe vậy, mừng rỡ vỗ vỗ vai Hoàng Phủ Ngạn Thương, nói: ‘Nghiêm xác chết, anh quả thật là thiên tài!’

Thấy cô hưng trí bừng bừng như thế, Hoàng Phủ Ngạn Thương không thương tiếc dội một gáo nước lạnh ...

‘Vấn đề là cái phòng ám khí đó ... cô có vào được không!’

Liên Kiều sững người một chút sau đó điềm nhiên nói: ‘Nếu chỉ khóa bằng mật mã thôi thì đơn giản rồi, có gì khó đâu!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe lời nói tự tin của cô, thấy như sét đánh ngang tai, hắn tốt bụng nhắc nhở cô: ‘Ồ đó không chỉ là thiết kế một cái mật mã đơn giản vậy, mà cần phải mở bằng vân tay, không có vân tay của anh hai, chị có giỏi đến đâu cũng khó như lên trời thôi!’

‘À?’ Liên Kiều nghe vậy, ngồi sụp xuống sofa, vẻ mặt buồn bã ...

‘Vậy phải làm sao đây?’

Nếu muốn cô bằng giác quan thứ sáu của mình mà đi phá mật mã thì còn được, đằng này mật mã bằng vân tay thì làm sao mà phá?

Mặc Di Nhiễm Dung thấy vẻ mặt buồn bã của cô, liền an ủi: ‘Thôi đi em à, chị cứ cảm thấy không được người cho phép mà tiến vào lấy đồ của người ta dù sao cũng rất thiếu đạo đức, hay là em tìm cách khác đi!’

‘Còn cách nào nữa chứ!’

Liên Kiều vẻ mặt không vui: ‘Một cái phòng chứa vũ khí thôi mà, sao lại phòng bị nghiêm ngặt như nhà tù vậy chứ. Haizzz ...’

‘Không có cách nào, những vũ khí trong căn phòng chứa vũ khí đó đều có thể gọi là vũ khí tiên tiến đỉnh cao trên toàn thế giới, chỉ riêng cây phi đao Truy Ảnh đó, đại ca đã phí không biết bao nhiêu tâm tư và sức lực mới có được. Mật mã ở nơi đó phải thông qua quét quang học, trừ phi có một Hoàng Phủ Ngạn Tước thứ hai, bằng không căn bản không thể vào được!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương dùng giọng bốn cột nói.

Hắn chỉ có thể giúp cô nghĩ cách, còn cô có làm được hay không cũng không thể trách hắn đi! Tính ra cũng không có lỗi với anh hai lắm.

Nhưng lời của hắn vừa dứt, Liên Kiều giống như chợt có được ý tưởng nào đó, vội vàng nắm cánh tay hắn ...

‘Ai da, nói anh là thiên tài không sai chút nào, đúng vậy, nếu như có thể biến thành một Hoàng Phủ Ngạn Tước nữa thì không có vấn đề rồi!’

‘À? ...’

Lần này đến lượt Hoàng Phủ Ngạn Thương tròn trĩnh mắt, hắn tưởng rằng mình nghe lầm, cho nên cố tình day day màng nhĩ, nói: ‘Cái gì? Cái gì? Em muốn biến ra thêm một Hoàng Phủ Ngạn Tước nữa? Đây ... đây quả thật là chuyện cổ tích mà!’

Liên Kiều liếc hắn một cái: ‘Này, anh cái gì cũng không biết thì đừng có nói bừa, anh làm sao biết tôi không có cách làm được chứ?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương há hốc mồm, chỉ tay vào cô ... ‘Cô, cô không phải là nói thật đấy chứ? Chẳng lẽ cô cho rằng mình là Nữ Oa?’

‘Cái gì mà Nữ Oa với Nam Oa chứ!’

Liên Kiều quả nhiên là hiểu lầm ý trong câu nói của hắn, sau đó ngẩng mặt cười ngọt ngào: ‘Em nha ... thật sự là không làm được, nhưng ... chị thì có thể!’

Nói xong tay làm một cái thủ thế “hoan nghênh”, hai tay hướng về phía Mặc Di Nhiễm Dung.

Hoàng Phủ Ngạn Thương quả thật bị lời nói của cô làm cho giật mình.

Cái gì? Cô gái ở bên cạnh hắn lâu như vậy lại có thể ... tạo ra người như Chúa cứu thế sao?

Mặc Di Nhiễm Dung cũng nhìn Liên Kiều, trên mặt lộ ra một tia nghi hoặc.

Nhè nhẹ kéo Liên Kiều đang tung tăng như chim sẻ ngồi xuống, giọng nói như trách móc nói: ‘Em gái, em đang nói gì vậy? Chị làm sao có thể biến ra một Hoàng Phủ Ngạn Tước nữa chứ?’

Cô không khó nhìn thấy vẻ chần động của Hoàng Phủ Ngạn Thương, thực ra không chỉ Hoàng Phủ Ngạn Thương chần động, ngay cả cô là người trong cuộc cũng bị lời của Liên Kiều làm cho kinh ngạc.

Nha đầu này ... đang nói gì vậy?

Chương 10: Phá khóa (2)

‘Ai da, chị à, chị sao lại không có biện pháp chứ ...’

Liên Kiều ôm lấy cơ thể của Mặc Di, nũng nịu nói: ‘Chị biết Giáng Đầu Thuật mà, mà trong Giáng Đầu Thuật nhất định có cách, đúng không?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe vậy trái tim đang đập phồng trong lồng ngực mới yên trở lại, ồ, đúng vậy, hắn sao lại quên mất điều này, tuy nói rằng hắn không hiểu biết nhiều về Giáng Đầu Thuật nhưng cũng

biết trong Giáng Đầu Thuật có rất nhiều môn, nói không chừng thật sự sẽ có cách. Nếu là như vậy, hẳn lại rất có hứng thú muốn xem thử.

Đây quả thật là chuyện lạ trên đời, ồ, không phải, là kỳ tích mới đúng!

Mặc Di nghe lời cô nói, ngược lại có vẻ như muốn khóc không được muốn cười không xong, cô lắc đầu: ‘Em à, chuyện này là không được, chỉ có Vu Sư trong lòng có oán khí thì mới có thể làm được!’

‘Chị à, người ta thật sự không có biện pháp rồi, nếu chỉ là phá mật mã đơn giản như vậy thì dễ làm rồi, em biết đi đâu tìm vân tay của Hoàng Phủ Ngạn Tước chứ! Nếu như cả chị cũng không chịu giúp em vậy em thật là tội nghiệp!’ Liên Kiều không ngừng làm nũng, nhõng nhẽo với Mặc Di.

Mặc Di giữ chặt tay cô, thành khẩn nói: ‘Em à, chị cái gì cũng có thể đồng ý với em, chỉ duy có chuyện này là không được, chị quả thật là có thể tái tạo con người nhưng ... nếu như không phải là trong hoàn cảnh đặc biệt, chị và em đều phải chịu hậu quả nặng nề!’

Liên Kiều bĩu môi, một vẻ không cam lòng: ‘Vậy thì thế nào chứ! Chỉ riêng cuộc tụ họp của tứ đại tài phiệt cũng đã kéo dài nhiều ngày như vậy rồi!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe hai người thảo luận vấn đề này, nhất thời không có biện pháp tiêu hóa mấy lời này, liền dứt khoát ngắt lời họ: ‘Đợi chút, đợi chút ...’ Hắn day day trán: ‘Anh không có nghe lầm chứ? Thật sự trong Giáng Đầu Thuật có cách có thể ... chế tạo người?’

Lúc này hẳn chỉ suy đoán mà thôi, không ngờ nó thật sự tồn tại ...

Mặc Di thở dài một hơi, nhẹ gật đầu: ‘Giáng Đầu Thuật quả thật là có thể làm được, loại pháp thuật này thuộc về một phần của Linh Giáng, nghiêm túc mà nói đó không phải là một loại tái tạo mà chỉ là dịch chuyển linh hồn, thay vì gọi là tái tạo cơ thể con người, chẳng bằng gọi là tái tạo linh hồn và ký ức thì chính xác hơn.’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe đến ngơ ngác, trời ạ, đây ... đây quả thật là ngoài sức tưởng tượng.

Mặc Di nói tiếp: ‘Nhưng trước hết phải có được một vật gì đó thuộc về người bị thực hiện Giáng Đầu như tóc hoặc là huyết dịch, bằng không cũng không thể linh nghiệm!’

Liên Kiều nghe xong, xụ mặt ...

‘Sớm biết như thế em đã tìm cách “xin tí huyết” của hẳn, haizzz, bây giờ ngay cả một sợi tóc của hẳn cũng không có rồi!’

Mặc Di nghe vậy nhẹ lắc đầu, ‘Em à, cho dù em có lấy được gì đó từ Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng vô dụng thôi, chị vừa mới nói qua, Giáng Đầu Thuật đó chị không thể làm!’

‘Chị ...!’

Liên Kiều vẻ mặt thất vọng: ‘Vậy chị phải tìm cách giúp em mở mật mã đó mới được!’

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn vẻ mặt lo lắng của cô, trong lòng cũng không nhẫn tâm, liền nhẹ giọng nói: ‘Thực ra cách không phải là không có, chỉ là ... khả năng phải phiền đến Hoàng Phủ tiên sinh một chút!’

Nói xong cô quay đầu nhìn lại phía Hoàng Phủ Ngạn Thương, trong ánh mắt nhu mì mang theo một tia thăm dò.

Hoàng Phủ Ngạn Thương cười nhẹ: ‘Không biết anh có thể giúp em chuyện gì?’

Mà Liên Kiều cũng mặt đầy hiếu kỳ nhìn Mặc Di.

‘Rất đơn giản!’

Mặc Di Nhiễm Dung cầm tách trà lên hộp mấy ngụm, tiếp tục nói: ‘Gia tộc Hoàng Phủ chảy chung một dòng máu, cho nên em muốn xin Hoàng Phủ tiên sinh vài giọt máu, nhưng mà, anh phải chịu nỗi đau da thịt một chút rồi!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe vậy điềm nhiên cười: ‘Chuyện này thì có gì lớn lao đâu, anh không có ý kiến!’

“Cho dù em muốn mạng của anh, anh cũng có thể không suy nghĩ gì cho em ...” Trong lòng hắn âm thầm bổ sung thêm một câu.

Liên Kiều vừa nghe Mặc Di nói liền hết sức hưng phấn: ‘Chị à, cảm ơn chị!’

‘Thật hết cách với em, nếu như chị còn không tìm cách giúp em, em sẽ đi mách với ông nội cũng không chừng!’ Mặc Di Nhiễm Dung cười khỏ nói.

Liên Kiều le lưỡi, cô vội vàng kéo Mặc Di Nhiễm Dung đứng dậy, sau đó đẩy người cô về hướng Hoàng Phủ Ngạn Thương ...

‘Nhanh lên đi, chị à, chị tốt với em nhất đó!’

Cũng có thể do cô vui mừng quá, lực đẩy tay có hơi mạnh, thân thể Mặc Di Nhiễm Dung đứng không vững, trong tiếng hô kinh hoàng, cô thấy mình ngã nhào về phía Hoàng Phủ Ngạn Thương, nhưng trong chớp mắt, một bàn tay vững vàng đã đón lấy cơ thể cô, kéo cô vào lòng ...

‘Aiiii ...’

Liên Kiều thấy mình vừa gây ra họa, ngượng ngùng nói: ‘Chị, em xin lỗi!’

Mặc Di Nhiễm Dung bị hơi thở nam tính quen thuộc bao phủ khiến mặt bừng bừng đỏ, cô vội vàng dấy từ trong lòng hắn thoát ra ngoài, nhẹ giọng trách cứ: ‘Em đó, thật là nghịch ngợm, cứ quen táy máy chân tay!’

Nhưng Hoàng Phủ Ngạn Thương cảm thấy vô cùng hài lòng, nha đầu Liên Kiều này, xem ra cũng có lúc biết làm một vài chuyện tốt ...

‘Nhiễm Dung, em định làm gì?’ Hắn hỏi cô.

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn Liên Kiều, nói: ‘Em ngoan ngoãn đợi ở đây, không được nghịch ngợm nữa!’

Liên Kiều ngoan ngoãn gật đầu.

Sau đó Mặc Di nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Thương, ‘Hoàng Phủ tiên sinh, phiền anh đến phòng của em một lúc!’

‘Được!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương đồng ý ngay.

Phòng ngủ của Mặc Di Nhiễm Dung tràn đầy hương hoa dịu dịu, đây là chuyện cô làm mỗi ngày từ lúc đến đây, sáng sớm thức dậy tự mình hái một số hoa tươi về cắm trong phòng, lại thêm ánh mặt trời của Seattle khiến cho không khí trong phòng càng thêm ấm áp dễ chịu.

‘Hoàng Phủ tiên sinh, mời ngồi!’

Mặc Di Nhiễm Dung vừa nói vừa lấy trong vali hành lý ra một cái hộp làm bằng gỗ đàn hương, trong không khí có thể ngửi thấy mùi đàn hương nhàn nhạt như có như không.

‘Cái này ...’ Hoàng Phủ Ngạn Thương tò mò nhìn cái hộp hỏi.

Mặc Di Nhiễm Dung cẩn trọng mở cái hộp, chỉ thấy bên trong đựng đầy những vật trông như kim bạc, càng trông giống kim để châm cứu, dưới mấy cây kim là một xấp vải được gấp cẩn thận.

‘Kim này chuyên dùng để rút máu, máu rút ra sẽ được thấm vào xấp vải này!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương chăm chú xem xét nó, trên mặt có chút không hiểu: ‘Đây giống kim châm cứu hơn!’

‘Chỉ có thể nói là giống thôi!’

Mặc Di Nhiễm Dung cười nhẹ, điềm nhiên nói: ‘Đừng thấy bề ngoài của nó chỉ là kim bạc, thực ra đó đã trải qua bảy bảy bốn mươi chín ngày ngâm trong chất dịch của thi thể!’

27. Quyển 5 - Chương 11-15

Quyển 5: Kịch giả tình thật

Chương 11: Phá mật mã (3)

‘Ngâm trong dịch của thi thể?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn lại cây kim bạc sáng lóe trong hộp, chắc đúng, bằng không sao lại sáng hơn một cây kim bạc bình thường đến thế, không phải là do mài dũa, thì ra là vì nhiễm vào tinh túy của con người.

Mặc Di Nhiễm Dung nhắc lên một cây, nhìn về Hoàng Phủ Ngạn Thương nhẹ giọng nói: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, anh cởi một nút áo sơ mi ra đi, bởi vì ... tôi muốn lấy máu ở ngực anh!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương sững người, sau đó cười cười: ‘Được!’ Nói xong liền không chút do dự cởi một nút áo ở cổ áo ra.

‘Ách ...’

Mặc Di Nhiễm Dung có chút không tự nhiên chỉ chỉ vào ngực hắn: ‘Phải cởi tới đây mới có thể lấy máu được ...’

‘Ồ ...’

Hoàng Phủ Ngạn Thương suy nghĩ một chút, sau đó bất thành linh cúi xuống bên cô, trên môi câu lên một nụ cười tà: ‘Vậy đi, em tự mình làm giúp anh đi, bằng không anh không biết phải cởi đến cái nút nào thì thích hợp...’

Giọng nói trầm thấp ngọt ngào mà mê người như một loại rượu ủ lâu năm, lại có một cảm giác mê hoặc lòng người.

Gương mặt trắng nõn của Mặc Di Nhiễm Dung nổi lên một vầng hồng, cô không nói gì, chỉ khép mắt giơ bàn tay nhỏ nhắn nhẹ phủ lên ngực hắn, ngón tay trắng nõn nà có chút ngượng ngùng cởi một nút áo sơ mi của hắn ...

Lòng ngực rắn chắc của người đàn ông dần xuất hiện trước mắt cô, da thịt màu đồng cùng cơ thịt săn chắc khỏe mạnh lộ ra một vẻ dụ hoặc khó mà bỏ qua ...

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn cô gái trước mắt không chớp, thấy cô có chút ngượng ngùng khép mắt lại, trong cổ họng phát ra một tiếng cười trầm trầm.

Cô gái này – đơn thuần biết mấy!

Mặc Di Nhiễm Dung quả thật rất ngượng, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên cô chủ động cởi áo sơ mi của một người đàn ông, với lại ... ánh mắt hắn quá không câu thúc, thật lớn mật!

‘Đầu kim này rất nhỏ, cho nên anh sẽ không cảm thấy đau lắm đâu!’ Cô nhắc một cây kim bạc, cố gắng bỏ lơ ánh mắt của hắn.

‘Được!’ Lại là một tiếng trầm trầm rất dễ nghe mang theo sự quyến rũ khiến người nghe tim đập loạn xạ.

Đầu kim nhẹ xuyên qua da ngực của Hoàng Phủ Ngạn Thương, đây vốn không phải là cây kim bạc thông thường, vì vậy sau khi chích vào, máu tươi chậm chậm chảy ra, sau đó cô lấy ra xấp vải đã được chuẩn bị sẵn, thấm từng giọt máu vào.

Điều khiến Hoàng Phủ Ngạn Thương cảm thấy kỳ lạ là khi máu vừa tiếp xúc với xấp vải, máu từ miệng vết thương ngay lập tức ngưng chảy.

Hắn vừa định nói gì, Mặc Di Nhiễm Dung đã lên tiếng trước ...

‘Em giúp anh xử lý miệng vết thương ... miệng vết thương chỉ còn đau một chút thôi!’ Cô nhìn hắn nhẹ nhàng nói.

Hoàng Phủ Ngạn Thương cười cười: ‘Chỉ một vết kim châm thôi rồi, ngay cả miệng vết thương cũng không thấy, không cần xử lý đâu!’

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ lắc đầu, ‘Anh không hiểu rồi, miệng vết thương này của anh là do kim bạc bị ngâm trong dịch thi thể tạo thành, nếu như không dùng cách giải Giáng để xử lý vết thương, vậy anh ...’

Cô ngừng lại, ánh mắt có chút không tự nhiên.

‘Anh sẽ thế nào?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương rất thích nhìn vẻ muốn nói lại thôi của cô, ngay cả giọng nói cũng trở nên dịu dàng vô cùng.

Mặc Di không dám đối mặt với sự dịu dàng của hắn, nhẹ giọng nói: ‘Anh sẽ bị trúng Giáng Đầu, đến lúc đó, anh sẽ không thể không chế lý được lý tính mà đi làm một số việc không thể tưởng tượng!’

Môi Hoàng Phủ Ngạn Thương khẽ câu lên một đường cong, trong lời có lời nói: ‘Thực ra anh bây giờ so với trúng Giáng Đầu đâu có gì khác biệt!’

Một câu nói khiến cho Mặc Di Nhiễm Dung có chút nghi hoặc, cô không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, lại đưa tay lật mí mắt của hắn lên, kiểm tra xong mới thở phào nói: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, anh yên tâm đi, anh bây giờ không có trúng Giáng Đầu!’

Ách ...

Hoàng Phủ Ngạn Thương không ngờ lời nói của mình khiến cô hiểu lầm như vậy, thấy đáng vẻ nghiêm túc của cô, hắn quả thật nhìn không nổi cúi đầu hôn xuống đôi môi anh đào của cô, trong ánh mắt kinh ngạc của cô, hắn nói: ‘Em thật là khiến anh không thể không yêu!’

‘Anh ...’

Mặc Di Nhiễm Dung không ngờ hắn lại có hành vi thân mật như thế với mình, không ý thức lấy tay che miệng, đôi mắt màu tím cũng trợn to.

‘Cô ngốc!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương trêu mếu nhìn cô, hắn không kìm được đưa tay vuốt nhẹ mái tóc dài của cô, nói: ‘Được rồi, em còn không xử lý vết thương dùm anh sao?’

Mặc Di Nhiễm Dung lúc này mới phản ứng lại kịp, cô cắn môi, lấy chiếc hộp đàn hương qua, từ trong đó lấy ra một vật hình tròn, sau đó nhìn hắn ...

‘Anh cố chịu một chút ...’

Hoàng Phủ Ngạn Thương không biết cô muốn làm gì nhưng vẫn gật đầu.

Cô nhìn lồng ngực rộng rãi khiến người ta không khỏi mặt hồng tim đập kia, ngay cả hô hấp cũng là mùi hương nam tính của hắn, có chút không tự nhiên vội cầm lấy vật hình tròn đó ngậm trong miệng, đôi môi hồng nhẹ nhàng dán lên lồng ngực rắn chắc của hắn...

Nơi da thịt chạm nhau tức thì truyền lại cảm giác mềm mại khiến Hoàng Phủ Ngạn Thương hớp một hơi không khí lạnh, hắn cúi đầu nhìn người con gái trong lòng, hàng mi thật dài hơi run rẩy, che đi ánh mắt ngượng ngùng của cô khiến người ta yêu mến.

Từ từ hắn cảm nhận được đầu lưỡi nhỏ nhắn tiếp xúc với lồng ngực mình, tận mắt nhìn hành động dụ hoặc này khiến hắn không kìm được toàn thân cũng run rẩy, liền đó lại cảm thấy một chỗ nào đó trên cơ thể mình có phản ứng, một sức mạnh từ dục vọng tối nguyên thủy của con người chen ép hắn.

‘Nhiễm Dung ...’ Hắn gọi tên cô, bàn tay to lớn ầm ập nhẹ vỗ sau lưng cô, dịu dàng tiếp xúc với cơ thể mềm mại của cô.

Lúc này một cơn đau truyền đến làm hắn càng khó kềm chế bởi vì loại đau nhức này đến từ dục vọng nguyên thủy của người đàn ông, lại thêm mùi hương con gái nhàn nhạt phảng phất bên mũi, loại cảm giác này khiến hắn sắp nổ tung.

Lúc này hấn chỉ hận không thể đem cô áp dưới thân, hung hăng yêu cô. Mặc Di Nhiễm Dung ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt đen thâm thúy kia ...

Trong chớp mắt tim đập loạn một nhịp!

Cô không ý thức ấn nhẹ tay lên miệng vết thương, nhẹ nhàng nói: ‘Được rồi ...’

Nói xong, không thấy người đàn ông trước mặt có phản ứng gì, hơi sững lại sau đó đưa tay chủ động giúp hấn cài lại nút áo trước ngực.

Lúc cài đến nút áo cuối cùng, bàn tay cô bị bàn tay to của Hoàng Phủ Ngạn Thương nắm chặt, sự ấm áp từ lòng bàn tay chạy thẳng vào nơi sâu nhất trong lòng cô ...

‘Hoàng Phủ tiên sinh, anh ... buông tay ...’

Mặc Di Nhiễm Dung bắt đầu cảm thấy hô hấp không thông.

‘Nhiễm Dung, anh muốn em yêu anh!’

Trong lời nói của Hoàng Phủ Ngạn Thương không còn sự ôn hòa dịu dàng ngày thường nữa, thay vào đó là giọng ra lệnh và cứng rắn trước nay của gia tộc Hoàng Phủ, trong ánh mắt cũng mang theo một tia chiếm hữu, cố chấp.

Chương 12: Phá mật mã (4)

Mặc Di Nhiễm Dung rõ ràng là bị vẻ mặt và lời nói của hấn làm cho sợ, cô muốn thoát ra nhưng sức lực của hấn quá mạnh khiến cô không cách nào giãy dụa, ‘Hoàng Phủ tiên sinh ... anh buông tôi ra trước có được không ...’

‘Buông tay?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương càng ôm chặt cô vào lòng, cúi đầu hít sâu mùi hương ngọt ngào của cô, đau đớn vì mình không kìm lòng được lại không thể biểu đạt tình ý trong lòng, ‘Khi anh đã không cách nào khống chế chính mình mà yêu em, em bảo anh làm sao mà buông tay đây!’

Hơi thở của hấn càng trở nên gấp gáp mà ngữ điệu cũng có chút cứng rắn.

‘Hoàng Phủ tiên sinh ...’

‘Anh đã nói rồi, đừng gọi anh là Hoàng Phủ tiên sinh, gọi anh Ngạn Thương, Ngạn Thương!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương thấy mình sắp bị cái loại khổ sở này của cô hành hạ đến điên rồi, có trời mới biết hấn có bao nhiêu hy vọng cô gái trước mặt cũng như những cô gái khác triền miên bám lấy hấn, ngọt ngào kêu tên hấn.

Nhưng, cô là Mặc Di Nhiễm Dung, cô không giống với những người con gái khác! Đáng chết thật! Cô tại sao lại không yêu mình như những cô gái khác chứ!

Mặc Di Nhiễm Dung mở to mắt nhìn Hoàng Phủ Ngạn Thương, trong đôi mắt màu tím toát lên một nỗi lo lắng mơ hồ ...

Đáng chết!

Khi Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn thấy sự lo lắng đó, trong lòng không khỏi nổi lên một cơn bực dọc, cô sợ mình đến thế sao? Sao lại thế được?

Nghĩ đến đây, hấn không kìm chế bản thân nữa, lần nữa cúi xuống chiếm đoạt đôi môi anh đào của cô, hy vọng dùng tình yêu cuồng nhiệt của mình dẹp đi sự lo sợ trong lòng cô ...

Thân thể Mặc Di Nhiễm Dung run rẩy theo nụ hôn của hấn, hai tay không ý thức chống đỡ nơi lồng ngực tinh trắng của hấn, để mặc bàn tay mạnh mẽ của hấn kéo cô sát vào trong ngực mình, khiến cả người cô sít sao dán vào người hấn ...

‘Nhiễm Dung, anh yêu em ... thật sự rất yêu em ...’

Nụ hôn của hắn mang theo sự quyến luyến từ cánh môi một đường trượt xuống, rơi trên vành tai xinh xắn của cô, đôi môi nóng bỏng khẽ khàng ngậm lấy vành tai ...

‘A ...’

Mặc Di Nhiễm Dung nào có trải qua cảm giác như vậy bao giờ, cộng thêm hơi thở nam tính vây phủ lấy cô, cô bất giác kêu lên một tiếng, thân thể yếu đuối không kìm được mà run rẩy, loại cảm giác này quá xa lạ khiến cho trong cơ thể sản sinh ra một phản ứng đáng sợ.

Chuyện này là thế nào?

‘Nhiễm Dung ...’

Âm thanh trầm thấp nam tính vang bên tai cô, mang theo một tia triu mến lẫn yêu thương, sau đó gương mặt đầy vẻ sợ hãi của cô theo tay hắn ngẩng lên ...

Hoảng loạn nhìn vào đôi mắt đen thẳm khiến lòng mình rung động, lúc này đôi mắt đen vốn vẫn luôn dịu dàng chợt lóe lên một tia ngổn ngang.

Cô mở miệng, nhưng lại không biết nên nói gì.

Hoàng Phủ Ngạn Thương khẽ cụng trán mình vào trán cô, giọng nói vừa mang theo sự ra lệnh lại mang theo vẻ khẩn cầu: ‘Nhiễm Dung, nói yêu anh đi! Nói em yêu anh!’

‘Em ...’

Môi Mặc Di Nhiễm Dung run run, giọng nói trầm thấp của hắn khiến trong lòng cô nảy sinh một cảm giác không nói thành lời.

‘Nhiễm Dung ...’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nắm chặt tay cô, sau đó áp nó lên ngực mình, đôi mắt thăm thẳm mang theo thâm tình vô hạn ...

‘Chẳng lẽ muốn em yêu anh lại khó khăn vậy sao? Chẳng lẽ em không cảm thấy sự đau khổ của anh sao?’

Mặc Di Nhiễm Dung bị chấn động hoàn toàn, cô sững sờ nhìn hắn, từ trong lòng bàn tay truyền đến nhịp tim đập mạnh mẽ của hắn, nhất thời làm tim cô như vỡ thành từng mảnh.

‘Em ...’ Cô cảm thấy một cảm giác vô lực, yếu ớt đang chèn ép chính mình.

Đang lúc này, một tràng tiếng kêu như có như không truyền đến, phá vỡ tình trạng khó xử giữa hai người ...

‘Là em gái!’ Mặc Di Nhiễm Dung vừa nghe tiếng kêu, vẻ vô lực trên gương mặt trong chớp mắt trở thành hoảng hốt.

Nhưng Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe thấy thì mày cũng cau lại, chuyện gì vậy chứ?

Mặc Di Nhiễm Dung không nói gì nữa, vội vàng thoát ra khỏi lòng hắn, mở cửa phòng chạy thẳng xuống lầu, Hoàng Phủ Ngạn Thương thấy vậy cũng vội theo sau.

Trên khay trà trong phòng khách bày tán loạn bảy tám lá bài Tarot, trong đó mấy lá bài màu tím sẫm bị lật lên dưới ánh nắng mặt trời loát lên một vẻ kỳ bí khác thường.

‘Em à ...’ Khi Mặc Di Nhiễm Dung nhìn một màn trước mắt, hơi chấn động hỏi: ‘Đây ... đây là chuyện gì?’

Cô sao lại lấy bài của mình?

Sắc mặt Liên Kiều có chút khó coi, rất rõ ràng là bị cái gì hù tới, cô chỉ tay vào khay trà, giọng run rẩy nói: ‘Chị à ... mấy lá bài trên khay trà ... nó ... nó ...’

Cô rõ ràng là nói không nên lời, trong đôi mắt màu tím lóe lên một tia sợ hãi.

Hoàng Phủ Ngạn Thương vốn đi ở đằng sau thấy vẻ mặt sợ sệt của Liên Kiều, hắn không ý thức cũng nhìn về phía mấy lá bài Tarot, lại phát hiện ra tất cả các lá bài đều bị lật lên, nhưng không nhìn thấy nội dung trong đó.

Mặc Di Nhiễm Dung cũng cảm thấy có gì đó không bình thường, vốn dĩ chuyện làm cho Liên Kiều sợ đến vậy cũng không nhiều. Cô bước đến, nhấc lên một lá bài, sau khi nhìn vào, gương mặt vốn bình tĩnh chợt trở nên kinh hoàng.

‘Đây ... cái này ... sao lại có thể?’ Cô thì thào, ngay cả giọng nói cũng trở nên không tự nhiên.

‘Chuyện gì xảy ra vậy?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương bước lên, vẻ mặt của cô cũng khiến hần thấy rất lạ.

Về mặt kỳ lạ, Mặc Di Nhiễm Dung đem lá bài trong tay đưa cho Hoàng Phủ Ngạn Thương, tiếp theo cô khom người nhặt luôn mấy lá bài kia.

Hoàng Phủ Ngạn Thương đẩy về hồ nghi lật qua lật lại lá bài, sau đó kinh ngạc phát hiện ra trên lá bài vốn sạch sẽ giờ đây đầy vết máu, giống như máu tự chảy ra từ chính lá bài vậy.

‘Sao lại như thế chứ?’ Hần chau mày.

Lúc này, Mặc Di Nhiễm Dung mới nhẹ giọng nói: ‘Không chỉ một lá này, toàn bộ những lá Ẩn Chính (Major Arcana), tổng cộng hai mươi hai lá toàn bộ đều bị vậy máu.’

Trên mặt Hoàng Phủ Ngạn Thương càng nhiều nghi hoặc ...

‘Vậy hiện tượng này nói lên điều gì?’

Hần trước nay tin tưởng và sùng bái khoa học, nhưng từ lúc tiếp xúc với Mặc Di Nhiễm Dung, trải qua những chuyện không thể dùng khoa học để giải thích, cho nên bây giờ hần tin là không có gì là không thể xảy ra .

Mặc Di Nhiễm Dung trầm tư một chút rồi xoay người về phía Liên Kiều bên cạnh sớm đã bị dọa chết khiếp, nhẹ giọng hỏi: ‘Em à, em nói lại kỹ càng cho chị nghe xem, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Bộ bài Tarot bắt đầu có hiện tượng này từ lúc nào?’

Chương 13: Phá mặt mã (5)

Liên Kiều nuốt một ngụm nước bọt, điều chỉnh một chút cảm xúc của mình rồi nói: ‘Vừa nãy em ngồi ở đây nhàm chán quá, nhìn thấy bộ bài Tarot của chị, đột nhiên nhớ ra lúc trước chị cũng từng dạy em cho nên muốn luyện tập một chút, chỉ là không ngờ khi em bày xong trận bài, lúc lật bài lại thì đã thấy mặt sau của lá bài trở thành như vậy ...’

Nói đến đây cô vẫn còn chút sợ hãi liếc nhìn lá bài Tarot trên tay Hoàng Phủ Ngạn Thương.

Mặc Di Nhiễm Dung cũng giật mình, ‘Ý của em là lúc em chưa bày trận thì mấy lá bài này bình thường sao?’

‘Đúng đó!’

Liên Kiều vội vàng gật đầu, ‘Chị à, có phải là sắp xảy ra chuyện gì không? Em trước giờ chưa từng thấy lá bài tự chảy máu nha!’

Mặc Di Nhiễm Dung thu hai mươi hai lá Ẩn Chính trong tay, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mấy lá bài, không nói gì, sau đó bắt đầu lau sạch nó, lại lẳng lặng bày một trận bài khác ...

Qua nửa tiếng sau, khi cô lật lá bài cuối cùng lên, Hoàng Phủ Ngạn Thương và Liên Kiều đều kinh hãi phát hiện ra hai mươi hai lá bài này toàn bộ đều khôi phục như lúc ban đầu.

‘Cái này ... chị ...’ Liên Kiều quả thật bị dọa sợ lần nữa, cô chỉ tay về mấy lá bài, như vừa nhìn thấy quỷ.

Mặc Di Nhiễm Dung thở dài một hơi, ngồi ở ghế sofa, giải thích: ‘Em à, đây không phải là bài Tarot tự chảy máu, mà là một điềm báo!’

‘Điềm báo?’ Liên Kiều đã hoàn hồn lại, nhưng nghe không hiểu ý cô.

Còn Hoàng Phủ Ngạn Thương ở bên cạnh hỏi lại: ‘Có phải là sắp có một chuyện nghiêm trọng xảy ra không?’

Mặc Di Nhiễm Dung về mặt ngưng trọng gật đầu, cô nhìn hần: ‘Còn nhớ cổ Thi lập đó không?’

‘Đương nhiên nhớ!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương gật đầu ‘Vụ án đó đến giờ vẫn chưa phá được!’

‘Đương nhiên là không thể phá được rồi, dù sao cũng không phải là người làm, cho dù là anh có biết được sự thật cũng không thể giải thích với phía cảnh sát!’ Mặc Di Nhiệm Dung đem một chuyện đáng sợ như vậy nói ra thật nhẹ nhàng.

Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng ngồi xuống, hỏi: ‘Ý của em là, chuyện sắp xảy ra có liên quan đến cỗ thi lập đó?’

Mặc Di trầm tư một chút rồi đính chính lại: ‘Không phải là có liên quan đến cỗ thi lập đó mà là em nghi ngờ ... sắp có một cỗ thi lập thứ hai xuất hiện!’

‘À?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng khần trương theo: ‘Sao lại như thế?’

Mặc Di Nhiệm Dung đưa lá bài trong tay lên, kiên nhẫn giải thích: ‘Tuy rằng rất nhiều người không tin nhưng bài Tarot quả thật là có linh tính, nhất là khi nó nằm trong tay chiêm bốc sư, nó sẽ trở thành một người bạn cực kỳ quan trọng. Mà bài Tarot trong những lúc then chốt sẽ có một vài cảnh báo hoặc dự báo khác nhau. Lúc này Liên Kiều bày ra là trận bài tên là Kỷ niên, trận bài này là chuyên dùng để dự báo những chuyện dị thường trong tương lai bằng cách vận dụng hai mươi hai lá bài Ẩn Chính, cho nên mọi người mới gặp được tình huống lúc này, có thể nói là lần này em gái “mèo mù vớ phải cá rán” lại làm cho bài Tarot phát huy tác dụng của nó!’

‘Vậy sắp xảy ra chuyện gì?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương vội vàng hỏi.

Mặc Di Nhiệm Dung nhẹ thở dài một tiếng, trong đôi mắt màu tím xẹt qua một tia bất an, cô nhẹ giọng nói: ‘Nói chung là không thể tách rời khỏi Giáng Đầu Thuật đi! Em vốn vẫn luôn tìm kiếm người đã thực hiện thuật Giáng Đầu đó, nhưng chỉ tiếc là uống công vô ích, rất rõ ràng là người đó rất tinh thông Giáng Đầu Thuật, như em đã từng nói qua, em chỉ có thể đoán được là có liên quan đến tứ đại tài phiệt nhưng cụ thể là người hay vật hay là mục đích thể nào thì em không có cách nào dự đoán được!’

Liên Kiều nghe xong vội ngồi xuống, hỏi gấp: ‘Chị à, vậy chúng ta phải làm thế nào đây? Chẳng lẽ cứ để người đó muốn làm gì thì làm sao?’

Mặc Di Nhiệm Dung nghe cô hỏi, trên môi câu lên một nụ cười: ‘Em gái à, không phải là chúng ta, là chị! Chuyện này không có liên quan gì đến em, cho nên em không cần phải xen vào!’

‘Chị ...’

‘Nghe lời chị đi!’

Mặc Di Nhiệm Dung không cho cô có cơ hội xen vào, trực tiếp ngắt lời cô, sau đó lấy ra một chiếc bình thủy tinh đưa cho cô ...

‘Cầm lấy cái này!’

Liên Kiều mặt đầy nghi ngờ đưa tay nhận lấy chiếc bình, nhìn một hồi lại không hiểu hỏi: ‘Đây là cái gì?’

‘Giữ nó cho kỹ, đây là thứ có thể giúp em giải quyết mật mã bằng vân tay trong phòng chứa vũ khí!’ Mặc Di Nhiệm Dung cười cười nói.

‘Thật sao?’

Liên Kiều nghe xong liền rất vui mừng, cô khua tay múa chân trên sofa, ‘Chị à, chị làm sao làm được vậy? Cái này thật sự có thể mở được căn phòng chứa vũ khí đó sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe vậy cũng tò mò nhìn Mặc Di.

Mặc Di Nhiệm Dung nhẹ gật đầu, giải thích: ‘Cái này là huyết dịch đã được thi hành Giáng Đầu Thuật, chính là máu trích từ lồng ngực của Hoàng Phủ tiên sinh, bởi vì hai người họ là anh em, cho nên chảy chung một dòng máu, cho nên có thể chuyển thành một loại sức mạnh có thể phá giải ký ức về vân tay đó, em nhất định phải giữ cho thật kỹ, trước khi về đến nhà tuyệt đối không được tò mò mở ra xem, bằng không sẽ mất hết hiệu lực!’

Liên Kiều nhìn chiếc bình trong tay, nghiêm túc gật đầu.

‘Em à, mật mã bằng vân tay chị đã giúp em giải quyết rồi, còn lại mật mã bằng số thì em tự mình xử lý nhé!’ Mặc Di Nhiễm Dung trù mền nhìn Liên Kiều, nhẹ giọng nói.

‘Chuyện đó đương nhiên, phá giải mật mã bằng số là thể mạnh của em mà!’ Liên Kiều vừa nghe liền mừng rỡ nói.

Hoàng Phủ Ngạn Thương ở bên cạnh nghe đến ngây người, trời ạ, hai cô gái trước mặt quả thật còn hơn cả đặc công rồi, có thể dùng cách như vậy đi phá giải mật mã tối tân nhất, hôm nay quả thật cho hắn mở rộng tầm mắt rồi!

‘Được rồi, cách phá giải mật mã chị đã giúp em nghĩ ra rồi, mau chóng quay về nhà đi, bằng không bác trai bác gái sẽ lo lắng lắm!’ Mặc Di Nhiễm Dung trù mền vỗ vai cô nói.

‘Không ...’ Liên Kiều có chút không nỡ dựa vào người cô, ‘Chị bây giờ đang gặp rắc rối, em làm sao rồi bỏ chị được!’

‘Đồ ngốc!’

Mặc Di Nhiễm Dung thấy trong lòng chua xót, cô vuốt ve gương mặt trẻ thơ của Liên Kiều, nói: ‘Chị không sao, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng không làm tổn hại đến chị được, yên tâm đi. Hơn nữa nếu như em ở lại bên cạnh chị sẽ làm chị phân tâm!’

‘Nhưng mà ...’

‘Liên Kiều ...’

Lúc này Hoàng Phủ Ngạn Thương mới ngắt lời cô: ‘Em yên tâm trở về “Hoàng Phủ” đi, chị của em cứ để anh chăm sóc!’

Chương 14: Sự sắc bén của Truy ảnh (1)

Liên Kiều nhướn mày, quan sát Hoàng Phủ Ngạn Thương một hồi lâu như đánh giá lời nói của hắn, đôi mắt màu tím không ngừng quét lên quét xuống trên người hắn khiến trong lòng hắn có chút không tự nhiên.

Lời của hắn rõ ràng là làm cho đôi mắt màu tím kia càng phát ra một tia khác thường, Mặc Di có chút sững sờ nhìn người đàn ông bên cạnh, rất lâu sau mới cất lời: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, chuyện này tôi nghĩ ... anh cũng không cần phải xen vào!’

Trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Thương xẹt qua một tia bất mãn, rất rõ ràng là hắn không vui khi nghe cô nói vậy.

Ngồi ở bên cạnh Mặc Di, không chút để ý đến ánh mắt của Liên Kiều, đôi mắt đen đầy thành khẩn nhìn cô, ‘Nhiễm Dung, em là người con gái anh muốn chăm sóc cả đời, đừng cứ xua đuổi anh cách xa em, có được không?’

Mặc Di Nhiễm Dung không ngờ hắn to gan và thẳng thắn như vậy, trên mặt rõ ràng rất không tự nhiên, cô khép mắt, mày hơi cau lại nhưng không nói gì, giống như đang suy nghĩ.

Còn Liên Kiều thì rất hiếu kỳ nhìn Hoàng Phủ Ngạn Thương, sau đó lại nhìn sang Mặc Di.

‘Em nhìn gì vậy?’ Mặc Di bị Liên Kiều nhìn đến không tự nhiên, cô thấp giọng quát.

Liên Kiều le lưỡi, ‘Em cũng như anh ấy đều đang chờ câu trả lời của chị!’

‘Câu trả lời gì?’ Mặt Mặc Di Nhiễm Dung chợt hồng lên.

‘Thì lúc nãy anh ấy nói với chị mấy lời đó, chị còn chưa trả lời người ta nha!’ Liên Kiều như một đứa trẻ tò mò, không chút để ý đến vẻ mặt tự nhiên của Mặc Di.

Bầu không khí chợt có chút ngưng đọng ...

Qua một lúc lâu, Mặc Di Nhiễm Dung mới ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ Ngạn Thương, nhẹ giọng nói: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, không phải em muốn đẩy ra ra xa, chỉ là ... chuyện sắp xảy ra có liên quan đến Giáng Đầu Thuật cho nên anh muốn tham dự vào cũng rất khó!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe vậy không đồng tình, hần nắm lấy tay cô, lắc đầu nói: ‘Em đừng quên, anh là pháp y hàng đầu, vụ án thi lập đó dù anh muốn không tham gia cũng không được cho nên, chuyện này nhất định có liên quan đến anh!’

‘Anh ...’

Lời của hần khiến Mặc Di Nhiễm Dung không tìm được, chau mày: ‘Anh hoàn toàn có thể cho qua, sao phải tự tìm phiền phức chứ?’

‘Tất cả đều là vì em, bởi vì sự tồn tại của em cho nên anh không thể không theo sát bên cạnh em, cho dù phía trước nguy hiểm thế nào anh cũng không trốn tránh!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương không chút do dự nói.

Một tia kinh ngạc xẹt qua mắt Mặc Di Nhiễm Dung nhưng một giây sau cô lại trở lại vẻ điềm tĩnh ban đầu.

Đang trong thời khắc lãng mạn và ấm áp đó, một tràng tiếng vỗ tay ngoài ý muốn từ Liên Kiều vang lên kéo ánh mắt hai người nhìn về phía mình.

‘Oa, nghiệm xác chết, anh có phải là anh em ruột với Hoàng Phủ Ngạn Tước hay không mà sao anh lại lãng mạn như thế. Còn biết nói những lời khiến người ta cảm động đến vậy chứ, Hoàng Phủ Ngạn Tước lại không như vậy, trước giờ em chưa bao giờ được nghe lời nào dễ nghe từ miệng hần hết!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương không biết nói sao còn Mặc Di Nhiễm Dung rất không tự nhiên đứng dậy nói: ‘Được rồi được rồi, cái em cần cũng đã lấy được rồi, nhanh trở về “Hoàng Phủ” thôi, chẳng lẽ em không muốn khiến hần mau chóng trở về sao?’

Liên Kiều nhìn chiếc lọ thủy tinh trên tay, gật đầu: ‘Chị, vậy chị làm gì cũng phải hết sức cẩn thận nha, đừng để em lo lắng!’

Nói xong liền quyến luyến không rời ôm lấy Mặc Di Nhiễm Dung khiến Mặc Di thấy rất thương xót, cô làm sao không hiểu tâm ý của Liên Kiều dành tình chứ, tuy nha đầu này bình thường xem ra vô tâm nhưng cô không thể không nói đây là một cô gái hết sức thiện lương, nhất là đối với những người mà cô cho là quan trọng với mình, cô đều dành cho họ sự quyến luyến và quan tâm như vậy.

‘Yên tâm đi em, chị sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!’ Cô vỗ nhẹ lên lưng Liên Kiều, hết sức dịu dàng nói.

Tuy rằng nói như vậy nhưng trong mắt cô xẹt qua một tia lo lắng, tuy Liên Kiều không để ý nhưng toàn bộ đã thu hết vào trong mắt của Hoàng Phủ Ngạn Thương đứng ở bên cạnh đang chăm chú quan sát.

Trong đêm yên tĩnh, cả tòa “Hoàng Phủ” chìm trong bóng tối, đột nhiên một bóng người nhỏ nhắn lần theo ánh trăng phá vỡ sự tĩnh lặng của trời đêm, khi bóng người đó đi đến phòng khách chính, đảo mắt nhìn xung quanh một vòng xong liền ngồi xuống sofa.

‘Hô ... Mình đang làm cái gì vậy? Làm gì mà cứ như tên trộm thế kia! Thật là ...!’ Bóng người xông vào căn biệt thự không ai khác, chính là Liên Kiều.

Vì đến giờ Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn chưa về cho nên cô làm sao dám một mình ngủ trong căn biệt thự rộng lớn kia nên sớm đã chạy đến căn biệt thự chính ngủ mấy đêm qua, nhưng tối nay vì muốn tìm “Truyện Ảnh” nên cô lại chạy đến căn biệt thự của Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Chung quanh rất yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi Liên Kiều nghe được tiếng tim đập thành thịch của mình, cô không ý thức ho nhẹ một tiếng, tiếng ho vang vọng trong màn đêm yên tĩnh.

Đưa tay mở hết đèn trong căn biệt thự, ánh sáng bất ngờ khiến cô chói mắt, sáng như vậy cũng dễ dàng cho cô hành động hơn.

Phòng chứa vũ khí, phòng chứa vũ khí ...

Liên Kiều gần như đã lật tung từng tầng lầu, từng căn phòng trong căn biệt thự, mắt mở to cứ sợ mình sẽ bỏ sót một góc nào đó.

Thời gian chậm chậm trôi qua, trên trán Liên Kiều mồ hôi cũng bắt đầu toát ra, khi đồng hồ chỉ một giờ sáng cô mới ngồi phịch xuống đất, mệt mỏi lấy tay quạt quạt mồ hôi.

‘Có một thân một mình sao lại ở trong căn biệt thự lớn như thế làm gì chứ? Muốn tìm một căn phòng cũng không dễ dàng!’ Cô vừa lau mồ hôi vừa ai oán nói.

Thật không tìm cũng không biết, tìm qua mới thấy giạt mình, thì ra là căn biệt thự này lớn như vậy, phòng ốc lại nhiều ...

‘Cái tên Hoàng Phủ Ngạn Tước đáng chết này!’ Liên Kiều đứng dậy đẩy một cánh cửa bên cạnh mình, ‘Ta thật không tin cái phòng chứa vũ khí này biết chạy! Cho dù cả đêm không ngủ Liên Kiều ta cũng phải tìm cho bằng được!’

Nói xong liền bước vào căn phòng bên cạnh, khi nhìn rõ cấu tạo của căn phòng, ánh mắt từ bực dọc liền chuyển sang mừng rỡ.

‘Oa ...!’ Cô không tìm được một tiếng hoan hô, trong đầu chợt nhớ đến một câu nói của người Trung Quốc xưa: “Đi mòn giày sắt tìm không thấy, đến khi tìm được chẳng mất công!”

Thấy cánh cửa phòng được thiết kế chuyên biệt, Liên Kiều liền lập tức nhận ra mình đang đứng trước cửa phòng chứa vũ khí.

Chương 15: Sự sắc bén của Truy ảnh (2)

Liên Kiều lắc nhẹ tay nắm cửa phòng, lại phát hiện ra cửa phòng quả nhiên bị đóng chặt, cô cẩn thận quan sát nơi để nhập mật mã vào, chỉ thấy bộ phận nhập mật mã này đúng như Hoàng Phủ Ngạn Thương nói, là thiết kế mật mã quang học tối tân nhất, không chỉ phải nhập mật mã bằng số mà còn phải qua một bộ phận quét vân tay.

Cũng may cô đã có chuẩn bị sẵn, may mắn hơn là có chị giúp bằng không nhất định sẽ không thành công.

Nghĩ đến đây Liên Kiều cười một tiếng như một em bé sắp được dẫn vào khu vui chơi bí mật, không biết trong đó có cái gì.

Phòng chứa vũ khí ... chỉ nghe cái tên thôi đã thấy hấp dẫn rồi.

Liên Kiều đặt nhẹ tay lên bàn phím nhập mật mã, cô không vội hành động chỉ nhắm mắt lại, giống như đang suy nghĩ, một lúc sau mới mở mắt, trong đôi mắt màu tím lóe lên một tia tinh nghịch ...

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước ơi Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh thiết kế mật mã này cùng lắm chỉ có thể ngăn chặn những người khác thôi, muốn ngăn chặn Liên Kiều này hả, ha ha ...!’

Rất nhẹ nhàng ấn một tổ hợp phím phức tạp, cô đặc ý nhìn màn hình hiện ra thông báo mật mã đã được thông qua, tiếp đó màn hình thông báo nhập vào vân tay!

Liên Kiều cẩn trọng lấy chiếc bình thủy tinh đã chuẩn bị từ sớm sau đó lấy bao tay đeo lên.

Chiếc bình thủy tinh từ từ được mở ra ...

‘Hả, sao lại như vậy?’

Cô nghi ngờ nhìn lại trong bình, chỉ thấy sau khi mở nắp ra mảnh vải vốn để ở bên trong sớm đã không thấy, chỉ còn lại một chất gì đó màu xanh!

Liên Kiều thấy vậy áo não không thôi, cô đã quên mất hỏi chị xem thứ đồ này sử dụng thế nào, khi cô cầm lấy chiếc bình, cho rằng cứ lấy mảnh vải trong đó ra là xong rồi, bây giờ thì tốt rồi, vải đã không thấy đâu ...

Đang lúc cô thở ngắn than dài thì một hiện tượng kỳ lạ xuất hiện!

Chỉ thấy chất khí mà xanh trong chiếc bình như có một sức mạnh nào đó sai khiến, từ từ thoát ra khỏi bình sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của Liên Kiều nó chậm chậm bao lấy màn hình để nhập vân tay ...

Chuyện này ... chuyện này quả thật thần kỳ!

Đang lúc Liên Kiều còn muốn nhìn cho thật rõ thì đã thấy trên màn hình hiện ra thông báo ... vân tay phù hợp! Sau đó bên tai vang lên “cạch” một tiếng, cửa từ từ mở ra ...

Liên Kiều há hốc miệng, tuy nói cô có bản lĩnh hơn người nhưng đây quả thực là chuyện thần kỳ hiếm thấy, cô nhẹ kéo nắm cửa, đẩy ra.

Chị à, chị thật lợi hại nha!

Trong lòng Liên Kiều không khỏi sùng bái chị của mình.

Trong phòng rất tối mà rõ ràng là nhiệt độ thấp hơn nhiều so với bên ngoài, khi Liên Kiều bước vào căn phòng đó, cô có cảm giác như mình đi vào một khu rừng đen!

Làm thế nào để tìm ra “Truy Ảnh” đây?

Dò dẫm mãi mới mở được đèn, khi đèn mở lên, mắt của Liên Kiều cũng theo đó mà trừng to.

Trời ơi!

Đây là phòng sao?

Cô bị quy mô của căn phòng hù đến suýt nữa ngã ngồi trên đất, chỉ thấy căn phòng này có chiều cao bằng chiều cao của căn biệt thự, thì ra căn phòng này được thiết kế đặc biệt, ở giữa phòng có một cầu thang hình tròn ốc để đi đến mỗi tầng.

Căn phòng được chia thành nhiều ngăn khác nhau, mỗi ngăn đều đặt những vũ khí tiên tiến khiến cho Liên Kiều nhìn đến ngơ ngác.

Trời ạ!

Liên Kiều gần như sắp khóc, nhiều vũ khí như vậy, cô làm sao mới tìm được Truy Ảnh đây?

Sớm biết như vậy cô đã kéo Hoàng Phủ Anh cùng đi rồi, chỉ có cô là thấy qua hình dáng của nó, bây giờ thì tốt rồi, muốn cô tìm ra Truy Ảnh trong đám vũ khí này, đây không phải là ... mò kim đáy biển sao?

Làm sao đây?

Chuyện này hoàn toàn khác với trong tưởng tượng của cô, lúc chưa bước vào đây, cô chỉ cho rằng đây chỉ là một gian phòng mà thôi, cho dù là nhiều vũ khí đến mấy thì cô cũng sẽ dễ dàng tìm thấy nó, nhưng bây giờ ...

Cô tuyệt đối không thể ngờ số vũ khí mà Hoàng Phủ Ngạn Tước sưu tầm lại nhiều đến thế, mà căn phòng này rộng đến không thể tưởng tượng.

‘Haizzz ...’

Liên Kiều ném túi xách xuống đất, vẻ mặt vô lực, nếu như xem xét từng món một chỉ sợ đến lúc Hoàng Phủ Ngạn Tước quay về cô cũng chưa tìm thấy.

Nhưng không tìm cũng không được!

Liên Kiều nhìn một vòng những vũ khí gần mình nhất, nói thực lòng, nhiều vũ khí như vậy nhưng cô không gọi tên được một món nào, còn có nhiều thứ cô thậm chí chưa hề thấy qua.

Đợi chút ...

Cô chợt đứng vụt dậy, nhìn lại lần nữa số vũ khí đó ...

Có cách rồi!

Bởi vì trong lúc vô ý cô phát hiện ra thì ra vũ khí trong căn phòng này được sắp xếp theo loại.

Có súng, đạn dược, vũ khí hạng nặng, vũ khí hạng nhẹ lại còn các loại vũ khí khác nhau được sắp xếp ngăn nắp.

Liên Kiều đột nhiên nghĩ ra một chuyện ... Truy Ảnh là phi đao mà, vậy có phải nên tìm nơi chuyên để phi đao mới phải.

Nghĩ đến đây cô hưng phấn nhảy lên, không khỏi khen thầm mình quá thông minh, bằng không sao lại nghĩ ra cách này chứ. Ngay cả mình cũng phải sùng bái chính mình thôi.

Liên Kiều bắt đầu tìm kỹ một lần, hết tầng này đến tầng khác không chút mệt mỏi, những vũ khí này thật làm cô đầu vầng mắt hoa, hơn nữa mỗi một loại vũ khí đều toát ra hàn quang khiến cô rối cuộc cũng hiểu tại sao nhiệt độ trong căn phòng này thấp như vậy.

Khi cô bước lên lầu bốn không tìm được kêu một tiếng kinh ngạc, cả một tầng này đều bày la liệt các loại phi đao.

Trời ơi!

Chỉ là phi đao thôi mà, sao lại có nhiều loại nhiều hình dáng đến vậy.

Cô dùng tay che miệng, che đi tiếng kêu kinh ngạc.

Nếu như không phải hôm nay tận mắt chứng kiến, cô nhất định sẽ cho rằng phi đao trên đời này cũng chỉ có một loại, một hình dạng mà thôi.

Truy Ảnh? Truy Ảnh rốt cuộc là đang ở đâu?

Liên Kiều ngây ngơ nửa ngày, nơi đây toàn bộ đều là phi đao, kêu cô làm sao tìm đây? Với lại cô thấy không chỉ một mà rất nhiều phi đao có khảm đá quý đây.

Chẳng lẽ Hoàng Phủ Ngạn Tước vì đề phòng kẻ trộm nên cố tình làm thêm vài cây đao giả nữa?

28. Quyển 5 - Chương 16-20

Quyển 5: Kịch giả tình thật

Chương 16: Sự sắc bén của Truy ảnh (3)

Nghĩ lại cũng không có khả năng, ở đây vũ khí có trên ngàn loại, tin chắc rằng thứ quý giá hơn Truy Ảnh có không ít đi, Hoàng Phủ Ngạn Tước chắc sẽ không làm như vậy đây.

Nhưng theo sự miêu tả của Hoàng Phủ Ngạn Thương, Truy Ảnh là một loại vũ khí thượng thừa, ít nhất là loại phi đao mà Hoàng Phủ Ngạn Tước thích nhất, nếu đã vậy Truy Ảnh nhất định sẽ được hẩn cất ở một nơi rất đặc biệt, hoặc là sẽ rất thận trọng cất ở một chỗ bí mật đi.

Ừ!

Liên Kiều gật đầu, theo sự suy đoán này, vậy cây đao Truy Ảnh nhất định không có cất chung với mấy cây phi đao này.

Mang theo lòng quyết tâm vô hạn, Liên Kiều lau mồ hôi trên trán lần nữa. Kim đồng hồ đã chỉ ba giờ sáng, qua mấy lần tìm tới tìm lui, Liên Kiều đã sắp tuyệt vọng rồi, cô không có phát hiện ra dấu hiệu nào của Truy Ảnh.

‘Haizzz...’ Cô tựa người vào tường, cắn cắn môi, sau đó hạ quyết tâm chạy vào bên trong.

Ánh đèn sáng rực từ trên cao chiếu xuống từng món đồ ...

Đang lúc cô quẹo qua một góc, mắt chợt sáng lên!

Sở dĩ là như vậy bởi vì dưới tác dụng của ánh đèn, chỉ thấy cách cô một quãng không xa có một ngăn chứa đồ xem ra là làm bằng thủy tinh, dưới ánh đèn sáng rực đồ vật chứa trong đó phát ra một luồng ánh sáng hết sức chói mắt, đó chính là một cây phi đao đang phát ra ngũ sắc long lánh.

Trời ơi!

Liên Kiều giống như nhìn thấy kỳ quan thế giới ngay người tại chỗ, nhất thời cũng quên phải bước lên, mà cứ trừng mắt nhìn món đồ trước mắt.

Cái này ...

Truy Ảnh! Cây phi đao này nhất định là Truy Ảnh!

Qua rất lâu cô mới phản ứng lại, lớn tiếng hoan hô sau đó vội vàng chạy đến trước ngăn chứa đồ đó, nhìn cây phi đao qua vách ngăn bằng thủy tinh.

Độ cao của ngăn chứa đồ rõ ràng là được thiết kế riêng phù hợp với chiều cao của Hoàng Phủ Ngạn Tước cho nên đối với Liên Kiều mà nói thì hơi có chút khó khăn bởi vậy cô chỉ có thể ngẩng đầu lên nhìn “Truy Ảnh” trong truyền thuyết!

Món đồ này thật quá đẹp!

Liên Kiều không kìm được thầm khen một tiếng, chỉ thấy chất liệu của cây phi đao này không giống những cây phi đao ở trên kia, bề ngoài sắc bén mà tỏa ra một luồng khí lạnh khiến người ta rùng mình, không sai, là khí lạnh!

Cho dù là ngăn cách bởi vách ngăn thủy tinh, cô cũng không khó cảm nhận được sức mạnh đặc biệt của cây đao.

Cô không biết nó được tạo thành bằng chất liệu gì nhưng tin rằng cây phi đao này nhất định là rất sắc bén, không gì là không xuyên qua được giống như lời Hoàng Phủ Ngạn Thương đã miêu tả.

Chỗ thu hút ánh mắt nhất là viên châu báu cực lớn đang phát ra luồng ánh sáng chói mắt được khảm trên chuôi đao, viên bảo thạch này màu xanh sẫm như nước biển xuyên qua vách ngăn thủy tinh cộng thêm ánh đèn không ngừng phát ra một luồng ánh sáng kỳ lạ, chiếu ngược lại trên tường một mảng màu xanh đậm.

‘Truy Ảnh ... mà thật đẹp!’

Bàn tay nhỏ của Liên Kiều áp trên vách ngăn thủy tinh như đang sờ sờ vào Truy Ảnh, cô không thể không thừa nhận chính mình đã bị vẻ đẹp của nó chinh phục tuy rằng cô không biết gì phi đao.

Qua một lúc, đôi mắt cô dần dần có biến hóa ...

Không được, cô không thể chỉ nhìn thôi, nhất định phải cầm được Truy Ảnh trên tay mới được!

Nhưng ... phải lấy nó ra bằng cách nào? Chỉ riêng vách ngăn thủy tinh này đã rất phiền rồi, lại không phải làm bằng thủy tinh thông thường, chắc là loại thủy tinh cường lực đi.

Nhưng mà ... nhất định là sẽ có cách mở chứ, bằng không Hoàng Phủ Ngạn Tước làm sao mà lấy nó ra.

Nghĩ đến đây Liên Kiều thấy suy nghĩ của mình rất có lý, do đó nhón chân lên, tỉ mỉ quan sát, cuối cùng ông trời không phụ người có lòng, khoảng mười mấy phút sau cô rốt cuộc đã sờ thấy một khe hở ở một nơi rất khó tìm.

Cô mừng rỡ cười lớn, nhưng sau đó lại chau mày ... cho dù tìm được khe hở nhưng cũng không mở ra được, có phải là còn có cơ quan gì khác không?

Thôi đành phải dùng sức một chút vậy.

Trước giờ chưa bao giờ phải dùng sức, Liên Kiều cuối cùng nhịn không nổi nữa, xoay người tìm một cây đao tương đối cứng rắn nhét vào khe hở, cây đao và vách ngăn tiếp xúc với nhau tạo nên một tràng tiếng ken két chói tai, nhưng không làm bớt đi quyết tâm của Liên Kiều!

Qua một hồi cố gắng, cuối cùng cô nghe một tiếng “cạch”, vách ngăn thủy tinh cuối cùng bị cô nạy ra được.

‘Yeah!’

Liên Kiều cất tiếng reo mừng, chỉ thiếu nhảy cẫng tại chỗ, liền đó cô vươn tay vào trong ...

‘Truy Ảnh ơi Truy Ảnh, ta đến đây! Mà có biết không tao tìm mày đến khổ ...’

Càng đưa tay gần cây phi đao cô càng cảm thấy được sự sắc bén của nó, cô phát hiện dù chưa đụng đến thân cây phi đao nhưng luồng khí lạnh thì nó đã truyền thấu đến đầu ngón tay mình ...

Thân đao rất nặng, rõ ràng là được làm bằng một loại kim loại nặng quý giá.

Liên Kiều cẩn trọng cầm lên, mới phát hiện ra với sức của mình phải nâng bằng hai tay mới được.

Truy Ảnh!

Không chỉ có cái tên dễ nghe, thì ra bản thân cây phi đao cũng có sức quyến rũ mê người, chẳng trách Hoàng Phủ Ngạn Tước lại xem nó như báu vật.

Nhưng mà ... Truy Ảnh rốt cuộc là dùng chất liệu gì làm nên chứ? Chẳng lẽ là thật như lời Hoàng Phủ Ngạn Thương và Hoàng Phủ Anh từng nói, sắc bén vô song, không vật liệu gì không xuyên qua được.

Cây phi đao này quả thật khiến người ta yêu thích không nỡ buông tay, chỉ là ...

Con sâu hiếu kỳ trong bụng Liên Kiều lại bắt đầu rục rịch, chẳng lẽ cây phi đao này thật sự là cứng rắn đến vậy sao? Chẳng lẽ không có cách nào làm nó gãy hoặc bị bị bư sao?

Nghĩ đến đây cô chau mày, qua một lúc mắt chợt sáng lên, đúng rồi, cô nhớ lúc này có đi qua một nơi có đặt “máy trợ giúp hòa tan”, không hiểu đem cây đao Truy Ảnh này có thể chịu được sự khảo nghiệm này không?

Liên Kiều càng nghĩ càng cao hứng, đúng, cô nhất định phải thử mới được, nếu như ngay cả cái món đồ gọi là “máy trợ giúp hòa tan” cũng không làm gì nó được thì cô mới tin được, hô hô ...

Trong đêm trời trong trăng sáng, màn đêm che dấu hết thấy những chuyện đã phát sinh, ánh sáng nhàn nhạt lướt trên mặt Liên Kiều, nhưng tiếp sau đó là một tiếng thét chói tai ...

Không biết qua bao lâu, khi trời đã sáng, bóng dáng nho nhỏ dựa vào bên cửa mới động một chút, cô nhìn lại cây phi đao trong tay mình, méo máo khóc, sau đó nhắc điện thoại lên ...

‘Uây, Hoàng Phủ Ngạn Tước ... cái đó ... ừm, cái cây phi đao đó của anh bị em không cẩn thận ... làm hỏng rồi!’

Chương 17: Hoàng Phủ Ngạn Tước điên rồi!

Buổi trưa yên tĩnh mang theo mùi hương hoa nhàn nhạt lan tỏa trong không khí, là hoa dâm bụt tím mà Liên Kiều yêu thích nhất, cô lười biếng nằm dài trên chiếc giường khổng lồ, lẩn qua lộn lại mà không có chút buồn ngủ nào, ngoài một chút cảm giác lười nhác thì không còn cảm giác gì.

Đây là chuyện gì?

Cô lại lật người, nhướng mày nhìn đồng hồ, thật là kỳ lạ, từ tối hôm qua đến giờ thói quen sinh lý của mình lại có thay đổi ...

Thứ nhất là mười hai giờ đêm lại không có ngủ gục mất!

Thứ hai là trước giờ Liên Kiều thích ngủ trưa nhưng giờ này phút này lại không có chút buồn ngủ nào.

Từ tối hôm qua đến giờ cô đã không chớp mắt mười mấy tiếng đồng hồ!

Cô không hiểu, thậm chí vắt hết óc suy nghĩ cũng không nghĩ ra được tại sao.

Buổi trưa mùa hạ không khí thật ngọt ngào, lại có chút lãng đãng lười nhác đột nhiên bị một tràng tiếng thắng xe phá vỡ sự yên tĩnh của nó.

Tiếp đó, cửa lớn bị đẩy ra, sau đó một bóng người cao lớn thân vận Tây trang cũng rất nhanh bước vào.

‘Đại thiếu gia, ngài trở về rồi? Tôi lập tức thông báo cho lão gia và phu nhân!’

Phúc tỷ đang kiểm tra công việc của người làm nhìn thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước rất ngạc nhiên, vội vàng bước lên chào hỏi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vẻ mặt nghiêm trọng, không có trả lời bà mà hỏi lại một câu: ‘Liên Kiều đâu?’

Giọng nói vẫn trầm thấp như xưa nhưng trong vẻ ưu nhã trong đáy mắt, một cơn cuồng nộ đang áp ủ.

Hơn nửa đời người làm quản gia ở “Hoàng Phủ”, Phúc tử trước giờ giỏi nhìn sắc mặt của chủ mà làm việc, thấy vẻ mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước như vậy, trong lòng liền cảm thấy không tốt, vội vàng chỉ tay về hướng căn biệt thự của thứ hai ...

‘Liên Kiều tiểu thư, cô ấy đang ngủ trưa!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì thêm, bước vội về hướng bà chỉ.

Nhìn theo cái bóng cao lớn đã đi xa, Phúc tử càng nghĩ càng thấy không đúng, đại thiếu gia trước giờ luôn ôn hòa mà trầm tĩnh, biểu tình hôm nay của thiếu gia khiến trong lòng bà có chút bất an, do đó bà vội vàng bỏ hết công việc trong tay, chạy về hướng căn biệt thự chính ...

‘Đừng ...’

Cửa phòng bị một lực rất lớn đẩy mạnh ra, tạo thành một tiếng động lớn, khiến cho Liên Kiều nảy giờ vẫn giả vờ ngủ vội mở to mắt, đập vào mắt cô là bóng dáng cao lớn của một người đàn ông.

Hoàng Phủ Ngạn Tước?

Còn chưa kịp nói tiếng nào, thân thể nhỏ nhắn đã bị hất kéo dậy.

Trùng đôi mắt màu tím nhìn thẳng vào đôi mắt phẫn nộ của hắn, cô có chút bực dọc rống lên: ‘Này, anh là người rừng sao? Chẳng lẽ anh vẫn luôn dùng cách này để chào hỏi người khác sao?’

‘Chào hỏi?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cô trùng trùng, đôi mắt sắc bén như chim ưng phát ra một luồng ánh sáng lạnh như một cây kiếm sắc, ‘Em còn cho rằng anh đang chào hỏi em sao? Đồ đâu?’

Tiếng rống cổ nện cũng đủ dọa Liên Kiều rụt cổ lại, cẩn trọng nhìn về phía hắn hỏi: ‘Đồ ... đồ gì? Cái gì?’

‘Giả vờ hồ đồ có phải không?’

Bộ dạng Hoàng Phủ Ngạn Tước như muốn ăn thịt người, đôi mắt đen bùng bùng lửa giận: ‘Em hỏi đồ gì sao? Phi đao! Truy Ảnh!’

Đáng chết thật, khi hắn nghe cô nói trong điện thoại rằng mình đã làm hỏng cây phi đao Truy Ảnh, suýt nữa hắn phát điên lên, lúc ban đầu hắn có chút hoài nghi nhưng suy nghĩ một lúc, Liên Kiều là người có giác quan thứ sáu mạnh hơn người, phá một cái mật mã đối với cô mà nói là chuyện rất dễ dàng, chỉ là cho đến bây giờ hắn cũng không giải thích được làm sao mà cô giải được mật mã bằng vân tay do chính hắn thiết kế.

Liên Kiều nuốt một ngụm nước bọt, cẩn trọng đưa tay chỉ vào bàn tay đang bị hắn nắm chặt, ‘Anh cứ nắm chặt tay em thế này, em làm sao mà lấy Truy Ảnh ra cho anh chứ?’

Hắn nghe vậy, trùng đôi mắt giận dữ, buông tay cô ra.

‘Hô ...’

Liên Kiều ngồi lại trên giường, cố hít thở từng hơi không khí trong lành, bàn tay nhỏ nhắn không ngừng vỗ vỗ ngực như cố gắng trấn tĩnh lại.

Hừ chết cô rồi, hắn như một cơn lốc bay tới trước mặt cô, nhìn bộ dáng của hắn như vậy, cô có chút lo sợ, thật không biết một lát nữa hắn tận mắt nhìn thấy Truy Ảnh yêu mến của mình thì phản ứng sẽ thế nào đây?

‘Em còn mè nheo gì nữa, nhanh lên!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy đôi mắt màu tím của cô đảo qua đảo lại, nổi bất an trong lòng càng lúc càng mãnh liệt.

Liên Kiều cực kỳ không tình nguyện đứng dậy, ‘Có gì ghê gớm đâu chứ, chỉ là một cây đao hỏng thôi mà, cho không em cũng không thèm!’ Nói xong đi về phía phòng khách, sau khi trở lại, trên tay đã có thêm một vật gì đó được gói trong một miếng vải đỏ.

‘Đưa anh!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đưa tay về phía cô, ánh mắt cực kỳ khẩn trương nhìn miếng vải đỏ trong tay cô.

Trời ơi, cầu xin ngàn vạn lần không phải là Truy Ảnh, chỉ mong cô cầm nhầm!

Liên Kiều thấy vẻ mặt u ám của hắn, vẻ mặt khẩn trương nói: ‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, cái đó ... em biết anh rất quý cây Truy Ảnh nhưng ... nhưng cái gọi là “sống chết có số” ... ‘

Còn chưa đợi cô nói xong, vật trong tay đã bị hắn vội vàng giật lấy.

‘Cái gì chứ ... không ta không dễ dàng mới học được một câu muốn an ủi anh, vậy mà ngay cả nghe cũng không thèm nghe, thật là ...’ Liên Kiều bĩu môi, không vui tự lẩm bầm.

Lúc này ...

‘Truy Ảnh...!’ Chỉ nghe một tiếng kêu bi thống của Hoàng Phủ Ngạn Tước, tiếng kêu đau xót khiến người nghe đau lòng rơi lệ, theo đó thân hình cao lớn cũng run rẩy, chân chường ngồi phịch xuống giường.

Miếng vải đỏ đã bị gỡ ra, chỉ thấy thanh đao Truy Ảnh vốn sắc bén đẹp đẽ bây giờ đã trở thành toàn thân đầy vết xước, lưỡi đao cũng bị cong, thân đao biến thành màu đen, ngay cả viên đá quý khảm trên đó cũng không thấy, chỉ còn lại một cái lỗ đen ...

Thấy vẻ mặt không giấu được đau xót của hắn, Liên Kiều cảm thấy mình cần phải bước đến an ủi hắn một chút, dù sao làm hư cây phi đao cũng không phải là ý muốn ban đầu của cô.

‘Cái đó ... Hoàng Phủ Ngạn Tước, thực ra em thật không muốn làm hư nó đâu, chỉ là vì em tò mò thôi, Anh Anh với em trai anh đều nói cây phi đao này không chất liệu gì là không xuyên qua được, lại sắc bén vô cùng, cho nên em chỉ muốn thử một chút thôi, không ngờ ...’

Cô càng nói càng nhỏ tiếng, bởi vì cô không khó nhận ra ánh mắt sắc bén như dao của hắn đang phóng về phía cô ...

‘Em làm sao tìm được nó?’ Hắn trầm mặt xuống, trong giọng nói đã có chút đe dọa.

Liên Kiều dán chặt người vào tường, chỉ có như vậy mới khiến cô có chút cảm giác an toàn.

‘Thì ở trong phòng chứa vũ khí của anh!’

Chương 18: Hắn muốn giết con!

‘Nói trọng điểm đi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước rống lên một tiếng, trong mắt đã tràn đầy tức giận, môi mím chặt.

Liên Kiều bị tiếng rống của hắn làm cho giật mình, hoảng sợ trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt, không biết hắn muốn nghe cái gì.

‘Đáng chết! Nói xem em làm sao vào được căn phòng đó!’ Ánh mắt của hắn như muốn cắt cô thành bảy tám mảnh.

Lúc này cô mới hiểu ra, hắn giọng nói khê: ‘Anh thiết kế mật mã số đó quá đơn giản đi, nghĩ một chút liền nghĩ ra, còn có ... mật mã bằng vân tay, là do em cầu xin chị thực hiện Giáng Đầu Thuật, dùng máu của em trai anh làm phép thuật mà mở ra ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe xong vụt đứng dậy, bước về phía cô.

Một cỗ áp lực vô danh chợt ập đến bên người, không gian căn phòng vốn rộng rãi như vậy trong phút chốc trở nên quá chật hẹp, thân thể Liên Kiều không ngừng lùi lại phía sau nhưng bức tường sau lưng đã chặn lại suy nghĩ trong đầu, cái bóng trên đầu càng lúc càng lớn, cho đến khi hoàn toàn che mất cô ...

‘Vì phá hoại Truy Ảnh của anh, em có thể nói là hao phí tâm tư!’ Bàn tay hắn níu chặt lấy cổ cô, nâng lên khiến cô không thể không nhìn thẳng vào đôi mắt dọa người của hắn, từng chữ từng chữ thốt ra.

Liên Kiều cũng cười rất không tự nhiên, cô khó khăn giải thích với hắn: ‘Anh ... anh hiểu lầm rồi, lúc bắt đầu em chỉ muốn ... muốn lấy nó để ép anh mau trở về thôi mà, em ... em không có ý định làm cho nó thành thế này ...’

‘Vậy làm sao mà nó trở thành thế này?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước hận không thể ăn tươi nuốt sống cô, chẳng lẽ cô không biết mình đã làm chuyện ngu xuẩn đến thế nào sao?

Liên Kiều liêm liếm đôi môi đã khô khốc, cố gắng làm hòa hoãn bầu không khí khẩn trương: ‘Em chỉ là muốn thử xem Truy Ảnh cứng rắn đến mức nào thôi mà, chẳng qua ...’ Nói đến đây, mắt cô chợt lóe lên một tia hưng phấn ...

‘Truy Ảnh quả thật không phải tầm thường, chỉ có cái máy hỗ trợ hòa tan kia mới có thể làm nó trở thành thế này, đây quả thật là một cây đao tốt!’

Cái gì?

Hoàng Phủ Ngạn Tước nắm chặt tay thành nắm đấm, cô còn dám ở đây khoe khoang chính mình, thậm chí còn không hề có ý nhận lỗi.

‘Em ngâm nó bao lâu?’ Hắn gần như nghiến răng thốt lên từng chữ.

Liên Kiều nghiêng đầu tính toán: ‘Từ lúc nửa đêm đến khi trời sáng ...’

‘Cái gì?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô nói, trong lòng đau xót không thôi, hắn buông cô ra, bà tay sít sao ấn vào tim mình, bảo bối Truy Ảnh của hắn lại bị ngâm trong máy hòa tan lâu như vậy.

‘Đáng chết thật, bình thường sao không thấy em có tinh lực như vậy, không phải là đến mười hai giờ thì em ngủ mất sao?’ Hắn quả thật đã nhìn đến không thể nhìn rồi, tiếng rống lớn đến nỗi suýt thổi tung óc căn biệt thự.

Liên Kiều bị hắn rống một tiếng, tính bướng bỉnh nhất thời nổi lên, liền chống eo nói: ‘Em làm sao biết sẽ bị như thế này? Từ tối hôm qua đến giờ em cũng không chớp mắt nổi, anh tưởng em muốn phá hỏng cây phi đao lắm sao? Nếu như không phải do anh len lén bỏ đi em làm sao nghĩ ra cách như vậy ép anh trở về chứ?’

Bộ dáng của cô cũng không yếu ớt chút nào, rống trả lại hắn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước hần trờng mắt nhìn Liên Kiều, sau đó vung tay lên như chim ưng bắt gà con bắt cô giữ chặt lại ...

‘Anh len lén bỏ đi? Thật nực cười! Anh chẳng lẽ còn phải báo cáo hành tung của mình cho em sao? Em muốn anh trở về, được, bây giờ anh đang đứng trước mặt em, em muốn thế nào?’

Liên Kiều bị hắn hỏi lại một câu ngược lại không biết trả lời thế nào, nhất thời cũng không nói gì, cô cúi đầu, vẻ mặt ủy khuất.

Qua một lúc lâu cô mới buồn bã nói một câu, ‘Cái ... cái cây Truy Ảnh đó giờ đã thành thế này, em cũng khó chịu lắm, vốn là em chỉ muốn chứng minh một chút thôi ...’

Bất thành linh cái ột của cô bị bàn tay của hắn bấu lấy, mạnh mẽ kéo cô ngẩng lên ... ‘Liên Kiều! Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi sao em cứ mãi không nghe lời chứ?’

Hắn cố gắng đè nén cơn tức giận đang từng hồi từng hồi sôi sục trong lòng, nghiến răng nghiến lợi nói, ‘Em thật sự muốn nghe theo sự sắp xếp của họ gả vào “Hoàng Phủ”? Em đừng quên qua một hai ngày nữa là họ sẽ đi gặp nhau để định thời gian làm lễ cưới đó!’

‘Vậy thì sao chứ? Dù sao em cũng không gấp, muốn gả thì gả thôi!’

Liên Kiều nghe hắn nói vậy ngược lại rất yên tâm, cô tin lời Cung Quý Dương nói, cô càng không gấp thì hắn càng dễ nổi điên.

Không sai, vậy mới thú vị chứ, trò chơi này nhất định phải bắt hắn tham gia với mình thì mới vui.

‘Gả thì gả?’ Hắn rống lên lần nữa, nhướn mày nhìn Liên Kiều, câu nói này giống như ngòi nổ, đem cơn giận ghì nén nãy giờ trong ngực hắn đốt bùng lên ...

‘Em muốn ở đây gây náo loạn cho anh phải không? Đây là cách chinh người của em đó sao?’ Hấn dùng sức giữ chặt vai cô, chỉ hận không thể một phát bóp chết cô.

‘Buông em ra, anh làm em đau ...’ Lực tay quá mạnh khiến cô nhăn mày, liên tiếp kêu đau.

‘Đau? Nghịch ngợm như em còn biết kêu đau sao? Em có biết bây giờ trong lòng anh đau thế nào không?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không hề có ý định thả cô ra, tiếng rống càng lúc càng lớn gần như chấn vỡ màng nhĩ của cô.

‘Anh đau ở đâu liên quan gì đến em? Em chỉ biết bây giờ cánh tay em rất đau, buông em ra, buông em ra ... Hoàng Phủ Ngạn Tước cái tên xấu xa này!’

Liên Kiều dùng sức dẩy dựa, thậm chí còn nhấc chân đá về phía hấn, chỉ tiếc là sức của cô so với sức của hấn khác nhau quá xa.

‘Em đang hoảng lại một chút!’ Sự cảnh cáo trong giọng nói càng lúc càng rõ rệt, lực tay không ý thức cũng mạnh hơn.

‘A ...’ Liên Kiều kêu thét lên một tiếng.

Đang lúc hai người mải giằng co ...

‘Ngạn Tước, con đang làm gì vậy?’

Một giọng nói nhỏ mà đầy uy quyền vang lên, sau đó Triển Sơ Dung xuất hiện trước mặt hai người.

‘Mẹ?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không ngờ mẹ mình lại xuất hiện ở đây, cố nhịn lửa giận trong mắt xuống, nhìn Phúc tỷ ở bên cạnh, Phúc tỷ vội vàng cúi đầu xuống.

‘Bác gái cứu con ... Hoàng Phủ Ngạn Tước hấn muốn giết con ... hu hu ...’ Liên Kiều vừa thấy cứu tinh xuất hiện, liền ủy khuất khóc lên thành tiếng.

‘Ngạn Tước, con ...’ Triển Sơ Dung tức giận nhìn về phía con trai, bước đến vỗ mạnh vào tay hấn, ‘Mau buông tay ra ẹ, chẳng lẽ con muốn bóp chết con bé hay sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước bị mẹ can thiệp vào, hấn lộ rõ vẻ bức dọc, nói: ‘Mẹ, gì mà nghiêm trọng như thế chứ!’ Nói vậy nhưng tay hấn thả lỏng ra.

Chương 19: Tình địch? (1)

Liên Kiều vừa được thả ra, vội vàng trốn sau lưng Triển Sơ Dung.

‘Nha đầu, chuyện hôm nay em suy nghĩ thật kỹ cho anh xem có phải là mình sai không!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước bắt mắt nhìn cô, lạnh giọng quát.

‘Không có sai, không có sai, em không có sai chút nào hết, người sai là anh!’ Liên Kiều nhịn không được nổi ủy khuất trong lòng lớn tiếng khóc, rống lên một câu với hấn xong liền bỏ chạy.

‘Liên Kiều, ai da, Liên Kiều à ...’

Triển Sơ Dung cũng bị hù giật mình, thấy cô chạy nhanh như vậy, biết mình đuổi theo không kịp, liền dùng ánh mắt gấp gáp nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước: ‘Còn không mau đuổi theo?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy vậy cũng tức giận, nha đầu này không chỉ là dám cãi lại mà còn dám bỏ chạy nữa sao?

Nghĩ đến đây hấn không nói thêm, lập tức chạy ra ngoài.

Triển Sơ Dung thở dài một tiếng, ‘Ai, Phúc tỷ, chị nói xem hai đứa bé này, thật khiến người ta lo lắng chết được!’

‘Phu nhân, mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi, ngài xem phản ứng của đại thiếu gia thì biết, hấn vẫn rất quan tâm Liên Kiều tiểu thư đó!’ Phúc tỷ an ủi bà.

‘Chỉ mong là thế! Người già mà, cái gì cũng không muốn nữa, tôi chỉ mong Ngạn Tước có thể giúp nhà Hoàng Phủ khai chi tán dật, sớm một chút cho ta bế cháu. Chị nói xem, Ngạn Tước thân là con trai trưởng mà lại như vậy, dưới nó còn một đám em trai em gái, nhất định sẽ học theo nó!’ Triển Sơ Dung vô lực lắc đầu.

Phúc tử cười cười: ‘Phu nhân, tha lỗi cho tôi nói thẳng, theo như tôi thấy, chuyện hôn sự của Ngạn Tước thiếu gia chắc còn không xa đâu, nguyện vọng của ngài nói không chừng sẽ được thực hiện rất nhanh đó!’

‘Ồ? Phúc tử, có phải chị biết được chuyện gì không? Tại sao nói là đám cưới của Hoàng Phủ Ngạn Tước còn không xa? Chị cũng biết đó, tuy nói chúng ta định đến Mã Lai thăm hỏi đồng thời chọn ngày cưới nhưng Ngạn Tước hình như vẫn còn phản đối!’ Triển Sơ Dung nhìn Phúc tử, nhẹ giọng nói.

Phúc tử đi đến bên giường, lấy cây đao Truy Ảnh đã bị phá hủy đưa đến trước mặt Triển Sơ Dung ...

‘Phu nhân ngài xem, nghĩ chắc là do Liên Kiều tiểu thư ham chơi mà tạo nên, đây có thể nói là cây phi đao mà thiếu gia thích nhất, bị làm thành ra như vậy, đại thiếu gia đáng lý phải rất nổi giận mới đúng vậy tại sao lúc này thấy thiếu gia còn lo lắng mà chạy đi tìm cô ấy? Tin chắc rằng đại thiếu gia sớm đã động lòng với Liên Kiều tiểu thư rồi!’

Triển Sơ Dung nghe vậy, rốt cuộc cũng lộ ra nụ cười nhẹ nhõm: ‘Đúng đúng đúng, nhất định là như vậy, haizz, như vậy thì tôi yên tâm rồi, xem ra cây đao Truy Ảnh bị hủy cũng là một chuyện tốt!’

Liên Kiều gần như vừa khóc vừa chạy xuống chân núi, cô sau này cũng không thêm trở về “Hoàng Phủ” nữa, cái tên đàn ông tự đại kia vừa này thật hung dữ, cùng hấn ở chung chỉ sợ một ngày nào đó mạng cũng không còn.

‘Taxi ...’

Khi một chiếc taxi sắp chạy vượt qua, Liên Kiều vội vàng vẫy tay gọi lại sau đó vừa khóc vừa kéo cửa xe ...

‘Liên Kiều, em trở lại cho anh!’ Cách đó không xa truyền đến tiếng rống của Hoàng Phủ Ngạn Tước, thân hình cao to của hấn cũng đuổi sát phía sau.

Liên Kiều thấy vậy liền nhanh như làn khói chui vào trong xe ...

‘Tài xế, mau, mau chạy đi!’

‘Em xuống xe cho anh!’

Khi Hoàng Phủ Ngạn Tước sắp đuổi đến chiếc taxi, thì chiếc xe đã như một mũi tên rời khỏi.

‘Đáng chết!’

Hấn rửa thềm một câu, đứng ở đó nhìn theo vệt khói xe càng lúc càng xa, nắm tay nắm lại thật chặt hung hăng dẫm lên thân cây gần đó một cái, cái thân cây cổ thụ lâu năm bị một chưởng này của hấn lung lay thật mạnh, lá rào rào rơi xuống.

Sau đó hấn nhắc điện thoại lên, ‘Jess, mau chuẩn bị xe!’

Nha đầu đáng ghét này, dám ở ngay trước mặt mình chạy mất, được, nhất định phải bắt cô về!

Xe chạy không biết bao lâu, khi chạy vào một khu phố đông đúc, tài xế nhìn Liên Kiều qua kính chiếu hậu: ‘Cô à, rốt cuộc là cô định đi đâu?’

Trên mặt Liên Kiều vẫn còn dấu nước mắt, cô nhìn xung quanh một vòng sau đó nói: ‘Vậy ngừng ở gần đây là được rồi!’

Xe đột nhiên dừng lại ...

Cô vừa định mở cửa xe tài xế liền cản lại: ‘Này, cô à, cô còn chưa đưa tiền!’

‘Ồ ...’

Liên Kiều lúc này mới nhớ ra mình đang ngồi xe taxi, không phải là xe riêng của Hoàng Phủ Ngạn Tước, cô liền lục túi sau đó cười khổ nói: ‘Xin lỗi, tôi ... tôi không có tiền ...’

‘Cái gì? Cô đừng có đùa chứ? Vừa nãy cô chạy ra từ khu biệt thự nhà giàu mà, sao lại không có tiền chứ?’ Tài xế vừa nghe đã hoảng sợ, thái độ cũng trở nên có chút khó chịu.

Liên Kiều cũng rất hoảng sợ, cô gần như tìm khắp các túi rồi, quả thật một đồng cũng không có, quan trọng hơn là do từ phòng ngủ chạy ra, ngay cả điện thoại cũng không có cầm theo.

‘Anh tài xế à, tôi ... tôi thật sự không có mang theo tiền ...’ Cô sợ đến phát khóc.

Tài xế taxi cũng sắp phát điên rồi, tuy nói cô gái này hoạt bát dễ thương như búp bê nhưng ... hắn nhìn lại đồng hồ tính tiền, đây là số tiền lớn nhất hắn kiếm được hôm nay đó, hắn không tốt đến bỏ thí số tiền lớn vậy đâu.

‘Cô à, chẳng lẽ trên người cô không có gì đáng giá sao?’

Liên Kiều nhìn lại bộ quần áo mặc ở nhà của mình, ủy khuất lắc đầu, mãi chạy ra khỏi tên Hoàng Phủ Ngạn Tước kia, làm gì kịp mang cái gì đáng giá theo chứ.

Tài xế thấy vậy chỉ hận không thể đập đầu vào vô lăng chết đi.

Đúng lúc Liên Kiều cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, một tờ giấy bạc đã đẩy đến trước mặt cô, theo đó là một giọng nói đàn ông dễ nghe ...

‘Tài xế, từng này đủ chưa?’

Tài xế thấy tờ tiền to như vậy, hai mắt liền sáng lên, vội vàng gạt đầu, ‘Đủ rồi, dĩ nhiên là đủ rồi, xin chờ một lát, tôi thối tiền lại!’

‘Không cần thối đâu!’ Giọng đàn ông ấm áp như ánh nắng mặt trời lại vang lên, sau đó bàn tay to nắm cánh tay của Liên Kiều, kéo cô ra khỏi xe.

Liên Kiều bị người đàn ông trước mặt kéo đi một lúc mới phản ứng lại kịp, cô giẫy khỏi tay hắn ...

‘Anh ... anh là ai?’

Người đàn ông xoay người lại, gương mặt đẹp tinh xảo cùng với đôi mắt màu xanh lam như nước biển lộ ra, dưới ánh nắng mặt trời rạng rỡ khiến người ta si mê.

‘Liên Kiều, nhanh như vậy đã quên anh rồi sao?’ Môi hắn hơi câu lên, đôi mắt sáng mang theo một tia thú vị đánh giá Liên Kiều.

‘A!’ Liên Kiều đưa tay bịt miệng ngăn lại tiếng kêu kinh ngạc: ‘Học trưởng Kiều Trị, thì ra là anh!’

Chương 20: Tình địch? (2)

Kiều Trị, người đàn ông mang hai dòng máu Trung Mỹ cũng là học trưởng trước đó Liên Kiều có nhắc qua, là hội trưởng hội sinh viên, cũng là đối tượng yêu thầm của rất nhiều sinh viên nữ.

Hôm nay người đàn ông này đứng dưới ánh mặt trời, đôi mắt đa tình màu xanh như nước biển, mái tóc xoăn tít đang nhìn Liên Kiều cười.

‘Học trưởng, không ngờ gặp được anh ở đây, hôm nay may mà có anh bằng không nhất định người tài xế đó sẽ ăn thịt em luôn!’ Trên mặt cô rõ ràng vẫn còn chút sợ hãi, lại vì một màn xấu hổ như vậy bị Kiều Trị bắt gặp khiến cô càng thêm áy náy.

‘Nhìn em có chút tiêu tụy, còn có ... sao lại ăn mặc như thế này ra đường?’ Người đàn ông điển trai ngay cả trong lời nói cũng rất nhã nhặn và quan tâm.

‘Đừng nhắc đến nữa, em đang chạy trốn!’ Cô bĩu môi, lại không ý thức xoa xoa bụng.

Bụng đang đánh trống!

Quá xấu hổ!

Hoặc là tính Kiều Trị chu đáo, hoặc là trước giờ tính hần thoải mái, cũng không hỏi gì thêm, chỉ tay về phía trước không xa: ‘Đi thôi, công chúa nhỏ, anh mời em ăn cơm!’

‘Oa, học trưởng, anh quả thật là con sâu trong bụng em nha, còn biết em đang đói!’ Về mặt cô rạng rỡ, mang theo một tia sùng bái nhìn hần.

Trong nhà hàng xoay cao cấp Wills, vị trí mà Liên Kiều chọn rất tốt, sau lưng là cửa sổ lớn vừa hay có thể nhìn xuống phong cảnh phần hoa ở dưới cách đó tám mươi mấy tầng, tuy rằng đối với cô mà nói, nhìn thế này có chút chóng mặt.

Tầng này là hạn chế hội viên, bởi vậy nên bố trí càng tao nhã hơn, hoàn cảnh cũng hết sức yên tĩnh, âm nhạc du dương dễ chịu.

Mỉm cười thu hết hình ảnh Liên Kiều ăn như rồng như hổ vào mắt, sau khi thấy cô đã ăn uống no nê, hần chu đáo rút khăn giấy giúp cô lau miệng, nhìn thấy cô mỉm cười, lòng hần chợt có chút si mê.

Đôi tay nhỏ nhắn trắng như ngọc khua khua trước mặt hần, kéo hần về với thực tế.

‘Học trưởng Kiều Trị, anh còn chưa nói cho em biết sao anh lại đến đây?’

Kiều Trị cười cười: ‘Đơn giản thôi, bởi vì tổng công ty của cha anh ở đây, mỗi lần nghỉ hè anh đều quay về đây để giúp đỡ!’

‘Ồ!’ Cô gật đầu, cầm lấy ly Coca siêu lớn trong tay hộp một hộp lớn.

‘Còn em? Không phải em nên trở về Mã Lai sao?’ Hần vừa nói vừa giật lấy cái ly trong tay Liên Kiều, con gái uống lạnh nhiều quá không tốt lắm.

‘Em hả, ừm ...’ Cô suy nghĩ một lát, cũng không biết nên giải thích với hần thế nào, liền khoát tay: ‘Em đến thăm anh trai!’

Cũng đúng, Hoàng Phủ Ngạn Tước có lúc rất dịu dàng chu đáo giống như một người anh trai, nhưng lúc hung dữ thì giống như một ông già vậy.

Nhưng mà ... nào có anh trai nào hôn em gái chứ?

Cô cũng hình dung không ra mối quan hệ giữa mình với Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Rất rõ ràng, chuyến đi của em không vui!’ Kiều Trị nhàn nhã uống một hộp cà phê.

‘Haizzz ...’ Liên Kiều chống tay lên trán, ‘Đừng nhắc nữa, em sắp hối hận chết mất rồi, sớm biết như vậy em đã quay về Mã Lai rồi!’

‘Bây giờ hối hận cũng còn kịp mà!’ Kiều Trị đưa tay về phía cô, ‘Có thích đi du lịch với anh không? Du lịch hai người!’

‘Bây giờ?’ Cô sững người.

Kiều Trị gật đầu, cười sáng lạn như mặt trời, không khó nhìn ra sự chờ đợi trong mắt.

‘Nhưng anh không phải nói là mình phải giúp công ty của ba anh sao?’ Cô tò mò nhìn hần.

‘Công việc vĩnh viễn làm không hết, cuộc đời chỉ được sống một lần, đương nhiên là phải chơi cho vui rồi, chẳng lẽ không phải sao?’ Kiều Trị vươn người về phía cô, đôi mắt màu xanh biển mang theo một tia dụ hoặc.

Liên Kiều vội vàng gật đầu, ‘Hay quá, em đồng ý. Chúng ta định lúc nào thì xuất phát? Còn nữa, trạm dừng đầu tiên là ở đâu?’

‘Toàn bộ để em quyết định, nhiệm vụ của anh chỉ là hy vọng công chúa nhỏ chơi được vui vẻ!’ Kiều Trị ưu nhã cười, trong đôi mắt màu lam xẹt qua một tia tình ý.

‘Vậy được, chúng ta một lời đã hứa!’ Liên Kiều thấy hần đưa tay ra, liền đập một cái như hứa hẹn, đang lúc định thu tay về bàn tay nhỏ nhắn lại bị hần nắm chặt.

‘Tin rằng chuyến đi này nhất định là chuyến đi khó quên!’ Trong lời nói của hần có chút ẩn ý.

Liên Kiều ngược lại ngược ngừng cười: ‘Nếu như bị đám sinh viên nữ trong trường biết được, nhất định là ghen chết mất!’

‘Vì sao?’ Hấn có chút không hiểu.

‘Bởi vì học trưởng rất được các bạn nữ sinh viên thích mà!’ Cô vừa cười vừa nói sự thật.

‘Còn em thì sao? Có thích anh không?’ Kiều Trị đột ngột hỏi cô.

Liên Kiều làm sao biết được, từ ngày đầu tiên cô vào trường với tư cách một tân sinh viên, hấn đã bắt đầu si mê cô, tin rằng kỳ nghỉ này chính là ông trời cố tình sắp đặt để cho hai người ở nơi xa lạ này gặp được nhau.

Hấn hỏi câu này khiến cho Liên Kiều sững sờ ...

Bất chợt nhớ đến Hoàng Phủ Ngạn Tước, hấn cũng từng hỏi cô một câu như vậy.

Thích! Đương nhiên là thích rồi, nhưng hình như mình đối với chuyện “hai người thích nhau” có chút không khác biệt, cụ thể khác ở đâu thì cô không biết ...

Nhìn ánh mắt đầy vẻ chờ mong của người đàn ông trước mặt, cô gật đầu, tuy rằng bản thân cũng không hiểu rõ hai người thích thì có gì khác nhau nhưng cô quả thật rất thích học trưởng Kiều Trị.

Môi Kiều Trị từ từ câu lên nụ cười, nụ cười ấm áp như gió xuân mang theo sự dịu dàng mê người, nắm chặt bàn tay mềm mại trong tay ...

‘Liên Kiều, vậy ... làm bạn gái của học trưởng Kiều Trị có được không?’

‘Bạn gái?’ Liên Kiều suy xét cẩn thận từng từ, bạn gái ... con gái - bạn?

Chắc là người ở gần học trưởng Kiều Trị nhất rồi.

Kiều Trị nhìn thấy vẻ nghi hoặc trong mắt cô, liền nói: ‘Đúng vậy, anh muốn trở thành bạn trai của Liên Kiều!’

‘Làm bạn trai - bạn gái ... có gì hay chứ?’ Cô ngu ngơ hỏi một câu.

Cô trước giờ chưa từng yêu đương, đương nhiên là không rõ làm bạn trai bạn gái của nhau thì phải làm cái gì.

‘Đương nhiên là có chỗ hay rồi, như anh với em vậy, sau này sẽ không rời xa nhau!’

Kiều Trị biết cô bản tính rất đơn thuần, nhưng mà cô như vậy mới giống như một đóa hoa cúc âm thầm bén rễ trong tim hấn.

Liên Kiều cẩn cẩn môi, vô tình trong đầu lại xẹt qua bóng hình quen thuộc của một người đàn ông.

‘Nhưng mà ... em không biết anh trai em có đồng ý hay không!’

Không rời xa Kiều Trị?

Vậy chẳng phải là phải rời xa Hoàng Phủ Ngạn Tước sao?

Kiều Trị mỉm cười: ‘Anh trai em? Anh ấy rất nghiêm khắc với em sao?’

Loại chuyện tình này, cho dù anh trai cũng không thể cấm cản được.

29. Quyển 5 - Chương 21-25

Sorry cả nhà, mấy hôm nay gần tết nên hơi bận rộn, không có nhiều thời gian edit lắm, với lại tinh thần không tốt, có gì sai sót xin bỏ qua. Cố gắng tuần này hết quyển 5 nhưng xem ra không xong rùi, đành phải qua tuần sau vậy.

Quyển 5: Kịch giả tình thật

Chương 21: Bị Lãng Thiếu Đường chơi xỏ (1)

Liên Kiều chau mày, ‘Hắn nha, rất hung dữ, với lại rất nhỏ mọn nữa!’

‘Vậy quan hệ giữa hai người không tốt lắm?’ Kiều Trị càng khó hiểu hơn.

‘Nói không rõ được, có lúc thì đối xử với em rất tốt, hay dẫn em đi ăn kem, có lúc thì lại cực kỳ hung dữ với em, giống như lúc vừa nãy vậy, hắn suýt nữa thì giết em rồi!’ Vừa nghĩ tới chuyện lúc ban nãy, Liên Kiều liền đổ mồ hôi lạnh, cũng may là mình chạy nhanh, bằng không ...

Không khó tưởng tượng!

‘Giết em?’ Kiều Trị có chút không tin tưởng mắt nhìn cô, đôi huynh muội này cũng quá nóng nảy đi.

‘Đúng đó!’ Liên Kiều càng nói càng giận, đứng thẳng dậy, ‘Chỉ bởi vì một cây phi đao thôi mà, em lại không phải là cố tình làm cho nó hỏng, cùng lắm là đền lại cho hắn thôi, chỉ là một cây “Truy Ảnh”, lại làm như muốn giết người không bằng!’

‘“Truy Ảnh”? Kiều Trị lẩm bẩm cái tên này, ‘Quả thực là một cái tên rất hay!’

Hai người càng không biết, ở cách đây không xa, một người đàn ông cao lớn vừa nghe đến hai chữ “Truy Ảnh” liền ngừng bước, đôi mắt đen như chim ưng chiếu thẳng về phía Liên Kiều, vẻ hồ nghi lướt qua trên mặt hắn.

‘Lãng tiên sinh, phòng khách VIP đã sắp xếp xong, ở ngay phía trước!’ Vệ sĩ ở phía sau cung kính cúi người.

Người đàn ông không nói gì, qua một lúc môi mỏng câu lên một nụ cười cuồng dã.

Ngồi xuống vừa hay nhìn thấy một màn cách mình không xa, hắn ý cười càng nhiều, nhắc điện thoại lên ...

‘Ngạn Tước này, mình đang lúc đi công tác qua thành phố này, ra đây gặp mặt đi, nhắc nhở bạn một câu, có một sự ngạc nhiên vui mừng!’

‘Lãng tiên sinh ...’

‘Dell, giúp ta hủy bữa cơm hôm nay đi!’

‘Dạ!’

Cách đó không xa, Liên Kiều rốt cuộc cũng đem nỗi bức tức lẫn ủy khuất trong lòng trút ra hết, trong lòng thoải mái khiến cô trông càng đáng yêu, càng khiến Kiều Trị khó mà dời mắt.

‘Được rồi, quên hết những chuyện không vui đi!’

Nói xong liền ngồi xuống bên cạnh cô, nhẹ nhàng đặt tay lên vòng eo tinh tế của cô: ‘Giữa anh trai và em gái làm gì có thù dai chứ, với lại ... Liên Kiều, anh cảm thấy kết giao với ai là tự do của em, đâu có liên quan gì đến anh trai em, nhưng theo phép lịch sự mà nói, anh nên đến chào hỏi anh trai em!’

‘Nhưng mà ...’

‘Không có nhưng mà, Liên Kiều, em thích anh, mà anh cũng thích em, vậy trai gái thích nhau không phải nên ở bên nhau sao?’ Kiều Trị ngắt lời cô, trong mắt tràn đầy tình ý.

Liên Kiều há hốc miệng ... thực ra cô vừa nãy định nói ... cô và Hoàng Phủ Ngạn Tước không phải là anh em ruột!

‘Chấp nhận anh, được không?’ Hắn dứt khoát mãnh liệt xuất kích.

Liên Kiều nhìn vào mắt hắn, trong lòng có chút kỳ lạ: ‘Vậy sau khi em trở thành bạn gái của anh, em phải làm cái gì?’

Trong lòng vẫn là không hiểu, cô trước giờ thích nói chuyện rõ ràng.

Kiều Trị cười cười: ‘Đơn giản lắm, cứ ở bên cạnh anh là được! Chuyến du lịch của chúng ta coi như là một sự bắt đầu đi!’

Cô trầm tư một lúc, mới gật đầu!

Dù sao thì cũng rời khỏi “Hoàng Phủ” rồi, vậy chẳng bằng đi du lịch, coi như là giải khuây đi.

‘Cám ơn em, công chúa nhỏ của anh!’ Kiêu Trị mừng như điên, bắt giắc ôm cô thật chặt, ôm người đẹp trong tay quả nhiên là một chuyện vui.

‘Nào, chúng ta cùng bàn bạc kế hoạch du lịch đi!’

‘Được đó!’ Liên Kiêu vui vẻ trở lại.

Khi Hoàng Phủ Ngạn Tước bước vào nhà hàng, vừa nhìn đã thấy bóng dáng yêu kiều của Liên Kiêu, trên mặt là nụ cười rạng rỡ như đóa hồng, sau cùng, ánh mắt hần rơi xuống bàn tay đang sít sao đặt ở vòng eo nhỏ nhắn của cô.

Đáng chết thật!

Một tia lửa giận từ mắt hần phóng ra, vừa định tiến đến thì bên tai đã nghe một giọng cung kính nói: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, Lăng tiên sinh đợi ngài rất lâu rồi, xin mời bên này!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cố dằn nổi bực tức trong lòng xuống, xoay người tiến về phía phòng VIP.

‘Thiếu Đường, làm trò gì vậy?’ Vừa ngồi xuống, ánh mắt đầy lửa giận như vô tình như cố ý phóng đến bên đôi nam nữ đang ngồi cách đó không xa.

Đáng ghét thật, tên kia là ai nhỉ? Sao lại dám thân mật với Liên Kiêu như thế?

‘Này, bạn thân mến của mình, mình đến đây thì là khách của bạn, ngay cả nhìn mình một lần cũng không thêm nhìn sao?’ Lăng Thiếu Đường rất nhân nhả ngồi nhấm nháp rượu vang, bộ Tây trang được may đo thủ công khiến cho thân hình cao lớn của hần càng thêm tuấn đạt, càng làm cho vẻ cuồng dã trên mặt hần hiển lộ ra ngoài.

Hoàng Phủ Ngạn Tước xoay đầu nhìn về phía Lăng Thiếu Đường, nhìn hần một lúc môi mới khê câu lên: ‘Chúng ta vừa mới gặp nhau trong buổi tụ hội, bạn ngàn vạn lần đừng nói ỉn là bạn nhớ mình nha!’

‘Ai, bạn hiền, thật là biết làm người ta đau lòng nha, chẳng qua là đi qua chỗ này, muốn cậu từ trăm công ngàn việc rút ra chút thời gian quý báu mời mình ly rượu thôi mà! Lăng Thiếu Đường cười sáng lạn, hần dựa hần người vào ghế lười nhác nhìn người bạn chí cốt.

‘Cậu uống trước đi, mình có việc cần làm!’

Khi Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thấy cách đó không xa một người đàn ông đang vò vò mái tóc dài của Liên Kiêu, cuối cùng không nén nổi cơn giận đứng dậy, nắm tay nắm thật chặt.

Nha đầu đáng chết này, lại dám ở đây cùng một người đàn ông khác hẹn hò? Có trời mới biết hần chạy xe khắp thành phố này không biết bao nhiêu lần để tìm cô rồi.

‘Chắc chắc ... bình tĩnh đừng tức giận, cậu đường đường là tổng tài của Hoàng Phủ tài phiệt, nếu thật sự đi qua đó động tay động chân với tiểu tử đó thì không phải là tạo điều kiện tốt cho đám truyền thông làm việc sao?’ Lăng Thiếu Đường cố nén tiếng cười, hần cũng đứng dậy, ấn vai bạn tốt ngồi trở lại trên ghế.

‘Cậu biết sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hỏi, giọng cảnh giác.

‘Muốn biết cũng đâu có gì khó, vừa vào cửa đã nghe nha đầu đó nhắc đến “Truy Ảnh”, rất rõ ràng, cô ấy chính là tiểu oan gia của cậu rồi!’ Lăng Thiếu Đường rót cuộc cũng cười thành tiếng.

‘Câm miệng! Không được cười mình!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thật hận không thể nhét cả chai rượu vang vào miệng hần.

Lăng Thiếu Đường cố nén cười, khoanh tay trước ngực: ‘Này, nể tình chúng ta là bạn thân từ nhỏ đến lớn, nhắc nhở cậu một câu, cái bộ dạng “bắt gian tại trận” này rất bất lợi với cậu đó!’

‘Ai nói mình lo cho cô ấy chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thấp giọng rống.

‘Mình có nói cậu lo cho cô ấy sao?’ Lăng Thiệu Đường hỏi ngược lại một câu, trong mắt tràn đầy ý cười.

‘Cậu nhân rồi lắm hay sao? Hôm nay nổi điên gì vậy, chẳng lẽ không có việc gì làm sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước rất rõ ràng là đang bực dọc, đứng lên đi tới đi lui trong phòng.

‘Ai, thật là lòng tốt không được hồi báo nha, mình còn đang định nói cho cậu biết mấy chuyện lúc nãy mình vừa nghe được ...’ Lăng Thiệu Đường không nhanh không chậm thốt, tay nhắc lên ly rượu, từ từ thưởng thức.

‘Vừa nãy cậu nghe được cái gì?’ Giọng Hoàng Phủ Ngạn Tước bắt đầu trở nên khấn trương.

Lăng Thiệu Đường đặt ly rượu xuống, nhàn nhã nói: ‘Lúc nãy bị cậu rống một câu, bây giờ quên hết rồi!’

Chương 22: Bị Lăng Thiệu Đường chơi xỏ (2)

Cà vạt ngay lập tức bị Hoàng Phủ Ngạn Tước nắm lấy, ‘Đáng ghét, cậu nói hay không đây?’

‘Ai, có lộn hay không đó, vì một cô gái mà cậu ra tay giết người diệt khẩu sao!’ Lăng Thiệu Đường khoa trương nói.

‘Nói mau!’

‘Ngồi xuống đi, mình ngẩng đầu nhìn cậu nói chuyện mệt lắm đó!’ Lăng Thiệu Đường không chút hoảng sợ nói, rất thông dong nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước buông cà vạt của hắn ra, ngồi xuống.

Lăng Thiệu Đường đưa tay chỉnh lại cà vạt, hắng giọng nói một câu không đầu không đuôi : ‘Sự bình tĩnh của cậu bị cô gái đó làm ất sạch rồi!’

‘Cậu ...’

‘OK, nói trọng điểm!’

Lăng Thiệu Đường thấy hắn lại muốn đứng dậy, vội vàng đưa tay cản lại, cái tên này, vừa đáng sợ, đáng ghét lại đáng thương, rõ ràng là yêu người ta rồi lại chết cũng không thừa nhận.

Nhưng mà không thể không thừa nhận một điều, người bạn này của hắn có hai mặt, hai loại cá tính, bình thường thì lãnh đạm bình tĩnh, nhưng dã tính trong xương cốt hắn lại làm cho người ta khiếp sợ, như Hoàng Phủ Ngạn Tước, hai mươi tám năm nay hắn thể hiện ra ngoài đều là nhã nhặn lịch thiệp, không ngờ vì một cô gái mà lộ ra một bản tính hoàn toàn khác.

‘Ngạn Tước à ...’ Lăng Thiệu Đường chủ động rót cho hắn một ly rượu, ‘Bán tin tức cho cậu ít nhiều chắc cũng được báo đáp chứ?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì, chỉ lẳng lặng chờ nghe câu sau của hắn.

Lăng Thiệu Đường cười cười, ‘Ai, rượu vang năm 82, mùi vị quả không tệ!’

‘Mình lập tức thu xếp gửi một thùng bằng đường hàng không đến Thanh Vận Viên’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không hề suy nghĩ nói.

‘Àn!’ Lăng Thiệu Đường gật đầu, cực kỳ nghiêm túc nhìn hắn, ‘Đúng rồi, mình đột nhiên nhớ tới con ngựa đua nổi tiếng Steff vừa sinh ra một chú ngựa con có dòng máu quý tộc, toàn thân đều là một màu đỏ như máu ...’

‘Mình mua tặng cho cậu!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước mây trôi nước chảy nói.

‘Thật không hổ là bạn hiền nha!’

Lăng Thiệu Đường cười càn đặc ý, lại bồi thêm một câu: ‘Đúng rồi, chi phí mấy hôm nay của mình ở đây ...’

‘Này, Lăng Thiệu Đường, cậu ngàn vạn lần đừng ỉn biết, chi phí mấy hôm nay của cậu là do mình đền trả nha, như vậy có phải là quá nhỏ mọn rồi không?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn hẩn khó hiểu, cái cảm giác như bị người thân “tổng tiền” này thật là khó chịu.

‘Có thể tiết kiệm thì cứ tiết kiệm mà, kiếm tiền rất vất vả đó! Nói gì thì nói, cậu cũng là đầu rỗng trong giới tài chính, không tiêu tiền của cậu thì tiêu tiền của ai?’ Lăng Thiệu Đường dương dương đắc ý, một vẻ “tiểu nhân được lợi” cười càng gian ác.

Hoàng Phủ Ngạn Tước sắp bị hẩn chọc tức chết, ‘Đời này mình xui xẻo nhất là kết giao với ba cái tên bạn xấu xa này, có người nào làm tổng tài như cậu không? Ngay cả thủ đoạn bắt chẹt này cũng đem ra dùng với bạn thân của mình? Đồ nhỏ mọn, keo kiệt, thiếu đạo đức!’

Lăng Thiệu Đường quả thực cười đến gập lưng, ‘Cậu tiếp tục mắng đi, mình trước giờ chưa được nghe Hoàng Phủ Ngạn Tước mắng người nha!’

‘Cậu ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy hẩn vẫn điềm nhiên như không, cũng biết mình đã rơi vào tròng, càng tức tối: ‘Cậu có tin mình một quyền đánh vỡ mặt cậu luôn không?’

‘Được rồi! Sợ cậu rồi!’ Lăng Thiệu Đường cố nhịn cười, ‘Cho cậu biết nhé ...’ Lăng Thiệu Đường lại hộp một hộp rượu, thấy vẻ khấn trương của hẩn bất ngờ ném qua một câu: ‘Ngạn Tước, cậu nên kết hôn rồi!’

‘Hả?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không ngờ hẩn lại nói một câu như vậy, nhất thời ngẩn người.

‘Nha, lần này mình không phải nói đùa, xem ra nha đầu đó rất được người ta thích, xem cái tên tiểu tử kia có ...’ Lăng Thiệu Đường chỉ tay về phía Kiều Trị gần đó.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ánh mắt vừa nhìn tới vẻ mặt liền trở nên u ám.

‘Cũng là mình vô tình nghe được thôi, cái tên tiểu tử đó rủ nha đầu đó đi du lịch!’ Hẩn chậm chậm hé lộ tin tức.

‘Cái gì? Đi du lịch? Đi đâu du lịch? Liên Kiều đồng ý rồi sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe xong vừa tức giận vừa khấn trương, trong giọng nói cũng không giấu được sự bức dọc.

‘Cô ấy tên là Liên Kiều?’ Lăng Thiệu Đường ngạc nhiên kêu lên một tiếng, ‘Trên đời lại có người mang cái tên đó sao? Không phải là người của hoàng thất Mã Lai sao?’

‘Cô ấy tự đặt ỉn cái tên đó!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước giải thích.

‘À, thì ra là vậy!’

Lăng Thiệu Đường cố tình kéo dài giọng nói: ‘Ai, hai người đó muốn đi đâu du lịch thì mình không biết, chắc là vẫn còn đang bàn bạc đây, nhưng mà Ngạn Tước, mình nếu như là Liên Kiều cũng sẽ rất thích ở bên cạnh cái tên tiểu tử đó thôi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe xong, chau mày hỏi: ‘Là ý gì? Ở bên mình buồn vậy sao?’

‘Đâu chỉ là buồn, mà còn là không hiểu phong tình ...’

Lăng Thiệu Đường lắc lắc đầu, ‘Cậu nghĩ kỹ đi, nếu thích người ta thì kết hôn với người ta, nếu không thích người ta thì để người ta tự do đi!’

‘Chuyện này với kết hôn có liên quan gì với nhau?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước càng nghe càng không hiểu.

‘Vậy cậu dựa vào cái gì mà ngăn cản hành động và tự do của người ta? Lăng Thiệu Đường một câu đi thẳng vào vấn đề.

‘Mình ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nghẹn lời, suy nghĩ một lúc mới nói: ‘Cô ấy đang ở chỗ mình, đương nhiên là mình phải chịu trách nhiệm về sự an toàn của cô ấy rồi, vừa nhìn đã biết tên tiểu tử kia là đồ háo sắc, Liên Kiều ở cùng với hẩn nhất định sẽ bị thiệt thòi!’

‘Haizz ...’

Lăng Thiếu Đường cố ý thở dài một tiếng, ‘Cô ấy lớn như vậy rồi, có chân có tay, chẳng lẽ cậu cứ muốn nhốt người ta ở bên cạnh mình, nói trắng ra người ta cũng chỉ là khách mà thôi, cậu đâu có quyền gì mà cấm cản người ta yêu đương chứ!’

‘Cái gì? Yêu đương?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vụt đứng lên, trong giọng nói rõ ràng là không tin nhưng sự tức giận càng lúc càng dâng lên trong lòng.

‘Cậu ăn nhầm thuốc súng hả? Nóng nảy như vậy làm gì! Mình chỉ là ví dụ vậy thôi, cậu không cần người ta, không muốn kết hôn với người ta, chẳng lẽ còn không cho phép cô ấy với người đàn ông khác nói chuyện yêu đương sao?’

Toàn bộ phản ứng khác thường của Hoàng Phủ Ngạn Tước bị Lăng Thiếu Đường thu hết vào trong mắt, trong lòng hắn đã hai năm rồi, cái tên si tình ngốc nghếch này ... Nhưng hắn không tin cái tên này có thể thanh cao suốt đời được.

‘Không được, mình không cho phép!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lại rống lên.

‘Vậy thì kết hôn đi, ngày ngày có thể ở bên cô ấy, tốt biết mấy!’ Lăng Thiếu Đường cười ha hả, ném cho hắn một câu.

Hoàng Phủ Ngạn Tước sững người. Kết hôn? Kết hôn ...???

Một lúc sau, khi hắn vừa định cất lời thì đã thấy hai người đối diện đứng dậy, vừa nói vừa cười bước ra ngoài ...

‘Đáng chết!’ Hắn rửa thầm một câu, không nói tiếng nào đuổi theo.

‘Trời ạ ...’ Lăng Thiếu Đường thấy vậy, chống tay lên trán gập bụng cười, hành vi của tên này so với mình lúc đó quả thật có hơn chứ không kém.

Chương 23: Yêu “em gái” anh

‘Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước có lộn không đó? Cậu sẽ không bỏ mình lại một mình ở đây chứ?’ Lăng Thiếu Đường đứng dậy, cố tình ai oán gọi với một câu, tay còn rất khoa trương vẫy vẫy về phía hắn.

‘Cậu tự lo liệu đi!’ Tiếng Hoàng Phủ Ngạn Tước vắng lại, thân hình cao lớn đã biến mất nơi cửa ra vào.

Lăng Thiếu Đường ngồi xuống, chậm chậm rót rượu, trên gương mặt cương nghị vẫn tràn đầy ý cười, đưa tay ra đầu ...

‘Lăng tiên sinh, xin hỏi ngài cần gì?’ Phục vụ viên dùng giọng chuyên nghiệp bước lên hỏi.

‘Ồ, chi phí của ta hôm nay ở đây cứ tính vào phần của Hoàng Phủ tiên sinh!’ Lăng Thiếu Đường một bộ dáng “không biết ngược”, vừa cười vừa ra lệnh.

‘Dạ, Lăng tiên sinh!’

Ánh mặt trời mùa hạ chiếu thẳng xuống càng làm bầu không khí nóng bức.

Liên Kiều tay bẻ một đĩa kem lớn vừa đi vừa nói vừa cười với Kiều Trị, đang lúc hai người định băng qua đường ...

Một bàn tay mạnh mẽ nắm chặt tay cô, tiếp theo sau đó đĩa kem rơi xuống đất, còn chưa phản ứng kịp thì cơ thể đã bị một bóng người cao lớn kéo đi về hướng ngược lại.

‘Này, kem của em ... Anh ...’

‘Im miệng cho anh!’ Tiếng quát của Hoàng Phủ Ngạn Tước cắt đứt tiếng kêu kinh hãi của cô.

Liên Kiều lúc này mới nhìn rõ người đàn ông trước mặt, cô bị hù đến hồn vía suýt bay lên mây.

‘Buông em ra ... buông em ra ...’

Lúc này cô mới phản ứng lại, cơ thể nhỏ nhắn không ngừng bước lùi về phía sau, nhưng không cách nào trốn khỏi cỗ cường lực đang áp xuống kia.

Sau lưng cô là Kiều Trị vẻ mặt kinh hãi.

‘Tiên sinh, vị tiên sinh này, xin dừng bước ...’ Thân hình tuấn lãng của Kiều Trị đột ngột xông lên chặn trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước, hai tay dang ra như muốn ngăn cản đường đi của hắn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước dừng bước, đứng yên tại chỗ đánh giá người đàn ông trước mặt, ánh mắt như chim ưng phóng ra một tia nhìn sắc bén như một thanh kiếm vừa tuốt khỏi vỏ ...

Kiều Trị không kìm được một cơn lạnh run, chỉ liếc sơ qua hắn cũng không khó nhận ra sức mạnh, quyền uy và sự bức bách toát ra từ người đối diện, tuy rằng hắn không nói gì, không làm gì nhưng chỉ cần đứng đó cũng đã như hạc giữa bầy gà.

Người đàn ông này là ai? Sao lại quen mặt thế chứ?

Như đồng thời, Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng ngằm quan sát vẻ ngoài của người đàn ông đối diện ... Là tên này dám dụ dỗ Liên Kiều sao?

Còn có ... Lăng Thiệu Đường nói hắn không hiểu tình yêu bằng cái tên đang đứng trước mặt này.

Vừa nhìn đã biết là một tên trẻ trâu vừa mới ra đường đời lại dám so với hắn? Quả là nực cười.

‘Tránh ra!’ Một câu chột thốt, ưu nhã nhưng lại mang theo một tia lãnh ý.

Kiều Trị cảm thấy như vừa bị ngâm trong nước lạnh, mấp máy miệng một lúc mới nói được: ‘Vị tiên sinh này, xin anh thả Liên Kiều ra!’

Vừa nghĩ đến mình đường đường là một người đàn ông lại bị khí thế của người đàn ông kia hù dọa đến luống cuống, hắn không khỏi cảm thấy ngượng ngùng.

Liên Kiều thấy có người chống lưng, gan cũng lớn hơn, cô hất tay hắn ra khỏi người mình, giãy dụa nói, ‘Này, anh buông em ra, bằng không em sẽ để Kiều Trị dạy dỗ anh một trận!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước căn bản chẳng coi lời hù dọa của cô là gì, cả nhìn Kiều Trị cũng không thèm nhìn một cái, thẳng thừng ra lệnh cho Liên Kiều: ‘Em ở bên ngoài yên đủ rồi, theo anh về nhà!’

Nói xong liền kéo tay Liên Kiều bước qua Kiều Trị đi thẳng.

‘Học trưởng ... cứu em ... học trưởng ...’ Tiếng kêu của cô gây sự chú ý cho người đi đường.

Đi theo Hoàng Phủ Ngạn Tước và Liên Kiều đến bãi đỗ xe dành cho khách quý, Kiều Trị lúc này không nhận được nữa, hắn vượt lên cản lại Hoàng Phủ Ngạn Tước lần nữa ...

‘Tiên sinh, anh không thấy Liên Kiều căn bản là không muốn đi với anh sao?’

‘Tiểu tử, nhân lúc ta còn chưa nổi giận ... tránh ra!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước trước giờ chưa bao giờ tức tối như vậy, cả giọng nói cũng vụt cao.

‘Em biết anh nhất định là anh trai của Liên Kiều!’ Kiều Trị ưỡn ngực, tỏ vẻ không sợ hãi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngừng bước chân, không nói gì chỉ ghim ánh mắt sắc như dao về phía Kiều Trị, giống như muốn chém hắn ra thành từng mảnh vụn.

Kiều Trị bị ánh mắt của hắn nhìn đến phát run, chắc là không sai chứ? Vừa nãy Liên Kiều không phải nói là cô chạy đến đây bởi vì anh trai mình sao, chắc là người đàn ông trước mặt này rồi.

‘Cái đó ... em chắc không có nói sai chứ, anh chính là anh trai của Liên Kiều phải không? Hắn muốn xác nhận lại lần nữa.

‘Người nói cái gì?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy lại bất ngờ nở nụ cười nhưng ánh mắt sâu thẳm khiến không ta không thể đoán được tâm tư của hắn, hắn cúi người nhìn về hướng Kiều Trị, thần thái lãnh ngạo lại mang đầy vẻ uy hiếp.

Liên Kiều ở sau lưng thấy vậy, trong lòng không khỏi lo sợ, dấu hiệu lúc giận dữ của người đàn ông này cô đã thấy qua, bây giờ dấu hiệu đó càng lúc càng rõ rệt ...

‘Ân, nếu như anh là anh trai của Liên Kiều, vậy em có chuyện muốn nói với anh ...’ Kiều Trị không hề cảm giác được nguy cơ, nụ cười trên môi vẫn rạng rỡ, xem ra quả thật lá gan cũng không nhỏ.

‘Ồ? Có chuyện gì, nói!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vẻ mặt dịu xuống, nhưng đôi mắt đen láy càng thêm thâm trầm.

Kiều Trị cười sáng rỡ, ánh mắt thâm tình nhìn về phía Liên Kiều sau đó quay mặt lại nhìn thẳng Hoàng Phủ Ngạn Tước ...

‘Thực ra em có ý với em gái anh từ rất lâu rồi, mà vừa lúc này cô ấy đã chấp nhận lời tỏ tình của em, anh là trưởng bối của cô ấy đương nhiên anh cũng là trưởng bối của em, nếu như anh không phản đối, em muốn cùng Liên Kiều phát triển, hơn nữa, xin phép anh cho em và cô ấy cùng đi du lịch trong kỳ nghỉ này!’

‘Thì ra là vậy!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thong dong nói lỏng cà vạt, nhưng vẻ cuồng nộ đã xuất hiện trên đôi mày như lưỡi kiếm.

‘Đúng vậy, xin anh tin em, em đối với em gái anh là thật lòng, em tuyệt đối không phải là muốn vui chơi qua đường, xin anh yên tâm giao em gái cho em!’ Kiều Trị hết sức thành khẩn thể hiện thành ý mình với “anh trai” của Liên Kiều.

‘Tôi hiểu rồi! Nhưng mà, đối với chuyện tình cảm “cô em gái” này trước giờ tôi luôn tôn trọng ý nguyện cá nhân của cô ấy, nhưng mà, nếu muốn đi du lịch thì đương nhiên là phải chuẩn bị chu toàn mới được, em nên theo anh về trước đi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước dù giận dữ vẫn hết sức tao nhã nói.

‘Thật sao? Anh đồng ý rồi? Thật tốt quá, Liên Kiều ...’

Mắt Kiều Trị sáng ngời, ‘Anh trai em đã đồng ý cho chúng ta ở bên nhau mà cũng tán đồng chúng ta cùng đi du lịch rồi, cho nên em phải chuẩn bị cho tốt nha, anh đợi điện thoại của em!’

Chương 24: Uy hiếp chia tay (1)

Liên Kiều hơi sững sờ, không biết nên gật hay lắc đầu, nhưng mà ... lúc này Hoàng Phủ Ngạn Tước hình như là cười, vậy là ... đồng ý rồi?

Lòng, tự dừng lại có chút thất lạc ...

Lạnh lùng nhìn theo bóng của Kiều Trị, ánh mắt đe dọa của Hoàng Phủ Ngạn Tước ném sang phía Liên Kiều.

‘Lên xe!’ Giọng nói vẫn trầm thấp nhưng mang đầy vẻ uy hiếp.

Liên Kiều gần như bị hấn vừa lôi vừa kéo vào phòng.

Cửa phòng theo đó bị sập mạnh một cái, tạo nên một tiếng động thật lớn khiến cả căn biệt thự gần như rung chuyển.

‘Lá gan của em thật là càng lúc càng lớn rồi!’ Giọng nói vẫn ưu nhã như xưa nhưng không giấu được sự giận dữ sắp bùng phát.

‘Em thế nào? Anh nói em thế nào?’ Cô búng người đứng thẳng dậy, nghênh mặt nhìn hấn không hề có chút sợ sệt.

‘Em còn dám hỏi anh thế nào à? Ai cho phép em tự tiện chạy ra khỏi biệt thự chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước rống lên bên tai cô.

‘Con người anh thật lạ nha, em có chân có tay, em muốn đi cho khuây khỏa thì làm sao? Chẳng lẽ cứ ở đây chờ anh giết chết em hay sao?’ Cô đưa tay day day hai tai, không khỏi mắng thầm cái tên này giọng sao mà lớn quá.

‘Đi cho khuây khỏa?’ Biểu tình trên mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước càng lúc càng thâm trầm, ‘Anh thấy em muốn đi ra ngoài hẹn hò thì đúng hơn! Cái tên tiểu tử kia là ai? Nói!’ Hấn gần như muốn bức cung cô.

Liên Kiều nghênh mặt, dùng thái độ cực kỳ tự hào lẩn kiêu ngạo nói: ‘Hừm, Kiều Trị là bạn trai của em!’

‘Phanh ...’ Tay Hoàng Phủ Ngạn Tước quơ một phát trên bàn, bình hoa cổ đặt trên bàn để trang trí lung la lung lay cuối cùng phát ra một tiếng, vỡ vụn.

Kèm theo đó là tiếng thét chói tai của Liên Kiều.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy bộ dạng sợ hãi của cô, lửa giận không biết từ đâu bùng phát, đáng chết thật, chướng này của hắn lại không phải đánh trên người cô, cô ở đó gào thét làm gì!

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, em không muốn ở lại “Hoàng Phủ” nữa, em muốn đi!’ Cô rống lên với hắn.

‘Rời đi? Em nghĩ cũng đừng nghĩ!’ Bàn tay Hoàng Phủ Ngạn Tước hung hãn bấu chặt hai vai cô, lửa giận bùng bùng.

‘Em lại không phải là người nhà anh, anh dựa vào cái gì mà muốn quản em? Em muốn đi!’ Liên Kiều giẫm giẫm chân, trong đôi mắt màu tím vừa lo lắng vừa sốt ruột.

‘Rời đây để đi du lịch với tên tiểu tử gốc kia?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chột cười nhưng trong mắt không hề có ý cười, ngược lại càng lạnh lùng hơn.

‘Học trưởng Kiều Trị không phải là tên gốc, hắn là người giỏi nhất, cũng là bạn trai em!’ Liên Kiều tức giận trừng mắt nhìn hắn, thét lớn.

‘Em nghe cho kỹ đây’ Hoàng Phủ Ngạn Tước bực dọc ngắt lời cô, giọng lạnh lùng mang theo một tia mệnh lệnh không cho người khác cự tuyệt, ‘Anh mặc kệ hắn là giỏi giang hay là ngu ngốc, tóm lại, phải chấm dứt mối quan hệ của hai người, còn nữa ... em đừng có mơ mộng hão huyền đi du lịch với tên tiểu tử kia!’

‘Anh ... Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh nói lời không giữ lời! Học trưởng Kiều Trị không giống như anh, không bá đạo như anh, không quan tâm đến cảm xúc của em như anh!’ Liên Kiều vừa sợ vừa tức, rõ ràng lúc ở bãi đỗ xe hắn đã đồng ý Kiều Trị còn gì.

‘Anh nói lời không giữ lời?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chột cười một tiếng, hắn cúi thấp đầu nói bên tai cô, ‘Em không nhắc anh cũng quên, là em nói với tên gốc ấy anh là anh trai em phải không?’

Giọng nói cùng cử chỉ vô cùng mập mờ! Hơi thở nam tính quen thuộc lần nữa theo từng hơi thở của cô xâm nhập vào từng tế bào trên người, cô có chút không tự nhiên nghiêng đầu sang một bên tránh hắn, âm ừ nói: ‘Hừm, em bây giờ hối hận chết được, sớm biết anh có thể lấy uy quyền của anh trai mà bức hiếp em, em mới không thèm nói vậy!’

‘Quyền làm anh?’

Nụ cười trên môi Hoàng Phủ Ngạn Tước càng tà ác, hai mắt cũng bắn ra tia nhìn lạnh lẽo: ‘Em cho rằng anh và em giống hai anh em lắm sao?’

Liên Kiều nhìn gương mặt không rõ vui buồn của hắn, nhất thời sợ đến không dám nhúc nhích, cũng không dám lên tiếng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không nói gì thêm, ngón tay thon dài nhấc lên, khẽ đập xuống đôi cánh môi đầy đặn, hồng nhuận của cô, để yên ở đó như muốn hưởng thụ sự mềm mại từ nó, hắn chậm chậm cúi đầu, bờ môi hoàn mỹ không chút tỳ vết áp xuống môi cô, từ từ cắn mút ...

Toàn thân Liên Kiều phát run, tim cũng đập cực nhanh, cô luống cuống tay chân không biết phải làm gì cứ để mặc người đàn ông một lần lại một lần chiếm cứ đôi môi mình, giống như ... nó vốn là của hắn vậy ...

Rất lâu rất lâu, đến lúc cô gần như không thở nổi suýt chết chìm trong nụ hôn đó Hoàng Phủ Ngạn Tước mới luyến tiếc rời môi cô, thấy gương mặt đỏ hồng của cô, trên môi nở nụ cười như trêu người ...

‘Anh trai có thể làm vậy với em gái sao? Anh thì được, anh làm sao có thể là anh trai em, hử?’

Liên Kiều ngờ nghệch nhìn hắn, linh hồn như vẫn còn trôi nổi trong nụ hôn vừa nãy, đang lúc cô định mở miệng hỏi gì đó, Hoàng Phủ Ngạn Tước lại cúi xuống lần nữa. Lần này, mục tiêu đã thay đổi ...

Nụ hôn vừa dịu dàng vừa mãnh liệt như mang theo sự trừng phạt rơi xuống chiếc cổ trắng ngần, sau đó trượt xuống xương quai xanh tinh tế, ngón tay thon dài thành thực khẽ gảy một cái, một chiếc nút áo đã bị cởi ra ...

Nụ hôn một đường trượt xuống, rơi trên xương ức mảnh mai, dừng ở đó một chút, sau đó ánh mắt chợt bừng sáng, đầu lưỡi linh hoạt đã trượt xuống vùng núi đồi đầy đặn...

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước ...’ Toàn thân Liên Kiều run rẩy, cố gắng giãy giụa nhưng đã bị đôi tay rắn chắc giữ chặt.

‘Chuyện này ... đều không phải là chuyện anh trai có thể làm với em gái ...’

Hơi thở của Hoàng Phủ Ngạn Tước đã có chút thô ráp, một tay tham lam chiếm cứ nơi đầy đặn của cô, cảnh xuân đẹp dễ trước mắt khiến hần không kìm lòng được, cúi xuống lần nữa, miệng hé ra chiếm lấy nửa bên đầy đặn kia, đầu lưỡi linh hoạt trên chốc nụ hoa mẩn cảm của cô.

‘A...’ Liên Kiều không kìm được một tiếng kêu thất thanh, một cảm giác tê dại xuyên thẳng từ chân lên đến đầu, toàn thân run càng lợi hại.

Cảm giác xa lạ mà bản thân không thể khống chế được khiến cô sợ hãi, trong đôi mắt màu tím chợt lấp lánh một giọt lệ.

‘Biết không, anh có thể làm nhiều hơn thế nữa với em ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước quyến luyến không thôi ngẩng đầu lên nhìn cô, trong đôi mắt đen toát lên tia nhìn chiếm hữu như dã thú vừa bắt được con mồi.

Thấy cô tay chân luống cuống nước mắt doanh tròng, tim chợt thất lại, đứng thẳng dậy, ôm chặt lấy cô ...

‘Sao rồi? Sợ rồi sao? Ngoan ngoan nghe lời, nói rõ với Kiều Trị đi, rằng em không thể làm bạn gái của hần, không thể đi dụ lịch với hần. Nghe rõ chưa?’ Giọng nói tràn đầy sự uy hiếp nhưng tay lại rất dịu dàng giúp cô sửa sang lại trang phục cho chỉnh tề. Có trời chứng giám, nếu cứ tiếp tục như thế hần không biết mình sẽ làm ra hành vi cảm thú gì với cô nữa.

Nhưng mà ... mùi vị của nha đầu này càng lúc càng ngọt ngào khiến hần càng nếm càng say mê không dứt ra được.

Chương 25: Uy hiếp chia tay (2)

Liên Kiều cắn cắn đôi môi anh đào, nhìn có vẻ vẫn còn hoảng sợ, không dám lên tiếng.

‘Ồ, anh suýt nữa thì quên, anh sẽ không để hai người gặp mặt đâu, cho nên “tâm ý” của em anh sẽ tự mình thay em đi biểu đạt với hần!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười, rất dịu dàng vuốt ve mái tóc có phần rối loạn của cô.

Bất chợt một tràng tiếng gõ cửa vang lên, phá vỡ sự im lặng bên trong khiến hần bật dục chau mày.

‘Ngạn Tước, mở cửa’ Ngoài cửa một tràng tiếng bước chân cùng tiếng động cho thấy người đến cũng không ít.

Tâm tình phiền não càng hiện rõ trên gương mặt anh tuấn, hần tiến lên vài bước mở cửa phòng ...

Ánh mắt của đám người vừa đến dồn vào lọ hoa vỡ vụn trên sàn ...

‘Ngạn Tước, con đang làm gì vậy? Liên Kiều ...’ Triển Sơ Dung nhìn thấy mảnh vỡ, hoảng hốt hỏi, mắt đảo dác tìm.

‘Đứa con này, con học ở đâu ra trò đánh phụ nữ nữa hả? Đỉnh đỉnh đại danh Hoàng Phủ tài phiệt bị hủy trong tay con rồi!’ Hoàng Phủ Ngự Phong thấy vậy tức giận nói.

‘Cha, con không có ...’

‘Anh hai, anh ... thật có chút bạo lực nha, chị dâu tương lai của em không sao chứ?’ Người con thứ tư Hoàng Phủ Ngạn Đình vừa khoa trương hỏi vừa lưỡi nhấc tựa người vào khung cửa.

Hoàng Phủ Ngưng lại không nói câu nào, chỉ đứng bên xem kịch vui.

Nhưng cô em Hoàng Phủ Anh lại chạy lên trước, nhẹ níu cánh tay Hoàng Phủ Ngạn Tước, một tay đưa lên trán hần, xoa nhẹ: ‘Anh trai, đừng tức giận!’

Triển Sơ Dung ôm Liên Kiều đang khóc thút thít ra khỏi phòng, vẻ mặt không vui nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước: ‘Con không phải là dọa con bé sợ chứ? Chẳng lẽ con không biết nó rất nhát gan sao? Con trai à, ngày mốt mẹ với cha con sẽ bay qua Mã Lai rồi, con có thể đừng để cho cha mẹ lo lắng nữa được không?’

‘Ngày mốt đi Mã Lai?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước giật mình, thời gian đã định từ lúc nào vậy?

Lại nhìn sang Liên Kiều bên cạnh đang khóc thút thít, trong lòng càng không vui.

‘Sớm một chút quyết định hôn sự của hai đứa thì cha mẹ mới yên tâm!’ Hoàng Phủ Ngự Phong nói một câu quyết định.

Liên Kiều không nói gì, chỉ đưa tay lau nước mắt.

‘Được rồi Liên Kiều, đừng khóc nữa, cho ta biết, Ngạn Tước hẳn làm gì con, chúng ta ra mặt dùm con!’ Triển Sơ Dung sợ nhất là thấy người ta khóc, thấy cô khóc thành như vậy, trong lòng thương xót vô cùng

Liên Kiều khóc đến khàn giọng, cô chỉ vào Hoàng Phủ Ngạn Tước, nói: ‘Con ... con muốn ra ngoài chơi, hẳn không cho ... còn hù dọa con ...’

‘Ai, anh hai, đây là anh không đúng rồi, sao lại hạn chế tự do cá nhân của người ta chứ!’ Hoàng Phủ Ngạn Đình đổ thêm dầu vào lửa.

‘Câm miệng!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước tức giận quát.

‘Ta thấy đứa nên im miệng là con đó, không cho con lên tiếng!’ Hoàng Phủ Ngự Phong trừng mắt nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước một cái.

Hoàng Phủ Ngạn Tước quả thật sắp phát điên rồi. Đây là ... đây là thế đạo gì chứ?

Triển Sơ Dung cũng tán đồng lời chồng mình nói, bà cũng trừng mắt nhìn con trai, sau đó quay sang dỗ dành Liên Kiều: ‘Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa, vậy con cho ta biết con muốn đi đâu chơi? Đợi con và Ngạn Tước kết hôn xong hai đứa có thể cùng đi!’

Liên Kiều cũng trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt, không chút do dự đáp: ‘Con và Kiều Trị đã hẹn nhau rồi, sẽ cùng đi du lịch nhưng hẳn không cho!’

‘Kiều Trị?’ Ngoại trừ Hoàng Phủ Ngạn Tước tất cả mọi người đều giật mình.

Qua một lúc ...

‘Kiều Trị là ai?’ Triển Sơ Dung trong lòng chợt trào lên một sự bất an.

Liên Kiều ngược lại không dấu diếm, hùng dũng nói: ‘Kiều Trị là học trưởng của con, cũng là bạn trai của con!’

Một câu vừa thốt khiến mọi người giật mình.

‘Liên Kiều, chị ... chị vừa nói cái gì?’ Người con thứ tư Hoàng Phủ Ngạn Đình là người đầu tiên phản ứng lại, hẳn vội vàng bước lên, không còn vẻ thông dong như lúc nãy nữa, ‘Chị nói ... nói hẳn là bạn trai của chị?’

Nói xong cũng đưa ánh mắt đồng tình về phía anh trai mình, cũng bắt đầu hiểu nguyên nhân của những mảnh vỡ trên sàn.

Liên Kiều lại không hiểu biểu tình kỳ lạ trên mặt mọi người là do đâu, gật đầu nói: ‘Đúng đó, hẳn vừa mới trở thành bạn trai của chị, mà bọn chị đã bàn bạc xong rồi, sẽ đi du lịch, hẳn ...’ Cô đưa tay chỉ về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước, vẻ mặt bất mãn, ‘... rõ ràng là đã đồng ý với Kiều Trị là để cho chị đi, trở về đây rồi hẳn lại nuốt lời!’

‘Liên Kiều, chị ... chị thật sự có bạn trai sao? Nhưng mà ... chị không nên làm như vậy mà ...’

Hoàng Phủ Anh cẩn trọng bước lên, sự mâu thuẫn trong lòng càng tăng thêm.

‘Tại sao vậy?’ Liên Kiều rất không hiểu.

Hoàng Phủ Anh bị Liên Kiều hỏi, ngơ ngác nhìn cô, lại nhìn về phía anh trai, thấy vẻ mặt của hắn, cô càng đau lòng.

Triển Sơ Dung lúc này mới có phản ứng, bà lẳng lặng đánh giá phản ứng của con trai, thấy vẻ mặt như sắp bùng phát cơn giận của hắn, trên mặt lại hiện ra nét cười, bà bước lên, nắm chặt tay Liên Kiều ...

‘Liên Kiều, con ... con yêu Kiều Trị sao?’

Liên Kiều sững sờ một lúc mới đáp ứng: ‘Con ... con thích học trường Kiều Trị!’

Không có sai mà, cô chính là thích hắn, thích với yêu thì có gì khác nhau chứ?

Mọi người lại hít một hơi không khí lạnh, trên trán Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng bắt đầu nổi gân xanh.

Hoàng Phủ Ngự Phong không ngờ tới tình huống thế này, nhất thời cũng chấn động.

Triển Sơ Dung hoàn toàn thu hết phản ứng của con trai vào mắt, mắt bà chợt sáng lên ... chẳng lẽ ...

Nghĩ đến đây, bà đột nhiên có một quyết định táo bạo!

‘Liên Kiều à, thì ra là con có người mình thích rồi, vậy thì tốt rồi, bác gái chúc mừng con!’

‘Mẹ ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước kinh ngạc, trợn mắt nhìn mẹ mình.

Mà những người khác cũng ngơ ngẩn mắt lớn mắt bé nhìn Triển Sơ Dung.

Liên Kiều nghe câu này trong lòng chợt cao hứng trở lại, ‘Bác gái, nói như vậy con đi du lịch chắc không có vấn đề gì chứ?’

‘Đương nhiên là không có vấn đề rồi, đây là quyền tự do của con mà!’ Triển Sơ Dung cười rất hiền hòa.

‘Mẹ, mẹ đang làm gì vậy?’ Người con thứ ba Ngạn Đình rõ ràng là nhìn thấy anh trai mình đang căng thẳng, vội vàng lên tiếng khuyên ngăn.

‘Con im miệng, mẹ tự có chừng mực!’ Triển Sơ Dung trách hắn.

Liên Kiều thấy có người chống lưng, không khỏi dương dương tự đắc nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, ‘Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, ngay cả bác gái cũng đồng ý rồi, anh muốn quản cũng không quản được em đâu!’

30. Quyển 5 - Chương 26-30

Quyển 5: Kịch giả tình thật

Chương 26: Muốn bắt nên giả vờ thả

Ánh mắt của mọi người đều hướng về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước, thấy vẻ mặt u ám của hắn, ai ai cũng bị dọa nhảy dựng.

‘Chuyện này anh nhất định quản!’ Lời nói vừa dứt, bàn tay đã nắm chặt cô, ‘Vẫn còn muốn theo cái tên ngốc kia đi du lịch sao? Kiếp sau cũng không được!’

Nói xong lại lôi cô trở lại phòng.

‘Này, anh làm gì vậy? Buông em ra!’ Liên Kiều hoảng sợ thốt.

‘Mơ đi, em ngoan ngoãn ở lại trong phòng cho anh, có giỏi thì cứ bước ra khỏi phòng nửa bước xem!’ Nói xong ném cô vào phòng, sau đó “phẳng” một tiếng sập cửa thật mạnh.

‘Thả em ra ... thả em ra!’ Liên Kiều liều mạng đẩy cửa phòng.

‘Người đâu!’ Ngoài cửa Hoàng Phủ Ngạn Tước lạnh lùng kêu một tiếng.

Chỉ sau vài giây, mấy vệ sĩ đã được huấn luyện nghiêm ngặt xuất hiện trước mặt hắn.

‘Trông chừng cô ấy thật kỹ, không cho cô ấy rời khỏi phòng nửa bước!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước dứt khoát nói.

‘Dạ, Hoàng Phủ tiên sinh!’ Mấy người vệ sĩ đều bị vẻ mặt kỳ lạ của hắn dọa sợ, đồng loạt trả lời.

‘Ngạn Tước, con ...’ Hoàng Phủ Ngự Phong đang mở miệng định nói nhưng thấy vẻ mặt của con trai, chỉ đành thở dài một tiếng.

Tuy nói Hoàng Phủ Ngạn Tước rất ít khi phản bác lại ý kiến của hắn nhưng đứa con này luôn có sự kiên trì của chính mình, đối với sự kiên trì này, bất kỳ ai cũng không thể công kích được.

Đạo lý này ông hiểu, Triển Sơ Dung cũng hiểu, mà những em trai em gái của Hoàng Phủ Ngạn Tước đương nhiên cũng hiểu cho nên mọi người đều không nói tiếng nào, im lặng rời đi.

‘Sơ Dung à, vừa nãy em ...’

‘Ngự Phong!’ Triển Sơ Dung nhẹ nhàng ngắt lời chồng, nhìn thấy vẻ mặt u ám của con trai, vẻ mặt ngược lại rất thoải mái, ‘Thực ra thì em nghĩ thông suốt rồi, con cháu tự có phúc của con cháu, chúng ta cũng đừng quá can thiệp vào chuyện riêng của chúng nó thì tốt hơn!’

‘Mẹ, ý mẹ là sao?’ Người con thứ tư Ngạn Đình là thiếu kiên nhẫn nhất, nhịn không được liền hỏi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước bắt giác cũng ngừng lên nhìn mẹ mình.

Triển Sơ Dung cười cười, bình thần hớp một ngụm trà, ‘Ngạn Tước à ...’ Bà nhìn về phía con trai ...

‘Vừa nãy con cũng nghe rồi đó, Liên Kiều cũng đã có người mà nó thích, mẹ nghĩ nhà Hoàng Phủ chúng ta cũng đừng nên ép buộc hai đứa nữa!’

‘Mẹ à, ý mẹ ... là sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước giống như vừa nghe được chuyện lạ thế giới, kinh ngạc hỏi cùng một câu hỏi mà Hoàng Phủ Ngạn Đình vừa hỏi, chỉ là không phát giác ra được trong giọng nói của mình có thêm chút mất mát ...

Mà Hoàng Phủ Ngự Phong cũng không hiểu, ngạc nhiên nhìn vợ mình.

‘Ý mẹ rất đơn giản mà!’ Triển Sơ Dung càng lúc càng khẳng định suy đoán của mình, thông thả đặt tách trà trên tay xuống, nói: ‘Ngạn Tước, thực ra mẹ và cha con đều hiểu tâm tư của con, con không muốn kết hôn, không muốn bị ràng buộc, từ lúc đầu đúng là mẹ có ý muốn ép buộc con, còn cho rằng nhà đầu đó có cảm tình với con, nhưng hôm nay mẹ mới biết thì ra con bé đã có người mà nó thích, hai đứa con hoa rơi hữu ý nhưng nước chảy vô tình, thử hỏi ba với mẹ làm sao mà miễn cưỡng làm mỗi được? Cho nên ...’

Nói đến đây, bà cố ý ngừng lại một lúc, ‘... hôn ước giữa nhà Hoàng Phủ chúng ta và vương thất Mã Lai chắc là thôi đi!’

‘Thôi?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vụt đứng dậy, vẻ mặt như không thể tin được.

‘Đúng đó, cha cũng tán thành quyết định của mẹ con, những chuyện thế này là không thể cưỡng cầu, cha thấy hay là thôi đi!’ Hoàng Phủ Ngự Phong đã nghe ra ý tứ trong lời nói của vợ, lập tức phối hợp.

Hoàng Phủ Ngạn Đình khoát tay, ‘Haizzz, thế là không có kẻo mừng rồi ...’

‘Im miệng!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không biết trút giận vào đâu, liền hướng về Hoàng Phủ Ngạn Đình.

Hắn nhún nhún vai, ‘Sao người chịu mắng lúc nào cũng là em chứ? Thôi vậy, em đi trước đây!’ Nói xong hắn đứng dậy, vỗ vai anh mình mấy cái nói nửa thật nửa đùa, ‘Anh hai, đây cũng là chuyện tốt mà, anh lại được tự do rồi!’

Nói xong cười cười bước đi.

‘Ngạn Tước, vẻ mặt của con hình như có gì không đúng?’ Triển Sơ Dung biết còn có hỏi.

‘Có gì không đúng chứ!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đưa tay vò vò đầu, lơ đãng đáp lời.

‘Vậy tất cả cứ quyết định như thế đi, Ngạn Tước, con cứ nhốt Liên Kiều trong phòng thế là giam giữ người phi pháp đó, nếu lỡ vương thất Mã Lai bên đó biết được thì thật chẳng ra làm sao cả. Con mau thả con bé

ra đi!’ Triển Sơ Dung xua xua tay, đứng dậy nói với chồng, ‘Ngự Phong, một lát có một buổi tiệc trà phải tham gia, anh đi với em nhé!’

‘Được, đi thôi!’ Hoàng Phủ Ngự Phong cực kỳ phối hợp, sánh vai cùng vợ bước ra.

Hoàng Phủ Ngưng lúc này cũng vờn vai, ‘Haizz, hết chuyện rồi, em ra ngoài đây!’

Phòng khách lớn trong chớp mắt chỉ còn lại Hoàng Phủ Ngạn Tước và Hoàng Phủ Anh, cô đang định nói gì thì Hoàng Phủ Ngạn Tước đã đứng dậy, không nói tiếng nào bước về phía phòng sách.

‘Phanh ...’ Một tiếng đóng cửa phòng rất lớn cho thấy sự không vui của hắn.

Qua một lúc lâu, cửa phòng sách chợt vang lên tiếng gõ nhẹ nhẹ ...

‘Vào!’

Hoàng Phủ Anh nhẹ bước vào phòng sách, nhìn thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước đang tựa người vào sofa liền bước đến, đặt một ly cà phê thơm lừng trước mặt hắn.

‘Anh à, anh sao vậy?’ Cô ngoan ngoãn ngồi bên cạnh hắn, trong ánh mắt không giấu được sự si mê lẫn lo lắng.

Mùi cà phê thơm lừng đánh thức giác quan của Hoàng Phủ Ngạn Tước, hắn khom người nhấc ly cà phê lên, uống một ngụm, môi khẽ câu lên, ‘Anh Anh, anh hai không có gì, cảm ơn ly cà phê của em!’

‘Anh à, anh ... sẽ kết hôn với Liên Kiều chứ?’ Hoàng Phủ Anh cẩn trọng hỏi, hình như rất muốn biết lại rất sợ hãi nghe được câu trả lời.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì, chỉ chau mày.

Hoàng Phủ Anh thấy vậy, ngoan ngoãn nép vào lòng hắn, đưa tay day day lên trán hắn, ‘Anh à, đừng chau mày nữa!’

Cô không dám hỏi lại. Hoàng Phủ Ngạn Tước vốn không biết, mùi hương nam tính trên người hắn làm cô không nở rời ra.

‘Anh Anh ngoan!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước vỗ vỗ vai cô, giọng bẽ trên nói: ‘Anh hai muốn một mình yên tĩnh!’

Hoàng Phủ Anh cắn môi, trước giờ cô đều sẽ không phản bác bất cứ lời nào của hắn. Cô vừa đứng dậy đã thấy một người vệ sĩ xuất hiện ở cửa phòng sách ...

‘Hoàng Phủ tiên sinh, Liên Kiều tiểu thư cô ấy ... cô ấy trốn rồi!’

‘Cái gì?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước bật đứng lên.

‘Chúng tôi không ngờ Liên Kiều tiểu thư cô ấy nhảy cửa sổ trốn mất!’ Người vệ sĩ bị vẻ mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước dọa đến vã mồ hôi.

‘Phanh!’ Tách cà phê đã bị ném vào tường vỡ vụn, ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước hết sức u ám ... Liên Kiều, em quả thật chán sống rồi!

Chương 27: Bị người quen bán đứng (1)

Trên đường cao tốc, một chiếc xe thể thao đắt tiền chạy vụt qua, vang trong gió là tiếng hét vui mừng của Liên Kiều.

‘Liên Kiều, ngoan ngoãn ngồi xuống, đây là đường cao tốc, em nhào nửa người ra ngoài xe nguy hiểm lắm!’ Kiều Trị vừa lái xe vừa cười nhìn Liên Kiều, sau lưng bọn họ là hai chiếc va li lớn.

‘Ai yo ...’ Liên Kiều lại điên cuồng hét lên một tiếng, sau đó mới chịu rụt người lại, ngồi xuống ghế phụ lái. ‘Người ta cao hứng mà, hô hô, lâu lắm rồi mới được đi du lịch, chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy hưng phấn rồi!’

Nói xong không ngừng khua tay múa chân.

‘Em xem em kìa, thật không muốn sống nữa hay sao mà lại dám nhảy từ cửa sổ xuống chứ, cánh tay bị trầy xước không nói, lỡ như bất cẩn té xuống thì biết làm thế nào? Kiều Trị thấy tay cô bị trầy một mảng, đôi mắt xanh lam không giấu được vẻ lo lắng.

‘Cắt! Em đâu có yếu ớt như vậy!’ Liên Kiều hướng về hấn làm một cái mặt quỷ, chun mũi nói: ‘Anh không biết đó thôi, nếu như em không nhảy từ cửa sổ mà trốn đi thì căn bản không có cách nào chạy ra đây!’

‘Anh trai em quản em cũng nghiêm quá nhỉ? Anh á rõ ràng là đã đồng ý rồi mà!’ Hấn nghi hoặc hỏi.

‘Hừm, hấn là người nói lời lại nuốt lời điển hình, là đồ xấu xa, lại còn dám tìm mấy vệ sĩ đến canh chừng em, hấn còn cho rằng chỉ dựa vào mấy tên ngốc đó mà canh chừng nổi em sao!’

Nói đến đây, đôi mắt tím của Liên Kiều lóe lên một tia tinh nghịch, khua tay múa chân nói, ‘Học trưởng Kiều Trị, anh không biết chứ em đã xé ra trải giường thành từng dây từng dây, sau đó nối lại với nhau, theo đó leo xuống, hô hô, phòng của hấn bây giờ lộn xộn hết biết luôn!’

‘Không khó tưởng tượng!’ Kiều Trị cười cười nhún vai, ‘Cũng đã quen với những hành động khác thường của em rồi, chỉ là ... điều anh lo là em cứ đi như vậy, anh trai em chắc là lo lắng lắm!’

‘Hấn mới không lo lắng cho em đâu, hấn chỉ hận không thể bóp cổ em chết đi mới bằng lòng!’ Liên Kiều chỉ nghĩ đến gương mặt u ám của Hoàng Phủ Ngạn Tước là bực mình.

Kiều Trị nhìn Liên Kiều, suy nghĩ một lúc sau đó giống như hạ quyết tâm, hỏi, ‘Liên Kiều, lúc anh đến thấy em từ trên núi chạy xuống ...’

Nói đến đây, hấn ngừng lại như muốn sắp xếp lại những lời muốn nói.

‘Đúng vậy!’ Liên Kiều chỉ lo nhìn đông nhìn tây xem phong cảnh, không hề chú ý đến thần thái của Liên Kiều.

‘Nhưng mà ...’ Kiều Trị hơi giảm tốc độ, quẹo vào một đường khác, ‘Nhưng anh nghe nói khu biệt thự đó thuộc về gia tộc Hoàng Phủ, em sao lại xuất hiện ở đó được?’

Liên Kiều không cần suy nghĩ nói luôn, ‘Nhà Hoàng Phủ quả thật là ở khu đó!’

‘À?’ Kiều Trị giật mình, ‘Vậy là em trước giờ ở trong nhà Hoàng Phủ?’

‘Đúng đó!’ Liên Kiều với tay lấy một lon nước ngọt định uống.

‘Vậy ... vậy người đàn ông xuất hiện trước mặt chúng ta hôm nay là ... chẳng lẽ lại là ...’ Kiều Trị không dám đoán tiếp, hấn có chút ấp úng.

‘Cái tên vua tự đại đó là Hoàng Phủ Ngạn Tước!’ Liên Kiều thông thả thốt lên một câu sau đó bắt đầu thưởng thức lon nước ngọt.

‘Síttttt ...’ Sau một tiếng thắng xe thật lớn, chiếc xe thể thao đột ngột dừng lại.

‘Aiiii ...’ Lon nước trên tay Liên Kiều văng ra ngoài, đầu của cô cũng suýt đụng vào kính xe.

‘Xin lỗi, xin lỗi Liên Kiều, anh không phải cố ý!’

Kiều Trị vội vàng rút một tờ giấy giúp cô lau nước ngọt, lòng vì câu nói vừa rồi của Liên Kiều mà chấn động không thôi.

‘Học trưởng Kiều Trị, anh sao vậy?’ Liên Kiều bị hớp nước ngọt vừa rồi làm cho bị sặc, ho khò khè không ngừng.

Kiều Trị vừa đưa tay vỗ vỗ sau lưng cô vừa nói: ‘Em yêu, thực xin lỗi, vừa nãy nghe em nói vậy, phản ứng của anh có hơi mạnh!’

Ngược lại, Liên Kiều bị câu nói của hấn làm cho như rơi vào sương mù, ‘Anh nghe em nói cái gì mà lại có phản ứng mạnh như vậy?’

Cô vừa nãy nói gì nhỉ?

‘Đương nhiên là chán động rồi, nếu như anh không nghe lầm, vừa nãy em nói người đàn ông đó là Hoàng Phủ Ngạn Tước?’ Kiều Trị vẻ mặt vẫn như chưa tin lắm, hỏi lại lần nữa.

Liên Kiều gật đầu, ‘Đúng đó, hẳn chính là Hoàng Phủ Ngạn Tước, thì sao? Có gì lạ đâu chứ?’

Kiều Trị nuốt một ngụm nước bọt, đôi mắt xanh lam tròn to, ‘Chẳng lẽ anh ấy đúng là ... là Hoàng Phủ tài phiệt tổng tài trong tứ đại tài phiệt, Hoàng Phủ Ngạn Tước?’

Liên Kiều gật đầu lần nữa, phản ứng của hắn cũng quá kỳ lạ đi!

‘Trời ơi, Liên Kiều, thật là anh ấy sao? Trời ơi ...!!!’ Vẻ mặt của Kiều Trị rõ ràng là mừng đến phát điên.

‘Này, học trưởng Kiều Trị, anh hình như rất vui thì phải?’ Cô nghiêng đầu nhìn hắn hỏi, càng khó hiểu hơn.

‘Đương nhiên là vui rồi, Liên Kiều, em có biết người có thể gặp được người điều hành của tứ đại tài phiệt vinh hạnh biết bao nhiêu không? Trời ơi, anh lại được gặp Hoàng Phủ Ngạn Tước chứ, nghe nói anh ấy là thiên tài trong giới tài chính, gần như có thể khống chế sự lên xuống của cả thị trường chứng khoán!’ Kiều Trị khó mà khống chế được sự hưng phấn trong lòng.

Liên Kiều lại chẳng cho là thế, nhún vai, ‘Có thật là khoa trương như thế không, hẳn cũng đâu có gì ghê gớm lắm đâu!’

Trong mắt cô, người đàn ông đó chỉ là một con sư tử thích rống.

‘Liên Kiều, em quả thật là thân sống trong phúc mà không biết phúc, em có biết trên thế giới có bao nhiêu người khao khát được nhìn tận mặt họ không? Hoàng Phủ tiên sinh là chuyên gia tài chính mà anh ngưỡng mộ nhất, nếu như có thể xin anh ấy dạy ấy chiêu, vậy nhất định là thu hoạch không nhỏ rồi!’ Kiều Trị mặt đầy khát vọng nói.

Liên Kiều hoàn toàn không biết nói gì, cô không thể hiểu được tâm tình của Kiều Trị, Hoàng Phủ Ngạn Tước ... hẳn có giỏi như lời Kiều Trị không?

Lúc này Kiều Trị chợt như nghĩ ra điều gì, hắn nhìn Liên Kiều ...

‘À, mà không đúng nha, Hoàng Phủ tiên sinh sao lại là anh trai em? Bọn em ...?’ Hắn nhìn thế nào cũng nhìn không ra hai người có nét gì giống nhau.

Liên Kiều bĩu môi, ‘Cắt, nếu như em có một người anh trai như vậy nhất định là buồn chết mất thôi, em chỉ là đến nhà hắn làm khách thôi, hẳn thì tốt rồi, suốt ngày cứ ra về bề trên quần áo em, không cho em làm cái này không cho em làm cái kia, đáng ghét chết được!’

Kiều Trị nghe mà ngơ ngác, nghe cô nói một tràng cũng không hiểu rốt cuộc hai người có quan hệ thế nào.

‘Liên Kiều, vậy gia tộc của em và gia tộc Hoàng Phủ rất thân với nhau sao?’

‘Nào có chứ, chẳng qua là ông nội em và ông nội của Hoàng Phủ Ngạn Tước là bạn thân của nhau thôi!’ Liên Kiều nhẹ giọng thốt.

Chương 28: Bị người quen bán đứng (2)

‘Ồ’ Kiều Trị lúc này mới hiểu ra.

‘Này, học trưởng Kiều Trị, đừng nói về hắn nữa, đúng rồi, trước khi chúng ta rời khỏi Mỹ, em muốn đi đến một nơi!’ Liên Kiều chợt nghĩ đến một người, tự nhủ mình nên đích thân đến chào hắn mới được.

‘Đi đâu?’ Kiều Trị rất vui được làm tài xế cho cô.

‘Đến Cung thị tài phiệt!’ Liên Kiều chẳng suy nghĩ gì bật thốt.

‘Hả???’ Kiều Trị lại giật mình lần nữa.

Vừa kết thúc cuộc họp, Cung Quý Dương còn chưa kịp giao phó công việc cho cấp dưới xong thì đột nhiên nhận được cuộc gọi từ Liên Kiều.

‘Liên Kiều, sao hôm nay lại rảnh rỗi mà nhớ đến anh vậy?’ Hấn vui vẻ nở nụ cười, ra dấu cho thư ký rời đi trước, thuận tay đẩy một chồng văn kiện cho cô.

‘Em không chỉ là nhớ anh, mà em còn đến thăm anh nữa, em đang đứng ở trước cổng Cung thị tài phiệt đây, nhưng bị tiếp tân cản lại rồi!’ Liên Kiều cũng rất vui khi nghe tiếng hấn.

‘Được rồi, anh biết rồi!’ Cung Quý Dương cúp điện thoại, nhấc điện thoại bàn lên dặn dò thư ký tự mình xuống dẫn Liên Kiều lên.

Rất nhanh Liên Kiều đã xuất hiện trước văn phòng hấn, nhưng Kiều Trị thì tạm thời được sắp xếp đến một gian phòng khách khác bởi vì ngoài Liên Kiều, Cung Quý Dương không có ý định gặp người khác.

‘Người đàn ông vừa nãy đến cùng với em là ... bạn của em sao?’ Cung Quý Dương tự tay rót một tách cà phê thơm phức đẩy đến trước mặt Liên Kiều, hỏi dò một câu.

Liên Kiều le lưỡi, sau đó dùng giọng cực kỳ bí mật nói với hấn, ‘Anh ấy là học trưởng Kiều Trị, là bạn trai em!’

‘Bạn trai?’ Cung Quý Dương quả thật bị cô dọa đến giật mình.

‘Sao vậy? Về mặt anh thật lạ nha!’ Cô che miệng cười.

‘Vậy ... vậy cái tên Hoàng Phủ Ngạn Tước có biết chuyện này không?’ Cung Quý Dương cảm thấy hết sức kỳ quái.

Liên Kiều gật đầu, ‘Biết!’ Cô hớp một hớp cà phê, hít hà tán thưởng, ‘Oa, Cung Quý Dương, cà phê mới xay của anh uống thật ngon, hừm, Hoàng Phủ Ngạn Tước có bao giờ pha cà phê cho em uống đâu!’

Cung Quý Dương đưa tay ngăn Liên Kiều uống tiếp cà phê, ‘Liên Kiều, sau khi Ngạn Tước biết em có bạn trai, hấn có phản ứng gì không?’

Liên Kiều chau mày, trên mặt hiện vẻ nghi hoặc, ‘Mọi người thật kỳ lạ nha, đây là chuyện riêng của em, tại sao ai cũng nhắc đến hấn vậy?’

‘Đương nhiên là phải nhắc đến hấn rồi, chẳng lẽ ... ờ, em quên hấn đối xử với em tệ đến thế nào sao?’ Suýt nữa Cung Quý Dương làm lộn ý đồ của mình.

Liên Kiều xua tay, ‘Bỏ đi, em không thèm ở bên cạnh hấn nữa, hấn đó vì không để em đi du lịch với Kiều Trị cho nên bảo mấy tên vệ sĩ trông chừng em, anh không biết đó thôi, dáng vẻ của hấn lúc nổi giận quả là đáng sợ, giống như ... giống như ...’

Cô cố gắng tìm một từ để hình dung, rốt cuộc nghĩ ra được một từ, ‘Ừm, đúng rồi, giống như một con sói vậy!’

Cung Quý Dương rốt cuộc cũng từ miệng cô dò ra được chút manh mối, trong lòng đã bắt đầu hiểu rõ, thì ra là vậy, ha ha ha, Hoàng Phủ Ngạn Tước, thì ra cậu cũng có ngày hôm nay!

‘Nói vậy là em lén trốn ra có phải không?’ Hấn tựa người vào lưng ghế, trong mắt lại khôi phục vẻ tự tin trước giờ.

‘Hắc hắc, em từ cửa sổ leo xuống. Thế nào? Em lợi hại lắm phải không? Thực ra, mấy tên vệ sĩ của Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng xoàng thôi!’ Liên Kiều kiêu ngạo nhìn hấn.

Cung Quý Dương nghe xong, không biết nói gì, đành cười trừ. Lời này nếu như để Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe được, hấn không tức chết mới là chuyện lạ. Vệ sĩ của hấn là hạng xoàng? Những người đó đều xuất thân từ lính đặc công mà.

Cũng chỉ có nha đầu này, đơn thuần đến vô tâm vô phé mới dám nói như vậy.

‘Nói như vậy em nha đầu là muốn cùng cái đó ..., ách, bạn trai đi du lịch hả?’ Cung Quý Dương vẫn chưa chịu thôi hỏi lại một lần.

Liên Kiều gật đầu, ‘Đương nhiên rồi, lần này em đến là để chào tạm biệt anh! Em phải ra ngoài đi chơi!’

‘Chẳng lẽ bác trai bác gái Hoàng Phủ không có nhắc đến chuyện đi Mã Lai sao?’ Cung Quý Dương vẫn luôn cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng.

‘Đương nhiên là có nhắc rồi, nhưng mà ...’

Liên Kiều chau mày, ‘Cung Quý Dương, em vẫn còn giận cái tên Hoàng Phủ Ngạn Tước đó nè, hấn đối với chuyện bác trai bác gái muốn đi Mã Lai ngược lại chẳng có chút gì lo lắng hết, lỗ như ông nội thật sự đem em gả đi mất thì sao?’

‘Gả vào nhà Hoàng Phủ không phải là càng tốt hơn sao? Như vậy em có thể chinh Hoàng Phủ Ngạn Tước cả đời rồi, còn không vui sao?’ Cung Quý Dương dụ dỗ tiếp.

‘Em không thèm!’ Liên Kiều xua tay, ‘Hoàng Phủ Ngạn Tước nói rồi, kết hôn rồi em một chút tự do cũng không có!’

Cung Quý Dương suy nghĩ một chút, sau đó nói, ‘Thực ra là Ngạn Tước đang gạt em thôi, hấn cố ý nói như vậy đó!’

‘À? Là ý gì?’ Liên Kiều bị hấn nói đến mờ mịt, trừng mắt tò mò nhìn hấn.

Cung Quý Dương vẫn không gấp gáp, hấn thông dong thưởng thức một ngụm cà phê, ‘Bởi vì, Hoàng Phủ Ngạn Tước muốn dùng cách này để em chủ động thoái hôn mà!’

Liên Kiều há hốc miệng, cô còn chưa hiểu ý của hấn lắm.

‘Tiết lộ bí mật cho em nha, Liên Kiều, em chắc là biết anh và Ngạn Tước là bạn thân từ nhỏ đến lớn phải không?’ Cung Quý Dương cúi thấp xuống nói bên tai cô.

‘Ừ!’ Cô gật đầu.

‘Cho nên chuyện của hấn anh hiểu rõ nhất, sở dĩ hấn nói với em như thế là bởi vì hấn có qua lại với một người con gái rất thân thiết, chỉ có để em chủ động thoái hôn, đầu hàng thì hấn mới có thể cưới cô gái kia thôi!’ Cung Quý Dương nói rất chân thật, trên gương mặt tuấn dật không hề tìm thấy chút giả dối nào.

‘Vậy cứ để cho bọn họ kết hôn đi!’

Liên Kiều ngoài miệng tuy là nói như thế nhưng ... trong lòng chợt cảm thấy trống rỗng, lại thêm một chút đau xót.

‘Vậy chẳng phải em chịu thiệt thòi sao? Em nghĩ thử xem, Ngạn Tước dùng thủ đoạn xấu xa như thế muốn ép em đi, mục đích chính là muốn cưới một người phụ nữ khác, haizz, Liên Kiều, anh mà là em, nhất định không nuốt nổi cơn tức này, nhất định không để cho hấn được toại nguyện!’ Cung Quý Dương cười rất tà mị.

Liên Kiều suy nghĩ một lúc lâu, sau đó nằm bò trên bàn, vẻ mặt rất không tình nguyện ...

‘Nhưng mà ... tuy em cũng muốn làm như vậy nhưng em còn muốn đi du lịch, với lại nếu như bây giờ em trở về, nhất định sẽ chết rất thảm! Anh không biết thôi, em gần như phá hỏng căn phòng của hấn rồi!’

Chương 29: Bị người quen bán đứng (3)

Cung Quý Dương thấy cô có chút dao động liền tiếp tục tấn công, ‘Chẳng lẽ em thích nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước dương dương đắc ý sao?’

‘Đương nhiên là không thích rồi, nhưng mà ... không được, em còn muốn đi du lịch, mọi chuyện đợi em đi về hẵng nói đi!’ Liên Kiều cảm thấy đi du lịch vẫn có sức hấp dẫn hơn.

Cung Quý Dương nghe vậy, đôi mắt chợt sáng lên, hấn lên tiếng: ‘Được thôi, quyền quyết định là ở em, nhưng em có thể cho anh biết trạm dừng đầu tiên của em là ở đâu không?’

‘Hắc hắc, trạm dừng đầu tiên của em là Zambezi!’ Mắt Liên Kiều long lanh.

Cung Quý Dương nhướng mày, ‘Ồ, Zimbabwe, không tệ nha, nơi đó được mệnh danh là nấc thang lên thiên đường, người thích mạo hiểm có thể đi đến đó!’

‘Rất hay phải không?’ Liên Kiều cực kỳ hưng phấn nói.

Cung Quý Dương nhún vai, cố làm ra vẻ thờ ơ hỏi, ‘Mấy giờ thì khởi hành?’

‘Còn bốn tiếng nữa!’ Liên Kiều càng nghĩ càng hưng phấn, suýt nữa thì đứng lên ghế mà hoan hô.

Cửa phòng tổng tài chợt vang lên tiếng gõ, nghe vậy cô rụt vai, ngoan ngoãn ngồi xuống.

‘Vào!’ Cung Quý Dương thờ ơ nói, trong giọng nói có chút lạnh lùng, nhưng khi nhìn thấy người vừa bước vào, vẻ lạnh lùng lập tức tan chảy mất.

Liên Kiều rất hiếu kỳ nhìn cô gái đang tiến vào phòng tổng tài.

Cô không mặc trang phục công chức, cách ăn mặc và trang điểm đơn giản mà hợp thời trang rõ ràng là không giống với các nhân viên nữ khác, khi cô nhìn thấy Liên Kiều rõ ràng là hơi sững người, không ngờ trong phòng Cung Quý Dương còn có một người khác.

Nhưng rất nhanh sau đó cô đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng như trước, đi đến trước bàn làm việc của Cung Quý Dương, cô đặt phần văn kiện trên tay xuống ...

‘Cung tiên sinh, đây là kế hoạch phát triển của Leila mùa xuân hè năm sau, mời anh xem qua, nếu như không có vấn đề gì, vui lòng ký tên vào trang cuối, cảm ơn!’

Giọng nói dịu dàng nhưng rất lạnh lùng, đối diện với tổng tài lại không có chút sợ hãi cũng không hề hạ thấp bản thân.

Người này là ai?

Liên Kiều nhìn kỹ thấy cô xinh đẹp vô cùng, nhất thời nhìn đến ngây người.

Cung Quý Dương đối với thái độ của người này cũng đã quá quen, hần cười rất thoải mái với tay lấy phần văn kiện qua, chỉ xem lướt qua sau đó nói, ‘Tranh Tranh, em làm việc trước giờ anh rất yên tâm!’

Nói xong tay khẽ vẩy, ký tên vào trang cuối.

‘Cám ơn!’ Trên mặt cô gái vẫn không có chút biểu tình nào, cầm lấy phần văn kiện sau đó xoay người bước đi.

‘Tranh Tranh, đợi chút ...’ Cung Quý Dương vội đứng dậy, không để ý đến Liên Kiều đang đứng đó, từ phía sau kéo cô gái đó lại.

‘Cung tiên sinh, hình như anh đang có khách!’ Cô gái có vẻ không vui, lại có chút không tự nhiên nhìn Liên Kiều.

‘Anh giới thiệu với em ...’ Cung Quý Dương nhẹ giọng nói với cô, đầu mày cuối mắt đều là quyến luyến và trêu mếu.

Cô gái không nói gì, cũng không tỏ vẻ phản đối.

‘Vị này là Liên Kiều, đến từ vương thất Mã Lai, là ... của Hoàng Phủ Ngạn Tước!’ Mấy chữ sau hần kẻ sát vào tai cô nói khẽ, cô gái nghe xong hết sức kinh ngạc, giương mắt nhìn Liên Kiều.

‘Liên Kiều, vị này là Sầm Tử Tranh, cũng là ... người yêu của anh!’ Cung Quý Dương không chút cố kỵ vịn chặt eo cô, lớn tiếng giới thiệu.

‘Cung tiên sinh, xin anh tự trọng!’ Sầm Tử Tranh tức giận trừng hần một cái, rõ ràng là rất bất mãn với lời giới thiệu của hần.

‘Oa! Thì ra chị là Sầm Tử Tranh. Là cái vị thiên tài thiết kế đó phải không?’ Liên Kiều đứng bật dậy, ánh mắt sùng bái nhìn cô.

Sầm Tử Tranh hơi sững người, nhưng nhìn thấy nụ cười đơn thuần trên mặt Liên Kiều cô rất thích, cùng lúc lại nhìn thấy đôi mắt màu tím hết sức khác người kia.

Cô gạt đầu, nụ cười trên môi rạng rỡ như mặt trời buổi sáng, ‘Em gái, mắt em thật đẹp nha!’

Liên Kiều có chút ngại ngùng vuốt vuốt tóc, sau đó đi đến trước mặt Sầm Tử Tranh, nũng nịu nắm lấy tay cô, ‘Chị Tử Tranh, chị thật đẹp, nếu như em là đàn ông, em nhất định sẽ theo đuổi chị đến cùng!’

Tâm trạng của Sầm Tử Tranh hoàn toàn bị nha đầu trước mặt thấp sáng, cô cười thật dịu dàng, ‘Liên Kiều, em thật đáng yêu!’

Liên Kiều le lưỡi, vùi mặt vào vai cô, ‘Chị Tử Tranh, nếu như em biết chị sớm một chút thì tốt quá, em nhất định sẽ thường đến tìm chị chơi! Em rất thích chị!’

‘Liên Kiều, chúng ta bây giờ quen biết cũng đâu có muộn!’

Sầm Tử Tranh cảm thấy cô gái trước mặt linh lợi hoạt bát lại xinh xắn đáng yêu, cô có cảm giác một người dù lạnh lùng đến mấy cũng sẽ bị nụ cười tỏa nắng của cô gái này làm cho tan chảy.

‘Chị Tử Tranh, em có thể đi tham quan phòng thiết kế của chị không? Chị biết không, em luôn mơ ước được tìm hiểu công việc của một nhà thiết kế đó!’ Liên Kiều nhìn cô như nài nỉ, đôi mắt như hai viên bảo thạch sáng long lanh.

Sầm Tử Tranh cười cười, ‘Được chứ, chị dẫn em đi!’

Liên Kiều vui mừng reo lên một tiếng, sau đó quay sang Cung Quý Dương vẫy vẫy tay, ‘Này Cung Quý Dương, có rảnh chúng ta lại nói chuyện tiếp nha!’

Nói xong liền chạy theo Sầm Tử Tranh.

Cung Quý Dương chống tay trên trán, cảm thấy một trận choáng váng ... Hắn trước giờ chưa từng nghĩ qua có ngày mình lại ghen với một cô gái, không ngờ hôm nay ... hắn ghen với Liên Kiều.

Tranh Tranh, trước giờ chưa từng cười với hắn chứ đừng nói là cười rộ rỡ như vậy.

Tranh Tranh, em có biết không, anh tình nguyện trả bất cứ giá nào chỉ để đổi lấy nụ cười của em.

Nghĩ đến đây, hắn vội vàng cầm điện thoại lên, chờ bên kia nhắc máy hắn liền rống lên: ‘Này, Ngạn Tước, bán cho cậu một cái tin tức, cậu có muốn không?’

Trong phòng thiết kế không ngừng truyền lại tiếng nói cười cùng tiếng reo mừng của cô ...

‘Chị Tử Tranh, trang phục chị thiết kế thật là đẹp, thương hiệu này em cũng đã từng xem qua, còn mua rất nhiều nữa!’

‘Liên Kiều, em rất thích hợp mặc những màu nhạt, với lại em rất đẹp, rất thích hợp với những chiếc váy kiểu dáng đơn giản, nhìn xem, em bây giờ có giống một cô công chúa không?’ Sầm Tử Tranh chọn cho cô một chiếc váy, sau đó đẩy cô đến trước gương, nói.

Liên Kiều xoay một vòng trước gương, miệng há hốc, ‘Chị Tử Tranh, chiếc váy này đẹp quá, em rất thích!’

‘Thích thì chị tặng em, còn nữa ... đây là thẻ khách VIP, em giữ kỹ nha, thẻ này có giá trị ở tất cả các cửa hiệu của Leila trên toàn cầu!’ Sầm Tử Tranh vừa gặp Liên Kiều đã thân, trong mắt đều là sự triu mến và yêu thương dành cho cô nhóc.

‘Chị Tử Tranh, chị thật tốt, bằng không Cung Quý Dương sao lại thích chị đến thế!’ Liên Kiều ôm cô, nũng nịu nói.

Nụ cười trên mặt Sầm Tử Tranh hơi đông lại, trong mắt hơi có chút không tự nhiên ...

Chương 30: Phong tỏa phi trường (1)

Đại sảnh của phi trường cực kỳ đông đúc người đưa kẻ đón đủ mọi sắc tộc, màu da, đủ mọi cung bậc cảm xúc.

Liên Kiều và Kiều Trị cùng tiến vào đại sảnh, cô có chút không tự nhiên dáo dác nhìn xung quanh.

‘Sao vậy? Kiều Trị nhẹ giọng hỏi.

‘Không biết sao nữa, cứ cảm thấy là lạ!’ Cô vừa ăn khoai tây chiên vừa nói.

‘Là lạ? Tại sao nói vậy?’ Kiều Trị cũng bị cô làm cho ngơ ngác, hấn xốc xốc ba lô trên vai.

Liên Kiều nhún vai, ‘Nói không rõ, chỉ là ... chỉ là giống như có người đang quan sát chúng ta vậy, nhưng cũng có thể là do em nhạy cảm quá!’

‘Em đó, chính là quá hưng phấn thôi, một lát lên máy bay phải ngủ cho thật ngon thì mới có tinh thần mà hưởng thụ chuyến du lịch này chứ!’

Kiều Trị cười cười nhìn cô gái nhỏ nhắn bên cạnh, trong mắt có chút thỏa mãn.

‘Ừm, chỉ sợ em hưng phấn quá không ngủ được thôi, học trưởng Kiều Trị, anh thường đi thám hiểm lắm sao?’ Liên Kiều tò mò nhìn hấn.

‘Đúng vậy, mỗi lần nghỉ hè anh về đây phụ giúp, sau đó thì bắt đầu đi du lịch thám hiểm!’ Kiều Trị câu lên một nụ cười, đôi mắt màu xanh cũng tỏa sáng theo nụ cười đó.

‘Oa, học trưởng Kiều Trị, anh thật giỏi, em thật hâm mộ anh!’ Cô sùng bái nhìn hấn, màu tím trong đôi mắt phản chiếu dưới ánh mặt trời càng khiến dung mạo cô xinh đẹp mê người.

‘Nha đầu ngốc, nếu em đã thích du lịch thám hiểm như vậy, sau này anh sẽ đưa em đi đến từng địa danh trên khắp thế giới!’ Kiều Trị nhắc tay, thân ái vò vò đầu cô.

‘Ha ha, học trưởng Kiều Trị, anh thật tốt!’

Kiều Trị dừng bước xoay người lại nhìn cô, ánh mắt chân thành ...

‘Em yêu, em là bạn gái của anh cho nên về sau em có thể gọi anh là Kiều Trị hoặc là darling, từ bây giờ thay đổi cách xưng hô, được không?’

Liên Kiều rụt vai, ‘Người ta chưa quen mà!’

‘Em yêu, em phải làm quen dần với cuộc sống chung của hai chúng ta, với lại, không biết lúc nào thì anh có thể đến thăm ông nội được?’ Kiều Trị chăm chú nhìn cô, ánh mắt tràn đầy tình ý.

‘Thăm ông nội? Sao chúng ta lại phải đi thăm ông nội của anh?’ Liên Kiều cực kỳ tò mò nhìn hấn.

‘Thật là nha đầu ngốc, anh nói đây là ông nội của em!’ Kiều Trị cúi đầu, nhìn cô không chớp mắt.

‘À?’

Liên Kiều sững sờ, tiếp đó ngơ ngác hỏi: ‘Anh ... đến thăm ông nội em làm gì? Ông đâu có biết anh!’

Sao lại có nhiều người muốn đi thăm ông nội vậy chứ? Là thật!

‘Em nói đi?’

Kiều Trị không vội trả lời câu hỏi của cô, chỉ mỉm cười nhìn cô.

Liên Kiều suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, cô vẫn còn chưa hiểu ý tứ trong câu nói của hấn.

Kiều Trị duỗi ngón tay, sủng nịch giúp cô lau mảnh khoai vụn dính trên miệng, nói nhỏ: ‘Bởi vì anh muốn em trở thành người phụ nữ bên cạnh anh!’

Ánh mắt xanh lam mang đầy vẻ lãng mạn, tình tứ, nụ cười ấm áp như gió xuân.

Liên Kiều há hốc miệng, chân mày chau sát lại với nhau, cô đang cố gắng tiêu hóa hết những lời hấn vừa nói.

‘Ha ha ...’ Trong cổ họng Kiều Trị phát ra một tiếng cười dễ nghe, hấn vuốt nhẹ mặt cô, cảm nhận sự mềm mại từ đầu ngón tay, không kim lòng được, cúi xuống ...

Cảm giác được gương mặt nam tính của người đàn ông càng lúc càng gần, Liên Kiều quả thật bị hù đến giật mình, cô lùi lại một bước, mắt càng mở to ...

Hấn muốn làm gì?

Kiều Trị không ngờ phản ứng của Liên Kiều lại mãnh liệt như vậy, hấn cười lắc đầu, kéo cô lại gần ...

‘Sao tránh anh như tránh rắn độc vậy?’

‘Em ...’ Liên Kiều cũng cảm thấy ban nãy mình cư xử như vậy có chút không lịch sự, trên mặt tràn đầy vẻ áy náy.

‘Được rồi, chắc cũng đến giờ lên máy bay rồi, đi thôi!’ Kiều Trị nói xong, cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán cô, tay đưa sang nắm lấy tay cô dắt đi.

Ách...???

Liên Kiều sững sờ, cứ để người đàn ông phía trước kéo tay mình đi, hần vừa mới hôn mình, nhưng mà ... lạ quá! Tim cô lại chẳng có chút rung động, cũng không có cái loại cảm giác kỳ lạ kia.

So với lúc Hoàng Phủ Ngạn Tước hôn mình, hình như không giống một chút nào.

‘Tiên sinh, đây là visa của ngài, xong rồi!’ Nhân viên phục vụ đưa phiếu lên máy bay cho Kiều Trị, sau đó nhìn về phía Liên Kiều ...

‘Cô à, xin mời cô xuất trình visa, cảm ơn!’

‘Ồ’ Liên Kiều lục túi, ‘Đây!’

Nhân viên phục vụ tươi cười đón lấy visa, nào ngờ vừa nhìn vào, ánh mắt liền có chút khác lạ, sau đó nhìn về phía cô ...

‘Cô tên là Kuching?’

Liên Kiều gật đầu, rất không hiểu tại sao cô nhân viên này đã nhìn vào tên mình trên visa lại còn phải hỏi lại, thật phiền phức.

Vẻ mặt của nhân viên phục vụ có chút khác thường, nụ cười chuyên nghiệp trên môi như đông cứng lại, sau đó cô ta nhắc điện thoại lên, nói nhỏ vài tiếng, vừa nói vừa liếc sang Liên Kiều.

Liên Kiều chau mày, vì khoảng cách hơi xa, cô không thể nghe được cô nhân viên phục vụ nói gì, nhưng mà trong lòng cái cảm giác kỳ lạ lúc có lúc không ban đầu càng lúc càng rõ rệt.

Mà Kiều Trị cũng phát giác tình huống có chút khác thường, hần đưa tay gõ nhẹ lên bàn tiếp tân, lịch sự hỏi: ‘Xin hỏi thủ tục đã xong chưa?’

‘A, tiên sinh, ngài có thể vào rồi, nhưng cô này ... tạm thời phải đợi một chút!’ Nhân viên phục vụ đặt điện thoại xuống, cười có vẻ khó xử nói.

Kiều Trị nghe vậy, gương mặt anh tuần cũng cau lại, ‘Sao lại có thể thế được? Tôi và cô gái này là đi cùng nhau, làm gì có chuyện tôi vào được còn cô ấy không vào được? Có vấn đề gì sao?’

Một tràng câu hỏi khiến cho nhân viên phục vụ không biết trả lời thế nào, cô ấp a ấp úng, xem ra có chút bối rối.

‘Này, visa của tôi có vấn đề gì sao? Vì sao không cho tôi vào? Làm lỡ chuyến bay của tôi, cẩn thận tôi đi kiện các người đó!’ Liên Kiều mất kiên nhẫn vỗ vỗ lên bàn tiếp tân, cố ý dọa.

Nhân viên sân bay nuốt một ngụm nước bọt, sau đó ánh mắt rơi về phía sau hai người, cẩn trọng chỉ tay về phía đó, ‘Cô à, tôi thấy hay là cô hỏi họ đi!’

Spoil: Mọi người chờ xem cơn ghen của Tước ca nha! Hồi sau sẽ rõ, hi hi ...

31. Quyển 5 - Chương 31-35

Quyển 5: Kịch giả tình thật

Chương 31: Phong tỏa phi trường (2)

Liên Kiều và Kiều Trị cùng nhìn về hướng nhân viên tiếp tân vừa chỉ, trong chớp mắt mắt đều tròn to ...

Sau lưng không biết từ lúc nào đã có mấy người đàn ông mặc đồ đen, đeo kính đen, người nào người nấy cao to uy mãnh.

Bọn họ là ai chứ?

‘Là Liên Kiều tiểu thư phải không? Mời ...’

Một trong số những người áo đen bước lên, ngữ điệu bình ổn mà cung kính hỏi, hần đưa tay ra dấu mời.

Liên Kiều sắp bị mấy người áo đen “không mời mà đến” hù ngất rồi, ngay cả hô hấp cũng trở nên gấp gáp, vì thế khi người áo đen đó vừa dứt lời, cô đột nhiên thét lên một tiếng ...

‘Học trưởng Kiều Trị, chúng ta chạy mau!’ Vừa thét vừa nắm tay Kiều Trị nhắm hướng cửa mà chạy.

Đám người áo đen nhất thời sững người, bọn họ căn bản không ngờ sẽ gặp tình huống này, sau đó không nói gì thêm, gấp gáp đuổi theo.

‘Liên Kiều, những người này em quen sao? Bọn họ là ai?’

Kiều Trị trước giờ thường xuyên luyện tập thể thao bởi vậy chạy nhanh hơn Liên Kiều rất nhiều, cuối cùng biến thành hần kéo Liên Kiều chạy.

‘Quý mới biết bọn họ, anh xem dáng vẻ của bọn họ cũng biết là xã hội đen rồi, bọn họ nhất định là muốn cướp rồi, tuyệt đối không thể để bọn họ bắt được!’

Cô lớn tiếng trả lời, hai người nắm tay nhau chạy cộng với đám người áo đen đuổi theo sau khiến cho cả phi trường đều náo loạn.

Còn có cả dây ngăn cách của cảnh sát!

Đây là cảnh tượng lúc Liên Kiều vừa chạy ra cổng chính của phi trường, đang lúc cô định xoay người chạy về một hướng khác, lại đụng phải đám người áo đen đã đuổi tới sau lưng.

‘Ai yo ...’ Cơ thể nhỏ nhắn của cô bị đội trở lại, ngã nhào xuống đất.

‘Liên Kiều tiểu thư, cô không sao chứ?’

Mấy người áo đen thấy vật giật nảy mình, một trong số đó vội vàng đưa tay muốn đỡ cô dậy, khổ thân họ, bọn họ nhận được mệnh lệnh, tuyệt đối không thể làm cô gái này bị thương!

Chỉ là không ngờ nha đầu này lại yếu ớt như vậy, tự đụng vào mình lại bị lực quán tính là ngã ...

Liên Kiều nghĩ cũng không cần nghĩ, nhắm thẳng bàn tay đang chìa ra hung hăng cắn xuống, sau đó đứng bật dậy, đá thẳng về phía trước một cước ...

‘Ồ ...’ Người áo đen đau đớn kêu lên, trời ạ, nha đầu này ra tay cũng quá nặng đi.

‘Liên Kiều ...’ Kiều Trị mất nhanh tay lẹ, vội vàng kéo Liên Kiều qua, nhắm một cửa khác chạy đi.

‘Đuổi theo! Mau đuổi theo!’ Đám người áo đen đồng loạt hô.

Nơi cửa ra vào cũng hỗn loạn vô cùng, đang lúc Liên Kiều cho rằng có một tia hy vọng là lại tuyệt vọng phát hiện ra ... chỗ này cũng có dây ngăn cách của cảnh sát.

‘Trời ạ, cái đám người đáng ghét này, chẳng lẽ cho rằng chúng ta là tội phạm giết người hay tội phạm chiến tranh gì sao?’ Về mặt Kiều Trị đầy phẫn nộ.

Lúc mới xảy ra chuyện, hần còn cho rằng đây là hiểu lầm, nhưng vừa nãy nhìn thấy đám cảnh sát nơi cửa ra vào nhìn thấy bọn họ như nhìn thấy con mồi, hần liền biết rằng chuyện này hoàn toàn không đơn giản.

Nhưng ... rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Liên Kiều đã chạy đến hụt hơi, cô vội quay đầu lại nhìn, thấy đám người áo đen vẫn đuổi sát phía sau, lại nhìn về phía trước, thấy càng nhiều cảnh sát hơn đang bao vây bọn họ lại.

‘Em bây giờ mới biết có một câu nói hoàn toàn sai bét!’ Cô vừa thở vừa nhìn đám người này, thấp giọng nói.

‘Câu gì?’ Kiều Trị nghe cô rửa thầm, hỏi lại.

‘Em nhớ lúc đi học có học qua một câu “Trời không tuyệt đường con người” nhưng hôm nay hình như không có chuyện đó xảy ra rồi!’ Liên Kiều nhìn về phía một vị cảnh sát đang mặc thường phục cách mình không xa, vô lực nói.

‘Liên Kiều, đám người áo đen đó hình như không có ý định tổn thương chúng ta, nhưng tại sao lại xuất hiện thêm một đám cảnh sát? Em có biết họ không?’ Kiều Trị thấp giọng hỏi.

‘Đương nhiên là không biết rồi, có trời mới biết em ghét nhất là cảnh sát, suốt ngày cứ làm ra vẻ đường hoàng!’ Liên Kiều bực dọc xua tay.

‘Là Liên Kiều tiểu thư phải không? Thật có lỗi, chuyến bay của cô tôi đã giúp cô hủy rồi!’ Cảnh sát trưởng tiến lên, mỉm cười nói.

Liên Kiều vừa nghe lửa giận đã bùng lên, bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt lấy cổ áo hắn, ‘Ông dựa vào cái gì mà hủy chuyến bay của tôi? Tôi lại không quen biết ông, ông sao lại phái cả đám người đuổi theo chúng tôi?’

‘Liên Kiều tiểu thư, xin cô nghe tôi nói ...’

‘Còn nghe cái gì? Ông quá đáng ghét rồi, còn mười phút nữa chúng tôi phải lên máy bay rồi, ông mau đưa tôi trở lại phi trường!’ Liên Kiều thấy thời gian quá gấp, cô vừa lôi vừa kéo cảnh sát trưởng.

Các cảnh sát đang bao vây nhìn thấy cảnh này đều toát mồ hôi lạnh, không biết có nên tiến lên hay không bởi vì họ nhìn thấy vị cảnh sát trưởng kính mến của họ đã rất thê thảm rồi, mà bên ngoài cũng có không ít người qua đường nán lại xem náo nhiệt.

Kiều Trị đứng ở một bên, sớm đã rơi vào sương mù.

‘Liên Kiều tiểu thư, xin cô buông tay ... a ... đừng nắm tóc tôi ...’ Cảnh sát trưởng phát ra một tiếng kêu đau lòng, trời ơi, mình sắp bị nha đầu này hành hạ đến không chịu nổi rồi.

Tiếp theo đó, một vật màu vàng bay thẳng lên trời ...

‘Được thôi, ngài cảnh sát đầu hói, còn mang cả tóc giả, hừm ... ông là cáo đội lột cừu đây mà!’ Liên Kiều không ngờ mình bầu vào một cái đầu tóc giả, như vừa phát hiện ra một châu lục mới, chuyện gì cũng quên hết đứng đó cười lớn.

‘Liên Kiều tiểu thư, xin cô, mau buông tay ra!’ Cảnh sát trưởng vẫn không dám hoàn thủ, mặt lúc xanh lúc trắng, nài nỉ.

Bởi vì lúc mái tóc giả bị kéo xuống hắn đã thấy trong đám thuộc hạ đã có không ít người nhin không được, nhưng lại không dám cười ra tiếng.

‘Không buông, không buông, ai bảo ông xấu xa như thế, lại dám hủy chuyến bay của tôi, đánh chết ông! Tên sói đầu hói!’ Liên Kiều vừa hét vừa đánh thẳng vào viên cảnh sát, cô tức sắp chết rồi.

‘Liên Kiều tiểu thư, xin buông tay ...’ Đám người áo đen phía sau không hện mà nhìn nhau, sau đó vội bước lên can lại.

‘Buông tôi ra, các người muốn làm gì? Muốn bắt cóc tôi sao? Buông tôi ra, các người là một đám xấu xa, là thổ phỉ giả dạng cảnh sát!’ Khi Liên Kiều bị mấy người áo đen khống chế, hai chân nhỏ bé không ngừng điên cuồng giãy dụa.

Kiều Trị kinh hãi vừa định tiến lên, lúc này lại nghe một giọng nói cực kỳ không vui ...

‘Náo loạn cả ngày còn chưa náo đủ sao?’

Giọng nói đầy uy quyền này vừa vang lên, tất cả mọi người đều yên lặng trở lại, Liên Kiều cũng ngừng giấy dựa, cô bất giác nhìn về phía trước, thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước đang bước xuống từ một chiếc xe công vụ, đi về phía cô, bóng dáng cao lớn đó mang theo một cỗ áp bức vô hình khiến mọi người không khỏi e sợ.

Chương 32: Phong tỏa phi trường (3)

Trong phút chốc, toàn trường lại náo loạn cả lên, nhất là những người đang đứng xem náo nhiệt lại càng phấn khích, người đàn ông đẹp trai này rốt cuộc là ai? Chỉ dựa vào khí tức quý tộc toát ra từ mỗi cử chỉ hành động cũng khiến cho người không hiểu chuyện biết rằng đây không phải là một nhân vật đơn giản.

Liên Kiều sớm đã bị dọa sợ, cô bất giác nói tay, cảnh sát trưởng nhân cơ hội đó thoát ra.

Kiều Trì đứng ở bên cạnh cũng trợn to mắt, không ngờ ở đây lại gặp được thần tượng mà mình ngưỡng mộ bấy lâu nay, trong lòng vui đến phát điên.

‘Hoàng Phủ tiên sinh, thực lại ngại quá để ngài phải tự ra mặt, chỉ là Liên Kiều tiểu thư, cô ấy ... cô ấy không phải là rất biết nghe lời...’

‘Được rồi, tôi biết rồi, vất vả ọi người!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhàn nhạt nói một câu, ánh mắt không rời khỏi Liên Kiều một giây.

‘Nào có, nào có, đây đều là việc chúng tôi nên làm, xin hỏi Hoàng Phủ tiên sinh ngài còn gì dặn dò không?’ Cảnh sát trưởng vội vàng đáp lời.

‘Không có, phiền ngài cảnh sát trưởng gỡ bỏ toàn bộ dây ngăn cách của cảnh sát, hủy bỏ phong tỏa phi trường đi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước giọng nói càng bình đạm như đang ra lệnh cho cấp dưới làm việc.

‘Được được!’ Viên cảnh sát trưởng lập tức dặn dò thuộc hạ: ‘Mọi người ... giải trừ phong tỏa!’

‘Dạ!’ Thuộc hạ lập tức chấp hàng, một trong số đó nhặt mái tóc giả trả lại cho cảnh sát trưởng.

‘Cảnh sát trưởng, ngài ... ách ... tóc ...’

Viên cảnh sát trưởng về mặt ngưỡng ngừng cầm lấy, đội lên đầu xong, hắng giọng nói: ‘Rút lui!’

Những cảnh sát lần lượt giải tán, chỉ còn lại đám người của Hoàng Phủ Ngạn Tước!

Như chim ưng, sắc bén khiến người ta không thể trốn thoát!

Ít ra là Liên Kiều cho là vậy.

Cô trước giờ chưa thấy qua chim ưng hình dáng như thế nào chỉ là trong kênh truyền hình về động vật có thấy qua nhưng bây giờ muốn tìm một loài vật để so sánh ...

Chỉ là, con chim ưng nào sao lại bay đến đây chứ?

Thấy hắn không nói gì, chỉ âm trầm nhìn mình, Liên Kiều có chút sợ hãi, cô cười khan một tiếng, khoa trương nói: ‘Hi, Hoàng Phủ Ngạn Tước, sao mà trùng hợp vậy, anh cũng chuẩn bị đi du lịch sao?’

Trời ạ, nếu ánh mắt có thể giết người không biết cô đã chết dưới ánh mắt của hắn bao nhiêu lần.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không trả lời câu hỏi của cô, đôi môi như điêu khắc câu lên một đường cong hoàn mỹ, hắn bước lên vài bước, rất nhanh đã đứng trước mặt Liên Kiều.

Liên Kiều gần như có thể cảm nhận được máu đang dồn hết lên đỉnh đầu ... cũng không khó nghe được tiếng tim đang điên cuồng đập thành thạch trong lồng ngực ...

Một giây sau, chiếc cằm xinh xắn đã bị một bàn tay to lớn bấu lấy, bắt cô ngẩng lên nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy mang ý cười của hắn.

‘Anh bây giờ bắt đầu không lo lắng chuyện em bị bắt cóc nữa rồi!’

Hả???

Câu nói không đầu không đuôi của hắn làm Liên Kiều ngơ ngác, nhất thời không hiểu ý hắn là sao.

Thấy cô lơ ngơ như chìm trong sương mù, gương mặt anh tuần dí sát vào gần cô hơn, từng chữ từng chữ thốt lên bên tai: ‘Không ngờ khả năng tấn công người khác của em cũng mạnh ghê chứ!’

Hắn trước giờ cho rằng cô chỉ là một cô bé yếu ớt nhưng hôm nay hắn phát hiện mình sai rồi.

Khi hắn nghe vệ sĩ nói cô nhảy cửa sổ chạy trốn, hắn biết mình đã đánh giá thấp cô rồi.

Khi hắn vừa đẩy cửa phòng, phát hiện căn phòng vốn ngăn nắp đã trở nên hoang tàn, càng khoa trương hơn là cô lại biết lợi dụng ra giường để làm công cụ trốn thoát, hắn biết mình đã đánh giá thấp cô rồi.

Khi hắn ra lệnh phong tỏa phi trường lại phát hiện ra cô nhanh nhẹn trốn thoát khỏi sự truy đuổi của đám vệ sĩ, hắn cũng biết mình đã đánh giá thấp cô rồi.

Khi hắn nhìn thấy cô chống đối lại với đám cảnh sát và vệ sĩ, hắn biết rất rõ ràng, mình đã đánh giá thấp cô.

Cho nên, với một cô nhóc không chịu nghe lời lại khó dạy bảo như thế, hắn không đích thân ra tay làm sao được?

Liên Kiều không khó cảm nhận được ánh mắt quen thuộc kia càng lúc càng trở nên thâm thúy, đây không phải là dấu hiệu một cơn giận sắp bùng phát sao?

‘Hắc hắc ... Đây là phản ứng bình thường của con người mà.’ Cô chỉ có thể đánh trống lảng.

‘Ồ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười, một nụ cười mang đầy vẻ nguy hiểm, ‘Vậy xin hỏi Liên Kiều tiểu thư đối với tình huống tiếp theo sẽ đối mặt như thế nào?’

Liên Kiều lại cười khan một tiếng, bất giác thoái lui một bước, nhưng lại phát hiện ra có mấy người đàn ông cao lớn đứng dàn một hàng phía sau, đành phải dẹp ngay ý định trốn thoát.

‘Rốt cuộc là anh muốn làm gì đây?’ Cô không nhin nổi nữa, thẳng thắn rống hỏi hắn.

‘Đơn giản thôi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười, gương mặt trở nên uy nghiêm dị thường, ‘Ngoan ngoãn lên xe!’

‘Em không muốn về!’ Liên Kiều giậm chân thành thịnh, đôi mắt màu tím cũng lóe lên tia giận dữ.

‘Em thử xem!’ Giọng Hoàng Phủ Ngạn Tước càng dọa người, sự không vui trong đôi mắt càng lúc càng rõ rệt ...

Bầu không khí như đông lại!

Kiều Trị thấy tình trạng giương cung bạt kiếm này, hắn cẩn trọng bước lên, ‘Hoàng Phủ tiên sinh, thực ra ...’

Nửa câu sau chưa kịp nói đã bị hắn cứng rắn nuốt trở lại bởi vì hắn đã thấy ánh mắt sắc bén của Hoàng Phủ Ngạn Tước quét qua mình, tuy chỉ là quét qua nhưng cũng đủ khiến hắn không rét mà run ...

‘Nhân lúc anh chưa phát hỏa, mau chóng lên xe đi!’ Hắn xem Kiều Trị như người vô hình, ánh mắt lần nữa quét về phía Liên Kiều.

Liên Kiều tức tối nhìn hắn, thật lâu sau mới hung hăng giậm chân, đi về phía chiếc xe.

Thấy vậy ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước mới hòa hoãn trở lại, trên môi câu lên một đường cong.

‘Hoàng Phủ tiên sinh, cái này ...’ Kiều Trị vội vàng tiến đến.

‘Kiều Trị phải không? Ta ... không muốn gặp cậu lần thứ ba!’

Giọng nói lạnh lùng như muốn cự tuyệt người ta ngoài ngàn dặm, sau đó xoay lưng bước đi.

Kiều Trị sững sờ, còn chưa kịp phản ứng thì những vệ sĩ phía sau đã vượt lên bước theo sau Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Liên Kiều đang đi ở phía trước không bị ai chặn lại, ánh mắt chợt đảo, sau đó nhấc chân định chạy lần nữa.

Chính ngay lúc này, cô chỉ nghe bên tai một tiếng “Chú”, định thần nhìn kỹ đã thấy một cây phi đao không nghiêng không lệch chính xác găm ngay trước mũi chân, vừa hay ngăn cản hướng chạy của cô ...

Vụt quay đầu lại đã phát hiện Hoàng Phủ Ngạn Tước trên môi câu một nụ cười, tay đang nghịch một cây phi đao giống hệt như cây vừa ghim trên mặt đất, giống như đang chuẩn bị phóng ra.

Phi đao dưới ánh mặt trời càng lóe sáng đến chói mắt.

Liên Kiều hít một hơi không khí lạnh, trong đầu chợt nhớ lại câu nói của Hoàng Phủ Anh ... “Anh trai em thân thủ rất giỏi, đặc biệt là môn phóng đao, là bách phát bách trúng!”

Chương 33: Phi đao dọa người

Tự dưng có một luồng khí lạnh từ đầu ngón chân xuyên thẳng lên đỉnh đầu, cô gần như có thể cảm thấy mỗi một tế bào trong người cũng đang run rẩy.

Cô sợ! Trước giờ chưa từng sợ đến thế.

Cảnh tượng đó cô nghĩ mình chỉ có thể thấy trong những bộ phim không ngờ hôm nay lại được trông thấy tận mắt.

Thời gian – trong khoảnh khắc như đứng lại.

‘Nha đầu, lên xe!’

Người đàn ông đối diện vẫn cười hết sức “hiền hòa”, trong đáy mắt cũng chỉ là nét ưu nhã, dịu dàng như chưa từng giận dữ qua, nhưng trong giọng nói thì không khó nhận ra sự uy nghiêm và đe dọa.

Hai chân Liên Kiều không ý thức run lên, cô miễn cưỡng nuốt một ngụm nước bọt, xoay ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Kiều Trị đang đứng một bên, lại phát hiện hần sớm đã ngơ ngác đứng đó, một nỗi tuyệt vọng hoàn toàn xâm chiếm lấy cô ...

Gần như là tia hy vọng cuối cùng cũng mất rồi?

Cô nắm chặt nắm tay, chết thì chết vậy!

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, em không muốn theo anh về!’ Cô ngẩng mặt, cường hãn nén lại nỗi sợ đang trào dâng trong lòng.

Mặt cô vừa bị hơi lạnh của phi đao lướt qua mà trở nên trắng bệch, nhưng đôi mắt màu tím vẫn không sờn, không sợ nhìn thẳng vào đôi mắt đen thăm thẳm kia, trong lòng đã hạ quyết tâm đối kháng đến cùng.

Nực cười, cô ít nhiều gì cũng là hậu nhân của hoàng thất Mã Lai, nếu như dễ dàng bị người ta hù dọa thậm chí là bị ép về há chẳng phải là bị người ta cười đến rớt răng sao?

Mấy người vệ sĩ đứng sau lưng Hoàng Phủ Ngạn Tước ai nấy đều hít một hơi khí lạnh, lúc Liên Kiều vừa nói dứt lời, bọn họ đều hướng ánh mắt ngưỡng mộ về phía cô, chỉ là ... trong ánh mắt đó, sự lo lắng chiếm nhiều hơn!

Không hổ là hậu nhân của hoàng thất Mã Lai trời không sợ đất không sợ, từ trước đến nay nào có mấy người dám nói như vậy trước mặt Hoàng Phủ tiên sinh, cô quả thật là người đầu tiên.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngược lại chẳng có chút tức giận nào, thậm chí cũng chẳng thềm bước đến gần Liên Kiều, nụ cười trên môi càng mê người, đẩy sức quyến rũ.

‘Chắc chắn, nha đầu, có lúc sự cố chấp của em thật làm người ta thương mến nhưng ...’

Nói đến đây, nụ cười trở nên nhạt dần như hòn đá vừa chìm xuống mặt hồ, giọng điệu cũng trở nên lạnh lùng, chậm chậm nhả ra hai chữ: ‘Ngu xuẩn!’

Liên Kiều nghe vậy sắc mặt cũng thay đổi, lời của hắn như một mồi lửa đốt lên cơn giận trong cô, trong nhất thời tràn đầy tinh thần “nghe non không sợ hổ”: ‘Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh dựa vào đâu mà nói những lời này với em chứ? Anh mới là ngu xuẩn đó, ngu xuẩn cực kỳ!’ Cô rống lên với hắn, đôi mắt màu tím vì giận dữ cũng trợn to.

Thu hết vẻ giận dữ của cô vào trong đáy mắt, sự không vui của hắn càng lúc càng rõ rệt ...

‘Anh nói lần cuối, lên xe!’ Hắn đưa tới hậu thư.

‘Em không ...’

‘Cháu ...’ Lời còn chưa thốt ra đã nghe một cơn gió lạnh xẹt qua bên tai, cơn gió lạnh mang theo sức mạnh vô cùng lớn hất tung những sợi tóc trên vai cô.

Ánh sáng bạc xẹt qua, vài sợi tóc bị cắt đua nhau rụng xuống, mà sau lưng cô, ầm ầm hiện hiện lại là một cây phi đao.

Cả quá trình chỉ là trong chớp mắt, không có một dấu hiệu báo trước nào, cũng không có dấu hiệu kết thúc, đến quá đột ngột đi rất bất thành linh, gần như khiến cho Liên Kiều không phản ứng lại kịp.

‘Aaaaaa ...’

Qua một lúc lâu cô mới nhận thức được chuyện gì vừa xảy ra, đôi chân liền mềm nhũn, cả người vô lực ngã ngồi trên mặt đất.

Thật quá đáng sợ đi, vừa nãy cây phi đao đó xẹt qua thật sát gương mặt cô, lẽ như ... lẽ như nó lệch đi một chút ... chỉ một chút xíu thôi thì có chẳng phải cô đã bị hủy dung rồi sao?

Không còn dũng khí để đối chọi, chỉ có thể trùm đôi mắt kính sợ nhìn về phía người đàn ông đối diện đang từng bước từng bước đi đến gần.

Ánh mặt trời trên đầu đột nhiên bị cái bóng cao lớn che mất, chỉ còn lại một áp lực vô danh cực lớn đang áp xuống từ đỉnh đầu.

‘Bây giờ thì sao? Có lên xe hay không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước khuyu xuống, ngón tay thon dài nhẹ nhàng đẩy cằm cô lên, giọng nói vẫn ưu nhã như thế, thần thái vẫn dĩnh dhang như thế.

Giống như ... đang dỗ một đứa bé không nghe lời vậy nhưng không hề chứa lại con đường sống nào.

‘Lên ...’

Liên Kiều lần này quả thật bị dọa sợ rồi, chỉ trong vài phút ngắn ngủi cô đã tận mắt chứng kiến hai lần phóng phi đao, nếu như lại thêm một lần nữa, khẳng định tim cô không chịu nổi mà vỡ mất.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười: ‘Vậy mới ngoan chứ!’

Ngón tay đang đặt ở cằm cô khẽ dời qua mái tóc óng ả, sau đó cả bàn tay trượt lên, mang theo sự sùng ái và trìu mến vỗ nhẹ lên đầu cô, sau đó khẽ cúi người, dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của mọi người, nhẹ đặt một nụ hôn lên chóp mũi cô.

Nụ hôn – như chuồn chuồn lướt nước nhưng mang theo một thông điệp chiếm hữu hết sức rõ rệt.

Sau đó hắn đưa tay ra, kéo cả người cô vào lòng, ôm lên bước thẳng về phía chiếc xe.

Vệ sĩ đứng sau lưng lập tức chạy lên, cung kính giúp hắn mở cửa.

Kiều Trì đứng ở một bên sớm đã ngây ngốc lúc này mới phản ứng lại kịp, hắn vội vàng đuổi theo ...

‘Hoàng Phủ tiên sinh ...’

Anh ta cứ thế mang Liên Kiều đi sao? Vậy còn chuyến du lịch của hắn và cô thì thế nào?

Hoàng Phủ Ngạn Tước dừng bước, xoay người lại không nói gì, ánh mắt lạnh lùng quét trên mặt hắn, trên môi khẽ câu lên một nụ cười châm chọc.

Kiều Trì há hốc miệng, một lúc lâu mới phát ra tiếng nói, ‘Cái đó ... chuyến du lịch của tôi và Liên Kiều ...’

‘Hủy đi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước dứt khoát nói ra hai chữ, không phải là một câu nói thông thường mà là một mệnh lệnh.

Sau đó đẩy Liên Kiều vào trong xe trước rồi tự mình cũng ngồi vào.

Xe chạy như bay để lại một Kiều Trị ngơ ngác bên đường.

Trong xe Liên Kiều không ý thức cố gắng ngồi cách Hoàng Phủ Ngạn Tước thật xa, dường như là vẫn chưa thoát khỏi sự kinh hoàng lúc nãy, lại giống như đang cố ý trốn tránh hắn.

‘Ngồi qua đây!’

Giọng nói của Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn hết sức tao nhã, vừa nói vừa thưởng thức một hộp rượu, ngón tay thon dài chỉ chỉ phía bên cạnh mình.

Liên Kiều suy nghĩ một lúc, trong lòng muốn phản đối nhưng khi nhìn vào mắt hắn, đành tự khuyên mình từ bỏ ý định, chỉ có thể rất không tình nguyện ngồi dịch sang bên đó.

Tay Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa nhấc lên liền khiến Liên Kiều khấn trương, cô không ý thức định tránh khỏi nhưng thấy hắn có vẻ không vui chỉ đành ngoan ngoãn ngồi tại chỗ.

Hơi ẩm quen thuộc từ trong lòng bàn tay truyền đến từng sợi tóc, khi nãy phi đao xẹt qua đã làm tóc cô bị cắt không ít.

Chương 34: Quyết định không kịp trở tay (1)

Hắn nhìn cô chăm chú, ánh mắt như đang suy nghĩ điều gì, một lời cũng không nói, giống như tự mình đang nghiền ngẫm một vấn đề gì đó.

Sự trầm mặc này của hắn khiến cho Liên Kiều trong lòng càng hồi hộp, nhất thời toàn thân nằm trong trạng thái đề cao cảnh giác.

Qua rất lâu, ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn Liên Kiều chợt có sự thay đổi, sự dịu dàng trong nụ cười nhàn nhạt kia đột nhiên trở thành tuyệt đối chiếm hữu.

‘Nha đầu, đối với chuyến du lịch của em ...’ Hắn cố ý kéo dài giọng nói, vẻ mặt khiến người ta không thể nắm bắt được suy nghĩ của mình.

Liên Kiều vội vàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, có chút chờ mong, lại có chút sợ hãi.

Những biểu hiện trên mặt cô hoàn toàn rơi vào tầm mắt của Hoàng Phủ Ngạn Tước, bờ môi hoàn mỹ khẽ câu lên một nụ cười, nụ cười này, rõ ràng là mang theo sủng nịch lẫn trêu chọc như tấm trong gió xuân, chỉ nghe hắn chậm chậm nói ...

‘Anh quyết định đáp ứng em!’

Liên Kiều trợn mắt, im lặng một lúc cuối cùng mới mở lời: ‘Thật sao? Anh ... anh không phải lại đang gạt em chứ?’

‘Yên tâm, anh vẫn còn thích nhìn em cười!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nói một câu nhiều nghĩa.

Sự chuyển biến một trời một vực khiến Liên Kiều khó mà tin được, cô ngơ ngác nhìn hắn thật lâu, thấy trên mặt hắn không có vẻ gì là giận dữ mới yên tâm, mỉm cười ...

‘Hay quá, em lại có thể đi du lịch thám hiểm rồi!’

‘Nhưng mà ...’ Hắn đột ngột chuyển hướng, khiến nụ cười của Liên Kiều hơi cứng lại ...

Thấy cô như vậy, hắn cười cười, ‘Anh sẽ không để cho em đi cùng với vị học trưởng Kiều Trị đó đâu!’

‘Hả?’ Liên Kiều vẫn chưa hiểu ý hắn, ‘Chẳng lẽ muốn em đi một mình sao?’

‘Đương nhiên là không rồi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước khẽ vỗ vỗ đầu cô, ánh mắt cực kỳ khó hiểu.

Liên Kiều càng không hiểu, cô nghiêng đầu chăm chú nhìn hấn.

‘Sau khi kết hôn, em muốn đi đâu, chúng ta có thể đi đến đó, xem như là đi hưởng tuần trăng mật!’

Nụ cười trên môi Hoàng Phủ Ngạn Tước càng sâu, như từng cơn từng cơn sóng gợn mặt hồ nhưng Liên Kiều thì ngược lại, bị lời của hấn dọa đến thất thanh kêu một tiếng.

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh vừa nói cái gì?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì nữa, thân thể cao lớn trong bộ Tây trang được cắt may thật khéo nhàn nhả tựa vào thành xe, nhìn cô không chớp mắt.

Liên Kiều bị hấn nhìn đến toàn thân không tự tại, cô gian nan nuốt một ngụm nước bọt, liếc mắt nhìn, không có phát hiện ra ánh mắt thâm thúy đang nhìn mình từ phía trên.

Tim, bất chợt đập điên cuồng!

Đây là thế nào chứ? Ánh mắt của hấn có ma lực gì sao, lại khiến cô có một cảm giác như không thể khống chế chính mình.

Với lại ... lời hấn vừa nói ban nãy, là ý gì?

Kết hôn????

Tuần trăng mật???

Xe không chạy về hướng tòa nhà Hoàng Phủ tài phiệt mà chạy thẳng về “Hoàng Phủ”.

Trên xe cực kỳ yên lặng mà Liên Kiều sau đó mặt đầy hoài nghi bị hấn kéo vào phòng khách chính.

Hoàng Phủ Ngự Phong và Triển Sơ Dung đều ở đó, một người đang bày biện bình hoa còn một người đang yên lặng pha trà, bầu không khí hết sức tĩnh lặng mà ấm áp.

‘Liên Kiều?’ Hai người vừa vào cửa đã bị Triển Sơ Dung nhìn thấy, bà đặt bình hoa trên tay xuống, vẻ mặt vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

‘Con bé này, sao lại có thể im lặng mà rời khỏi “Hoàng Phủ” chứ? Chẳng lẽ không sợ làm chúng ta lo lắng hay sao?’ Bà vừa nói vừa kéo tay Liên Kiều.

Còn Hoàng Phủ Ngự Phong cũng ngừng động tác trên tay, nhìn thấy Liên Kiều bình an trở về, ông cũng yên lòng.

Liên Kiều nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Triển Sơ Dung, trong lòng vô cùng áy náy, cô ngoan ngoãn ngồi xuống, vòng tay ôm lấy bà, nhẹ giọng nói: ‘Xin lỗi, bác gái, con để hai bác lo lắng rồi!’

‘Trở về là tốt rồi! Hứa với ta, sau này không được len lén bỏ đi nữa, được không?’ Triển Sơ Dung đối với cô gái nhỏ này hết sức thương yêu, nói.

Liên Kiều ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước bên cạnh, sau đó nhìn về Triển Sơ Dung, nhẹ nhàng gật đầu.

‘Liên Kiều à ...’

Lúc này Hoàng Phủ Ngự Phong không khó phát hiện ra trên mặt cô lộ vẻ sợ hãi Hoàng Phủ Ngạn Tước, ông hiền hòa nói: ‘Hành động của Ngạn Tước hôm nay quả thật có chút quá nóng nảy, nó không nên nhốt con vào trong phòng, hy vọng con có thể tha thứ cho sự kích động của nó, còn nếu con muốn đi du lịch, ta nghĩ nên có Ngạn Tước ở bên cạnh thì tốt hơn.’

Liên Kiều cắn môi, không nói gì.

Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc này mới mở miệng, hấn vừa cất lời đã khiến hai vị phụ mẫu yêu dấu ngạc nhiên đến giật mình ...

‘Cha dạy rất phải, mà con cũng đã quyết định đi du lịch cùng với Liên Kiều!’

Triển Sơ Dung vừa nghe trong lòng đã nở hoa, ‘Thật sao? Vậy tốt quá rồi, các con định bao giờ thì xuất phát?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười, sau đó mới nhìn về phía Liên Kiều đang ngồi cạnh bên, chậm chậm cất lời: ‘Chính xác mà nói thì là du lịch trăng mật!’

‘Cái gì?’

Triển Sơ Dung sững người, còn Hoàng Phủ Ngự Phong thì cao hứng đứng bật dậy, cẩn thận đánh giá con trai, đây là con trai mình thật sao?

‘Ngạn Tước, ý con là ...’

Triển Sơ Dung một lúc mới phản ứng lại kịp, vẻ mặt kích động hỏi.

‘Ý của con rất đơn giản, nếu như nhà Hoàng Phủ chúng ta và vương thất Mã Lai sớm đã có hôn ước, vậy thì con sẽ chuẩn bị đám cưới trong thời gian sớm nhất!’

Nụ cười của Hoàng Phủ Ngạn Tước đã lan từ khóe miệng đến đầu mày cuối mắt.

‘Hay quá, Ngạn Tước, con ... con đồng ý kết hôn rồi sao? Thật không?’

Triển Sơ Dung còn không quá tin là thật, tuy rằng bà mơ hồ có thể cảm nhận được tâm tư của con trai dành cho cô bé này nhưng muốn hẳn quyết định đi vào giáo đường quả là một việc không dễ dàng gì.

Thế nào hôm nay lại nghĩ thông suốt rồi?

Hoàng Phủ Ngạn Tước gật nhẹ đầu, ‘Đương nhiên, như lời cha nói, “Trai lớn cưới vợ gái lớn gả chồng” là chuyện bình thường, hơn nữa con và Liên Kiều lại hợp nhau như thế, không kết hôn còn đợi gì nữa!’

‘Đúng đó đúng đó, con xem hai đứa con xứng đôi biết mấy, quả thật là trời tạo một đôi!’ Triển Sơ Dung vui đến cười không khép miệng được, còn Hoàng Phủ Ngự Phong cũng vừa ý gật đầu.

Không tệ, con trai mình rốt cuộc đã thông suốt rồi!

Liên Kiều hoàn toàn bị “đơ” rồi, cô ngơ ngác ngồi nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, trên mặt vẻ khó hiểu càng lúc càng rõ rệt.

Vừa nãy cô còn cho rằng hẳn tiện miệng nói đùa thôi, thế nào mà ... hẳn lại muốn kết hôn thật sao?

Mà đối tượng kết hôn lại chính là ... mình?

Trời ơi ...

Cô thấy đầu vầng mắt hoa, nhất thời không có cách nào tiếp thu tình huống thế này.

Không đúng, nhất định là có vấn đề, bằng không sao tính tình của hẳn lại có thay đổi lớn như vậy?

Chương 35: Quyết định không kịp trở tay (2)

Lúc này Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt kéo tay Liên Kiều, hướng về Hoàng Phủ Ngự Phong và Triển Sơ Dung nói ...

‘Vì để thể hiện thành ý của nhà Hoàng Phủ chúng ta, con cho rằng chuyến đi thăm hoàng thất Mã Lai ngày mai không thể hủy bỏ được!’

‘Đương nhiên, đương nhiên!’ Triển Sơ Dung nói.

‘Hơn nữa ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn Liên Kiều, nói tiếp: ‘Ngày mai con và Liên Kiều cũng sẽ cùng đi!’

‘Được đó, được vậy thì tốt nhất rồi, như vậy mới thể hiện được thành ý của nhà Hoàng Phủ chúng ta, con quyết định như vậy ba mẹ rất vui!’ Hoàng Phủ Ngự Phong cũng vui mừng nói.

‘Được rồi được rồi, Ngạn Tước, Liên Kiều, hai con ở bên ngoài cả ngày cũng mệt rồi, mau dẫn nó về phòng nghỉ ngơi đi, chuẩn bị cho chuyến đi ngày mai!’ Triển Sơ Dung cố tình giúp hai người tạo cơ hội gần nhau.

Hoàng Phủ Ngạn Tước gật đầu.

Mãi tận khi về đến phòng, Liên Kiều vẫn còn chưa hết kinh ngạc và nghi hoặc, từ lúc Liên Kiều bị phi đao của hắc dạ đến hai lần, những lời nói và hành vi sau đó của hắc khiến cô khó mà hiểu được.

Kết hôn?

Thật hay giả đây?

Hắc không phải rất không muốn kết hôn sao? Mà trước đó không lâu còn yêu cầu mình phối hợp với hắc, cùng nhau thoát hôn hay sao?

Ngón tay ấm áp xoa xoa đầu mày đang chau lại của cô, ‘Nghĩ gì mà nhập tâm vậy?’

Nha đầu này, lúc hôn vĩa lên mây nhìn thật giống một con búp bê, khiến người ta yêu mến.

‘Ấn ...’ Liên Kiều chớp chớp mắt, nhìn hắc, ‘Anh ... sao phải làm vậy?’

Nếu như hôm nay cô không hỏi hắc cho rõ, chỉ sợ đang ngủ cũng nằm mơ đến chuyện này mà phải tỉnh dậy.

‘Tại sao cái gì?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước hỏi ngược lại cô, một tay kéo cánh tay cô qua, nhìn thấy vết bầm trên đó, hắc bực dọc chau mày, sau đó lấy điện thoại, nhấn số ...

‘Phúc tử, dặn người mang thùng thuốc đến đây!’

‘Ách ... Không cần ...’ Liên Kiều bị hắc nhìn đến phát ngượng, muốn rút tay lại nhưng bị hắc giữ chặt quá, đành thôi.

Có thể là do lúc chạy trốn bị ngã, vốn chỉ là một vết xước, nhưng giờ đã bầm tím cả rồi, lại còn rỉ máu nữa.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ném cho cô một cái nhìn cảnh cáo, thấy vậy cô chu môi, không nói gì nữa.

Thùng thuốc rất nhanh đã được đưa đến, sau khi để người làm rời đi, hắc tự mình giúp cô xử lý vết thương.

‘Có thể là sẽ đau, ráng chịu một chút đi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lấy thuốc sát trùng và thuốc mỡ ra, tỉ mỉ thoa lên miệng vết thương, khi thấy cô hít hà vì đau, trong mắt chợt xẹt qua một tia đau lòng.

‘Vội vàng như vậy muốn rời khỏi anh sao, thậm chí không thèm để ý đến vết thương?’ Hắc nhẹ giọng hỏi, một nỗi đau xẹt qua trên gương mặt anh tuấn.

Liên Kiều sững người, cô trước giờ chưa từng thấy qua một Hoàng Phủ Ngạn Tước như vậy, lúc này đây sự dịu dàng của hắc, nét ưu thương nhàn nhạt trên gương mặt hắc khiến cô cũng có chút đau lòng.

Đây ... đây là thế nào?

‘Em không phải ...’ Cô thấy mình nên nói gì đó nhưng lại không có chút sức lực nào chỉ ập a ập ứng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không nói gì thêm, chỉ tập trung tinh thần giúp cô xử lý vết thương.

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em ...’ Liên Kiều nhẹ giọng nói.

‘Câu hỏi nào?’ Hắc ngẩng đầu lên nhìn cô.

‘Ách, chính là cái đó ... chuyện anh muốn kết hôn ...’ Liên Kiều càng nói càng nhỏ, bởi vì cô không biết trong lòng hắc muốn cái gì nên không dám xác định.

Môi Hoàng Phủ Ngạn Tước câu lên một đường cong, giống như đang cười, lại giống như đang tập trung ...

‘Nha đầu ...’

Hắc ghé lại gần cô, hít lấy mùi hương hoa cỏ thanh mát trên người cô, trong mắt chợt hiện lên vẻ trìu mến ...

‘Thích ở bên cạnh anh không?’

Liên Kiều bị câu hỏi đột ngột này của hắn làm cho ngỡ ngàng, qua một lúc lâu mới thì thầm nói: ‘Thích, nhưng mà ... có lúc anh rất hung dữ, lúc đó em không thích ...’

‘Sau này nếu em ngoan ngoãn, anh sẽ luôn rất tốt rất tốt với em.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước rất nhẫn nại, sủng ái nhìn cô.

‘Rất tốt rất tốt ...’ Liên Kiều lặp lại hai chữ này mấy lần, cô vẫn chưa hiểu rất tốt rất tốt nghĩa là thế nào, rốt cuộc là tốt đến mức nào?

Nhưng mà, vì sao hôm nay hắn hoàn toàn không giống trước đây?

‘Đúng vậy!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười vò tóc cô.

Về mặt Liên Kiều càng mê mang, đôi mày cũng cau lại sít sao với nhau.

‘Nhưng mà ... nhưng mà ...’

Cô “nhưng mà” nửa ngày cũng không biết mình nên nói cái gì, mọi chuyện hình như rất tự nhiên lại hình như có gì đó không đúng.

‘Có muốn gả cho anh không?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ngắt lời cô, hỏi thẳng.

‘Anh thật là muốn kết hôn sao?’ Liên Kiều không trả lời, nghi hoặc nhìn hắn.

‘Kết hôn còn có thật hay giả sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô đầy hứng thú.

‘Nhưng mà ... anh rõ ràng đã nói là sau khi kết hôn sẽ không còn chút tự do nào ...’

Liên Kiều cố nhớ lại lời hắn nói, vô tình lại nhớ lời Cung Quý Dương đã nói với cô.

Đúng rồi, hắn không phải là còn một người ...

‘Nha đầu, đây chính là “mỗi lúc mỗi khác”, hơn nữa anh cảm thấy hai chúng ta quá xứng để kết hôn!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướn mày, vẻ mặt cùng giọng nói có chút dí dỏm.

‘Em không hiểu ...’ Liên Kiều lắc đầu, lời của hắn sao càng lúc càng thâm sâu vậy chứ?

‘Vậy được, anh hỏi em nhé!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước kéo bàn tay nhỏ nhắn của cô, áp nó trong bàn tay to của mình, nghịch nghịch mấy ngón tay như búp măng của cô, ‘Em vừa nãy cũng nói em thích ở bên cạnh anh phải không?’

Liên Kiều không cần suy nghĩ, gật đầu, nhưng liền sau đó bổ sung thêm một câu, ‘Là lúc anh không hung dữ ...’

‘Anh hiểu!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ngắt lời cô, ‘Anh lúc nãy cũng nói, chỉ cần em ngoan ngoãn, anh sẽ rất tốt rất tốt với em, phải không?’

‘Àn!’ Liên Kiều quá ngây thơ để nhận ra “cái bẫy” đang giăng ra.

‘Cho nên ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước đắc ý cười: ‘Chỉ cần em ngoan ngoãn, anh sẽ không hung dữ với em nữa, chỉ cần anh không hung dữ với em thì em rất thích ở bên cạnh anh có phải không?’

‘Đúng vậy!’ Liên Kiều cũng cười.

32. Quyển 5 - Chương 36-40

Còn 1 phần nữa là hết quyển 5 rồi, mục tiêu là hết quyển 6 sẽ nghỉ Tết, mong mọi người ủng hộ Tina nhiều.

Quyển 5: Kịch giả tình thật

Chương 36: Quyết định không kịp trở tay (3)

Đúng vậy, nếu Hoàng Phủ Ngạn Tước không nổi hung với cô, cô quả thật rất thích ở bên cạnh hắn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô cười, trong mắt vẻ đắc ý càng rõ rệt, hắn tiếp tục nói: ‘Nếu như đã thích, vậy thì phải ở bên nhau chứ, mà phải làm thế nào mới đảm bảo hai người sẽ vĩnh viễn ở bên nhau?’

Liên Kiều nghe xong, không chút suy nghĩ nói, ‘Ồ, như vậy, có phải anh muốn làm bạn trai của em?’

‘Vậy còn chưa đủ!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười nói.

‘Nhưng học trưởng Kiều Trị nói, hắn muốn em ở bên cạnh hắn, cho nên mới làm bạn trai của em!’ Liên Kiều nghiêm túc nhìn hắn.

Có trời mới biết, câu nói này khiến cho Hoàng Phủ Ngạn Tước bất mãn đến cỡ nào ...

‘Nha đầu, em chỉ có thể ở bên cạnh anh, biết không?’

Liên Kiều vội hỏi: ‘Vậy học trưởng Kiều Trị, phải làm thế nào?’

Cầm bị ngón tay thon dài của hắn nhắc lên, ngón cái khê vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của cô, cố nén sự bức dọc trong lòng bởi vì hắn biết rõ, cô chỉ là quá đơn thuần ...

‘Liên Kiều, tên đó có ý đồ với em, cho nên ... sau này không thể ở bên cạnh hắn!’

Có trời mới biết, đây là lần đầu tiên hắn dùng ngữ điệu như vậy nói với một cô gái.

‘Cái đó ... cái đó ...’ Liên Kiều có chút khấn trương.

‘Em phải nhớ kỹ!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ngắt lời cô, từng chữ từng chữ nói thật rõ, ‘Anh muốn ... không chỉ làm bạn trai của em, mà là làm chồng em!’

Nói đến đây, trong mắt hắn đầy vẻ triu mến, ‘Em, sẽ trở thành vợ của Hoàng Phủ Ngạn Tước anh!’

‘À??? Vậy cô gái mà anh thích thì làm thế nào?’ Liên Kiều nhìn hắn chăm chăm.

‘Cô gái nào?’ Lời của cô khiến cho Hoàng Phủ Ngạn Tước như rơi vào một đám mây mù.

‘Chính là cô gái mà anh muốn kết hôn đó!’ Liên Kiều nghiêng đầu nhìn hắn, trong lòng có chút không vui, ‘Cung Quý Dương nói anh muốn cùng một cô gái khác kết hôn!’

‘Cái gì?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chấn động, ‘cùng cô gái khác kết hôn?’ Sao hắn là người trong cuộc mà không biết tí gì về chuyện này chứ?

Liên Kiều vẻ mặt buồn bã: ‘Hắn nói trong lòng anh rất thích một cô gái!’

Sắc mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước càng ngưng trọng, qua một lúc môi mới câu lên một nụ cười “vô hại”, áp sát vào cô ...

‘Xem ra ... em và hắn rất thân thiết với nhau phải không?’

‘Nào có, anh ấy chỉ là quân sư của em thôi ...’

Liên Kiều nói đến đây chợt nhận ra mình đã lỡ lời, đưa tay bịt miệng lại nhưng mà đã quá trễ ...

Xong rồi, trong lòng cô không khỏi than thầm một trận, cô đã bán đứng Cung Quý Dương rồi ...

‘Quả nhiên ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười càng rạng rỡ, ‘Cung Quý Dương quả đúng là anh em tốt, vì anh mà lao tâm khổ tứ như vậy!’

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh ... muốn làm gì?’ Liên Kiều nghĩ nếu Cung Quý Dương có việc gì, chắc cô hối hận đến chết mất.

‘Đương nhiên là phải “cảm ơn” hấn rồi, hấn quả thật là bạn nghiệp chương của anh!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “cảm ơn”.

Ách ...

Liên Kiều sững sờ nhìn hấn, thế nào cũng cảm thấy biểu tình thế này của hấn không đúng lắm.

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, vậy cô gái đó ...’

‘Không có, tất cả chỉ là Cung Quý Dương gạt em thôi!’ Hấn một lời vạch trần âm mưu của Cung Quý Dương.

‘A? Anh ấy ... gạt em?’ Liên Kiều trợn mắt.

‘Nhưng mà cũng kể như tên đó đã làm một việc tốt!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt đổi chủ đề, trên môi vẫn treo một nụ cười ý vị, ‘Được rồi, đừng nhắc tên đó nữa, hôm nay em nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai đi gặp ông nội không thể mặt mày bí xị như vậy, không thì ông sẽ nghĩ là anh bắt nạt em!’

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh thật sự quyết định kết hôn sao?’ Liên Kiều vẫn chưa chịu thôi, hỏi lại.

‘Nha đầu, không phải là anh muốn kết hôn, mà là anh muốn kết hôn với em!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đính chính lại câu hỏi của cô.

‘Nhưng mà em không muốn!’ Cô thẳng thắn nói ra suy nghĩ trong lòng.

‘Không muốn?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi có chút không vui.

‘Đúng đó ... kết hôn không vui chút nào!’ Liên Kiều thấp giọng nói, vẻ mặt cực kỳ không tình nguyện.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy, trong lòng tự nhiên nhìn rõ được tâm sự của cô, hấn không giận mà cười. Cô chỉ là một nha đầu hiếu động, ham chơi, bởi vậy trong suy nghĩ của cô, trèo lên cây bắt chim có khi còn vui hơn kết hôn, đây chỉ là do tính cách trẻ con của cô chứ không phải là bản thân cô bài xích hấn.

Hấn đưa tay xuyên qua mấy sợi tóc mượt như nhung của cô, nghịch nghịch nó giữa mấy ngón tay, ‘Vậy em nói anh nghe, cái gì chơi mới vui?’

Giọng nói đầy vẻ dụ hoặc.

Đôi mắt màu tím của Liên Kiều nghịch ngợm đảo một vòng sau đó trên mặt lộ ra một nụ cười nịnh nọt ...

‘Hắc hắc, thực ra em thấy kỹ thuật phóng phi đao của anh là oách nhất!’

‘Thật không?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đã nhìn thấu tâm tư của cô, thì ra là vậy ...

‘Đúng đó đúng đó, Hoàng Phủ Ngạn Tước, lúc chiều nhìn anh thật là oách nha!’ Liên Kiều xua tay múa chân, gần như khôi phục lại nét tính nghịch ban đầu.

‘Nhưng chiều nay hình như có ai đó bị hù đến suýt ngất luôn!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lại không vội, nếu đã nắm được thóp của cô, cứ từ từ dụ cô vào khuôn khổ thôi.

‘Hi hi, đó là vừa nãy, bây giờ thì không sợ chút nào rồi!’

Nói xong cô từ đứng trên giường vừa nhún nhảy vừa thực hiện lại động tác phóng đao vừa nãy của Hoàng Phủ Ngạn Tước...

‘Anh xem, em làm có giống không, chẳng qua là em chưa được nhìn rõ từng động tác của anh thôi!’ Cô ngượng ngùng giải thích với hấn.

‘Giỏi lắm rồi, em xem thêm vài lần nữa không chừng là sẽ biết đấy!’ Hoàng Phủ nt Ngạn Tước thờ ơ nói đúng tim đen của cô.

‘Đúng đó, đúng đó!’ Liên Kiều vừa nghe hấn nói vậy, tinh thần lập tức dâng cao ...

“Đông” một tiếng, cô đột nhiên nhảy từ giường xuống đất, cô thì không sao, chỉ suýt nữa là dọa Hoàng Phủ Ngạn Tước tìm vọt ra ngoài.

Nha đầu này ...

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh làm lại vài lần nữa cho em xem đi ...’

Cô dán người sát vào hắn, tay níu chặt lấy cánh tay hắn, nũng nịu như một chú mèo nhỏ.

Sự mềm mại từ cánh tay truyền đến khiến cho Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút suy nghĩ lung tung, nhưng vẫn cười nói: ‘Em vừa nãy làm cũng giống lắm rồi!’

‘Nhưng người ta không biết làm có đúng hay không mà, với lại, em cũng muốn thử phóng phi đao thật cơ ...’ Giọng nhỏ xíu như đang thăm dò ý hắn.

Chương 37: Quyết định không kịp trở tay (4)

‘Được chứ ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thờ ơ ném cho cô một câu, miệng mỉm cười đầy ẩn ý nhìn cô như chờ đợi ...

Quả nhiên ...

‘Thật sao? Tốt quá rồi, a, Hoàng Phủ Ngạn Tước, em yêu anh quá, yêu anh quá ...’

Liên Kiều nghe hắn nói vậy quá sức hưng phấn, cô khua tay múa chân nhảy lên bá cổ hắn thân mật tặng cho hắn một nụ hôn lên má, giọng ngọt như đường ...

Chân mày Hoàng Phủ Ngạn Tước dần ra, nụ cười trên môi càng rạng rỡ, tuy hắn biết là cô làm thế không có tình ý gì khác, nhưng ... hắn thừa nhận mình thích nghe cô nói vậy, thậm chí là ... nhiều hơn thế nữa ...

‘Yêu anh thật sao?’

Hắn đứng dậy, nhốt thân thể yêu kiều của cô trong đôi tay, giọng sủng nịch như nói với người yêu.

‘Phải đó ...hì hì ...’

Liên Kiều không có chút đề phòng hắn, ngây thơ nhìn hắn, đầu óc sớm đã bị chuyện phóng phi đao chiếm lĩnh hết.

Thật là oách! Cô càng nghĩ càng thích.

Không khó hình dung ra cách nghĩ ngây thơ của cô, tuy trong lòng có chút thất lạc nhưng hắn vẫn tiếp tục dụ dỗ ...

‘Nói lần nữa đi ...’

Nói xong môi đã đặt trên chóp mũi cô.

Liên Kiều cười càng rạng rỡ, như cảm nhận được hắn thích nghe mấy câu này, cũng không suy nghĩ nhiều, vòng tay ôm hắn, nói nhỏ: ‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, em yêu anh ...’

Thì ra là hắn thích nghe câu này, sớm biết như vậy cô ngày nào cũng nói với hắn, nói không chừng hắn còn có thể cho cô những món đồ thú vị khác.

Còn đang chìm đắm trong sự ngọt ngào hiếm có từ cô, hắn thấp giọng hỏi: ‘Yêu nhiều không?’

Liên Kiều suy nghĩ một chút giống như bị câu hỏi của hắn làm khó, nghĩ một hồi mới ngọt ngào nói: ‘Yêu nhiều, yêu nhiều lắm ...’

Liên tục nói mấy chữ “yêu nhiều” giống như có làm vậy mới biểu đạt hết ý mình.

‘Vật nhỏ đáng yêu ...’ Hắn cụng đầu vào trán cô, cười khe khẽ.

Nha đầu đơn thuần này, luôn có bản lãnh khiến hắn không thể không để ý.

Giọng thì thầm cùng với hơi thở nam tính quét qua mặt cô khiến cô thấy nhồn nhột, trên mặt tự dưng lại hồng lên một mảnh ...

‘Chúng ta ra vườn hoa, được không ...?’ Cô kéo góc áo hắn, giọng nài nỉ.

‘Được!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lại cười.

Một cây phi đao sáng loáng được đẩy vào trong tay Liên Kiều, bàn tay nhỏ nhắn không khỏi run run.

‘Thế nào?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước biết rồi còn cố hỏi.

‘Em không biết mà!’ Liên Kiều xụ mặt.

‘Không phải lúc này em làm giống lắm rồi sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười xấu xa.

‘Nhưng mà ... nhưng mà ...’ Liên Kiều đảo mắt, sau đó nghịch ngợm nói, ‘Anh ném lần nữa cho em xem đi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không kỳ kèo, ‘Được thôi, em nhìn kỹ đây ... Chỉ cho em xem một lần thôi đó!’

Liên Kiều mắt không dám chớp.

Gió thổi, một chiếc lá chậm chậm rơi xuống.

Lúc này, một luồng ánh sáng bạc xẹt qua, mạnh mẽ lướt bên tai Liên Kiều, ‘Chú’ một tiếng, chỉ thấy phi đao đã xuyên qua chiếc lá khô, găm nó vào thân cây ...

Liên Kiều há hốc miệng, sau đó bình tĩnh lại, cô nhảy lên hoan hô, rồi vội vàng chạy đến bên thân cây ...

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh thật giỏi, thật oách nha, ở cự ly xa như vậy mà cũng có thể phóng trúng chiếc lá kia!’

Nhìn kỹ lại, không chỉ là phóng trúng mà còn là trúng ngay giữa chiếc lá, trời ạ ...

Bàn tay nhỏ nhắn đưa sang định nhổ cây phi đao lên nhưng cô kinh ngạc phát hiện ra cây phi đao đã ghim vào thân cây với lực quá mạnh, với sức của cô căn bản là không làm gì được.

Thì ra, lực tay của hắn ... lại lớn như thế!

‘Này, phi đao ghim vào thân cây rồi, em còn học thế nào được? Liên Kiều thấy không rút ra được, chỉ đành đứng đó ăn vạ.

‘Nha đầu ngốc, khi nào em học được kỹ thuật, phương hướng và điều chỉnh được lực tay thì có rất nhiều thứ em có thể dùng làm vũ khí!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước tự tin giảng giải.

‘Oa, thật không? Vậy, anh nói anh có thể dùng những thứ khác để thay thế cho phi đao phải không?’ Liên Kiều phấn khích hỏi.

‘Đương nhiên, không tin sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hỏi lại.

Liên Kiều lắc đầu, ‘Không tin!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhún nhún vai, nhìn cô đang đứng cạnh gốc cây, nói: ‘Vậy được, thử cho em xem ...’

Vừa nói vừa nhặt một cành cây khô dưới chân, bẻ nó thành một đoạn thích hợp sau đó vung tay, cành cây khô liền như một cây phi đao bay thẳng về hướng thân cây.

‘Aaa ...’

Liên Kiều quả thật bị chấn động, còn chưa kịp nói gì, cành cây khô đã găm vào thân cây lúc này, cách tai cô không xa.

Trời ơi ...

Liên Kiều thấy toàn thân cứng ngắc, cô cẩn trọng xoay đầu, nhìn cành cây khô đang ghim trên thân cây, một lúc lâu sau mới đưa tay sờ, mới phát hiện nó đã ghim thật chặt vào thân cây rồi.

Cô thấy miệng mình khô đắng, cũng may mình không phải là kẻ địch của hắn, bằng không chết lúc nào cũng không biết nữa...

Với tốc độ như vậy, chắc là chưa kịp phản ứng gì đã bị ghim chết rồi!

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước ...’

Nghĩ đến đây, cô hét lên một tiếng, chạy về hướng hắn, vẻ mặt vui mừng như điên ...

‘Anh dạy em, được không? Em cũng muốn học cái này, quá cool rồi!’

‘Em muốn học?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướn mày hỏi.

Liên Kiều gật đầu như bằm tỏi: ‘Ấn ân, em muốn học, em cũng muốn phóng phi đao, phóng cành cây, anh dạy em, dạy em nha ...’

‘Cái này ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cố tình câu giờ, thả bước chậm chậm trong vườn hoa.

‘Thế nào hả?’ Liên Kiều sắp gấp chết rồi, lẻo đẻo theo theo sát hần.

‘Có chút khó khăn!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nói với cô.

‘Có gì khó khăn chứ? Chẳng lẽ em học không được sao?’ Liên Kiều vẻ mặt chờ mong lẫn khẩn trương hỏi.

‘Có anh dạy em thì em nhất định sẽ học được, không chỉ là học được mà còn rất giỏi nữa!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước bắt đầu giảng lười.

‘Vậy thì dạy em đi, năn nỉ anh mà!’ Liên Kiều nín lấy cánh tay hần, lắc lắc.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy thời cơ đã đến, nhìn cô chăm chăm trong mắt tràn đầy ý cười nói: ‘Dạy em cũng không phải là không được, nhưng mà anh đã từng phát thệ là chỉ dạy cho vợ mình thôi!’

Chương 38: Gạt kết hôn (1)

‘Đường đường là một người đàn ông sao lại thề thốt làm gì!’ Liên Kiều giống như nghe được chuyện lạ kinh thiên động địa.

‘Nha đầu, chuyện này cũng bình thường thôi mà!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngồi xuống thảm cỏ ngẩng mặt hứng lấy ánh sáng mặt trời, trong ánh sáng vàng nhạt, gương mặt hần càng thêm phần tuấn tú.

Liên Kiều nghe vậy, không hiểu lắm nhưng cũng ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh hần, chống tay lên cằm nhìn hần.

‘Liên Kiều, anh nghĩ em cũng đã biết rõ bối cảnh của tứ đại tài phiệt...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước xoay người lại nhìn cô gái bên cạnh định nói tiếp, lại nhìn thấy ánh mặt trời chiếu trên làn da như trứng gà bóc của cô, tinh khiết như ngọc kết hợp với đôi mắt màu tím kia ... Đẹp đến không chân thật!

Nhất thời hần có chút hoảng hốt.

Vẻ đẹp của cô không giống với những người phụ nữ của ba người còn lại trong tứ đại tài phiệt.

Kỳ Hình rất đẹp, là vẻ đẹp đầm thắm!

Sầm Tử Tranh cũng rất đẹp, là vẻ đẹp kiêu ngạo mà thời thượng!

Thượng Quan Tuyền càng không cần nói, vẻ đẹp của cô lộng lầy, diễm lệ mà lạnh lùng!

Nhưng người con gái trước mặt anh thì khác, cô như một cô tiên nhỏ từ trên trời giáng xuống, xinh đẹp mà hoạt bát lại không nhiễm chút bụi trần, cô không cần làm gì cũng có thể thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Một cô gái như vậy, hần thường tự hỏi mình ...

Động lòng rồi sao?

Hay chỉ là xem cô như một cô em gái?

Một em gái khiến hần không thể không quan tâm?

Giờ phút này ngay cả Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không lý giải được cảm giác của chính mình, cái loại cảm giác lúc có lúc không khiến hần không thể nắm bắt lại cứ quấy nhiễu đầu óc hần.

Nhưng khi hắn biết bên cạnh cô có một người đàn ông khác, chuẩn bị đi du lịch và rời khỏi thế giới của hắn, cảm giác lúc có lúc không này lập tức trở thành sự không vui và nhứt nhối kinh khủng, hắn không muốn, cũng không cho phép cô rời khỏi hắn, càng không cho phép cô thích một người đàn ông khác.

Hắn chỉ muốn thật ích kỷ mà giữ cô lại bên cạnh mình, của riêng mình hắn!

Liên Kiều ở cạnh bên làm sao biết được những suy nghĩ trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước, chỉ thấy hắn nhìn cô chăm chú, nhìn đến trong lòng có chút bối rối, cô hươ hươ tay trước mặt hắn ...

‘Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh sao vậy? Nói tiếp đi ...’

Người này ... đang nói chuyện nửa chừng sao tự dừng lại im bật thế chứ.

Hoàng Phủ Ngạn Tước từ trong trầm tư tỉnh lại, hắn không kìm được tự cười nhạo bản thân, từ lúc nào mà trở nên mất hồn mất vía thế kia, chẳng lẽ là vì ... nha đầu này?

‘Bối cảnh của tứ đại tài phiệt rất phức tạp, nhưng có chút giống nhau, đều có chút liên quan đến xã hội đen, cho nên đương nhiên là sẽ tạo nên chút phiền phức không cần thiết, bất luận là xã hội đen hay không phải xã hội đen đều có người muốn tiêu diệt tứ đại tài phiệt, vì để đạt được mục đích, bọn họ sẽ không từ thủ đoạn này, thậm chí là làm hại đến người thân trong gia tộc của tứ đại tài phiệt, đó cũng là lý do tại sao phạm là người của tứ đại tài phiệt từ nhỏ đều được huấn luyện đặc biệt, bất kể là trai hay gái, bất kể có là người chấp chương hay không cũng đều phải huấn luyện, có như vậy thì mới có thể bảo vệ được chính mình!’

Liên Kiều kinh ngạc hỏi, ‘Vậy ý anh là Hoàng Phủ Ngưng và Hoàng Phủ Anh từ nhỏ cũng đã được huấn luyện?’

Không phải chứ? Nếu như nói như vậy, sau này Hoàng Phủ Ngưng bắt nạt cô thì làm sao đây?

‘Tiểu Ngưng từ nhỏ quả thật có được đưa đi huấn luyện trong tổ chức, nhưng là con gái dù sao cũng yếu ớt, cho nên nó chỉ học một chút võ thuật phòng thân đơn giản, còn về Anh Anh, tình huống của con bé có chút đặc biệt, cho nên gần như không có tập luyện qua bất kỳ bộ môn phòng thân nào, bởi vì vậy, Anh Anh trở thành đối tượng bảo vệ trọng điểm của nhà Hoàng Phủ!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười nói.

Liên Kiều nghe vậy, nỗi lo trong lòng mới tạm lắng xuống, còn khá, Hoàng Phủ Ngưng chỉ biết chút ít, xem ra cô nhất định phải học được cách phóng đao, bằng không sau này nhất định sẽ bị cô ta bắt nạt.

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, Anh Anh vì thân thể không tốt nên mới không được huấn luyện đặc biệt sao?’ Trong đầu cô thấp thoáng hình bóng yếu điệu của Hoàng Phủ Anh nên suy đoán.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhún vai: ‘Sao lại nói thân thể cô ấy không tốt?’

Sao hắn không nhận ra điều này chứ?

‘Đương nhiên là không tốt rồi, cô ấy nhìn yếu ớt như thế kia mà!’

Liên Kiều vui mặt giữa hai đầu gối, giống như một chú mèo nhỏ đang sưởi nắng, lười nhác thả lỏng bản thân.

‘Trong mắt anh, em còn yếu ớt hơn Anh Anh, có khác gì một chú mèo nhỏ đâu!’

Bàn tay Hoàng Phủ Ngạn Tước triu mến vuốt ve mái tóc cô, ánh mặt trời ấm áp soi trên đầu hai người, tình cảnh này khiến lòng hắn có một sự thoải mái và an tĩnh đến lạ lùng.

Từ bao giờ mình có loại cảm giác này chứ?

‘Cất! Anh mới giống mèo đó, ồ, không phải, anh giống hổ hơn!’ Liên Kiều nhăn mũi, trừng mắt nhìn hắn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướng mày. Hổ? Trước giờ nào có ai dùng cách này để hình dung hắn chứ.

‘Anh nếu như là hổ, vậy chỉ chuyên ăn ... con thỏ nhỏ là em thôi!’ Nói xong làm bộ như một con hổ đói vồ tới Liên Kiều.

‘Aaaa...’ Liên Kiều vừa cười ha ha vừa chạy trốn, cuối cùng cũng không chạy thoát khỏi hắn, bị hắn đè xuống, hai người song song ngã xuống thảm cỏ ...

‘Nha đầu, có biết vì sao tình bạn giữa bốn người bọn anh lại thân thiết như thế không?’ Bàn tay hần nhẹ vuốt ve gương mặt cô, thấp giọng nói.

Liên Kiều lắc đầu, người ngoài đều biết tứ đại tài phiệt chính là một chỉnh thể không thể chia lìa, tuy rằng nắm giữ những ngành nghề khác nhau, cư trú ở những nơi khác nhau, nhưng một khi có người có chuyện, ba người còn lại đều không khoan tay đứng nhìn, nhưng vì sao như vậy thì không có mấy người biết.

‘Bởi vì tính cách tương đồng, cũng là đồng bệnh tương liên!’ Hoàng Phũn trực tiếp trả lời nghi vấn trong lòng cô.

‘Đồng bệnh tương liên?’ Liên Kiều không hiểu, bọn họ thành đạt như vậy, còn có bệnh gì chứ?

Hoàng Phũ Ngạn Tước cười rất thoải mái, xem ra lời của mình khiến cô hiểu lần rồi, hần cũng không quên nha đầu này đối với thành ngữ trước nay rất mờ mịt.

‘Tất cả cả sản nghiệp của tứ đại tài phiệt đều có liên quan với nhau, có thể hình dung như một chuỗi khép kín, bất luận là trong công việc hay trong cuộc sống thường ngày, tuy có quan hệ với rất nhiều người nhưng có thể tin tưởng thật sự cũng chẳng có mấy người, người của tứ đại tài phiệt cũng sẽ không dễ kết giao bạn bè, bởi vì bọn anh không muốn bị đối thủ cạnh tranh tìm ra bất cứ yếu điểm hoặc yếu nhân có thể uy hiếp.’

‘Ồ, thì ra là như thế!’

Liên Kiều rút cuộc cũng hiểu, ‘Các anh thật tội nghiệp, ngay cả quyền lợi kết giao bạn bè cũng không có, không được như em, em muốn kết bạn với ai thì kết bạn với người đó ...’

Hoàng Phũ Ngạn Tước cười cười nhìn người con gái trước mặt, trong mắt tràn đầy trìu mến.

‘Nhưng mà, chuyện này có liên quan gì đến quy định học phóng dao đâu chứ?’ Liên Kiều bám chặt không buông hỏi.

Chương 39: Gạt kết hôn (2)

‘Nha đầu ngốc ...’

Hần thì cảm lên đầu cô, hơi thở nóng hổi quấn quanh len lỏi vào từng nhịp thở của cô.

‘Người của tứ đại tài phiệt không thể vĩnh viễn không có điểm yếu, tuy nói rằng bọn anh không lo lắng cho người nhà sẽ gặp nguy hiểm nhưng không thể không quan tâm đến vợ con, cho nên, vợ anh nhất định phải học biết một số cách phòng thân đơn giản thì mới được, như vậy lúc gặp phải nguy hiểm mới có thể tìm cách cứu mình hoặc biết cách kéo dài thời gian!’

Liên Kiều nghe liền hiểu ngay, cô gạt đầu, nhưng bởi vì hần cách cô quá gần, tự nhiên cảm thấy hít thở có chút không thông.

‘Ách ... em ... em muốn ngồi dậy!’ Cô đưa tay đẩy nhẹ hần ra, thần tình rất không tự nhiên dề nhgi.

Hoàng Phũ Ngạn Tước cười cười kéo cô cùng đứng dậy, động tác kháng nghị nho nhỏ của cô như một sợi lông quét nhẹ qua đáy lòng hần, mà hần cũng không thể không thừa nhận, mùi thơm và sự mềm mại lúc nãy trong ngực mình khiến hần lại có chút ... “rục rịch”.

Hoàng Phũ Ngạn Tước ơi là Hoàng Phũ Ngạn Tước, chẳng lẽ là do mảy lâu quá không có đụng đến phụ nữ nên mới thế sao? Hần tự cười mình.

Quả thật, cho đến hôm nay hần mới nhận ra từ lúc Liên Kiều tiến vào “Hoàng Phũ”, hần đã rất lâu không có đụng đến người phụ nữ khác, cho dù là hần công tác bên ngoài, cho dù là bên cạnh có không ít người đẹp đua nhau lấy lòng nhưng hần lại phát hiện ra, bản thân đối với họ ... hình như đã mất đi hứng thú.

Chuyện này quả thật ... đáng sợ, rất đáng sợ!

Liên Kiều thấy hần lại im lặng liền đưa tay vỗ lên vai hần một cái như muốn thức tỉnh hần, khiến hần tập trung trở lại.

‘Ồ, em không quan tâm, dù sao em cũng muốn học phi đao!’ Cô bắt đầu ăn vạ

‘Nha đầu, anh đã nói rõ quan điểm của mình rồi.’ Hoàng Phũ Ngạn Tước đặt tay lên vai cô, cười nói.

‘Chẳng lẽ nhất định phải là vợ anh mới có thể học được sao? Như vậy không công bằng!’ Liên Kiều xụ mặt xuống.

‘Có cái gì không công bằng đâu chứ? Hơn nữa, vợ anh sẽ là người phụ nữ mà anh quan tâm lo lắng nhất, chỉ cần là vợ anh, đừng nói là phóng dao, cho dù là cô ấy muốn học những thứ thú vị hơn anh cũng sẽ đồng ý!’

‘A???’

Liên Kiều vừa nghe mắt đã sáng lên, đầy hứng thú ...

‘Anh vừa nói cái gì? Nói vậy anh còn có thứ thú vị như phóng dao sao?’

‘Đương nhiên rồi, trong tứ đại tài phiệt chuyện thú vị còn nhiều lắm!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lại lười biếng nằm xuống cỏ, nhắm mắt hưởng thụ sự ấm áp của ánh nắng mặt trời.

‘Nha, nhanh nói với em đi, còn có thứ gì thú vị nữa ...’

Liên Kiều không thể chờ đợi được nữa, lại thấy bộ dạng lười biếng của hắn, cô đành ngồi sụp xuống bên cạnh hắn, gấp gáp hỏi.

‘Ồ, để anh nghĩ xem ...’ Trên môi hắn câu lên một nụ cười mê người, ‘Thích cưỡi ngựa không?’

‘Cưỡi ngựa?’

Trong đầu Liên Kiều lập tức liên tưởng đến đồng cỏ xanh rộng mênh mông, bản thân mình như một nữ dũng sĩ mặc đồ kỵ sĩ uy phong cưỡi trên lưng ngựa ...

Trước kia cô cũng từng cưỡi ngựa rồi, nhưng lúc đó cô rất nhỏ, khi cô bắt cần đá trúng con ngựa sau đó bị nó ột cước “hồi mã”, ông nội liền ra lệnh nghiêm cấm cô đến gần những chú ngựa, cho nên cô chỉ có thể lên nhìn những anh em khác trong vương thất ưu nhã ngồi trên lưng ngựa ...

‘Cưỡi ngựa? Em thích! Em thích!’ Cô vội nín lấy cổ áo hắn, phấn khích nói.

‘Biết không, Lăng Thiệu Đường cái tên này có hai cái thú vui, thứ nhất là sưu tập rượu đỏ, thứ hai là cưỡi ngựa, những mã trường dưới tên hắn gần như có ở khắp thế giới mà những con ngựa mà hắn có trong tay đều là hàng thượng phẩm, mỗi chú ngựa đều chảy trong thân thể dòng máu quý tộc, thậm chí có nhiều con là có một không hai trên thế giới!’

‘Oa ...’ Mắt Liên Kiều sáng rỡ, nói như vậy, nếu như Hoàng Phủ Ngạn Tước đồng ý, vậy nghĩa là cô có thể đi xem mấy chú ngựa đó rồi, thậm chí ... hắc hắc ... không chừng có thể miễn phí có được một con.

Đúng, Lăng Thiệu Đường và Hoàng Phủ Ngạn Tước thân thiết nhau như vậy, nhất định là sẽ không keo kiệt với mình đâu.

‘Hay quá, Hoàng Phủ Ngạn Tước, em ...’

‘Đừng gấp, anh còn chưa nói xong mà!’

Hắn đương nhiên là quá hiểu tâm trạng của Liên Kiều, trên môi lại câu lên một đường cong, ‘Còn có Cung Quý Dương, ồ, đúng rồi, chính là tên “quân sư” của em đó, cái tên đáng chết!’

Nói đến mấy chữ sau cùng, hắn hưng hăng chêm vào thêm một câu.

‘Ồ, anh ấy cũng có sao? Là cái gì? Nói mau đi!’

Liên Kiều trong lòng không khỏi thầm mắng Cung Quý Dương một lượt, thật quá keo kiệt đi, có đồ chơi hay cũng không nói với cô.

‘Đương nhiên rồi, hắn là người ham chơi nhất trong số bốn người bọn anh mà!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cố ý nói rất thờ ơ.

Liên Kiều thì lại nghiêm túc dõi theo từng lời của hắn, chỉ sợ mình lơ đãng bỏ qua điểm thú vị nào đó.

‘Cung Quý Dương cái tên này, thích nhất là chơi mấy trò kích thích, hắn cũng có một thú vui, đó là đua xe!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn Liên Kiều, khi nhìn thấy sự phấn khích trong đôi mắt đẹp đó, trên môi lại câu lên một nụ cười đắc ý, quả như dự liệu của hắn....

‘Đưa xe? Anh nói là Cung Quý Dương hắn thích đua xe?’ Liên Kiều gấp gấp hỏi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước gật đầu, ‘Đương nhiên, Cung Quý Dương con người này thích mạo hiểm, càng thích kích thích, cho nên trước giờ hắn thích chơi đua xe thể thức F1, em có biết không, dưới danh nghĩa của hắn, đội đua xe thể thức F1 ai cũng là tinh anh, quan trọng nhất là, mỗi chiếc xe đua trong đội đó đều là hắn đích thân cải tạo lại!’

‘Trời ạ, quá oách rồi!’ Liên Kiều không khỏi khen một câu.

‘Đương nhiên, không thể không thừa nhận, hắn là thiên tài về cải tạo cơ giới và phát minh vũ khí!’ Trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước không giấu được sự kiêu ngạo về người bạn này của mình.

‘Vậy ... vậy trong đội xe đua của anh ấy có con gái không?’ Liên Kiều hỏi dò.

‘Đương nhiên là có, bây giờ con gái tham gia đua xe rất nhiều, chỉ là các cô gái tham gia đua xe chân chính được Cung Quý Dương ra tay cải tạo xe đua thì ít đến thê thảm!’ Lời nói của Hoàng Phủ Ngạn Tước quả thật là có sức hấp dẫn quá lớn.

Liên Kiều vẻ mặt chờ mong ...

‘Vậy ... còn có một người là Lãnh Thiên Dục phải không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười: ‘Lãnh Thiên Dục cái người này là dị nhân điển hình, bởi vì thân phận đặc thù của hắn cộng thêm tính cách khác thường, cho nên, hắn không thú vị gì, cũng chẳng thích sư tầm cái gì, chỉ là ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cố ý kéo dài giọng.

‘Chỉ là sao?’

Liên Kiều biết nhất định là còn có phần tiếp theo nên dỏng tai nghe.

‘Biết không, ngoại trừ phi đao của anh, tài bắn súng của Lãnh Thiên Dục so với Cung Quý Dương và Lăng Thiệu Đường vượt xa lắm!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nói thẳng.

Chương 40: Gạt kết hôn (3)

‘Trời ơi, vậy ... vậy là nói hắn là một tay súng thần?’ Liên Kiều vẻ mặt sùng bái.

‘Sai, tay súng thần có lúc sẽ thất thủ nhưng anh quen biết Lãnh Thiên Dục lâu như vậy trước giờ chưa từng thấy hắn thất thủ lần nào! Hoàng Phủ Ngạn Tước đính chính.

‘Quá oách rồi!’

Trong đầu Liên Kiều không ngừng hình dung cảnh tự mình cầm súng ngắm bắn, nếu như ...

‘Hơn nữa, bây giờ trong Lãnh Gia Biệt Uyển còn có Thượng Quan Tuyền, cô gái này thân thủ cũng không đơn giản, chẳng những vậy cô ấy còn có một thứ gọi là “Cỏ may mắn”, nếu như có cơ hội để em nhìn thấy, nhất định em sẽ rất kì ngạc!’

“‘Cỏ may mắn? Đó là cái gì?’ Liên Kiều vội vàng hỏi, cái tên này cũng quá dễ nghe đi.

‘Thì cũng giống như ‘Truy Ảnh’ của anh, “Cỏ may mắn” là một loại ám khí, loại ám khí này trông bề ngoài giống như một loại trang sức vậy, nhưng mà là một trong số những ám khí lợi hại nhất trên đời!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước đối với vũ khí cũng có thể gọi là si mê, đương nhiên đối với sự lợi hại của “Cỏ may mắn” cũng phải khen ngợi không thôi.

‘Thật sao? Em đã thấy ám khí lợi hại nhất chính là Truy Ảnh của anh, thì ra là còn có loại ám khí cũng lợi hại như vậy sao, thật muốn xem thử nha ...’

Ánh mắt của Liên Kiều trở nên mê ly, lòng cô cũng đã sớm bay theo “Cỏ may mắn” rồi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô, trên môi câu lên một nụ cười đắc ý.

Với sự hiểu biết của riêng mình về cô, hẳn thật không tin cô có thể nhịn được, nhất định sẽ không kìm lòng được.

Quả nhiên, không đến vài giây, cánh tay của hắn đã bị Liên Kiều bám chặt.

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, em muốn học phóng dao, cũng muốn cưỡi ngựa, còn muốn đua xe, càng muốn làm tay súng thần ...’

‘Không được ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cố ý chau mày, cố hết sức nhịn cười, nha đầu này còn thật sự muốn một hơi thử hết mấy món này.

‘Tại sao không được chứ?’ Liên Kiều mắt hứng hỏi, trên mặt cũng có chút gấp gáp.

‘Anh nói rồi, trừ ra vợ anh, những người khác ai cũng không được!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chậm chậm trả lời.

‘Vậy em tự đi tìm họ, ít ra thì em và Cung Quý Dương cũng rất thân, thông qua anh ấy em cũng có thể học được mấy môn này!’ Liên Kiều chu môi, vẻ không cam lòng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười ha hả, ‘Nếu em không ngại thì có thể thử xem, chẳng qua là anh cho rằng em đừng nên lãng phí sức lực làm gì, chuyện gì có thể đáp ứng, chuyện gì không thể đáp ứng, trong lòng người của tứ đại tài phiệt tự mình có sự phán đoán riêng!’

Liên Kiều xụ mặt xuống, lời hắn nói cũng rất có lý.

‘Vậy ... vậy làm sao bây giờ, người ta rất muốn học mà!’ Cô xoắn xoắn tóc, vẻ mặt buồn bã.

‘Dễ thôi mà, gả cho anh thì không phải là thành người của tứ đại tài phiệt rồi sao? Đơn giản vậy thôi!’ Hắn mây trôi nước chảy nói ra nhưng đôi mắt đen thẳm thẳm nhìn cô không chớp.

Trời ạ, hắn quả thật có chút khản trương. Đáng chết!

Liên Kiều suy nghĩ một hồi, đôi ngươi màu tím không ngừng đảo qua đảo lại, sau đó mới hỏi, ‘Nếu như em gả cho anh, thật sự có thể học được những môn này sao?’

‘Đương nhiên! Anh bảo đảm!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chém đinh chặt sắt nói.

‘Em làm sao biết anh có giữ lời hay không?’ Cô vẫn chưa tin lắm.

‘Nếu như anh đã hứa với em, anh nhất định sẽ làm được, hơn nữa, mấy chuyện này cũng đâu phải chuyện khó khăn gì!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười nhìn cô gái trước mặt.

‘Vậy ... kết hôn cũng không phải là không được ...’

Đôi mắt màu tím của Liên Kiều xẹt qua một tia giảo hoạt, ‘Nhưng mà em cũng phải có gì đảm bảo mới được!’

Nửa câu đầu của cô khiến cho Hoàng Phủ Ngạn Tước vui như mở hội, nhưng nửa câu sau khiến hắn khó hiểu vô cùng.

‘Em muốn làm gì?’

‘Đơn giản thôi, phi đao thì em sẽ từ từ học nhưng anh phải để em đi đến mã trường của Lăng Thiệu Đường, còn phải thăm đội đua xe của Cung Quý Dương, sau đó đi gặp Lãnh Thiên Dục học bắn súng một lần, đương nhiên, nếu như có thể nhìn thấy “Cổ may mắn” thì còn gì tốt bằng! Liên Kiều trong lòng không ngừng tính toán.

Lời của cô khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước giật mình, sau đó bật cười lớn ...

‘Nha đầu, em đang trả giá với anh hả?’

Tình huống thế này cũng là hắn lần đầu gặp phải, cũng chỉ có cô nhóc này mới nghĩ ra loại điều kiện này với cô, cô cũng quá đặc biệt đi, cũng rất thông minh, lại dám đem đám cưới ra làm tiền đánh cược để thỏa mãn sự hứng thú của mình.

Cũng chỉ có cô lại có thể làm vậy mà cũng chỉ có cô, làm vậy lại không làm cho hấn chán ghét.

‘Tóm lại đây là điều kiện của em, bằng không em sẽ không tin, nếu như anh không đồng ý em không thèm kết hôn đâu!’ Liên Kiều ra tối hậu thư.

‘Nói như vậy, chỉ cần có thể thỏa mãn điều kiện này, em liền đồng ý kết hôn?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ngồi thẳng dậy, nhìn cô.

Cô gật đầu, ‘Đúng vậy!’

Môi khẽ câu lên một nụ cười hoàn mỹ, ‘Vậy được, anh đồng ý với em, sau khi đi Mã Lai về anh sẽ thay em sắp xếp!’

‘Không được, ngày mai em muốn đi cưới ngựa!’ Liên Kiều một mực bác bỏ.

‘Nha đầu, ngày mai chúng ta phải đi thăm hỏi ông nội, chẳng lẽ em quên rồi sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi bối rối, muốn kết hôn có khó khăn đến thế không?

Hết cách rồi, ngoại trừ Lăng Thiệu Đường, Lãnh Thiên Dục thì chưa kết hôn còn Cung Quý Dương thì còn đang chiến tranh lạnh, tin rằng hai người này cũng chẳng thể giúp được gì ình.

Cho dù Lăng Thiệu Đường có kết hôn rồi nhưng tình huống của hấn và Kỳ Hinh rất đặc thù, so với tình huống của mình khác biệt rất xa, cho nên chắc cũng chẳng thể giúp được hấn.

‘Không muốn, em muốn đi cưới ngựa trước sau đó mới đi thăm ông nội!’ Liên Kiều vẫn chưa chịu thôi.

‘Vậy sao được, đi thăm ông nội là chuyện đã hẹn trước rồi, chuyện này rất quan trọng, cũng là lễ nghi cơ bản!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước dỗ dành cô.

‘Không được! Em muốn đi cưới ngựa!’ Liên Kiều lắc đầu, kiên trì ý kiến ban đầu.

‘Nha đầu, em phải nghe lời mới được, đi thăm ông nội rồi anh lập tức sắp xếp những chuyện này, có được không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước bỗng dưng cảm thấy mình già thêm mấy chục tuổi, ở cùng với cô nhóc này, thật không thể không lo.

‘Vậy anh đi một mình đi, em đi cưới ngựa!’ Liên Kiều “nhượng bộ” một bước, nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thật muốn ném cô vào gốc cây!

‘Nha đầu, em phải về cùng với anh chứ’ Hấn bắt đầu dùng chính sách cứng rắn.

‘Hừm, không thèm!’ Liên Kiều cũng trở nên ương ngạnh, chống tay lên eo nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy vậy, ngược lại còn cười nói, ‘Vậy được, tùy em thôi, tóm lại, ngày mai nếu em không đi thì anh sẽ đem mấy điều kiện đó dờ lại vô thời hạn!’

‘Cái gì? Không được, anh rõ ràng là đồng ý với em rồi mà!’ Liên Kiều nghe vậy vội sốt ruột nói, mặt cũng sắp nhăn lại.

33. Quyển 5 - Chương 41-47

Quyển 5: Kịch giả tình thật

Chương 41: Bốn người đàn ông tính số (1)

‘Anh hứa với em thì nhất định sẽ làm được, nhưng nếu như em đã có điều kiện, vậy thì anh cũng nên có điều kiện mới tính là có qua có lại chứ!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không gấp gáp gì nói.

‘Điều kiện gì?’

‘Đơn giản lắm, chính là như lúc nãy anh vừa nói, ngày mai cùng anh đi Mã Lai thăm ông nội, đó là sự nhượng bộ lớn nhất của anh, nếu như em không đồng ý, vậy thì đưa xe, phi đao, cưới ngựa hay bắn súng gì gì đó, toàn bộ điều dẹp hết!’

Hắn đứng dậy, đuổi người, cực kỳ trấn tĩnh mà kiên định.

Liên Kiều nghe vậy cũng sợ người.

‘Em suy nghĩ cho thật kỹ đi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đưa tay dịu dàng vò đầu cô một cái, cười ha hả bước đi.

Liên Kiều lúc này mới có phản ứng ...

‘Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước ...’ Cô kêu lớn, vội vàng đuổi theo hắn, ‘Em đồng ý với anh!’

Chỉ là chậm vài ngày thôi mà, cô tình nguyện đợi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước xoay người lại nhìn cô cười, nụ cười dịu dàng mang theo chút cố chấp lại mang theo một sự quyến luyến không nói thành lời dành cho cô ...

Hoàng hôn, mặt trời dần hạ về Tây, trong ráng chiều, từng phiến từng phiến mây đỏ trải khắp bầu trời, chiếu lên những tấm kính của tòa nhà hùng vĩ khiến cho nó nhìn càng thêm lộng lẫy.

Trong Cung thị có chút náo loạn ... đương nhiên chỉ là phát sinh trong văn phòng tổng tài nằm ở tầng cao nhất.

‘Cung tiên sinh ... Hoàng Phủ tiên sinh đến rồi ...’

Cung Quý Dương đang vui đầu xử lý công vụ, vừa ngẩng đầu lên đã không khó nhìn ra vẻ mặt kích động của cô thư ký, vừa nghiêng đầu đã thấy bóng Hoàng Phủ Ngạn Tước xuất hiện ở cửa.

Trong lòng chợt hiểu rõ chuyện gì, hắn đưa tay vẫy ra hiệu cho cô thư ký rời đi.

Cô thư ký luyến tiếc đi ra khỏi văn phòng tổng tài, sau đó cẩn thận đóng cửa phòng lại.

‘À, người cuồng công việc thế nào hôm nay lại rảnh rỗi đến tham quan Cung thị vậy?’ Cậu là từ đâu chạy đến đây? Tổng công ty sao? Nếu vậy thì tốc độ cũng nhanh quá đó!’

Cung Quý Dương đứng dậy, đi đến bàn, lấy bộ pha trà bày ra, ‘Nhưng mà cậu đến hôm nay cũng kể như đúng lúc đi, mình vừa nhận được một loại trà thượng hạng từ Trung Quốc gửi sang, không ngại thì thử một chút!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không hề khách khí, đi thẳng về phía sofa ngồi xuống, không nói một lời, chỉ nhìn hắn.

Cung Quý Dương thành thực biểu diễn tài nghệ pha trà trước mặt hắn, lại chẳng gây cho hắn chút chú ý nào, chỉ cười cười nhìn ...

‘Trà này chỉ có thể pha bằng nước suối tốt nhất, nước suối này là nước đầu nguồn chảy từ núi Thánh Sơn, không chỉ là ngọt mát vô cùng mà trà pha bằng nước này vào miệng thơm ngát, dễ chịu vô cùng!’

Mùi thơm của trà dưới bàn tay thành thạo của Cung Quý Dương dần dần lan tỏa khắp văn phòng.

Lúc này Hoàng Phủ Ngạn Tước mới mở miệng, bởi vì hắn biết nếu như mình không nói gì tên Cung Quý Dương này sẽ lái câu chuyện đi rất xa ...

‘Quý Dương, cậu biết mình đời này hối hận nhất là gì không?’

Cung Quý Dương nghe hắn hỏi vậy, cố tình ra vẻ không hiểu hỏi, ‘Hả, cậu còn có chuyện hối hận sao? Nhìn không ra nha ...’

Thân hình cao lớn của Hoàng Phủ Ngạn Tước ngả về phải trước, nhìn hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói, ‘Mình đời này hối hận nhất chính là quen biết ba người các cậu, đáng chết thật, Lăng Thiệu Đường mới vừa rồi còn bày trò chơi xỏ mình!’

‘À?’ Cung Quý Dương cố tình há hốc miệng tỏ vẻ ngạc nhiên, ‘Mình buồn dùm cậu!’

‘Cậu cũng chẳng phải tốt lành gì!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy hắn cười xấu xa, thật muốn một quyền đánh nát gương mặt tươi cười kia.

‘Này, cậu đừng có quơ đũa cả nắm nha, mình lại không có bảo cái tên kia đi chơi xỏ cậu!’

Cung Quý Dương hai tay giơ lên trời, vẻ mặt vô tội, ‘Chẳng qua nói đi cũng phải nói lại, Lăng Thiếu Đường cái tên đó không phải là cậu không hiểu hắn, chúng ta từ nhỏ lớn lên bên nhau, hắn chính là thích chơi xỏ người ta như vậy, chẳng lẽ cậu còn không quen sao?’

‘Cung Quý Dương, nếu như mình không có nhớ lần, trong bốn người bọn mình tên quỷ quái nhất là cậu mà, nếu nói về chơi xỏ, chắc không thiếu phần của cậu, cái tên kia trở thành như bây giờ đều là do cậu làm hư thôi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước bắt đầu tính sổ với hắn.

‘Này này này, có trời đất chứng giám, mình từ nhỏ vốn là một đứa bé ngoan, vừa thật thà lại đơn thuần như thiên sứ, đều là do các cậu làm tớ thành hư hỏng như bây giờ mà!’ Cung Quý Dương hưng trí bừng bừng muốn cùng hắn tính sổ.

‘Cậu còn dám nói? Còn nhớ năm đó chúng ta tám tuổi trốn đi bắt cá, kết quả là chẳng bắt được con cái nào, Thiếu Đường tức quá chạy đến khu nuôi cá gần đó bắt trộm gần năm mươi cân cá, chuyện này cậu biết trước tiên vậy mà còn đi chơi xỏ người ta, nói nếu như không chia đồng cá đấy cho cậu cậu liền đi đến khu nuôi cá tố cáo hắn, kết quả là năm mươi cân cá đó bị cậu chiếm hết bốn mươi mấy cân, chỉ còn thừa lại một hai cân cho bọn mình, đây còn không phải là bản lĩnh chơi xỏ của cậu sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước hớp một ngụm trà nói.

‘Ai, Ngạn Tước, cậu nói vậy không đúng nha, người lúc đó đi trộm cá không phải là Thiếu Đường mà là mình, người bị chơi xỏ là mình mới đúng!’ Cung Quý Dương nhướn mày, lên tiếng đính chính lại.

‘Hôm đó là Thiên Dục tận mắt chứng kiến cậu còn dám chối?’

‘Làm ơn đi, hôm đó Thiên Dục đã bị Thiếu Đường mua chuộc có được không?’ Cung Quý Dương nhàn nhã nói.

‘Được thôi, không nói chuyện cũ nữa, nói về Liên Kiều đi, cậu ăn no rửng mỡ, không có gì làm lại đi làm quân sư cho cô ấy, mình nói này, người anh em, người ngồi trước mặt cậu mới đúng là người bạn từ nhỏ đến lớn của cậu, vậy mà cậu lại đi tính kế với mình? Cậu còn có lương tâm không vậy?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước xua xua tay, nói đến chỗ này hắn tức đến nghiến răng nghiến lợi

Cung Quý Dương khoanh tay ngồi tựa vào sofa, cười rất “vô tội”, ‘Ngạn Tước, người ta là một tiểu cô nương ngây thơ, mình theo lý nên giúp người ta mới đúng mùa, nhưng nói gì thì nói, người sai chính là cậu, đang yên đang lành sao tự dưng chạy đi giả làm mình làm gì, đúng rồi, nói tới đây mình mới nhớ, còn chưa tính sổ với cậu chuyện xâm phạm quyền riêng tư đó nha!’

‘Cậu cho rằng mình thích mạo xưng là cậu lắm sao? Trong bốn người chỉ có cậu là lẳng nhăng nhất, chẳng lẽ còn muốn mình mạo danh Thiên Dục sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đáp trả.

‘Này, cậu nói chuyện có chút trách nhiệm được không? Với lại, mình là phong – lưu, không phải lẳng nhăng, nhưng mà sau khi gặp được Tranh Tranh lòng mình cũng chỉ còn mỗi cô ấy thôi ...’ Nhắc đến Tử Tranh, vẻ mặt Cung Quý Dương liền lộ vẻ si mê.

‘Cậu thực là ... không biết xấu hổ!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hận không thể một chương đánh qua đem nụ cười chói mắt kia đánh vỡ.

Chương 42: Bốn người đàn ông tính sổ (2)

Cung Quý Dương nhàn nhã hớp một hớp trà, ‘Ồ, trà này thật thơm, hoặc giả chỉ có mình mới pha ra được mùi vị độc nhất vô nhị này, Ngạn Tước không uống thì tiếc lắm đó!’

‘Cậu còn dám nói, mình bây giờ chỉ hận không thể đè cậu xuống đánh ột trận đây!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nghiến răng nghiến lợi.

‘Người trẻ tuổi, quá xúc động không phải là chuyện tốt đâu!’

Cung Quý Dương đặt tách trà xuống, nhìn hần, ‘Thực ra là mình đang giúp cậu mà, không biết ơn thì thôi. Nghe nói cậu sắp kết hôn rồi?’

‘Tin tức cũng nhanh nhạy quá nhỉ!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn hần như muốn ăn tươi nuốt sống.

‘Hắc hắc, mình cũng sắp kết hôn rồi?’ Mặt Cung Quý Dương sáng rõ.

‘Chuyện cậu kết hôn với chuyện mình sắp nói có liên quan gì đến nhau đâu?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nói từng chữ một.

Cái tên đáng ghét này, không dám nói đến trọng điểm chứ gì! Mà đợi đã ...

‘Cung Quý Dương, cậu nói cậu sắp kết hôn à?’ Hần lúc này mới phản ứng lại.

‘Đương nhiên, mình cầu hôn với Tranh Tranh rồi!’ Cung Quý Dương cười rất đắc ý, trong giọng nói cũng không giấu được sự hưng phấn.

‘Cô ấy đồng ý rồi sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút nghi ngờ, chắc là không phải đâu, theo như hần biết, Sầm Tử Tranh đối với hần vẫn là một vẻ mặt không thêm để ý!

Cung Quý Dương ngược lại vẫn cười rạng rỡ: ‘Gấp cái gì, ngày tháng sẽ từ từ qua, cầu hôn cũng phải từ từ!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước triệt để bị hần làm cho “đơ” rồi, ‘Mình nói nha Cung Quý Dương, cậu cầu hôn thất bại còn dám nói với mình, thật đúng là không biết cắt mặt đi đâu!’

‘Này, cậu nói vậy là không đúng nha, có chiến thắng nào là dễ dàng đâu, dù sao Tranh Tranh là của mình, bất kể là đợi đến lúc nào mình cũng sẽ đợi đến lúc đó!’ Cung Quý Dương vẻ mặt tràn đầy tự tin.

‘Đáng chết thật, chuyện này có liên quan gì đến mình đâu, nói về Liên Kiều đi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ngắt lời hần.

‘Cậu đúng là không biết tốt xấu, mình là vì tốt cho cậu, để cậu khỏi phải đi đường vòng giờ còn dám trách mình. Bạn Ngạn Tước thân mến, tuy rằng bên cạnh bạn có không ít phụ nữ nhưng đối với tình yêu, bạn vẫn là phải học hỏi mình nhiều! Có thể nói là chỉ số thông minh của cậu cao bao nhiêu thì chỉ số tình yêu của bạn thấp bấy nhiêu!’ Cung Quý Dương nhìn hần bằng ánh mắt của Chúa cứu thế.

‘Cậu nói cái gì?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không biết từ lúc nào đã đặt tách trà xuống, tay mân mê mấy tờ danh thiếp đặt ở gần khay trà, giọng không chút biểu tình nói.

‘Hắc hắc, đừng kích động như thế chứ, mấy tờ danh thiếp đó có mạ vàng đấy ...’ Cung Quý Dương nhìn thấy liền hiểu rõ ý hần, vẻ mặt khẩn trương nói.

‘Phải không?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng cười, cầm lên một tờ danh thiếp, vờ như cẩn trọng xem xét, ‘Phải thì tốt, cậu biết không, như vậy càng thích hợp làm ám khí!’

‘Được rồi được rồi, mình nói!’

Cung Quý Dương gơ tay đầu hàng, bên môi vẫn treo nụ cười tà mị, ‘Cậu thật là không có lương tâm, tuy bề ngoài là mình đang giúp Liên Kiều nhưng trên thực tế là suy nghĩ cho hạnh phúc nửa đời sau của cậu, nếu như không có mình, cậu làm sao suy nghĩ thông suốt mà kết hôn chứ? Thậm chí là bất chấp tất cả mà ... yêu Liên Kiều?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe câu này, không khỏi sững người.

‘Cậu nói gì chứ?’ Qua một lúc lâu hần mới phản ứng lại, ánh mắt có chút không tự nhiên.

‘Yêu Liên Kiều?’

‘Mình yêu cô ấy sao?’

Cung Quý Dương cũng thôi giỡn nữa, nhìn hấn, nói rành mạch từng chữ một, ‘Chẳng lẽ không phải sao? Nếu như cậu không yêu Liên Kiều, sao lại muốn kết hôn với cô ấy? Ánh mắt của cậu bây giờ không khác gì ánh mắt của Lãnh Thiên Dục lúc đó!’

‘Mình với hấn có gì giống nhau chứ? Hấn yêu Thượng Quan Tuyên cũng là rất bình thường mà!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chết cũng không nhận.

‘Cậu này nói không đúng rồi, vậy cậu yêu Liên Kiều là không bình thường sao?’ Cung Quý Dương cười càng mờ ám.

‘Cậu ... mình chỉ là cảm thấy nếu như mình và cô ấy đã có hôn ước từ trước, vậy thì cứ tiến hành thôi, đây là trách nhiệm của một người đàn ông mà thôi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước bị hấn hỏi đến không biết trả lời sao, đành viện đại một cái cớ.

Cung Quý Dương cười ha hả, ‘Thật không đó? Không phải lúc trước cậu đặc biệt bài xích cuộc hôn nhân này sao?’

‘Mình ... mình ...’

Hoàng Phủ suy nghĩ một chút, ‘Mình chỉ là từ sau khi ở cùng với Liên Kiều, cảm thấy hai người rất hợp nhau, chỉ đơn giản vậy thôi!’

‘Ồ, cậu áp úng kìa!’

Cung Quý Dương như vừa phát hiện ra một châu lục mới, lập tức hô to gọi nhỏ, ‘Mình nói cậu khẩn trương cái gì chứ, mình cũng đâu có bức cung cậu!’

‘Cái tên đáng chết kia, có tin mình ghim một tờ danh thiếp này lên người cậu hay không?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thẹn quá hóa giận.

‘OK! OK!’ Cung Quý Dương vội lên tiếng xoa dịu hấn, ‘Nếu nói như vậy, Liên Kiều đáng yêu như vậy, chẳng lẽ cậu chỉ xem cô ấy là em gái hay sao?’

‘Em gái?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thấp giọng tự hỏi, hình như không giống lắm!

Chẳng lẽ ... mình thật sự yêu nha đầu kia sao?

Hình như ... là thật!

Cung Quý Dương kêu lên, ‘Này, vậy tại sao cậu lại ngăn cản Liên Kiều cùng người đàn ông khác ở bên nhau chứ? Nếu như cậu chỉ xem cô ấy là em gái, thì căn bản không có quyền can thiệp vào quyền tự do yêu đương của người ta!’

‘Ai nói cô ấy yêu hấn chứ? Hơn nữa cái tên Kiều Trị đó, nhìn tới nhìn lui cũng chỉ là một tên công tử bột, hấn làm sao thật lòng với Liên Kiều được chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày.

‘Chắc chắn! Cậu đang nói người khác hay nói chính mình vậy? Đừng quên trước khi chúng ta ngồi lên vị trí này cũng bị người ngoài kêu là công tử bột đấy th!’

Cung Quý Dương cười nói, ‘Hơn nữa, sao cậu có thể khẳng định là người ta thật lòng hay không chứ, nếu như Liên Kiều thích hấn, cậu cũng phải chịu thôi!’

‘Ai nói mình không có cách gì, hơn nữa Liên Kiều cũng không phải là thích hấn, người cô ấy yêu là mình chứ không phải cái tên tiểu tử đó! Nếu như không phải như vậy, cô ấy sao lại muốn kết hôn với mình chứ?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nói câu này, giọng điệu có chút kiêu ngạo.

‘Ai, cậu thật đúng là tên ngốc ...’ Cung Quý Dương không khỏi than một câu, ‘Còn dám nói không yêu người ta?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước im lặng, xua tay nói, ‘Bỏ đi, đừng nói chuyện này nữa, hôm nay mình đến là có việc!’

‘Việc gì?’ Cung Quý Dương tò mò nhìn hấn.

‘Ồ, chính là muốn cậu tặng ột chiếc xe đua F1!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước mây trôi nước chảy nói.

‘À, có hứng thú đua xe rồi sao?’ Cung Quý Dương càng tò mò hơn.

‘Không phải mình, là ... Liên Kiều!’ Hấn dựa người vào sofa, nói thẳng.

Chương 43: Bốn người đàn ông tính số (3)

‘Cái gì?’

Cung Quý Dương thét lên một tiếng chói tai ...

‘Gào thét cái gì chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước day day màng nhĩ, gương mặt anh tuần cũng chau lại.

‘Anh hai, giở trò gì đây? Cậu nói là ... Liên Kiều muốn sao?’ Cung Quý Dương ngẩng đầu nhìn thẳng vào người bạn hiền.

‘Còn nói nhảm sao? Ngoại trừ cô ấy, còn ai nữa chứ!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ném cho Cung Quý Dương một cái nhìn hàm ý “cậu thật ngốc”.

Nào hay, Cung Quý Dương càng nghe càng không hiểu.

‘Mình vẫn chưa hiểu ý của cậu, Liên Kiều cô ấy rốt cuộc là muốn đua xe hay là muốn một chiếc xe đua?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lười nhác bắt tréo chân thả người trên ghế sofa, nhàn nhả nói: ‘Cô ấy muốn chơi đua xe, lại cũng muốn một chiếc xe đua!’

‘Mình trước giờ không biết Liên Kiều biết đua xe!’ Cung Quý Dương khen một câu, ‘thì ra là cô nhóc này giấu nghề!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười, dội cho Cung Quý Dương một gáo nước lạnh ...

‘Sai, cô ấy căn bản là không biết gì về đua xe!’

‘Hả?’

Lại một tiếng thét lớn không thể tưởng vọt ra từ miệng Cung Quý Dương, lần này ngay cả đôi mắt vốn quỳnh rũ cũng trợn to lên.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhún nhún vai...

Cung Quý Dương cẩn trọng hỏi, ‘Cậu chắc không phải là muốn mình dạy cô ấy đấy chứ?’

Nói đến đây, giọng của hấn cũng phát run ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì, chỉ cười cười gật đầu.

‘Anh hai à, anh tha cho em đi ... Tuy nói là mình là quân sư của Liên Kiều không sai, nhưng cậu nên biết là Liên Kiều của cậu tinh nghịch đến đâu, vì cô ấy muốn mình ra kế sách giúp cô ấy mà dùng rất nhiều cách uy hiếp lẫn đe dọa rồi, nếu như cô ấy học không tốt hoặc là chơi không vui, vậy không phải sẽ tìm cách bề xươg mình sao?’

Cung Quý Dương cho tới bây giờ vẫn còn nhớ tình cảnh thảm thương sau mấy lần bị Liên Kiều bày kế trêu chọc, đây là cá tính trời sinh rồi, làm sao sửa được chứ?

‘Này Cung Quý Dương, cậu nói như vậy là không đúng rồi. Cậu là một người đàn ông chân chính mà, lại có thể nói ra mấy lời như vậy!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước rất hiếm khi thấy được vẻ sợ hãi của Cung Quý Dương, trong lòng không khỏi cười thầm.

‘Mình chỉ là nói lời thật lòng thôi mà ...’ Cung Quý Dương nhún vai.

‘Vậy cậu dạy hay không đây?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước mân mê tờ danh thiếp mạ vàng trong tay, cười quỷ dị nhìn Cung Quý Dương.

Thấy hành động này của hấn, Cung Quý Dương liền xụ mặt xuống ...

‘Dạy, mình dạy còn không được sao ...’

‘Vậy mới đúng là anh em tốt chứ!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười ha hả, đứng dậy bước đến trước mặt hắn, bàn tay to vỗ vỗ vai hắn.

‘Cậu và Liên Kiều quả là xứng đôi, một người thì thích chinh người còn người kia thì thích uy hiếp người! Nhưng mà ... nha đầu Liên Kiều sao đột nhiên lại muốn chơi đua xe chứ?’

Cung Quý Dương hất bàn tay đẹp đẽ kia xuống, trừng mắt nhìn hắn, chợt nhớ ra một điểm quan trọng, liền hỏi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe hắn hỏi, trên gương mặt anh tuấn chợt hiện ra một nét không tự nhiên, hắn cười khan một tiếng, ‘Chắc là do tò mò thôi, cậu cũng biết đó, cô ấy trước giờ vốn ham chơi ...’

Cung Quý Dương ánh mắt sắc bén, một tia mắt tự nhiên của hắn đương nhiên là thu hết vào trong mắt ...

‘Hi, cậu mình như là không phải nói lời thật lòng ...’

Sắc mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút khó coi.

Một ý cười quỷ quyệt xẹt qua mắt Cung Quý Dương, hắn khoác tay lên vai Hoàng Phủ Ngạn Tước, về mặt ám muội hỏi, ‘Mình nói cậu này, Ngạn Tước, thực ra cậu không nói mình cũng biết, đây chắc là do Liên Kiều uy hiếp cậu, đúng không? Nói đi, cô ấy lấy gì ra uy hiếp cậu?’

‘Không có, mình có gì để uy hiếp đâu!’ Giọng nói Hoàng Phủ Ngạn Tước càng mất tự nhiên, trong ánh mắt lộ rõ vẻ không vui.

‘Ánh mắt cậu nói ra hết rồi ...’ Nét cười trên mặt Cung Quý Dương càng đậm, bàn tay to dùng sức vỗ vỗ vai người bạn thân.

Hoàng Phủ Ngạn Tước hất tay hắn ra, hai người đàn ông làm như vậy thật kỳ quái!

Đi đến ngồi xuống sofa, hắn thở dài một tiếng, ‘Đây là điều kiện kết hôn của Liên Kiều!’

‘Cái gì?’

Cung Quý Dương giống như vừa nghe được chuyện cười lớn nhất thiên hạ, hắn trừng mắt nhìn bạn hiền ...

‘Có cái gì đáng ngạc nhiên thế?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước xua tay, ‘Con gái muốn kết hôn đề xuất điều kiện cũng là bình thường thôi mà!’

Cung Quý Dương không nói gì, ánh mắt đầy ý cười nhìn hắn, như đang đợi hắn nói tiếp nửa câu sau.

‘Thôi được rồi, mình đầu hàng! Nha đầu đó muốn như vậy, mình cũng không có cách nào!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ thở dài một tiếng, cái tên Cung Quý Dương đáng ghét này, nhất định phải nhìn thấy mình khó xử thì mới vui hay sao chứ?

Cung Quý Dương nhướng mày, ‘Sao lại nhìn mình như thế?’

‘Không chỉ là cậu, còn có Thiếu Đường và Thiên Dục!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đem sự thật nói ra.

Lần này Cung Quý Dương triệt để bị đánh bại rồi.

‘Cô ấy muốn gì?’

‘Đơn giản thôi, cô ấy muốn học cưới ngựa với Thiếu Đường, học bắn súng với Thiên Dục!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước từ tốn trả lời.

‘Nếu như là đổi một người khác, muốn học bọn mình sẽ suy nghĩ một chút.’ Cung Quý Dương khoanh tay trước ngực nói, ‘Nhưng chỉ nghe đến bản lĩnh chinh người của Liên Kiều, Thiếu Đường và Thiên Dục sẽ không dám tiếp cận cô ấy đâu!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước sững người, sau khi phản ứng lại, hắn không nói gì thêm, đứng lên nắm lấy cổ áo của Cung Quý Dương, nói: ‘Vậy thì lạ nha, chuyện liên quan đến Liên Kiều tại sao hai tên đó lại biết được?’

‘Hắc hắc ... cái này ... mình làm sao biết được chứ ...’ Cung Quý Dương cười khan mấy tiếng, về mặt ngưng ngfung.

‘Cậu không biết? Mình thấy cậu chính là rõ ràng nhất, cậu chính là cái loa phóng thanh ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước tức đến suýt bóp cổ hần.

‘Này này này, đừng có nói khó nghe vậy được không, mình chỉ là vô tình nói lộ ra thôi!’ Cung Quý Dương thụp người tránh lấy “ma trảo” của hần, thuận tiện lách người ra thật xa.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không đuổi theo, chỉ dựa người vào bàn làm việc của hần, cười nói: ‘Làm người, nếu đã là sai chuyện thì phải tìm cách bù đắp, Cung đại tổng tài, cậu gây ra những phiền phức không đáng có ỉn, nói sao thì cũng phải tìm cách chứ, phải không?’

Cung Quý Dương suy nghĩ một chút rồi nói: ‘Vậy đi, cùng lắm thì tự mình ra tay, làm cho Liên Kiều một chiếc xe đua đầy đủ chức năng, hơn nữa còn tự mình đến tặng cho cô ấy, thế nào?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy, lắc đầu nguầy nguậy đáp, ‘Mình nói rồi, cậu không chỉ phải tặng xe mà còn phải đích thân dạy cô ấy mới được!’

Chương 44: Bốn người đàn ông tính sổ (4)

‘Người anh em, tha ỉn đi ...’ Cung Quý Dương chỉ nghĩ thôi tóc đã dựng đứng lên.

‘Rốt cuộc là cậu dạy hay không dạy?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước bắt đầu chuyển sang thủ đoạn cứng rắn, hần phe phẩy tờ danh thiếp trong tay.

‘Ép bức người là có tội đó ...’ Cung Quý Dương vừa thấy đã sợ.

‘Cậu đâu phải là người, rõ ràng là thần tiên mà!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước bác bỏ ngay.

‘Cách cầu xin người của cậu cũng quá khác người đi, đến thần tiên cũng bị ép ...’

Lời của hần còn chưa dứt, một tờ danh thiếp mạ vàng sáng loáng nhắm hướng hần phóng thẳng tới, Cung Quý Dương mắt lạnh tai thính, vội vàng lách người trốn nhưng đã không kịp, tờ danh thiếp bay xẹt qua người hần khiến cho chiếc áo sơ mi cao cấp bị cắt một đường ...

‘Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, cậu là muốn giết người diệt khẩu phải không? Thật không vui chút nào!’ Cung Quý Dương lớn tiếng kêu nhưng trên mặt vẫn treo nụ cười nhàn nhã.

‘Thân thủ càng lúc càng khá nha!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng nở nụ cười mê người.

‘Đương nhiên, gì thì không nói, tránh phi đao của cậu thì có dư!’ Cung Quý Dương cười càng đắc ý.

‘Được, vậy thử lại nhé!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa nói vừa vẫy tay ...

‘Đừng đừng ...’ Cung Quý Dương đưa tay ra ý đình chiến, ‘Mình phục cậu rồi, vì một cô nhóc mà lại dám ra tay giết anh em ngay chỗ công cộng!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy cũng không ép buộc hần nữa, bước đến ngồi xuống sofa, nhẹ thở dài: ‘Haizzz, bỏ đi, mình cũng biết là cậu sợ Liên Kiều, chẳng qua là ... hơi đáng tiếc!’

Cung Quý Dương nghe vậy trên mặt liền lộ vẻ hoài nghi.

‘Chuyện gì đáng tiếc?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy vẻ mặt của hần như thế, càng đắc ý, cố ý làm cho hần thắc thỏm: ‘Cậu với mình đều là người làm ăn, cũng nên biết phạm chuyện gì cũng nên hỗ trợ nhau mới tốt, bây giờ không phải đề cao đôi bên cùng có lợi sao? Nếu như cậu giúp đỡ cho đám cưới của mình, vậy đương nhiên là mình sẽ cố hết sức thúc đẩy chuyện của cậu với Tử Tranh, cậu thấy đúng không?’

Cung Quý Dương nghe vậy càng khó hiểu, ‘Ý cậu là sao?’

‘Ý mình rất đơn giản ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước dài giọng, ‘Có chuyện chắc cậu còn chưa biết, đó chính là Tranh Tranh của cậu với Liên Kiều bây giờ rất thân thiết với nhau, trước khi mình đến đây, hai cô đang tâm sự với nhau qua điện thoại!’

Một câu vừa thốt ra, Cung Quý Dương đã như mũi tên vọt đến bên cạnh Hoàng Phủ Ngạn Tước, ngồi xuống, vẻ mặt nịnh nọt nói, ‘Cái đó ... cậu có biết họ nói gì với nhau không?’

‘Có nhắc đến cậu hay không thì mình không biết, nhưng cậu cũng nên biết, Liên Kiều cô nhóc đó miệng rất ngọt, Tranh Tranh của cậu thích nha đầu đó còn hơn em gái ruột, chẳng những là thích nói chuyện mà còn đem thẻ VIP của chuỗi cửa hàng Leila trên toàn cầu cho cô ấy, lại còn tự mình đảm nhiệm thiết kế hình tượng và trang sức cho cô ấy, cho nên có thể nói là Tranh Tranh của cậu hoàn toàn bị nha đầu đó thu phục rồi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nói xong nhàn nhã hớp một ngụm trà, không có vẻ gì là gấp gáp, ngược lại Cung Quý Dương nãy giờ một vẻ thờ ơ ngược lại nóng như lửa đốt, từ sâu trong lòng mình, hẳn rất hy vọng có thể từ hiểu được Sầm Tử Tranh từ bất cứ góc độ nào.

‘Cái đó ... cái đó ...’

‘Thực ra, ấn tượng của Liên Kiều đối với cậu rất tốt, mình cũng lơ mờ nghe được cô ấy trong điện thoại có nhắc đến tên cậu, nhưng cụ thể thế nào thì mình không rõ. Nói sao thì, xấu hay tốt chỉ là một câu nói thôi, cậu cũng không phải không biết Liên Kiều, cô ấy có thể dễ ngọt cho người chết sống lại, chỉ cần cậu làm cho cô ấy cao hứng, khẳng định Liên Kiều sẽ ở trước mặt Sầm Tử Tranh nói không ít lời tốt giúp cậu!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước vốn không tin hẳn không động tâm.

Quả nhiên ...

Mắt Cung Quý Dương lập tức sáng lên, không cần suy nghĩ gì, trực tiếp nhận lời, ‘Được, chuyện dạy Liên Kiều lái xe cứ giao ỉnh!’

‘Thật thú vị!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước vỗ vai hắn, ‘Không hổ là anh em tốt của mình, vậy chuyện thuyết phục hai tên kia giao cho cậu luôn nhé!’

Cung Quý Dương vừa nghe thế suýt nữa té ngồi trên đất ...

‘Cậu, cậu nói cái gì? Còn muốn mình làm công tác tư tưởng với hai tên kia?’

‘Đúng vậy!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ném cho hắn cái nhìn “Cậu không có nghe lắm!” ...

‘Không phải chứ ...’ Cung Quý Dương bối rối.

‘Đương nhiên, cậu phải làm nhiều việc thì Liên Kiều mới càng cảm kích cậu chứ!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ một chiêu đẩy hắn vào góc chết.

Cung Quý Dương mặt mày nhăn nhó đưa tay mở máy chiếu, ngay lập tức cả bức tường trước mặt trở thành một màn hình thật rộng, tín hiệu vừa phát chưa được bao lâu thì đã liên lạc được với Lăng Thiệu Đường và Lãnh Thiên Dục.

Bên đầu bên kia màn hình, Lăng Thiệu Đường vừa ký xong một phần vưan kiện, hắn đẩy về phía thư ký sau đó nhìn về hai người ở đầu bên này, cười cười: ‘Thật hiếm có nha, Ngạn Tước hôm nay lại thích ra khỏi cửa?’

Còn bên phía Lãnh Thiên Dục màn hình vẫn một màu đen kịt, do múi giờ chênh lệch, bên Lãnh Thiên Dục rõ ràng đã rất trễ, chỉ thấy hắn ném áo vest lên sofa, gương mặt vẫn một vẻ lạnh lùng như trước giờ ...

‘Quý Dương, cậu đừng ỉnh biết là cậu không biết chuyện lệch múi giờ nha, mình đã tan tầm lâu rồi!’

Ý trong câu nói chính là ... có gì thì nói mau!

‘Hắc hắc, hai bạn hiền, các cậu có hứng thú làm sự phụ ột cô nhóc ngây thơ dễ thương, trong sáng hồn nhiên, thông minh lanh lợi hay không?’

Cung Quý Dương vừa nói vừa cười vô cùng “vô tội” còn Hoàng Phủ Ngạn Tước nãy giờ vẫn đứng sau lưng hắn chưa nói tiếng nào cười càng “vô tội” hơn.

‘Là ý gì?’ Lăng Thiệu Đường ngược lại cảm thấy rất hứng thú, vội hỏi.

Còn Lãnh Thiên Dục thì chau mày không nói gì, chỉ yên lặng nghe ba người nói chuyện.

‘Là như vậy ...’ Lúc này Hoàng Phủ Ngạn Tước mới lên tiếng, hần nói thẳng, ‘Liên Kiều ... nha đầu đó các cậu đều biết rồi chứ?’

‘Biết, đương nhiên là biết, chính là cô nhóc đã phá hỏng Truy Ảnh của cậu phải không, cô ấy thật lợi hại nha, lại có thể nghĩ ra cách đó ...’ Lăng Thiệu Đường cười giảo hoạt, ‘Nha đầu này thật không đơn giản!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước hung hăng trừng mắt nhìn Cung Quý Dương, cái tên đáng chết này, tuyệt đối là Liên Kiều nói lại với hần, sau đó hần nhiều chuyện lại đem kể hết với hai tên kia.

‘Ngạn Tước, vừa nãy Quý Dương nhắc tới cô nhóc “trong sáng hồn nhiên thông minh lanh lợi” đó không phải là Liên Kiều chứ?’ Lúc này Lãnh Thiên Dục mới mở miệng, trong giọng nói lạnh lùng pha lẫn chút nghi hoặc ...

Chương 45: Bốn người đàn ông tính sổ (5)

Hoàng Phủ Ngạn Tước gật đầu, không nhanh không chậm nói, ‘Không sai, người Quý Dương nhắc đến chính là Liên Kiều!’

‘Hả, hiếm có dịp Ngạn Tước thiếu gia chủ động nhắc đến một cô gái trước mặt chúng mình nha! Sao rồi? Bị nha đầu đó thu phục rồi sao?’ Lăng Thiệu Đường cười quỷ dị, trong mắt toàn là vẻ trêu đùa.

‘Thiệu Đường, cậu hôm nay có phải là nói nhiều quá rồi không?’ Nụ cười của Lăng Thiệu Đường khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy rất không thoải mái.

Lãnh Thiên Dục nhàn nhã nói, ‘Ngạn Tước, thực ra điều Thiệu Đường nói cũng chính là điều mình muốn hỏi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước hôm nay khiến bọn họ cảm thấy rất lạ.

Lúc này Cung Quý Dương mới hí hửng cười, nói, ‘Thực ra thì đơn giản lắm, hần cầu hôn với Liên Kiều rồi!’

‘Cái gì?’ Lăng Thiệu Đường giật bản mình, suýt nữa thì té từ trên ghế xuống, còn Lãnh Thiên Dục rõ ràng cũng rất sững sốt.

Cái này ... là Hoàng Phủ Ngạn Tước mà bọn họ quen hai mươi mấy năm sao?

Còn Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy mấy người bạn tốt có phản ứng như thế, gương mặt càng không tự nhiên.

‘Ngạn Tước, Quý Dương nói là thật hay giả vậy? Cậu ... cầu hôn với phụ nữ?’

Lăng Thiệu Đường quả thật muốn xác minh một lần nữa. Hần hình như không tin vào chính tai mình.

Cái tên này có cầu hôn với Liên Kiều hay không không quan trọng, quan trọng là ... hần muốn kết hôn sao?

Nếu tin tức này mà truyền ra ngoài, nhất định sẽ gây ra một trận phong ba trong giới truyền thông.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy, trên trán cũng toát mồ hôi lạnh, hần tức giận rống: ‘Cái tên này, cậu nói vậy là ý gì? Mình đương nhiên là cầu hôn với phụ nữ rồi? Chẳng lẽ muốn mình cầu hôn với cậu hay sao?’

Lăng Thiệu Đường hí hửng cười, ‘Hoan nghênh hoan nghênh, vì số tài sản của cậu, mình tình nguyện gả vào “Hoàng Phủ”!’

Ở một đầu bên kia, Lãnh Thiên Dục không nghe nổi nữa, hần lạnh lùng nói: ‘Các cậu thật buồn nôn!’

Còn bên khác, Cung Quý Dương làm động tác nôn ọ.

Đây chính là tứ đại tài phiệt, người bên ngoài không biết chuyện lại tìm mọi cách xâm nhập vào để tìm hiểu, lại không biết bốn người này tụ tập lại nếu không có chuyện gì khác lại chỉ là đùa bỡn nhau thế này thôi...

‘Này, giỡn xong chưa, bàn việc chính đi nào!’ Lãnh Thiên Dục ngoài miệng tuy lạnh lùng nhưng trong mắt chẳng có chút nóng vội nào.

‘A, đúng, tiếp tục bàn việc chính nào, chúng ta đừng làm trễ nãi Thiên Dục về nhà thân mật với Thượng Quan muội muội nha!’ Cung Quý Dương vội nói.

‘Cung Quý Dương, cậu không sợ chết sao?’ Lãnh Thiên Dục hung hăng trừng mắt.

‘Này, mình có nói gì sai sao? Bây giờ trong lòng cậu chỉ có Thượng Quan muội muội thôi, không phải sao?’ Cung Quý Dương tức tối phản bác.

‘Tuyền là người phụ nữ sẽ đi cùng mình suốt đời, đương nhiên trong lòng mình chỉ có mỗi cô ấy thôi!’ Lãnh Thiên Dục nói thẳng thừng, vẫn lạnh lùng, dứt khoát như trước giờ.

‘Aaaa ...’

Ba người cùng hít một hơi khí lạnh!

Thay đổi rồi!

Cái gì cũng thay đổi rồi ...’

‘Được rồi, được rồi, liên quan đến Thượng Quan muội muội, chúng ta tạm thời gác lại, nói chuyện Liên Kiều trước!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không chờ nổi nữa, nếu cứ tiếp tục nói nhăng nói cuội thế này, đến trời sáng cũng đừng mong nói xong chuyện.

‘Ồ, đúng đúng, Ngạn Tước, cậu cầu hôn với Liên Kiều rồi, kết quả thế nào?’ Lăng Thiệu Đường ôm một bụng tò mò hỏi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thở dài một tiếng, ‘Đồng ý thì đồng ý rồi, nhưng còn có điều kiện!’

‘Điều kiện gì?’ Lăng Thiệu Đường vẫn chưa hết tò mò.

Cô nhóc này quả thật khí phách không nhỏ nhỉ, gả vào nhà Hoàng Phủ còn muốn bàn điều kiện.

‘Mình nói!’

Cung Quý Dương giành nói, ‘Điều kiện đơn giản thôi, chính là muốn một chiếc xe đua F1, một con ngựa mang dòng máu quý tộc, còn có ... một cây súng!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe xong nhìn về phía Cung Quý Dương, trong mắt không khỏi lóe lên một tia khen ngợi ... thiên tài, thật đúng là thiên tài!

Lăng Thiệu Đường và Lãnh Thiên Dục nghe xong, trên mặt không có vẻ gì là ngạc nhiên.

‘Điều kiện này dễ thôi mà!’

Lăng Thiệu Đường nói trước, ‘Xe đua thì Quý Dương có thể đưa rồi, còn ngựa thì để cô ấy đến mã trường của mình tùy ý chọn, còn về súng, cái này Thiên Dục giỏi nhất rồi, hẳn chắc có rất nhiều loại để chọn. Nhưng mà ... Liên Kiều muốn chơi xe, chơi ngựa thì có thể hiểu được, còn chơi súng ... chắc chắn, cái này chỉ có Thượng Quan muội muội mới có thể làm được thôi!’

‘Ngạn Tước, người cậu chọn quả thật không tầm thường nha, mà hình như rất ham chơi, vậy ở bên cạnh cái vị chuyên gia đầu tư như cậu có phải là cảm thấy rất buồn không, cũng còn may là những thứ cô ấy cần bọn mình đều có thể hỗ trợ.’ Lãnh Thiên Dục lần đầu tiên trong đời nói nhiều như vậy.

‘Các cậu đồng ý rồi?’ Cung Quý Dương hưng phấn hỏi, thuận tiện liếc Hoàng Phủ Ngạn Tước một cái.

‘Cái này có gì khó đâu chứ, Ngạn Tước là anh em tốt của bọn mình mà, vì có thể giúp hắn thuận lợi cưới vợ sinh con, chúng ta nên giúp hết sức chứ!’ Lăng Thiệu Đường rất rộng rãi, nói.

Lãnh Thiên Dục nhìn Lăng Thiệu Đường như nhìn một con quái vật, sau đó nói, ‘Mấy lời vừa rồi của cậu tốt nhất là nói ít thôi, nghe nổi da gà quá!’

Nhưng Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe hắn nói, gương mặt không giấu được kích động, ‘Thiệu Đường, cậu nói như vậy quả thật khiến mình cảm động đến rơi nước mắt, mình quả thật không có kết giao làm người!’

Nói đến đây, hắn quay sang Lãnh Thiên Dục, ‘Thiên Dục, cậu có ý kiến gì sao?’

Lãnh Thiên Dục nhún vai, ‘Tuy mình không giống Lăng Thiệu Đường nói ra mấy câu ớn lạnh đó, nhưng ý mình cũng giống như hần, làm anh em làm sao có thể trơ mắt nhìn bạn hiền cô độc cả đời chứ?’

‘Tốt quá rồi, Thiệu Đường, Thiên Dục, còn có Quý Dương, mình có thể cưới được vợ hay không hoàn toàn nhờ vào ba người cả đấy, đợi mình từ Mã Lai trở về, Thiên Dục, cậu phụ trách dạy Liên Kiều bắn súng, còn Thiệu Đường phụ trách dạy cô ấy cưỡi ngựa nhé, Cung Quý Dương thì chơi đua xe với cô ấy là được rồi. Xong, phân công công việc xong xuôi, mọi người giải tán thôi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vui vẻ khua chân múa tay gấp gấp nói.

‘Cái gì? Đợi chút ...’

Ngoại trừ Cung Quý Dương, Lăng Thiệu Đường và Lãnh Thiên Dục nghe xong sắc mặt chợt đổi, không hện mà cùng thét lên ...

‘Này, lại sao nữa? Vừa nãy không phải là nói rõ ràng rồi sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước biết tại sao còn cố hỏi.

‘Mình đang nghi ngờ lỗ tai của mình, cậu vừa mới nói ... muốn mình dạy cho Liên Kiều cưỡi ngựa sao? Lăng Thiệu Đường chỉ tay vào mũi mình, vẻ mặt khó tin.

Chương 46: Bốn người đàn ông tính số (6)

Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn cười rất quyến rũ, hần gật đầu.

Lăng Thiệu Đường bị “đơ” ngay tại chỗ!

‘Ngạn Tước, cậu không phải ... cũng muốn Liên Kiều theo mình học bắn súng chứ?’ Lãnh Thiên Dục nghĩ đến chuyện đó đã toát mồ hôi lạnh, cẩn trọng hỏi lại hần.

‘Bingo!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười càng rạng rỡ.

Lãnh Thiên Dục cũng bị “đơ” luôn.

‘Quý Dương ...’

Lăng Thiệu Đường một lúc lâu sau mới có phản ứng, xoay sang Cung Quý Dương hỏi, ‘Cậu không phải là đồng ý với tên kia chứ?’

Cung Quý Dương nhún vai, ‘Đương nhiên, sao mình lại không đồng ý?’

‘Nhưng mình nhớ là cậu nói với mình, nha đầu Liên Kiều này cực kỳ nghịch ngợm mà còn là loại chỉ sợ thiên hạ không loạn, không chỉ là công phu chính người lợi hại mà ngay cả mấy mật mã tiên tiến cũng là chuyện nhỏ với cô ấy ...’

‘Nha, Thiệu Đường, cậu nói nhiều như vậy không sợ mệt sao? Cái gì mà nghịch ngợm, bày trò, Liên Kiều là cô gái dễ thương ngoan ngoãn nhất trên đời này đấy!’

Cung Quý Dương không khó nhận ra ánh mắt sắc bén như hai thanh kiếm của Hoàng Phủ Ngạn Tước không ngừng quét qua mình, vội vàng cười hề hề mấy tiếng ngắt lời Lăng Thiệu Đường, lại còn không ngừng nháy mắt ra hiệu với hần.

Chỉ tiếc là Lăng Thiệu Đường không chút để ý đến ánh mắt ra hiệu của hần, rành mạch nói tiếp: ‘Này Quý Dương, cậu là đàn ông mà sao lại thay đổi nhanh thế? Cậu còn nói Liên Kiều hết sức quả quyết, ngay cả Ngạn Tước cũng phải nhượng bộ mấy phần, đối với cô ấy hoàn toàn không có cách ...’

‘Lăng Thiệu Đường mình thật muốn ... bóp cổ cậu cho chết luôn!’ Cung Quý Dương nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lúc này, cổ áo của hần đã bị một bàn tay to bầu chặt, ‘Người đáng bị bóp cổ là cậu mới đúng!!! Cái tên đáng chết này, rốt cuộc đã tiết lộ bao nhiêu chuyện của mình ra chứ?’

‘Nào có nào có, cậu đừng có nghe Lăng Thiệu Đường nói nhảm, rất nhiều chuyện đều là hần thêm dầu vào lửa thôi!’ Cung Quý Dương cười hề hề.

Lúc này Lãnh Thiên Dục mới mở miệng, ‘Quý Dương, áo sơ mi của cậu bị sao thế kia?’

Nghe hần nói câu này, Lăng Thiểu Đường mới nhìn kỹ lại, ‘Đúng nha, Cung Quý Dương, cậu không phải là cố ý ăn mặc thế này trước mặt Tử Tranh, muốn dùng khổ nhục kế để tìm cơ hội để Tử Tranh thiết kế quần áo cho cậu chứ?’

Cung Quý Dương hết sức ngượng ngùng.

Lãnh Thiên Dục thì cười nhạt, ‘Mình thấy áo sơ mi của cậu có dấu cắt, haizz... Quý Dương, cậu có bị ai uy hiếp không đó?’

‘Đúng đó Quý Dương, bằng không sao cậu nói những lời không thật lòng thế kia, chắc là bị người nào đó uy hiếp rồi, đừng sợ cứ can đảm nói thật ra, mình và Thiên Dục sẽ đứng về phía cậu!’ Lãnh Thiên Dục mang vẻ mặt “chỉ sợ thiên hạ không loạn” dừng dừng nói.

Cung Quý Dương toát mồ hôi lạnh, nếu như không hiểu tâm lý “gây loạn” của hai người này, hần dĩ nhiên sẽ cảm động đến chết vì tình anh em này, nhưng mà ... hần còn lạ gì ...

Lúc này Hoàng Phủ Ngạn Tước cười vỗ vai Cung Quý Dương, giọng nói cực kỳ ôn hòa nhưng mang đầy đe dọa ...

‘Quý Dương à, cậu bị ai uy hiếp vậy?’

Cung Quý Dương cười khan mấy tiếng, hắng giọng nói, ‘Uy hiếp? Nào có ai uy hiếp mình chứ? Không có ... không có ...’

‘Này, mình nói hai người cậu đấy, vừa nãy ai liên tục nói là cố hết sức giúp đỡ mình vậy? Thế nào bây giờ lại lằng lằng không nói tiếng nào, thật là quá đáng mà!’

‘Ngạn Tước, mình cũng muốn giúp cậu hoàn thành tâm nguyện, nhưng mà ... cậu nghĩ thử xem, Liên Kiều ngay cả Truy Ảnh của cậu cũng có thể phá hỏng, cậu nói nếu như mình dạy cô ấy cưỡi ngựa, nói không chừng đến lúc đó cô ấy nổi tính nghịch ngợm, đốt cả mã trường của mình luôn thì sao?’ Lăng Thiểu Đường cẩn trọng nói.

‘Làm gì mà khoa trương như vậy chứ? Liên Kiều lại chẳng phải phần tử khủng bố, Thiên Dục ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chuyển ánh mắt về phía Lãnh Thiên Dục ...

‘Cậu không phải tin mấy tin vịt kia chứ?’

Lãnh Thiên Dục không nói gì, lần đầu tiên trong đời nuốt khan một ngụm nước bọt.

‘Trời ơi, Thiên Dục, không phải cậu chứ, trước giờ chưa bao giờ thấy cậu như vậy nha! Hô hô ...!’ Cung Quý Dương cười to một tràng.

‘Ngạn Tước ...’ Lãnh Thiên Dục trực tiếp nói với Hoàng Phủ Ngạn Tước, ‘Dạy Liên Kiều bắn súng cũng không phải chuyện lớn gì, nhưng nghe nói người phụ nữ của cậu rất nghịch ngợm, cậu cũng biết tuổi của cô ấy và tuổi của Tuyền tương đương nhau, lỡ như Tuyền bị cô ấy dạy hư, thậm chí là dụ dỗ đi mất thì biết làm sao?’

‘A, Lãnh Thiên Dục, cậu nói chuyện thật làm người ta đau lòng nha, Liên Kiều của mình lại chẳng phải là tên buôn người, dẫn Tuyền của cậu đi làm gì?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước buột miệng nói.

‘Liên Kiều của mình?’

Ba người trăm miệng một lời nhắc lại câu nói của Hoàng Phủ Ngạn Tước, giọng bốn cọt, ánh mắt cũng đầy ám muội.

‘Được rồi, cảnh cáo các cậu, lần này các cậu đồng ý cũng được, không đồng ý cũng phải đồng ý, nếu như vì các cậu mà làm trễ nãi chuyện hôn nhân của mình, nửa đời sau của mình sẽ bám theo các cậu đấy!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lại giở giọng bức bách nói.

‘Haizzz ...’

Lăng Thiểu Đường thở dài một tiếng, ‘Vậy được thôi, ai bảo mình là bạn tốt của cậu làm gì, vậy đi, phí bảo đảm giảm cho cậu 20%!’

‘Cái gì?’ Tiếng thét của Hoàng Phủ Ngạn Tước suýt thổi tung mái nhà, hù Cung Quý Dương ở bên cạnh giật nảy mình.

‘Ngạn Tước, đừng có kích động như vậy chứ? Thiếu Đường hẳn chỉ đòi cậu phí bảo đảm thôi mà!’ Cung Quý Dương cố nén tiếng cười, nhẹ giọng an ủi.

‘Phí bảo đảm? Phí bảo đảm gì? Thiếu Đường cậu chơi xỏ quen rồi phải không, mới hai hôm trước còn làm mình tốn không ít tiền, bây giờ lại còn muốn phí bảo đảm gì chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước kinh ngạc hỏi.

‘Này Ngạn Tước, cậu không thể tính gộp lại được không, lần trước mình là người chỉ điểm cho cậu, nếu như không phải là mình báo tin cho cậu, cậu làm sao biết được Liên Kiều và cái tên tiểu tử kia đang ở bên nhau chứ? Lần này phí bảo đảm rất quan trọng, nếu như cô ấy cao hứng đem thả hết ngựa của mình thì làm thế nào? Cho nên cậu nhất định phải có chút thành ý mới được!’ Lãng Thiếu Đường phân tích kỹ lưỡng.

Sắc mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước xanh rờn.

Cung Quý Dương cũng tán đồng gật đầu, ‘Đúng vậy, mình cảm thấy Thiếu Đường nói rất có lý mà theo cách nói của hắn, thực ra mình cũng nên tính chút công lao mới được, nếu như không phải nhờ mình, cậu làm sao tìm được Liên Kiều nhanh như vậy, nói không chừng là đợi cậu đuổi tới sân bay, hai người bọn họ đã sớm bay đi mất rồi!’

‘Cậu cũng về phe hắn?’ Về mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút không nắm bắt được, trên môi hé ra nụ cười nhàn nhạt.

‘Đương nhiên!’ Cung Quý Dương oanh liệt nói.

‘Thật là bạn tốt!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nói một câu không đầu không đuôi, sau đó nhìn về phía Lãnh Thiên Dục ...

‘Thiên Dục, còn cậu? Có yêu cầu gì không?’

Chương 47: Bốn người đàn ông tính sổ (7)

Lãnh Thiên Dục tựa hẳn thân hình cao lớn vào ghế, tháo cà vạt xuống, nói: ‘Mình cũng cảm thấy ý kiến của Thiếu Đường không tệ, hắn chỉ là lo lắng ấy con ngựa của mình thôi mà, cái mình lo lắng là Tuyền کیا, vậy đi, phí bảo đảm của mình phải ột chút, chỉ giảm được cho cậu 10% thôi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười càng đáng sợ ...

‘Các cậu quả thật đúng là anh em tốt!’ Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

‘Đương nhiên!’ Lãng Thiếu Đường cười rất sảng khoái.

‘Dễ thôi, phí bảo đảm phải không? Yên tâm, mình nhất định sẽ đưa. Các cậu trực tiếp đòi Quý Dương là được rồi, toàn bộ phí bảo đảm này hắn sẽ thay mình trả!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước vỗ vỗ lên vai Cung Quý Dương mấy cái.

‘Cái gì?’ Cung Quý Dương giật mình, rất không cam lòng, hỏi lại: ‘Này, mình sao lại phải thay cậu trả phí bảo đảm chứ?’

‘Vì cậu muốn cưới vợ, thế nào, trả hay không trả?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nói thẳng.

Cung Quý Dương nghe vậy, vội vàng nhìn vào màn hình không chút do dự nói với Lãng Thiếu Đường và Lãnh Thiên Dục: ‘Phí bảo đảm của các cậu, toàn bộ do mình trả!’

Lãnh Thiên Dục và Lãng Thiếu Đường bốn mắt nhìn nhau ...

Qua một lúc lâu, Lãng Thiếu Đường mới mở miệng, ‘Quý Dương, cậu phải làm cho rõ, chuyện này là chuyện của Ngạn Tước nha, có liên quan gì đến cậu đâu, cậu đừng quên, các khoản đầu tư tài chính của hắn rải rác khắp thế giới, không gõ đầu hắn thì gõ đầu ai?’

Cung Quý Dương xua tay, ‘Không còn cách nào, ai bảo Tranh Tranh tốt với Liên Kiều như thế!’

‘Ồ ...’ Lãnh Thiên Dục và Lãng Thiếu Đường rút cuộc đã hiểu.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngược lại vẻ mặt rất ung dung, ‘Đúng rồi, Thiên Dục, Liên Kiều còn muốn xem “Cổ may mắn” của Tiểu Tuyền nữa đó, nhớ nói với cô ấy một tiếng!’

Lãnh Thiên Dục giật mình, ‘Không phải chứ?’

‘Cậu nên làm quen dần với tính tò mò của Liên Kiều đi!’ Hoàng Phủ Tiểu Ngưng nói.

‘Vậy mình phải tăng phí bảo đảm lên!’

Lãnh Thiên Dục cảm thấy mồ hôi lạnh bắt đầu toát ra, ‘Nếu như người phụ nữ của cậu trong lúc cao hứng phá hỏng mất “Cổ may mắn” vậy Tuyền nhất định sẽ điên mất, nói không chừng sẽ hủy hôn luôn thì làm sao?’

‘Không sao, cậu muốn bao nhiêu phí bảo đảm cứ nói với Quý Dương, hắn bây giờ có tiền đang không có chỗ tiêu, có phải không, Quý Dương?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười “hiền lành” như thiên sứ.

Cung Quý Dương xanh đến không thể xanh hơn. Hắn miễn cưỡng gật đầu, trong mắt không giấu được sự ai oán ...

Lăng Thiệu Đường cũng nhìn thấy vẻ tội nghiệp của Cung Quý Dương ...

‘Quý Dương, đừng nhỏ tội nghiệp này, với hoàn cảnh của cậu mình chỉ có thể thể hiện đồng tình!’

Cung Quý Dương cắn răng, hung hăng nhìn Lăng Thiệu Đường, ‘Cậu đừng có mè nheo khóc chuột nữa!’

‘Aiiii, Quý Dương, cậu nói vậy là không đúng rồi, đây là học cậu cả mà, nhìn lại ba chúng mình xem, có ai chưa từng bị cậu bắt chẹt chứ?’ Lăng Thiệu Đường cười rất đắc ý.

‘Nghe rõ chưa? Thiệu Đường sẽ dĩ trở thành như vậy toàn là học của cậu hết đấy, bắt chẹt người khác không phải là thể mạnh của cậu sao? Từ nhỏ đến lớn đều là như thế mà, bây giờ Thiệu Đường và Thiên Dục đều biết hết rồi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cố ý thở dài một tiếng.

‘Này Ngạn Tước, cậu nói chuyện có trách nhiệm một chút có được không? Mình so với các cậu đơn thuần ngây thơ nhất rồi, cứ đem chuyện trộm cá năm đó mà nói, rõ ràng là mình đi trộm, kết quả là bị Thiệu Đường bắt chẹt!’ Cung Quý Dương than thở.

‘Aiiii, Quý Dương, cậu nói gì? Trộm cá? Là nói chuyện năm chúng ta tám tuổi đó hả? Lần đó chúng ta không bắt được con cá nào, mình đi trộm cá, lại bị cậu bắt chẹt mới đúng!’ Lăng Thiệu Đường nhớ lại chuyện xưa, bắt đầu huyền thuyên.

‘Được rồi được rồi, Thiên Dục là người ngoài cuộc, để hắn nói thì biết ngay!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ngắt lời bọn họ.

Lãnh Thiên Dục ngược lại rất hào hứng xem hai người “tính nợ cũ”, sau đó điềm đạm nói, ‘Mình không biết!’

‘Cái gì? Sao cậu lại không biết được chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không hiểu hỏi lại.

‘Quên rồi!’ Lãnh Thiên Dục lời nói quý như vàng, chỉ ném ra hai chữ.

‘Quên rồi?’ Lăng Thiệu Đường thét lên một tiếng, ‘Này Thiên Dục, lúc đó Quý Dương bắt chẹt mình rõ ràng là cậu cũng có mặt ở đó!’

‘Làm ơn đi, cái gì gọi là bắt chẹt chứ? Rõ ràng là cậu ra tay với mình, bây giờ nghĩ lại mình còn đau lòng đây nè!’ Cung Quý Dương không tỏ ra yếu thế chút nào.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy Lãnh Thiên Dục đang xem náo nhiệt, hắn cũng lười vạch trần chân tướng, chỉ cười nói: ‘Thiên Dục, cậu không phải là giảm trí nhớ đó chứ, mình cũng có nghe cậu nhắc đến chuyện này mà!’

‘Phải không? Không nhớ rõ!’

Trên môi Lãnh Thiên Dục câu lên một nụ cười như có như không, tiện tay châm một điếu xì gà, nhàn nhã hưởng thụ.

‘Đã nói cậu năm đó lắc đầu là bị Thiếu Đường mua chuộc rồi, bây giờ hẳn đổi tánh rồi, không muốn nói giáo cho giặc nữa đấy mà!’ Cung Quý Dương cười càn quỉ dị.

‘Cung Quý Dương, cái tên lừng gạt này, rõ ràng năm đó là cậu giở trò trước, Ngạn Tước, cậu làm trọng tài đi, chúng ta nói cho rõ chuyện năm đó!’ Lăng Thiếu Đường hạ chiến thư.

‘Được rồi được rồi, Thiên Dục năm đó cũng có mặt ở đó, lần này không thể mắt nhắm mắt mở được nữa! Hôm nay phải đem chuyện trộm cá năm đó làm cho rõ ràng mới được! Không làm rõ thì không cho đi!’

Cung Quý Dương cũng kích động, đứng dậy nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước và Lãnh Thiên Dục ngược lại rất có kiên nhẫn, đứng ra làm trọng tài!

Ở Cung thị tài phiệt, ai nấy đều bận làm việc đến toát mồ hôi, nào có ai ngờ trong văn phòng tổng tài rộng lớn kia đang chứng kiến bốn sếp lớn của tứ đại tài phiệt đang tranh cãi đến sứt đầu mẻ trán vì một chuyện không đầu từ năm nào năm nào.

34. Quyển 6 - Chương 01-05

Cuối cùng cũng chờ được đến ngày Tước ca và Liên Kiều kết hôn rồi...

Quyển 6: Kết hôn

Chương 1: Đi Mã Lai (1)

Plato hỏi thầy mình là Socrates, cuộc sống là gì? Socrates bảo ông ấy đi vào một khu rừng, trên đường đi thấy loại hoa nào đẹp nhất thì hái lấy mang về, Plato vâng lời đi vào rừng. Qua ba ngày mà vẫn chưa thấy ông về, Socrates liền đi vào rừng tìm, sau cùng phát hiện ra Plato đã cắm trại ở trong rừng.

Socrates hỏi hần, ‘Con đã tìm thấy loài hoa đẹp nhất chưa?’

Plato chỉ vào đóa hoa bên cạnh nói, ‘Đây chính là loài hoa đẹp nhất!’

Socrates hỏi, ‘Vì sao con không hái nó mang về?’

Plato trả lời thầy mình, ‘Nếu như con hái nó xuống, nó sẽ héo đi rất nhanh, còn nếu như con không hái nó, nó sớm muộn gì cũng khô héo đi. Cho nên con ở bên cạnh nó lúc nó nở đẹp nhất. Đợi đến khi nó tàn rồi con lại đi tìm một bông hoa khác. Đây đã là bông hoa đẹp nhất thứ hai mà con tìm thấy!’

Lúc này Socrates mới cho học trò mình biết, ‘Con đã biết chân tướng của cuộc sống rồi đó!’

... Cuộc sống chính là theo đuổi và tận hưởng từng thời khắc tốt đẹp nhất của sinh mệnh!

Langkawi, hòn đảo thiên đường!

Nơi ở của hoàng thất Mã Lai, cách thành phố Langkawi khoảng 30km nằm cạnh biển Andaman, thuộc bang Kedah, sát biên giới Thái – Mã, bờ biển phía tây còn có một vịnh biển hết sức yên tĩnh, cảnh đẹp nên thơ – Vịnh Burau.

Từ trên cao 30.000m qua cửa máy bay có thể nhìn thấy khung cảnh nên thơ bên dưới, trên một diện tích rộng lớn, tòa nhà sang trọng mang phong cách Mã Lai hiện ra trước mắt.

Vương thất Nakheer là một gia tộc mang màu sắc thần bí nhất của Mã Lai, không chỉ đơn giản là vì người trong gia tộc có trực giác hơn hẳn người thường cùng với Giáng Đầu Thuật mà ai nghe cũng khiếp sợ, càng quan trọng hơn là trong lịch sử, vương thất Nakheer đã có những đóng góp to lớn mà không ai phủ nhận được.

Người có uy quyền nhất trong vương thất Nakheer là Hoa Đô lão nhân, cũng chính là ông nội của Liên Kiêu. Ông tự xưng là Hoa Đô lão nhân, mà người bên ngoài cũng dùng danh xưng thân thiết này để gọi ông.

Giống như gọi một vị thần trong tín ngưỡng của họ.

Hai năm trước vương thất Nakheer mới từ thủ phủ của Mã Lai dời đến mảnh đất thiên đường Langkawi này, nguyên nhân là vì Hoa Đô lão nhân đã già rồi, đối với những chuyện thị phi trong vương thất đã sớm nhàm chán, ông bây giờ chỉ thích hưởng thụ cuộc sống an nhàn, hưởng thụ một cuộc sống thật sự!

Máy bay từ từ đáp xuống sân bay tư nhân đã được trải thảm đỏ, những người làm sớm đã sắp thành đội ngũ đón tiếp, trên mặt mỗi người đều là vẻ cung kính và nghiêm túc.

Khi cánh cửa máy bay mở ra, cái đầu nhỏ của Liên Kiêu đã không đợi được mà lộ ra nhìn sau đó là cả thân hình nhỏ nhắn.

‘Kuching tiểu thư, hoan nghênh tiểu thư về nhà!’

Người làm đứng thành hai hàng vừa thấy Liên Kiêu nhảy xuống, liền đồng loạt cúi người chào.

‘Ngoan nha ngoan nha, tôi bây giờ gọi là Liên Kiêu, nhớ kỹ đó!’ Liên Kiêu xua xua tay, nói với những người làm.

Người làm ai nấy đều nhìn nhau, hiển nhiên họ không hiểu “Liên Kiêu” nghĩa là gì.

‘Ông nội ...’

Khi Liên Kiêu vừa ngẩng đầu đã thấy một bóng người tóc bạc từ từ đi về phía mình, lập tức vui mừng hô lên một tiếng, vội vàng chạy đến.

‘Ông nội, con nhớ ông nhiều lắm, tối qua nằm ngủ còn mơ thấy ông nữa đó!’ Cô vừa nói vừa bổ nhào vào lòng ông, trên gương mặt nhỏ nhắn là vẻ nhớ nhung chân thành.

‘Thật là, lớn như vậy rồi mà cứ như đứa bé vậy, con xem, ở trước mặt bố mẹ chồng và chồng tương lai mà không nhẽo với ông như đứa bé vậy!’

Hoa Đô lão nhân là một vị lão nhân rất hiền từ, tuy râu tóc đã pha sương nhưng thân thể vẫn rất khỏe mạnh, tinh thần sáng láng, không khó hình dung ra thời tuổi trẻ ông lợi hại đến thế nào, trên người mặc trang phục của vương thất Mã Lai, rõ ràng là ông rất xem trọng buổi gặp mặt hôm nay.

Khi ông nhìn thấy cả nhà Hoàng Phủ từ trên phi cơ bước xuống, trên mặt hiện ra một nụ cười hiền hòa, ông vỗ nhẹ vai Liên Kiêu, bước lên phía trước cười sang sảng ...

‘Gia tộc Hoàng Phủ hôm nay đến thăm thật là nhà tranh thêm sáng, hoan nghênh, hoan nghênh!’

‘Hoa Đô lão nhân, nhiều năm không gặp ngài vẫn tinh anh như xưa, thực làm cho cháu khâm phục!’ Hoàng Phủ Ngự Phong khiêm tốn tiến đến bắt tay Hoa Đô lão nhân.

‘Nào có nào có, ta tuổi đã gần trăm, chỉ có cháu là vẫn phong độ như xưa!’ Hoa Đô lão nhân cười ha hả.

‘Đây là vợ cháu Triển Sơ Dung, lúc Hoa Đô lão nhân đến nhà “Hoàng Phủ” của chúng cháu, vợ cháu đứng lúc không có ở đây!’ Hoàng Phủ Ngự Phong cười nói.

‘Hoa Đô lão nhân, chào ngài, cháu vẫn thường nghe Ngự Phong nhắc về ngài, hôm nay được gặp quả là vinh hạnh!’ Triển Sơ Dung đỉnh đạc nói.

‘Tốt tốt, không hổ là thiên kim của Triển Thị, quả thật có phong thái danh môn!’ Hoa Đô lão nhân gật đầu cười.

Hoàng Phủ Ngự Phong chỉ tay về Hoàng Phủ Ngạn Tước đang đứng bên cạnh ...

‘Đây là con trai cháu, Hoàng Phủ Ngạn Tước!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước bước lên, từ tốn mà đường hoàng, cúi người chào, ‘Gọi ngài là Hoa Đô lão nhân thì quá xa lạ đi, ông nội, chào ông!’

Một câu nói, trực tiếp thuyết minh quan hệ giữa hắn với Liên Kiêu.

Hoa Đô lão nhân sững người nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt, gương mặt anh tuấn, tư thế đĩnh đạc, trong ánh mắt tràn đầy trí tuệ và trầm tĩnh, không khỏi lên tiếng tán thưởng, ‘Ngự Phong à, đây ... đây là con trai cháu ... Hoàng Phủ Ngạn Tước?’

Hoàng Phủ Ngự Phong cười đáp lời: ‘Đúng vậy, đây chính là con trai trưởng của cháu!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng nhìn về Hoa Đô lão nhân, trên môi vẫn là nụ cười tao nhã lộ rõ khí chất hơn người.

‘Tốt lắm tốt lắm, thật là rồng trong loài người!’

Trong mắt Hoa Đô lão nhân tràn đầy vẻ kinh ngạc lẫn vui mừng, ‘Tước Nhi, đây là Tước Nhi sao, không ngờ Tước Nhi hôm nay đứng trước mặt ta lại xuất sắc như vậy, tuổi còn trẻ đã là người thừa kế của tài phiệt tài phiệt, tốt lắm, tốt lắm ...’

Trong giọng nói của ông có chút vui mừng lại có chút an ủi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe câu nói của Hoa Đô lão nhân, thân hình hơi run, Tước Nhi? Cách gọi này đã lâu lắm không được nghe rồi.

Hoa Đô lão nhân nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, trong mắt tràn đầy triu mến, nhất thời cứ nắm tay hân không buông ...

‘Đi, ở đây gió lớn lắm, chúng ta vào trong nói chuyện đi!’

Ông vừa nói vừa nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, ‘Tước Nhi, đi gần ông nội một chút, để ông nhìn con cho kỹ!’

Tuy trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút hồ nghi nhưng vẫn nở nụ cười tao nhã, chủ động tiến lên đưa Hoa Đô lão nhân.

‘Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, đây là ông nội của em, em muốn dìu ông nội!’

Liên Kiều thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước đi sát bên cạnh Hoa Đô lão nhân, trong lòng liền không vui giống như đứa bé vừa bị người ta đoạt đi món đồ chơi.

Chương 2: Đi Mã Lai (2)

‘Hừm!’ Liên Kiều chu môi liếc nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, tức tối đi vượt lên trước.

‘Xem đứa cháu này của ta, đều là do ta chịu hư nó rồi, đợi nó gả vào nhà Hoàng Phủ, vẫn phải nhờ cháu trai và cháu dâu bao dung cho nó mới được!’ Hoa Đô lão nhân nhìn Hoàng Phủ Ngự Phong và Triển Sơ Dung nói.

‘Hoa Đô lão nhân, Liên Kiều đứa bé này ngây thơ đơn thuần lại thông minh lanh lợi, ngài yên tâm, con và Hoàng Phủ đều rất thích con bé!’ Triển Sơ Dung cười nói.

Hoa Đô lão nhân rất hài lòng, gật đầu, sau đó quay sang Hoàng Phủ Ngạn Tước nói: ‘Tước Nhi, đứa cháu nghịch ngợm này của ta từ hôm nay giao lại cho con, nó tuy là có chút nghịch ngợm nhưng lòng dạ rất tốt, con nhất định phải bảo vệ nó thật tốt mới được!’

‘Ông nội, xin ông yên tâm, Liên Kiều là vợ của con, con nhất định sẽ dùng thời gian cả đời bảo vệ và chăm sóc cô ấy!’

Trên gương mặt anh tuấn tuyết luân của Hoàng Phủ Ngạn Tước có thể dễ dàng nhận ra sự chân thành và nghiêm túc.

‘Tốt lắm, ta quả là không có nhìn sai người, khi ông nội con đưa ảnh của con cho ta xem, ta đã biết ngày sau của con nhất định không đơn giản, quả đúng là như thế!’ Hoa Đô lão nhân triu mến nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười, ‘Ông nội, người quá khen rồi, thì ra người có nhìn ảnh của con lúc nhỏ!’

Thì ra là như vậy, nghĩ lại lúc mình sinh ra liền là niềm kiêu hãnh của cả nhà, mà Hoa Đô lão nhân và ông nội là bạn thân nhiều năm, lúc đó mình đương nhiên là trở thành đề tài nói chuyện của hai người già rồi. Hoa Đô lão nhân từ lúc gặp mặt vẫn luôn gọi mình là “Tước Nhi”, chắc là gọi theo ông nội rồi, đây chắc cũng là cách Hoa Đô lão nhân thể hiện sự tưởng niệm đối với người bạn thân sớm đã qua đời.

‘Đương nhiên là xem rồi, lúc đó tuy rằng không có gặp con ngoài đời thực, nhưng vừa nhìn bức hình ta đã biết đứa bé như con sau này sẽ làm nên chuyện lớn, trên mặt tràn đầy vẻ anh khí và kiên định giống hệt như ông nội và cha con, chỉ đáng tiếc ông nội con ra đi quá sớm, bằng không thấy đứa cháu này bây giờ ưu tú như vậy, nhất định sẽ ...’ Nói đến đây, giọng của Hoa Đô lão nhân có chút ghen nào, trong mắt cũng lấp lánh ánh lệ.

Tình cảnh này đúng là “cảnh cũ còn đây người đi mất”.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa định mở lời thì đã nghe từ không xa truyền lại một tràng tiếng kêu kinh ngạc ...

‘Kuching ... Kuching là em sao? Trời ơi!’

Sau đó lại nghe tiếng reo mừng của Liên Kiều ...

‘A, anh Đan Tư!’

Trên bãi cỏ cách đó không xa, hai người thân thiết ôm lấy nhau, màn thân mật này lọt hết vào mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước, hấn chau mày lộ vẻ không vui.

Còn Hoàng Phủ Ngự Phong và Triển Sơ Dung ai nấy nhìn nhau.

‘Kha kha, là anh họ của Kuching, từ nhỏ đến lớn là nó thương yêu con bé nhất, cũng may là còn có Đan Tư đứa bé này, bằng không tuổi thơ của Kuching cũng rất cô độc. Yên tâm đi ...’

Hoa Đô lão nhân như nhìn thấu vẻ không vui trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước, ông đưa tay vỗ vỗ tay hấn, đầy thâm ý nói.

‘Anh Đan Tư, anh không nhớ em sao? Sao không đến Hồng Kông thăm người ta?’

Trong phòng khác lớn, Liên Kiều không chút cố kỵ ngồi sát bên cạnh Đan Tư, nồng nhiệt không hề nói.

Đan Tư cũng có thể coi như một người đàn ông đẹp trai, mặt mũi thanh tú, dáng người cao ráo, duy chỉ có thiếu đi một chút anh khí.

Hấn cười cười, ‘Ai nói là anh không nhớ em, từ sau khi em đi, anh gần như đêm nào cũng mơ thấy em!’

‘Thật sao?’ Liên Kiều không tin.

‘Đương nhiên là thật rồi!’ Đan Tư vội vàng lên tiếng.

Lời nói của hai người lọt vào tai của Hoàng Phủ Ngạn Tước vô cùng chói tai, người đàn ông này, ánh mắt nhìn về phía Liên Kiều hoàn toàn không giống với ánh mắt của một người anh trai nhìn em gái mình, là đàn ông, Hoàng Phủ Ngạn Tước hiểu ánh mắt ấy hàm chứa điều gì.

Hấn nghe nói ở đất nước này anh em họ cũng có thể kết hôn, ở xã hội Trung Quốc cũ cũng không phải chủ trương cho thân càng thêm thân sao?

Khi bàn tay to không ý thức nắm chặt lại thì bên tai đã nghe tiếng cười sang sảng của Hoa Đô lão nhân ...

‘Đan Tư, bước lên chào hỏi khách quý của gia tộc Hoàng Phủ đi con!’

Đan Tư cực kỳ nghe lời, bước lên nhìn Hoàng Phủ Ngự Phong và Triển Sơ Dung, nhẹ nghiêng người cung kính nói: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, Hoàng Phủ phu nhân, chào các vị, nguyện chuyển đi Mã Lai lần này của hai vị sẽ được thiên thượng chúc phúc!’

‘Tốt! Tốt!’ Hoàng Phủ Ngự Phong tươi cười gật đầu.

Triển Sơ Dung định thần nhìn kỹ người đàn ông trước mặt, lại liếc mắt về phía con trai, cố ý nói: ‘Ồ, thì ra con là Đan Tư, nếu như luận về thứ tự, ta nên gọi con là hoàng tử Đan Tư đúng không, quả nhiên là nhân tài!’

Đan Tư nghe xong, sự kiêu ngạo trong lòng cũng theo đó dâng lên, hấn cười cười: ‘Hoàng Phủ phu nhân ngài quá lời rồi!’

Lúc này Hoa Đô lão nhân mới uy nghiêm nói: ‘Người bên cạnh ta là tổng tài đương nhiệm của Hoàng Phủ tài phiệt, Hoàng Phủ Ngạn Tước tiên sinh, là con trai trưởng của gia tộc Hoàng Phủ và cũng là vị hôn phu của Liên Kiều!’

Tử Tranh nghe xong, trên mặt lộ vẻ không được tự nhiên, sau đó hần tiến lên, ‘Hoàng Phủ tiên sinh, xin chào!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng mỉm cười gật đầu chào, ánh mắt sắc bén không ngừng đánh giá hắn. Nhân tài? Cầu tài thì có! Hừm!

Tuy nhiên với kinh nghiệm bao nhiêu năm lăn lộn trên thương trường cộng với bản tính điềm tĩnh vốn có, hắn hoàn toàn không lộ ra biểu tình gì trên mặt, cực kỳ điềm đạm nói: ‘Thì ra là anh trai của Kuching, xin thứ lỗi cho tôi trước giờ chưa nghe Kuching nhắc đến. Hôm nay gặp ở đây thật là vinh hạnh, sau này khi tôi và Kuching kết hôn, xin mời có dịp đến “Hoàng Phủ” làm khách một chuyến!’

Đan Tư cười càng không được tự nhiên, lúc này hắn cũng ngầm đánh giá Hoàng Phủ Ngạn Tước, trong ánh mắt không khỏi lộ ra một tia bất an, người đàn ông này chỉ yên lặng ngồi ở đó thôi, nhưng mỗi cử động đều mang một khí chất đặc biệt cùng sự cương nghị mà người thường không thể sánh kịp mà trong ánh mắt cũng tràn đầy trí tuệ và điềm tĩnh khiến người ta không dám xem thường.

Chẳng lẽ Hoa Đô lão nhân thật sự muốn đem Kuching gả cho người đàn ông này?

Đang lúc hai người đàn ông đang âm thầm đánh giá nhau, đã thấy Liên Kiều chạy lên, kéo Đan Tư trở về chỗ ngồi, cố ý nói bên tai hắn: ‘Anh ngàn vạn lần đừng có nghe hắn nói, đợi lúc anh thật sự tới “Hoàng Phủ” rồi, hắn nhất định sẽ đuổi anh đi, hắn nhỏ mọn lắm!’

‘Kuching!’ Hoa Đô lão nhân nghe Liên Kiều nói vậy, có chút ngượng ngùng nhìn cả nhà Hoàng Phủ, tức giận nói: ‘Không được vô lễ!’

Chương 3: Đi Mã Lai (3)

Liên Kiều chu môi, vẻ mặt ủy khuất, ngay cả đôi mắt màu tím cũng trở nên ảm đạm, rõ ràng là rất không tình nguyện.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy vậy, cười thâm nói: ‘Ông nội, người đừng nên tức giận, Liên Kiều tuy nghịch ngợm nhưng con rất thích!’

Một câu nói, nhã nhặn mà không mất phong độ, chủ động xuất kích, trực tiếp đánh tan vẻ thắng lợi trên mặt Đan Tư.

‘Con xem, Kuching, con có thể gả cho người chồng ưu tú như vậy, thật là may mắn của con, sau khi vào nhà Hoàng Phủ con nhất định phải ngoan, đừng để cho hoàng thất Mã Lai chúng ta mất mặt đấy!’ Hoa Đô lão nhân thở dài một tiếng, trong lòng lại ngầm khen ngợi đứa cháu rể không thôi.

‘Ông nội ...’ Liên Kiều kháng nghị, vẻ mặt bất mãn.

Hừm, dám ở trước mặt ông nội ra vẻ này nọ!

‘Hoa Đô lão nhân, ngài suy nghĩ nhiều rồi, Liên Kiều rất được lòng mọi người, chúng con thương con bé còn không hề!’ Hoàng Phủ Ngự Phong cười nói.

‘Haizz, thật là làm ọi người chê cười rồi, đứa cháu này của ta thật quá nghịch ngợm rồi!’

Hoa Đô lão nhân ngại ngùng nói, thở dài một tiếng lại nói tiếp, ‘Nhưng mà đứa bé này thật sự khiến người ta thương mến vô cùng. À, mà con sao tự dừng lại đổi tên thành Liên Kiều?’

‘Ông nội, người ta học Trung y mà, dĩ nhiên là chọn tên Liên Kiều rồi!’ Liên Kiều nũng nịu nói.

‘Vậy sao con không chọn tên Hoàng Liên luôn đi, ở Mã Lai người ta càng dễ biết con học Trung Y!’ Hoa Đô lão nhân từ hòa trách cô.

‘Người ta mới không chọn tên Hoàng Liên, Hoàng Liên đáng lắm, ăn nhiều có thể bị cầm luân, không thèm!’

Hô hô ...

Câu nói của Liên Kiều khiến cả nhà cùng bật cười.

‘Nha đầu, qua đây!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không chút cố kỵ cười khác, vẫy tay về phía cô, giọng điệu hệt như một người chồng nói với vợ mình.

Đan Tư từng người, ở nước hần, rất hiếm có người đàn ông nào cường hãn như thế.

Liên Kiều cũng không để ý ánh mắt của Đan Tư, lầm bầm nói: ‘Không thèm!’

‘Vậy không có xe đua chơi đâu đấy!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước điềm đạm nói.

Nghe vậy Liên Kiều vội nhảy đến, ‘Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh không được nuốt lời nha!’

‘Anh không có, nếu như em ngoan ngoãn nghe lời, anh sẽ thỏa mãn hết những ước muốn của em!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước tiêu sái nói.

Liên Kiều không nói thêm, chạy đến bên cạnh hần ngoan ngoãn ngồi xuống, để mặc cho cánh tay mạnh mẽ của hần giữ chặt nơi eo mình.

‘Hô hô ...’ Hoa Đô lão nhân thấy một màn này, hết sức vui mừng, ‘Thật là vô quýt dày có móng tay nhọn, nha đầu nghịch ngợm này nhất định phải có Tước Nhi mới chế phục được!’

‘Ông nội nói phải đó, Liên Kiều quả thật có lúc rất nghịch ngợm, giống như một đứa trẻ vậy, rất mê chơi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thân thiết nhìn cô, trong mắt tràn đầy tình ý.

Tim Liên Kiều hốt nhiên “đông” một tiếng đập loạn lên.

‘Ai mê chơi chứ ...’

Cô yếu ớt phản kháng, đôi mắt tím nhìn hần chăm chăm giống như bị hần thôi miên.

‘Chính là nha đầu em đó, ngoài em ra còn có ai chứ!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước sủng nịch vuốt mũi cô, sau đó vỗ vỗ sau ót cô, thập phần trìu mến.

Một màn này khiến Hoa Đô lão nhân, Hoàng Phủ Ngự Phong và Triển Sơ Dung vui đến nở hoa, nhưng lọt vào mắt Đan Tư lại vô cùng chói mắt.

Bầu không khí chợt trở nên có chút quỷ dị, người hạnh phúc cảm thấy hạnh phúc còn người khó xử cảm thấy càng khó xử.

‘Đúng rồi, mãi vui suýt nữa thì quên mất!’

Lúc này Hoàng Phủ Ngự Phong mới cất lời: ‘Biết Hoa Đô lão nhân trước giờ vẫn lưu luyến mùi thơm của trà Hồng Bào ở núi Vũ Di, hôm nay cháu đặc biệt mang đến danh trà từ Bán Sơn Nhai của Cửu Long Khoa, hy vọng có thể giúp ngài bớt nỗi nhớ nhung!’

Vừa nói Hoàng Phủ Ngự Phong vừa ra hiệu cho vệ sĩ lấy ra một hộp lễ vật tinh xảo, cung kính đưa đến trước mặt Hoa Đô lão nhân.

‘Cháu thật có lòng, còn nhớ sở thích của lão già này, thật tốt!’ Trong mắt Hoa Đô lão nhân tràn đầy ý cười, ông vừa nhẹ mở hộp lễ vật, mùi thơm đã tràn vào mũi.

‘Quả nhiên là trà ngon, nghe đồn Hồng Bào trên thế giới chỉ còn lại ba cây, thật là đáng tiếc ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lên tiếng: ‘Ông nội nói vậy là không đúng rồi, vốn là “vật quý là vì hiếm”, cho nên như vậy người ta mới càng trân trọng!’

‘Nói hay lắm, rất tốt, rất tốt, Ngự Phong ...’

Hoa Đô lão nhân chuyển ánh mắt về phía Hoàng Phủ Ngự Phong nói: ‘Từ lúc ta gặp được Tước Nhi liền thích nghe nó nói chuyện, nếu như không phải ngày cưới của chúng nó gần kề, ta nhất định phải lưu Tước Nhi ở đây mấy ngày, thật không nỡ để nó đi nhanh như vậy!’

‘Người yên tâm, con sẽ sắp xếp thời gian, sau khi kết hôn xong, chúng con sẽ thường xuyên về đây thăm người!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ giọng nói.

‘Được, được!’

Hoa Đô lão nhân vẻ mặt đầy an ủi, sau đó quay về phía quản gia: ‘Mau đem trà này pha đem lên!’

‘Dạ!’ Quản gia cung kính tiếp lấy hộp trà, vội vàng đi chuẩn bị.

Rất nhanh, một bộ dụng cụ pha trà đã được bày ra trước mặt mọi người, người làm thành thực pha trà, không lâu sau một mùi hương thơm ngát đã lan tỏa khắp trong không khí.

Sau khi thưởng thức một ngụm trà, Hoa Đô lão nhân lưu luyến nhắm nháp hương vị thanh mát của loại trà nổi tiếng, sau đó thở dài một tiếng, ‘Ngự Phong, cha con trước giờ cũng rất thích trà đạo, càng thích sưu tầm các loại danh trà, Trung Quốc là đất nước của trà, mà loại trà này cũng là loại trà mà cha con thích uống nhất, cũng là với sự dẫn dắt của cha con mà ta cũng bắt đầu yêu thích mùi hương thanh mát này, nghĩ lại năm đó ta và cha con có thể nói là hận gặp nhau quá muộn, không có chuyện gì là không nói được với nhau, lại còn định hôn ước cho hai đứa cháu, không ngờ hắn còn chưa kịp thấy Tước Nhi cưới vợ sinh con ...’

Vừa nhắc đến ông nội của Hoàng Phủ Ngạn Tước, giọng nói của Hoa Đô lão nhân liền có chút nghẹn ngào, trong mắt cũng có ánh lệ, có thể tưởng tượng năm đó giao tình của hai người sâu đậm đến đâu.

Bầu không khí có chút thương cảm, đang lúc Hoàng Phủ Ngự Phong định lên tiếng an ủi Hoa Đô lão nhân lại nghe có tiếng khóc truyền đến.

‘Aiiiii ... ‘ Là Liên Kiều, cô đang khóc.

‘Sao vậy, nha đầu? Tự dưng sao lại khóc?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước giật mình, vội vàng ôm lấy vai cô hỏi.

Còn Hoa Đô lão nhân và những người khác cũng trợn mắt nhìn Liên Kiều.

Chương 4: Đi Mã Lai (4)

Liên Kiều thút thít nói: ‘Người ta cảm động mà ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô nói như rơi vào sương mù: ‘Cảm động? Cảm động cái gì?’

‘Tình bạn giữa ông nội em và ông nội Hoàng Phủ đó, nghe ông nói em cũng muốn gặp ông nội Hoàng Phủ, ông nhất định cũng sẽ giống như ông nội, yêu thương em...’

Liên Kiều càng nghĩ càng cảm động, từng giọt từng giọt nước mắt tí tách rơi, làm cho Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thấy mà đau lòng.

‘Được rồi được rồi, nha đầu đừng khóc nữa, ông nội anh tuy không còn nữa nhưng em còn bố mẹ chồng tương lai, họ cũng sẽ yêu thương em như ông nội! Hắn nhẹ giọng an ủi.

‘Vậy còn anh?’ Liên Kiều ngược đôi mắt đẫm lệ nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Tim Hoàng Phủ Ngạn Tước mềm nhũn, hắn nở nụ cười: ‘Nha đầu ngốc, em sắp thành vợ của anh rồi, làm chồng đương nhiên là sẽ thương yêu vợ rồi!’

Liên Kiều lúc ấy mới vui trở lại. Thấy vậy trên mặt Hoa Đô lão nhân hiện lên nét cười trêu mếu: ‘Nha đầu này, lớn rồi mà vẫn tính trẻ con thế!’

Lúc này Hoàng Phủ Ngự Phong mới lên tiếng: ‘Hoa Đô lão nhân, nếu như hai đứa trẻ đã có ý với nhau, hay là chúng ta nhanh chóng định ngày kết hôn cho chúng. Còn đây là sinh lễ của nhà Hoàng Phủ! Ngạn Tước trước nay làm việc rất chu đáo, đây đều là những sinh lễ dành cho đám cưới mà Ngạn Tước đích thân chuẩn bị!’

Nói xong liền vỗ tay ra hiệu, vệ sĩ liền dâng sinh lễ đến trước mặt Hoa Đô lão nhân.

‘Cái này ...’

Hoa Đô lão nhân nhìn phần sinh lễ, trước mặt có chút không hiểu, ‘Cháu à, con sao phải làm thế, ta và cha con là bạn thân nhiều năm, chuyện hôn ước cũng sớm đã quyết định, ta nhận phần sinh lễ này không thích hợp cho lắm, ta không thể nhậjn!’

‘Ông nội ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước mỉm cười nói: ‘Người cũng biết ông cố con là Hoa kiều, trước giờ vẫn luôn duy trì truyền thống của người Hoa từ đời này sang đời khác, đám cưới là chuyện lớn, mà chuẩn bị sinh lễ đương nhiên là một trong số những truyền thống tốt đẹp, con tin là nếu ông nội còn sống, ông cũng sẽ dặn dò con làm như thế. Cho nên ... phần sinh lễ này, xin ông nhận cho!’

Hoa Đô lão nhân nghe vậy cũng cảm thấy hần nói có lý mới gật đầu, ‘Vậy cũng được, nếu như ta còn từ chối nữa thì hình như không tôn trọng văn hóa của người Trung Quốc rồi. Được, vậy ta nhận, nhưng ta có một điều kiện!’

‘Xin người nói!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hỏi.

‘Điều kiện của ta rất đơn giản, chính là hy vọng các con có thể nhanh chóng kết hôn, không biết bên gia đình đã chọn được ngày chưa?’ Hoa Đô lão nhân nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười đáp: ‘Xin người yên tâm, hôn lễ đã chọn được ngày, là vào âm lịch mừng tám tháng sau!’

‘Mùng tám?’ Hoa Đô lão nhân không rành về âm lịch lắm, liền hỏi lại.

‘Cũng là nửa tháng sau!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhắc nhở.

‘Ồ? Vậy sao? Được được, nếu như chuẩn bị không quá gấp rút thì ta đồng ý!’ Hoa Đô lão nhân cười rạng rỡ.

‘Tất cả con đã sắp xếp thỏa đáng, tuyệt đối sẽ không để Liên Kiều chịu một chút ủy khuất nào!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đinh đạc nói.

‘Được, được! Kuching ... đến bên ông nội này!’ Hoa Đô lão nhân vẫy tay về phía Liên Kiều.

Cô vội chạy đến.

‘Kuching, qua nửa tháng nữa chính là hôn lễ của con và Tước Nhi, trong thời gian này con phải ngoan ngoãn, đừng gây thêm phiền phức gì cho nhà Hoàng Phủ, sau khi kết hôn cũng phải học làm một người vợ hiền, đừng giống như bây giờ mỗi ngày đều ham chơi, có nghe chưa?’ Hoa Đô lão nhân nói lời tận đáy lòng.

Liên Kiều căn bản là nghe cũng như không mấy lời này nhưng bởi vì muốn ông nội không lo lắng và giận dữ, cũng liền gật đầu.

‘Vậy mới là cháu ngoan của ông chứ!’ Hoa Đô lão nhân thấy vậy, trong lòng rất an ủi.

Liên Kiều thấy ông nội vui vẻ, trong lòng cũng nhẹ nhàng, cô nghiêng đầu nhìn Hoa Đô lão nhân: ‘Ông nội, lâu rồi con không về đây, con muốn ra ngoài chơi!’

‘Đừng làm rộn, bây giờ đang bàn luận chuyện đám cưới của con, con ngồi yên ở đó, một lát nữa nói sau!’ Hoa Đô lão nhân trách cô.

Liên Kiều đảo mắt một vòng, sau đó bước đến níu cánh tay của Hoàng Phủ Ngạn Tước, ‘Ngày đám cưới không phải đã quyết định rồi sao? Hơn nữa, anh ấy trước giờ chưa đến nhà chúng ta lần nào, con dẫn anh yă đi dạo, được không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười nhìn cô gái trong lòng ... thật biết tìm bịa đỡ đạn nha. Nói không chừng một lát nữa không biết chạy đến đâu chơi bỏ lại mình một mình đây.

Nhưng ... thấy cô ỷ lại vào mình như vậy, hần rất vui cho nên cất lời: ‘Liên Kiều nói cũng không phải không có lý, con trước giờ chưa từng đến đây, đi dạo một chút cũng tốt!’

Nghe vậy, Liên Kiều gương mặt nhìn hần đầy cảm kích.

Hoa Đô lão nhân nghe vậy liền cười nói: ‘Được, vậy ... Tước Nhi con đi theo con bé dạo một vòng đi!’

Chương 5: Đi Mã Lai (5)

Chỗ ở của hoàng thất Mã Lai được trang hoàng rất đặc sắc, tuy không bề thế như “Hoàng Phủ” nhưng mang một vẻ đẹp riêng, diện tích cũng không lớn lắm nhưng so với nhà của những người giàu có ở Mã Lai thì quy mô cũng không phải nhỏ.

Căn biệt thự được xây gần biển, bởi vậy trong không khí tràn đầy mùi vị của biển cả, đứng ở biệt thự có thể thu hết phong cảnh đẹp để nên thơ vào tầm mắt.

‘Ha ha, Hoàng Phủ Ngạn Tước, nơi đây đẹp không? Từ khi dọn đến đây em chỉ trở về có hai lần, nhưng lần nào cũng chơi rất vui. Anh biết không, ở gần đây có rất nhiều điểm du lịch nổi tiếng nha!’ Liên Kiều ríu rít như chút chim.

Đối với phong cảnh của Langkawi Hoàng Phủ Ngạn Tước đương nhiên là biết rõ. Tuy rằng bận rộn với công việc nên hẳn không có quá nhiều thời gian đi du lịch, nhưng cũng không phải chưa từng đi qua những khu có phong cảnh đẹp như thế này để thị sát hoàn cảnh hoặc đi gặp khách hàng. Nơi đây phong cảnh rất đẹp, nhưng đẹp mấy cũng không bằng cảnh đẹp trước mắt.

Ánh mặt trời chiếu vào Liên Kiều khiến vẻ đẹp của cô có chút không chân thật. Ánh sáng nhàn nhạt như một vầng hào quang màu vàng nhạt lấp lánh vây quanh cô, chiếu lên làn da trắng nõn của cô khiến nó trở nên gần như trong suốt, đẹp không chút tỳ vết mà nụ cười rạng rỡ trên môi cô khiến cô như một vị thiên sứ trên trời, toàn bộ vẻ đẹp đó hiện ra trước mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Đối diện với một cô gái như vậy làm sao có thể không trầm luân!!!

‘A, Hoàng Phủ Ngạn Tước, mau đến đây xem nè!’ Ở gần đó vọng lại tiếng của Liên Kiều.

Hoàng Phủ Ngạn Tước men theo hướng âm thanh của Liên Kiều lần đến, nhìn thấy dưới tán cây xanh um là hai chú chim nhìn bên ngoài giống như chim két, màu sắc rất rực rỡ, thân hình lùn mập, đuôi ngắn, chiếc mỏ đỏ khá to, trên đầu có một chòm lông đen trên cổ lại có một chòm lông màu vàng, ở ngực và lưng đều là lông xanh nhưng cánh và đuôi lại là màu đen, chân màu chì.

‘Đây là chim gì?’ Hoàng Phủ hiểu kỳ hỏi.

Liên Kiều nhìn hai chú chim một cách kiêu ngạo, nói: ‘Đây là Hornbill, chính là “chim tình yêu” mà mọi người hay gọi, cũng gọi là chim tê giác, đây là “quốc điểu” của nước em.’

‘Chim tình yêu? Cái tên lạ quá, nhưng rất đẹp!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn hai chú chim đang cách mình không xa, cảm thấy cái tên này rất đúng.

‘Là rất đẹp, loại chim này rất si tình, chúng nó đều sống thành đôi thành cặp, chỉ cần một trong số hai con chết đi, con kia cũng không sống nổi...’ Liên Kiều nghiêng đầu ngắm hai chú chim, trong mắt có chút bi ai.

‘Xem ra loài chim này còn si tình hơn loài người nhiều!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười nói.

Đi qua một vườn hoa rộng, không khó nhìn thấy có rất nhiều chim tình yêu, bọn chúng đều là từng đôi từng cặp bay cùng nhau, quả đúng là “chỉ nguyện ước không làm tiên” cũng chỉ đến thế này thôi.

‘Đây là hoa gì? Đẹp quá!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thấy một biển hoa màu trắng trước mắt, cảm thấy rất lạ.

‘Thế nào, đẹp hơn Mỹ Nhân Anh của anh chứ?’

Liên Kiều vẻ mặt rạng rỡ, tung tăng chạy về hướng biển hoa.

Bóng dáng nhỏ nhắn dần chìm trong biển hoa, Hoàng Phủ Ngạn Tước vội vàng đuổi theo.

Tiếng cười như chuông bạc từ biển hoa truyền đến ...

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, đây là hoa sâm bụt, hoa sâm bụt trắng, là quốc hoa của nước em ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước trước mắt toàn là màu trắng, mùi hương hoa thanh mát nhàn nhạt lan tỏa, lại nhìn về Liên Kiều, chỉ thấy bóng dáng nhỏ nhắn lúc ẩn lúc hiện trong biển hoa trắng.

‘Nha đầu, chạy chậm một chút, cẩn thận kéo ngã!’ Hấn vội đuổi theo sau.

‘Qua đây bắt em đi ...’

Giọng nhí nhảnh của Liên Kiều vang vọng giữa biển hoa, dưới ánh mặt trời, mỹ nhân trong biển hoa trắng quả là một cảnh đẹp vô song.

‘Tiểu quý, xem anh bắt được em sẽ phạt em thế nào!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng bị lấy vẻ nhí nhảnh của cô, tâm trạng tốt hơn rất nhiều, ngay cả giọng nói cũng mang theo sự vui vẻ.

‘Hi hi ... anh chạy nhanh thật ...’

Liên Kiều bị hấn bắt được, đầu dựa vào ngực hấn cười rất vui vẻ.

‘Bắt được em rồi, xem em còn nghịch ngợm nữa không!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước tâm tình rất tốt, tay vươn về phía cô, bắt đầu tấn công ...

‘A aa ... Hoàng Phủ Ngạn Tước ... đừng mà ... ha ha ...’

Liên Kiều sợ nhất là bị nhột, cô vội trốn khỏi tay hấn nhưng thế nào cũng trốn không thoát.

‘Còn chạy nữa à?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước kéo cô lại, đôi tay mạnh mẽ ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của cô, mùi hương nam tính trong nháy mắt tràn ngập khoang mũi cô.

Liên Kiều ngẩng đầu nhìn hấn, ánh mắt long lanh ...

‘Anh thật xấu!’ Cô không chút đề phòng nói.

Cô vốn không biết, vẻ ngây thơ đáng yêu cộng thêm câu nói mập mờ đó càng dễ khiến cho đàn ông điên cuồng.

‘Phải không?’

Trong cổ họng Hoàng Phủ Ngạn Tước bật ra một tiếng cười trầm trầm, trong ánh mắt toàn là sự triu mến dành cho cô.

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, mùi hương trên người anh thật dễ chịu, có một loại ... ừ ... là cảm giác an toàn ... em rất thích!’

Cô lần nữa vùi mặt vào ngực hấn, tham ham hít thở mùi hương của riêng hấn.

Đây là mùi hương gì chứ, không phải nước hoa, cũng không phải mùi thuốc lá – hấn không hút thuốc, chỉ là mùi Long diên hương nhàn nhạt, không giống với mùi hương nào cô từng ngửi trước đây ...

‘Nha đầu thật khiến người ta thương mến ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy nhồn nhột nơi ngực, ghé mắt nhìn xuống, thì ra là mấy sợi tóc dài của cô đang vướng nơi áo hấn, cũng rất vô tình quấn vào cả tim hấn ...

‘Nhớ kỹ, em chỉ có thể thích một mùi hương này!’ Giọng nói vừa bá đạo lại triu mến. Thật khó tưởng tượng, nếu như có một ngày Liên Kiều thích mùi hương của một người đàn ông khác, cũng vùi mặt vào ngực người đàn ông khác thế này, hấn sẽ thế nào, chỉ nghĩ tới một màn này, trong đầu hấn ngay cả ý muốn giết người cũng có!

Liên Kiều bất tri bất giác gật đầu.

Ngón tay thon dài khê vuốt mái tóc mềm như tơ của cô, trượt xuống chiếc cổ trắng như tuyết, nâng nhẹ mặt cô lên, nhìn chăm chú cô thật lâu sau đó từ từ cúi xuống ...

Đang lúc Liên Kiều tưởng rằng hấn sắp hôn mình, lại rất ngạc nhiên thấy hấn vùi mặt vào mái tóc dài của mình.

Mùi hương nam tính quét qua làn da nhạy cảm của cô khiến cô khẽ run lên, đôi chân cũng mềm nhũn, cũng may còn có một bàn tay mạnh mẽ đỡ lấy người cô từ sau lưng.

‘Nha đầu, mùi hương của em, anh cũng rất thích ...’

Giọng nói của hấn mang theo vô vàn quyến luyến.

Liên Kiều cảm thấy tim bắt đầu đập rất nhanh, gần như sắp vọt ra khỏi cổ họng.

‘Em ... em ...’ Cô có chút bối rối.

‘Gì vậy?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cúi đầu hỏi bên tai cô, sự luống cuống của cô càng gọi lên hứng thú nguyên thủy của người đàn ông.

‘Lạ thật đó, mỗi lần anh đến gần em, tim em liền đập rất nhanh, Hoàng Phủ Ngạn Tước, có phải em bị bệnh rồi không?’ Liên Kiều vẽ mặt khổ sở nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa nghe vậy toàn thân đều chấn động, hấn khẽ ôm cô vào lòng, trùi mền vuốt ve mái tóc cô.

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh ... em có phải là bị bệnh thật rồi không?’ Liên Kiều bị hấn ôm vào lòng, tiếng cô vọng lên từ lồng ngực hấn.

‘Nha đầu ngốc ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười đầy vẻ cảm động, nhưng nét ngây thơ của cô càng khiến hấn khổ sở.

‘Anh không tin sao? Không tin anh sờ thử xem, còn đang đập rất nhanh đây!’

Liên Kiều đơn thuần nắm tay hấn đặt lên ngực mình như muốn hấn cảm nhận nhịp đập của tim mình.

Sự mềm mại ấm áp truyền đến lòng bàn tay khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước càng thấy khó kềm chế được, ánh mắt càng lúc càng trầm xuống ...

Quyển 6: Kết hôn

Chương 1: Đi Mã Lai (1)

Plato hỏi thầy mình là Socrates, cuộc sống là gì? Socrates bảo ông ấy đi vào một khu rừng, trên đường đi thấy loại hoa nào đẹp nhất thì hái lấy mang về, Plato vâng lời đi vào rừng. Qua ba ngày mà vẫn chưa thấy ông về, Socrates liền đi vào rừng tìm, sau cùng phát hiện ra Plato đã cắm trại ở trong rừng.

Socrates hỏi hấn, ‘Con đã tìm thấy loài hoa đẹp nhất chưa?’

Plato chỉ vào đóa hoa bên cạnh nói, ‘Đây chính là loài hoa đẹp nhất!’

Socrates hỏi, ‘Vì sao con không hái nó mang về?’

Plato trả lời thầy mình, ‘Nếu như con hái nó xuống, nó sẽ héo đi rất nhanh, còn nếu như con không hái nó, nó sớm muộn gì cũng khô héo đi. Cho nên con ở bên cạnh nó lúc nó nở đẹp nhất. Đợi đến khi nó tàn rồi con lại đi tìm một bông hoa khác. Đây đã là bông hoa đẹp nhất thứ hai mà con tìm thấy!’

Lúc này Socrates mới cho học trò mình biết, ‘Con đã biết chân tướng của cuộc sống rồi đó!’

... Cuộc sống chính là theo đuổi và tận hưởng từng thời khắc tốt đẹp nhất của sinh mệnh!

Langkawi, hòn đảo thiên đường!

Nơi ở của hoàng thất Mã Lai, cách thành phố Langkawi khoảng 30km nằm cạnh biển Andaman, thuộc bang Kedah, sát biên giới Thái – Mã, bờ biển phía tây còn có một vịnh biển hết sức yên tĩnh, cảnh đẹp nên thơ – Vịnh Burau.

Từ trên cao 30.000m qua cửa máy bay có thể nhìn thấy khung cảnh nên thơ bên dưới, trên một diện tích rộng lớn, tòa nhà sang trọng mang phong cách Mã Lai hiện ra trước mắt.

Vương thất Nakheer là một gia tộc mang màu sắc thần bí nhất của Mã Lai, không chỉ đơn giản là vì người trong gia tộc có trực giác hơn hẳn người thường cùng với Giáng Đầu Thuật mà ai nghe cũng khiếp sợ, càng quan trọng hơn là trong lịch sử, vương thất Nakheer đã có những đóng góp to lớn mà không ai phủ nhận được.

Người có uy quyền nhất trong vương thất Nakheer là Hoa Đô lão nhân, cũng chính là ông nội của Liên Kiều. Ông tự xưng là Hoa Đô lão nhân, mà người bên ngoài cũng dùng danh xưng thân thiết này để gọi ông.

Giống như gọi một vị thần trong tín ngưỡng của họ.

Hai năm trước vương thất Nakheer mới từ thủ phủ của Mã Lai dời đến mảnh đất thiên đường Langkawi này, nguyên nhân là vì Hoa Đô lão nhân đã già rồi, đối với những chuyện thị phi trong vương thất đã sớm nhàm chán, ông bây giờ chỉ thích hưởng thụ cuộc sống an nhàn, hưởng thụ một cuộc sống thật sự!

Máy bay từ từ đáp xuống sân bay tư nhân đã được trải thảm đỏ, những người làm sớm đã sắp thành đội ngũ đón tiếp, trên mặt mỗi người đều là vẻ cung kính và nghiêm túc.

Khi cánh cửa máy bay mở ra, cái đầu nhỏ của Liên Kiều đã không đợi được mà lộ ra nhìn sau đó là cả thân hình nhỏ nhắn.

‘Kuching tiểu thư, hoan nghênh tiểu thư về nhà!’

Người làm đứng thành hai hàng vừa thấy Liên Kiều nhảy xuống, liền đồng loạt cúi người chào.

‘Ngoan nha ngoan nha, tôi bây giờ gọi là Liên Kiều, nhớ kỹ đó!’ Liên Kiều xua xua tay, nói với những người làm.

Người làm ai nấy đều nhìn nhau, hiển nhiên họ không hiểu “Liên Kiều” nghĩa là gì.

‘Ông nội ...’

Khi Liên Kiều vừa ngẩng đầu đã thấy một bóng người tóc bạc từ từ đi về phía mình, lập tức vui mừng hô lên một tiếng, vội vàng chạy đến.

‘Ông nội, con nhớ ông nhiều lắm, tối qua nằm ngủ còn mơ thấy ông nữa đó!’ Cô vừa nói vừa bổ nhào vào lòng ông, trên gương mặt nhỏ nhắn là vẻ nhớ nhung chân thành.

‘Thật là, lớn như vậy rồi mà cứ như đứa bé vậy, con xem, ở trước mặt bố mẹ chồng và chồng tương lai mà không nhẽo với ông như đứa bé vậy!’

Hoa Đô lão nhân là một vị lão nhân rất hiền từ, tuy râu tóc đã pha sương nhưng thân thể vẫn rất khỏe mạnh, tinh thần sáng láng, không khó hình dung ra thời tuổi trẻ ông lợi hại đến thế nào, trên người mặc trang phục của vương thất Mã Lai, rõ ràng là ông rất xem trọng buổi gặp mặt hôm nay.

Khi ông nhìn thấy cả nhà Hoàng Phủ từ trên phi cơ bước xuống, trên mặt hiện ra một nụ cười hiền hòa, ông vỗ nhẹ vai Liên Kiều, bước lên phía trước cười sang sảng ...

‘Gia tộc Hoàng Phủ hôm nay đến thăm thật là nhà tranh thêm sáng, hoan nghênh, hoan nghênh!’

‘Hoa Đô lão nhân, nhiều năm không gặp ngài vẫn tinh anh như xưa, thực làm cho cháu khâm phục!’ Hoàng Phủ Ngự Phong khiêm tốn tiến đến bắt tay Hoa Đô lão nhân.

‘Nào có nào có, ta tuổi đã gần trăm, chỉ có cháu là vẫn phong độ như xưa!’ Hoa Đô lão nhân cười ha hả.

‘Đây là vợ cháu Triển Sơ Dung, lúc Hoa Đô lão nhân đến nhà “Hoàng Phủ” của chúng cháu, vợ cháu đứng lúc không có ở đây!’ Hoàng Phủ Ngự Phong cười nói.

‘Hoa Đô lão nhân, chào ngài, cháu vẫn thường nghe Ngự Phong nhắc về ngài, hôm nay được gặp quả là vinh hạnh!’ Triển Sơ Dung đỉnh đạc nói.

‘Tốt tốt, không hổ là thiên kim của Triển Thị, quả thật có phong thái danh môn!’ Hoa Đô lão nhân gật đầu cười.

Hoàng Phủ Ngự Phong chỉ tay về Hoàng Phủ Ngạn Tước đang đứng bên cạnh ...

‘Đây là con trai cháu, Hoàng Phủ Ngạn Tước!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước bước lên, từ tốn mà đường hoàng, cúi người chào, ‘Gọi ngài là Hoa Đô lão nhân thì quá xa lạ đi, ông nội, chào ông!’

Một câu nói, trực tiếp thuyết minh quan hệ giữa hắn với Liên Kiều.

Hoa Đô lão nhân sững người nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt, gương mặt anh tuấn, tư thế đĩnh đạc, trong ánh mắt tràn đầy trí tuệ và trầm tĩnh, không khỏi lên tiếng tán thưởng, ‘Ngự Phong à, đây ... đây là con trai cháu ... Hoàng Phủ Ngạn Tước?’

Hoàng Phủ Ngự Phong cười đáp lời: ‘Đúng vậy, đây chính là con trai trưởng của cháu!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng nhìn về Hoa Đô lão nhân, trên môi vẫn là nụ cười tao nhã lộ rõ khí chất hơn người.

‘Tốt lắm tốt lắm, thật là rồng trong loài người!’

Trong mắt Hoa Đô lão nhân tràn đầy vẻ kinh ngạc lẫn vui mừng, ‘Tước Nhi, đây là Tước Nhi sao, không ngờ Tước Nhi hôm nay đứng trước mặt ta lại xuất sắc như vậy, tuổi còn trẻ đã là người thừa kế của tài phiệt tài phiệt, tốt lắm, tốt lắm ...’

Trong giọng nói của ông có chút vui mừng lại có chút an ủi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe câu nói của Hoa Đô lão nhân, thân hình hơi run, Tước Nhi? Cách gọi này đã lâu lắm không được nghe rồi.

Hoa Đô lão nhân nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, trong mắt tràn đầy triu mến, nhất thời cứ nắm tay hắn không buông ...

‘Đi, ở đây gió lớn lắm, chúng ta vào trong nói chuyện đi!’

Ông vừa nói vừa nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, ‘Tước Nhi, đi gần ông nội một chút, để ông nhìn con cho kỹ!’

Tuy trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút hồ nghi nhưng vẫn nở nụ cười tao nhã, chủ động tiến lên cúi chào Hoa Đô lão nhân.

‘Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, đây là ông nội của em, em muốn cúi chào ông nội!’

Liên Kiều thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước đi sát bên cạnh Hoa Đô lão nhân, trong lòng liền không vui giống như đứa bé vừa bị người ta đoạt đi món đồ chơi.

Chương 2: Đi Mã Lai (2)

‘Hừm!’ Liên Kiều chu môi liếc nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, tức tối đi vượt lên trước.

‘Xem đứa cháu này của ta, đều là do ta chịu hư nó rồi, đợi nó gả vào nhà Hoàng Phủ, vẫn phải nhờ cháu trai và cháu dâu bao dung cho nó mới được!’ Hoa Đô lão nhân nhìn Hoàng Phủ Ngự Phong và Triển Sơ Dung nói.

‘Hoa Đô lão nhân, Liên Kiều đứa bé này ngây thơ đơn thuần lại thông minh lanh lợi, ngài yên tâm, con và Hoàng Phủ đều rất thích con bé!’ Triển Sơ Dung cười nói.

Hoa Đô lão nhân rất hài lòng, gật đầu, sau đó quay sang Hoàng Phủ Ngạn Tước nói: ‘Tước Nhi, đứa cháu nghịch ngợm này của ta từ hôm nay giao lại cho con, nó tuy là có chút nghịch ngợm nhưng lòng dạ rất tốt, con nhất định phải bảo vệ nó thật tốt mới được!’

‘Ông nội, xin ông yên tâm, Liên Kiều là vợ của con, con nhất định sẽ dùng thời gian cả đời bảo vệ và chăm sóc cô ấy!’

Trên gương mặt anh tuấn tuyết luân của Hoàng Phủ Ngạn Tước có thể dễ dàng nhận ra sự chân thành và nghiêm túc.

‘Tốt lắm, ta quả là không có nhìn sai người, khi ông nội con đưa ảnh của con cho ta xem, ta đã biết ngày sau của con nhất định không đơn giản, quả đúng là như thế!’ Hoa Đô lão nhân triu mến nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười, ‘Ông nội, người quá khen rồi, thì ra người có nhìn ảnh của con lúc nhỏ!’

Thì ra là như vậy, nghĩ lại lúc mình sinh ra liền là niềm kiêu hãnh của cả nhà, mà Hoa Đô lão nhân và ông nội là bạn thân nhiều năm, lúc đó mình đương nhiên là trở thành đề tài nói chuyện của hai người già rồi. Hoa Đô lão nhân từ lúc gặp mặt vẫn luôn gọi mình là “Tước Nhi”, chắc là gọi theo ông nội rồi, đây chắc cũng là cách Hoa Đô lão nhân thể hiện sự tưởng niệm đối với người bạn thân sớm đã qua đời.

‘Đương nhiên là xem rồi, lúc đó tuy rằng không có gặp con ngoài đời thực, nhưng vừa nhìn bức hình ta đã biết đứa bé như con sau này sẽ làm nên chuyện lớn, trên mặt tràn đầy vẻ anh khí và kiên định giống hệt như ông nội và cha con, chỉ đáng tiếc ông nội con ra đi quá sớm, bằng không thấy cháu này bây giờ ưu tú như vậy, nhất định sẽ ...’ Nói đến đây, giọng của Hoa Đô lão nhân có chút nghẹn ngào, trong mắt cũng lấp lánh ánh lệ.

Tình cảnh này đúng là “cảnh cũ còn đây người đi mất”.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa định mở lời thì đã nghe từ không xa truyền lại một tràng tiếng kêu kinh ngạc ...

‘Kuching ... Kuching là em sao? Trời ơi!’

Sau đó lại nghe tiếng reo mừng của Liên Kiều ...

‘A, anh Đan Tư!’

Trên bãi cỏ cách đó không xa, hai người thân thiết ôm lấy nhau, màn thân mật này lọt hết vào mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước, hần chau mày lộ vẻ không vui.

Còn Hoàng Phủ Ngự Phong và Triển Sơ Dung ai nấy nhìn nhau.

‘Kha kha, là anh họ của Kuching, từ nhỏ đến lớn là nó thương yêu con bé nhất, cũng may là còn có Đan Tư đứa bé này, bằng không tuổi thơ của Kuching cũng rất cô độc. Yên tâm đi ...’

Hoa Đô lão nhân như nhìn thấu vẻ không vui trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước, ông đưa tay vỗ vỗ tay hần, đầy thâm ý nói.

‘Anh Đan Tư, anh không nhớ em sao? Sao không đến Hồng Kông thăm người ta?’

Trong phòng khác lớn, Liên Kiều không chút cố kỵ ngồi sát bên cạnh Đan Tư, nồng nhiệt không nhẽo nói.

Đan Tư cũng có thể coi như một người đàn ông đẹp trai, mặt mũi thanh tú, dáng người cao ráo, duy chỉ có thiếu đi một chút anh khí.

Hần cười cười, ‘Ai nói là anh không nhớ em, từ sau khi em đi, anh gần như đêm nào cũng mơ thấy em!’

‘Thậ sao?’ Liên Kiều không tin.

‘Đương nhiên là thật rồi!’ Đan Tư vội vàng lên tiếng.

Lời nói của hai người lọt vào tai của Hoàng Phủ Ngạn Tước vô cùng chói tai, người đàn ông này, ánh mắt nhìn về phía Liên Kiều hoàn toàn không giống với ánh mắt của một người anh trai nhìn em gái mình, là đàn ông, Hoàng Phủ Ngạn Tước hiểu ánh mắt ấy hàm chứa điều gì.

Hần nghe nói ở đất nước này anh em họ cũng có thể kết hôn, ở xã hội Trung Quốc cũ cũng không phải chủ trương cho thân càng thêm thân sao?

Khi bàn tay to không ý thức nắm chặt lại thì bên tai đã nghe tiếng cười sang sảng của Hoa Đô lão nhân ...

‘Đan Tư, bước lên chào hỏi khách quý của gia tộc Hoàng Phủ đi con!’

Đan Tư cực kỳ nghe lời, bước lên nhìn Hoàng Phủ Ngự Phong và Triển Sơ Dung, nhẹ nghiêng người cung kính nói: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, Hoàng Phủ phu nhân, chào các vị, nguyện chuyển đi Mã Lai lần này của hai vị sẽ được thiên thượng chúc phúc!’

‘Tốt! Tốt!’ Hoàng Phủ Ngự Phong tươi cười gật đầu.

Triển Sơ Dung định thần nhìn kỹ người đàn ông trước mặt, lại liếc mắt về phía con trai, cố ý nói: ‘Ồ, thì ra con là Đan Tư, nếu như luận về thứ tự, ta nên gọi con là hoàng tử Đan Tư đúng không, quả nhiên là nhân tài!’

Đan Tư nghe xong, sự kiêu ngạo trong lòng cũng theo đó dâng lên, hần cười cười: ‘Hoàng Phủ phu nhân ngài quá lời rồi!’

Lúc này Hoa Đô lão nhân mới uy nghiêm nói: ‘Người bên cạnh ta là tổng tài đương nhiệm của Hoàng Phủ tài phiệt, Hoàng Phủ Ngạn Tước tiên sinh, là con trai trưởng của gia tộc Hoàng Phủ và cũng là vị hôn phu của Liên Kiều!’

Tử Tranh nghe xong, trên mặt lộ vẻ không được tự nhiên, sau đó hần tiến lên, ‘Hoàng Phủ tiên sinh, xin chào!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng mỉm cười gật đầu chào, ánh mắt sắc bén không ngừng đánh giá hần. Nhân tài? Cầu tài thì có! Hừm!

Tuy nhiên với kinh nghiệm bao nhiêu năm lăn lộn trên thương trường cộng với bản tính điềm tĩnh vốn có, hần hoàn toàn không lộ ra biểu tình gì trên mặt, cực kỳ điềm đạm nói: ‘Thì ra là anh trai của Kuching, xin thứ lỗi cho tôi trước giờ chưa nghe Kuching nhắc đến. Hôm nay gặp ở đây thật là vinh hạnh, sau này khi tôi và Kuching kết hôn, xin mời có dịp đến “Hoàng Phủ” làm khách một chuyến!’

Đan Tư cười càn không được tự nhiên, lúc này hần cũng ngầm đánh giá Hoàng Phủ Ngạn Tước, trong ánh mắt không khỏi lộ ra một tia bất an, người đàn ông này chỉ yên lặng ngồi ở đó thôi, nhưng mỗi cử động đều mang một khí chất đặc biệt cùng sự cương nghị mà người thường không thể sánh kịp mà trong ánh mắt cũng tràn đầy trí tuệ và điềm tĩnh khiến người ta không dám xem thường.

Chẳng lẽ Hoa Đô lão nhân thật sự muốn đem Kuching gả cho người đàn ông này?

Đang lúc hai người đàn ông đang âm thầm đánh giá nhau, đã thấy Liên Kiều chạy lên, kéo Đan Tư trở về chỗ ngồi, cố ý nói bên tai hần: ‘Anh ngàn vạn lần đừng có nghe hần nói, đợi lúc anh thật sự tới “Hoàng Phủ” rồi, hần nhất định sẽ đuổi anh đi, hần nhỏ mọn lắm!’

‘Kuching!’ Hoa Đô lão nhân nghe Liên Kiều nói vậy, có chút ngượng ngùng nhìn cả nhà Hoàng Phủ, tức giận nói: ‘Không được vô lễ!’

Chương 3: Đi Mã Lai (3)

Liên Kiều chu môi, vẻ mặt ủy khuất, ngay cả đôi mắt màu tím cũng trở nên ảm đạm, rõ ràng là rất không tình nguyện.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy vậy, cười thầm nói: ‘Ông nội, người đừng nên tức giận, Liên Kiều tuy nghịch ngợm nhưng con rất thích!’

Một câu nói, nhã nhặn mà không mất phong độ, chủ động xuất kích, trực tiếp đánh tan vẻ thắng lợi trên mặt Đan Tư.

‘Con xem, Kuching, con có thể gả cho người chồng ưu tú như vậy, thật là may mắn của con, sau khi vào nhà Hoàng Phủ con nhất định phải ngoan, đừng để cho hoàng thất Mã Lai chúng ta mất mặt đấy!’ Hoa Đô lão nhân thở dài một tiếng, trong lòng lại ngầm khen ngợi đứa cháu rể không thôi.

‘Ông nội ...’ Liên Kiều kháng nghị, vẻ mặt bất mãn.

Hừm, dám ở trước mặt ông nội ra vẻ nọ!

‘Hoa Đô lão nhân, ngài suy nghĩ nhiều rồi, Liên Kiều rất được lòng mọi người, chúng con thương con bé còn không hể!’ Hoàng Phủ Ngự Phong cười nói.

‘Haizz, thật là làm ọi người chê cười rồi, đứa cháu này của ta thật quá nghịch ngợm rồi!’

Hoa Đô lão nhân ngại ngùng nói, thở dài một tiếng lại nói tiếp, ‘Nhưng mà đứa bé này thật sự khiến người ta thương mến vô cùng. À, mà con sao tự dưng lại đổi tên thành Liên Kiều?’

‘Ông nội, người ta học Trung y mà, dĩ nhiên là chọn tên Liên Kiều rồi!’ Liên Kiều nũng nịu nói.

‘Vậy sao con không chọn tên Hoàng Liên luôn đi, ở Mã Lai người ta càng dễ biết con học Trung Y!’ Hoa Đô lão nhân từ hòa trách cô.

‘Người ta mới không chọn tên Hoàng Liên, Hoàng Liên đáng lắm, ăn nhiều có thể bị cầm luân, không thềm!’

Hô hô ...

Câu nói của Liên Kiều khiến cả nhà cùng bật cười.

‘Nha đầu, qua đây!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không chút cố kỵ cười khác, vẫy tay về phía cô, giọng điệu hệt như một người chồng nói với vợ mình.

Đan Tư từng người, ở nước hần, rất hiếm có người đàn ông nào cường hãn như thế.

Liên Kiều cũng không để ý ánh mắt của Đan Tư, lầm bầm nói: ‘Không thềm!’

‘Vậy không có xe đua chơi đâu đấy!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước điềm đạm nói.

Nghe vậy Liên Kiều vội nhảy đến, ‘Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh không được nuốt lời nha!’

‘Anh không có, nếu như em ngoan ngoãn nghe lời, anh sẽ thỏa mãn hết những ước muốn của em!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước tiêu sái nói.

Liên Kiều không nói thêm, chạy đến bên cạnh hần ngoan ngoãn ngồi xuống, để mặc cho cánh tay mạnh mẽ của hần giữ chặt nơi eo mình.

‘Hô hô ...’ Hoa Đô lão nhân thấy một màn này, hết sức vui mừng, ‘Thật là vô quýt dày có móng tay nhọn, nha đầu nghịch ngợm này nhất định phải có Tước Nhi mới chế phục được!’

‘Ông nội nói phải đó, Liên Kiều quả thật có lúc rất nghịch ngợm, giống như một đứa trẻ vậy, rất mê chơi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thân thiết nhìn cô, trong mắt tràn đầy tình ý.

Tim Liên Kiều hốt nhiên “đông” một tiếng đập loạn lên.

‘Ai mê chơi chứ ...’

Cô yếu ớt phản kháng, đôi mắt tím nhìn hần chăm chăm giống như bị hần thôi miên.

‘Chính là nha đầu em đó, ngoài em ra còn có ai chứ!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước sủng nịch vuốt mũi cô, sau đó vỗ vỗ sau ót cô, thập phần trìu mến.

Một màn này khiến Hoa Đô lão nhân, Hoàng Phủ Ngự Phong và Triển Sơ Dung vui đến nở hoa, nhưng lọt vào mắt Đan Tư lại vô cùng chói mắt.

Bầu không khí chợt trở nên có chút quỷ dị, người hạnh phúc cảm thấy hạnh phúc còn người khó xử cảm thấy càng khó xử.

‘Đúng rồi, mãi vui suýt nữa thì quên mất!’

Lúc này Hoàng Phủ Ngự Phong mới cất lời: ‘Biết Hoa Đô lão nhân trước giờ vẫn lưu luyến mùi thơm của trà Hồng Bào ở núi Vũ Di, hôm nay cháu đặc biệt mang đến danh trà từ Bán Sơn Nhai của Cửu Long Khoa, hy vọng có thể giúp ngài bớt nỗi nhớ nhung!’

Vừa nói Hoàng Phủ Ngự Phong vừa ra hiệu cho vệ sĩ lấy ra một hộp lễ vật tinh xảo, cung kính đưa đến trước mặt Hoa Đô lão nhân.

‘Cháu thật có lòng, còn nhớ sở thích của lão già này, thật tốt!’ Trong mắt Hoa Đô lão nhân tràn đầy ý cười, ông vừa nhẹ mở hộp lễ vật, mùi thơm đã tràn vào mũi.

‘Quả nhiên là trà ngon, nghe đồn Hồng Bào trên thế giới chỉ còn lại ba cây, thật là đáng tiếc ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lên tiếng: ‘Ông nội nói vậy là không đúng rồi, vốn là “vật quý là vì hiếm”, cho nên như vậy người ta mới càng trân trọng!’

‘Nói hay lắm, rất tốt, rất tốt, Ngự Phong ...’

Hoa Đô lão nhân chuyển ánh mắt về phía Hoàng Phủ Ngự Phong nói: ‘Từ lúc ta gặp được Tước Nhi liền thích nghe nó nói chuyện, nếu như không phải ngày cưới của chúng nó gần kề, ta nhất định phải lưu Tước Nhi ở đây mấy ngày, thật không nỡ để nó đi nhanh như vậy!’

‘Người yên tâm, con sẽ sắp xếp thời gian, sau khi kết hôn xong, chúng con sẽ thường xuyên về đây thăm người!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ giọng nói.

‘Được, được!’

Hoa Đô lão nhân vẻ mặt đầy an ủi, sau đó quay về phía quản gia: ‘Mau đem trà này pha đem lên!’

‘Dạ!’ Quản gia cung kính tiếp lấy hộp trà, vội vàng đi chuẩn bị.

Rất nhanh, một bộ dụng cụ pha trà đã được bày ra trước mặt mọi người, người làm thành thực pha trà, không lâu sau một mùi hương thơm ngát đã lan tỏa khắp trong không khí.

Sau khi thưởng thức một ngụm trà, Hoa Đô lão nhân lưu luyến nhắm nháp hương vị thanh mát của loại trà nổi tiếng, sau đó thở dài một tiếng, ‘Ngự Phong, cha con trước giờ cũng rất thích trà đạo, càng thích sưu tầm các loại danh trà, Trung Quốc là đất nước của trà, mà loại trà này cũng là loại trà mà cha con thích uống nhất, cũng là với sự dẫn dắt của cha con mà ta cũng bắt đầu yêu thích mùi hương thanh mát này, nghĩ lại năm đó ta và cha con có thể nói là hận gặp nhau quá muộn, không có chuyện gì là không nói được với nhau, lại còn định hôn ước cho hai đứa cháu, không ngờ hắn còn chưa kịp thấy Tước Nhi cưới vợ sinh con ...’

Vừa nhắc đến ông nội của Hoàng Phủ Ngạn Tước, giọng nói của Hoa Đô lão nhân liền có chút ghen ngạo, trong mắt cũng có ánh lệ, có thể tưởng tượng năm đó giao tình của hai người sâu đậm đến đâu.

Bầu không khí có chút thương cảm, đang lúc Hoàng Phủ Ngự Phong định lên tiếng an ủi Hoa Đô lão nhân lại nghe có tiếng khóc truyền đến.

‘Aiiiii ... ‘ Là Liên Kiều, cô đang khóc.

‘Sao vậy, nha đầu? Tự dưng sao lại khóc?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước giật mình, vội vàng ôm lấy vai cô hỏi.

Còn Hoa Đô lão nhân và những người khác cũng trợn mắt nhìn Liên Kiều.

Chương 4: Đi Mã Lai (4)

Liên Kiều thút thít nói: ‘Người ta cảm động mà ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô nói như rơi vào sương mù: ‘Cảm động? Cảm động cái gì?’

‘Tình bạn giữa ông nội em và ông nội Hoàng Phủ đó, nghe ông nói em cũng muốn gặp ông nội Hoàng Phủ, ông nhất định cũng sẽ giống như ông nội, yêu thương em...’

Liên Kiều càng nghĩ càng cảm động, từng giọt từng giọt nước mắt tí tách rơi, làm cho Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thấy mà đau lòng.

‘Được rồi được rồi, nha đầu đừng khóc nữa, ông nội anh tuy không còn nữa nhưng em còn bố mẹ chồng tương lai, họ cũng sẽ yêu thương em như ông nội! Hắn nhẹ giọng an ủi.

‘Vậy còn anh?’ Liên Kiều ngược đôi mắt đầm lên nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Tim Hoàng Phủ Ngạn Tước mềm nhũn, hắn nở nụ cười: ‘Nha đầu ngốc, em sắp thành vợ của anh rồi, làm chồng đương nhiên là sẽ thương yêu vợ rồi!’

Liên Kiều lúc ấy mới vui trở lại. Thấy vậy trên mặt Hoa Đô lão nhân hiện lên nét cười trêu mến: ‘Nha đầu này, lớn rồi mà vẫn tính trẻ con thế!’

Lúc này Hoàng Phủ Ngự Phong mới lên tiếng: ‘Hoa Đô lão nhân, nếu như hai đứa trẻ đã có ý với nhau, hay là chúng ta nhanh chóng định ngày kết hôn cho chúng. Còn đây là sinh lễ của nhà Hoàng Phủ! Ngạn Tước trước nay làm việc rất chu đáo, đây đều là những sinh lễ dành cho đám cưới mà Ngạn Tước đích thân chuẩn bị!’

Nói xong liền vỗ tay ra hiệu, vệ sĩ liền dâng sinh lễ đến trước mặt Hoa Đô lão nhân.

‘Cái này ...’

Hoa Đô lão nhân nhìn phần sinh lễ, trước mặt có chút không hiểu, ‘Cháu à, con sao phải làm thế, ta và cha con là bạn thân nhiều năm, chuyện hôn ước cũng sớm đã quyết định, ta nhận phần sinh lễ này không thích hợp cho lắm, ta không thể nhậjn!’

‘Ông nội ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước mỉm cười nói: ‘Người cũng biết ông cố con là Hoa kiều, trước giờ vẫn luôn duy trì truyền thống của người Hoa từ đời này sang đời khác, đám cưới là chuyện lớn, mà chuẩn bị sinh lễ đương nhiên là một trong số những truyền thống tốt đẹp, con tin là nếu ông nội còn sống, ông cũng sẽ dặn dò con làm như thế. Cho nên ... phần sinh lễ này, xin ông nhận cho!’

Hoa Đô lão nhân nghe vậy cũng cảm thấy hần nói có lý mới gật đầu, ‘Vậy cũng được, nếu như ta còn từ chối nữa thì hình như không tôn trọng văn hóa của người Trung Quốc rồi. Được, vậy ta nhận, nhưng ta có một điều kiện!’

‘Xin người nói!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hỏi.

‘Điều kiện của ta rất đơn giản, chính là hy vọng các con có thể nhanh chóng kết hôn, không biết bên gia đình đã chọn được ngày chưa?’ Hoa Đô lão nhân nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười đáp: ‘Xin người yên tâm, hôn lễ đã chọn được ngày, là vào âm lịch mừng tám tháng sau!’

‘Mùng tám?’ Hoa Đô lão nhân không rành về âm lịch lắm, liền hỏi lại.

‘Cũng là nửa tháng sau!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhắc nhở.

‘Ồ? Vậy sao? Được được, nếu như chuẩn bị không quá gấp rút thì ta đồng ý!’ Hoa Đô lão nhân cười rạng rỡ.

‘Tất cả con đã sắp xếp thỏa đáng, tuyệt đối sẽ không để Liên Kiều chịu một chút ủy khuất nào!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đinh đạc nói.

‘Được, được! Kuching ... đến bên ông nội này!’ Hoa Đô lão nhân vẫy tay về phía Liên Kiều.

Cô vội chạy đến.

‘Kuching, qua nửa tháng nữa chính là hôn lễ của con và Tước Nhi, trong thời gian này con phải ngoan ngoãn, đừng gây thêm phiền phức gì cho nhà Hoàng Phủ, sau khi kết hôn cũng phải học làm một người vợ hiền, đừng giống như bây giờ mỗi ngày đều ham chơi, có nghe chưa?’ Hoa Đô lão nhân nói lời tận đáy lòng.

Liên Kiều căn bản là nghe cũng như không mấy lời này nhưng bởi vì muốn ông nội không lo lắng và giận dữ, cũng liền gật đầu.

‘Vậy mới là cháu ngoan của ông chứ!’ Hoa Đô lão nhân thấy vậy, trong lòng rất an ủi.

Liên Kiều thấy ông nội vui vẻ, trong lòng cũng nhẹ nhàng, cô nghiêng đầu nhìn Hoa Đô lão nhân: ‘Ông nội, lâu rồi con không về đây, con muốn ra ngoài chơi!’

‘Đừng làm rộn, bây giờ đang bàn luận chuyện đám cưới của con, con ngồi yên ở đó, một lát nữa nói sau!’ Hoa Đô lão nhân trách cô.

Liên Kiều đảo mắt một vòng, sau đó bước đến níu cánh tay của Hoàng Phủ Ngạn Tước, ‘Ngày đám cưới không phải đã quyết định rồi sao? Hơn nữa, anh ấy trước giờ chưa đến nhà chúng ta lần nào, con dẫn anh yă đi dạo, được không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười nhìn cô gái trong lòng ... thật biết tìm bìa đỡ đạn nha. Nói không chừng một lát nữa không biết chạy đến đâu chơi bỏ lại mình một mình đây.

Nhưng ... thấy cô ý lại vào mình như vậy, hẳn rất vui cho nên cất lời: ‘Liên Kiều nói cũng không phải không có lý, con trước giờ chưa từng đến đây, đi dạo một chút cũng tốt!’

Nghe vậy, Liên Kiều giương mắt nhìn hẳn đầy cảm kích.

Hoa Đô lão nhân nghe vậy liền cười nói: ‘Được, vậy ... Tước Nhi con đi theo con bé dạo một vòng đi!’

Chương 5: Đi Mã Lai (5)

Chỗ ở của hoàng thất Mã Lai được trang hoàng rất đặc sắc, tuy không bề thế như “Hoàng Phủ” nhưng mang một vẻ đẹp riêng, diện tích cũng không lớn lắm nhưng so với nhà của những người giàu có ở Mã Lai thì quy mô cũng không phải nhỏ.

Căn biệt thự được xây gần biển, bởi vậy trong không khí tràn đầy mùi vị của biển cả, đứng ở biệt thự có thể thu hết phong cảnh đẹp để nên thơ vào tầm mắt.

‘Ha ha, Hoàng Phủ Ngạn Tước, nơi đây đẹp không? Từ khi dọn đến đây em chỉ trở về có hai lần, nhưng lần nào cũng chơi rất vui. Anh biết không, ở gần đây có rất nhiều điểm du lịch nổi tiếng nha!’ Liên Kiều ríu rít như chú chim.

Đối với phong cảnh của Langkawi Hoàng Phủ Ngạn Tước đương nhiên là biết rõ. Tuy rằng bận rộn với công việc nên hẳn không có quá nhiều thời gian đi du lịch, nhưng cũng không phải chưa từng đi qua những khu có phong cảnh đẹp như thế này để thị sát hoàn cảnh hoặc đi gặp khách hàng. Nơi đây phong cảnh rất đẹp, nhưng đẹp mấy cũng không bằng cảnh đẹp trước mắt.

Ánh mặt trời chiếu vào Liên Kiều khiến vẻ đẹp của cô có chút không chân thật. Ánh sáng nhàn nhạt như một vầng hào quang màu vàng nhạt lấp lánh vây quanh cô, chiếu lên làn da trắng nõn của cô khiến nó trở nên gần như trong suốt, đẹp không chút tỳ vết mà nụ cười rạng rỡ trên môi cô khiến cô như một vị thiên sứ trên trời, toàn bộ vẻ đẹp đó hiện ra trước mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Đối diện với một cô gái như vậy làm sao có thể không trầm luân!!!

‘A, Hoàng Phủ Ngạn Tước, mau đến đây xem nè!’ Ở gần đó vọng lại tiếng của Liên Kiều.

Hoàng Phủ Ngạn Tước men theo hướng âm thanh của Liên Kiều lần đến, nhìn thấy dưới tán cây xanh um là hai chú chim nhìn bên ngoài giống như chim két, màu sắc rất rực rỡ, thân hình lùn mập, đuôi ngắn, chiếc mỏ đỏ khá to, trên đầu có một chòm lông đen trên cổ lại có một chòm lông màu vàng, ở ngực và lưng đều là lông xanh nhưng cánh và đuôi lại là màu đen, chân màu chì.

‘Đây là chim gì?’ Hoàng Phủ hiểu kỳ hỏi.

Liên Kiều nhìn hai chú chim một cách kiêu ngạo, nói: ‘Đây là Hornbill, chính là “chim tình yêu” mà mọi người hay gọi, cũng gọi là chim tê giác, đây là “quốc điểu” của nước em.’

‘Chim tình yêu? Cái tên lạ quá, nhưng rất đẹp!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn hai chú chim đang cách mình không xa, cảm thấy cái tên này rất đúng.

‘Là rất đẹp, loại chim này rất si tình, chúng nó đều sống thành đôi thành cặp, chỉ cần một trong số hai con chết đi, con kia cũng không sống nổi...’ Liên Kiều nghiêng đầu ngắm hai chú chim, trong mắt có chút bi ai.

‘Xem ra loài chim này còn si tình hơn loài người nhiều!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười nói.

Đi qua một vườn hoa rộng, không khó nhìn thấy có rất nhiều chim tình yêu, bọn chúng đều là từng đôi từng cặp bay cùng nhau, quả đúng là “chỉ nguyện ước không làm tiên” cũng chỉ đến thế này thôi.

‘Đây là hoa gì? Đẹp quá!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thấy một biển hoa màu trắng trước mắt, cảm thấy rất lạ.

‘Thế nào, đẹp hơn Mỹ Nhân Anh của anh chứ?’

Liên Kiều vẽ mặt rạng rỡ, tung tăng chạy về hướng biển hoa.

Bóng dáng nhỏ nhắn dần chìm trong biển hoa, Hoàng Phủ Ngạn Tước vội vàng đuổi theo.

Tiếng cười như chuông bạc từ biển hoa truyền đến ...

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, đây là hoa sâm bụt, hoa sâm bụt trắng, là quốc hoa của nước em ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước trước mắt toàn là màu trắng, mùi hương hoa thanh mát nhàn nhạt lan tỏa, lại nhìn về Liên Kiều, chỉ thấy bóng dáng nhỏ nhắn lúc ẩn lúc hiện trong biển hoa trắng.

‘Nha đầu, chạy chậm một chút, cẩn thận kéo ngã!’ Hắn vội đuổi theo sau.

‘Qua đây bắt em đi ...’

Giọng nhí nhảnh của Liên Kiều vang vọng giữa biển hoa, dưới ánh mặt trời, mỹ nhân trong biển hoa trắng quả là một cảnh đẹp vô song.

‘Tiểu quý, xem anh bắt được em sẽ phạt em thế nào!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng bị lấy vẻ nhí nhảnh của cô, tâm trạng tốt hơn rất nhiều, ngay cả giọng nói cũng mang theo sự vui vẻ.

‘Hi hi ... anh chạy nhanh thật ...’

Liên Kiều bị hắn bắt được, đầu dựa vào ngực hắn cười rất vui vẻ.

‘Bắt được em rồi, xem em còn nghịch ngợm nữa không!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước tâm tình rất tốt, tay vươn về phía cô, bắt đầu tấn công ...

‘A aa ... Hoàng Phủ Ngạn Tước ... đừng mà ... ha ha ...’

Liên Kiều sợ nhất là bị nhột, cô vội trốn khỏi tay hắn nhưng thế nào cũng trốn không thoát.

‘Còn chạy nữa à?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước kéo cô lại, đôi tay mạnh mẽ ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của cô, mùi hương nam tính trong nháy mắt tràn ngập khoang mũi cô.

Liên Kiều ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt long lanh ...

‘Anh thật xấu!’ Cô không chút đề phòng nói.

Cô vốn không biết, vẻ ngây thơ đáng yêu cộng thêm câu nói mập mờ đó càng dễ khiến cho đàn ông điên cuồng.

‘Phải không?’

Trong cổ họng Hoàng Phủ Ngạn Tước bật ra một tiếng cười trầm trầm, trong ánh mắt toàn là sự trêu mến dành cho cô.

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, mùi hương trên người anh thật dễ chịu, có một loại ... ừ ... là cảm giác an toàn ... em rất thích!’

Cô lần nữa vùi mặt vào ngực hắn, tham ham hít thở mùi hương của riêng hắn.

Đây là mùi hương gì chứ, không phải nước hoa, cũng không phải mùi thuốc lá – hắn không hút thuốc, chỉ là mùi Long diên hương nhàn nhạt, không giống với mùi hương nào cô từng ngửi trước đây ...

‘Nha đầu thật khiến người ta thương mến ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy nhồn nhột nơi ngực, ghé mắt nhìn xuống, thì ra là mấy sợi tóc dài của cô đang vướng nơi áo hắn, cũng rất vô tình quăn vào cả tim hắn ...

‘Nhớ kỹ, em chỉ có thể thích một mùi hương này!’ Giọng nói vừa bá đạo lại trù ẻo. Thật khó tưởng tượng, nếu như có một ngày Liên Kiều thích mùi hương của một người đàn ông khác, cũng vùi mặt vào ngực người đàn ông khác thế này, hẳn sẽ thế nào, chỉ nghĩ tới một màn này, trong đầu hẳn ngay cả ý muốn giết người cũng có!

Liên Kiều bất tri bất giác gật đầu.

Ngón tay thon dài khẽ vuốt mái tóc mềm như tơ của cô, trượt xuống chiếc cổ trắng như tuyết, nâng nhẹ mặt cô lên, nhìn chăm chú cô thật lâu sau đó từ từ cúi xuống ...

Đang lúc Liên Kiều tưởng rằng hẳn sắp hôn mình, lại rất ngạc nhiên thấy hắn vùi mặt vào mái tóc dài của mình.

Mùi hương nam tính quét qua làn da nhạy cảm của cô khiến cô khẽ run lên, đôi chân cũng mềm nhũn, cũng may còn có một bàn tay mạnh mẽ đỡ lấy người cô từ sau lưng.

‘Nha đầu, mùi hương của em, anh cũng rất thích ...’

Giọng nói của hắn mang theo vô vàn quyến luyến.

Liên Kiều cảm thấy tim bắt đầu đập rất nhanh, gần như sắp vọt ra khỏi cổ họng.

‘Em ... em ...’ Cô có chút bối rối.

‘Gì vậy?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cúi đầu hỏi bên tai cô, sự luống cuống của cô càng gợi lên hứng thú nguyên thủy của người đàn ông.

‘Lạ thật đó, mỗi lần anh đến gần em, tim em liền đập rất nhanh, Hoàng Phủ Ngạn Tước, có phải em bị bệnh rồi không?’ Liên Kiều vẽ mặt khổ sở nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa nghe vậy toàn thân đều chấn động, hắn khẽ ôm cô vào lòng, trù ẻo vuốt ve mái tóc cô.

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh ... em có phải là bị bệnh thật rồi không?’ Liên Kiều bị hắn ôm vào lòng, tiếng cô vọng lên từ lồng ngực hắn.

‘Nha đầu ngốc ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười đầy vẻ cảm động, nhưng nét ngây thơ của cô càng khiến hắn khổ sở.

‘Anh không tin sao? Không tin anh sờ thử xem, còn đang đập rất nhanh đây!’

Liên Kiều đơn thuần nắm tay hắn đặt lên ngực mình như muốn hắn cảm nhận nhịp đập của tim mình.

Sự mềm mại ấm áp truyền đến lòng bàn tay khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước càng thấy khó kềm chế được, ánh mắt càng lúc càng trầm xuống ...

35. Quyển 6 - Chương 06-10

Gần tết rồi, Tina hơi bận nên 2 ngày mới edit được một phần, nhưng sẽ cố gắng up xuyên suốt mấy ngày tết.

Quyển 6: Kết hôn

Chương 06: Kết hôn khó tránh (1)

Thấy hắn không nói gì, Liên Kiều càng thấy lạ, chợt nghĩ ra cái gì, cô lo lắng hỏi: ‘Hoàng Phủ Ngạn Tước ... em ... em thật bị bệnh rồi sao? Anh nhất định phải nói thật cho em biết!’

Sự ngây thơ như trẻ con của cô càng chạm mạnh vào nội tâm của Hoàng Phủ Ngạn Tước, tim cũng theo đó mà rung động, một cô gái đơn thuần như trang giấy trắng thế này khiến hắn chợt cảm thấy ham muốn nguyên thủy lúc này của hắn là rất ... vô sỉ.

Cô ngây thơ như thế, đẹp dễ như thế hắn làm sao có thể có ý nghĩ thấp hèn như thế chứ ...

Tay hắn nhẹ bấu lấy vai cô, đôi mắt đen nhìn cô không chớp, sau đó nụ cười trên mặt dần dần lan tỏa khắp đầu mày cuối mắt ...

‘Nha đầu ngốc, em không phải bị bệnh, chỉ là trong lòng em có thêm một người thôi!’

Hắn quyến luyến nhìn cô, đứng giữa biển hoa râm bụt trắng, trông cô chẳng khác nào một vị thiên sứ đi lạc xuống nhân gian ... Ánh mắt mờ mịt của cô càng khiến hắn khổ sở, trong lòng không khỏi trào dâng một cảm giác muốn được chở che.

Cô thật nhỏ, làm sao không cần mình bảo vệ cho được?

Chỉ là ... trong lòng cô mình là thế nào đây, cô có coi mình như thần bảo vệ không hay chỉ là ...

Liên Kiều nghe hắn nói càng không hiểu, cô nghiêng đầu nhìn sâu vào đôi mắt hắn, vẻ mặt kinh ngạc.

Hắn cũng nhìn cô, nói từng chữ một: ‘Là anh!’

‘À?’ Liên Kiều bị lời nói của hắn dọa đến giật mình, hắn đang nói gì vậy?

‘Em không hiểu ...’ Giọng nói yếu ớt, vẻ nghi hoặc trong mắt vẫn còn nguyên.

Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ cười cười, bao dung xoa xoa đầu cô: ‘Nha đầu ngốc của anh ...’

Tiếng cười từ trong lồng ngực mạnh mẽ vang ra, lan tỏa khắp không gian.

Liên Kiều ngẩng đầu nhìn nụ cười trên môi hắn, cô cũng ngây ngô cười theo, bàn tay nhỏ bắt tri bắt giác đưa lên vuốt ve từng đường nét trên mặt hắn, không khỏi tán thưởng ...

‘Thật đẹp ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không trả lời cô, chỉ cúi đầu xuống, không thể kìm chế mà đặt một nụ hôn lên môi cô, đem tay của cô vòng lên cổ mình ...

Hoa râm bụt trắng, hương theo gió tỏa bay, chứng kiến một cảnh hết sức lãng mạn ...

‘Cái gì?’

Tren bàn ăn, mùi thức ăn tỏa ra thơm ngào ngạt, xen trong đó lại là một tràng tiếng kêu kinh ngạc của một đôi nam nữ, trong đó tiếng của cô gái là nổi bật nhất.

‘Ông nội, ông vừa nói gì?’ Cô gái phát ra tiếng kêu kinh ngạc không ai khác hơn là Liên Kiều.

Trên tay cô vẫn còn cầm chiếc nĩa ghim một miếng bánh nổi tiếng của Mã Lai thật lớn nhưng trên mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Mà Hoàng Phủ Ngạn Tước ngồi cạnh bên cũng chẳng tốt hơn là mấy, hắn rõ ràng cũng bị tin tức này làm giật mình.

Hoa Đô lão nhân nhẹ thở dài một tiếng, ‘Kuching, khả năng chiêm bốc của chị con Mặc Di Nhiễm Dung trước giờ không sai, nó vừa gọi điện thoại cho ta nói rằng con nhất định phải đi đăng ký kết hôn ngay khi rời khỏi Mã Lai, bằng không sợ rằng con sẽ gặp phải bất trắc!’

Liên Kiều nuốt một ngụm nước bọt, ‘Không phải chứ, ý của chị là muốn con vừa về đến Mỹ thì lập tức kết hôn?’

‘Đúng vậy, vừa này bố mẹ chồng tương lai của con cũng nghe thấy, con phải lập tức kết hôn thì mới tránh được tai họa lần này!’ Hoa Đô lão nhân vẻ mặt nghiêm trọng nói.

‘À ...?’

Liên Kiều không vui hỏi lại: ‘Nhưng ngày kết hôn không phải đã quyết định rồi sao, cũng rất sớm mà, chỉ còn nửa tháng nữa thôi!’

‘Không được, chị con nói con lập tức kết hôn thì con phải lập tức kết hôn!’ Hoa Đô lão nhân quyết định.

‘Nhưng người ta còn chưa có học cưới ngựa, đưa xe gì hết!’ Liên Kiều vẫn chưa chịu phục nói.

‘Cưới ngựa với đưa xe?’ Không chỉ Hoa Đô lão nhân ngạc nhiên mà hai vợ chồng Hoàng Phủ Ngự Phong cũng giật mình.

Lúc này Hoàng Phủ Ngạn Tước mới lên tiếng ngắt lời Liên Kiều: ‘Ông nội, chúng con ngày mai chuẩn bị trở về, nếu như phải lập tức kết hôn thì hôn lễ quá gấp rút đi!’

Chuyện lấy điều kiện để trao đổi này tuyệt đối không thể để quá nhiều người biết, quá mất mặt đi!

‘Không! Không! Các con không hiểu ý ta!’ Hoa Đô lão nhân xua tay, ‘Ý của Nhiễm Dung là đăng ký kết hôn và tổ chức hôn lễ phải tách rời, mà thời gian cử hành hôn lễ phải là sáu tháng sau khi đăng ký kết hôn thì mới được!’

‘Cái gì?’ Liên Kiều lại lần nữa trợn mắt còn Hoàng Phủ Ngạn Tước thì vẻ mặt cũng mờ mịt không hiểu.

Lúc này Triển Sơ Dung mới cất lời: ‘Ngạn Tước, mẹ biết làm như vậy có chút không phù hợp với quy tắc mà ngày đăng ký kết hôn với ngày cử hành hôn lễ cách nhau khá xa như vậy quả thật hơi thiệt thòi cho Liên Kiều, nhưng mà ... vừa nãy chị của Liên Kiều nói rất nghiêm túc, cô ấy là một Giáng Đầu Sư rất quyền lực, hơn nữa chỉ là lo nghĩ cho sự an toàn của Liên Kiều, cho nên chúng ta không thể không làm như vậy!’

‘Đúng vậy, tuy rằng chúng ta cũng không muốn nhưng chị của Liên Kiều nói chỉ có làm như vậy thì mới có thể đem nguy cơ xuống đến mức thấp nhất!’ Hoàng Phủ Ngự Phong cũng lên tiếng.

‘Là ý gì? Chẳng lẽ nếu chúng con không lập tức kết hôn thì Liên Kiều sẽ gặp nguy hiểm sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nắm được mấu chốt, cảnh giác hỏi lại.

Hoa Đô lão nhân lo lắng gật đầu, ‘Đúng vậy, Nhiễm Dung chiêm bốc ra được sẽ có một tai nạn sắp giáng xuống trên người Liên Kiều, mà kết hôn lại có thể làm cho nguy hiểm từ tai nạn này giảm xuống đến mức thấp nhất, còn sau đó con bé sẽ tự có cách hóa giải!’

‘Rất cuộc là nguy cơ gì chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước kiên trì hỏi.

‘Tước Nhi, ta hiểu lòng con, ta đương nhiên cũng biết con có khả năng bảo vệ con bé khỏi nguy hiểm, nhưng ... nếu như Nhiễm Dung đã lên tiếng, điều này chứng minh rằng mối nguy hiểm này không phải là do con người làm ra!’ Hoa Đô lão nhân thở dài.

‘Ý của người là, sẽ có liên quan đến ... Giáng Đầu Thuật?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nghiêm trọng hỏi.

‘Đúng vậy! Nói chính xác hơn đó là ... Linh Giáng!’ Hoa Đô lão nhân vẻ mặt càng nghiêm trọng.

Cả nhà Hoàng Phủ ai nấy nhìn nhau, Liên Kiều thì lại không cho rằng thế, xua tay...

‘Con không tin, mà cũng chỉ là Linh Giáng thôi mà, con tin với năng lực của chị, nhất định có thể hóa giải được!’

‘Thật là không nghe lời!’ Hoa Đô lão nhân nghiêm túc nhìn Liên Kiều, ‘Chị của con nói gần đây đã xuất hiện một vài vụ án khiến nó cảm thấy rất đáng sợ, chẳng hạn như vụ án thi lập, khiến nó ăn không ngon ngủ không yên mà cũng chưa tra ra được là do ai làm, cho nên vì sự an toàn của con, lần này ta tuyệt đối sẽ không cho phép con làm loạn, trở về lập tức kết hôn cho ông nội!’

Chương 07: Kết hôn khó tránh (2)

‘Ông nội ...’ Vẻ mặt Liên Kiều rất không cam lòng.

Hoa Đô lão nhân mặc kệ vẻ cầu khẩn của cô, ánh mắt chuyển sang hướng Hoàng Phủ Ngạn Tước ...

‘Tước Nhi, ta biết con nhất định sẽ cho rằng đây là mê tín, nhưng ta phải nói rõ với con, ở nước chúng ta Giáng Đầu Thuật là một loại tín ngưỡng, với lại, một khi trúng phải Linh Giáng đây là chuyện rất nghiêm trọng, vì cháu ta, ta không thể không làm như vậy!’

‘Ông nội, người yên tâm, sau khi trở về nước con và Liên Kiều sẽ lập tức đi đăng ký kết hôn!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì thêm, trực tiếp đồng ý.

Đối với Giáng Đầu Thuật, trước khi hắn quen biết Liên Kiều, có đánh chết hắn cũng không tin có loại thuật này tồn tại, nhưng khi nghe được chính miệng Cung Quý Dương kể lại toàn bộ câu chuyện phát sinh đêm hôm đó ở trường đại học Hồng Kông, hắn đã không thể không tin.

Hơn nữa, thế giới này lớn như vậy, chuyện lạ cũng không thiếu, huống chi đây chỉ là một phương thức điều khiển tâm linh và sự vật.

Liên Kiều nghe hắn khẳng khái đồng ý như vậy, trong lòng rất gấp, vội phản đối, ‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh nói lời không giữ lời, rõ ràng là đã bàn xong điều kiện kết rồi, sao giờ anh lại đồng ý với ông nội chứ!’

‘Nha đầu, chuyện có chuyện lớn chuyện nhỏ, em đừng nóng vội như thế, anh đảm bảo với em, nhất định sẽ thực hiện hết nguyện vọng của em!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cam kết.

‘Gạt người, em không tin anh nữa!’ Liên Kiều nhăn mặt, rất không vui.

‘Ngoan đi nha đầu! Yên tâm, trước khi đến Mã Lai anh đã nói với Thiên Dục mấy người đó rồi, bọn họ đều rất hoan nghênh em!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ giọng dỗ ngọt.

‘Thật sao?’ Liên Kiều nghe vậy mắt liền sáng lên.

‘Đương nhiên, chỉ cần em ngoan ngoãn theo anh đi đăng ký, mọi chuyện cứ để anh sắp xếp!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước tự dưng cảm thấy lúc này mình chẳng khác nào đang dụ dỗ một đứa bé.

Liên Kiều chau mày, rõ ràng là đang đắn đo.

‘Vây đi, nha đầu ...’

Thấy cô vẫn chưa gạt đầu, trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước quả thật có chút lo lắng, hắn cao giọng nói: ‘Nếu như anh mà nuốt lời, đến lúc đó em không cần đến nhà thờ làm lễ, như vậy cũng coi như không có kết hôn rồi!’

‘Ừm ...’

Liên Kiều suy nghĩ một hồi, vẫn cảm thấy có gì đó không đúng nhưng nói sao cô cũng là không có chút kinh nghiệm nào, đương nhiên không biết đã rơi vào bẫy của người nào đó.

‘Nghe kỹ hình như cũng không sai, vậy được!’ Cô vui vẻ nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc này mới cười nổi ... cũng may nha đầu này không có tâm tư đi nghiền ngẫm lời nói của hắn, bằng không chắc cũng không dễ dàng qua như vậy.

Thấy hai người trong cuộc không có ý kiến gì, Hoàng Phủ Ngự Phong và Triển Sơ Dung cũng thở phào một hơi, còn Hoa Đô lão nhân đương nhiên là rất vui mừng ...

‘Tốt quá, lão già ta đây cuối cùng cũng đợi đến ngày này, đến đây, từ hôm nay, hai gia đình đã kết thành thông gia rồi, cạn ly!’

‘Cạn ly ...’

Trên bàn ăn, tiếng cười nói vang lên không ngớt ...

Ánh mặt trời ấm áp khiến cho lòng người cũng cảm thấy thoải mái.

Trong chiếc xe thương vụ cao cấp màu đen, Liên Kiều vênh mặt nhìn về Hoàng Phủ Ngạn Tước đang ngồi cạnh bên. ‘Này Hoàng Phủ Ngạn Tước, em muốn đi học cưới ngựa!’

‘Nha đầu, đừng gấp, Thiếu Đường bây giờ đang ở Athens, cho dù em muốn học cũng phải đợi hắn về Mỹ mới được chứ!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đành ra lệnh dừng xe bên đường, nói với cô.

Thấy chiếc xe thương vụ dừng lại, chiếc xe bảo vệ chạy phía sau cũng dừng sau nó.

‘VẬY ... CUNG QUÝ DƯƠNG ĐANG Ở MỸ, EM MUỐN HỌC ĐUA XE TRƯỚC!’ LIÊN KIỀU ĐẢO MẮT, suy nghĩ một lúc rồi nói.

‘QUÝ DƯƠNG HIỆN GIỜ QUẢ THẬT ĐANG Ở MỸ, NHƯNG THÀNH PHỐ HẮN Ở CÁCH XA CHÚNG TA QUÁ!’ HẮN GIẢI THÍCH TIẾP.

‘XA THÌ XA, CHÚNG TA NGỒI MÁY BAY QUA KHÔNG PHẢI LÀ ĐƯỢC RỒI SAO?’ LIÊN KIỀU KHÔNG HIỂU.

HOÀNG PHỦ NGẠN TƯỚC LẮC ĐẦU, ‘TRƯỚC MẮT CÒN CHƯA ĐƯỢC!’

‘TẠI SAO?’ LIÊN KIỀU SẮP MẮT HẾT KIÊN NHẪN.

TIÊU RỒI, HẮN HỎI HẬN RỒI, NHẤT ĐỊNH LÀ HỎI HẬN RỒI!

HOÀNG PHỦ NGẠN TƯỚC NHÌN CÔ KHÔNG CHỚP, BÀN TAY CHẦM CHẠM LƯỚT TRÊN MẶT CÔ, TRONG MẮT ẨN ƯỚC MỘT TIA CHIẾM HỮU ...

‘NHA ĐẦU, CHẴNG LẼ EM QUÊN RỒI SAO, HÔM NAY ANH VÀ EM ĐÃ LÀ VỢ CHỒNG HỢP PHÁP, CHO NÊN ... BÂY GIỜ ĐÁNG LÝ LÀ ... TUẦN TRĂNG MẬT CỦA CHÚNG TA, EM KHÔNG THỂ RỜI KHỎI ANH ĐƯỢC!’

LIÊN KIỀU NGHE VẬY CÀNG KHÔNG VUI ...

‘ĐEM GIẤY KẾT HÔN ĐƯA CHO EM!’

‘EM CẦN GIẤY KẾT HÔN LÀM GÌ?’ HOÀNG PHỦ NGẠN TƯỚC NHƯỜNG MÀY.

‘ANH NÓI LỜI MÀ KHÔNG GIỮ LỜI, EM KHÔNG MUỐN KẾT HÔN NỮA, EM MUỐN XÉ GIẤY KẾT HÔN!’

LIÊN KIỀU TỨC TỐI NÓI, SỚM BIẾT HẮN NHƯ VẬY CÔ SẼ KHÔNG THÈM ĐỒNG Ý KẾT HÔN RỒI.

NÀO NGỜ HOÀNG PHỦ NGẠN TƯỚC NGHE VẬY, NỤ CƯỜI CÀNG ƯU NHÃ ...

‘GIẤY KẾT HÔN ĐỜI NÀY ANH SẼ GIỮ KỶ, MUỐN LẤY VỀ, NGHĨ CŨNG ĐỪNG NGHĨ!’

‘HOÀNG PHỦ NGẠN TƯỚC, ANH LÀ TÊN LƯỜNG GẠT ...’

‘CÒN CÓ ...’ HẮN NGẮT LỜI CÔ LẦN NỮA, NGÓN TAY THON DÀI KHẼ NHẮC CẦM CÔ LÊN ...

‘TỪ HÔM NAY, ANH ĐÃ LÀ CHỒNG EM, CHO NÊN, ĐỪNG CÓ GỌI CẢ HỌ LÃN TÊN CỦA ANH NHƯ VẬY NỮA, BẰNG KHÔNG THÌ ĐỪNG TRÁCH!’

LIÊN KIỀU KHÔNG NÓI GÌ, HÁ MIỆNG HUNG HĂNG CẮN LÊN NGÓN TAY HẮN.

‘Ồ ...’

HOÀNG PHỦ NGẠN TƯỚC BỊ ĐAU, RỤT NGÓN TAY LẠI ... NHA ĐẦU NÀY, GIỜ CÒN CHIÊU CẮN NGƯỜI NÀY NỮA CHỨ!

‘HỪM, EM CỨ THÍCH GỌI HOÀNG PHỦ NGẠN TƯỚC, HOÀNG PHỦ NGẠN TƯỚC ĐÓ, THẾ NÀO?’ LIÊN KIỀU THẤY VẬY, DƯƠNG DƯƠNG ĐẮC Ý NÓI.

‘THẬT LÀ KHÔNG NGOAN ...’

HẮN KHÔNG GIẬN MÀ NỤ CƯỜI TRÊN GƯƠNG MẶT CÀNG LÚC CÀNG RỘNG MỎ, HẮN TỪ CÚI XUỐNG ...

‘NÀY HOÀNG PHỦ NGẠN TƯỚC, ANH ÁP SÁT EM THẾ LÀM GÌ ...’

LIÊN KIỀU KHÔNG KÌM ĐƯỢC SỰ BỐI RỐI TRONG LÒNG, CÔ NGẮNG ĐẦU VỪA HAY CHÌM TRONG ĐÔI MẮT SÂU KHÔNG THẤY ĐÁY CỦA HẮN.

‘CHẠC CHẠC, QUẢ NHIÊN LÀ KHÔNG NGOAN ...’

HẮN VỪA CƯỜI VỪA ÁP SÁT HƠN NỮA, GẦN NHƯ CHỈ CÁCH 1 MILIMET, HƠI THỞ NÓNG RỰC ÁI MUỘI QUÉT QUA MÔI CÔ ...

LIÊN KIỀU SỢ RUN NGƯỜI.

‘EM BÂY GIỜ LÀ VỢ HỢP PHÁP CỦA ANH, CHO DÙ ANH NGAY TẠI CHỖ NÀY MUỐN EM CŨNG LÀ MỘT CHUYỆN RẤT BÌNH THƯỜNG!’ HOÀNG PHỦ NGẠN TƯỚC KHÔNG DẤU ĐIỂM SỰ HAM MUỐN ĐANG CÀNG LÚC CÀNG DĂNG TRÀO.

NÀO NGỜ ...

‘Cắt! Anh muốn em? Anh muốn em làm cái gì? Chuyện mà anh hứa anh còn chưa làm được đó!’ Liên Kiều một vẻ cây ngay không sợ chết đứng nói.

Bầu không khí vốn ái muội hoàn toàn bị một câu nói của cô phá tan tành.

Chương 08: Nóng nảy

Hoàng Phủ Ngạn Tước há hốc miệng, nếu như có cái gương ở đây cho hắn soi, nhất định hắn có thể thấy được gương mặt mình lúc này có bao nhiêu ngượng ngùng.

Hắn không thể không thừa nhận chính mình nhất thời gấp rút và hưng phấn quá mà quên đi nha đầu này đối với phương diện này hoàn toàn là một đứa ngốc.

Một cô nhóc ngay cả yêu đương còn chưa biết, đối với chuyện giường chiếu đương nhiên là khỏi phải bàn rồi!

‘Cái gì? Cậu kết hôn rồi?’

Trong văn phòng làm việc của Hoàng Phủ Ngạn Tước vang vọng tiếng hét kinh thiên động địa của ba người đàn ông, không, nói chính xác hơn là tiếng hét phát ra từ ba màn hình lớn treo trên tường.

‘Các cậu kêu cái gì chứ? Mình kết hôn bộ lạ lắm sao? Thiếu Đường không phải cũng đã kết hôn rồi sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước day day màng nhĩ vừa bị chấn động, nói.

‘Ngạn Tước, cái tin này của cậu quá đột ngột đi, chắc cậu nói sai rồi phải không, có phải là muốn báo với bọn mình là cậu chuẩn bị kết hôn không?’ Lăng Thiếu Đường cẩn thận hỏi lại.

Còn Cung Quý Dương cũng xen miệng vào: ‘Đúng đó Ngạn Tước, cậu có phải là cao hứng quá nên nói nhầm rồi không, cậu không phải mới đi Mã Lai về sao?’

Lãnh Thiên Dục thì cũng không nhịn nổi: ‘Ngạn Tước, đừng đùa nữa, ngày kết hôn đã xác định rồi phải không, là ngày nào?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe ba người bạn nói xong, trên mặt hiện lên nét cười: ‘Làm ơn đi, mình nói rõ ràng lắm rồi còn gì, sáng nay mình và Liên Kiều đã kết hôn rồi!’

‘Hả?’

Lại là tiếng kêu đồng thanh của ba người đàn ông.

Một phút sau ...

‘Ngạn Tước, cậu có làm không đó? Chơi trò âm thầm kết hôn à? Sao bọn mình lại không biết gì hết vậy?’ Lăng Thiếu Đường là người đầu tiên có phản ứng.

‘Cậu điên cũng vừa thôi chứ? Sáng nay kết hôn? Chẳng lẽ lên sao Hỏa kết hôn sao? Sao lại chẳng thông báo gì cho bọn mình hết vậy?’ Cung Quý Dương lúc này mới tỉnh hồn lại.

Còn Lãnh Thiên Dục chỉ lắc đầu, ‘Thật không ngờ cái tên này ‘lù đù vác lu mà chạy!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cắt giọng ngắt lời kháng nghị của ba người ...

‘Giải thích một chút, hôm nay mình và Liên Kiều chỉ đi đăng ký thôi, nửa năm sau mới tổ chức hôn lễ!’

Lại là một cơn chấn động nữa!

‘Ngạn Tước, mình không thể không nói cậu càng lúc càng đi theo trào lưu nha!’ Lãnh Thiên Dục bắt đầu châm chọc.

‘Chuyện này hình như không phù hợp quy tắc lắm thì phải!’ Cung Quý Dương nhún vai.

Đùa sao, hai người này nói thế nào cũng xuất thân từ danh môn, một người đường đường là tổng tài của Hoàng Phủ tài phiệt, còn người kia lại là tiểu công chúa của hoàng thất Mã Lai, sao cả tiến trình kết hôn lại khác thường như thế được?

Còn Lăng Thiểu Đường cũng biểu thị đồng ý với cách nói của hai người bạn kia.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thở dài một tiếng, ‘Các cậu cho rằng mình muốn làm vậy lắm sao? Làm vậy nguyên nhân hoàn toàn là vì Liên Kiều!’

‘Vì Liên Kiều? Là sao?’ Lăng Thiểu Đường không hiểu.

Sau đó Hoàng Phủ Ngạn Tước đem toàn bộ câu chuyện nói hết một lần.

Một lúc sau ...

‘Lại có liên quan đến Giáng Đầu, năm nay đúng là trùng tà!’ Cung Quý Dương có chút lo lắng.

‘Thật hay giả đó? Giáng Đầu? Thật sự có loại yêu thuật đó tồn tại hay sao?’ Lăng Thiểu Đường nghi hoặc nói.

‘Lời này nếu như để Liên Kiều nghe được cô ấy nhất định nhổ hết tóc cậu!’ ph Ngạn Tước cười với Lăng Thiểu Đường.

‘Mình thì tin, tận mắt nhìn thấy thật là ghê rợn, nhưng cô gái tên Mặc Di Nhiễm Dung đó cũng kể là to gan, đối diện với cổ thi thể đó vẫn ung dung như thường!’ Cung Quý Dương nói đến đây, nhìn về Hoàng Phủ Ngạn Tước cười.

‘Này em cậu Ngạn Thương bây giờ rất thân thiết với cô gái đó nhé, xem ra là lún sâu lắm rồi, nhưng thật ra thì hai người đó cũng rất xứng đôi, một người là pháp y, một người là Giáng Đầu Sư, nghe ra đều rất đáng sợ!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước trừng mắt nhìn hắn, ý nói “cậu thật nhiều chuyện”, ngược lại Lãnh Thiên Dục chẳng có ý kiến gì, chỉ lẳng lặng đổi chủ đề ...

‘Đối với Giáng Đầu Thuật mình chẳng có hứng thú gì, trước mắt mình chỉ cảm thấy hứng thú với quyết định của Ngạn Tước, từ lúc quyết định kết hôn đến bây giờ đã đi đăng ký, cả quá trình này mình đều không thể hiểu được.’

‘Có gì mà không hiểu chứ, lấy vợ lấy chồng là chuyện bình thường thôi mà, cậu không phải cũng sắp cưới Tiểu Tuyền đấy sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hỏi ngược lại hắn.

Lăng Thiểu Đường nghe vậy, trong mắt xẹt qua một tia giảo hoạt ...

‘Này, Ngạn Tước, cậu thật là không hiểu hay giả vờ ngây thơ đây? Thiên Dục cảm thấy lạ là vì cậu quyết định kết hôn không chút do dự, chẳng lẽ ... cậu thật sự yêu cô nhóc ấy rồi?’

Cung Quý Dương ở bên cạnh châm thêm dầu vào lửa ...

‘Thiểu Đường, cậu nói vậy là không đúng rồi. Cái gì mà “yêu cô nhóc ấy rồi” chứ? Cái đáp án này rõ ràng như vậy rồi mà cậu còn hỏi làm gì, thật phí lời! Ngạn Tước đương nhiên là yêu Liên Kiều rồi, bằng không sao lại kết hôn với người ta, thậm chí là không quản thời gian gấp gáp, không chờ nổi nữa!’

‘Cái tên tiểu tử này, nhớ đừng bao giờ xuất hiện trước mặt mình, bằng không ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước hận không thể đưa tay vào trong màn hình kéo cái tên kia ra hung hăng đánh ột trận.

‘Ha ha ...’ Cung Quý Dương cười càng tà mị, ‘Ngạn Tước, cậu đỏ mặt rồi kia!’

‘Cái tên đáng chết kia!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước rống lên.

Lăng Thiểu Đường lúc này mới mở lời: ‘Quý Dương, cậu đừng đem hắn ra làm trò đùa nữa, mình nghĩ chắc bây giờ hắn cũng chưa hiểu hết tình cảm thật sự của bản thân đâu, haizzz ...’

‘Ngạn Tước, cậu đối với Liên Kiều có cảm giác gì?’ Lãnh Thiên Dục điềm điềm hỏi nhưng nghe vào tai của Hoàng Phủ Ngạn Tước như một tiếng sét. Hắn sững sờ một lúc, như đang suy nghĩ gì mà ba người kia cũng duy trì yên lặng, giống như muốn dành thời gian cho hắn suy nghĩ.

Qua một lúc lâu, hắn mới lên tiếng ...

‘Mình cũng không dám chắc mình có yêu cô ấy hay không, chỉ cảm thấy có cô ấy tâm trạng của mình sẽ rất tốt, mình muốn có cô ấy ở bên cạnh, một phút cũng không rời xa, mình thích nhìn cô ấy cười, muốn bao dung cho những trò nghịch ngợm của cô ấy, thậm chí bộ dạng cô ấy lúc giận dữ mình cũng rất thích ... đây có lẽ cũng là một loại “yêu” ...’

Ba người nghe xong, nhất thời không biết nói gì, chỉ có Cung Quý Dương không ngừng đưa tay chống lên trán ...

‘Này, biểu tình của các cậu ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy mình nói không có gì sai nhưng nhìn vẻ vô lực của ba người bạn, bao nhiêu tâm tình đều bị thổi bay mất hết.

‘Cậu thực là ... đơn thuần, à, cái này không liên quan gì đến cơ thể cậu, mình là chỉ về mặt tình cảm của cậu!’ Cung Quý Dương giải thích.

‘Ý cậu là sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày.

‘Ồ, ý mình là cậu đã yêu rồi a, còn cần phải nói sao?’ Lăng Thiệu Đường quả thật bó tay với hắn.

‘Hả? Thật sao?’ Bộ dạng ngơ ngác hiếm có này của Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ có thể bị ba người bạn tốt may mắn nhìn thấy.

Chương 09: Kẻ đến không có ý tốt (1)

Cái dáng vẻ ngờ nghệch này của Hoàng Phủ Ngạn Tước quả thật khiến ba người bạn lau mắt mà nhìn, ba người muốn khóc không được muốn cười không xong.

‘Cậu không phải chứ, Ngạn Tước, đạo lý rõ ràng như vậy mà còn không hiểu sao?’ Cung Quý Dương khoanh tay trước ngực, giả hoạt cười.

Hoàng Phủ Ngạn Tước bị hắn nói càng ngượng ngùng, lại rất bối rối.

Lăng Thiệu Đường thấy vậy cười càng giả hoạt, ‘Hắc, bộ dáng này của cậu có được gọi là “bối rối” hoặc là trong lòng có gì không thể cho người khác biết không?’

Hung hăng trừng mắt nhìn hai người bạn đang cười rất “tặc” kia, sau đó dời mắt về phía Lãnh Thiên Dục ...

‘Này, cậu đừng có như khúc gỗ không nói năng gì, phát biểu chút ý kiến đi!’

‘Nói cái gì?’

Lãnh Thiên Dục quả thật tên đúng như người, lạnh lùng quăng lại cho hắn một câu.

Hoàng Phủ Ngạn Tước quả thật có ý muốn giết người rồi. ‘Nói nghe thử cách nhìn của người đối với chuyện này!’ Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lãnh Thiên Dục bật cười, trong mắt cũng không giấu được ý cười, sau đó thở dài một tiếng ...

‘Mình cho rằng mình đã rất trì độ rồi, thật không ngờ cậu còn hơn cả mình, quả thật hàng hiếm nha, đường đường là Hoàng Phủ thiếu gia ...’

Nói đến đây, gương mặt vốn lạnh lùng của hắn lộ ra một nét cười không giấu được, tuy rằng giọng điệu toàn là trêu chọc nhưng trong đó thấm đẫm tình bạn thân thiết.

‘Này Thiên Dục, cậu đủ rồi nha, Thiệu Đường như vậy, Quý Dương cũng như vậy, giờ đến cậu cũng vậy luôn, ba người các cậu giờ tốt rồi, ai cũng có người đẹp ôm ấp, ai cũng trở thành chuyên gia tình yêu hết vậy mà với chuyện của mình lại keo kiệt như vậy? Chỉ điểm một chút đối với các cậu có khó đến vậy không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước bắt mồm lên tiếng.

‘Vậy được, mình hỏi cậu ...’

Lãnh Thiên Dục ngược lại rất thoải mái, ‘Nếu như Liên Kiều muốn rời xa cậu, cậu sẽ thế nào?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghĩ cũng không cần nghĩ: ‘Không có ngày đó đâu!’

Lăng Thiều Đường, Cung Quý Dương và Lãnh Thiên Dục đều không nói gì, đồng loạt nhìn về Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Này, ba người các cậu nhìn cái gì?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước bị họ nhìn đến không được tự nhiên, ‘Chẳng lẽ mình nói sai gì sao? Thiều Đường, cậu có muốn Kỳ Hinh rời khỏi cậu không? Quý Dương nữa, chắc cậu cũng không muốn Tử Tranh rời khỏi mình chứ? Thiên Dục thì khỏi phải nói rồi, đương nhiên là sẽ không đồng ý để Tiểu Tuyền rời xa cậu rồi, đúng không?’

Nào ngờ, khi hẳn một hơi nói hết mấy câu này, ba người kia không hện mà cùng cười to lên.

‘Các cậu ...’ Hẳn nhìn về phía ba màn hình.

‘Cậu thật là giống hệt Liên Kiều, chẳng có tâm tư gì, chúc mừng cậu, cậu yêu cô ấy rồi, bằng không sao lại đem cô ấy so sánh với Kỳ Hinh, Tử Tranh và Tiểu Tuyền chứ?’ Lăng Thiều Đường vẫn cười không ngớt, nói thẳng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhất thời cũng không biết nên nói thế nào.

‘Ngạn Tước, thực ra lúc này đây cậu nên đi hưởng tuần trăng mật, sao lại ở đây hỏi bọn mình vấn đề ấu trĩ như vậy chứ?’ Cung Quý Dương lười biếng nói.

Lãnh Thiên Dục cũng cắt lời: ‘Không ngại nhắc nhở cậu một câu, lúc này vẫn là nên dẹp bớt tính cuồng công việc của cậu đi, tuổi của Liên Kiều và Tiểu Tuyền cũng không xê xích là bao, chính là đang lúc ham chơi, nếu như cậu còn không chuẩn bị một kỳ nghỉ thú vị, coi chừng cuộc sống sau hôn nhân của cậu gặp rắc rối đó!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười: ‘Yên tâm đi, từ ngày mai mình chính thức nghỉ phép rồi!’

‘Cám ơn trời đất, chúc mừng nhé Ngạn Tước, lúc này cậu đúng là song hỷ lâm môn nha!’

Riêng Lăng Thiều Đường thì bắt đầu tính toán: ‘Mình nghĩ ngày mai thị trường tài chính vừa mở, giá cổ phiếu của Hoàng Phủ tài phiệt lại một phen tăng mạnh đây!’

‘Thì vui như nhau thôi, ai mà không biết tứ đại tài phiệt trước giờ “có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu”, cổ phiếu của Hoàng Phủ tài phiệt có tăng thì ba nhà các cậu cũng là ngư ông đắc lợi mà!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vui vẻ cười.

‘Tiền của cậu đúng là làm người ta thêm đổ mắt!’ Lãnh Thiên Dục nhàn nhạt nói một câu.

‘Cậu này không đúng, Thiên Dục, Lãnh thị tài phiệt thành tích đều tăng trưởng chóng mặt mỗi ngày, dù sao cũng rất khâm phục tinh lực của cậu, tay trái thì xử lý việc kinh doanh, tay phải thì xử lý chuyện của bang phái, nếu như mình là Tiểu Tuyền, nhất định phải suy nghĩ lại xem có nên chọn một đối tượng kết hôn khác không!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vui vẻ công kích lại một câu.

Lãnh Thiên Dục nhướn mày: ‘Coi chừng cười người hôm trước hôm sau người cười, mình còn không tin Liên Kiều sẽ ngoan ngoãn nghe lời như vậy, nếu so sánh giữa hai người, Tiểu Tuyền của mình xem như ngoan hơn nhiều!’

Lăng Thiều Đường nghe vậy cười nói: ‘Thiên Dục đúng là biết lợi dụng thời cơ, nhân lúc người đẹp mất trí nhớ lại chiếm tiện nghi gạt người ta kết hôn, chiêu này quả thật bọn mình không thể ngờ tới, thật tuyệt!’

‘Thiều Đường, theo như mình biết cậu cũng đâu có kém, mình chỉ là gạt người ta kết hôn thôi, nào giống như cậu, dám cướp cô dâu!’ Lãnh Thiên Dục không chút ngại ngần công kích trở lại.

‘Này này này, mấy chuyện động trời này toàn bộ đều bị các cậu giành làm rồi, xem ra mình chỉ có thể nghĩ cách làm tốt bốn phận của mình!’ Cung Quý Dương ra vẻ suy tư, sau đó lười biếng nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy khịt mũi cười: ‘Cậu đối với Tử Tranh không phải là đang thực hiện chính sách bám dính siêu cấp vô địch sao, thậm chí còn vì dụ người đẹp nở một nụ cười mà thiết kế cả một khu vui chơi lớn nhất thế giới, cách chơi đùa người như vậy chỉ có Cung Quý Dương cậu chơi nổi, chiến thuật vu hời làm cũng không tệ!’

‘Cậu cũng đừng có chỉ trích tớ, chiến thắng đang ở trước mặt tớ rồi!’ Cung Quý Dương nghe xong cười rất ngọt ngào.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vô lực nhún vai.

Lãnh Thiên Dục lúc này mới lên tiếng: ‘Có chút khó khăn, tạm không nhắc tới Ngạn Tước, chỉ riêng Liên Kiều đã khiến người ta nhức đầu rồi, Ngạn Tước, sau khi kết hôn tự mình lo liệu nhé!’

‘Ha ha ...’ Còn không đợi Hoàng Phủ Ngạn Tước trả lời, Lăng Thiệu Đường đã cười ha hả, nói: ‘Thiên Dục, cậu lo bò trắng răng rồi!’

‘Sao lại nói vậy?’ Lãnh Thiên Dục biết với tính tình sâu sắc như Lăng Thiệu Đường sẽ không vô duyên vô cớ mà nói như vậy.

Lăng Thiệu Đường cười càng giao hoạt, ‘Mình vừa nhận được tin tức mới nhất, tình địch kiêm kẻ đối đầu của cậu đã đến Mỹ! Thiên Dục, cậu và Tiểu Tuyền bây giờ đang ở Mỹ, ừm ...’

Lãnh Thiên Dục không thèm để ý đến thái độ của Lăng Thiệu Đường, lạnh lùng nói: ‘Cậu nói không sai, nhưng mà cậu mới đúng là lo bò trắng răng!’

Chương 10: Kẻ đến không có ý tốt (2)

‘A. Thiệu Đường. cậu nói kẻ đối đầu kiêm tình địch của Thiên Dục có phải là Nhiếp Ngấn không?’ Cung Quý Dương cố ý kích Lãnh Thiên Dục, vẻ mặt ngây thơ hỏi Lăng Thiệu Đường.

‘Đúng vậy, Nhiếp Ngấn rất nhanh sẽ đến Mỹ!’

Lăng Thiệu Đường cười đầy ám muội: ‘Các anh em, đoán thử xem lần này hấn ta đến là vì cái gì?’

‘Còn phải nói sao, đương nhiên là để ... đoạt lại tình yêu rồi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng tham gia “tám” chuyện, cố ý trêu tức Lãnh Thiên Dục.

‘Các cậu thật đúng là anh em tốt, người nào có “tính tốt” thích cười trên nỗi đau khổ của người khác!’ Lãnh Thiên Dục trừng mắt nhìn ba người nói.

‘Cái này gọi là “đời sống ngắn ngủi”, có thể vui vẻ được lúc nào thì hay lúc đó mà!’ Cung Quý Dương lười nhác tựa người vào lưng ghế, ưu nhã đốt lên một điếu xì gà.

‘Cậu này từ miệng một người “chỉ sợ thiên hạ không loạn” như cậu nói ra thật có chút kỳ lạ!’ Lãnh Thiên Dục nhàn nhã nói.

Cung Quý Dương nhún vai, trên gương mặt anh tuấn khẽ câu lên một đường câu: ‘Mình chỉ là nói lời thực lòng thôi mà, nhưng mà ... Thiên Dục, cậu có từng nghĩ qua, Nhiếp Ngấn vô duyên vô cớ sao lại đến Mỹ làm gì?’

Lãnh Thiên Dục hơi chau mày, suy nghĩ một lúc mới nói: ‘Đối với Tâm Phiến hấn đã sớm thể hiện rằng không còn hứng thú, ngoại trừ cái này, mình nghĩ không ra lần này hấn đến Mỹ là vì cái gì, không chừng là có nhiệm vụ quan trọng cần làm!’

‘Cũng không chắc, theo những hiểu biết của mình về tổ chức của Nhiếp Ngấn, cho dù nhận được nhiệm vụ quan trọng đến mấy cũng chỉ là do những sát thủ đi làm, hấn không cần phải đích thân ra tay!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vốn tâm tư cần mẫn lên tiếng.

‘Vậy thì lạ rồi, chẳng lẽ là vì chuyện riêng?’ Lăng Thiệu Đường hướng về Lãnh Thiên Dục hỏi

Mà hai người còn lại không hẹn cũng đều nhìn hấn.

Rất lâu sau, Lãnh Thiên Dục mới cất lời: ‘Mình sẽ cho người bám sát chuyện này!’

‘Chỉ mong tất cả đều là do chúng ta suy nghĩ quá nhiều!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhàn nhạt nói, tuy nói như vậy nhưng trong lòng hấn không hiểu sao cảm thấy rất bất an ...

Sau khi Hoàng Phủ Ngạn Tước sắp xếp thỏa đáng tất cả công việc thì trời đã gần tối, hoàng hôn đã dần hiện nơi chân trời, cực kỳ đẹp mắt.

Nhưng khi hắn vừa bước chân vào phòng khách thì đã nghe tiếng thét của Hoàng Phủ Ngạn Đình vọng đến ...

Trong đó có cả sự đau khổ nghe vô cùng thê thảm ...

Vội vàng mở cửa đi vào phòng khách, không nhìn không sao, vừa nhìn đã giật mình!

Chỉ thấy em trai Hoàng Phủ Ngạn Đình như một mũi tên chạy ngang qua người mình, Hoàng Phủ Ngạn Tước giật mình, nếu như lúc này mình không nhìn nhầm, trên mặt của em trai hình như là ... một đóa hoa.

Thân hình cao lớn vẫn đứng nguyên nơi cửa nhất thời hắn cũng không biết nên làm thế nào, lại nhìn thấy người em thứ ba Hoàng Phủ Ngạn Ngự giống như một khúc gỗ đứng một chân trên đất, biểu tình trên mặt khi nhìn thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước xuất hiện ở cửa hết như nhìn thấy ánh sáng cuối đường hầm.

Còn Hoàng Phủ Anh thì cũng rất ngượng ngập ngồi trên sofa, sau khi nhìn thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước càng giống như nhìn thấy Chúa Cứu Thế.

Ba ba người này tại sao lại chạy đến biệt thự của mình làm gì?

Càng khiến cho Hoàng Phủ Ngạn Tước chấn động là ... y phục trên người ba người này sao nhìn thế nào cũng cảm thấy không giống y phục cho lắm.

‘Đây ... đây rốt cuộc là chuyện gì?’ Hắn rống lên một tiếng, nhất thời nhìn thấy tình huống hỗn loạn trước mắt mà không không chế được.

‘Anh hai, anh cuối cùng cũng đã về rồi ...’

Người em thứ tư Hoàng Phủ Ngạn Đình nhào tới nắm chặt cánh tay Hoàng Phủ Ngạn Tước, giống như người chết đuối nắm được cọc gỗ, nắm thật chặt không chịu buông tay, ‘Em sắp bị chị dâu dễ thương hành hạ chết mất rồi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thấy gương mặt của em trai nhất thời giật bắn mình ... hắn thế mà lại hóa trang thành một phụ nữ.

‘Ngạn Đình ... đáng chết thật, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?’

Còn chưa nghe Ngạn Đình trả lời, giọng nói du dương của Liên Kiều đã vang lên ...

‘Ai, Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh trở về rồi sao?’

Cô khoa trương kêu lên một tiếng sau đó nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Đình, ‘Ồ, hóa trang trên mặt em phai mất rồi, đến đây, chị bôi lại cho em!’

‘Aaaaaaa ...’ Hoàng Phủ Ngạn Đình thất thanh thét lên một tiếng, sau đó điên cuồng chạy trốn mất.

‘Này, đừng có chạy mà ...’ Liên Kiều không chịu thôi đang chuẩn bị đuổi theo thì cổ tay đã bị bàn tay của Hoàng Phủ Ngạn Tước kéo lại.

‘Liên Kiều, em rốt cuộc là muốn làm cái gì? Đây ... là chuyện gì?’

Liên Kiều bất mãn nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước: ‘Thái độ của anh thật đáng ghét, em không muốn nói chuyện với anh!’

‘Em ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa định mở miệng, người em thứ ba gương mặt khổ sở nói: ‘Anh hai, anh mau qua đây đi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lòng đầy nghi hoặc tiến lên ...

‘Ngạn Ngự, em đứng như vậy không mệt sao?’

Hắn trước giờ không biết vốn tính tình trầm ổn như em trai mình lại có lúc ham thích võ thuật, lúc chịu huấn luyện đặc biệt hắn chỉ toàn nhìn thấy vẻ mặt “sống không bằng chết” của em mình.

‘Anh hai, anh cho rằng em muốn đứng như vậy lắm sao? Nhưng mà ...’

Hắn áp a áp úng, vẻ mặt vô lực: ‘Anh giúp em lấy cây kim cắm nơi quần, cảm ơn!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước giật mình, nhìn xuống nơi hắn nói thì lập tức trợn to mắt ...

Một cây kim sáng lóa đặc biệt cắm ngay đáy quần, trên kim còn xoắn chỉ ... hình như Ngạn Ngự đang mặc một cái quần tây còn chưa may xong ...

Rốt cuộc cũng đặt chân xuống đất được, Hoàng Phủ Ngạn Ngự mặt mày bí xị, ‘Anh hai, còn có, còn có ... dưới nách ... cũng có ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước kinh hãi kêu lên một tiếng, cùng lúc hắn cũng nhìn thấy cây kim dài, sau khi rút ra xong, Hoàng Phủ Ngạn Ngự cũng như trút được gánh nặng, ngã ngồi trên sofa, thở phào một hơi, tay không ngừng bóp bóp đôi chân đã mỏi nhừ.

‘Anh hai, cũng may là em từ nhỏ đã được huấn luyện đặc biệt, bằng không hôm nay bị chị dâu chửi chết rồi ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn bộ quần áo kỳ quặc trên người hắn, vừa định hỏi cái gì thì lại nhìn thấy Hoàng Phủ Anh về mặt kỳ quái ...

‘Anh Anh, em sai lại ngồi yên ở đó vậy?’

36. Quyển 6 - Chương 11-15

Quyển 6: Kết hôn

Chương 11: Thiết kế dọa người

Hoàng Phủ Anh sắp khóc rồi, cô chỉ vào chiếc váy trên người mình, thật ra nói váy là khách sáo lắm rồi chứ cái này nhìn giống như là đồ của ... ăn may vậy, toàn bộ đều là những mảnh vải vụn ghép lại mà thành.

‘Anh, em không dám động đây, động một chút là mấy mảnh vải này sẽ rớt xuống, chị dâu ... chị dâu may không có chắc!’

‘Cái gì?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy quả thật có chút không biết làm sao, hắn chỉ là đến công ty bàn giao một số công việc mà thôi, chỉ có hơn nửa ngày thời gian, trong nhà sao lại biến thành “gà chó không yên” thế này ...

‘Liên Kiều, em rốt cuộc là đang nghịch cái gì?’

Hắn có chút hoảng sợ nhìn em trai và em gái đang ngồi trước mặt mình, lại nhìn về hướng người em thứ ba vừa chạy đi, lại nghĩ đến gương mặt được hóa trang của hắn, toàn thân da gà đều nổi lên.

Nào ngờ Liên Kiều vẫn bình thản, cô trừng mắt nhìn hắn, ‘Người ta có nghịch ngợm gì đâu, em đang làm việc đằng hoàng mà!’

Nói xong đi đến trước mặt Hoàng Phủ Anh, cười híp mắt nói: ‘Anh Anh, em đừng có sợ, chị thiết kế bộ quần áo này rất đẹp, mà may rất chắc chắn, em đứng lên đi thử xem!’

Nói xong không đợi Hoàng Phủ Anh trả lời, cô đã đưa tay kéo lên.

‘Đừng đừng đừng ...’

Đầu Hoàng Phủ Anh không ngừng lắc về mặt khăn cầu lại kính hải, nhưng không có cách nào, cô đã bị Liên Kiều buộc phải đứng dậy ...

‘Aaaaaa ...’ Hoàng Phủ Anh hét lên một tiếng, một miếng vải lớn sau lưng đã rớt xuống ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy vậy liền cau mày, không nói gì thêm lập tức cởi áo vest trên người xuống, sau đó khoác lên người em gái.

Còn Liên Kiều thì nghiêng đầu như đang ngẫm nghĩ ... ‘Lạ thật, rõ ràng là em may chắc lắm rồi mà!’

Thấy vậy Hoàng Phủ Ngạn Tước bực dọc, hần hướng về hai người em rống lên ‘Muốn đi làm cái gì thì đi đi!’

Rống lên như phát tiết xong, chỉ bằng một tay đã nắm chặt hai tay của Liên Kiều ...

‘Này Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh làm gì vậy? Buông em ra!’

Liên Kiều đã nhìn ra gương mặt hần tràn đầy lửa giận liền không ngừng dẩy dụa.

‘Theo anh lên lầu!’

Trong giọng nói trầm thấp không khó nhận ra sự giận dữ trong đó, ngay cả vẻ mặt trước giờ điềm tĩnh cũng dường như có chút biến hóa.

Gần như bị lôi lên lầu, Liên Kiều không ngừng giãy dụa bám lấy tay vịn cầu thang, tiếp theo đó là một tiếng “pằng” cực lớn, cửa phòng đã bị sập lại, tiếng la hét của Liên Kiều cũng bị chặn lại sau cánh cửa.

‘Anh ba, Liên Kiều chị ấy ... chị ấy sẽ không có việc gì chứ?’

Hoàng Phủ Anh bị hù đến gương mặt xanh mét, đôi mắt cũng khẩn trương nhìn hướng về cầu thang nhưng không có cách nào, trong biệt thự này cách âm quả thật quá tốt, căn bản là không nghe được bất kỳ âm thanh nào.

Hoàng Phủ Ngạn Ngự cũng nhìn lên lầu, sau đó lại nhìn chính mình, cười khổ nói: ‘Yên tâm đi Anh Anh, Liên Kiều là quỷ nghịch ngợm, em cho rằng anh hai sẽ làm gì cô ấy đây?’

‘Nhưng mà ... nhưng mà vẻ mặt vừa nãy của anh hai rất đáng sợ, anh ấy có đánh Liên Kiều hay không đây?’ Hoàng Phủ Anh vẻ mặt vẫn còn lo sợ.

‘Làm ơn đi Anh Anh, chuyện này làm sao có thể chứ? Anh hai làm sao có thể đánh phụ nữ chứ? Anh thấy chuyện này chắc sẽ không sao đâu. Ai, đáng tiếc một đời anh minh của anh toàn bộ bị hủy vì bộ trang phục này ...’ Hoàng Phủ Ngạn Ngự ai oán thốt.

Hoàng Phủ Anh cũng nhìn lại bộ quần áo trên người mình, thấp giọng: ‘Này, sao em thấy mấy mảnh vải may bộ quần áo này rất quen mắt nha!’

Trong phòng ngủ, Liên Kiều hai tay chống eo, vẻ mặt bất khuất nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Hừm, anh muốn làm gì?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ tay về phía cửa: ‘Rốt cuộc là chuyện gì?’

‘Chuyện gì là chuyện gì? Nói chuyện gì em nghe không hiểu gì cả!’ Liên Kiều trừng mắt nhìn hần, sau đó xoay lưng bước đi.

‘Đi đâu?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước kéo tay cô lại, nha đầu đáng chết này, càng lúc càng không nghe lời rồi.

Liên Kiều vênh mặt: ‘Hừm, anh không ở bên cạnh em, em cũng có thể tìm được chuyện hay để làm, em trở về phòng thiết kế trang phục của em đây!’

‘Phòng thiết kế trang phục?’ Ánh mắt hần rõ ràng là khó tin, ‘Em từ lúc nào thì có phòng thiết kế trang phục? Với lại em học thiết kế từ lúc nào chứ?’

Liên Kiều xoay mặt về phía hần: ‘Anh lạ thật đó, chuyện anh nuốt lời em tạm thời còn chưa tính sổ với anh, anh cả ngày không có ở đây, để giết thời gian đương nhiên em phải tìm một vài chuyện hay để làm, em thấy chị Tử Tranh thiết kế quần áo đẹp như vậy nên cũng muốn học thử, sao, có gì không tốt sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nuốt một ngụm nước bọt, trợn mắt ... ‘Ý em là ... vừa nãy ba bộ quần áo tệ hại kia là do em thiết kế sao?’

‘Này, anh nói chuyện chuẩn một chút có được không? Cái gì mà thiết kế tệ hại chứ? Đó không chừng là thiết kế thời thượng nhất hiện nay đó, là em tốn thời gian cả một buổi sáng, cả cơm trưa cũng không ăn mới làm ra được đó!’ Liên Kiều nghe hần nói vậy, tức đến xanh mặt, cãi lý với hần.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô nói vậy cũng không biết tại sao trong lòng chợt nổi lên một sự bất an, hần vội hỏi: ‘Mấy bộ quần áo này đều là do em làm ở nhà sao?’

Liên Kiều gật đầu, hãnh diện nói: ‘Đương nhiên rồi!’

‘Phòng thiết kế của em ở đâu?’ Giọng hần đã có chút phát run.

Liên Kiều chỉ tay lên lầu: ‘Ở trên đó!’

Quả nhiên!

Sắc mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt thay đổi, hần không nói tiếng nào lập tức xông lên lầu, rất nhanh sau đó là tiếng rống phẫn nộ của hần ...

‘Liên Kiều, em lên đây cho anh, ngay lập tức!’

Liên Kiều rụt cổ lại nhưng vẫn là nghe lời, chạy vội lên lầu, đến bên cạnh Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Trước mặt, căn phòng sớm đã hỗn loạn đến không chịu nổi, vốn là một không gian sạch sẽ ngăn nắp không một hạt bụi giờ mảnh vụn khắp nơi ...

Quên nhắc một câu ... đây là phòng thay quần áo, cũng là căn phòng treo tất cả quần áo phục trang của Hoàng Phủ Ngạn Tước...

Gương mặt anh tuấn của Hoàng Phủ Ngạn Tước sớm đã trở nên xanh mét, bởi vì hần nhìn thấy từng chiếc từng chiếc quần áo hoàn chỉnh đã bị cắt thành miếng lớn miếng nhỏ, có nhiều miếng đã bị vứt vào sọt rác ...

Nhìn quá thảm!

Liên Kiều thấy vậy trên mặt có chút ngại ngùng, cô vò tóc ...

‘Cái đó ... em thấy quần áo của anh nhiều như vậy, thậm chí có cái nhìn như chưa mặc bao giờ, dù sao cũng không dùng, chỉ bằng tận dụng như phế liệu ...’

Giọng nói của cô càng lúc càng nhỏ bởi vì cô đã nhìn thấy, ánh mắt vốn thâm thúy đã bắt đầu có một tia lửa giận không thể khống chế nổi ...

Chương 12: Trúng tà (1)

Liên Kiều gian nan nuốt một ngụm nước bọt, đôi mắt màu tím không ngừng đảo quanh, cô hơi xoay người, ý đồ muốn từ từ ... dùng tốc độ mà hần không nhìn thấy chuẩn mắt.

Nhưng nào ngờ Hoàng Phủ Ngạn Tước sớm đã nhận ra ý đồ của cô, đôi mắt hơi nheo lại, hai tia nhìn sắc như dao quét qua người cô ...

‘Biết mình gây ra họa rồi sao?’

Giọng nói âm trầm lạnh như băng lại ập ủ một luồng lửa giận chậm chậm cất lên, tuy là câu hỏi nhưng rõ ràng là đã vạch trần tâm tư của cô.

Ánh mắt Liên Kiều lại đảo một vòng, đầu hơi cúi xuống ...

‘Người ta rảnh rồi quá mà ... anh lại không có ở nhà ...’

Vẻ mặt có chút ủy khuất, hai bàn tay nhỏ nhắn luống cuống không biết để vào đâu vô ý thức vò vò chéo áo.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy vẻ mặt cô như vậy, lửa giận không hiểu sao chợt tiêu đi mấy phần, trái tim như bị người ta hung hăng đâm ột kích. Hần nhẹ thở dài, kéo cô vào lòng ...

‘Nha đầu, lúc anh ra khỏi nhà không phải đã nói với em rồi sao, từ ngày mai là tuần trăng mật của chúng ta, anh phải đến công ty sắp xếp hết công việc mới yên tâm nghỉ phép, không phải sao?’

Trong giọng nói đã không còn chút giận dữ nào như vừa nãy, chỉ có sự triu mến và yêu thương dành cho cô.

Hắn vốn cho rằng với cá tính và tính tình của Liên Kiều, cho dù cô làm sai cũng sẽ không thừa nhận mà sẽ đấu tranh đến cùng với mình, cũng không ngờ ... cái vẻ sợ sệt và cô độc của cô lúc nhận lỗi lại khiến chính mình đau đớn sâu như vậy.

Hắn cuối cùng đã hiểu cảm giác của Lãnh Thiên Dục ...

Đối diện với một Hoàng Phủ Ngạn Tước dịu dàng như vậy, lòng Liên Kiều cũng xao động vô cùng, cô vốn cho rằng không nhẽ với hắn một chút không chừng có thể khiến hắn tạm quên đi cơn tức này, ai ngờ giọng điệu của hắn lại ôn nhu như thế, không hề giận dữ mà hình như là ... đang quan tâm mình ...

Nghĩ đến đây, một nỗi ủy khuất cộng thêm một thứ tình cảm nào đó không thể gọi tên bóp chặt tim cô, cô chủ động nắm tay lên eo hắn, dán mặt vào ngực hắn ...

‘Anh hôm nay ra ngoài lâu như vậy, người ta ... người ta sẽ ...’

Nói đến đây, trên đôi gò má trắng mịn như sứ chợt nổi lên một vầng mây đỏ, nói chuyện cũng trở nên ấp a ấp úng.

Giống như phát hiện ra điều gì, tim Hoàng Phủ Ngạn Tước đập rộn, hắn nhẹ nâng mặt cô lên, nghiêm túc nhìn cô ...

‘Sẽ thế nào?’

Liên Kiều chợt cảm thấy, dưới cái nhìn chăm chú của hắn, cô thật khấn trương, miệng khô lưỡi đắng, vô ý thức chiếc lưỡi đình hương nhẹ liếm bờ môi khô, cánh môi như hoa tạm thời được chiếu cố trở nên ướt át càng thêm phần mê người ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngay lập tức cảm giác được chính mình có phản ứng.

‘Nha đầu ngoan, nói anh nghe, em sẽ thế nào ...’ Hắn rõ ràng rất mong đợi nghe được câu trả lời mà hắn muốn nghe.

Liên Kiều rũ mắt, vẻ linh lợi thường ngày đã bị thay thế bằng một chút xấu hổ ...

‘Người ta sẽ nhớ anh ...’

Nói tới đây cô chợt ngẩng lên nhìn anh, đôi mắt màu tím chợt hiện lên một vẻ bối rối, ‘Lạ lắm phải không, em cũng thấy rất lạ!’

‘Nha đầu ngốc!’

Giọng nói có chút mè nheo cộng với vẻ bối rối ngây thơ của cô như nước từng giọt từng giọt ngấm vào tim Hoàng Phủ Ngạn Tước, ngấm vào nơi sâu nhất trong nội tâm ...

‘Đó cũng là bình thường thôi mà, nha đầu, anh là chồng em, em là vợ anh, vợ nhớ đến chồng là chuyện hiển nhiên thôi mà ...’

Tiếng nói trầm thấp như ru lòng người, môi mỏng khê câu lên một đường cong đẹp đẽ sau đó nhẹ lướt trên vầng trán trơn bóng của cô, nụ hôn thanh khiết như hôn một vị thiên sứ.

Liên Kiều bất giác nhắm mắt lại, nụ hôn của hắn, thật nhẹ nhàng nhưng lại như một hòn đá rơi xuống mặt hồ, lăn tăn không ngừng, rất nhanh lại giống như ... thiên thu ...

‘Nhớ mong ...’

Như chợt nghĩ ra một điều gì đó, cô chau mày sau đó đôi môi nở nụ cười như hoa, ‘Em cũng nhớ ông nội và chị ...’

Lời của cô khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước bật cười, đôi tay khê nghịch mấy sợi tóc như tơ của cô, hưởng thụ sự mềm mại từ lòng bàn tay truyền đến ...

‘Nha đầu, nhớ mong và nhớ nhung là không giống nhau, em đối với anh là ... nhớ nhung!’

‘Nhớ nhung?’

Cô nhẹ giọng thì thầm, đôi tay khê đặt lên ngực, ‘Thì ra, vậy là nhớ nhung!’

Thường nghe người khác nhắc đến nhớ nhưng, thì ra mình cũng biết nhớ nhưng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước trùi mền vò tóc cô ...

‘Chỉ là, cách nhớ nhưng của nha đầu của anh cũng thật đặc biệt ...’ Hấn đưa tay chỉ một vòng căn phòng lộn xộn với đầy mảnh vải vụn.

Liên Kiều le lưỡi, cô biết hấn không giận nữa nên không sợ sệt nữa, cười hi hi ôm chặt hấn, ‘Anh biết không, em thích những thiết kế của chị Tử Tranh lắm ...’

‘Cho nên mới biến chỗ này thành phòng thực nghiệm của em còn Ngạn Ngự, Ngạn Đình và Anh Anh thành đối tượng thiết kế của em sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nghĩ tới tình hình lúc nãy của ba người em mà toát mồ hôi lạnh.

‘Hắc hắc ...’ Gương mặt nhỏ của Liên Kiều hiện lên vẻ đắc ý, ‘Người ta chỉ là muốn thử xem thiết kế của em có đẹp như thiết kế của chị Tử Tranh không thôi!’

‘Nhưng mà ... mặt của Ngạn Đình là chuyện thế nào?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn còn chưa hiểu hết.

Liên Kiều che miệng cười, ‘Có trách thì trách Ngạn Đình quá đẹp trai đi, em cảm thấy em ấy giả làm con gái có khi còn đẹp hơn!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thở dài một tiếng, nha đầu này, thật là nhiều ý tưởng.

‘Em đó, làm chị dâu của người ta thì phải ra dáng chị dâu chứ, làm vậy sau này ai cũng đều sợ em, xem sau này còn ai dám chơi với em!’

Liên Kiều chu miệng, cẩn trọng hỏi lại: ‘Anh có giận không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn chăm chăm cô, ánh mắt phức tạp, sau đó kéo cô vào lòng, nhẹ giọng nói, ‘Anh không giận ... chỉ là sau này em ngoan ngoãn một chút thì anh sẽ vui hơn ...’

Liên Kiều rầu rĩ gật đầu, ‘Nhưng em không muốn một mình ở trong “Hoàng Phủ” chờ ...’

‘Sao lại một mình được chứ? Còn ba mẹ nữa mà.’ Hấn cúi đầu, cụng đầu vào trán cô, trùi mền nói.

‘Ba mẹ còn bận pha trà, chăm hoa, em không thích ...’

Nói tới đây, mắt Liên Kiều chợt sáng lên, ‘Sắp đến ngày khai giảng rồi ...’

Nghe đến đây Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt chau mày, suy nghĩ một lúc rồi nói: ‘Anh sẽ sắp xếp cho em chuyển trường, em không cần trở về Hồng Kông đâu!’

Chương 13: Trúng tà (2)

‘Hả? Chuyển trường? Tại sao chứ?’ Liên Kiều nghe xong giật mình.

‘Nha đầu, em bây giờ đã gả vào nhà Hoàng Phủ rồi, sao lại trở về Hồng Kông được chứ? Anh đã quyết định rồi, học kỳ này bắt đầu anh sẽ sắp xếp cho em chuyển trường!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước điềm đạm nói.

Liên Kiều vừa nghe xong gấp gấp nói: ‘Sao lại thế được, em học Trung Y mà, với lại ở Hồng Kông em còn rất nhiều bạn bè ... ô ... ô ...’

Câu phản bác của cô còn chưa nói xong, cánh môi anh đào đã bị Hoàng Phủ Ngạn Tước nuốt mất, đôi tay mạnh mẽ chia nhau giữ chặt sau gáy và sau lưng cô, nụ hôn đột ngột mang theo một khí thế hung hãn rất nhanh nhấn chìm Liên Kiều ...

‘Hoàng ...’

Cô không biết tại sao hấn làm thế, vừa mở miệng hỏi thì lưỡi hấn đã thừa cơ xâm nhập, cuốn lấy chiếc lưỡi đình hương của cô, bàn tay đặt sau lưng cô càng lúc càng dùng lực, giống như muốn ép cô hòa cùng một thể với hấn.

Hô hấp của Liên Kiều càng lúc càng gấp gáp, vô lực mà tiếp nhận sự tấn công của hấn cho đến lúc cảm thấy cô gần như không thở nổi nữa, Hoàng Phủ Ngạn Tước mới luyến tiếc rời khỏi môi cô, ngón tay nóng hổi vẫn lưu luyến nơi cánh môi – nơi mà sớm đã nhuộm đầy hơi thở của hấn ...

Hắn thích như vậy ...

Trong một chớp mắt vừa nãy, có trời mới biết hắn muốn cô đến cỡ nào.

‘Nha đầu ...’ Giọng nói trầm thấp như rượu ngon làm say lòng người, như gần như xa bên tai cô ...

Liên Kiều không khó cảm nhận thấy cánh môi như tạc kia đang cách mặt mình rất gần, hơi thở quen thuộc như đang bao vây lấy cô, khiến cô nảy sinh một cảm giác rất kỳ diệu ...

‘Anh ...’ Cô vừa hơi nhích động cánh môi, muốn hỏi hắn vì sao đã thấy hắn cúi xuống lần nữa ...

Nụ hôn lần này hoàn toàn không giống như nụ hôn lửa nóng vừa nãy, nụ hôn lần này dịu dàng như nước, cánh môi mỏng như tạc nhẹ phớt qua môi cô, đang lúc cô cảm thấy không đủ muốn được nhiều hơn nữa, môi hắn lại từ từ đáp xuống ...

Nụ hôn nhẹ đáp xuống vành tai mãi cảm của cô, nụ hôn này nối tiếp nụ hôn kia như mang theo dòng điện khiến toàn thân cô tê dại ...

Cái cảm giác này, Liên Kiều không biết gọi tên là gì, cô chỉ biết mỗi lần Hoàng Phủ Ngạn Tước hôn mình, trong cơ thể cô liền dâng lên một cảm giác rất kỳ diệu, vừa như lửa đốt lại vừa như sóng lớn nhấn chìm lấy cô ...

Liên Kiều bất giác nghiêng đầu, nụ hôn của hắn theo đó trượt xuống vùng cổ trắng như tuyết của cô, bàn tay mang theo lửa nóng thuần thực lướt theo từng đường cong trên cơ thể cô, cuối cùng dừng lại nơi gò ngực mềm mại của cô, cách một tầng vải nhè nhẹ vuốt ve ...

‘Aaa...’ Liên Kiều không ý thức kêu lên một tiếng, cách một tầng y phục mỏng manh khiến cô không khó cảm nhận được lửa nóng từ đôi tay đang lướt trên người mình, tim chợt đập điên cuồng gần như sắp vọt ra khỏi cổ họng ...

Cô chỉ biết bám chặt lấy cổ hắn, cô biết nếu không làm vậy mình nhất định sẽ khuy xuống ...

Liên Kiều đơn thuần vốn không biết, vẻ luống cuống vô lực của mình lọt vào trong mắt người đàn ông càng là một loại quyến rũ trí mạng. Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không ngoại lệ, hơi thở hắn đã có chút gấp gáp ...

‘Nha đầu, hôm nay là ngày chúng ta kết hôn ...’

Liên Kiều có chút mơ hồ nhìn người đàn ông trước mặt, rõ ràng là không hiểu ý tứ trong câu nói của hắn.

Ngày hôm nay kết hôn, cô biết, sáng nay vừa mới đi đăng ký xong mà, cô còn nhớ cô gái ngồi ở bàn đăng ký đã dùng ánh mắt siêu cấp ái mộ nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước ...

Nghĩ tới là tức rồi, nhìn gì mà nhìn chứ?

Môi Hoàng Phủ Ngạn Tước khẽ câu lên một đường cong, ‘Em là vợ anh, em là của anh, em phải thuộc về anh ...’

Liên Kiều càng không hiểu, vẫn dùng ánh mắt mờ mịt nhìn hắn.

‘Cô ngốc, không hiểu anh nói gì sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười có chút tà mị.

Liên Kiều lắc đầu, cô không hiểu hắn muốn nói gì.

‘Không biết cũng không sao ...’ Ngón tay Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ xuyên qua mái tóc mượt như nhung của cô, vạt phần quyến luyến, lại cúi xuống lướt môi bên vành tai cô, hơi thở đã có chút thô ráp, ánh mắt nhìn cô càng trở nên thâm thúy hơn, như biển sâu không thấy đáy ...

Hắn nhìn cô, ánh mắt mang đầy thương yêu lẫn mê đắm: ‘Tin tưởng giao chính mình cho anh là được, anh sẽ rất dịu dàng, sẽ khiến em hạnh phúc ...’

Liên Kiều thấy tim mình thật sự sắp vọt ra khỏi cổ họng rồi, giọng nói ôn nhu trầm ấm như vậy du dương bên tai, người đàn ông này - hắn nhất định biết thôi miên ...

Tuy cô vẫn nghe không hiểu chút gì nhưng cô nhìn thấy vẻ thành khẩn trong mắt hắn. Khiến mình hạnh phúc? Hắn muốn làm gì chứ? Muốn chọc ỉnh vui sao?’

Thấy vẻ ngơ ngác của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước mỉm cười, hắn biết, đơn thuần như cô vốn không biết mình muốn làm gì cô, chỉ là ... Lúc này Hoàng Phủ Ngạn Tước ngoài yêu thương còn có chút đau lòng, cô nhỏ nhắn như vậy, giống như một con búp bê đẹp đến người ta không nỡ làm hại, hắn thật lo lắng cô nhỏ nhắn như vậy có thể hay không ... tiếp nhận nỗi dục vọng của hắn ...

Cô quá đẹp dễ, quá thuần khiết nhưng tùy thời tùy lúc cũng có thể kích phát dục niệm ở nơi nội tâm sâu nhất của người đàn ông, mỗi khi hắn chạm đến nàng liền không nhịn được hung hăng muốn cô.

Đúng vậy, hắn muốn cô, từ lúc bên bờ hồ bơi ở Hồng Kông hắn đã muốn cô rồi, hắn càng rõ ràng cảm giác của mình đối với cô, cảm giác rõ ràng có một loại ham muốn kỳ diệu đối với cô, mà hôm nay, cô đã trở thành vợ hắn, ham muốn này càng mãnh liệt hơn ...

Tay nhẹ rơi nơi xương quai xanh tinh tế của cô, tiếp theo là đôi môi tham lam nhẹ nhàng đáp xuống, theo mỗi nụ hôn, từng chiếc cúc áo cũng bị bàn tay thuần thục cởi đi, cho đến khi cảnh xuân tươi đẹp hoàn toàn hiển lộ trước mắt hắn ...

Cô trước mắt hắn đẹp dễ như vậy, đẹp đến chỉ cần nhìn cô đã khiến hắn rất điên cuồng, trắng nõn nhỏ nhắn tiểu nữ nhân thật khiến cho đàn ông đột nhiên có cái xúc động muốn đem nàng hung hăng nuốt mất. Cô non nớt như vậy, ngọt ngào như vậy, đẹp dễ như vậy ...

‘Nha đầu ...’

Môi dọc theo chiếc cổ tuyết trắng một đường gặm nuốt đến xương quai xanh tinh tế, một đường lướt xuống, dừng lại nơi vùng núi đồi đầy đặn của cô, khe rãnh sâu hút khiến hắn mê đắm ...

Cơ thể Liên Kiều chợt mềm nhũn, hô hấp cũng trở nên gấp gáp, cũng may là có một bàn tay vững vàng đỡ ở phía sau, bằng không cô tin chắc mình sẽ khụy xuống mất.

Bàn tay nóng rực tham lam chiếm lấy một bên đầy đặn của cô, lần nữa cúi xuống mở miệng ngậm lấy nụ hoa đỏ hồng yêu kiều bên kia, đầu lưỡi dịu dàng vuốt ve ...

‘Aaaaa...Hoàng ...’

Tiếng nói của Liên Kiều chợt trở nên rời rạc, mình sao thế này? Toàn thân nóng như thiêu đốt ...

‘Nha đầu, đã đến lúc em là của anh rồi ...’

Tay hắn dời xuống dưới, ôm thân thể nhỏ nhắn của cô thật sát vào người hắn, để cô cảm nhận ở một nơi nào đó sớm đã vì dục vọng mà bành trướng đến đau đớn ...

Chương 14: Trúng tà (3)

Liên Kiều hoảng loạn kêu lên một tiếng, cô vừa định nói gì đó thì trên trán mồ hôi lạnh từng giọt tuôn ra mà ánh mắt càng lúc càng trở nên mê man ...

‘Nha đầu ...’ Hoàng Phủ trêu mếu nhìn cô, hôn cô, thân thể nhỏ nhắn mềm mại trong lòng khiến hắn khó mà kiềm lòng được.

Nhưng ...

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước ... em ... em ...’

Ánh mắt Liên Kiều có chút không đúng, trên trán mồ hôi càng lúc càng nhiều, sau đó thân thể cũng bắt đầu phát run.

‘Nha đầu?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô có chút kỳ quái, định thần nhìn kỹ lại phát hiện gương mặt nhỏ nhắn càng lúc càng trắng bệch ...

‘Nha đầu, em sao vậy?’

Hắn vội ôm chặt lấy cô nhưng ngay lập tức đã thấy mắt cô khép lại, thân thể nhỏ nhắn như chiếc lá từ từ khụy xuống ...

‘Liên Kiều ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước kinh hoàng vội vàng nhấc cô lên bước nhanh về phòng, nhẹ nhàng đặt lên giường ...

Liên Kiều rõ ràng đã rơi vào trạng thái hôn mê, bất kể Hoàng Phủ Ngạn Tước kêu thế nào, lay thế nào cũng không có chút phản ứng gì ...

‘Bác sĩ Từ, thế nào rồi?’

Đội bác sĩ gia đình kiểm tra một lượt cho cô xong, Hoàng Phủ Ngạn Tước vội vàng tiến lên hỏi.

Sau lưng hắn là hai vợ chồng Hoàng Phủ Ngự Phong vẻ mặt lo lắng, lại còn có mấy người em trai em gái của hắn.

Bác sĩ Từ đứng dậy, vẻ mặt vừa nghiêm trọng vừa vô lực ...

‘Xin lỗi Hoàng Phủ tiên sinh, bệnh tình của phu nhân rất lạ, tôi không phát hiện ra bất kỳ dấu hiệu bệnh tật nào, tất cả chỉ số đều rất bình thường ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy hơi sững sờ lại nhìn về phía Liên Kiều vẫn mê man bất tỉnh kia, ‘Vậy sao cô ấy vẫn chưa tỉnh?’

‘Điểm này tôi cũng không rõ ...’ Bác sĩ Từ hơi ngập ngừng.

‘Ông không rõ? Đường đường là bác sĩ nổi tiếng như bác sĩ Từ mà lại không rõ?’ Giọng Hoàng Phủ Ngạn Tước càng lúc càng cao, trên mặt hiện rõ vẻ nóng nảy và bất mãn.

Bác sĩ Từ thấy vậy vội vàng trả lời: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, thật xin lỗi, chỉ là bệnh tình của phu nhân quá kỳ lạ đi, cho nên, hay là ... hay là xin Hoàng Phủ tiên sinh ...’

‘Thế nào? Có gì thì nói mau đi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước gần như mất hết kiên nhẫn, vẻ trầm tĩnh tao nhã thường ngày đã hoàn toàn biến mất.

‘Vâng vâng ...’ Bác sĩ Từ vội tiếp lời: ‘Tôi đề nghị Hoàng Phủ tiên sinh mau chóng đưa phu nhân vào bệnh viện, kiểm tra tường tận một lần nữa!’

Vẻ mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước cho thấy hắn đã nóng nảy tới cực điểm, tay khê vẩy, ‘Ông đi đi!’

Bác sĩ Từ cũng bị sắc mặt của hắn dọa giật mình, ông làm bác sĩ gia đình cho nhà Hoàng Phủ đã bao nhiêu năm nay, hắn trước giờ chưa từng thấy qua một Hoàng Phủ Ngạn Tước nóng nảy như vậy.

Ngồi ở bên cạnh giường, bàn tay to lớn của hắn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt trắng nõn như ngọc của Liên Kiều, giờ này phút này cô thật yên lặng, yên lặng đến nỗi làm hắn đau lòng, đôi mi dày nhẹ khép lại che mất đi đôi mắt màu tím xinh đẹp, chiếc mũi nhỏ xinh vẫn đang hô hấp, đôi cánh môi như hoa đào hơi mím lại ...

‘Đáng chết!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ vuốt mái tóc đen dài, trong mắt chỉ toàn là sự lo lắng lẫn khẩn trương ...

Lúc này Hoàng Phủ Ngự Phong mới tiến đến vỗ vỗ vai con trai, ‘Ngạn Tước, ta thấy vẫn là nên đưa Liên Kiều đến bệnh viện thì tốt hơn!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước chăm chú nhìn Liên Kiều, không nói gì, giống như đang hy vọng trong một khoảnh khắc này cô sẽ tỉnh lại.

‘Sao lại thế này chứ ...’ Triển Sơ Dung nhẹ giọng than, trên mặt cũng tràn đầy lo lắng.

Còn người em thứ ba và thứ tư cũng rất nghi hoặc.

‘Thế nào lại tra không ra nguyên nhân chứ, em chẳng thà nhìn thấy chị dâu vui vẻ hoạt bát như thường ngày ...’ Hoàng Phủ Ngạn Đình thấp giọng nói.

Lời của hắn vừa thốt liền thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước đứng bật dậy ...

‘Người ...’ Hắn chỉ người làm đứng cạnh bên, ‘Bảo xe chuẩn bị sẵn sàng!’

Người làm lập tức đáp lời. Ngay cả họ cũng bị vẻ mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước dọa đến phát run.

Bệnh viện Saint Paul tọa lạc ở khu nhà giàu, là bệnh viện tư nhân hạng nhất trong vùng, chuyên phục vụ cho tầng lớp thượng lưu.

Trong phòng làm việc của bác sĩ Lucky.

‘Hoàng Phủ tiên sinh, kết quả kiểm tra của Hoàng Phủ phu nhân đã có rồi, nhưng mà ... thật khiến chúng tôi kinh ngạc!’

Bác sĩ Lucky cũng là bác sĩ nổi tiếng khắp thế giới, tuổi đã qua sáu mươi nhưng thân thể cũng như tinh thần vẫn hết sức tráng kiện, ông là bác sĩ chủ trị của Liên Kiều.

‘Ý ngài là sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước khẩn trương hỏi.

Bác sĩ Lucky đặt tất cả kết quả kiểm tra trước mặt hắn, ‘Tất cả chỉ số cần thiết chúng tôi đều kiểm tra cả rồi, nhưng phát hiện ra Hoàng Phủ phu nhân hoàn toàn chẳng có hiện tượng bệnh nào cả, ngược lại cơ thể của phu nhân rất khỏe mạnh, tất cả các chỉ số đều bình thường!’

‘Cái gì?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày, ‘Vì sao đến giờ cô ấy vẫn chưa tỉnh lại? Chắc phải có nguyên nhân gì khiến cho cô ấy rơi vào hôn mê chứ?’

Bác sĩ Lucky cũng trầm ngâm, thận trọng đáp: ‘Đây cũng là nguyên nhân khiến chúng tôi kinh ngạc, xin thứ lỗi cho tôi nói thẳng, tôi ở trong ngành y bao nhiêu năm rồi, trước giờ chưa từng thấy qua căn bệnh nào lạ như vậy, điện não đồ cũng đã quét qua, cho thấy Hoàng Phủ phu nhân vẫn có ý thức, cũng là nói phu nhân cs phản ứng nhưng vì sao vẫn chưa tỉnh lại, điều này chúng tôi vẫn còn đang kiểm tra!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước đứng bật dậy, sự bất mãn thể hiện rõ cả trên nét mặt lẫn giọng nói: ‘Bác sĩ, tôi bất kể các ông dùng cách gì, nhất định phải khiến cô ấy khôi phục như bình thường!’

Ngữ điệu tuy vẫn khách khí nhưng mang theo sự ra lệnh khiến người ta không thể cự tuyệt.

Bác sĩ Lucky đương nhiên biết thế lực của Hoàng Phủ tài phiệt mà người đàn ông trước mặt mang theo một khí thế khiến người khác không thể xem thường kia là người tuyệt đối không thể đắc tội được.

‘Hoàng Phủ tiên sinh, xin ngài yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ làm hết sức mình!’

‘Không phải sẽ làm hết sức mà là ... nhất định định phải!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lần nữa nhắc lại.

Bác sĩ Lucky liên tục gật đầu.

Bên ngoài căn phòng bệnh hạng sang, màn đêm đã sớm buông xuống, thật vất vả mới khuyên được hai vợ chồng Hoàng Phủ Ngự Phong trở về nghỉ ngơi, còn lại Hoàng Phủ Ngạn Tước ngồi lại bên cạnh Liên Kiều.

Đêm nay vốn là đêm tân hôn của hai người họ nhưng không ngờ lại trôi qua ở một nơi như thế này.

‘Nha đầu, ngày mai là bắt đầu chuyến du lịch trăng mật của chúng ta rồi, em còn định tham ngủ đến lúc nào đây?’

Giọng nói trầm thấp của hắn vang lên trong căn phòng bệnh vắng lặng, trong đôi mắt đen thâm thúy chỉ thấy toàn là đau xót.

Rốt cuộc là thế nào đây? Phải làm thế nào mới khiến cô tỉnh lại đây?

Chương 15: Tiết lộ chuyện xưa (1)

Liên Kiều rất đẹp.

Giờ phút này đây cô mang một nét đẹp tĩnh lặng lại mong manh đến nỗi khiến người ta đau lòng.

Có một nét đẹp, thuần khiết như thiên sứ lại mong manh dễ vỡ như một cánh hoa làm bằng pha lê.

Đêm đã rất sâu, trăng rất sáng, ánh trăng lạnh như nước soi ánh sáng bàng bạc xuống bóng người đang nằm yên lặng trên giường bệnh.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn luôn canh giữ bên cạnh Liên Kiều, trên mặt đã có chút tiều tụy.

Ánh trăng bàng bạc soi vào màu áo trắng của bệnh nhân càng mang vẻ thê lương, khiến hần có chút mê mang, cô gái trước mặt hần dường như thiên sứ từ trên trời phái xuống, cô cứ an tường như thế nằm trên giường bệnh, hô hấp nhẹ nhẹ chìm trong giấc ngủ.

Chẳng lẽ ông Trời thật sự định mang cô đi sao?

Không!

Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt giật mình, hần bị ý tưởng này của mình dọa cho khiếp sợ. Sau đó lại ngồi trở lại bên cạnh cô, trùi mền vuốt ve mái tóc dài của cô.

Tóc cô thật mềm mại, trong tay hần luôn mang đến một cảm giác dễ chịu cũng như chính bản thân cô, luôn mang đến cho hần sự quyến luyến không muốn rời xa.

Chỉ cần nghĩ đến sau này cô cứ như thế này, tim hần như bị ai hung hăng quất ột roi, nỗi đau đó lan tràn làm tê dại toàn thân ...

‘Vậy ... người ta sẽ nhớ anh mà ...’ Bên tai vẫn còn nghe giọng nói nũng nịu pha chút xấu hổ của cô, trong đầu vẫn thấp thoáng vẻ mê man lẫn ngượng ngùng lúc cô nói câu nói đó, trong lòng lại càng thêm đau lòng đến cực độ.

Bên ngoài phòng bệnh, tất cả các y bác sĩ có liên quan đều nỗ lực hết sức, cố gắng nghiên cứu từng biểu hiện bệnh tình của Liên Kiều, không chút sơ sài, hy vọng có thể nhanh chóng tìm ra đáp án.

Bên trong phòng bệnh, Hoàng Phủ Ngạn Tước mắt không hề chớp chăm chú nhìn Liên Kiều, tay nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của cô trong tay mình, âu yếm hôn nhẹ lên đó ...

Ngay lúc này đây hần mới hiểu rõ ... rốt cuộc bản thân đối với cô có bao nhiêu thương mến lẫn đau lòng!

Thấy gương mặt xanh xao của cô, tự dưng trước mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước như hiện ra tình cảnh lúc mọi người chuẩn bị rời khỏi Mã Lai, Hoa Đô lão nhân đặc biệt có đến tìm hần nói chuyện riêng.

Trước khi mọi người rời khỏi một ngày, đó là một ngày nắng đẹp, bầu trời xanh trong, hương hoa cỏ ngọt ngào. Hoàng Phủ Ngạn Tước dìu Hoa Đô lão nhân đi dạo trong vườn hoa, tuy rằng trên mặt ông vẫn treo nụ cười từ hòa nhưng vốn tâm tư cắn mật, Hoàng Phủ Ngạn Tước không khó nhận ra ông có tâm sự.

‘Ông nội, ông có gì cứ nói với con!’ Hần vọt miệng mở lời trước, trong đôi mắt đen thâm thúy mang theo sự sắc bén lẫn thành khẩn.

Hoa Đô lão nhân nhìn hần, gạt nhẹ đầu, nụ cười trên mặt cũng dần biến mất chỉ còn lại vẻ trầm trọng lẫn kỳ vọng.

‘Tước Nhi, không biết con có biết ít nhiều gì về tuổi thơ của Kuching không?’

Ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi tối lại, ‘Liên Kiều có nói qua một chút với con chuyện về tuổi thơ của cô ấy, con cũng đã từng có ý muốn giúp Liên Kiều tìm người nhưng ... cô ấy hình như vẫn chưa chuẩn bị tâm lý để gặp lại cha mẹ mình ...’

‘Người đã chết rồi, biết đi đâu để tìm chứ?’ Hoa Đô lão nhân thở dài một tiếng, trong mắt lấp lánh ánh lệ.

‘Chết rồi?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước giật mình, hần không ngờ câu trả lời lại là thế.

‘Ai, chuyện gì cũng có nguyên nhân, chuyện gì cũng có kết quả ... tạo nghiệt a ...’ Hoa Đô lão nhân lắc đầu, vẻ mặt phút chốc tiều tụy đi mấy phần.

‘Vì sao lại như thế? Liên Kiều cô ấy ... chắc vẫn chưa biết cha mẹ mình đã ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày.

Hoa Đô lão nhân gật đầu, ‘Đúng vậy, nha đầu đó vẫn chưa biết, Kuching là một đứa bé hiểu chuyện, từ nhỏ đã như thế ...’

Nói đến đây giọng ông có chút ảm ách. Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không thúc giục ông nói tiếp mà tiếp tục dúi ông đến một chiếc ghế băng, nhẫn nại chờ ông nói tiếp.

Hắn biết, muốn một người già nhớ lại những hồi ức không vui là một chuyện rất tàn nhẫn, nhất là chuyện có liên quan đến những người ruột thịt của mình.

Ánh mắt Hoa Đô lão nhân xa xăm như nhớ lại một quãng thời gian rất lâu trước đây ...

‘Gia tộc của ta vì có chút năng lực hơn người thường nên mới trở thành đối tượng bị mọi người dòm ngó, từ nhiều đời nay, các Giám Đầu Sư, Thông Linh Sư và chiêm bốc sư đều từ gia tộc của ta mà ra, trong con mắt của người ngoài, chúng ta là gia tộc vô thượng thần bí và đầy kiêu ngạo nhưng tất cả mọi người đều không biết, một khi là người trong gia tộc chúng ta liền sẽ phải chịu một lời nguyền!’

‘Lời nguyền? Là ý gì?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước càng nghe càng không hiểu, nói thực lòng, hắn cũng không tin lắm cái gì là lời nguyền cùng siêu năng.

Hoa Đô lão nhân thở dài một tiếng, ‘Cái làm gia tộc chúng ta khác với người thường không phải xuất hiện trên mỗi một người trong gia tộc, đó là một loại khả năng đặc biệt có tính di truyền, đa số là xuất hiện ở nữ giới, nhưng một khi trong gia tộc xuất hiện người có năng lực như vậy, lời nguyền sẽ tùy lúc mà đến, mà lời nguyền đó sẽ trực tiếp ứng nghiệm trên cha mẹ của người đó, cũng chính là nói ... một khi con trai con gái của người nào đó có loại năng lực đó, cha mẹ của người đó lúc họ mười tuổi sẽ gặp bất trắc!’

Mày Hoàng Phủ càng cau chặt hơn, ‘Chẳng lẽ cha mẹ của Liên Kiều chính là vì như vậy mà mất đi sinh mạng?’

Loại chuyện thế này quá là ngoài sức tưởng tượng khiến hắn khó mà tin được.

Hoa Đô lão nhân nghe vậy, nhẹ lắc đầu, giọng điệu kiên định nói: ‘Không, cái chết của họ là tai nạn, đây là báo ứng của họ, cùng cháu ngoan của ta – Kuching không có liên quan gì!’

Nói đến đây, tâm tình của ông chợt trở nên kích động, cả tay cũng run rẩy.

‘Vì sao Người nói như vậy?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy bên trong nhất định còn có chuyện nghiêm trọng hơn.

Hoa Đô lão nhân cố nén tâm tình kích động xuống, chậm chậm kể lại mọi chuyện cho Hoàng Phủ Ngạn Tước, câu chuyện kể về một sự thật khiến lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước càng lạnh ...

‘Á Hy, cũng chính là cha của Liên Kiều, là đứa con mà ta yêu thương nhất trong số những đứa con của ta, cũng là niềm hy vọng lớn nhất của ta đối với vị trí người thừa kế vương thất, nhưng vợ của nó Khả Lý Hy cũng là một cô gái có xuất thân môn đăng hộ đối với gia tộc chúng ta. Trước khi có con, hai đứa là một đôi vợ chồng rất yêu thương nhau, cũng rất có hiểu với ta, đối với mọi chuyện lớn nhỏ trong vương thất đều xử lý rất thỏa đáng, điều này làm ta cảm thấy rất an ủi, ta cho rằng Mọi chuyện đều sẽ tốt đẹp, ta cũng cho rằng, từ đây về sau sẽ không còn bất kỳ sóng gió nào ảnh hưởng đến cuộc sống của chúng ta nữa ...’

Hoa Đô lão nhân thở dài, trong giọng nói đã có chút mệt mỏi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước biết, phần tiếp theo của câu chuyện nhất định sẽ không đơn giản.

Qua một lúc lâu sau Hoa Đô lão nhân mới nói tiếp ...

‘Mọi chuyện xảy ra sau khi Khả Lý Hy sinh đứa con gái, tất cả đều thay đổi ...’

‘Ý của Người là ... sau khi Liên Kiều sinh ra, có phải không?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước muốn xác nhận lại.

Nào ngờ Hoa Đô lão nhân lại lắc đầu ...

‘Không, đứa con đầu tiên mà hai đứa có không phải là Kuching!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước giật mình, ‘Nói vậy Liên Kiều còn có một người chị gái?’

Hoa Đô lão nhân gật đầu, ‘Đúng vậy, đáng tiếc là đứa bé đó sớm đã không còn trên đời này!’

‘Sao lại như thế?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hỏi tiếp.

37. Quyển 6 - Chương 16-20

Quyển 6: Kết hôn

Chương 16: Tiết lộ chuyện xưa (2)

Lại một tiếng thở dài nặng nề thoát ra từ Hoa Đô lão nhân, ánh mắt ông lại trở nên xa xăm ...

‘Chuyện đó xảy ra lúc ta vẫn chưa trở về nước, lúc đó Khả Lý Hy sinh ra một đứa bé gái, đây vốn là một chuyện rất đáng vui mừng, nhưng khi Á Hy ôm đứa bé trong tay mới phát hiện ra, đôi người của đứa bé đó là màu tím ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe đến đây trong lòng không tự chủ được run lên ... đôi người màu tím? Đôi người của Liên Kiều cũng là màu tím.

Giọng của Hoa Đô lão nhân có chút run rẩy, ngập ngừng một hồi lâu như muốn điều chỉnh lại tâm tình sau đó mới tiếp tục nói: ‘Trong gia tộc của chúng ta, phàm những người có đôi người màu tím đều là người mang theo năng lực khác người nào đó, đây là bẩm sinh, không có cách nào thay đổi! Lúc đó Khả Lý Hy giống như phát điên vậy, nó đương nhiên là biết câu chuyện về lời nguyện, do đó, nó, còn có con trai của ta, hai đứa vì để bảo vệ tính mạng của mình, lại dám nhẫn tâm đem bỏ nó đi mà không hỏi ý kiến của ta!’

‘Cái gì?’ Cảm xúc của Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng thay đổi theo câu chuyện.

‘Con trai của ta đã thay đổi, không chỉ có nó, ngay cả vợ nó Khả Lý Hy cũng bắt đầu trở nên khác thường, lúc nào cũng nghi thần nghi quỷ, mỗi ngày đều sống trong sự lo sợ nơm nớp, khi ta biết chuyện này, tuy rằng đau lòng nhưng chuyện không nên xảy ra cũng đã xảy ra rồi, đứa bé cũng không thể tìm lại được ...’ Hoa Đô lão nhân nhắc đến đứa con trai mà mình yêu quý, cả gương mặt già nua đều là vô hạn đau khổ ...

‘Thấm thoát mà đã qua hai năm, dần dần con trai và con dâu ta cũng khôi phục trở lại, không còn lo sợ như xưa nữa, khi Khả Lý Hy mang thai lần nữa, lại sinh ra một đứa con gái, hai vợ chồng lại rơi vào sự sợ hãi khủng khiếp lần nữa ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe xong trong lòng chợt kích động, hẩn hẩn hỏi: ‘Đứa bé này là Liên Kiều?’

‘Đúng vậy!’ Lần này là một câu khẳng định từ Hoa Đô lão nhân. ‘Lúc Kuching được sinh ra, tất cả hy vọng của Á Hy và Khả Lý Hy đều trở thành ảo ảnh, bởi vì ... Kuching cũng giống như đứa bé hai năm trước, cũng có một đôi người màu tím, điều này nói lên rằng, con bé cũng là một đứa bé trời sinh có năng lực hơn người, lúc này Á Hy hoàn toàn thất vọng rồi, vì để bảo vệ mạng sống, hai đứa lần nữa quyết định làm lại chuyện mà chúng nó đã làm hai năm trước ...’

Tay Hoàng Phủ Ngạn Tước không tự chủ được nắm chặt lại, chặt đến nỗi lòng bàn tay cũng thấy đau.

Hoa Đô lão nhân nói tiếp: ‘Còn may ta biết được chuyện này kịp thời, khi ta lần đầu tiên nhìn thấy Kuching đứa bé này, trong lòng tự dưng nảy sinh một tình thương rất lạ, Tước Nhi, con còn chưa nhìn thấy Kuching lúc còn nhỏ, quả thực hết sức đáng yêu mà khi ta nhìn thấy nó lần đầu tiên, nó đã nhìn ta cười rất vui vẻ, lúc đó ta đã thề với lòng, đứa bé này tuyệt đối không thể để hai đứa nó bỏ rơi được!’

Nói đến đây, ánh mắt Hoa Đô lão nhân thể hiện rõ sự kiên định, ngay cả giọng nói cũng mang theo chút phần nộ ...

‘Dưới sự kiên trì cùng uy hiếp của ta, Á Hy và Khả Lý Hy không thể không từ bỏ ý định ban đầu là bỏ rơi đứa bé, đành phải nuôi lớn nó trong sự lo sợ thối thối. Thời gian dần trôi, theo sự lớn lên của Kuching, chúng ta vui mừng phát hiện ra đứa bé này không có thừa hưởng năng lực về Giáng Đầu và chiêm bốc bẩm sinh, cho nên sự bất an trong lòng Á Hy và Khả Lý Hy đã dần dần giảm bớt, hai đứa nó cũng bắt đầu đối

xử với Kuching như những người cha người mẹ bình thường, đáng tiếc là, tuổi thơ vui vẻ của Kuching chỉ kéo dài cho đến lúc nó mười tuổi!

Lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước càng lúc càng bất an, bởi vì hắn đã nghe Liên Kiều nhắc qua chuyện cũ ...

Hoa Đô lão nhân nhìn hắn, trong mắt thấp thoáng sự đau khổ...

‘Ta còn nhớ rất rõ, lúc đó Kuching vừa trải qua lần sinh nhật thứ mười, có một lần mẹ của nó, Khả Lý Hy, tìm không thấy một sợi dây chuyền nam ngọc, đó là một sợi dây chuyền hiếm có trên đời, vô cùng quý giá và đẹp đẽ, nó gần như đã điều tra tất cả những người làm trong nhà, đồng thời gần như lục tung cả nhà để tìm vẫn không tìm thấy, nào ngờ sợi dây chuyền là do đứa bé mới mười tuổi Kuching tìm được. Khi Khả Lý Hy hỏi con bé làm sao tìm thấy, con bé nói do mình cảm nhận được sợi dây chuyền ở chỗ đó cho nên đến đó tìm ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước đương nhiên hiểu rất rõ hành động của Liên Kiều lúc đó gây ra bao nhiêu là sự chú ý lẫn lo sợ của tất cả mọi người.

Hoa Đô lão nhân ngừng lại một lúc mới nói tiếp: ‘Không nghĩ cũng biết, hành động đó của Kuching khiến cho Á Hy và Khả Lý Hy lo sợ đến mức nào, nỗi lo sợ chôn dấu bao nhiêu năm qua lại lần nữa trỗi dậy, bắt đầu từ hôm đó, hai đứa gần như trốn tránh tiếp xúc với Liên Kiều, không cùng con bé ăn cơm, không quan tâm đến con bé, thậm chí ...’

Nói đến đây, trong ánh mắt Hoa Đô lão nhân lấp lánh ánh lệ, tay cũng không ngừng run rẩy.

‘Thậm chí là thế nào?’ Lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng nhấp nhô, hắn có chút khản trương.

Hoa Đô lão nhân cất lời, giọng run run: ‘Hai đứa thậm chí còn nhốt Kuching trong một gian phòng tối, không có cửa sổ chỉ có duy nhất một cửa ra vào, mặc cho con bé gào khóc thế nào cũng không để ý, hai đứa nó coi con bé như một con quái vật, không hề đối xử với nó như một đứa con gái ...’ Nói đến đây ông dừng lại một lúc, đưa tay lau lệ nơi khóe mắt, ‘Hai đứa đó thật nhẫn tâm, Kuching năm đó chỉ là một đứa bé mười tuổi, nó có lỗi gì đâu chứ. Khi ta biết được chuyện này, tức giận trách mắng hai đứa, bắt chúng phải thả Kuching ra, từ đó lại phát hiện ra Kuching đã tập thành một tật xấu, đó là cứ qua mười hai giờ đêm là tự nhiên sẽ ngủ say, tin rằng là do ảnh hưởng của một đoạn thời gian bị nhốt trong căn phòng tối đó, những hành hạ về mặt tinh thần mà con bé phải gánh chịu là rất lớn ...’

Tim Hoàng Phủ Ngạn Tước như bị ai đánh ột quyền, hắn không khó hình dung ra một cô bé Liên Kiều bị bắt nhốt vào một chỗ không có ánh sáng, không ngừng kêu khóc, không nghĩ cũng biết chắc cô rất sợ hãi, dù sao lúc đó cô cũng chỉ là một đứa bé thôi.

Một đứa bé ở lứa tuổi đó đáng lý phải được hưởng thụ vui vẻ cùng sự yêu thương của cha mẹ còn cô suốt ngày lại bị chính cha mẹ mình nhốt trong một căn phòng nhỏ không có ánh sáng, cô bé Liên Kiều chắc chắn sẽ hoảng sợ chỉ biết co người lại, không có ai chơi cùng, cũng không có ai nói chuyện với cô, chỉ có lúc ăn cơm mới mơ hồ nghe được tiếng người...

Nghĩ đến đây hắn vừa buồn bã vừa tức giận.

Hoa Đô lão nhân lại run run cất lời: ‘Hai vợ chồng Á Hy không phải vì nhốt Liên Kiều lại mà bớt đi sợ hãi, bọn họ mỗi ngày đều sợ, sợ mất đi tính mạng, cho đến một ngày, bọn họ nghĩ ra một cách vô cùng độc ác ... đó là giết chết Kuching!’

Cả thân người Hoàng Phủ Ngạn Tước run lên, lửa giận trên gương mặt anh tuấn càng lúc càng nồng.

Hắn không thể tưởng tượng nổi trên đời lại có loại cha mẹ như vậy, vì giữ tính mạng của mình, vì trốn tránh cái gọi là lời nguyện, không chỉ đem con mình nhốt lại trong phòng tối mà thậm chí còn muốn lấy mạng của con mình. Chẳng lẽ ... họ không còn nhân tính nữa sao?

Chương 17: Tiết lộ chuyện xưa (3)

Nắm tay của Hoa Đô lão nhân cũng nắm chặt lại, ‘Hai đứa đó đúng là cầm thú cũng không bằng. Có một ngày chúng dẫn Kuching đến bờ biển, mang tiếng là dẫn con bé đi bơi, thực ra là muốn nhân cơ hội này mà dìm chết nó, cũng may là ta phát hiện kịp thời, cứu con bé ra khỏi dòng nước, mà hai đứa cầm thú kia vì cho rằng Kuching đã chết, sau đó cũng bỏ đi, rời khỏi vương thất, rời khỏi Mã Lai!’

‘Vì sao lại như thế?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngoại trừ đau lòng chỉ có đau lòng, câu chuyện này Liên Kiều cũng đã nhắc qua với hắn nhưng nội dung so với hôm nay nghe được không giống với, mà hắn, nghe được chân tướng câu chuyện càng cảm thấy đau lòng và xót xa cho cô.

Hoa Đô lão nhân nghe hắn hỏi, thở dài một tiếng, ‘Trong gia tộc có một lời đồn rằng nếu muốn tránh khỏi lời nguyền chỉ cần đâm chết người đó trong nước là được, cho nên chúng mới đem con bé đến bờ biển.’

‘Vậy sau này tại sao cha mẹ Liên Kiều lại chết?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn còn nghi vấn, chẳng lẽ lời nguyền là có thật sao?

‘Hừ!’ Hoa Đô lão nhân cười lạnh một tiếng, phần nộ lắc đầu ...

‘Cũng có thể là báo ứng của ông Trời đi, lúc chúng lưu vong rời đi Mã Lai, trên đường đi xảy ra tai nạn khiến cả hai đều tử vong! Báo ứng, thật sự là báo ứng! Hai đứa chúng nó hết lần này đến lần khác muốn bức hại con gái ruột của mình, sau cùng ngay cả ông Trời cũng phần nộ, cho nên nói, chúng không phải chết vì lời nguyền của gia tộc, mà đúng là “Trời tạo nghiệt còn đường sống, tự tạo nghiệt không thể sống!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng chỉ vô lực thở dài.

Cả câu chuyện, từng phản ứng nhỏ của Hoàng Phủ Ngạn Tước đều lọt vào mắt của Hoa Đô lão nhân, kể xong, ông vỗ vỗ tay Hoàng Phủ, nghiêm túc hỏi: ‘Tước Nhi, trong mắt con, có phải cũng cho rằng Kuching là một người mang lại điềm xui cho người khác?’

‘Ông nội, con trước giờ chưa từng nghĩ như vậy, Liên Kiều rất lạc quan, cũng rất thông minh, những ngày có cô ấy ở bên cạnh, con luôn cảm thấy rất vui vẻ!’ Hoàng Phủ không chút do dự trả lời.

Hoa Đô lão nhân cảm thấy rất an ủi, ông gật đầu, rõ ràng là rất cảm động khi nghe Hoàng Phủ Ngạn Tước nói vậy ...

‘Tốt tốt, ta đúng là không có nhìn lầm người! Tước Nhi, đứa cháu gái này của ta trước giờ rất nghịch ngợm nhưng ta biết, trong lòng nó rất sợ cô độc, sợ sự yên lặng, thậm chí trước đó còn không dám ngủ một mình, thực ra nó rất cần sự quan tâm của người khác, cũng rất muốn được người khác thừa nhận, cũng có thể nói, nghịch ngợm chỉ là một cách để nó thu hút sự chú ý của người khác mà thôi. Tước Nhi, con và Kuching rất nhanh sẽ kết hôn rồi, ta đem đứa cháu mà ta yêu thương nhất giao cho con, xin con nhất định phải ... đối xử tốt với nó!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe ông nói vậy, trong lòng có chút chua xót, hắn gật đầu, trịnh trọng nói với Hoa Đô lão nhân: ‘Ông nội, xin Người yên tâm, con sẽ không để cho Liên Kiều chịu bất kỳ ủy khuất nào đâu!’

‘Tốt, ta biết con nhất định sẽ đối xử tốt với Kuching, ta tin tưởng con!’ Hoa Đô lão nhân lão lệ doanh tròng.

...

Những hồi ức đan xen nhau chợt dừng lại, trong đầu chỉ còn lại sự triu mến lẫn thương xót dành cho cô gái đang nằm tĩnh lặng trên giường bệnh.

Cầm bàn tay bé nhỏ của cô đặt lên mặt mình, cảm nhận sự mềm mại mà vô lực của cô, hắn trwosc giờ chưa từng nghĩ qua trong nụ cười sáng lạn trên gương mặt cô lại ẩn dấu bao nhiêu là bi thương như thế.

Vì sao mình lại không sớm quen biết cô chứ? Nếu như là vậy, hắn nhất định sẽ không để cô phải chịu bất kỳ đau khổ nào.

Cô vẫn như cũ yên tĩnh nằm trên giường không chút tri giác nào, không có chút dấu hiệu nào là sẽ tỉnh lại...

Nếu như ... cô mãi không tỉnh lại ...

Không!

Hoàng Phủ Ngạn Tước bỗng ôm chầm lấy cô, như sợ cô thật sự biến mất trước mặt mình vậy, cái suy nghĩ vừa nảy thật sự dọa hổng hắn. Hắn sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra, hắn muốn cô tỉnh lại, hắn muốn cô như trước giờ, nũng nịu, giận dỗi thậm chí là ương bướng, nghịch ngợm, thích làm gì thì làm.

Chỉ cần cô có thể tỉnh lại, hắn sẽ không để cô cảm thấy cô độc, hắn sẽ luôn ở bên cạnh cô, bảo vệ cô, yêu thương cô ...

Đợi chút ...

Yêu...!!!

Hoàng Phủ Ngạn Tước sững người, hắn nhìn lại lần nữa gương mặt xinh đẹp mà xanh xao của cô, trên gương mặt anh tuần xẹt qua một tia trù ẻo ...

Đúng vậy, giống như lời ba người bạn thân đã nói, hắn yêu cô, yêu cô, yêu cô!

Giờ phút này hắn cuối cùng đã nhìn rõ tình cảm thật sự của mình đối với Liên Kiều.

Hắn yêu cô, vì yêu nên mới khó chịu khi nhìn thấy cô ở bên cạnh một người đàn ông khác, thậm chí là khó chịu khi thấy cô cười với một người đàn ông khác.

Hắn yêu cô, vì yêu nên mới hết lần này đến lần khác bao dung cho sự nghịch ngợm cùng ương bướng của cô.

Hắn yêu cô, vì yêu nên mới không chịu nổi khi thấy cô quyết định rời xa hắn.

Hắn yêu cô, vì thế mới cam tâm tình nguyện bước đi trên con đường hôn nhân với cô.

Hắn yêu cô, cho nên trong giờ phút này nhìn thấy cô như vậy mà đau lòng, chẳng thà người nằm kia là mình ...

...

Hắn yêu cô!

Hắn yêu Liên Kiều!

Nghĩ đến đây, hắn ôm cô càng chặt hơn, môi mỏng khẽ lướt bên tai cô, thì thầm ...

‘Nha đầu, bất kể là dùng cách gì, anh nhất định cũng sẽ làm cho em tỉnh lại, chúng ta ... còn một đám cưới chưa cử hành, không phải sao?’

Nụ hôn rơi xuống môi cô, quyến luyến không rời giống như hắn muốn dùng cách này để kêu tỉnh cô gái đang nằm kia ...

Khi bác sĩ mặt đầy mệt mỏi bước vào phòng bệnh, Hoàng Phủ Ngạn Tước đã trông nom bên cạnh Liên Kiều cả đêm, trong thời gian này, hắn không rời giường bệnh nửa bước, thậm chí bàn tay đang áp lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô vẫn không buông ra một phút.

‘Thế nào rồi?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước điềm đàm hỏi, ánh mắt vẫn không rời khỏi gương mặt xanh xao của Liên Kiều.

Bác sĩ Lucky thở dài lắc đầu, ‘Hoàng Phủ tiên sinh, thực xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng lắm rồi!’

‘Ý ông là sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày, giọng nói có chút thay đổi.

‘Hoàng Phủ tiên sinh, những gì cần kiểm tra, hoặc có thể kiểm tra cho Hoàng Phủ phu nhân chúng tôi đều đã làm rồi nhưng trải qua cả đêm hội chẩn kết quả vẫn như vậy, chưa phát hiện ra bất kỳ dấu hiệu bệnh nào, cũng không tìm ra nguyên nhân khiến phu nhân hôn mê bất tỉnh!’ Bác sĩ Lucky vô lực lên tiếng.

‘Đây là kết quả mà các người cho tôi sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe xong, chậm chậm đứng lên, vẻ ôn hòa lúc nãy hoàn toàn biến mất, trên mặt chỉ còn lại vẻ lạnh lùng như băng, từ thân hình cao lớn toát ra một khí phách khiến người khác sợ hãi, trong căn phòng bệnh sang trọng ngay lập tức có một cỗ áp lực vô hình từ trên người hắn ập tới.

Các bác sĩ đều hít một hơi khí lạnh, có người thậm chí còn lùi về sau vài bước, bọn họ chưa từng thấy một Hoàng Phủ Ngạn Tước tao nhã như thế lại có một mặt khiến người ta sợ hãi như vậy.

Ngay lúc này, cửa phòng bệnh chợt bị đẩy ra, giọng một cô gái du dương cất lên ...

‘Bọn họ ... không cứu được Liên Kiều đâu!’

Chương 18: Gặp người có duyên (1)

Giọng nói dịu dàng du dương như tiếng suối, tuy có chút lạnh lùng nhưng cũng rất ngọt ngào.

Tất cả các bác sĩ nghe vậy đều giật mình, ai nấy đều quay đầu lại nhìn xem ai mà lại có khẩu khí lớn như vậy.

Ngay lúc này, đứng nơi cửa phòng bệnh chính là Mặc Di Nhiễm Dung, trên người mặc một chiếc váy màu tím nhạt, mái tóc dài xõa tung, đôi mắt màu tím tử lan đang nhìn về hướng Liên Kiều, ngay lập tức ánh mắt trở nên âm đạm.

Đứng sau lưng cô là Hoàng Phủ Ngạn Thương, khi hắn nhìn thấy gương mặt đầy giận dữ và bất mãn của Hoàng Phủ Ngạn Tước, quả thực bị dọa giật mình ...

‘Anh hai, yên tâm đi, Liên Kiều sẽ không sao đâu!’ Hắn vỗ vai Hoàng Phủ Ngạn Tước, nói.

Từ nhỏ đến lớn hắn chưa từng thấy có lúc nào anh trai mình nóng nảy như thế, điều này cho thấy địa vị của Liên Kiều trong lòng anh hai quả thật không giống với bất kỳ ai.

Một màn này khiến bác sĩ Lucky như rơi vào sương mù, ‘Xin hỏi vị tiểu thư đây là ...’

‘Bác sĩ, ngài không cần biết tôi là ai, tôi chỉ có thể nói bệnh nhân nằm đây các vị không có cách nào chữa khỏi, xin các vị lui xuống trước, có được không?’ Mặc Di Nhiễm Dung nói rất điềm đạm nhưng trong giọng nói có thể nghe ra sự kiên định trong đó.

‘Chuyện này ...’

Bác sĩ Lucky và các bác sĩ khác ai nấy nhìn nhau, bọn họ trước giờ chưa từng gặp qua người nào có khẩu khí lớn như vậy, ‘Hoàng Phủ tiên sinh, chuyện này ...’

‘Các vị lui xuống trước đi!’

Khi Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thấy Mặc Di Nhiễm Dung, trong lòng đại khái đã đoán được tám chín phần đây là chuyện gì.

Các bác sĩ mặt đầy hoài nghi bước ra ngoài.

Cửa phòng bệnh đã đóng lại.

Mặc Di Nhiễm Dung chậm chậm đi đến bên cạnh Liên Kiều, ngồi xuống đưa tay nâng mí mắt cô lên để kiểm tra, sau đó lại quan sát một lúc sắc mặt của cô, sau cùng mới thở dài một tiếng, đứng lên.

‘Liên Kiều sao rồi?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vẻ mặt ngưng trọng nhìn theo từng động tác của Mặc Di Nhiễm Dung sau đó lên tiếng hỏi.

‘Cũng may là hai người nghe theo lời tôi mà kết hôn rồi, bằng không hôm nay Liên Kiều không chỉ là hôn mê đơn giản như vậy, cô ấy không chừng gặp phải chuyện nguy hiểm đến tính mạng rồi!’

Mặc Di Nhiễm Dung không khó nhìn ra vẻ ưu tư trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước, trong lòng chột động.

Người đàn ông này xem ra rất quan tâm đến Liên Kiều, vẻ lo lắng trong mắt hắn là không che giấu được.

Hoàng Phủ Ngạn Tước đau lòng nhìn Liên Kiều, ‘Chẳng lẽ ... Liên Kiều thật sự bị trúng Giáng Đầu?’

Mặc Di Nhiễm Dung khẽ gật đầu, ‘Đúng vậy, tuy rằng tôi đã tìm mọi cách giúp nó tránh khỏi tất cả nguy cơ có ảnh hưởng đến tính mạng, nhưng ... cửa ải này nhất định phải qua, không thể tránh khỏi!’

‘Rốt cuộc là ai muốn dùng Giáng Đầu đối phó với Liên Kiều chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nắm thật chặt bàn tay nhỏ nhắn của Liên Kiều, trong mắt chột lóe lên tia giận dữ.

Cô ấy đơn thuần như vậy, thiện lương như vậy, sao lại có thể đắc tội với ai được chứ?

Mặc Di Nhiễm Dung cũng ngưng trong sắc mặt: ‘Chuyện ai ra tay hạ Giáng tạm thời vẫn chưa tra ra được, mà thân phận của người này cũng không phải tầm thường, hơn nữa tôi còn có cảm giác người này đạo hạnh rất cao, tất cả các vụ thuật người đó sử dụng đều mang đây oán khí, tôi hoài nghi vụ án thi lập cũng có liên quan đến người này!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy, trong mắt càng dâng lên sự đau lòng ...

‘Bao giờ thì cô ấy mới có thể tỉnh lại?’

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn lại Liên Kiều, nhẹ giọng nói: ‘Hoàng Phủ tiên sinh xin yên tâm, tôi đã tận lực đem sự nguy hiểm của Liên Kiều giảm xuống đến mức thấp nhất, bây giờ ý thức của con bé vẫn là tỉnh táo, chỉ không có cách nào cử động và nói năng mà thôi. Tôi cần thời gian hai ngày để chuẩn bị, tôi nghĩ qua hai ngày nữa Liên Kiều chắc sẽ không sao!’

‘Hai ngày?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không hiểu lắm lời của Mặc Di Nhiễm Dung.

Lúc này Hoàng Phủ Ngạn Thương mới lên tiếng: ‘Anh hai, có chuyện này chắc anh chưa biết, cỗ thi lập thứ ba đã xuất hiện rồi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy, cau mày hỏi lại: ‘Cỗ thi lập thứ ba? Ý em là ... cái xác này là ở Mỹ?’

‘Đúng vậy, em đã xem qua hiện trường thứ nhất của nó, xảy ra lúc trưa ngày hôm qua, em đã tự mình kiểm tra cái xác thứ ba này. Lần này Nhiễm Dung đặc biệt đến Mỹ, thứ nhất là vì Liên Kiều, thứ hai là vì muốn điều tra những chuyện liên quan đến cái xác thứ ba này!’

‘Cái xác này có liên quan gì đến hai cái xác trước không?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cảnh giác hỏi.

‘Ừm, trước mắt mà nói, nếu như cố tìm ra mối quan hệ thì miễn cưỡng có thể nói cái xác đầu tiên và cái xác thứ ba có quan hệ, còn cái xác thứ hai thì hoàn toàn không có!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương giải thích thêm, ‘Cái xác đầu tiên là Bá Tước Afhan, chúng ta đều biết ông ấy thực ra là người của bang phái, là một chấp sự trong gia tộc, nói chính xác hơn là thuộc hạ của Lãnh đại ca, còn cái xác hôm qua, người chết có thân phận rất đặc thù, bên phía cảnh sát đều không thể tra ra thân phận của người chết, tất cả các ghi chép cũng như giấy tờ có liên quan đến người chết đều là ngụy tạo!’

‘Ồ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước rất nhanh đã đoán ra: ‘Chẳng lẽ người này có liên quan đến một tổ chức sát thủ nào đó?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương cười cười tán dương, ‘Anh hai, anh đoán đúng rồi, về sau em thông qua rất nhiều manh mối mới điều tra ra thân phận thật sự của người chết, thì ra hắn là một sát thủ thuộc tổ chức baby-M, cũng có nghĩa là ... hắn là người của Nhiếp Ngấn!’

‘Nhiếp Ngấn?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi giật mình, ‘Thì ra là như vậy, bằng không tại sao Nhiếp Ngấn lại tự mình ra mặt đến Mỹ chứ, xem ra là bị chuyện này kinh động đến rồi!’

‘Đúng vậy, em cũng nhận được tin Nhiếp Ngấn đã đến Mỹ, cho nên nói cái xác đầu tiên và cái xác thứ ba có liên quan cũng chính là do mối quan hệ giữa Lãnh đại ca và Nhiếp Ngấn, rất lạ là người hạ Giáng Đầu tại sao lại chọn hai người của hai bên đối đầu vậy chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương đem vấn đề mà hắn nghĩ mãi không hiểu ra nói với anh trai.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng nghĩ không ra, ngày hôm qua khi bốn người bọn họ thảo luận về mục đích đến Mỹ lần này của Nhiếp Ngấn, nhưng ngàn vạn lần cũng không ngờ mục đích của hắn có liên quan đến Giáng Đầu Thuật.

‘Mặc Di tiểu thư, cái xác thứ ba là phát hiện vào trưa hôm qua mà Liên Kiều là từ tối hôm qua bắt đầu hôn mê bất tỉnh, hai chuyện này có phải có liên quan với nhau hay không?’ Suy nghĩ một lúc, Hoàng Phủ Ngạn Tước mới cất lời.

Mặc Di Nhiễm Dung thở dài một tiếng, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng ...

‘Xem sắc mặt của Liên Kiều, chắc chắn là con bé trúng phải Linh Giáng, mà loại Giáng Đầu này trước khi thực hiện cần phải có một lượng nhất định “thi dầu”, hiện tại tôi không dám khẳng định chuyện Liên Kiều hôn mê có liên quan gì đến cái xác thứ ba hay không, tôi phải xem qua cái xác thứ ba thì mới có thể đưa ra nhận định!’

‘Bất kể ra sao, tôi chỉ mong Liên Kiều không phải chịu bất cứ tổn thương nào!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước kiên định nói.

‘Yên tâm đi, con bé là em tôi, tôi sẽ dùng toàn lực thậm chí là tính mạng của mình để bảo vệ nó!’ Mặc Di Nhiễm Dung cũng kiên định nói.

Chương 19: Gặp người có duyên (2)

Nhà xác

Nơi đây tràn ngập khí lạnh khiến cho người bình thường sợ hãi.

Trong một gian phòng trừ xác riêng biệt, khí lạnh xông ra từ bốn phía, trên một chiếc bàn đặt thi thể, một thi thể sớm đã bị phủ một lớp lạp màu trắng.

Thi lạp!

Đứng xung quanh cái xác là bốn người đàn ông trong đó có một người mặc áo khoác y tế màu trắng, rõ ràng là một vị pháp y, còn hai người khác từ cách ăn mặc cho đến thần thái có thể dễ dàng nhận ra đây là hai vệ sĩ, người cuối cùng thân hình cao lớn, khí chất như hạc giữa bầy gà, trên thân mặc một bộ Tây Trang được may đo thủ công càng làm nổi bật thân hình cũng như khí phách của hắn, ngũ quan như tạc nhìn rõ ra mười phần anh khí khiến người khác không thể xem thường.

Ngoài ra bên cạnh hắn còn có một cô gái, cô gái này mi thanh mục tú, mày liễu môi hồng ánh mắt lúng liếng, đẹp không thể tả, cô gái xinh đẹp này mái tóc cắt ngắn, trên thân tuy là quần jean áo sơ mi nhưng không khó nhận ra chiều cao cũng như thân hình quyến rũ của cô ta, cô ăn mặc như thế lại toát lên một vẻ đẹp rất khác biệt.

‘Nhiếp tiên sinh, đây là người ngài muốn tìm ...’

Vị pháp y cẩn trọng chỉ tay về phía cái xác, ánh mắt có chút sợ sệt nhìn người đàn ông cao lớn không nói không rằng ở trước mặt.

Tuy hắn không biết thân phận cũng như bối cảnh của người đàn ông này nhưng chỉ cần nhìn thấy khí phách tỏa ra từ toàn thân của hắn cũng biết người này, tuyệt đối không phải là một người tầm thường.

Huống gì sau lưng người đàn ông này lại là một đám vệ sĩ cũng lạnh lùng như băng.

Người đàn ông này không phải ai khác mà chính là Nhiếp Ngấn - người cầm đầu của tổ chức baby - M lưng danh khấp nơi vừa mới đến nước Mỹ.

Nhiếp Ngấn tiến đến, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía cái xác, trong mắt rất nhanh lướt qua một tia gợn sóng.

Cô gái đứng bên cạnh hắn này giờ cũng bước đến, nhìn qua cái xác sau đó huýt sáo một tiếng, nói: ‘Trời ạ, đây là thứ quý gì đây?’

Nhiếp Ngấn nghe cô nói, xoay người về hướng cô, trách: ‘Con gái phải ra dáng con gái một chút!’

Trong giọng nói rõ ràng có chút bao dung và sùng nịch.

Cô gái nhún vai, khoanh hai tay lại: ‘Em chỉ là có gì nói vậy thôi, bảo thuộc hạ của anh nhìn thử xem, đây còn là xác người sao? Thật là, càng xem càng thấy kỳ lạ!’

Nhiếp Ngấn không để ý đến cô nữa, ánh mắt hướng về phía vị pháp y: ‘Đây rốt cuộc là chuyện gì?’

Vị pháp y nuốt một ngụm nước bọt, gian nan trả lời: ‘Nhiếp tiên sinh, thực ra trước đó tôi cũng chỉ nghe nói còn có hai cái xác cũng có tình trạng giống hệt như cái xác này, trước đến nay vẫn Hoàng Phủ tiên sinh là người phụ trách xử lý tình trạng của cái xác tương tự, hình như ngài ấy gọi cái xác như vậy là “Thi lạp”!’

‘Thi lạp?’

Nhiếp Ngấn nhắc lại một lần cái danh từ kỳ lạ kia, sau đó hỏi lại, ‘Vì sao có hiện tượng như vậy?’

Vị pháp y giải thích: ‘Đây là một hiện tượng hiếm thấy của một cái xác, chủ yếu là do cái xác bị tiếp xúc lâu dài với nước hoặc là bị chôn ở một nơi ẩm khí trong một thời gian dài, không có không khí cho nên hạn chế sự sinh sôi của vi khuẩn, chính vì vậy mà quá trình phân hủy của cái xác bị chậm lại, chất dịch trong cái xác thậm chí ngược trở lại qua da, lớp mỡ dưới da phân giải thành acid béo và cam du, acid béo lại

kết hợp với canxi, magie, amonium ... sinh ra phản ứng tạo muối acid, muối acid có hình dạng như sáp, khó tan trong nước cho nên có thể bảo vệ tình trạng của cái xác, hiện tượng như vậy gọi là thi lập!’

Các thủ hạ của Nhiếp Ngấn kể cả cô gái kia nghe đến há hốc miệng còn Nhiếp Ngấn rõ ràng là chấn động một lúc.

‘Nếu theo cách nói của người, cái xác này càng không nên xuất hiện hiện tượng này mới phải, hắn chỉ mới chết chưa đến hai ngày!’

‘Cái này ... Nhiếp tiên sinh, xin lỗi, tôi cũng không thể giải thích rõ chuyện này được, chắc chỉ có Hoàng Phủ tiên sinh có thể giải thích cho ngài chuyện này!’ Trên mặt vị pháp y lộ rõ vẻ khó xử.

‘Hoàng Phủ tiên sinh mà ông nhắc đến là ... Hoàng Phủ Ngạn Thương?’ Nhiếp Ngấn nhàn nhạt hỏi.

‘Đúng vậy, đó là vị pháp y phụ trách vụ áp thi lập từ đầu đến giờ, chỉ là bên cạnh Hoàng Phủ tiên sinh luôn có một cô gái, cô gái này cũng khá kỳ lạ, giống như cùng Hoàng Phủ tiên sinh điều tra vụ án này vậy!’ Vị pháp y đành tiết lộ thêm chút tin tức cho Nhiếp Ngấn để lấy lòng hắn.

Nhiếp Ngấn rõ ràng là không hề có hứng thú với nửa câu sau, hắn tiếp tục hỏi: ‘Hai cái xác trước là thuộc về ai?’

‘Cái này ...’ Vị pháp y ấp a ấp úng nửa ngày cũng không trả lời được, rất rõ ràng là hắn cũng không biết được quá nhiều.

Lúc này nơi cửa phòng lại truyền đến một giọng nói lạnh như băng ...

‘Cái xác thứ nhất là bá tước Afhan, là chấp sự của một gia tộc xã hội đen, cái xác thứ hai thì không có bất cứ bối cảnh gì, căn cứ theo điều tra chỉ là một sinh viên của trường đại học mà thôi, còn cái xác thứ ba lại là một sát thủ được baby – M tốn rất nhiều tinh lực bồi dưỡng nên.

Giọng nói vừa lạnh lùng vừa máy móc khiến người ta không rét mà run.

Nhiếp Ngấn nghe được giọng nói này, trên khóe môi ưu nhã khẽ câu lên một đường cong, sau đó xoay người lại hướng về vị khách mới đến ...

‘Lãnh Thiên Dục, xem ra chúng ta vẫn rất có duyên! Ngay cả hai cái xác này cũng có thể nối lại quan hệ giữa hai chúng ta!’

Đứng ở cửa phòng đúng là Lãnh Thiên Dục, hắn vẫn cương nghị, không nói không rằng như xưa, trên mặt luôn bao phủ một nét lạnh lùng khiến người khác không dám tiếp cận, sau lưng hắn là Thượng Quan Tuyền.

Hắn không lên tiếng mà đi thẳng đến bên cái xác, tỉ mỉ quan sát còn Thượng Quan Tuyền sau lưng hắn thì đang nhìn về phía Nhiếp Ngấn, trên gương mặt xinh đẹp hơi có chút kích động ...

‘Chủ nhân ...’ Tiếng của cô rất nhỏ nhưng không khó nhận ra sự nhớ mong trong đó.

Trên gương mặt anh tuấn của Nhiếp Ngấn xẹt qua một tia không tự nhiên, nhưng rất nhanh hắn mỉm cười, ‘Em lại quên rồi, em đã không còn là người ucar baby – M nữa, về sau đừng gọi anh là chủ nhân nữa!’

Ánh mắt của Thượng Quan Tuyền xẹt qua một tia phức tạp, cô còn đang định nói gì đó thì đã nghe tiếng kêu của Lãnh Thiên Dục ...

‘Tuyền, qua đây!’ Hắn đưa tay vẫy cô, động tác thể hiện rõ sự chiếm hữu.

Thượng Quan Tuyền ngẩng đầu nhìn về phía Lãnh Thiên Dục, không khó nhận ra sự không vui trong mắt hắn do đó chủ động bước đến, dựa bên người hắn.

Chương 20: Gặp người có duyên (3)

Thấy cô ngoan ngoãn trở lại bên cạnh mình, mặt Lãnh Thiên Dục mới giãn ra một chút, sau đó xoay lại phía Nhiếp Ngấn, nhìn thấy người vừa thấy mình đã lập tức nấp sau lưng hắn, ánh mắt trở nên sắc bén ...

‘Thanh Nhi, còn định trốn anh hai đến lúc nào?’

Cô gái này giờ đứng bên cạnh Nhiếp Ngấn đúng là Lãnh Tang Thanh

Thấy mình đã bị phát hiện, cô cũng không muốn trốn tránh nữa, vừa cười vừa đi đến trước mặt Lãnh Thiên Dục, nịnh nọt nói: ‘Anh hai, Thanh Nhi đâu có trốn anh, chỉ là thấy anh hình như có hứng thú với cái xác hơn cho nên mới không làm phiền anh thôi mà!’

Còn Thượng Quan Tuyền thì tròn mắt nhìn Lãnh Tang Thanh ...

‘Trời ơi, Thanh Nhi, sao em lại ...’

‘Thế nào, cách ăn mặc của em có “cool” không?’

Lãnh Tang Thanh biết Thượng Quan Tuyền biết được chuyện gì đó, cô cố ý cười chuyển chủ đề.

‘Thật là ồn ào!’ Về mặt của Lãnh Thiên Dục lại hiện lên nét không vui, ‘Một cô gái đang hoàng sao lại ăn mặc thành ra thế này? Còn đầu tóc nữa, cắt như một người đàn ông vậy, thật chẳng giống ai!’

‘Ai ya, anh hai ...’

Lãnh Tang Thanh nũng nịu bắm lấy cánh tay hắn: ‘Người ta cũng là vì đi du lịch được thuận tiện thôi mà!’

‘Du lịch? Em là đi du lịch với người này?’

Nét không vui trên mặt Lãnh Thiên Dục càng rõ rệt hơn, hắn thế nào cũng không nghĩ tới em gái mình lại đi theo Nhiếp Ngấn.

Hai người họ làm sao mà biết nhau?

‘Anh hai, cũng không phải ...’ Lãnh Tang Thanh ấp a ấp úng, giống như có lời muốn nói.

Thấy vậy, Lãnh Thiên Dục đột nhiên chuyển ánh mắt về phía Nhiếp Ngấn, giọng sắc bén hỏi ...

‘Nhiếp Ngấn, người đã làm gì nó?’

‘Anh hai ...’

‘Câm miệng!’ Lãnh Thiên Dục ngắt lời cô.

Nhiếp Ngấn bước đến nhìn Lãnh Thiên Dục, ưu nhã nói từng chữ: ‘Người sai rồi, có thì nên hỏi em gái người đã làm gì ta?’

Một câu này nói ra khiến cả Lãnh Thiên Dục lẫn Thượng Quan Tuyền đều giật mình.

‘Thanh Nhi, kết thúc chuyến đi của em thôi, lập tức theo anh trở về Lãnh gia biệt uyển!’

Lãnh Thiên Dục nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra em gái của mình đã làm gì Nhiếp Ngấn nhưng ... hắn tuyệt đối sẽ không để Thanh Nhi có bất kỳ quan hệ nào với hắn.

Đáng chết! Sao em gái hắn lại ở bên cạnh Nhiếp Ngấn chứ?

Lãnh Tang Thanh vừa định nói gì thì lúc này một giọng nam sáng khoái cất lên ...

‘Hôm nay là ngày gì thế này, ở trong nhà xác mà cũng náo nhiệt như vậy!’ Tiếp theo lại là một tràng cười sáng khoái.

Tất cả mọi người đều nhìn về hướng vừa phát ra tiếng nói.

‘Anh Ngạn Thương ...’

Lãnh Tang Thanh nhanh mắt đã nhận ra người vừa tiến đến là Hoàng Phủ Ngạn Thương, nét mặt liền trở nên tươi cười, bước vội lên nắm lấy tay hắn ...

‘Thật sự là anh sao, em đang nghĩ xem hôm nay có thể gặp được anh hay không đây!’

‘Thanh nha đầu, em thật là tinh lực dồi dào nha, bất kỳ trường hợp nào cũng không thiếu phần em, ngay cả chỗ này em cũng tới, ồ, nhưng mà cách ăn mặc của em hôm nay rất cool đấy, giống như một boy vậy!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương cười ầm ập như ánh mặt trời.

‘Anh Ngạn Thương, anh thật đáng ghét, mới gặp mặt, nói chuyện dễ nghe một chút có được không?’ Lãnh Tang Thanh xụ mặt.

‘Được được, Thanh nha đầu là đẹp nhất, đến đây, hôn anh Ngạn Thương một cái!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương vò vò đầu cô trêu.

‘Vây còn tạm được ...’ Lãnh Tang Thanh cười rạng rỡ, đang định tiến đến hôn lên má hấn nào ngờ Nhiếp Ngấn đứng kế bên đưa tay kéo lại.

Mọi người ở đó lại một phen giật mình, nhất là Lãnh Thiên Dục, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén như dao.

Mà Lãnh Tang Thanh cũng không ngờ Nhiếp Ngấn lại làm như vậy, cô cau mày nhìn hấn, bất mãn quát lên: ‘Này, anh làm gì vậy?’

Nhiếp Ngấn không trả lời, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng sững sờ một lúc mới nhún vai đi đến bên cạnh Lãnh Thiên Dục ...

‘Lãnh đại ca, không ngờ anh cũng đến, nhưng mà ... Thanh nha đầu sao lại cùng cái tên kia vậy?’

Lãnh Thiên Dục cố nén cơn giận trong lòng, trả lời hấn: ‘Ngạn Thương, cũng lâu lắm không gặp rồi, nghe nói em là người phụ trách vụ án thi lập, trước mắt có gì tiến triển chưa?’

Nhiếp Ngấn nghe hấn hỏi, liền tập trung sự chú ý vào Hoàng Phủ Ngạn Thương.

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhún vai: ‘Chưa có tiến triển gì, đây là chuyện khoa học không thể giải thích được.’

‘Sao lại nói vậy?’ Lãnh Thiên Dục hỏi.

‘Chúng ta đều biết quá trình hình thành thi lập phải mất ít nhất từ một đến hai năm, nhưng ba cỗ thi lập này chỉ trong một thời gian ngắn, thậm chí là vài giờ đồng hồ đã xuất hiện hiện tượng này, cho nên Nhiệm Dung cho rằng chuyện này có liên quan đến Giáng Đầu Thuật!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng lộ vẻ nghi hoặc.

‘Giáng Đầu Thuật??’

Không chỉ Lãnh Thiên Dục ngay cả Nhiếp Ngấn cũng giật mình.

‘Ngạn Thương, em vừa nhắc đến Nhiệm Dung, đó có phải là cô gái đi cùng em ...’

Lãnh Thiên Dục sau khi phản ứng lại, liền nhìn về phía cô gái sau lưng Hoàng Phủ Ngạn Thương.

Hoàng Phủ Ngạn Thương tươi cười kéo Mặc Di Nhiệm Dung từ phía sau đến bên cạnh mình, giới thiệu với mọi người: ‘Vị này là Mặc Di Nhiệm Dung, cô ấy là Giáng Đầu Sư và chiêm bốc sư nổi tiếng nhất đến từ vương thất Mã Lai!’

Tất cả mọi người đều chấn động nhìn về phía cô gái bên cạnh Hoàng Phủ Ngạn Thương, chỉ thấy cô yêu kiều xinh xắn thoát tục, đặc biệt là đôi mắt màu tím hoa tử lan xinh đẹp động lòng người nhưng gương mặt lạnh lùng, chỉ hướng về mọi người hơi gật đầu chào.

‘Trời ơi, chị tinh thông cả Giáng Đầu Thuật và chiêm bốc sao? Oa, chị thật lợi hại, tuổi trẻ lại xinh đẹp như vậy!’ Lãnh Tang Thanh vẻ mặt sùng bái nhìn Mặc Di Nhiệm Dung.

Còn Mặc Di Nhiệm Dung nghi hoặc nhìn Lãnh Tang Thanh, cô không hiểu Giáng Đầu Thuật và xinh đẹp với tuổi trẻ thì có liên quan gì với nhau.

Ngược lại Hoàng Phủ Ngạn Thương ở bên cạnh lại cất lời: ‘Thanh nha đầu, em nhiệt tình như vậy sẽ hù đến Nhiệm Dung đó!’

Lãnh Tang Thanh nghe vậy cũng không phản bác, ngược lại Thượng Quan Tuyền đứng gần đó cười cười.

‘Tiểu Tuyền, em cười rất gian nha!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn cô nói.

Thượng Quan Tuyền vẫn đang dựa vào Lãnh Thiên Dục nói: ‘Ngạn Thương, em thấy người có tật giật mình là anh đó!’ Nói xong liền nhón chân lên, nói thầm bên tai Lãnh Thiên Dục mấy câu.

Hoàng Phủ Ngạn Thương không nghe rõ cô nói gì với Lãnh Thiên Dục chỉ thấy hắn nghe Thượng Quan Tuyền nói xong, trên gương mặt lạnh lùng hiện lên một nét cười, trêu mếu đưa tay vuốt mũi Thượng Quan Tuyền ... ‘Em đó ...’

Cử chỉ và giọng nói mang theo vô hạn sủng nịch và quyến luyến.

38. Quyển 6 - Chương 21-25

Quyển 6: Kết hôn

Chương 21: Gặp người có duyên (4)

‘Này hai người, có phải đang cố ý kích thích tôi phải không?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương biết tình cảm giữa Lãnh Thiên Dục và Thượng Quan Tuyền cực kỳ tốt, cố ý nói móc.

Nào ngờ, câu này của hắn lọt vào tai của Nhiếp Ngấn này giờ vẫn duy trì im lặng trên mặt chợt xẹt qua một tia đau khổ.

Thượng Quan Tuyền cười cười: ‘Chúng em còn cần phải kích thích anh sao? Em thấy không lâu nữa anh cũng sẽ được như ý nguyện rồi còn gì!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe câu này hết sức vui vẻ, hắn nhìn lại Mặc Di Nhiễm Dung đang đứng bên cạnh, cười nói: ‘Chỉ mong được thế!’

Mặc Di Nhiễm Dung ngược lại chẳng chút để ý ba người đang nói chuyện gì chỉ cảm giác không khí có chút khác thường, tim cũng bắt đầu đập loạn lên.

‘Phiền mọi người lui về sau một chút, cảm ơn!’ Cô đi đến gần cái xác, nhẹ giọng nói.

Lãnh Thiên Dục đang định nói gì, thấy vậy Hoàng Phủ Ngạn Thương thấp giọng nói với hắn: ‘Lãnh đại ca, giao cho cô ấy đi, những chuyện thế này chỉ có cô ấy có thể giải quyết được thôi!’

‘Ngạn Thương, ngay cả em cũng tin tưởng sự tồn tại của Giáng Đầu Thuật sao?’ Lãnh Thiên Dục thật khó hình dung một cô gái như vậy lại biết Giáng Đầu Thuật cái thứ này.

Trên mặt Hoàng Phủ Ngạn Thương lộ rõ sự nghiêm trọng, ‘Lúc đầu em cũng có nghi ngờ nhưng sau khi trải qua một số chuyện, cũng không thể không tin, với lại ... có lẽ Lãnh đại ca không biết, Liên Kiều cũng bị một người bí mật sử dụng Giáng Đầu đổi phôi!’

‘Liên Kiều?’

Thượng Quan Tuyền nghe hắn nói vậy, trên gương mặt xinh đẹp lộ rõ vẻ kinh ngạc, ‘Đó có phải là cô gái vừa cùng Ngạn Tước kết hôn không?’

‘Đúng vậy, là cô ấy!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương gật đầu.

‘Sao lại thế được? Chẳng lẽ lý do Ngạn Tước nói phải kết hôn đúng là như vậy?’ Lãnh Thiên Dục cũng gấp gáp hỏi.

Hoàng Phủ Ngạn Thương cau mày: ‘Quả đúng là như thế, Nhiễm Dung cũng đã tìm mọi cách để làm giảm mức ảnh hưởng của Giáng Đầu Thuật đối với Liên Kiều xuống thấp nhất, Liên Kiều bây giờ chỉ là hôn mê bất tỉnh mà thôi, nhưng ngay cả bác sĩ cũng đành bó tay!’

‘Chẳng lẽ không có cách nào khiến cho Liên Kiều tỉnh lại sao?’ Thượng Quan Tuyền lo lắng hỏi.

Tuy cô chưa từng gặp Liên Kiều nhưng ít nhiều cũng có nghe nói đến những chuyện liên quan đến cô, trong lòng vốn rất muốn sớm làm quen với cô.

‘Tin rằng Nhiễm Dung đã nghĩ ra cách cho nên hôm nay mới đến đây, với lại cô ấy muốn xem cái xác thứ ba!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương đáp lời.

Nghe vậy ánh mắt của mọi người đều hướng về Mặc Di.

Cô đi một vòng quanh cái xác, tỉ mỉ quan sát sau đó lấy trong thùng dụng cụ ra một cái bình trong suốt, sau khi cô mở nắp bình, lấy ra một thứ đồ rất kỳ lạ.

Thứ này nếu nói đúng ra thì là hai cọng cỏ khô, to nhỏ không giống nhau, cô đặt cọng cỏ vào lòng bàn tay, trong mắt rõ ràng có chút ngập ngừng, nhẹ thở dài một tiếng.

‘Nhiễm Dung ...’ Hoàng Phủ Ngạn Thương không biết cô bị làm sao, vẻ mặt lo lắng hỏi.

Mặc Di Nhiễm Dung không nói gì, chỉ nhìn về cái xác, ánh mắt khác thường.

Qua một lúc lâu cô mới nói: ‘Em cần một giọt máu của người sinh vào lúc sáng sớm!’

Trong phòng giữ xác im lặng một lúc lâu sau, chợt hai người đàn ông không hẹn mà cùng lên tiếng ...

‘Lấy của anh đi ...’

Nhìn lại thì ra là Lãnh Thiên Dục và Nhiếp Ngấn cùng lên tiếng, thì ra hai người đàn ông này đều sinh ra lúc nửa đêm về sáng, cũng có thể nhìn ra, hai người đàn ông sau khi biết chuyện này đều sửng sờ.

Hoàng Phủ Ngạn Thương thấy vậy, nhin không được bật cười: ‘Lãnh đại ca, anh với tên này là sinh cùng một giờ sao?’

Lãnh Thiên Dục lạnh lùng hừm một tiếng, còn Nhiếp Ngấn thì chau mày nhưng không nói gì thêm. Hắn bước lên vài bước nhìn Mặc Di Nhiễm Dung: ‘Người chết là người của tôi, cho nên, phải dùng máu của tôi!’

Tuy hắn không biết cô gái này cần dùng máu để làm gì nhưng hắn tuyệt đối không muốn nhận bất cứ ân tình nào của Lãnh Thiên Dục.

Mặc Di Nhiễm Dung chỉ cảm thấy đột nhiên có một cổ áp lực từ trên đầu áp xuống, cô ngẩng đầu nhìn lại nhìn thấy một đôi mắt thâm thúy như đầm nước, nhất thời mắt trợn to ...

‘A ...’ Cô hét lên một tiếng, chân không ý thức lùi về sau mấy bước.

Đang lúc cô sắp đụng phải chiếc bàn đặt cái xác, chợt có một cánh tay mạnh mẽ đỡ lấy.

‘Mặc Di tiểu thư, sao thế?’ Nhiếp Ngấn đỡ cô đứng thẳng, trong mắt đầy vẻ hoài nghi.

‘Nhiễm Dung ...’

Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng bị phản ứng vừa rồi của cô dọa sợ, hắn bước lên trước một bước, kéo cô ra khỏi vòng tay của Nhiếp Ngấn, cực kỳ bất mãn nhìn Nhiếp Ngấn, sau đó nhìn lại Mặc Di Nhiễm Dung ...

‘Em không sao chứ? Sao thế?’

Biết nhau lâu như vậy, trước giờ hắn chưa từng thấy cô thất thố như thế bao giờ.

Mặc Di Nhiễm Dung hướng mắt nhìn về Nhiếp Ngấn, thấy hắn cũng đang nhìn mình không chớp, tim đột nhiên đập loạn.

‘Không ... không có gì ...’ Cô ấp úng nói.

Sao lại thế này chứ?

Lúc vừa mới bước vào gia phòng này cô đã cảm thấy tim mình đập rất khác thường, sau khi nhìn thấy người đàn ông kia, tim cô gần như vọt ra khỏi lồng ngực.

Hơn nữa ...

Mặt mình cũng rất nóng ...

Thấy cô như vậy, Hoàng Phủ Ngạn Thương không biết làm sao, trong lòng tự dưng dâng lên một tia cảnh giác, hắn thấp giọng nói: ‘Nhiễm Dung, vẫn là nên dùng máu của Lãnh đại ca thôi, anh ấy đúng là sinh vào lúc sáng sớm đấy!’

Mặc Di Nhiễm Dung ngẩng đầu nhìn Lãnh Thiên Dục, sau đó nhẹ lắc đầu ...

‘Không sao, vẫn là dùng máu của vị tiên sinh này đi, như ngài ấy nói, cái xác ấy vốn là người của hắn!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương còn đang định nói gì đã nghe Mặc Di Nhiễm Dung thở dài một tiếng, đi đến bên cạnh Nhiếp Ngấn, ‘Vị tiên sinh này, xin tiến lên một bước!’

Nhiếp Ngấn gật đầu, vừa bước lên thì Lãnh Tang Thanh đã kéo tay hắn lại, cười quỷ dị nói: ‘Này Nhiếp Ngấn, một lát nữa đừng kêu đau nhé!’

Nhiếp Ngấn không nói gì, chỉ nhìn về bàn tay đang nín chặt cánh tay mình, trong ánh mắt lộ ra một tia phức tạp.

‘Thanh Nhi, đừng làm loạn!’ Lãnh Thiên Dục rõ ràng là cũng không thích nhìn em gái mình và Nhiếp Ngấn thân mật như thế, gương mặt càng lạnh lùng, lên tiếng.

Lãnh Tang Thanh nhún vai, thoải mái vỗ vỗ vai Nhiếp Ngấn, nhưng lại nhìn về phía Lãnh Thiên Dục: ‘Anh hai, người ta chỉ là muốn cổ vũ hắn một chút thôi mà!’

Lúc này Mặc Di Nhiễm Dung mới lên tiếng, chính là nói thẳng với Nhiếp Ngấn: ‘Nhiếp tiên sinh, xin yên tâm, sẽ không tổn hại gì đến thân thể của ngài đâu!’

Nhiếp Ngấn chỉ cười, xoay đầu nhìn Lãnh Tang Thanh, ‘Nghe thấy chưa? Đi sang bên kia đi, đừng làm loạn nữa!’

Lời nói thì như ra lệnh nhưng giọng điệu lại đầy vẻ sủng nịch như dành cho người yêu.

Chương 22: Gặp người có duyên (5)

Lãnh Tang Thanh liềm ngoan ngoãn tránh sang một bên còn Lãnh Thiên Dục nhìn thấy một màn này, sắc mặt càng trở nên thâm trầm.

Mặc Di Nhiễm Dung lấy từ trong thùng dụng cụ ra một dụng cụ để rút máu, dụng cụ này nhỏ như sợi tóc, nắm chắc trong tay sau đó kéo cánh tay của Nhiếp Ngấn về phía mình, cố nén sự kích động khó hiểu trong tim xuống, nhắc tay ấn xuống ...

Máu hồng chậm chậm chảy vào trong dụng cụ rút máu, rất nhanh máu đã ngưng chảy.

‘Được rồi, Nhiếp tiên sinh, uống cái này ...’ Trong tay Mặc Di Nhiễm Dung có thêm một viên thuốc, cô đẩy đến trước mặt Nhiếp Ngấn.

Hắn gật đầu, lập tức uống ngay.

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn hắn với ánh mắt kỳ quái, ngạc nhiên hỏi một câu: ‘Chẳng lẽ anh không cần biết anh vừa uống cái gì sao?’

Môi Nhiếp Ngấn nhẹ câu lên một nụ cười, ‘Tôi nghĩ ... cô không cần phải hăm hại tôi đâu!’

Nhìn vào đôi mắt thâm sâu như biển của hắn, Mặc Di Nhiễm Dung càng hỗn loạn, cô vội khép mắt lại, thì thào: ‘Đúng vậy, tôi không chỉ là không hăm hại anh, mà còn ...’

‘Còn cái gì?’ Nhiếp Ngấn nghe không rõ, hắn cúi người xuống.

Mùi hương của đàn ông đột ngột bao vây lấy Mặc Di khiến tim cô co rút, cô không ngờ Nhiếp Ngấn nghe được lời thì thầm của mình, cực kỳ không tự nhiên nói: ‘Không, không có gì ..’

Cô vội vàng xoay người nhìn sang cái xác, nhân đó hít một hơi không khí.

Mình sao thế này? Tại sao đối diện với người đàn ông đó lại thất thố hết lần này đến lần khác chứ.

‘Mặc Di tiểu thư, cô không sao chứ?’

Nhiếp Ngấn vẫn luôn cảm thấy cô gái này rất kỳ lạ, ngay cả biểu tình trên mặt cũng không được tự nhiên nên bước lên hỏi.

‘Ách, không sao, không sao ...’ Mặc Di Nhiễm Dung vội vàng nói sau đó tập trung tinh thần bắt đầu công việc.

Cô lấy máu của Nhiếp Ngấn chậm chậm đổ vào trong thân hai cọng cỏ khô, trong chớp mắt, hai cọng cỏ khô như có sinh mạng, hút sạch hết những giọt máu đó.

Sự chú ý của mọi người đều tập trung vào hai cọng cỏ đó, rõ ràng là đã bị một màn vừa rồi làm cho chấn động chỉ trừ Hoàng Phủ Ngạn Thương bởi vì hắn đã sớm quen với mấy hiện tượng kỳ quái này rồi.

Mặc Di Nhiễm Dung đợi hai cọng cỏ khô hấp thu hết máu của Nhiếp Ngấn mới xoay người lại nói với mọi người: ‘Tôi bây giờ phải làm một số nghiệm chứng trên cái xác này, mọi người có thể sẽ nhìn thấy một số hiện tượng kỳ quái đáng sợ, cho nên ... nếu như vị nào không chịu nổi hoặc là không muốn nhìn thấy, có thể ra ngoài cửa đợi!’

Cô nói xong một lúc trong phòng chứa xác vẫn không có ai có phản ứng.

‘Vây được, nếu như mọi người đều muốn ở lại đây vậy xin mời mọi người phối hợp với tôi, một lát bất kể là mọi người nhìn thấy hiện tượng gì cũng tuyệt đối không được động, càng quan trọng hơn là ... tuyệt đối không được lên tiếng! Nếu sợ thì có thể nhắm mắt lại, biết không?’

Mọi người đều gật đầu chấp thuận bởi vì họ nhìn thấy rõ sự nghiêm trọng trên mặt Mặc Di Nhiễm Dung.

Mặc Di Nhiễm Dung lại lấy từ trong thùng dụng cụ ra mười tám cây nến trắng, cắm thành một vòng tròn, còn chính mình thì đứng trong vòng tròn đó. Sau đó cô thấp giọng niệm mấy câu chú, cánh tay khẽ vẩy ...

Mười tám cây nến đột nhiên hết sức thần kỳ bị đốt cháy lên.

Mọi người đều bị chấn động trường lớn mắt nhìn, nhất là Lãnh Tang Thanh, trong mắt toàn là sự sùng bái.

Đang lúc mọi người đều kinh ngạc trước pháp thuật của cô, một con rắn hổ từ trong thùng chậm chậm bò ra, bò lên người Mặc Di Nhiễm Dung mà cô thì vẫn bất động như cũ, chỉ có miệng vẫn thì thầm niệm mấy câu chú ngữ.

Thượng Quan Tuyền cũng trường to mắt tự hỏi con rắn này có phải sắp làm hại đến cô gái kia hay không?

Tất cả mọi người đều lo lắng về điều này, nhưng mà rất nhanh sau đó con rắn đã đổi hướng, uốn éo bò về phía cổ thi lập, hình như là vì nó ngửi được mùi xác chết, sau khi đến bên cái xác liền há miệng cắn xuống.

‘Đi ...’

Ngay lúc này, Mặc Di Nhiễm Dung chợt quát một tiếng, con rắn hổ liền rất nhanh rời khỏi cái xác, sau đó cắn chặt miếng giấy tiền vàng bạc mà cô đã chuẩn bị sẵn, sau khi cắn đủ mười tám cái mới quay trở lại thùng dụng cụ.

Mặc Di dung cầm lấy miếng giấy tiền đã bị con rắn cắn qua, niệm chú lần nữa, trong chớp mắt, miếng giấy tiền vàng bạc bốc cháy, bay thẳng về phía cổ thi lập.

Tất cả mọi người chứng kiến một màn này thật sự kinh tâm động phách.

Mặc Di Nhiễm Dung đứng lên trước ánh mắt chăm chú của mọi người, sau đó đặt hai cọng cỏ khô gần mấy cây nến, cúi đầu tiếp tục niệm chú ...

Sau đó là một màn khiến mọi người càng kinh ngạc bội phần ...

Hai cọng cỏ khô đã bắt đầu động đậy, từ từ ... áp sát lại với nhau.

‘Lên ...’

Lại một tiếng quát của Mặc Di Nhiễm Dung, hai cọng cỏ khô xoắn lại với nhau sau đó cùng bay lên rồi rơi xuống trên cái xác.

Sau khi hai cọng cỏ rơi xuống, liền không ngừng sinh trưởng, cho đến đạt được độ dài nhất định liền bắt đầu kết hợp lại rồi lại phân chia.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, vốn là một cổ thi lập trước ánh mắt khó tin của mọi người đã trở thành một người rơm.

Mặc Di Nhiễm Dung thấy vậy, lập tức ngồi lại xuống đất bắt đầu niệm chú lớn tiếng hơn ...

Trong căn phòng chứa xác hoàn toàn kín gió không hiểu vì sao nổi lên một cơn gió lạnh thấu xương, thổi tắt hoàn toàn các ngọn nến.

Đang lúc mọi người đều bị một màn trước mắt làm cho chấn động thì đã thấy cái xác vốn nằm yên trên chiếc bàn giải phẫu ngồi dậy, càng đáng sợ hơn chính là ... từ miệng nó phát ra một tiếng rống như của dã thú.

‘A ...’

Chính ngay tại thời khắc then chốt đó, một tiếng kêu kinh hãi phát ra từ miệng của vị pháp y, tiếp theo chỉ thấy cả người hấn chịu không nổi nữa, mềm nhũn ngã nhào trên mặt đất, chuyện xảy ra trước mắt quả thật có chút vượt qua sức chịu đựng của con người.

Trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Thương không khỏi than thầm một tiếng – không xong rồi!

Quả không ngoài dự đoán, chính là lúc vị pháp y vừa phát ra tiếng thét, Mặc Di Nhiễm Dung đột nhiên rầu rĩ than một tiếng, sau đó phun ra một ngụm máu ...

‘Ông ...’

Cô nhìn về phía vị pháp y đang bị dọa sắp ngất, trên mặt tràn đầy lo lắng, cô không ngờ vào lúc này lại bị người ta phá hoại.

‘Nhiễm Dung ...’

‘Mặc Di tiểu thư ...’

Tất cả mọi người đều kinh hãi vô cùng, đặc biệt là Hoàng Phủ Ngạn Thương, hấn cực kỳ lo lắng tiến lên phía trước.

Chương 23: Gặp người có duyên (6)

‘Đừng đến gần!’

Mặc Di Nhiễm Dung vội vàng lên tiếng ngăn cản, cô đã thấy cái xác mọc đầy rơm đó bắt đầu dao động không theo một quy luật nào liền vội vàng ngồi thẳng, lại lớn tiếng niệm chú.

Cái xác đột ngột ngã xuống, trong chớp mắt toàn bộ rơm trên cái xác đã biến mất chỉ còn lại hai cọng rơm khô từ lúc đầu của Mặc Di Nhiễm Dung.

Cô âm thầm thở phào một hơi sau đó đưa tay thu thập hết số nền trên sàn.

‘Khụ khụ ...’ Cô gian nan đứng dậy, sắc mặt trắng bệch.

Sau khi thu thập hai cọng cỏ khô, cô chống một tay lên chiếc bàn đặt cái xác, lại phun ra một ngụm máu tươi.

‘Nhiễm Dung ...’ Hoàng Phủ Ngạn Thương giật mình.

‘Xin ... xin lỗi Mặc Di tiểu thư, tôi ...’ Rõ ràng là vị pháp y cũng biết mình vừa gây ra họa, hấn ấp a ấp úng xin lỗi.

‘Ông ... cái đồ khốn kiếp này, tôi thật sự muốn đánh chết ông ...’

Hoàng Phủ Ngạn Thương tức giận nín cổ áo của ông ta, hung hăng nhấc tay lên.

‘Hoàng Phủ tiên sinh, đừng ...’

Mặc Di Nhiễm Dung yếu ớt cất lời, thân thể cô không ngừng lung la lung lay, rõ ràng là không đứng vững nổi.

Vì cô đứng gần Nhiếp Ngấn nhất, thấy vậy hấn liền đưa tay đỡ lấy cô sau đó ôm chặt cô...

‘Cô không sao chứ?’

Nhìn thấy một màn vừa rồi, Nhiếp Ngấn đã hoàn toàn tin tưởng vào sự tồn tại của Giáng Đầu Thuật, hấn đối với cô gái trước mặt bắt đầu sinh ra chút kính nể.

Âm thanh trầm thấp mà đầy mị lực của người đàn ông quần quanh bên tai cô khiến mặt cô bất giác nóng lên.

‘Không sao ... cảm ơn Nhiếp tiên sinh ...’ Cô thu tầm mắt lại, yếu ớt nói.

‘Đáng lý tôi phải cảm ơn cô mới đúng, cái xác đó đúng là người của tôi, nếu như không phải vì các xác đó thì Mặc Di tiểu thư làm sao bị thương được!’ Nhiếp Ngấn điềm đạm mà ưu nhã nói.

‘Không ... đây là việc tôi nên làm ...’

Mặc Di Nhiễm Dung ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn, trong giọng nói có chút nũng nịu của một thiếu nữ.

‘Nhiễm Dung ...’

Lúc này Hoàng Phủ Ngạn Thương bước lên, không nói thêm lời nào trực tiếp kéo cô vào lòng mình, về mặt cảnh giác nhìn Nhiếp Ngấn sau đó thấp giọng hỏi: ‘Em không sao chứ?’

Vừa nói vừa chu đáo giúp cô lau đi vết máu bên khóe miệng.

Mặc Di Nhiễm Dung âm thầm nhìn về phía Nhiếp Ngấn, trong ánh mắt xẹt qua một tia thất vọng sau đó mới trả lời Hoàng Phủ Ngạn Thương: ‘Không sao ...’

Nói xong cô quay lại nhìn vị pháp y đã sắp bị dọa ngất, ‘Thực ra anh cũng đừng trách ông ấy, dù sao những gì vừa xảy ra không phải ai cũng chịu nổi! Vậy mà hai cô gái này, thật sự khiến tôi khâm phục!’

Thượng Quan Tuyền nhìn Mặc Di Nhiễm Dung, ‘Mặc Di tiểu thư, thực ra người thực sự khiến mọi người khâm phục là cô mới đúng, Giáng Đầu Thuật của cô thật sự khiến chúng tôi mở rộng tầm mắt.’

‘Đúng đó đúng đó ...’ Lãnh Tang Thanh giọng tán thưởng nói: ‘Mặc Di tiểu thư, chị thật lợi hại, chỉ là ... chị bị thương không đáng ngại chứ?’

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ lắc đầu, ‘Không sao, cũng may là vị pháp y đó còn chưa bị hù đến nỗi chạy ra ngoài bằng không cái xác này thực sự là không thể không chế được, còn may!’

Lãnh Tang Thanh nghe vậy cũng thở phào một hơi, sau đó chạy đến bên cạnh Nhiếp Ngấn, hung hăng đánh hắn một cái.

Nhiếp Ngấn xoay đầu lại nhìn Lãnh Tang Thanh chau mày...

‘Em không có đánh sai, nếu như không phải là người của anh không có bản lĩnh, để mình trúng phải Giáng Đầu rồi chết ở đây, Mặc Di tiểu thư làm sao mà bị thương được chứ, nói tới nói lui cũng là anh phải chịu trách nhiệm!’ Lãnh Tang Thanh trừng mắt nhìn hắn, giọng oán trách nói.

Nhiếp Ngấn nghe cô nói, trên môi nở một nụ cười hiểm thấy, cúi người xuống gần Lãnh Tang Thanh, nói từng chữ một: ‘Nha đầu dã man không nói lý như em anh cũng là lần đầu tiên thấy!’

‘Anh nói ai dã man?’ Lãnh Tang Thanh trừng mắt nhìn hắn, tên đàn ông đáng chết này, dám nói cô như thế.

‘Ồ, anh nói sai rồi, phải là “boy” dã man mới đúng!’ Nhiếp Ngấn nói xong, đưa tay vò vò đầu cô như đang cưng chiều một con vật nuôi dễ thương vậy.

‘Anh ...’ Mắt Lãnh Tang Thanh càng tròn to hơn, ‘Em đã nói bao nhiêu lần rồi, không được đụng vào đầu của em!’

Nhiếp Ngấn bị hành động trẻ con của cô chọc cười, hắn nhin không nổi bật cười lên.

Thượng Quan Tuyền bên cạnh rõ ràng là nhìn đến ngẩn ngơ, cô trước giờ chưa từng thấy chủ nhân của mình có một vẻ thông dong cười đùa thế này, còn Lãnh Thiên Dục đứng bên cạnh mặt càng lúc càng lạnh lùng, nắm tay cũng vô thức nắm chặt lại.

Mặc Di Nhiễm Dung cũng âm thầm thu hết một màn này vào mắt ...

Không biết tại sao cô cảm thấy rất hâm mộ cô gái sáng láng kia, nếu như có thể, cô cũng rất muốn giống như vị Lãnh tiểu thư đó theo bên cạnh hắn ...

Âm thầm nhìn lại một lần nữa người đàn ông cao lớn đứng kia, tuy hắn không có vẻ lạnh lùng như Lãnh Thiên Dục nhưng toàn thân tỏa ra một khí chất khiến người ta không có cách nào chống đối, hắn là người đàn ông thế nào chứ, ngoại hình ưu nhã nhưng sắc bén như một chú báo, hắn là Nhiếp Ngấn ... là người đàn ông mà mình muốn nhưng không cách nào tiếp cận được ...

Nếu như có thể ... cô rất muốn được đến gần hắn, cho dù cả đời ở bên cạnh hắn hoặc chỉ là được nhìn thấy hắn cười cũng cam lòng ...

Nghĩ đến đây, tim Mặc Di Nhiễm Dung lại đập điên cuồng.

Hoàng Phủ Ngạn Thương không khó nhận ra nét mặt của Mặc Di Nhiễm Dung có gì đó không đúng, khi hắn nhìn thấy cô cứ luôn nhìn về phía Nhiếp Ngấn, trên mặt không ngừng biến hóa, lúc đỏ mặt, lúc cười thầm, trong lòng chợt rung lên một tiếng chuông cảnh báo, điều này khiến hắn rất không thoải mái.

‘Anh hai ...’

‘Lời anh nói chính là mệnh lệnh!’ Lãnh Thiên Dục ngắt lời cô, vẻ mặt không vui.

Lãnh Tang Thanh cắn môi, suy nghĩ một lúc rồi nhún vai, ‘Em cũng muốn đi, chỉ là ...’

‘Chỉ là cái gì?’ Lãnh Thiên Dục chau mày nhìn em gái.

Lãnh Tang Thanh thở dài một tiếng, vừa định cất lời thì Nhiếp Ngấn đã bước tới, mỉm cười nói: ‘Nhưng mà em gái anh thiếu tôi một món đồ, cho nên bây giờ cô ấy không thể đi với anh được!’

‘Thiếu đồ của anh? Thiếu cái gì?’ Lãnh Thiên Dục bất mãn nhìn Nhiếp Ngấn sau đó lại nhìn về Lãnh Tang Thanh.

Lãnh Tang Thanh chu môi, vẻ mặt vô tội.

Chương 24: Đấu đá giữa hai người đàn ông

Nhiếp Ngấn nghe vậy, đôi mày khẽ nhướng lên, trong đôi mắt đen như mun kia xẹt qua một tia thâm trầm, hướng về Lãnh Thiên Dục lạnh lùng thốt từng chữ một ...

‘Cái mà em gái anh thiếu tôi ... cả đời này anh cũng không có cách nào trả được!’

Lãnh Thiên Dục không ngờ Nhiếp Ngấn lại nói như thế mà Thượng Quan Tuyền đứng bên cạnh hắn cũng sững sờ.

Lúc này Lãnh Tang Thanh bước đến kéo kéo Nhiếp Ngấn, vẻ mặt bất mãn nói: ‘Này, anh đừng có nói nghe nghiêm trọng như vậy, em ... em cũng chỉ là vô tình làm sai mà thôi thực ra nghiêm túc mà nói thì anh với em không có chút quan hệ nào!’

‘Không có quan hệ? Em còn dám mở to mắt mà nói dối!’ Nhiếp Ngấn nhìn Lãnh Tang Thanh, trong đôi mắt thâm trầm còn có một tia tà mị.

‘Thanh Nhi!’

Giọng nói của Lãnh Thiên Dục quả thật là còn lạnh hơn băng, đôi mắt phóng ra tia nhìn sắc bén như dao ...

Lãnh Tang Thanh đương nhiên hiểu rõ tính tình của anh trai mình, cô không tự chủ nhìn về Lãnh Thiên Dục.

‘Em rốt cuộc là thiếu hắn cái gì? Là thiếu tiền hay thiếu ân tình?’

Lãnh Thiên Dục cực kỳ khó chịu khi nhìn thấy hai người có bất kỳ sự tiếp xúc nào, ngay cả lúc hai người đứng cạnh nhau hắn cũng thấy hết sức chướng mắt.

‘Em ... em thiếu hắn ... cái này làm sao nói?’ Lãnh Tang Thanh vẻ mặt ủy khuất, ấp úng nửa ngày cũng không nói ra được.

Ngược lại Nhiếp Ngấn rất thông dong, hấn nhàn nhả khoanh hai tay trước ngực nhìn gương mặt đỏ như ráng chiều của Lãnh Tang Thanh giống như đang đợi cô nói tiếp, thấy vẻ quần bách của cô, nụ cười trên môi càng rộng.

Lãnh Thiên Dục bị tình hình trước mắt làm cho như rơi vào mây mù, trên mặt rõ ràng là không vui.

‘Nó thiếu người bao nhiêu tiền?’ Hấn hỏi thẳng Nhiếp Ngấn, giọng lạnh như băng.

Nhiếp Ngấn xoay đầu nhìn Lãnh Thiên Dục giống như vừa nghe được câu chuyện nực cười nhất thiên hạ ...

‘Sao? Anh muốn trả thay cô ấy?’

‘Không sai! Nói đi!’ Bao nhiêu kiên nhẫn của Lãnh Thiên Dục đã sắp dùng hết rồi, giọng nói càng lúc càng mất kiên nhẫn.

Nhiếp Ngấn đưa tay chống trán, nói với Lãnh Tang Thanh, ‘Nghe rõ chưa, anh trai cô muốn trả thay cô kìa!’

Về mặt Lãnh Tang Thanh càng ngượng ngùng, cô nhìn Lãnh Thiên Dục ấp ập ứng nói: ‘Anh hai ... không phải như anh nghĩ đâu, em ... em không có nợ tiền ...’

‘Vậy rốt cuộc là nợ cái gì?’ Lãnh Thiên Dục cao giọng hỏi.

‘Là ... là ... ai ya, anh hai, tóm lại là em không có nợ hấn tiền, cũng không có nợ ân tình!’ Lãnh Tang Thanh cũng không biết nói sao, đành một hơi phủ nhận tất cả.

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục càng lúc càng tối, hấn quát lên, ‘Vậy được, nếu cả hai đều không phải thì lập tức trở về cho anh!’

‘Đã nói là không đi rồi mà!’ Lãnh Tang Thanh chau mày, gian nan nói.

‘Em ...’ Lửa giận của Lãnh Thiên Dục đã bốc lên đến đầu.

Thượng Quan Tuyền thấy vậy vội vàng tiến đến kéo cánh tay hấn, nhẹ giọng nói: ‘Dục, anh làm vậy sẽ làm Thanh Nhi sợ đó. Vậy đi, có chuyện gì thì đợi xử lý xong chuyện ở đây rồi nói sau, được không?’

Giọng nói dịu dàng của cô làm cho cơn giận trong lòng Lãnh Thiên Dục giảm bớt vài phần, hấn nhẹ vỗ vỗ vào tay cô như trấn an sau đó nhìn về phía Lãnh Tang Thanh, ‘Chuyện này trở về anh sẽ tính sổ với em sau!’

Lãnh Tang Thanh thở phào một hơi, sau đó quay lại hung hăng trừng Nhiếp Ngấn một cái.

Hoàng Phủ Ngạn Thương nãy giờ chứng kiến như rơi vào một tầng mây mù còn Mặc Di Nhiễm Dung thì giương đôi mắt u oán nhìn Nhiếp Ngấn. Vô tình Nhiếp Ngấn cũng đang nhìn về phía cô khiến cô kinh hãi vội vàng khép mắt lại.

‘Mặc Di tiểu thư ...’ Hấn hoàn toàn không phát hiện ra sự mất tự nhiên của cô, ‘Xin hỏi cái xác này rốt cuộc là thế nào? Với lại, nếu như thật sự có Giáng Đầu Thuật, vậy ai là người đã hạ Giáng Đầu?’

Mọi người đều hướng ánh mắt về phía Mặc Di Nhiễm Dung như chờ đợi câu trả lời của cô, rõ ràng đây cũng là điều mọi người đang muốn biết.

Mặc Di Nhiễm Dung thở dài, nhìn Nhiếp Ngấn, ‘Nhiếp tiên sinh, thực ra ... người chết đáng lý không phải là người của anh, hấn vốn chỉ là một công cụ bị lợi dụng để hạ Giáng Đầu mà thôi, đáng tiếc, trở thành kẻ chết thay!’

‘Làm kẻ chết thay? Là ý gì?’ Nhiếp Ngấn không hiểu hỏi lại.

Mặc Di Nhiễm Dung lại nhìn hấn một cái, sau đó đi đến bên cạnh hấn, trong đôi mắt đẹp xẹt qua một tia cực kỳ không tự nhiên ...

‘Nhiếp tiên sinh, thực xin lỗi, nếu như lúc mới vừa trúng Giáng Đầu tôi ra tay ngăn cản thì thuộc hạ của anh sẽ không chết!’

Nhiếp Ngấn rõ ràng là vẫn chưa hiểu được ý cô mà những người khác thì mặt cũng đầy nghi vấn.

Trong lòng Mặc Di Nhiễm Dung mang đầy mặc cảm, cô cắn môi, dững cảm nhìn thẳng vào mắt Nhiếp Ngấn nói: ‘Bởi vì nếu như thuộc hạ của anh không chết thì người chết sẽ là em gái tôi ...Liên Kiều!’

Lần này thì mọi người chấn động thực sự.

Nụ cười trên môi Nhiếp Ngấn chợt đông lại, sau đó nét mặt hắn có chút khó coi, hắn cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt cô ...

‘Hy sinh người của tôi để cứu sống người của cô, Mặc Di tiểu thư, vậy hình như cô đã thiếu Nhiếp một phần ân tình rồi!’

Mặc Di Nhiễm Dung thấy mặt hắn đột ngột đưa sát gần mặt mình, tức thì bị dọa đến giật mình, lại nghe câu nói của hắn, trong lòng càng lo lắng.

‘Nhiếp tiên sinh ... tôi thật không biết sẽ như vậy ... Cái mà đối phương sử dụng là Tuyệt Giáng, tôi không ngờ đối phương lại dùng con người làm công cụ ...’

Nhiếp Ngấn vẫn nhìn cô không chớp như đang thẩm định tính chân thật trong từng lời nói của cô, ngay sau đó, Hoàng Phủ Ngạn Tước đưa tay kéo Mặc Di Nhiễm Dung trở về bên cạnh mình, trên mặt đầy vẻ bất mãn ...

‘Nhiếp tiên sinh, Nhiễm Dung bản tính thiện lương đơn thuần, nếu như cô ấy đã nói không biết sự tình sẽ diễn ra thế này thì đúng là như thế, anh cứ mở miệng ép người quả thật có chút không hợp tình hợp lý!’

Nhiếp Ngấn nghe vậy trên mặt từ từ dần ra, khôi phục lại vẻ điềm tĩnh ban đầu, hắn hỏi lại: ‘Cái gì là tuyệt giáng? Tôi hy vọng cô có thể cho tôi một lời giải thích rõ ràng!’

Mặc Di Nhiễm Dung cắn môi, ánh mắt có chút xao động, đôi ngươi màu tím đẹp như hai viên ngọc tràn đầy tình cảm ...

‘Tuyệt Giáng, là Giáng Đầu Thuật khó hóa giải nhất, cũng là thứ âm độc nhất, người trúng Giáng không chỉ đơn giản là trúng Giáng mà là ... chỉ có một đường chết!’

Chương 25: Tuyệt Giáng (1)

Mọi người đều sững sờ.

‘Mặc Di tiểu thư, ý cô là ... người đứng phía sau mọi chuyện muốn hãm hại Liên Kiều?’ Thượng Quan Tuyền hoài nghi hỏi lại.

‘Đúng vậy!’

Mặc Di Nhiễm Dung thở dài một tiếng, ‘Mục đích của người này chính là Liên Kiều, chỉ là trong lúc thực hiện lại Giáng Đầu Thuật này không chỉ là cần có “thi đầu” mà còn cần phải có người có máu âm, cái gọi là máu âm chính là máu của người sinh vào lúc nhật nguyệt giao nhau, có thể là chủ nhân của cái xác này chính là đối tượng phù hợp với yêu cầu đó, cho nên mới bị đem ra làm công cụ để hạ Giáng.’

Cô ngừng lại, quay nhìn lại cái xác, lúc này mọi người mới kinh hãi phát hiện ra hiện tượng thì lạ đã hoàn toàn biến mất.

‘Nhiễm Dung, tại sao lại xuất hiện tình trạng này?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương không ngờ cổ thi lạ trước mắt lại phát sinh thay đổi, sắc mặt hắn cũng thay đổi theo.

‘Đây là phản ứng bình thường, khi vừa bắt đầu em cũng không hiểu, bởi vì em cũng chỉ nghe nói đến Tuyệt Giáng chứ chưa từng tự tay hóa giải. Máu của chủ nhân của cái xác này là công cụ bắt buộc phải có, cộng thêm hai cộng cổ lúc này mọi người nhìn thấy ...’

Nói đến đây cô đưa lại hai cộng cổ ọi người xem.

‘Hai cộng cổ mà mọi người nhìn thấy không phải là loại cổ bình thường, tên của nó là “cổ Âm Dương”, cộng lớn hơn là dương, cộng nhỏ là âm, cổ âm dương phối với với máu âm sau đó thông qua cách hạ Giáng bằng giấy tiền vàng bạc, người trúng Giáng trong vài giây đầu tiên sẽ xuất hiện hiện tượng sốt cao thậm chí là hôn mê, qua vài phút sau thì tử vong!’

‘Trời ơi, lợi hại vậy sao?’ Lãnh Tang Thanh trợn mắt, chấn động toàn thân.

‘Đúng vậy, đó là sự âm hiểm và lợi hại của tuyệt Giáng, chuyện này chắc mọi người không thể tưởng tượng nổi. Các vị chắc cũng có nghe qua “vật cùng tắc phản” (sự vật phát triển đến điểm cực hạn sẽ quay về lúc ban đầu), nếu như trong quá trình hạ tuyệt Giáng bị phá hoại, hoặc là bị một Giáng Đầu Sư khác cản trở vậy thì Giáng Đầu Sư đang thực hiện Giáng Đầu Thuật đó sẽ phải chịu hậu quả từ tuyệt Giáng, nhưng tôi tuyệt đối không thể ngờ rằng, người chủ mưu lại dùng máu âm để khiến cho người sống trở thành công cụ hạ Giáng, vì như vậy thì cho dù pháp thuật bị phá cũng không ảnh hưởng đến Giáng Đầu Sư đó mà ngược lại làm tổn hại đến tính mạng của người có máu âm, coi như là thể mạng!’

Mặc Di Nhiễm Dung giảng đến đây, ánh mắt lần nữa rơi xuống cái xác, cái tâm tình “ta không giết người nhưng người vì ta mà chết này” lúc này cô thật là thấm thía.

‘Nhiễm Dung, cái xác này rõ ràng là thi lập, sao đột nhiên lại trở lại là một cái xác bình thường rồi?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương cố tìm cách lôi cô ra khỏi những suy tư kia.

Mặc Di Nhiễm Dung thu lại hai cọng cỏ, ‘Còn nhớ lúc nãy cỏ âm dương này mọc đầy trên thân cái xác không, cái xác này là do trong quá trình thực hiện tuyệt Giáng mà mất mạng cho nên bên ngoài cái xác sẽ hình thành nên một lớp bảo vệ, mà cái lúc nãy cỏ âm dương hút vào là lớp bảo vệ của cái xác cho nên sau đó cái xác đã trở lại bình thường!’

‘Mặc Di tiểu thư, cái xác này có khác biệt gì với hai cái xác trước đó không?’ Lãnh Thiên Dục vẫn còn điều chưa hiểu.

Mặc Di Nhiễm Dung khẽ gật đầu, ‘Khác biệt đương nhiên là có, theo như những hiểu biết của tôi về thi lập trong giai đoạn này, thực ra hai cái xác trước chẳng qua chỉ là công cụ luyện tập hạ tuyệt Giáng của người chủ mưu mà thôi. Sự xuất hiện của cái xác đầu tiên rõ ràng là giai đoạn luyện tập đầu tiên của người đó, sau đó bị thất bại cho nên dẫn đến cái chết của chủ cái xác, hiện tượng thi lập trên cái xác đầu tiên rõ ràng là không đều nhau; sự xuất hiện của cái xác thứ hai cho thấy trình độ hạ tuyệt Giáng của Giáng Đầu Sư đó đã có tiến bộ rất lớn, nhưng cũng đã thất bại bằng không sẽ không xuất hiện cái xác thứ hai, chỉ là sau đó Cung tiên sinh thấy được hiện tượng xác chết sống lại, trên thực tế vị Giáng Đầu Sư đó muốn làm ngược lại lẽ thường, thử dùng cách mượn thi thể để tiếp tục luyện tập hạ tuyệt Giáng mà thôi, đáng tiếc là lại thất bại lần nữa!’

‘Vậy cái xác thứ ba này ...’ Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn lại cái xác, vẻ mặt ngưng trọng.

Mặc Di Nhiễm Dung hít sâu một hơi, cố gắng đè nén sự khó chịu trong thân thể, nói: ‘Theo như sự chiêm bosc của tôi, tôi phát hiện Liên Kiều sẽ gặp nguy hiểm, khi tôi làm thêm một lần chiêm bosc để tìm hiểu sâu hơn, cuối cùng cũng biết được con bé phải chịu một lần bị hạ tuyệt Giáng do đó tìm mọi cách để phá giải tuyệt Giáng đó, kết quả là quả thật có thể phá được tuyệt Giáng, chỉ là, vô tình hại chết một mạng người vô tội.’

Nói xong cô nhìn Nhiếp Ngấn, vẻ mặt áy náy.

Hoàng Phủ Ngạn Thương cau mày, trong lòng đầy chua xót mà không biết làm sao.

‘Nhiễm Dung ...’ Hắn không nói thêm gì, ôm chặt lấy vai cô như muốn lôi kéo sự chú ý của cô về phía mình.

‘Chúng ta bây giờ nên nghĩ cách cứu Liên Kiều mới phải, em cũng thấy biểu tình của anh hai rồi, anh ấy bây giờ chắc sắp phát điên rồi!’

‘Đúng đó, Mặc Di tiểu thư, Liên Kiều ... còn cứu được không?’ Thượng Quan Tuyên cũng khẩn trương hỏi.

‘Được!’ Mặc Di Nhiễm Dung thấy có nhiều người quan tâm đến em gái mình như vậy, trong lòng chợt thấy ấm áp.

‘Mọi người yên tâm đi, cỏ âm dương đã hút hết lớp bảo vệ trên cái xác, chỉ cần thông qua cỏ âm dương thì triển thêm một vài pháp thuật nữa thì có thể kêu tỉnh em ấy, chẳng có gì đáng ngại đâu!’

‘Vậy thì hay quá!’

Lãnh Tang Thanh cũng yên tâm hơn, ‘Mặc Di tiểu thư, chúng ta ... bây giờ đi cứu Liên Kiều phải không?’

Cô quả thực càng lúc càng có hứng thú với cô gái Giáng Đầu Sư trước mặt này.

Mặc Di Nhiễm Dung nghe vậy, lắc đầu: ‘Bây giờ chưa phải lúc!’

‘Vậy phải đợi đến lúc nào?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương hỏi.

‘Nửa đêm hôm nay!’ Mặc Di Nhiễm Dung trịnh trọng nói.

‘Nửa đêm nay? A, càng nghe càng thấy thần bí, Mặc Di tiểu thư, tôi có theo bên cạnh cô không?’ Lãnh Tang Thanh hưng trí bừng bừng hỏi.

Thực ra qua những năm tháng dài đi du lịch đó đây cô đã gặp qua không ít các phong tục tập quán kỳ lạ nhưng tuyệt đối không thể so với Giáng Đầu Thuật.

Nào ngờ Mặc Di Nhiễm Dung thẳng thừng cự tuyệt, ‘Xin lỗi, lúc tôi thi triển thuật gọi tinh, bên cạnh không thể có bất kỳ người nào khác, bằng không sẽ xảy ra nguy hiểm. Lãnh tiểu thư, đây là suy nghĩ cho sự an toàn của tôi!’

Lãnh Tang Thanh mặt đầy thất vọng.

Ánh mắt quét qua thân ảnh cao lớn ở một góc, sắc mặt Mặc Di Nhiễm Dung càng trầm trọng, cô bước lên phía trước, nhìn về phía Nhiếp Ngấn ...

‘Nhiếp tiên sinh, tôi ... xin lỗi. Tuy chỉ là vô tình nhưng dù sao người này cũng vì tôi mà chết, cho nên món nợ này tôi sẽ tìm cách trả cho Nhiếp tiên sinh!’

‘Ồ? Cô muốn trả thế nào?’ Mối Nhiếp Ngấn câu lên một đường cong, hỏi ngược lại.

‘Tôi ...’ Mặc Di Nhiễm Dung nhất thời cũng không biết nên trả lời thế nào, vẻ mặt hết sức ngượng ngùng.

39. Quyển 6 - Chương 26-29

Quyển 6: Kết hôn

Chương 26: Món nợ liên hoàn

‘Này ...’

Lãnh Tang Thanh dùng sức đẩy Nhiếp Ngấn một cái, cười: ‘Nhiếp Ngấn, anh cũng quá nhỏ mọn đi, chẳng qua chỉ là mất đi một sát thủ thôi mà, đừng có làm ra cái vẻ mặt muốn đuổi cùng giết tận như thế được không? Mặc Di tiểu thư cũng đã thành tâm nhận lỗi rồi còn gì, anh cũng đừng làm quá mà!’

Nhiếp Ngấn nghe cô nói vậy, không đồng tình, hần cười cười, bàn tay to lần nữa đưa lên, dùng sức vò vò mái tóc của Lãnh Tang Thanh ...

‘Ý của em là ... anh không nên truy cứu chuyện này sao?’

‘Đương nhiên rồi, anh không biết “kẻ không biết không có tội sao”, chuyện này nếu anh mà còn truy cứu nữa thì quá mất khí phách đàn ông rồi!’

Lãnh Tang Thanh giọng châm chọc nói, lại tức tối nói thêm một câu: ‘Với lại anh đủ rồi đó nhé, đã nói một ngàn lần rồi, đừng có đụng tay vào đầu em!’

Nhiếp Ngấn thu tay lại, khoanh trước ngực, nụ cười trên mặt càng sâu hơn, hần nhìn cô bằng ánh mắt đầy hứng thú ...

‘Vậy được, anh nghe em không truy cứu với cô ấy nữa, chỉ là ... món nợ này ... em trả!’

Lãnh Tang Thanh nghe vậy, sững người, ‘Nhiếp Ngấn, anh quả thật đủ hẹp hòi rồi!’

‘Mặc kệ em nói gì thì nói, dù sao em nợ anh cũng nhiều rồi, nợ thêm một khoản nữa thì có là gì!’

Ý cười trong mắt Nhiếp Ngấn càng sâu, càng mê người, quả thật muốn có bao nhiêu mị lực thì có bấy nhiêu mị lực.

Lãnh Tang Thanh hung hăng trừng mắt một cái.

Mặc Di Nhiễm Dung ở bên cạnh ánh mắt lại rất ảm đạm, cô không nói gì chỉ âm thầm bước tách ra khỏi hai người một chút.

Lúc này Lãnh Thiên Dục mới lên tiếng: ‘Dù sao thì mọi chuyện cũng giải quyết xong rồi, Thanh Nhi, em cũng nên theo anh về rồi!’

Trên mặt Thượng Quan Tuyền có chút không tự nhiên nhìn về phía Lãnh Thiên Dục lại nhìn về phía Nhiếp Ngấn.

Mà mắt Nhiếp Ngấn tiếp xúc với ánh mắt của Thượng Quan Tuyền trong lòng chợt nhói đau.

Lãnh Tang Thanh đang định lùi về phía sau thì đã bị Nhiếp Ngấn kéo một cái, quay trở về chỗ cũ.

‘Nhiếp Ngấn, Thanh Nhi là em gái tôi, anh làm vậy hình như không hợp tình lý lắm!’ Lãnh Thiên Dục thấy Nhiếp Ngấn cứ nắm chặt cổ tay của Lãnh Tang Thanh, lửa giận trong mắt càng lúc càng nồng.

Nhiếp Ngấn nhìn thẳng vào mắt Lãnh Thiên Dục, ánh mắt vừa kiên định vừa thâm trầm ...

‘Thật là ngại quá Lãnh tiên sinh, tôi đã nói rồi, cô ấy không thể đi với anh!’

Mới Lãnh Thiên Dục khề câu lên một đường cong nhàn nhạt, hần nói từng chữ một: ‘Thế nào? Anh cho rằng tôi không thể dẫn nó đi sao?’

‘Anh có giỏi thì thử xem!’ Nhiếp Ngấn cũng không chút sợ sệt đáp lời hần.

Lãnh Thiên Dục nghe vậy, bàn tay đột ngột nắm lại thành quyền, vừa định mở miệng thì Lãnh Tang Thanh đã ngắt lời: ‘Anh hai, em ... em bây giờ thật sự không thể đi với anh, còn về nguyên nhân tại sao, sau này em sẽ giải thích với anh!’

Cô biết hai người đàn ông này trước giờ có vướng mắc cho nên rất sợ ngay lúc này đánh nhau ở đây, liền lên tiếng khuyên giải.

‘Không được, em không thể đi theo người này!’ Lãnh Thiên Dục giọng càng lạnh lùng nhưng không giấu được lửa giận.

‘Ai ya, anh hai, anh đừng làm khó em nữa mà. Anh yên tâm đi, em sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu, được không? Đợi qua một khoảng thời gian em nhất định sẽ trở về giải thích rõ ràng với anh!’ Lãnh Tang Thanh đau khổ cất tiếng cầu xin.

‘Em ...’ Lãnh Thiên Dục tiến đến.

‘Dục ...’ Thượng Quan Tuyền vội vàng níu cánh tay hần lại.

‘Tuyền, đừng cản anh, hôm nay Thanh Nhi nhất định phải theo anh về!’

Lãnh Thiên Dục trong lòng không nỡ đẩy cô ra, hần chỉ đành quay đầu nhìn cô nói, cho dù là trong lúc lửa giận bùng bùng cũng có thể nhìn ra sự sùng ái và trù mến hần dành cho Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền vùng đứng cản trước mặt hần: ‘Thanh Nhi không phải là một đứa bé nữa, cô ấy làm như vậy nhất định là có lý do của mình. Anh là anh hai đáng lý phải tin tưởng cô ấy mới phải!’

Lãnh Thiên Dục trừng mắt nhìn hai người đứng cách đó không xa sau đó ánh mắt rơi trên mặt Thượng Quan Tuyền, giọng âm trầm: ‘Tuyền, em chắc cũng biết anh kiêng kỵ điều gì!’

‘Em biết, em đương nhiên là biết ...’

Thượng Quan Tuyền hai tay ôm lấy hần, giọng ôn nhu: ‘Nhưng tính tình của Thanh Nhi không phải là anh không biết, chẳng lẽ anh nghĩ rằng cứ trói cô ấy mang về nhà thì xong chuyện sao, cô ấy dù sao cũng là em gái duy nhất của anh, thường ngày không phải là anh yêu thương đứa em này nhất sao? Bây giờ nhân nhượng cô ấy một lần thì đã sao? Hơn nữa, mọi chuyện cũng chưa chắc xấu như anh tưởng tượng đâu ...’

‘Nhưng mà ...’

‘Đừng có nhưng mà nữa, nếu như anh còn ép Thanh Nhi nữa, em không thèm để ý đến anh nữa!’

Thượng Quan Tuyền nói xong cũng không thèm nhìn xem phản ứng của hắn, vừa xoay đầu bước thẳng về phía cửa vừa âm thầm ném cho Lãnh Tang Thanh một ánh mắt như ra hiệu.

‘Tuyền ...’

Lãnh Thiên Dục thấy lần này Thượng Quan Tuyền giận thật rồi, hắn chỉ đành nhìn Lãnh Tang Thanh nói: ‘Nha đầu, liệu mà tìm cách giải thích với anh!’

Nói xong vội vàng đuổi theo bóng dáng đã khuất ngoài cửa.

Lãnh Tang Thanh thở phào một hơi, sau đó xoay sang Nhiếp Ngấn, vẻ mặt không vui nói: ‘Lần này thì anh vui rồi, vì anh, ngay cả anh hai em cũng đắc tội rồi!’

Nhiếp Ngấn không nói gì, trong ánh mắt thâm thúy nhìn về phía Thượng Quan Tuyền vừa đi khỏi xẹt qua một tia phức tạp ...

Hắn không biết rằng ở một góc, Mặc Di Nhiễm Dung cũng nhìn hắn bằng ánh mắt vô cùng phức tạp lẫn si mê, còn Hoàng Phủ Ngạn Thương thì vẫn luôn chăm chú nhìn về phía Mặc Di Nhiễm Dung, ánh mắt thất lạc.

Hoàng hôn đã dần buông trên bầu trời, khi Nhiếp Ngấn và Lãnh Tang Thanh một đôi tuấn nam mỹ nữ xuất hiện ở đại sảnh khách sạn đã hấp dẫn không biết bao nhiêu ánh mắt kinh ngạc, hâm mộ lẫn ghen tỵ.

Đàn ông thì hâm mộ hắn có người bạn đi cùng xinh đẹp như vậy tuy rằng trên thân đang mặc trang phục trung tính.

Phụ nữ thì ghen tỵ cô gái có được người đàn ông tuấn tú như vậy làm bạn tuy rằng trên mặt người đàn ông ngoài sự lạnh lùng thì chẳng còn biểu tình nào khác.

Khi hai người đi qua đại sảnh của khách sạn, đi ngang một vòi phun nước mang hình thần tình yêu, từng giọt nước trong veo như thủy tinh ánh trong sắc đen của đá hoa cương.

‘Này, Nhiếp Ngấn, đã nói rõ là phải lấy hai phòng đấy nhé!’

Lãnh Tang Thanh hất mái tóc, cực kỳ tiêu sái vừa nói vừa mỉm cười nhìn một vòng các cô gái xung quanh như muốn chào hỏi.

Nhiếp Ngấn nghe vậy chỉ cười không nói, một lúc sau mới ném lại một câu: ‘Em thật sự là đầu thai lắm rồi!’

‘Đúng đó, nếu như em là đàn ông anh cũng sẽ không thiệt thòi như vậy có phải không? Lãnh Tang Thanh đập tay lên vai Nhiếp Ngấn như một người đàn ông với bạn thân của mình.

Nhiếp Ngấn hơi nghiêng mặt nhìn cô, sự mềm mại từ cánh tay truyền tới khiến đôi mắt màu đen của hắn càng thêm thâm trầm ...

Chương 27: Thần tình yêu hại người? (1)

Khi hai người sắp bước vào thang máy thì đã nghe sau lưng một tràng tiếng bước chân gấp gáp. Nhiếp Ngấn xoay người lại đã thấy gương mặt xanh như tàu lá của Mặc Di Nhiễm Dung.

Lãnh Tang Thanh cũng nhìn thấy, cô chấn động nói không nên lời.

‘Nhiếp tiên sinh, ngài cẩn thận ...’

Giọng Mặc Di Nhiễm Dung cực kỳ cấp bách, lúc chỉ còn cách hắn một quãng ngắn, chỉ thấy cô rầu rĩ kêu lên một tiếng, tiếp theo đó cả thân người từ từ khuỵu xuống ...

Nhiếp Ngấn thấy tình hình như vậy hoảng hốt bước vội đến ôm lấy thân hình đang từ từ trượt xuống của Mặc Di Nhiễm Dung, dìu cô đứng lên ...

‘Mặc Di tiểu thư ...’

‘Trời ơi, Nhiếp Ngấn, anh mau nhìn này!’

Lãnh Tang Thanh chỉ tay vào vai Mặc Di Nhiễm Dung, trên đó sớm đã nhuộm đầy máu tươi.

‘Sao lại như thế?’

Nhiếp Ngấn nhìn quanh một vòng như muốn quan sát kẻ nào đã ngấm ra tay, nhưng lại nhìn thấy một bóng dáng cao lớn đang vội vàng chạy vào đại sảnh của khách sạn.

‘Nhiễm Dung ...’

Hoàng Phủ Ngạn Thương thấy tình hình như vậy, sắc mặt vừa sợ vừa gấp, khi hắn nhìn thấy cô bị thương liền không nói gì thêm, ôm cô vào lòng ...

‘Nhiếp Ngấn, anh làm gì Nhiễm Dung rồi?’

Nhiếp Ngấn cũng rơi vào một tầng mây mù, ‘Tôi nào có làm gì đâu!’

‘Không có làm gì? Đáng chết thật, vậy sao Nhiễm Dung lại trở thành thế này?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương rống lên một câu, ngay lập tức dẫn đến sự chú ý của rất nhiều người trong đại sảnh.

‘Hoàng Phủ tiên sinh ... không liên quan gì đến Nhiếp tiên sinh, khu khu ...’ Mặc Di Nhiễm Dung hô hấp đứt quãng, máu tươi trên vai đã thấm ra ngoài lớp vải áo.

Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng không quan tâm được nhiều, hắn nhắc cô lên, thân thiết nói: ‘Nhiễm Dung, đừng nói nhiều, anh lập tức đưa em đi bệnh viện!’

‘Không ...’ Mặc Di Nhiễm Dung yếu ớt lên tiếng ngăn cản: ‘Vết thương của em là do Giáng Đầu mà có, bác sĩ không trị được đâu!’

‘Cái gì? Vậy phải làm sao thì mới tốt?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương kinh sợ hỏi.

‘Hoàng Phủ tiên sinh ... phiền anh mang tôi đến một nơi yên tĩnh, tôi ... có thể tự mình chữa trị ỉn ...’

Giọng Mặc Di Nhiễm Dung càng lúc càng yếu ớt, đôi môi anh đào vốn hồng nhuận giờ cũng trở nên trắng bệch.

‘Được ... anh lập tức ...’

‘Đến phòng tôi đi!’ Nhiếp Ngấn ngắt lời Hoàng Phủ Ngạn Thương, nhẹ giọng nói với Mặc Di Nhiễm Dung.

Tuy hắn không biết rõ cuộc xảy ra chuyện gì nhưng cô gái này đích thực là vì mình mà bị thương, chỉ là ... cô ấy hoàn toàn không cần phải cứu hắn.

Hoàng Phủ Ngạn Thương cười lạnh: ‘Nhiếp tiên sinh, không cần đâu!’

‘Sự cố chấp của anh chỉ khiến cho thời gian trị liệu của cô ấy bị trì hoãn mà thôi!’ Nhiếp Ngấn điềm đạm nói.

Lãnh Tang Thanh vội vàng tiến lên: ‘Anh Ngạn Thương, Nhiếp Ngấn nói cũng đúng, bây giờ không cần suy nghĩ quá nhiều, cứu người quan trọng hơn, hơn nữa ... hai người đàn ông các anh cứ ương ngạnh đứng ở đây, một lúc nữa nhất định sẽ thu hút không ít nhà báo đến đây!’

Nói rồi cô không chờ Hoàng Phủ Ngạn Thương trả lời, trực tiếp ấn nút thang máy.

Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng không muốn tranh chấp với Nhiếp Ngấn cho nên đành ôm Mặc Di Nhiễm Dung bước vào thang máy.

Trong gian phòng tổng thống xa hoa, có thể nhìn ra là khách sạn cố ý sắp xếp theo những thói quen của Nhiếp Ngấn, toàn bộ đồ dùng đều là màu tối, mang theo một nét lạnh lùng mà uy nghiêm như chính con người hắn.

‘Nhiếp Ngấn, bây giờ anh có thể nói rồi chứ, Nhiễm Dung rốt cuộc là bị thế nào?’

Đội Mặc Di Nhiễm Dung đi vào trong phòng ngủ đóng cửa lại tự mình trị liệu vết thương, ba người còn lại lưu lại trong phòng khách, Hoàng Phủ Ngạn Thương đang gấp gấp đi tới đi lui trong phòng, ánh mắt không ngừng xoáy vào Nhiếp Ngẩn.

‘Tôi thật là không có gì để nói!’ Nhiếp Ngẩn mang một vẻ lười nhác không muốn nói chuyện.

‘Anh ...’ Ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Thương càng trở nên lạnh lùng.

‘Anh Ngạn Thương ... thực sự không có liên quan gì đến Nhiếp Ngẩn!’

Lãnh Tang Thanh cũng chứng kiến từ đầu đến cuối, trên mặt cô cũng đầy nét hoài nghi, cô lên tiếng thay cho Nhiếp Ngẩn.

Hoàng Phủ Ngạn Thương xua tay ngắt lời Lãnh Tang Thanh, ‘Thanh Nhi, em bây giờ là nói giúp hấn sao? Người muốn lấy mạng hấn ở đâu cũng có, nếu như không phải là do hấn, Nhiễm Dung làm sao lại bị thương được chứ?’

Nói đến đây, lửa giận càng bốc lên, hấn bước đến nắm lấy cổ áo Nhiếp Ngẩn ...

‘Anh Ngạn Thương, anh đừng quá kích động ...’

‘Tôi cảnh cáo anh, Nhiếp Ngẩn...’ Hoàng Phủ Ngạn Thương không thèm để ý gì đến lời Lãnh Tang Thanh, ánh mắt vẫn ghim chặt trên người Nhiếp Ngẩn, ‘... nếu như Nhiễm Dung gặp phải chuyện gì nguy hiểm, tôi nhất định không tha cho anh đâu!’

Nhiếp Ngẩn chẳng có chút biểu tình gì, trong ánh mắt vẫn một vẻ bình đạm nhìn hấn: ‘Mặc Di tiểu thư là vì tôi mà bị thương, anh yên tâm, cho dù anh không truy cứu tôi nhất định cũng sẽ truy cứu đến cùng rốt cuộc là ai làm!’

‘Hai người ...’ Lãnh Tang Thanh rống lên một tiếng. Như ý cô, tiếng rống làm cho cả hai người đàn ông cùng quay lại nhìn, ‘Hai người nghe tôi nói có được không?’

Cô thấy mục đích đã đạt được, dịu giọng lại: ‘Thực ra tất cả câu chuyện em chứng kiến từ đầu đến cuối!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe vậy lập tức hỏi: ‘Rốt cuộc là ai làm? Thân thủ của ai mà giỏi như vậy?’

Lãnh Tang Thanh sắc mặt ngưng trọng, ‘Anh làm sao biết thân thủ của người đó giỏi chứ?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương vừa định lên tiếng, Nhiếp Ngẩn đã đứng dậy, chậm chậm lên tiếng: ‘Rất dễ, người đó có thể không một tiếng động ngay trước mặt anh làm cho Mặc Di tiểu thư bị thương, tin chắc rằng nhất định là thân thủ giỏi vô cùng, chỉ là ... điều làm anh nghĩ mãi không hiểu là vết thương trên vai Mặc Di tiểu thư rất kỳ lạ, không giống như vết thương do súng, vết thương do đao càn không có khả năng!’

‘Đúng vậy, nếu muốn ra tay ở cự ly xa thì chỉ có súng hoặc phi đao, nhưng nhìn vết thương trên vai cô ấy hoàn toàn không nhìn thấy vết đạn hoặc bất cứ ám khí nào! Nhiễm Dung vừa nãy có nói mình bị thương là do Giáng Đầu, điều này càng làm tôi nghĩ mãi mà không ra!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương lại đồng tình với Nhiếp Ngẩn về điểm này.

Vào lúc này đây, hai người đàn ông ngược lại lại có cùng suy nghĩ.

‘Là vết thương do kiếm! Mặc Di tiểu thư nhất định là bị kiếm làm bị thương!’

Lãnh Tang Thanh trợn mắt, cô nhớ lại một màn vừa rồi trong lòng vẫn còn kinh hãi, trên vầng trán tròn bóng toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

‘Cái gì? Vết thương do kiếm?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương cùng Nhiếp Ngẩn không hẹn mà cùng lên tiếng, lời vừa thốt ra ai nấy đều nhìn nhau.

Chương 28: Thần tình yêu hại người? (2)

‘Thanh Nhi, sao em lại nói vậy? Em đã nhìn thấy gì sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương vội vàng hỏi lại.

Nhiếp Ngẩn rõ ràng cũng cảm thấy vẻ khác thường của Lãnh Tang Thanh.

Lãnh Tang Thanh nhẹ lau mồ hôi trên trán sau đó thận trọng nhìn về hướng phòng ngủ như dò chừng, sau đó mới thấp giọng nói: ‘Có thể các anh không tin nhưng em thật sự nhìn thấy làm Mặc Di tiểu thư là ... thần tình yêu!’

Lời cô vừa thốt ra, Nhiếp Ngấn và Hoàng Phủ Ngạn Thương đều giật mình, gần như chưa phản ứng kịp cũng chưa kịp hiểu hết lời cô nói.

Qua một lúc lâu, Nhiếp Ngấn mới mở miệng: ‘Không ngờ sức tưởng tượng của nha đầu này lại phong phú như vậy. Cái gì mà thần tình yêu chứ? Em nhìn thấy thiên sứ sao?’

‘Đúng vậy, Thanh Nhi, em có biết mình đang nói gì không?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương tưởng cô đang nói nhảm.

Lãnh Tang Thanh nghe vậy, xua xua tay: ‘Em thật sự không có nói nhảm, Nhiếp Ngấn, anh còn nhớ trong đại sảnh khách sạn có một bức tượng thần tình yêu phun nước không?’

Nhiếp Ngấn gật đầu sau đó mỉm cười nhìn cô: ‘Em không phải là nói thần ái tình đó giết người chứ?’

‘Chính là vậy!’

Giọng điệu của Lãnh Tang Thanh mười phần khẳng định: ‘Thực ra lúc Mặc Di tiểu thư chạy về phía thang máy, em vô tình nhìn thấy được thì ra vị thần tình yêu đứng dưới vòi nước là sống, mà vẻ mặt cũng hết sức hung ác, trong tay cầm một thanh kiếm phóng về phía Nhiếp Ngấn, nào ngờ lúc ấy Mặc Di tiểu thư tiến đến cản lại ...’

‘Thanh Nhi, không thể nào đâu ...’

Hoàng Phủ Ngạn Thương lập tức phản bác, ‘Tượng thần tình yêu phun nước chẳng qua chỉ là một bức tượng làm bằng gốm mà thôi, làm sao có thể giết người được chứ? Chuyện này quá buồn cười rồi!’

‘Các anh phải tin em, em thật sự không có nói dối, làm Mặc Di tiểu thư bị thương đúng là thần tình yêu!’ Lãnh Tang Thanh gấp gáp nói.

Nhiếp Ngấn và Hoàng Phủ Ngạn Thương sững sờ một lúc bởi vì bọn họ đều biết Lãnh Tang Thanh không cần thiết phải nói dối.

Đúng lúc này, cửa phòng ngủ chợt mở ra, sau đó một bóng người tiến đến dựa bên khung cửa.

‘Lãnh tiểu thư nói đều là sự thật!’ Giọng nói yếu ớt của Mặc Di Nhiễm Dung vang lên.

‘Nhiễm Dung, em thế nào rồi?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương vội tiến lên ôm cô vào lòng, vẻ mặt đầy lo lắng cùng xót xa.

Nhiếp Ngấn và Lãnh Tang Thanh cũng đều bước đến.

‘Mặc Di tiểu thư, thương thế của cô sao rồi?’ Nhiếp Ngấn thấp giọng hỏi.

Mặc Di Nhiễm Dung được Hoàng Phủ Ngạn Thương vừa ôm vừa dìu đến sofa, cô nhìn Nhiếp Ngấn trả lời: ‘Tôi không sao!’

‘Nhiễm Dung, có cần anh đưa em đến bệnh viện một chuyến không?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương vẫn không yên tâm khi nhìn thấy gương mặt trắng bệch của Mặc Di Nhiễm Dung, trong lòng càng đau.

Cô nhẹ lắc đầu, ‘Miếng vết thương đã không sao, em đã nói vết thương là do Giáng Đầu gây ra, không phải là vết thương bình thường!’

‘Mặc Di tiểu thư, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?’ Trên mặt Nhiếp Ngấn vẫn đầy nghi vấn.

Còn Lãnh Tang Thanh thì đến bên cạnh Mặc Di Nhiễm Dung, hỏi gấp: ‘Đúng đó, Mặc Di tiểu thư, em vừa rồi nhìn thấy không phải là do hoa mắt phải không? Chẳng lẽ đúng là ... thần tình yêu làm thật sao?’

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ gật đầu, nói với ba người: ‘Đúng vậy, vết thương của em đúng là bị vị thần ẩn dưới vòi phun nước gây ra!’

Trên mặt Nhiếp Ngấn rõ ràng là chấn động mà vẻ mặt của Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng không tốt hơn bao nhiêu.

‘Trời ơi, thì ra là em không có hoa mắt, tượng gổm giết người, đây đúng là chuyện lạ trên đời ...’ Lãnh Tang Thanh kinh ngạc đưa tay che miệng, ánh mắt rõ ràng là không thể tin được.

‘Chuyện này sao lại có thể ...’ Hoàng Phủ Ngạn Thương thì thào.

‘Tại sao lại như thế?’ Nhiếp Ngấn cũng vội hỏi.

Tượng gổm giết người cũng là lần đầu tiên hắn nghe thấy.

‘Là Giáng Đầu! Cái tượng gổm đó đã bị hạ Giáng Đầu, Giáng Đầu Sư đã đem ý niệm đó phóng đến tượng gổm, trong quá trình thao tác sẽ khống chế hành động của tượng gổm khiến nó có thể giết người, vết thương của em chính là bị thanh kiếm trong tay tượng gổm gây ra!’ Mặc Di Nhiễm Dung nói.

Nhiếp Ngấn nghe vậy, ánh mắt chợt tối sầm, hắn nhìn Mặc Di Nhiễm Dung, ‘Nếu như không đoán sai, đáng lý người bị thương lần này phải là tôi, Mặc Di tiểu thư, là cô đã cứu tôi!’

Sắc mặt Hoàng Phủ Ngạn Thương càng trở nên ngưng trọng khác thường.

Mặc Di Nhiễm Dung hơi khép mắt, ‘Nhiếp tiên sinh, anh quá lời rồi, tôi từng nói qua tôi nợ ngài một món nợ ân tình nhất định phải trả, với lại ... thực ra nếu như không phải bởi vì tôi, Nhiếp tiên sinh cũng sẽ không trở thành đối tượng để Giáng Đầu Sư đó đối phó ...’

Lời của cô khiến Nhiếp Ngấn càng khó hiểu.

‘Tôi không hiểu ý của Mặc Di tiểu thư lắm.’

‘Tôi ... tôi không biết phải nói thế nào ...’ Vẻ mặt Mặc Di Nhiễm Dung đầy ngượng ngùng, cô ấp a ấp úng nói.

‘Mặc Di tiểu thư ...’

‘Nhiếp tiên sinh!’

Mặc Di Nhiễm Dung đột nhiên đứng dậy, từ trong túi áo lấy ra một món đồ nhìn như là túi thơm, đẩy đến trước mặt hắn ...

‘Món đồ này ngài nhất định phải nhận, nguyên nhân vì sao thì tôi ... tôi không biết phải nói thế nào, trong đây đựng một thứ có thể giúp ngài tránh được Giáng Đầu, bất luận thế nào ngài cũng phải mang trên người, đến lúc cần tôi tự nhiên sẽ thu hồi, xin phải nhớ kỹ, trước thời điểm đó tuyệt đối không thể để túi thơm này rời khỏi người!’

Nhiếp Ngấn cầm lấy túi thơm trên tay, trên gương mặt anh tuần lộc rõ vẻ khó hiểu, hắn đưa tay định mở ra ...

‘Đừng, Nhiếp tiên sinh, đừng mở ra, bằng không sẽ không còn hiệu lực đâu!’ Mặc Di Nhiễm Dung vội vàng đưa tay cản hắn lại, vẻ mặt cực kỳ lo lắng.

Như phát giác được vẻ kích động của cô, Nhiếp Ngấn vội vàng đưa tay nắm lấy tay cô.

Mặt Mặc Di Nhiễm Dung chợt vọt lên một đám mây đỏ, cô vội vàng rút tay lại, ánh mắt hoảng loạn quét qua gương mặt anh tuấn của hắn: ‘Tóm lại, Nhiếp tiên sinh, anh nhất định phải nghe tôi nói, bằng không chính mình sẽ gặp nguy hiểm!’

Nói xong cô vội quay người đi nhưng liền bị Nhiếp Ngấn kéo lại ...

‘Mặc Di tiểu thư, cô vẫn chưa giải thích rõ ràng với tôi chuyện lúc này!’

‘Tôi ...’ Mặc Di Nhiễm Dung cắn môi, ‘Nhiếp tiên sinh vẫn là không biết tốt hơn, bây giờ ... vẫn chưa phải lúc, xin lỗi ... tôi còn việc phải làm, tôi phải đi rồi ...’

Vẻ mặt cô cực kỳ hoảng loạn, nhẹ nhàng đẩy tay Nhiếp Ngấn ra, đi về phía cửa.

‘Nhiễm Dung ...’ Hoàng Phủ Ngạn Thương không nói gì thêm vội vàng đuổi theo.

Nhiếp Ngán thấy vậy cũng bước theo nhưng bị Lãnh Tang Thanh cản lại ...

‘Này, anh bây giờ đuổi theo cũng không giúp được gì, cô ấy rõ ràng là không muốn cho anh biết rồi!’

Chương 29: Tuyên ngôn bá đạo

Nhiếp Ngán nghe vậy, ánh mắt đột nhiên rơi trên người Lãnh Tang Thanh, trong mắt xẹt qua một tia âm đạm.

‘Aiiii ... Anh đừng có nhìn em như thế, nhìn đến em toàn thân nổi da gà rồi nè!’ Lãnh Tang Thanh trợn mắt nhìn hắn.

‘Anh suýt nữa thì quên, em đã thấy hết tất cả, nói, đem mọi chuyện kể lại từ đầu cho anh nghe!’ Thân hình cao lớn của Nhiếp Ngán cúi xuống, trên mặt hiện ra nét cười.

Lãnh Tang Thanh liếc hắn, ‘Nhiếp Ngán, anh thật không có nhân tính. Em mệt lắm rồi, em muốn nghỉ ngơi!’

‘Đừng có hòng. Nếu không đem mọi chuyện kể rõ ràng, anh không cho em nghỉ ngơi!’ Nhiếp Ngán bá đạo ra lệnh.

‘Trời ạ ...’

Trong phòng truyền ra tiếng than ai oán của Lãnh Tang Thanh...

‘Nhiễm Dung ... Nhiễm Dung ...’

Khi Hoàng Phủ Ngạn Thương đuổi kịp Mặc Di Nhiễm Dung, hắn phát hiện mặt Mặc Di Nhiễm Dung đã đầy nước mắt.

‘Nhiễm Dung, em sao vậy? Có phải vết thương đau lắm không?’ Hắn đau lòng nhìn cô.

Mặc Di Nhiễm Dung lắc đầu liên tục nhưng nước mắt rơi càng lúc càng nhiều.

Hoàng Phủ Ngạn Thương sắp đau lòng đến không thở nổi rồi nhưng thấy hai người đứng ngay giữa đường, quả thật là tiêu điểm của mọi người cho nên ôm cô vào lòng, nhẹ giọng khuyên, ‘Nhiễm Dung, chúng ta lên xe rồi nói!’

Trong chiếc xe sang trọng điều hòa thật mát mẻ, Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn Mặc Di Nhiễm Dung đang ngồi ở ghế lái phụ, sau đó nhẹ nắm lấy tay cô ...

‘Nhiễm Dung, nhìn anh!’

Mặc Di Nhiễm Dung ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong đôi mắt xinh đẹp màu tím vẫn còn vương dấu lên. Cảm giác ấm áp truyền đến từ lòng bàn tay, ánh mắt thâm thúy của hắn vẫn nhìn cô, mang theo vẻ đau lòng ...

‘Nhiễm Dung, khoảng thời gian này chúng ta trải qua không tốt sao? Em ở bên cạnh anh ... không vui sao?’

Me Nhiễm Dung nhìn Hoàng Phủ Ngạn Thương, lời của hắn làm cô có chút lúng túng, ‘Hoàng Phủ tiên sinh ... tôi ... anh đối xử với tôi rất tốt ...’

‘Nếu đã như vậy, vì sao còn giấu anh nhiều việc? Vì sao không nói tiếng nào tự ý đi tìm Nhiếp Ngán? Theo như anh biết, em với hắn chỉ là ... vừa quen biết thôi mà!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương đau lòng nói.

‘Không ... không phải như vậy ...’ Mặc Di Nhiễm Dung như có gì muốn nói lại thôi, trong đôi mắt màu tím xẹt qua một tia hoang mang bất định.

‘Vậy rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?’ Giọng của Hoàng Phủ Ngạn Thương hơi trầm xuống, mỗi lần nhìn thấy ánh mắt của cô nhìn về Nhiếp Ngán, trong lòng hắn không dấu được chua xót.

Mặc Di Nhiễm Dung trầm mặc rất lâu sau cùng mới lấy hết dũng khí nói với Hoàng Phủ Ngạn Thương: ‘Nhiếp Ngán ... là tình yêu của em!’

Một câu nói – như một quả bom khiến trái tim Hoàng Phủ Ngạn Thương vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ, hẫng thở gấp ...

‘Nhiễm Dung, em nói sao? Nhiếp Ngấn là tình yêu của em?’

Vậy hẫng là gì đây?

‘Đúng vậy, anh có còn nhớ em từng kể với anh về quẻ bói lúc ở Hồng Kông, quẻ bói về tình yêu của em, người đó chính là Nhiếp Ngấn, khi em nhìn thấy anh ấy lần đầu tiên, em đã biết chính là người đó ...’ Giọng Mặc Di Nhiễm Dung nghẹn ngào, đôi tay nhỏ bé không ngừng run rẩy.

‘Không, không thể nào! Nhiễm Dung ...’ Hoàng Phủ Ngạn Thương cảm thấy tim mình như bị ai hung hăng bóp chặt, hẫng kéo cô vào lòng, thái độ cứng rắn: ‘Hẫng không phải là tình yêu của em, em ... chỉ có thể là của anh!’

‘Hoàng Phủ tiên sinh ... đừng như vậy ...’ Mặc Di Nhiễm Dung mắt lệ mông lung, ‘Em vốn chỉ là nghi ngờ thôi, nhưng khi em tiến hành chiêm bốc lần nữa thì mới phát hiện, người đó đúng là Nhiếp Ngấn, mà chính vì như vậy cho nên anh ấy mới gặp nguy hiểm!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương hơi đẩy cô ra, nhìn thẳng vào mắt cô, ‘Nhiễm Dung, đây rốt cuộc là chuyện gì? Anh thật sự không tin cái gì là tượng gổm giết người!’

Mặc Di Nhiễm Dung thấy hẫng vẫn cố chấp như vậy, cô hít một hơi thật sâu ‘Vậy được, anh xem vết thương của em thì sẽ biết!’

Nói dứt lời tay cô đặt nơi cổ áo, sau đó có chút ngưng ngừng kéo lệch xuống đến vai.

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn xuống, ngay lúc đó liền bị chấn động.

‘Đây ...’

Mắt hẫng tròn to như không tin nổi bởi vì vết thương vốn chảy máu đầm đìa nơi vai bây giờ đã biến mất, không còn một dấu tích gì, bờ vai vẫn mượt mà như ngọc.

‘Bây giờ anh tin chưa?’

Mặc Di Nhiễm Dung chỉnh lại váy áo xóng, điềm đạm nói: ‘Đúng như Lãnh tiểu thư đã nói, tượng gổm đó giết người!’

‘Vì sao Giáng Đầu Sư đó muốn hại Nhiếp Ngấn?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương không hiểu.

Mặc Di Nhiễm Dung vùi mình vào trong ghế xe, giọng rầu rĩ mang theo chút tự trách: ‘Thực ra là khi em phá xong tuyệt Giáng của vị Giáng Đầu Sư chủ mưu, cũng đã nghĩ qua người đó nhất định sẽ tìm cơ hội trả thù, tin chắc rằng vị Giáng Đầu Sư đó cũng tinh thông thuật chiêm bốc cho nên đương nhiên có thể chiêm bốc ra được tâm quan trọng của Nhiếp Ngấn đối với em, cho nên mới sử dụng Giáng Đầu Thuật để hại anh ta, mục đích chính là muốn đả kích lòng tin của em ...’

‘Cho nên, em chẳng thà chính mình bị thương chứ không để Nhiếp Ngấn chịu tổn hại?’

Tim Hoàng Phủ Ngạn Thương đau đến co rút lại, nỗi đau như lan tràn khắp cả thân thể.

‘Em không thể trở mặt đứng nhìn anh ấy chết!’ Mặc Di Nhiễm Dung nói rất kiên quyết, ‘Anh không biết đây thôi, Giáng Đầu Thuật mà người ấy sử dụng quá âm độc, nếu như hôm nay người bị thương là Nhiếp Ngấn, anh ấy nhất định sẽ mất mạng, đây là vết thương do Giáng Đầu Thuật gây ra, một khi trúng phải, ngay cả em cũng không có cách nào chữa khỏi!’

‘Vậy còn em thì sao? Chẳng lẽ em không sợ chết sao?’ Giọng Hoàng Phủ Ngạn Thương vừa đau lòng vừa bức dọc.

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ lắc đầu, ‘Em thì khác, em là Giáng Đầu Sư, loại tổn thương này đối với em mà nói không đáng là cái gì!’

‘Nhiễm Dung ...’ Hẫng đưa tay nâng cằm cô lên ... ‘Chẳng lẽ em không biết nhìn thấy em bị thương như vậy, thậm chí là nhìn em vì một người đàn ông khác mà rơi lệ, lòng anh đau biết mấy ...’

Ngón tay thô ráp của hắn nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô, trong mắt là vô hạn đau lòng.

‘Hoàng Phủ tiên sinh ... thực ra anh không cần đối xử tốt với em như thế ...’ Tim của Mặc Di Nhiễm Dung vì vết đau lòng trong mắt hắn mà thất lại, trong lòng cô cũng rất khó chịu, đôi tay vô ý thức xoắn lại với nhau.

‘Vì sao không muốn anh đối xử tốt với em?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương dựa sát vào cô, cường liệt nói: ‘Anh yêu em, cho nên em phải là của anh!’

Mặc Di Nhiễm Dung ngạc nhiên kêu lên một tiếng, còn chưa kịp nói gì đôi môi đã bị Hoàng Phủ Ngạn Thương chiếm lấy, thân thể yếu đuối cũng bị hắn ôm chặt trong vòng tay ...

‘Nhiễm Dung, em nhớ lấy, em chỉ có thể là của anh, anh sẽ không nhường em cho Nhiếp Ngẩn ...’

40. Quyển 7 - Chương 01-05

Haizzz, quyển 7 rồi, vậy là đã đi được 2/3 đoạn đường, tình yêu của Tước ca cũng đã đến lúc đơm hoa kết trái rồi.

Quyển 7: Tình yêu bắt đầu

Chương 1: Liên Kiều tỉnh lại (1)

Tình yêu ... là giữa muôn vạn người, ở một lúc nào đó, một nơi nào đó mà không ai ngờ được, không sớm hơn một bước cũng không trễ hơn một bước, chỉ là vừa đúng lúc. Hai người, có thể rất tự nhiên mà ở bên nhau chính là một loại hạnh phúc đáng trân trọng Tình yêu nếu là cố ý kiếm tìm đều là không chân thực, đến cuối cùng đều chỉ giống như ảo mộng mà thôi ...

Nửa đêm – “Hoàng Phủ”

Trong phòng ngủ xa hoa, ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống, trên giường là Liên Kiều vừa được chuyển trở về từ bệnh viện trước đó không lâu, đôi mắt xinh đẹp màu tím của cô vẫn bị đôi mi dày che lại, trên gương mặt xanh xao không có một chút sinh khí.

Nhìn cô hết như một cô công chúa đang ngủ, đẹp đến Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn mà đau lòng.

‘Mặc Di tiểu thư, làm phiền cô!’ Hắn đứng dậy, nhìn thật kỹ Liên Kiều lần nữa mới xoay lưng đi.

Mặc Di Nhiễm Dung gật nhẹ đầu, ‘Con bé là em gái tôi, đây là chuyện tôi nên làm!’

‘Anh hai, chúng ta ra ngoài trước đi, ở đây giao cho Nhiễm Dung thôi!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương nhẹ giọng nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước gật đầu, hai người cùng nhau rời khỏi phòng.

Cửa phòng đóng lại như chia cắt hai thế giới, một bên là thế giới của Giáng Đầu Thuật thần bí còn bên kia là cuộc sống đời thực.

Trong phòng khách ngồi đầy người, khi nhìn thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước và Hoàng Phủ Ngạn Thương bước xuống, ai nấy đều đứng dậy.

‘Ngạn Tước à, Liên Kiều nó sao rồi?’ Triển Sơ Dung vẻ mặt đầy lo lắng tiến đến hỏi.

‘Mẹ, mẹ yên tâm đi, có Mặc Di tiểu thư ở đây chắc không có vấn đề gì đâu!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước an ủi bà.

‘Anh hai, vị Mặc Di tiểu thư đó có thật là lợi hại đến thế không? Nhìn cô ấy thật là yếu đuối, thật là khó tưởng tượng được đó lại là một Giáng Đầu Sư!’ Người em thứ tư Hoàng Phủ Ngạn Đình nhìn về phía cửa phòng ngủ đang đóng lại, nhẹ giọng hỏi.

‘Ngạn Đình, bản lĩnh Giáng Đầu Sư của Nhiễm Dung không phải là thứ mà em có thể tưởng tượng ra được, điều này không có gì phải nghi ngờ!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương kiên định nói.

Triển Sơ Dung đi đến bên cạnh Hoàng Phủ Ngạn Thương, trên mặt đầy vẻ an ủi: ‘Ngạn Thương, cuối cùng con cũng trở về “Hoàng Phủ” rồi!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương mỉm cười, hẩn nhìn Triển Sơ Dung, nhẹ giọng gọi: ‘Dì Triển!’

‘Ngoan!’ Trên mặt Triển Sơ Dung đầy vẻ kích động, ‘Ngạn Thương, con biết không, cha con rất nhớ con đấy!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn về phía Hoàng Phủ Ngự Phong, nụ cười trên mặt có chút miễn cưỡng, hẩn gọi: ‘Cha!’

Hoàng Phủ Ngự Phong tuy gương mặt lạnh lùng như trong đáy mắt xẹt qua một tia kích động, tuy vậy ông vẫn cứng giọng nói: ‘Thế nào, vẫn còn nhớ người cha này sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương không nói gì thêm, xoay mặt sang hướng khác.

‘Ai ya, Ngự Phong, anh đó, thật là ... lúc bình thường thì vẫn luôn miệng nói nhớ Ngạn Thương, bây giờ con về rồi thì cứ lạnh lùng như vậy, chẳng lẽ anh muốn con bỏ đi nữa có phải không?’

Triển Sơ Dung vừa trách chồng vừa kéo tay Hoàng Phủ Ngạn Thương, ‘Ngạn Thương, lần này nói sau đi cũng sẽ không để con đi đâu, dọn về nhà ở có được không?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương có chút khó xử, hẩn nhìn đôi mắt chờ mong của Triển Sơ Dung sau đó nói: ‘Dì à, con tạm thời vẫn chưa có ý định dời về đây ...’

‘Hừm!’ Hoàng Phủ Ngự Phong nghe vậy liền đập bàn đứng dậy, ‘Ta thấy là con chủ định muốn chống đối ta thôi!’

‘Cha ...’ Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng đoán được hai cha con mỗi lần gặp nhau đều sẽ cãi nhau thế này.

Hoàng Phủ Ngạn Tước tiến đến, hẩn vỗ vai Hoàng Phủ Ngạn Thương, nhưng ánh mắt nhìn về phía cha mình: ‘Cha, Ngạn Thương đã trưởng thành rồi, chúng ta cũng đừng có ép em ấy, cứ để em ấy quyết định đi!’

‘Đúng đó cha, đừng làm khó Ngạn Thương nữa!’ Người em thứ ba Ngạn Ngự cũng lên tiếng.

‘Làm khó? Người cha như ta làm sao dám làm khó nó chứ? Nói không chừng thêm vài câu nữa nó liền rời khỏi “Hoàng Phủ” luôn đó!’

Hoàng Phủ Ngự Phong chỉ tay vào Hoàng Phủ Ngạn Thương, ‘Từ nhỏ đến lớn ý kiến của nó mới là đúng, lớn lên rồi càng không có ai quản được nó, đường đường một Hoàng Phủ tài phiệt cũng không chịu làm cứ nhất quyết đi làm cái gì pháp y gì đó? Con nói thử xem người ngoài nhìn nhà Hoàng Phủ chúng ta thế nào?’

‘Cha, làm pháp y là sở thích của con, cũng là sự nghiệp cả đời của con, đây hoàn toàn là chuyện của cá nhân con, người ngoài xem thế nào nói thế nào hoàn toàn là quyền tự do của họ!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương cao giọng nói.

‘Con ...’ Hoàng Phủ Ngự Phong xua tay, ‘Nếu như sinh ra ở một gia đình bình thường thì thôi đi, nhưng trên người con chảy dòng máu của gia tộc Hoàng Phủ thì nên giống như các em con, giúp đỡ anh hai con để gây dựng sự nghiệp của Hoàng Phủ tài phiệt, đây mới đúng là chúc nghiệp của con!’

‘Cha, anh hai đã rất tài giỏi rồi, dưới sự lãnh đạo của anh ấy chẳng phải Hoàng Phủ tài phiệt mỗi ngày đều có thành tích vượt bậc sao, con vốn là không thích kinh doanh, càng không thích tài chính, luận về kinh nghiệm trên thương trường, con không bằng một phần mười của anh hai, cho dù đến công ty thì cũng chẳng giúp đỡ được gì, đó cũng không phải là cuộc sống mà con mong muốn!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương nói rõ với cha mình.

‘Vậy cuộc sống mà con mong muốn là thế nào? Chẳng lẽ mỗi ngày giao tiếp với thi thể mới là sở thích của con sao?’ Hoàng Phủ Ngự Phong quát lớn.

‘Con ...’

‘Cha!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lên tiếng ngăn cản: ‘Liên quan đến chuyện này không biết hai người đã cãi nhau bao nhiêu lần rồi, bây giờ Ngạn Thương cũng đã là một vị pháp y xuất sắc nổi tiếng trên thế giới, vậy thì để em ấy tiếp tục phát triển đi, chứ vào công ty ngược lại khiến em ấy càng không vui, sao phải khổ vậy!’

‘Đúng đó đúng đó, giống như con vậy, con vốn chỉ thích nhiếp ảnh thôi, nào ngờ vừa tốt nghiệp xong đã bị ép đến công ty làm việc, anh Ngạn Thương, anh không biết em hâm mộ anh cỡ nào đâu ...’ Người em thứ tư ai oán nói.

‘Ngạn Đình, đừng làm loạn thêm!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước quát hấn.

‘Ai ya, xem hai cha con kìa, gặp nhau đừng có cãi nhau có được không? Ngự Phong, Ngạn Thương không dễ dàng gì mới về nhà một chuyến, anh kiểm chế tính tình một chút có được không, hơn nữa bây giờ nó đã làm rất tốt rồi, anh cũng đừng khiến nó khó xử nữa! Ngạn Thương, dì có chuyện hỏi con này ...’

Triển Sơ Dung kéo tay Hoàng Phủ Ngạn Thương, bà nhìn lên lầu, hỏi: ‘Cái vị Mặc Di tiểu thư đó thật có nói Liên Kiều sẽ không sao sao?’

‘Dì à, yên tâm đi, Nhiễm Dung trước giờ đều không nói ra chuyện bản thân không nắm chắc đâu, chỉ cần cô ấy nói không sao thì nhất định sẽ không sao đâu!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương nhè nhẹ vỗ vỗ tay bà như trấn an.

‘Tốt, tốt ... vậy thì ta yên tâm rồi!’ Triển Sơ Dung lúc này mới thả lỏng tâm tình.

Chính đang lúc mọi người thả lỏng tâm tình, đột nhiên vang lên một tiếng thét sau đó cửa phòng ngủ mở ra, một bóng người nhỏ nhắn xông ra ngoài.

‘Liên Kiều ... Liên Kiều ... em vừa mới tỉnh lại đừng có chạy nhanh như thế ...’ Tiếng Mặc Di Nhiễm Dung gấp gáp vang lên phía sau.

Chương 2: Liên Kiều tỉnh lại (2)

Một bóng người xông ra cộng thêm tiếng kêu của một cô gái khiến cả cái “Hoàng Phủ” loạn cả lên.

Lúc tất cả mọi người đều chưa biết có chuyện gì xảy ra thì Liên Kiều đã như một mũi tên chạy xuyên qua phòng khách chạy ra ngoài, rất nhanh trong phòng khách đã không còn bóng dáng của cô.

Tất cả mọi người đều ngậy ra đó ...

Mặc Di Nhiễm Dung đuổi theo Liên Kiều từ trên lầu xuống đến phòng khách cũng đã một đến thở không ra hơi, một tay cô vỗ ngực như điều hòa hơi thở, tay kia chỉ về hướng cửa, nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước ...

‘Hoàng Phủ tiên sinh, Liên Kiều ... Liên Kiều ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc này mới có phản ứng, hấn không nói gì vội vàng chạy về hướng cửa lớn, theo sau là một đoàn người.

Trong vườn hoa, một vầng trăng sáng soi rọi khắp bầu trời, trong đêm đen, ánh trăng càng trở nên mờ ảo, thần bí, những đóa hoa đang ngủ hình như cũng bị Liên Kiều làm cho thức dậy, cả những cánh bướm hình như cũng bị đánh thức, chập chờn bay lên, hương hoa bay theo từng bước chân của cô.

Chạy đến gần cổng vườn hoa, Hoàng Phủ Ngạn Tước ngừng bước, ánh trăng chiếu nghiêng trên người hấn, khiến cho bóng dáng cao lớn của hấn như được kéo dài thêm, dưới ánh trăng bàng bạc, gương mặt hấn càng trở nên tuấn lãng, đôi mắt sáng như chim ưng càng thêm thâm thúy.

Hoàng Phủ Ngạn Thương vốn gấp gáp đuổi sát theo thấy cảnh này vội dừng lại, quay về phía nhóm người phía sau, cười cười: ‘Con thấy ... hay là cứ để anh hai xử lý đi, chúng ta trở về nghỉ ngơi thôi!’

Triển Sơ Dung hiểu ý của Hoàng Phủ Ngạn Thương, bà cũng cười vẫy tay ra hiệu ọi người giải tán, riêng mình nán lại, nắm tay Hoàng Phủ Ngạn Thương: ‘Ngạn Thương à, cũng trễ lắm rồi, hôm nay con ở lại đây đừng đi có được không?’

‘Cái này ...’ Hoàng Phủ Ngạn Thương hơi do dự.

‘Ai ya, đừng có cái này cái kia nữa, cứ quyết định vậy đi, với lại con nhìn xem, Mặc Di tiểu thư có vẻ rất mệt mỏi rồi, đừng có do dự nữa, con yên tâm đi, phòng của con trước giờ luôn được quét tước rất sạch sẽ, con cứ vào ở thôi!’ Triển Sơ Dung vội nói.

Hoàng Phủ Ngạn Thương suy nghĩ một lát, hần nhìn vào mắt Triển Sơ Dung rồi gật đầu.

Triển Sơ Dung rất vui mừng, bà vội vàng bảo với quản gia, ‘Phúc tỷ, nhanh giúp tam thiếu gia chuẩn bị một chút, còn nữa, lập tức chuẩn bị thêm một gian phòng khách ...’

‘Dì à ...’ Hoàng Phủ Ngạn Thương ngắt lời Triển Sơ Dung, thẳng thắn nói: ‘Không cần chuẩn bị phòng khách đâu, Nhiễm Dung ở cùng phòng với con là được rồi!’

Một câu này nói ra khiến cả nhà có những phản ứng khác nhau.

‘Tốt tốt, Phúc tỷ, nghe tam thiếu gia dặn dò chưa?’

Triển Sơ Dung vội vàng ra lệnh cho quản gia, tuy bà đã nhìn ra Ngạn Thương có ý với vị Mặc Di tiểu thư này nhưng không ngờ hai người thì ra đã thân thiết tới mức này, xem ra nhà Hoàng Phủ lại sắp có chuyện vui rồi.

Nghĩ đến đây, bà hơi bất mãn nhìn người con thứ ba Ngạn Ngự, không biết đứa con này bao giờ mới dẫn một cô gái về nhà ra mắt mình đây?

Phúc tỷ vội tiến lên đáp lời: ‘Tôi biết rồi, tam thiếu gia, xin mời bên này!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương gật đầu, không nói thêm gì chỉ kéo tay Mặc Di Nhiễm Dung này giờ vẫn đứng ngơ ngác ở đó cùng đi ra khỏi vườn hoa.

Một đoàn người lẳng lặng tản ra.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn về bóng dáng yêu kiều đang điên cuồng chạy nhảy trong vườn hoa cách mình không xa, được nhìn thấy gương mặt tươi tắn quen thuộc của cô, nhìn thấy lại nụ cười rạng rỡ trên mặt cô, một niềm hạnh phúc lớn lao tự dưng trỗi dậy trong lòng.

Cuối cùng cô cũng tỉnh lại, vẫn vui tươi trong sáng như một thiên sứ, nhất là trong lúc này, giờ phút này, hần không dám bước đến vì chỉ sợ chính mình không cẩn thận làm kinh động đến cô.

Trong biển hoa vang lên tiếng cười như chuông bạc của cô, khi đôi mắt màu tím nhìn thấy bóng dáng cao lớn quen thuộc đang đứng gần đó, cô vẫy vẫy tay ...

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước ...’

Thật giống như đã đợi cả thế kỷ rồi, nghe tiếng cô gọi tên mình, trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước là một nỗi xúc động lẫn ngọt ngào không nói nên lời.

Hần bước vội lên phía trước, bước chân vội vàng làm kinh động không ít chim muông và bướm bướm, khi sắp đến gần bóng dáng yêu kiều kia, hai tay vươn ra ...

‘Đến đây, nha đầu ...’ Giọng thật trầm, như ru lòng người.

Liên Kiều mỉm cười, vui vẻ lao đến, rất nhanh đã được đôi cánh tay mạnh mẽ của Hoàng Phủ Ngạn Tước bao lấy, theo tiếng cười yêu kiều của cô, hần xoay cô một vòng lại một vòng trên không trung.

‘Hơ hơ ... Hoàng Phủ Ngạn Tước ... người ta còn chóng mặt nè, mau thả em xuống ...’ Tiếng cười của Liên Kiều lan tỏa trong gió đêm, như tiếng nhạc du dương bên tai hần.

‘Nha đầu ...’

Đặt cô xuống đất nhưng đôi tay Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn như cũ ôm chặt cô giống như chỉ cần lỏng tay một chút cô sẽ lại biến mất vậy. Hắn đưa tay nhẹ vuốt tóc cô, đôi mắt vẫn khóa chặt trên gương mặt xinh xắn đang cười đến hồng hồng của cô ...

‘Cuối cùng em cũng tỉnh rồi, nhìn thấy em hôn mê bất tỉnh, anh sắp lo lắng đến phát điên rồi!’

Liên Kiều bị hắn nhìn đến có chút ngượng ngùng, cô không ý thức liếm nhẹ cánh môi, ủy khuất nói: ‘Anh không biết đó thôi, em nằm trên giường muốn động cũng không động được, khó chịu lắm đó, nhất là nghe được mùi thức ăn mà Phúc tử mang đến mà không thể ăn, thật khó chịu hơn là chết nữa đó!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô nói vậy cũng giật mình, ‘Nói vậy mọi việc phát sinh trong mấy ngày đó em đều biết hết sao? Đầu óc của em là tỉnh táo đúng không?’

Liên Kiều gật đầu, ngậy thơ nhìn hắn, ‘Đúng đó ...’ Nói đến đây, cô chủ động nép vào lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước, hai tay vòng qua eo hắn, gương mặt nhỏ nhắn vùi vào ngực hắn ...

‘Em còn biết anh vẫn luôn ở bên cạnh em!’

Sự nũng nịu của cô khiến tim Hoàng Phủ Ngạn Tước mềm nhũn, hắn nhẹ nâng mặt cô lên, dịu dàng đặt một nụ hôn lên vầng trán thanh khiết của cô sau đó một đường hôn xuống rồi dừng lại nơi bờ môi anh đào, đầy yêu thương đặt lên đó nụ hôn ...

Tim Liên Kiều đập càng lúc càng nhanh, cô có cảm giác mình nghe được cả tiếng tim mình đang đập, đôi tay bắt tri bắt giác đặt nơi ngực hắn, không khó cảm nhận được nhịp tim đập mạnh mẽ trong lồng ngực hắn ...

‘Nha đầu ...’ Hắn rời khỏi môi cô, ánh mắt tràn đầy tình ý nhìn cô, môi mỏng khẽ lướt trên gương mặt nhỏ nhắn của cô, thì thầm: ‘Anh yêu em ...’

Liên Kiều mỉm cười nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, nghe lời thì thầm của hắn lại chẳng có chút xấu hổ nào của một cô gái, ngược lại còn nhón chân lên, tay câu lên cổ hắn nũng nịu nói: ‘Em cũng yêu anh!’

Chương 3: Gian nan đêm tân hôn (1)

Vừa nghe câu này trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước không khỏi cảm thấy ngọt ngào nhưng rất nhanh hắn đã nhận ra đây chỉ là một thói quen nói chuyện của Liên Kiều.

Khẽ nâng cằm cô lên, dùng ánh mắt cực kỳ nghiêm túc nhìn cô, ‘Nha đầu, em phải nhớ, anh là chồng em, em là vợ anh, cả đời này em chỉ có thể yêu một người, dù là trái tim hay con người em đều chỉ có thể là của anh thôi, nhớ chưa?’

Liên Kiều chau mày nhìn hắn, dưới ánh trăng, gương mặt hắn quả thật anh tuấn vô cùng, cô nhìn đến si mê ...

‘Này Hoàng Phủ Ngạn Tước, chúng ta chỉ là mấy ngày không gặp thôi, thế nào mà anh lại đẹp hơn nhiều thế này?’

Cô chớp chớp mắt, đôi mắt màu tím như hai viên ngọc quý khảm trên làn da trắng mịn của cô toát ra một vẻ đẹp mê người.

Hoàng Phủ Ngạn Tước bắt đầu cảm thấy đau đầu, quả như hắn dự đoán, nói chuyện yêu đương với cô nhóc này sẽ dẫn đến kết quả như vậy.

Hắn áo nảo đưa tay vò vò mái tóc đen nhánh, nhìn thẳng vào đôi mắt trong sáng của cô, ‘Trả lời câu hỏi của anh!’

Mấy tiếng sau cùng gần như là rống lên.

Liên Kiều bị hắn dọa phát khiếp, trên gương mặt xinh xắn hiện ra vẻ bối rối ...

‘Cái đó ... anh vừa hỏi em cái gì?’

‘Đáng chết!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc này ý muốn chết cũng có nha đầu này, thật làm người ta bó tay, lúc hôn mê thì khiến hắn lo lắng đến thất ruột thất gan, khi tỉnh lại thì giỏi nhất là chọc cho người ta tức, thậm chí là tức đến sắp điên lên!

‘Liên Kiều ... mong em lại ngứa rồi phải không?’ Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói, tay đưa lên như muốn ra tay thật.

Liên Kiều bĩu môi, vốn muốn lùi lại mấy bước để trốn nhưng bị hắn ôm chặt quá, không thể giãy dụa được ...

‘Này Hoàng Phủ Ngạn Tước, cái đó ... cái đó ... người ta thật sự là không nghe thấy anh hỏi cái gì mà, người ta vừa mới tỉnh lại, bây giờ vẫn còn hưng phấn đây nè!’

Cô yếu ớt phản kháng, cơ thể không ý thức cũng co lại như muốn né tránh.

‘Em nghe cho rõ ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước giữ chặt cơ thể bất an của cô, cố khống chế ham muốn bản năng đang chực chờ bộc phát, cúi người xuống nói từng chữ bên tai cô, ‘... em phải nhớ kỹ, anh là chồng em, em là vợ anh, cho nên cả đời này em chỉ có thể yêu một mình anh thôi, dù là trái tim hay thân thể em đều thuộc về anh, nhớ chưa?’

Liên Kiều thấy biểu tình này của hắn, ngơ ngác nhìn hắn một hồi mới ngây ngô hỏi: ‘Anh nói xong rồi hả?’

‘Xong rồi!’

Tự dưng Hoàng Phủ Ngạn Tước có cảm giác hình như tuổi mình có chút lớn, hắn đang nghĩ không biết chừng lúc mình năm sáu chục tuổi tuổi thọ chưa dứt cũng có thể bị lời nói của cô chọc cho tức chết hay không.

‘Cất, anh cũng không phải là đang hỏi em vấn đề gì, rõ ràng là giọng ra lệnh cộng với uy quyền áp bức!’ Liên Kiều nghiêng đầu nhìn hắn, kháng nghị.

‘Vậy em có tuân thủ theo hay không đây?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt mỉm cười, ngay cả giọng nói cũng trở nên rất ôn nhu nhưng ẩn chứa một mối nguy hiểm khó lường ...

Liên Kiều tuyệt đối có thể cảm giác được điều này, nhất là qua những ngày ở bên cạnh hắn, cô biết người đàn ông trước mặt trước giờ chỉ thích mềm không thích cứng, vì vậy không thể không ngoan ngoãn cười: ‘Tuân thủ, người ta đâu có nói là không tuân thủ theo đâu, hung hăng như thế làm gì?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô ngoan ngoãn như vậy, tâm cũng buông lỏng một chút.

‘A...’ Liên Kiều chợt kêu lên một tiếng.

‘Sao vậy?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng bị tiếng kêu của cô làm giật mình, vội vàng hỏi: ‘Thân thể chỗ nào không thoải mái sao?’

Liên Kiều lắc đầu, thần sắc tự dưng cũng trở nên âm trầm, cô ngồi thụp xuống bên cạnh một khóm hoa, ‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, em có phải đáng ghét lắm không?’

Giọng nói buồn bã như sắp khóc.

‘Nha đầu, sao em lại nghĩ thế?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng ngồi xuống bên cạnh cô, bàn tay to triu mến vò đầu cô, ‘Trong mắt anh em là cô bé khiến người ta yêu mến nhất!’

Liên Kiều nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước sau đó nũng nịu nhào vào lòng hắn, ‘Nếu như là vậy tại sao em còn bị người ta dùng Giáng Đầu hại chứ? Rốt cuộc là ai mà lại muốn hãm hại em như thế?’

‘Mọi chuyện đều đã qua rồi, nha đầu, mọi chuyện cứ giao cho anh đi điều tra, với lại ... sau này phải ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, nếu như anh không ở bên cạnh em thì hành tung của em nhất định phải cho anh biết không?’ Hắn ôm cô vào lòng, siết chặt, đau lòng không thôi.

Liên Kiều gật đầu, chống tay đứng dậy, ‘Hừm, nếu như em biết ai là người đứng sau lưng ám hại em, em nhất định sẽ không tha cho người đó đâu!’

Vừa nói vừa hưng hăng giẫm chân xuống đất.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy vẻ dữ dằn của cô, nhin không được bật cười, ‘Em đó ...’ Ý cười trong mắt hần càng sâu, ngữ điệu ôn nhu như bao dung ột đứa trẻ nghịch ngợm.

‘Haizzz...’ Liên Kiều le lưỡi, ‘Tiêu rồi, em đập trúng Mỹ Nhân Anh rồi, Anh Anh sẽ không vui đâu!’

‘Không sao, Anh Anh sẽ không giận đâu!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn đồng hồ, dịu giọng nói: ‘Liên Kiều, đã muộn lắm rồi, chúng ta về phòng nghỉ ngơi có được không?’

‘Không muốn ...’ Liên Kiều nghe hần nói, vội vàng lắc đầu, ‘Người ta mới vừa tỉnh lại xong, em còn muốn ở vườn hoa chơi thêm một lúc nữa, về phòng làm gì?’

‘Ban đêm ban hôm ở vườn hoa chơi cái gì?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước áo nảo nói.

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước ...’ Như chợt nhớ ra điều gì, Liên Kiều lần nữa nũng nịu tựa vào lòng hần, chun mũi nói: ‘Anh thiên vị nha, Anh Anh có một vườn hoa lớn như vậy, em cũng muốn!’

‘Được được, chỉ cần em thích, muốn vườn hoa lớn bao nhiêu cũng được!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước rất nghiêm túc dỗ dành cô.

‘Thật sao? Vậy ... em muốn bên đó ...’ Cô hưng phấn chỉ tay về một góc phía bên kia vườn hoa.

‘Được!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không cần suy nghĩ, đồng ý ngay.

‘Tốt quá rồi ...’ Liên Kiều nhóm chân định chạy về phía bên đó.

Chương 4: Gian nan đêm tân hôn (2)

Một giây sau, thân hình yêu kiều đã bị Hoàng Phủ Ngạn Tước níu lại.

‘Đi đâu?’ Hần bắt măn chau mày.

‘Thì đi vườn hoa của em, em muốn tìm hiểu một chút mới biết thích hợp trồng cái gì mà!’ Liên Kiều một vẻ cây ngay không sợ chết đứng nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không biết làm sao, ôm chặt lấy cô, vây lấy cô trong vòng tay mình, nhẹ thở dài: ‘Ngoan đi, ngày mai nghiên cứu vườn hoa của em, được không?’

Liên Kiều chau mày suy nghĩ nửa ngày, chợt nhớ đến điều gì, lại nhảy lên, ‘A, em biết rồi, anh nhất định là mệt lắm rồi có phải không?’

‘Em đoán thử xem?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước mắt chợt sáng lên, như nhìn thấy hy vọng cuối đường hầm.

‘Haizzz, em xin lỗi ...’

Liên Kiều lại ôm hần lần nữa, về mặt áy náy, ‘Em đã quên anh mấy ngày nay vẫn luôn túc trực bên giường bệnh, đều không được nghỉ ngơi thật tốt, mệt lắm có phải không ... thật đáng thương!’

Nói xong bàn tay nhỏ nhắn đưa lên xoa xoa nơi mi tâm hần dường như muốn giúp hần xoa dịu mệt mỏi ...

Còn Hoàng Phủ Ngạn Tước thì rất hưởng thụ cảm giác mềm mại trên mặt.

Có thể do áy náy nên cô xoa rất dịu dàng, bàn tay mềm mại như bông trượt trên ngũ quan như tạc của hần mang theo một mùi hương thanh mát rất riêng của mình. Hô hấp của hần gần như ngưng lại nhưng huyết dịch trong người lại sôi trào, cuộn cuộn chảy qua từng tế bào, cũng gần như ngay lập tức, cơ thể bắt đầu có phản ứng ...

Hần nắm chặt tay, cố gắng điều chỉnh lại hô hấp, cô nào có hay, hành động vô tâm của mình khiến cho dục vọng trong người hần bùng bùng trỗi dậy, một nơ nào đó trong cơ thể vì thế mà bành trướng lên.

Hần nhìn gương mặt xinh xắn ngây thơ của cô, đôi mắt thâm thúy như biển chợt phát sinh biến hóa ... Là bản năng trời sinh của một người thợ săn khi nhìn thấy con mồi ...

Liên Kiều có trì độn hơn nữa thì cũng đã nhận ra có gì đó không đúng, cô cũng sờ nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, ‘Anh sao vậy? Thật sự là mệt vậy sao?’

Có trời mới biết về ngày thơ động lòng người của cô có thể kích thích ham muốn chinh phục của đàn ông đến đâu!

Hoàng Phủ Ngạn Tước kéo cô đến gần, trên môi câu lên một đường cong mờ ám, hần cúi xuống bên tai cô, mập mờ nói: ‘Anh không ngủ không nghỉ chăm sóc em tận tình như thế, em nói xem nên báo đáp anh thế nào đây?’

Liên Kiều cắn môi, suy nghĩ một lúc mới trịnh trọng gật đầu, đơn thuần nói: ‘Ừm, thật sự là anh đối xử với em tốt lắm, vậy ... vậy bây giờ cũng không còn sớm nữa, anh cũng phải nghỉ ngơi thật tốt mới được!’

‘Đương nhiên, tối nay ... anh với em phải thật tốt “nghỉ ngơi” mới được!’ Nụ cười trên mặt hần lan đến tận đầu mày cuối mắt, mang theo đầy vẻ mờ ám.

‘Hả?’

Còn chưa đợi Liên Kiều phản ứng lại kịp, hần đã bế bổng cô lên đi thẳng về hướng biệt thự.

‘Phằng ...’ Theo tiếng thủy tinh vỡ là một tràng tiếng bước chân gấp gáp của một người đàn ông.

‘Nhiệm Dung ...’ Khi Hoàng Phủ Ngạn Thương xuất hiện trước cửa phòng tắm, hần nhìn thấy vẻ mặt hoảng loạn của Mặc Di Nhiệm Dung liền không nói thêm câu nào mà bế bổng cô lên, nhìn thấy những mảnh vụn thủy tinh tán loạn trên sàn, hần vội vàng cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, ‘Sao rồi? Có bị cắt trúng tay không?’

Mặc Di Nhiệm Dung nhẹ lắc đầu, xem bộ dạng rất chật vật, cô lên tiếng, ‘Hoàng Phủ tiên sinh, xin lỗi ... tôi ... tôi không có ý làm vỡ đồ ...’

‘Không sai không sao, chỉ là một món đồ trang trí mà thôi, chỉ cần em không bị thương là tốt rồi!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương sau khi xác định cô không bị thương mới thở phào một hơi, ‘Nhiệm Dung, sao lại không cẩn thận thế chứ!’

Cô rất ít khi thất thần thế này.

Trên mặt Mặc Di Nhiệm Dung hiện ra một nét ngại ngùng, gương mặt xinh đẹp hơi đỏ lên, qua một lúc lâu mới ấp úng nói, ‘Cái phòng tắm này lớn quá, tôi tắm xong không tìm thấy lối ra ...’

Cô không dám nói tiếp, loại chuyện như vậy cô cũng là lần đầu tiên gặp phải.

Chỉ là ... “Hoàng Phủ” thực sự quá lớn, diện tích xây dựng lớn đến mức khoa trương, những căn phòng khác thế nào thì cô không biết nhưng chỉ riêng gian phòng của Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng rộng đến người ta lú lẫm.

Chỉ riêng cái phòng tắm đã lớn gần bằng cả căn phòng của cô ở Mã Lai rồi, khó trách cô.

Biểu tình thế này của Mặc Di Nhiệm Dung cũng là lần đầu tiên Hoàng Phủ Ngạn Thương thấy, nhất thời hần cũng người, mắt không chớp khóa chặt trên gương mặt mê người của cô.

‘Anh ...’ Mặc Di Nhiệm Dung thấy hần cứ nhìn chăm chăm vào mình, trong lòng rất xấu hổ, cô xoay mặt đi chỗ khác, ‘Anh muốn cười thì cười đi, nhin mãi không tốt cho thân thể đâu!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn lại cô gái trong lòng, một thân áo trắng thuần khiết, vì mới vừa tắm gội gong mà làn da thanh khiết hồng nhuận cộng thêm vẻ ngượng ngùng của cô rơi vào trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Thương quả đúng là hấp dẫn trí mạng.

Ôm lấy cô từ phía sau, hần thì thầm bên tai cô: ‘Anh nào dám cười em chứ, thương em còn không kịp nữa là!’

‘Hoàng Phủ tiên sinh, tôi ...’ Cô xoay người muốn giãy ra nhưng không ngờ cùng lúc Hoàng Phủ Ngạn Thương lại cúi đầu xuống, hần thuận thế hôn luôn lên môi cô, nụ hôn tràn đầy tình ý như muốn hút hết mật ngọt trên môi cô.

Hần đã hôn cô nhiều lần nhưng hôm nay, trong bầu không khí có chút khác lạ thế này, tim cô đập càng lúc càng nhanh ...

Đang lúc cô tưởng như hô hấp của mình sắp không thông nữa, Hoàng Phủ Ngạn Thương rút cuộc cũng buông cô ra, nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, đôi mắt đen láy dưới ánh đèn càng lộ rõ vẻ cố chấp lẫn cường thế ...

‘Nhiễm Dung, anh đã từng nói sau này đừng gọi anh là Hoàng Phủ tiên sinh nữa, chẳng lẽ em nhất định phải vạch rõ khoảng cách với anh vậy sao?’

Đôi người màu tím của Mặc Di Nhiễm Dung khẽ đảo, hình như cũng cảm thấy được thế này có phần ám muội, cô vội vàng khép mắt lại, nói: ‘Tôi, tôi ... vậy sau này tôi gọi anh là ... anh Ngạn Thương, có được không?’

Thấy cô như vậy, tim của Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng mềm nhũn, tuy hắn rất muốn nghe một tiếng “Ngạn Thương” hay là “Thương” từ miệng cô nhưng ... từ từ vậy, hắn biết đối với Mặc Di Nhiễm Dung đây cũng là một tiến bộ rất lớn rồi, nếu cứ bức bách cô quá chắc sẽ dọa đến cô, mà hắn không hy vọng cô sợ mình.

‘Được!’ Hắn nhỏ giọng đáp.

‘Vội lại ...’ Mặc Di Nhiễm Dung ngẩng mặt nhìn hắn, vừa tiếp xúc với ánh mắt thâm thúy của hắn, tim chợt nhói nhói đau.

‘Xin anh sau này đừng yêu tôi nữa ... Anh cũng biết trong tim tôi có người, người đó là ... Nhiếp Ngấn!’

Mấy tiếng sau cùng cô phải dùng hết sức mới nói ra được, hơn nữa nói rất khổ sở.

Về không vui xẹt qua rất nhanh trên mặt Hoàng Phủ Ngạn Thương, một giây sau hắn ôm cô vào lòng, thật chặt, cơ thể trắng kiện của hắn bao lấy cơ thể yếu kiêu yếu ớt của cô, hắn không nói gì, chỉ như thế ôm cô ...

Chương 5: Gian nan đêm tân hôn (3)

Đêm, rất yên tĩnh, chỉ có tiếng gió nhẹ thổi qua rèm cửa ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước khoác áo choàng tắm từ phòng tắm bước ra đi vào phòng ngủ, trên gương mặt khẽ cau lên một đường cong mê người.

Hắn thật mong mỗi nhìn thấy bóng dáng xinh xắn kia, mong mỗi nghe được giọng nói yêu kiều của cô... Hắn bỗng ngạc nhiên với chính mình khi phát hiện ra, chỉ đơn thuần nghĩ đến điều này thôi mà thân thể đã có phản ứng, cái loại phản ứng bản năng đến từ ham muốn!

Chỉ là ...

‘Liên Kiêu!’

Qua một lúc, lại một tiếng kêu nữa phát ra từ Hoàng Phủ Ngạn Tước, vẻ mặt hắn đã có chút khó coi nhưng trong căn phòng ngủ rộng lớn không hề thấy bóng dáng cô đâu!

Đáng chết thật!

Nha đầu này chẳng lẽ lại nhân lúc mình không ở trong phòng mà lên trốn đi đâu rồi?

Chỉ nghĩ đến điểm này Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy mình đã có chút phát hỏa, hắn vội xoay người, vừa hay đụng vào một bức tường thật mềm mại.

‘Ai yo ...’

Kèm theo đó là một tiếng kêu đau đớn của Liên Kiêu.

Trời ơi!

Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc này mới nhìn thấy cô nhóc đang ngã ngời trên đất, nhất thời mắt hấn trợn to lên.

Liên Kiều đưa tay xoa xoa mũi cô cũng trợn mắt nhìn hấn, hét lên: ‘Này, anh thật đáng ghét nha, không nhìn thấy em đang đứng sau lưng anh sao còn cố ý xoay người lại? Mũi của em sắp bị anh đụng vỡ rồi nè!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không biết nói sau hấn khẽ than thầm, chẳng lẽ mắt hấn mọc ở sau lưng sao chứ, quỷ mới biết tại sao cô lẳng lẳng xuất hiện sau lưng mình, hơn nữa ...

‘Em đang làm cái gì đó?’

Hấn vội vàng kéo cô từ dưới đất đứng dậy, nhìn cô ăn mặc như một bà lao công, trong mắt đầy nghi vấn hỏi.

Liên Kiều nghe hấn hỏi vậy liền quên cả đau đớn, vác cây chổi trên vai, đắc ý cười: ‘Hắc hắc, hiếm khi em có lòng tốt nha, em nghĩ, không có chuyện gì làm cho nên muốn quét dọn căn biệt thự này của anh sạch sẽ một chút! Thế nào? Có cảm động không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc này mới hiểu, hấn ‘Ồ’ một tiếng, sau đó cố tình dài giọng nói: ‘Em thật siêng năng nha, chỉ là ... không cần em phí sức, người làm mỗi ngày đều quét dọn sạch sẽ chỗ này rồi!’

Liên Kiều le lưỡi, đôi mắt đảo một vòng, ‘Mỗi ngày quét dọn cũng chưa chắc là sạch sẽ mà, em là chịu không nổi có một hạt bụi nào!’

‘Anh thì thấy là em ngủ không được nên tìm đại việc gì làm thôi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không chút khách khí nói toạc suy nghĩ của cô ra, trong mắt hấn tràn đầy ý cười.

Liên Kiều chu môi, ‘Đúng đó, dù sao thì cũng bị anh phát hiện ra rồi, lại còn xấu xa vạch trần ra, hừm!’

Hấn rất nhanh ra tay đoạt lấy cây chổi trong tay cô, ‘Mấy chuyện này không cần em đụng vào!’

‘Vậy em làm gì bây giờ? Chứ bây giờ bắt em đi ngủ thì còn khó chịu hơn là giết em nữa! Trước đây cứ đến mười hai giờ đêm là em ngủ mất, từ ngày đi trộm Truy Ảnh đến giờ căn bệnh đó hoàn toàn biến mất, sớm biết như vậy em đã tìm cách đi trộm Truy Ảnh từ lâu ...’ Liên Kiều kháng nghị.

Hoàng Phủ Ngạn Tước kéo cô vào lòng, dứt khoát ngắt lời cô, thẳng thừng nói: ‘Em yên tâm, anh không định để em ngủ tối nay đâu!’

‘Ý anh là sao?’ Liên Kiều không hiểu nhìn hấn hỏi lại.

‘Nha đầu ngốc ...’

Hấn đưa tay cầu nhẹ chớp mũi cô, đưa mặt đến bên tai cô, mập mờ nói: ‘Bởi vì đêm nay là đêm ... động phòng của hai chúng ta!’

Lời nói hết sức ái muội, đôi mắt đen láy sáng như hai vì sao trên trời đêm nhìn chăm chú gương mặt xinh xắn của cô không chớp như hy vọng nhìn thấy một chút phản ứng mà hấn mong muốn không.

Mắt Liên Kiều càng lúc càng mở to, chính đang lúc Hoàng Phủ Ngạn Tước tràn trề hy vọng thì nghe cô hoan hô một tiếng ...

‘Ha ha ... động phòng hoa chúc nha!’ Cô hưng phấn vừa cười vừa nhảy nhót.

Hoàng Phủ Ngạn Tước lại một phen bị tạt nước lạnh, hấn vội đưa tay ngăn cô lại, ‘Đợi chút ... Liên Kiều, em ... có hiểu anh nói gì không?’

Nhìn bộ dạng cô thế này, hấn đương nhiên là biết suy nghĩ của cô không cùng một tinh cầu với mình.

‘Hơ hơ, đương nhiên là hiểu rồi!’ Liên Kiều cười rất vui vẻ, cô vác cây chổi xuống, chạy về phía cầu thang, vừa chạy vừa nói: ‘Náo động phòng, náo động phòng ...’

‘Nha đầu ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô nói vậy, đầu không khỏi tê dại, rõ ràng là biết cô như vậy rồi còn kỳ vọng cái gì chứ? Hấn bước vội đến kéo cô lại, đợi đến khi thân hình nhỏ nhắn đứng nghiêm chỉnh lại, hấn mới

ng nghiêm túc nói: ‘Có phải là em nghe không hiểu lời anh nói không? Ý của anh là ... đêm nay là đêm tân hôn của hai chúng ta!’

Hắn lần nữa nhấn mạnh hai chữ “tân hôn”.

Liên Kiều gật đầu, ‘Em nghe rất rõ ràng, em biết mà!’

‘Vậy em muốn chạy đi đâu?’ Lần này đến lượt Hoàng Phủ Ngạn Tước không hiểu.

Liên Kiều kéo tay hắn ‘Trước đây em có nghe ông nội nói có một lần ông tham gia một hôn lễ ở Trung Quốc, lúc nào động phòng rất vui cho nên ... em cũng muốn nào động phòng một chút mà!’

‘Trời đất!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vò đầu bứt tai, ‘Đây là đêm tân hôn của anh và em, chẳng lẽ em muốn đi tìm người khác tham gia hay sao?’ Câu cuối gần như là rống lên (Tội nghiệp anh Tước ∞_∞)

‘Vậy ... động phòng không phải là nhiều người mới vui sao? Đây là ông nội nói mà!’ Liên Kiều cũng bị tiếng rống của hắn làm cho giật mình, giọng cô vô cùng ủy khuất, nước mắt cũng sắp rơi xuống.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thở dài một tiếng, đưa tay day day lên trán, trời ạ, đầu đau quá!

Nhìn thấy hắn không nói tiếng nào, sắc mặt lại xám xịt, Liên Kiều tự phán đoán rằng có thể hắn không thích náo nhiệt. Sau khi xác định tư tưởng xong, cô cũng rầu rĩ thở dài, thấp giọng nói: ‘Được rồi, nếu như anh đã không thích thì em sẽ không cho người khác biết mà ... chỉ là người ta thực sự không có gì làm nha!’

Nghe giọng nói yếu ớt của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô một lúc nét mặt mới từ từ dần ra, đưa tay ôm lấy cô vào lòng, thấp giọng nói: ‘Thực ra ... đêm nay em chỉ cần phục vụ anh là được rồi, coi như là ... báo đáp đi!’

Giọng nói đầy mê hoặc, xem ra sói xám đã bắt được chú cừ non, trong bụng toàn là ý xấu.

Liên Kiều nghĩ cũng không cần nghĩ, gật đầu: ‘Được đó, ừm ...’ Đôi mắt lại đảo một vòng, ‘Em nghĩ anh chắc cũng mệt lắm rồi, vậy đi, em đi làm cho anh một ly cà phê nhé, anh đợi em!’

Nói xong không đợi Hoàng Phủ Ngạn Tước kịp trả lời, Liên Kiều đã như một mũi tên phóng đi mất để lại một Hoàng Phủ Ngạn Tước vô lực đứng đó lắc đầu cười khổ, xem ra ... muốn đào tạo cô nhóc này không phí một chút tâm tư là không được.

41. Quyển 7 - Chương 06-10

Warning: 16+

Quyển 7: Tình yêu bắt đầu

Chương 6: Gian nan đêm tân hôn (4)

Sự yên tĩnh trong đêm khiến người ta có chút ngọt ngào.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ném mình vào ghế sofa, tìm một tư thế thích hợp để ngồi cho thoải mái, trong chiếc áo ngủ màu đen, thân thể trắng kiêu càng tăng thêm một phần mỹ lực.

Ánh trăng bàng bạc chiếu nghiêng qua cửa sổ khiến người ta có một ảo giác như căn phòng được dát một lớp vàng.

Bỗng dưng có một tràng tiếng bước chân, ngập ngừng, nhẹ nhàng phá vỡ sự yên tĩnh của màn đêm đồng thời lọt vào tai Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Tiếng bước chân từ xa đi đến, khi đến gần cửa phòng thì dừng lại, giống như đang do dự không biết có nên tiến vào hay không.

Môi Hoàng Phủ Ngạn Tước khẽ cau lên một đường cong, hắn cất giọng: ‘Nha đầu, có phải lại gây họa rồi không?’

Trong lòng hần nghĩ chắc cô nhóc này không cẩn thận lại làm vỡ thứ gì đó trong phòng bếp rồi, chuyện này đối với cô mà nói không phải là quá thường xuyên sao?

Cửa, bị một bàn tay nhỏ nhấn cần trọng đẩy ra, ánh trăng chiếu trên gương mặt cô, chiếu vào đôi mắt nai của cô đang nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước, đôi mắt đen láy lấp lánh như hai vì sao mang theo một vẻ động lòng người.

Khi Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn rõ người vừa đến, hần hơi giật mình sau đó mỉm cười: ‘Anh Anh hả? Vào đi!’

Hoàng Phủ Anh nghe vậy, cần cần môi sau đó khép nhẹ cửa phòng lại, đi đến trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước, miệng khẽ mấp máy như đang muốn nói điều gì.

‘Anh Anh, tối thế này rồi sao còn chưa ngủ? Có chuyện sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy thái độ của Hoàng Phủ Anh hôm nay có chút khác thường cho nên quan tâm hỏi.

Hoàng Phủ Anh kéo kéo góc váy, đầu cúi thấp đến không thể thấp hơn.

‘Anh Anh, sao vậy? Có chuyện gì cứ nói với anh hai!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đưa tay kéo cô cùng ngồi xuống sofa, tay nhẹ vỗ vai cô như động viên.

‘Anh à ...’ Hoàng Phủ Anh cúi đầu, trong mắt xẹt qua một tia hoang mang ...

‘Anh thật sự muốn đem góc vườn đối diện với vườn Mỹ Nhân Anh tặng cho Liên Kiều sao?’

Câu hỏi của cô khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi giật mình, hần không trả lời cô mà hỏi lại: ‘Em ... nghe được anh với Liên Kiều nói chuyện?’

‘Anh, không phải là em cố ý đâu, chỉ là ... chỉ là em có chút lo lắng ...’ Hoàng Phủ Anh nghe hần hỏi vậy, vội vàng lên tiếng giải thích.

‘Lo lắng cái gì?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước càng khó hiểu, ‘Em ... lo lắng cho sức khỏe của Liên Kiều?’

‘Không phải!’

Hoàng Phủ Anh rất nhanh trả lời câu hỏi của hần, sau đó nói thêm: ‘Em lo lắng ... trong lòng anh không còn em nữa ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước bị câu nói không chút logic của cô làm uốn khúc không được muốn cười không xong, hần không biết làm sao, chỉ đưa tay ôm lấy vai cô, nhẹ giọng nói: ‘Nha đầu ngốc, trong lòng anh sao lại không có Anh Anh được, anh là em gái nhỏ mà anh yêu thương nhất mà!’

Hoàng Phủ Anh nghe vậy, ngẩng đầu lên nhìn hần, trong đáy mắt có chút gấp gáp, giống như muốn giải thích điều gì lại vẫn cố nén lại, vội đầu vào lòng hần.

‘Anh Anh?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước như rơi vào một tầng mây mù, bàn tay đang vỗ vỗ vai cô chợt khựng lại.

‘Anh hai ...’ Cô nhìn hần lần nữa, trong ánh mắt nhiều thêm một phần tình tứ ...

‘Em với Liên Kiều ... anh sẽ thương ai nhiều hơn?’

Trong giọng nói có thêm một chút lo lắng, không khó nhận ra trong nội tâm cô đang dằn vặt.

Hoàng Phủ Ngạn Tước mỉm cười, ‘Anh Anh, sao lại có thể so sánh như thế được chứ, em là em gái anh còn Liên Kiều là vợ anh, anh thương cô ấy mà cũng thương em!’

Hoàng Phủ Anh nghe vậy, trong ánh mắt tràn đầy kích động, cô vùng đứng dậy nhìn thẳng Hoàng Phủ Ngạn Tước cấp bách nói: ‘Anh ... anh biết là em không phải là em gái anh mà!’

Nói xong vùng chạy về phía cửa ...

‘Anh Anh ...’ Trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút khó chịu, nét mặt cũng cau lại.

Cửa phòng đột ngột bị Hoàng Phủ Anh kéo ra, không ngờ Liên Kiều đứng ngay đó, vẻ mặt kinh ngạc, trên tay cô còn cầm một cái khay trên có một tách cà phê nóng, hương thơm ngào ngạt.

Hoàng Phủ Anh nhìn thấy Liên Kiều nhìn mình với ánh mắt sững sốt, hô hấp liền trở nên gấp gáp, gương mặt nhỏ nhắn phỉếm hồng, cô không nói gì, chạy qua bên người Liên Kiều thẳng xuống lầu.

‘Này ...’ Liên Kiều muốn kêu cô nhưng đã bị Hoàng Phủ Ngạn Tước ngăn lại...

‘Thôi đi, để con bé đi đi!’

‘Nhưng mà ...’ Liên Kiều bởi vì hai tay đều bận bê khay cho nên không tiện, cô mấp má môi: ‘Nét mặt vừa rồi của em ấy là rất đau khổ ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước chủ động giúp cô bê cái khay, giải phóng cho đôi tay của cô, trong ánh mắt có chút phức tạp, ‘Chắc là có một số chuyện con bé vẫn chưa thông suốt mà thôi, chúng ta cho con bé một chút thời gian để suy nghĩ vậy!’

Chỉ mong là cảm giác của hắn là sai, bằng không ... chẳng lẽ Anh Anh ...

Hắn không dám nghĩ tiếp nữa.

Liên Kiều để mặc hắn kéo mình ngồi xuống sofa, trên gương mặt nhỏ nhắn vẫn tràn đầy nghi vấn.

‘Đang nghĩ gì vậy?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô cười cười, ngón tay thon dài khẽ đưa sang, xoay mặt cô về phía mình.

Liên Kiều chỉ ngón tay trắng nõn về phía cửa, ‘Thực ra ... em vừa nãy có nghe một chút hai người nói chuyện ...’ Nói đến đây cô vội giải thích, ‘Em tuyệt đối không phải cố ý nghe lén đâu, chỉ là trùng hợp em định mang cà phê vào, mà cửa thì chỉ khép hờ ...’

‘Nha đầu, anh không có trách em, em khẩn trương cái gì?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn vẻ gấp gáp như sợ tội của cô, không nhịn được bật cười.

Liên Kiều cũng cảm thấy mình càng giải thích càng giống như che giấu cho nên cô hắng giọng, gom hết dũng khí hỏi ra nghi vấn trong lòng. ‘Thực ra ... em vừa nãy có nghe Anh Anh nói, em ấy không phải là em gái anh, chuyện này ...’

Nếu như Hoàng Phủ Anh không phải là em gái của Hoàng Phủ Ngạn Tước, vậy tức là nói cô ấy không phải là người của nhà Hoàng Phủ? Nhưng cô ấy mang họ Hoàng Phủ cơ mà.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô hỏi cũng không có chút tức giận nào, vừa đưa tay nghịch nghịch mái tóc cô vừa nói: ‘Anh cũng biết nha đầu này rất tò mò mà!’

Thấy hắn không có ý dấu diếm, Liên Kiều ngay lập tức như viên đường bám chặt lấy hắn ...

‘Người ta đúng là tò mò mà, cho em biết đi, được không?’

‘Em đó!’ Giọng nói yêu kiều nũng nịu của cô cộng với nét mặt hiếu kỳ trẻ con của cô khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước tâm động không thôi. Hắn đưa tay vuốt ve làn da trắng nõn hồng nhuận non mịn của cô, cảm thụ cảm giác mềm mại truyền đến từ lòng bàn tay, ‘Nói cho em biết cũng không sao, sau này đừng mang vẻ mặt tò mò này đi hỏi Anh Anh nữa, biết không?’

Chương 7: Gian nan đêm tân hôn (5)

‘Biết rồi rồi, nói nhanh lên, gấp chết em rồi nè!’ Bàn tay nhỏ bé của Liên Kiều vô thức níu lấy một góc áo ngủ của Hoàng Phủ Ngạn Tước, lộ ra lồng ngực tinh trắng của hắn, cộng với thần thái lười lỉnh của hắn càng tăng thêm vẻ quyến rũ đến cực hạn.

Nhìn thấy vẻ gấp gáp của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước cười lắc đầu, nha đầu này, một chút xiu kiên nhẫn cũng không có.

‘Đúng là em không có nghe lắm, Anh Anh đúng là không phải người của nhà Hoàng Phủ, con bé từ nhỏ đã được cha mẹ nhận nuôi!’ Giọng nói trầm thấp của hắn du dương trong đêm.

Liên Kiều há hốc mồm ... trời ạ, đúng là thế sao ...

‘Vậy ... cha mẹ của Anh Anh là ai? Tại sao cô ấy không sống cùng với cha mẹ mình?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thở dài một tiếng, ‘Thân thể của Anh Anh cũng rất tội nghiệp, cô ấy vừa sinh ra đời không lâu thì cha bởi vì công việc làm anh thất bại dẫn đến phá sản, một lúc nghĩ quẩn mà nhảy lầu tự tử còn mẹ của Anh Anh vì không chịu nổi sự đả kích này mà cũng đi tìm cái chết, cha anh và cha Anh Anh hai người vốn có mối quan hệ làm ăn thân thiết, sau khi biết được chuyện này liền đem Anh Anh về nhà nuôi dưỡng như con gái ruột!’

Liên Kiều nghe vậy, trên mặt liền có vẻ đau buồn ...

‘Anh Anh thật đáng thương, đáng lý cô ấy là một cô công chúa nhỏ được cưng chiều mới đúng, không phải sao? Nếu như không phải bởi vì làm ăn thất bại, cô ấy cũng là con gái nhà giàu!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước bật cười, ‘Thật là nha đầu ngốc, Anh Anh bây giờ cũng là công chúa nhỏ vậy!’

‘Dù sao cô ấy cũng không phải là người nhà Hoàng Phủ, sao lại giống với mọi người chứ? Aiiii, không đúng nha ...’ Đang nói đến đây cô chợt nhớ ra, ‘Nếu như Anh Anh lúc còn nhỏ đã đến sống ở nhà Hoàng Phủ vậy em ấy làm sao biết thân thể của mình chứ? Là mọi người chủ động cho em ấy biết sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước tay vẫn không rời gương mặt mịn màng của cô, nhẹ giọng nói: ‘Mọi người đương nhiên là sẽ không cho Anh Anh biết, chỉ là lúc con bé mười hai tuổi, vô tình nghe được người làm nhắc đến mà thôi!’

‘Thì ra là như vậy, ồ, tin rằng em ấy sau khi biết được nhất định sẽ rất đau lòng, bằng không sao tính cách lại khác với Hoàng Phủ Ngưng nhiều thế, em ấy sau khi biết được thân phận của mình, biết rằng mình căn bản không phải là người nhà Hoàng Phủ, nhất định là có chút tự ti!’

‘Thực ra thì cũng không có tệ như em tưởng tượng đâu, Anh Anh trước giờ luôn rất vui vẻ bởi vì mọi người đều không xem con bé như người ngoài!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước rất khẳng định nói.

‘Anh lại không phải là Anh Anh, anh làm sao hiểu được mùi vị ăn nhờ ở đậu chứ?’ Ánh mắt Liên Kiều dần trở nên ảm đạm.

Hoàng Phủ Ngạn Tước liền phát giác ra cô có chút khác thường, hần nâng mặt cô lên, đột ngột hỏi một câu: ‘Vậy chắc ... em cũng có cảm giác đó sao?’

Anh Anh tuy là mất đi song thân nhưng còn may mắn là không giống như Liên Kiều phải chịu cảm giác lạnh lẽo và tuyệt vọng khi bị chính cha mẹ mình tính kế hãm hại, tuy cô được ông nội yêu thương nhưng nỗi đau từ vết thương đó sợ rằng cả đời này cũng không xóa nhòa được.

So ra Anh Anh vẫn còn may mắn hơn cô rất nhiều.

Liên Kiều nghe hần hỏi vậy, ngơ ngác nhìn hần một lúc lâu mới miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, cố dùng giọng thản nhiên nhất nói: ‘Cái gì chứ, em nào có, ông nội rất thương em mà!’

Nhìn thấu những suy nghĩ của cô, nhìn thấu vẻ miễn cưỡng của cô nên hần không khỏi đau lòng, cô thật đơn thuần, tuy rằng cố che giấu hần nhưng vẻ mê mang và thống khổ của cô trong một chớp mắt kia không phải đã nói lên hết những bí mật trong lòng rồi sao?

Cô như vậy càng khiến hần động tâm, hần tự hứa với mình sẽ thật tốt đối xử với cô, bù đắp những yêu thương mà cô đã thiếu trong suốt thời thơ ấu.

Mang trong lòng toàn những suy nghĩ dành cho cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước ôm cô thật chặt, hỏi dò một câu: ‘Nha đầu, có phải em ... đang nghĩ đến cha mẹ mình không?’

Nghe hần hỏi câu này, thân thể nhỏ nhắn của Liên Kiều chợt run lên, liền đó cô cảm giác vòng tay hần ôm càng chặt hơn ...

‘Thôi, chúng ta đừng nói về chủ đề này nữa.’

Thấy cô không ngừng run rẩy trong lòng hần không khỏi tự trách mình, tuy rằng hần rất muốn giúp cô thoát khỏi sự ám ảnh tuổi thơ nhưng thấy cô khó chịu như vậy trong lòng hần càng không nỡ.

Liên Kiều ngẩng đầu nhìn hần, thấy vẻ khẩn trương trong mắt hần, cô nhẹ nhàng lắc đầu...

‘Thực ra ... khi anh hỏi em lần đầu tiên, từ hôm đó em đã không ngừng nghĩ đến vấn đề này ...’ Giọng cô rất nhẹ rất nhỏ giống như phải dùng hết sức mới nói ra được, trong lúc nói chuyện tay cô vẫn siết sao nít lấy gò ả của hấn như muốn từ chỗ hấn tìm ỉnh thêm một chút dũng khí.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không ngắt lời cô, cũng không hỏi thúc, hấn rất nhẫn nại chờ nghe cô nói tiếp.

‘Thực ra ... em rất nhớ họ ...’

Liên Kiều chỉ nói được mấy chữ, giọng nói lại nghẹn ngào, cô xoay mặt sang một hướng khác, kiên cường đưa tay lau đi giọt nước mắt đã tràn đầy khóe mắt.

Tim Hoàng Phủ Ngạn Tước như bị ai hung hăng xiết chặt, hấn không nói gì chỉ đưa tay nhẹ xoay mặt cô lại đối diện với mình, cúi xuống dùng nộ hôn của mình giúp cô lau khô những giọt lên.

Lệ, trong suốt như thủy tinh nhưng mặn đắng.

Nhưng với sự dịu dàng của hấn, nước mắt của Liên Kiều lại như vỡ òe cuộn cuộn tuôn chảy, vốn chỉ là tiếng thút thít nghẹn ngào thì trong chớp mắt lệ đã tuôn đầy mặt ...

‘Anh biết không, thực ra em rất muốn biết cha mẹ em giờ đang ở đâu, em muốn gặp họ, muốn thấy mặt họ, lúc nhỏ em rất ngoan, thật sự rất ngoan, vì em muốn cha mẹ thương em cho nên ... lúc nào em cũng ngoan ... hu hu ...’

‘Anh biết, anh biết ...’

Hoàng Phủ Ngạn Thương hôn cô thật sâu, muốn dùng thâm tình và sự ỏn nhu của mình để an ủi cô, khiến cô quên đi những chuyện không vui.

Kéo đầu cô áp sát vào ngực mình, giọng hấn đầy yêu thương: ‘Nha đầu, từ đây về sau anh sẽ không để em chịu thêm bất kỳ ủy khuất và đau khổ nào nữa. Anh yêu em ... yêu em ...’

Mỗi một câu thốt ra là một nộ hôn rơi xuống, trên trán, trên mắt, trên má ... nộ hôn lau khô đi từng giọt lệ, như muốn xóa đi tất cả ủy khuất ...

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh sẽ rời bỏ em sao? Sẽ giống như cha mẹ em ... không cần em nữa sao?’ Liên Kiều cảm nhận được sự yêu thương, quan tâm của hấn, trong lòng càng lo được lo mất, nước mắt nhịn không được lại rơi xuống.

‘Không đâu, cả đời này anh cũng sẽ luôn ở bên cạnh em, anh sẽ dùng thời gian cả đời để yêu em, chăm sóc em, bảo vệ em, sẽ không rời xa em ...’ Hấn thì thầm bên tai cô nhưng giọng nói hết sức kiên định, kiên định như một lời thề.

Liên Kiều cũng ôm chặt hấn, vùi gương mặt nhỏ nhắn trong ngực hấn giống như chỉ có làm như vậy mới khiến cô cảm thấy an toàn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ vuốt mái tóc mềm mượt của cô, trong đầu chợt thoáng qua suy nghĩ muốn cho cô biết sự thật về cha mẹ mình, bởi vì ... hấn không nỡ nhìn cô rơi lệ thêm nữa ...

Chương 8: Gian nan đêm tân hôn (6)

Trắng lạnh như nước soi lên gương mặt xinh xắn của Liên Kiều, với sự dịu dàng an ủi của Hoàng Phủ Ngạn Tước, sự khổ sở dần vật trong lòng cô dần dần cũng vợi bớt. Ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đen láy thâm thúy của hấn, giọng cô vẫn ngập ngừng ...

‘Thật sao?’

Ở bên cạnh hấn lâu như vậy, Liên Kiều dần dần cảm thấy cuộc sống mình hình như đã quen với sự ỷ lại vào hấn, quen với hơi thở nam tính mãnh liệt của hấn quan quần bên mình, chỉ cần có hấn ở bên cạnh, cho dù có bao nhiêu bất an, lo lắng, đau khổ cũng đều có thể bị hạnh phúc thay thế.

Giờ phút này chỉ mong là mãi mãi, chỉ cần có hấn ở bên cạnh, cho dù là chỉ mỉm cười, cho dù chỉ là một cái hôn thật nhẹ trên trán ...

Trời ạ, mình đang nghĩ gì thế này?

Không tự chủ được, trên má cô chợt nổi lên một rặng mây hồng, trong đôi mắt màu tím chợt xẹt qua một tia xấu hổ ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước lại cực kỳ hưởng thụ giờ phút tĩnh lặng này, chỉ cần lẳng lặng ngồi ngắm cô, khi cô tháo xuống lớp vỏ bọc cứng rắn thường ngày, trở lại với bản tính vốn có của mình thì cực kỳ đáng yêu.

‘Nha đầu đáng yêu, em trước giờ không biết mình có thể khiến cho đàn ông yêu thích đến đâu ...’

Hắn trả lời không đầu vào đâu, ánh mắt đầy tâm tư nhìn cô, trên môi vẫn treo nụ cười mê người.

Liên Kiều đưa tay khẽ lau một giọt lệ nơi khóe mắt, đôi mắt màu tím xinh đẹp động lòng người vì câu nói của hắn mà hiện rõ sự khó hiểu, cô suy nghĩ một lúc lâu vẫn chưa hiểu được ý hắn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười: ‘Không hiểu anh nói gì sao?’

Liên Kiều không chịu thua, suy nghĩ một lúc nữa sau đó mới rầu rĩ gật đầu.

Bàn tay mang theo lửa nóng vuốt ve làn da mịn màng của cô, nụ cười càng lúc càng sâu khiến cô càng lúc càng mê hoặc ...

Từ sau khi gặp được Hoàng Phủ Ngạn Tước, Liên Kiều mới chân thật cảm nhận được thì ra nụ cười của một người đàn ông lại có thể mê người đến như vậy, một nụ cười cũng có thể khiến người ta mặt hồng tim đập.

Thấy cô hơi hé đôi môi hồng nhuận như cánh đào như muốn nói gì, ngón tay hắn khẽ lướt qua nơi đó, âm thầm cảm nhận sự mềm mại nơi ngón tay, ý cười trên mặt càng lúc càng nồng ...

‘Trước đây trong mắt anh, phụ nữ đẹp có muôn hình vạn trạng nhưng tâm tư thì quanh quẩn chỉ có thể, sau khi gặp em rồi anh mới biết, đối với một cô gái nảy sinh tình thương, tình cảm cùng ... tình yêu là như thế nào...’

Tiếng của hắn rất nhẹ, như đang ru cô ngủ khiến cho ý thức của Liên Kiều dần dần như rời xa thân thể cô, cô chỉ ngồi đó ngây ngốc nhìn hắn, nghe giọng nói trầm thấp say người như rượu ngon kia, lòng cũng say theo.

‘Liên Kiều, anh trước giờ chưa từng nghĩ mình có thể đau lòng vì một người, lo lắng vì một người đến thế. Lúc em rơi vào hôn mê một khắc kia anh mới biết em đối với anh quan trọng đến thế nào, em ... là món bảo vật mà anh truy tìm bấy lâu nay, là người con gái mà anh yêu nhất, cho nên Liên Kiều, cứ để anh yêu em ... anh muốn yêu em, cả đời ...’

Liên Kiều nhìn thẳng vào đôi mắt sâu không thấy đáy kia, đôi mắt như có ma lực hút hồn cô vào đấy, tim chợt đập thành thịch, cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Tuy cô còn chưa hoàn toàn hiểu hết ý trong lời nói của hắn nhưng cô không khó nhận ra sự chân thật trong từng câu từng chữ, cô tin người đàn ông này thật lòng yêu mình.

Ánh mắt mông lung của cô, đôi mi dày cong như cánh bướm khẽ lay động, chiếc mũi nhỏ xinh, đôi môi anh đào, mỗi một bộ phận trên mặt cô đều khắc sâu trong tâm trí Hoàng Phủ Ngạn Tước, bàn tay to sừng sực vuốt ve gương mặt cô, sau đó hơi cúi đầu, quyến luyến nuốt lấy cánh môi cô.

Mùi hương thơm mát nhàn nhạt quyến theo hô hấp của hắn thâm nhập vào nội thể sau đó lan tràn ra khắp lồng ngực, sau đó tỏa khắp châu thân, dường như mỗi tế bào trong người cũng bị mùi hương thơm mát đó ngấm vào.

Hắn thừa nhận bản thân cũng không phải là người thanh cao, đương nhiên từng có rất nhiều phụ nữ nhưng hắn chưa bao giờ tưởng tượng nổi chỉ một mùi hương thiếu nữ lại có thể dễ dàng khiến toàn thân hắn hưng phấn đến mức này.

‘Ô ô ...’ Liên Kiều bị hắn ôm quá chặt, trong phút chốc, mùi hương nam tính đã tràn ngập trong từng hơi thở của cô. Đang lúc Liên Kiều hơi há miệng, chiếc lưỡi ẩm áp mà tham lam đã thừa dịp mà tiến vào, khuấy đảo trong khoang miệng cô, chủ động quấn quýt chiếc lưỡi đỉnh hương của cô, tham lam mút lấy từng giọt mật ngọt, đôi cánh tay mạnh mẽ quấn lấy người cô. Rất nhanh trong đôi mắt đen láy đã có biến hóa, càng lúc càng trở nên thâm sâu như một đầm nước không thấy đáy nhưng cũng nóng bỏng một tia lửa ...

Như cảm nhận được sự thay đổi của Hoàng Phủ Ngạn Tước, cơ thể Liên Kiều hơi giãy dụa như muốn thoát khỏi đôi tay như gọng kìm kia, hấn cường liệt mà bá đạo như thế khiến cho cô có chút ... sợ hãi ...

‘Đừng ...’

Tranh thủ lúc hấn rời môi cô, Liên Kiều hít một hơi không khí, yếu ớt lên tiếng nhưng sự phản kháng yếu ớt của chú cừu nhỏ rơi vào trong mắt kẻ săn mồi thì chẳng khác nào một sự kích thích.

‘Liên Kiều, em là vợ anh, cũng nên là của anh rồi ...’

Đôi tay Hoàng Phủ Ngạn Tước lưu loát trượt trên vòng eo mẫn cảm của cô, nhẹ lướt theo từng đường cong gợi cảm, đầu ngón tay lướt qua chỗ nào liền nhen nhóm lên nơi đó một ngọn lửa. Lời vừa nói dứt, đôi môi lửa nóng cũng chính xác đáp xuống nơi vành tai cô, ngậm lấy khiến Liên Kiều không kìm được khẽ kêu một tiếng.

‘Aaaa ...’ Nơi mẫn cảm bị kích thích khiến toàn thân cô phát run như một chiếc lá trong cơn gió.

Cô không biết hấn đang làm gì nhưng mơ hồ cảm thấy hấn hôm nay không giống trước đó ...

‘Ừm, đừng ...’ Trong lòng Liên Kiều tự dưng dâng lên một nỗi sợ hãi mà chính cô cũng không biết là sợ cái gì.

‘Nha đầu, đừng sợ, thả lỏng một tí ...’ Giọng nói thì thầm dụ hoặc của Hoàng Phủ Ngạn Tước vang lên bên tai cô nhưng ánh mắt thì đang bị thiêu đốt bởi ham muốn.

‘Anh ... anh muốn làm gì ...’ Về mặt Liên Kiều vừa vô lực vừa mê mang, thân thể vẫn không ngừng run rẩy.

Môi Hoàng Phủ Ngạn Tước khẽ câu lên một nụ cười, ‘Cô nhóc đáng thương, em cứ sợ hãi như thế này cũng không phải là một chuyện tốt!’

Nói vừa dứt lời hấn đã bế cô lên, bước về phía phòng tắm.

‘Đi đâu vậy?’ Bị bất ngờ, Liên Kiều chỉ đành hai tay vòng qua cổ hấn, hoang mang hỏi.

Hấn cười xấu xa nhìn cô, trên gương mặt anh tuần tuyết luân lộ ra một vẻ tà mị trước giờ chưa từng có ...

‘Anh muốn ... đích thân tắm cho cô vợ nhỏ của anh!’

Chương 9: Sự mê hoặc của tình yêu (1)

Trong căn phòng tắm rộng mênh mông, không khí thoang thoảng mùi hương hoa tươi dịu dịu, ánh đèn màu ngà phản chiếu qua những tấm gương sau đó chiếu xuống sàn gạch đen bóng, soi xuống cô gái đang hung hăng giữ chặt váy áo.

‘Chuyện này ... ách, Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh ra ngoài đi ...’

Thấy hấn chuẩn bị xong mọi thứ nhưng hình như không hề có ý rời đi, gương mặt Liên Kiều đỏ hồng, chỉ tay về phía cửa.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thu hết vẻ ngượng ngùng của cô vào đáy mắt, nụ cười tà mị trên môi càng lúc càng sâu ...

‘Sao vậy?’ Hấn biết nhưng vẫn cố tình hỏi.

Liên Kiều càng ngại ngùng hơn, ‘Anh ... thật là không biết xấu hổ, người ta phải tắm mà, đương nhiên là anh phải tránh đi rồi!’

Đạo lý đơn giản vậy chắc không cần cô dạy hấn chứ!

Lúc hấn tắm cô đâu có muốn đi nhìn đâu. (Tina: ^__^)

Chỉ là ... cô len lén liếc nhìn lồng ngực tinh trắng của hấn một cái, không thể không nói cơ thể của hấn thật đẹp!

Hình như cảm nhận được suy nghĩ trong đầu cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước cúi thấp xuống, ôm cô vào lòng, ‘Nha đầu, làm người phải công bằng mới được, bằng không người ta sẽ chê cười đó!’

Quả nhiên Liên Kiều bị trúng kế, cô ngây thơ trả lời: ‘Đương nhiên là phải vậy rồi!’

Thấy cô dần dần sụp bẫy, hắn càng đắc ý, nhướn mày, ‘Nhưng mà ... em không có công bằng!’

‘Hả?’

Liên Kiều ngơ ngác, ‘Em thế nào mà không công bằng? Hừm, anh đổ oan em, em ghét nhất là những người không công bằng đó!’ Cô cãi lý.

Khóe môi Hoàng Phủ Ngạn Tước lại câu lên một nụ cười tà mị, giọng nói ôn nhu như muốn thôi miên cô, ‘Nha đầu thật mau quên nha, xem ra anh phải nhắc nhở em một chút mới được!’

‘Ừm, anh nói đi em nghe nè!’ Liên Kiều thấy mình như sắp bị hút vào đôi mắt đen sâu thẳm kia rồi.

‘Nha đầu, thân thể anh bị em nhìn rồi, làm người không phải là có qua có lại sao?’

Biểu tình của Hoàng Phủ Ngạn Tước ôn nhu như nước, giọng điệu đầy vẻ tán tỉnh, bàn tay vốn đang đặt trên eo bắt đầu không an phận trượt theo những đường cong mạn diệu trên người cô.

Ý muốn chiếm hữu được dấu thật sâu trong đôi đồng tử đen láy thâm thúy.

Hắn trước giờ chưa từng nghĩ qua bản thân lại có một ngày vì để triệt để có được một người con gái mà hao phí tâm tư đến mức này.

Nếu như trước mặt là một người phụ nữ khác, hắn lười phải làm những chuyện phí tâm thế này, trước giờ đều là phụ nữ chủ động dâng hiến, nào đến lượt hắn phải phí sức tán tỉnh thế này.

Nhưng ... cô là Liên Kiều, là người vợ của Hoàng Phủ Ngạn Tước hắn, là người hắn cam tâm tình nguyện cưới làm vợ!

Cô rất thanh thuần, rất ngây thơ nhưng chính sự đơn thuần và ngây thơ đó cũng đủ khơi lên lửa nóng trong lòng hắn, chỉ là, hắn sợ mình sẽ làm cô hoảng sợ ...

Điều này nếu để người khác biết được không biết sẽ phản ứng thế nào đây, người chồng có được thân thể của người vợ không phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa sao, còn hắn ...

‘Hả?’ Liên Kiều giật mình, một lúc sau như nghĩ ra điều gì, mặt cô càng đỏ hơn, nhẹ giọng kháng nghị: ‘Chuyện đó ... người ta đâu phải là cố ý đâu ...’

‘Em rõ ràng là ban ngày ban mặt chiếm tiện nghi còn gì! Haizzz...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cố ý thở dài một tiếng, ‘Anh thật là tội nghiệp nha, bị người ta xem sạch hết rồi, anh thấy chắc không lâu nữa tất cả phụ nữ đều có thể xem thân thể anh miễn phí đây!’

‘Không được! Em không cho phép những phụ nữ khác nhìn anh đâu!’ Liên Kiều vội vàng nói, ‘Vớ lại, không cho phép anh đối xử tốt với mấy người phụ nữ đó, lúc họ khóc cũng không được dỗ dành, còn nữa ...ừm, cũng không được yêu họ ... Tóm lại, anh chỉ được tốt với mình em thôi, không được tốt với bất kỳ cô gái nào khác!’

Bô lô ba la nói một tràng xong cô mới tạm ngừng lại thở.

Hoàng Phủ Ngạn Tước mỉm cười nhìn cô gái nhỏ trước mặt, xem ra cô nhóc này không phải là không hiểu chuyện, chỉ là hơi phí chút tâm tư thôi. Hắn cố ý ra vẻ trầm tư, sau đó dụ hoặc nói: ‘Nha đầu, nếu muốn người ta đáp ứng yêu cầu của em, em phải biểu lộ chút thành ý mới được!’

‘Biểu lộ thành ý?’

Đôi mắt to tròn của Liên Kiều đảo một vòng, sau đó chợt nở nụ cười nhón chân lên vòng tay qua cổ hắn, chủ động đặt lên gương mặt hoàn mỹ vô khuyết kia một nụ hôn.

Cô biết hắn thích như vậy.

Nhưng nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước của cô làm sao thỏa mãn được Hoàng Phủ Ngạn Tước, hắn chau mày nói: ‘Nha đầu, nụ hôn này không hợp lệ ...’

Đang lúc Liên Kiều vẫn chưa phản ứng kịp, hắn đã cúi xuống lần nữa chiếm lấy đôi môi hồng của cô.

Nụ hôn như sóng lớn gần như suýt chìm chết cô mà đôi tay mạnh mẽ đang vòng qua người cô càng lúc càng siết chặt như muốn hòa tan cơ thể cô vào cơ thể hắn. Chiếc lưỡi mang theo lửa nóng phóng tung tung hoành trong khoang miệng, hơi thở thô ráp dần quyến luyến Liên Kiều, tim cô đập càng lúc càng nhanh, đang lúc cô tưởng mình sắp hít thở không thông thì đã cảm thấy bờ vai mát lạnh ...

Không biết từ lúc nào áo sơ mi của cô đã bị hắn cởi xuống, rơi vãi trên sàn nhà. Thân thể yêu kiều chỉ còn mặc nội y tinh xảo để lộ chiếc cổ thanh mảnh, bờ vai mảnh mai, xương quai xanh tinh tế, dưới ánh đèn vàng nhạt, làn da trắng mịn như mỡ đông càng tăng thêm một phần dụ hoặc.

Cảnh xuân trước mắt quá mỹ lệ, không chút che dấu lộ ra trước mắt khiến đôi mắt hắn càng u ám thêm một chút rồi hoàn toàn bị thay thế bởi một nỗi ham muốn rất trần tục như một con thú đói vừa tìm được món mồi ngon, chỉ có duy nhất một ý nghĩ trong đầu – nhai nuốt hết miếng mồi ngon này vào bụng.

‘Aaaa...’ Sau một lúc sững sờ cuối cùng Liên Kiều cũng tỉnh táo lại, đang lúc cô định cúi đầu nhìn xuống chính mình thì Hoàng Phủ Ngạn Tước đã cúi xuống, đôi môi lửa nóng rơi xuống bờ vai mảnh mai của cô, thuần thực kéo xuống dây đai của nội y ...

‘Đừng, không được đâu ...’

Bỗng dưng ý thức được nguy cơ đang càng lúc càng đến gần, cô vừa định lấy tay che đi thì đôi tay đã bị hắn dễ dàng ghì lại, nụ hôn đầu khiêu khích lần nữa rơi xuống bờ vai, bàn tay khẽ phất nhẹ, nội y tinh xảo rất nhanh đã không chút tiếng động rơi xuống đất.

Liên Kiều bị loại cảm giác xa lạ này dẫn dắt khiến cô mông lung chìm đắm ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc này đã đứng thẳng, từ trên cao nhìn xuống cô.

Chương 10: Sự mê hoặc của tình yêu (2)

Thân thể của Liên Kiều mềm mại ngoài sức tưởng tượng của hắn, xúc cảm tốt đẹp truyền đến khiến hắn chỉ muốn chìm đắm trong đó, chỉ là ... thấy cô sợ hãi cơ mình lại như con tôm, hắn cũng cúi người xuống, thân hình cao lớn từ từ áp xuống ...

‘Ấn ... cái này ... cái này ...’ Liên Kiều cảm thấy hết sức luống cuống, ngay lúc này đây cô có một cảm giác rất kỳ lạ, nhất là khi thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước đang cách mình quá gần...

Thật không khó cảm nhận được trái tim đang đập điên cuồng trong lồng ngực, trời ơi, hắn gần mình như vậy chắc cũng đã nghe thấy ...

Thật xấu hổ!

‘Cái gì?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước tức cười nhìn vẻ xấu hổ của cô, thân thể cường tráng càng áp đến gần thân thể nhỏ nhắn đang tìm cách né tránh hắn, bụng dưới căng thẳng không ngừng truyền đến cảm giác khó chịu như muốn bùng nổ, dấu hiệu của ham muốn chiếm hữu đối với cô.

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước ... anh ... anh đừng có đến gần em như thế ...’

Liên Kiều cảm thấy hôm nay hắn rất khác thường, thái độ khác thường, giọng điệu khác thường ngay cả hành vi cử chỉ cũng rất khác thường.

Hắn càng khác thường thì cô càng hoảng hốt, tim đập càng lợi hại, cả thân thể đều phát run.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không có hành động gì khác, chỉ là càng lúc càng áp sát cô, trong đôi mắt thâm thúy xẹt qua một ý cười tà mị: ‘Tại sao anh không thể đến gần em?’

Nha đầu này, cô quả thực không biết cô càng lộ ra dáng vẻ ngây thơ sợ sệt này quả thực chính là câu người, thật quá đáng yêu.

Đột nhiên Hoàng Phủ Ngạn Tước kinh ngạc nhận ra chỉ vẻ ngây thơ này thôi cũng đủ khơi dậy sự hứng thú của hắn hết lần này đến lần khác, dù mỗi lần đều bị phá đám bởi một vài lý do ngớ ngẩn nào đó cho nên, bất kể thế nào, hôm nay hắn sẽ không để bị phá đám lần nữa.

Cũng còn may là căn bệnh ngứa gât sau mười hai giờ của cô đã không thuốc mà tự hết!

Hơi thở nam tính rất nhanh đã xộc đến bên mũi, bao vây lấy cô khiến gương mặt nhỏ nhắn bất giác hồng lên một mảnh, bàn tay vô ý thức chống nơi ngực hần, cô gian nan nuốt một ngụm nước bọt, ‘Bởi vì ... bởi vì, ở đúng rồi, nam nữ cái đó ... ách, không thân mà!’

‘Em muốn nói là “Nam nữ thọ thọ bất thân” phải không?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước “tốt bụng” nhắc nhở cô.

‘A, đúng, chính là câu đó! Câu này là Phi Nhi dạy em đó ...’ Nói đến đây cô cắn cắn môi, chợt nghĩ ra điều gì đó liền rầu rĩ nói: ‘Em rất nhớ Phi Nhi ...’

Đáng chết!

Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy bản thân hết sức thất bại bởi vì ngay lúc này mà cô nhóc này còn có tâm tư đi nhớ đến một người không liên quan gì!

Đôi ngươi màu đen chợt trở nên u ám, nụ cười trên môi toát ra một chút bất mãn, bàn tay chợt dời xuống, phủ ở nơi mẫn cảm của cô, ngón tay thon dài thuần thực trêu chọc, khơi gợi dục vọng của cô.

‘Đừng mà ...’ Toàn bộ dây thần kinh của cô vì động tác của hần nhất thời trở nên căng thẳng.

Hần đang làm gì đó?

Cô hơi nhích động thân thể nhưng làm thế nào cũng trốn không thoát bàn tay đang đặt giữa hai chân, rất nhanh cả thân thể do bị kích thích mà phủ một lớp hồng phấn, cảm giác khác thường từ nơi chân lan ra khắp toàn thân, kích thích đến toàn thân đều run rẩy.

‘Nha đầu, nhớ kỹ, em là người phụ nữ của anh, em phải tiếp nhận tất cả ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước ép sát cô, chỉ một điểm tiếp xúc này thôi, cảm giác tốt đẹp mềm mại nơi đầu ngón đã suýt khiến hần không chế không nổi.

Cảm giác khác thường vừa tê dại vừa kích thích khiến Liên Kiều cắn chặt răng mà sự xâm nhập của Hoàng Phủ Ngạn Tước khiến cô bất giác khép chặt hai chân lại.

‘Thả lỏng chút, cô vợ bé bỏng của anh, em khẩn trương như vậy một lát sẽ rất đau ...’ Hần cúi xuống bên tai cô thổi hơi, nụ cười tà tử trên gương mặt càng sâu hơn từ phía trên nhìn xuống vẻ vô lực cùng luống cuống của cô, cả cử chỉ ngây thơ của cô nữa, toàn bộ thu hết vào mắt.

‘Cái .. cái gì? Một lát nữa em ... em sẽ đau sao? Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh ... anh muốn làm gì em chứ ...?’ Liên Kiều hoảng hốt hỏi, hai tay đang chống trước ngực hần không ngừng run rẩy.

Hần ... chẳng lẽ hần định đánh mình sao?

Nghĩ đến đây cô không khỏi nhớ đến khoảnh khắc xấu hổ khi hần đánh vào mông cô.

Môi mỏng mang theo sự sùng nịnh nhẹ hôn lên bàn tay cô sau đó ngẩng lên nhìn cô, trong ánh mắt mang theo mệnh lệnh không thể cự tuyệt ...

‘Nha đầu, anh là chồng em, từ hôm nay em nên đổi cách gọi thành “Ngạn Tước” hoặc là “Tước”!’ Hần trả lời không không.

Cả ngày cứ Hoàng Phủ Ngạn Tước, Hoàng Phủ Ngạn Tước thì còn ra cái gì.

Hả?

Liên Kiều giật mình, sau đó dường như bất mãn với câu ra lệnh của hần, cô chu môi nói: ‘Hừm, em không thèm ...’

‘Em chắc chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướn đôi mày anh tuấn.

‘Chắc!’ Liên Kiều vẫn còn tức tối với thái độ bá đạo của hần.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ lắc đầu, cố ý thở dài một tiếng, ‘Không có tiếng nói chung, thật đáng tiếc ...’

Còn chưa đợi Liên Kiều hiểu được ý tứ trong lời nói của hấn, hấn đã cười tà tứ dùng sức tách hai chân cô ra, xâm nhập vào nơi tư mật của cô, ngón tay như mang theo ma lực dần dần mài mòn chút kiên định cuối cùng trong ý thức của cô.

‘Đừng ...’ Đôi mắt màu tím của Liên Kiều chợt trừng lớn, trong thân thể có một luồng sức mạnh dâng trào, như sắp bùng nổ.

‘Có kêu ... hay là không?’ Lực đạo trên tay Hoàng Phủ Ngạn Tước càng mạnh hơn một chút, ngữ điệu kéo thật dài.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cắn chặt răng, nha đầu vô tâm vô phế này, nơi đó quá chặt chẽ khiến hấn suýt nữa không khống chế được chính mình.

‘Kêu, em kêu ...’ Giọng Liên Kiều như sắp khóc, cái cảm giác này quá xa lạ, quá khó chịu khiến cô không ngớt xin tha: ‘Ngạn Tước ... hu hu ...’

Sự ngoan ngoãn của cô khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước nở nụ cười hài lòng nhưng giọng nói ngọt ngào của cô kêu tên hấn vắng vắng bên tai khiến tim hấn mềm nhũn ...

‘Em bé ngoan ...’ Hấn cúi xuống đặt một nụ hôn lên môi cô, giọng nói vì dục vọng đã trở nên thô ráp: ‘Ngoan ngoan như vậy anh phải khích lệ thật tốt mới được ...’

Bàn tay tham lam trượt trên làn da trắng như mỡ đông của cô, thăm dò thân thể cô mỗi một chỗ, tại trong cơ thể cô kích khởi một cỗ khát vọng ngọt ngào.

Hấn kéo thân thể cô dán sát vào người mình, dùng thân thể cường tráng của mình miêu tả thân thể yếu kiều của cô, bất chợt nghe tiếng kháng nghị của Liên Kiều.

‘Anh ... anh, tại sao còn mang theo súng chứ?’ Cô bất mãn kháng nghị, đôi chân không ý thức hơi giãy dụa. Đáng chết!

Hoàng Phủ Ngạn Tước hít một hơi không khí lạnh...

‘Em mà còn nhúc nhích nữa anh liền lập tức muốn em!’

Hấn thấp giọng rống một tiếng, có thể nhận ra hấn đã tận lực khống chế ham muốn đang chực chờ bùng phát.

Liên Kiều bị tiếng rống của hấn hù đến không dám nhúc nhích, cô chợt nhớ đến lần trước, phản ứng của hấn hình như là ...

42. Quyển 7 - Chương 11-13

Biết nhiều bạn đang ngóng phần tiếp theo nhưng Tina thật không có cách nào edit đủ 5 chương bởi vì ... dịch đoạn này quá cực khổ!!! Tina ^__^ (dịch xong toát mồ hôi) ... Cho nên hôm nay chỉ có thể up 3 chương.

Warning 18+

Quyển 7: Tình yêu bắt đầu

Chương 11: Sự mê hoặc của tình yêu (4)

Nhưng mà ... cô thật sự rất không thoải mái!

‘Nhưng mà, nhưng mà ...’ Cô ấp a ấp úng, muốn nói lại không dám nói.

‘Nhưng mà cái gì?’ Giọng Hoàng Phủ Ngạn Tước rõ ràng là rất gấp gáp.

Liên Kiều nuốt một ngụm nước bọt, không chút đề phòng nói: ‘Nhưng mà ... nó thật cứng nha, lại hình như ... rất lớn, người ta không thoải mái mà ...’

Nói xong cô nhắm chặt mắt như một đứa bé sợ nói sai mà bị đánh.

Nào ngờ bên tai cô chỉ có tiếng cười của Hoàng Phủ Ngạn Tước, sau đó hắn ra lệnh: ‘Nha đầu, em mở mắt ra đi!’

Liên Kiều ngoan ngoãn mở mắt ra, ngay lập tức nhìn thấy đôi mắt như cười như không của hắn, trong đó lại ẩn chứa một tia thâm u mà cô không thể nhìn thấu ...

‘Có muốn xem thử ... súng của anh hình dạng như thế nào không? Ân?’ Hắn cười tà tứ, ánh mắt, nụ cười cả giọng nói đều mang một vẻ mê hoặc.

Liên Kiều giống như bị trúng tà, liên tục gật đầu.

Lần trước thật ra cô cũng rất muốn xem thử, nhưng ... hình như sau đó ngủ gật mất ...

Tối nay nhất định phải xem cho rõ.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô gật đầu, đáy mắt càng lúc càng âm trầm, hắn không nói gì chỉ bước đến bên giường, ngồi xuống, vẫy tay về phía cô ...

‘Tự mình đến tìm đi!’ Hắn cười xấu xa, nhướng mày một cách đầy mưu mô như một con sói nhìn thấy chú cừu tự dâng đến cửa.

Liên Kiều ngây thơ vươn người qua, ngồi cạnh hắn, cẩn cẩn môi sau đó đưa tay vào trong áo choàng của hắn, dò xét ...

Ở chỗ nào chứ? Hình như là phía dưới ...

Nhưng mà ...

Bàn tay nhỏ nhắn chợt dừng lại, tuy là cô học Trung Y, không có nhiều cơ hội nhìn thấy thân thể đàn ông nhưng sự khác biệt cơ bản giữa nam và nữ cô vẫn biết.

‘Thế nào? Không dám hả?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước bị động tác ngây ngô của cô khiến cho ý loạn tình mê, thấy cô ngừng tay lại, hắn không cam lòng, tà mị cười, khiêu khích.

‘Em ...’ Liên Kiều cũng không biết nên nói gì, muốn rút tay lại nhưng lại có chút không cam lòng.

Đột nhiên Hoàng Phủ Ngạn Tước vùng dậy áp cô dưới thân, nhẹ chụp lấy tay cô, cười xấu xa nói: ‘Để anh nói cho em biết nó ở đây ...’

Nói xong liền kéo bàn tay nhỏ nhắn của cô thẳng xuống dưới, trực tiếp phủ lên vật kiêu ngạo của đàn ông sớm đã kiêu hãnh đứng lên.

Liên Kiều trợn mắt, tuy là cách một lớp áo nhưng cô không khó cảm nhận được sự cứng rắn truyền đến từ lòng bàn tay, có thật là hắn giấu ở chỗ này sao? Hơn nữa ... cây súng này hình như ... hơi lớn ...

Chỉ là ... cò súng ở đâu?

Cuối cùng sự tò mò cũng chiến thắng, không tự chủ được, cô tiếp tục tìm ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước không khó phát hiện ra suy nghĩ của cô, khi bàn tay nhỏ nhắn của cô lần dưới lớp áo choàng tẩm của hắn, hắn suýt nghẹn thở ...

Nha đầu to gan này, lại dám châm ngòi thổi lửa!

Nhưng một giây này, tiếng thét của Liên Kiều gần như vang khắp căn biệt thự!

‘A ... cái gì thế này?’

Cô dùng hết sức lực toàn thân đẩy hắn ra, sau đó đứng bật dậy, cũng quên luôn thân thể mình không gì che đậy hoàn toàn bại lộ dưới ánh đèn.

Trời ạ! Cô vừa sờ trúng cái gì chứ?’

Không có lớp áo choàng tẩm cản trở, lòng bàn tay cô trực tiếp tiếp xúc với vật dưới lớp áo nóng như bàn ủi đó, nóng đến suýt nữa làm bỏng tay cô ...

Cái đó, cái đó ... vốn không phải là súng!

Nếu như cô đoán không lầm, đó phải là ...

Nhưng mà ... cô cũng đã từng thấy qua trên những cái xác trong phòng thực nghiệm, hình dáng thì không khác mấy nhưng kích cỡ thì ...

Mà chỗ đó của hân ...

Chỗ đó ... rốt cuộc là súng hay là gì khác?

Đầu Liên Kiều có chút mê mang.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy dáng vẻ chật vật của cô, hân vô lực cười khẽ. Có thật là khoa trương đến thế không? Cô lại bị chính mình ... làm cho giật mình?

‘Qua đây, nha đầu ...’ Hân ngồi thẳng dậy, đưa tay về phía cô.

Xem ra không thể dùng chính sách nhân nhượng với cô được nữa, bằng không đợi đến lúc cô thích ứng nói không chừng trời đã sáng rồi!

Trước giờ đường tình ái quá thuận lợi, Hoàng Phủ Ngạn Tước thật không thể tưởng tượng nổi chính mình lại có một ngày có thể nhẫn nại đến mức này!

‘Không thêm!’ Liên Kiều liều mạng lắc đầu.

Khi nhìn thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước vẻ mặt không vui bước đến gần, Liên Kiều bị hù đến nỗi không dám nói gì thêm, nhắm hướng cửa mà chạy đến, đưa tay định kéo cửa phòng ...

‘Nha đầu, em điên rồi sao?’

Cánh cửa phòng vừa hay bị Hoàng Phủ Ngạn Tước nhanh tay chặn lấy, theo đó là tiếng thét của Liên Kiều.

‘Em như thế này còn muốn chạy đi đâu?’ Hân giữ chặt cô, thì thầm bên tai.

Thân thể Liên Kiều vẫn còn run rẩy, cô vẫn chưa thoát khỏi cơn hoảng loạn.

‘Thế nào? Sợ rồi sao? Lần trước không phải em muốn nhìn lắm sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước trong mắt đầy dục hỏa, vừa nẩy bàn tay mềm mại của cô chạm vào người hân, chỉ một phút đó hân có cảm giác nếu cứ nhìn nữa chỉ sợ chính mình sẽ phát điên mất!

‘Em, em ...’

Liên Kiều xoay người lại, vừa định nói gì thì ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ cửa dè dặt ...

‘Đại thiếu nữ nãi nãi ...’ Là giọng của người quản gia, Phúc tỷ, bà dè dặt lên tiếng.

Liên Kiều tưởng rằng bà định tiến vào, hoảng sợ không dám nói gì chỉ dán chặt lên người Hoàng Phủ Ngạn Tước, trời ạ, trên người cô không một mảnh vải, lỗ như Phúc tỷ tiến vào ...

‘Phúc tỷ, có việc gì đó?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hướng về phía cửa quát một câu.

‘A ... đại thiếu gia, ngài ... ngài cũng ở đây sao, vừa nãy tôi nghe tiếng thét của đại thiếu nữ nãi nãi cho nên ... tôi ...’

‘Ở đây không cần bà đâu!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy mình sắp điên rồi, chỉ đành dùng tiếng quát để trấn định tinh thần lại.

Ngoài cửa Phúc tỷ cũng bị thái độ của hân dọa đến, vội vàng rời đi.

Liên Kiều cũng bị cơn giận bất ngờ của Hoàng Phủ Ngạn Tước dọa đến giật mình, vừa muốn cách xa hân một chút thì đã bị hân kéo lại ...

Hắn nhìn cô bằng đôi mắt hùng hực lửa!

Cô không rét mà run!

Đáng chết!

Hắn phạm một sai lầm rất lớn đó là quá yêu thương cô! Vốn muốn đợi cô tự hiểu được chuyện phong tình nhưng có lẽ ... còn khó hơn lên trời.

‘Này, anh ... anh muốn làm gì ...’

Liên Kiều có ngu ngốc hơn nữa cũng nhìn thấy lửa giận nhen nhóm trong mắt hắn, nhất thời bị dọa đến rụt cổ lại.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì thêm, ôm ngang cô lên đi về phía phòng ngủ sau đó ném lên giường...

‘Ồ ...’

Cú ném không kể là mạnh nhưng cũng đủ khiến đầu óc cô choáng váng, sau đó mơ mơ màng màng nhìn thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước đang đưa tay cởi dây áo choàng tắm ...

Chương 12: Sự mê hoặc của tình yêu (5)

Một cỗ thân thể nam tính đầy sức quyến rũ hoàn toàn hiển lộ trước mắt Liên Kiều ...

Làn da màu đồng cổ dưới ánh đèn vàng càng thu hút ánh nhìn, thân thể trắng kiêu như một pho tượng điêu khắc Hy Lạp, cơ bắp rắn chắc chắc chắn là kết quả của nhiều năm rèn luyện mà có, tuần tú lại mang theo vẻ mê hoặc trí mạng ...

Liên Kiều kinh ngạc kêu lên một tiếng, ánh mắt cô không biết nên đặt chỗ nào, ngực của hắn, cơ bụng của hắn ... còn có ...

Tuy cô rất muốn xoay đầu sang hướng khác, bản tính hay xấu hổ vốn có của một cô gái không ngừng nhắc nhở cô rằng không nên nhìn lung tung, như vậy rất không lịch sự nhưng ... đối diện với cái đẹp, cô không thể kiềm chế được sự hiếu kỳ, mắt không rời đi được thân thể đàn ông hấp dẫn trước mắt ...

Khi ánh mắt rơi xuống đôi chân thon dài hữu lực của hắn, đôi ngươi màu tím chột trợn to, bàn tay nhỏ vô ý thức đưa lên bụm miệng ngăn lại một tiếng kêu ...

Trời ạ ...

Nào có phải là súng, rõ ràng đó là ...

Nhưng ... chỗ đó của hắn so với những cái xác trong phòng thực nghiệm không biết lớn hơn bao nhiêu lần ... mà còn ... hùng dũng đứng dậy ...

‘Anh ... anh ...’ Cô chỉ tay về phía hắn, ngón tay trắng như ngó sen bởi vì bị thứ trước mắt làm cho chấn động mà không ngừng run rẩy.

‘Anh thế nào?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước biết rõ cô nghĩ cái gì nhưng vẫn cố ý hỏi, hắn áp sát cô, không thềm để ý đến sự phản đối của cô, trực tiếp áp cô dưới thân.

Thân thể cùng thân thể trực tiếp tiếp xúc với nhau khiến Liên Kiều run rẩy càng lợi hại, Hoàng Phủ Ngạn Tước ngược lại hóp một hóp không khí lạnh như muốn trấn áp bản thân ...

Cổ họng hắn thô ráp như vừa nuốt một cây đinh ...

Trước giờ hắn chưa từng muốn một phụ nữ đến mức này!

Trời ạ, thân thể cô đẹp đến thế, làn da trắng mịn vì xấu hổ mà phủ lên một màu hồng nhạt, thân hình mềm mại như nước với những đường cong quyến rũ. Khi tay hắn chạm đến bầu ngực đầy đặn của cô, bụng dưới của Hoàng Phủ Ngạn Tước căng thẳng tưởng chừng sắp nổ tung, hắn quyết định không đè nén khát vọng của bản thân nữa, tùy ý cúi đầu lần nữa chiếm trụ đôi môi cô, cùng cô triền miên dây dưa, hắn thậm chí có thể cảm giác được, cho đến bây giờ chưa bao giờ hắn hao phí tâm tư như tối nay!

‘Hoàng Phủ ...’

Cái cảm giác xa lạ đó lại ập đến, Liên Kiều vừa định nói tiếp chợt thấy ánh mắt thị uy của hắn quét qua, chỉ đành yếu ớt cầu xin.

‘Ngạn Tước ... đừng ...’

Trực giác của Liên Kiều cho cô biết có nguy hiểm nhưng cô không biết mối nguy đó đến từ đâu, trực giác cũng cho cô biết hắn muốn làm gì, nhưng cụ thể thì cô cũng không rõ ràng lắm ...

Có trách thì trách cô trước giờ không chịu học tốt môn sinh lý học đi! Mà hình như ... chẳng có môn nào cô học cho đành hoàng đầu mả.

Sớm biết như vậy, lúc đầu cô nên nghiên cứu kỹ một chút cấu tạo thân thể cùng sinh lý của phái nam thì đỡ hơn nhiều!

‘Nha đầu, lúc này mà hồn vía lại bay đi đâu rồi ... phải chịu phạt thôi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười tà tếu, đôi môi nóng rực tham lam thăm dò mỗi một chỗ trên cơ thể cô sau đó tham lam lướt xuống ...

Liên Kiều còn chưa kịp giãy dụa thì đã cảm giác đôi chân mình bị tách ra ...

Dưới ánh đèn mờng lung, vùng tư mật của thiếu nữ như một đóa hoa run rẩy nở rộ dưới mắt hắn.

‘Thật đẹp ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thầm than một câu, trong đôi ngươi đen láy lửa nóng càng lúc càng bùng cháy, không tự chủ được hắn cúi người đặt xuống một nụ hôn nóng rực ...

‘Aaaa ...’

Liên Kiều cảm thấy máu toàn thân đều dồn xuống một nơi nào đó vừa bị đôi môi nóng rực ủi đến, sau đó một cỗ nhiệt lưu cuộn cuộn chảy xuyên qua mỗi một tế bào trên người ...

Cả người chợt trở nên bủn rủn, mềm nhũn như bùn không còn chút sức lực nào, đôi tay nhỏ nhắn vốn muốn đẩy Hoàng Phủ Ngạn Tước ra không biết sao lại trở thành bám chặt lấy bờ vai rắn chắc của hắn, đôi mắt màu tím dần trở nên mê ly!

Cô vô pháp khống chế cảm giác tê dại do kích tình mang tới, vừa muốn phản kháng lại vừa như một đứa bé tham ăn không nở buông rời, chỉ có thể trầm luân trong vòng tay Hoàng Phủ Ngạn Tước!

Thấy cô vừa vô lực vừa luống cuống bám lấy mình, môi hắn khê câu lên một nụ cười hài lòng.

Đôi môi anh đào chợt phải ra một tiếng kêu mà chính cô cũng xa lạ ... là một tiếng ngân nga nho nhỏ ...

Ý thức được hành động vừa rồi, Liên Kiều vừa ngượng vừa sợ, tay muốn đưa lên bịt miệng nhưng đã bị hắn kéo xuống ...

‘Anh thích nghe tiếng kêu của em, đừng nín lại ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thì thào bên tai cô, động tác xâm nhập của ngón tay càng dùng sức hơn. Kỹ xảo điều luyện của hắn khiến cô hoàn toàn sụp đổ!

‘Ừm ... Ngạn Tước ...’

Thân thể của Liên Kiều như không nghe theo ý thức của cô, đôi mắt màu tím khép chặt lại, hàm răng trắng bóng cắn nhẹ môi dưới, chiếc đầu nhỏ giống như vì hết sức khó chịu mà hết lắc sang trái lại lắc sang phải, miệng phát ra tiếng kêu như một tiếng rên ...

‘Em ... em muốn ...’

Cô yếu ớt nỉ non, tất cả đều là bất tri bất giác bởi vì chính bản thân cũng không biết mình muốn cái gì.

Nụ cười trên môi Hoàng Phủ Ngạn Tước càng sâu, hắn cố ý dừng lại động tác trên tay, từ trên cao nhìn xuống gương mặt đỏ hồng đã phủ một lớp mồ hôi mỏng của cô.

‘Nha đầu, muốn cái gì?’ Giọng hắn thật trầm bởi vì ham muốn đã bị cô khơi gợi đến đau đớn đang hành hạ hắn.

Nhìn thấy phản ứng non nớt của cô, trong lòng hắn cảm nhận được một sự hưng phấn lẫn vui mừng chưa từng có.

‘Em ... em không biết ... hu hu ...’

Liên Kiều hé đôi mắt mê ly, dưới sự kích thích của hắn, dục vọng khiến ắt cô như phủ một lớp sương mù, rơi vào đáy mắt của hắn quả thực là một sự dụ hoặc không cách nào kháng cự.

‘Có phải là muốn thế này không?’ Hắn mạnh mẽ tiến vào.

‘Aaa...’

Đau đớn kêu lên một tiếng, toàn thân cô như cứng lại.

Hắn chỉ đành ngừng lại động tác tiến vào, trên khóe môi treo một nụ cười khổ, cô quá chặt chẽ khiến hắn không cách nào tiến vào, chỉ có thể cúi thấp đầu nhẹ hôn lên môi cô như trấn an.

‘Hu uh ...’ Liên Kiều cuối cùng cũng chịu không nổi bật khóc, ‘Đau quá ... khó chịu quá ...’

Cảm giác đau đớn như thân thể bị xé rách cộng với cảm giác lấp đầy trong thân thể khiến cô luống cuống!

‘Nha đầu, ngoan! Đừng khóc, thả lỏng một chút sẽ không đau nữa ...’

Lên tiếng an ủi một cô gái như vậy là chuyện mà trước giờ Hoàng Phủ Ngạn Tước chưa từng làm qua.

Chỉ bởi vì cô là Liên Kiều!

Là cô gái mà hắn yêu nhất!

Cô gái đơn thuần mà đáng yêu nhất ...

‘Không ... anh gạt người ... em bây giờ rất đau rất đau ... hu hu ... anh là đồ xấu xa ...’ Cô khóc đến hụt hơi, ‘Anh bắt nạt người ta ... hu hu ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước đáng ghét, hắn khiến cô cảm thấy như chính mình bị xé ra làm hai vậy!

Hoàng Phủ Ngạn Tước đau lòng hôn lên từng giọt nước mắt của cô. Đây là lần đầu tiên của cô, hắn biết, hắn rất trân trọng nhưng cùng với sự run rẩy của cô, tiếng nỉ non của cô lần nữa kích phát dục vọng của hắn!

Chương 13: Ai bắt nạt ai? (1)

Cảm giác xa lạ, đau đớn qua đi, thay vào đó là từng cơn từng cơn tê dại dị thường, Liên Kiều không kèm được những tiếng rên rỉ vô lực, cô vốn không có chút kinh nghiệm nào trong chuyện này, chẳng biết làm thế nào mới phải.

Hài lòng nhìn phản ứng của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước biết mình cũng không cần phải khắc chế bản thân hơn nữa, bắt đầu tham lam luật động.

Thân thể của Liên Kiều như tan ra thành nước ...

‘Ôm lấy anh!’ Hắn thấp giọng ra lệnh, thân hình cường tráng kiêu ngạo hung hăng chiếm lấy thân thể yêu kiều thanh thuần.

Bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn bắt tri bắt giác bắt chặt lấy bờ vai cường tráng của hắn, theo từng cử động cuồng dã của hắn mà ngón tay gần như khảm sâu vào da thịt hắn.

Cảm giác sung sướng như đẩy cô đến thiên đường!

Tình yêu nở rộ trong đêm thanh tĩnh, một Liên Kiều đơn thuần dưới sự dìu dắt thành thực của Hoàng Phủ Ngạn Tước, hai người cùng nắm tay nhau đạt đến đỉnh hoan lạc, trong giây phút thần thánh ấy, một đóa hoa mai đỏ lặng lẽ nở rộ trên giường.

Qua rất lâu khi kích tình tạm qua đi, Liên Kiều lười lỉnh tìm một tư thế thích hợp nằm bò ra, tinh lực dồi dào lúc tối sớm đã không còn, chỉ còn lại từng cơn buồn ngủ ập đến như ìm lấy cô.

Mệt! Cộng thêm một cảm giác mà Liên Kiều không có cách nào hình dung tràn ngập trong cơ thể, mái tóc dài như mây sớm đã ướt nhẹp mồ hôi còn trên làn da trắng mịn như sứ sớm đã in đầy những dấu hôn.

‘Còn đau không?’

Trong căn phòng tràn ngập mùi hoan ái, Hoàng Phủ Ngạn Tước trồi mồn hân nhẹ lên sóng lưng như mỗ đống của cô, hít thở mùi hương nhàn nhạt trên người cô thì thâm hởi, bàn tay cực kỳ không an phận trên đũa gò ngực đầy đặn của cô, lại hạnh kiểm xấu trượt xuống dưới, có ý đồ xấu.

‘Đừng mà ...’

Liên Kiều khấp hờ mắt, lưỡi linh hất bàn tay không an phận của hân ra, giọng phản kháng yếu ớt như gió gợn mặt hồ, cô giống như vẫn chưa ra khỏi cơn kích tình, cái cổ lực lưỡng cường đại đó như muốn lấy mạng cô, cắn nuốt tất cả mọi thứ, nghĩ lại vẫn còn chút hoảng sợ.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không hề có ý buông tha cho cô, hân giữ chặt tay cô, miên man hân từ bàn tay dọc theo cánh tay.

‘Đáng ghét, đừng như vậy mà ...’ Mặt Liên Kiều hồng như trứng tôm, cô vội vàng thu tay lại.

Chỉ một giây sau cả cơ thể cô đã bị hân ôm chặt lấy, từ phía sau chiếm lấy nơi mềm mại của cô, ‘Phản ứng của em như vậy có thể khiến anh hiểu lầm rằng lúc này anh không thỏa mãn em!’

‘Anh ... anh nói gì đấy, Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh thật xấu!’

Liên Kiều xoay đầu lại, đối diện với ánh mắt chan chứa tình ý không chút dấu giếm của hân, gương mặt nhỏ nhắn lại đỏ hồng hơn cả ráng chiều.

Mặt đỏ một phần là bởi vì lời nói ám muội của Hoàng Phủ Ngạn Tước nhưng phần lớn là vì nhớ đến lúc này chính mình có bao nhiêu nghênh hợp cùng phóng túng cùng hân, nghĩ đến đây Liên Kiều thật hận không thể đào một cái lỗ mà chui vào trốn.

Trời ạ! Xấu hổ chết mất!

‘Gọi anh là gì?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước dán sát vào người cô, giọng nói tràn đầy ý đồ xấu.

Liên Kiều lập tức phản ứng lại, vội vàng xoay lại vòng tay ôm lấy hân, nũng nịu gọi: ‘Ngạn Tước ...’

Giọng kéo dài thật dài, tuy mang theo chút xấu hổ nhưng bởi vì mối quan hệ đã sâu thêm một tầng này, sự ỷ lại của cô đối với hân cũng sâu thêm một tầng.

Dường như rất hài lòng với phản ứng của cô, hân lật người áp cô dưới thân, ngón tay nhẹ vuốt ve cánh môi hồng của cô ...

‘Anh xấu lắm sao? Biểu hiện lúc này của em hình như không phải như vậy?’ Vừa nói hân vừa ái muội cười mấy tiếng, chọc Liên Kiều xấu hổ không ngừng đưa tay đầm đầm lồng ngực tinh trắng của hân như trút giận.

‘Không được cười, đáng ghét!’ Cô đưa tay bịt miệng hân, vừa tức vừa xấu hổ nói.

Nhìn gương mặt đắc ý của hân, Liên Kiều chợt đảo mắt, đột nhiên nghĩ ra một kế, trên môi câu lên một nụ cười, không nói gì, bất thành linh trào lên người Hoàng Phủ Ngạn Tước, hai chân vòng qua eo hân.

‘Làm gì vậy?’

Thấy hành động này của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước lại rất tò mò, hơn nữa ... tư thế này ... nói có bao nhiêu mờ ám thì có bấy nhiêu mờ ám.

‘Ai bảo anh cứ cái vẻ đắc ý như thế chứ? Em cũng phải hành hạ anh một phen mới được! Liên Kiều nghiêm rằng tuyên bố.

‘Ý em là ... vừa này là anh hành hạ em?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô nói vậy không biết nên khóc hay cười, vừa này cô không phải là rất hưởng thụ đó sao?

Không biết có bao nhiêu phụ nữ muốn được hân “hành hạ” như thế!

Chỉ có vật nhỏ này, đơn thuần như một trang giấy trắng, chỉ vì muốn cô không lưu lại chút bóng ma nào đối với chuyện phong tình này, hân trước giờ chưa từng hao phí tâm lực như thế! Cuối cùng lại bị cô buộc cho cái tội danh này!

‘Chẳng lẽ không phải sao? Anh hại người ta khó chịu chết đi được, lại còn dám giả biện! Em nhất định phải khiến anh khổ sở cầu xin tha thứ mới được!’ Liên Kiều vẻ mặt kiên quyết nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhún vai, một vẻ “không sao cả”, đôi mắt đen láy tràn đầy hứng thú ghim chặt nơi đầy đặn của cô, chuyện phong tình hắn đã trải qua không ít nhưng trước giờ chưa có ai như Liên Kiều, có thể khiến hắn thỏa mãn cả về tình cảm lẫn thể xác.

‘Được thôi, vậy anh chờ xem, xem em dùng cách gì hành hạ anh?’ Hắn ngược lại chẳng chút lo lắng, bộ dạng vô cùng hưởng thụ nói.

Liên Kiều suy nghĩ một chút, ánh mắt chợt liếc thấy lồng ngực tinh trắng của hắn, gương mặt nhỏ nhắn lần nữa lại hồng thành một mảnh.

Đơn thuần như cô chỉ mới trải qua một lần hoan ái, muốn cô chủ động thật làm khó cô rồi. Nên ra tay từ đâu bây giờ?

‘Vậy anh không định cho em chút gợi ý gì sao?’ Qua một lúc lâu cô mới nặn ra được một câu.

Nào ngờ Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ cười cười, lười biếng nói: ‘Em thông minh như vậy, nếu như anh nhắc nhở em vậy không phải là sỉ nhục trí thông minh của em sao?’

Liên Kiều hung hãn trừng mắt nhìn hắn.

Cái tên Hoàng Phủ Ngạn Tước đáng ghét này, rõ ràng là đang cười nhạo mình.

Nhất định không được để hắn đắc ý!

Ánh mắt cô rơi xuống lồng ngực màu đồng rắn chắc của hắn, suy nghĩ một chút bàn tay mới nhẹ rơi xuống, vuốt ve cơ ngực săn chắc như vuốt ve một con vật cưng.

‘Làm như vậy anh vẫn chưa muốn kêu lên à?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước muốn khóc không được muốn cười không xong: ‘Không!’

Chỉ như vậy mà muốn hắn đầu hàng thì không phải là quá xem nhẹ hắn rồi sao?

Ách? Không đúng sao?

Liên Kiều nghe hắn trả lời như vậy, có chút nghi hoặc, cô ngừng động tác trên tay, cẩn thận lược lại một lần những chuyện hắn đã làm với cô.

Cuối cùng ...

Có rồi!

Đôi mắt màu tím xẹt qua một tia giả hoạt, ánh mắt lần nữa rơi xuống lồng ngực tinh trắng đang lộ ra dưới ánh đèn của hắn ...

Hô hô, nếu như cô nhớ không lầm thì lúc này hắn làm thế này ...

Nghĩ đến đây, trên môi chợt nở một nụ cười giả hoạt, hơi cúi người hôn xuống ... cô cũng muốn khiến hắn toàn thân phát hỏa ...

43. Quyển 7 - Chương 14-16

Warning 16+

Chương 14: Ai bắt nạt ai? (2)

Làm như vậy ai mà không biết chứ?

Quả như dự đoán, cô nghe Hoàng Phủ Ngạn Tước hít một hơi không khí, trong lòng không khỏi đắc ý.

Theo động tác của Liên Kiều, hô hấp của hấn dần trở nên gấp gáp, lồng ngực không ngừng phập phồng thổ dốc ... Một nỗi khát vọng quen thuộc dần trở về.

Nha đầu này, đúng là lá gan đủ lớn!

Nào ngờ, Liên Kiều vốn không hiểu biết mấy về dục vọng bản năng của đàn ông vốn tùy thời có thể trôi dạt, vì để đạt được mục đích trả đũa, bàn tay nhỏ nhắn của cô nhẹ nhàng dời xuống dưới, cô nhớ hấn đã làm thế này!

‘Đủ rồi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không nhịn được nữa, hấn xoay người áp cô dưới thân, ‘Nếu em đã nhiệt tình như vậy, anh đương nhiên sẽ không có lý do gì từ chối!’

‘Ách ... anh sao lại không giữ lời rồi!’

Liên Kiều bất mãn lên tiếng phản kháng nhưng khi nhìn vào đôi mắt đen đang bị ham muốn thiêu đốt kia, cô trợn mắt im bặt.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười càn ám muội ...

‘Những chuyện thế này ... anh vẫn quen chủ động hơn!’

‘Nhưng mà ... nhưng mà như vậy không công bằng nha!’ Liên Kiều nghĩ một lúc lâu vẫn cảm thấy mình thua thiệt.

‘Cũng không còn cách nào, em đã đốt lửa thì phải phụ trách dập lửa thôi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hôn nhẹ lên đôi môi đang mấp máy định lên tiếng của cô, dụ hoặc nói.

‘À?’ Liên Kiều gian nan lên tiếng, ‘Em nào có đốt lửa gì đâu?’

Hấn sao lại có thể đổ oan ình chứ!

‘Nha đầu ngốc ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước bật cười, tà tứ nói: ‘Em đốt lửa ở đây ...’

Vừa nói vừa tà ác kéo tay cô đặt ở nơi nào đó sớm đã kiêu ngạo đứng lên.

‘Aaaaa...’

Liên Kiều kinh hãi kêu lên một tiếng, trên gương mặt lập tức nổi lên hai vầng hồng, đỏ đến không thể đỏ hơn, hấn ... thật lưu manh nha.

‘Thế nào? Còn xấu hổ sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cố ý thổi hơi bên tai cô, cảm giác bắt nạt cô thật tốt, hấn cực kỳ thích nhìn phản ứng này của cô, nha đầu này, dần dà bắt đầu hiểu được chuyện phong tình rồi đây!

‘Anh ...’

Liên Kiều không ngờ hấn có động tác lớn mật như vậy, càn xấu hổ hơn, cô xoay mặt sang một bên nói: ‘Anh thật lưu manh, nhìn bề ngoài lịch sự nhã nhặn như thế, nào ngờ lại là ... đại lưu manh!’

‘Ha ha ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười càn rạng rỡ, ôm chặt cô nói: ‘Em là vợ anh, không lưu manh với em thì lưu manh với ai đây?’

Thu hết vẻ xấu hổ của cô vào đáy mắt, hấn lần nữa cúi đầu, từng nụ hôn nhỏ như mưa xuân rơi xuống đuôi mày, chóp mũi, vành tai, đôi môi, dưới sự kích khởi của hấn sự phản kháng yếu ớt của cô cuối cùng lại trở thành ngọt ngào nghênh đón.

Hai tay Hoàng Phủ Ngạn Tước tách chân Liên Kiều ra, vòng qua vòng eo rắn rỏi của mình, giữ cô ngồi thẳng trên người mình. Kích tình như một cơn lốc cuốn lấy Liên Kiều khiến cô vô lực kháng cự chỉ đành để mặc nó cuốn cô đi.

Trong căn phòng ngủ xa hoa chỉ còn lại hai bóng người triền miên.

Ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa chiếu lên thân hình nhỏ nhắn đang khẽ cựa quậy dưới chăn, trong miệng mơ màng thốt lên một tiếng rên khẽ.

Đôi mắt màu tím hé mở, người đàn ông bên cạnh đã không thấy đâu, chỉ còn lưu lại mùi hương quen thuộc của hắn.

Qua một lúc lâu, Liên Kiều vẫn giữ nguyên tư thế đó không động đậy, một lúc lâu nữa cô mới chầm chậm ngồi lên.

Cơ thể như bị một con voi giẫm lên, xương cốt toàn thân đều rã rời.

Hoàng Phủ Ngạn Tước đáng ghét này, đem mình dày vò thành thế này.

Mỗi một lần hoan ái tối qua như một cuộn phim quay chậm trong đầu khiến cô không khỏi mặt hồng tim đập.

‘Ồ ... đáng chết!’ Chân Liên Kiều vừa đạp xuống thảm đã mềm nhũn không chống đỡ được thân người mà khụy xuống.

Tên đàn ông đáng ghét này, sao lại không thấy bóng dáng đâu nhỉ?

Đang lúc cô định cầm điện thoại lên mắng cho Hoàng Phủ Ngạn Tước một trận thì di động như có linh tính chợt rung lên.

Mặt mày bí xị cô nhấc điện thoại lên.

‘Tỉnh rồi hả?’ Bên đầu bên kia của điện thoại vang lên giọng nói trầm ấm đầy từ tính của Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Mặt Liên Kiều chợt đỏ rực lên, vốn định mắng hắn một trận cuối cùng chỉ gom lại trong một chữ ‘Àn...’ đơn giản nhưng đầy xấu hổ.

‘Thân thể còn khó chịu không?’ Hắn cười hỏi nhưng giọng nói đầy quan tâm.

‘Anh còn nói nữa, đều là anh không tốt!’ Giọng Liên Kiều có chút ủy khuất.

‘Được được, là anh không tốt ... Hôm nay anh sẽ về nhà sớm, ngoan ngoãn đợi anh!’ Giọng Hoàng Phủ Ngạn Tước vô cùng ôn nhu, tràn đầy tình yêu dành cho cô vợ nhỏ.

Liên Kiều không khỏi cảm động, tim đập thành thịch liên hồi.

‘Àn!’

Liên Kiều đáp một tiếng, sau đó vội hỏi: ‘Anh ... anh đang ở đâu?’ Giờ phút này cô mới nhận ra cô thật nhớ hắn ...

‘Ở công ty, anh đã mấy hôm không đến rồi, giờ phải xử lý một số việc, thấy em ngủ say như vậy, anh không nỡ đánh thức em!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng có thể hiểu được cảm thụ của cô.

‘Ừm, em biết rồi ...’ Liên Kiều cố lấy giọng bình tĩnh nói, ‘Được rồi, không nói với anh nữa, em đi tắm đây!’

Thế nào mà bây giờ nghe giọng hắn trong lòng lại thắc tha thắc thỏm thế này chứ? Mỗi khi giọng nói trầm ấm ấy vang bên tai, là một lần cô mặt hồng tim đập.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười ngắt điện thoại.

‘Hư ...’

Liên Kiều ngắt điện thoại nhưng vẫn cứ ôm lấy điện thoại ngã xuống trên giường, trên gương mặt nhỏ nhắn lộ ra nụ cười mơ màng.

Từ lúc cô tỉnh dậy sau cơn hôn mê, Hoàng Phủ Ngạn Tước như trở thành một người khác, có phải là ... giữa nam nữ sau khi phát sinh những chuyện này đều sẽ không giống như trước không?

Trong đầu lại hiện ra tình cảnh tối hôm qua, nhớ lại cảm giác khi bàn tay Hoàng Phủ Ngạn Tước lướt trên thân thể mình, nhớ đến sự chiếm hữu bá đạo của hắn, gương mặt lại hồng lên một mảnh.

Nhấc điện thoại lên, cô chu môi thì thầm: ‘Anh sao lại hư thế chứ? Tối hôm qua cứ bắt nạt người ta, tối nay anh về em sẽ không thêm để ý đến anh!’

Nói đến đây cô lại nhấc điện thoại lên hôn một cái, đứng dậy định bước vào phòng tắm.

Điện thoại lại vang lên lần nữa ...

‘Gi? Sao nhanh vậy đã gọi lại rồi?’ Liên Kiều vừa tự nhủ vừa nhấc điện thoại lên, nhưng khi nhìn thấy cái tên xuất hiện trên màn hình, mắt chợt sáng lên ...

‘Học trưởng, là anh sao?’

‘Liên Kiều ...’

Bên đầu bên kia là giọng của Kiều Trị...

Chương 15: Sự tham lam trong tình yêu (1)

Buổi chiều tĩnh lặng, bầu không khí cũng mang vẻ nhàn nhã.

Trước cổng một căn biệt thự xinh đẹp được bao quanh bởi một vườn hoa cỏ thật đẹp, một chiếc xe chậm chậm thẳng lại.

‘Oa, Ngạn Thương này thật quá khoa trương đi, căn biệt thự lớn như vậy mà chẳng có tường chống trộm gì cả?’ Trên ghế lái phụ, Lãnh Tang Thanh nhào người ra nhìn sau đó kinh ngạc kêu lên.

‘Có nghề nghiệp như hần, người ta tránh còn không kịp nữa là!’

Sau khi Nhiep Ngán dừng xe lại hần nhàn nhạt nói, ‘Nhưng mà ... em nhìn xem bốn xung quanh kìa!’

Lãnh Tang Thanh nhìn theo hướng tay hần chỉ mới phát hiện ra thì ra khắp xung quanh căn biệt thự đã được trang bị rất nhiều camera chống trộm loại tối tân nhất.

‘Nhiep Ngán, anh không hổ là sát thủ nha, đối với phương diện này hết sức nhanh nhạy!’ Lãnh Tang Thanh lười biếng ngồi trở lại trên ghế lái phụ, cầm lấy một chai nước khoáng định uống.

Nhiep Ngán nhướn mày nhìn cô, ‘Em thật sự không định vào sao?’

Lãnh Tang Thanh cười nhạt một tiếng, ‘Đương nhiên! Nói thật lòng, cái vị Mặc Di tiểu thư đó hình như không thích em cho lắm!’

‘Nói nhảm!’ Mặt Nhiep Ngán không có chút biểu tình nào, hần đưa tay mở cửa xe bước xuống, hình như đối với quyết định của cô hần không có ý miễn cưỡng.

‘Này ...’ Lãnh Tang Thanh nhìn theo bóng hần, chợt gọi với một tiếng.

Nhiep Ngán ngừng bước, quay người lại nhìn cô.

‘Nhiep Ngán, anh sẽ không ngu ngốc đến mức không nhận ra cô ấy thích anh chứ?’ Lãnh Tang Thanh ôm ờ hời.

Nghe cô hỏi vậy, hần bước về phía cô, hai tay chống lên cửa sổ xe, cúi đầu nhìn thẳng vào cô, hỏi thẳng: ‘Không phải là em yêu anh rồi chứ? Ghen hả?’

Lãnh Tang Thanh sững sờ một lúc mới hung hăng trừng hần: ‘Em trước giờ không biết anh cũng biết nói đùa! Ghen hả? Thực nực cười!’

Môi Nhiep Ngán khẽ nhếch lên, đôi mắt thâm thúy không biết đang nghĩ cái gì, bàn tay to khẽ với sang vò đầu cô một cái, ‘Ồ, em không nhắc suýt nữa anh quên rồi, em không thích đàn ông mà!’

Nói xong không đợi cô trả lời, bước thẳng về phía biệt thự.

‘Anh ...’ Lãnh Tang Thanh bị hần chọc tức, cầm chai nước khoáng hung hăng ném về phía hần ...

‘Nhiep Ngán đáng chết, đã nói với anh một ngàn lần một vạn lần đừng có chạm vào đầu em rồi! Với lại ...’ Cô rống lên sau lưng hần, ‘Ai nói em không thích đàn ông chứ ...’

Tiếng chuông cửa lanh lảnh vang lên phá vỡ sự yên tĩnh của buổi chiều ...

Cửa từ từ mở ra, sau đó là gương mặt xinh đẹp của một cô gái xuất hiện sau cửa, sau khi nhìn rõ mặt người đến, đôi mắt màu tím hiện lên một vẻ kinh ngạc.

‘Nhiếp tiên sinh? Là ngài sao?’

Nhiếp Ngẩn nhẹ gạt đầu, đôi mắt đen láy chỉ lướt qua mặt cô một giây, sau đó nhìn về phía khoảng không sau lưng cô.

‘Thế nào? Không định mời tôi vào sao?’

Mặc Di Nhiễm Dung vội vàng xoay người mở rộng cửa, có chút luống cuống mời hẳn vào nhà.

Sau khi rót cho hẳn một tách trà, cô nhẹ nhàng ngồi xuống phía đối diện.

‘Hoàng Phủ tiên sinh không ở nhà sao?’ Nhiếp Ngẩn hớp một ngụm nước trà sau đó hỏi.

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ giọng đáp: ‘Ừm, anh ta có việc ra ngoài rồi...’

Nói đến đây cô có chút ngại ngùng nhìn hẳn hỏi, ‘Nhiếp tiên sinh hôm nay đến đây là có chuyện tìm anh ta sao? Nếu có việc gấp tôi giúp ngài gọi điện thoại cho anh ta ...’

‘Không cần đâu, tìm cô cũng vậy thôi!’ Nhiếp Ngẩn ngắt lời cô.

‘Tìm tôi?’ Mặc Di Nhiễm Dung hoang mang hỏi.

Nhiếp Ngẩn cười nhạt, ‘Mặc Di tiểu thư hình như rất khẩn trương thì phải?’

‘Ách?’

Mặc Di Nhiễm Dung có cảm giác như tâm tư của mình bị người ta nhìn thấu hết, càng ngượng ngùng vội vàng nói, ‘Nào có, Nhiếp tiên sinh chê cười rồi! Xin hỏi ngài tìm tôi có việc gì?’

Nhiếp Ngẩn đặt tách trà xuống, thẳng thắn nói: ‘Hôm nay tôi đến chỉ yếu là vì chuyện thi thể của thuộc hạ tôi, tôi rất nhanh sẽ phải rời Mỹ cho nên tôi muốn mang cái xác đó đi!’

‘Hả? Anh phải rời đi?’

Toàn bộ sự chú ý của Mặc Di Nhiễm Dung đều đặt ở câu nói này, nhất thời tâm tình có chút hoảng loạn.

‘Đúng vậy, tôi định ngày mai rời đi! Không biết cái xác đó đã xử lý xong chưa?’ Nhiếp Ngẩn nhàn nhạt nói một câu.

Mặc Di Nhiễm Dung cắn môi, ‘Chắc cũng không có vấn đề gì, chỉ là ...’

Cô ngẩng đầu lên nhìn Nhiếp Ngẩn, ‘Nhiếp tiên sinh, tôi thấy cần nhắc nhở ngài một câu, bởi vì cái xác này từng bị trúng Giáng Đầu cho nên đến lúc đó chỉ có thể thủy táng, tuyệt đối không thể hỏa táng!’

‘Thủy táng?’ Nhiếp Ngẩn nghi hoặc nhìn cô, chẳng lẽ là phải ném cái xác xuống nước hay sao?’

Mặc Di Nhiễm Dung gạt đầu, ‘Đúng vậy, cái xác này và những cái xác bình thường không giống nhau, chỉ có nước mới có thể hòa tan, thực ra đạo lý này cũng giống như đạo lý dùng lửa để thiêu những cái xác bình thường thôi!’

Nhiếp Ngẩn quả thực chưa từng nghĩ qua cách làm này, chỉ là nếu như cô đã nói như vậy nhất định là có đạo lý riêng của mình.

Hắn nhìn cô gái ngồi đối diện, qua một lúc lâu mới trầm giọng nói: ‘Mặc Di tiểu thư, không biết vết thương của cô đã khỏi chưa?’

Mặc Di Nhiễm Dung trong lòng xẹt qua một tia ảm áp, cô chớp mắt, nhẹ giọng nói: ‘Đã không đáng ngại rồi!’

‘Thật ngại quá, bởi vì tôi mà cô mới bị thương như vậy!’ Nhiếp Ngấn nhớ đến thời khắc cô vì đứng chắn trước mặt mình chặn lại thanh kiếm đó cho nên bị thương, trong lòng không khỏi có chút áy náy.

‘Không, không liên quan gì đến ngài, là Giáng Đầu mà!’ Mặc Di Nhiễm Dung vội lên tiếng an ủi.

‘Nhưng vết thương của cô ...’

‘Nhiếp tiên sinh, xin yên tâm, tôi không có yếu ớt như vậy đâu!’ Mặc Di Nhiễm Dung cười nhẹ.

Nhiếp Ngấn trầm mặc một lúc mới gạt đầu, đứng dậy nói: ‘Cám ơn!’

Nói xong liền bước nhanh về phía cửa.

Mặc Di Nhiễm Dung không ngờ người đàn ông này nói đi là đi, cô ngỡ ngẩn một hồi, chợt như nhớ ra điều gì, thất thanh gọi ...

‘Nhiếp tiên sinh, xin ngừng bước!’

Nhiếp Ngấn dừng lại, thân hình cao lớn đứng yên ở đó, xoay đầu nhìn cô.

Mặc Di Nhiễm Dung lấy hết dũng khí bước đến, lúc sắp đến gần hắn mới dừng lại, lại không biết nên nói gì.

‘Mặc Di tiểu thư, còn chuyện gì sao?’ Nhiếp Ngấn thấy cô không nói, nghi hoặc hỏi.

Mặc Di Nhiễm Dung ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt thâm tình lưu lộ.

Hắn ưu tú như vậy, xuất chúng như vậy, hắn là người yêu mà vận mệnh định sẵn cho cô, nhưng ngày mai hắn đã đi rồi ...

Chương 16: Sự tham lam trong tình yêu (2)

Có một chút bức dọc xẹt qua mắt Nhiếp Ngấn, ‘Mặc Di tiểu thư, nếu như không có chuyện gì nữa, tôi xin cáo từ!’

Mặc Di Nhiễm Dung thấy hắn sắp đi thật, bàn tay nhỏ nhắn chợt nắm chặt, bước nhanh về phía trước ...

‘Đợi chút!’

Nhiếp Ngấn không biết rốt cuộc cô định làm gì, đành đứng lại chờ.

‘Nhiếp tiên sinh, cổ áo ngài dính gì đó, tôi ... tôi giúp ngài gỡ xuống ...’

Mặc Di Nhiễm Dung bước nhẹ đến, thật sát bên người hắn, gần đến nỗi cô có thể ngửi thấy hơi thở nam tính của hắn.

Bàn tay run rẩy hướng về phía cổ áo hắn, thực ra thì ... nơi đó chẳng có gì hết.

Nhẹ vỗ vài cái lên đó sau đó đôi mắt màu tím nhìn hắn không chớp.

‘Mặc Di tiểu thư, cô ...’ Nhiếp Ngấn nghiêng đầu nhìn theo từng động tác của cô, nhưng không biết vì sao trong lòng dâng lên một cảm giác khác thường.

Cảm giác này ... rất ám muội.

Có một loại tình thú nói không nên lời, giống như ... giống như muốn tìm một cách nào đó để phát tiết.

Trong mắt Mặc Di Nhiễm Dung lộ ra một tia đau lòng nhưng rất nhanh đã hồi phục lại, cô nhắc tay, vuốt nhẹ lên gương mặt cương nghị anh tuấn của hắn, lần theo từng đường nét trên gương mặt hắn, trong ánh mắt là vô hạn quyến luyến.

Nhiếp Ngấn giống như bị trúng tà, đôi mắt đen láy nhìn cô không chớp, một giây sau, eo cô đã bị cánh tay mạnh mẽ của hắn bám chặt lấy.

‘Nhiếp Ngấn ...’ Mặc Di Nhiễm Dung mềm nhũn trong tay hắn để mặc tay hắn lướt trên thân thể mình.

Hắn là người cô yêu không phải sao ...

Trong giờ phút này, trong mắt Nhiếp Ngấn chỉ có cô, ngón tay thon dài trượt nhẹ trên gương mặt xinh xắn của cô, thì thào: ‘Em thật đẹp ...’

Trong ánh mắt Mặc Di Nhiễm Dung tràn đầy hạnh phúc, cô nghiêng đầu nhẹ giọng nói với hắn: ‘Anh rất quan tâm đến vết thương của em phải không, anh xem này ...’

Nói xong, cô cẩn thận lấy hết dũng khí kéo một góc áo xuống, để lộ bờ vai trắng như bạch ngọc.

Trên vai vết thương sớm đã không còn, bờ vai trắng trẻo không chút tỳ vết lộ ra trước mắt hắn.

Nhưng ... Trong mắt Nhiếp Ngấn lại thấy một vết thương vẫn còn chưa lành.

‘Xin lỗi ... là anh hại em bị thương ...’

Bàn tay hắn run run phủ lên miệng “vết thương”, trong đáy mắt chỉ toàn là đau lòng, sau đó hắn cúi xuống, một giây sau, đôi môi nóng rực đặt xuống bờ vai cô một nụ hôn.

‘Aaaa...’ Mặc Di Nhiễm Dung giật mình kêu lên một tiếng, không ngừng thở dốc.

‘Nhiếp Ngấn ... Nhiếp Ngấn ...’

Cô không ngừng kêu tên hắn, ‘Đừng rời xa em ...’

‘Được ... anh sẽ không rời xa em ...’

Nhiếp Ngấn cũng nỉ non bên tai cô, tiếng kêu của cô như một loại dụ hoặc khiến hắn bị vây hãm, đôi môi lửa nóng càng thâm nhập sâu hơn.

Hô hấp của Mặc Di Nhiễm Dung càng lúc càng nhanh, cô cũng cảm nhận được tim của Nhiếp Ngấn cũng không ngừng tăng tốc, bàn tay nhỏ nhắn vòng lên bám vào gáy hắn.

Mép áo càng lúc càng tuột xuống nhưng đối với Nhiếp Ngấn mà nói như thế còn chưa đủ ...

Hắn ôm ngang lấy cô, hai người cùng ngã xuống chiếc sofa rộng rãi.

‘Nhiếp Ngấn ...’ Đôi mắt màu tím của Mặc Di Nhiễm Dung lấp lánh ánh lệ bởi vì hành động của hắn mà càng cảm thấy đau lòng.

Thấy nước mắt cô bắt đầu rơi, Nhiếp Ngấn đau lòng nói: ‘Ngoan, đừng khóc, anh sẽ đau lòng lắm ...’ Hắn thấp giọng nỉ non bên tai cô, lần nữa cúi đầu xuống, mang theo quyến luyến và sủng nịch hôn lên trán cô, chóp mũi sau đó là ...

Khi đôi môi anh đào chạm vào môi hắn, giây phút đó Mặc Di Nhiễm Dung triệt để trầm luân rồi, cô trước giờ không biết thì ra người đàn ông này lại bá đạo như thế, ý thức chiếm hữu mạnh như thế ...

Chính lúc hai người chìm đắm trong ái tình ...

‘Phanh ...’ Một tiếng sập cửa lớn gần như làm rung chuyển cả căn biệt thự, sau đó là một tiếng rống ...

‘Nhiếp Ngấn, anh đang làm gì thế?’

Tiếp theo đó là một tràng tiếng bước chân, sau đó thân thể nhỏ nhắn của Mặc Di Nhiễm Dung bị một đôi tay rắn chắc mạnh mẽ kéo lên.

Nhiếp Ngấn trấn tĩnh nhìn lại, thì ra là Hoàng Phủ Ngạn Thương!

Mà sau lưng hắn là Lãnh Tang Thanh, cô gần như vào phòng cùng một lúc với Hoàng Phủ Ngạn Thương.

Lãnh Tang Thanh dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn quanh căn phòng, sau đó ngây ngốc đứng yên ở đó.

Mặc Di Nhiễm Dung y phục không chỉnh tề đang được Hoàng Phủ Ngạn Thương ôm vào lòng.

‘Anh Ngạn Thương ...’ Cô không ngờ hắn lại trở về vào đúng lúc này.

Hoàng Phủ Ngạn Thương lửa giận bùng bùng, không trả lời cô mà vùng quyền nhắm về phía Nhiếp Ngấn đánh tới ...

‘Đáng chết, anh lại dám bắt nạt Nhiễm Dung? Anh đúng là đồ cầm thú!’

Bàn tay hung hăng đánh qua bị Nhiếp Ngấn dễ dàng dùng tay chặn lại, sức tay của hắn quá mạnh, ngoài sức tưởng tượng của Hoàng Phủ Ngạn Thương.

‘Lãnh Thiên Dục cũng chỉ đánh ngang tay với ta, bằng vào người mà muốn ra tay sao?’

Nhiếp Ngấn vẻ mặt không vui đẩy hắn ra, qua một màn náo loạn vừa rồi, đầu óc của hắn bắt đầu tỉnh táo trở lại, sau khi nhìn một lượt mọi thứ, hắn bắt đầu thở dài ...

‘Đây rốt cuộc là chuyện gì chứ?’

‘Anh chiếm tiện nghi Nhiễm Dung, còn giả vờ vô tội?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương quả thực tức không chịu nổi, hắn tuy biết thân thủ Nhiếp Ngấn rất giỏi nhưng nhà Hoàng Phủ cũng không phải là dễ trêu.

Thấy hắn bước lên, Mặc Di Nhiễm Dung vội bước lên cản lại trước mặt hắn ...

‘Nhiễm Dung, em ...’

Hoàng Phủ Ngạn Thương không ngờ cô đã chịu thiệt thòi như vậy mà còn ra mặt dùm người đàn ông kia, trong lòng không khỏi nổi lên cơn ghen tức.

‘Anh Ngạn Thương, mọi chuyện không như anh nghĩ đâu!’ Mặc Di Nhiễm Dung gấp gáp giải thích với hắn.

‘Không phải như anh tưởng tượng? Nhiễm Dung, em vì sao phải bênh vực hắn? Anh chỉ tin vào những gì anh nhìn thấy, vừa nãy rõ ràng là hắn ...’

‘Anh Ngạn Thương, đừng nói nữa ...’ Mặc Di Nhiễm Dung cảm thấy toàn thân vô lực, cô yếu ớt nói: ‘Anh phải biết, có lúc mắt nhìn cũng chưa chắc là thật đâu!’

‘Vậy rốt cuộc là chuyện gì chứ? Mặc Di tiểu thư ...’ Giọng Nhiếp Ngấn rõ ràng là không vui, hắn nhìn về phía cô hỏi.

‘Anh ...’ Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe hắn hỏi câu này, lửa giận lại bốc lên.

‘Nhiếp tiên sinh, tất cả không liên quan đến anh, thật đó, anh ... anh nên rời khỏi đây trước đi ...’ Mặc Di Nhiễm Dung vội vàng lên tiếng, cô biết còn tiếp tục thế này, hai người đàn ông nhất định sẽ ra tay đánh nhau.

Nhiếp Ngấn càng thêm hồ nghi.

Còn Hoàng Phủ Ngạn Thương nắm chặt nắm tay, ‘Nhiễm Dung, hắn không thể rời khỏi đây được!’

‘Bỏ đi, anh Ngạn Thương, em sẽ giải thích tất cả với anh!’

Mặc Di Nhiễm Dung nói xong xoay người nhìn Nhiếp Ngấn, ‘Nhiếp tiên sinh, thực xin lỗi ...’

Nhiếp Ngấn còn đang muốn nói gì nhưng Lãnh Tang Thanh đã tiến đến nắm cánh tay hắn ...

‘Đi thôi, ra ngoài rồi nói!’

Trong ánh mắt Mặc Di Nhiễm Dung lúc này tràn đầy bi thương.

44. Quyển 7 - Chương 17-20

Chương 17: Sự tham lam trong tình yêu (3)

Ánh mặt trời vẫn chiếu những tia nắng rực rỡ lên thảm cỏ xanh, cơn gió buổi chiều có chút oi bức, thổi qua khiến cho hô hấp cũng trở nên khó chịu.

Sau khi đi khỏi biệt thự, Lãnh Tang Thanh giẫy tay Nhiếp Ngấn ra, cầm đầu đi thẳng về phía xe.

‘Đứng lại!’ Nhiếp Ngẩn lạnh giọng quát sau lưng cô.

Lãnh Tang Thanh quay đầu nhìn về phía hấn, hai tay khoanh lại trước ngực, trong bộ quần áo đạo phố cùng cách trang điểm thế này, trông cô thanh thuần như một sinh viên.

‘Có chuyện gì?’ Giọng nói rõ là bất mãn.

Nhiếp Ngẩn bước đến, từ trên cao nhìn xuống cô, đôi mắt sắc bén như chim ưng không ngừng quan sát ...

Lãnh Tang Thanh thấy hấn im lặng thật lâu, chỉ lẳng lặng nhìn mình, trong lòng càng không vui, cô không nói gì thêm xoay người bước đi.

‘Anh có cho em đi chưa?’ Nhiếp Ngẩn kéo một góc áo cô lại, sau đó xoay cho cô đối diện với mình.

Lãnh Tang Thanh liếc hấn một cái, tức tối nói: ‘Này, Nhiếp đại thiếu gia, anh có chuyện gì thì thẳng thắn nói với em có được không? Anh cứ lẳng lặng nhìn như thế rốt cuộc là có chuyện gì?’

Nhiếp Ngẩn lạnh lùng hỏi: ‘Chuyện lúc này là thế nào?’

Lãnh Tang Thanh lại liếc hấn, trả lời không đầu vào đâu: ‘Áo của em sắp bị anh kéo rách rồi kia!’

Nhiếp Ngẩn buông tay nhưng vẫn đứng yên chờ cô trả lời.

Cô chỉnh lại y phục sau đó tức giận nói: ‘Anh làm chuyện tốt gì tự mình còn không nhớ rõ sao? Nào phải bảy tám mươi tuổi gì mà mau quên thế!’

Nói xong hung hăng trừng hấn một cái, mở cửa xe ngồi vào.

Nhiếp Ngẩn chau mày, vừa rồi xảy ra chuyện gì hấn không nhớ được chút gì, chỉ nhớ những chuyện sau khi Hoàng Phủ Ngạn Thương xuất hiện mà thôi.

Ngồi vào xe, hấn không vội nổ máy mà nhìn về phía Lãnh Tang Thanh: ‘Anh thật sự không rõ đã xảy ra chuyện gì, cho anh biết đi!’ Giọng hấn nhỏ nhẹ, như muốn làm hòa với cô.

Lãnh Tang Thanh thấy vẻ mặt thành khẩn của hấn, không giống như đang nói dối, nhưng nhớ lại một màn vừa xảy ra lúc này, cô thấy trong lòng rất khó chịu ...

‘Thực ra cũng chẳng có gì lớn lao, giữa nam và nữ nảy sinh tình cảm, có làm gì đó quá phận thì cũng là chuyện dễ hiểu thôi... chỉ là anh rất không may, gặp đúng lúc Hoàng Phủ Ngạn Thương trở về!’

Câu nói của cô khiến cho Nhiếp Ngẩn như rơi vào một tầng sương mù, trên gương mặt anh tuần càn lộ vẻ khó chịu: ‘Đợi chút em nói cái gì mà nam nữ nảy sinh tình cảm? Làm chuyện gì quá phận?’

‘Này Nhiếp đại thiếu gia, anh được rồi đó! Ngay cả Ngạn Thương cũng không so đo với anh, sao anh lại phải như thế? Còn nói là không nhớ, gạt quỷ sao! Vừa này là ai suýt nữa đã đem con gái nhà người ta ăn sạch? Là chính mắt em nhìn thấy đó, còn giả được sao. Thật không dám tin, Nhiếp Ngẩn Nhiếp tiên sinh cao cao tại thượng cũng có một ngày nảy sinh tình cảm thế này, bao nhiêu tình tứ lộ hết trên mặt rồi kia!’ Lãnh Tang Thanh thét lên một tràng bên tai hấn, vẻ mặt còn không vui hơn cả hấn.

Nhiếp Ngẩn im bật, hấn sững sờ rất lâu như cố nhớ lại nhưng cố đến mấy cũng không thể nhớ ra vừa này mình đã làm gì, chẳng lẽ là thật như lời Lãnh Tang Thanh đã nói sao?

Thấy hấn không nói gì, lửa giận trong lòng Lãnh Tang Thanh càng lớn, vốn cô cho rằng hấn sẽ lên tiếng biện bạch.

‘Anh rốt cuộc có lái xe hay không?’

Nhiếp Ngẩn thu tầm mắt lại, ‘Nếu như anh không đoán nhầm thì em rất vội phải không?’

Nói xong câu này hấn có chút vui vẻ khi nhìn thấy vẻ mặt không vui của cô.

‘Em đương nhiên là vội rồi, mà còn là rất vội nữa!’ Lãnh Tang Thanh tức tối nhìn đồng hồ trên tay.

‘Ồ? Phải không? Theo như anh biết thì trước giờ em rất nhàn mà!’ Mối Nhiếp Ngẩn khẽ câu lên một đường cong.

Lãnh Tang Thanh trừng hấn lần nữa: ‘Thật là ngại quá Nhiếp tiên sinh, để ngài thất vọng rồi. Hôm nay em phải đi xem mắt cho nên vội lắm, sớm biết hôm nay đi cùng với anh làm chuyện siêu cấp nhảm nhí này, chẳng bằng em ở nhà tranh thủ thêm chút thời gian trang điểm cho đẹp còn tốt hơn!’

Nhiếp Ngẩn nghe cô nói vậy, thân mình chợt ép sát về phía cô, hơi thở cường ngạnh nam tính thuộc về hấn rất nhanh bao phủ lấy cô.

‘Thế nào, muốn đi xem mắt sao? Đừng có bảo anh đối tượng xem mắt của em là ... phụ nữ nha!’

‘Cần gì anh lo. Em thích đàn ông hay thích phụ nữ đều không có liên quan gì đến anh!’ Lãnh Tang Thanh ép người sát vào lưng ghế, dùng ánh mắt nhìn người ngoài hành tinh nhìn hấn.

‘Ồ ...’ Nhiếp Ngẩn nghe vậy thấp giọng nios: ‘Vốn là chuyện em đi xem mắt không có liên quan gì đến anh, nhưng mà Lãnh Tang Thanh, em đừng quên trong khoảng thời gian này lời anh nói em phải tuân thủ vô điều kiện!’

‘Em dựa vào cái gì mà phải tuân thủ?’ Lãnh Tang Thanh ném cho hấn một câu đầy bất mãn.

‘Em nói thử xem?’ Nhiếp Ngẩn cười nhạt, lưu loát nói.

Lãnh Tang Thanh không trả lời hấn, qua thật lâu mới dùng giọng thỏa hiệp nói với hấn: ‘Em nói này Nhiếp tiên sinh, anh đừng có ép người quá đáng, đây là quyền tự do của em, với lại ... lần xem mắt này là anh hai sắp xếp, nếu như em không đi, em sẽ bị anh ấy ...’

Cô chưa nói dứt lời thì Nhiếp Ngẩn đã hung hăng nhấn chân ga, chiếc xe vùng lên chạy như bay.

Lãnh Tang Thanh giật cả mình, nhưng sau khi nhìn rõ phương hướng xe chạy, cô càng sợ hãi hơn, vội vàng kêu lớn: ‘Này Nhiếp Ngẩn, anh mang em đi đâu vậy ...’

‘Im đi!’ Nụ cười trên mặt Nhiếp Ngẩn sớm đã không còn, hấn lạnh lùng buông hai chữ sau đó nhấn ga phăng phăng lái đi ...

Trong căn biệt thự, không khí có chút ngột ngạt. Mặc Di Nhiễm Dung vô lực ngã nhào xuống sofa, trên gương mặt xinh đẹp sớm đã không còn chút huyết sắc nào, bàn tay đặt trên đùi cũng không ngừng run rẩy.

Hoàng Phủ Ngạn Thương vốn đang rất giận, hấn thế nào cũng nghĩ không ra Mặc Di Nhiễm Dung vì sao lại lên tiếng bênh vực Nhiếp Ngẩn, một màn vừa nãy hấn đều nhìn thấy vì vậy lòng càng đau khổ.

Nếu như hấn về trễ hơn một chút nữa, vậy Nhiễm Dung chẳng phải đã ...

Thật không thể tưởng tượng nổi!

Thấy vẻ mặt thần thờ của cô, Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng không nổi trách, hấn nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, đau lòng cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô như muốn dùng hơi ấm của mình an ủi cô.

Tuy hấn có rất nhiều nghi vấn nhưng vẫn cố đè nén, chỉ kiên nhẫn ngồi bên cạnh cô an ủi.

Cảm nhận được sự bao dung của hấn, Mặc Di Nhiễm Dung nhìn về phía hấn, ‘Anh Ngạn Thương ... thực ra ... thực ra em ...’

Cô ngập ngừng lên tiếng, trong ánh mắt cũng tràn đầy vẻ khó xử và mặc cảm.

Chương 18: Sóng gió lúc chuyển trường (1)

Hoàng Phủ Ngạn Thương thấy cô như vậy, thở dài một tiếng nói, ‘Nhiễm Dung, anh không ép em phải nói những chuyện em không muốn, đừng quá khó xử như vậy!’

Nếu vì nhắc lại những chuyện đó mà khiến cô không vui, hấn chẳng thà không nhắc đến.

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn gương mặt sáng láng của hấn, đôi mắt tràn đầy thâm tình của hấn, trong lòng không khỏi dậy lên một niềm chua xót, cô nhẹ lắc đầu, ‘Không, em phải nói với anh, em phải cho anh biết em thật ra rất xấu xa, rất đáng ghét ...’

‘Nhiễm Dung ... đừng nói về mình như vậy!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương thấy cô như vậy càng đau lòng.

‘Em không có nói sai, em chính là người xấu, em rất ích kỷ!’ Giọng Mặc Di Nhiễm Dung có chút ghen ngào.

Hoàng Phủ Ngạn Thương không nói nữa, chỉ lẳng lặng ôm cô vào lòng.

‘Anh Ngạn Thương, xin anh đừng giận Nhiếp Ngấn, mọi chuyện đều không liên quan đến anh ấy!’ Giọng Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ như gió thoảng, cô dùng hết ý chí bắt mình không được khóc.

Tim Hoàng Phủ Ngạn Thương như bị ai xâu xé, hần vuốt nhẹ tóc cô: ‘Nhiễm Dung, hần không đáng được bênh vực!’

‘Không, không phải em bênh vực ...’

Mặc Di Nhiễm Dung lắc đầu, ‘Thực ra mọi chuyện xảy ra ... anh ấy, anh ấy thật sự không biết ...’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe vậy đẩy cô ra, đôi mắt đen láy nhìn cô không chớp.

‘Nhiễm Dung, em có biết mình đang nói gì không?’

Hơi thở hần bỗng chốc trở nên gấp gáp, chẳng lẽ ...

Mắt Mặc Di Nhiễm Dung xẹt qua một tia hối hận, giọng cực kỳ khổ sở nói: ‘Vừa nãy là em ... hạ Giáng Đầu!’

‘Cái gì?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương tưởng mình nghe nhầm, ‘Nhiễm Dung, em ...’

‘Là do em ích kỷ, khi em nghe anh ấy nói phải đi, em ... em không có cách nào khống chế tình cảm của chính mình ... em nhất thời xúc động cho nên hạ Tình Giáng với anh ấy, khi nãy là em khống chế tâm thần của anh ấy, em ...’ Nước mắt Mặc Di Nhiễm Dung đã tràn khóe mi.

Lòng Hoàng Phủ Ngạn Thương đầy chua xót, lại vì cô mà đau lòng.

‘Nhiễm Dung ... em thật ngốc ...’

Thân thể Mặc Di Nhiễm Dung không ngừng run rẩy, ‘Em biết mình làm thế là rất không có đạo đức, anh Ngạn Thương, anh có biết không, thật ra em rất muốn ra tay nặng hơn nhưng ... nhưng em không thể, em không thể dùng thủ đoạn hạ tiện như thế để có được tình yêu, em chỉ là tham lam muốn có được sự quan tâm của anh ấy trong phút chốc mà thôi ...’

‘Nhiễm Dung, ý em là ... em ...’ Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng bất ngờ với lời tiết lộ của cô.

Mặc Di Nhiễm Dung khép mắt, đưa tay lau nước mắt trên mặt, nói: ‘Tình Giáng có nhiều mức độ khác nhau, em vừa nãy chỉ là hạ Tình Giáng ở cấp thấp nhất cho Nhiếp Ngấn, tuy là em rất muốn anh ấy ở bên cạnh em suốt đời nhưng mà ... nhưng mà em không thể ... em không nhẫn tâm ...’

Cô không thể nói tiếp nữa, thanh âm đã nghẹn nơi cổ họng.

Hoàng Phủ Ngạn Thương vội đưa tay ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn, ‘Nhiễm Dung, anh phải làm sao đây ...’

‘Anh Ngạn Thương, em ...’

‘Nhiễm Dung, nói anh nghe, anh phải làm sao mới có được em đây ...’

‘Em ...’ Lòng cô cũng khó chịu không kém gì hần.

Hoàng Phủ Ngạn Thương ôm cô càng chặt hơn như chỉ sợ vừa buông tay cô sẽ biến mất vậy.

Buổi tối ở “Hoàng Phủ”, giờ là lúc giờ cơm tối sắp bắt đầu, Liên Kiều tung tăng chạy đến phòng khách nhưng không vào mà cứ đi tới đi lui ngoài cửa.

‘Liên Kiều à, đến đây ngồi với mẹ nào!’ Triển Sơ Dung vẫy tay về phía cô.

‘Dạ ...’ Liên Kiều không cam tâm nhưng vẫn ngoan ngoãn bước đến sofa, ngồi bên cạnh Triển Sơ Dung.

‘Thế nào, đang đợi Ngạn Tước sao?’ Con không phải là không biết, mỗi ngày nó đều làm việc đến tối mịt mới về!’ Triển Sơ Dung áp tay cô trong tay mình, thân thiết nói.

‘Nhưng Ngạn Tước hôm nay gọi điện cho con nói ... tối nay sẽ về sớm!’ Giọng Liên Kiều càng lúc càng nhỏ, không hiểu sao cứ nhắc đến hấn là tim cô lại đập thành thịch.

‘Ha ha, thật là hiếm thấy!’ Triển Sơ Dung nghe cô nói vậy, nụ cười trên môi càng tươi hơn, ‘Liên Kiều à, con vừa mới tỉnh lại, thân thể khôi phục tốt rồi chưa?’

‘À, thân thể hả?’ Tâm trí Liên Kiều vẫn còn đang đắm chìm trong những suy nghĩ về buổi tối hôm qua, nghe Triển Sơ Dung hỏi vậy, không ý thức buột miệng, ‘Dạ, không đau nữa ...’

‘Không đau nữa? Liên Kiều thân thể con còn chỗ nào không thoải mái sao?’ Triển Sơ Dung bị lời nói của cô làm cho kinh ngạc.

‘À...’ Liên Kiều lúc này mới phản ứng lại, lập tức đưa tay bịt miệng, gương mặt nhỏ nhắn tức thì đỏ rực.

Trời ạ, mình vừa nói cái gì chứ? Lại nói ...

Xấu hổ chết được!

‘Liên Kiều, rốt cuộc là có chuyện gì? Đừng làm mẹ sợ nha!’ Triển Sơ Dung lo lắng hỏi.

Nãy giờ ngồi bên cạnh lẳng lặng xem báo, lúc này Hoàng Phủ Ngạn Ngự mới ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Liên Kiều.

‘Con ... con ...’ Liên Kiều ấp a ấp úng, xấu hổ đến nỗi không biết phải làm sao.

Lúc này Hoàng Phủ Anh nãy giờ vẫn ngồi im, giờ mới nhân nhạ nói: ‘Mẹ à, mẹ hỏi chị dâu như vậy chị ấy sẽ xấu hổ lắm!’

‘Anh Anh, con nói gì mẹ nghe không hiểu!’ Triển Sơ Dung nghe cô nói vậy càng ngơ ngác.

Hoàng Phủ Anh nhìn Liên Kiều bằng ánh mắt phức tạp, sau đó mới đáp lời bà: ‘Đơn giản thôi mà, tối hôm qua anh hai với Liên Kiều mới chính thức động phòng!’

‘Cái gì?’ Cả Triển Sơ Dung và Hoàng Phủ Ngạn Ngự cùng thất thanh kêu lên.

Liên Kiều giương đôi mắt ngây thơ nhìn phản ứng của hai người.

‘Liên Kiều, Anh Anh nói là thật sao?’

Triển Sơ Dung ngạc nhiên hỏi, sao lại có thể chứ? Hai đứa này cũng không phải là mới kết hôn ngày hôm qua, hơn nữa ... trước đó không phải chúng nó đã ...’

Liên Kiều xấu hổ đến nỗi không dám nói gì, giấu mặt vào hai tay, nhẹ gật đầu.

‘Trời ạ ... con khâm phục anh hai quá rồi!’ Hoàng Phủ Ngạn Ngự vẻ mặt sùng bái nói, ‘Nhưng đây quả thực không phải phong cách của anh hai nha!’

‘Liên Kiều, sao lại thế được? Con và Ngạn Tước không phải sớm đã có ... ách, quan hệ rồi sao’ Triển Sơ Dung lòng đầy nghi vấn.

‘À? Gì? Con ... mẹ, người đang nói gì vậy?’ Liên Kiều cũng đầy nghi hoặc nhìn Triển Sơ Dung.

Triển Sơ Dung vừa định lên tiếng thì đã nghe một giọng nói trầm ấm quen thuộc cất lên ...

‘Mẹ, đó là Cung Quý Dương tung hỏa mù thôi!’

Chương 19: Sóng gió lúc chuyển trường (2)

Giọng nói là của Hoàng Phủ Ngạn Tước, hấn cởi áo khoác đưa cho người làm sau đó đi vào phòng khách.

‘Ngạn Tước ...’

Liên Kiều thấy hấn đã về, vội vàng chạy nhanh đến, rúc vào lòng hấn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước đưa tay giữ lấy người cô, tròng mền đặt một nụ hôn lên trán, dịu dàng hỏi: ‘Có nhớ anh không?’

‘Ừm, rất nhớ!’ Liên Kiều không chút giấu diếm, bao nhiêu tình cảm trong lòng đều bộc lộ ra hết.

Trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy hết sức ấm áp, hẳn trước giờ chưa từng nghĩ đến tình cảnh này ... bận rộn cả ngày, tan sở trở về đã thấy cô vợ xinh đẹp như một cánh bướm bay đến đón mừng.

Lúc chưa biết đến tình yêu, hẳn cũng thường nghe Lăng Thiệu Đường nhắc đến chuyện này nhưng lúc đó hẳn hoàn toàn không hiểu được tâm tình hạnh phúc của bạn mình từ đâu mà có, nhưng giờ hẳn đã hiểu hết rồi.

Không chút ngại ngùng đặt một nụ hôn thật sâu trên môi cô, tham luyến hưởng thụ sự ngọt ngào từ cô.

‘Khụ khụ ... haizzz, em nói này, anh hai, anh cũng nên kiềm chế một chút chứ, trước mặt đứa em trai chưa lấy vợ sinh con này mà thể hiện tình cảm như thế có phải là hơi quá đáng không?’ Hoàng Phủ Ngạn Ngự đặt tờ báo xuống, giọng oán trách.

Liên Kiều xấu hổ giấu mặt vào ngực Hoàng Phủ Ngạn Tước còn hẳn thì một vẻ “chẳng sao cả”, cười nhạt nói: ‘Ngạn Ngự, theo như anh biết, bạn gái của em cũng không ít, đừng có ở đây mà nói mấy lời dư thừa!’

Nói xong liền dìu Liên Kiều đi về phía sofa cùng ngồi xuống.

‘Đúng đó đúng đó, Ngạn Ngự, tuổi của con cũng không nhỏ nữa, cũng đến lúc có bạn gái rồi, nếu như tình cảm chín chắn rồi thì mang về cho cha mẹ gặp đi! Bây giờ anh hai con đã kết hôn rồi, kế tiếp sẽ là con rồi!’ Triển Sơ Dung cũng thúc hối hẳn.

‘Ngưng ngưng ngưng! Mẫu thân đại nhân, chủ đề liên quan đến con có thể tạm ngưng được không? Con hứa với mẹ, chỉ cần tìm được người thích hợp con sẽ lập tức đưa về gặp mẹ, vậy được rồi chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Ngự vội vàng lên tiếng ngắt lời Triển Sơ Dung.

‘Cái thằng con này!’ Triển Sơ Dung tức tối đánh hẳn một phát, ‘Con đó, lần nào cũng như vậy, vừa nhắc đến chuyện này liền tìm cách chuyển chủ đề. Mẹ không cần biết, trễ nhất là cuối năm nay con phải đưa bạn gái về gặp mẹ, bằng không mẹ sẽ không nhân nhượng nữa, trực tiếp sắp xếp coi mắt!’

‘À? Cuối năm nay? Trời ơi, mẹ giết con luôn cho xong! Nhanh như vậy con biết đi đâu tìm con dâu ẹ đây?’ Hoàng Phủ Ngạn Ngự ai oán nói.

‘Chuyện này mẹ không biết, bạn gái của con nhiều như thế, chẳng lẽ không có người nào thích hợp sao?’ Triển Sơ Dung chau mày nói.

Hoàng Phủ Ngạn Ngự liếc mắt nhìn bà: ‘Mẹ, mấy người đó chỉ là đùa vui thôi, làm sao mà cho là thật được?’

‘Tiểu tử, cái gì không học lại đi học cái trò yêu đương nhăng nhít này. Mẹ không cần biết, dù sao lời mẹ đã nói con phải nghe, nếu cuối năm nay còn không đưa con dâu về gặp mẹ, vậy thì chuẩn bị đi coi mắt đi!’ Triển Sơ Dung cứng rắn nói.

‘Coi mắt? Nói trắng ra là hôn nhân thương nghiệp đi, làm gì có tình yêu chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Ngự một bụng bực dọc lên tiếng.

Câu nói của hẳn khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước bất mãn, ‘Ngạn Ngự, câu này của em không đúng rồi, anh và Liên Kiều cũng là hôn nhân đầy thôi, nhưng anh và cô ấy vẫn có tình yêu mà!’

‘Hắc hắc ...’ Hoàng Phủ Ngạn Ngự cười gian xảo, ‘Anh hai, chỉ sợ chị dâu về mặt này còn quá đơn thuần đi!’ Liên Kiều không hiểu lời hẳn nói, trở mắt nhìn hẳn.

‘Chuyện này một lời không nói hết được, ít nhất thì anh cũng tìm thấy tình yêu của mình, hơn nữa, Thiệu Đường và Kỳ Hinh cũng là hôn nhân thương nghiệp, bây giờ em cũng thấy đó, hai người họ thật khiến người ta hâm mộ!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười sáng khoái nói.

‘Đúng vậy đúng vậy, tình yêu của bốn người đều khiến người ta hâm mộ, mầu chốt là các anh may mắn cho nên mới tìm được những cô gái tốt như vậy, em nha ... haizz, chỉ có thể tiếp tục tìm thôi!’ Hoàng Phủ Ngạn Ngự ngã người lên ghế sofa than thở.

Nghe đến đây mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước không khỏi lộ nét đắc ý.

Lúc này Triển Sơ Dung chợt dùng sức vỗ mạnh lên vai Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Mẹ, mẹ làm gì vậy?’ Hân giật bắn người.

‘Mẹ, sao tự dưng mẹ lại đánh anh hai chứ?’ Hoàng Phủ Anh đau lòng nói.

‘Con đó, tên tiểu tử này, cố ý chuyển đề tài đúng không? Nói, con với Liên Kiều chuyện là thế nào? Mẹ nghe Anh Anh nói, các con hôm qua mới ...’

‘Mẹ!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười khở nói, ‘Chuyện này có gì đáng bàn bạc đâu chứ? Sớm hay muộn không phải cũng như nhau cả sao?’

‘Sao lại giống nhau được chứ? Mẹ còn tưởng sớm được bế cháu, bây giờ thì tốt rồi, các con hôm qua mới ... thật tức chết ta mà, chẳng lẽ không nên đánh cho con tỉnh sao?’ Triển Sơ Dung lại vung tay lên lần nữa.

Liên Kiều ngơ ngác nhìn một màn đang diễn ra, cô chẳng hiểu mọi người đang nói cái gì.

‘Mẹ, người yên tâm, nhất định sẽ có ẹ bế mà!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước giọng chắc chắn.

‘Bao giờ?’ Triển Sơ Dung nóng ruột hỏi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn Liên Kiều, ám muội hỏi: ‘Nha đầu, nghe rõ chưa? Mẹ đang mong có cháu kìa, em chuẩn bị xong chưa?’

‘À? Chuẩn bị cái gì?’ Liên Kiều bị bọn họ làm cho đầu óc quay cuồng, ngơ ngác hỏi.

‘Nha đầu ngốc ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước bật cười, ‘Chuẩn bị ... sinh cháu cho nhà Hoàng Phủ đó!’

‘Ách ...’ Mặt Liên Kiều lập tức đỏ rực, cô xấu hổ nói: ‘Con ... con không biết ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn dáng vẻ này của cô, buồn cười quay đầu nhìn Triển Sơ Dung nói: ‘Yên tâm đi mẹ, con đảm bảo sẽ rất nhanh thôi!’

‘Được, vậy mẹ yên tâm rồi!’ Triển Sơ Dung cười không khép miệng được, bà đã mong đợi ngày đó lâu lắm rồi.

Mọi cười ai vui mặc ai chỉ có Hoàng Phủ Anh sắc mặt ảm đạm, nhất là khi cô nhìn thấy ánh mắt tràn đầy thâm tình của Hoàng Phủ Ngạn Tước khi nhìn Liên Kiều, lòng cô như đeo một tảng đá ...

Đúng lúc này, chợt nghe người làm cất tiếng chào: ‘Đại tiểu thư đã về rồi!’

Tiếp đó là tiếng giày cao gót của Hoàng Phủ Ngưng thanh thúy vang lên, có chút gấp gáp.

‘Tiểu Ngưng, con ... con sao vậy?’ Triển Sơ Dung đang muốn gọi con gái qua nhưng nhìn thấy mặt cô đầy nước mắt vội hỏi.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào người Hoàng Phủ Ngưng.

‘Mặc kệ con!’ Hoàng Phủ Ngưng hung hăng đưa tay lau nước mắt, bước thẳng về phía cầu thang.

‘Tiểu Ngưng ...’ Triển Sơ Dung lo lắng đứng dậy định đuổi theo.

Quản gia Phúc tỷ đã vượt lên, ‘Đại tiểu thư, đã sắp ăn cơm rồi ...’

‘Tôi không ăn, không được tôi cho phép, không ai được lên làm phiền!’ Hoàng Phủ Ngưng tâm tình không tốt lắm, dùng dùng bước lên cầu thang.

‘Cái này ...’ Triển Sơ Dung định đi theo cô.

‘Mẹ, thôi đi! Tiểu Ngưng cũng lớn rồi, chắc không có việc gì đâu, chúng ta ăn cơm thôi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cản bà lại.

Triển Sơ Dung nhìn lên lâu, thở dài một tiếng rồi gật đầu.

Chương 20: Sóng gió lúc chuyển trường (3)

Sau khi ăn cơm tối, ai nấy tản ra lo chuyện của mình.

Hoàng Phủ Ngạn Tước đẩy cửa phòng, trong căn phòng ngủ rộng lớn nào thấy bóng dáng của Liên Kiều đâu, vừa định đi tìm thì đã nghe bên ngoài vọng đến tiếng cười vô tư vô lự của Liên Kiều.

Hoàng Phủ Ngạn Tước dựa người vào bức tường trang trí bằng thủy tinh nhìn về Liên Kiều đang cách mình không xa.

Trước màn hình lớn, cô đang ngồi mải miết chơi trò chơi trên mạng, rõ ràng là đang chơi cùng đám bạn trên mạng, mỗi một lần hoàn thành nhiệm vụ cô đều cười đến không khép miệng được.

Hắn cố ý hắng giọng mấy lần nhưng đợi thật lâu cũng chẳng thấy Liên Kiều có phản ứng. Cô hoàn toàn đắm mình trong trò chơi, không chút để mắt đến người nãy giờ đứng ngoài cửa.

Trên mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước hiện ra nét không vui. Hắn bước đến, thân hình cao lớn chắn giữa Liên Kiều với màn hình, sau đó thuận tay tắt luôn màn hình.

‘Này ...’ Đang chơi hết sức hưng phấn thấy vậy Liên Kiều liền lên tiếng phản kháng, vẻ mặt đầy bất mãn nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Anh sao lại ...’ Ngơ ngác một lúc cô mới lên tiếng.

‘Về phòng, anh có chuyện cần nói với em!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước xong không đợi cô trả lời mà bước thẳng về phía cửa.

Rõ ràng là hắn không vui với thái độ lạnh nhạt của cô.

‘Gì vậy chứ?’ Liên Kiều không hiểu quay đầu nhìn theo bóng hắn, còn chưaỡ rời khỏi trò chơi mà đi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước quay lại, ánh mắt thâm thúy liếc về phía cô, trên môi xẹt qua nụ cười như có như không, ‘Em có thể chọn, tiếp tục chơi hay đi về phòng, nhưng mà hậu quả ... em tự gánh!’

‘Được rồi được rồi! Theo anh là được chứ gì!’ Liên Kiều không chịu nổi vẻ mặt u ám cùng lời đe dọa của hắn, cô đứng dậy, miệng lẩm bẩm: ‘Thật đáng ghét ...’

‘Câu cuối cùng em vừa nói gì, anh nghe không rõ?’ Mũi Hoàng Phủ Ngạn Tước khể câu lên một đường cong đẹp đẽ, ánh mắt sáng quắc nhìn cô chằm chằm.

‘Đâu có đâu, em đâu có nói gì, là anh nghe nhầm thôi!’ Liên Kiều cười gian xảo, chạy vượt lên, bỏ lại Hoàng Phủ Ngạn Tước mặt mày nhăn nhó sau lưng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước này, lỗ tai cũng quá nhạy đi!

Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ biết lắc đầu nhìn theo bóng lưng cô.

‘Anh nói cái gì?’

Tiếng thét của Liên Kiều phá vỡ sự yên tĩnh trong căn biệt thự.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn ung dung dựa người vào sofa, nụ cười có chút ôn nhu lại có chút bá đạo.

‘Thế nào, em không nghe rõ sao? Vậy được, anh nhắc lại lần nữa, sáng mai anh dẫn em đến một trường đại học ở đây làm thủ tục chuyển trường, chiều nay nhà thiết kế và thợ trang điểm sẽ đến đây giúp em chuẩn bị, tối nay em đi cùng anh tham gia một buổi tiệc!’

‘Không được!’

Hắn vừa nói dứt lời Liên Kiều đã dứt khoát lên tiếng.

‘Không được?’ Mày kiếm nhẹ gương, ‘Chuyện gì không được?’

‘Chuyển trường đó! Em sao có thể chuyển trường chứ?’ Gương mặt trắng nõn bởi vì tranh luận mà phồng hồng.

‘Vì sao không được? Anh nghĩ không ra có lý do nào mà không thể chuyển trường!’ Giọng hần vẫn trầm ấm như rượu nồng, trên mặt lộ ra biểu tình mà cô không thể đoán được.

Liên Kiều tức tối dẫm chân, ‘Tóm lại ... em nói không được là không được, em không muốn chuyển trường!’

‘Nha đầu, liên quan đến chuyện này chúng ta trước đây đã từng thảo luận rồi, bất luận thế nào, đây đã là chuyện đã quyết định rồi, đừng có nháo nữa, ngoan ngoãn nghe lời đi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn kiên trì.

Cô không cãi hần nữa nhưng vẻ giận dỗi lộ rõ trên mặt, nghĩ chắc trong lòng cũng ngàn vạn lần không vui.

Môi Hoàng Phủ Ngạn Tước câu lên một nụ cười hài lòng, hần đứng dậy, cầm lấy một phần văn kiện đẩy đến trước mặt Liên Kiều, ‘Đây là tài liệu và thủ tục chuyển trường, anh đã giúp em điền xong rồi, em yên tâm, giảng viên của trường đại học này đều là những người nhân sĩ thành danh, đối phó với tiểu nha đầu nghịch ngợm như em nghĩ chắc không có vấn đề gì.’

Liên Kiều dùng ánh mắt không thể tin được nhìn hần...

Người đàn ông này sao lại có thể thế được chứ, chưa được sự đồng ý của cô mà đã tự ý quyết định chuyển trường thay cô.

Chuyện này ... quả thật quá sức tưởng tượng rồi!

‘Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh thật quá đáng!’

Cô rớt cuộc nhịn không nổi nữa lên tiếng, ‘Em vẫn chưa đồng ý chuyển trường mà, anh sao lại có thể tự ý quyết định chứ?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười đặt tư liệu trở lại trên bàn, nhàn nhã khoanh tay nhìn cô, ‘Vây em nói thử xem, tại sao không thể chuyển trường?’

Thấy hần không có vẻ gì là giận dữ, Liên Kiều liền lớn mật nghênh mặt, ‘Rất đơn giản, bởi vì ở Hồng Kông em còn có bạn bè!’

‘Còn gì nữa không?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn bình tĩnh.

‘Hết rồi!’ Liên Kiều dứt khoát trả lời.

‘Chắc chắn ...’ Hần cười, ‘Nha đầu, chắc em cũng biết chỉ dựa vào điểm này không đủ để anh thay đổi quyết định đâu!’

Liên Kiều gấp đến đầu óc quay mòng mòng, tức tối nói: ‘Tóm lại là ... anh bắt nạt em!’

Thấy cô như vậy hần không nỡ đùa nữa, tiến đến ôm cô từ phía sau, trùi mền hôn lên mái tóc đen nhánh của cô.

‘Nha đầu, như vậy không tốt sao, đừng quên em bây giờ đã là vợ anh!’

‘Vây thì sao chứ?’

Giọng cô bởi vì giọng nói trầm ấm của người nào đó cùng vòng tay ấm áp quen thuộc mà trở nên nũng nịu, tim cũng mềm nhũn.

Thân thể chợt bị người nào đó xoay lại để cô nhìn vào mắt hần, ‘Em nói như vậy không sợ anh đau lòng sao, chẳng lẽ em muốn anh với em hai người sống ở hai nơi sao? Em đã gả cho anh rồi thì phải ở bên cạnh anh chứ, anh đi đâu em phải theo đó mới đúng!’

‘Nhưng mà ... nhưng mà em đã hẹn với học trưởng Kiều Trị rồi, phải trở về trường báo danh mà!’ Liên Kiều rầu rĩ nói.

Nghe câu này, nụ cười trên môi Hoàng Phủ Ngạn Tước đông cứng lại ...

‘Em với Kiều Trị vẫn còn liên hệ?’

Liên Kiều chợt cảm thấy da đầu tê dại, trong lòng không hiểu sao lại thấy 1 lạnh.

‘Em ...’

Áp a ấp ứng một lúc mới dè dặt nói: ‘Là học trưởng gọi điện thoại cho em, em không có chủ động liên lạc ...’

Thấy biểu tình của hắn, hình như là không thích học trưởng Kiều Trị lắm thì phải.

Bàn tay Hoàng Phủ Ngạn Tước trượt xuống vai cô, bấu chặt ...

‘Đây là lần cuối cùng, nghe rõ chưa?’

Thấy hắn bất thành linh nổi nóng, Liên Kiều giật mình nuốt một ngụm nước bọt, vội vàng gật đầu.

45. Quyển 7 - Chương 21-23

Quyển 7: Tình yêu bắt đầu

Chương 21: Phát hiện ngoài ý muốn (1)

Thấy cô ngoan ngoãn nghe lời, nét lạnh lùng trên mặt hắn hơi giãn ra, bàn tay to đặt trên vai cô khẽ vỗ một cái, nói: ‘Vậy mới ngoan!’

Trong lòng Liên Kiều vẫn còn có chút ảm ức, muốn nói gì đó nhưng đã bị tiếng chuông điện thoại của Hoàng Phủ Ngạn Tước vang lên ngăn lại.

Tranh thủ lúc hắn nghe điện thoại, cô lẻn ra ngoài muốn tìm một chỗ vắng vẻ ngồi bình ổn lại tâm trạng không vui của mình.

Đi ra khỏi biệt thự, bên ngoài màn đêm đã sớm buông xuống, ánh trăng bàng bạc chiếu xuống bóng cô.

Liên Kiều bất tri bất giác đi về phía vườn hoa, chợt nghe văng vẳng đâu đó có tiếng khóc.

Cô ngừng bước chân, trong lòng sợ run.

Nơi này sao lại có tiếng khóc chứ?

Sự tò mò cuối cùng chiến thắng nỗi sợ hãi, cô lần theo hướng tiếng khóc ... nhất thời đôi mắt xinh đẹp trợn to.

Trời ạ, hình như tiếng khóc là của một phụ nữ.

Cái này ...

Hai chân cô run run, hàm răng va vào nhau lập cập ...

Chẳng lẽ ... chẳng lẽ ... là ma nữ?

Nghĩ đến đây, tóc gáy cô đều dựng lên.

Nhưng mà ...

Nghe kỹ lại, tiếng khóc của “nữ quý” này nghe có chút quen thuộc.

Vốn đang định xoay người bước đi chợt xoay lại, tuy cô nhút nhát nhưng dù sao cũng là một cô gái lòng dạ tốt bụng, nghe tiếng khóc ủy khuất của ai đó, đương nhiên là không thể ngồi yên mà nhìn, cho nên, suy nghĩ một lúc vẫn quyết định thu hết dũng khí bước đến ...

Dưới ánh trăng mờ mờ có thể thấy được bóng một cô gái ngồi trên chiếc ghế gỗ trong vườm hoa, mái tóc dài óng ả xoa trên bờ vai đang run run.

Liên Kiều trợn mắt ... sao lại là cô ấy chứ?

Qua rất lâu Liên Kiều mới phản ứng lại được, cô bước về phía bóng người đang khóc đó.

Cái bóng trong vườn hoa bị tiếng chân Liên Kiều đánh động, ngẩng đầu lên nhìn liền thấy đôi mắt đầy vẻ hiều kỳ của cô ...

‘Hoàng Phủ Ngưng, em ... không sao chứ?’ Trong giọng nói tràn đầy quan tâm.

Hoàng Phủ Ngưng thấy người đến là Liên Kiều, vội đưa tay lau nước mắt, ngẩng đầu lên lạnh giọng nói: ‘Em thì có thể có chuyện gì chứ?’

‘Nhưng mà em ngay cả cơm tối cũng không ăn, bây giờ lại trốn ở đây khóc? Nhất định là em gặp phải chuyện gì đau lòng lắm có phải không?’ Liên Kiều bước đến ngồi bên cạnh cô, thân thiết hỏi.

‘Chị ngồi bên cạnh em làm gì?’ Hoàng Phủ Ngưng thấy cô ngồi xuống, kinh ngạc hỏi.

‘Haizzz ...’ Liên Kiều thở dài một tiếng, ‘Dù sao tâm trạng của chị cũng không tốt hơn em bao nhiêu, chẳng bằng ở ngồi đây nói chuyện với em!’

‘Tâm trạng của chị không tốt?’

Hoàng Phủ Ngưng liếc cô một cái, ‘Người vô tư vô lự như chị làm sao lại tâm trạng không tốt được chứ?’

‘Đương nhiên là cũng có lúc tâm trạng của chị không tốt rồi, như bây giờ vậy nè!’ Liên Kiều nhún vai, thuận tay ngắt một bông hoa đưa lên mũi.

Hoàng Phủ Ngưng vốn không biết nên cư xử với người chị dâu này thế nào, lại nhớ đến những hành động kỳ quái của Liên Kiều trước đây nên dùng giọng lạnh lùng nói: ‘Chị đã rất hạnh phúc rồi, trong nhà người nào cũng thương chị, nhất là anh hai, vậy còn chưa đủ sao?’

‘Haizzz ...’

Liên Kiều nhìn cô, híp đôi mắt màu tím, nói thẳng: ‘Em có cần phải đối xử với người khác lạnh lùng như thế không? Chị đoán em nhất định là làm cho đàn ông chán ghét lắm!’

Cô vốn chỉ định đùa với Hoàng Phủ Ngưng một câu, nào ngờ ...

‘Liên Kiều, chị dựa vào đâu mà dám nói như vậy? Tại sao ngay cả chị cũng nói như vậy? Chị ... chị ...’ Sắc mặt Hoàng Phủ Ngưng chợt thay đổi, cô úp mặt lên lưng ghế, khóc thảm thiết.

‘Chị ...’

Liên Kiều sững sờ, qua một lúc lâu cô mới phản ứng lại kịp, vội vàng nhích người qua an ủi: ‘Xin lỗi em, Tiểu Ngưng, chị ... chị không phải là cố ý nói em như vậy, chị ...’

‘Vậy chị còn muốn thế nào?’ Hoàng Phủ Ngưng ngẩng đầu, nước mắt doanh tròng nhìn cô, ‘Đừng cho rằng em không biết trong lòng chị đang nghĩ gì, thấy em như vậy chị vui lắm phải không?’

‘Chị sao lại vui chứ?’

Liên Kiều chau mày, ‘Tuy rằng hai chúng ta từng có tranh chấp nhưng dù sao cũng là người một nhà, bây giờ nhìn thấy em khóc, đương nhiên là chị phải quan tâm hỏi han rồi!’

‘Quan tâm? Em thấy là thấy người ta gặp họa mà vui mừng mới đúng, tất cả mọi người đều như vậy, Alvin cũng như vậy, các người đều đáng ghét, em ...’ Nói đến đây, giọng Hoàng Phủ Ngưng chợt nghẹn ngào.

Liên Kiều bị tiếng khóc của cô làm cho tay chân luống cuống, ‘Tiểu Ngưng, đợi chút ... Alvin? Là ai? Ai là Alvin?’

‘Ai nói Alvin?’ Hoàng Phủ Ngưng theo phản xạ vô điều kiện vội vàng phủ nhận.

‘Rõ ràng là em vừa nói mà, là em nhắc đến Alvin cái tên này mà!’ Liên Kiều vội trả lời.

Hoàng Phủ Ngưng hung hăng lau nước mắt, ‘Không có, em không có nhắc đến hắn, em không biết hắn!’

Phản ứng của cô càng làm Liên Kiều hoài nghi ...

‘Tiểu Ngưng ... “hắn” mà em vừa nhắc chính là Alvin sao? Alvin là một người đàn ông phải không? Là ... bạn trai của em sao?’

‘Sao chị lại biết?’ Hoàng Phủ Ngưng nghe vậy đứng bật dậy nhìn cô với ánh mắt không thể tin được.

Liên Kiều nhún vai: ‘Chị chỉ đoán thôi, hẳn Trương vậy làm gì?’

Hoàng Phủ Ngưng nghe vậy, ngồi xuống dè dặt đánh giá cô một lượt.

‘Em không sao chứ? Sao nhắc đến người đàn ông đó lại có phản ứng lớn vậy? Chẳng lẽ hắn bắt nạt em? Nhưng mà ...’ Liên Kiều cực kỳ tò mò: ‘Em thật sự có bạn trai sao?’

‘Liên Kiều, chị thật nhàm chán!’ Hoàng Phủ Ngưng chau mày nói, một loạt câu hỏi của Liên Kiều làm cô nhức đầu.

Liên Kiều bĩu môi, thở dài một tiếng đứng dậy, ‘Vậy thì thôi, coi như chị nhiều chuyện, em cứ từ từ khóc, chị về phòng đây!’

Nói xong cô xoay người bước ra khỏi vườn hoa.

Hoàng Phủ Ngưng nhìn theo bóng cô, trong lòng chợt dâng lên một nỗi cô đơn và trống rỗng ...

‘Liên Kiều ...’ Tiếng kêu của cô không lớn nhưng không khó nhận ra sự gấp gáp trong đó.

Vừa đi ra khỏi vườn hoa không xa, Liên Kiều nghe tiếng kêu liền đứng lại, xoay đầu nhìn cô: ‘Em gọi chị?’

Hoàng Phủ Ngưng yếu ớt gật đầu, ‘Chị ... có thể ở đây nói chuyện với em không?’

Liên Kiều nghe vậy liền gật đầu, đi đến bên cạnh cô, ngồi xuống.

‘Tiểu Ngưng, hôm nay lúc em về nhà chị đã thấy không ổn rồi, khóc đến đỏ cả mắt, chị thấy mẹ rất lo cho em! Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?’

Chương 22: Phát hiện ngoài ý muốn (2)

‘Em ... em ...’ Hoàng Phủ Ngưng không biết nên nói thế nào, chỉ không ngừng rơi lệ.

Liên Kiều cũng không dám hỏi thúc cô, tuy trong lòng cũng gấp nhưng cũng hiểu chuyện, không lên tiếng chỉ đưa khăn tay giúp cô lau nước mắt.

‘Tiểu Ngưng, đừng khóc nữa, có phải em và Alvin mà em nói có quan hệ gì không?’

Mất mũi Hoàng Phủ Ngưng đều khóc đến đỏ ửng, cô nhận lấy khăn tay trong tay Liên Kiều hun hăng lau nước mắt, ‘Thực ra chị đoán đúng rồi đó, Alvin đúng là bạn trai của em ...’

‘À? Em thật sự có bạn trai rồi?’ Liên Kiều tuy đoán được nhưng nghe chính miệng cô thừa nhận cũng không khỏi giật mình, ‘Nhưng vì sao em không cho người nhà biết?’

Hoàng Phủ Ngưng ngẩng đầu nhìn cô: ‘Trên đời này chắc cũng chỉ có chị ngây thơ như vậy, em cũng không phải là lần đầu yêu đương, chẳng lẽ mỗi lần có bạn trai đều phải nói cho người nhà biết sao?’

Liên Kiều nghe vậy kinh ngạc đưa tay bịt miệng, ‘Trời ạ, Tiểu Ngưng, em yêu đương nhiều lần rồi sao?’

Dường như hiểu được suy nghĩ đơn thuần của Liên Kiều, Hoàng Phủ Ngưng cười khổ: ‘Liên Kiều, em hỏi chị, trước khi kết hôn với anh hai chị có thích người con trai nào khác chưa?’

‘Đương nhiên là có rồi!’

Liên Kiều không cần suy nghĩ trả lời ngay, ‘Chị thích học trưởng Kiều Trị, nhưng anh hai em vừa nãy còn cấm chị không được có bất kỳ liên hệ nào với học trưởng nữa, hừm, đúng là bá đạo mà!’

Hoàng Phủ Ngưng thở dài một tiếng, ‘Anh hai trước giờ bá đạo như vậy quen rồi, nhưng làm như vậy nói lên rằng anh ấy yêu chị thôi mà! Hơn nữa, em cũng nhận ra ... chị cũng yêu anh hai!’

Liên Kiều lần này cũng không cần suy nghĩ, gật đầu: ‘Đúng vậy!’

Hoàng Phủ Ngưng thấy cô thừa nhận nhanh như vậy, không khỏi có chút lo lắng hỏi lại: ‘Liên Kiều, có thật là chị yêu anh hai không?’

‘Đương nhiên!’ Liên Kiều nói rất chắc chắn.

‘Vậy học trưởng Kiều Trị mà chị nói thì sao?’ Hoàng Phủ Ngưng vẫn luôn cảm thấy người chị dâu này không hiểu gì về tình yêu.

‘Học trưởng Kiều Trị à ... chị rất thích hẳn! Nhưng mà ... nếu như Hoàng Phủ Ngạn Tước không thích thì chị cũng không thích!’ Liên Kiều hơi có chút buồn bã.

Hoàng Phủ Ngưng sững sờ, một lúc sau mới hỏi tiếp: ‘Liên Kiều, vậy em hỏi chị, nếu như chị thích học trưởng Kiều Trị như vậy, vậy chị có muốn gả cho anh ta không?’

‘Sao có thể chứ? Chị đã kết hôn rồi mà!’ Liên Kiều cảm thấy cô hỏi câu này rất dư thừa, xua tay nói.

Hoàng Phủ Ngưng liếc nhìn cô, ‘Làm ơn đi, em chỉ nói là nếu như thôi, nếu như chị không gả cho anh hai, vậy chị có muốn kết hôn với Kiều Trị không?’

Liên Kiều chống tay lên cằm, suy nghĩ cặn kẽ một lúc mới lắc đầu: ‘Không!’

‘Tại sao?’ Hoàng Phủ Ngưng hỏi tiếp.

‘Ừm ...’ Liên Kiều vắt óc suy nghĩ một câu trả lời thích đáng, ‘Bởi vì ... bởi vì chị thích ở bên cạnh Hoàng Phủ Ngạn Tước hơn, trên người anh ấy có ... có mùi vị của “ông xã”!’

‘Mùi vị của ông xã?’ Hoàng Phủ Ngưng nghe cô nói vậy liền giật mình, đây là lý luận kiểu gì chứ?

‘Đúng vậy đó, chỉ cần Hoàng Phủ Ngạn Tước ở bên cạnh chị, chị liền cảm thấy an tâm, trên người anh ấy có một mùi vị làm chị có cảm giác an toàn!’ Liên Kiều vẫn chìm trong suy nghĩ của riêng mình.

Hoàng Phủ Ngưng thấy cô như vậy, hơi mỉm cười: ‘Liên Kiều, chị biết không, không biết có bao nhiêu người mong được hạnh phúc như chị đó, bởi vì một người phụ nữ quan trọng nhất là tìm thấy một người đàn ông có thể inh cảm giác an toàn!’

Liên Kiều suy nghĩ một lúc rồi gật đầu, ‘Đúng đó, còn em thì sao, em còn chưa tìm thấy sao?’

Hoàng Phủ Ngưng nhẹ lắc đầu, thở dài một tiếng: ‘Thực ra trong lòng em cũng có một đàn ông, chỉ tiếc là ... anh ta mãi mãi không thuộc về em!’

‘Em nói người đàn ông đó là Alvin phải không?’ Liên Kiều dè dặt hỏi lại.

Chắc là phải rồi, bằng không sao em ấy lại đau lòng đến thế?

Hoàng Phủ Ngưng chau mày, ‘Làm sao là hẳn được chứ? Hẳn ngay cả xách giày cho người đàn ông trong lòng em còn không xứng nữa là!’

‘À?’ Liên Kiều đưa tay bịt miệng chặn lại tiếng kêu kinh ngạc.

‘Người đàn ông mà em nói không phải ai khác mà là bạn thân của anh hai ... Lăng Thiệu Đường!’ Hoàng Phủ Ngưng nhẹ thốt một câu, sau đó nhìn Liên Kiều, ‘Em ngốc lắm phải không?’

‘Lăng Thiệu Đường?’ Liên Kiều giật mình hỏi lại: ‘Tổng tài của Lăng thị, Lăng Thiệu Đường? Em sao lại thích anh ta được chứ?’

‘Sai! Em không phải là thích anh ấy, mà là yêu, em yêu anh ấy!’ Hoàng Phủ Ngưng chém đinh chặt sắt nói.

‘Ách?’ Liên Kiều sững sờ, Hoàng Phủ Ngưng yêu Lăng Thiệu Đường? Vậy Alvin là thế nào nữa?

Hoàng Phủ Ngưng nói xong, tự cười giễu mình, ‘Em biết chị nhất định sẽ cho rằng em rất ngốc, em cũng biết em với anh ấy vĩnh viễn không thể nào, trong mắt anh ấy, trong tim anh ấy chỉ có một Kỳ Hinh, em làm sao có cơ hội chứ?’

‘Lăng Thiệu Đường hẳn ... có tốt đến vậy không?’ Vẻ mặt Liên Kiều không tán đồng, hỏi lại.

‘Đương nhiên rồi, anh ấy là người đàn ông ưu tú nhất!’

Trong mắt Hoàng Phủ Ngưng tràn đầy tình ý, ‘Anh ấy là người đàn ông có thể khiến phụ nữ mất đi lý trí trong phút chốc, ngay cả khi thể cùng sự cuồng ngạo của anh ấy cũng sẽ khiến phụ nữ mê đắm ...’

Liên Kiều không hiểu nhìn lại cô, có khoa trương đến vậy không? Trong mắt cô chỉ có Hoàng Phủ Ngạn Tước mới có bản lĩnh này.

‘Tiểu Ngưng, em rõ ràng đã biết bên cạnh Lăng Thiếu Đường đã có một Kỳ Hình rồi, sao lại phải tự mình tìm khổ chứ?’

Mắt Hoàng Phủ Ngưng chợt sụp xuống, ‘Đúng vậy, em biết, cho nên em không muốn chìm đắm trong sự vô vọng mãi, em cũng thử quen với những bạn khác giới khác, nhưng nhiều nhất chỉ là ưa thích mà thôi, không có ai có thể khiến em động tâm ...’

‘Thích ... cũng rất tốt rồi!’ Liên Kiều không hiểu ý cô cho lắm.

‘Đương nhiên, thích chính là một khởi đầu tốt chứng tỏ hai người có thể tiếp tục ở bên nhau, nhưng mà ... em không có cách nào cùng người khác đi đến cuối đường!’

Hoàng Phủ Ngưng sợ Liên Kiều không hiểu, cô giải thích thêm: ‘Cũng giống như chị không thể cùng học trưởng Kiều Trị của chị kết hôn vậy.’

‘Ồ!’ Liên Kiều gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, ‘Vậy Alvin thì sao? Chắc là em cũng thích hẳn chứ? Bằng không thì sao phải rơi nước mắt vì hắn?’

Về mặt Hoàng Phủ Ngưng càng âm thầm: ‘Alvin đúng là người bạn trai mà em quen lâu nhất, nhưng mà ... nhưng mà ...’ Nói đến đây, hơi thở cô có chút gấp gáp, hai tay nắm lại thành quyền.

‘Nhưng mà sao?’ Giữa hai người đã xảy ra chuyện gì? Liên Kiều có chút gấp gáp, vừa thấy biểu tình của Hoàng Phủ Ngưng là cô đã biết nhất định có chuyện gì đó không đúng.

Chương 23: Phát hiện ngoài ý muốn (3)

Về mặt Hoàng Phủ Ngưng càng lúc càng ngưng trọng và phần nộ, qua một lúc lâu cô mới nói: ‘Em vốn cho rằng hắn thật lòng yêu em, vốn cho rằng những gì hắn đối xử với em đều là thật lòng, nào hay, hắn lén lút ở sau lưng chị quen với một người khác ...’ Nói đến đây, nước mắt đã bắt đầu rơi xuống.

‘Rất nực cười phải không? Em vậy mà lại đi tin tưởng tình yêu của một tên lăng nhăng!’

‘A!’

Liên Kiều gạt mình, ‘Đợi chút ... chị nghe chưa hiểu lắm, ý em nói là ... người bạn trai đó của em đến với em chỉ vì tiền thôi sao?’

Hoàng Phủ Ngưng rầu rĩ gạt đầu, vẻ mặt vừa đau khổ vừa tức giận.

‘Chuyện này ... chuyện này là thế nào? Nhà Hoàng Phủ đã đủ giàu có rồi, chẳng lẽ gia thế của cô gái kia còn ghê gớm hơn tứ đại tài phiệt sao?’ Liên Kiều vẫn có điểm chưa hiểu, tò mò hỏi lại.

‘Không, cô gái đó chỉ là con gái của chủ tịch một công ty nhỏ thôi, nếu đem công ty đó so sánh với tứ đại tài phiệt thì cũng như một giọt nước trong biển cả mà thôi!’ Hoàng Phủ Ngưng cười trào phúng.

‘Vậy thì ... sao lại ...’ Liên Kiều càng không hiểu.

Hoàng Phủ Ngưng thở dài một tiếng, ‘Em với Alvin quen nhau trong quán bar, hắn rất khéo miệng cũng rất đẹp trai, sau lần gặp đó, hắn bắt đầu điên cuồng theo đuổi em, sau cùng em cũng xiêu lòng, bằng lòng làm bạn gái hắn, chỉ có điều, hắn vẫn luôn dấu giếm gia thế của mình, sau này khi quan hệ giữa em và hắn càng lúc càng mật thiết, hắn hình như cũng thật lòng thương em, cũng rất che chở em, chính vào lúc em định công khai mối quan hệ với hắn thì lại phát hiện một màn em không thể chịu đựng nổi ...’

Hít một hơi thở sâu như muốn ổn định tâm tình lại, cô nói tiếp: ‘Hôm nay là sinh nhật của hắn, vì chúc mừng cho hắn, từ sáng sớm em đã rời công ty chòm mua quà tặng cho hắn, vốn em và hắn đã hẹn tối nay gặp mặt, nhưng vì muốn cho hắn một sự bất ngờ cho nên em đến nhà hắn sớm hơn vì muốn sắp đặt xong mọi chuyện trước khi hắn tan sở về nhà, nào ngờ, khi em vừa bước vào thì đã thấy ... hắn và một người phụ nữ khác đang ... ôm nhau trên giường làm cái chuyện khiến người ta buồn nôn đó ...’

Hoàng Phủ Ngưng càng nói càng tức, lửa hận trong mắt tưởng chừng muốn thiêu đốt con người đáng ghét kia.

‘Sao lại thế được? Tên đàn ông này cũng quá đáng ghét rồi!’ Liên Kiều trước giờ tinh thần chính nghĩa cao vời vọi, nghe vậy nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

‘Tiểu Ngưng, sau đó thì sao? Em có hung hăng trừng trị hắn một trận không?’

Hoàng Phủ Ngưng lắc đầu, ‘Lúc đó em cũng quá bất ngờ với những gì mình chứng kiến, sau đó tức đến toàn thân phát run, không nói được gì cả!’

‘Hả?’

Liên Kiều nghe cô nói vậy cũng tức dùm cô, ‘Sao em lại không nói gì, không làm gì chứ? Cũng không phải là em làm chuyện có lỗi, ít nhất thì cũng phải cho hắn vài tát tai mới đúng chứ!’

‘Em cũng muốn, nhưng mà ... nhưng mà ... hắn đã lên tiếng trước ...’ Giọng của Hoàng Phủ Ngưng cũng run rẩy vì giận dữ.

‘Hắn nói cái gì?’ Liên Kiều tức tối hỏi.

Hoàng Phủ Ngưng cười khổ nói: ‘Sau khi hắn nhìn thấy em cũng chẳng có chút sợ hãi gì, chỉ bình thản nói trò chơi giữa em và hắn kết thúc rồi, hắn nói ban đầu lúc hắn theo đuổi em là vì nhìn thấy em ăn mặc như tiểu thư nhà giàu, nhưng quen lâu rồi hắn mới phát hiện ra em chẳng qua chỉ là một người đi làm công ăn lương bình thường, hắn chỉ muốn bám theo những người có tiền, đơn giản vậy thôi ...’

Liên Kiều nghe xong, giật mình mình phất dậy: ‘Trời ạ, tên đàn ông này chắc là đầu óc bị nước vào rồi, em rõ ràng là tiểu thư thiên kim của Hoàng Phủ tài phiệt mà, hắn lại ở trước mặt em nói những lời như thế?’

‘Hắn nghĩ vậy cũng bình thường thôi, dù sao em cũng không cho hắn biết thân phận thật sự của mình!’

Hoàng Phủ Ngưng cười khổ: ‘Chỉ là em cũng không ngờ ánh mắt mình lại kém cỏi thế, chỉ biết tin vào những lời đường mật của hắn chứ không biết rằng thật ra trong lòng hắn em chẳng là gì cả!’

‘Loại đàn ông như vậy thì có gì mà đáng lưu luyến chứ? Hừm, nếu như Hoàng Phủ Ngạn Tước dám đối xử với chị như thế, chị còn không trừng trị hắn một trận ra trò sao?’ Liên Kiều khua tay múa chân, hung hăng nói.

‘Làm ơn đi, anh hai em vốn là kim chủ mà bao nhiêu phụ nữ muốn bám theo, sao lại có thể so sánh với cái tên Alvin đáng ghét suốt ngày tìm cách bám vấy phụ nữ kia được chứ?’ Hoàng Phủ Ngưng phản bác lại.

‘Cũng đúng nha ...’ Liên Kiều rụt cổ cười, hai người vốn không cùng một loại người mà.

‘Haizz, tóm lại là qua bài học này em đã nhìn thấu đàn ông rồi, sau này muốn tìm một nửa thích hợp e rằng càng khó khăn hơn!’ Hoàng Phủ Ngưng than thở.

‘Này, Tiểu Ngưng, em đừng có nói những lời nản lòng thế chứ! Không lẽ chỉ có vậy mà muốn bỏ cuộc rồi sao?’ Liên Kiều khích cô.

‘Không muốn bỏ cuộc thì thế nào? Chẳng lẽ chị còn muốn em đi giành giật tình yêu của tên Alvin đó sao? Cái tên đó em sớm đã không cần rồi!’ Hoàng Phủ Ngưng nói.

‘Nếu em đã nghĩ thông suốt rồi thì sao phải đau khổ như thế chứ?’ Liên Kiều không tin hỏi lại.

‘Em khóc chỉ vì cảm thấy bị người ta phản bội là không đáng mà thôi, chẳng lẽ em tệ như vậy sao, ngoại trừ lớp vỏ bọc là tiểu thư nhà Hoàng Phủ ra thì em không còn điểm nào thu hút người khác phái sao?’ Hoàng Phủ Ngưng giải thích cho cô nghe.

Liên Kiều không chút nề tình, nói thẳng: ‘Nói thực lòng, tính tình của em quả thật khiến người ta đau đầu nha! Mà em cũng chẳng thân thiện với người khác lắm!’

‘Chị ...’

‘Chị chỉ là có sao nói vậy thôi, nếu như em có thể như chị ngày nào cũng vui vẻ thoải mái, làm chuyện gì cũng cố mở, tư tưởng lúc nào cũng thả lỏng thì tự nhiên chuyện tốt sẽ đến, còn bằng em mỗi ngày đều nhăn

mặt nhăn mày, cho dù có đẹp hơn nữa người khác cũng không dám đến gần em đâu!’ Liên Kiều ngắt lời cô, nói thẳng vấn đề.

Hoàng Phủ Ngưng chau mày, như đang suy nghĩ những lời Liên Kiều vừa nói, qua một lúc lâu cô mới thì thào: ‘Em ... tính tình của em có thật là tệ đến vậy không?’

‘Nào chỉ là tệ thôi đâu! Có lúc quả thật khiến người ta thấy ghét, trong công việc em đối xử với cấp dưới lạnh như băng, trở về nhà đối với người nhà nếu không lạnh lùng thì là cười nhạo, chị mà là đàn ông thì cũng sẽ không thích em!’ Liên Kiều nhún vai nói.

Hoàng Phủ Ngưng không nói gì, chỉ ngả người dựa vào lưng ghế, trầm tư suy nghĩ.

‘Aiiii ... tóm lại em phải sửa đổi đi mới được, không phải vì người khác mà là vì chính em, theo chị nghĩ, nếu có thể khiến cho người khác vui vẻ thì chính mình cũng sẽ vui vẻ!’ Liên Kiều nhẹ nhàng nói.

‘Có thể mang lại niềm vui cho người khác ...’ Hoàng Phủ Ngưng thì thào lặp lại lời cô.

Liên Kiều gật đầu, chuyển chủ đề: ‘Nhưng mà Tiểu Ngưng à, em là người thân của chị, thấy em chịu ủy khuất như vậy chị tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn!’

‘Chị muốn làm gì?’ Hoàng Phủ Ngưng ngẩng đầu nhìn cô, ngỡ ngác hỏi.

46. Quyển 7 - Chương 24-26

Chương 24: Sự ngưng ngừng của hiệu trưởng

‘Hắc hắc ...’ Liên Kiều cười xấu xa, cô dựa sát vào người Hoàng Phủ Ngưng nói: ‘Một người đàn ông đáng ghét như vậy, chẳng lẽ em không muốn dạy dỗ hắn một trận sao?’

Hoàng Phủ Ngưng vẫn chưa hiểu ...

‘Chị muốn ... làm cái gì?’

Liên Kiều cười gian xảo: ‘Em nói thử xem? Cái loại đàn ông hèn hạ như vậy đương nhiên là phải dạy dỗ một trận mới được chứ, như vậy mới có thể trút giận được, chẳng lẽ em không muốn sao?’

‘Đương nhiên là muốn rồi, nhưng lỡ như bị giới truyền thông phát hiện thì sao?’ Hoàng Phủ Ngưng ý chí chiến đấu vừa nổi lên lại bị sự lo lắng dập tắt.

‘Yên tâm đi, có chị ở đây nhất định là thần không biết quỷ không hay ...’ Nói xong cô dựa sát vào người Hoàng Phủ Ngưng, thì thầm bên tai cô.

Hoàng Phủ Ngưng càng nghe nét mặt càng tươi, đến lúc Liên Kiều nói xong, cô không ngừng gật đầu tán thành.

‘Liên Kiều, vậy chúng ta lúc nào thì tiến hành? Ngày mai được không?’

‘Ừm ...’

Liên Kiều suy nghĩ một lúc mới chau mày nói, ‘Chị cũng rất muốn ra tay ngày mai, nhưng Ngạn Tước nhất định muốn dẫn chị đi làm thủ tục chuyển trường rồi!’

‘Chuyển trường?’ Hoàng Phủ Ngưng chưa hiểu.

‘Đúng đó, em không biết đó thôi, hắn thật bá đạo, không cho chị đến Hồng Kông học tiếp lại chọn sẵn trường cho chị, điền luôn hồ sơ cho chị rồi!’

Hoàng Phủ Ngưng suy nghĩ một chút rồi nói: ‘Thực ra anh hai có quyết định này cũng là dễ hiểu thôi, dù sao thì hai người cũng đã kết hôn rồi, chị đương nhiên là phải ở bên cạnh anh hai rồi, hơn nữa ...’ Cô cười,

huých vai Liên Kiều một cái, ‘Chẳng lẽ chị yên tâm để anh hai em một mình ở đây sao? Đừng quên anh ấy là mục tiêu tấn công của rất nhiều cô gái đấy nhé!’

Liên Kiều cắn môi, trầm mặc một lúc mới thì thào: ‘Cũng đúng nha ...’

Hoàng Phủ Ngưng mỉm cười, đây là lần đầu tiên Liên Kiều cảm nhận được nụ cười của cô phát xuất từ nội tâm...

Trường đại học Haward, phòng làm việc của hiệu trưởng

Bên ngoài cửa sổ, không khí cuối hè vẫn còn rất oi bức, trên cây tiếng ve sầu vẫn kêu nỉ non, dưới gốc cây từng nhóm học sinh tụm năm tụm ba nói chuyện, xa xa nơi bãi cỏ cũng có không ít học sinh ngồi ôn tập bài vở.

Vì ngày khai trường đã gần kề, trong trường học bầu không khí rất sôi nổi.

Trong phòng lại là một cảnh tượng hoàn toàn khác.

Máy điều hòa thổi từng luồng gió mát lạnh nhưng hiệu trưởng lại không ngừng lau mồ hôi trên trán.

‘Hoàng Phủ tiên sinh, trường chúng tôi có thể nhận một nghiên cứu sinh như Kuching tiểu thư là vinh hạnh của chúng tôi, dựa theo thành tích của cô, chúng tôi đã sắp xếp cho cô một buổi kiểm tra thực nghiệm ...’

Ngồi đối diện với hiệu trưởng là Liên Kiều, cạnh đó là Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Đối diện với hai người khách quý này, hiệu trưởng không dám có chút sơ suất.

Hoàng Phủ Ngạn Tước, tổng tài của Hoàng Phủ tài phiệt, một trong tứ đại tài phiệt cũng từng là một sinh viên xuất sắc của trường đại học này, chỉ tiếc là trước khi ông nhậm chức, Hoàng Phủ Ngạn Tước đã tốt nghiệp rồi.

Chuyện này trường cũng vừa mới biết bởi vì trước đó tất cả con cháu của tứ đại tài phiệt nếu có vào trường học thân phận đều được giữ kín.

Còn cô gái ngồi trước mặt ông, Liên Kiều, thông qua điều tra cách đây mấy ngày yoong mới biết, thì ra cô là đứa cháu được hoàng thất Mã Lai thương yêu nhất, thực ra thân phận của cô không khiến hiệu trưởng kinh ngạc gì mấy, dù sao trong ngôi trường này, con cháu danh gia vọng tộc cũng không ít, nhưng mà ...

Sau tìm hiểu kỹ càng phía bên trường đại học Hồng Kông bên kia, hiệu trưởng mới thật sự toát mồ hôi lạnh, cô gái này tuy thành tích rất tốt, không sai, nhưng theo như những tin tức chấn động từ phía trường đại học Hồng Kông, cô gái này điển hình là một tiểu quỷ nghịch ngợm, điều này đã được xác nhận bởi cả bạn cùng học, các giáo viên thậm chí là cả ... hiệu trưởng của trường đại học Hồng Kông.

Hôm nay rốt cuộc đã nghe danh không bằng gặp mặt, cho nên hiệu trưởng có chút đứng ngồi không yên, quả lời đồn không sai, cô gái này vừa ngồi xuống đã nhìn đông nhìn tây, nhất là đôi mắt màu tím quá khác thường kia, luôn tỏa ra một tia nhìn khiến hiệu trưởng cảm thấy không yên lòng.

‘Hiệu trưởng, ngài gọi tôi là Liên Kiều được rồi, tất cả mọi người đều gọi tôi như vậy!’ Liên Kiều không đợi hiệu trưởng nói hết đã ngắt lời ông, cô ngây thơ cười cải chính sự “lầm lẫn” của ông.

‘Ách ...’ Hiệu trưởng sững người, sau đó cười có chút mất tự nhiên, ‘Được ... được ...’

Thật kỳ lạ, lại có người lấy tên là “Liên Kiều” sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười: ‘Thật ngại quá, cô ấy có chút nghịch ngợm, hy vọng hiệu trưởng có thể bao dung nhiều hơn!’

‘Nào có nào có, Hoàng Phủ tiên sinh quá lời rồi!’ Hiệu trưởng vội đáp lời.

‘Hiệu trưởng, ngài quá khách sáo rồi, đây là trường cũ của tôi, mà hiệu trưởng tiền nhiệm cũng là giáo sư mà tôi tôn kính nhất, cho nên tôi rất yên tâm chuyển Liên Kiều đến đây để tiếp tục học tập!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ung dung nói.

‘Đúng vậy đúng vậy! Hoàng Phủ tiên sinh cũng là niềm tự hào của trường chúng ta!’

Hiệu trưởng nghe hẳn nói vậy, thái độ câu thúc này giờ cũng thả lỏng một chút, ‘Không biết ... cô Liên Kiều đối với hoàn cảnh học tập có đề nghị gì không?’

Liên Kiều suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, thực ra cô không muốn chuyển trường chút nào cho nên tâm tình tương đối trầm trọng, rất không cam tâm tình nguyện cũng không có mong đợi gì.

Thấy cô như vậy trong lòng hiệu trưởng cũng kể như nhẹ nhõm một chút, cô gái này ... chắc cũng không đến nỗi nghịch ngợm như lời đồn đầu.

Đang lúc ông còn chìm trong suy nghĩ thì chợt phát hiện ánh mắt Liên Kiều đang găm trên người mình.

‘Liên ... Liên Kiều tiểu thư, cô đang nhìn gì vậy?’ Hiệu trưởng bị cô nhìn đến nỗi toàn thân không được tự nhiên.

Liên Kiều như không nghe được ông hỏi, cô vẫn chăm chú nhìn ông, ánh mắt càng lúc càng tò mò.

‘Nha đầu, hiệu trưởng đang hỏi em kìa, sao không trả lời?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô như vậy, biết rõ nhất định có gì đó hấp dẫn sự tò mò nơi cô, hẳn không khỏi than thầm trong lòng, cầu mong không có chuyện gì đặc biệt xảy ra.

Liên Kiều vẫn vậy không lên tiếng trả lời, ngược lại còn đứng phất dậy, đi về phía hiệu trưởng.

‘Cô ...’ Lòng hiệu trưởng có chút lo lắng.

‘Hô hô ... thì ra là như vậy ...’ Liên Kiều như vừa phát hiện ra một điều gì thú vị, cười hết sức rạng rỡ.

‘Hả? Cái gì?’ Hiệu trưởng có cảm giác nụ cười của cô hết sức quỷ dị.

‘Nha đầu, qua đây, đừng quấy rối nữa!’ Đầu Hoàng Phủ Ngạn Tước bắt đầu đau.

‘Em đâu có quấy rối gì đâu, chỉ là, em tò mò thôi!’ Liên Kiều quay đầu về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước nói.

‘Tò mò cái gì? Hiệu trưởng có gì để em tò mò chứ? Đừng có nghịch ngợm nữa!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vội vàng lên tiếng.

Chương 25: Tham gia dạ tiệc (1)

‘Chính là tò mò mà ...’ Liên Kiều chỉ tay vào đầu hiệu trưởng, nói thẳng: ‘Hiệu trưởng mang tóc giả, thật kỳ lạ!’

‘Cái này ...’ Hiệu trưởng bị cô vạch trần, không khỏi ngượng ngùng, mặt đỏ đến mang tai.

Đầu của ông đúng là kiểu đầu “sân bay” điển hình, vì để duy trì hình tượng hiệu trưởng của một trường đại học danh tiếng, bắt buộc dĩ ông phải mang tóc giả, không ngờ nha đầu này vừa nhìn đã nhận ra.

‘Liên Kiều, không được làm rộn!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước tuy rất muốn cười nhưng vẫn cố nén xuống, vội vàng kéo Liên Kiều trở về, nhã nhặn nói với hiệu trưởng: ‘Thật ngại quá, hôm nay bàn đến đây thôi, chúng tôi xin cáo từ trước!’

‘Được, được! Đi thông thả!’ Hiệu trưởng đích thân tiễn hai người ra cửa.

Nha đầu này ... sau này chắc chẳng để cho ông có một ngày thoải mái rồi.

Đây là một buổi dạ hội từ thiện vốn rất phổ biến trong xã hội thượng lưu, ở đây, làm từ thiện chỉ là một cách để đánh tiếng, quan trọng hơn là đây nơi có thể đánh giá địa vị xã hội của những nhân vật của cả hai giới kinh doanh và chính trị.

Khách đến tập nập, dạ tiệc này vừa long trọng lại khá là kén chọn khách mời.

Long trọng là bởi vì khách đến tham gia buổi dạ tiệc này đều là những nhân vật hàng đầu của cả hai giới thương nghiệp và chính trị, khắp nơi đèn hoa rực rỡ, y hương tấn ảnh, muôn hồng nghìn tía.

Kén chọn khách mời là nói về việc khống chế số lượng khách mời, đa số người được mời tham gia hôm nay không chỉ đơn giản là một buổi dạ tiệc mà thôi, càng quan trọng hơn là tìm những cơ hội hợp tác kinh doanh hoặc làm quen với những nhân vật phong vân của hai giới, có thể nói đây là một bước đệm rất lớn, bởi vậy tư cách của người được mời đều được xem xét khắt khe.

Bên ngoài tòa nhà tổ chức yến tiệc màn đêm đã buông xuống, bên trong đèn sáng như ban ngày, xa hoa diễm lệ tột cùng ...

Một chiếc xe thương vụ chậm chậm lái vào chỗ đỗ xe dành cho khách quý dưới sự hướng dẫn của nhân viên phụ trách đỗ xe. Sau khi xe dừng lại, nhân viên bãi đỗ xe vội bước lên định mở cửa xe thì từ hai chiếc xe của vệ sĩ vừa dừng lại trước chiếc xe thương vụ kia bước xuống mấy người vệ sĩ vừa nhìn đã biết đã qua huấn luyện kỹ lưỡng, một trong số đó trầm giọng nói: ‘Lui xuống đi!’

Nhân viên đỗ xe vội vàng lui xuống. Vốn làm phục vụ đã lâu ở nơi cao cấp này, hẳn đương nhiên hiểu được quy tắc, tin chắc người chủ ngồi trên chiếc xe này không giàu cũng sang, đương nhiên là một nhân vật lớn, bằng không cũng không mang theo người nhiều vệ sĩ như vậy.

Bốn vệ sĩ chia nhau đứng quanh chiếc xe, cũng là người vệ sĩ lúc nãy cất lời, hẳn cung kính nói: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, Hoàng Phủ phu nhân ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước gật nhẹ đầu, hẳn xoay lại nhìn Liên Kiều ngồi bên cạnh đang không ngừng đưa tay chỉnh sửa lễ phục.

Trên đường đến đây thấy cô hơi khác thường, có vẻ buồn bực không vui, hẳn nhìn người vệ sĩ như ra hiệu, vệ sĩ cung kính gật đầu, nhẹ nhàng đóng cửa lại, chờ đợi.

‘Nha đầu, sao vậy?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc này mới hơi mỉm cười, đưa tay kéo bàn tay nhỏ nhắn của cô, thân thiết hỏi.

Liên Kiều nghe hẳn hỏi vậy, có chút mất tự nhiên nhìn hẳn: ‘Ngạn Tước, em có thể không mặc bộ lễ phục này không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn ôn nhu cười: ‘Vì sao không muốn mặc nó?’

‘Bộ lễ phục này ... trên vai lộ ra nhiều quá, em thấy không được thoải mái!’ Liên Kiều nũng nịu nói.

‘Để anh xem ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi đẩy cô ra, nghiêm túc quan sát, sau đó trên môi nở nụ cười sủng nịch: ‘Liên Kiều của anh xinh đẹp như vậy, bộ lễ phục này rất hợp với em, không cần phải đổi đâu!’

Trên người Liên Kiều là một bộ lễ phục hết sức xa hoa lộng lẫy màu trắng có tên là “Mộng thường”, chiếc váy được làm bằng loại voan cao cấp hết sức mềm mại cực kỳ tôn dáng lại phụ trợ cho làn da hồng nhuận như ngọc của cô cùng những đường cong mềm mại nhìn càng thêm mê người, những hoa văn dọc theo thân áo được phối hợp một cách tinh tế càng tôn lên nét đẹp và khí chất của Liên Kiều, thiết kế độc đáo cùng những đường cắt hợp lý càng làm cho bờ vai và vòng eo mảnh mai của cô khoe ra một cách tự nhiên, vẻ ngây thơ mà xinh đẹp của Liên Kiều cộng với sự mê hoặc từ chiếc váy khiến cô càng có sức quyến rũ.

Hoàng Phủ Ngạn Tước biết Liên Kiều vốn rất xinh đẹp nhưng không ngờ cô có thể đẹp đến mê người thế này, mái tóc dài óng ả đã được thợ làm tóc khéo léo bới sơ lên, nhìn rất quyến rũ lại không mất đi vẻ đẹp tự nhiên, quả thật trông cô như một thiên sứ đi lạc xuống trần gian.

Chỉ là ... hình như thiên sứ của hẳn không hài lòng lắm với chiếc váy này.

‘Ngạn Tước, anh nịnh em phải không? Em cảm giác mình mặc chiếc váy này không thích hợp lắm!’ Liên Kiều như không phát hiện được ánh mắt say đắm Hoàng Phủ Ngạn Tước đang nhìn mình, cô vẫn không hết lo lắng.

‘Vậy em thấy chỗ nào không thích hợp?’ Hẳn vẫn cười hỏi.

Liên Kiều suy nghĩ một chút rồi cười thật ngọt, ‘Em vẫn thích mặc mấy bộ váy liền hoặc là quần bò hơn!’

‘Nha đầu ngốc ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước bật cười, bàn tay trau chuốt vuốt ve khuôn mặt trắng nõn của cô, ‘Cái đó không gọi là thích hợp hay không thích hợp mà là do thói quen thôi, trong mắt anh, tối nay em là đẹp nhất!’

Mặt Liên Kiều đỏ ửng, ‘Ghét!’

‘Chẳng lẽ không phải sao? Hay là ... em không tin sự chuyên nghiệp của Tử Tranh?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước áp sát vào cô, hỏi.

Đây là lần đầu tiên hần giới thiệu Liên Kiều với thân phận là vợ mình ra mắt người bên ngoài bởi vậy mới đặc biệt nhờ Sầm Tử Tranh giúp cô thiết kế trang phục, quan trọng nhất là trước giờ Liên Kiều vẫn rất sùng bái Tử Tranh mà Sầm Tử Tranh cũng rất hiểu cô, đương nhiên có thể thiết kế một bộ trang phục thích hợp với cô nhất.

Có thể nhận ra sự chuyên nghiệp và nổi tiếng của Sầm Tử Tranh là rất xứng đáng, khi Liên Kiều mặc bộ lễ phục mang tên “Mộng thường” này đi đến trước mặt hần, trong nháy mắt hô hấp của hần như đông lại, một nỗi kích động không ngừng dâng lên trong lòng, Liên Kiều của hần đẹp đến không chân thực, quyến rũ mà xinh đẹp đến mê người.

Sớm đã qua cái tuổi thanh niên bông bột nhưng trong một chớp mắt nhìn thấy cô đó, một tình yêu không thể tả bằng lời tràn khắp từng tế bào trong người.

Hần nhớ lúc đó hần rất bất lực, cười khổ với Tử Tranh: ‘Em hại anh rồi, chắc chắn trong buổi yến tiệc đêm nay anh không thể rời khỏi cô nhóc này một phút giây nào rồi!’

Hần không khó tưởng tượng ra trong buổi yến tiệc này vẻ đẹp của Liên Kiều sẽ thu hút bao nhiêu ánh mắt của đàn ông, chỉ nghĩ đến đây trong lòng đã có chút khó chịu.

Liên Kiều vui đùa vào ngực Hoàng Phủ Ngạn Tước, thì thào nói: ‘Người ta đâu có nghi ngờ tài năng của chị Tử Tranh đâu, bộ lễ phục này quả thực rất đẹp mà, chỉ là ... người ta không có mặc quen nên có chút xấu hổ thôi!’

‘Không sao đâu, có anh ở đây không phải sợ, bây giờ có thể theo anh ra chưa? Chúng ta còn không xuống xe chỉ sợ không kịp nữa!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước dỗ dành cô.

‘Ừm!’ Liên Kiều gật đầu, rồi như nghĩ ra điều gì, cô kéo cánh tay hần ...

‘Đợi chút ...’

‘Sao vậy?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô.

Liên Kiều cười gian xảo, ‘Hôm nay Lăng Thiệu Đường cũng đến, đúng không?’

‘Có! Thì sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô cười gian xảo, trong lòng chợt dâng lên một dự cảm không may.

Chương 26: Tham gia dạ tiệc (2)

‘Vậy Kỳ Hinh cũng đến phải không?’ Liên Kiều vội vàng hỏi tiếp.

Hoàng Phủ Ngạn Tước gật đầu, ‘Chắc là vậy, từ sau khi hai người kết hôn, buổi yến tiệc nào Thiệu Đường tham gia cũng đều dẫn theo Kỳ Hinh cả!’

‘Yeah, nói vậy tối nay em có thể gặp được Kỳ Hinh phải không? Tốt quá rồi!’ Liên Kiều mừng rỡ ríu rít nói, đôi mắt màu tím toát lên vẻ lộng lẫy mê người.

Hoàng Phủ Ngạn Tước âm thầm thở phào một hơi, gật đầu.

Đúng lúc hần tưởng cô sắp kết thúc chủ đề này thì Liên Kiều đột nhiên thì thầm bên tai hần: ‘Này Ngạn Tước, anh đừng tưởng rằng em quên rồi nhé, Lăng Thiệu Đường đã chính miệng hứa sẽ dạy em học cưỡi ngựa rồi, mà còn hứa tặng em một con ngựa thật đẹp nữa, không chỉ có hần, còn có Cung Quý Dương và Lãnh Thiên Dục nữa, hắc hắc ... nhưng mà, nếu như hôm nay gặp được Lăng Thiệu Đường ở đây thì bắt đầu từ hần trước vậy!’

Nói xong không đợi Hoàng Phủ Ngạn Tước có phản ứng, cô đã mở cửa xe bước xuống.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không ngừng đưa tay day day trán ... Thiếu Đường, hôm nay cậu tự lo liệu đi ...

Tiếng nhạc dìu dặt vang lên khắp đại sảnh, khi cánh cửa đại sảnh được nhân viên phục vụ mở ra, sự xuất hiện của Hoàng Phủ Ngạn Tước và Liên Kiều cùng lúc dẫn đến ánh mắt hâm mộ lẫn đố kỵ của tất cả mọi người có mặt.

Ánh mắt hâm mộ đến từ phía đàn ông, bóng dáng mảnh mai lung linh xinh đẹp đó khiến cho hô hấp của họ như ngừng lại.

Còn ánh mắt đố kỵ đương nhiên là đến từ các cô gái có mặt ở đó, một người đàn ông tuấn tú kiệt xuất như vậy lại đã “có chủ” rồi.

Thân hình cao lớn của người đàn ông bên cạnh bóng dáng yêu kiều của cô gái nhất thời tạo nên một cảnh tượng hết sức thu hút ...

‘Ha ha ... Ngạn Tước, cháu đến rồi ...’

Chủ của buổi tiệc hôm nay là một nhân vật rất có máu mặt trong giới chính trị, ông Kingston, khi ông ta thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước đã đến vội vàng bước đến nghênh tiếp.

Kingston năm nay đã gần bảy mươi nhưng sức khỏe cùng tinh thần vẫn còn rất tốt.

‘Nghị viên Kingston, chào ngài!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thân mật ôm lấy ông chào hỏi, trên môi nở nụ cười lịch thiệp.

Vị nghị viên này cùng cha hấn quan hệ tương đối tốt, bởi vậy ông cũng coi như là trưởng bối của hấn.

‘Ngạn Tước, vị tiểu thư này là ...’ Ông Kingston quay đầu nhìn về phía Liên Kiều đang đứng bên cạnh, nhất thời mắt sáng rực.

‘Cô ấy là ...’

‘Cháu tên là Liên Kiều, ông Kingston, chào ông!’ Liên Kiều chủ động tự giới thiệu mình, giọng nói vừa ngọt ngào vừa lễ phép.

‘À? A ...’

Ông Kingston nghe cô cách xưng hô của cô với mình, nhất thời sững người, sau đó mới bước lên định ôm cô ...

‘Là Liên Kiều sao, chào cháu chào cháu ...’

Nào ngờ cánh tay của ông còn chưa kịp chạm vào người Liên Kiều thì một cánh tay khác đã kéo cô qua một bên, sau đó cả người Liên Kiều rơi vào vòng tay quen thuộc của Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Ngài Kingston, thật là ngại quá, vợ cháu không hiểu lễ tiết cho lắm, xin ngài đừng chấp nhất!’ Hấn không chút dẫu tích che lấy Liên Kiều, sau đó nói một câu đơn giản tuyên bố quan hệ giữa hai người.

Vị Kingston này cái gì cũng tốt, chỉ có một căn bệnh duy nhất là háo sắc, thấy cô gái nào đẹp lập tức liên ý loạn tình mê, vì đề phòng, hấn vẫn là giữ chặt Liên Kiều bên cạnh mình tốt hơn.

Kingston nghe vậy ánh mắt chợt lóe lên tia kinh ngạc, vội vàng hỏi lại: ‘Ngạn Tước, cháu nói đây là ... vợ cháu?’

‘Đúng vậy!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không chút giấu diếm nói.

Kingston hớp một hơi không khí như trấn tĩnh lại, không chỉ có ông, những người đứng gần đó nghe thấy cũng không khỏi kinh ngạc.

Tổng tài của Hoàng Phủ tài phiệt lúc nào thì có vợ rồi? Chẳng lẽ hấn kết hôn rồi sao? Vì sao bên ngoài không hề nghe được chút tin tức nào cả?

Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn duy trì nụ cười nhã nhặn, hấn cũng không có ý định giải thích gì thêm.

Liên Kiều nghiêng đầu nhìn Kingston một lúc mới nghi hoặc cất lời: ‘Ông Kingston, ông sao vậy?’

Vẻ mặt này của ông ta rất lạ nha, nhưng Hoàng Phủ Ngạn Tước càng lạ hơn, vừa nãy ông ta rõ ràng là muốn chào hỏi mình thôi mà, sao hần lại phải ngăn cản chứ?’

Trên mặt Kingston nở một nụ cười ngược ngược nhìn Liên Kiều nói: ‘Ha ha ... thực ra thì ... cháu gọi ta là nghị viên Kingston được rồi, ta ... ta đâu có già đến vậy, phải không?’

Cô gái này quả thật xinh đẹp đến động lòng người, chỉ đáng tiếc ...

Tuy ông là nghị viên, thân phận không kém nhưng cũng biết có một số người là không nên chọc vào, cũng như vị Hoàng Phủ Ngạn Tước đang đứng trước mặt ông đây, tuy ông ta và cha của hần đã có giao tình nhiều năm nhưng ông biết rõ người chấp chương của Hoàng Phủ tài phiệt hiện nay bản lĩnh đến đâu, tứ đại tài phiệt đến đời của hần, đã có những thành công vượt bậc so với đời trước.

Liên Kiều nghe vậy lắc đầu nói: ‘Nhưng cháu thấy ông còn già hơn cả ông nội cháu, cháu kêu ông cũng là đúng mà!’

‘Hả?’ Nghị viên Kingston nghe vậy trên mặt càng lộ vẻ ngược ngược, cười không được mà không cười cũng không xong.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cố nén cười, hần ôm eo Liên Kiều, sủng nịch trách: ‘Nha đầu, đừng làm loạn nữa!’

‘Ồ ...’ Liên Kiều rụt cổ, đưa tay bịt miệng.

‘Nghị viên Kingston, thật là ngại quá, vợ cháu không hiểu lễ tiết, thật xin lỗi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước luống cuống nói một câu xin lỗi.

‘Không cần không cần, đừng khách khí như vậy, quý phu nhân ngây thơ chân thật như vậy thật đáng quý, không biết là con cháu của gia tộc nào?’ Kingston vừa cười vừa đáp lời.

‘Hoàng thất Mã Lai!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn điềm đạm cười.

Trong mắt Kingston xẹt qua một tia kinh ngạc, sau đó vội vàng nói: ‘Ồ, thì ra phu nhân là cháu cưng của Hoa Đô Lão Nhân, hôm nay gặp thật là vinh hạnh cho tôi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ gật đầu.

‘Ngạn Tước, xin mời bên này, buổi tiệc sắp bắt đầu rồi!’

Ánh mắt Kingston vừa thất vọng vừa luyến tiếc liếc về phía Liên Kiều, nếu như cô không phải là người phụ nữ của một trong tứ đại tài phiệt, nói thế nào đêm nay hần cũng sẽ không dễ dàng buông tha món mồi ngon như vậy.

Kingston vốn chẳng có niềm đam mê nào đặc biệt, chỉ là đối với người đẹp rất có hứng thú cho nên tuy là tuổi tác đã cao nhưng bên cạnh không lúc nào thiếu những bóng hồng, tối nay vốn có rất nhiều con gái nhà danh giá tham gia buổi tiệc nhưng chưa có cô gái nào lọt vào mắt hần, ngoại trừ cô gái này nhưng mà chỗ dựa của cô hần tuyệt đối không thể xem thường ...

‘Ông Kingston, xin hỏi ông có thấy Lăng Thiếu Đường không?’ Liên Kiều đột nhiên cất tiếng hỏi.

‘Hả? Thiếu Đường à, thật trùng hợp, hai người họ đến trước hai người không lâu, lúc này chắc là đang ở khu vực dành cho khách quý bên kia ...

Tiếng “ông” mà Liên Kiều gọi Kingston nghe vào tai hần cực kỳ chói tai, cực kỳ khó chịu, hệt như đang nhắc nhở hần ... ông là già rồi, đừng cứ không biết liêm sỉ dòm ngó những cô gái trẻ nữa ...

‘Tốt quá Ngạn Tước, chúng ta đi đến đó tìm họ đi, nhanh lên!’ Liên Kiều cười càng rạng rỡ, kéo cánh tay Hoàng Phủ Ngạn Tước, nũng nịu lên tiếng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vô lực cười cười, hướng về phía nghị viên Kingston: ‘Thật ngại quá, xin lỗi không tiếp chuyện ngài được!’

‘Xin mời tự nhiên ...’ Kingston vội vàng nhường đường.

47. Quyển 7 - Chương 27-30

Chương 27: Tham gia dạ tiệc (3)

Trong hương rượu ngào ngạt, tiếng nhạc du dương truyền đến từng góc nhỏ trong đại sảnh, dưới ánh đèn rực rỡ, người nào người nấy đều ăn mặc lộng lẫy, tận lực thể hiện sự sang trọng, đẹp đẽ của mình, muốn hình muôn vẻ đua nhau.

Nhưng giữa đám người phủ đầy lụa là nhung gấm đó không khó nhìn thấy một thân hình cao lớn đầy khí phách như hạc giữa bầy gà.

‘Thiếu Đường ...’

Người đàn ông lập tức quay đầu, khi nhìn rõ mặt người mới đến, vội vàng lịch thiệp nói vài câu với người đối diện mình sau đó bước nhanh đến, vừa nhiệt tình vừa sáng khoái vòng tay ôm lấy Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Thế nào mà lại đến đây?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước biết còn cố tình chọc hấn.

‘Ngạn Tước, lâu ngày không gặp cậu thích giả ngốc với mình sao?’

Lăng Thiếu Đường nhướn mi, cười: ‘Nếu như không phải chủ nhân buổi tiệc là Kingston lão già háo sắc này mình cũng không cần phải theo Kỳ Hình đến đây làm gì!’

Nói xong hấn nghiêng người nhìn về Liên Kiều đang nấp sau lưng Hoàng Phủ Ngạn Tước, trên môi câu một nụ cười: ‘Ngạn Tước, xem ra tâm tình của cậu cũng không khác mình bao nhiêu đâu, cô ấy là ... Liên Kiều sao? Là cháu nội của Hoa Đô lão nhân sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhích người sang một bên, kéo Liên Kiều bước lên trước, vừa định giới thiệu nào ngờ cô đã vọt lên trước, đến trước mặt Lăng Thiếu Đường, đôi mắt màu tím sáng rực, đánh giá hấn một lượt từ trên xuống dưới.

Lăng Thiếu Đường bị hành động của cô dọa đến giật mình, nhất là khi nhìn đến đôi mắt màu tím khác thường của cô, hấn nuốt một ngụm nước bọt nhìn lại Hoàng Phủ Ngạn Tước vẻ mặt như đang xem kịch vui đứng bên cạnh.

Đến lúc bị cô nhìn đến toàn thân không được tự nhiên hấn mới thốt một câu: ‘Em ... em nhìn cái gì?’

Chuyện này nếu đồn ra ngoài thật không biết phải làm sao nhìn người nữa, đỉnh đỉnh đại danh tổng tài của Lăng thị tài phiệt lại bị một cô nhóc mới lớn nhìn đến dưng tóc gáy ...

Môi Liên Kiều câu lên một nụ cười ngây thơ: ‘Anh ... chính là Lăng Thiếu Đường?’

‘Hả? À, phải!’ Lăng Thiếu Đường khôi phục lại tinh thần, gật đầu.

Liên Kiều nghe vậy reo lên một tiếng, sau đó nhảy bổ vào người hấn ...

‘Tốt quá rồi, rốt cuộc em cũng gặp được anh ... ha ha ...’

‘Cái này ...’

Lăng Thiếu Đường vội vàng đưa hai tay lên, để mặc cô nhóc vừa ôm mình vừa điên cuồng nhảy nhót, hấn không khó cảm nhận hai tia nhìn sắc bén của Hoàng Phủ Ngạn Tước bắn qua mình.

Trời ạ ...

Nha đầu này, chẳng lẽ muốn bọn họ “huynh đệ tương tàn” hay sao chứ?

‘Nha đầu!’ Quả nhiên, Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy vậy sắc mặt cũng thay đổi, lập tức tiến đến kéo cô lại.

‘Ngạn Tước, cái đó ... anh cũng thấy đó, tớ dưng cũng không dám dưng cô ấy đâu ...’ Lăng Thiếu Đường vội vàng giải thích, hấn thật không muốn vô duyên vô cớ trở thành bia cảm phi đao.

‘Này, Ngạn Tước, sao tự dưng anh lại kéo người ta lại chứ!’ Cổ tay Liên Kiều bị hấn nắm chặt nên hơi đau, cô không kìm được tiếng oán thán.

Hoàng Phủ Ngạn Tước bắt mãn cau mày lại: ‘Em thân với hấn lắm sao?’

Liên Kiều chu môi: ‘Hấn không phải là Lăng Thiệu Đường sao chứ? Thấy hấn đương nhiên là vui rồi!’

‘Cái gì?’ Giọng Hoàng Phủ Ngạn Tước chột cao vút khiến Liên Kiều cũng bị dọa giật mình.

Lăng Thiệu Đường thấy vậy cố nén cười, ‘Mình nói này Ngạn Tước, cậu cũng quá nhạy cảm rồi đó, nói không chừng nha đầu này rất sùng bái mình thì sao, hôm nay thấy mình đương nhiên là cao hứng vô cùng rồi!’

Nói xong hấn còn tinh nghịch hướng về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước làm một cái mặt quỷ.

Nào ngờ ...

‘Còn lâu đi, vốn dĩ em vui khi nhìn thấy anh là bởi vì anh đã hứa dạy em cưỡi ngựa thôi!’ Liên Kiều nói thẳng.

‘Phì ...’ Lần này đến lượt Hoàng Phủ Ngạn Tước nhin không nổi bật cười, lại nhìn về phía Lăng Thiệu Đường thấy mặt hấn xụ xuống trong lòng càng vui vẻ hơn.

‘Thiệu Đường ...’

Đúng lúc này một giọng nói nhỏ nhẹ cất lên, ‘Ngạn Tước, anh cũng đến rồi à ...’

Giọng nói này, du dương dễ nghe như tiếng nhạc ngay lập tức khiến Liên Kiều chú ý.

Nhìn về phía vừa cất lên tiếng nói, Liên Kiều nhìn thấy một cô gái, trên thân mặc một bộ lễ phục màu đen tao nhã mà không giấu được vẻ đẹp tự nhiên, gương mặt xinh xắn như đoá hoa quỳnh chớm nở, đẹp không thể tả.

‘A...’ Liên Kiều đưa tay bụm miệng che đi tiếng kêu kinh ngạc, sững người nhìn.

Lúc này Hoàng Phủ Ngạn Tước mới điềm đạm cười đáp lời: Kỳ Hinh, sao vừa nãy không thấy em?’

‘Vừa nãy em gặp một người quen, hàn huyên mấy câu, thật ngại quá!’ Kỳ Hinh tiến đến, vừa nói vừa cười, ưu nhã như một đoá sen.

‘Ngạn Tước, cô gái này chẳng lẽ là ...’ Cô nhìn về phía Liên Kiều, trong đôi mắt đẹp lộ ra một ý cười.

Vừa nãy lúc đang chào hỏi một người khách quen, cô vô tình nhìn thấy cô gái này ôm lấy Thiệu Đường một giây kia, bất giác trong lòng có chút ghen tức nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước, cô liền hiểu ra ngay.

Một cô gái có thể khiến cho Ngạn Tước khấn trương như vậy, nhất định chỉ có thể là ... Liên Kiều.

Tuy hai người chưa chính thức cử hành hôn lễ nhưng tin rằng, mối quan hệ giữa hai người đã rất mật thiết mà đối với tính cách của Hoàng Phủ Ngạn Tước mà nói, cô gái này nhất định là người hấn yêu sâu sắc bằng không sẽ không quyết định kết hôn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không dấu giếm, hấn cười nhẹ, đưa tay vịn lấy eo thon của Liên Kiều, nói: ‘Cô ấy là Liên Kiều, vợ anh!’ Nói xong nhìn về phía Liên Kiều, nhẹ giọng nói: ‘Nha đầu, cô ấy là Kỳ Hinh!’

Liên Kiều như vẫn chưa tỉnh hồn lại, cô ngơ ngác nhìn Kỳ Hinh.

Kỳ Hinh cũng tươi cười nhìn cô, trong lòng không khỏi thầm khen đôi mắt màu tím quá xinh đẹp kia, thật không khác gì hai hạt châu long lanh tỏa sáng, thật quá thu hút ...

Qua một lúc thấy Liên Kiều không có phản ứng cô liền chủ động bước đến, nhẹ giọng nói: ‘Thì ra em là Liên Kiều, em biết không, em là cô gái đầu tiên mà Ngạn Tước luôn miệng nhắc đến đó!’

Giọng nói dịu dàng bên tai khiến Liên Kiều cảm thấy vô cùng ấm áp, thấy cô đến gần mình sau đó bàn tay nhỏ nhắn của Liên Kiều đã bị cô nắm chặt lấy.

Kỳ Hinh không biết cô gái này đang sững sờ nhìn cái gì, chỉ cảm thấy cô gái trước mặt quá đáng yêu mà lại còn vô cùng xinh đẹp nữa.

Tin rằng chỉ có cô gái đáng yêu như vậy mới có thể thu phục trái tim của Hoàng Phủ Ngạn Tước thôi.

‘Kỳ Hinh ...’

Một lúc sau Liên Kiều mới thì thào cất lời, lại giống như một em bé, nũng nịu ôm lấy cô, ‘Kỳ Hinh, chị thật đẹp, em thật thích chị ...’

Thấy một màn này, Lăng Thiệu Đường giật bản mình, hấn kéo mạnh cánh tay của Hoàng Phủ Ngạn Tước, thấp giọng hỏi: ‘Này, người phụ nữ của cậu chắc không phải ... ngay cả con gái cũng thích chứ?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướn mày, ‘Trước giờ mình không biết thì ra trí tưởng tượng của cậu lại phong phú như vậy!’

‘Mình trước giờ cũng không biết cậu và Thiên Dục lại có cùng sở thích ***!’ Lăng Thiệu Đường trào phúng nói.

‘Thiệu Đường, cậu đừng có dắc ý vội, tôi nay cậu giữ sức tự lo mình còn hay hơn!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười quỷ dị.

‘Ý cậu là sao?’ Lăng Thiệu Đường nghe hấn nói vậy, trong lòng không khỏi nổi lên một hồi chuông cảnh báo.

‘Ha ha ...’ Bàn tay to của Hoàng Phủ Ngạn Tước đặt lên vai bạn tốt khề vồ vài cái, giọng đồng tình nói: ‘Từ từ sẽ hiểu thôi!’

Chương 28: Tham gia dạ tiệc (4)

Lăng Thiệu Đường như rơi vào một tầng mây mù, nhưng xem ra Hoàng Phủ Ngạn Tước không hề có ý định giải thích với hấn, chỉ đành bình đến tướng đỡ, dùng chiêu tiếp chiêu thôi.

Còn bên góc kia, hai cô gái vừa gặp đã thân, chỉ hận không thể gặp nhau sớm hơn.

‘Kỳ Hinh, chị sao lại đẹp đến thế này chứ!’ Liên Kiều thân thiết cầm tay Kỳ Hinh, ngọt ngào nói.

Kỳ Hinh bị dáng vẻ đáng yêu này của cô chọc cười, nghiêng đầu nhìn lại cô, nói: ‘Liên Kiều, lời này cũng chính là lời chị muốn nói với em đó, trước khi chưa gặp em chị nghĩ mãi cũng không nghĩ ra rốt cuộc em như thế nào mà có thể thu phục được Ngạn Tước, hôm nay gặp mặt đúng là vừa xinh đẹp vừa đáng yêu!’

‘À ...’ Liên Kiều ngại ngùng hai tay che mặt, ‘Thì ra là chị đã biết em từ sớm rồi sao?’

Kỳ Hinh dịu dàng cười: ‘Đương nhiên rồi, không chỉ có chị, Tiểu Tuyền và Tử Tranh cũng rất tò mò về em, ồ, đúng rồi, Tử Tranh chắc em đã gặp rồi!’

‘Đúng vậy đúng vậy, em ở công ty của Cung Quý Dương gặp được chị Tử Tranh, chị ấy quả thật vừa xinh đẹp vừa tài giỏi, chị em này, bộ lễ phục này là chị Tử Tranh đích thân thiết kế cho em đó, đẹp phải không? Em thấy thật là vinh hạnh, ha ha!’

Liên Kiều cười hết sức rạng rỡ còn tinh nghịch xoay một vòng khoe bộ váy với Kỳ Hinh.

Trong mắt Kỳ Hinh xẹt qua một tia tán thưởng, tự đáy lòng nở một nụ cười.

Lúc chưa gặp Liên Kiều cô cũng có chút lo lắng, dù sao Liên Kiều cũng xuất thân từ dòng dõi hoàng thất, lại là đứa cháu mà Hoa Đô lão nhân yêu thương nhất, có thể tính tình không quá kiêu căng ngạo mạn nhưng biết đâu vẫn có chút kiêu ngạo của con cái nhà quý tộc, nào ngờ hôm nay gặp mặt quả thật khiến cô lau mắt mà nhìn.

Liên Kiều, cô gái này quả thật có khí chất quý tộc không sai nhưng tuyệt đối không có chút kiêu căng ngạo mạn thường thấy nào của con cái dòng dõi quý tộc cả, cô xinh đẹp mà ngây thơ, đơn thuần mà lương thiện, không hề có chút tâm kế nào, cũng không hề có chút đồ kỵ nào, nhất là đối với vẻ đẹp và tài năng của một cô gái khác, điều thường thấy ở các cô gái trẻ bây giờ.

Tin rằng cô gái nào biết được khiêm tốn mới có thể khiến đàn ông động lòng.

Bởi vậy, trong một chớp mắt nhìn thấy Liên Kiều kia, cô rút cuộc cũng đã hiểu vì sao Hoàng Phủ Ngạn Tước bị cô nhóc này dễ dàng chiếm lấy trái tim như vậy.

‘Liên Kiều, Tử Tranh quả thật rất có mắt thẩm mỹ, thiết kế này của Tử Tranh vô cùng phù hợp với khí chất của em, tối nay em rất đẹp!’ Kỳ Hinh tươi cười nhìn cô.

Liên Kiều tung tăng như chim sẻ quanh Kỳ Hinh, ‘Kỳ Hinh, gặp chị rồi em càng tò mò về Tiểu Tuyền, không biết cô ấy là cô gái thế nào nhỉ? Nghe nói ...’ Cô ngừng lại một giây, muốn nói gì đó nhưng vẫn chưa mở lời.

Kỳ Hinh cười cười: ‘Em muốn hỏi chị về thân phận của Tiểu Tuyền phải không?’

‘Trời ạ ...’ Liên Kiều nhìn cô với ánh mắt sùng bái, ‘Thì ra trực giác của chị mạnh đến vậy!’

Kỳ Hinh điềm nhiên cười: ‘Em đó, thật ngây thơ như một trang giấy trắng, chị làm sao không nhìn thấu tâm tư của em chứ? Tiểu Tuyền cô ấy quả thực xuất thân là một sát thủ!’

‘Oa! Nói vậy thân thủ của chị ấy chắc là giỏi lắm, có phải không?’

‘Đúng vậy, không chỉ là thân thủ giỏi mà còn ...’ Kỳ Hinh cười thần bí: ‘Vẻ đẹp của cô ấy càng khiến em kinh ngạc hơn!’

‘Thật sao?’ Liên Kiều gấp rút hỏi.

Kỳ Hinh gật đầu, ‘Đúng vậy, vẻ đẹp của Tiểu Tuyền thật là hiếm có, như chị là phụ nữ còn phải tán thưởng không thôi thì em cũng biết rồi đó, càng quan trọng hơn là cô ấy còn biết thuật dị dung nữa!’

‘Đợi chút ... đợi chút đã ...’

Liên Kiều nghe cô nói sớm đã kích động đến ập a ập ứng, run rẩy hỏi: ‘Cô ấy thật sự biết thuật dị dung sao? Thật sao?’

Kỳ Hinh gật đầu.

‘A ...’ Liên Kiều khua tay múa chân nói, ‘Em muốn gặp cô ấy! Em quá hâm mộ cô ấy rồi!’

‘Liên Kiều, mỗi người ai nấy đều có ưu điểm của riêng mình, em cũng rất khiến người ta hâm mộ mà!’ Kỳ Hinh thân thiết nắm tay cô.

‘Em á?’

Cô ngấm ngấm thương tâm, ‘Em thì làm sao giỏi như các chị được, Tử Tranh thì là nhà thiết kế vô cùng nổi tiếng, Tiểu Tuyền thân thủ giỏi còn chưa nói, lại còn giỏi thuật dị dung nữa, còn chị, là tinh anh trong giới kinh doanh, em ... cái gì cũng không biết ...’

‘Sao lại nói thế được chứ ...’ Kỳ Hinh vỗ vỗ tay Liên Kiều, giọng dịu dàng như nước, ‘Điều mà em khiến mọi người hâm mộ nhất là trực giác trời sinh của em, chỉ dựa vào điểm này, những người bình thường như bọn chị làm sao mà có được chứ!’

‘Nhưng mà có ích gì đâu, em chỉ lợi dụng nó trong kỳ thi thôi!’ Liên Kiều chu môi ai oán nói.

Kỳ Hinh bật cười, ‘Em gái ngốc, đó là bởi vì em còn chưa biết được ý nghĩa tồn tại thật sự của nó mà thôi, chị tin rằng có một ngày em nhất định sẽ biết được trực giác mà em có quan trọng đến thế nào!’

Liên Kiều suy nghĩ một lúc mới ngượng ngùng nói: ‘Em cũng nghĩ vậy!’

Sự lạc quan của cô khiến Kỳ Hinh càng yêu mến ...

‘Liên Kiều, ngoài điểm này ra, em có biết điểm đặc biệt của em là gì không?’

Liên Kiều ngơ ngác hỏi: ‘Thế nào, chẳng lẽ em còn ưu điểm nữa sao?’

‘Đương nhiên rồi!’

Kỳ Hinh cười, ‘Em đó, em có một sức hấp dẫn khiến ai cũng muốn thân cận, gặp em lần đầu tiên sẽ khiến phái nam thì thương mến, phái nữ thì yêu thích!’

‘Vậy sao?’ Liên Kiều suy nghĩ một lúc, ‘Nhưng mà cô Du Đủ không thích em nha!’

‘Cô Du Đủ? Ai là cô Du Đủ chứ?’ Kỳ Hinh không hiểu hỏi lại, sao lại có người có cái tên kỳ quái như thế chứ?

Liên Kiều xua tay, ‘Là một cô con gái nhà giàu rất đáng ghét, thôi bỏ đi, đừng nhắc cô ta nữa, mất công ảnh hưởng tâm trạng của chúng ta!’

Kỳ Hinh gật đầu, xem ra đây chỉ là ngoại hiệu cô nhóc này dùng để gọi người ta thôi, đúng là ai lại có cái tên như thế chứ.

‘Ồ, đúng rồi!’

Liên Kiều chợt nghĩ ra điều gì, cô nhìn về phía hai người đàn ông đang đứng nói chuyện đằng kia, đôi mắt màu tím đảo một vòng, sau đó ... gương mặt nhỏ nhắn chợt xẹt qua một tia ủy khuất ...

‘Kỳ Hinh ...’

Giọng nói nũng nịu khiến người ta không khỏi thương mến.

Kỳ Hinh nghe cô gọi mình như vậy, tim chợt mềm nhũn, vội vàng quan tâm hỏi: ‘Em sao vậy? Vừa nãy còn tốt lắm mà?’

Do Kỳ Hinh là con gái một, cô từ lâu đã muốn có một cô em gái, hôm nay gặp được cô gái dễ thương như Liên Kiều, trong tiềm thức đã coi cô là em gái rồi.

‘Kỳ Hinh, Lăng Thiệu Đường có phải rất nghe lời chị không?’ Liên Kiều bám lấy cánh tay cô, nũng nịu hỏi.

Trên gương mặt trắng nõn của Kỳ Hinh nổi lên một vầng hồng, ‘Liên Kiều, em định nói gì đây?’

Chương 29: Tham gia dạ tiệc (5)

Liên Kiều cười càn ngọt, ‘Chuyện em muốn nói rất đơn giản, em biết Lăng Thiệu Đường rất thương chị cho nên lời chị nói hẳn nhất định sẽ nghe, phải không?’

Kỳ Hinh ngượng ngùng cười cười.

‘Kỳ Hinh, bây giờ chỉ có chị có thể giúp được em thôi đó, Lăng Thiệu Đường nhà chị bắt nạt em nha!’

Liên Kiều thấy cô ngượng ngùng, trong lòng càng đắc ý, vội vàng lên tiếng tố cáo.

Kỳ Hinh bị lời của cô hù đến giật cả mình, ‘Em nói Thiệu Đường bắt nạt em? Hắn đã làm gì chứ?’

Liên Kiều đảo mắt về phía Lăng Thiệu Đường, trong ánh mắt lóe lên một tia tinh nghịch.

Còn Lăng Thiệu Đường cách đó không xa bất giác thấy lạnh cả sống lưng ...

‘Kỳ Hinh, Lăng Thiệu Đường hẳn nói chuyện không giữ lời!’ Liên Kiều đau khổ tố cáo, ‘Hắn rõ ràng đã hứa sẽ dạy em cưỡi ngựa nhưng tới bây giờ cũng chưa có thực hiện, hừm, chị nói có phải là hắn bắt nạt người quá đáng không?’

Kỳ Hinh đột nhiên hiểu hết, thì ra cô nhóc nói là chuyện này, lúc đó Hoàng Phủ Ngạn Tước vì đáp ứng điều kiện kết hôn của Liên Kiều mà tính kế, nhờ sự giúp đỡ của mấy người bạn ...

Nghĩ đến đây, cô cố gắng nén cười, nói: ‘Ồ, xem ra hẳn thật là nói mà không giữ lời rồi, thật quá đáng mà!’

‘Cho nên ...’

Liên Kiều cười vui vẻ vừa nín tay Kỳ Hinh vừa nũng nịu nói: ‘Chị phải đứng về phía em nha, bắt Lăng Thiệu Đường dạy em cưỡi ngựa cho đến khi em học được mới thôi. Nếu như hắn không nghe lời, vậy chị ... ừm, chị phạt hắn quỳ gối hoặc ra vườn nhỏ cỏ, có được không?’

‘Ừ!’ Kỳ Hinh rút cuộc nhận không nổi nữa, bật cười, ‘Đây xem ra cũng là một cách hay!’

Hai cô gái cùng cười thật gian xảo. Sau đó ...

‘Thiếu Đường...’ Kỳ Hình dịu dàng gọi, vẫy tay về phía hắn.

Lăng Thiếu Đường và Hoàng Phủ Ngạn Tước cùng bước đến, hai người đàn ông cao ráo, lịch lãm đứng ở bên cạnh nhau hiển nhiên là tiêu điểm chú ý của tất cả mọi người trong đại sảnh yến tiệc.

Thực ra sau khi họ xuất hiện ở buổi tiệc đã có không ít nhân sĩ của cả giới kinh doanh cùng chính trị muốn vin cơ hội mà làm quen nhưng ... trong tứ đại tài phiệt có một quy định bất thành văn mà không ai dám phạm phải.

Đây cũng không kể là quy định gì chỉ là giống như một loại uy hiếp vô hình trung xuất hiện khi có mặt họ, như muốn tuyên cáo với người ngoài một thông điệp “Đừng làm phiền chúng tôi”, khi bọn họ đang nói chuyện.

Cho nên, cũng không có ai dám đến làm rộn hai người đang nói chuyện dù đó là ước mơ của nhiều người.

Hai người đàn ông bước đến, chia nhau đứng cạnh người phụ nữ của mình.

‘Hai cô gái này nói chuyện đến quên trời quên đất!’ Lăng Thiếu Đường đưa tay chặn một người phục vụ lại, lấy mấy ly champagne chia cho bốn người.

‘Đương nhiên rồi, Thiếu Đường, em hỏi anh ...’ Kỳ Hình nhấp một hộp champagne, xoay mặt về phía hắn, vẻ mặt nghiêm trọng hỏi.

Lăng Thiếu Đường không hiểu vì sao Kỳ Hình lại có vẻ mặt như vậy, trong lòng có chút lo lắng, ‘Hả? Được, em hỏi đi!’

Liên Kiều cổ nhin cười, vùi mặt vào lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Thiếu Đường, anh sao lại có thể như thế chứ? Rõ ràng đã hứa với người ta mà không làm, anh làm em thất vọng quá rồi!’ Kỳ Hình càng nói càng làm ra vẻ không vui.

Thấy cô như vậy, Lăng Thiếu Đường trong lòng càng gấp, hắn choàng tay qua vai cô, gấp gấp hỏi: ‘Hình Nhi, em sao vậy? Anh ... anh đã làm gì chứ?’

‘Đừng có giả vờ ngây thơ có được không? Anh rõ ràng đã hứa với Liên Kiều sẽ dạy cô ấy cưỡi ngựa, thế nào mà lâu như vậy vẫn không có động tĩnh gì chứ?’ Kỳ Hình thấy hắn như thế, nhin không được bật cười nói.

‘A? Hả? ... Thì ra là chuyện này!’ Lăng Thiếu Đường bị hù đến toát mồ hôi lạnh, ‘Hình Nhi, anh nhớ mà, anh sẽ làm, yên tâm!’

Kỳ Hình nhin về phía Liên Kiều, nháy mắt một cái sau đó nhin về Lăng Thiếu Đường, ‘Lúc nào? Cho em một ngày chính xác!’

‘Cái này ...’

Lăng Thiếu Đường nhin hai cô gái đang ra hiệu cho nhau, cổ tình kéo dài giọng, nhin Liên Kiều nói, ‘Vậy phải xem tâm tình của Liên Kiều tiểu thư nhà chúng ta!’

‘Tâm tình của em cực tốt! Có thể học ngay lập tức!’ Liên Kiều vội vàng nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước sủng nịch cười, lắc đầu.

Lăng Thiếu Đường nhin hắn: ‘Này, nữ nhân của cậu tình lực cũng không phải tốt bình thường nha!’

‘Nha đầu này trước giờ ham chơi, nghe chỗ nào có gì hay liền ngủ không được hận không thể lập tức chạy qua!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ kéo eo thon của cô, cúi đầu nhin cô cười.

Lăng Thiếu Đường cũng nhin Liên Kiều, nhếch môi: ‘Nhưng mà ... tiểu nha đầu, em thật sự muốn học cưỡi ngựa sao?’

Liên Kiều chau mày: ‘Anh phải gọi em là Liên Kiều, không được gọi em là nha đầu!’

‘Tại sao?’ Lăng Thiếu Đường kỳ quái kêu lên, còn có quy định này nữa sao?

‘Anh thật ngốc nha, Liên Kiều là tên của em mà! Anh nói chuyện với người ta đương nhiên là phải kêu tên người ta rồi!’ Liên Kiều ném cho hắn một ánh mắt “Anh thật ngu ngốc!”.

‘Nhưng anh kêu em nha đầu cũng đâu có sai!’ Lăng Thiểu Đường ngược lại rất nhẫn nại đầu khẩu với cô.

‘Đương nhiên là sai rồi!’ Liên Kiều trừng hấn một cái, ‘Anh lại không phải là Ngạn Tước, anh không được gọi em là nha đầu!’

‘Ồ ...’ Lăng Thiểu Đường cười tà mỵ, ‘Thì ra là như thế, nữ sinh ngoại tộc câu nói này không sai chút nào, Ngạn Tước, thấy chưa, toàn bộ tâm tư của cô ấy đều đặt trên người cậu rồi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không ngờ Liên Kiều sẽ nói như vậy, trong lòng vừa ngọt ngào vừa ầm áp, hấn không nói gì nhưng khoe môi câu lên một nụ cười thỏa mãn.

‘Này, Lăng Thiểu Đường, anh đừng chuyển đề tài chứ, lúc nào thì dạy em cưỡi ngựa đây? Nếu còn không cho em không câu trả lời chính xác, đợi anh về đến nhà sẽ thẩm lăm đó!’ Liên Kiều cười gian xảo.

Thấy ánh mắt sáng rõ của cô, tính nghịch ngợm trong lòng hấn chợt trỗi dậy, hấn ngược lại muốn chọc cô gái trước mặt một hồi.

Từ đầu đến giờ hấn đã nghe nhiều về bản lĩnh chính người của Liên Kiều, chỉ là hôm nay gặp được thấy cô nhỏ nhắn yếu ớt, tin chắc cũng chẳng lợi hại như lời đồn đâu.

‘Liên Kiều, em nói vậy là không đúng nha, Kỳ Hinh thương anh còn không kịp, làm sao nỡ bỏ mặc anh đây!’

‘Thiểu Đường, anh thật đáng ghét!’ Kỳ Hinh bị hấn nói xấu hổ đến đỏ cả mặt.

Liên Kiều cũng không gấp, cô thong dong hỏi: ‘Vậy là ... anh định nuốt lời phải không?’

Hấn dám thử xem! – Trong lòng cô tự nhủ.

Chương 30: Tham gia dạ tiệc (6)

Đáy mắt Liên Kiều chợt xẹt qua một tia giảo hoạt, đôi mắt màu tím nhấp nháy một tia nhìn khiến người không thể không đề phòng

Chỉ tiếc là Lăng Thiểu Đường căn bản không biết điểm này, càng không để ý đến ánh mắt ra hiệu mà Hoàng Phủ Ngạn Tước không ngừng nháy hấn, ngược lại cười càng sáng khoái ...

‘Ồ, anh đương nhiên là không nuốt lời rồi, chỉ là ... nhìn em còn nhỏ như vậy, lại yếu ớt như vậy, anh thật lo là cưỡi ngựa bộ môn vận động này không thích hợp với em cho lắm!’

‘Anh nói cái gì?’

Liên Kiều liếc nhìn Lăng Thiểu Đường, trên môi miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nhưng đáy mắt không ngừng chớp động.

Hoàng Phủ Ngạn Tước đứng bên cạnh không khỏi lo thăm cho người bạn tốt, cái tên này, ngày thường tình ranh là thế mà sao hôm nay cứ cố tình vượt qua giới hạn cuối cùng của Liên Kiều làm gì chứ?

Tiếc là Lăng Thiểu Đường cứ muốn đi tiếp con đường này ...

‘Kha kha, Liên Kiều, anh chỉ là lo lắng một chút thể chất của em thôi mà, cũng không có ý gì khác, em cũng biết đó, cưỡi ngựa là một loại vận động cực kỳ tốn sức, tính tình em lại nóng nảy như thế, làm sao học đây? Nhưng ngựa thì anh sẽ tặng em một con để nuôi chơi!’

‘Chỉ một con ngựa nho nhỏ mà muốn mua chuộc em sao?’ Liên Kiều tức tối thốt lên, tia nhìn giảo hoạt trong đôi mắt màu tím càng rõ rệt.

‘Haizzz ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vô lực lắc đầu, hấn hoàn toàn có thể hình dung kết cuộc của Lăng Thiểu Đường rồi.

Còn Kỳ Hinh hình như cũng cảm giác được điểm này, cô vội vàng kéo áo Lăng Thiểu Đường ra hiệu.

Xem ra Lăng Thiểu Đường hoàn toàn đánh giá thấp “năng lực” của cô nhóc trước mặt, cho nên ánh mắt ra hiệu của Hoàng Phủ Ngạn Tước, sự ngăn cản của Kỳ Hinh, những lời cảnh cáo của Cung Quý Dương toàn bộ đều quăng lại phía sau.

‘Tiểu nha đầu, nếu như em thật lòng muốn học, anh có thể dạy em ngay, chỉ là em phải điều chỉnh một chút tính tình không tốt của mình, anh nghe nói Ngạn Tước cái tên này chưa được em đồng ý đã tự tiện giúp em chuyển trường, đương nhiên tâm trạng không tốt rồi, nếu bây giờ mà học cưỡi ngựa, lộc cà lộc cộc như vậy, nếu không điều chỉnh tốt tâm trạng thì không được đâu!’ Lăng Thiệu Đường cười sáng khoái.

Liên Kiều hơi híp mắt nhìn hắn, Lăng Thiệu Đường đáng chết kia, anh chết chắc rồi!

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy mình liên tục dùng ánh mắt ra hiệu nhưng tên kia cứ phớt lờ, cuối cùng cũng bỏ cuộc, Thiệu Đường ơi là Thiệu Đường, cả một đời anh mình của cậu chỉ sợ là sẽ bị hủy trong tối nay thôi.

Cái tên Cung Quý Dương thích chinh người đến thế kia mà còn bị Liên Kiều làm cho lên bờ xuống ruộng, lần này xem ra Lăng Thiệu Đường không thoát khỏi giáo huấn rồi.

Lăng Thiệu Đường chẳng để ý gì đến ánh mắt càng lúc càng tỏ ra nguy hiểm của Liên Kiều, hào sảng vỗ vai cô nói, ‘Được rồi, buổi tiệc bắt đầu rồi, Liên Kiều, em phải suy nghĩ cho kỹ nha, bằng không ... từ trên lưng ngựa té xuống đất, cái mông sẽ nở hoa giống như ... lần trước Ngạn Tước đánh em đó nha!’

Nói xong liền xoay qua kéo tay Kỳ Hinh hướng về phía đại sảnh bước đi.

Liên Kiều hung hăng trừng hắn một cái, sau đó đột ngột xoay sang Hoàng Phủ Ngạn Tước ...

‘Lăng Thiệu Đường sao lại biết chuyện em bị đánh?’

‘Hả ...’

Da đầu Hoàng Phủ Ngạn Tước tê dại, ‘Cái này ... không phải là anh nói cho hắn biết đâu!’

Cái tên Lăng Thiệu Đường đáng chết này, tự mình muốn nhảy vào biển lửa thì thôi đi, lại còn kéo mình vào cuộc, uống công mình này giờ lo lắng cho hắn.

Thật đáng chết!

‘Nếu như anh không nói hắn làm sao biết được?’ Còn chưa đợi hắn giải thích, cô đã giẫm chân tức tối: ‘Hừm, đợi về nhà chúng ta tính sổ sau, em phải dạy dỗ tên kiêu căng tự đại kia một trận mới được!’ Nói xong không đợi Hoàng Phủ Ngạn Tước trả lời đã bực dọc đi như chạy về phía Lăng Thiệu Đường vừa đi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước lo thầm dùm bạn tốt ... Lăng Thiệu Đường, tự cầu đa phúc đi!

Bầu không khí trong buổi tiệc vô cùng náo nhiệt, toàn bộ hoạt động từ thiện được diễn ra hết sức thuận lợi mà sự có mặt của người của tứ đại tài phiệt đúng là như gấm thêm hoa, khiến cho cả buổi tiệc càng thêm phần thịnh trọng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước và Lăng Thiệu Đường không ngừng bị đám nhân sĩ vây lấy còn Liên Kiều lại bị Kỳ Hinh dẫn đi làm quen với các cô gái con nhà quyền quý khác.

Mà các cô gái này vốn chẳng tạo được hứng thú gì nơi Liên Kiều, cô trước giờ vẫn thích mới mẻ cùng tự nhiên cho nên rất nhanh đã bị các chai rượu đủ màu sắc và hình dạng bên bartender thu hút sự chú ý, liền không ngừng hướng ánh mắt về phía đó.

Tuy là như vậy nhưng trong lòng vẫn luôn vướng mắc chuyện cưỡi ngựa, cái tên Lăng Thiệu Đường đáng chết đó lại dám đem chuyện mất mặt kia ra mà cười nhạo cô, nhất định phải tìm cơ hội trả thù mới được.

Ánh mắt chợt lướt qua Lăng Thiệu Đường đang đứng giữa một đám người lại nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước, ừm, nhất định phải tránh tầm nhìn của Ngạn Tước mới được bằng không bị hắn bắt gặp không phải là phải chịu một phen trừng phạt nữa sao.

Cô tìm một chiếc ghế ngồi xuống, mãi mê suy nghĩ đến nỗi chân mày sắp dính vào với nhau.

‘Liên Kiều, sao vậy? Đến đây đi ...’ Kỳ Hinh bước đến kéo nhẹ tay cô, quan tâm hỏi.

Liên Kiều chu chu môi để mặc Kỳ Hinh kéo mình đi, trong cái đầu nhỏ không ngừng suy nghĩ, ánh mắt vô tình liếc qua một lối đi nhỏ dẫn đến phòng vệ sinh, đột nhiên trong đầu xẹt qua một cái ý tưởng ...

Ha ha, có cách rồi!

Liên Kiều vui vẻ cười, suýt nữa hưng phấn đến nổi reo lên.

‘A, Kỳ Hinh, em ... em xin phép một chút!’

Kỳ Hinh không biết âm mưu của cô, chỉ gật đầu.

Liên Kiều cấp tốc vọt về phía nhà vệ sinh ...

Lăng Thiều Đường, lúc này anh đặc ý như vậy, đợi lát nữa sẽ biết sự lợi hại của Liên Kiều ...

Trong lối đi nhỏ được ốp thủy tinh và thép sáng loáng, hai bên tường đều phản chiếu gương mặt tươi cười của Liên Kiều, điểm cuối của lối đi là phòng vệ sinh, bởi vậy cả lối đi rất vắng vẻ.

Phòng vệ sinh nam nữ được thiết kế riêng biệt, phía ngoài đều treo một cái biển mạ vàng đánh dấu ký hiệu nam và nữ.

Liên Kiều bụm miệng cười, chẳng cần suy nghĩ thêm, trực tiếp lấy hai tấm biển mạ vàng xuống, thay đổi cho nhau.

Ký hiệu nam treo lên phòng vệ sinh nữ, ký hiệu nữ treo lên phòng vệ sinh nam.

‘Hắc hắc ... Lăng Thiều Đường, hôm nay phải để anh thưởng thức một chút sự lợi hại của bản cô nương!’

Sau khi xong việc ở phòng vệ sinh, nụ cười trên môi Liên Kiều càng rạng rỡ càng đặc ý, đôi mắt màu tím không ngừng lóe lên những tia quỷ dị.

Dám đắc tội với Liên Kiều sao ... kết quả sẽ là rất thảm!

48. Quyển 7 - Chương 31-33

Quyển 7: Tình yêu bắt đầu

Chương 31: Tham gia dạ tiệc (7)

Khi Liên Kiều từ trong phòng vệ sinh bước ra, vẻ tinh nghịch trên mặt sớm đã thay bằng vẻ lịch thiệp, khi một nhân viên phục vụ lướt qua cô, Liên Kiều nhẹ nhàng tay cầm lấy một ly rượu đỏ.

Nhìn qua lớp thủy tinh, màu đỏ của rượu nhìn càng mê người, chất rượu sóng sánh, mùi thơm ngào ngạt vừa ngửi cũng biết là rượu quý, nhưng bên một phía này của chiếc ly thủy tinh, nụ cười của Liên Kiều càng trở nên tà mị.

Cô đi thẳng về phía Lăng Thiều Đường.

Trong những trường dạ tiệc như tối nay, oanh oanh yến yến tề tựu, thân sĩ cùng thực nữ không ngừng khoe khoang vẻ lịch thiệp như một loại chuẩn mực để đánh giá, nhưng mà ...

Theo tiếng vỡ thanh thúy của thủy tinh, đám người vốn hết sức lịch thiệp kia chợt trở nên hỗn loạn, sau đó là một tiếng kêu thất thanh của một cô gái.

Lăng Thiều Đường ngơ ngác nhìn một màn trước mắt, đôi người vốn sắc bén như chim ưng chợt trờn lớn, hần nhìn về phía áo vest của mình, sau đó nhìn chằm chằm về phía tác giả của tai họa kia.

‘Thiếu Đường, sao vậy?’ Đang cùng một vị quan viên chính phủ thảo luận sự vụ gì đó, Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy vậy liền tách đám đông đang hỗn loạn ra, tiến đến.

Cách sau lưng hần không xa là Kỳ Hinh.

‘Trời ơi, Thiếu Đường, áo của anh ... có chuyện gì thế?’ Kỳ Hinh hốt hoảng kêu lên một tiếng.

‘Ngạn Tước, cậu đến thật đúng lúc, quản lý cho tốt người phụ nữ của cậu vào!’ Lãng Thiếu Đường tức đến sắp phát điên.

Áo vest của hắn bị rượu vang nhuộm ướt một mảng lớn.

Mà thủ phạm đang đứng trước mặt hắn, đầu cúi thấp đến không thể thấp hơn, không ai khác hơn là ... Liên Kiều.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thấy liền hiểu ngay rốt cuộc là chuyện gì, hắn cố kìm một tiếng cười, nhìn Liên Kiều nói: ‘Nha đầu, sao lại không cẩn thận như vậy?’

Liên Kiều nghe vậy, ngẩng đầu lên, vẻ đáng thương nói: ‘Ngạn Tước, người ta không phải cố ý đâu, em chỉ là đứng ở một bên thôi mà, ai mà biết hắn đột nhiên xoay lại ...’

Lãng Thiếu Đường nghe cô nói vậy, cơn tức càng dâng lên nhưng nhìn thấy ánh mắt của nhiều người đang hướng về phía mình, cũng lạnh lùng quét mắt một vòng, đám người xem náo nhiệt thấy vậy thức thời tản ra ...

‘Ngạn Tước ...’

Thấy không có ai quan sát nữa, Lãng Thiếu Đường mới nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, nói gần từng tiếng: ‘Chắc là cậu không tin lời người phụ nữ của cậu nói chứ?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước chống tay lên trán, thấp giọng cười: ‘Đương nhiên là tin rồi, cô ấy nói mình không cố ý mà!’

‘Đáng chết! Cô ấy rõ ràng là cố ý mà! Nhất định là muốn trả thù mình!’

Lãng Thiếu Đường chuyển ánh mắt về phía Liên Kiều, nhìn thẳng vào đôi mắt màu tím của cô, ‘Bởi vì trong lòng em không phục cho nên mới làm vậy, phải không?’

‘Em đâu có!’

Liên Kiều vẻ mặt vô tội, đôi mắt long lánh nước, ‘Anh đúng là lấy bụng tiểu nhân đi thuyền quân tử mà!’

(Tina: Căn bệnh của chị Kiều lại tái phát rồi ...)

‘Cái gì?’ Lãng Thiếu Đường nhất thời không hiểu ý cô là sao, chỉ tay về cô, lại chỉ về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước ...

‘Cô ấy nói cái gì?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước bật cười, “tốt bụng” giải thích với hắn: ‘Vừa nãy cô ấy nói, anh là ... “lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử”!’

‘Cái gì? Cậu ...’ Lãng Thiếu Đường sắp điên rồi.

‘Kỳ Hinh ... em nhìn hắn kìa ...’

Liên Kiều vội chạy đến trước mặt Kỳ Hinh, vẻ mặt ủy khuất, ‘Em đã nói là em không có cố ý rồi, hắn sao lại nhỏ mọn như thế chứ!’

Kỳ Hinh nhin không nổi bật cười, ‘Đúng nha, nếu nói như em, hắn quả thực là một người đàn ông nhỏ mọn!’

Lãng Thiếu Đường bắt lực xua tay, ‘Các người ... người nào người nấy đều như vậy ... hôm nay quả thực là ngày xui xẻo của tôi!’

Trong lòng Liên Kiều vui đến nỗi sắp nở hoa nhưng vẫn nén xuống, đi đến trước mặt Lãng Thiếu Đường, ‘Thôi bỏ đi, em biết cũng là do em vụng về, vậy đi, em đi cùng anh tẩy một chút!’

‘Em đi tẩy với anh? Thật tốt bụng đến thế sao?’ Lãng Thiếu Đường cảnh giác hỏi.

‘Này, anh sao nhảm chán thế? Thật không hiểu sao Kỳ Hinh lại thích anh được chứ, haizz...’

Liên Kiều xụ mặt nói, ‘Em biết là em làm sai, em xin lỗi anh, đừng có dùng cái ánh mắt cảnh giác ấy nhìn em nữa!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy, nhin cười nói: ‘Thiếu Đường, Liên Kiều rất ít khi nói xin lỗi ai, hôm nay coi như cậu là ngoại lệ đấy!’

Lăng Thiếu Đường nghe hắn nói vậy, lòng vẫn còn hoài nghi nhìn lại Liên Kiều nhưng cũng bị lời của Hoàng Phủ Ngạn Tước làm cho lung lay, chỉ tiếc là ... đây là lần đầu tiên hắn gặp Liên Kiều, lần đầu tiên tiếp xúc với Liên Kiều cho nên đương nhiên không biết trong lòng cô “tốt bụng” đến cỡ nào...

‘Thôi br đi, anh tự đi tẩy một chút!’ Hắn vốn cũng không định tính toán gì với cô, dù sao Liên Kiều cũng là vợ của Ngạn Tước.

Thấy hắn bước nhanh đến phòng vệ sinh, Liên Kiều bụm miệng cười trộm, sau đó nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước ...

‘Ngạn Tước, em đem khăn lông cho hắn nhé!’

Nói xong cũng hướng về phía phòng vệ sinh mà đi.

‘Nha đầu ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chặn cô lại.

Liên Kiều quay đầu: ‘Gì vậy?’ Trong ánh mắt xẹt qua một tia cảnh giác ...

‘Đừng nghịch ngợm nữa!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cảnh cáo một câu.

‘Ai ya, em biết rồi!’ Nói xong vội vàng chạy về phía lối nhỏ kia.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vô lực lắc đầu cười, Kỳ Hinh thấy vậy rất hiếu kỳ hỏi hắn, ‘Ngạn Tước, anh sao vậy? Không có gì chứ?’

‘A, không, không có gì!’ Trong lòng hắn âm thầm nói thêm một câu, ‘Người có chuyện chắc là Lăng Thiếu Đường của em kìa!’

Thiếu Đường ơi ...

Lăng Thiếu Đường vừa vào đến phòng vệ sinh, không do dự mà đi thẳng đến vòi nước, cởi áo vest ra đặt ở một bên lavabo sau đó nhìn về phía vào bình nước rửa tay ở trước vòi nước.

Hắn đưa tay ấn vào bình nước rửa tay, hình như không có mùi thơm vốn có của xà phòng mà là ...

‘A ...’ Lăng Thiếu Đường kinh hãi kêu lên một tiếng, trên gương mặt chợt mất đi vẻ điềm tĩnh vốn có.

Nhìn lại áo vest của mình, trên chiếc áo may bằng chất liệu cao cấp kia bốc lên một làn khói mỏng, sau đó cả căn phòng thoang thoảng một mùi vị vô cùng kích thích khứu giác!

Đáng chết!

Lăng Thiếu Đường trong lòng kinh hãi, hắn vội vàng mở nắp bình nước rửa tay ra xem sau đó mới tức tối phát hiện ra trong đó vốn chẳng có xà phòng gì mà là ... một loại acid.

Đáng chết!

Là ai làm chuyện này chứ? Bên trong bình xà phòng sao lại có acid được chứ?

Đang lúc mang một bụng tức tối đứng đó, Lăng Thiếu Đường chợt thấy cửa phòng vệ sinh bị ai đó chậm chậm đẩy ra ...

Chương 32: Tham gia dạ tiệc (8)

Là Liên Kiều! Cô đang hí hóp mắt cười thật quý dị.

Mà mặt Lăng Thiếu Đường thì ... kinh ngạc ngoài sức tưởng tượng!

‘Sao em lại vào đây?’

Liên Kiều bụm miệng cười, thông thả nói, ‘Tại sao em lại không thể vào đây? Lăng Thiếu Đường ...’

Cô đẩy người về phía hắn, cười xấu xa, ‘Câu này là em hỏi anh mới đúng nha, anh ... sao lại vào đây?’

‘Em ...’ Lăng Thiệu Đường càng lúc càng cảm thấy không đúng, ngay cả bầu không khí cũng hết sức khác thường.

Đúng lúc này, Liên Kiều bất thành linh nâng điện thoại lên, ấn chụp vài lần.

‘Em đang làm gì vậy?’ Lăng Thiệu Đường cảm thấy sau lưng lạnh buốt.

‘Ồ, em chỉ muốn lưu lại bằng chứng mà thôi, oa, anh thật ăn ảnh nha!’ Liên Kiều hào hứng vẫy vẫy điện thoại, ánh mắt lóe lên một tia đắc ý.

‘Lưu lại chứng cứ? Em ...’ Lăng Thiệu Đường nhất thời hoang mang, không nói hai lời bước nhanh ra cửa, ngẩng đầu nhìn ...

Rõ ràng là biển báo phòng vệ sinh nữ!

Trời ạ ...

Hắn vừa bước vào ... phòng vệ sinh nữ?

Không đúng nha, lúc hắn bước vào, bên trên rõ ràng là ký hiệu phòng vệ sinh nam kia mà ...

Nhất định là Liên Kiều giở trò quỷ, từ đầu đến cuối đều là cô ...

Thật là nha đầu quỷ!

Lăng Thiệu Đường lửa giận bùng bùng vừa mới định đẩy cửa phòng vệ sinh vào tìm cô tính sổ thì chợt cảm thấy không thỏa đáng, hắn như vậy lại xông vào nhà vệ sinh nữ thì ...

Đang suy nghĩ thì cửa phòng chợt mở ra, Liên Kiều nghiêng đầu ra nhìn về Lăng Thiệu Đường, cười đến cong cả lưng.

‘Ha ha ...’

Cô vừa cười vừa chỉ về phía hắn, ‘Chẳng lẽ anh còn muốn vào lần nữa sao? Ha ha ...’

‘Đáng chết! Em dám tính kế anh?’ Lăng Thiệu Đường không ngờ mình lại bị một cô nhóc chơi xỏ, chuyện này sao có thể chứ?

Liên Kiều cười đến sắp đứt hơi.

‘Không được cười nữa!’

Lăng Thiệu Đường kéo cô qua một bên, tức tối hỏi: ‘Bảng đánh dấu trên cửa là em đổi phải không? Còn có acid trong bình xà phòng, toàn bộ đều là em làm sao?’

Liên Kiều cố nén cười, trả lời hắn: ‘Anh thật thông minh!’

Lăng Thiệu Đường quả thật bị chấn động rồi, từ nhỏ đến lớn hắn chưa từng bị ai chơi xỏ đến mức này, tuy nói Cung Quý Dương là người nghịch ngợm nhất thích đùa bỡn nhất trong số bốn người bạn họ nhưng hắn trước giờ chưa bao giờ dùng thủ đoạn ... trẻ con nghịch ngợm như thế này.

‘Liên Kiều, em cũng to gan thật, vì chính anh mà tự mình lén chạy đến phòng vệ sinh nam sao?’ Hắn còn chưa tiêu hóa nổi cơn tức thì nhưng đồng thời cũng ngoài ý muốn hết sức đồng tình với Ngạn Tước ...

Liên Kiều vẫn còn tức cười, không dễ dàng gì mới nhịn xuống được, chạy vội ra ...

‘Ha ha ... Lăng Thiệu Đường, anh thật ngốc nha, vừa nãy anh vào là nhà vệ sinh nữ mà, ha ha ...’

‘Gì chứ?’ Lăng Thiệu Đường giật mình.

‘Không tin anh nhìn xem ...’ Liên Kiều bình thản chỉ tay về một phía, Lăng Thiệu Đường nhìn theo hướng tay cô chỉ ...

Một cô gái xinh đẹp đang hướng về phía đó đi đến, trong một khoảnh khắc nhìn thấy Lăng Thiệu Đường ở đó, trên mặt rõ ràng là bất ngờ và sợ hãi.

Đầu Lăng Thiếu Đường không tránh khỏi một cơn choáng váng, hắn không nói gì thêm, trực tiếp kéo Liên Kiều đi về một hướng khác.

Trời ạ, Lăng Thiếu Đường chưa có lúc nào bê bối như vậy!

‘Liên Kiều ...’

Hắn nghiêng rằng nói: ‘Có phải trước tiên em đem đổi hai bằng hiệu của phòng vệ sinh nam và nữ với nhau rồi cố tình đổ rượu lên áo anh, biết rõ anh sẽ vào nhầm phòng vệ sinh sau đó lại còn dùng acid làm hỏng áo của anh không? Em thật ... quá đáng mà!’

Liên Kiều xua tay, ‘Không, đó còn chưa hết đâu ...’

‘Em còn muốn thế nào nữa?’ Lăng Thiếu Đường quả thật không tưởng tượng nổi Ngạn Tước ở bên cạnh cô lâu như vậy làm sao mà còn sống đến bây giờ, nếu như là hắn, không bị nữ ma đầu này chọc tức chết thì cũng là bị chĩnh tức chết lâu rồi!’

Liên Kiều ung dung vẫy điện thoại về phía hắn ...

‘Thấy điện thoại của em không, bên trong chụp mấy tấm hình làm bằng chứng anh xông vào nhà vệ sinh nữ đó, đường đường là tổng tài của Lăng thị tài phiệt lại xông vào phòng vệ sinh nữ lúc ban đêm, còn làm cô gái như em hoảng sợ, hô hô ... cái tin này nhất định sẽ sốt dẻo lắm đây!’

‘Đáng chết ...’ Lăng Thiếu Đường quả thật tức chết rồi. Hắn vậy mà hết lần này đến lần khác rơi vào bẫy rập của một cô nhóc, mà nguyên nhân chỉ bởi vì hắn ... quá khinh địch!

‘Nói đi, em muốn thế nào?’ Người ngu hơn nữa cũng có thể nghĩ ra tất cả những chuyện cô làm đều là có ý đồ.

Nụ cười của Liên Kiều càng sáng lạn, ‘Ừ, không hổ là người của tứ đại tài phiệt, kẻ biết điều mới là tuấn kiệt nha!’

‘Là “Người thức thời mới là trang tuấn kiệt!”’ Lăng Thiếu Đường cắn răng nhả ra từng chữ.

Mắt Liên Kiều lóe lên một tia cảnh cáo ...

‘Anh nên biết hậu quả một khi em phát ra những tấm ảnh này nha!’

‘Được được được, em muốn nói thế nào tùy em. Nói đi, muốn gì!’ Hắn quả thực bị nha đầu này đánh bại rồi.

‘Đơn giản thôi, trước hết ... anh phải xin lỗi em!’ Liên Kiều một bộ “cây ngay không sợ chết đứng” nói.

‘Anh xin lỗi em? Có nhầm lẫn gì không đó? Là em chĩnh anh trước ...’

Lời của Lăng Thiếu Đường còn chưa nói hết thì đã thấy Liên Kiều vẫy vẫy điện thoại, hắn đành nuốt xuống ...

‘Được được, anh xin lỗi em, là anh không đúng!’ Hắn liền rất thức thời, nói xin lỗi.

Liên Kiều thỏa mãn gật đầu, ‘Ừm, nói ... mình sai ở đâu!’

Hả?

Lăng Thiếu Đường ngây ngốc tại chỗ. Đáng chết! Hắn làm sao biết mình sai ở đâu chứ? Hắn đã làm gì sai đâu chứ?

Liên Kiều nghiêng đầu nhìn hắn ...

‘Lăng Thiếu Đường, anh ngay cả mình sai ở đâu cũng không biết sao? Vừa nãy là ai nói em trẻ con hả? Là ai cười nhạo em không thể cười ngựa hả? Là ai nói em dùng từ không đúng hả? Lại còn “tám” chuyện em bị đánh nữa hả?’

Một tràng buộc tội, từng câu từng chữ hướng về Lăng Thiếu Đường.

Lần này thì Lăng Thiểu Đường ngây ngốc thật sự rồi ... hẳn cuối cùng đã hiểu, lòng dạ đàn bà rốt cuộc là hẹp hòi đến đâu, những chuyện lông gà vỏ tỏi vậy mà cô toàn bộ đều ghi nhớ trong lòng ...

Trời ạ ...

Hắn đầu hàng, nhẹ lắc đầu, ‘Liên Kiều, OK, anh xin lỗi em, anh không nên nói em như vậy, vậy được rồi chứ?’

‘Vậy còn được!’ Liên Kiều cười càng tươi.

‘Vậy hình chụp đó ... ách, có thể xóa đi được chưa?’ Lăng Thiểu Đường dè dặt hỏi lại, chỉ sợ cô cao hứng đem hình đó truyền ra ngoài thật...

Hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi!

Chương 33: Tham gia dạ tiệc (9)

Đôi mắt màu tím của Liên Kiều đảo một vòng sau đó mới nghiêng đầu nói: ‘Đâu có cần xóa nhanh như vậy!’

Tiểu tổ tông, em còn muốn thế nào nữa?’

Lăng Thiểu Đường quả thật sắp điên mất rồi, hôm nay đúng là ngày xui xẻo của hắn mà, ngay giờ phút này, rốt cuộc hắn đã hiểu ý những lời dằn dò của Cung Quý Dương ngày đó rồi ...

‘Đơn giản thôi mà ...’

Liên Kiều dài giọng vừa nói vừa đi về phía trước còn Lăng Thiểu Đường chỉ còn cách bước theo sau, vẻ mặt bất đắc dĩ.

‘Vậy anh có dạy em cưỡi ngựa hay không đây?’ Giọng nói có chút đắc ý.

‘Dạy ...’ Lăng Thiểu Đường rầu rĩ trả lời.

‘Vội lại ... em muốn con ngựa tốt nhất trong mã trường của anh, anh có đồng ý không?’

‘Đồng ý ...’

‘Ừm, cho dù em học cưỡi ngựa không thành thì anh cũng không được đem chuyện đó ra cười nhạo em, càng không thể để cho người khác biết được, anh làm được không?’

‘Được ...’

‘Hô hô ...’ Lần này Liên Kiều xoay người lại nhìn vào gương mặt đầy vẻ bất đắc dĩ của hắn, cười càng sáng lạn, ‘Như vậy mới đúng chứ, nếu như vừa nãy anh đồng ý với em thoải mái như vậy thì đâu phải chịu khổ như bây giờ chứ!’

‘Vậy em có xóa hình hay không?’ Lăng Thiểu Đường toát mồ hôi lạnh vì cô.

Liên Kiều nhún vai, ‘Xóa thì xóa, gấp gáp như thế làm gì?’

Nói xong liền xóa mấy tấm ảnh trước mặt hắn.

Lăng Thiểu Đường như vừa tỉnh lại từ một cơn ác mộng, hẳn cuối cùng đã có thể thở phào một hơi ...

‘Nha đầu quỷ này, lại dám dùng chiêu uy hiếp này, có tin anh bảo Ngạn Tước để hắn đánh em đến mông nở hoa luôn không?’ Lăng Thiểu Đường cố tình làm ra vẻ hung hăng nói.

Liên Kiều chau mày ...

‘À? Anh thật là trí nhớ kém nha, mới đó mà đã bộc lộ bản tính thật rồi sao? Anh có phải là muốn nuốt lời không?’

‘Vậy thì sao?’

Lăng Thiểu Đường dứt khoát ném đi chiếc áo vest đã bị cháy hổng vào thùng rác, hai tay nhàn nhã khoanh trước ngực, chiếc áo sơ mi màu đen được cắt may thủ công càng tôn lên vóc dáng cao lớn của hắn.

Thấy trên môi hắn câu lên một nụ cười xấu xa, Liên Kiều cố tình buồn bã thở dài một tiếng, ‘Haizzz ... anh nghe thử xem đây là gì ...’

Nói xong liền nhấn một nút trên điện thoại ...

...

‘Vậy anh có dạy em cưỡi ngựa hay không đây?’

‘Dạy ...’

‘Với lại ... em muốn con ngựa tốt nhất trong mã trường của anh, anh có đồng ý không?’

‘Đồng ý ...’

‘Ừm, cho dù em học cưỡi ngựa không thành thì anh cũng không được đem chuyện đó ra cười nhạo em, càng không thể để cho người khác biết được, anh làm được không?’

‘Được ...’

...

Chính là đoạn đối thoại lúc này!

‘Em ... còn dám ghi âm lại?’ Lăng Thiệu Đường trợn mắt nhìn Liên Kiều như không tin nổi.

Cô rốt cuộc là quái vật phương nào đây, lại nghĩ đến dùng loại thủ đoạn này để học cưỡi ngựa chứ?

‘Thế nào? Không ngờ phải không? Nếu như anh còn dám nuốt lời lần nữa, em đảm bảo nhất định sẽ cho anh biết mùi!’ Liên Kiều đắc ý vẫy vẫy điện thoại trước mặt hắn.

‘OK ... anh ... phục em rồi!’ Lăng Thiệu Đường giơ hai tay lên trời ra dấu đầu hàng.

‘Hô hô ...’ Liên Kiều trong lòng nở hoa, không ngờ nhanh như vậy đã xong việc rồi!

Cô vừa cười vừa nhún nhảy đi vào sảnh chính còn Lăng Thiệu Đường mang vẻ mặt bất đắc dĩ bước theo sau cô.

Dạ tiệc, đương nhiên là nơi bàn chuyện làm ăn, nhưng đây càng là cơ hội để các cô con gái nhà quyền quý tìm kiếm mục tiêu.

Liên Kiều vừa bước chân vào sảnh chính đã nhìn thấy một cô gái xinh đẹp ăn mặc diêm dúa đứng trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước, một tay nâng ly rượu đỏ, một tay đập xuống trước ngực hắn, vì Hoàng Phủ Ngạn Tước quay lưng về phía Liên Kiều nên cô không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, chỉ là ...

Ánh mắt tràn đầy tình ý mà cô ta nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước khiến Liên Kiều cực kỳ không thoải mái ...

Cô ta dựa vào cái gì mà tiếp xúc hắn ở cự ly gần như thế?

‘Cô ấy tên là An Dịch Á, cha là một nghị sĩ, mẹ là tổng tài của tập đoàn Bùi Dịch!’ Lăng Thiệu Đường vừa cười thấp giọng nói bên tay Liên Kiều vừa đẩy một ly rượu đỏ đến trước mặt cô.

Liên Kiều tiếp lấy ly rượu, nét mặt rất không vui, ‘Vậy thì giỏi lắm sao? Cô ta quen biết Ngạn Tước sao?’

Lăng Thiệu Đường nhún vai, ‘Xem hai người thân mật như vậy, chắc là quen biết rồi, cũng khó trách, Ngạn Tước trước giờ thật sự có không ít ... bạn gái nha!’

Nói xong môi hắn câu lên một nụ cười tà mị.

‘Thật sao?’ Trong đôi mắt màu tím của Liên Kiều xẹt qua một tia lửa, bàn tay nhỏ hung hăng nắm chặt lại.

‘Đương nhiên!’ Lăng Thiệu Đường chỉ sợ thiên hạ không loạn, khẳng định một câu, trong lòng âm thầm vui vẻ.

Ngạn Tước à Ngạn Tước ơi, ai bảo cậu vừa nãy thấy chết mà không cứu chứ, lại còn mang về mặt thấy người gặp nạn mà vui mừng chứ.

‘Hừm!’

Liên Kiều càng nhìn càng tức, lại nhìn thấy một bên mặt tươi cười của Hoàng Phủ Ngạn Tước khi hấn hơi xoay mặt sang, nghiêng răng nghiêng lợi nói, ‘Ngạn Tước đáng ghét, lại còn cười như tên ngốc thế kia!’

‘Đúng nha, Ngạn Tước cái tên này trước giờ tao nhả lịch thiệp, các cô gái thích hấn như thế cũng là điều hiển nhiên thôi, chỉ là ... hấn hình như quên mất là mình đã kết hôn rồi thì phải! Haizzz ... Liên Kiều, em dù gì cũng là vợ hấn nha!’ Lăng Thiệu Đường dựa vào một bên bàn, nhàn nhàn nhắm một hớp rượu.

‘Hừm, tức chết em mà!’ Liên Kiều không nói hai lời nhắm thẳng về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước bước đến.

‘Uy, Liên Kiều ...’ Vừa lúc đó Kỳ Hinh đi đến, nhìn thấy vẻ mặt tức tối của Liên Kiều, giật nảy mình.

‘Hinh Nhi, qua đây!’ Lăng Thiệu Đường vẫy tay về phía Kỳ Hinh.

‘Thiệu Đường, Liên Kiều làm sao vậy? Hình như là rất giận dữ thì phải?’ Kỳ Hinh vẻ mặt lo lắng nhìn theo bóng lưng của Liên Kiều.

‘Không sao đâu, em nhìn bên đó thì biết!’ Lăng Thiệu Đường đưa tay vịn lấy bờ eo thon của Kỳ Hinh kéo cô về phía mình, một tay chỉ về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘À, thì ra là thế!’ Kỳ Hinh vừa nhìn đã hiểu ngay, cười cười nói: ‘Ngạn Tước chắc là ... không sao chứ?’

‘Cái đó ... khó nói lắm!’

Lăng Thiệu Đường mang vẻ mặt xem kịch vui, ‘Liên Kiều nha đầu này thật cũng đơn thuần quá đi, không chừng chỉ có cách này mới nâng cao được “chỉ số cảm xúc” (EQ) của cô ấy thôi!’

‘Nếu để em nói á, thì là đàn ông các anh quá lăng nhăng mới đúng!’ Kỳ Hinh liếc nhìn Lăng Thiệu Đường, trách yêu.

‘Anh lăng nhăng sao? Anh đối với em là một lòng một dạ mà!’ Lăng Thiệu Đường cúi xuống cười bên tai cô, sủng nịch nói.

Kỳ Hinh ngại ngùng đẩy hấn ra, ‘Đừng mà, để người khác nhìn thấy ngại lắm!’

Lăng Thiệu Đường cười sảng khoái, ‘Hinh Nhi, còn ai không biết em là người phụ nữ của Lăng Thiệu Đường anh chứ?’

‘Ghét ... Ở ...’ Kỳ Hinh lúc này mới nhìn kỹ Lăng Thiệu Đường, ‘Thiệu Đường, áo vest anh đâu?’

‘Ách, cái đó ...’ Vẻ mặt Lăng Thiệu Đường hết sức ngượng ngùng, ‘Áo vest của anh ... bị cháy rồi ...’

Chờ xem Liên Kiều PK tình địch ở phần sau nhé!

49. Quyển 7 - Chương 34-36

Chương 34: Sóng gió trong dạ tiệc (1)

Kỳ Hinh nghe vậy, sững người sau đó khi nghe Lăng Thiệu Đường giải thích mọi chuyện, cô bùm miệng cười thầm.

‘Liên Kiều cô nhóc này thật đáng yêu!’

‘Hinh Nhi, phản ứng này của em khiến anh thật đau lòng nha!’ Lăng Thiệu Đường dựa sát vào người cô, cúi xuống cười.

‘Như vậy anh mới nhớ lâu được! Xem về sau anh còn dám nói nhăng nói cuội trước mặt cô nhóc nữa không. Nhưng mà ...’

Nụ cười của Kỳ Hinh mang theo một chút đùa pha, ‘Cho đến bây giờ, anh, Quý Dương còn có Ngạn Tước đều đã lĩnh giáo qua bản lĩnh chính người của Liên Kiều, không biết còn lại một người cuối cùng có bình an qua ải hay không?’

‘Em nói Thiên Dục hả?’ Lăng Thiệu Đường mỉm cười.

Kỳ Hinh gật đầu, ‘Thiên Dục lúc nào cũng lạnh như băng, Liên Kiều còn muốn theo anh ấy học bắn súng, thật không biết sau khi hai người đó gặp mặt thì sẽ như thế nào!’

Lăng Thiều Đường ngẫm nghĩ một hồi, trên môi nụ cười càng sâu, ‘Cũng đúng, Tiểu Tuyền tuy là tuổi tác không xê xích với Liên Kiều là mấy nhưng cũng không có bản lĩnh chính người như Liên Kiều, sợ nhất là hai cô nhóc này tuổi tác ngang nhau, chắc là sẽ dễ thân nhau, đến lúc đó chỉ sợ ... Thiên Dục ngày tháng không dễ qua nha!’

Kỳ Hinh nhẹ thở dài một tiếng, ‘Thiên Dục sẽ như thế nào thì em không biết, nhưng mà ... Ngạn Tước hình như là không dễ qua nha ...’

An Định Á, vóc người hoàn mỹ, gia cảnh giàu có, trong người chảy hai dòng máu Tây Ban Nha và Mỹ cho nên cô mang một vẻ đẹp lai Âu - Mỹ cực kỳ hấp dẫn và gợi cảm, cùng một tính cách phóng khoáng, nhiệt tình từ trong xương cốt.

Đúng như Lăng Thiều Đường đã nói, cô là một trong số những bạn gái trước đây của Hoàng Phủ Ngạn Tước, chỉ tiếc là, chỉ có một đêm thần tiên ngắn ngủi sau đó không có duyên gặp lại người đàn ông này.

Trong số bốn người, Hoàng Phủ Ngạn Tước có thể xem như là người lịch thiệp nhã nhặn với phụ nữ nhất, bởi vậy đương nhiên được nhiều phụ nữ yêu thương nhưng nhớ thậm chí là quyến luyến không quên là điều không thể tránh khỏi.

Như tối nay chẳng hạn, khi An Định Á nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Hoàng Phủ Ngạn Tước, cả cơ thể như hóa thành nước không ngừng dần sát lên người hắn.

‘Ngạn Tước, anh thật đáng ghét nha, làm sao mà lâu như vậy không có liên lạc gì với người ta chứ, chẳng lẽ ...’

Cô vừa nói vừa đẩy khuôn ngực đầy đặn của mình áp sát hơn lên người Hoàng Phủ Ngạn Tước, giọng mềm mại như nước lại có thêm một phần dụ hoặc, ‘... anh không sợ người ta nhớ anh sao ...’

‘Phải không?’

Trên môi Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn treo nụ cười nhã nhặn nhưng đáy mắt không hề có ý cười, ngược lại sự bức dọc càng lúc càng nhiều, loại phụ nữ như vậy tuy trời sinh một thân thể quyến rũ, mê hoặc đàn ông nhưng thế nào bây giờ nhìn lại lại thấy dung tục đến không chịu nổi thế này? Hắn thật không có cách nào tưởng tượng vì sao lúc đó hắn lại có thể có dây dưa gì với cô ta chứ.

Hắn ưu nhã nhấp một ngụm rượu, vừa định tìm cách thoát khỏi hai “vòi bạch tuộc” đang bám trước ngực thì đáy mắt xẹt qua một bóng dáng quen thuộc, nụ cười trên môi lúc này mới thực sự nở rộ.

Hắn ngược lại muốn xem thử cô vợ nhỏ của mình có phải trong lòng thật sự không có chút dao động gì không.

‘Đương nhiên rồi, anh còn không biết từ lần đó người ta nhớ anh đến mức nào, Ngạn Tước, anh gần đây bận lắm sao ...’

An Định Á không chút phát giác ra sự bức dọc trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước, thấy trên môi hắn vẫn treo nụ cười cho nên thân mình càng dần sát vào người hắn hơn.

Thân thể kiều mỹ dần thật sát lên thân thể cao lớn rắn rỏi của hắn, cảm giác thật tốt khiến cô suýt nữa không thể hô hấp!

Người đàn ông này, chỉ cần nhìn thấy hắn đã khiến phụ nữ mất đi chính mình ...

‘Anh à ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhàn nhã lắc lắc ly rượu trong tay, ánh mắt như bị hút vào trong đó, hắn điềm nhiên nói, ‘... bận kết hôn!’

An Định Á nghe xong sững người, sau đó bàn tay trắng hồng khẽ đâm mấy cái vào ngực hắn, ‘Ngạn Tước, anh thật đáng ghét nha, chỉ biết chọc người ta!’

Thấy hần không nói gì An Định Á càng cười quynh rũ hơn, giọng nói từ tính càng thêm phần dụ hoặc ‘Anh biết không, phòng tổng thống ở khách sạn Kelly người ta cũng đã giúp anh đặt xong rồi, phong cảnh nơi đó ... thật mê người nha!’

Cô vừa nói ngón tay vừa nhẹ nhàng vẽ loạn trên ngực hần, lúc An Định Á biết hôm nay Hoàng Phủ Ngạn Tước sẽ xuất hiện ở buổi tiệc thì sớm đã chuẩn bị tất cả.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn duy trì im lặng như cũ, chỉ cười cười.

Thấy vậy trong lòng An Định Á không khỏi mừng thầm, hần như vậy có phải là đồng ý rồi không?

Đang lúc định thì triển thêm vài chiêu câu dẫn nữa thì chợt thấy một ly rượu đỏ không biết từ đâu đẩy đến che mất tầm mắt của cô, sau đó bên tai vang lên một giọng nói ...

‘Cầm giúp ly rượu, cảm ơn!’

An Định Á giật mình, sau đó một nỗi tức giận dâng lên.

Ai mà không có mắt như vậy chứ, chẳng lẽ nhìn cô giống nhân viên phục vụ lắm sao?

Giật lấy ly rượu, cô nhìn về phía đối phương, thấy trước mặt mình là một cô gái ... một cô gái xinh đẹp trong sáng như một viên pha lê, ồ, không đúng, phải gọi là “cô nhóc” mới đúng.

Nhìn vẻ mặt ngây thơ nhỏ nhắn của cô, thế nào cũng không giống một cô gái đã bước chân vào đời, nhất là ... trời ơi, cô gái này lại có một đôi ngươi màu tím, trong lòng An Định Á không khỏi âm thầm kinh hãi, đúng vậy, là đôi tròng mắt màu tím, tuyệt đối không phải là màu của kính áp tròng.

‘Cô ...’ An Định Á vừa muốn lên tiếng trách mắng thì chợt thấy cô gái kia nở một nụ cười mê người...

‘Ai ya, thật ngại quá, em nhìn lầm rồi, em còn cho rằng là nhân viên phục vụ đây, nhưng mà ... quần áo của chị nhìn cũng có chút giống nha!’

‘Cô nói cái gì?’

Sắc mặt An Định Á chợt thay đổi, ngay cả giọng nói cũng tràn đầy không vui, ‘Mắt cô mù rồi phải không? Tôi mặc là lễ phục mà, có lầm lẫn hay không đó?’

Liên Kiều bụm miệng cười, sau đó làm ra vẻ ngại ngùng vội vàng nói, ‘Đúng nha đúng nha, em đi đến gần mới thấy là An Định Á tiểu thư, thực là ngại quá!’

‘Cô biết tôi sao?’

An Định Á đánh giá một lượt cô nhóc trước mặt từ trên xuống dưới, ừm ... ăn mặc cũng rất có phẩm vị nhưng sao nói chuyện lại lộn xộn thế chứ?

‘Đương nhiên là biết rồi, An Định Á tiểu thư, chị thật xinh đẹp nha!’ Liên Kiều giọng nói càng lúc càng ngọt.

‘Cảm ơn nha, rất nhiều người cũng nói như vậy!’ An Định Á nghe lời nịnh nọt của cô trong lòng liền nở hoa, nhẹ hất mái tóc dài óng ả ra sau, kiều ngạo nói.

Liên Kiều cười càng ngọt, ‘Vừa nãy em thật ngại quá, An Định Á tiểu thư, chị đợi một chút nhé!’

Nói xong liền rất nhanh rời đi.

An Định Á tuy bị một cô nhóc chen ngang nhưng nghe cô nhóc kia tán dương mình trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước, trong lòng vô cùng đắc ý cho nên thấy Liên Kiều bỏ đi cũng không xem đó là quan trọng, thân mình lại lần nữa áp sát vào Hoàng Phủ Ngạn Tước ...

‘Ngạn Tước, cô nhóc vừa nãy thật đáng ghét nha, chắc là đã gặp em ở đâu đó rồi, giờ muốn tìm cơ hội để bám theo nói chuyện thôi, anh đừng để ý nha!’

‘Không có đâu!’

Trên miệng Hoàng Phủ Ngạn Tước tuy nói như thế nhưng ánh mắt vẫn hướng về phía Liên Kiều cách đó không xa, vừa hay nhìn thấy cô đang đổ cái gì đó nhìn giống mù tạt vào ly rượu, nhin không được cười thắm.

Chương 35: Sóng gió trong dạ tiệc (2)

‘Ngạn Tước, anh sao vậy ...’

An Định Á một lòng muốn cùng hần cùng nhau qua một đêm khó quên nữa, suy nghĩ sớm đã bay về phía căn phòng tổng thống trong khách sạn rồi, căn bản là không cảm thấy được điều gì khác thường.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cố nén cười, nhẹ giọng nói: ‘Không có gì, chỉ là ... hình như có người muốn mời em uống rượu.’

An Định Á quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của Liên Kiều lại thấy tay cô cầm một ly thủy tinh đựng một thứ gì đó có màu rất lạ.

‘Sao lại là cô?’

‘An Định Á tiểu thư, ly rượu này là tác phẩm mới nhất của người điều chế rượu, xem như là lời xin lỗi của em với chị, chị nếm thử xem!’ Liên Kiều vừa cười vừa đẩy ly rượu đến trước mặt An Định Á.

‘Cái này ... là rượu gì?’ An Định Á trước giờ chưa từng thấy loại rượu nào có màu sắc kỳ lạ như thế.

‘Ai ya, An Định Á tiểu thư, ly rượu này có tên là ... Tuyệt thế giai nhân, được đặc biệt chỉ định điều chế cho buổi tiệc tối nay đây, tất cả các cô gái gia đình danh giá tham gia buổi tiệc tối nay đều được điều chế một ly, chẳng lẽ An Định Á tiểu thư không biết việc này sao?’ Liên Kiều cố tình làm ra vẻ kinh ngạc hỏi lại.

‘Ách? Hừm, tôi đương nhiên là biết rồi, chỉ là chưa kịp uống thôi!’

An Định Á quả nhiên rơi vào bẫy của Liên Kiều, vừa nghe cô hỏi vậy lập tức trả lời ngay.

‘Vậy thì uống thử xem! Vừa nãy em có uống thử rồi, uống rất ngon!’ Liên Kiều híp mắt cười nói với cô.

An Định Á sợ thất thố trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước đành tươi cười chậm chậm nâng ly rượu lên ...

Ý cười trong đáy mắt Liên Kiều càng sâu hơn, mà tia quỷ dị càng lóe sáng hơn ... muốn lưu lại mặt mũi thì phải chịu tội thôi, đây là kết cuộc tất yếu cho loại người như cô.

‘Ồ ... khụ khụ khụ ...’

An Định Á hớp một ngụm liền ngay lập tức ho sặc sụa bởi vì ngụm rượu vừa vào thì cổ họng đã nóng như lửa đốt, chỉ có thể đứng đó ho sặc sụa, nước mắt chảy ròng ròng.

Rượu này là thứ quỷ gì vậy?

‘A, An Định Á tiểu thư, chị không sao chứ? Thì ra là chị uống không quen loại rượu Tuyệt thế giai nhân này? Sao lại thế được chứ? Các cô gái khác uống đều thấy rất ngon mà!’ Liên Kiều vẻ mặt vô tội nói.

‘Cô ... cái này ...’

An Định Á có cảm giác mình mới bị sụp bẫy của cô nhóc này vậy nhưng nghĩ đi nghĩ lại thấy hình như không có khả năng lắm, chỉ đành rút khăn giấy ra lau miệng, miễn cưỡng chùi nước mắt, không vui cất tiếng: ‘Được rồi, rượu cũng đã uống rồi, tôi chấp nhận lời xin lỗi của cô! Cô đi được rồi đó!’

Liên Kiều híp mắt cười đưa tay nhận lấy ly rượu trên tay An Định Á, điềm nhiên nói: ‘Em sao có thể đi được chứ?’

‘Cái gì? Con gái bây giờ thật không lịch sự chút nào, chẳng lẽ cô không thấy tôi đang nói chuyện với Hoàng Phủ tiên sinh sao?’ An Định Á chau chặt đôi mày đẹp, bất mãn nói.

‘Đương nhiên là thấy rồi, chính vì như vậy cho nên em mới tiến đến đây chứ!’ Liên Kiều cố ý thừa nước đục thả câu.

‘Cô ...’

An Định Á trước giờ chưa thấy cô gái nào như cô gái trước mặt, vừa định nổi nóng chợt nhớ đến Hoàng Phủ Ngạn Tước bên cạnh, chỉ đành hung hăng liếc Liên Kiều một cái, sau đó xoay mặt về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước, yếu điệu nói: ‘Ngạn Tước, chúng ta qua bên kia nói tiếp về chuyện tối nay có được không?’

‘Đương nhiên là không được rồi!’

Liên Kiều thấy cô ta đưa tay định khoác lên cánh tay của Hoàng Phủ Ngạn Tước, chân vội lách một cái, cả người liền tiến đến chắn ngay giữa Hoàng Phủ Ngạn Tước và An Định Á, làm cho cánh tay của An Định Á rơi vào khoảng không.

‘Này, cô gái này, rốt cuộc là chuyện gì chứ? Tôi và Hoàng Phủ tiên sinh nói chuyện liên quan gì đến cô?’ An Định Á nhìn không nổi nữa, giọng nói chẳng những vút cao lên mà trên mặt cũng đầy vẻ bất mãn.

Liên Kiều cười càn đắc ý, cô chủ động khoác lấy cánh tay của Hoàng Phủ Ngạn Tước, ‘Em với anh ấy ... đương nhiên là có quan hệ rồi, An Định Á tiểu thư, thực là ngại quá, Ngạn Tước tối nay phải theo em về nhà, anh ấy ... chỗ nào cũng không được đi!’

‘Cái gì? Cô ... cái này ...’

An Định Á giật mình chỉ tay về phía Liên Kiều, lắp bắp hỏi: ‘Cô ... cô nói những gì vậy? Ngạn Tước làm sao có thể theo cô ... về nhà? Ngạn Tước ...?’

An Định Á xoay mặt về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước hỏi, cô ta căn bản là không tin giữa hắn với cô nhóc trước mặt này có quan hệ gì.

‘Liên Kiều, đừng có quấy rối nữa!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước sững sực vịn chặt vòng eo nhỏ nhắn của cô, lời nói tuy có ý la rầy nhưng giọng nói thì vô cùng trìu mến, sau đó hắn quay về phía An Định Á, ‘Thật ngại quá, vợ tôi Kuching ngày thường bị tôi chiều hư rồi!’

‘Cái gì? Ngạn Tước ... anh, anh nói gì?’

An Định Á toàn thân phát run, vẻ mặt như không tin được, qua một lúc lâu mới hoàn hồn lại, gượng cười hỏi, ‘Ngạn Tước, anh ... đang đùa phải không?’

Liên Kiều không đợi Hoàng Phủ Ngạn Tước lên tiếng, nghiêng đầu nói: ‘Thế nào, ông xã của em lúc này giống nói đùa lắm sao?’

An Định Á trợn mắt ... Hoàng Phủ Ngạn Tước kết hôn sao? Sao có thể chứ? Là chuyện lúc nào? Sao chẳng nghe giới truyền thông có động tĩnh gì cả chứ?

Liên Kiều thân mật vòng tay ôm lấy Hoàng Phủ Ngạn Tước, nhìn An Định Á, ‘Thật là ngại quá, cái phòng tổng thống đó của cô chắc là phải để lại cho người khác dùng rồi, ông xã của em yêu em như vậy, tối nay sao có thể đi với chị được chứ?’

‘Cô ...’

An Định Á tức tối liếc nhìn hai người, cô vẫn chưa tin chuyện đó là thật, cố hỏi lại, ‘Ngạn Tước, chuyện này là thật hay giả vậy? Anh kết hôn rồi?’

Nói xong câu này, cô đột nhiên vươn tay nắm lấy tay của Hoàng Phủ Ngạn Tước, sau đó mắt chợt sáng lên, ‘Cô gái này đang nói dối phải không? Anh đâu có đeo nhẫn cưới đâu!’

‘Cô ấy đúng là vợ của anh!’

Lúc này Hoàng Phủ Ngạn Tước mới lên tiếng, bàn tay không chút hình tích rút ra, vịn chặt eo thon của Liên Kiều, trầm giọng nói.

Liên Kiều cực kỳ phối hợp nghiêng mặt nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, giọng ngọt như mật nói, ‘Ông xã, anh thật đáng ghét nha, vừa nãy nói tự mình pha cho em một ly rượu, em vẫn đang đợi đây!’

‘Được, em muốn uống loại nào, anh giúp em pha!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô gọi một tiếng “ông xã” này, tim đã nhũn như bùn, cách gọi thân thiết như vậy đây là lần đầu tiên hắn nghe được từ miệng Liên Kiều.

Có thể nghe cô ngọt ngào gọi một tiếng “ông xã” này, đừng nói là pha rượu, muốn mạng của hắn không chừng cũng không là vấn đề.

Liên Kiều che miệng cười, ‘Chỉ cần là anh pha em đều thích, chỉ là ... đừng có pha cho người ta cái loại rượu giống như Tuyệt sắc giai nhân là được!’

‘Cô ... Cô ...’ An Định Á đột nhiên hiểu rõ tất cả, tức đến nỗi cả người đều run rẩy.

Chương 36: Sóng gió trong dạ tiệc (3)

‘Này An Định Á tiểu thư, cô không sao chứ? Sao vẻ mặt lại khó coi đến vậy?’ Liên Kiều cố tình kinh ngạc kêu to một tiếng, vẻ mặt đầy lo lắng.

An Định Á quả thật sắp bị cô nhóc này chọc tức đến điên rồi ...

‘Ngạn Tước ...’

Cô lập tức xoay người nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước, từ phần nộ biến thành ủy khuất, ‘Anh xem cô ta ... ỨC HIẾP NGƯỜI TA ...’

Cô không tin người như Hoàng Phủ Ngạn Tước sao lại thích một cô nhóc như Liên Kiều được!

Hắn là đàn ông mà, đàn ông không phải thích những phụ nữ phong tình vạn chủng như cô hay sao chứ?

Thực tế chứng minh đúng là như thế, cô và hắn đã từng có một lần vui vẻ, cho đến bây giờ cô vẫn nhớ từng giây từng phút từng sự khoái lạc mà hắn đem lại cho cô, nếu như hắn không thích cô, sao lại có thể tham lam muốn cô hết lần này đến lần khác chứ?

Nào ngờ câu nói của An Định Á còn chưa nói xong thì Liên Kiều đã tiến lên híp mắt cười, ‘Thật ngại quá, ông xã em vốn là sợ vợ!’

An Định Á thấy mình sắp bị chọc tức chết rồi, cô nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước ...

‘Ngạn Tước ...’

‘Vợ anh nói không sai đâu, anh đúng là sợ vợ mà!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ tay vào trán mình vừa cười vừa nói, chẳng chút cố kỵ gì.

‘Anh... Các người ...’ An Định Á vừa xấu hổ vừa bức dọc, giận đến nỗi giẫm mạnh chân bỏ đi.

Lăng Thiều Đường đứng cách đó không xa chứng kiến một màn này từ đầu đến cuối, trong lòng không khỏi thâm tán thưởng, ‘Thật không hổ là một trong bốn người phụ nữ của tứ đại tài phiệt, vừa có thể thoải mái trút giận mà vừa có thể giữ lại mặt mũi cho chồng mình, chiêu này thật tuyệt!’

Kỳ Hinh đứng ở bên cạnh vừa cười vừa nói: ‘Đây gọi là biết giữ thể diện, nào giống như đàn ông các anh, thích trêu hoa ghẹo nguyệt không nói làm gì, lại còn thích ngang ngược bá đạo!’

‘Ngang ngược bá đạo không tốt sao?’ Lăng Thiều Đường vòng tay ôm Kỳ Hinh từ phía sau, thân mật thì thâm bên tai cô.

‘Đường, đừng mà!’ Kỳ Hinh yêu kiều cười, ‘Nhột lắm, anh cũng thật đáng ghét nha, thấy bạn tốt của mình gặp họa mà còn nhân cơ hội ném đá xuống giếng nữa!’

‘Bạn bè mà, chính là phải “vui vẻ” đối đãi với nhau, hơn nữa, nếu không tìm cách lấy lòng, nói không chừng nha đầu đó sau này còn dùng cách quái lạ gì chính anh nữa thì sao!’ Lăng Thiều Đường cười đắc ý.

Kỳ Hinh nghe vậy chỉ còn biết lắc đầu cười ... cùng với loại người này kết bạn, thật không biết là phúc hay họa đây.

Lại nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước ...

Sau khi An Định Á mang một bụng tức tối bỏ đi, Hoàng Phủ Ngạn Tước cười ôm lấy Liên Kiều, nịnh nọt nói, ‘Nha đầu, gọi lần nữa đi!’

Liên Kiều vẫn tươi cười nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, đột nhiên nét tươi cười chuyển thành tức giận, đôi mắt màu tím long lanh nhìn hắn trừng trừng.

‘À ... cái đó ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy tình hình không ổn, vội vàng giảng hòa, ‘Hi hi, em vẫn gọi anh là Ngạn Tước thì hay hơn, đợi lúc nào tâm tình em tốt rồi, lại gọi “ông xã” cũng được!’

Liên Kiều đi đến gần hắn, tuy thân thể nhỏ nhắn nhưng khí thế bức người ...

‘Thế nào, anh cũng biết là tâm trạng của em không tốt sao?’ Cô nhìn chăm chăm hắn, gần như nghiêng rằng nghiêng lợi nói từng chữ một, ‘Vừa nãy anh với con hồ ly tinh đó nói chuyện vui vẻ lắm mà!’

‘Hồ ly tinh? Nha đầu, phép so sánh này của em ... ừm ... anh thích!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy lửa giận trong mắt cô càng lúc càng đậm, trên lưng bất giác toát mồ hôi lạnh.

Hắn sao lại quên chuyện này được chứ?

Vốn muốn dò xét lòng cô là thật, nhưng đến khi cô xuất chiêu với đối thủ ...

‘Phải không?’

Biểu tình trên gương mặt Liên Kiều chợt thay đổi, cô cười ngây thơ nhìn hắn, cầm lấy ly rượu bên cạnh lên, bắt chước theo động tác của An Định Á lúc nãy áp sát người vào ngực hắn ...

‘Ông xã, nếu như anh cũng có cách nhìn giống như em, vậy ... có hứng thú thử một chút “Tuyệt thế giai nhân” này không?’

‘Hả?’

Mồ hôi lạnh trên lưng Hoàng Phủ Ngạn Tước tuôn ra càng lúc càng nhiều, hắn cười gượng, nói: ‘Nha đầu, em ... nói chơi thôi phải không?’

‘No no no, người ta nói thật mà, người ta pha ly rượu này rất có tâm ý đó nha!’ Ngón tay trở của Liên Kiều vẽ loạn trên ngực hắn, gương mặt rất ngây thơ nói.

‘Ha ha, nha đầu, đừng như vậy mà, anh tự phạt ba ly rượu được không? Em cũng nói ly rượu này là đặc biệt điều chế cho các cô gái trong buổi tiệc hôm nay mà, anh là đàn ông, làm sao uống được!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười càng ôn nhu, giọng nói cũng cực kỳ lấy lòng cô.

‘A, thì ra là anh cũng biết mình sai sao? Em còn tưởng rằng anh không biết mình có làm sai gì nữa chứ, lại còn cười như kẻ ngốc vậy, xem vừa mắt lắm phải không?’ Liên Kiều càng dựa sát vào hắn, bàn tay nhỏ nhắn bấu chặt lấy eo hắn.

Trong mắt người ngoài, hai người quả thật là một đôi vợ chồng ân ái ái ái, thật khiến cho đàn ông thì hâm mộ, phụ nữ thì ghen tỵ, nhưng bọn họ nào đâu ngờ ...

‘Em yêu à, em ... đang ghen sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vươn tay ôm lấy cô, trong lòng thật muốn hỏi rõ cảm giác của cô, nhân tiện dời đi chủ đề kia.

Bởi vì ly rượu đó ... quả thật quá đáng sợ!’

Nào ngờ Liên Kiều căn bản là không dễ bị lừa như vậy, bàn tay nhỏ nhắn vẫn áp lên ngực hắn, hung hăng vầu một cái ...

‘Đừng có lạc đề!’

‘Hừ ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước rầu rĩ hừm một tiếng, nha đầu này, lúc bình thường thì yếu ớt như cành liễu, không ngờ lực tay không yếu chút nào.

‘Thực ra ... ly rượu đó là đặc biệt pha cho anh đó, để người phụ nữ “ngực to não nhỏ” kia uống một hớp chỉ là một sự trừng phạt nho nhỏ mà thôi, với anh thì không dễ vậy đâu!’

Thân thể Liên Kiều mềm mại như kẹo bông dựa sát vào ngực hắn, tay chậm chậm nhấc ly rượu lên nói, ‘Anh biết rượu này điều chế bằng gì không?’

Lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước bắt giắc khấn trương hẳn lên.

Liên Kiều ngẩng đầu lên nhìn hắn, ‘Ly rượu này nha, bên trong là hỗn hợp của một chút champagne, một chút rượu đỏ, một chút rượu trắng, ngoài ra còn có ... em đặc biệt pha thêm một chút mù tạt cao cấp, anh đừng có sợ vị của nó nồng quá bởi vì em còn cho thêm một chút pho mát nghiền, vì để ly rượu này có thêm chút màu sắc em còn cho thêm chút nước trái cây, ừm, nguyên liệu chắc chỉ có chừng đó thôi ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước gian nan nuốt một ngụm nước bọt, hắn thật khó tưởng tượng uống xong ly rượu này, mình có còn mạng rời khỏi buổi tiệc này không ...

50. Quyển 7 - Chương 37-39

Chương 37: Sóng gió trong dạ tiệc (4)

Trời ạ ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước bắt giắc nhìn về phía Lăng Thiệu Đường, trong mắt lộ vẻ cầu xin giúp đỡ, nhưng mà ... Lăng Thiệu Đường cứ giả vờ như không nhìn thấy gì, chỉ mãi lo cười cười nói nói với Kỳ Hinh!

Đúng là “bạn tốt” mà!

Đây đúng là kết quả điển hình của việc kết giao nhằm bạn!

Chẳng những không sợ thiên hạ đại loạn mà còn rất giỏi ném đá xuống giếng!

Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, chắc chắn cái tên An Định Á này là do cái tên mồm loa Lăng Thiệu Đường kia cho Liên Kiều biết!

Trước tối hôm nay, hắn còn cho rằng chính Cung Quý Dương mới là tên miệng rộng, không ngờ Lăng Thiệu Đường cái tên này bản lĩnh càng lớn hơn! Ngay lúc này Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt có chút tưởng niệm Lãnh Thiên Dục ...

Nhưng mà ... nếu như Lãnh Thiên Dục có mặt ở đây hôm nay, liệu hắn có giống như Lăng Thiệu Đường hay không đây ...

Càng nghĩ lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước càng rối bời ... thậm chí là có chút “lạnh lẽo”, người ta thường nói, trong đời gặp được một tri kỷ đã là đủ lắm rồi, hắn kể như là số mạng tốt đi, vừa ra đời đã kết giao được với ba người “bạn tốt” này, chỉ tiếc là ... ba người bạn của hắn, ưa thích náo nhiệt không tên nào kém tên nào, hắn ... số phận đủ đáng thương rồi chứ!

Bàn tay cầm ly rượu có chút run rẩy, hắn nhìn lại một lần chất lỏng trong ly, lại nhìn về phía Liên Kiều đang nhìn hắn bằng ánh mắt uy hiếp, Hoàng Phủ Ngạn Tước âm thầm hít sâu một hơi ...

Chết thì chết vậy, dù sao bây giờ không chết lát nữa trở về cũng sống không bằng chết!

Nghĩ đến đây, Hoàng Phủ Ngạn Tước liền nâng ly rượu lên, vừa nhắm mắt lại định dốc xuống ...

‘Đợi chút!’ Liên Kiều đưa tay ngăn lại động tác của hắn.

Trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước không khỏi mừng thầm ...

‘Liên Kiều, em thay đổi ý kiến có phải không? Anh biết mà, em nhất định là không nỡ!’

Liên Kiều nhướn đôi mày đẹp, cô vươn tay đón lấy ly rượu trong tay hắn, vừa chậm rãi đổ đi chất lỏng bên trong ly rượu vào một cái ly không khác, vừa điềm điềm nói: ‘Anh đừng có vui mừng quá sớm vậy, em chỉ là không muốn anh với hồ ly tinh đó chạm môi với nhau thôi!’

Nói xong liền đẩy cái ly mới vừa được đổ vào thứ chất lỏng kia đến trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước...

‘Nha đầu, em thật nhẫn tâm nhìn anh uống cái loại này sao?’ Hắn cười khổ, trong mắt chỉ toàn là sự bất đắc dĩ.

Liên Kiều liếc nhìn hắn như muốn nói “Anh thật biết nói nhảm!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước triệt để bị cô đánh bại rồi, hắn chỉ còn cách lần nữa nâng lên ly rượu, nhắm mắt lại, liều chết hớp một hớp...

Một mùi vị cực kỳ khó chịu vào mũi nhất thời làm hô hấp của hắn như nghẹn lại, hắn chỉ đành cực lực nén ý muốn phun ra xuống.

‘Uống hết cho em, một giọt cũng không được chừa lại!’ Liên Kiều đứng bên cạnh vui vẻ nói.

Đợi đến lúc Hoàng Phủ Ngạn Tước thực sự uống hết ly rượu kia, hắn quả thật cảm thấy lồng ngực mình sắp bị nổ tung.

Trong dạ dày chứa đầy những thứ quái lạ kia, mỗi lần nghĩ đến nó, trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ, phun ra, phun ra cho bằng sạch...

‘Hừm, xem lần sau anh còn dám liếc mắt đưa tình với mấy cô gái khác nữa không!’ Liên Kiều thấy hắn khổ sở như vậy, lửa giận trong lòng cũng tiêu mất hơn một nửa, chỉ ném lại một câu cảnh cáo.

Ánh đèn trong đại sảnh dần tối xuống, nhường ột luồng ánh sáng trắng chiếu thẳng về phía sân khấu, người chủ trì buổi tiệc hôm nay, Kingston nét mặt rạng rỡ bước lên sân khấu, cầm lấy micro, liền đó giọng nói sang sảng của ông đã vang khắp đại sảnh:

‘Nhờ sự ủng hộ nhiệt tình của các vị khách quý cho nên buổi tiệc hôm nay mới được long trọng và thành công như vậy, ngoài ra tôi còn rất vinh hạnh mời được tổng tài của Hoàng Phủ tài phiệt, Hoàng Phủ Ngạn Tước tiên sinh và Lăng thị tài phiệt Lăng Thiệu Đường tiên sinh, cảm ơn hai vị đã rút thời gian quý báu đến tham dự buổi tiệc, tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh vì điều đó, tiếp theo đây, xin mời hai vị cùng bạn nhảy của mình nhảy điệu nhảy mở màn cho buổi tiệc đêm nay ...’

Lời nói của ngài Kingston vừa dứt, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung về phía hai người, liền đó, tiếng nhạc cũng bắt đầu du dương vang khắp đại sảnh...

‘Hình Nhi, mời ...’

Lăng Thiệu Đường ánh mắt tràn đầy thâm tình đưa tay mời Kỳ Hình, Kỳ Hình cũng tươi cười tiến đến, bước chân của hai người phối hợp hết sức ăn ý với nhau, diu dặt theo điệu nhạc khiến cho những người xung quanh hết sức hâm mộ.

Còn bên này ...

‘Nha đầu, đến ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng ưu nhã đưa tay về phía Liên Kiều, vẻ khổ sở vừa nãy trong phút chốc đã bị quét sạch, chỉ còn lại nét phong độ lịch lãm trên gương mặt tuấn tú.

Trên môi hắn câu lên một đường cong hoàn mỹ, vẻ mặt, nụ cười cộng với ánh mắt thâm thúy khiến cả người hắn toát lên một vẻ lịch lãm mà cao quý như vương tử.

Liên Kiều ánh mắt huyền hoặc, cô cũng như quên hết những chuyện không vui vừa nãy, bàn tay nhỏ nhắn nhẹ đặt vào trong lòng bàn tay ấm áp của hắn, ngay lập tức, eo của cô đã bị một cánh tay mạnh mẽ vịn chặt lấy ...

Âm nhạc dịu dặt như nước du dương vang khắp căn phòng, chính đang lúc Liên Kiều cảm thấy mình sắp bị chết chìm trong ánh mắt của hấn, Hoàng Phủ Ngạn Tước đã kề môi bên tai cô, nói thầm ...

‘Nha đầu, đừng lo lắng, em chỉ cần bước theo bước chân của anh là được rồi!’

‘Ầm ...’

Cái cảm giác như mộng như thực trong tim trong óc Liên Kiều lúc này chợt ầm ầm sụp đổ, Liên Kiều tức giận trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt, tức đến nghiến răng.

Cái gì?

Hoàng Phủ Ngạn Tước đáng chết này, hấn cho rằng mình không biết khiêu vũ sao? Quả thực là quá xem thường Liên Kiều này rồi, hấn chẳng lẽ không biết từ nhỏ cô đã được tiếp thụ những giáo dục về lễ nghi trong vương thất hay sao chứ? Chẳng lẽ hấn thật sự cho rằng mình là một cô nhóc cái gì cũng không biết sao?

Làm ơn đi, cô chân chính xuất thân từ hoàng thất cơ mà!

Thấy gương mặt nhỏ nhắn của cô chợt biến sắc, Hoàng Phủ Ngạn Tước không khỏi lo lắng hỏi lại, ‘Nha đầu, sao vậy?’

‘À, không có sao ... em chỉ mãi nghĩ về câu nói lúc nãy của anh mà thôi!’ Liên Kiều nở nụ cười tươi như hoa, nhưng trong lòng không biết đã mắng thầm hấn bao nhiêu bận.

Chậm chậm bước theo tiếng nhạc, tư thế khiêu vũ của Liên Kiều cực kỳ chuẩn mực và ưu nhã khiến cho những vị khách đứng ngoài không ngừng lên tiếng tán thưởng, ngay cả Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng bị cô làm cho ngạc nhiên lẫn mừng rỡ.

Sau đó những vị khách lần lượt tìm bạn nhảy ỉnh rồi bước ra sàn nhảy, cùng nhau lả lướt theo giai điệu du dương, dịu dặt.

‘Nha đầu, thật không ngờ tài khiêu vũ của em thật là giỏi ... ô...’

Lời ngợi khen của Hoàng Phủ Ngạn Tước còn chưa dứt đã bị thay thế bằng một tiếng kêu đau đơn, vừa nhìn lại đã thấy gót giày cao của Liên Kiều vừa vịn đạp xuống mũi chân hấn ...

‘Vừa nãy do mọi người đều đang quan sát chúng ta, vì giữ thể diện cho anh nên em mới không “trừng phạt” anh, giờ thì em phải ... đạp cho đủ!’ Nụ cười hàm tiếu trên gương mặt nhỏ nhắn sớm đã không còn, quả thật trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nuốt một ngụm nước bọt hấn cũng tự ý thức được vừa nãy mình lỡ lời, tiêu rồi, tối nay mình sao lại xui xẻo đến vậy chứ?

‘Nha đầu, anh rút lại lời nói vừa nãy được không?’ Còn chưa nói xong, chân lại bị đạp tiếp một cước...

‘A, thật là ngại quá, em vốn là không biết khiêu vũ, anh xem, lại lỡ chân đạp trúng anh rồi!’ Liên Kiều cười nhạt một tiếng, chỉ là ... trong đáy mắt lóe lên một tia giảo hoạt.

Chương 38: Sóng gió trong dạ tiệc (5)

Hoàng Phủ Ngạn Tước cực kỳ rầu rĩ, tối nay hấn rốt cuộc đã hiểu cái gì gọi là “họa từ miệng mà ra” rồi!

Nhưng ... chuyện đến đây cũng không còn cách nào vãn hồi, hấn cũng chỉ còn cách phát huy hết “khả năng dỗ ngọt” của mình thôi.

‘Nha đầu, anh ...’

‘Haizzz, không cần phải xin lỗi em làm gì, còn lâu em mới rơi vào bẫy của anh!’ Liên Kiều vừa nói vừa bĩu đôi môi đỏ thắm.

‘Lần này anh biết sai thật rồi mà!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thật sự cũng thấy mình quá xem thường cô vợ nhỏ của mình nên thật tâm xin lỗi cô.

Nha đầu này chỉ thấy mình nói chuyện với An Định Á mà đã ắt mình uống cái loại nước uống quái gở kia, bây giờ mình lại xem thường cô thế này không biết ...

Nếu như hấn không nhớ nhầm, cô ghét nhất là ai coi thường khả năng của mình ...

Nghĩ đến đây, lưng hấn không khỏi tuôn mồ hôi lạnh ...

Liên Kiều lạnh lùng liếc hấn, ‘Anh yên tâm, em bây giờ cũng không muốn làm gì anh đâu!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô nói vậy, nhẹ nhõm thở phào một hơi nhưng hấn lại cảnh giác hỏi, ‘Bây giờ thì không? Nha đầu, ý em là sao?’

‘Hắc hắc ...’ Liên Kiều cười vô cùng tà ác, bàn tay nhỏ nhắn ôm hấn càng chặt, ‘Ý em là ... đợi về nhà rồi tính!’

‘Ách?...’

Trên gương mặt anh tuấn của Hoàng Phủ Ngạn Tước đây vẽ bất đắc dĩ, ‘Nha đầu ...’

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, đợi về nhà em với anh tính sổ một lần cho xong!’

Liên Kiều hung hấn trừng hấn một cái, ‘Anh cho rằng lịch sử phong lưu của anh phải một cái là sạch sao? Em nghe Lăng Thiệu Đường nói anh trước khi kết hôn bạn gái cũng không ít phải không?’

‘À?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướng mày. Nhiều lắm sao? Sao hấn không cảm thấy vậy chứ?

Đợi chút ...

‘Là Thiệu Đường nói với em sao?’ Điểm này là điểm mấu chốt đây!

Liên Kiều liếc hấn một cái, ‘Đúng vậy! Thì sao?’

‘Nha đầu, em tuyệt đối không thể tin tưởng lời của hấn được, phụ nữ bên cạnh hấn còn nhiều hơn anh nhiều!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ hận không thể đè Lăng Thiệu Đường xuống hung hăng đánh ột trận.

‘Các anh đều là cá mè một bề cả, đều không phải đàn ông tốt!’ Liên Kiều tức tối nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cố nhịn cười, giọng trầm thấp thì thầm bên tai cô, dính chính lại: ‘Em yêu, là cá mè một lứa!’

‘Đừng có mãi lo dính chính cái sai của em, thái độ của anh thật là không nghiêm túc, em rất không thích!’ Liên Kiều biết thành ngữ của mình không tốt, thường nói sai, nhưng vệt chết vẫn còn cứng mồm, cố cãi lại.

‘Được được được, đúng là thái độ của anh không tốt, bà xã nói cái gì thì là cái đó!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười vừa dịu dàng vừa ôn nhu, vừa dịu dàng cực độ, trong đáy mắt toàn là hình bóng của Liên Kiều.

‘Ai là bà xã của anh chứ, thật không biết xấu hổ ...’

Liên Kiều tuy ngoài miệng nói cứng nhưng trong lòng ngọt như mật, trái tim cứ đập thùng thùng trong lồng ngực.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướng mày, ‘Đương nhiên bà xã của anh là em rồi, chẳng lẽ ... em còn muốn anh gọi người phụ nữ khác như vậy sao?’

‘Anh dám?’ Liên Kiều nhắc chân định đạp thêm một cước nữa ...

‘Về nhà anh phải thành thật khai báo lịch sử phong lưu của mình cho em, bằng không ... em nhất định không tha cho anh!’

‘Tuân lệnh bà xã!’

Hấn ôm chặt Liên Kiều, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc nhưng mắt vẫn không quên hung hăng trừng mắt nhìn Lăng Thiệu Đường đứng cách đó xa xa.

Lăng Thiệu Đường cũng cười nhìn lại hấn, ánh mắt giảo hoạt.

Đứng cách đó không xa, An Định Á thu hết sự thân thân mật giữa Hoàng Phủ Ngạn Tước và Liên Kiều vào đáy mắt, trong ánh mắt toàn là vẻ đố kỵ và ghen ghét, bàn tay đang nâng ly rượu cũng bất giác nắm chặt lại.

Cô ta thật không thể tin cô nhóc đó đã gả cho Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Sao lại thế được!

Nói không chừng đây chỉ là một cái cớ để Hoàng Phủ Ngạn Tước từ chối khéo, nếu như hấn kết hôn thật, tại sao ngoại giới hoàn toàn không nhận được chút tin tức nào vậy?

Hơn nữa ...

Cái làm cô chịu không nổi nhất là ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô nhóc ấy ...

Đó rõ ràng là ánh mắt dành cho người tình, tràn đầy triu mến và quyến luyến, tuy cô và Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ có một đêm bên nhau nhưng hấn từ trước đến nay vẫn luôn là người cô quan tâm, trước giờ cô chưa từng chứng kiến hấn nhìn bất cứ ai bằng ánh mắt tương tự như vậy.

Điểm làm Hoàng Phủ Ngạn Tước khác biệt so với những người còn lại trong tứ đại tài phiệt là ... bên cạnh hấn trước giờ không có người phụ nữ cố định nào, đây cũng là nguyên nhân làm cho lòng của An Định Á dành cho hấn trước giờ vẫn không nguôi.

Cô nhóc đó ...

An Định Á hướng ánh mắt oán hận nhìn về phía Liên Kiều.

Cô ta vốn chỉ là một cô nhóc, còn chưa tính là một phụ nữ không đúng sao?

Hoàng Phủ Ngạn Tước vì sao lại nhìn trúng cô nhóc này chứ?

An Định Á suy nghĩ đến nát óc cũng không hiểu được nhưng cô biết rất rõ ... mình vừa nãy là bị cô nhóc này chơi!

Đáng chết!

Thật là một nha đầu không biết trời cao đất dày, tưởng rằng có Hoàng Phủ Ngạn Tước chống lưng thì dám không coi ai ra gì sao?

To gan dám trêu đùa An Định Á ta? Còn chưa hỏi qua thử xem An Định Á là loại người gì?

Nghĩ đến đây, An Định Á ngẩng cao đầu uống một hơi cạn sạch ly rượu trên tay, ánh mắt vì nghĩ ra được một quỷ kế mà lóe lên một tia quỷ dị.

Đẩy ly rượu không về phía nhân viên phục vụ, cô bước nhanh về phía lễ đài, cầm lấy micro.

Ánh đèn lúc này toàn bộ tập trung trên người An Định Á.

‘Các vị ...’

Cô chậm chậm cất lời, ánh mắt không nghiêng không lệch khóa chặt trên người Hoàng Phủ Ngạn Tước và Liên Kiều.

Môi An Định Á chậm chậm câu lên một đường cong ...

‘Thực ra hôm nay đối với ngài Kingston, ngoài vinh hạnh mời được Hoàng Phủ tiên sinh đến đây, ngài ấy còn dẫn theo một người mà theo lời của ngài ấy là rất quan trọng, đó chính là ... Hoàng Phủ phu nhân!’

Lời của cô vừa dứt, xung quanh đã truyền đến không ít tiếng kêu kinh ngạc, ánh mắt mọi người đồng thời chuyển về phía bên cạnh của Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Cách đó không xa, Lăng Thiếu Đường và Kỳ Hinh đều giật mình, cả hai không hẹn mà cùng cảm thấy có gì đó không đúng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thì vẫn tươi cười nhìn mọi người, bàn tay vẫn như cũ đặt ở bên eo Liên Kiều, hoàn toàn chẳng có ý buông ra.

Liên Kiều nhìn An Định Á, hơi chau mày ... người phụ nữ này, rốt cuộc là đang tính toán gì đây?

An Định Á thấy mình đã thành công gọi lên sự hiếu kỳ của tất cả mọi người, rất đắc ý tươi cười nói tiếp, ‘Theo như tôi biết, Hoàng Phủ phu nhân là một cô gái giỏi giang, nhiều tài, hôm nay gặp được cũng là vinh hạnh của chúng tôi, không biết Hoàng Phủ phu nhân có nể mặt mà tặng cho chúng tôi một khúc nhạc được không?’

Vừa nói cô ta vừa xoay người nhìn về phía chiếc đàn dương cầm sang trọng đang đặt ở góc lễ đài.

Liên Kiều hơi nhướng mắt nhìn lại cô, bên tai vọng lại tiếng vỗ tay rào rào của mọi người.

‘Hoàng Phủ phu nhân, ngài chắc cũng đã nghe tiếng vỗ tay cổ động của mọi người, chắc cũng đã hiểu sự chờ mong của mọi người, hy vọng ngài không phụ lòng kỳ vọng đó!’ An Định Á trong lòng vui như nở hoa, cất cao giọng nói.

‘Tôi?’ Liên Kiều chỉ tay vào mũi mình, sau đó nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Hoàng Phủ Ngạn Tước lại nhìn An Định Á, ánh mắt sắc bén khiến cô ta không rét mà run.

Chương 39: Sóng gió trong dạ tiệc (6)

An Định Á ưỡn thẳng sống lưng, cô không khó nhận ra ý cảnh cáo trong ánh mắt của Hoàng Phủ Ngạn Tước nhưng mà ...

Bất luận thế nào cô cũng nhất định phải dạy dỗ nha đầu kia một trận ra hồn mới được, cô cũng không tin Hoàng Phủ Ngạn Tước có thể vì một cô nhóc mà ra tay đối phó với mình!

Nghĩ đến đây nụ cười trên môi cô càng rộng ...

‘Hoàng Phủ phu nhân, tin rằng ngài phải trải qua nhiều lựa chọn khắt khe mới có thể được gả vào gia tộc Hoàng Phủ, không chỉ là xuất thân danh giá mà còn tinh thông các loại hình nghệ thuật, chỉ là một khúc đàn mà thôi, tin rằng cũng không thể làm khó được Hoàng Phủ phu nhân. Xin mời ...!’

Cô cao ngạo làm một động tác “mời” ...

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào Liên Kiều, còn cô thì nét mặt khó xử, ngập ngừng cắn môi nói, ‘Tôi, thật ngại quá, tôi đàn không hay lắm ...’

‘Không biết đàn?’

Giọng nói của An Định Á cố ý vút cao hơn nữa, ‘Hoàng Phủ phu nhân, xin đừng đùa với chúng tôi, tin rằng chỉ cần là một cô gái quý tộc thì đều biết đàn!’

Ý ở ngoài lời rất rõ ràng, cô ta gián tiếp nói với mọi người rằng ... cô nhóc này vốn chẳng phải xuất thân danh giá gì, cũng không phải là dòng dõi quý tộc gì.

Trong tiếng xì xào bàn tán của mọi người cùng ánh mắt thấy người gặp nạn mà mừng của những cô gái xung quanh đang nhìn về phía Liên Kiều ...

‘Nha đầu, đừng để tâm!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước bất mãn chau mày nhìn về phía An Định Á ... người phụ nữ này, lại dám nghĩ ra cách này để trả đũa, thật đủ to gan rồi!

‘An Định Á!’

Hắn chậm chậm cất lời, giọng nói lạnh như băng, ‘Cô đừng tự đề ỉnh quá mức, cô là ai mà muốn vợ tôi đàn cho cô nghe chứ?’

Một câu nói, như một ngọn roi hung hăng quất vào không trung, đánh thẳng vào lòng mọi người, ý cảnh cáo rất rõ ràng.

Trái tim An Định Á không ngừng run rẩy nhưng cô vẫn cứng đầu nói: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, câu này của ngài không đúng rồi, nghe được tiếng đàn của phu nhân là vinh hạnh của chúng tôi, về sau những yến hội như thế này rất nhiều, ngài cứ giữ mãi hình tượng cao quý của phu nhân ... hình như là không hay lắm. Hoàng Phủ phu nhân, cô thấy thế nào?’

Thông minh như cô đương nhiên là không dám dùng cách cứng rắn đối với Hoàng Phủ Ngạn Tước, cho nên chỉ mỉm cười về phía Liên Kiều.

‘Người phụ nữ này thật phiền phức!’

Cách đó không xa Lăng Thiệu Đường cũng chau mày nói, sớm biết như vậy hẳn tuyệt đối không giật dây cho Liên Kiều đi đối phó với cô ta.

Tin rằng ý đồ của cô ta là trả thù cho những chuyện vừa phát sinh lúc nãy.

‘Thiệu Đường, chúng ta qua đó xem đi, nếu quả thực tình hình không tốt, em sẽ ra mặt giúp Liên Kiều!’

Kỳ Hinh kéo tay Lăng Thiệu Đường nói, ‘Cuộc chiến ngầm giữa phụ nữ với nhau, đàn ông các anh càng giúp càng rối mà thôi, bởi vì tuy giải quyết nhanh chóng nhưng tuyệt đối sẽ không làm cho người ta phục!’

‘Được!’ Lăng Thiệu Đường vịn eo cô, cùng bước đến.

Liên Kiều bị An Dịch Á hỏi ngược lại một câu này, sau khi sững người một chút, rất nhanh liền nhẹ giọng nói: ‘Tôi chỉ sợ mình đàn không được hay, ngược lại làm mất hứng của mọi người mà thôi!’

‘Sao lại có thể chứ?’ An Dịch Á càng cười càng đắc ý, ‘Hoàng Phủ phu nhân thật quá khiêm tốn rồi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa định mở lời thì đã bị câu nói tiếp theo của Liên Kiều cắt đứt ...

‘VẬY ... TÔI CHỈ DÀNH THỬ MỘT CHÚT!’

An Dịch Á hơi giật mình, Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không ngờ Liên Kiều sẽ nói như vậy mà Kỳ Hinh và Lăng Thiệu Đường vốn đang bước đến cũng ngừng lại chờ đợi ...

Liên Kiều đi đến bên chiếc đàn dương cầm trong ánh mắt chờ đợi của mọi người, đây là một chiếc đàn dương cầm rất sang trọng, vừa nhìn cũng biết là tuyệt phẩm, mặt đàn sáng bóng soi sáng gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô.

Không có sợ hãi, không có lo lắng, không có hoảng loạn, nếu có thì chỉ là một nụ cười ưu nhã ...

‘Nếu như mọi người đều có hứng thú như vậy, vậy thì ... không ngại thử nghe một khúc “Impromptu Fantasia”, tin chắc rằng mọi người đối với tác phẩm này của Chopin đều đã rất quen thuộc!’

Giọng nói dễ nghe của Liên Kiều du dương vang trong đại sảnh, cô điềm đạm quét mắt một vòng qua mọi người sau đó ngồi xuống bên chiếc đàn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước sững người ...

“Hoan tưởng khúc”?

Lần đó là lúc cô vẫn còn ở trường đại học Hồng Kông bị hiệu trưởng phạt phải học cho xong khúc nhạc này, nha đầu này không phải trước giờ vẫn đàn không hay sao?

‘Ngạn Tước ...’

Kỳ Hinh lúc này mới cất lời, trong giọng nói không giấu được sự tán thưởng, ‘Không ngờ Liên Kiều còn biết đàn khúc nhạc này, “Hoan tưởng khúc” của Chopin nha, thật khó!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì bởi vì lúc này hắn còn chưa hiểu rõ trong lòng Liên Kiều đang định làm gì, rõ ràng là đàn không hay khúc nhạc này sao lại còn muốn đàn chứ?’

Nha đầu này, chắc không phải là chỉ vì nóng giận nhất thời mà chạy lên làm loạn chứ? Hành động này ... nói không chừng với tính cách của Liên Kiều cũng sẽ làm ra được.

Liên Kiều nhắc nắp đàn lên, nhẹ nhàng ấn thử vài phím như thử đàn sau đó ngừng một chút như muốn điều tiết lại tâm trạng.

Ngón tay thon thả đặt trên bàn phím, màu trắng nõn của ngón tay tương phản với những phím đàn đen trắng thật bắt mắt.

Mà dưới ánh mắt chờ xem trò hay của An Định Á và ánh mắt chờ mong của mọi người, một màn khiến ai cũng không ngờ tới đang diễn ra ...

Ngón tay của Liên Kiều, linh hoạt mà thuần thực nhấn như bay trên phím đàn, lả lướt như bướm bướm vờn hoa, nhẹ nhàng mà tự tại.

Từng nốt nhạc đẹp dễ theo động tác của ngón tay mà du dương vang vọng khắp đại sảnh.

“Hoan tường khúc” là tác phẩm mà Chopin tâm đắc nhất trong suốt sự nghiệp sáng tác âm nhạc vĩ đại của ông!

Dưới bàn tay của Liên Kiều, khúc nhạc này như gió mùa xuân nhẹ nhàng phiêu động, nhẹ nhàng len vào lòng mọi người.

Ai nấy đều bị tiếng đàn này làm chấn động, không ai ngờ một cô gái tuổi còn trẻ như Liên Kiều lại có thể đem khúc nhạc này đến động lòng người như thế.

Cô ngồi đó, trong vắt như một thiên sứ giáng trần, biểu tình thoát tục trên gương mặt càng khiến người ta cảm thấy như mình đang chìm trong giấc mộng, ngón tay trắng như ngọc vẫn không ngừng lả lướt trên những phím đàn.

Không chỉ những người đứng đó bị tiếng đàn của Liên Kiều làm cho chấn động mà cả Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng giật mình, hẳn vốn không ngờ cô lại có thể đàn khúc nhạc này lưu loát đến như vậy.

Chuyện này ... sao lại có thể chứ?

Cô không phải là ghét đàn dương cầm lắm sao?

Lúc này Liên Kiều đã đàn đến phần thứ hai trong tổ hợp khúc “Hoan tường”, tiết tấu của khúc này là tao nhã nhất, từng nốt nhạc đẹp dễ du dương làm say hồn người.

Giữa tiếng nhạc du dương, chợt vang lên giọng nói dịu dàng của Liên Kiều...

‘Khúc nhạc này, là ông xã tôi đích thân dạy tôi đàn ...’

Trên môi cô khẽ câu lên một nụ cười xinh như mộng, ‘... cho nên, hôm nay tôi đặc biệt đàn khúc nhạc này xem như là một phần lễ vật tặng cho ông xã của tôi, Hoàng Phủ Ngạn Tước!’

51. Quyển 7 - Chương 40-41

Chương 40: Sóng gió trong dạ tiệc (7)

Giọng nói của Liên Kiều rất dịu dàng, rất nhẹ nhàng nhưng lại như một cơn sóng lớn cuốn vào lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước rồi mạnh mẽ lan tỏa ...

Hắn trước giờ chưa từng nghĩ Liên Kiều sẽ có lúc dịu dàng như lúc này, cô như vậy càng khiến cho trái tim Hoàng Phủ Ngạn Tước rung động không thôi ...

Hắn còn nhớ lúc ở đại học Hồng Kông, tình cảnh lúc lần đầu gặp cô, từng màn từng màn như một cuốn phim quay chậm lướt qua trong trí óc hắn ...

Nụ cười hạnh phúc trên môi Hoàng Phủ Ngạn Tước càng rạng rỡ.

Theo tiếng đàn êm tai, ngón tay của Liên Kiều hơi có chút trì trệ, cô ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước, trong mắt phát ra một tín hiệu cầu cứu ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước người đàn ông này, chẳng lẽ không nghe ra tiếng đàn có vấn đề rồi sao?

Cô sắp đàn hết phần nhạc mà cô nhớ rồi, tiếp sau đó ...

Trời sinh cô vốn không có tính nhẩn nại, học được đến mức này đối với Liên Kiều mà nói đã có thể coi là kỳ tích rồi.

Tín hiệu cầu cứu của cô coi như không uổng phí, Hoàng Phủ Ngạn Tước dường như cũng nhận ra sự khẩn trương trong ánh mắt cô, hần mỉm cười bước nhanh về phía chiếc đàn, ngồi xuống bên cạnh người vợ yêu.

Hai bàn tay biến thành bốn bàn tay, khúc nhạc trong phút chốc là do hai người cùng hợp tấu.

Do đó càng cuốn hút và mê hoặc hơn!

Trước đàn, thân hình cao lớn của Hoàng Phủ Ngạn Tước phối hợp với bóng dáng xinh đẹp của Liên Kiều, đúng là cực kỳ xứng hợp, nhìn thế nào cũng là cực kỳ xứng đôi vừa lứa.

Trong giờ phút này, hần như một hoàng tử bước ra từ trong truyện cổ tích còn cô, là một cô công chúa xinh đẹp, ánh mắt nồng đậm thâm tình, nụ cười cũng tràn đầy tình ý, âm nhạc, từ đó cũng thăng hoa.

Khi khúc nhạc chấm dứt, Hoàng Phủ Ngạn Tước vịn lấy eo thon dịu Liên Kiều song song đứng lên, Liên Kiều lịch sự hướng về mọi người gật nhẹ đầu chào, trên gương mặt hồng nhuận hiện ra một nụ cười, xinh đẹp đến động lòng người.

Cả đại sảnh trong phút chốc không còn tiếng động, một sự yên tĩnh bao trùm lấy cả đại sảnh rộng lớn ...

Mọi người như vẫn chưa từ trong khúc nhạc hoàn hồn lại, Lăng Thiệu Đường là người đầu tiên vỗ tay, sau đó mọi người mới như tỉnh mộng, tiếng vỗ tay theo đó vang lên như sấm!

‘Không ngờ Ngạn Tước cái tên này lại lãng mạn như thế!’ Hần trầm giọng vừa cười vừa nói với Kỳ Hinh, cô cũng hết sức đồng tình, ‘Xem ra là em lo lắng nhiều quá rồi, Liên Kiều nha đầu này thật là chân nhân bất lộ tướng nha!’

Chỉ có một người vẫn còn ngây ngốc đứng đó ...

Đôi mắt An Định Á tròn to, ‘Sao lại như thế được chứ?’

Nha đầu này, vừa nhìn đã biết là chẳng có bản lĩnh gì, sao lại như thế được chứ?

Quan trọng hơn là ... Hoàng Phủ Ngạn Tước lại tiến lên cùng hợp tấu với cô ta?

Tất cả mọi chuyện diễn ra hôm nay đều khiến cô cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, thậm chí là cảm thấy rất quỷ dị.

Bên cạnh Hoàng Phủ Ngạn Tước vô duyên vô cớ có thêm một người gọi là vợ không nói làm gì, lại còn thân mật, ân ái như vậy? Đây ... hoàn toàn không giống tác phong của hần!

Chuyện kia ... tại sao lại trong một chớp mắt kia lại không nằm trong tầm khống chế của mình chứ?

‘An Định Á tiểu thư phải không?’

Đang lúc chìm trong sự áo não của riêng mình, bên tai An Định Á chợt vang lên một giọng nói dịu dàng.

Nhìn kỹ lại đối phương, trong mắt chợt hiện lên vẻ nghi hoặc ...

‘Kỳ tiểu thư? Cô ...?’

Kỳ Hinh mỉm cười, ánh mắt liếc về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước và Liên Kiều cách đó không xa sau đó ánh mắt rơi trên người An Định Á.

‘An Định Á tiểu thư, tôi đến chỉ là muốn nói với cô một câu, tốt hơn hết là thu hết tâm tư của cô lại, bằng không, người chịu thiệt thòi là cô đó!’

An Định Á sững người, sau đó điều chỉnh thật tốt tâm trạng của chính mình rồi cười nhạt, ‘Kỳ tiểu thư, tôi không hiểu ý cô cho lắm!’

‘An Định Á tiểu thư thông minh như vậy sao lại không hiểu ý của tôi được chứ!’

Kỳ Hinh cười càng ôn nhu nhưng trong giọng nói mang theo một sự cương ngạnh khiến người nghe không thể cự tuyệt, ‘Tôi có thể rất rõ ràng nói cho cô biết, Liên Kiều cô ấy ... quả thực là vợ của Ngạn Tước!’

An Định Á cố nén nổi kinh ngạc trong lòng xuống, cô ta biết rõ mối quan hệ giữa tứ đại tài phiệt, nên đương nhiên cũng biết người phụ nữ trước mặt mình không chỉ đơn thuần là nữ nhân mà Lăng Thiếu Đường sủng ái mà còn là người đảm nhận rất nhiều chức trách trong Lăng thị, chỉ qua vài câu nói đơn giản như mây trôi nước chảy của cô là có thể nhận ra, rõ ràng trong bông có giấu kim.

‘Kỳ tiểu thư, cô hiểu lầm rồi, tôi nào có nghi ngờ thân phận của Hoàng Phủ phu nhân, chỉ là ... mọi người vẫn còn xa lạ với Hoàng Phủ phu nhân mà, tôi chỉ là thay Ngạn Tước tuyên cáo với mọi người một tiếng mà thôi. Thế nào? Ngạn Tước kết hôn chắc không phải là một chuyện không thể cho người biết chứ?’ An Định Á nghĩ mình dù sao cũng xuất thân danh môn, giọng điệu đương nhiên cũng rất cứng rắn.

Kỳ Hinh cười cười, ‘An Định Á tiểu thư quá lo bò trắng răng rồi, những chuyện tuyên truyền này tôi nghĩ Ngạn Tước chắc là không thích người ngoài nhúng tay vào lắm đâu!’

‘Cô ...’

‘Ồ, còn nữa ... nề tình quý công ty và tứ đại tài phiệt có mối quan hệ làm ăn, tôi không ngại nhắc nhở An Định Á tiểu thư một câu, vợ của Ngạn Tước – Kuching trước nay luôn được Hoa Đô lão nhân sủng ái, nếu như cô vẫn ôm lòng “suy nghĩ cho người khác” thì khó mà đảm bảo sẽ mang lại phiền phức gì cho quý công ty!’ Kỳ Hinh điềm đạm cất tiếng ngắt lời An Định Á.

‘Cái gì? Hoa Đô lão nhân? Kỳ tiểu thư, ý cô là sao? Cô nhóc đó với Hoa Đô lão nhân có quan hệ gì chứ?’ An Định Á ngạc nhiên hỏi.

Kỳ Hinh mây trôi nước chảy đáp lời, ‘Chẳng lẽ cô chưa từng nghe qua ... Hoa Đô lão nhân có một đứa cháu nội cực kỳ sủng ái sao?’

Nói xong không đợi An Định Á trả lời đã tươi cười rời đi.

An Định Á sững người tại chỗ!

Cháu của Hoa Đô lão nhân ...

Chẳng lẽ...??

Ánh mắt cô nhìn lại về phía Liên Kiều.

Cô nhóc này ... chẳng lẽ lại là đứa cháu cưng của Hoa Đô lão nhân hay sao? Không phải chứ ...

‘Phù... Ngạn Tước ...’

Vừa rời khỏi chiếc đàn dương cầm, Liên Kiều liền vội vàng nắm lấy tay của Hoàng Phủ Ngạn Tước kéo sang một bên, hơi thở vô cùng gấp gáp, ‘Hù chết em rồi, vừa nãy thật sự em sắp bị hù chết rồi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước trêu cô: ‘Sao vậy? Vừa nãy biểu hiện của em tốt lắm mà!’

‘Cái gì chứ, vừa nãy đều là cố chống thôi!’

Liên Kiều vừa nói vừa vòng tay ôm lấy Hoàng Phủ Ngạn Tước, ‘Khi em ngồi trên chiếc ghế đàn, toàn thân đều cứng ngắc, khẩn trương chết được, cũng may anh lên giúp em sớm, bằng không nhất định sẽ mất mặt lắm!’

‘Không nhìn ra nha, anh thấy em rất trấn tĩnh mà!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vuốt nhẹ sống lưng cô, cúi người thì thầm bên tai.

‘Không phải vậy đâu, Ngạn Tước, anh xem này tim em sắp vọt ra ngoài rồi nè ...’

Liên Kiều cầm tay Hoàng Phủ Ngạn Tước đặt lên ngực mình như muốn hẳn cảm nhận được trái tim đang đập nhanh đến cỡ nào.

Chương 41: Cô gái kỳ lạ

Sự mềm mại truyền đến từ lòng bàn tay khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước khẽ bật một tiếng cười khẽ ...

‘Nha đầu, em làm như vậy có thể sẽ làm cho anh hiểu lầm là ...’ Hắn cúi người, thì thầm bên tai cô, ‘... em đang câu dẫn anh ở nơi công cộng đấy!’

‘Đáng ghét!’

Gương mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều vụt đỏ hồng, cô điểm điểm tay vào lồng ngực tinh trắng của hắn, ‘Người ta đang nói chuyện đằng hoàng với anh mà!’

Cái đầu nhỏ cúi thấp đến không thể thấp, chiếc cổ trắng như thiên nga lộ ra hoàn toàn trước mắt hắn, không chút che giấu, bàn tay to lớn nhẹ đẩy gương mặt nhỏ lên,,

‘Liên Kiều, thì ra em vẫn còn nhớ tình cảnh lúc chúng ta gặp nhau lần đầu!’ Không biết tại sao chỉ nghĩ đến điểm này chính mình liền cảm động vô cùng.

‘Đương nhiên là nhớ rồi, khúc nhạc này là chính anh đàn cho em nghe mà, lúc đó chính là bởi vì anh nên em mới bị hiệu trưởng phạt, sao không nhớ cho được chứ!’ Liên Kiều chu môi nói.

Nhìn vẻ đáng yêu của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước khó mà kìm lòng được, hắn cúi thấp thâm tình đặt lên môi cô một nụ hôn ...

Đôi môi lửa nóng mang theo một loại khí tức đàn ông khiến người ta không cách kháng cự, Liên Kiều thấy mình càng lúc càng trầm mê, trầm mê trong nụ hôn này, trầm mê trong tình yêu của hắn.

Không biết đã qua bao lâu, gần như là cả một thế kỷ, gần như là quên hết sự có mặt của mọi người ...

‘Khụ khụ ...’ Một tiếng ho che lấp lấy tiếng cười đang cố nén xuống rất “không biết điều” vang lên ngắt ngang thời khắc ngọt ngào của hai người.

Liên Kiều vội vàng đẩy Hoàng Phủ Ngạn Tước ra, lúc cô nhìn thấy nụ cười đầy ý trêu chọc của Lăng Thiệu Đường, gương mặt nhỏ nhắn càng đỏ hơn.

‘Tại anh hết đó, đáng ghét, khiến em bị người ta trêu kìa!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không trả lời cô nhưng ý cười trên gương mặt anh tuần càng lúc càng sâu.

‘Tôi nói này, hai người đừng có mãi ở chỗ này chàng chàng thiếp thiếp nữa, cái loại hoạt động thiếu nhi không nên nhìn thấy này tốt nhất là nên về nhà làm thì hơn!’ Lăng Thiệu Đường nhàn nhã khoanh hai tay trước ngực, vừa cười vừa nói.

‘Làm gì có ...’ Liên Kiều bất mãn phản đối.

Cái gì mà “hoạt động thiếu nhi không nên nhìn thấy” chứ!

‘À, Liên Kiều, hôm nay em đúng là khiến bọn anh mở to mắt nhìn nha, theo như anh nhìn nhận, em hoàn toàn không phải là người có tính kiên nhẫn, vậy mà lại có thể luyện thành “Hoan tường khúc” mà còn đàn hay như vậy, tuyệt, quả thực là tuyệt hết chỗ chê!’ Lăng Thiệu Đường nhấc lên ngón cái, tán thưởng.

Liên Kiều nghe hắn nói vậy, cảm giác khẩn trương và hưng phấn vừa nãy liền quay trở lại, cô ngênh mắt cười càn đắc ý: ‘Sao em lại đàn không được chứ? Ngạn Tước có thể đàn, em sao không thể đàn được chứ?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc này mới chợt nhớ ra, ‘Nha đầu, em luyện đàn từ lúc nào vậy? Sao anh không biết gì hết?’

‘Ngưng, nếu như để anh biết quá trình luyện đàn của em, vậy chẳng phải khiến anh cười nhạo em sao?’

Liên Kiều nhìn hắn bằng ánh mắt “còn lâu em mới ngốc như vậy”, nói tiếp, ‘Thực ra là trước đó em không hề thích đàn dương cầm, chỉ là ... ừm ...’

Cô đột nhiên ập a ập ứng, có chút ngượng ngùng.

Trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước hiểu rất rõ ràng, hắn cười, ‘Chỉ là từ lúc nghe anh đàn lần đó, em liền hết sức sùng bái, sau đó tự mình lên lên đi luyện đàn, có phải không?’

Liên Kiều trợn mắt, ‘Ngạn Tước, anh đúng là con sâu trong bụng em nha, em nghĩ gì anh cũng biết!’

‘Em đó nha ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước sững nịch cọ mũi cô, ‘Em đơn thuần như vậy, nghĩ cái gì cũng đều hiện lên trên mặt, không cần suy nghĩ cũng biết!’

‘Haizzz...’

Lăng Thiếu Đường thở dài một tiếng, ‘Thật là phục hai người luôn, chưa thấy ai không biết xấu hổ như hai người!’

‘Anh nói cái gì?’ Liên Kiều trừng mắt nhìn Lăng Thiếu Đường.

‘À, không ... không có gì ...’

Lăng Thiếu Đường nhìn thấy ánh mắt giảo hoạt của cô lóe lên, vội vàng lên tiếng lấp liếm: ‘Ý anh muốn nói là ... xem lúc nào em rảnh, anh sẽ dạy em cưỡi ngựa thôi ...’

Nếu không tận mắt nhìn thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước chịu khổ cũng như những kinh nghiệm “đau thương” của chính mình thì đánh chết hán cũng không tin là có một “nữ ma đầu” như thế này ...

Càng làm hán khó tưởng tượng hơn chính là hán, Quý Dương và cả Ngạn Tước, cả ba đường đường là người chấp chương của tứ đại tài phiệt lại dễ dàng rơi vào bẫy của một cô nhóc như vậy ...

Hiện giờ ... cái hán chờ mong nhất chính là muốn xem thử chuyện gì sẽ xảy ra với Lãnh Thiên Dục khi hán gặp Liên Kiều!

Tất cả hy vọng đành phải gói gắm trên người Thiên Dục tên kia vậy!

‘Ừm ...’ Liên Kiều nghe Lăng Thiếu Đường nói vậy vui vẻ gật đầu, bàn tay nhỏ nhắn nhẹ vỗ vai hán như hai người bạn thân, nói: ‘Thái độ rất chính xác đó, được, nếu như anh muốn dạy em học cưỡi ngựa đến vậy thì để em cố gắng sắp xếp thời gian!’

Lăng Thiếu Đường nuốt một ngụm nước bọt, gật đầu.

‘Các anh cứ nói chuyện đi, em đi nhà vệ sinh một chút, thuận tiện điều chỉnh lại một chút tâm tình khẩn trương lúc này, hi hi ...’ Tâm trạng Liên Kiều cực kỳ tốt, nói xong cô liền đi về phía nhà vệ sinh.

Thấy cô rời đi Lăng Thiếu Đường cũng giống như một quả bóng xì hơi, ù rũ bên cạnh Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Kỳ Hinh đang đi đến thấy vậy cười nói: ‘Thiếu Đường, sao vậy?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười, ‘Không có gì, chỉ là hôm nay là ngày xui xẻo của hán mà thôi!’ Nói xong còn thân mật vỗ vai Lăng Thiếu Đường, ‘Người anh em, mình sẽ âm thầm ủng hộ cậu về mặt tinh thần!’

Sau đó ném cho hán một ánh mắt “chia buồn”!

Lăng Thiếu Đường đuổi người, đập tay lên vai Hoàng Phủ Ngạn Tước, vẻ mặt nghiêm túc hỏi, ‘Cậu có phải là anh em tốt của mình không?’

‘Lời này còn cần phải nói sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước trả lời.

‘Nếu là anh em tốt thì nhanh chóng tìm cách quản lý người phụ nữ của cậu đi, bằng không mình thật khó đảm bảo chính mình sau khi dạy cưỡi ngựa xong có còn toàn mạng hay không ...’ Về mặt Lăng Thiếu Đường hết sức âu sầu, bàn tay khẽ vỗ lên vai bạn hiền mấy cái.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng thở dài một tiếng, khoác vai hán, ‘Mình cũng muốn vậy, chỉ là ... cậu biết mình trước giờ lòng dạ thiện lương, xin lỗi nhé người anh em, mình đâu không lại cô ấy!’

Lăng Thiếu Đường không dấu được vẻ áo não.

Còn Kỳ Hinh đứng bên cạnh không nhịn được bật cười, xong rồi, hai người đàn ông này sắp bị cô nhóc kia chọc cho phát điên lên rồi!

Trong phòng vệ sinh

Liên Kiều vừa rửa tay vừa lẩm nhẩm một bài hát, vừa lúc cô rửa xong muốn rời đi thì chợt có cảm giác sau lưng có gì đó.

‘Ai đó?’ Cô quay đầu lại, nhìn thấy một cô gái xuất hiện sau một khúc quanh, trên môi cô ta treo một nụ cười bất thiện.

‘Trực giác của cô quả thực rất mạnh!’ Sau đó cô gái bước thẳng đến, nhìn thẳng vào mắt Liên Kiều.

Ánh mắt Liên Kiều đầy hồ nghi đánh giá một lượt cô gái từ trên xuống dưới ... Một bộ váy áo trắng may cực kỳ khéo lộ rõ thân hình hoàn hảo của cô ta, gương mặt xinh đẹp cực kỳ thu hút, làn da trắng mịn như sứ, chỉ có điều ... ánh mắt cô ta có gì đó không đúng.

‘Cô là ai?’ Liên Kiều lên tiếng hỏi, nhưng khi nhìn kỹ vào đôi mắt của cô gái kia, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác khác thường.

Vậy là hết quyển 7 rồi, đón xem quyển 8 nhé

52. Quyển 8 - Chương 01-03

Quyển 8: Tình yêu đến

Chương 01: Làm quen

Giữa biển người mênh mông gặp được người bạn nên gặp, trong trăm năm ngàn năm, nơi chân trời góc biển, không sớm một giây, không trễ một phút, chính là đúng lúc cơ duyên xảo hợp, lúc đó cũng không cần nói gì thêm nữa, chỉ cần nhẹ nhàng hỏi nhau một tiếng, ‘À, anh/em cũng ở đây sao?’...

Cô gái kia không nói gì, chỉ mỉm cười chăm chú nhìn Liên Kiều giống như đang suy nghĩ điều gì đó.

Thấy vậy Liên Kiều cũng cực kỳ tò mò, nhìn cô gái với ánh mắt nghi hoặc, ‘Cô có phải là ... lạc đường hay không?’

Nhưng nghĩ kỹ lại hình như không đúng lắm nên vội vàng bổ sung thêm một câu, ‘Cô hình như rất hiểu tôi thì phải?’

Cô gái như bị câu nói của cô chọc cười, khoe môi khẽ nhếch lên, ‘Cô thật đáng yêu!’

Nụ cười của cô gái rơi vào trong mắt Liên Kiều lại khiến lòng cô có chút đau đớn, có một loại cảm giác chua xót và khổ sở đang dần lan ra ...

Liên Kiều cắn môi, cô suy nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra rốt cuộc mình đã gặp cô gái này ở đâu.

‘Cô là Kuching đúng không?’ Cô gái cười cười hỏi lại.

Mắt Liên Kiều sáng lên, cô gật đầu, ‘Thì ra là cô biết tôi, nhưng mà ... tôi không nhớ được ...’

Trên người cô gái này toát ra một cảm giác thân thiết khiến Liên Kiều cảm thấy rất dễ chịu.

‘Cô không biết tôi, nhưng mà ... tôi biết cô!’ Cô gái điềm đạm nói.

Liên Kiều từng người nhìn cô gái, thật là một cô gái kỳ lạ nha.

‘Cô ... tìm tôi có việc gì không?’ Qua một lúc lâu, Liên Kiều mới thốt nên lời.

Trên môi cô gái lại mơ hồ hiện ra một nụ cười, ‘Thực ra là ... tôi rất muốn kết bạn với cô!’

‘Kết bạn với tôi?’ Liên Kiều chỉ tay vào mũi mình, cảm thấy hết sức kỳ lạ.

Đột nhiên ở đâu có một cô gái chạy đến nói muốn kết bạn với mình, đây đích xác là một chuyện rất kỳ lạ nha.

‘Vì sao ... tôi không hiểu ...’ Liên Kiều nghi hoặc hỏi lại.

‘Đơn giản thôi, bởi vì ... tôi thích cô cho nên muốn kết bạn với cô!’ Cô gái trả lời mây trôi nước chảy.

‘Ồ ...’ Liên Kiều chớp mắt, ‘Vậy cô tên là gì?’

‘Ừm ...’

Cô gái hơi nghiêng đầu, trầm ngâm một lúc mới nhìn lại Liên Kiều, ‘Tôi bây giờ không tiện cho cô biết tên của mình, như vậy đi, tôi ... nói với cô một vài chuyện, cô có thể về nhà tìm bất kỳ người nào kiểm tra lại, chỉ cần cô cảm thấy tôi nói đúng vậy cô phải kết bạn với tôi, được không?’

Liên Kiều nghe cô ta nói vậy, cảm thấy rất thú vị cho nên liền gật đầu đồng ý, ‘Được thôi!’

Cô gái cười cười, chậm chậm bước ra ngoài, sau đó đi đến một chiếc sofa gần đó ngồi xuống, Liên Kiều cũng đi theo sát bên cô, ngồi xuống phía đối diện.

Cô cảm thấy rất tò mò về việc cô gái này nói rằng mình biết những chuyện có liên quan đến bản thân mình.

Cô gái nhấc một ly nước trái cây từ trên tay của nhân viên phục vụ, uống một ngụm sau đó chậm chậm cất lời.

‘Cô tên là Kuching, cái tên này là do ông nội, người yêu thương cô nhất – Hoa Đô lão nhân đặt cho, Kuching trong tiếng Mã Lai có nghĩa là “con mèo”, ông nội cô hy vọng cô có thể giống như con mèo ... có một sức sống mạnh mẽ để có thể vượt qua bất kỳ cửa ải khó khăn nào!’

Liên Kiều không khỏi giật mình, trời ạ, cô ta nói không sai chút nào.

Cô gái lại nhìn cô, ‘Tôi không có nói sai chứ?’

‘Đúng hết!’ Liên Kiều gật đầu như bầm tỏi, thật quá thần kỳ, những chuyện bí mật như vậy cô gái này cũng biết.

Cô gái thở dài một tiếng, ‘Những chuyện tôi biết không chỉ có chừng này, còn nhiều hơn nữa ...’

Liên Kiều giật mình, ‘Cô ... còn biết chuyện gì về tôi nữa?’

Cô gái chìn Liên Kiều chăm chăm không chớp mắt, ‘Những chuyện tôi nói tiếp sau đây không chừng ngay cả cô cũng không biết!’

‘À? Thật hay giả đây?’ Ánh mắt Liên Kiều đầy vẻ hiếu kỳ, ‘Vậy cô nói đi!’

‘Cô phải nghe cho kỹ!’

Cô gái đặt cái ly sang một bên, nhẹ giọng nói, ‘Nhưng tôi bảo đảm những chuyện cô nghe hoàn toàn đều là sự thật!’

‘Ừ, vậy cô nói đi!’ Liên Kiều suy nghĩ một chút rồi gật mạnh đầu nói.

Cô gái nhướng mắt nhìn Liên Kiều, sau đó trầm ngâm một chút như sắp xếp lại những điều muốn nói, rồi cất lời: ‘Kuching, cô từ nhỏ đã được ông nội nuôi dưỡng vì năm cô mười tuổi đã bị cha mẹ bỏ rơi bởi vì, trực giác của cô đối với họ mà nói là một cơn ác mộng!’

Liên Kiều sửng2 nhìn cô, trái tim vì câu nói của cô gái mà nặng như đeo đá, cứ chìm dần xuống tận đáy ...

Suy nghĩ không khỏi trở về năm mười tuổi, năm mười tuổi tràn đầy thống khổ đó ...

Giống như sớm đã đoán được Liên Kiều sẽ có phản ứng như vậy, trên mặt cô gái vẫn điềm nhiên, ‘Thực ra cô trước giờ vẫn luôn gạt bản thân, rõ ràng biết năm đó rơi xuống nước là do mưu kế mà cha mẹ cô sớm sắp đặt từ lâu nhưng trong lòng vẫn luôn ôm ảo tưởng rằng đó không phải là sự thật!’

Liên Kiều trừng to mắt, đôi môi anh đào khẽ run rẩy, ‘Cô ... tại sao cô lại biết được những chuyện này chứ? Với lại ... sao cô lại phải nhắc lại chuyện này với tôi làm gì?’

Không có chuyện gì có thể dấu được tôi, nhất là những chuyện có liên quan đến cô!

Cô gái cười càng sán lạn, ‘Sở dĩ tôi nói như vậy là vì muốn cho cô biết, đừng nằm mơ nữa! Cha mẹ cô vốn sớm đã không thích cô, đã xem cô như một quái vật ...’

‘Đừng nói nữa! Tôi không muốn nghe!’ Liên Kiều bịt chặt hai tai, tâm trạng hết sức kích động.

‘Sao không nghe nữa? Đây rõ ràng là sự thật!’

Cô gái đứng dậy bước đến bên cạnh Liên Kiều, nhẹ nắm lấy đôi tay nhỏ nhắn của cô, nhìn thẳng vào mắt cô, nói: ‘Bởi vì cô phải biết ... người chịu tổn thương không phải chỉ có một mình cô!’

Liên Kiều kinh hãi nhìn cô gái, không kìm được lên tiếng hỏi: ‘Ý cô ... là sao?’

Còn có người khác cũng bị hại sao?

‘Cô còn có một người chị!’ Cô gái nói rất nhẹ nhàng nhưng rơi vào tai Liên Kiều như sấm động bên tai.

Liên Kiều giật mình, ấp úng nói: ‘Tôi đúng là còn có một người chị!’

‘Người tôi muốn nói không phải Mặc Di Nhiễm Dung mà là chị ruột của cô!’ Cô gái nhấn mạnh một lần.

Lần này thì Liên Kiều bị chấn động thật sự ...

‘Cô ... cô nói cái gì?’ Mất một lúc lâu cô mới cất lời được.

Cô gái đứng dậy, ý cười trên môi càng lúc càng sâu ...

‘Quả nhiên ... ông nội cô thật sự thương cô, những chuyện liên quan đến chị cô hoàn toàn dấu diếm không cho cô biết chút nào!’

Chương 02: Giấu diếm

‘Rất cuộc là chuyện gì chứ? Tôi ... tôi còn có một người chị ruột sao?’ Chị ấy bây giờ ở đâu? Với lại ... vừa nãy cô nói người bị hại không chỉ có một mình tôi là ý gì?’ Liên Kiều cũng không thể ngồi yên được nữa, có quá nhiều vấn đề quần quanh trong đầu cô.

Cô gái nắm nhẹ tay Liên Kiều, biểu tình trên mặt thật khó mà diễn tả, ‘Có một số chuyện sớm muộn gì cô cũng biết, chẳng hạn như những chuyện có liên quan đến chị của cô, hoặc là ... chuyện có liên quan đến cha mẹ cô!’

‘Xin cô cho tôi biết có được không? Tôi thật sự ... thật sự là không biết gì cả!’ Liên Kiều nghe cô gái nói vậy càng gấp gáp.

Cô gái vừa định nói gì thì lời trong miệng vì nhìn thấy một bóng người bước tới mà nuốt trở lại.

‘Nha đầu ...’

Khi Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thấy Liên Kiều, vẻ lo lắng trên mặt mới hòa hoãn trở lại, ‘Thì ra là em ở đây, sao em đi lâu vậy?’

‘Ngạn Tước ...’ Liên Kiều vẻ mặt rầu rĩ, vừa nhìn thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước liền như một chú chim nhỏ gặp nạn bổ nhào vào lòng hắn.

‘Sao vậy?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước bị hành động đột ngột của cô làm cho giật mình, vừa nãy còn tốt lắm mà, sao chỉ đi nhà vệ sinh một chuyến mà thành ra thế này?

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía cô gái xa lạ, chau mày suy nghĩ rồi cúi xuống bên tai cô, thấp giọng hỏi: ‘Có chuyện gì sao?’

Liên Kiều không trả lời câu hỏi của hắn, ánh mắt cứ dõi theo cô gái kia.

‘Cô nói cho tôi biết được không?’ Một lúc sau cô mới mở miệng, buồn bã hỏi.

Cô gái kia nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước một cái, người đàn ông này ... cô không chọc nổi. Nghĩ vậy, cô ta bước đến nhìn Liên Kiều, nhẹ giọng nói: ‘Những chuyện cô muốn biết, chồng cô ... cũng biết, sau khi trở về nhà không ngại hỏi anh ta đi!’

Nói xong một đường rồi đi không hề quay đầu lại.

‘Ồ ... cô đừng đi ...’ Liên Kiều không khỏi nóng lòng muốn đuổi theo nhưng lại bị Hoàng Phủ Ngạn Tước kéo lại.

‘Nha đầu, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra chứ? Cô gái kia là ai?’

‘Em ...’ Liên Kiều không biết là nên hỏi hẩn vấn đề của mình trước hay trả lời vấn đề của hẩn trước.

‘Ngạn Tước, anh nói cho em biết có được không? Đừng giấu em mà!’

Suốt trên đoạn đường về, Liên Kiều không ngừng hỏi hẩn cùng một câu hỏi đó, còn Hoàng Phủ Ngạn Tước ngược lại không nói tiếng nào.

Khi về đến “Hoàng Phủ”, Hoàng Phủ Ngạn Tước liền cho người làm lui xuống sau đó mới nhìn Liên Kiều, ‘Liên Kiều, anh chỉ nghe ông nội nói qua, em đúng là có một người chị, nhưng ... chị ấy sớm đã qua đời rồi!’

‘Chết rồi?’

Liên Kiều cảm thấy sức lực trên người mình sắp bị rút hết, ‘Đây rốt cuộc là chuyện gì chứ?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô như vậy, biết có giấu nữa cũng chỉ phản tác dụng thôi cho nên nhẹ thở dài một tiếng, đem những lời Hoa Đô lão nhân trước đó nói với hẩn nói lại một lần cho Liên Kiều.

Liên Kiều nghe xong, trong lòng không khỏi ầm ầm đau, sau đó mới rầu rĩ hỏi, ‘Chẳng lẽ ... chị em thật sự đã chết rồi sao?’

‘Liên Kiều ...’

Đôi tay Hoàng Phủ Ngạn Tước đặt lên vai cô, nhẹ giọng nói: ‘Theo lời ông nội nói, chị của me quả thật sớm đã không còn trên đời này rồi!’

Liên Kiều thấy mình như không thở nổi nữa, cô nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, vẻ mặt đau khổ ...

‘Ngạn Tước, tim em đau quá, khó chịu quá ...’

‘Nha đầu, đừng nghĩ nhiều nữa, chuyện này đều đã qua rồi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước dịu dàng ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ sau lưng cô, an ủi.

Qua một lúc lâu hẩn mới cúi xuống nhẹ hỏi bên tai cô: ‘Có thể cho anh biết, cô gái mà em gặp hôm nay là ai không? Những chuyện này là cô ta nói cho em biết sao?’

Liên Kiều nhẹ lắc đầu, ‘Em không biết cô ấy là ai, nhưng mà ... cô ấy giống như rất hiểu em, những chuyện liên quan đến em đều biết rất rõ ràng...’

Mây Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ cau lại, xem ra chắc là phải cho người điều tra bối cảnh của cô gái kia mới được! Đến nói cho Liên Kiều biết những chuyện này tin chắc rằng mục đích không đơn giản!

‘Đúng rồi, Ngạn Tước ...’

Như nhớ ra chuyện gì, trong mắt Liên Kiều càng lộ vẻ yếu đuối, ‘Cô gái kia có nhắc đến cha mẹ em, ông nội có nói với anh tung tích của cha mẹ em không?’

Mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi cứng lại sau đó hẩn cười khan một tiếng, ‘Không có, ông nội cũng không biết tung tích của họ!’

Liên Kiều nghe hẩn nói vậy, khẽ cắn môi, qua một lúc lâu mới gom hết dũng khí nhìn hẩn hỏi, ‘Ngạn Tước, anh từng nói qua ... nếu như em chuẩn bị tốt tâm lý, anh có thể giúp em điều tra tung tích của cha mẹ, phải không?’

Một nét ưu tư xẹt qua trong mắt hẩn nhưng rất nhanh đã bị che lấp ...

‘Đúng vậy!’ Hẩn dịu dàng nhìn cô, hỏi: ‘Bây giờ em muốn anh giúp em tìm cha mẹ phải không?’

‘Phải, Ngạn Tước, em biết thủ hạ dưới tay anh rất nhiều, chỉ cần anh bảo họ đi tìm bọn họ nhất định sẽ tìm thấy, phải không?’ Liên Kiều hỏi một tràng dài.

Hoàng Phủ Ngạn Tước sùng nịch vò vò tóc cô, trù mền nhìn cô nhưng câu trả lời lại chẳng đâu vào đâu: ‘Có thể nói cho anh biết em đang nghĩ gì không?’

Liên Kiều rũ mắt, nhẹ giọng nói: ‘Em ... em chỉ muốn biết bây giờ họ sống có tốt không ...’

Khi cô ngẩng lên nhìn hấn lần nữa, trong ánh mắt tràn đầy vẻ cầu xin, ‘Ngạn Tước, năn nỉ anh, giúp em tìm cha mẹ đi!’

‘Nha đầu ngốc, em là vợ anh, đây là chuyện anh nên làm mà!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước yêu thương đặt một nụ hôn lên môi cô như muốn dùng sự ôn nhu của mình xoa dịu đi nét ưu thương của cô.

Cứ cho là hấn ích kỷ đi, tuy hấn biết cha mẹ Liên Kiều sớm đã qua đời, đương nhiên là không thể tìm thấy họ, nhưng ...

Hấn chẳng thà gạt cô, có thể kéo dài được ngày nào hay ngày ấy bởi vì hấn quả thật không nỡ nhìn thấy vẻ đau lòng của Liên Kiều. Nếu như cô biết được sự thật, nhất định sẽ cho rằng cái chết của họ là do sự tồn tại của mình là mao nên cho nên sẽ không ngừng tự trách bản thân.

Hấn không muốn cô đau lòng, cũng không cho phép cô đau lòng, chỉ cần cô vẫn luôn cho rằng cha mẹ mình còn sống, trong lòng nhất định sẽ không đến nỗi khó chịu như vậy. Hấn hy vọng luôn được nhìn thấy cô vui vẻ tươi cười mỗi ngày.

Như vậy ... cũng đủ rồi!

Còn về cô gái thần bí kia ... Hoàng Phủ Ngạn Tước tin rằng nhất định đây không phải là lần xuất hiện duy nhất.

‘Nha đầu, hứa với anh đừng vì chuyện của chị mình mà đau lòng nữa, như vậy ... anh cũng rất đau lòng!’ Hấn nhìn sâu vào mắt cô, trù mền nói.

Liên Kiều rầu rĩ gạt đầu, vùi mặt vào ngực hấn.

Sáng sớm ở căn biệt thự riêng, Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy Liên Kiều vẫn còn ngủ say, yêu thương đặt một nụ hôn lên trán cô sau đó mới quyến luyến rời đi làm.

Liên Kiều vẫn còn chìm trong giấc ngủ, cô nằm mơ thấy một giấc mơ thật đẹp, trong mơ cô thấy cha mẹ mình, cũng thấy người chị chưa bao giờ gặp của mình ...

‘Liên Kiều ... Liên Kiều ...’ Giữa mơ mơ thực thực, tiếng một cô gái gấp rút vang lên bên tai cô.

Chương 03: Kế hoạch trả thù (1)

‘Aaaa...’ Liên Kiều bị tiếng gọi kia đánh thức sau đó bóng dáng Hoàng Phủ Ngưng xuất hiện lù lù trước mắt khiến cô giật nảy mình.

‘Em ... em sao lại đến phòng chị?’

‘Này, không phải là chị quên rồi chứ?’ Sắc mặt Hoàng Phủ Ngưng hết sức tiêu tụy, nhìn thấy vẻ ngơ ngác của Liên Kiều ánh mắt tràn đầy bất mãn.

‘À? Cái gì? Liên Kiều nhất thời vẫn chưa tỉnh mộng, thần trí mơ mơ màng màng.

Hoàng Phủ Ngưng không nói thêm gì, đứng dậy bước nhanh ra khỏi phòng.

‘Này ... Tiểu Ngưng ...’

Liên Kiều thấy Hoàng Phủ Ngưng kỳ lạ như vậy, đầu óc như rơi vào một tầng mây mù, bất tri bất giác xoay người định đứng dậy thì đột nhiên té nhào trên thảm.

‘Ô ... đau chết mất!’

Hoàng Phủ Ngưng này đang làm gì vậy, vô duyên vô cớ chạy đến phòng mình sau đó lại vô duyên vô cớ chạy đi mất, thật chẳng hiểu gì cả.

Khi cô còn đang lẩm bẩm tự nói với mình thì Hoàng Phủ Ngưng lại xuất hiện trước mắt, trên tay có thêm một đồng quần áo.

Liên Kiều trợn mắt nhìn cô ... rốt cuộc là muốn làm gì chứ?

‘Ai yo, Liên Kiều, mau đứng lên Hả? Sao chị lại ngồi trên thảm?’ Hoàng Phủ Ngưng ném quần áo lên giường, dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Liên Kiều.

‘Còn không phải là vì em sao? Không nói tiếng nào chạy đi mất, chị định xuống giường tìm em hỏi rõ, nào ngờ bị lỗ chân té trên thảm nè!’ Liên Kiều vừa ai oán nói vừa để mặc Hoàng Phủ Ngưng dìu mình đứng dậy.

‘Em chỉ chạy đi lấy quần áo trùm chị thôi mà, nhanh rửa mặt mặc quần áo, chúng ta ra ngoài!’ Hoàng Phủ Ngưng gấp gấp nói.

Liên Kiều càng lúc càng mê mang, ‘Ra ngoài? Làm gì? À đúng rồi, hôm nay em không đi làm sao?’

‘Trời ạ, chị cũng đâu phải bảy tám mươi tuổi gì, sao trí nhớ lại kém như vậy? Chị quên đã hứa với em gì sao?’ Hoàng Phủ Ngưng chau mày nói.

‘Hứa ... hứa chuyện gì ...’

Liên Kiều suy nghĩ một hồi rốt cuộc cũng nghĩ ra, ‘Ồ, nhớ ra rồi, đúng ha, chị hứa giúp em giáo huấn cái tên đàn ông đáng ghét kia!’

Mấy hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện khiến cô quên bằng mất chuyện này.

‘Cám ơn trời đất, cuối cùng chị cũng nhớ ra rồi!’

Hoàng Phủ Ngưng một tay day day huyết Thái Dương một tay đẩy quần áo về phía Liên Kiều, ‘Nhanh, em nghe nói ngày mai cái tên đào mỏ kia sẽ lên đường đi du lịch với cô gái kia rồi!’

‘À? Được được!’ Liên Kiều không nói gì nữa, vội vàng đi rửa mặt.

Trên cây ve sầu kêu rí rả không ngớt, một chiếc xe sang trọng chậm rãi đỗ lại trước cửa một quán cà phê trang nhã ...

‘Tiểu Ngưng, em có nhầm không đấy? Chắc chắn là chỗ này chứ?’

Liên Kiều gỡ kính râm ra nhìn qua cửa sổ xe đánh giá quán cà phê này một lần nữa, nét mặt nghi ngờ hỏi lại.

‘Đúng, chính là chỗ này!’ Hoàng Phủ Ngưng lưng vẫn dựa vào ghế xe, giọng khẳng định nói.

‘Có nhầm không đấy? Đến những chỗ như vậy sao? Chị còn cho rằng phải đi mấy chỗ như hội quán tư nhân dành cho khách quý gì đó chẳng hạn!’ Liên Kiều chau mày, khó hiểu hỏi lại.

‘Hừm, công ty gia đình của cô gái kia chẳng qua chỉ là tép riu thôi, những người không có kinh tế vững chắc như vậy muốn đi đến hội quán tư nhân vốn là chuyện không thể nào!’ Hoàng Phủ Ngưng nét mặt khinh bỉ nói.

Liên Kiều quay đầu lại nhìn cô, lắc lắc đầu, ‘Em thật đáng thương nha, lại bị bại trong tay một cô gái như vậy!’

‘Em cũng không còn cách nào, ai ngờ được tên tiểu tử kia lại là tên đào mỏ chứ, em bị bại trong tay một cô gái như vậy cũng mất mặt lắm chứ!’ Nét phẫn nộ trên mặt cô vẫn chưa tan.

‘Thôi được rồi, tất cả giao cho chị, yên tâm, chị nhất định sẽ để tên đó ... hắc hắc ... tiền không còn người cũng mất!’ Liên Kiều vỗ vỗ vai cô, trịnh trọng nói.

‘Ừ!’

Hoàng Phủ Ngưng tuyệt đối tin tưởng bản lãnh gây rối của Liên Kiều, nhìn thái độ sợ sệt mà Cung Quý Dương và Lăng Thiếu Đường dành cho cô, tin chắc rằng người bình thường vốn không là đối thủ của Liên Kiều.

‘Đúng rồi Liên Kiều, chuyện này tuyệt đối không thể để cho anh hai biết nha!’

‘Sao vậy?’ Liên Kiều không hiểu.

Nét mặt Hoàng Phủ Ngưng hơi có chút mất tự nhiên, ‘Anh hai mà biết chuyện này nhất định sẽ mắng em cho coi, với lại, nếu như anh ấy biết chị làm những chuyện này, nói không chừng sau này sẽ không cho chị ra ngoài nữa thì sao!’

‘Làm gì mà nghiêm trọng thế?’ Liên Kiều le lưỡi, ‘Được rồi được rồi, chị nghe lời em, không nói là được chứ gì?’

‘Ừm, hứa rồi đó nha, đánh chết cũng không được để lộ bất cứ điều gì có liên quan đến chuyện hôm nay đó!’ Hoàng Phủ Ngưng dặn dò lần nữa.

Liên Kiều gật mạnh đầu, đánh chết ... cũng không nói ...

‘Này này ... bọn họ ra kìa, Liên Kiều ...’ Hoàng Phủ Ngưng chỉ tay về phía cửa quán, nét mặt khẩn trương hẳn lên.

Liên Kiều nhìn qua liễn thấy một người đàn ông thân thể cao to đang thân mật ôm một cô gái xinh đẹp, cả hai song song tiến vào quán cà phê.

‘Cái tên kia ... đáng người cũng không tệ nha!’

‘Đúng đó, tướng mạo rất khá nhưng đáng chết, lại thân mật với người phụ nữ kia như vậy, tức chết em mà!’ Hoàng Phủ Ngưng nắm chặt bàn tay, tức đến nổi suýt nữa thì dấm vào kính xe.

Liên Kiều vội kéo tay cô lại, trịnh trọng nói, ‘Phải bình tĩnh, đợi em bình tĩnh chúng ta mới bắt đầu hành động!’

Hoàng Phủ Ngưng vội gạt đầu, sau đó đeo kính râm vào, cùng bước xuống xe.

‘Xin chào quý khách, hai vị tiểu thư, xin mời bên này ...’

Khi thấy Liên Kiều và Hoàng Phủ Ngưng bước vào quán cà phê, nhân viên phục vụ niềm nở tiếp đón.

Tuy rằng kính râm đã che khuất hơn nửa gương mặt nhưng hai người vốn xuất thân hào môn, cái khí chất đó vốn là che giấu không được, cho nên ít nhiều gì cũng dẫn đến sự chú ý của những người khách trong quán.

‘À, bên này, chúng tôi ngồi bên này!’ Hoàng Phủ Ngưng vội chỉ tay vào một bàn ở trong góc.

‘Được, xin mời hai vị!’ Nhân viên phục vụ liền đi trước dẫn đường.

Vừa ngồi xuống Liên Kiều đã quét mắt về phía đôi nam nữ đang ngồi cách đó không xa, quả thật Hoàng Phủ Ngưng chọn vị trí này thật tốt, vừa kín đáo lại cách khá gần, mơ hồ có thể nghe được hai người kia đang trò chuyện.

‘Xin hỏi hai vị muốn uống gì?’ Nhân viên phục vụ lên tiếng.

‘Cho chúng tôi hai ly cà phê là được rồi!’ Liên Kiều xua tay nói vội.

‘Ồ, được, xin chờ một chút!’ Nói xong nhân viên phục vụ liền rời đi.

Thấy nhân viên phục vụ đã đi khỏi, Liên Kiều mới nhìn mặt người đàn ông kia, lắc đầu nhẹ than một câu: ‘Thật đáng tiếc, người đàn ông này cũng có thể gọi là đẹp trai, chỉ tiếc là ... chỉ thích bám vấy phụ nữ, chắc chặc!’

‘Hừm, bây giờ làm gì còn mấy người đàn ông đáng tin cậy chứ?’

Hoàng Phủ Ngưng thấy hai người nọ cứ mãi tình chàng ý thiếp, cơn giận trong lòng càng lớn chỉ hận không thể bước đến hung hăng cho tên kia một tát tai.

53. Quyển 8 - Chương 04-06

Chương 04: Kế hoạch trả thù (2)

Liên Kiều chợt hỏi, ‘Tiểu Ngưng, vậy còn anh hai em thì sao?’

‘Làm ơn đi, chị dâu. Những người này làm sao so được với anh hai chứ? Anh hai là cực phẩm trong ngàn vạn người mới chọn được một người nha!’ Hoàng Phủ Ngưng vẻ mặt kiêu ngạo nói.

Liên Kiều bụm miệng cười, trong lòng cũng âm thầm kiêu ngạo.

Rất nhanh, cà phê đã được nhân viên phục vụ mang đến, mùi cà phê thơm ngào ngạt ngay lập tức ập vào mũi hai người.

‘Không ngờ cà phê của quán này lại đặc biệt như vậy, xem ra đây là món tử ở đây rồi!’ Liên Kiều thêm một chút sữa, nhấp một ngụm rồi lên tiếng tán thưởng.

Hoàng Phủ Ngưng ngược lại chẳng có tâm trạng nào đi thưởng thức cà phê, cô gấp gấp nói, ‘Liên Kiều, chúng ta nhanh lên đi, xem ra hai người kia sẽ ngồi không lâu đâu!’

‘Ngồi yên đi, làm gì mà nhanh thế chứ, em xem ...’ Liên Kiều chỉ về phía hai người.

Hoàng Phủ Ngưng nhìn qua thì thấy người đàn ông kia đang cầm một chiếc hộp tinh xảo đẩy về phía cô gái.

Trên mặt cô gái lúc này chỉ toàn là nét hạnh phúc mừng rỡ của một cô gái đang yêu, sau khi mở chiếc hộp, thấy bên trong là một sợi dây chuyền, nét mặt càng lộ vẻ vui mừng.

‘Đang tặng quà kia, xem ra không đi nhanh như vậy đâu!’ Liên Kiều nói với Hoàng Phủ Ngưng.

‘Tên đàn ông đáng ghét này!’

Hoàng Phủ Ngưng nhìn sợi dây chuyền trên tay cô gái kia, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

‘Này, Tiểu Ngưng, sao vậy?’ Liên Kiều thấy vẻ mặt kỳ lạ của cô, quan tâm hỏi.

‘Sợi dây chuyền đó ...’

Hoàng Phủ Ngưng tức giận đến nỗi ngón tay cũng run rẩy, nghiêng răng nghiêng lợi nói: ‘Đó là món quà em từng tặng cho hắn, hắn lại đem nó tặng cho người phụ nữ khác!’

‘À?’ Liên Kiều giật mình, ‘Cô gái đó chẳng lẽ không nhận ra sợi dây chuyền đó là kiểu nam hay sao?’

Lửa giận trong mắt Hoàng Phủ Ngưng dường như đã không khống chế được, ‘Chị không biết đó thôi, sợi dây chuyền đó là do hãng chế tác Tiffany danh tiếng của Anh Quốc thiết kế, đó là một thiết kế trung tính, cả nam lẫn nữ đều đeo được, tổng cộng có hai sợi, lúc đó em đấu giá mà mua được, em tặng cho hắn một sợi, bởi vì lúc đó sợ thân phận của mình bị lộ nên em chỉ cho hắn biết sợi dây chuyền là mua của một hãng trang sức cho nên hắn vốn không biết sợi dây này quý báu như thế nào!’

‘Đắt lắm sao?’ Liên Kiều tò mò hỏi.

‘Đâu chỉ là đắt!’ Hoàng Phủ Ngưng thở dài một tiếng, ‘Thực ra giá trị của nó không phải ở chỗ mua bao nhiêu tiền mà quan trọng hơn là nó đại diện cho ý nghĩa lịch sử của vương quốc Anh, lúc đó cùng đấu giá với em còn có một hậu nhân của vương thất, cuối cùng em mua được nó với giá mười hai triệu!’

‘Mười hai triệu?’

Hớp cà phê trong miệng Liên Kiều suýt nữa thì phun ra, cô le lưỡi, ‘Em thật rộng rãi nha, tốn nhiều tiền như vậy chỉ để mua hai sợi dây chuyền?’

Trời ạ ...

Hoàng Phủ Ngưng giống như vừa nghe được một chuyện cười, cô nhìn Liên Kiều như cố ý như vô tình hỏi: ‘Chỉ là mười hai triệu thôi mà, có gì đáng ngạc nhiên đâu, nếu như chị biết anh hai đã từng đấu giá mua một bức tranh với giá sáu mươi triệu thì không biết anh hai phải gọi là gì?’

Liên Kiều trợn mắt ... cô không có nghe lầm chứ?

Dùng cái giá trên trời – sáu mươi triệu để mua một bức tranh???

Hai tay cô nắm chặt ly cà phê, nuốt một ngụm nước bọt, cẩn trọng hỏi lại: ‘Bức tranh đó ... bây giờ ở đâu?’

Cô nhớ ở những bức tường của “Hoàng Phủ” treo không ít tranh, không biết bức tranh mà Hoàng Phủ Ngưng nói là bức nào.

‘Là bức treo ở phòng chị đó, chị không biết sao?’ Hoàng Phủ Ngưng ném lại một câu, nhìn cô với ánh mắt tò mò.

‘Khụ ... khụ khụ ...’

Lần này thì Liên Kiều bị sặc thật sự, nhưng một phần lớn là vì chấn động bởi thông tin mà Hoàng Phủ Ngưng vừa tiết lộ.

‘Uây, chị sao vậy?’

Hoàng Phủ Ngưng bị phản ứng của cô làm cho giật mình, vội vàng cầm khăn giấy đưa sang lại vỗ vỗ lưng cô, ‘Làm ơn đi, phản ứng của chị đừng quá khoa trương như vậy có được không? Sẽ bị hai người kia phát hiện đó!’

Liên Kiều thật không dễ dàng gì mới điều chỉnh lại hơi thở, hô hấp dần dần thông thuận nhưng trong lòng vẫn chưa bình tĩnh lại ...

‘Trời ơi, thì ra là bức họa mà trước giờ chị vẫn luôn cho rằng đó là do trẻ con vẽ bậy bạ lại có giá trị như vậy? Mà lại còn treo trong phòng chị nữa chứ!’

Hoàng Phủ Ngưng không khỏi cảm thấy kỳ quái, cô chau mày, ‘Liên Kiều, chị không sao chứ? Chuyện này cũng bình thường thôi mà, đâu cần phải kinh hãi như thế?’

Liên Kiều nhìn cô như nhìn người ngoài hành tinh, ‘Tiểu Ngưng, một bức tranh giá sáu mươi triệu không đủ để làm người ta kinh hãi sao?’

Hoàng Phủ Ngưng triệt để bị cô đánh bại rồi, không biết nói sao: ‘Làm ơn đi Liên Kiều ... chị dù sao cũng xuất thân từ hoàng tộc, những chuyện thế này bộ lạ lắm sao?’

Đây đúng là không phải là một chuyện lớn lao gì, anh hai cô như thế, người trong tứ đại tài phiệt cũng như thế, như Lăng Thiếu Đường chẳng hạn, yêu ngựa đến si mê, một con ngựa có dòng máu quý tộc chính thống cũng có giá trị mười triệu thậm chí còn hơn nữa, nếu cộng hết những trường ngựa lớn nhỏ mà Lăng Thiếu Đường sở hữu trên khắp thế giới, chỉ phí một năm cũng khiến người thường không thể tưởng tượng nổi.

Hai người còn lại thì không phải nói làm gì, sản nghiệp chính của Cung Quý Dương là quân hỏa vũ khí, còn Lân Thiên Dục là người duy nhất trong tứ đại tài phiệt có hai thân phận, giá trị con người đương nhiên là không thể ước lượng, hai người đó đối với sở thích của mình đương nhiên là ra tay hết sức rộng rãi.

Những chuyện này Hoàng Phủ Ngưng sớm đã nhìn quen rồi.

Liên Kiều đương nhiên là không có hiểu biết nhiều như thế về tứ đại tài phiệt, nghe Hoàng Phủ Ngưng hỏi vậy liền nói: ‘Chẳng lẽ em quên sao, nhà chị thuộc giới chính trị, ông nội nói có rất nhiều chuyện đều phải tự kiểm chế!’

‘Ồ, suýt nữa thì em quên, giới chính trị và giới kinh doanh tính chất vốn khác nhau!’

Hoàng Phủ Ngưng chợt hiểu ra: ‘Đúng là tất cả tình huống của vương thất đều nằm dưới sự quan sát của công chúng, làm sao có thể làm việc chẳng kiêng kỵ gì chứ!’

‘Đúng vậy, cho nên chị cảm thấy mình cũng chỉ hơn người thường ở một cái thân phận mà thôi, những thứ khác không có gì khác biệt!’ Liên Kiều thở dài một tiếng, nhún vai nói.

Hoàng Phủ Ngưng ngạc nhiên kêu lên một tiếng, ‘Liên Kiều, chị đúng là sống trong phúc mà không biết phúc nha, chẳng lẽ chị không biết có bao nhiêu người muốn có thân phận như chị hay không? Thân phận hoàng thất vĩnh viễn là một biểu tượng cao quý, là biểu tượng chí cao, cho dù có tốn bao nhiêu tiền cũng không mua nổi đâu!’

Liên Kiều suy nghĩ một lúc lâu, ánh mắt chợt ảm đạm: ‘Tiểu Ngưng, vậy em nói ... Ngạn Tước kết hôn với chị chẳng lẽ là vì thân phận của chị sao?’

‘Haizzz, chị nghĩ nhiều quá rồi, người của tứ đại tài phiệt làm sao giống chứ, tứ đại tài phiệt cũng không phải là xí nghiệp kinh doanh bình thường mà bởi vì bối cảnh phức tạp mới khiến cho người của nhiều tầng lớp khác nhau muốn tiếp cận!’

Hoàng Phủ Ngưng ngừng lại một chút như chờ Liên Kiều tiêu hóa hết rồi mới nói tiếp, ‘Em thì nghĩ rất đơn giản, sở dĩ anh hai muốn kết hôn với chị hoàn toàn là vì ...’

Cô cố ý nói đến điểm then chốt thì ngừng lại.

Chương 05: Kế hoạch trả thù (3)

‘Bởi vì sao?’ Liên Kiều vội hỏi lại.

‘Còn cần em nói sao? Đương nhiên là bởi vì ... yêu chị rồi!’ Hoàng Phủ Ngưng cười cười.

Liên Kiều cũng ngượng ngùng cười nhưng trái tim vì lời của Hoàng Phủ Ngưng mà đập liên hồi.

Thì ra Hoàng Phủ Ngạn Tước không có gạt mình, hẳn nói “Anh yêu em!” là thật lòng ...

‘A, đồ mặt rồi?’

Hoàng Phủ Ngưng nhảy cảm phát hiện ra điều này, cô cố tình trêu tiếp, ‘Liên Kiều, chị phải thành thực nói cho em biết, chị ... có yêu anh hai không?’

‘Đương nhiên là yêu rồi!’ Liên Kiều không cần suy nghĩ, thẳng thắn trả lời.

‘Em không tin!’

Hoàng Phủ Ngưng thấy cô trả lời nhanh như vậy, thậm chí một chút e ngại hay xấu hổ cũng không có, không kìm được hỏi lại: ‘“Yêu” mà em hỏi chị, không phải là tình yêu dành cho người thân, không phải tình yêu dành cho bạn bè, đó không phải là thích, mà là một loại ... một loại ...’

Cô ngập ngừng, muốn tìm một từ chính xác để hình dung cảm giác đó.

‘Một loại gì?’ Liên Kiều cũng bị cô cuốn hút.

‘Tình yêu đó, đúng, chính là tình yêu!’

Hoàng Phủ Ngưng nói tiếp: ‘Tình yêu giữa nam với nữ là ích kỷ, không cho phép có người thứ ba xen vào, nhưng tình yêu cũng rất vĩ đại, bởi vì chị có thể vì người mình yêu cam tâm tình nguyện từ bỏ tất cả, thậm chí là tính mệnh!’ Nói đến đây trong mắt Hoàng Phủ Ngưng chợt hiện lên một tia bi ai.

Liên Kiều há hốc mồm, kinh ngạc ...

‘Còn phải dùng tính mạng đi chứng minh sao?’

Hoàng Phủ Ngưng nhún vai, ‘Chị cũng từng sống ở Trung Quốc mà, chắc là đã từng nghe một câu “Hồi thế gian tình là vật gì, mà khiến người sống chết có nhau” chứ?’

‘Hình như có nghe qua, chị có nghe Phi Nhi nói như vậy, ờ, Phi Nhi, chị nhớ cô ấy lắm ...’

Tư duy của Liên Kiều xoay chuyển quá nhanh ...

Hoàng Phủ Ngưng liếc nhìn cô, cũng may là cô đã quen với kiểu suy nghĩ này của Liên Kiều bằng không chắc sớm muộn gì cũng bị cô chọc tức chết, nhưng mà ... nhắc đến Phi Nhi, Hoàng Phủ Ngưng không khỏi thâm khâm phục, thế mà có thể ở bên cạnh Liên Kiều lâu như vậy ...

‘Liên Kiều, chị nghiêm túc một chút có được hay không? Em đang nói về tình yêu với chị mà!’

‘À, đúng nha, chị đang nghe mà. Vậy ý em là nói ... nếu như không phải là sống chết có nhau thì không gọi là tình yêu sao?’ Đầu óc Liên Kiều nhanh chóng quay lại vấn đề chính.

‘Ách ...’

Hoàng Phủ Ngưng ngược lại bị một câu hỏi này của Liên Kiều làm cho sững sờ, cô ấp úng nói: ‘Trên lý thuyết thì là như thế, nhưng tình yêu, vốn không có một định nghĩa chính xác, nó cũng có thể là tình yêu oanh oanh liệt liệt sống chết có nhau, cũng có thể là bình đạm chỉ nguyện làm uyên ương không làm tiên loại đó, đều là tình yêu cả!’

‘Vậy chị với Ngạn Tước là thuộc loại nào?’ Liên Kiều ngắc đầu nhìn cô, nghi hoặc hỏi.

Hoàng Phủ Ngưng suy nghĩ một lúc rồi thở dài một tiếng, ‘Chị với anh hai em á, có thể là thuộc loại ... oan gia ngõ hẹp chẳng!’

‘Oan gia ngõ hẹp? Ồ, cũng đúng, anh hai em thường nói chị đúng là khắc tinh của anh ấy!’ Liên Kiều gật đầu tán đồng.

‘Vậy cũng được sao?’ Hoàng Phủ Ngưng cười quỷ dị, ‘Vậy em hỏi chị, nếu như có một ngày ... ừm, ví dụ như ông nội chị nhất định muốn chị phải rời đi anh hai, vậy chị sẽ làm sao?’

‘Ông nội sẽ không làm như vậy đâu!’ Liên Kiều khẳng định nói.

Hoàng Phủ Ngưng bắt lực trả lời, ‘Em nói là ví dụ thôi mà ...’

‘Ừm ...’ Liên Kiều suy nghĩ một lúc, ‘Chị cũng sẽ không rời khỏi Ngạn Tước!’

‘Tại sao?’ Hoàng Phủ Ngưng trong lòng không khỏi cảm ơn trời đất, chẳng lẽ chị dâu mình rốt cuộc đã thông suốt rồi sao?

‘Bởi vì chị là vợ của anh ấy chứ sao!’

Liên Kiều một vẻ cây ngay không sợ chết đứng nói, ‘Với lại ... nếu như chị sau này không gặp được Ngạn Tước nữa, chị sẽ rất khổ sở, bây giờ chỉ nghĩ thôi mà đã thấy đau lòng rồi!’

‘Bingo!’ Hoàng Phủ Ngưng cười rạng rỡ, ‘Xem ra chị yêu anh hai cũng rất sâu đậm nha!’

Liên Kiều không nói gì, chỉ im lặng như đang suy nghĩ về câu nói của Hoàng Phủ Ngưng.

‘Này, này Liên Kiều, đừng suy nghĩ nữa, cô gái kia sắp đứng dậy rồi kìa!’ Hoàng Phủ Ngưng kéo cánh tay Liên Kiều, khẩn trương nói.

Liên Kiều vội vàng nhìn lại thì đã thấy cô gái kia đi về phía nhà vệ sinh.

‘Ừm, thời cơ đến rồi, chúng ta hành động thôi. Em như vậy ...’

Nghĩ ra điều gì, mắt cô chợt sáng lên, trong đôi ngươi màu tím không ngừng lóe lên những tia giảo hoạt, Liên Kiều kề miệng bên tai Hoàng Phủ Ngưng thì thầm mấy câu.

‘Được!’

Hoàng Phủ Ngưng sau khi nghe mấy câu của Liên Kiều cũng cười giảo hoạt, đứng dậy đi về phía phòng vệ sinh. Còn Liên Kiều thì đi về phía người đàn ông kia.

Kế hoạch báo thù của hai người bắt đầu tiến hành trong âm thầm...

‘Hey, anh đẹp trai, một người sao?’ Liên Kiều nở nụ cười tươi như hoa đi đến bên cạnh người đàn ông.

Người đàn ông kia trong lúc đang đợi bạn gái đi vệ sinh thì bị một giọng nữ chợt vang lên bên tai làm cho giật mình, nường theo tiếng nói nhìn lên thì lại thấy một cô gái trẻ xinh đẹp đến mức làm người ta sững sờ

đang đứng bên cạnh mình, mà quan trọng hơn là, nhìn sơ cách ăn mặc phục sức của cô cũng có thể đoán được, cô gái này nhất định không phải xuất thân tầm thường.

‘A, cái này ...’ Người đàn ông đột nhiên áp ứng, vừa định đưa tay lên chỉ về phía phòng vệ sinh chợt rụt lại.

‘Sao vậy? Về ngoài cửa toilet của người làm sao?’ Liên Kiều làm như vô tình hỏi lại, vừa hỏi bàn tay nhỏ nhắn vừa đập lên vai hắn.

Hì hì... chơi trò câu dẫn người này cũng thật thú vị.

‘Nào có, nhìn cô thật đẹp!’ Người đàn ông rất nhanh đã khôi phục lại vẻ phong lưu tiêu sái lúc đầu, cười giả tạo nói với Liên Kiều.

‘Vậy ... anh có muốn ngồi với tôi không? Người ta đang thất tình, tâm trạng thật tệ đây!’ Nét mặt Liên Kiều tràn đầy vẻ bi thương khiến bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy cũng không kìm được mà đau lòng vì cô.

‘A? Được thôi ...’

Tên đàn ông đó thế nào cũng không nghĩ rằng trên trời tự dưng lại rơi xuống một miếng bánh ngon như vậy, bởi vì từ lúc cô gái xinh đẹp này xuất hiện trước mặt hắn, với kinh nghiệm của bản thân, chỉ cần quét mắt qua một lần hắn đã nhận ra, cô gái này ... xuất thân tuyệt đối không đơn giản.

Đối với cách ăn mặc của phụ nữ, tên này rất có nghiên cứu.

‘Nhưng mà ...’ Liên Kiều cũng biết đối phương đang đánh giá mình, cố ý nũng nịu nói: ‘Tôi lúc này không có hoa mắt nha, anh hình như còn có một người bạn nữ nữa!’

‘À, cô ấy à ... không, cô ấy chỉ là một người bạn bình thường mà thôi, lúc này có việc nên đi trước rồi!’ Tên đàn ông vội vàng trả lời.

‘Vậy thì vừa hay, điều này chứng tỏ chúng ta thật là có duyên nha, đi thôi!’ Liên Kiều không chút khách sáo nắm lấy tay hắn.

‘Đi đâu?’ Tên đàn ông cảnh giác hỏi lại.

Liên Kiều cười tươi như hoa, ‘Thực ra người ta là không quen đến những chỗ như thế này, đi, dẫn anh đến một nơi tôi thường đi, tư nhân hội quán Mint, có được không?’

Tên đó ngây ngốc tại chỗ, hắn gần như để mặc Liên Kiều kéo ra khỏi quán cà phê. Hội quán Mint nha, chỗ xa hoa như vậy, ngay cả nghĩ hắn cũng chưa từng nghĩ qua là sẽ có cơ hội đến đó.

Chương 06: Kế hoạch trả thù (4)

Liên Kiều là hội viên chính thức của hội quán Mint, đây là do Hoàng Phủ Ngạn Tước làm thủ tục cho cô để cô có thể đến ăn món kem ưa thích của mình lúc nào cũng được, không ngờ hôm nay lại có đất dụng võ.

Vừa vào đến hội quán, tiếng đàn violon thanh nhã thoát tục đã du dương bên tai, Liên Kiều hiên ngang đi trước dẫn đường còn tên đàn ông đó thì dè dặt cẩn trọng bước theo sau, hết nhìn đông lại nhìn tây, nét mặt cực kỳ hào hứng.

‘Liên Kiều tiểu thư, xin chào!’ Nhân viên phục vụ trong hội quán đã tiến đến, cung kính cúi chào, ‘Xin hỏi vị này là ...’

Liên Kiều xoay người lại, nhìn tên đàn ông đi phía sau một cái rồi hỏi: ‘À, đúng rồi, anh tên gì?’

‘Alvin!’ Tên kia vội vàng đáp lời.

Liên Kiều gật đầu nhìn về phía nhân viên phục vụ, ‘Anh ta tên là Alvin, giúp anh ta làm một thẻ hội viên tạm thời vậy!’

‘Được ạ!’ Nhân viên phục vụ đã được huấn luyện kỹ càng chuyên nghiệp hỏi những thông tin có liên quan đến Alvin rồi lễ phép cúi chào bước đi xử lý.

Chọn một chỗ ngồi gần cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống một góc thành phố náo nhiệt ở bên dưới, ở trên này tầm mắt không bị hạn chế, có thể nhìn được bao xa thì nhìn bao xa.

‘Hoàn cảnh ở đây thật không tệ!’ Alvin sau khi ngồi xuống, ánh mắt hân hoan hết nhìn đông lại nhìn tây.

Liên Kiều chỉ chọn một thức uống đơn giản, sau đó nhìn Alvin, đôi mắt màu tím đảo nhanh một vòng ...

‘Alvin à, anh thật là người tốt, không ngờ lúc tôi thất tình lại gặp được người đàn ông tốt như anh!’

Alvin nghe câu này, cười nói: ‘Theo như tôi thấy, là tên đàn ông đó không có mắt nhìn, cô là một cô gái tốt như vậy mà lại bỏ rơi!’

‘Ồ, anh thấy tôi tốt thật sao?’ Liên Kiều nghe câu này, nụ cười trên môi càng có thêm một phần giảo hoạt, ‘Anh nói thử xem, tôi tốt ở đâu?’

Alvin trước giờ luôn tự nhận mình là cao thủ đồ ngọt phụ nữ, ngay lập tức nở nụ cười chiêu bài của mình, vừa cười vừa nói: ‘Cô hả ... tuy là lần đầu tiên tôi gặp cô nhưng vừa gặp đã cảm thấy khí chất của cô rất đặc thù, hoàn toàn không giống những cô gái khác, loại khí chất này thật là hấp dẫn người khác! Hơn nữa, đây là lần đầu tiên tôi gặp một cô gái có đôi mắt màu tím, ồ, cô đừng hiểu lầm, tôi tuyệt đối là chỉ có ý tán thưởng!’

‘Vậy sao?’ Trong lòng Liên Kiều không khỏi cười thầm, nhìn sang một bên vừa vặn nhìn thấy Hoàng Phủ Ngưng đang bước vào.

Hoàng Phủ Ngưng sau khi tiến vào hội quán liền tiến đến chọn một chỗ ngồi quay lưng về phía Liên Kiều ngồi xuống sau đó quay về phía Liên Kiều làm một thủ thế “thắng lợi”, xem ra cô đã giải quyết xong cô gái kia.

Liên Kiều nhẹ nhàng đặt bàn tay xuống lưng bàn tay hần, háng giọng ...

‘Vậy ... Tôi có hấp dẫn được anh không?’

Alvin trong lòng thầm mừng rỡ, nhưng ngoài miệng vẫn hỏi dò: ‘Vừa nhìn đã biết cô là con gái nhà giàu, mà tôi chỉ là một người rất bình thường, chẳng lẽ lại có chuyện tiếng sét ái tình thật sao?’

Liên Kiều nhìn vẻ mặt xúc động của hần, chỉ mỉm cười, ‘Anh nói đúng đó, nhưng chỉ là đúng một nửa!’

‘Nói đúng một nửa?’ Alvin không hiểu.

Liên Kiều gật đầu nói: ‘Tôi vốn không phải con gái nhà giàu!’

‘À?’ Alvin nghe câu này, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc ... nhưng dễ thấy hơn ... là một tia thất vọng.

Không phải chứ? Loại hội quán này không phải người bình thường nào cũng có thể vào được nha.

Liên Kiều không gấp không vội nhấp một ngụm cà phê, thấy vẻ mặt sững sờ của hần, cố ý hỏi: ‘Này, anh không phải là chê cà phê ở đây đấy chứ? Thử đi, đảm bảo là ngon hơn cà phê ở quán lúc này nhiều!’

‘A? Được, được!’

Alvin lúc này mới phản ứng lại, hần vội vàng uống một ngụm cà phê sau đó nở một nụ cười cứng ngắc ...

‘Đúng rồi, tôi còn chưa biết cô tên là gì?’

‘Tôi hả ... gọi tôi là Kuching đi!’ Liên Kiều cũng không có ý dấu diếm, thẳng thắn nói ra tên mình.

Alvin nghe vậy, cố nặn ra một nụ cười, ‘Ồ, giống như là ...’

‘Tên của người Mã Lai!’ Liên Kiều ngắt lời hần, vừa cười vừa nói.

Nét mặt Alvin lộ rõ vẻ khó hiểu, ‘Theo tôi được biết, người Mã Lai thường không có cái tên này, trừ phi là ...’

‘Trừ phi thế nào?’ Liên Kiều nhìn hần, ánh mắt sáng lóe.

‘Trừ phi ...’ Mắt Alvin cũng sáng lên, ‘Trừ phi là người của hoàng thất!’

Liên Kiều nghe vậy mỉm cười hỏi: ‘À, không ngờ anh đối với văn hóa của người Mã Lai cũng biết không ít nha, quả nhiên để anh đoán trúng!’

‘Có thật là tôi đoán trúng không?’

Alvin kích động đến nỗi ngón tay cũng không ngừng run rẩy, hẳn có vài người bạn là người Mã Lai cho nên ít nhiều cũng nghe nói một chút về văn hóa của người Mã Lai.

Liên Kiều nhìn ngón tay đang run của hắn, trong lòng không khỏi cười thầm, cô hắng giọng nói: ‘Nếu như anh đã hiểu biết về hoàng thất Mã Lai như vậy, vậy anh có từng nghe nói Hoa Đô lão nhân của hoàng thất Mã Lai có một đứa cháu rất cưng chiều, mà đứa cháu đó có một đôi mắt màu tím không?’

Nói xong cô chỉ vào đôi mắt mình.

‘Aaaa...’ Alvin kích động đứng phắt dậy, sau đó như phát giác mình có chút thất thố liền vội vàng ngồi xuống ...

‘Cô thật sự là cháu của Hoa Đô lão nhân?’

Nếu như chuyện này là thật, vậy hẳn thật sự là nhặt được vàng rồi!’

Liên Kiều nhún vai, ‘Tôi đâu có cần giả mạo thân phận làm gì!’

Mắt Alvin sáng rực, nét mặt hết sức hưng phấn, ‘Tôi biết mà, cô nhìn hoàn toàn không giống những cô gái bình thường khác.

‘Để anh biết thân phận của tôi thì được, nhưng anh đừng có lớn tiếng như vậy!’ Liên Kiều nũng nịu nói.

‘Đương nhiên rồi!’

Alvin vội trả lời, sau đó đôi mắt đảo một vòng, lớn mật nắm lấy tay cô nói, ‘Thực ra vừa nhìn thấy em lần đầu tiên anh đã biết em là người con gái mà anh muốn tìm, nếu như em không chê anh xuất thân bình dân, hãy để anh chăm sóc em cả đời, được không?’

‘Thực ra thân phận chỉ là thứ yếu thôi, quan trọng nhất chính là con người anh, anh thật lòng muốn chăm sóc em sao?’ Liên Kiều cố nhịn nổi chán ghét trong lòng, hỏi lại.

Trời ạ, cũng là bị đàn ông nắm tay nhưng sao lúc Ngạn Tước nắm tay mình, mình liền cảm thấy rất hạnh phúc rất thoải mái, còn tên đàn ông này ... nếu như không phải là vì Hoàng Phủ Ngưng, cô nhất định một chưởng đánh cho hắn thành đầu heo luôn.

‘Đương nhiên đương nhiên!’ Chỉ cần em chịu cho anh cơ hội!’ Đương nhiên Alvin không biết trong lòng Liên Kiều đang nghĩ gì, tưởng rằng cô im lặng là đồng ý, trong lòng không khỏi vui mừng rộn rã.

54. Quyển 8 - Chương 07-09

Quyển 8: Tình yêu đến

Chương 07: Kế hoạch trả thù (5)

Liên Kiều cười cười, khi cô nhìn thấy cách đó không xa bóng một cô gái đang dáo dác tìm kiếm, trong đấy mắt màu tím xẹt qua một tia giảo hoạt.

‘Thực ra ... người ta cũng rất muốn cho anh cơ hội ...’ Cô nhẹ câu tay hắn, nũng nịu nói: ‘Qua đây ngồi bên cạnh em được không?’

Alvin nghe vậy trong lòng vui như trẻ hởi, vội vàng ngồi qua bên cạnh, kéo cô vào lòng.

Liên Kiều liếc mắt nhìn sang thấy cô gái kia đang đi đến càng lúc càng gần, trong lòng không khỏi cầu mong cô gái kia đi nhanh một chút bằng không... cô chỉ sợ mình sẽ ới ra.

Cũng là lồng ngực mà sao lại khác nhau một trời một vực thế này? Ngạn Tước, em thật nhớ anh!

‘Kuching, trên người em có một mùi hương thật dễ chịu khiến cho anh rung động!’ Alvin cố tình thể hiện ôn nhu trước mặt cô, nhưng nghe vào tai Liên Kiều không khỏi khiến cô nổi da gà.

Đúng lúc này ...

‘Hay lắm, thì ra anh lại ở chỗ này chàng chàng thiếp thiếp với người phụ nữ khác? Anh thật quá đáng mà!’

Một giọng nữ chói tai đột nhiên vang lên phá vỡ sự tĩnh lặng của hội quán dẫn đến ánh mắt bất mãn của không ít hội viên khác đang ngồi trong hội quán.

Alvin kinh hãi nhìn sang còn Liên Kiều thì nhân cơ hội đó vội vàng giãy ra khỏi cánh tay hắn.

Còn tiếp tục bị hắn ôm nữa, cô nhất định sẽ nhịn không nổi mà đánh hắn một trận.

‘Alice? Em ... sao em lại ...’ Khi Alvin nhìn rõ người đến là ai, sắc mặt chợt trở nên khó coi, vội vàng đứng dậy.

‘Anh ... anh lại dám đập hai thuyền sau lưng tôi? Anh có phải là đàn ông hay không?’ Alice vẻ mặt phần nộ, chỉ tay về phía hắn nói.

‘Anh ... anh ...’ Alvin không ngờ Alice lại đến chỗ này, nhất thời hoảng loạn vô cùng.

Tiếng thét của Alice lúc này làm kinh động đến nhiều người, vì vậy nhân viên phục vụ bước đến lễ phép nhắc nhở bọn họ giữ yên lặng.

Lúc này Liên Kiều mới đứng dậy ...

‘Anh yêu à, cô ta là ai vậy? Ở chỗ này không cho phép ăn to nói lớn đâu!’ Liên Kiều cố tình khoác tay hắn, nũng nịu nói.

‘Cô ấy ... cô ấy là ...’ Vào lúc này đánh chết Alvin cũng không dám nói sự thật, bằng không thì đúng là xôi hỏng bống không.

‘Ồ, em biết rồi, cô ấy chính là người “bạn bình thường” mà anh nói đó có phải không?’ Liên Kiều cố tình nhấn mạnh ba chữ “bạn bình thường”.

‘Sao hả? Alvin, anh lại dám nói tôi với anh chỉ là bạn bình thường?’ Alice trợn mắt nhìn Alvin, vừa đau lòng vừa phần nộ nói.

‘Anh ... cái này ...’ Alvin lúc này không biết nên nói làm sao cho phải.

Ánh mắt Liên Kiều rơi trên người Alice, cô vừa cười vừa nói: ‘Vị tiểu thư này, Alvin người ta đã nói như vậy rồi, cô chỉ là bạn bình thường thôi, sao cứ bám lấy anh ta làm gì?’

Alice nghe vậy trừng mắt nhìn Liên Kiều, lửa giận bùng bùng ...

‘Thật là nực cười, cô là cái gì chứ? Đừng tưởng rằng Alvin thật lòng với cô, tôi mới chính là bạn gái của anh ấy!’

Liên Kiều vờ như rất sợ hãi, dựa sát thân mình vào Alvin, ‘Alvin, cô ấy nói là thật sao? Anh sao lại có thể hung dữ với bạn gái mình như thế chứ? Như vậy không lịch sự lắm đâu...’

‘Cô nói gì? Cô nói lại lần nữa xem!’ Alice nghe vậy càng tức giận bước đến định đánh Liên Kiều ...

‘Đủ rồi, Alice, chúng ta chấm dứt rồi!’

Alvin đưa tay chặn lấy cánh tay đang đánh xuống của cô ta, hung hăng đẩy sang một bên, ‘Đừng có ở đây làm chuyện mất mặt nữa! Làm rợn thế là đủ rồi đấy!’

Alice như vừa nhìn thấy quái vật, cô ta tức đến nỗi gương mặt như sắp co rút lại ...

‘Anh ... anh vừa nói cái gì? Anh nói lại lần nữa xem!’

Alvin hít sâu một hơi như tự trấn tĩnh sau đó nhìn lại Alice, không chút lưu tình nói: ‘Anh nói ... Anh với em đến đây là hết, từ nay về sau anh với em không có liên quan gì nhau!’

Alice lùi về sau mấy bước, như không tin vào những gì mình vừa nghe, cô ta lắc đầu sau đó bỏ nhào vào lòng hắn ...

‘Không, anh đang nói giỡn thôi phải không? Anh đã từng nói yêu em rất nhiều lần, nói sẽ yêu em cả đời, sao giờ anh lại thay lòng chứ?’

‘Đủ rồi!’ Alvin giẫy tay cô ra, ghét bỏ nói: ‘Em cũng nói là đã từng mà, anh bây giờ không còn tình cảm gì với em nữa!’

‘Không còn tình cảm?’

Alice không cam tâm nhìn hắn, ‘Vừa nãy lúc ở quán cà phê chúng ta còn rất vui vẻ mà, sao mới vừa quay lưng thì anh đã thành thế này?’

Nói đến đó, cô ta xoay lại nhìn Liên Kiều ...

‘Nhất định là cô ta, là cô ta chủ động dẫn dụ anh có đúng không?’

Liên Kiều thấy vậy càng tỏ vẻ vô tội ...

‘Alvin, anh yêu, chúng ta đừng để ý đến cô ta nữa có được không? Cô ta ở đây làm rộn thật khiến em mất hết mặt mũi!’

Sở dĩ Liên Kiều nói như vậy là vì muốn ám thị cho Alvin, cô biết mình nói như vậy Alvin sẽ cảm thấy cô gái này không thích hợp xuất hiện ở đây.

Quả đúng như dự đoán ...

‘Alice, thực ra hôm nay anh hẹn em ra đây là để nói chia tay, anh quả thật không còn tình cảm gì với em nữa, em đừng gây rối nữa được không, rất nhiều người đang nhìn chúng ta kìa!’ Alvin cảnh cáo cô ta.

‘Em không tin, nhất định là do cô ta giả trò!’

Alice thế nào cũng không thể tin mình bị người ta quăng, ‘Chúng ta khi nãy còn vui vẻ bàn chuyện đi du lịch nước ngoài mà!’

‘Ngưng ...’

Liên Kiều xen vào: ‘Tôi thấy cô cũng không phải thật lòng yêu Alvin, người đàn ông như Alvin vốn coi trọng sự nghiệp, nếu tôi là cô, tôi nhất định sẽ không đùa bỡn như vậy!’

Nói xong xoay sang Alvin ... ‘Anh yêu, ngày mai theo em về Mã Lai có được không, em muốn giới thiệu anh với ông nội!’

Alvin nghe vậy ánh mắt sáng rỡ, ‘Được chứ!’

‘Alvin, anh thật quá đáng!’

Alice dùng ánh mắt không thể tin nhìn người đàn ông trước mặt, sau đó lấy trong túi xách ra một chiếc hộp, “phanh” một tiếng đặt xuống mặt bàn.

‘Đây là sợi dây chuyền anh vừa tặng em lúc nãy, chẳng lẽ anh quên rồi sao?’

‘Ồ, em không nói anh cũng quên mất, đây vốn là quà chia tay anh tặng cho em, nhưng xem ra em không thích món quà này cho lắm, vậy thì ... anh chỉ còn cách lấy về!’ Lúc này Alvin mới gỡ bộ mặt đê tiện ra.

Nghe Liên Kiều hứa hẹn với mình như thế, đương nhiên Alvin không còn cần Alice vị kim chủ này làm gì nữa bởi vì thế nào thì Alice cũng không thể sánh với cô gái bên cạnh mình được.

‘Anh ... Alvin, anh giỏi lắm, anh cứ đợi đấy, còn cô nữa ... chờ xem, hồ ly tinh!’

Alice thấy mọi người đều dùng ánh mắt thương hại lẫn bỡn cợt nhìn mình, trong lòng vừa tức vừa thẹn, bỏ đi mất.

Chương 08: Kế hoạch trả thù (6)

‘Hô ... cuối cùng cũng đi rồi, thật là mất mặt chết!’ Liên Kiều thấy Alice đứng đứng xông ra ngoài, hít sâu một hơi rồi ngồi lại xuống ghế.

Alvin vội vàng ngồi xuống bên cạnh, cười nịnh nói: ‘Em yêu, để em bị sợ hãi rồi, thực ra anh sớm đã muốn chia tay với cô gái đó rồi, chỉ là do cô ta đeo bám không buông cho nên mới ...’

‘Được rồi, đừng nói nữa!’ Liên Kiều ngắt lời hắn, cầm chiếc hộp trang sức lên, ‘Ồ? Bên trong là gì vậy? Chiếc hộp này nhìn rất tinh xảo nha!’

‘À, là một sợi dây chuyền thôi mà, nếu như em thích anh sẽ tặng nó cho em! Alvin vội vàng tìm cách lấy lòng cô.

Liên Kiều trong lòng sớm đã mắng tên đàn ông này không biết bao nhiêu lần, thật chưa thấy ai đáng ghét như tên này, quà tặng đi rồi còn mặt dày đòi lại, sau đó lại còn đem tặng cho người khác, nhưng mà ... những chuyện này sớm đã nằm trong dự liệu của cô.

Trước đây Liên Kiều cũng thích nhìn những anh chàng đẹp trai, nhưng qua lần này cô rút cuộc hiểu rõ, thì ra nếu bề ngoài đẹp trai nhưng bên trong là cặn bã thì càng làm cho người ta chán ghét hơn, đàn ông vẫn nên là nội hàm quan trọng hơn.

Nghĩ tới nghĩ lui bất giác lại nghĩ đến Hoàng Phủ Ngạn Tước, người đàn ông kia trên người không biết có sức hấp dẫn gì lại khiến cho nhiều cô gái con nhà quyền quý điên cuồng mê luyến hắn như thế?

Nhưng mà ... cô cũng như thế, cô cũng rất thích rất thích ở bên cạnh hắn.

‘Em yêu à, đang nghĩ gì vậy? Xem xem có thích hay không?’ Alvin thấy cô hồn vía bay đi đầu mất, cười hỏi.

Chính đang lúc ngẩn ngơ nhớ về Hoàng Phủ Ngạn Tước, đột nhiên bị kêu bằng một danh xưng hết sức buồn ói, Liên Kiều giật nảy mình ...

‘À ... được!’ Lúc này cô mới phản ứng lại, đưa tay mở hộp trang sức ra.

Nhưng ... sau đó chợt đứng vụt dậy ...

‘Sợi dây chuyền này anh làm sao mà có được?’

‘Hả?’ Alvin bị phản ứng mãnh liệt của cô làm sững sờ, hắn vội hỏi, ‘Em yêu à, em ... sao thế?’

Liên Kiều xụ mặt, hỏi lại: ‘Trả lời em, sợi dây chuyền này từ đâu anh có?’

‘Anh ... anh là từ ...’ Alvin không ngờ cô trở mặt nhanh như vậy, ấp úng nói: ‘Là ... là một người bạn tặng cho anh!’

‘Anh nói dối!’ Liên Kiều nâng âm lượng thét lên khiến cho rất nhiều ánh mắt cùng nhìn về phía họ.

‘Sợi dây chuyền này rõ ràng là anh trộm được!’

Alvin kinh hãi, hoảng loạn nhìn cô sau đó thấp giọng nói: ‘Em yêu à, em làm sao vậy? Anh sao lại đi trộm đồ được chứ?’

‘Sao anh lại không thể?’ Liên Kiều không hề có ý thấp giọng xuống ngược lại càng nói càng lớn tiếng, cô lấy sợi dây chuyền trong hộp ra, nói: ‘Sợi dây chuyền này vốn không phải là một sợi dây chuyền bình thường, trên thế giới chỉ có hai sợi mà thôi, mà người chủ sở hữu của nó là em gái của tổng tài của Hoàng Phủ tài phiệt, Hoàng Phủ Ngưng, sợi dây chuyền này có giá hơn mười hai triệu, thử hỏi, một người như anh tay trắng cơ hàn làm sao lại có người tặng cho sợi dây chuyền quý giá như vậy? Trừ phi là ... anh ăn cắp!’

Alvin nghe cô nói xong, nhất thời sững người, cô ... cô đang nói cái gì?

Cái gì mà ... Hoàng Phủ tài phiệt? Cái gì mà ... Hoàng Phủ Ngưng? Cái gì mà ... mười hai triệu?

Đánh chết hắn cũng không tin!

‘Em yêu à, em đang nói gì vậy? Đừng nói đùa nữa mà, đây chỉ là một sợi dây chuyền bình thường thôi mà!’ Alvin kéo bàn tay nhỏ nhắn của cô, thấp giọng giải thích.

Liên Kiều vẻ mặt chán ghét giãy tay hất ra sau đó khinh miệt nhìn hấn, ‘Thế nào, anh không tin sao? Cũng không trách được, bởi vì trong mắt anh chỉ nhìn thấy những thứ hào nhoáng bên ngoài mà thôi, không tin anh theo tôi lại đây!’

Nói xong liền cầm sợi dây chuyền đi đến gần một vị khách, Alvin thấy vậy vội đi theo sau.

‘Vị tiên sinh này, xin hỏi ngài có nhận ra sợi dây chuyền này không? Theo ngài giá trị của nó khoảng bao nhiêu?’ Liên Kiều vừa đông dặc hỏi vừa đẩy hộp trang sức đến trước mặt vị khách kia.

Có thể trở thành hội viên của hội quán này đương nhiên là nhân vật cấp cao của cả hai giới, chính trị và kinh doanh, đương nhiên đối với những món đồ được đem đấu giá hết sức quen thuộc, cho nên Liên Kiều mới yên tâm làm cuộc thí nghiệm này.

Vị khách đó nâng chiếc hộp trang sức trên tay, nhìn sơ qua một cái liền cười nói: ‘Tiểu thư, nếu như tôi không nhớ lầm, sợi dây chuyền này là năm đó hoàng gia Anh đem ra bán đấu giá, tôi cũng từng nghe nói đến giá trị của hai sợi dây chuyền này, chắc là khoảng mười, mười mấy triệu, người đấu giá thành công mua được hai sợi dây chuyền này là Hoàng Phủ Ngưng tiểu thư của Hoàng Phủ tài phiệt, chuyện này lúc đó cũng gây chấn động một thời!’

‘Xin cảm ơn vị tiên sinh này!’

Liên Kiều cười càng sáng lạn, cô cầm chiếc hộp về, sau đó nhìn Alvin, ‘Thế nào? Tôi nói có đúng không? Những lời vị tiên sinh kia nói anh đều nghe rõ cả rồi chứ?’

Alvin sớm đã ngây ngốc tại chỗ rồi ... Hấn tuyệt đối không thể ngờ sợi dây chuyền này lại có giá trị lớn đến như vậy ...

Liên Kiều thấy vậy, trên môi lại câu lên một nụ cười giảo hoạt, nhìn lại vị tiên sinh lúc nãy cũng đang sững sờ nhìn mình ...

‘Tiểu thư, xin hỏi ngài có phải là ... của Hoàng Phủ tiên sinh?’

‘A, ngài nhận nhầm người rồi!’

Trong lòng Liên Kiều kinh hoảng vội ngắt lời ông ta, vừa cười vừa kéo Alvin đi về phía nhân viên phục vụ.

‘Em yêu à, em làm gì vậy? Sợi dây chuyền đó đúng là do người khác tặng cho anh mà!’ Alvin thật có trăm miệng cũng khó mà giải thích, thấy cô trở mặt như vậy, vẻ mặt càng áo não.

‘Liên Kiều tiểu thư, xin hỏi có thể giúp gì cho ngài?’ Nhân viên phục vụ hỏi một cách chuyên nghiệp.

‘Hấn là tên trộm, báo cảnh sát bắt hấn đi!’ Liên Kiều trực tiếp giao hấn cho nhân viên phục vụ, ra lệnh.

‘Đừng mà ...’

Alvin chặn tay nhân viên phục vụ lại, lo lắng nhìn Liên Kiều, ‘Em thật sự hiểu lầm anh rồi, anh không phải kẻ trộm, thật sự không phải anh trộm!’

Liên Kiều cười càng gian xảo, cô nhàn nhã nói: ‘Có phải là kẻ trộm hay không rất nhanh có thể chứng minh, thật trùng hợp là hôm nay Hoàng Phủ Ngưng tiểu thư cũng đến, hỏi cô ấy không phải là biết ngay sao?’

Alvin kinh hoảng vội quay đầu lại nhìn thì đã thấy một gương mặt hấn hết sức quen thuộc.

‘A, đúng, chính là cô ta, là cô ta tặng tôi sợi dây chuyền này, nói không chừng kẻ trộm chính là cô ta đó!’

Trong lòng hấn hết sức vui mừng vội vàng lên tiếng, tuy hấn không biết cô gái kia vì sao có thể xuất hiện ở chỗ này nhưng hấn nghĩ sự xuất hiện của cô có thể trở thành phao cứu sinh của hấn bởi vì sợi dây chuyền này đúng là do cô gái kia tặng.

Hoàng Phủ Ngưng đứng ở trước mặt Alvin, gương mặt không chút biểu tình nhìn hấn.

Liên Kiều nghe hấn nói vậy cười càng khoa trương hơn, ‘Alvin, anh đang nói giỡn phải không? Vị tiểu thư này chính là Hoàng Phủ Ngưng tiểu thư, cũng chính là em gái của tổng tài của Hoàng Phủ tài phiệt, Hoàng Phủ Ngạn Tước, cô ấy là chủ của sợi dây chuyền này, sao lại có thể là tên trộm được?’

Chương 09: Kế hoạch trả thù (7)

Nụ cười của Liên Kiều dành cho Alvin rõ ràng là mang ý “cháy nhà ra mặt chuột”!

Hoàng Phủ Ngưng đi đến, cố tình bỏ qua Alvin đang co rúm đứng đó, đến trước mặt Liên Kiều mỉm cười nói, ‘Đã lâu không gặp!’

Liên Kiều cũng cực kỳ phối hợp, liếc về phía Alvin một cái rồi nhắc sợi dây chuyền lên.

‘Hoàng Phủ tiểu thư, có phải trước đó cô có làm mất một sợi dây chuyền có lịch sử của hoàng gia không? Nếu như tôi không đoán nhầm thì chính là sợi dây này, phải không?’

Hoàng Phủ Ngưng đưa tay nhận lấy sợi dây chuyền, vẻ mặt kinh ngạc nói: ‘Đúng vậy, đây chính là sợi dây chuyền mà tôi đã làm mất! Không ngờ lại gặp được nó ở đây!’

‘Hoàng Phủ tiểu thư, đây là do hắc cầm đến, tôi hoài nghi hắc là người đã trộm sợi dây của cô!’ Liên Kiều chỉ tay về phía Alvin, giọng buộc tội nói.

Hoàng Phủ Ngưng nhìn Alvin trong đáy mắt lộ ra một tia phức tạp nhưng liền đáp lời Liên Kiều, ‘Ồ, tôi nhớ hắc, có một hôm người đàn ông này lén lút theo dõi tôi, cũng chính từ hôm đó tôi không còn thấy sợi dây chuyền này nữa, không ngờ đúng là hắc trộm lấy!’

Lời Hoàng Phủ Ngưng vừa nói dứt thì toàn bộ khách trong hội quán lúc này đều hướng ánh mắt về phía họ, xì xào bàn tán.

‘Cô ... cô là ...’ Alvin ấp úng nửa này vẫn nói không thành câu, hình như vẫn chưa từ trong sự ngỡ ngàng phản ứng lại được.

Cô gái đứng trước mặt mình là Hoàng Phủ Ngưng của Hoàng Phủ tài phiệt sao? Sao lại thế được? Cô ấy không phải là một nhân viên bình thường sao?

‘Tôi là? Tôi là cái gì?’

Hoàng Phủ Ngưng đi đến sát bên cạnh Alvin, cười càng rạng rỡ, cố ý nhấn mạnh từng chữ: ‘Tôi chính là Hoàng Phủ Ngưng, Hoàng Phủ Ngạn Tước, tổng tài của Hoàng Phủ tài phiệt là anh hai tôi, mà trước mặt tôi là một nhân viên của Hoàng Phủ tài phiệt, vị tiên sinh này, xin hỏi còn vấn đề gì nữa không?’

‘Không ... không phải ...’

Alvin giống như vừa chịu một sự đả kích thật mạnh, đột nhiên thét lớn lên còn những nhân viên bảo vệ của hội quán này giờ vẫn bao vây xung quanh liền tiến đến khóa chặt tay hắc.

‘Buông tôi ra, chuyện này là không thể nào, không thể nào!’

Liên Kiều thấy vậy dùng ánh mắt “thấy người ta gặp họa mà đắc ý” nhìn hắc, ‘Miệng anh luôn nói không thể nào là có ý gì? Cô ấy không thể nào là em gái của Hoàng Phủ tổng tài hay là ... anh không thể nào là kẻ trộm?’

‘Cô ấy ... cô ấy ...’

Alvin vừa dùng sức vùng vẫy vừa chỉ tay về phía Hoàng Phủ Ngưng, ‘Cô ấy không thể nào là Hoàng Phủ Ngưng kia được!’

Nếu như cô ấy thật là em gái của Hoàng Phủ tổng tài, vậy những hành vi của hắc trong mấy ngày qua chẳng phải sẽ khiến hắc phải hối hận cả đời sao, hắc chẳng thà tin là cô ấy không phải là người của gia tộc Hoàng Phủ.

‘Vị tiên sinh này, xin tôn trọng một chút, vị này đích thực là Hoàng Phủ tiểu thư, nếu ngài còn tiếp tục như thế, cô ấy lúc nào cũng có thể tố cáo ngài tội phỉ báng!’ Một vị khách tốt bụng lên tiếng.

Alvin lúc này phát điên thực sự rồi ...

‘Thế nào? Anh còn chưa tin sao? Nhưng mà anh tin hay không cũng không quan trọng!’

Hoàng Phủ Ngưng thấy hấn như vậy, mối hận trong lòng quả thật giảm đi không ít, ‘Cảnh sát tin là anh đã trộm sợi dây chuyền của tôi là được, chỉ riêng điểm này thôi tôi đã có thể kiện chết anh rồi!’

‘Cô nói dối! Tôi không phải là tên trộm, sợi dây chuyền này rõ ràng là cô đã tặng cho tôi, tôi không cần phải trộm nó làm gì!’ Alvin không có cách nào tiếp nhận chuyện kia, lớn tiếng rống lên.

‘Tôi tặng cho anh? Haha ... thực nực cười!’

Hoàng Phủ Ngưng giống như nghe được một chuyện cười lớn nhất thiên hạ, cô nhắc sợi dây chuyền lên, vẫy vẫy trước mặt hấn, ‘Sợi dây chuyền này là do tôi đấu giá mà mua được nó, tôi đã trả một số tiền cực lớn mới có được, sao lại có thể đem tặng cho anh được chứ? Tôi có quen anh sao? Rõ ràng là trộm đồ của người lại còn dám giảo biện!’

‘Tôi không có giảo biện! Xin mọi người hãy tin tôi ...’

Giọng Alvin đầy vẻ khẩn cầu, ‘Sợi dây chuyền này đúng là cô ấy đã tặng cho tôi mà, đương nhiên, lúc đó tôi không hề biết cô ấy là người của Hoàng Phủ tài phiệt, cũng hoàn toàn không biết giá trị của sợi dây chuyền đó, trong mắt của tôi, đó chẳng qua là một sợi dây chuyền bình thường mà thôi ...’

‘Được rồi được rồi, vị tiên sinh này, có lời gì muốn nói đến sở cảnh sát rồi nói sau!’ Nhân viên bảo an đã hết nhẫn nại lên tiếng ngắt lời hấn.

‘Những lời tôi nói hoàn toàn là sự thật cả, đừng đưa tôi đến sở cảnh sát ...’ Alvin dùng sức giãy ra khỏi sự kềm chế của nhân viên bảo an bước nhanh đến trước mặt Hoàng Phủ Ngưng, đôi tay nắm chặt vai của cô ...

‘Này, anh làm gì vậy?’ Hoàng Phủ Ngưng bị hành động của hấn làm cho hết hồn.

Liên Kiều cũng bị dọa nhảy dựng mà những người xung quanh cũng hết sức kinh hãi.

‘Buông Hoàng Phủ tiểu thư ra!’ Nhân viên bảo an và nhân viên phục vụ đều tiến đến.

Alvin nhìn Hoàng Phủ Ngưng gấp gáp nói: ‘Cô cố ý làm vậy để trả thù tôi có phải không? Cô muốn trả thù tôi đã bỏ cô cho nên mới thông đồng với đám người này để vu khống tôi có phải không? Muốn dùng chiêu này để hạ nhục tôi à, đừng có mơ!’

Hoàng Phủ Ngưng nghe vậy không giận mà cười rộ lên, ‘Vị tiên sinh này, lời anh nói thật kỳ lạ nha, tôi đường đường là người của Hoàng Phủ tài phiệt, có quen biết gì với anh mà phải tìm cách trả thù? Đừng có nghĩ mình có giá như vậy! Hấn nói vậy mọi người có tin không?’

Câu cuối cùng này, cô nhìn về phía những người đứng xung quanh mà hỏi.

Xung quanh chợt rộ lên tiếng cười.

Alvin lúc này không thể không tin thân phận thực sự của cô gái trước mặt, hấn sững sờ một lúc lâu, cuối cùng trên mặt lộ vẻ khẩn cầu ...

‘Tôi ... tôi ... đều là tại tôi, tôi có mắt không trông, cầu xin cô nói giúp tôi mấy lời, cô cũng biết tôi vốn là không có ăn cắp sợi dây chuyền này!’

Hoàng Phủ Ngưng thấy hấn như vậy, trong lòng không khỏi áo nảo, cô nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao lúc đó mình lại nảy sinh tình cảm với loại người này, đúng là nằm mơ cũng bị dọa mà tỉnh lại.

‘Xin lỗi, tôi không hiểu ý anh cho lắm, tôi chỉ biết là sợi dây chuyền bị mất của tôi hôm nay lại tìm thấy trên người anh, vậy là đủ rồi!’

Liên Kiều đứng bên cạnh không ngừng châm dầu vào lửa, ‘Đừng ở đây lãng phí thời gian với hấn làm gì, nhân viên bảo vệ, cứ đưa hấn đến sở cảnh sát là được rồi!’

Vừa nghĩ tới những hành động của hấn vừa rồi là cô lại thấy ghê tởm.

‘Đi thôi!’ Nhân viên bảo an tiến đến bắt hấn.

‘Không, tôi không phải kẻ trộm, tôi không có trộm ...’ Alvin điên cuồng gào lên.

‘Ồ ...’ Chỉ nghe Alvin kêu lên một tiếng đau đớn, một chiếc túi xách đã đập xuống đầu hắn, trực tiếp đem hắn đập xỉu.

Hoàng Phủ Ngưng kinh ngạc nhìn Liên Kiều, qua một lúc mới phản ứng kịp, lên tiếng khen ngợi ...

‘Liên Kiều, không ngờ sức của chị cũng lớn vậy nha ...’

Liên Kiều thu lại túi xách, nhún nhún vai, ngượng ngùng nói, ‘Chị ... cũng là hôm nay mới biết!’

55. Quyển 8 - Chương 10-12

Quyển 8: Tình yêu đến

Chương 10: Cô gái mang tên Dodo (1)

Bước ra khỏi hội quán, Liên Kiều khẽ duỗi người, hít sâu một hơi ...

‘Hô hô, thật là sảng khoái nha!’

Hoàng Phủ Ngưng nhìn gương mặt tươi cười của Liên Kiều, bước đến nhẹ giọng nói: ‘Liên Kiều, cảm ơn chị!’

Thật không ngờ, Alvin tên kia rốt cuộc cũng làm được một chuyện tốt, chính là kéo hai chị em dâu lại gần nhau hơn.

Liên Kiều xoay lại nhìn Hoàng Phủ Ngưng, cười ngọt ngào, xua tay nói: ‘Người một nhà cả mà, đừng khách khí với chị như vậy!’

Hoàng Phủ Ngưng nghe vậy cũng nở một nụ cười từ đáy lòng, gật đầu, ‘Đúng nha, chúng ta là người một nhà mà! Nhưng mà ... chính bởi vì như vậy nên em mới càng phải cảm ơn chị chỉ vì chỉ có chị chịu giúp em thôi!’

Liên Kiều híp mắt cười, khoác tay Hoàng Phủ Ngưng, ‘Nếu em đã muốn cảm ơn chị, vậy ... dùng hành động biểu hiện đi!’

‘Chị muốn em biểu hiện thế nào?’ Hoàng Phủ Ngưng cười cười.

‘Ừm ...’ Liên Kiều suy nghĩ một chút rồi nói: ‘Chị muốn ăn bít tết!’

‘Phù ...’ Hoàng Phủ Ngưng bị hành động của cô chọc cười, vô lực lắc đầu, ‘Thật phục chị luôn, suy nghĩ nửa ngày trời mà chỉ đòi ăn một bữa bít tết đơn giản vậy sao, em còn tưởng ít nhất là chị sẽ đề nghị đi siêu thị mua sắm một bữa, cà sạch thẻ của em mới thôi chứ!’

‘A!’ Mắt Liên Kiều sáng lên, cô trêu Hoàng Phủ Ngưng, ‘Sao chị lại không nghĩ ra điểm này chứ!’

Hoàng Phủ Ngưng cũng đang lúc hưng phấn, cũng có thể do khó có được một ngày nghỉ, tâm trạng lại thoải mái như vậy, cộng thêm sự áy náy do thái độ lúc trước của mình đối với Liên Kiều cho nên liền đề nghị: ‘Như vậy đi, em biết có một nhà hàng làm món bít tết đặc biệt ngon, đầu bếp của nhà hàng đó đều là đầu bếp cấp quốc tế, ăn xong chúng ta đi mua sắm một chuyến, có được không? Chị thích thứ gì thì cứ mua, hôm nay không cần phải tiết kiệm chút nào cho em, cứ quyết định như thế đi!’

‘Vậy sao được chứ? Chị sao có thể tiêu tiền của em được?’ Liên Kiều nghiêm túc nói, cô nâng túi xách lên, ‘Chị có tiền mà!’

Hoàng Phủ Ngưng ngăn cô lại, ‘Này, chị làm như vậy càng khiến em thấy áy náy, đừng khách sáo với em làm gì, vừa này chị giúp em lấy lại sợi dây chuyền đó là đã tiết kiệm được em một khoản tiền lớn rồi!’

Liên Kiều bụm miệng cười, ‘Không ngờ Hoàng Phủ Ngưng Hoàng Phủ tiểu thư cũng có lúc hối hận nha!’

‘Đương nhiên là hối hận rồi, nếu như em với cái tên khốn kiếp kia còn yêu đương đến hôm nay chắc em càng mất mặt hơn!’ Hoàng Phủ Ngưng vừa nói vừa kéo Liên Kiều lên xe.

‘Lúc này chị chỉ nói chơi thôi. Mà hôm nay em không đi làm sao?’ Liên Kiều thấy cô làm thật, ngạc nhiên hỏi lại.

Hoàng Phủ Ngưng cười cười nói, ‘Nha, hôm nay chị là khách quý của em, nhiệm vụ chính hôm nay của em là đi chơi cùng chị!’

Hoàng Phủ Ngưng cho xe chạy sau đó nhìn lại gương mặt rạng rỡ của Liên Kiều, ngưng ngưng nói: ‘Thực ra ... chị kết hôn với anh hai em cũng lâu rồi, theo lý em phải gọi chị là chị dâu mới đúng!’

‘Trời ơi, đừng, tuyệt đối đừng, gọi như vậy chị sẽ thấy mình già lắm! Không cần đâu!’ Liên Kiều vội vàng xua tay nói.

Hoàng Phủ Ngưng suy nghĩ một chút cũng thấy đúng, ‘Vậy sau này em cứ gọi chị là Liên Kiều nhé, chỉ sợ sau này để anh hai nghe được lại không biết muốn trừng phạt em bằng cách nào đây!’

‘Tại sao chứ?’ Liên Kiều nghe không hiểu ý cô.

Hoàng Phủ Ngưng cười, ‘Chị đừng quên qua một thời gian nữa là lúc chị với anh hai em chính thức bước vào giáo đường làm lễ rồi!’

‘Ồ ...’ Không hiểu sao nghe câu này tim của Liên Kiều chợt đập liên hồi trong lồng ngực, đúng nha, thời hạn nửa năm rất nhanh sẽ đến rồi.

Không ngờ, bất tri bất giác mà mình đã ở bên cạnh Hoàng Phủ Ngạn Tước lâu như vậy.

‘Đang nghĩ gì vậy?’ Hoàng Phủ Ngưng thấy cô hồn vía bay lên mây, tò mò hỏi.

‘Ừm, không ...không có gì ...’ Liên Kiều vuốt vuốt tóc, ngưng ngưng cười, ‘Chị bây giờ mới phát hiện ra, thì ra thời gian trôi nhanh như vậy!’

‘Phải đó, đúng là thời gian qua thật nhanh, vậy ...’

Hoàng Phủ Ngưng kéo dài giọng, ánh mắt tinh nghịch nhìn cô, ‘Chị dâu kính yêu nhất của em, lúc nào thì ... định giúp cho nhà Hoàng Phủ của em thêm người đây?’

Tâm tư của Liên Kiều vốn đơn giản, nghe một câu trêu chọc này của cô, mặt đỏ tía tai mang tai ...

‘Tiểu Ngưng, em thật đáng ghét!’

Hoàng Phủ Ngưng cố nén cười, ‘Đỏ mặt sao? Lúc này đánh người còn hung hăng lắm mà? Em nghĩ nếu như chị có thể sinh một cục cưng cho anh hai vậy thì nhà Hoàng Phủ càng thêm đông đúc rồi!’

‘Làm ơn đi Tiểu Ngưng, chưa có được sự chúc phúc của mục sư trong hôn lễ mà sinh cục cưng không tốt đâu!’ Liên Kiều nghiêm túc nói.

‘Làm gì mà khoa trương đến vậy, chị đừng có quên, thân phận của anh hai em không giống người khác nha!’ Hoàng Phủ Ngưng cười càng gian xảo.

Liên Kiều xua tay, ‘Tiểu Ngưng, thực ra hiện giờ điều chị muốn làm nhất là tìm một công việc để làm chứ không phải là sinh cục cưng, em không biết đó thôi, thực ra chị rất ngưỡng mộ em nha!’

‘Công việc?’ Hoàng Phủ Ngưng bị cô làm giật mình, ‘Chị đừng nói giỡn, chị còn chưa tốt nghiệp mà!’

‘Cho nên chị mới gấp nè!’ Liên Kiều chau mày nói.

Hoàng Phủ Ngưng nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quái: ‘Em không biết chị nghĩ sao nữa, vì sao phải gấp gấp tìm việc như vậy chứ? Chị không đủ tiền xài sao? Không phải chứ? Chẳng lẽ anh hai không đưa chị tiền?’

‘Chính bởi vì bây giờ chị đang xài tiền của anh hai em nên mới cảm thấy ngại ngùng vô cùng, cứ có cảm giác mình là người ngồi yên mà hưởng, có xài tiền cũng không thoải mái!’ Liên Kiều thở dài một tiếng, và nói vừa rút một xấp thẻ trong túi xách ra.

‘Nè, toàn bộ mấy tấm thẻ này đều là Ngạn Tước đưa cho chị!’

Hoàng Phủ Ngưng trợn đôi mắt đẹp, không khỏi bị dọa sợ hết hồn, cô nhìn mấy tấm thẻ này, không kìm được thở dài một tiếng: ‘Xem ra anh hai không biết dùng cách gì để thể hiện tình yêu cho nên mới dùng cách trực tiếp này, đây nếu không phải là thẻ vàng thì là thẻ đen hết!’

‘Phải không? Chị là không hiểu lắm về mấy thứ này ... bên trong có nhiều tiền hay không?’

Liên Kiều chọn một tấm thẻ, xem xét, ‘Ồ, giờ chị mới phát hiện, trên cái thẻ này có in hình hoa dâm bụt nha, là quốc hoa của nước Mã Lai chị đó!’

Hoàng Phủ Ngưng liếc cô một cái, ‘Liên Kiều, làm thiếu phụ nhân mà như chị cũng là lần đầu tiên em gặp đó, trong thẻ có bao nhiêu tiền cũng không biết nữa sao? Nhưng cũng không quan trọng, theo em nghĩ, với sự yêu chiều mà anh hai dành cho chị, hạn mức trong mấy chiếc thẻ này tuyệt đối sẽ không làm chị thất vọng đâu!’

Chương 11: Cô gái mang tên Dodo (2)

Liên Kiều lại chẳng để tâm gì đến lời Hoàng Phủ Ngưng nói, cô nhặt lên từng tấm thẻ, xem đến cái thẻ thứ ba ...

‘Hô hô, hình trên tấm thẻ này lại là chị nha, đúng là chị mà, xem này ...’

Trên một tấm thẻ vàng là gương mặt Liên Kiều được vẽ cách điệu sau đó in lên thẻ, cô nhặt lên đưa cho Hoàng Phủ Ngưng xem.

‘Oa, đây nhất định là do anh hai ra lệnh cho ngân hàng thiết kế riêng cho chị đó, chị thật oách nha mà cũng thật vô tâm, đến giờ mới phát hiện được!’

Liên Kiều le lưỡi, ‘Khi Ngạn Tước đưa mấy tấm thẻ này cho chị, trong lòng người ta cứ có cảm giác đi xin tiền mà, khó chịu lắm, làm gì có tâm tư đi xem xét mấy tấm thẻ làm gì!’

Hoàng Phủ Ngưng cười cười, ‘Theo em thấy, giấc mộng đi làm của chị không dễ dàng thực hiện đâu!’

‘Sao vậy? Nếu như chị không làm việc thì đi học làm gì chứ?’ Liên Kiều không hiểu.

‘Nguyên nhân thì đơn giản thôi, bởi vì người chị lấy là anh hai em, theo tính tình và suy nghĩ của anh hai em, anh ấy tuyệt đối sẽ không để vợ mình xuất đầu lộ diện đâu!’ Hoàng Phủ Ngưng cho Liên Kiều một lời giải thích hoàn hảo.

Liên Kiều cũng âm thầm thở dài ...

‘Vậy cuộc đời chị chẳng phải là vô vị lắm sao, cứ ù ù cạc cạc trôi qua như vậy? Không có chút ý nghĩa nào! Vậy chị sống để làm gì chứ?’

Hoàng Phủ Ngưng giật nảy mình, ‘Này, Liên Kiều, mấy lời này chị nói với em thôi nhé, nếu như để anh hai biết được, nhất định sẽ tức giận cho coi!’

‘Chị nói đều là sự thật cả mà!’ Liên Kiều bĩu môi.

Hoàng Phủ Ngưng lắc đầu, ‘Sự thực chính là, chị đã gả vào nhà Hoàng Phủ, chị chính là thiếu phụ nhân của nhà Hoàng Phủ, tuy nhà chúng ta không có thói quen cấm đoán con gái con dâu đi ra ngoài làm việc nhưng anh hai yêu thương chị như vậy, anh ấy tuyệt đối không cho phép chị đi làm đâu, nếu như chị sợ nhàn rỗi, chẳng bằng sinh cho anh ấy một cục cưng, anh ấy sẽ rất vui mà chị thì cũng không buồn nữa!’

‘Nhưng Ngạn Tước nghĩ như vậy là rất bá đạo nha!’ Liên Kiều phản đối.

‘Chị chắc cũng chẳng lạ gì tính tình của anh hai em chứ? Anh ấy chính là người như vậy đấy, từ chuyện chuyển trường học cho chị, cũng có thể nhìn ra, anh hai căn bản là không muốn chị rời khỏi anh ấy quá xa mà!’ Hoàng Phủ Ngưng nói.

‘Cũng đúng nha!’ Liên Kiều suy nghĩ một lúc rồi gật đầu, ‘Thôi bỏ đi, đừng nhắc đến Ngạn Tước nữa! Đừng để vua tự đại đó ảnh hưởng đến tâm trạng của chúng ta!’

‘Được!’ Hoàng Phủ Ngưng đồng ý ngay.

Hai cô gái ăn xong bữa trưa liền bắt tay nhau điên cuồng shopping cả một buổi chiều, tất cả tiệm lớn tiệm nhỏ trong thương trường đều bị càn quét qua một lần.

‘Tiểu Ngưng, nhanh đến đây xem giúp chị xem, cái váy này thế nào?’

Đứng ở trước tấm kiếng của phòng thay đồ, Liên Kiều như một chú chim nhỏ, trên thân mặc một chiếc váy màu trắng, đang xoay tới xoay lui làm dáng.

‘Ấn, chiếc váy này rất đẹp, rất hợp với chị!’ Hoàng Phủ Ngưng nhận xét.

Liên Kiều cười nói: ‘Chị cũng rất thích!’

‘Liên Kiều, chị xem chiếc váy trên tay em thế nào? Không biết lúc em mặc lên sẽ ra sao nhỉ?’ Hoàng Phủ Ngưng cầm trên tay một chiếc váy của một thương hiệu nổi tiếng.

‘Chắc là đẹp, em có mắt thẩm mỹ như thế cơ mà, mau đi vào thử đi, chị giúp em tư vấn!’ Liên Kiều vừa nói vừa đẩy cô vào phòng thử.

Đang lúc định bước vào một căn phòng thử đồ khác để đổi lại chiếc váy, trong kiếng chợt có thêm gương mặt của một cô gái.

‘À?’ Liên Kiều quả thực bị dọa sợ, cô vội quay đầu lại, sau khi nhìn thấy rõ người đứng sau lưng thì sững người.

Cô gái thấy vậy, mỉm cười nói: ‘Thế nào, quên tôi rồi sao? Chúng ta mới vừa gặp nhau đây mà!’

Liên Kiều lục trong trí nhớ một lúc, mắt chợt sáng lên, nói: ‘Ồ, thì ra là cô sao, chúng ta đã gặp nhau ở dạ hội phải không?’

Cô gái gật đầu: ‘Cũng may là cô còn nhớ tôi, bằng không tôi sẽ ngượng lắm!’

Liên Kiều cũng ngại ngùng mỉm cười.

‘Thế nào? Đã hỏi chồng cô chưa? Cô chắc là đã biết thêm một số chuyện mà trước đó chưa từng biết đúng không?’ Giọng cô gái rất nhẹ, nhưng nụ cười trên gương mặt xinh đẹp không che dấu được ánh mắt có điều mờ ám.

Liên Kiều giật mình, vội hỏi lại: ‘Cô rốt cuộc là ai chứ? Vì sao lại biết nhiều chuyện có liên quan đến tôi vậy?’

Cô gái cười, ‘Tôi? Cứ coi như tôi là người có duyên với cô đi!’

‘Người có duyên? Là ý gì?’ Liên Kiều càng khó hiểu hơn.

Cô gái không vội trả lời câu hỏi của Liên Kiều mà hỏi ngược lại: ‘Không ngại để người nhà cô ở đây thử y phục chứ? Chúng ta qua bên kia nói chuyện có được không?’

Liên Kiều trầm ngâm một lúc, nhìn về phía phòng thử đồ nơi Hoàng Phủ Ngưng đang thay quần áo rồi gật đầu.

‘Tên tôi là Cloris!’ Cô gái đợi Liên Kiều ngồi xuống rồi thẳng thắn giới thiệu bản thân.

‘Ồ!’, Liên Kiều gật đầu.

‘Tôi còn có một cái tên khác ...’ Cô gái không vội nói hết câu mà nhìn Liên Kiều bằng cái nhìn đầy ý nghĩa, sau đó mới chậm chậm cất lời: ‘... gọi là Dodo!’

Liên Kiều giật mình, ‘Tên của người Mã Lai, cô là người Mã Lai sao?’

Cô gái nhẹ gật đầu.

‘Cô thật là người Mã Lai sao? Thì ra chúng ta là đồng hương nha!’ Liên Kiều thấy cô gật đầu, trong lòng hết sức cao hứng. Cô gái chỉ cười cười không nói gì.

‘Ồ, đúng rồi, trong buổi dạ tiệc cô đã từng nói những chuyện có liên quan đến chị tôi và cha mẹ tôi cô biết rất nhiều, đúng không? Xin nói cho tôi biết có được không?’ Liên Kiều đột nhiên nhớ ra, liền hỏi.

Dodo nhìn cô, hỏi lại: ‘Chẳng lẽ chồng cô không nói gì cho cô biết sao?’

‘Nói rồi, nhưng ... tôi thật không thể tin là mình còn có một người chị, mà chị ấy lại sớm qua đời!’ Lòng Liên Kiều như chìm xuống đáy cốc.

Trong mắt Dodo thoáng xẹt qua một tia ba đào, cô hỏi lại: ‘Là chồng cô cho cô biết là chị cô đã chết rồi sao?’

‘Là ông nội nói, năm đó xảy ra những chuyện như vậy thử hỏi một đứa nhỏ làm sao mà sống sót được chứ!’ Liên Kiều ngậm ngùi nói.

‘Hừm!’ Dodo chợt hừ lạnh một tiếng, nói: ‘Đây chỉ là tùy tiện tìm một cái cớ để trong lòng được yên mà thôi!’

Liên Kiều nghe vậy mắt chợt sáng lên: ‘Chẳng lẽ ... chị tôi vẫn chưa chết sao? Chị ấy không có chết, có đúng không? Có phải cô biết mọi chuyện có liên quan đến chị ấy, có phải không?’

Một loạt câu hỏi của Liên Kiều chỉ được đáp lại bằng một câu trả lời nhàn nhạt của Dodo, ‘Đúng là tôi có gặp qua chị cô!’

Liên Kiều đứng bật dậy, ánh mắt trừng lớn ...

‘Cô ... cô nói thật không?’

Dodo nhướng mắt nhìn cô, giọng lạnh lùng nói: ‘Tôi cần gì phải gạt cô chứ!’

Toàn thân Liên Kiều đều run rẩy, ngay cả giọng nói cũng run run, ‘Xin cô, cho tôi biết, chị tôi, chị ấy đang ở đâu?’

Chương 12: Cô gái mang tên Dodo (3)

Dodo nghe cô hỏi, trầm mặc thật lâu mới hỏi lại: ‘Cô thật sự muốn biết chị mình ở đâu sao?’

‘Đương nhiên là muốn rồi, xin cô cho tôi biết, rốt cuộc chị tôi đang ở đâu? Tôi muốn đi tìm chị ấy!’ Liên Kiều kích động trả lời.

‘Sau khi tìm thấy thì sao nữa?’ Dodo hỏi ngược lại.

‘Cái này ...’

Liên Kiều bị cô hỏi đến cứng họng, qua một lúc lâu mới nói: ‘Chị ấy là chị của tôi, từ nhỏ nhất định đã phải chịu không ít khổ sở, tôi muốn tìm chị ấy về để chị ấy không còn phải chịu khổ nữa!’

Dodo sững sờ, qua một lúc lâu mới thì thào, giọng run rẩy: ‘Cô ấy ... đúng là chịu không ít khổ!’

Liên Kiều nghe Dodo nói vậy, trong lòng không biết là mùi vị gì, vội vàng ngồi xuống, nét mặt khẩn cầu: ‘Dodo tiểu thư, cầu xin cô, nói cho tôi biết chị ấy ở đâu có được không?’

Dodo nhìn cô, thở dài một tiếng: ‘Chồng cô là Hoàng Phủ Ngạn Tước mà, hẳn đương nhiên có thể giúp cô tìm người!’

‘Ngạn Tước nói chị vừa sinh ra đã chết rồi, nhưng mà anh ấy có hứa với em là sẽ giúp em tìm tung tích của cha mẹ, Dodo tiểu thư, xin cho tôi biết, cô biết tung tích của chị tôi có đúng không? Vậy ... có phải cô cũng biết tung tích của cha mẹ tôi không? Họ đang ở đâu? Chị tôi cùng cha mẹ tôi rốt cuộc là đang ở đâu?’

Dodo lạnh lùng nói: ‘Tìm cha mẹ cô? Chồng cô nói cho cô biết cha mẹ cô còn sống sao? Hay là ông nội cô nói? Tôi cho cô biết ... vĩnh viễn cô cũng không tìm thấy họ đâu!’

Toàn thân Liên Kiều chợt run lên, hô hấp cũng trở nên gấp gáp, ‘Lời của cô nói là có ý gì?’

‘Tôi nói còn chưa đủ rõ ràng sao?’

Giọng nói của Dodo không mang theo chút tình cảm nào: ‘Để tôi nói lại lần nữa cho cô biết, chị của cô vẫn còn sống trên đời nhưng cha mẹ cô ... thì sớm đã xuống địa ngục rồi!’

‘Cái gì?’

Liên Kiều run rẩy càng lợi hại, cả người như nhũn ra trên sofa, qua thật lâu sau cô mới run giọng hỏi: ‘Ý của cô là ... là nói ... cha mẹ tôi đã ... qua đời rồi?’

‘Qua đời?’

Dodo lạnh lùng cười một tiếng: ‘Cô còn dùng cách nói tôn trọng như vậy để nói về họ? Thế nào? Họ đáng để cô tôn trọng vậy sao?’

‘Đương nhiên, không có họ làm sao có tôi được, hơn nữa ... họ đối xử với tôi cũng rất tốt ...’ Liên Kiều phản bác một cách yếu ớt.

‘Nghe giọng nói của cô yếu ớt như vậy, cô tự hỏi lòng mình đi, trong lòng cô có thực sự nghĩ như vậy không?’ Dodo nói thẳng.

‘Không, tôi không có!’ Liên Kiều kiên cường trả lời.

‘Cô có!’

Dodo nhìn thẳng vào mắt cô, nói từng chữ một, ‘Thực ra ... cô không có cách nào quên được những chuyện cha mẹ cô đã từng làm với cô, vì sự sinh tồn của họ nên họ mới bày mưu tính kế định chìm chết cô, không phải sao?’

‘Không, không phải như thế!’ Trong mắt Liên Kiều thấp thoáng hiện lên hình ảnh năm mười tuổi đó, giọng nói nghẹn ngào trong cổ họng.

‘Không phải thật sao?’

Dodo hỏi lại lần nữa, giọng sắc bén, ‘Thực ra cô và chị cô đều giống nhau, đều là bị người ta bỏ rơi, chỉ có điều ... cô may mắn hơn, cô còn có một người ông yêu thương cô cho nên cô mới có thể có một cuộc sống vui vẻ như vậy! Còn cha mẹ cô, họ không có làm gì hết, căn bản là không có thương yêu cô, nếu có chẳng ... thì chỉ có nỗi sợ hãi dành cho cô mà thôi!’

‘Không, không, không phải, xin đừng nói nữa!’ Liên Kiều vùng đứng dậy, dùng sức bịt tai lại, thét lên.

‘Cô không để cho tôi nói là bởi vì tôi nói đúng sự thật!’ Dodo cũng đứng dậy, kéo tay cô xuống, ép buộc cô nghe mình nói tiếp ...

‘Cô rất may mắn, ít ra bên cạnh cô còn có người quan tâm cô, yêu thương cô, cho nên ... ngay cả cái chết của cha mẹ cô họ cũng vì cô mà che giấu, ông nội cô như thế, chồng cô cũng như thế!’

‘Cô gạt người, cha mẹ tôi vẫn còn sống, họ còn sống!’ Liên Kiều cảm thấy mình sắp không thở nổi nữa rồi.

‘Này, cô làm gì vậy? Buông chị tôi ra!’

Một tràng tiếng giày cao gót nện trên nền đá hoa cương, sau đó Hoàng Phủ Ngưng xuất hiện trước mặt hai người.

Sau khi thử hết mấy bộ y phục mà chẳng thấy bóng dáng Liên Kiều đâu, đang lúc tưởng rằng cô đi nhà vệ sinh thì vừa hay nhìn thấy Liên Kiều đang đứng cùng với một cô gái xa lạ.

Nhưng mà ... cô gái này nhìn có vẻ rất khác thường.

‘Tiểu Ngưng ...’ Liên Kiều sau khi nhìn thấy Hoàng Phủ Ngưng vội kêu lên, giọng ủy khuất.

Hoàng Phủ Ngưng rất nhanh đã xông tới trước mặt Dodo, giọng bén nhọn hỏi: ‘Cô làm gì chị tôi vậy? Còn không mau buông tay!’

Dodo nhìn Hoàng Phủ Ngưng, khinh miệt cười một tiếng sau đó buông tay, nhìn Liên Kiều với ánh mắt đồng tình...

‘Tôi thật buồn dùm cô nha! Lại cứ mãi vì những người cha mẹ không chịu trách nhiệm mà kích động và hy vọng!’

Liên Kiều cắn môi đến sắp xuất huyết.

‘Này, cô là ai? Cô với Liên Kiều nhà chúng tôi quen thân lắm sao? Chuyện của cha mẹ chị ấy thì có liên quan gì đến cô chứ?’

Hoàng Phủ Ngưng tưởng rằng cô gái trước mặt là một trong số bạn gái cũ của anh hai mình, chỉ sợ cô ta bắt nạt Liên Kiều cho nên vội vàng bước đến bảo vệ.

Dodo thấy vậy cười nói: ‘Cô đúng là hạnh phúc hơn chị cô nhiều lắm!’

Nói xong không đợi Liên Kiều trả lời, nhấc túi xách lên quay người bước đi.

‘Này, đợi đã ...’

Liên Kiều một lúc mới phản ứng lại, vội vàng thét hỏi: ‘Trước không nhắc đến cha mẹ tôi, nói về chị tôi được không? Chị ấy bây giờ ở đâu?’

Dodo thấy cô truy hỏi kỹ càng như vậy, quay đầu lại nhìn Liên Kiều với ánh mắt nghi hoặc: ‘Cô muốn biết về tung tích của chị gái mình như vậy, chẳng lẽ không sợ sự xuất hiện của cô ấy sẽ cướp đi hạnh phúc của cô sao?’

‘Nếu như có thể tìm lại chị tôi, đó chính là hạnh phúc lớn nhất của tôi rồi, tôi nghĩ ... chị ruột của tôi cũng sẽ nghĩ như thế. Nếu như tìm thấy chị ấy, tôi sẽ không để chị ấy chịu khổ nữa, nhất định sẽ làm cho chị ấy cũng hạnh phúc như tôi!’ Liên Kiều càng nói càng kích động.

Toàn thân Dodo khẽ run, cô cố dấu một nụ cười khổ sở nơi khóe miệng, ‘Không phải tất cả mọi người đều muốn nhận lòng tốt của cô, có lúc, lòng tốt đó sẽ làm cho người ta hiểu lầm là ... cố tình khoe mẽ đó.’

‘Tôi không có, tôi nói đều là lời thật lòng!’ Liên Kiều vội vàng giải thích.

Dodo nhìn cô, một lúc sau trên mặt hiện ra một nét cười rất khó phát hiện, ‘Là cô nói đấy nhé!’

Liên Kiều vội vàng gạt đầu, ‘Xin hãy cho tôi biết tung tích của chị tôi, được không?’ Lòng cô nóng như lửa đốt.

‘Cô sẽ gặp được chị mình thôi!’ Dodo nói xong liền xoay người đi, lần này là đi thật.

Chờ xem tình dịch của Tước ca xuất hiện ở phần sau nhé. ^__^

56. Quyển 8 - Chương 13-15

Quyển 8: Tình yêu đến

Chương 13: Cơn ghen của Hoàng Phủ Ngạn Tước (1)

‘Này, đừng đi mà ...’ Liên Kiều đang muốn đuổi theo hỏi cho rõ thì bị Hoàng Phủ Ngưng kéo lại.

‘Thôi bỏ đi, Liên Kiều, cô ta căn bản là không hề có ý muốn nói cho chị biết! Mà cô gái kia rốt cuộc là ai chứ?’

Liên Kiều nhìn theo bóng Dodo càng lúc càng xa, thì thào nói, ‘Cô ta nói mình tên là Dodo, là người Mã Lai!’

‘Thì sao?’ Hoàng Phủ Ngưng nôn nóng chờ cô nói tiếp.

Liên Kiều ngạc nhiên nhìn cô nói, ‘Hết rồi, chị chỉ biết có nhiều đó thôi!’

Hoàng Phủ Ngưng vô lực thở dài một tiếng, ‘Làm ơn đi, chị hai, em còn cho rằng hai người thân với nhau lắm chứ. Liên Kiều này, không phải em muốn nói gì đâu, nhưng sau này chị đừng qua lại nhiều với loại người kỳ lạ này. Chị vốn không biết người ta là ai, lỡ như người đó có ý gây bất lợi cho chị thì sao?’

‘Nhưng cô ta biết rất nhiều chuyện về chị mà!’ Liên Kiều rầu rĩ nói, trong lòng khó chịu cực kỳ.

‘Vậy thì càng nguy hiểm hơn, nói không chừng cô ta thật sự có ý gây bất lợi cho chị đó!’

Hoàng Phủ Ngưng khẩn trương nói tiếp: ‘Sau này chị đừng để ý đến cô gái đó nữa, em cứ luôn cảm giác cô gái này kỳ lạ thế nào ấy!’

‘Kỳ lạ ở chỗ nào?’ Liên Kiều hỏi.

Hoàng Phủ Ngưng nhún vai, ‘Nói không rõ được, tóm lại là ... cảm giác rất không thoải mái!’

Liên Kiều không nói gì, chỉ cúi đầu suy nghĩ, sau đó mới lẩm bẩm: ‘Tối nay chị phải hỏi Ngạn Tước rõ ràng mới được ...’

‘Chị vừa nói cái gì?’ Hoàng Phủ Ngưng không nghe rõ cô lẩm bẩm điều gì, tò mò hỏi lại.

‘A, không có gì, đi thôi!’ Liên Kiều vốn tâm sự trùng trùng không còn tâm trạng mua sắm, nắm tay Hoàng Phủ Ngưng đi đến quầy thanh toán.

Không gian rộng rãi của chiếc xe xa hoa đã bị nhét đầy túi lớn túi nhỏ “chiến lợi phẩm” của hai người.

‘Hô ...’ Liên Kiều sau khi nhét chiếc túi cuối cùng vào xe, mệt nhọc duỗi eo một cái.

‘Em còn cho rằng chị là người sắt không hề biết mệt chứ!’ Hoàng Phủ Ngưng cũng mệt thở không ra hơi, cô tự đắm vào vai mấy cái cho đỡ mỏi.

Liên Kiều kêu lên: ‘Đây là lần điên cuồng mua sắm đầu tiên của chị sau khi kết hôn mà!’

‘Ai ya, thật là cô bé tội nghiệp, bị anh hai em trông chừng đến nỗi không còn chút tự do nào!’ Hoàng Phủ Ngưng véo nhẹ đôi gò má hồng phấn của Liên Kiều, vẻ mặt trêu chọc, ‘Chỉ tội nghiệp em bị vạ lây, ngày mai nhất định là mệt đến không dậy nổi thôi!’

Liên Kiều rụt lưỡi, cười khoái trá.

‘Chị còn cười được sao? Đều tại chị đó, cứ kêu nhân viên cửa hàng giao đến tận nhà là được rồi, lại còn phiền phức thế này!’ Hoàng Phủ Ngưng cầu nhàu.

‘Chị không cần, làm vậy còn gọi gì là đi dạo phố nữa chứ, đi dạo phố là phải có túi lớn túi nhỏ như vậy mới có “cảm giác thành tựu”!’ Liên Kiều cười rạng rỡ nhìn đồng hồ chất ở phía sau xe.

Hoàng Phủ Ngưng thở dài một tiếng, áo não lắc đầu.

Liên Kiều đang định nói gì đó thì đã nghe sau lưng vang lên một tiếng kêu kinh ngạc của một người đàn ông.

‘Liên Kiều ...’

Vội quay đầu lại nhìn, mắt Liên Kiều chợt sáng lên ...

‘Học trưởng Kiều Trị?’

‘Liên Kiều, thật là em sao? Anh tìm em lâu lắm rồi!’ Trông gương mặt Kiều Trị rạng rỡ, vui vẻ như ánh mặt trời.

Liên Kiều ngượng ngùng cười, ‘Ồ, em quên mất, em đã ... đổi số điện thoại rồi!’

Đều là kiệt tác của vua tự đại Hoàng Phủ Ngạn Tước, chẳng những thay cô làm thủ tục chuyển trường mà còn tự tiện đổi đi số điện thoại của cô nữa.

‘Liên Kiều, có thật là em đã chuyển trường rồi không?’ Kiều Trị hỏi cô, giọng không được tự nhiên lắm.

‘Đúng đó, em cũng không còn cách nào!’ Liên Kiều yếu ớt trả lời.

‘Chuyện lớn như vậy sao em không cho anh biết?’ Nét vui mừng khi gặp lại cô đã không còn, thay vào đó là một chút tức giận.

‘Em ... em ...’ Liên Kiều ấp úng nửa ngày cũng không biết nên giải thích với hấn thế nào mới phải.

Lúc này Hoàng Phủ Ngưng mới tiến đến hỏi: ‘Liên Kiều, ai vậy?’

Liên Kiều vội giới thiệu: ‘Anh ấy là học trưởng Kiều Trị, là học trưởng của chị ở trường đại học Hồng Kông, học trưởng Kiều Trị, đây là Hoàng Phủ Ngưng!’

Kiều Trị nhìn qua Hoàng Phủ Ngưng, hơi nhú mày: ‘Cô là ... em gái của Hoàng Phủ tiên sinh?’

Hoàng Phủ Ngưng nhướng mắt nhìn hấn, không trả lời câu hỏi mà xoay về phía Liên Kiều: ‘Liên Kiều, hai người thân lắm sao?’

‘Ừm, Hoàng Phủ Ngạn Tước đối xử với chị rất tốt!’ Liên Kiều gật đầu nói.

Trong lòng Hoàng Phủ Ngưng đã hiểu được ít nhiều, cô lên tiếng: ‘Ồ, vậy đi Liên Kiều, giờ cũng muộn rồi, em nghĩ chúng ta nên đi về thôi!’

Liên Kiều vừa định trả lời thì đã bị Kiều Trị chen vào ...

‘Xin lỗi cô, Liên Kiều, anh nghĩ chúng ta nên nói chuyện với nhau một lát!’

Có phải là nên nói cho rõ một lần không? Bằng không hấn vẫn cứ mãi ngây ngốc chờ đợi cô gái này.

Liên Kiều đương nhiên không hề biết những suy nghĩ trong lòng hấn, cô suy nghĩ một lúc rồi gật đầu, quay sang Hoàng Phủ Ngưng nói: ‘Tiểu Ngưng, em về trước đi!’

‘Liên Kiều!’

Hoàng Phủ Ngưng rất không yên tâm, cô nhìn Kiều Trị một lúc rồi kéo tay Liên Kiều sang một bên, thấp giọng nói: ‘Không phải chị định đi theo tên kia chứ?’

Liên Kiều không hiểu ý cô lắm, ‘Tiểu Ngưng, em nói gì vậy? Chị với học trưởng Kiều Trị chỉ là lâu rồi không gặp, cùng nhau ăn bữa cơm thôi mà!’

‘Nhưng mà ...’

Hoàng Phủ Ngưng liếc về phía Kiều Trị, giọng càng nhỏ hơn: ‘Chị xác định là hấn cũng nghĩ như vậy chứ?’

Nhìn ánh mắt tình tứ của tên Kiều Trị đó lúc nhìn về Liên Kiều, tin chắc rằng hấn không nghĩ đơn giản như vậy, đây là điều khiến Hoàng Phủ Ngưng dấy lên mối hoài nghi.

Liên Kiều đương nhiên không hiểu ý cô, liền lắc đầu nói: ‘Tiểu Ngưng, em sao vậy?’

Hoàng Phủ Ngưng thở dài một tiếng, cô rút cuộc cũng nhận ra, Liên Kiều căn bản là không hiểu ý mình.

Liên Kiều thấy cô không nói gì mà như đang suy nghĩ gì đó liền lên tiếng: ‘Xem chị kia, vô ý quá, em đi dạo phố với chị một ngày chắc cũng đỡ rồi, hay là em đi ăn cơm chung với chị và học trưởng đi, được không?’

‘Ăn cơm chung á?’ Hoàng Phủ Ngưng thật không khỏi khâm phục ý tưởng của Liên Kiều.

‘Đúng đó!’ Liên Kiều ngây thơ gật đầu.

‘Liên Kiều ...’

Kiều Trị nghe cô nói vậy vội vàng bước đến nhẹ giọng nói: ‘Anh có vài chuyện muốn nói riêng với em!’

‘Hả ...’ Liên Kiều sững sờ.

Hoàng Phủ Ngưng liếc Kiều Trị một cái, lạnh giọng nói: ‘Anh yên tâm đi, tôi căn bản là không muốn cùng đầu gối ăn cơm đâu!’

‘Cô ...’

Kiều Trị nghe vậy sắc mặt càng khó coi nhưng vẫn cố nhịn xuống.

Chương 14: Cơn ghen của Hoàng Phủ Ngạn Tước (2)

‘Này, hai người kiếp trước có thù với nhau sao?’ Liên Kiều vội bước đến can ngăn.

‘Hừm, thật nực cười, em với anh ta kiếp này không quen không biết chứ nói gì đến kiếp trước!’ Hoàng Phủ Ngưng lạnh lùng nhìn hắn sau đó nhìn về phía Liên Kiều, ‘Chị đừng ở bên ngoài muộn quá nhé, bằng không anh hai không vui đâu!’

‘Được rồi mà!’ Liên Kiều xua tay.

Hoàng Phủ Ngưng không nói gì thêm, lên xe rời đi.

‘Tính tình của đại tiểu thư nhà Hoàng Phủ quả nhiên danh bất hư truyền, nhưng nghe nói cô ấy vốn rất lạnh lùng, không ngờ đối xử với em cũng khá tốt nhỉ!’ Kiều Trị lên tiếng.

‘Học trưởng, anh sai rồi, Tiểu Ngưng vốn không phải là một người khó gần gũi đâu, chỉ là vì cô ấy nói chuyện hơi thẳng thắn một chút cho nên dễ khiến người khác hiểu lầm mà thôi!’ Liên Kiều không tán thành cách nói của Kiều Trị.

‘OK, không sao cả, không nói về cô ấy nữa, nói về chúng ta đi! Tìm một chỗ ngồi xuống từ từ nói, được không?’

Liên Kiều suy nghĩ một lúc rồi gật đầu, ‘Àn, em đói lắm rồi, tìm một chỗ vừa ăn vừa trò chuyện vậy!’

‘Được chứ!’ Kiều Trị còn mong gì hơn là được ở cùng cô lâu một chút, vội vàng gật đầu.

‘Liên Kiều, em có thể cho anh biết vì sao muốn chuyển trường không?’

Trong một nhà hàng sang trọng, Kiều Trị không nhận được nữa, vội lên tiếng hỏi.

Liên Kiều không chút khách khí nhận lấy menu chọn một bàn thức ăn xong mới trả lời: ‘Anh tưởng em muốn chuyển trường làm sao? Nếu em được chọn thì đánh chết em cũng không muốn chuyển đâu, em nhớ mọi người ở trường cũ lắm!’

Kiều Trị nghe vậy cũng ngơ ngẩn: ‘Vậy ... vậy rốt cuộc là vì sao?’

Từ sau khi hai người chia tay nhau, hắn thật sự rất nhớ cô, mỗi ngày trôi qua dài đằng đẳng, nhưng qua những kinh nghiệm từ lần trước hắn cũng biết, tổng tài của Hoàng Phủ tài phiệt lúc nào cũng nhìn chăm chăm Liên Kiều không rời, mà khổ cho hắn là hắn căn bản không có tư cách cũng như khả năng gì đấu lại với vị Hoàng Phủ tiên sinh đó.

Vốn cho rằng sau khi Liên Kiều đồng ý làm bạn gái của mình thì có thể yên tâm kê cao gối ngủ, nhưng nào ngờ hôm ấy ở phi trường, chứng kiến uy thế của Hoàng Phủ Ngạn Tước, chứng kiến sự lợi hại của anh ta, nhất là khi đôi mắt như chim ưng kia nhìn chăm chăm vào hắn như muốn nhấn gỏi một thông điệp, đó là ... “Cô gái này là của ta!”.

Đã lâu như vậy, hắn cứ tưởng mình có thể buông xuống được, nhưng sau cùng phát hiện ra mình không có cách nào không chế được chính mình thôi nghĩ về cô, mà sau đó lại nhận được một tin càng làm hắn khó chịu hơn, đó chính là Liên Kiều đã chuyển trường.

Chuyện này sao lại thế được chứ?

Liên Kiều còn chưa trả lời hắn thì nhân viên phục vụ đã mang đến món ăn ưa thích nhất của cô, một đĩa kem hương chuối lớn. Thấy vậy cô vui vẻ kéo đĩa kem vào lòng, xúc từng muỗng lớn.

‘Liên Kiều!’

Kiều Trị thấy vậy vừa giận vừa buồn cười, hắn giật lấy đĩa kem kéo về phía mình.

‘Học trưởng, anh làm gì vậy?’ Liên Kiều vừa mất hứng vừa khó hiểu trước hành động của hắn, ánh mắt vẫn nhìn về phía đĩa kem.

Kiều Trị đặt đĩa kem sang một bên, vẻ mặt trịnh trọng nói: ‘Anh muốn em nói cho anh biết sự thật!’

‘Cái gì mà sự thật với sự giả?’

Tâm trí của Liên Kiều toàn bộ đặt vào đĩa kem, căn bản là không để ý hấn đang nói cái gì.

‘Vì sao phải chuyển trường?’ Kiều Trị nhẩn nại lặp lại.

‘Ồ ...’

Liên Kiều lười lĩnh nói: ‘Đều là tại Ngạn Tước đó, anh ấy không hỏi em mà đã tự quyết định chuyển trường cho em, đến lúc em phản đối thì đã không kịp nữa rồi!’

‘Lại là anh ta?’ Trong lòng Kiều Trị như đeo đá, ‘Nói vậy bây giờ em đang ở cùng với Hoàng Phủ tiên sinh sao?’

‘Đúng đó, sao vậy?’ Liên Kiều không hiểu ý của hấn lắm.

‘Liên Kiều ...’

Lòng Kiều Trị càng đau khổ hơn, sao lại như thế chứ? Rõ ràng cô ấy đã nói là ình cơ hội rồi mà.

Thấy vẻ không vui của hấn, Liên Kiều dè dặt hỏi: ‘Học trưởng, anh không sao chứ?’

Kiều Trị không trả lời chỉ khẽ nắm chặt tay cô ...

‘Liên Kiều, trong lòng em rõ ràng là yêu anh mà, tại sao lại ở bên cạnh người đàn ông khác?’

Trực tiếp hỏi thẳng cô vậy, dù sao vẫn tốt hơn cứ lảng lạng chịu đựng.

Liên Kiều bị câu hỏi này của hấn làm cho hồ đồ, vừa định lên tiếng thì lại thấy từ một phòng khách VIP bước ra mấy người đàn ông, trong đó bóng dáng quá quen thuộc của một người khiến mắt cô trợn to.

‘Liên Kiều, em có nghe anh nói hay không đó?’

Thấy cô không có phản ứng gì, Kiều Trị càng cảm thấy thất bại, nhìn theo ánh mắt của cô cho đến lúc nhìn rõ bóng dáng kia, nhất thời hấn cũng sững sờ.

Là Hoàng Phủ Ngạn Tước!

‘Hoàng Phủ tiên sinh, xin mời bên này, không tiễn ngài!’

Rõ ràng là bọn họ vừa bàn xong công sự, những người đối tác khiêm nhường nói tạm biệt với Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Liên Kiều thấy hấn đang tiến về bên này, phản ứng đầu tiên là giật lấy tờ báo trên bàn của một vị khách ngồi bên cạnh, giở ra che lấy mặt mình.

‘Liên Kiều?’ Kiều Trị không hiểu hành động của cô.

‘Xuyt...’ Liên Kiều ra dấu cho hấn nhỏ tiếng một tí, ‘Nhỏ tiếng thôi, đừng để anh ấy nghe thấy!’

‘Liên Kiều, em lo lắng cái gì chứ? Bị Hoàng Phủ tiên sinh nhìn thấy thì đã sao?’ Về mặt Kiều Trị càng buồn bã hơn, chẳng lẽ ... cô để tâm đến cảm thụ của Hoàng Phủ tiên sinh đến thế sao?

Hả???

Liên Kiều bị hấn hỏi đến sững sờ, đúng nha, bị hấn nhìn thấy thì đã sao chứ? Cô có tự do của mình mà.

Nhưng mà ...

Không hiểu sao cô cứ luôn cảm thấy mình làm gì đó không đúng? Chẳng lẽ là vì Hoàng Phủ Ngạn Tước từng dặn dò cô không nên gặp học trưởng Kiều Trị sao?

Chắc là hành động né tránh của mình là bị ảnh hưởng bởi Hoàng Phủ Ngạn Tước cho nên mình mới luôn có cảm giác làm sai như vậy, thật chẳng quang minh chính đại chút nào!

‘Ấn, cái này ... học trưởng Kiều Trị, đừng nói nữa, giúp em xem chừng anh ta xem đã đi chưa?’ Liên Kiều không biết phải trả lời Kiều Trị thế nào, trong lòng chỉ lo lắng Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thấy mình.

‘Chưa!’

Kiều Tri trả lời dứt khoát, sau đó lại bồi thêm một câu: ‘Anh ta đang cùng một người đẹp tâm sự, hai người nhìn có vẻ rất thân!’

‘Hả? ...’ Liên Kiều giật mình vội rón rén thò đầu nhìn trộm, vừa nhìn thấy thì ...

Quả nhiên đúng như lời Kiều Tri vừa nói!

Một cô gái, nhìn từ phía sau cũng dễ dàng nhận ra là vóc dáng rất tuyệt, đang đưa tay khoác lên cánh tay của Hoàng Phủ Ngạn Tước, mái tóc dài bồng bênh xõa trên vai trông có vẻ vừa táo bạo lại vừa quyến rũ.

Chương 15: Cơn ghen của Hoàng Phủ Ngạn Tước (3)

Là An Định Á!

Cô gái này đã từ bám theo Hoàng Phủ Ngạn Tước không rời trong buổi dạ tiệc đó.

‘Đáng ghét!’ Liên Kiều không kìm được thăm mắng một câu, bàn tay nhỏ nhắn đang cầm tờ báo cũng vô ý thức mà nắm chặt lại, suýt nữa thì vò nát tờ báo trong tay.

‘Em nói gì?’ Kiều Tri nghe không rõ cô đang lẩm bẩm cái gì, nhưng vẻ tức tối của cô thì thu hết vào đáy mắt, vì thế hần cố ý nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước, lên tiếng: ‘Hoàng Phủ tiên sinh quả nhiên là tài mạo vô song, đi đến đâu cũng có thể thu hút ánh mắt của các cô gái đẹp!’

Liên Kiều dường như không nghe thấy những lời hần nói, ánh mắt tức tối vẫn dõi theo hai nhân vật kia không rời, cô gái đáng ghét kia, sao cứ mãi như âm hồn không tan vậy chứ, không phải là đã biết Hoàng Phủ Ngạn Tước kết hôn rồi sao mà cứ mặt dày bám riết không buông chứ?

Còn ... Hoàng Phủ Ngạn Tước đáng ghét kia nữa, sao cứ để cô ta khoác tay mình mãi vậy chứ?

Không được! Cô phải tiếp tục quan sát họ mới được!

Nghĩ đến đây, Liên Kiều vội vàng nhấc tờ báo lên che mặt lại sau đó lấy tay khoét lấy hai lỗ trên tờ báo, vừa hay có thể quan sát được tất cả hành động của Hoàng Phủ Ngạn Tước và cô gái kia.

Trong lòng Kiều Tri cực kỳ khó chịu nhìn theo từng hành động của Liên Kiều ... Đây rõ ràng là cuộc hẹn của hai người họ kia mà, sao bây giờ lại thành ra thế này?

Còn Hoàng Phủ Ngạn Tước kia nữa ... Nếu như đã chọn Liên Kiều tại sao còn dây dưa không dứt với người phụ nữ khác chứ? Chẳng lẽ anh ta định ... hai chân đạp hai thuyền sao?

Đáng chết!

Nhưng ... tình cảnh bên kia thì hoàn toàn không như vậy ...

‘Ngạn Tước, sao anh lại có thể gạt người ta vậy chứ? Người ta điều tra hết rồi, anh với cô gái kia đã cử hành hôn lễ đâu, bất quá chỉ là có đăng ký mà thôi, hại người ta đau lòng mấy ngày liền!’

An Định Á đối với Hoàng Phủ Ngạn Tước trước giờ luôn lưu luyến không quên, không ngờ ở nơi này gặp được hần, đây không phải là yến tiệc cho nên cô cũng không ngại ngừng mà bám riết lấy hần.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướng mày nhìn bàn tay không an phận của cô, lẳng lặng rút tay ra sau đó thờ ơ nói: ‘Không ngờ bản lĩnh điều tra của An Định Á tiểu thư cũng thật khá, những chuyện riêng tư của tôi lại bị cô điều tra rõ ràng như vậy!’

An Định Á không hề nhìn thấy vẻ không vui trong mắt hần, toàn bộ sự chú ý của cô đều tập trung nơi nụ cười đẹp như vẽ trên gương mặt anh tuấn kia, cô ta mê muội dán sát người vào lồng ngực tinh trắng kia ...

‘Anh là người đàn ông duy nhất làm em động lòng, đương nhiên là em phải nắm bắt tất cả cơ hội rồi!’

‘Nắm bắt cơ hội?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy, đáy mắt xẹt qua một tia trêu chọc, ‘Cô muốn nắm bắt cơ hội gì?’

An Định Á nghe hần hỏi vậy càng si mê cười, chủ động quyến rũ: ‘Anh thật xấu, chẳng lẽ cứ muốn người ta phải chủ động sao? Người ta là muốn làm người p phụ nữ thân cận nhất của anh mà thôi ...’

‘Ồ?’

Vẻ trào phúng trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước càng đậm, ‘Đường đường là tiểu thư ngàn vàng lại muốn làm tình phụ không thể lộ mặt của tôi sao? Điều này ... thực buồn cười!’

‘Anh thật đáng ghét nha!’

An Định Á nghe hần nói trực tiếp như vậy liền nững nịu trả lời: ‘Làm gì mà như anh nói chứ, người ta là yêu anh thật lòng, chỉ muốn ở bên cạnh anh thôi mà!’

‘Chẳng lẽ cô còn chưa biết tôi đã kết hôn rồi sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhấc tay lên nhìn đồng hồ, nét mặt rõ ràng đã có chút bực dọc.

An Định Á thấy vậy liền nói: ‘Anh và cô ta chẳng qua là hôn nhân định sẵn thôi mà, cô ấy làm sao mà hợp với anh được? Em biết, anh vốn không hề yêu cô ta!’

Ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước rơi trên gương mặt được trang điểm kỹ lưỡng của An Định Á dần trở nên lạnh lùng, sau đó cả gương mặt cũng phủ lên một vẻ lạnh lùng khiến An Định Á sợ hãi, hần gần từng chữ: ‘Vậy tôi không ngại nói cho cô biết, tôi ... yêu cô ấy!’

‘Gì chứ?’

An Định Á nhất thời trợn mắt líu lưỡi, cô không nghe nhầm đấy chứ? Một Hoàng Phủ Ngạn Tước trước giờ bên người không có một người phụ nữ cố định lại nói “yêu” một cô gái?

‘Không ... sao có thể chứ? Anh gạt em!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười lạnh: ‘Cô có tư cách gì để tôi phải gạt cô chứ?’

‘Anh ...’

An Định Á thấy mình sắp không thở nổi, nhìn hần bằng ánh mắt kinh ngạc: ‘Em ... em cũng đường đường là danh giá, anh lại nói em như thế sao?’

Môi Hoàng Phủ Ngạn Tước khẽ câu lên một đường cong hoàn mỹ, vừa dịu dàng lại vừa lạnh lùng ...

‘Người phụ nữ thức thời mới là người phụ nữ thông minh, em nên biết mình phải làm thế nào đi!’

An Định Á tức đến toàn thân phát run, vừa xấu hổ vừa giận dữ, nhưng mà ... hần là Hoàng Phủ Ngạn Tước, dù hần làm gì nói gì thì cô cũng chẳng thể làm gì được.

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh ... thật là một người đàn ông vô tình!’ Nói xong cô tức tối rời đi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không để tâm lắm đến hành động của cô nhưng đang lúc quay người thì ánh mắt sắc bén của hần vô tình lướt qua một bóng người khuất sau tờ báo, nụ cười vốn còn đọng trên môi chợt lạnh xuống ...

‘Gì chứ? Hai người ở nơi công cộng lòi lòi kéo kéo, đáng giận là em lại chẳng nghe được họ nói gì!’

Bên này Liên Kiều như đà điều rứt cổ sau tờ báo, vừa căng mắt theo dõi “hiện trường” vừa tức giận lâu bâu.

‘A, anh ta đi đến kia!’

Cô chợt nhìn thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước đi về phía này, khẩn trương đến nỗi ấp a ấp úng nói không thành câu ...

‘Học ... học trường, có phải hần nhìn thấy em rồi không? Hần đi về phía này kia, làm sao đây ...’

Vốn Kiều Trị đang hết sức tức giận Hoàng Phủ Ngạn Tước, tuy nói anh ta là người chấp chương của Hoàng Phủ tài phiệt cao cao tại thượng, quyền lực cùng tài lực khó người sánh bằng nhưng mà ... chỉ cần anh ta làm chuyện có lỗi với Liên Kiều, hần tuyệt đối sẽ không tha cho Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Liên Kiều, chúng ta đi!’ Nghĩ đến đây hần vùng đứng dậy, nắm bàn tay nhỏ của Liên Kiều.

‘Đợi đã ...’

Liên Kiều không quên nâng tờ báo lên che lấy mặt mình, để mặc Kiều Trị kéo mình đi về phía cửa.

Kiều Trị bất mãn nhìn Liên Kiều, chau mày nói: ‘Liên Kiều, em cũng thấy đó, rõ ràng là hấn cùng người phụ nữ khác liếc mắt đưa tình kia mà, sao em lại cứ lo lắng như mình làm sai chuyện vậy chứ?’

Liên Kiều sững người sau đó rầu rĩ nói: ‘Tuy là như vậy nhưng mà ... nhưng mà ... em không để anh ấy nhìn thấy thì tốt hơn...’

Chờ xem Tước ca PK tình địch nhé. ^__^

57. Quyển 8 - Chương 16-18

Quyển 8: Tình yêu đến

Chương 16: Cơn ghen của Hoàng Phủ Ngạn Tước (4)

Mỗi ngày trước khi rời nhà Ngạn Tước đều dặn mình phải ngoan ngoãn, tuy cô không biết ngoan ngoãn như lời hấn nói là ý gì, muốn cô phải ngoan như thế nào, nhưng cô luôn cảm thấy nếu như bị hấn nhìn thấy mình ở chỗ này cùng với học trưởng Kiều Trị vậy nhất định hấn sẽ không vui.

Tuy rằng ... cô cũng nhìn thấy một màn khiến mình cực kỳ không vui.

‘Không xong rồi, hấn càng lúc càng đến gần rồi! Học trưởng, chúng ta đi mau đi!’ Liên Kiều nhìn xuyên qua hai lỗ hồng trên tờ báo, tuyệt vọng nhìn thân ảnh Hoàng Phủ Ngạn Tước đang đi đến gần.

Khi Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thấy bóng người đang dùng tờ báo để che dấu chính mình, ban đầu hấn chỉ cảm thấy tò mò nhưng sau đó lại nhìn thấy Kiều Trị rồi ánh mắt sắc bén không khó phát hiện ra bàn tay nắm tờ báo đang run rẩy ...

Mà đáng giận hơn là, trên tờ báo rõ ràng có hai lỗ hồng! Trên đời này, người có thể nghĩ ra biện pháp này theo hấn biết chỉ có một ... đó là Liên Kiều!

Nghĩ đến đây hấn không khỏi rửa thắm một câu, bước vội về phía cô, liền sau đó lại thấy cô định chạy trốn, lửa giận trong lòng càng dâng cao.

Chân bước càng nhanh, sau đó vươn tay ...

‘A ...’ Một tiếng kêu làm kinh động cả nhà hàng.

Một bàn tay đã bị bàn tay to lớn của Hoàng Phủ Ngạn Tước níu lại.

‘Xoay người lại!’ Hấn ra lệnh.

Một tờ báo bị đẩy đến trước mặt hấn, bàn tay nhỏ bầu chặt lấy tờ báo không buông.

‘Đáng chết!’ Cơn tức của Hoàng Phủ Ngạn Tước càng lớn, ‘Lấy tờ báo xuống!’

Bàn tay đang bầu tờ báo ngưng trong không trung một lúc rồi từ từ hạ xuống lộ ra gương mặt méo xệch của Liên Kiều ...

‘Hi ... trùng hợp thật, anh cũng đến đây ăn cơm sao?’

Đôi mắt màu tím đầy vẻ “vô tội” nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng của hấn.

‘Thế nào? Giờ mới nhìn thấy anh sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước mở miệng, ánh mắt lạnh lùng quét qua Kiều Trị sau đó lướt trên gò má trắng nõn của Liên Kiều.

Liên Kiều ơi Liên Kiều, lại dám lén lút gặp mặt tên tiểu tử kia sau lưng hấn?

Cô chẳng lẽ thích tên Kiều Trị kia sao? Thích đến nỗi quên mất lời dặn dò của mình?

Liên Kiều nghe vậy, dè dặt cười ...

‘Hi hi, đương nhiên là vừa mới thấy anh rồi,, em không có nhìn thấy anh với cái cô An Định Á đó trò chuyện ...’ Nói đến đây cô vụt nhớ ra, đưa tay bịt miệng. Tiếu rồi, không đánh mà tự khai!

Sắc mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước càng khó coi hơn, hần kéo bàn tay nhỏ nhắn của Liên Kiều, giọng lạnh lùng: ‘Theo anh về!’

‘Ngạn Tước, buông em ra, anh làm em đau!’ Liên Kiều chỉ cảm thấy cổ tay truyền đến ả ả đau. Cô cố gắng giãy dụa nhưng bàn tay Hoàng Phủ Ngạn Tước như gọng sắt, căn bản là giãy không ra.

Lúc này Hoàng Phủ Ngạn Tước đã mất hết kiên nhẫn.

‘Hoàng Phủ tiên sinh, xin anh buông Liên Kiều ra!’

Kiều Trị thấy mình không thể rút cổ mãi, hần nghĩ chỉ có cố nén nỗi sợ hãi đứng lên đối kháng với người đàn ông này thì mới có cơ hội cướp Liên Kiều về.

Mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước xẹt qua một tia chán ghét, tên tiểu tử này nhìn thật chướng mắt.

‘Tránh. Ra!’

Giọng nói lạnh như băng hoàn toàn khác hẳn phong thái điềm đạm thương ngày lại mang theo một tia cảnh cáo.

‘Hôm nay thế nào cũng không để anh dẫn Liên Kiều đi!’

Kiều Trị buộc mình nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy như mắt chim ưng kia, lấy hết dũng khí nói.

‘Ồ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướn mày, ‘Chỉ dựa vào người?’

Kiều Trị ưỡn ngực, ‘Tôi biết anh rất giàu có cũng biết tứ đại tài phiệt rất có quyền lực, nhưng tôi phải nói cho anh biết, trên đời này không phải chuyện gì anh nói cũng là đúng, nếu so với anh đúng là tôi không có bản lĩnh gì nhưng ít ra tôi không giống như anh, ba lòng hai dạ, hai chân đạp hai thuyền!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười lạnh một tiếng ...

‘Đừng có ngu ngốc cho rằng rất hiểu tôi!’

Thực nực cười, một người đàn ông ấu trĩ như vậy không biết Liên Kiều thích hần ở điểm nào?

Vừa nghĩ đến điểm này, trong ngực Hoàng Phủ Ngạn Tước như có một ngọn lửa bùng bùng cháy.

Kiều Trị không khó phát hiện ra lửa giận trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước càng lúc càng bùng phát, tuy trong lòng rất khẩn trương nhưng hần tự cổ vũ bản thân phải dũng cảm lên.

‘Tôi đúng là không hiểu anh nhưng ... tôi chỉ cần hiểu lòng mình là được rồi!’

‘Lòng người?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hừ lạnh một tiếng, ‘Ta không có hứng thú biết!’

Kiều Trị quả thật là trâu non không sợ cạp, hần xông đến trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước, nhìn thẳng vào mắt hần, tuyên bố: ‘Tôi yêu cô ấy, tôi không thể mất cô ấy!’

Không khí, trong chớp mắt đông cứng lại!

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói một lời, đôi mắt sắc bén nhìn hần chăm chăm, trên đôi môi đẹp như tạc nụ cười càng lúc càng lạnh.

Còn Liên Kiều thì ngây ngốc nhìn hai người đàn ông đang ghì ghì nhìn nhau, không chút phát giác mùi thuốc súng càng lúc càng nồng, qua một lúc mới ngáy ngỏ hỏi: ‘Học trưởng Kiều Trị, “cô ấy” mà anh vừa nói là ai vậy? Em có biết không?’

‘Im miệng!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước quay đầu quát một tiếng.

Liên Kiều rút cổ lại núp sau lưng hần.

Kiều Trị thấy vậy ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước, ‘Hoàng Phủ tiên sinh, anh ... đang sợ sao? Tại sao không dám để Liên Kiều biết?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước híp mắt, ‘Tôi chỉ cho rằng anh tốn công dã tràng thôi!’

Kiều Trị nhìn hẩn một lúc, không nói gì mà đi thẳng đến trước mặt Liên Kiều, bỏ qua ánh mắt cảnh cáo của Hoàng Phủ Ngạn Tước, nói rõ ràng từng chữ: ‘Liên Kiều, anh yêu em, anh tin rằng em hiểu tâm ý của anh, từ lúc gặp em lần đầu tiên cho đến giờ trong lòng anh tình yêu chỉ có tăng không giảm!’

Liên Kiều trở mặt nhìn hẩn, giống như bị lời của hẩn làm cho giật mình, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

‘Học trưởng Kiều Trị, anh ...’

‘Liên Kiều, chẳng lẽ anh nói còn chưa rõ ràng sao? Anh yêu em, người anh yêu là em!’ Kiều Trị trong lòng rối tinh rối mù, hẩn kích động nắm lấy vai của Liên Kiều vừa lắc vừa nói.

‘Ồ ...’ Liên Kiều bị hẩn lắc đến choáng váng mặt mày, ‘Học trưởng, anh ... anh buông em ra rồi nói sau ... chóng mặt quá!’

Chương 17: Cơn ghen của Hoàng Phủ Ngạn Tước (5)

Bàn tay đặt trên vai Liên Kiều chợt bị Hoàng Phủ Ngạn Tước hất ra, hẩn lạnh lùng quét mắt về phía Kiều Trị, sau đó cúi thấp đầu nhìn Liên Kiều, ‘Thế nào? Em vẫn chưa cho vị học trưởng kính mến của em biết là em đã ... kết hôn sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “kết hôn” , sau đó nhìn Kiều Trị bằng ánh mắt nhiều ý nghĩa.

Kiều Trị nghe câu này kinh ngạc đến sững sờ, bàn tay bắt giắc cũng run rẩy, qua một lúc lâu mới nhìn Liên Kiều, ‘Liên Kiều, vừa nãy anh ta nói là ý gì? Kết hôn gì?’

Liên Kiều không chút dấu giếm, đáp lời: ‘Ồ, em và Ngạn Tước đã kết hôn rồi, thực ra là em muốn nói với anh từ lúc nãy, chỉ là ... nhiều chuyện xảy ra quá nên chưa nói kịp mà thôi!’

‘Gì chứ?’ Kiều Trị kinh ngạc kêu lên, thân hình cao lớn cũng run lên.

‘Học trưởng, anh không sao chứ?’

Liên Kiều bị phản ứng mạnh mẽ của hẩn làm cho giật mình, cô vừa định tiến đến đỡ thì đã bị Hoàng Phủ Ngạn Tước giữ chặt lấy.

‘Nên nói cũng đã nói hết rồi, theo anh về nhà thôi!’

‘Nhưng mà học trưởng anh ấy ...’

Liên Kiều vừa định lên tiếng phản đối thì nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của hẩn, những lời muốn nói đành phải nuốt xuống.

‘Còn không đi?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nghiêng răng hỏi, cổ nén cơn giận trong lòng.

Liên Kiều rầu rĩ để mặc hẩn nắm tay dắt đi, vừa bước được mấy bước thì Kiều Trị lại chặn trước mặt hai người lần nữa ...

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, là anh ép buộc cô ấy phải không? Liên Kiều sao lại có thể không chút phản kháng mà gả cho anh chứ?’

Theo cảm giác của hẩn, người Liên Kiều thích là hẩn, bằng không sao lại đồng ý làm bạn gái của hẩn chứ, dù chỉ là trong phút chốc.

‘Ta nói lần cuối cùng, tránh ra!’

Từ giọng nói trầm trầm của Hoàng Phủ Ngạn Tước không khó nhận ra một cơn giận đang cố kìm nén.

‘Học trưởng Kiều Trị, hôm nay chúng ta nói đến đây thôi, Ngạn Tước không có ép buộc em, là em tự nguyện gả cho anh ấy, thật đó. Anh đi đi!’ Liên Kiều đã cảm thấy bầu không khí căng thẳng, cô vội lên tiếng.

‘Liên Kiều ...’ Kiều Trị đau khổ kêu tên cô, nghe được người mình yêu mến nói những lời này, ai mà không thấy đau khổ chứ.

Cơn giận của Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng vì câu nói này của Liên Kiều mà dịu xuống mấy phần, hắn không nói gì mà kéo tay Liên Kiều đi về phía cửa.

‘Liên Kiều, đừng đi ..’

‘Cháu ...’

Kiều Trị nhất thời ngớ người, lúc hắn vừa định đuổi theo thì chứng kiến được một màn cả đời khó quên ...

Một cây phi đao đã nhắm thẳng hướng hắn mà bay đến, sượt qua bên tai sau đó cắm thẳng vào vách tường sau lưng.

‘A ...’

Theo bản năng hắn thét lên một tiếng, sự lạnh lẽo và sắc bén của cây phi đao lướt qua bên tai khiến hắn sợ đến nổi rùng và vào nhau lập cập...

Đây ... đây là phi đao trong truyền thuyết phải không?

Trong nỗi hoảng sợ cực độ Kiều Trị lúc này mới nhớ ra ... Hoàng Phủ Ngạn Tước giỏi nhất chính là phi đao, nổi tiếng bách phát bách trúng mà lúc này gấp gáp đuổi theo Liên Kiều hắn hoàn toàn quên mất.

Nhưng mà ... hắn nhất thời không nhớ ra cũng bình thường thôi, đối với kỹ năng phóng phi đao của Hoàng Phủ Ngạn Tước người bên ngoài trước giờ cũng chỉ là nghe nói mà thôi, chẳng có mấy người được tận mắt chứng kiến.

Mà Liên Kiều đứng bên cạnh cũng trở mắt nhìn, bàn tay không ý thức bùm miệng che đi một tiếng kêu thất thanh.

Cô biết, cú phóng đao này là một lời cảnh cáo và nhắc nhở của Hoàng Phủ Ngạn Tước dành cho Kiều Trị.

Nhân viên phục vụ đứng gần đó sớm đã bị một màn này dọa đến sợ ngây người, tin rằng cả đời này hắn cũng khó mà quên được sự kiện hôm nay.

Chỉ là ... tiếc thay cho bức tường đẹp đẽ ...

Qua một lúc lâu, Kiều Trị mới phản ứng lại ...

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh ... anh đừng làm chuyện quá phận ...’

‘Cháu ...’

Lại một cây phi đao nữa phóng ra, lần này trực tiếp quét qua mái tóc xoăn của Kiều Trị, dưới sự sắc bén của lưỡi đao, vài sợi tóc đã bị cắt đứt bay tán loạn.

Tốc độ quả thực nhanh ngoài sức tưởng tượng!

Hơn nữa ... có một xấp tiền mệnh giá lớn cũng bị lưỡi đao ghim chặt trên tường.

‘Cầm số tiền này đưa cho ông chủ các người!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước quét mắt nhìn gương mặt trắng bệch của Kiều Trị, lại chuyển ánh mắt về phía nhân viên phục vụ, nói dứt khoát.

‘Dạ dạ, cảm ơn ngài, Hoàng Phủ tiên sinh!’ Nhân viên phục vụ thu hồi ánh mắt kinh ngạc, vừa nói cảm ơn vừa tiến đến rút cây phi đao ra.

Bồi thường kiểu này cũng là lần đầu trong đời hắn chứng kiến!

Nhưng mà ... lực phóng đao của Hoàng Phủ tiên sinh cũng không quá kinh người đi, hắn phải dùng hết sức lực mới rút cây đao ra được ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc này đã kéo Liên Kiều rời đi, nhân viên phục vụ tay cầm xấp tiền cũng cười hỉ hả rời đi, chỉ còn lại Kiều Trị gương mặt trắng bệch sững sờ đứng giữa nhà hàng ...

‘Nói, tại sao lại đi gặp hắn?’

Vừa về đến biệt thự, Liên Kiều đã bị ném xuống sofa khiến cô đau đến rên lên một tiếng. Liền đó thân hình cao lớn của Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng áp xuống người cô, khí thế bức người.

‘Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh muốn làm gì?’

Liên Kiều bị hành động thô lỗ của hắn kích thích, cô tức tối nghênh mặt, đôi mắt màu tím nhìn thẳng hắn, hỏi: ‘Anh định giết em chắc?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy vẻ “vừa ăn cướp vừa la làng của cô” cơn tức càng trở dậy, ‘Liên Kiều, tính nhẩn nại của anh có hạn, em tuyệt đối đừng thử chọc tức anh, đừng ép anh phải nhốt em ở trong phòng!’

‘Anh dựa vào đâu mà làm thế?’

Liên Kiều nghe hắn nói vậy, vừa sợ vừa tức, đứng vọt lên sofa, tức tối dẫm chân.

‘Dựa vào cái gì hở? Chỉ dựa vào chuyện anh là chồng em, em là vợ anh!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng tức giận cất cao giọng nói, trong đôi mắt sắc bén không khó nhận ra lửa giận đang bùng cháy.

‘Vậy thì em không gả cho anh nữa!’

‘Em có gan nói lại lần nữa xem!’ Cơn giận của Hoàng Phủ Ngạn Tước khó mà kiềm chế được.

‘Nói thì nói, sợ gì!’ Liên Kiều cũng tức điên rồi, cô không sợ trời không sợ đất nói tiếp: ‘Người đàn ông ích kỷ, tự đại, bá đạo như anh, sớm biết như vậy, cho dù đàn ông trên đời này chết hết em cũng không thèm lấy anh!’

Chương 18: Ai sợ ai (1)

Mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước tái xanh ...

‘Vậy em muốn gả cho ai? Muốn gả cho tên tiểu tử ngốc kia sao?’

Liên Kiều bị lời của hắn làm ơ mơ hồ hồ, mất một lúc mới nghĩ ra “tiểu tử ngốc” mà hắn nói là ai, nhưng vẫn bước bình dẫm chân, cứng miệng nói: ‘Hừm, dù sao ai cũng tốt hơn anh, ít ra thì cũng không hạn chế sự tự do của em!’

‘Tốt, tốt, tốt lắm!’

Môi Hoàng Phủ Ngạn Tước khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh, hắn đứng dậy, cởi áo khoác vắt trên sofa, sau đó là cà vạt.

Thì ra ... trong lòng cô hắn không khác gì những người đàn ông khác, thậm chí là còn không bằng họ, nhất là ... tên tiểu tử kia.

Liên Kiều thấy hắn cười, trong lòng càng khó hiểu. Người đàn ông này thật kỳ lạ, rõ ràng là mình đang mắng hắn kia mà, chẳng lẽ nào bị cơn giận đốt hồng rồi sao, bị mắng mà lại càng cười.

‘Anh ... anh không sao chứ?’ Cô ấp a ấp úng hỏi, trong lòng đột nhiên có một dự cảm không lành.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói một lời tiến đến, hai tay vung lên ...

Ngay lập tức, thân thể nhỏ nhắn của Liên Kiều bị hắn ôm lấy.

‘Này, anh ôm em đi đâu vậy? Thả em xuống!’

Cảm giác bất an chợt ập đến, cô có ngốc hơn nữa cũng nhận ra sự nguy hiểm đang đến gần, bị dọa đến nỗi hét lớn lên.

‘Anh ôm em ...’ Hắn cúi xuống, mùi hương nam tính quần quanh bên mũi cô, thì thầm bên tai: ‘... đương nhiên là về phòng ngủ rồi!’

Liên Kiều trợn mắt, cố gắng giãy dụa hòng thoát ra khỏi ngực hắn, ‘Em không buồn ngủ, em không muốn về phòng ngủ, em không đi!’

Chỉ tiếc là, phản kháng cũng vô dụng, Hoàng Phủ Ngạn Tước căn bản là không để ý đến lời phản đối của cô, đôi chân dài mạnh mẽ bước từng bước vững vàng về phía phòng ngủ.

Tiếng kêu của Liên Kiều theo thân thể bị ném xuống giường mà đột ngột ngưng bật, lồng ngực vì cơn tức mà không ngừng phập phồng thổ dốc.

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh điên rồi sao?’

Mất một lúc cô mới điều hòa được hơi thở, đôi mắt màu tím tức tối ghim chặt lên người đàn ông trước mặt.

Môi Hoàng Phủ Ngạn Tước khê câu lên một đường cong nhưng lọt vào mắt Liên Kiều cô lại thấy toàn thân rét run ...

‘Đúng vậy, từ lúc gặp em, toàn bộ lý trí của anh đều bị đốt thành tro hết rồi, chẳng lẽ đến giờ em mới phát hiện ra sao?’

Theo câu nói của hắn, bàn tay to đặt trên người Liên Kiều khê dùng sức, chỉ nghe ‘xoẹt ...’ một tiếng, y phục trên người cô đã bị xé thành nhiều mảnh vụn.

‘Aaaaa ...’

Liên Kiều thét lên một tiếng vừa giãy giụa vừa tức tối đâm vào ngực hắn, rống giận: ‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh thật xấu xa, đây là chiếc váy mới nhất mà Tử Tranh đặc biệt thiết kế cho em, anh lại xé rách nó. Anh đền cho em, đền cho em ...’

Sự nhần nại của Hoàng Phủ Ngạn Tước theo tiếng kêu của cô mà dần tan mất, hắn tiện tay cầm lấy cà vạt, trói cổ tay cô lại.

Thật là một nha đầu không biết điều, chỉ còn cách dùng chiêu này đối phó cô.

‘Anh bắt cóc em là phạm pháp đó, buông em ra ...’ Liên Kiều thấy đôi tay mình đã bị hắn cột chặt, tức đến nổi chân không ngừng giãy dụa.

‘Em nghe cho rõ đây!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước phủ thân mình xuống người cô, trong đáy mắt bùng cháy một ngọn lửa, ‘Em nói sai rồi, thứ nhất, đây không phải là bắt cóc, thứ hai, anh là chồng em, cho dù anh làm gì với em cũng không ai quản nổi.’

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh là đồ xấu xa, là đầu heo, là ... ô ...’ Một tràng tiếng mắng mỏ của Liên Kiều chưa kịp nói hết thì chiếc miệng nhỏ nhắn đã bị môi Hoàng Phủ Ngạn Tước bịt kín lại.

Nụ hôn này hoàn toàn không giống trước đây, mà mang theo ý đồ trừng phạt rõ ràng, hắn gần như muốn dùng hành động để hóa giải cơn giận trong lòng, đôi môi hung hăng cắn mút phiến môi anh đào của cô như muốn một lần hút hết toàn bộ sức lực của cô.

‘Ô ... ô ...’

Liên Kiều trợn mắt không biết nên phản ứng thế nào, chỉ cảm nhận đôi môi đang dần trở nên bỏng rát, muốn giãy dụa nhưng lại như chẳng còn chút sức lực nào.

Đang lúc cô tưởng rằng mình sẽ vì thiếu dưỡng khí mà chết đi, Hoàng Phủ Ngạn Tước rút cuộc cũng rời môi cô, nhưng đó chỉ là ... đổi một cách trừng phạt khác mà thôi...

Đôi môi lửa nóng mang theo sự giận dữ dần trượt xuống chiếc gáy trắng như tuyết của cô, mút mát gặm nhấm nơi xương quai xanh tinh tế sau đó một đường trượt xuống, bàn tay thuần thục khê dùng sức, rất nhanh vật che chắn cuối cùng trên người cô đã bị dỡ xuống.

‘Buông em ra ... a ...’ Liên Kiều còn chưa nói dứt thì đã bị hành động kia của hắn làm cho giật mình thét lên một tiếng.

Lửa giận trong lòng còn chưa tìm được chỗ phát tiết nhưng thân thể mềm mại như bông trong lòng khiến ột cảm giác bản năng quen thuộc trời dậy rất nhanh.

‘Nha đầu, em là của anh, chỉ của anh mà thôi. Nhớ kỹ điều đó!’

Giọng nói trầm thấp rơi vào tai cô như ra lệnh lại như thôi miên, nhưng trong giọng nói trầm thấp đó rất dễ nhận ra dự vọng đã bị khơi mào.

Không có câu trả lời như mong đợi, cũng không có sự phản kháng như trong tưởng tượng mà ngược lại ...

‘Hu hu ... hu hu ...’ Liên Kiều bất chợt vùi đầu vào gối, khóc òa lên.

Khóc???

Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt buông cô ra, hần nhìn lại cô nhóc đang khóc hết sức ủy khuất trong lòng mình.

Nha đầu này, ủy khuất chỗ nào mà khóc đến như vậy?

‘Không được khóc!’ Hần thấp giọng quát một tiếng, tiếng khóc của cô càng khiến hần tâm phiền ý loạn.

Nào ngờ, lời vừa dứt thì Liên Kiều ngược lại càng khóc dữ dội hơn.

Thân thể trắng như mỡ đông co lại như con tôm, mái tóc dài đen nhánh lòa xòa xỏa trên gối, đôi vai thanh mảnh run rẩy theo từng tiếng nức nở của cô dưới ánh đèn tỏa ra một vẻ lộng lẫy động lòng người.

Tình này cảnh này thực khiến cho Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút đau lòng, nhưng nhiều hơn sự đau lòng là một nỗi khát khao chiếm hữu bản năng.

Vốn đang rất tức giận với cô nhưng lúc này đây, thấy dáng vẻ yếu ớt và đầy sợ hãi của cô, rốt cuộc cũng không đành lòng ...

Có trời mới biết hôm nay hần tức giận đến thế nào, chính vì vậy nên mới dùng cách thức bá đạo như vậy để trừng phạt sự bướng bỉnh cùng những hành động tùy tiện của cô hôm nay!

‘Hu hu ... Hoàng Phủ Ngạn Tước, em ... em sau này mặc kệ anh ... hu hu ...’ Liên Kiều khóc đến thập phần ủy khuất, bất chợt, thân thể bị hần dùng sức xoay lại.

Thấy gương mặt xinh xắn còn đầy nước mắt của cô, hần bực dọc nói: ‘Em còn dám trút giận gì với anh sao? Lén lút đi gặp người đàn ông khác, em cho rằng mình làm vậy là đúng lắm sao?’

‘Vậy còn anh thì sao?’ Liên Kiều vừa nghe hần nói vậy, đôi mắt màu tím vẫn còn long lanh giọt lệ trườn lên vẻ phẫn nộ, ‘Anh không phải cũng thế sao? Anh dựa vào cái gì mà nói em như vậy? Có giỏi thì anh cởi trối cho em đi!’

58. Quyển 8 - Chương 19-21

Xem Liên Kiều PK Tước ca nhé!!!!

Quyển 8: Tình yêu đến

Chương 19: Ai sợ ai (2)

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô nói vậy, lại thấy vẻ mặt tức tối của cô, hần vừa tức giận vừa buồn cười nói: ‘Cởi trối cho em? Cho dù cởi trối cho em thì thế nào?’

‘Anh sợ phải không? Nếu anh không sợ thì cởi trối cho em đi, cởi đi ...’ Liên Kiều đưa cổ tay ra, không chút lo sợ nhìn hần dù gương mặt vẫn còn vương dấu lệ.

‘Được thôi, anh cởi trối cho em!’

Cơn giận của Hoàng Phủ Ngạn Tước vì vẻ yếu ớt cùng bất khuất của cô làm cho dịu đi không ít, vừa nãy vì bị cô làm tức giận quá mức mới đem hai tay cô trối lại, bây giờ nghĩ lại thực cảm thấy đau lòng.

Quả nhiên, trên cổ tay trắng nõn đã hiện rõ một vết trối đỏ lựng.

Đáy mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước xẹt qua một tia đau lòng, hẳn biết đời này mình chính là thua trong tay Liên Kiều rồi, cho dù là giận dữ đến đâu, chỉ cần nhìn thấy cô chịu chút khổ sở gì liền bỏ qua tất cả, vì cô mà đau lòng.

Đang lúc hắn còn chìm trong những suy nghĩ miên man của chính mình thì chợt cảm giác cổ tay bị siết lại, nhìn lại Liên Kiều thì thấy cô nước mắt vẫn chưa kịp lau đang cầm lấy cà vạt tức tối trói tay mình lại ...

‘Em đang làm gì vậy?’ Hắn bị hành động của cô làm cho sửng sờ.

‘Vừa nãy anh làm gì với em chẳng lẽ đã quên rồi sao? Nếu anh đã đối xử với em như vậy, vậy em ăn miếng trả miếng thôi!’

Liên Kiều một vẻ “cây ngay không sợ chết đứng” trả lời hắn, sau đó bàn tay nhỏ nhắn khẽ dùng sức, đem cà vạt quấn thành nhiều vòng trên cổ tay hắn.

‘Anh thế nào?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước bị cô làm cho ngỡ ngàng không nói được tiến nào, rõ ràng là người nên tức giận là mình chứ, sao bây giờ lại đổi thành cô rồi?

‘Đừng nhiều lời!’ Liên Kiều cũng rống lên, dùng sức đẩy hắn một cái.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thuận theo thế đẩy của cô nằm xuống giường, không biết cô định làm gì.

Không chỉ không biết cô định làm gì mà những lời cô nói hắn cũng cảm thấy rất kỳ quái.

Liên Kiều tức giận trừng hắn, hai tay chống eo hỏi: ‘Sao lúc nãy anh lại xé y phục của em?’

‘Giận mà!’

Thực ra cơn giận trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước sớm đã bị cô làm cho tiêu mất, ngay lúc này hắn chỉ một lòng nằm trên giường, đem cảnh xuân tươi đẹp của cô nhìn không sót tí gì ...

Liên Kiều làm sao mà biết được trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước đang chứa đầy ý nghĩ “đen tối” như vậy, ánh mắt đảo nhanh một vòng sau đó nói: ‘Được, vậy bây giờ em cũng rất tức giận, nếu anh đã đối xử với em như thế, em cũng phải ăn miếng trả miếng mới được!’

Nói xong bàn tay nhỏ nhắn dùng sức kéo áo sơ mi của hắn nhưng dùng hết hơi hết sức mà vẫn không xé rách chiếc áo được.

Hoàng Phủ Ngạn Tước tức cười nhìn cô, “tốt bụng” lên tiếng nhắc nhở, ‘Thứ nhất, cái áo này được may bằng chất liệu đặc biệt, là thiết kế riêng, thứ hai, cho dù đây là một cái áo thông thường, với sức trói gà không chặt của nha đầu em thì có xé cũng không rách được đâu!’

Liên Kiều nghe vậy vùng đứng lên rời khỏi giường sau đó chạy đi tìm thùng dụng cụ, lục tung lên.

Qua một lúc, tìm thấy thứ mình muốn tìm cô mới xoay lại nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, thấy rõ vật trên tay cô, hắn giật mình.

‘Nha đầu, em định làm gì vậy?’

Thấy cây kéo trên tay cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước nuốt một ngụm nước bọt, lẽ nào cô một lúc cao hứng định làm gì với mình sao ...

Liên Kiều không trả lời hắn, cô trèo lên giường sau đó cắt một nhát ...

Chiếc áo sơ mi cao cấp đã bị cắt một mảnh lớn!

Hoàng Phủ Ngạn Tước thẫn thờ phào một hơi, còn may, cô chỉ muốn cắt y phục ...

Tạch tạch tạch ... xoạt xoạt xoạt ...

Tiếng kéo vang lên không dứt, rất nhanh chiếc áo sơ mi đã bị cắt thành nhiều mảnh nhỏ sau đó, chiếc quần cũng chịu chung số phận.

Sau đó ...

‘Xoạt ...’ Một tiếng, dứt khoát xé sạch những mảnh vải còn sót lại trên người hắn.

Lúc này, tình cảnh của Hoàng Phủ Ngạn Tước so với Liên Kiều cũng không khác gì mấy.

‘Anh mau khai thật, anh với cô An Định Á kia rốt cuộc có quan hệ gì?’ Liên Kiều xoay chân ngồi trên người hắn như một kỵ sĩ hùng dũng, nhìn hắn từ trên cao, lớn tiếng hỏi.

Tình huống lúc này hoàn toàn đảo ngược, bây giờ là cô thẩm vấn hắn.

‘An Định Á?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc này mới nhớ ra, chắc là tình cảnh lúc An Định Á gặp hắn bị cô nhìn thấy hết, chẳng lẽ ... cô nhóc này đang ghen sao?

‘Anh với cô ta chỉ là bạn bè thôi!’ Hắn rất “ngoan ngoãn” khai thật.

‘Bạn bè? Anh gạt người!’ Liên Kiều vẩy tay, ‘phạch’ một tiếng vỗ xuống ngực hắn, ‘Trong bữa tiệc đối cô ấy đã bám theo anh không rời, hôm nay lại cũng như thế, em thấy hết rồi, cô ấy khoác tay anh vô cùng thân mật!’

‘Anh đã đẩy cô ta ra rồi mà!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cố nhịn cười làm ra vẻ vô tội trả lời. Hắn phát hiện, thì ra thấy cô tra hỏi hắn cận kề như vậy trong lòng lại rất thoải mái, cơn giận chiều nay toàn bộ đã bị quăng lên chín tầng mây rồi.

‘Cái em nhìn thấy hoàn toàn không phải như vậy!’

Liên Kiều cao giọng nói, ‘Em thấy hai người nói chuyện với nhau thật lâu, cả người cô ta gần như dán lên người anh luôn, anh mau nói thật, hai người nói những chuyện gì?’

‘Đơn giản thôi mà, cô ấy muốn làm người phụ nữ của anh!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cứ sự thật mà khai, mà hắn ngược lại rất muốn biết, có phải cô vợ nhỏ của mình là đang ghen hay không.

‘Cái gì?’

Liên Kiều nghe vậy, trợn to mắt, ‘Sao trên đời lại có người phụ nữ không biết liêm sỉ như thế chứ? Xem ra hôm đó bị em trêu chọc còn chưa đủ đây mà! Anh đồng ý rồi phải không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không trả lời, đôi mắt đen như mắt chim ưng chăm chăm nhìn cô không chớp.

Liên Kiều thấy hắn không nói, trong lòng chợt rối mù, chẳng lẽ ... Cô run giọng nói:

‘Anh ... thật sự đồng ý với cô ta rồi sao? Anh thích cô ta, cho nên mới đồng ý để cô ta ở bên cạnh anh đúng không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô thật lâu, sau đó không trả lời mà hỏi ngược lại: ‘Em muốn vậy lắm sao?’

‘Không muốn, đương nhiên là không muốn rồi!’

Liên Kiều hấp tấp trả lời: ‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh là người đàn ông đã có vợ rồi, anh không thể thân mật với bất kỳ người phụ nữ nào bên ngoài hết!’

Mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước tràn đầy vẻ dịu dàng, ‘Anh nói với cô ấy ...’ Nói đến điểm mấu chốt hắn cố tìm ghìm lại.

‘Nói cái gì?’ Liên Kiều căng thẳng hỏi lại.

Trên gương mặt anh tuần của Hoàng Phủ Ngạn Tước tràn đầy tình ý, ‘Anh nói anh đã có vợ rồi, hơn nữa anh còn rất yêu cô ấy cho nên ... không thể tiếp nhận tình cảm của bất kỳ ai nữa!’

Liên Kiều đang âu sầu liền hớn hờ trở lại nhưng dường như cũng cảm thấy biểu hiện của mình quá lộ liễu cho nên xụ mặt xuống: ‘Anh gạt em phải không? Bây giờ anh nói gì mà không được, dù sao lúc này em cũng đâu có nghe được gì!’

‘Vậy em hỏi lại lòng mình xem, em cảm thấy anh có phải đang gạt em không?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô, nghiêm túc hỏi.

Chương 20: Ai sợ ai (3)

‘Em ... em ...’ Liên Kiều cắn môi, rũ mắt xuống như đang suy nghĩ.

Đáy mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước tràn ngập hình bóng của cô, cô nhóc ngốc nghếch này, chẳng lẽ cô không biết trái tim hần sớm đã đầy ắp hình bóng của cô, làm gì còn chỗ để dung nạp bất kỳ ai khác nữa chứ.

Qua một lúc lâu Liên Kiều mới ngẩng đầu lên nhìn hần, chun môi nói: ‘Lần này em tạm tin anh một lần, nhưng mà ... đừng để em thấy anh ... với cô ta nữa đó, bằng không em sẽ khắc lên trán anh mấy chữ lớn!’

‘Khắc chữ gì?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô nói mà muốn khóc không được muốn cười không xong, cách trừng phạt này, tin rằng chỉ có Liên Kiều mới nghĩ ra được.

‘Đúng đó, khắc bốn chữ “Tôi là đồ ngốc” lên trán anh, mà phải dùng loại mực không tẩy xóa được ấy!’ Liên Kiều hùng dũng nói.

‘Được được, em muốn làm sao thì cứ làm vậy đi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước đáp lời cô, cùng lúc thân mình chợt xoay lại, áp cô xuống dưới thân lần nữa, sau đó đôi tay như có pháp thuật rút ra khỏi sự khống chế của chiếc cà vạt rồi ôm lấy cô ...

‘Anh đã hứa với em rồi thì sẽ làm, giờ đến lượt em!’

Liên Kiều trở mặt nhìn hần, ‘Anh ... anh sao lại ...’

Cô rõ ràng là đã trối rất chặt mà.

Nếu như chỉ một chiếc cà vạt mà có thể khống chế anh vậy thì anh đã sớm không còn sống để gặp em rồi!’ Đáy mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước đầy ý cười, thấp giọng thì thầm bên tai cô.

Nha đầu ngốc này, chẳng lẽ cô không biết vừa nãy động tác của mình có bao nhiêu khiêu khích hay sao? Chẳng lẽ cô không biết đàn ông là động vật nguy hiểm cỡ nào sao? Nếu đã nhiệt tình châm ngòi thổi lửa như vậy ...

Liên Kiều vẻ mặt rầu rĩ nhìn hần, ‘Anh sớm đã có thể thoát ra rồi sao lại còn giả vờ đến bây giờ làm gì? Anh thấy em nực cười lắm phải không?’

‘Không đâu, sao lại thế được chứ? Nếu như không làm vậy anh làm sao biết em quan tâm anh đến mức nào!’

Tình yêu dâng đầy trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước, hần trùi mền nhìn cô, ánh mắt tràn đầy tình ý.

Liên Kiều nghe hần nói vậy, gương mặt nhỏ nhắn hồng lên một mảnh, giọng nói rất không tự nhiên, ‘Ai thêm quan tâm anh ...’

‘Vật nhỏ thích nói dối!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cúi xuống đặt một nụ hôn lên môi cô, đôi tay mạnh mẽ kéo cô sát vào lòng mình ...

‘Nói em yêu anh đi!’ Hần cúi đầu chống trán lên vàng trắng trơn bóng của cô, mắt nhìn sâu vào mắt cô, ra lệnh.

Chỉ cần một câu này của cô, những chuyện phát sinh chiều nay một lần xóa hết.

Liên Kiều bĩu môi, ‘Không nói, không nói là không nói, em cũng đâu có làm sai chuyện gì, sao cứ thích ra lệnh cho người ta!’

‘Chuyện hôm nay em làm còn ít lắm sao?’ Bàn tay tham lam của Hoàng Phủ Ngạn Tước lảng lảng dời xuống dưới, miệng lầu bầu.

‘Em không phải chỉ là đi ăn cơm với học trưởng Kiều Trị thôi sao, là học trưởng nói có chuyện muốn nói với em mà!’

Liên Kiều vẻ mặt không phục cứng miệng kháng nghị nhưng toàn thân bởi vì sự đụng chạm của hần mà khẽ run rẩy.

‘Không chỉ có chuyện này!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi khàn giọng nói,

Hả?

Liên Kiều giật mình, ‘Ý anh là sao?’

‘Nha đầu, em làm anh tức giận không phải chỉ có chuyện này!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướn mày, ‘Còn chưa kể đến chuyện em chủ động đi quyến rũ người đàn ông khác trong hội quán!’

‘Hả????’

Liên Kiều trở mắt nhìn hấn, nhất thời mới nhớ lại chuyện sáng nay, cô rụt lưỡi, thẹn thùng cười: ‘Sao anh biết? Chẳng lẽ ... anh cho người theo dõi em sao?’

‘Đừng có nói mò, ở đó vừa hay có một đối tác của anh có mặt, anh ta đến uống trà tình cờ chứng kiến một màn kia.

Hoàng Phủ Ngạn Tước đưa tay véo mũi cô, ‘Nếu như không phải anh biết em giúp Tiểu Ngưng trả thù thì anh nhất định sẽ phạt em nặng hơn!’

‘Hừm, ai bảo tên kia đáng ghét như vậy! Trong mắt chỉ có tiền với tiền, chỉ vụ cho hấn tội trộm cắp cũng là nhân đạo lắm rồi bằng không em nhất định sẽ chinh hấn đến đời này cũng đừng mong có bạn gái!’ Liên Kiều khua tay múa chân nói.

‘Những chuyện thay người ta ra mặt như vậy anh chỉ cho phép em làm một lần này thôi, đây cũng là lần cuối cùng, không được phép có lần sau, biết chưa?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nghiêm túc nói.

Vừa nghĩ tới cô vì người khác mà đem chính mình ra làm mồi nhử đi quyến rũ người đàn ông khác là hấn tức đến phát điên.

‘Này, anh cũng lòng dạ sắt đá quá đi, người bị bắt nạt là em gái anh mà, chẳng lẽ muốn em khoanh tay đứng nhìn sao?’ Liên Kiều bất mãn nói.

‘Liên Kiều à ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thở dài một tiếng, ‘Chính vì Tiểu Ngưng là em gái của anh nên anh mới buông tay không lo, trên người em ấy đang chảy dòng máu của nhà Hoàng Phủ chúng ta cho nên vấn đề của chính mình phải chính mình đi giải quyết, không thể trông chờ vào người khác được. Nếu như chuyện gì cũng cần người khác giúp đỡ, ngã xuống cũng không biết tự đứng dậy, vậy làm sao xứng là người của gia tộc Hoàng Phủ chứ!’

‘Lý luận của anh tuy đúng nhưng rất ích kỷ, em không đồng ý!’ Liên Kiều xụ mặt nói.

‘Đồng ý hay không thì kết quả cũng như nhau cả thôi, không thể thay đổi được gì!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nói tiếp, ‘Cho nên về sau em nên ngoan ngoãn đừng tìm cách chọc giận anh nữa, với lại ... người anh không muốn em gặp thì tuyệt đối không được gặp nữa!’

‘Anh nói học trưởng Kiều Trị sao?’ Liên Kiều chau mày hỏi.

‘Đúng vậy!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước véo nhẹ vào eo cô một cái khiến cô khẽ run lên.

‘Hừm, bây giờ cho dù là em muốn gặp người ta chưa chắc người ta đã muốn gặp em đâu. Hôm nay nhìn sắc mặt học trưởng Kiều Trị khó coi như vậy, tin chắc là rất tức giận em đã kết hôn mà không sớm cho anh ấy biết đi. Hơn nữa ... anh còn lấy phi đao ra dọa người ta!’

‘Cho nên, những người như vậy về sau em đừng gặp nữa, bằng không ... lần sau phi đao sẽ không chỉ phóng lên tường đơn giản như vậy đâu!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nói rất nhẹ nhàng nhưng đầy vẻ uy hiếp.

‘Hừm, phiền chết đi!’ Liên Kiều xoay mặt sang một bên không nhìn hấn nữa.

‘Bây giờ có thể nói rồi chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vươn tay xoay mặt cô lại nhìn mình, cơ thể mềm mại dưới thân khiến hấn đã có chút không khống chế nổi.

‘Nói cái gì?’ Liên Kiều quên mất những gì hấn nói lúc này.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cau mày, ‘Nói, nói em yêu anh!’

‘Ồ ... được thôi!’ Liên Kiều đảo mắt một vòng cười giảo hoạt, ‘Anh yêu em!’

Sự tinh nghịch của cô khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước tức cười, hần dụ dàng nói: ‘Đúng là ... anh rất yêu em, em vẫn luôn hiện hữu ở chỗ này ...’

Hắn kéo bàn tay nhỏ nhắn của cô đặt lên nơi trái tim mình.

Tiếng trái tim đập mạnh mẽ trầm ổn trong lồng ngực truyền đến lòng bàn tay của Liên Kiều, cô nhìn sâu vào đôi mắt tràn đầy tình ý của hắn, trái tim không hiểu sao cũng đập thật nhanh ...

Chương 21: Kinh hãi nơi trường đua ngựa (1)

‘Em có cảm nhận được nó không?’

Môi Hoàng Phủ Ngạn Tước lướt trên trán cô, thì thầm bên tai cô, ‘Em biết anh muốn nói gì mà, nha đầu, đem trái tim giao cho anh, nói anh nghe, người em yêu là anh ...’

Giọng nói trầm thấp làm say người như một loại rượu ngon lại như đang thôi miên, Liên Kiều cảm thấy bản thân đang chìm dần trong giọng nói đó nhưng cũng chính hắn là chiếc phao duy nhất mà cô có thể bám vào.

‘Em yêu anh ...’ Cánh môi khẽ run, bất tri bất giác nói lên tiếng lòng mình.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cúi xuống áp môi lên cánh môi run rẩy của cô, hôn thật sâu, bàn tay tham lam nhẹ vuốt theo từng đường cong của cô.

‘Ngạn Tước ...’ Thân thể của Liên Kiều dưới bàn tay của hắn dần có phản ứng, từ từ ý thức cũng trở nên mơ hồ ...

‘Nha đầu ... nha đầu yêu nhất của anh ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không chờ đợi nữa, cũng không thể chờ nữa, eo khẽ dùng sức, tiến vào sâu trong cơ thể cô, khiến cô không kìm được khẽ ngậm nga một tiếng ...

Dưới ánh đèn mờ ảo, một đôi nam nữ triền miên đem tình yêu hòa quyện vào nhau, quyến luyến không rời, để tình yêu một lần lại một lần thăng hoa!

Trường ngựa Carmen nằm ở phía Đông Nam San Francisco cách trung tâm thành phố tương đối xa, đây là trường ngựa chuyên nghiệp nhất trong số những trường ngựa của Lãng Thiếu Đường ở Mỹ, cũng là trường ngựa có diện tích lớn nhất, nơi đây chỉ dành cho những người có địa vị có cấp bậc tham gia, chỉ riêng phí gia nhập cũng khiến người thường giật mình.

Riêng nguồn ngựa thì không cần phải nói rồi, mỗi chú ngựa ở đây đều là dòng dõi quý tộc đồng thời cũng là những chú ngựa đua có thành tích cực cao.

Trường ngựa trải rộng đến tận chân trời, ít nhất đó là cảm giác của Liên Kiều khi cô đứng ở đây.

‘Oa ...’ Thật lâu cô mới từ trong sự kinh ngạc thoát ra, cao hứng kêu lên một tiếng, trong đôi mắt màu tím tràn đầy vẻ kinh ngạc và ngưỡng mộ.

‘Có thích hoàn cảnh ở đây không?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước tức cười nhìn Liên Kiều đang nhảy nhót vui mừng bên cạnh, ánh mắt hết sức dụ dàng.

Liên Kiều xoay lại nhiệt tình khoát tay hắn, nũng nịu nói: ‘Ngạn Tước, bạn của anh thật lợi hại nha, sở hữu cả một trường ngựa lớn như vậy, em rất thích nơi này!’

‘Nha đầu ngốc ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước sủng nịch đưa tay vò vò tóc cô, ‘Không phải là bạn anh lợi hại mà là em lợi hại, bọn họ ai cũng sợ em hết đó!’

‘Ngưng ...’ Liên Kiều bĩu môi, ‘Làm gì đến mức khoa trương như vậy chứ, em đối xử với Thiếu Đường rất tốt mà!’

Lời của cô vừa dứt thì từ sau lưng truyền đến một tiếng kêu kinh ngạc ...

‘Em đối xử tốt với anh? Nha đầu này đúng là giỏi tài đối trắng thay đen thật!’

Hai người cùng quay lại nhìn thì thấy Lăng Thiệu Đường và Kỳ Hinh đã đứng phía sau từ lúc nào.

Liên Kiều thấy Kỳ Hinh vui mừng chạy đến bên cạnh cô, làm mặt xấu trước mặt Lăng Thiệu Đường nói: ‘Em đâu có đâu. Người ta chẳng qua là một lòng muốn học cưỡi ngựa thôi mà, nếu không phải anh keo kiệt không dạy thì làm gì đến nỗi phải giở thủ đoạn ra mới được anh chú ý tới. Phải không Kỳ Hinh ...’

Kỳ Hinh bụm miệng cười, xem ra nha đầu này càng lúc càng thân thiết với người của tứ đại tài phiệt rồi, không biết sau này Lăng Thiên Dục gặp nha đầu này sẽ như thế nào nhỉ? Không biết có còn lạnh như băng nữa không?

Thật khó tưởng tượng!

Lăng Thiệu Đường nghe cô nói vậy, trợn mắt nói: ‘Nói tóm lại là anh không dám chọc em, muốn trốn cũng trốn không khỏi cho nên chỉ đành đem trường ngựa này ra mà dâng lên vậy!’

Liên Kiều nghe vậy đắc ý gật đầu, sau khi nhìn lại một lần hoàn cảnh xung quanh, cô nói: ‘Thiệu Đường, trường ngựa của anh thật lợi hại nha!’

‘Đương nhiên rồi!’ Nghe cô nói vậy tâm tình của Lăng Thiệu Đường khá hơn nhiều, ‘Vì để đón tiếp Liên Kiều tiểu thư thân mến của chúng ta nên anh mới nhường em trường ngựa tốt nhất ở Mỹ của anh đó, trong thời gian em học cưỡi ngựa, ở đây sẽ không tiếp bất cứ người khách nào cả!’

Liên Kiều cao hứng hò reo, ‘Tốt quá, tốt quá, em không muốn chờ đợi nữa. À đúng rồi, em lúc nào thì mới học xong đây?’

‘Em đó ...’

Lăng Thiệu Đường đi một vòng quanh cô, nhìn trái phải trên dưới đánh giá một lần, sau đó kết luận, ‘Muốn cưỡi thành thạo phải mất một tuần!’

‘Hả? Lâu vậy sao?’ Liên Kiều ngơ ngẩn hỏi lại.

‘Nha đầu ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước đi về phía cô, kéo cô vào lòng nhẹ giọng nói: ‘Cưỡi ngựa cũng có thể coi như một loại kỹ năng, cũng là một chuyện cần có nhẫn nại mới luyện thành chứ không phải loại cưỡi ngựa xem hoa, ngày một ngày hai mà biết đâu!’

‘Ngạn Tước ...’

Liên Kiều ngẩng mặt nhìn hấn, ‘Cưỡi ngựa khó đến vậy sao? Người Trung Quốc xưa không phải ai cũng biết cưỡi ngựa sao? Bọn họ cũng phải học lâu vậy sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước mỉm cười, trùi mền véo nhẹ mũi cô một cái, ‘Cái này làm sao giống chứ, vào thời Trung Quốc xưa ngựa chính là phương tiện giao thông chủ đạo nhưng thời nay cưỡi ngựa đã trở thành một loại hình tiêu khiển và là một cách để thể hiện kỹ năng, không chỉ đơn giản dựa vào sức mạnh mà quan trọng là người kỵ sĩ và con ngựa có sự thấu hiểu lẫn nhau cho nên, kỹ thuật cưỡi ngựa phát triển đến hiện nay so với trước kia có điểm giống cũng có điểm khác, đương nhiên, sự khác nhau nằm ở kỹ thuật khống chế ngựa rồi!’

‘Nhưng mà Ngạn Tước ...’

Liên Kiều khổ sở nhìn hấn, ‘Nếu học cưỡi ngựa cần phải thời gian dài như vậy, vậy em nếu em học bắn súng và đua xe thì có phải thời gian còn lâu hơn nữa không?’

‘Này này ...’

Lăng Thiệu Đường nghe cô nói vậy bất mãn bước đến, phản đối: ‘Nghe em nói như vậy, chẳng lẽ ý em là đua xe và bắn súng có độ khó cao hơn cưỡi ngựa hay sao chứ?’

‘Vốn là vậy mà, cưỡi ngựa chỉ là cưỡi ngựa mà thôi!’ Liên Kiều điềm nhiên nói.

Một câu nói hời hợt của cô khiến Lăng Thiệu Đường suýt nữa thì tức đến ngất xỉu.

Liên Kiều giao hoạt cười, nhìn về phía Kỳ Hinh hỏi: ‘Kỳ Hinh à, Thiếu Đường có phải là gốc lăm không? Chẳng lẽ hần học cười ngựa cũng phải học một tuần?’

Kỳ Hinh cười đến không thở nổi, có người chọc Lăng Thiếu Đường giận đến mức nói không nên lời thế này cũng là lần đầu tiên cô chứng kiến.

‘Về chuyện này chị chưa có hỏi qua, mà cũng có thể là vậy đó, hần vốn rất ngốc mà!’

Liên Kiều nghe cô nói vậy, cố ý thở dài một tiếng: ‘Haizzz, thật là làm khó cho chị rồi, Kỳ Hinh, ở bên cạnh hần nhất định là rất khổ sở rồi, mà đầu óc của chị phải hoạt động ở công suất thấp thì mới theo kịp hần rồi, thật là ... một đóa hoa lài lại cấm ở ...’

‘Aaaaa ...’

Lăng Thiếu Đường rút cuộc nhin không nổi nữa hần thét lên một tiếng sau đó nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước, hung hăng gầm từng tiếng: ‘Làm ơn, quản lý người phụ nữ của cậu cho đàng hoàng vào, cô ấy sẽ dạy hư Kỳ Hinh mất thôi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước vô lực nhún vai, ném cho hần một ánh mắt ý nói: ‘Mình cũng không còn cách nào!’.

59. Quyển 8 - Chương 22-24

Quyển 8: Tình yêu đến

Chương 22: Kinh hãi nơi trường đua ngựa (2)

Lăng Thiếu Đường tiến đến đám cho hần một phát, nói: ‘Mặt mũi của ba người chúng tớ toàn bộ mất sạch rồi!’

‘Cái gì mà ba người chúng tớ? Cộng cả tớ vào, tổng cộng là bốn người!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước tuy ngoài miệng nói vậy nhưng nụ cười hạnh phúc trên môi không cách nào che giấu được.

Lăng Thiếu Đường thấy vậy lại đánh hần một phát nữa.

‘Này ...’

Liên Kiều thấy vậy vội tiến đến thuận tay đẩy hần một cái, hai tay chống eo nói: ‘Lăng Thiếu Đường, anh làm gì mà cứ đánh ông xã em thế?’

Lăng Thiếu Đường bị cô đẩy mạnh một cái, bất ngờ lão đảo suýt nữa thì ngã nhào, hần trở mắt nhìn cô: ‘Trời ạ, nha đầu này sức lực thật không nhỏ nha!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy vậy nhin không nổi bật cười lớn.

Liên Kiều chau đôi mày xinh đẹp, khua tay múa chân nói: ‘Em cảnh cáo anh, anh mà còn bắt nạt chồng em nữa, em nhất định sẽ “xử đẹp” anh luôn, anh không biết chứ em đã từng dùng một cái túi xách đánh một người đàn ông đến ngất xỉu luôn đó!’

Nhắc đến hành động “anh hùng” hôm đó, Liên Kiều không khỏi đắc ý cười rộ lên.

Sau đó cô quay đầu lại nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, vẻ mặt đầy chính nghĩa dạn dò: ‘Ông xã, có phải lúc trước anh rất hay bị họ bắt hạt hay không? Không sao đâu, sau này em sẽ ra mặt dùm anh!’

‘Vậy anh phải cảm ơn vợ yêu của anh rồi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười rất gian, hơi cúi người giả vờ làm một động tác cảm ơn.

Lăng Thiếu Đường nhìn một màn trước mắt há hốc mồm, hần gian nan nuốt một ngụm nước bọt, ‘Này Ngạn Tước, cậu đừng có ăn không nói có có được không? Từ nhỏ đến lớn người bị các cậu bắt nạt nhiều nhất là tớ cơ mà!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhún vai, làm ra vẻ bất lực nói: ‘Còn cách nào đâu, cô vợ nhỏ của tớ thích giúp người ta ra mặt, những chuyện cô ấy thấy không thuận mắt thì nhất định phải nhúng tay vào, hơn nữa là phải làm đến nơi đến chốn luôn!’

‘Vậy còn gì là thiên lý nữa hử trời!’ Lãng Thiếu Đường thở dài một tiếng sau đó nhìn về phía Kỳ Hinh, ‘Hinh Nhi ...’

‘Đừng có kêu em, ai bảo anh vừa nãy ngựa tay đánh Ngạn Tước làm gì? Vợ người ta đau lòng cho chồng mình là lẽ đương nhiên thôi!’ Kỳ Hinh vội xua tay, vừa cười vừa nói.

‘Vợ người ta thương chồng mình như vậy còn em thì sao? Em chẳng lẽ không thương anh chút nào sao?’ Lãng Thiếu Đường làm ra vẻ ủy khuất nói.

Kỳ Hinh bụm miệng cười, ‘Lúc bình thường đều là anh bắt nạt em, bây giờ em không thêm lo cho anh làm gì! Ai rảnh mà đau lòng vì anh chứ!’

‘Em ...’ Lãng Thiếu Đường buồn bực không biết nói sao, quay sang hai người Hoàng Phủ Ngạn Tước, ‘Các người ...’

‘Thôi, đừng nói nhiều nữa, chúng ta mau bắt đầu thôi!’ Liên Kiều không đùa với Lãng Thiếu Đường nữa, nôn nóng thúc giục.

‘Cảnh cáo nha đầu em nha, nếu còn dám dùng vũ lực uy hiếp anh nữa, anh sẽ nuốt lời không dạy em cười ngựa nữa đâu!’ Lãng Thiếu Đường nhân cơ hội uy hiếp Liên Kiều một chút.

Liên Kiều chẳng có vẻ gì sợ hãi trước lời đe dọa của hắn, ngược lại còn làm ra vẻ hung hăng nói: ‘Sao? Anh không dạy em thử xem, coi chừng em ngày nào cũng đến tìm anh gây sự đó!’

Lãng Thiếu Đường không dám nói gì thêm, thủ đoạn của cô nhóc này hắn cũng quá rõ ràng rồi, xem ra thủ đoạn của tên tiểu tử Cung Quý Dương tên so với cô nhóc này thì đúng là cách xa một trời một vực, bằng không tại sao vừa nhắc đến Liên Kiều thì đã thấy nhức đầu rồi chứ.

‘Thôi được rồi, tiểu tử tông, chuồng ngựa ở phía bên kia, em tự chọn ình một con ngựa mà mình thích đi!’ Hắn chỉ tay về phía một đám người đang làm việc phía xa kia, nói.

‘Anh định tặng cho em một con ngựa thật sao?’ Liên Kiều rất không khách sáo, hỏi thẳng.

‘Đương nhiên rồi, chỉ cần em vui vẻ, mỗi ngày không cần đến quấy rầy anh, muốn mấy con ngựa cũng được chứ đừng nói một con!’

Thật ra chính hắn cũng không ngờ có một ngày lại phải đem những chú ngựa yêu dấu ra làm vật trao đổi lấy sự an toàn của chính mình ...

Tuy nói ngựa ở trường ngựa này giá trị không nhỏ, thậm chí có con là do hắn tiêu tốn một số tiền lớn mới đấu giá về được nhưng dù sao thì ... đem so với sự an toàn của chính mình, cái gì cũng đều không đáng giá bằng ...

Liên Kiều nghe vậy, gương mặt xinh xắn chợt bừng sáng như một đóa hoa đang nở rộ, cô vội vàng chạy đến trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước, thật mật khoác lấy cánh tay hắn, ‘Ngạn Tước, anh đi chọn ngựa với em có được không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước đang định trả lời thì Lãng Thiếu Đường đã cướp lời ..

‘Chuyện này ... cho anh mượn chồng em một lát trước rồi tính sau!’

‘Không được, em muốn đi với Ngạn Tước!’ Liên Kiều trừng mắt nhìn hắn, chau mày nói với giọng cảnh giác: ‘Anh có phải lại muốn bắt nạt chồng em không?’

‘Đâu có đâu có, chồng em không bắt nạt anh anh đã cảm ơn trời đất rồi, anh chỉ là có vài chuyện cần bàn với chồng em thôi mà!’ Lãng Thiếu Đường vừa hăm mộ vừa đổ kỵ trả lời, hắn hy vọng Kỳ Hinh cũng giống như Liên Kiều tính chiếm hữu và bảo vệ cao như vậy biết bao ...

Liên Kiều suy nghĩ một lúc rồi nói: ‘Nhưng em không biết chọn ngựa!’

‘Liên Kiều ...’ Kỳ Hình bước đến dịu dàng lên tiếng: ‘Chị có thể giúp em chọn, để đàn ông bọn họ nói chuyện với nhau đi!’

‘Dạ!’

Liên Kiều vội gật đầu, sau đó không quên đi đến trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước, dặn dò: ‘Ngạn Tước, nếu như anh thật sự bị bắt nạt thì lớn tiếng gọi em nhé, em sẽ chạy đến ngay, nhất định phải nhớ gọi em đấy!’

‘Được, anh sẽ gọi đến vỡ cổ họng mới thôi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước trong lòng ngọt ngào lên tiếng trả lời.

Lúc này Liên Kiều mới yên tâm đi theo Kỳ Hình chọn ngựa.

Trong khoảng không rộng lớn giờ chỉ còn lại Lăng Thiệu Đường và Hoàng Phủ Ngạn Tước hai người.

‘Này, người đi xa lắm rồi, còn nhìn theo làm gì?’

Bàn tay Lăng Thiệu Đường hươ hươ trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước, ‘Quay đầu mà nhìn người anh em của cậu này!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhàn nhã khoanh hai tay trước ngực nhìn Lăng Thiệu Đường, ‘Thế nào, hôm nay làm sao lại ủy mị như thế? Có lời gì muốn nói với tớ?’

Lăng Thiệu Đường ném cho hắn một ánh mắt ‘Cậu thật tởm!’, sau đó mới lên tiếng: ‘Cậu bây giờ hạnh phúc quá rồi, có một người lo lắng cho cậu như thế!’

‘Sao câu này mình nghe có chút vị chua nhỉ? Sao vậy? Hình Nhi không lo lắng cho cậu sao?’ Nụ cười trên môi Hoàng Phủ Ngạn Tước càng rạng rỡ.

‘Sao có thể chứ, Hình Nhi của tớ sao lại không lo lắng cho tớ được chứ!’

Lăng Thiệu Đường nhướng mày, ‘Mình chỉ là không ngờ rằng cậu lại bị nha đầu kia chinh phục, kiểu phụ nữ mà cậu thích trước giờ hoàn toàn khác với Liên Kiều kia mà!’

‘Cậu cũng nói là thích mà, Liên Kiều thì không phải vậy, mình đối với cô ấy là yêu, không phải thích!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười nói.

‘Hô hô ...’

Lăng Thiệu Đường cười một cách sáng khoái, ‘Trước đó tuy rằng hai người đã đi đăng ký nhưng mình vẫn lo lắng cậu không chinh phục nổi cô nhóc này, dù sao tuổi của cô ấy vẫn còn nhỏ, vẫn còn đang lúc ham chơi, nếu muốn cô ấy xem cậu là trung tâm ngày ngày xoay chung quanh xem ra có chút khó khăn, chỉ nhìn Lân Thiên Dục là biết ngay, Tiểu Tuyền tuy là xuất thân từ sát thủ nhưng cũng không thoát khỏi cái tính trẻ con ấy!’

‘Này ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước bắt mắt nhìn hắn, ‘Mình cũng đâu có già lắm đâu, làm gì mà nói nghe nghiêm trọng quá vậy!’

Chương 23: Kinh hải nơi trường đua ngựa (3)

Lăng Thiệu Đường nhìn vẻ bực dọc của hắn, nhin không được cười rộ lên.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thì rất nhẫn nại, kiên nhẫn chờ hắn cười xong.

‘Aiiii!’ Lăng Thiệu Đường không dễ dàng bỏ qua như vậy, hắn cười xong, huých vai Hoàng Phủ Ngạn Tước một cái, ‘Yêu thật chứ?’

‘Cậu nói thử xem?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hỏi ngược lại một câu.

Lăng Thiệu Đường vỗ vai bạn tốt một cái, ‘Cách ngày kết hôn chỉ còn một tháng, mình chúc cậu hạnh phúc!’

‘Cám ơn!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng vỗ vai hắn, tình bằng hữu thân thiết nhiều năm vốn là tự hiểu nhau, không cần nói thành lời.

Đúng vậy, thời gian nửa năm chỉ còn lại một tháng, hắn sớm đã yêu cô nhóc kia rồi không phải sao? Bằng không sao lại tìm mọi cách vội vội vàng vàng cưới cô vào cửa chứ.

Là bạn tốt nhiều năm, Lăng Thiệu Đường cũng biết, nếu theo cá tính của Hoàng Phủ Ngạn Tước, nếu hắn không yêu, tuyệt đối sẽ không vì chuyện liên hôn mà đồng ý kết hôn.

‘Vì cảm động với tình yêu sâu sắc của cậu, mình nói cho cậu biết một chuyện!’ Lăng Thiệu Đường lười biếng lên tiếng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn hắn, là bạn với nhau từ nhỏ đến lớn, hắn đương nhiên hiểu Lăng Thiệu Đường lưu hắn lại, nhất định là vì đã có chuyện quan trọng xảy ra.

‘Có chuyện gì?’

Lăng Thiệu Đường dời mắt về phía Liên Kiều vừa đi khỏi, nói: ‘Chị của cô ấy, cái vị Giáng Đầu Sư ấy ... bị thương rồi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày: ‘Mặc Di Nhiễm Dung?’

Lăng Thiệu Đường gật đầu: ‘Xem ra, Ngạn Thương vẫn chưa đem chuyện này nói cho cậu biết, chắc là sợ Liên Kiều lo lắng đây mà!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý với cách nghĩ của Lăng Thiệu Đường, ‘Chuyện xảy ra thế nào?’

Lăng Thiệu Đường ngồi xuống một băng ghế gỗ, nhàn nhả tựa lưng vào ghế, ‘Cậu cũng biết mình trước giờ luôn để mắt đến những chuyện có liên quan đến Giáng Đầu Thuật, tối hôm qua lúc mình gọi điện cho Ngạn Thương mới biết là Mặc Di Nhiễm Dung vẫn luôn tìm người đã hạ Giáng Đầu với Liên Kiều. Chính là vào hai ngày trước, cô ấy chiêm bốc được có một Giáng Đầu Sư đang hạ Giáng, do đó tự mình cũng thi triển Giáng Đầu Thuật nhằm ngăn chặn, làm như vậy không những có cơ hội phá giải Giáng Đầu Thuật của đối phương mà quan trọng hơn là có thể tìm ra được Giáng Đầu Sư thần bí đó là ai!’

‘Nghe giống như là đấu pháp thuật ấy nhỉ!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không thể tưởng tượng được, hai Giáng Đầu Sư cùng đấu pháp thuật với nhau thì sẽ như thế nào.

‘Đúng đó, chuyện này đúng là khó tưởng tượng phải không? Nghĩ thử xem, hai Giáng Đầu Sư, một người đang thực hiện Giáng Đầu, một người đang thực hiện giải Giáng, đương nhiên là có thắng có thua, đối phương rõ ràng là cao thủ, Mặc Di Nhiễm Dung bị pháp thuật của đối phương làm cho bị thương, nghe nói trong một thời gian dài không thể thi triển Giáng Đầu Thuật được!’ Lăng Thiệu Đường điềm đạm nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày, trong ánh mắt xẹt qua một tia nghi hoặc ...

‘Người đó rốt cuộc là ai chứ? Ngay cả Mặc Di Nhiễm Dung cũng không phải là đối thủ của hắn sao? Ngạn Thương đã có manh mối gì chưa?’

Lăng Thiệu Đường nói: ‘Qua trận đấu tay đôi này, Mặc Di Nhiễm Dung cho rằng đối phương mà một phụ nữ, nhưng bởi vì Giáng Đầu Thuật mà đối phương luyện thuộc về loại chí âm, ý của Ngạn Thương là muốn cậu để ý những bạn bè phái nữ bên cạnh Liên Kiều, nhất là ... những người vừa mới quen biết!’

‘Vừa mới quen biết?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vô thức lặp lại câu nói của Lăng Thiệu Đường, một giây sau, ánh mắt chợt trở nên sắc bén ...

‘Chẳng lẽ là cô ta?’

‘Cậu biết người đó là ai sao?’ Lăng Thiệu Đường thấy vẻ mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước như vậy, biết trong lòng hắn nhất định đã có phương hướng.

‘Còn chưa chắc chắn lắm, mình sẽ điều tra sâu hơn!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước như đã có chủ ý sẵn, trả lời.

Lăng Thiệu Đường gật đầu sau đó cũng nghi hoặc lắm bả nói: ‘Thật kỳ lạ, Liên Kiều cô nhóc này tính tình ngây thơ, lòng dạ lại tốt, rất được người ta yêu mến, sao lại gây thù chuốc oán với ai được chứ? Theo tình hình này cho thấy, đối phương nhất định là nhắm vào Liên Kiều rồi. Vì vậy hoàn cảnh của Liên Kiều tương đối nguy hiểm đó!’

‘Mình sẽ để ý, Liên Kiều là mạng sống của mình, mình nhất định không để cô ấy có chuyện!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chém đinh chặt sắt nói.

‘Ngạn Tước ...’

Lăng Thiệu Đường thở dài một tiếng, ‘Mình biết, với năng lực của cậu hoàn toàn có thể bảo vệ Liên Kiều khỏi sự hãm hại của bất cứ người nào, nhưng cậu đừng quên, đối thủ lần này lại là Giáng Đầu Sư, nếu như thật sự cô ta thì triều Giáng Đầu Thuật, bốn người chúng ta ai cũng không thể thắng được!’

Đôi mày của Hoàng Phủ Ngạn Tước càng cau chặt hơn, ý của Lăng Thiệu Đường hẳn sao không hiểu được chứ, ngay cả Mặc Di Nhiễm Dung là Giáng Đầu Sư lợi hại như thế mà còn bị đối phương làm cho bị thương huống gì bọn họ chỉ là những người bình thường.

‘Bất kể ra sao mình cũng không để Liên Kiều bị tổn hại gì, cho dù là đối phương muốn tính mạng của Liên Kiều mình cũng có thể đem mạng mình ra đổi!’

Hắn nắm chặt nắm tay, ánh mắt vốn đang u ám khi nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc cách đó không xa liền trở nên hết sức dịu dàng.

Lăng Thiệu Đường nhìn theo ánh mắt của hắn, cách đó không xa, Liên Kiều một tay khoác lấy tay Kỳ Hinh, nét mặt tươi cười rạng rỡ đang đi quanh một chú ngựa, từ xa xa có thể nghe được tiếng cười lạnh lạnh như chuông ngân của cô.

Một cô gái như vậy, rốt cuộc là ai lại nhẫn tâm muốn tổn thương chứ?

‘Ngạn Tước ...’

Lăng Thiệu Đường thu hồi tầm mắt của mình, nhìn lại Hoàng Phủ Ngạn Tước bằng ánh mắt nghiêm túc, nói: ‘Cậu phải nhớ, cậu còn có bọn mình, lúc cần thiết bọn mình sẽ không để cậu phải mạo hiểm!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước vỗ vai bạn tốt: ‘Cám ơn nhé, người anh em!’

Bầu không khí nồng đượm tình bằng hữu cao quý không gì có thể thay thế được ...

‘Này ...’

Cách đó không xa Liên Kiều nhìn thấy bọn họ liền vui vẻ kêu lớn, ‘Hai người đàn ông các anh vẫn còn chưa nói chuyện xong sao? Qua đây này ...’

Hai người đàn ông cùng nhìn nhau cười sau đó chia nhau đi về phía người phụ nữ yêu quý của mình.

‘Nha đầu, đây là con ngựa mà em chọn sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đi đến gần mới nhìn kỹ chú ngựa.

Đó là một con ngựa đã trưởng thành, thân thể cao lớn khỏe mạnh, trên người thuần một sắc lông đen, bốn chân khỏe mạnh đang mạnh mẽ gõ trên thảm cỏ, chỉ là ... xem ra đây là một chú ngựa còn chưa thuần.

Hắn còn tưởng Liên Kiều sẽ chọn một chú ngựa non lông trắng.

Liên Kiều thì hoàn toàn không biết những suy nghĩ của hắn, cô hào hứng nói: ‘Đúng đó, đây chính là con ngựa của em. Sao? Nó oách lắm phải không? Em vừa nhìn thấy nó là đã thích rồi!’

Lăng Thiệu Đường cũng bước đến, vỗ vỗ lưng chú ngựa sau đó nhìn về phía Liên Kiều: ‘Nha đầu, con ngựa này không thích hợp với em lắm đâu.’

Liên Kiều vừa nghe vậy liền bĩu môi phản đối: ‘Ai nói là không thích hợp chứ? Em cứ thích nó thôi, rất thích rất thích!’

‘Hinh Nhi, em dẫn cô ấy đi nhìn thử con Tuyết Tung được không?’ Lăng Thiệu Đường nhìn Kỳ Hinh nhẹ giọng nói.

‘Xem rồi, nhưng Liên Kiều không thích nó mà cứ lựa chọn con này. Em quả thực là không cản nổi cô ấy!’ Kỳ Hinh vừa cười vừa nói.

Liên Kiều nghe vậy, vội lên tiếng: ‘Anh nói “Tuyết Tung” có phải là con ngựa màu trắng mang giồng máu hoàng tộc không? Con ngựa đó nhìn quá hiền lành, không thích hợp với em lắm, anh xem con này tốt biết mấy, cao to khí phách, đúng sở thích của em!’

Chương 24: Kinh hãi nơi trường đua ngựa (4)

‘Cao lớn mạnh mẽ thì không sai, nhưng loại ngựa này không dễ bị người ta thuần phục đâu, hơn nữa nó vừa được anh đấu giá mua về đây, thời gian huấn luyện rất ngắn, còn chưa kịp làm quen kỷ luật. Nếu như em nhất định chọn nó sẽ nguy hiểm lắm đó!’ Lăng Thiệu Đường giải thích rõ.

‘Nha đầu ...’

Vẻ mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng đầy lo lắng, hần dụi dằm nói: ‘Bây giờ em còn chưa rõ lắm tình hình của con ngựa này, như thế này đi, trước tiên chọn một con khác có được không? Anh cảm thấy con “Tuyết Tung” mà Thiệu Đường nói tốt lắm mà, đó là con vừa giành được giải thưởng của lần đua ngựa trước đây!’

Liên Kiều chu môi, vẻ mặt rất mất hứng, nói: ‘Không thêm, em chỉ thích con này!’

Nói xong liền đưa mắt nhìn chú ngựa mà Kỳ Hinh đang dắt trong tay, ánh mắt quyến luyến không rời.

‘Ngạn Tước, qua đây một chút ...’

Lăng Thiệu Đường thấy cô cố chấp như vậy, chỉ đành kéo Hoàng Phủ Ngạn Tước sang một bên, thấp giọng nói: ‘Tìm cách khuyên cô ấy đổi một con ngựa khác thôi, cậu cũng khá rành về ngựa, chắc cũng thấy được con ngựa này còn chưa thuần, cưỡi nó không an toàn lắm đâu, mình sợ cô ấy sẽ bị thương!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe hắn nói vậy liền gật đầu đi đến bên cạnh Liên Kiều, nhẹ nhàng khuyên: ‘Nha đầu, như vậy đi, anh đi với em chọn một con ngựa khác, được không?’

‘Các anh thật phiền chết đi, con ngựa này tốt lắm mà, em cực kỳ ưa thích nó, không đổi đâu, không muốn đổi!’ Tính bướng bỉnh của Liên Kiều nhất thời trỗi dậy, cô chạy đến trước mặt chú ngựa, hai tay ôm chặt lấy người nó.

‘Liên Kiều, cẩn thận đó ...’ Kỳ Hinh kinh hãi kêu lên.

‘Nha đầu ...’

‘Chiiii...’

Ngay lúc này một chuyện tình linh phát sinh khiến mọi người ai nấy đều kinh hãi, chú ngựa rõ ràng là bị sợ hãi, mạnh mẽ dựng thẳng hai chân trước lên, đứng trên hai chân sau, miệng hí lên một tràng dài, chuyện xảy ra quá đột ngột khiến cho Liên Kiều không phản ứng kịp, té nhào trên mặt đất.

Thấy vậy Hoàng Phủ Ngạn Tước như một mũi tên chạy đến bên cạnh cô, mạnh mẽ kéo cô vào lòng mình che chở lấy cô còn Lăng Thiệu Đường thì vội chạy đến kéo con ngựa ra xa, cũng may là hắn phản ứng nhanh, bằng không khi con ngựa hạ chân xuống nhất định sẽ đạp trúng Liên Kiều.

Liên Kiều hai mắt mở to nhìn chú ngựa đang bị hoảng sợ, trong đôi mắt màu tím nhìn không rõ là sợ hãi hay là một tâm tình nào khác.

‘Nha đầu, để anh xem có bị thương ở đâu không?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô không nói gì tưởng rằng cô bị chuyện vừa rồi dọa đến sợ hãi nói không nên lời, vội vàng đẩy cô ra, khẩn trương nhìn một lượt xem có vết thương nào hay không.

‘Ngạn Tước, cô ấy chắc là chỉ bị sợ hãi thôi!’ Kỳ Hinh thấy vậy, vội vàng lên tiếng.

‘Nha đầu, hôm nay đến đây thôi, đừng học nữa, anh đưa em về nghỉ ngơi thôi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ôm vai cô dịu dàng dỗ dành, vẻ mặt lo lắng nói.

Đang lúc mọi người chuẩn bị rời đi chợt nghe tiếng kêu có phần vui mừng của Liên Kiều...

‘Thật oách nha!’

Hả?

Lần này thì đến lượt ba người không biết nói gì.

Cái gì oách? Chắc không phải cô ấy bị dọa sợ đến ngốc rồi chứ?

‘Nha đầu, em ... không sao chứ?’

Lúc này Hoàng Phủ Ngạn Tước thật sự bị cô hù sợ, hấn xoay người cô lại đối diện với mình, nhìn thẳng vào mắt cô sau đó khẩn trương xem xét một lượt.

Liên Kiều đẩy vội Hoàng Phủ Ngạn Tước ra, chạy như bay đến trước mặt chú ngựa.

‘Nha đầu ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy động tác của cô, sợ đến tim sắp ngừng đập, vội vàng chạy theo sau.

Còn Lăng Thiệu Đường cũng sợ hãi kéo vội chú ngựa sang một bên.

‘Thiệu Đường, đừng kéo nó ra mà, nó là của em rồi mà!’ Liên Kiều bắt mắt nhìn hấn rống lên.

Một câu nói của cô khiến ọi người đều toát mồ hôi lạnh ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì, kéo tay Liên Kiều dắt cô sang một bên, ‘Nha đầu, em đừng lấy con ngựa này!’

‘Sao vậy?’ Liên Kiều nhìn hấn, lòng càng bất mãn, sao ai cũng ngăn cản cô hết vậy chứ?

‘Ngoan ngoan nghe lời anh, được không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước âu yếm nói: ‘Vừa nãy em cũng thấy rồi đó, con ngựa này tính rất nóng, bây giờ vẫn còn chưa thuần, em đến gần nó sẽ rất nguy hiểm!’

‘Có nguy hiểm gì đâu, vừa nãy là nó chào hỏi em thôi mà!’ Liên Kiều không đồng tình với cách nói của hấn, vừa lắc đầu vừa nói.

‘Cái gì mà chào hỏi chứ? Nếu như vừa nãy Thiệu Đường không kéo nó ra kịp thì em đã bị giẫm dưới chân nó rồi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước sắp bị cô chọc tức chết, hấn lớn tiếng rống lên.

Liên Kiều bị tiếng rống bất thành linh này làm giật nảy mình, chu môi không dám lên tiếng nữa.

‘Ngạn Tước, chắc là vừa nãy cô ấy bị sợ hãi quá độ thôi, mình dắt con ngựa này về chuồng trước, đợi đến lúc tâm trạng của cô ấy hồi phục trở lại sau này lại đến chọn một con ngựa khác vậy!’ Lăng Thiệu Đường thấy vậy vội lên tiếng, vừa nói vừa ra hiệu ột nhân viên trường ngựa đến dắt con ngựa đi.

‘Bây giờ tâm trạng của em rất tốt mà, em đâu có sợ hãi gì đâu!’ Liên Kiều thấy nhân viên trường ngựa đang đi đến, vội vàng lên tiếng.

‘Nghe lời đi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cúi xuống ra lệnh bên tai cô nhưng trong giọng nói tràn đầy lo lắng.

Khi Liên Kiều nhìn thấy nhân viên trường ngựa nắm lấy dây cương, cô tức tối giẫm chân, gương mặt nhỏ nhắn đầy vẻ lo lắng lẫn tiếc nuối như sắp bị người ta lấy đi một món đồ quý giá vậy.

Nhưng ngay lúc này ...

Chú ngựa đang lúc sắp bị nhân viên trường ngựa dắt đi chợt nổi hung tính, nó rất không nghe lời, bản tính không thuần lần nữa lại trở lên, miệng lại hí to một tràng, nó liều mạng vùng lên, chạy nhanh về hướng ngược lại.

Nhân viên trường ngựa bị con ngựa xô đứng không vững, đành buông tay, sợi dây cương cũng bị con ngựa lôi đi.

‘Ngựa, con ngựa của em ...’ Liên Kiều thấy con ngựa đã chạy thoát, sốt ruột kêu toáng lên.

Ai nấy đều sợ hết hồn.

‘Chuẩn bị ngựa cho tôi!’

Lăng Thiệu Đường không chần chừ, trực tiếp ra lệnh cho nhân viên trường ngựa chuẩn bị ỉnh một con ngựa khác, hấn muốn tự mình kéo con ngựa về.

Nghe vậy nhân viên vội vàng chuẩn bị ngựa.

Nhưng ...

Sự tình rất nhanh lại thay đổi, chú ngựa lại chạy trở về, xông vào giữa nhóm người.

‘Mọi người tránh ra, cẩn thận đó!’ Lăng Thiểu Đường kinh hãi vội hét lên.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vội vàng kéo Liên Kiều sang một bên còn Kỳ Hinh cũng bị Lăng Thiểu Đường chặn ở trước mặt.

Đang lúc Lăng Thiểu Đường định nhân cơ hội này nắm lấy dây cương khống chế chú ngựa thì Liên Kiều đẩy mạnh Hoàng Phủ Ngạn Tước ra, cả người như một mũi tên xông ra.

‘Nha đầu ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vội vàng đuổi theo sau, trái tim vì lo lắng cho cô mà sắp vọt ra ngoài.

‘Đừng tiến đến, Liên Kiều, nguy hiểm lắm!’ Kỳ Hinh cũng lo lắng đến không thở nổi.

Ai cũng không dám nghĩ đến tiếp theo sẽ là chuyện gì ...

Nhưng ...

‘Ngựa con, đừng chạy nữa!’

Liên Kiều rất nhanh chặn trước mặt chú ngựa, không chút sợ hãi hai tay vươn ra, lớn tiếng kêu lên.

‘Chiiiiii...’ Con ngựa đang lúc chạy đến gần cô đột nhiên nhấc hai chân trước lên, miệng phát ra một tràng tiếng hí.

‘Nha đầu, em làm gì vậy?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không kiêng kỵ gì nữa, kéo cô vào trong lòng, che chở cho cô trước vó ngựa. Mắt thấy chú ngựa sắp hạ chân xuống, hần vội vàng kéo cô tránh ra thì sự tình lại có biến hóa ...

60. Quyển 8 - Chương 25-27

Quyển 8: Tình yêu đến

Chương 25: Kinh hãi nơi trường đua ngựa (5)

Chú ngựa đột nhiên ghì chân sau lại, loạng choạng đập chân trước và chân sau vào nhau, mũi phát ra một tràng tiếng thở gấp.

Nhìn thấy cảnh này ai nấy đều sửng sốt.

Liên Kiều thấy vậy, đẩy Hoàng Phủ Ngạn Tước ra, chạy về phía trước, đang lúc mọi người đều bị động tác của cô dọa đến toát mồ hôi lạnh thì Liên Kiều đã đặt bàn tay nhỏ nhắn lên đầu chú ngựa, đôi mắt màu tím nhìn thẳng vào mắt nó.

‘Ngựa con, vừa nãy chắc là em cũng sợ lắm phải không? Sau này em là của chị rồi, bọn họ sẽ không dẫn em đi khỏi chị đâu!’

‘Chiiiiii...’

Rất kỳ lạ, lời của cô vừa thốt thì chú ngựa dường như có cảm ứng, nó nhẹ hí một tiếng như trả lời.

Không còn tính hung hăng như vừa nãy khiến mọi người sợ hãi nữa, bây giờ chú ngựa đứng yên lặng một chỗ.

‘Ngạn Tước, nhìn xem, ngựa của em, nó giống như là nghe hiểu lời em nói vậy!’ Liên Kiều thấy chú ngựa từ từ trở nên bình tĩnh lại, cô vui mừng kêu lên một tiếng.

‘Sao lại thế nhỉ?’

Lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước tuy vẫn còn nửa tin nửa ngờ nhưng một màn trước mắt này khiến hắn không khỏi chấn động.

Không chỉ là hắn, cả Lăng Thiệu Đường và Kỳ Hinh cũng bị giật mình trước sự việc vừa xảy ra.

Liên Kiều càng vui vẻ hơn, cô nhón chân, cọ mặt mình vào mặt chú ngựa sau đó nhìn vào mắt nó noi: ‘Chị biết em nhất định cũng thích chị có phải không? Chính vì vậy mà em không muốn làm chị bị thương mà còn muốn làm bạn với chị, nhất định là như thế!’

Giọng nói của cô thật nhẹ nhàng, đôi mắt màu tím đọng đầy những tình cảm chân thật.

‘Nha đầu, mau lại đây, con ngựa này vẫn chưa thuần đâu!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không dám có bất kỳ hành động lỗ mãng nào vì chỉ sợ mình làm gì đó kích động đến con ngựa thì không chừng sẽ làm Liên Kiều bị thương.

Ngay lúc này, Liên Kiều đang cách chú ngựa quá gần, gần như là mặt đối mặt.

‘Liên Kiều, nghe lời Ngạn Tước đi, nhanh chóng cách xa con ngựa ra, sẽ nguy hiểm lắm đấy!’

Lăng Thiệu Đường cùng Kỳ Hinh đều hết sức lo lắng, tuy nói là phản ứng của chú ngựa làm cho họ cảm thấy rất kỳ lạ nhưng ngựa dù sao cũng là súc vật, nó lại không phải người cho nên đối với con người mà nói, dù sao vẫn tiềm ẩn một loại nguy hiểm nhất định.

Liên Kiều chau mày, quay đầu nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước cùng hai người kia, phản đối: ‘Bôn Bôn sẽ không làm gì nguy hiểm với em đâu, nó sẽ không làm em bị thương!’

‘Cái gì “Bôn Bôn”? Nhanh quay lại đây, nghe lời anh!’ Tim Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn không thôi lo lắng.

‘Bôn Bôn chính là con ngựa này, là cái tên mà em vừa mới nghĩ ra!’ Liên Kiều giải thích, ‘Nó muốn kết bạn với em!’

Câu nói vừa dứt thì đã nghe chú ngựa phát ra một tràng tiếng hí nhỏ nhỏ, giống như là đồng tình với câu nói của cô, tiếp đó là những tiếng hừ nhỏ.

‘Bôn Bôn, em thích cái tên này không? Bởi vì vừa nãy chị thấy em chạy rất nhanh cho nên mới chọn cái tên này cho em đó!’ Liên Kiều đáng vẻ cực kỳ nghiêm túc nói chuyện với con ngựa.

‘Chiiiiii...’ Con ngựa lại hí lên một tiếng, sau đó ...

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, con ngựa tiến gần đến chủ động dấn sát mặt mình vào gương mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều, lại còn rất nhiệt tình liếm cô một cái, từng động tác cực kỳ ngoan ngoãn khiến người ta nhìn thấy liền yêu thích vô cùng.

‘Trời ạ ...’ Kỳ Hinh kinh ngạc kêu lên một tiếng, xoay sang nhìn Lăng Thiệu Đường.

Còn Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng bị một màn này làm cho sững sờ.

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

‘Thiệu Đường, con ngựa này ... thật là chưa có thuần sao?’ Sau một lúc sững người vì ngạc nhiên, Hoàng Phủ Ngạn Tước mới hoàn hồn, quay sang hỏi Lăng Thiệu Đường.

Lăng Thiệu Đường cũng như rơi vào một đám mây mù, hắn nói: ‘Con ngựa này nổi tiếng là khó huấn luyện, ngày đầu tiên đến trường ngựa đã đã bị thương một nhân viên ở đây, nhưng hôm nay ... sao lại có thể chứ?’

Tất cả mọi người đều chấn động, chỉ có Liên Kiều là vui vẻ hơn hết.

Cô thích thú sờ khắp người chú ngựa, vừa sờ vừa nói chuyện với nó.

Mà chú ngựa dường như cũng cực kỳ kiên nhẫn cùng thông hiểu, mắt nó nhìn vào mắt Liên Kiều, vẻ nóng nẩy hung hăng lúc đầu dường như không còn chút nào.

Liên Kiều rất có cảm giác thành tựu, cô nhẹ vỗ lưng con ngựa, hưng phấn nói: ‘Bôn Bôn, em nói xem, chị có thể cưỡi em chạy một vòng được không? Nếu như chị ngồi lên lưng em, em có thấy khó chịu không?’

Lời của cô vừa nói dứt, từ miệng con ngựa chọt phát ra một tràng âm thanh, sau đó chân trước không di chuyển nữa mà từ từ khụy xuống ...

‘Bôn Bôn, em muốn chị cưỡi lên lưng em phải không?’ Liên Kiều trở mắt nhìn nó, hỏi.

‘Chiiii...’ Chú ngựa nghiêng đầu, hí lên một tiếng, sau đó đầu lại cúi xuống.

‘Không được đâu, chị chưa biết cưỡi ...’ Liên Kiều giống như đang cùng một người bạn thân nói chuyện, vừa nói vừa xua xua tay.

‘Chiiii...’ Trong miệng chú ngựa lại phát ra một tiếng hí nữa, đầu nó chạm nhẹ vào người Liên Kiều, một lần lại một lần.

‘Thôi được, tuy chị không hiểu ý em cho lắm nhưng chị biết em nhất định sẽ không làm chị bị thương, chị ngồi lên lưng em nhé!’ Liên Kiều không nói nhiều nữa, trực tiếp ngồi lên, cầm lấy dây cương ...

‘Nha đầu, không được đâu!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không kìm nổi nữa, vội tiến lên chặn lại.

‘Chiiii...’ Chú ngựa thấy có người đến gần, đột nhiên trở nên nóng nảy.

‘Ngạn Tước ...’

Lăng Thiệu Đường vội bước đến kéo tay Hoàng Phủ Ngạn Tước, chặn hấn lại: ‘Để Liên Kiều thử xem sao, cô ấy hình như có khả năng huấn luyện ngựa bẩm sinh đấy!’

‘Nhưng Liên Kiều chưa bao giờ cưỡi ngựa cả, lỡ như té xuống thì sẽ rất nguy hiểm!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đứng ngồi không yên nhìn về phía Liên Kiều cách đó không xa.

Liên Kiều thấy Liên Kiều cũng đã leo lên lưng ngựa, hần nhẹ giọng nói: ‘Con ngựa đó hình như không có ý làm Liên Kiều bị thương đâu, chúng ta cứ quan sát một lúc nữa đã!’

Ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước chăm chăm nhìn theo từng động tác của chú ngựa không dám chớp, lòng vẫn không buông lỏng tí nào ...

‘Thiệu Đường, cậu đối với ngựa rất quen thuộc, tình huống như hôm nay cậu đã từng thấy qua chưa?’

Lăng Thiệu Đường lắc đầu, ‘Đây là lần đầu tiên!’

Một câu nói này của hần càng làm lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước lo lắng.

Ngược lại, Liên Kiều lúc này đang hết sức cao hứng ngồi trên lưng ngựa, hai tay cô hớn hờ vẫy về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước, lớn tiếng gọi: ‘Ngạn Tước, xem này, em đang ngồi trên lưng ngựa này!’

‘Nắm chặt dây cương, cẩn thận một chút!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước khản trương lớn tiếng đáp lại.

‘Yên tâm đi, Bôn Bôn rất nghe lời!’ Liên Kiều nói xong, một tay nắm lấy dây cương, một tay vuốt nhẹ bờm chú ngựa.

‘Liên Kiều, chân nhớ phải đạp lên bàn đạp!’ Lăng Thiệu Đường cũng lo lắng lớn tiếng gọi.

Liên Kiều gật đầu, hai chân đạp vững trên bàn đạp, nhẹ vỗ lên đầu con ngựa: ‘Bôn Bôn, chị không biết cưỡi ngựa đâu, em đừng làm chị ngã nhé, bằng không bọn họ sẽ cười bọn mình chết!’

Chương 26: Kinh hãi nơi trường đua ngựa (6)

‘Chiiii...’ Con ngựa lại hí lên một tiếng, chân trước bắt đầu giẫm trên bãi cỏ mấy cái sau đó tốc độ dần dần nhanh lên, bắt đầu đi về phía trước.

‘Hô hô ...’ Ngồi trên lưng ngựa Liên Kiều cảm thấy cực kỳ nhàn nhã, tâm trạng hào hứng vẫy tay về phía mọi người, ‘Nhìn xem này, Bôn Bôn mang em đi!’

Tất cả mọi người một lần nữa bị chấn động ...

Ai nấy đều không thể hiểu nổi, rốt cuộc là do con ngựa này có linh tính hay là do chính bản thân Liên Kiều ...

Trong lúc mọi người còn đang bàng hoàng suy nghĩ thì lại một màn nữa làm bọn họ kinh hoàng.

Chú ngựa mang theo Liên Kiều trên lưng, vừa nẩy đi chậm chậm vài bước giống như là sợ cô chưa quen với tốc độ mà té ngã, bây giờ lại đột ngột tăng tốc.

Điều này ngay cả người nuôi ngựa nhiều năm như Lăng Thiệu Đường cũng chưa từng chứng kiến qua.

Trông Liên Kiều thật đẹp, giống như một nữ tướng kiêu ngạo thắng trận trở về, vừa vui mừng reo hò vừa lớn tiếng kêu: ‘Hô hô, em biết cưỡi ngựa rồi, Bôn Bôn, em thật giỏi nha!’

Tiếng reo của Liên Kiều cùng tiếng vó ngựa vang vọng trên đồng cỏ bao la ...

‘Chuyện này ... rốt cuộc là thế nào?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chứng kiến từ đầu đến cuối, bây giờ trong lòng hắn không còn lo lắng nữa, thay vào đó là rất nhiều nghi vấn.

Lăng Thiệu Đường bước đến, nhìn thấy mọi chuyện vừa xảy ra hắn cũng cảm thấy vô cùng rầu rĩ, mặt ủ mày chau một lúc lâu mới lớn mật đặt giả thuyết: ‘Nói không chừng chuyện này là do Liên Kiều!’

‘Ý cậu là sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hỏi lại, ánh mắt trước sau vẫn không rời khỏi bóng dáng của Liên Kiều một giây.

‘Mình nghi ngờ đây chính là năng lực bẩm sinh của Liên Kiều, một loại năng lực ... khiến cô có thể thuần hóa các loài động vật!’ Lăng Thiệu Đường suy nghĩ một lúc mới nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn hắn, ‘Mình lại không biết cô ấy còn có loại năng lực này!’

‘Nói không chừng chính bản thân Liên Kiều cũng không biết!’

Kỳ Hinh bước đến bên cạnh họ, tham gia vào câu chuyện, ‘Các anh cũng biết mà, gia tộc của Liên Kiều vốn tinh thông chiêm bốc và Giáng Đầu Thuật, mà trực giác của từng người trong gia tộc đương nhiên trở thành một loại năng lực có thể ảnh hưởng đến các vật hoặc loài vật khác nhau, theo em suy đoán, đây là lúc năng lực này phát huy tác dụng, điều này có thể chính Liên Kiều cũng không biết!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô phân tích có lý, gật đầu, ‘Có thể là như vậy, bằng không cũng không có cách nào giải thích tất cả những chuyện xảy ra hôm nay!’

‘Cho nên có thể nói ... sức mạnh từ trực giác của Liên Kiều không chỉ dùng để đoán đáp án thi cử hoặc là giải mật mã gì đó, mình nghĩ phần lớn năng lực của cô ấy chưa được phát huy đúng mức, cũng có thể nói, năng lực của cô ấy không chỉ nằm ở phạm vi chúng ta có thể biết được!’ Lăng Thiệu Đường suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp.

‘Cũng có thể!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn về phía Liên Kiều, thấy cô cưỡi ngựa hết sức hào hứng, trên môi cũng nở một nụ cười vui vẻ, ‘Bất kể ra sao, chỉ cần cô ấy vui vẻ là được!’

Lăng Thiệu Đường gật đầu, sau đó thở dài một tiếng, nói với Hoàng Phủ Ngạn Tước, ‘Ngạn Tước, mình thật không thể hình dung người phụ nữ của cậu rốt cuộc là người như thế nào ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ cười, không nói.

‘Hô ... Thật thoải mái nha! Mọi người có thấy không, Bôn Bôn của em quả thực là “thần mã” nha!’

Trên bàn ăn, Liên Kiều vẫn giữ nguyên nét hưng phấn, khua tay múa chân sinh động miêu tả lại quá trình cưỡi ngựa.

‘Được rồi được rồi, Bôn Bôn là “thần mã”, vậy cưỡi thần mã nửa ngày rồi, em chắc là đói lắm rồi phải không? Hoàng Phủ Ngạn Tước hết như đang dỗ con gái, vừa nói vừa chu đáo cắt bớt tét cho cô, sau đó đẩy cái đĩa về phía Liên Kiều.

Liên Kiều gật đầu, ‘Phải đó, em đói sắp chết rồi, ai ya ...’

Cô chợt như vừa nghĩ ra điều gì đó, vội đứng dậy định chạy ra ngoài.

‘Đi đâu vậy?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước kéo cô lại.

Đúng là hết cách với nha đầu này, nghĩ cái gì là liền đi làm cái đó, không cần thận một chút là chạy mất hút ngay.

‘Bôn Bôn của em cũng chạy rất lâu rồi, nhất định cũng đói lắm, em đi cho nó ăn!’ Liên Kiều vội vàng nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy, vô lực kéo cô rúc vào ngực mình, nhẹ giọng nói: ‘Yên tâm đi, Thiếu Đường đã sắp xếp người đi cho ngựa ăn rồi, em ngoan ngoãn ngồi đây ăn cơm đi!’

Liên Kiều nghe vậy vẫn không yên tâm, hỏi lại Lăng Thiếu Đường, ‘Người anh sắp xếp có phải là nhân viên trường ngựa lúc này không?’

‘Không phải, là người chuyên cho ngựa ăn!’ Lăng Thiếu Đường trả lời cô.

‘Ồ!’ Liên Kiều gật đầu, ‘Vậy thì tốt rồi, Bôn Bôn không thích người nhân viên trường ngựa lúc này đâu, bằng không sao nó lại đẩy ngã anh ta chứ, nhất định là anh ta từng đối xử không tốt với Bôn Bôn!’

‘Được rồi, Thiếu Đường tự biết sắp xếp thế nào cho ổn thỏa mà, bây giờ ăn cơm được chưa?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lên tiếng.

Liên Kiều lúc này mới yên tâm ngồi tận hưởng bữa trưa.

Trên bàn ăn bởi vì có Liên Kiều mà đầy tiếng cười nói vui vẻ.

‘Liên Kiều, em quả là rất giỏi nha, có thể trở thành người huấn luyện ngựa rồi đó!’ Kỳ Hinh vừa cười vừa nói.

‘Hi hi ... em cũng không biết nữa, không ngờ em học cưỡi ngựa lại nhanh như vậy!’

Liên Kiều vừa nói vừa nhìn Lăng Thiếu Đường, cười quỷ dị nói: ‘Anh thấy chưa, em nói học cưỡi ngựa làm sao mà phải học đến một tuần chứ! Thiếu Đường, chẳng lẽ anh phải học lâu như vậy mới biết cưỡi ngựa hay sao?’

Nói xong còn nghịch ngợm làm một cái mặt quỷ về phía hắn.

Lăng Thiếu Đường vẻ mặt quần bách, tức giận mà không nói được lời nào phản bác.

Cứ như vậy, một bữa cơm gần như trôi qua trong tiếng cười của Liên Kiều.

‘Ngạn Tước ... chân của em mỏi quá!’

Màn đêm dần buông, Liên Kiều vừa bước ra khỏi phòng tắm, cô vừa rẩy rẩy mái tóc ướt vừa đẩy cửa phòng sách, đáng vẻ lười biếng đi đến bên cạnh Hoàng Phủ Ngạn Tước, nũng nịu nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước đẩy xấp văn kiện trong tay sang một bên, tươi cười kéo cô vào lòng ...

‘Điên cuồng suốt một ngày giờ mới biết mệt sao?’ Trong giọng nói trầm thấp mang theo vô vàn trêu mếu cùng sủng nịch, hắn bế bổng cô lên đi về phía sofa, đặt cô ngồi xuống sau đó nâng chân cô lên đặt lên đùi mình, chu đáo giúp cô massage.

‘Người ta vui mà ...’ Liên Kiều nằm hân xuống sofa, cười híp mắt nói.

‘Nói rõ nhé, sau này dù có vui đến mấy cũng không được làm những chuyện khiến anh lo lắng như vậy nữa, nghe rõ chưa?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa nghĩ đến những chuyện xảy ra hôm nay lưng liền toát mồ hôi lạnh.

‘Tuân lệnh!’ Liên Kiều nghịch ngợm đáp lời.

Nghe vậy mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước mới dần ra, cười hài lòng.

‘Ngạn Tước, lúc nào thì em mới có thể học bắn súng và đua xe đây?’ Liên Kiều chợt nhớ ra, ngồi dậy hỏi nhanh.

‘Nha đầu, cơm cũng phải ăn từng bữa, mấy kỹ năng này phải học từng cái từng cái một, hôm nay em mới vừa học cưỡi ngựa xong, nghỉ ngơi vài hôm rồi học môn khác cũng chưa muộn!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước khuyên cô.

Thật không có cách gì với cô nhóc này, không biết mệt hay sao chứ!

Chương 27: Thương thế của Mặc Di Nhiễm Dung

Liên Kiều suy nghĩ một lúc rồi nói: ‘Cũng đúng, em còn phải cùng Bôn Bôn bồi dưỡng tình cảm, nó thật sự là thần mã nha!’

‘Bôn Bôn đúng là rất hợp với em!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng đồng ý với cô điểm này.

‘Vậy ngày mai em lại đến trường ngựa!’ Liên Kiều hưng trí bừng bừng, nói ngay.

‘Ngày mai anh có một cuộc họp rất quan trọng, không đi được!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nói.

‘Không sao, em tự đi là được!’ Liên Kiều xua tay.

‘Không được!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nói một cách dứt khoát.

Liên Kiều sững sờ, ‘Sao vậy? Em cũng đâu phải đứa trẻ, em không đi mất được đâu!’

‘Mấy ngày nay em tốt nhất là ngoan ngoãn ở nhà cho anh, nếu em muốn ra ngoài thì đợi anh về cùng đi với em!’ Nét mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút ngưng trọng, nói.

‘Tại sao chứ?’ Liên Kiều càng nghe càng không hiểu.

‘Vì sự an toàn của em thôi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ hơi đáp một câu, hắn cũng không muốn giải thích quá nhiều, chính là vì sợ cô lo lắng.

Liên Kiều sững sờ, nhất thời không hiểu ý hắn muốn nói gì.

‘Được rồi, cũng muộn lắm rồi, em chơi một ngày chắc là mệt lắm rồi, đi ngủ sớm đi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ôm cô vào lòng dịu dàng cô đứng dậy vừa nói.

Liên Kiều chu môi, vẻ mặt đầy thất vọng, cố hỏi: ‘Ngạn Tước, không thể thương lượng sao?’

Bàn tay to lớn khẽ vỗ lên đầu cô đầy thương yêu, Hoàng Phủ Ngạn Tước cười, ‘Ngoan, đi ngủ thôi!’

Nói xong bế bổng cô lên, đi về phía phòng ngủ.

Liên Kiều vẫn còn chìm trong sự hưng phấn vì tìm được chú ngựa yêu quý nên không hỏi gì thêm nhưng đôi mắt xinh đẹp cứ nhìn gương mặt anh tuấn của Hoàng Phủ Ngạn Tước không chớp, cô gần như có thể cảm nhận được có chút lo lắng mơ hồ nào đó.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì ...

‘Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?’

Ánh mặt trời ban trưa rực rỡ chiếu xuống căn biệt thự của Hoàng Phủ Ngạn Thương, rọi thẳng vào căn phòng khác, Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa bước vào cửa liền trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

‘Anh hai, anh biết cả rồi sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương vừa mời hắn ngồi vừa rót trà mời anh mình.

Hoàng Phủ Ngạn Tước gật đầu, ‘Thiếu Đường có nói đến chuyện này cho nên hôm nay anh mới tới đây để hỏi cho rõ ràng.’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe vậy, nhẹ giọng kể: ‘Chuyện này chắc cả đời em cũng không thể quên được, em rốt cuộc cũng biết giữa sự đáng sợ trong cuộc đấu giữa những Giác Đấu Sư!’

‘Chị của Liên Kiều, Mặc Di tiểu thư bị thương thế nào?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày hỏi.

Vừa lúc Hoàng Phủ Ngạn Thương định lên tiếng trả lời thì một giọng nói giục giã đã vang lên ...

‘Vết thương trên người tôi không có gì đáng ngại, Hoàng Phủ tiên sinh, chắc ngài sẽ không đề cập chuyện này với Liên Kiều chứ?’

Ngẩng đầu lên nhìn, người vừa lên tiếng chính là Mặc Di Nhiễm Dung!

Dưới sự dìu đỡ của người làm, cô chậm chậm bước xuống thang lầu, nhưng trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước, tình trạng của cô không hề lạc quan tí nào.

Trên gương mặt xanh xao gần như không có chút máu, ngay cả đôi mắt màu tím vốn long lanh như của Liên Kiều giờ cũng có chút ảm đạm thất sắc, cả người như nhành liểu trong gió, không biết một giây phút sau sẽ bị thổi đến nơi nào.

Sao lại như thế được? Trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước tràn đầy nghi hoặc lẫn lo lắng.

‘Nhiễm Dung, sao em lại xuống lầu chứ? Em nên ở trong phòng nghỉ ngơi cho thật tốt mới phải!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn thấy cô liền bước nhanh đến dìu cô, giọng nói đầy ôn nhu mang theo một chút trách móc.

Mặc Di Nhiễm Dung cười yếu ớt: ‘Hoàng Phủ tiên sinh hôm nay đến đây nhất định là vì chuyện của em gái em rồi, em nghĩ có một số chuyện vẫn là em tự kể lại thì hay hơn!’

Trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Thương xẹt qua một tia đau lòng, hẩn cẩn thận dìu cô đi đến bên ghế sofa ngồi xuống, đôi tay rần rở vịn chặt lấy vai cô để lồng ngực mình trở thành điểm tựa cho cô dựa vào, nhờ vậy mà Mặc Di Nhiễm Dung có thể ngồi thoải mái một chút.

Nhìn thấy một loạt hành động lưu loát này của Hoàng Phủ Ngạn Thương, trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước đã hai năm rõ mười, hẩn biết lần này người em trai này của mình thật sự đã động lòng với cô gái trước mặt, hay nói cách khác, chỉ có người con gái như vậy mới có thể khiến em trai mình động lòng chẳng, chỉ có điều, hẩn không khó nhận ra Mặc Di Nhiễm Dung luôn cố tỏ ra thờ ơ với Ngạn Thương, xem ra, nếu hai người muốn chính thức đến được với nhau còn cần thêm một chút thời gian nữa.

‘Hoàng Phủ tiên sinh ...’ Mặc Di Nhiễm Dung mở lời trước, ‘Em gái tôi gần đây thế nào?’

‘Yên tâm đi, Liên Kiều rất khỏe!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đáp lời cô, ‘Chỉ có điều tôi không hiểu cho lắm những chuyện đã xảy ra với Mặc Di tiểu thư!’

Mặc Di Nhiễm Dung thở dài một tiếng, ‘Thực ra nếu như Hoàng Phủ tiên sinh hôm nay không đến đây, tôi cũng sẽ đi tìm ngài, bởi vì ... Liên Kiều hiện nay đang nằm trong hiểm cảnh.’

‘Rất cuộc là có chuyện gì?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô nói vậy, lòng đột nhiên giống như bị một bàn tay to bóp chặt lấy, cực kỳ khổ sở!’

‘Người đó đã chọn đúng Liên Kiều làm mục tiêu công kích rồi!’ Giọng của Mặc Di Nhiễm Dung cực kỳ suy yếu, cả hơi thở cũng hết sức yếu ớt giống như tùy thời có thể ngắt đi lúc nào không hay vậy.

Mây Hoàng Phủ Ngạn Tước chau càng chặt hơn, ‘Mục đích của người đó là gì?’

Mặc Di Nhiễm Dung lắc đầu, ‘Em không biết vì sao cô ta lại muốn nhắm vào Liên Kiều, hai ngày trước trong lúc chiêm bốc, em cứ luôn cảm thấy tâm thần không yên, sau cùng bị em phát hiện ra cô ta đang thi triển Giáng Đầu Thuật, mà đối tượng lại chính là Liên Kiều. Thấy vậy, em chỉ còn cách lập tức dùng Giáng Đầu Thuật đối phó, không ngờ, kết quả lại thế này!’

Lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước càng lúc càng cảm thấy bất an, cái loại cảm giác này trước đây đã từng xuất hiện qua một lần, năm đó hẩn mười tám tuổi, cũng chính là buổi tối hôm cha mẹ của Thiên Dục đều bị sát hại.

Mà hôm nay, cái cảm giác này lại bởi vì sự an nguy của Liên Kiều mà xuất hiện trở lại.

‘Mặc Di tiểu thư, nếu nói về Giáng Đầu Thuật, tính trong cả nước Mã Lai, có thể nói công lực của cô là cao nhất, vậy mà ... xem tình hình trước mắt, Giáng Đầu Thuật của đối phương không hề yếu kém chút nào!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày nói.

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ lắc đầu, thở dài một tiếng, ‘Từ trước đến nay đều là đạo ột thuốc ma ột trượng, Giáng Đầu Thuật mà đối phương sử dụng là Tà Linh Thuật, loại Linh Giáng này vốn là cấm kỵ của những Giáng Đầu Sư thông thường!’

‘Đối với Giáng Đầu Thuật của đối phương, Mặc Di tiểu thư có nhận xét thế nào?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không khó nhận ra vẻ vô lực trong mắt Mặc Di Nhiễm Dung.

‘Giáng Đầu Thuật của người này ... vượt qua tôi tuyệt đối!’

Vừa nói dứt câu này, trên gương mặt trắng bệch của Mặc Di Nhiễm Dung càng lộ vẻ yếu ớt như cánh hoa trong gió khiến người ta nhìn mà không khỏi thấy đau lòng.

‘Nhiễm Dung, bây giờ nhiệm vụ chủ yếu của em là dưỡng cho tốt cơ thể, hồi phục sức khỏe, như thế mới có thể giúp em gài ngăn chặn những hành động của đối phương!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương thấy cô như vậy, lòng đau như dao cắt.

Mặc Di Nhiễm Dung lắc đầu, ‘Thương thế của em không phải cứ nằm nghỉ ngơi là có thể hồi phục, anh cũng biết là em bị trúng Giáng Đầu, thân thể của em không phải dựa vào thuốc hoặc nghỉ ngơi mà có thể khỏe lại được!’

‘Cái gì? Mặc Di tiểu thư cũng bị trúng Giáng Đầu Thuật sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước sửng sốt hỏi.

‘Đúng vậy!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương đáp lời thay cô, ‘Giáng Đầu Thuật của đối phương cực kỳ âm độc, ngay cả bản lãnh như Nhiễm Dung cũng không tránh khỏi bị trúng Giáng Đầu của đối phương, chỉ là, cũng chính vì như vậy mới ngăn chặn được hành động của đối phương lúc đó!’

61. Quyển 8 - Chương 28-30

Quyển 8: Tình yêu đến

Chương 28: Bày tỏ (1)

‘Hoàng Phủ tiên sinh ...’

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, cất lời: ‘Giáng Đầu Thuật mà đối phương sử dụng có thuộc tính tà ác, tuy rằng lúc thi triển Giáng Đầu Thuật không thành công nhưng đó chỉ là tạm thời mà thôi, cô ta trước sau gì cũng sẽ ra tay đối phó với Liên Kiều lần nữa!’

‘Có cách nào có thể bảo đảm sự an toàn của Liên Kiều không?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hỏi ngay.

‘Hoàng Phủ tiên sinh, ngài nên biết Giáng Đầu Thuật trước giờ là phòng cũng vô ích, nếu như một Giáng Đầu Sư có lòng muốn hạ giáng với anh, cho dù là cách xa nghìn trùng anh cũng không thoát được, nhưng ... tất cả các loại Giáng Đầu Thuật đều có một điểm chung ...’

Mặc Di Nhiễm Dung nói đến đây, giống như đã mất quá nhiều sức liên pháp phòng thở dốc một hồi.

‘Mặc Di tiểu thư, cô không sao chứ?’

Vốn tính tỉ mỉ, Hoàng Phủ Ngạn Tước dễ dàng phát hiện ra bàn tay cô đang run, tin chắc là đối phương làm tổn thương đến thân thể cô rất nghiêm trọng.

Nhìn thấy tình hình này, hắn càng lo lắng cho sự an nguy của Liên Kiều gấp bội.

Là một Giáng Đầu Sư đầy quyền lực và bản lĩnh như Mặc Di Nhiễm Dung mà còn không có biện pháp đối phó, vậy ...

‘Tôi không sao ...’

Đợi hơi thở của mình ổn định trở lại, Mặc Di Nhiễm Dung mới nói tiếp, ‘Khi một Giáng Đầu Sư muốn hạ Giáng Đầu với một đối tượng nào đó, nhất định phải có trong tay một món đồ nào đó có liên quan đến đối tượng đó, chẳng hạn như máu hoặc tóc hoặc móng tay chẳng hạn, đây chính là điểm giống nhau của tất cả các loại Giáng Đầu Thuật. Vì vậy để tránh cho Liên Kiều bị trúng Giáng Đầu, cách duy nhất là nghiêm cấm tiếp xúc với người lạ, đặc biệt là phái nữ!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy, có chút trầm tư, gật đầu, ‘Không có vấn đề gì, tôi sẽ luôn mang cô ấy bên mình!’

Mặc Di Nhiễm Dung nghe hần thẳng thắn nói như vậy, trong lòng cũng được an ủi rất nhiều, cô cười, nghiêm túc nói ‘Hoàng Phủ tiên sinh, cảm ơn ngài tình nguyện làm việc này vì em tôi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước điềm đạm cười, ‘Liên Kiều là vợ của tôi, bảo vệ cô ấy không phải chịu bất cứ tổn thương nào là trách nhiệm của tôi, cũng là chuyện đương nhiên thôi!’

‘Chỉ mong chúng ta có thể bình an vượt qua ải này!’

Trên gương mặt xanh xao của Mặc Di Nhiễm Dung có thêm một tia lo lắng, sau đó mới nhẹ giọng thì thào, ‘Không biết đối phương rốt cuộc là thần thánh phương nào nữa ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng chìm trong những suy nghĩ của riêng mình ...

Trong văn phòng tổng tài của Hoàng Phủ tài phiệt, chiếc điều hòa đang phả từng luồng không khí mát rượi khắp phòng. Ngồi nơi chiếc ghế tổng tài, Hoàng Phủ Ngạn Tước trầm mặc nhìn phần văn kiện trên tay.

‘Đây là toàn bộ thông tin sao?’

Lật phần văn kiện đến trang cuối cùng, xem xong hần mới trầm tư hỏi.

‘Dạ phải, Hoàng Phủ tiên sinh, những thông tin có liên quan đến người này toàn bộ đều ở đây!’

‘Ra ngoài đi!’ Trên mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước lộ rõ nét suy tư.

‘Dạ!’

Cửa văn phòng được người nhân viên vừa bước ra cẩn trọng khép lại.

Ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước lần nữa rơi trên phần văn kiện, trong đôi mắt đen như chim ưng dần có chút thay đổi.

“Cloris, còn gọi là Dodo, 23 tuổi, là con nuôi của nữ công tước Williams, thuộc hoàng thất nước anh, quốc tịch Anh, nguyên quán ... Mã Lai...”

Trang cuối cùng là những hình ảnh có liên quan đến cô, còn có một số thông tin giới thiệu về cô.

Trong tài liệu, chín mươi phần trăm những thông tin của cô gái này đều là do cô tự nói với người khác, còn những thông tin có liên quan đến tuổi thơ cũng như gia đình của cô vô cùng ít ỏi, nhưng Hoàng Phủ Ngạn Tước biết, đây đã là những thông tin đầy đủ nhất có thể thu thập được bởi vì hần đã phái một nhóm đặc biệt đi điều tra những thông tin này, năng lực của họ hần hoàn toàn tin tưởng.

Ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt trở nên vô cùng sắc bén, hần nhìn lại một lần nữa tại chỗ “23 tuổi”, trầm tư thật lâu, sau đó mới nhắc điện thoại lên, tìm trong danh bạ sau đó ấn phím...

‘Ông nội, con là Ngạn Tước, có chuyện này con muốn hỏi ông một chút...’

Bữa cơm chiều trong “Hoàng Phủ” vừa mới bắt đầu thì Hoàng Phủ Ngạn Tước đã trở về “Hoàng Phủ”, đây có thể coi như là ngày hần tan tâm sớm nhất từ trước đến giờ, cả một ngày, hình bóng của Liên Kiều cứ quần quanh trong đầu hần, không cách nào xua đi được.

Vốn tưởng rằng khi về đến nhà, hình ảnh đầu tiên nhìn thấy sẽ là Liên Kiều như một cánh bướm chấp chới bay tới sà vào lòng hắn, nhưng ngược lại, đón hắn lại là ánh mắt lo lắng của Triễn Sơ Dung và một đám người làm.

‘Mẹ à? Có chuyện gì vậy? Liên Kiều đâu?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa cởi áo vest đưa cho người làm vừa hỏi Triễn Sơ Dung, vốn tâm tư cắn chặt môi ngay lập tức cảm nhận được trong ánh mắt của Triễn Sơ Dung có chút lo lắng dù bà chưa lên tiếng.

‘Ngạn Tước à, con về rồi sao, Liên Kiều nha đầu này cũng không biết sao nữa, từ trường học trở về đến giờ cứ rầu rĩ không vui, cơm tối cũng không ăn được mấy miếng, hỏi gì con bé cũng không nói, thật là khiến ta lo lắng chết được!’ Nhìn dáng vẻ này của Triễn Sơ Dung rõ ràng là bà đang rất lo lắng, ngay cả ngữ điệu cũng trở nên gấp gáp, nói một tràng không nghỉ.

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi giật mình, hắn hỏi ngay, ‘Cô ấy đâu?’

‘Đại thiếu gia, đại thiếu phu nhân đang ở trong vườn hoa!’ Quản gia Lâm tỷ vội trả lời hắn.

‘Ừ!’ Tùy tiện đáp một tiếng, Hoàng Phủ Ngạn Tước quay sang nhìn Triễn Sơ Dung, an ủi bà: ‘Mẹ, giờ con đi xem Liên Kiều một chút, mẹ không cần lo lắng!’

‘Được, con mau đi đi!’ Triễn Sơ Dung vội thúc giục.

Trong vườn hoa, các loài hoa đang đua nhau khoe nở, nhất là nơi trồng loài hoa Mỹ Nhân Anh, cánh hoa màu lam trải khắp một khoảng đất lớn như những đợt sóng biển mang đầy sâu muộn khiến người ta đắm chìm trong đó.

‘Liên Kiều, chị đang làm gì vậy?’

Ở một khoảnh đất gần biển hoa Mỹ Nhân Ngư màu lam, Liên Kiều đang cầm trong tay một dụng cụ gì đó nhìn như cái xẻng, nhìn động tác giống như đang trồng một cái gì đó, nhìn động tác của cô mà Hoàng Phủ Anh cảm thấy hết sức nghi hoặc.

Liên Kiều quay đầu lại nhìn cô, ánh nắng sắp tàn của buổi hoàng hôn chiếu nghiêng trên gương mặt xinh xắn của cô khiến cô càng bội phần xinh đẹp.

‘Anh Anh, là em sao?’

Hoàng Phủ Anh gạt đầu, cô khụy gối ngồi xuống nhìn vào những hạt giống mà Liên Kiều đựng trong một chiếc thùng gỗ, không kìm được sự tò mò, lên tiếng hỏi: ‘Đây là hạt gì?’

Liên Kiều cực kỳ hãnh diện cười nói: ‘Đây là hạt Liên Kiều nha!’

‘Hạt Liên Kiều? Chị ...’

Hoàng Phủ Anh chỉ tay về phía mảnh đất sau đó lại chỉ về phía Liên Kiều, nhất thời cô vẫn chưa hiểu ý Liên Kiều muốn nói gì.

‘Thế nào? Cool lắm phải không? Người khác thì thích trồng hoa trồng cỏ, chị thì không thích mấy thứ tầm thường đó đâu, không có chút sáng tạo nào hết, trồng Liên Kiều hay biết mấy, nhìn nó là biết ngay chủ nhân của mảnh vườn này là ai, hơn nữa, cây Liên Kiều còn có tác dụng thanh nhiệt giải độc nữa chứ!’

Liên Kiều vừa nói bàn tay nhỏ nhắn vừa đưa lên quệt mồ hôi trên mặt, ngay lập tức một vệt bùn liền dính trên vầng trán thanh khiết của cô.

Hoàng Phủ Anh nghe cô nói vậy liền sững người, sau đó nhìn lại chiếc thùng gỗ đang đựng đầy hạt Liên Kiều, thật lâu sau đó mới đưa ta chỉ một vòng quanh những mảnh đất trống trong khu vườn hoa rộng lớn đã được những người làm vườn xử lý sạch sẽ ...

‘Liên Kiều, chẳng lẽ những mảnh đất này đều phải trồng loại cây này sao?’

Liên Kiều đứng thẳng dậy, gạt đầu, ‘Đúng đó, sau này ngoại trừ Mỹ Nhân Anh của em, những chỗ khác đều thuộc về vườn Liên Kiều nha!’

Chương 29: Bày tỏ (2)

Ánh mắt Hoàng Phủ Anh chợt tối lại, cô vội vàng hỏi: ‘Ai cho phép chứ?’

Liên Kiều nghe câu hỏi này của cô, sững sờ một lúc mới lên tiếng nói: ‘Đương nhiên là Ngạn Tước rồi!’

‘Không thể nào! Anh hai sẽ không đem cả khu vườn lớn này cho chị đâu, với lại còn cho phép chị trồng cái loại cây xấu xí kia nữa!’ Hoàng Phủ Anh chợt giận dữ nói.

‘Anh Anh, em sao vậy? Liên Kiều đâu phải là loại cây xấu xí lắm đâu, em đừng nói nó như vậy!’

Liên Kiều nghe cô nói vậy, trong lòng không hiểu sao rất khó chịu, có cảm giác như có người đang ở trước mặt cô mà chê cô xấu vậy.

‘Em không cần biết, nếu như chị thật sự muốn trồng loại cây này, vậy thì trồng cách xa Mỹ Nhân Anh của em một chút, tóm lại là em không muốn ở bên cạnh Mỹ Nhân Anh có bất kỳ loại cây tầm thường nào.’

Hoàng Phủ Anh cảm thấy mình quả thật không thể chịu nổi nếu như cạnh mảnh vườn của mình lại trồng một loại cây thuốc gì đó, thật là khó tin.

Quan trọng nhất là, mảnh vườn trồng Mỹ Nhân Anh này là do anh hai đích thân tặng nó cho cô, bởi vậy đối với mảnh vườn này, Hoàng Phủ Anh càng có tâm lý ỷ lại, cô không cho phép người nào hoặc chuyện gì phá hỏng cảnh quan nơi đây.

Lòng Liên Kiều như bị cái gì đó chẹn lại, ‘Anh Anh, nơi đây là vườn hoa của chị, chị muốn trồng cái gì thì trồng cái đó thôi!’

‘Chị nói anh hai thật sự đem mảnh vườn này tặng cho chị sao?’ Giọng Hoàng Phủ Anh run run hỏi.

Liên Kiều gật đầu, ‘Đúng đó, là chính miệng Ngạn Tước đồng ý với chị cho nên chị mới kêu người làm vườn cuốc đất sạch sẽ đó!’

Hoàng Phủ Anh nghe vậy, lòng đột nhiên chìm xuống, chìm xuống mãi như rơi xuống một cái động không đáy ...

‘Anh Anh, em ... sao vậy?’ Liên Kiều thấy sắc mặt cô chợt trở nên xanh xao, vội quan tâm hỏi.

‘Không sao ...’

Hoàng Phủ Anh cắn môi phun ra một câu nhưng chỉ nói được hai chữ, nước mắt đã bắt đầu rơi xuống ...

‘A...’ Một giọt nước mắt của cô rơi xuống trên mu bàn tay của Liên Kiều, khiến cô kêu lên một tiếng ...

Vội ném chiếc xẻng trong tay xuống, cô hoảng hốt chạy đến bên cạnh Hoàng Phủ Anh giúp cô lau nước mắt, ‘Anh Anh, đang yên đang lành sao lại khóc chứ? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?’

Dáng vẻ của Hoàng Phủ Anh trông hết sức đau lòng, nước mắt như chuỗi trân châu bị đứt dây từng giọt từng giọt rơi xuống khiến Liên Kiều nhìn thấy mà hoảng hốt.

‘Anh Anh, em đừng khóc nữa được không? Rốt cuộc là có chuyện gì chứ?’ Cô gấp đến độ không đợi nổi nữa rồi.

Hoàng Phủ Anh ngẩng đầu lên nhìn cô, trong đáy mắt lộ ra vẻ phức tạp và ủy khuất...

‘Anh hai đã từng nói với em, vườn hoa này của em là độc nhất vô nhị, hôm nay anh ấy lại đem một mảnh vườn lớn như vậy tặng cho chị, anh ấy ... anh ấy ...’

‘Ồ, chị hiểu rồi!’ Liên Kiều ngắt lời cô, ra vẻ đã hiểu, nói: ‘Em cho rằng Ngạn Tước nói mà không giữ lời có phải không?’

Hoàng Phủ Anh thút tha thút thít, gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Liên Kiều nhìn thấy cô như vậy, nghĩ mãi cũng không hiểu ý cô là thế nào, suy nghĩ một lúc rồi nói: ‘Thực ra nếu em thích vườn hoa này như vậy, vậy chị cũng đem phần của chị tặng lại cho em, chỉ là một mảnh vườn thôi mà, cũng đâu phải cái gì quan trọng lắm đâu!’

Cô thật không hiểu nổi, vì một mảnh vườn hoa mà có thể làm cho Anh Anh khóc đến mức này, quả đúng là ngoài sức tưởng tượng.

Nào hay, Hoàng Phủ Anh không có vẻ gì là cảm động trước hành động của Liên Kiều, ngược lại còn trừng đôi mắt đẹp vẫn còn đọng đầy nước mắt nhìn cô: ‘Liên Kiều, sao trước giờ em không nhận ra chị xấu tính như vậy chứ? Lời chị vừa nói lúc này là có ý gì? Chẳng lẽ là đang khoe khoang với em rằng anh hai thương chị như thế nào sao? Hay là muốn khoe chị đang hạnh phúc cỡ nào chứ?’

‘Anh Anh, em ...’ Liên Kiều không ngờ cũng không hiểu sao đột nhiên Hoàng Phủ Anh lại tức tối như vậy, nhất thời cũng sững sờ không biết nên nói gì.

Lời của cô rốt cuộc là có ý gì? Mình là đang khoe khoang sao? Mình chẳng qua chỉ là hôm nay tâm trạng không được vui nên mới muốn đến vườn hoa này trồng mấy cây Liên Kiều mà thôi, thế nào mà lại biến thành “khoe khoang hạnh phúc” chứ?

Thật khó hiểu nha ...

Hoàng Phủ Anh thấy cô không nói gì, cơn tức càng lớn hơn, nói tiếp, ‘Thôi bỏ đi, chị muốn trồng cái gì thì trồng cái đó đi, dù sao sau này em cũng sẽ không đến mảnh vườn Mỹ Nhân Anh này nữa. Chị muốn cả cái vườn hoa này cũng được!’

Nói xong liền xoay người rời đi.

‘Anh Anh ...’

Liên Kiều nghe cô nói vậy trong lòng hết sức bối rối, cô chạy lên nắm lấy cánh tay của Hoàng Phủ Anh, dè dặt hỏi: ‘Vì sao em không cần mảnh vườn Mỹ Nhân Anh này nữa? Vì sao em không muốn trở lại vườn hoa này nữa? Chẳng lẽ em quên chúng ta đã từng ở đây tâm sự rất vui vẻ hay sao? Chính vì như vậy nên chị mới muốn chọn một mảnh vườn gần mảnh vườn Mỹ Nhân Anh của em để trồng một loại thực vật thuộc về chị, như vậy em cũng có thể đến mảnh vườn của chị để tâm sự mà ...’

Có trời mới biết, những lời này cô nói từ những suy nghĩ chân thật nhất trong lòng mình, cô thật thích nằm trong vườn hoa tâm sự với Anh Anh.

Hoàng Phủ Anh nghiêng đầu, dãy bàn tay của Liên Kiều đang nắm tay mình ra, trên mặt đầy vẻ khó chịu...

‘Liên Kiều, chị có biết không, con người chị như vậy khiến lòng em rất mâu thuẫn, em rất muốn hận chị, nhưng lại hận không được, em muốn tiếp xúc thân mật với chị, cũng làm không được, em không biết em nên dùng tâm tình gì để đối mặt với chị. Nhưng hiện giờ em biết rất rõ, em không muốn nhìn thấy chị chút nào hết, đơn giản vậy thôi!’

Liên Kiều nghe vậy, đôi mắt màu tím vụt mở to nhìn cô trân trân, một lúc sau mới đi đến trước mặt Hoàng Phủ Anh, cao giọng nói: ‘Anh Anh, những lời này của em rốt cuộc là có ý gì chứ? Tại sao em phải hận chị? Trước nay chị chưa từng làm chuyện gì có lỗi với em mà!’

‘Chẳng lẽ em không nên hận chị sao? Nếu như chị không xuất hiện thì người mà trong lòng anh Ngạn Tước yêu thương nhất vẫn là em, nếu như không có chị, anh Ngạn Tước sẽ đối xử với em rất tốt, rất tốt, chính bởi vì có chị cho nên toàn bộ sự chú ý của anh ấy đều đặt hết trên người chị, trong mắt anh ấy về sau không còn có em nữa!’

Hoàng Phủ Anh cũng cao giọng nói một tràng, trong đôi mắt xinh đẹp cũng đầy nước mắt.

Một chuỗi những lời trách cứ này của cô khiến cho Liên Kiều càng thêm khó hiểu ...

‘Anh Anh, em đang nói cái gì chứ? Chị có xuất hiện hay không cùng với những chuyện em nói có liên quan với nhau sao? Em là em gái của Ngạn Tước, còn chị thì là vợ của Ngạn Tước, chuyện này ... chuyện này ... làm sao giống nhau được chứ?’

‘Trước giờ em đều không muốn làm em gái của anh ấy, với lại ... em vốn không phải là em gái của anh Ngạn Tước!’

Tâm trạng của Hoàng Phủ Anh có chút kích động, vốn thường ngày rất dịu dàng mềm mỏng lúc này lại lớn tiếng rống lên, ‘Chuyện mà em thực sự muốn làm chính là ... làm vợ anh ấy! Chị nghe rõ chưa?’

Hả???

Liên Kiều thực sự ngây ngốc tại chỗ rồi, cô há hốc miệng ngơ ngác nhìn Hoàng Phủ Anh ...

Cái ... cái gì?

Cô ấy muốn làm vợ Ngạn Tước?

‘Em, em ...’ Liên Kiều chấn động lẫn kinh ngạc nói không nên lời chỉ biết dùng tay chỉ về phía Hoàng Phủ Anh, nhất thời không biết phải phản ứng ra sao.

Chương 30: Bày tỏ (3)

Bầu không khí trong chớp mắt trở nên lạnh như băng, không còn chút tiếng động nào.

Đôi mắt đen sắc bén như mắt chim ưng của Hoàng Phủ Ngạn Tước rơi trên người Hoàng Phủ Anh, quét một lượt như đánh giá lại giống như đang suy nghĩ điều gì đó, trên gương mặt anh tuần lộc rõ nét trầm tư, đôi mày dường như cũng đang cau lại.

‘Anh, anh ...’

Ánh mắt Hoàng Phủ Anh tràn đầy hoảng loạn, cả người như không đứng vững, ngay cả ngón tay cũng dường như đang phát run.

‘Anh Anh, em ...’

‘Xin ... xin lỗi anh hai, em ... em cảm thấy không được khỏe lắm, em đi trước!’

Hoàng Phủ Anh hoảng hốt ngắt lời của Hoàng Phủ Ngạn Tước, vừa dứt lời liền vội vã rời đi thật nhanh.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không đuổi theo cô mà chỉ đứng yên tại chỗ nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn dần mất hút trong tầm mắt, nét trầm tư trên gương mặt anh tuần càng rõ rệt.

‘Ngạn Tước ...’

Liên Kiều cũng không ngờ là Hoàng Phủ Ngạn Tước sẽ đột ngột xuất hiện ở đây, nhất thời cũng ngơ ngác không phản ứng kịp, một lúc sau cô mới hoàn hồn tiến đến níu lấy áo của hắn, ánh mắt có chút không được tự nhiên hỏi: ‘Anh Anh, em ấy ... anh có cần đi xem một chút không?’

‘Anh Anh không sao đâu!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước đưa tay vò vò mái tóc mềm mại của cô, ‘Bây giờ nhìn thấy anh con bé sẽ rất ngưỡng mộ, cứ để từ từ đi!’

‘Nhưng mà ... nhưng mà em thấy tâm trạng của em ấy không được tốt lắm!’ Liên Kiều cắn cắn môi, nhớ lại một màn vừa rồi, lòng bất chợt ần ần đau.

Nói thực lòng, cô rất dễ tâm, vô cùng dễ tâm. Là phụ nữ, ai mà không mong muốn chồng mình là của riêng mình. Liên Kiều cũng vậy thôi, cô hy vọng Ngạn Tước của cô sẽ không bị người phụ nữ khác dòm ngó đến.

Hoàng Phủ Ngạn Tước dường như cũng nhìn thấu những suy tư của cô, hắn cười một tiếng, ôm cô vào lòng, ‘Yên tâm đi, anh sẽ xử lý tốt!’

Vốn là hắn muốn nói một câu khiến cô an lòng, nào ngờ Liên Kiều vừa nghe câu này, nhất thời trợn mắt lên, hỏi vội: ‘Ngạn Tước, anh muốn xử lý thế nào đây? Vừa nãy em ấy ... em ấy đã nói là muốn ... muốn làm vợ anh đó!’

‘Nha đầu ngốc, vợ của Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ có một mà thôi ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước đối với phản ứng mãnh liệt của cô rõ ràng là rất hài lòng, đôi môi đẹp như tạc khê câu lên một đường cong, hắn cúi người nhỏ giọng bổ sung thêm một câu bên tai cô: ‘Chính là em, Liên Kiều, đời này kiếp này cũng không thay đổi!’

Gương mặt trắng trẻo của Liên Kiều lập tức nổi lên hai rặng mây hồng, cô đắm vào ngực hắn một cái, nũng nịu nói: ‘Ngạn Tước, từ lúc nào mà trở nên thích nói mấy câu ớn lạnh như vậy?’

Lúc mới vừa quen biết hần, hần chính là thường rất hung dữ với cô, tuy là ... bây giờ vẫn có lúc rất hung.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô nói vậy, nụ cười trên môi càng nở rộ, đi thẳng vào lòng Liên Kiều khiến cô nhìn như si như mê.

‘Nha đầu, đây hoàn toàn là lời thật lòng của anh!’

Môi Liên Kiều cũng nở một nụ cười rạng rỡ, đôi mắt xinh đẹp màu tím tử lan long lanh như hai viên thủy tinh đang sáng lấp lánh, những lời ngọt ngào mà chân thành của hần như một viên đá ném vào mặt hồ làm những cơn sóng lòng trong cô không ngừng xao động.

Liên Kiều không nói gì, chỉ lẳng lặng chủ động nướu lấy cổ hần, nhón chân lên khẽ đặt lên đôi môi như điêu khắc kia một nụ hôn thật nhẹ.

Sự tiếp xúc dịu dàng của cánh môi mềm mại của cô như một chiếc lông nhẹ phất qua cỗi lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước, đôi môi mang theo một mùi hương dịu dịu khiến hần như say, không tìm được lòng mình, Hoàng Phủ Ngạn Tước ôm chặt thân thể nhỏ nhắn trong đôi tay rắn rỏi của mình, biến bị động thành chủ động, nụ hôn vốn rất nhẹ dần dần trở nên mãnh liệt mang theo một sự xâm lược và chiếm hữu bản năng.

Ánh mặt trời của buổi chiều tà như dát vàng lên vườn hoa, cơn gió chiều nhẹ nhàng thổi qua mang theo mùi hương dịu dịu của hoa cỏ, dưới ánh chiều tà, bóng hai người đứng sát bên nhau nhìn càng thập phần hòa hợp.

Nụ hôn như kéo dài hàng thế kỷ, khi Hoàng Phủ Ngạn Tước lưu luyến rời môi Liên Kiều, hần cúi đầu nhìn xuống cô gái trong lòng mình, vầng trán thanh khiết, đôi má đã sớm đỏ rực như ráng chiều, đôi mắt màu tím mơ màng, đôi môi vì nụ hôn của mình mà trở nên đỏ mọng cùng với mùi hương dịu dịu rất riêng của cô, cổ nén một nỗi ham muốn rất bản năng đang trỗi dậy trong lòng.

‘Nha đầu, đã bắt đầu biết làm thế nào để khơi dậy sự hấp dẫn trí mạng với đàn ông rồi!’

Câu nói như lên án nhưng nghe thế nào cũng cảm nhận được có chút hưởng thụ trong đó, nhưng không khó nhận ra nhất đó là ý thức chiếm hữu bản năng của một người đàn ông với một người phụ nữ.

‘Em không có mà!’

Giọng Liên Kiều mềm như tơ mang theo sự ngây thơ cùng yếu điệu của một cô gái đang chìm đắm trong sự ngọt ngào của tình yêu.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không tìm được lại đặt một nụ hôn lên môi cô, sủng nịch hỏi: ‘Hôm nay có chuyện gì xảy ra sao?’

Liên Kiều nhất thời vẫn chưa hiểu ý hần là gì, cô nhìn hần bằng ánh mắt khó hiểu.

‘Thật đúng là vật nhỏ vô tâm vô phết!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười trách yêu cô một câu, ‘Nghe mẹ nói hôm nay em từ trường trở về liền rầu rĩ không vui, ngay cả cơm chiều cũng không ăn được mấy miếng, nói đi, chuyện gì làm cho cô vợ nhỏ của anh mất hứng đến vậy?’

Lúc này Liên Kiều mới nhớ ra, gương mặt nhỏ nhắn vốn đang tươi cười chợt xụ xuống, cô làu bàu: ‘Đều tại anh đó, cứ nhất định bắt người ta phải chuyển trường, bây giờ tốt rồi, em sắp bị rầu rĩ chết rồi nè!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nâng cằm cô lên để cô nhìn vào mắt mình, ‘Chuyện là thế nào?’

‘Hừm!’ Liên Kiều xoay người lại đưa lưng về phía hần, đôi chân nhỏ nghịch ngợm dẫm lên mấy hòn sỏi, đôi môi nhỏ chu lên, ‘Em không thèm nói cho anh biết, anh mà biết nhất định sẽ cười em chết!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước bị hành động trẻ con này của cô làm cho bật cười, hần xoay người cô lại đối diện với mình, vừa cười vừa nói: ‘Những câu chuyện kinh thể hải tặc của em còn ít lắm sao? Nói đi, anh không cười em là được chứ gì?’

Nghe lời hứa này của hần Liên Kiều suy nghĩ một lúc cuối cùng mới lên tiếng, ‘Ừm, vậy là anh chính miệng hứa là sẽ không cười em, nếu như một lát nữa em kể anh nghe mà anh dám cười em, từ nay về sau em sẽ không thèm nhìn anh nữa!’

‘Được!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước khẳng khái nói.

Liên Kiều rũ mắt, chu môi nói: ‘Hôm nay trong trường tổ chức thi trắc nghiệm dành cho các nghiên cứu sinh!’

Nói đến đây, cô ngưng lại, hai tay không ngừng xoắn lại với nhau, đáng vẻ rõ ràng là khó nói nên lời.

Hoàng Phủ Ngạn Tước tuy rằng chỉ nghe cô nói một câu nhưng trong lòng đã hiểu được tám chín phần, tuy vậy vẫn giả vờ không biết gì, hỏi cô: ‘Sau đó thì sao?’

‘Sau đó ... sau đó em không trả lời được câu nào hết, kết quả là ... em thi rớt rồi!’

Hết sức vất vả Liên Kiều mới nói xong mấy câu đơn giản, đầu thì cúi thấp đến nỗi không thể thấp hơn.

‘Ồ ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước gật đầu, giọng kéo thật dài, trêu cô một câu, ‘Hình như có gì đó không đúng nha, Liên Kiều nhà chúng ta từ trước đến nay lúc thi cử không phải là nhắm mắt cũng có thể làm trúng hết đề thi, giành hạng xuất sắc sao?’

Gương mặt của Liên Kiều xấu hổ đỏ bừng, cô hung hăng trừng mắt nhìn một cái: ‘Em không phải là thần tiên, anh văn của em không tốt mà, ngay cả đề thi đọc cũng không hiểu thì anh nói xem, em làm sao phát huy được giác quan thứ sáu của mình chứ!’

Thì ra là thế!

Hoàng Phủ Ngạn Tước đã hiểu rõ hết, hần cười, ‘Vây cũng đâu cần phải rầu rĩ đến nỗi cơm tối cũng không có tâm trạng ăn chứ, làm mẹ còn tưởng em gặp chuyện gì nghiêm trọng lắm!’

62. Quyển 8 - Chương 31-33

Quyển 8: Tình yêu đến

Chương 31: Bày tỏ (4)

‘Em chỉ có thể cam chịu một mình mà, chứ để người nhà biết được thì mất mặt biết mấy!’ Liên Kiều phản bác lại, ‘Anh không biết đó thôi, hôm nay thầy giáo còn rất chiều cố, gọi riêng em lên hỏi xem có phải sức khỏe em có vấn đề gì đó không, bằng không sao lại không thể hoàn thành bài thi để bị rớt lại, những bạn học khác đều chê cười sau lưng em, thực tức chết đi!’

‘Ha ha ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe xong phát ra tiếng cười sảng khoái, hai tay vòng sang giữ chặt lấy vai cô.

Liên Kiều nhướn mày, bất mãn đẩy tay hần ra, ‘Này, là anh hứa sẽ không cười nhạo em, bây giờ còn dám cười?’

Nụ cười trên môi Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn rạng rỡ, hần kéo cô vào lòng lần nữa, nhẹ giọng an ủi: ‘Nha đầu, ngôn ngữ chỉ là một loại công cụ mà thôi, khi em đã làm quen với hoàn cảnh sống thì ngôn ngữ không còn là vấn đề nữa!’

Liên Kiều chu môi, ai oán nói: ‘Hừm, nhà giàu thì làm sao mà hiểu được nỗi khổ của nhà nghèo chứ, anh giỏi nhiều ngoại ngữ như vậy đương nhiên là không cần lo lắng cái gì rồi, chỉ giỏi nói người ta!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười, ‘Thành ngữ Trung Quốc càng lúc càng khá nha!’

‘Đáng ghét, anh giờ rất có tâm trạng cười nhạo em có phải không?’

Liên Kiều xụ mặt xuống đẩy mạnh hần ra sau đó ngồi xổm xuống, rầu rĩ nói: ‘Nói tóm lại, ngày mai em sẽ không đến trường đâu!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước hết cách nói với cô, hần chỉ đành ngồi xuống bên cạnh cô, bàn tay to lớn dịu dàng vuốt ve mái tóc dài của cô, ‘Nha đầu, em chỉ là đọc tiếng Anh không hiểu thôi mà, cũng đâu phải là nói không được tiếng Anh đâu, em tức giận làm gì!’

‘Chỉ biết nói thôi thì có ích gì chứ? Em còn phải thi, còn phải làm luận án, vốn là lúc em còn ở đại học Hồng Kông đã hạ quyết tâm là phải học tiếng Trung cho tốt, rồi cuộc lại bị anh làm cho kế hoạch của em bị phá sản hết.’ Liên Kiều bắt mắt trừng mắt nhìn hắn.

‘Được, được, là anh sai, anh làm cho kế hoạch vĩ đại của em bị phá sản!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước hết sức nhẫn nại vừa vỗ vai cô như dỗ dành vừa nói, ‘Nhưng mà em đừng quên, bây giờ em đã được gả cho anh rồi, người Trung Quốc không phải có một câu nói sao, “Gả cho gà thì theo gà, gả cho chó thì theo chó”, em đã gả cho anh đương nhiên là phải ở bên cạnh anh rồi!’

‘Ngưng ...’ Liên Kiều chớp đôi mi dài, ‘Em không thèm quan tâm gà với chó gì hết, tóm lại ... em muốn trở về trường đại học Hồng Kông!’

‘Không được!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nói một cách vừa lưu loát vừa dứt khoát.

‘Nhưng em nhớ Phi Nhi lắm!’ Liên Kiều tức tối nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi suy nghĩ một chút rồi nói: ‘Như vậy đi, anh sẽ sắp xếp cho Phi Nhi sang đây chơi với em, lúc đó hai người tha hồ mà ôn lại chuyện xưa, nhưng mà ...’ Đang nói hắn chợt ngưng lại, trong đôi mắt xẹt qua một chút trầm tư.

‘Nhưng mà sao?’ Liên Kiều vội vàng hỏi.

‘Nhưng mà phải qua một thời gian nữa hai người mới có thể gặp nhau!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không cần suy nghĩ, nói tiếp: ‘Anh không cho phép em trở lại trường đại học Hồng Kông, còn trường đại học bên này tạm thời em cũng không cần đi. Anh sẽ thay em xin phép với nhà trường!’
Gì???

Câu nói của hắn ngược lại làm Liên Kiều hết sức ngạc nhiên, cô nắm nhẹ bàn tay hắn, ‘Anh tốt như vậy sao, đồng ý cho em không cần đi học?’

‘Nha đầu này, không đi học khiến cho em vui đến vậy sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước véo nhẹ chóp mũi cô, sủng nịch nói: ‘Tất cả những chuyện anh làm đều là suy nghĩ cho em thôi!’

‘Ý anh là sao?’ Liên Kiều giật mình hỏi lại.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cố nén nỗi lo lắng trong lòng xuống, tùy tiện trả lời một câu: ‘Không phải em tự ti Anh văn của mình không tốt sao? Vậy mấy ngày này cứ ngoan ngoãn ở trong nhà rèn luyện thêm, như vậy thì mỗi ngày không cần về đến nhà là rầu rĩ không vui, như vậy không tốt sao?’

Liên Kiều nghe vậy mới vui vẻ trở lại, nụ cười trở lại trên gương mặt xinh xắn, ‘Ngạn Tước, thật vậy sao? Em thật sự không cần phải đến trường sao?’

‘Thật!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nói một cách dứt khoát.

‘Hô hô ...’

Liên Kiều cao hứng quá đổi rồi, cô đứng vụt dậy khua chân múa tay một lúc rồi như chợt nhớ ra điều gì, gương mặt nhỏ nhắn lại xụ xuống, ‘Ngạn Tước, không phải là anh muốn mời gia sư gì đó đến nhà để dạy em học chứ? Em không thích đâu!’

‘Yên tâm đi, anh sẽ đích thân dạy em!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nắm bàn tay nhỏ nhắn của cô trong lòng bàn tay mình, đùa nghịch với mấy ngón tay cô.

Lúc này là giai đoạn quan trọng, hắn tuyệt đối sẽ không để cho Liên Kiều tiếp xúc với bất kỳ người lạ nào. Chỉ nghĩ đến lời của Mặc Di Nhiễm Dung nói thì một nỗi lo sợ không cách nào trấn áp được cứ lan tràn trong lòng hắn.

Nỗi lo lắng này hoàn toàn xuất phát từ tình yêu hắn dành cho Liên Kiều, hắn tuyệt đối sẽ không để ai có cơ hội làm tổn thương đến cô.

Nỗi lo lắng này là lần đầu tiên từ khi có nhận thức đến giờ hẳn cảm thụ được, bao nhiêu năm lần lộn ở thương trường, bao nhiêu lần ở nơi đầu sóng ngọn gió đã sớm tôi luyện hẳn lâm nguy không loạn, trầm ổn bình tĩnh nhưng lần này thì khác ...

Lần này nguy cơ lại đến từ Giáng Đầu Thuật, một loại đã nằm ngoài phạm vi khống chế của con người.

Hả??? Liên Kiều nghe hẳn nói nhất thời không tìm được nỗi vui sướng như điên ..

‘Ngạn Tước, anh đối với em thật tốt!’

Cô vừa hưng phấn nói vừa tiến đến ôm hẳn thể hiện sự vui mừng cực độ.

‘Nha đầu ngốc!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước sủng nịch vỗ nhẹ lưng cô nói: ‘Từ hôm nay chúng ta bắt đầu dùng tiếng anh để giao tiếp với nhau nhé!’

Liên Kiều cười hi hi híp mắt nhìn hẳn, tò mò hỏi: ‘Vậy anh định dạy em thế nào đây? Em thật không thể tưởng tượng dáng vẻ anh lúc làm giáo viên sẽ như thế nào!’

Bàn tay to lớn của Hoàng Phủ Ngạn Tước triu mến vỗ nhẹ đầu cô, ‘Anh dạy thế nào thì em cứ học theo là được, đừng quên anh đã từng là sinh viên ưu tú của đại học Haward đó!’

‘Biết rồi!’

Liên Kiều nghịch ngợm le lưỡi, sau đó vòng tay câu lấy cổ hẳn, nũng nịu nói: ‘Bất kể thế nào, chỉ cần có anh bên cạnh là em vui lắm rồi!’

Sự bộc trực của cô khiến cho tình yêu trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước càng dâng trào, nụ cười dịu dàng trên gương mặt anh tuấn lan dần đến tận đáy mắt, hóa thành ngàn vạn tia ánh sáng ...

‘Xin lỗi em, nha đầu, ngày thường anh quá bận rộn công việc, không thể ở bên cạnh em nhiều được, chắc là em trách anh nhiều lắm!’

Liên Kiều lắc đầu chủ động vùi mặt mình vào lồng ngực tinh trắng của hẳn, khéo léo nói: ‘Không đâu, em biết anh rất bận mà, với lại em biết là anh rất quan tâm em, rất thương em, anh tốt với em như vậy em làm sao trách anh được chứ? Hơn nữa em cũng biết anh đã cố gắng hết mức sắp xếp thời gian về với em rồi’

Giọng nói nhẹ nhàng, nhu thuận của cô khiến lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước thất lại, hẳn ôm thân thể nhỏ nhắn vào lòng thật chặt như chỉ sợ vừa buông tay thì cô sẽ biến mất vậy.

‘Ngạn Tước ...’ Liên Kiều ngẩng đầu lên nhìn hẳn, cười ngọt ngào: ‘... anh không cần lo lắng cho em, mọi người trong nhà đều đối xử với em rất tốt, chỉ là đôi khi em hơi nghịch ngợm, nếu anh muốn em mỗi ngày đều ngoan ngoãn ở nhà chỉ sợ là em làm không được!’

Chương 32: Bày tỏ (5)

‘Nha đầu ngốc!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước càng đau lòng, hẳn cúi xuống hôn nhẹ lên gương mặt thánh khiết của cô, thấp giọng nói: ‘Trừ những việc khiến anh lo lắng cho sự an toàn của em ra, những chuyện khác, chỉ cần em thích thì cứ làm, anh cũng chỉ muốn nhìn thấy em vui vẻ mà thôi!’

Thực sự trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước suy nghĩ như vậy, hẳn thật hy vọng mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của cô.

‘Thật sao?’ Mắt Liên Kiều chợt sáng lên, ‘Chỉ cần em vui là được sao?’

Tâm trạng quá mức hưng phấn nên Liên Kiều hoàn toàn không để ý đến nửa câu đầu của Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Hẳn nhẹ gật đầu, ôm lấy vai cô, bổ sung thêm một câu: ‘Nhưng mà ... không được không yêu anh, không để ý đến anh!’

‘Người ta làm sao sẽ như vậy chứ.’ Liên Kiều nũng nịu kháng nghị.

‘Ồ, tuổi còn nhỏ mà hình như đã mắc chứng bệnh đãng trí nha ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướn mày nhắc lại: ‘... chẳng hạn như đi gặp học trưởng Kiều Trị kia của em ...’

‘Ngạn Tước, anh thật đáng ghét nha! Em đã nói rồi, học trưởng Kiều Trị nhất định đã bị anh hù sợ chết khiếp rồi, anh ấy còn lâu mới muốn gặp lại em!’ Liên Kiều ngắt lời hắn, chun mũi lâu bầu.

Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ cười không nói.

Lúc này Liên Kiều chợt như nhớ ra chuyện gì đó bất thành linh ngẩng lên nhìn hắn hỏi: ‘Câu vừa nãy anh nói là có ý gì?’

‘Câu nào?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hỏi lại cô.

‘Chính là cái câu “lo lắng cho sự an toàn của em” đó, sao anh lại nói như vậy? Chẳng lẽ ... có người muốn gây bất lợi cho em sao?’

Liên Kiều nghiêng đầu như suy nghĩ, nhưng không đợi Hoàng Phủ Ngạn Tước trả lời đã lắc đầu lẩm bẩm: ‘Không phải đâu, em chỉ là một cô gái bình thường thôi mà, sao lại có người muốn hại em chứ?’

Nghĩ đến đây cô che miệng cười, ‘Ngạn Tước, anh thật khoa trương nha!’

Nào ngờ, nét tươi cười trên gương mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước đã biến mất, thay vào đó là vẻ nghiêm túc cùng ánh mắt ngưng trọng ...

‘Em không phải là một cô gái bình thường, em là vợ anh, là người phụ nữ mà Hoàng Phủ Ngạn Tước yêu nhất, cho nên bất luận là xảy ra chuyện gì anh đều sẽ bảo vệ em, che chở cho em.’

Vừa nói bàn tay to lớn vừa nhẹ vuốt ve gương mặt trắng mịn của cô, động tác mang theo vô hạn thâm tình cùng ôn nhu.

‘Ngạn Tước ...’ Trong đáy mắt Liên Kiều tràn đầy sự cảm động, cô bổ nhào vào lòng hắn, giọng nói có chút nghẹn ngào: ‘Cả đời này chúng ta cũng không chia lìa, có được không? Ngoài ông nội và chị ra, anh là người mà em quan tâm nhất cũng là người quan tâm em nhất!’

‘Được!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước quyền luyến đặt lên trán cô một nụ hôn, tràn đầy thâm tình nói: ‘Đời này kiếp này anh cũng sẽ yêu em, đời này anh sẽ luôn ở bên cạnh em!’

Câu nói dứt khoát và thẳng thắn như một lời thề son sắt.

‘Ngạn Tước ...’

Liên Kiều lười nhác nằm bò trên bàn làm việc trong phòng sách, những chữ tiếng Anh như bay lượn trước mắt cô.

‘Em có thể để tối mai học tiếp được không? Máy chữ này khó học quá!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười: ‘Đâu có khó như em nói đâu chứ, chỗ nào không hiểu thì em cứ việc hỏi.’

‘Chỗ nào em cũng không hiểu hết!’

Liên Kiều ngáp một tiếng rõ to, ai oán nói: ‘Em thật đáng thương nha, đã là nghiên cứu sinh rồi mà còn phải chịu khổ như vậy!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười vò đầu cô: ‘Nha đầu, lại muốn lười biếng trốn học sao?’

Đang nói chợt tiếng chuông điện thoại vang lên phá vỡ bầu không khí trong phòng, Hoàng Phủ Ngạn Tước liếc nhìn qua mã số hiển thị trên màn hình, cúi xuống hôn khẽ lên trán cô, ‘Ngoan ngoan làm xong bài tập này, lát nữa anh trở lại sẽ kiểm tra!’

Nói xong liền rời khỏi phòng sách.

Liên Kiều bất lực thở dài một tiếng sau đó tiếp tục vùi đầu vào trong đám từ vựng Anh ngữ đáng ghét kia.

‘Thế nào rồi?’ Bóng Hoàng Phủ Ngạn Tước ngả dài theo bóng nắng chiều chiếu nghiêng qua cửa sổ.

‘Hoàng Phủ tiên sinh, đã điều tra rất rõ ràng, xác thực hoàn toàn giống như những suy đoán ban đầu của ngài!’ Thông qua điện thoại là tiếng một thuộc hạ của Hoàng Phủ Ngạn Tước ở đầu bên kia.

‘Ừm!’ Sắc mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước trở nên càng nghiêm túc.

Ngắt điện thoại, hắn đi đến bên một chiếc ghế sofa ngồi xuống, vẻ nho nhã lịch lãm thường ngày đã bị thay thế hoàn toàn bằng một nét nghiêm túc có phần khắc nghiệt.

Chỉ mong mọi chuyện sẽ có một sự chuyển biến khác hơn chứ không xảy ra như mình từng lo lắng.

Cộc cộc ...

Một tràng tiếng gõ cửa cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn.

‘Vào đi!’

Cửa bị đẩy ra, đằng sau cánh cửa là một bóng dáng rụt rè.

Anh Anh?

Hoàng Phủ Ngạn Tước không ngờ được người đến tìm hắn là cô, đợi cô đi đến gần, hắn nhìn cô một lúc rồi chau mày: ‘Em khóc sao?’

Vành mắt đỏ hồng của Hoàng Phủ Anh đã tố cáo với hắn rằng cô đã khóc rất lâu.

Cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, người từ trước đến nay vẫn được xem là anh trai của mình, vành mắt không tự chủ được lại đỏ lên.

‘Anh Ngạn Tước ...’ Giọng nói có chút nghẹn ngào.

‘Cô bé ngốc, sao lại khóc thành thế này?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thấy cô như vậy đương nhiên rất đau lòng, trước nay cô vốn là người em mà hắn yêu thương nhất trong số các em trai em gái khác. Đây là loại tình cảm không giống với tình cảm hắn dành cho Hoàng Phủ Ngưng vì trong tình anh em đó còn có thêm một sự tội nghiệp.

Tin rằng chuyện hôm nay xảy ra quá đột ngột mới khiến cô có tâm trạng không tốt thế này.

Hoàng Phủ Anh không nói gì, từng giọt nước mắt như trân châu không ngừng rơi xuống, sau đó đột nhiên nhào vào lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước, tham lam hít thở mùi hương nam tính từ người hắn.

‘Anh Anh ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không khó nhìn ra tâm sự của cô, hắn nhẹ nhàng đẩy cô ra, trầm giọng nói: ‘Bất kể là có chuyện gì xảy ra em cũng là đứa em gái mà anh yêu thương nhất, đừng khóc nữa, được không?’

Môi Hoàng Phủ Anh hơi run rẩy nhìn thẳng vào đôi mắt đen thâm thúy của hắn: ‘Chẳng lẽ ... chẳng lẽ trong lòng anh em chỉ là Hoàng Phủ Anh, là em gái của anh sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô hỏi như vậy, nhẹ thở dài một tiếng không chút giấu diếm nói: ‘Đúng vậy, trong lòng anh em chính là đứa em gái mà anh yêu thương nhất!’

Một câu nói nhẹ nhàng của hắn rơi vào tai của Hoàng Phủ Anh lại như sấm sét giữa trời quang, Hoàng Phủ Anh cả người như tê liệt chỉ có nước mắt là không ngừng rơi xuống.

‘Anh Anh ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô khóc như vậy trong lòng cũng hết sức khó chịu, hắn đưa tay giúp cô lau nước mắt, ‘Đừng khóc nữa, bằng không ngày mai mắt sẽ bị sưng hết đấy, nghe lời anh hai ...’

‘Em yêu anh!’

Hoàng Phủ Anh bất thành linh lên tiếng ngắt lời hắn, dứt khoát đem tâm tư chôn dấu suốt nhiều năm lấy hết dũng khí thổ lộ ra.

Trước mặt hắn!

‘Anh Anh, em ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi sững sờ, hẳn thật tình không nghĩ đến Hoàng Phủ Anh lại có can đảm thoát thẳng thắn nói lên điều này.

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, em yêu anh!’ Hoàng Phủ Anh lặp lại câu nói lần nữa, lần này rất rõ ràng đồng dạng, mắt nhìn thẳng vào mắt hắn, ánh mắt vẫn còn mông lung nước mắt nhưng có thể nhìn ra được thâm tình dào dạt trong đó.

Chương 33: Bày tỏ (6)

Không khí có chút đông cứng lại nhưng ngay sau đó liền bị Hoàng Phủ Ngạn Tước phá vỡ.

‘Anh Anh, tình cảm em dành cho anh chỉ là tình cảm của một người em gái dành cho anh trai, không liên quan gì đến tình yêu cả, chỉ là bây giờ em còn chưa phân biệt rõ ràng hai loại tình cảm này mà thôi!’

‘Không, em rất rõ ràng tình yêu em dành cho anh không phải là tình thân, mà đó là tình yêu, tình yêu!’ Hoàng Phủ Anh nhìn thẳng vào mắt hắn, nói rất rõ ràng, rất khẳng định.

‘Anh Anh ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thở dài một tiếng, hai tay ấn chặt hai vai cô ngăn sự xúc động của cô, nhẹ giọng nói: ‘Anh Anh em phải hiểu, đó chỉ là một loại mong mỏi thuộc về tâm lý mà thôi, hơn nữa anh đối với em từ trước đến nay chỉ có tình anh em, điều này là sự thật không thể thay đổi được!’

Hoàng Phủ Anh cực lực lắc đầu sau đó không chút cố kỵ lao đến ôm chặt lấy hắn, gương mặt xinh xắn vương đầy nước mắt áp vào ngực hắn ...

‘Em yêu anh, từ lúc em sáu tuổi em đã bắt đầu yêu anh rồi, là tình cảm của một người phụ nữ dành ột người đàn ông chứ tuyệt đối không phải là tình anh em!’

Giọng nói của cô mang đầy khổ sở lẫn yếu đuối, ‘Em biết anh rất yêu Liên Kiều nhưng xin anh, dành một góc nhỏ trong tim mình cho em được không? Cho dù là một chút thôi giống như trước đây vậy, có được không?’

‘Anh Anh ...’

Từ trước đến nay Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn luôn thương yêu cô, nhìn thấy cô khó chịu như vậy trong lòng hắn cũng không vui vẻ gì, hắn nhẹ vỗ vào lưng cô, nói: ‘Em thật ngốc, cho dù xảy ra chuyện gì, trước đây hay bây giờ đối với anh mà nói em vẫn luôn là đứa em gái mà anh yêu thương nhất, không ai có thể thay thế được!’

Trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước không khỏi có chút áo nã, nếu như trước đây để Hoàng Phủ Anh tiếp xúc với thế giới bên ngoài nhiều hơn một chút không chừng có rất nhiều chuyện sẽ không giống như bây giờ, cách nghĩ của cô không chừng đã thay đổi.

Hoàng Phủ Anh nghe hắn nói vậy trong đáy mắt xẹt qua một tia bi thương ...

‘Chẳng lẽ em ... không còn cơ hội nữa sao? Em không quan tâm bên cạnh anh có bao nhiêu người phụ nữ, chẳng lẽ như thế cũng không được sao?’

‘Anh Anh, em bình tĩnh lại đi!’ Giọng nói của Hoàng Phủ Ngạn Tước đã bắt đầu có chút nghiêm khắc, trên mặt hiện ra một vẻ bất lực, ‘Tình yêu không phải như em tưởng tượng như vậy đâu, sở dĩ bây giờ em nghĩ như vậy hoàn toàn là do em quá ít tiếp xúc với thế giới bên ngoài, với những người khác giới khác. Đợi đến lúc em gặp được người đàn ông mà em yêu thương thật sự em sẽ biết tình cảm mà em dành cho anh chỉ là một sự ỷ lại, một thói quen từ nhỏ đến lớn mà thôi!’

Hoàng Phủ Anh nghe hắn nói vậy không lập tức phản bác mà chỉ nhìn hắn bằng ánh mắt u oán, nước mắt một lần nữa lại lăn trên đôi gò má trắng mịn.

‘Anh thật sự nghĩ vậy sao?’

Một lúc sau cô mới cất lời, trong giọng nói không giấu được bi thương.

‘Anh Anh, em còn nhỏ quá, có rất nhiều chuyện em chưa từng trải nhất là những chuyện tình cảm, anh tin sẽ có một ngày em thực sự hiểu được tình yêu là thế nào, làm thế nào để yêu một người.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước trầm tư nói.

‘Chỉ cần có Liên Kiều là anh hạnh phúc rồi sao?’ Hoàng Phủ Anh chợt hỏi.

‘Đúng vậy!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không chút dấu giếm nói, ánh mắt tràn đầy vẻ kiên định, ‘Sau khi anh gặp được Liên Kiều anh mới biết tình yêu thực sự là thế nào, đó là khi em buồn bã khi thấy người đó buồn bã, vui vẻ khi thấy người đó vui vẻ thậm chí có thể cam tâm tình nguyện vì người đó làm bất cứ chuyện gì!’

Tim Hoàng Phủ Anh đau nhói, đau đến trong một khoảnh khắc cô tưởng mình không thở nổi, cô lấy tay ôm ngực như muốn xoa dịu nỗi đau khổ, gian nan cất lời: ‘Chẳng lẽ anh không biết em cũng có thể vì anh mà cam tâm tình nguyện làm bất cứ việc gì sao?’

‘Anh Anh ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa muốn cất lời chợt thấy Hoàng Phủ Anh chậm chậm lùi lại mấy bước ánh mắt cũng rất kiên định.

Bàn tay cô run rẩy đặt lên ngực, bắt đầu cởi từng chiếc cúc áo ra, một chiếc rồi một chiếc.

Khi khe ngực bắt đầu lộ ra trước mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước, hấn vội đưa tay chặn động tác của cô lại.

‘Anh Anh, em làm gì vậy?’

‘Đơn giản thôi, em muốn chứng minh cho anh thấy em yêu anh bao nhiêu!’

Giọng nói cùng ánh mắt của cô tràn đầy sự kiên định, ‘Chỉ cần đối tượng là anh, em cam tâm tình nguyện hiến dâng tất cả, em muốn cho anh biết, trên đời này chỉ có em có thể vì anh bỏ ra tất cả.’

Hoàng Phủ Ngạn Tước giật mình, ‘Anh Anh, em điên rồi sao? Em có biết mình đang làm gì không?’

‘Em rất tỉnh táo!’ Hoàng Phủ Anh không chút e sợ nhìn thẳng vào mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước, trong đáy mắt là tình cảm sâu đậm không hề che dấu ...

‘Em biết từ nhỏ đến lớn anh đối xử với em không giống với những người khác. Là anh vực em dậy từ trong tuyệt vọng, anh vì em trồng lên vườn Mỹ Nhân Anh, là anh nói với em em là người anh thương yêu nhất, chẳng lẽ ... những chuyện này anh đã quên rồi sao?’

‘Anh Anh, anh không quên!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chậm rãi lên tiếng, ‘Em đúng là người anh thương yêu nhất nhưng đó cũng chỉ là tình thân, tình anh em, em là đứa em gái mà anh muốn thương yêu và chở che nhất, điểm này em phải rõ ràng!’

‘Em không tin!’

Hoàng Phủ Anh đau khổ thét lên, ‘Anh rõ ràng là đối xử với em rất khác, nhưng khi Liên Kiều vừa xuất hiện thì anh đã thay đổi rồi ...’

‘Anh Anh!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày ngắt lời cô, từng chữ từng chữ nói rất rõ ràng: ‘Chuyện này không liên quan gì đến Liên Kiều cả, cho dù không có Liên Kiều xuất hiện thì anh với em cũng không thể có gì ngoài tình anh em hết!’

Hoàng Phủ Anh sững sờ nhìn hấn, sau đó mới nhỏ giọng nói: ‘Nếu đã như vậy tại sao anh còn ngăn cản em?’

‘Gì chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không hiểu.

Hoàng Phủ Anh ngẩng đầu lên nhìn hấn, ‘Anh ngăn cản hành động của em không phải là vì sợ sau khi nhìn thấy em sẽ không kim lòng được mà làm chuyện có lỗi với Liên Kiều sao?’

‘Anh Anh, sao em lại có thể nghĩ như vậy chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước bất lực lắc đầu, ‘Anh ngăn cản em chỉ đơn giản là vì không muốn nhìn thấy em làm chuyện ngu ngốc mà thôi!’

‘Từ năm em sáu tuổi em đã quyết định, tất cả của em chỉ dành cho riêng anh, em yêu anh nên cam tâm tình nguyện dâng hiến cho anh!’ Hoàng Phủ Anh không chút do dự nói.

‘Anh Anh ...’

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh ngay cả em cũng không dám đối diện, chẳng lẽ anh thực sự sợ sao?’ Hoàng Phủ Anh dứt khoát ngắt lời hắn, giọng nói mềm mỏng mang theo chút châm chọc.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn Hoàng Phủ Anh, trong đáy mắt tràn đầy vẻ thương cảm, hắn vô lực lắc đầu, thở dài một tiếng, ‘Anh Anh, em thực sự cho rằng làm như vậy có thể giải quyết được mọi chuyện sao?’

Hoàng Phủ Anh vươn tay bám vào cổ hắn, ‘Em không biết nhưng em cho rằng đó là cách duy nhất!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì nữa chỉ đau lòng nhìn cô, nhưng trong ánh mắt hoàn toàn không có chút tình ý nào, chỉ như một người anh trai nhìn đứa em gái đang làm sai chuyện. Hắn không biết vì sao Anh Anh lại trở nên thế này, hắn cũng không biết có phải vì trước đây mình đã có cử chỉ gì sai khiến trong lòng cô nảy sinh ra loại cảm giác này hay không nữa.

63. Quyển 8 - Chương 34-36

Quyển 8: Tình yêu đến

Chương 34: Vô tình xông vào

Từ trong tiếng thở dài của hắn có thể nhận ra sự ngưng trọng lẫn một mối, Hoàng Phủ Ngạn Tước xoay người đi đến bên ghế sofa ngồi xuống, đôi mắt đen như chim ưng vô lực nhìn cô: ‘Nếu em đã muốn dùng cách này để chứng minh thì tùy em thôi!’

Hoàng Phủ Anh chậm chậm đi đến trước mặt hắn, bàn tay run rẩy khẽ đưa lên, hơi ngấp ngừng một chút sau đó chậm chậm đặt lên y phục của mình. Theo từng động tác của bàn tay, cổ áo từ từ lộ ra, làn da tuyết trắng cùng đường cong lưng linh cũng theo đó dần hiện ra trước mắt người đàn ông. Sự quyến rũ của gò ngực đầy đặn cùng thân thái xấu hổ đối với đàn ông mà nói rõ ràng là một sự mê hoặc khó có thể chối từ.

Rất nhanh sau đó, đôi chân thon thả trắng mịn như ngọc cũng bắt đầu lộ ra, thoang thoang trong căn phòng là mùi hương thanh mát của người thiếu nữ.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn ngồi nguyên ở sofa không có bất kỳ cử động nào, ngay cả mặt cũng không nhăn một cái.

Thấy hắn không có phản ứng gì, Hoàng Phủ Anh cắn răng đưa tay lên lần nữa, chiếc áo ngực tinh xảo cũng được thoát ra, cả cơ thể thanh xuân đẹp đẽ của người thiếu nữ hoàn toàn lộ ra, không chút che dấu lọt vào đáy mắt của Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Ngạn Tước ...’

Mái tóc dài xoa tung trên vai càng làm nổi bật làn da trắng sứ, cô cứ thế ngẩng đầu lên nhìn hắn.

‘Anh nhìn thấy rồi đó, em là một phụ nữ, một người phụ nữ chỉ thuộc về anh!’

Trong đáy mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước ngoại trừ đau lòng chẳng thể nhìn ra một biểu tình nào khác, ánh mắt vốn điềm tĩnh thâm thúy giờ ngập tràn đau xót.

Lòng Hoàng Phủ Anh tràn đầy thất lạc, cô không ngờ người đàn ông trước mặt lại không có chút phản ứng nào trước hành động lớn gan của mình.

Điều này sao có thể chứ?

‘Anh Ngạn Tước, xin anh ...’

Gương mặt xinh đẹp của Hoàng Phủ Anh đã có vẻ tuyệt vọng giống như một chú cá đang giãy chết bên bờ biển, cô nhẹ nắm lấy bàn tay to lớn của hắn, giọng nói đầy vẻ khẩn cầu: ‘Xin anh tôi nay để em là của anh, được không?’

‘Anh Anh ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước rút cuộc cũng lên tiếng, hần nhẹ rút tay ra khỏi tay cô vuốt ve mái tóc cô, vẻ chưa xót nói: ‘Em cũng thấy rồi đó, anh không có chút hứng thú nào với em hết, anh đối với em thực sự chỉ có tình cảm anh em mà thôi!’

‘Không phải!’

Hoàng Phủ Anh cực lực lắc đầu, cô tuyệt vọng nắm lấy tay hần đặt lên đôi gò ngực trắng mịn của mình ...

‘Thực sự là anh không có cảm giác gì sao? Em đứng trước mặt anh, cứ như vậy đứng trước mặt anh, chẳng lẽ một chút cảm giác anh cũng không có sao?’

‘Anh Anh, những chuyện em muốn làm cũng đã làm rồi đi, thực tế chứng minh anh không có chút tư tình nam nữ nào với em cả!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày rút tay về nói.

Đôi môi Hoàng Phủ Anh khẽ run rẩy, gương mặt trắng bệch cô nhắm mắt lại, rồi như đã hạ quyết tâm, đôi mắt cô vụt mở ra mang theo một sự quyết tâm mãnh liệt, bàn tay nhỏ nhắn vươn ra phủ lên người hần.

Cô không tin!

Không thể tin!

Chỉ cần là đàn ông đối diện với sự nhiệt tình của một cô gái như cô chẳng lẽ lại không có chút động tâm nào sao?

Nghĩ một hồi, cô cắn môi lấy hết dũng khí dời tay về phía giữa hai chân hần, đặt lên vật kiêu ngạo của đàn ông kia.

‘Anh Anh đủ rồi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng giật mình trước hành động có phần táo bạo của cô, khi tay cô vừa đặt lên nơi ấy hần vụt kéo tay cô ra đứng bật dậy, đôi mắt đen như chim ưng như pha thêm một chút u ám.

‘Chuyện ồn ào hôm nay đến đây là chấm dứt, Anh Anh, anh không hy vọng có thêm một lần nào nữa! Mặc y phục vào đi!’

Đây là lần đầu tiên Hoàng Phủ Ngạn Tước nổi cáu với cô, trong ánh mắt không giấu được lửa giận.

Không khó nhận ra sự giận dữ của hần, thân thể Hoàng Phủ Anh càng run rẩy dữ dội hơn, ‘Anh Ngạn Tước, anh khinh thường em đến thế sao? Anh đã từng có rất nhiều phụ nữ chẳng lẽ anh đều là vì yêu họ nên mới cùng họ phát sinh quan hệ sao?’

‘Anh Anh, nếu hôm nay anh đụng đến em thì anh thấy mình rất vô sỉ!’

Giọng nói của Hoàng Phủ Ngạn Tước lạnh như băng, ‘Hơn nữa ngoại trừ Liên Kiều anh sẽ không có hứng thú đối với người phụ nữ nào khác! Chuyện tối hôm nay anh coi như chưa từng xảy ra, Anh Anh, đừng làm thêm chuyện gì khiến anh thất vọng nữa!’

Nói xong liền xoay người bước đi, đầu cũng không ngoảnh lại một lần.

‘Anh Ngạn Tước ...’

Cô không suy nghĩ gì nữa ôm chầm lấy hần từ phía sau như sợ chỉ cần buông tay là sẽ mất đi hần vậy, giọng nói tràn đầy vẻ vô lực: ‘Em biết em không nên dùng cách này để chọc giận anh, em biết sai rồi, anh đừng bỏ mặc em có được không?’

Nghe giọng nói yếu ớt và run rẩy của cô lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước như bị ai bóp chặt, hần thở dài một tiếng dỡ tay cô ra sau đó cúi người nhặt quần áo rơi tán loạn trên đất lên ...

‘Mặc vào đi, từ ngày mai anh sẽ sắp xếp em đến công ty của một người bạn của anh, em cứ đến đó làm việc, đối với em mà nói, tiếp xúc nhiều một chút với thế giới bên ngoài nói không chừng cũng là một chuyện tốt!’

Hơi thở Hoàng Phủ Anh có chút khó nhọc, sắc mặt trở nên càng xanh xao, ‘Anh Ngạn Tước, sau này anh cũng sẽ không để ý đến em nữa phải không?’

Nhất định là thế rồi, bằng không sao lại đưa cô đến công ty của bạn anh để làm việc chứ, vì sao không cho cô vào Hoàng Phủ tài phiệt làm chứ.

‘Anh Anh ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô giọng điệu tuy vẫn giữ chút thương xót nhưng mang theo nhiều ý nghĩa sâu xa: ‘Tính tình em vốn hướng nội không thích tiếp xúc với người lạ nên trước nay anh luôn bảo hộ em, cố gắng tránh cho em tiếp xúc với thế giới bên ngoài nào ngờ điều anh làm lại phản tác dụng, hại em khiến em bất tri bất giác chọn anh là trung tâm cuộc sống của em mà quên rằng thế giới này rất lớn, rồi sẽ có người càng thích hợp với em hơn. Em nên tiếp xúc với nhiều người hơn, chỉ có như vậy em mới có thể hoàn toàn độc lập được!’

‘Anh Ngạn Tước ...’ Nước mắt rơi như mưa trên gương mặt cô, Hoàng Phủ Anh có cảm giác như nghe được cả tiếng trái tim mình đang vỡ vụn.

Nhìn thấy nước mắt của cô lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không dễ chịu chút nào, hần vươn tay giúp cô lau nước mắt vừa định lên tiếng thì cửa phòng chợt bị đẩy mạnh ra sau đó là một tràng tiếng cười khoái trá ...

‘Hô hô, Ngạn Tước ... cuối cùng em cũng làm xong đề bài này rồi ...’

Giọng nói mang theo chút kiêu ngạo khi nhìn thấy một màn này trong phòng bất thành linh nghẹn lại, sau đó ...

...

...

Trong phòng cùng lúc vang lên tiếng thét chói tai của hai cô gái cùng lúc đó trên người Hoàng Phủ Anh có thêm một chiếc áo khoác, đó là chiếc áo veston của Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Các ... các người ...’ Liên Kiều vẻ mặt đầy khiếp sợ hết chỉ tay vào Hoàng Phủ Anh lại chỉ tay vào Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Liên ... Liên Kiều ... xin lỗi ...’

Sắc mặt Hoàng Phủ Anh trắng bệch đến dọa người, trong cơn hoảng loạn cô không biết nên giải thích thế nào đành vội vàng mặc lại quần áo, đợi đến lúc mặc xong mới đẩy Hoàng Phủ Ngạn Tước ra mà chạy ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai người.

Gương mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều thoát nhìn cũng không khá hơn Hoàng Phủ Anh bao nhiêu, cũng trắng bệch dọa người, trái tim như rơi xuống một cái động sâu không thấy đáy.

‘Nha đầu, đừng có suy nghĩ lung tung!’

Chương 35: Sự thật (1)

Hoàng Phủ Ngạn Tước không khó nhận ra sự nghi hoặc cùng đau xót trên mặt Liên Kiều, mà điều này cũng dễ hiểu thôi, có người vợ nào nhìn thấy chồng mình với một người phụ nữ khác dưới tình huống như vậy mà không có chút nghi vấn nào chứ. Về đau đớn trên mặt Liên Kiều khiến hần cũng đau lòng không thôi, hần vươn tay nhẹ kéo người cô vào lòng mình, thấp giọng nói bên tai cô: ‘Em biết là anh yêu em mà!’

‘Vậy ... vậy chuyện vừa nãy anh giải thích thế nào?’ Ngay cả Liên Kiều cũng nhận ra giọng mình đang run rẩy.

Giờ phút này cô thật sự lo sợ...

‘Liên Kiều, Anh Anh chỉ là một phút nghĩ không thông suốt mà thôi! Em phải tin tưởng anh, giữa anh và Anh Anh không hề có chuyện gì cả.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chặt lấy cô, không khó nhận ra thân thể nhỏ nhắn trong lòng mình đang run rẩy.

‘Nha đầu ...’

Hắn lập tức kéo cô ra nhìn chăm chú vào gương mặt trắng bệch của cô, đau lòng hỏi: ‘Em đang sợ sao?’

Liên Kiều cắn môi, trong đôi mắt xinh đẹp màu tím toát ra nỗi ưu thương, cô không nói gì, chỉ trầm lặng gật đầu.

Thấy cô khổ sở như vậy tim của Hoàng Phủ Ngạn Tước như đang bị ai hung hăng giẫm qua, hắn ôm cô vào lòng lần nữa, dịu dàng đặt lên trán cô một nụ hôn, vừa lo lắng vừa áy náy nói: ‘Xin lỗi em, là anh xử lý không tốt khiến em đau lòng rồi, thực xin lỗi! Nhưng xin em tin anh, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng không thể ngăn cản được tình yêu anh dành cho em!’

‘Ngạn Tước!’ Ngực Liên Kiều như bị thứ gì đó chẹn lại khiến cô không thở nổi, cô cất giọng yếu ớt nói: ‘Em thật sự sợ lắm! Em sợ anh thay đổi, sợ lúc này anh mới phát hiện ra người anh yêu thực sự là ... Anh Anh!’

Gian nan thốt ra mấy tiếng cuối cùng, vừa cố gắng nén tiếng nức nở trong lồng ngực.

Trước đây cũng từng chứng kiến có người phụ nữ khác bám theo hắn nhưng lúc đó cô không có cảm giác sợ hãi như bây giờ bởi vì lúc đó tình cảm của cô đối với hắn còn chưa bắt đầu, hơn nữa người phụ nữ đó hoàn toàn không giống với Anh Anh. Thông qua những chuyện cô nghe được, thấy được, Liên Kiều biết trước đây Hoàng Phủ Ngạn Tước thực sự rất thương yêu Anh Anh vì vậy cô thực sự sợ hãi hắn bị đoạt mất bởi vì cô đã bắt đầu quen thuộc và ỷ lại vào tình yêu của hắn.

‘Nha đầu ngốc, sao lại có thể chứ? Anh Anh là em gái anh, đây là sự thật không thay đổi được!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước dịu dàng nói.

‘Nhưng không phải anh đã vì Anh Anh mà trồng vườn Mỹ Nhân Anh đó sao?’

Giọng của Liên Kiều càng lúc càng yếu ớt, cô biết mình nên tin tưởng hắn nhưng trong đáy lòng vẫn không che dấu được mất mát.

Lời của cô vừa thốt ra thì cằm đã bị bàn tay to lớn của hắn nhẹ nâng lên để mắt cô nhìn thẳng vào mắt hắn: ‘Nha đầu ngốc, Anh Anh là em gái của anh, đây là chuyện mà một người anh nên làm thôi!’

‘Nhưng cô ấy dù sao cũng không phải là em gái ruột của anh, chẳng lẽ anh không thấy rằng mình quá quan tâm đến Anh Anh có thể khiến cô ấy hiểu lầm sao? Tiểu Ngưng là em gái của anh anh còn không có đối xử tốt như vậy nha!’ Liên Kiều càng nói giọng càng nhỏ dần.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô như vậy buồn cười vò nhẹ mái tóc dài của cô, sau đó lại thở dài một tiếng: ‘Anh chỉ muốn làm chuyện gì đó khiến cho Anh Anh cảm thấy vui vẻ thôi bởi vì con bé thực sự khiến anh rất thương yêu lẫn tội nghiệp!’

‘Tại sao?’ Liên Kiều ngẩng mặt lên nhìn hắn, giọng nói có chút chua chát.

Hoàng Phủ Ngạn Tước kéo tay cô đến bên cạnh ghế sofa, ngồi xuống rồi kéo cô ngồi trên chân mình, hai tay vòng qua thân hình mảnh khảnh của cô, thở dài một tiếng ...

‘Thực ra Anh Anh từ lúc còn nhỏ đã có chứng trầm cảm, đến lúc lớn lên chứng bệnh này mới có chút khôi phục.’

‘Chứng trầm cảm?’

Liên Kiều giật mình nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, ‘Vì sao còn nhỏ đã bị chứng bệnh này chứ? Là bẩm sinh sao?’

‘Không phải, chứng bệnh này bắt đầu từ lúc em ấy được sáu tuổi.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước trả lời.

Liên Kiều càng khó hiểu nhìn hắn.

‘Lúc Anh Anh vừa sinh ra, cha mẹ của em ấy vì tình hình kinh doanh của công ty suy sụp mà thôi chí, nhất thời nghĩ quẩn đem Anh Anh gởi lại nhà Hoàng Phủ sau đó đồng loạt tự tử. Anh Anh từ nhỏ đến lớn đều cho rằng mình vốn là người nhà Hoàng Phủ cho đến năm em ấy được sáu tuổi, trong lúc vô tình nghe được người làm nói chuyện với nhau về thân thể của mình. Sau khi biết chuyện mình không phải là người nhà Hoàng Phủ nên từ nhỏ đã có ý định bỏ nhà ra đi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước trầm ngâm nhớ về quá khứ.

‘Sau đó thì sao?’ Liên Kiều hỏi gapá.

‘Sự mất tích của Anh Anh khiến cho cả nhà từ trên xuống dưới không ai là không lo lắng, cho người đi tìm kiếm khắp nơi, đến cuối cùng chính anh là người tìm được Anh Anh!’

Trong đáy mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước thấp thoáng một tia đau lòng khi nhớ lại những ngày tháng cũ, ‘Từ lúc trở về không hiểu tại sao Anh Anh lại mắc chứng trầm cảm, chẳng những sợ hãi tiếp xúc với người ngoài mà tính tình trở nên hết sức trầm lắng, cả ngày không nói, ngoại trừ anh ra, con bé chẳng mấy khi thân thiện với người khác, cũng rất ít cười nói.’

‘Nói như vậy từ lúc đó cũng chỉ có anh mới có thể khiến em ấy vui vẻ sao?’ Liên Kiều nhẹ giọng hỏi.

‘Cũng có thể nói như vậy. Lúc đó Anh Anh rất sợ tiếp xúc với người lạ cho nên chỉ cần anh có thời gian liền cùng em ấy nói chuyện. Sau này anh phát hiện ra em ấy rất thích hoa cho nên nhiều năm trước đã giúp cô ấy kiến tạo nên mảnh vườn Mỹ Nhân Anh đó.’

Trầm ngâm một chút như sắp xếp lại những ý tưởng trong đầu rồi Hoàng Phủ Ngạn Tước nói tiếp: ‘Nói ra thì cũng rất thần kỳ, khi mảnh vườn Mỹ Nhân Anh ấy nở hoa thì chứng bệnh của Anh Anh cũng bắt đầu dần hồi phục. So với trước đây em ấy cười nhiều hơn, nói cũng nhiều hơn. Nhìn thấy em ấy như vậy đương nhiên trong lòng anh rất an ủi. Tuy rằng Anh Anh vẫn còn có chút sợ hãi và ngượng ngập khi tiếp xúc với người khác nhưng ít ra cũng không giống như trước đây hoàn toàn khép kín thế giới của mình, tự nhốt mình lại!’

Liên Kiều nghìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, suy nghĩ một chút rồi hỏi: ‘Ngạn Tước, bởi vì chứng bệnh của em ấy nên anh mới tốt với em ấy như vậy sao?’

‘Cũng không hoàn toàn như vậy đâu, Anh Anh từ nhỏ đã là một đứa bé rất đáng yêu, lúc lớn lên cũng vậy, anh yêu thương em ấy cũng là bình thường thôi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nói không chút giấu diếm.

‘Ngạn Tước ...’ Về mặt Liên Kiều rất ngưng trọng, giọng nói cũng có chút dè dặt, ‘Công ty của cha mẹ Anh Anh lớn không? Công việc kinh doanh thế nào? Tại sao lại có lúc nghỉ không thông suốt mà ngay cả đứa con cũng bỏ lại đi tìm cái chết chứ?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước trầm tư một lúc rồi nói: ‘Không kể là lớn nhưng mấu chốt là công ty của cha mẹ Anh Anh là một mắc xích rất quan trọng trong cả dây chuyền sản xuất, vì vậy khiến cho rất nhiều công ty khác muốn dòm ngó.’

‘Ồ!’ Liên Kiều như hiểu lại như không hiểu suy nghĩ một lát rồi hỏi tiếp: ‘Vậy cha cùng cha mẹ của Anh Anh chắc là bạn tốt lắm phải không? Bằng không sao lại chịu gúp cô chú ấy nuôi dưỡng con gái họ chứ?’

Nghe câu này của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút không được tự nhiên, đầu mày chau lại: ‘Không, họ ... có thể coi như là bạn bè, cũng có thể không!’

Liên Kiều nhìn thấy thần thái hẩn có chút phức tạp, trong lòng càng không hiểu, cô lên tiếng ‘Em không hiểu ý anh là sao!’

‘Nha đầu, trên thương trường vốn là như thế, không có bạn bè vĩnh viễn cũng không có kẻ thù vĩnh viễn, có lúc vì lợi ích của công ty mà hy sinh lợi ích của một vài cá nhân cũng là chuyện bình thường.’ Giọng Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút trầm trọng lại có chút tang thương khó có được ở một người trầm tĩnh như hắn.

‘Ngạn Tước, lời nói của anh có chút ... thâm ảo, nhưng dù sao em không tin là nhà Hoàng Phủ cũng như thế!’ Liên Kiều cắn môi nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô thật lâu mới chậm chậm cất lời: ‘Nha đầu, em suy nghĩ còn quá đơn thuần, thực ra Hoàng Phủ tài phiệt cũng khó tránh khỏi tình huống như thế. Lúc đó công ty cường bách thu mua công ty của ba mẹ Anh Anh chính là ... Hoàng Phủ tài phiệt!’

Liên Kiều nghe vậy trở mặt, nhất thời cũng không biết phải nói sao.

Chương 36: Chân tướng (2)

Qua một lúc lâu Liên Kiều mới có phản ứng lại, cô nghiền ngẫm lời của hắn một lúc nữa rồi mới dè dặt hỏi: ‘Vừa nãy anh nói ... là Hoàng Phủ tài phiệt cường bách thu mua công ty của cha mẹ Anh Anh?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước gật đầu.

Nhận được lời xác định của hắn, tim Liên Kiều đập càng nhanh, cô nín chặt áo hắn, hỏi gấp: ‘Nói như vậy, người gián tiếp bức chết cha mẹ của Anh Anh thực ra chính là ... nhà Hoàng Phủ sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thở dài một tiếng, giọng nói càng thêm trầm trọng: ‘Có thể nói như vậy, chính bởi vì bị Hoàng Phủ tài phiệt bức ép cho nên công ty của cha mẹ Anh Anh mới phải đối mặt với nguy cơ phá sản. Nói một cách chính xác, Hoàng Phủ tài phiệt là nguyên nhân gián tiếp gây nên cái chết của hai người họ!’

Liên Kiều đứng bật dậy, dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, gian nan cất lời: ‘Như vậy ... như vậy làm sao có thể?’

‘Nha đầu, em nghe anh nói ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước kéo cánh tay cô, đặt cô ngồi lại trên chân mình, ‘Em cũng biết mà, trên thương trường cá lớn nuốt cá bé, cá bé ăn tép riu là chuyện rất bình thường, đối diện với những quyết định mang tính thương nghiệp như vậy, đương nhiên là phải đặt lợi ích của công ty lên hàng đầu rồi, ai cũng vậy thôi!’

‘Không đâu, Ngạn Tước ...’

Liên Kiều không tán đồng với cách nói của hắn, cực lực lắc đầu: ‘Mọi người bức hại cha mẹ của Anh Anh chẳng lẽ không nghĩ đến cảm thụ của em ấy sao?’

Nói đến đây như chợt bừng tỉnh, cô ngẩng đầu lên nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước ...

‘Ngạn Tước, chẳng lẽ ... Anh Anh vốn là không biết chuyện này sao?’

‘Đúng vậy, em ấy chỉ biết cha mẹ mình lâm bệnh qua đời thôi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhàn nhạt nói.

‘Sao lại có thể thế được?’ Lần này Liên Kiều hoàn toàn bị chấn động rồi, ‘Em ấy có quyền được biết những chuyện có liên quan đến cha mẹ mình chứ, cũng có quyền được biết năm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì chứ!’

‘Để Anh Anh biết thì thế nào?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vịn chặt vai cô, thở dài một tiếng, ‘Để em ấy có thể thay cha mẹ mình trả thù hay để em ấy ghét hận chúng ta? Hay là để em ấy càng thêm không vui?’

‘Em không đồng ý cách nói của anh, như vậy là quá ích kỷ!’ Liên Kiều có chút kích động nói thêm: ‘Ngay cả cha cũng vậy, đây vốn là hậu quả của những quyết định thương nghiệp của cha mà!’

‘Nha đầu ngốc, nếu như cha thật sự ích kỷ thì sẽ không đem Anh Anh về nuôi dưỡng và thương yêu như con ruột đến bây giờ!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ vuốt mái tóc dài của cô, giải thích.

‘Nhưng Anh Anh sớm muộn gì cũng sẽ biết chuyện này, đến lúc đó chẳng phải em ấy sẽ càng đau lòng hơn sao?’ Liên Kiều vẫn cứ luôn có cảm giác giằng không thể gói được lửa.

Nào ngờ Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy chỉ cười, ‘Em ấy sẽ không có cơ hội biết được đâu!’

‘Tại sao chứ?’ Liên Kiều kinh ngạc thốt.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô: ‘Em đừng coi thường năng lực của Hoàng Phủ tài phiệt vậy chứ, những chuyện như thế này đương nhiên là có khả năng làm cho chuyện xưa tan thành mây khói, một chút manh mối cũng không tìm được.’

Hắn nói có vẻ hời hợt nhưng không dấu được một sức mạnh khiến người ta khiếp sợ trong đó.

Liên Kiều trở mắt nhìn hắn, nhất thời không biết nên nói thế nào.

Cô biết điều hắn nói là sự thật.

‘Nha đầu ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước sợ cô vợ nhỏ của mình sợ hãi liền kéo cô vào lòng, nhỏ giọng nói: ‘Bất cứ công ty xí nghiệp nào muốn có vị trí trên thương trường đều phải trải qua rất nhiều phong ba bão táp mới có thể thành công, nếu không làm được điều đó, bị đào thải cũng là chuyện đương nhiên thôi. Đây là quy luật sinh tồn ngàn đời cũng không thay đổi. Công ty của cha mẹ Anh Anh nắm giữ một kỹ thuật sản xuất rất quan trọng đối với Hoàng Phủ tài phiệt, vốn công ty của họ chỉ là một công ty nhỏ, cho dù nắm được kỹ thuật sản xuất đó cũng không có năng lực phát huy trong khi đó Hoàng Phủ tài phiệt nguồn vốn hùng hậu, hoàn toàn có thể đem kỹ thuật đó ứng dụng một cách triệt để. Ví dụ như một con cá lớn, nếu chỉ nuôi nó trong một cái hồ nhỏ thì làm sao nó có thể sống sót được, em nghĩ xem có đúng không?’

Liên Kiều cúi đầu suy nghĩ một lúc lâu mới ném lại một câu: ‘Toàn là giả biện thôi, đây chỉ là cái có!’

‘Là cái có cũng được, là kết quả tất yếu cũng được, tóm lại, chuyện xảy ra đã xảy ra rồi, chúng ta cũng đừng nên nhắc lại chuyện này nữa, càng không nên nhắc trước mặt Anh Anh, anh hy vọng em ấy sẽ không biết sự thật này!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nói.

‘Mọi người cho rằng tất cả sẽ qua như vậy sao? Em không tin mọi người có thể dấu diếm cả đời.’ Liên Kiều cứ luôn có cảm giác bất an.

Hoàng Phủ Ngạn Tước điều chỉnh tư thế ngồi một chút cho cô ngồi được thoải mái, đôi tay vẫn như cũ vòng qua người cô: ‘Thực ra nhà chúng ta cũng đã từng suy nghĩ qua có nên đem chuyện này nói cho Anh Anh biết hay không, nếu như một khi em ấy biết được sự thật thì với tính cách của mình, nhiều khả năng em ấy sẽ càng trở nên trầm mặc và khổ sở hơn. Mọi người không muốn nhìn thấy Anh Anh thật vất vả mới thoát ra khỏi chứng trầm cảm giờ lại có khả năng bị trở lại!’

Liên Kiều trầm ngâm một lúc mới nói: ‘Cũng đúng, nhà Hoàng Phủ trước giờ đối xử với Anh Anh rất tốt, nếu như em ấy biết được sự thật nhất định sẽ rất mâu thuẫn, rất hoảng loạn.’

Cô cắn môi, ngập ngừng một lúc rồi nói tiếp: ‘Vậy Anh Anh phải làm sao?’

‘Cái gì phải làm sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe không hiểu câu nói của cô.

Liên Kiều thở dài một tiếng, trên gương mặt nhỏ nhắn xẹt qua một tia không rõ là chua chát hay ghen tuông: ‘Em ấy yêu anh mà!’

‘Nha đầu ngốc!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước giờ mới hiểu cô vợ nhỏ của mình đang nghĩ gì, hần ầu yếm vò nhẹ mái tóc cô, ‘Tình yêu cần phải có hai bên tình nguyện, chuyện này làm sao miễn cưỡng được!’

‘Nhưng mà ... nhưng mà trải qua chuyện tối nay, về sau hai người gặp nhau sẽ thế nào?’

Trong đầu Liên Kiều lại thấp thoáng hình ảnh Hoàng Phủ Anh người không mảnh vải ôm lấy Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Nhìn thấy mình lúc đó chắc em ấy cảm thấy rất khó xử rất ngượng ngùng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước trầm ngâm một lúc mới nói: ‘Anh là anh trai của Anh Anh, Anh Anh là em gái của anh, mối quan hệ này mãi mãi sẽ không thay đổi. Riêng về phía Anh Anh, anh nghĩ qua một thời gian đợi em ấy bình tĩnh trở lại anh sẽ nói rõ ràng cho em ấy hiểu còn hiện giờ chắc chưa được, sợ rằng em ấy còn rất ngượng ngùng khi nhìn thấy anh.’

Liên Kiều thở dài một tiếng, ngả đầu thoải mái dựa vào lồng ngực tinh trắng của hần, thì thầm: ‘Thực ra Anh Anh cũng thật tội nghiệp, vừa sinh ra đời đã không có được tình thương của cha mẹ. Ít ra em còn hạnh phúc hơn em ấy nhiều!’

Lời của cô tuy chỉ nói một nửa nhưng Hoàng Phủ Ngạn Tước hiểu rất rõ ý tứ ẩn trong đó, hần biết người có thể thực sự hiểu được Anh Anh không chừng chỉ có mỗi Liên Kiều.

‘Yên tâm đi, Anh Anh và em đều tìm thấy được người thực sự quan tâm mình!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ôm cô càng chặt hơn, ầu yếm nói.

Liên Kiều từ trong lòng hần ngược đầu lên chăm chú nhìn gương mặt anh tuần của hần, ánh mắt pha chút bối rối.

‘Nha đầu ngốc, lại chuyện gì nữa?’

Nhìn sâu vào đôi mắt màu tím đang long lanh nhìn mình, hần kim lòng không được cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô, thỏa mãn hấp thụ mùi hương thơm mát của đôi cánh môi mềm.

64. Quyển 8 - Chương 37-39

Quyển 8: Tình yêu đến

Chương 37: Dự cảm không lành (1)

Nụ hôn của hắn khiến gương mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều phỉm hồng, cô nhìn hắn, ngập ngừng hỏi: ‘Ngạn Tước, anh ... sao lại yêu em?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không vội trả lời câu hỏi của cô mà âu yếm đặt một nụ hôn thật sâu lên môi cô, thật lâu sau cho đến lúc cô gần như không thở nổi nữa thì hắn mới quyến luyến rời môi cô ...

‘Không tại sao hết, yêu là yêu thôi!’

Câu trả lời gãy gọn của hắn dĩ nhiên là không làm thỏa mãn Liên Kiều.

‘Hừm, đều nói không được nguyên nhân vì sao yêu em!’ Liên Kiều cố tình xụ mặt xuống, xoay lưng về phía hắn.

‘Nha đầu, tình yêu vốn là một loại cảm giác rất kỳ diệu, tình yêu chân chính thì cần gì lý do, một người yêu một người cũng đâu cần tìm hiểu vì sao.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ôm cô từ phía sau, cúi đầu xuống nhẹ nhàng cọ mặt mình lên vành tai cô.

‘Hi hi, nhột quá!’

Râu mới mọc trên cằm khi cọ vào tai cô để lại cảm giác nhồn nhột khiến cô vừa nũng nịu cười vừa tìm cách lánh đi.

Hai người vừa cười vừa đùa trong phòng vẽ nên một bức tranh vui vẻ ấm áp.

‘Ngạn Tước ...’

Cười giỡn một rồi Liên Kiều dứt khoát ngả người vào lòng hắn, chỉ ngẩng đầu lên hỏi: ‘Thực ra anh đối xử với Anh Anh tốt như vậy ngoại trừ vì căn bệnh của em ấy còn vì một nguyên nhân khác nữa có phải không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước đưa tay véo nhẹ chiếc mũi xinh xắn của cô, ‘Em muốn nói gì đây?’

Liên Kiều che miệng cười, cơ thể hơi dịch lên vươn tay ôm lấy gáy hắn, ‘Thực ra ... sợ dĩ anh đối xử tốt với Anh Anh như vậy có phải bởi vì anh có tâm lý muốn bù đắp phải không?’

‘Ồ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô đầy hứng thú, nhướn mày: ‘Tâm lý muốn bồi thường? Sao anh lại có tâm lý muốn bồi thường chứ?’

Liên Kiều chớp mắt nghịch ngợm hỏi: ‘Đàn ông các anh không phải đều thích dấu tâm sự trong lòng sao? Theo em thấy, anh đối xử tốt với Anh Anh như vậy là bởi vì anh biết việc cha thu mua công ty của cha mẹ Anh Anh đã tạo nên một bi kịch. Sau khi anh tiếp nhận Hoàng Phủ tài phiệt đương nhiên là không thể không nghĩ đến đại cuộc nhưng về mặt cá nhân, vì muốn bù đắp một chút cho nỗi bất hạnh của Anh Anh nên từ nhỏ anh đã chăm sóc và lo lắng cho em ấy, xem em ấy như đứa em gái yêu thương nhất của mình.’

Môi Hoàng Phủ Ngạn Tước câu lên một đường cong, hắn không ngờ cô vợ nhỏ của mình thường ngày xem ra vô tâm vô phé thì ra lại hiểu mình đến vậy.

Có thể tìm được một người yêu mình, hiểu mình, thông cảm tình đúng là một loại hạnh phúc không gì thay thế được.

Nhẹ vuốt đôi gò má trắng mịn của cô, hắn âu yếm nói; ‘Em đó, quý nha đầu!’

‘Bị em đoán trúng rồi phải không? Hô hô ... đàn ông các anh thật phiền nha, rõ ràng trong lòng nghĩ như vậy mà còn vì mặt mũi sống chết không thừa nhận!’ Liên Kiều nghịch ngợm hướng hắn làm một cái mặt quý.

‘Nha đầu, dám trêu anh sao? Gan đủ lớn rồi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước kéo cánh tay cô lại.

Liên Kiều le lưỡi, cười: ‘Vậy thì sao chứ? Anh vốn là thế mà!’

‘Càng lúc càng không biết phép tắc rồi, ngay cả ông xã cũng dám xem thường, xem anh làm thế nào xử lý em!’ Nói xong liền vỗ về phía cô.

‘Ha ha ... không dám ... đừng mà ...’ Liên Kiều vốn sợ nhột cười đến chảy cả nước mắt.

‘Xem em về sau còn dám hay không!’

‘Ha ha ... không dám ... không dám nữa ...’

Trong căn phòng ngủ xa hoa ở một nơi khác ...

‘Khụ khụ ...’

Đang khoan chân ngồi thiền, Mặc Di Nhiễm Dung đột nhiên ới ra một ngụm máu tươi tiếp sau đó là một tràng tiếng ho kịch liệt.

‘Nhiễm Dung ...’

Cửa phòng bị một cánh tay mạnh mẽ đẩy ra, Hoàng Phủ Ngạn Thương xông vào, khi hắn nhìn thấy một dấu máu tươi nhuộm chiếc thảm trải sàn liền vội vàng bước nhanh đến.

‘Nhiễm Dung ...’

‘Anh Ngạn Thương ...’ Thân thể Mặc Di Nhiễm Dung yếu ớt ngã nhào vào lòng hắn, gương mặt xinh đẹp sớm đã trắng bệch một màu.

‘Sao lại như thế chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương đau lòng ôm chặt lấy thân thể yếu ớt của cô.

Mặc Di Nhiễm Dung hơi hé môi, ‘Anh Ngạn Thương, xin đừng lo lắng cho em, đều là em không tốt, thân thể chưa tốt mà em đã vội ngồi thiền.’

‘Em nằm nghỉ trước đi.’ Hoàng Phủ Ngạn Thương vội vàng giúp cô nằm xuống giường.

‘Nhiễm Dung, tình trạng sức khỏe của em dường như càng lúc càng xấu, để anh gọi bác sĩ đến xem cho em được không?’

Mặc Di Nhiễm Dung nghe vậy nhẹ lắc đầu: ‘Không cần đâu, bác sĩ không thể giúp em được gì cả, tình trạng thân thể của nếu để bác sĩ khám cùng lắm chỉ có thể chẩn đoán là thiếu máu, suy dinh dưỡng mà thôi.’

‘Nhưng bảo anh trông mắt nhìn em càng ngày càng yếu đi như vậy, anh làm không được ...’

Về mặt Hoàng Phủ Ngạn Thương đầy lo âu, ‘Nhiễm Dung, cho anh biết anh phải làm thế nào mới có thể giúp được em!’

Mặc Di Nhiễm Dung khẽ lắc đầu: ‘Anh Ngạn Thương, em thực sự không sao đâu, anh đừng lo lắng!’

‘Nhưng em bây giờ ...’

‘Anh Ngạn Thương, vừa nãy chỉ là do trong lòng em chợt nảy sinh một cảm giác không may nên mới thử ngồi thiền một chút xem lòng có an ổn trở lại không mà thôi. Hiện giờ sức lực của em đã bị tổn hại không ít nên mới có hiện tượng thổ huyết kia, đợi đến lúc em khôi phục sức lực lại đương nhiên sẽ không xảy ra tình trạng kia nữa.’ Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ giọng an ủi hắn.

‘Nhiễm Dung ...’

Đáy mắt Hoàng Phủ Ngạn Thương xẹt qua một tia đau lòng, bàn tay to lớn không kìm được nhẹ vuốt ve đôi gò má xanh xao của cô, hắn cúi người thấp giọng nói bên tai cô: ‘Nhìn thấy em như vậy còn khó chịu hơn là giết anh nữa ...’

‘Đừng nói như vậy!’ Mặc Di Nhiễm Dung kích động bất giác đưa tay lên che miệng hắn, ‘Không cho anh nói nữa ...’

Rồi như chợt phát hiện ra động tác của mình có chút thất thố, cô vội vàng rút tay lại.

Bàn tay nhỏ nhắn vừa rút lại một nửa thì đã bị bàn tay to lớn của hắn bắt lấy, trên gương mặt hắn xẹt qua một nụ cười dịu dàng, kéo bàn tay của cô đến bên môi, nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn.

‘Nhiễm Dung ... em đang quan tâm anh đó sao?’ Giọng nói dịu dàng pha một chút vui mừng.

‘Em ...’ Mặc Di Nhiễm Dung định rút tay ra nhưng vẫn như cũ bị hắn giữ chặt, trên gương mặt xanh xao chợt nổi lên một vầng hồng, ‘Anh Ngạn Thương, anh hiểu lầm rồi, em chỉ là ... chỉ là không muốn nghe anh nói gở thôi, vốn người ta vẫn nói “họa từ miệng mà ra” mà ... ô ...’

Lời của cô còn chưa nói hết đôi môi đã bị hắn mạnh mẽ chiếm lấy, nụ hôn cuồng nhiệt như muốn nuốt hết những lời chưa nói vào bụng.

Cả người Mặc Di Nhiễm Dung rõ ràng là đang run rẩy, bàn tay nhỏ nhắn vô ý thức chống đỡ nơi lồng ngực hắn nhưng cũng không ngăn cản được sự nhiệt tình cùng sức lực của hắn, không biết từ lúc nào bàn tay đang chống ở trên ngực đã vòng qua cổ hắn, cô không còn chút sức lực mà tiếp thu hết sự tấn công của hắn.

‘Nhiễm Dung, anh chỉ mong em biết được anh yêu em đến mức nào thì tốt rồi!’

Đôi môi hắn lướt đến bên tai cô, giọng nói thì thầm như ru ngủ khiến cô càng thêm run rẩy.

‘Anh Ngạn Thương ...’ Hơi thở của Mặc Di Nhiễm Dung càng gấp gáp hơn, trái tim cũng không tự chủ được đập điên cuồng trong lồng ngực.

Chương 38: Dự cảm không lành (2)

Tại sao hắn lại cứ không chút dấu hiệu gì lại bất thành linh vừa âu yếm lại vừa bá đạo hôn cô thế này? Mà tại sao cô dường như dần dần quen thuộc lại bắt đầu tiếp thu nụ hôn của hắn chứ?

‘Đừng ...’

Trong đầu cô đột nhiên xuất hiện một bóng dáng cao lớn khác.

‘Anh Ngạn Thương, buông em ra. Anh rất rõ ràng người em yêu không phải là anh mà!’ Mặc Di Nhiễm Dung thật vất vả mới nói được một câu trọn vẹn.

Hoàng Phủ Ngạn Thương đột ngột ngẩng đầu lên nhìn cô, đôi môi đã rời khỏi môi cô nhưng hơi thở nam tính như vẫn còn vương vấn bên người cô.

‘Nhiễm Dung, chẳng lẽ đến giờ này em vẫn không quên được Nhiếp Ngấn sao?’

Nhiếp Ngấn!

Nhiếp Ngấn!!!

Hắn trước giờ chưa bao giờ hận một người nào đến thế!

Ánh mắt mang nhiều suy tư của hắn khiến cho Mặc Di Nhiễm Dung chợt thấy đau lòng, cô gian nan gật đầu: ‘Xin lỗi anh, Ngạn Thương, em ... em quả thực là không thể quên được Nhiếp Ngấn.’

Đôi tay đang choàng qua người cô chợt nắm chặt lại nắm đấm, sự đau khổ trong đáy mắt hắn xẹt qua rất nhanh rồi lập tức khôi phục lại bình thường.

‘Anh Ngạn Thương ...’ Chỉ một chút biến hóa nhỏ trên mặt hắn cũng không thoát khỏi ánh mắt của Mặc Di Nhiễm Dung.

Nụ cười dịu dàng lần nữa xuất hiện trên đôi môi mỏng, đôi bàn tay đang nắm chặt cũng dần dần mở ra, lần nữa đặt trên gương mặt xanh xao của cô, vuốt nhẹ ...

‘Nhiễm Dung, bất kể trong tim em có ai anh đều không để tâm.’

‘Anh Ngạn Thương, anh ...’

‘Nhiễm Dung, thân thể em còn rất suy yếu, đừng nên cử động nhiều, em còn chưa ăn gì phải không? Anh đã mang thức ăn lên cho em đây!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương ngắt lời cô, ánh mắt tràn đầy thâm tình nhìn cô nói.

Mặc Di Nhiễm Dung thấy hấn đứng dậy, sau đó bóng dáng cao lớn bước vội về phía cửa, cô rút cuộc nhìn không nổi, lên tiếng: ‘Anh Ngạn Thương, tại sao chứ?’

Thực ra cô rất muốn nói với hấn đừng đối xử tốt với cô như thế nữa nhưng câu nói đến bên miệng lại không cách nào thốt nên lời.

Hoàng Phủ Ngạn Thương xoay người lại nhìn cô người: ‘Trong lòng anh, em chính là người phụ nữ của anh!’

‘Em không xứng đâu! Em là một người mang vận rủi!’ Mặc Di Nhiễm Dung cúi thấp đầu, đôi mắt khẽ khép lại, giọng nói tràn đầy sự bất lực.

Hoàng Phủ Ngạn Thương bước trở lại bên cạnh cô, ngồi xuống, ngón tay thon dài nhẹ vuốt theo những đường nét trên ngũ quan tinh xảo của cô ...

‘Nhiễm Dung, anh đã từng nói anh không để tâm cái mà người ta gọi là lời nguyên gì đó, cái mà anh để tâm chỉ có bản thân em. Đơn giản vậy thôi!’

Mặc Di Nhiễm Dung cắn môi, nhìn hấn một lúc lâu sau đó dường như đã hạ quyết tâm, lên tiếng: ‘Thực ra em có chuyện muốn nói với anh.’

‘Em nói đi!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương thấy rõ sự đấu tranh trong nội tâm cô, hấn hơi nhồm người dậy, chu đáo giúp cô sửa sang lại gối đầu sau đó đỡ cô ngồi dựa lưng vào thành giường.

Mặc Di Nhiễm Dung gian nan cất lời: ‘Em ở chỗ này làm phiền anh cũng đã lâu, em muốn rời đi!’

Đến lúc nên rời đi rồi, không phải sao?

Một người đàn ông tốt như anh Ngạn Thương nhưng số trời định sẵn cô phải phụ lòng hấn bởi vì người có duyên với cô không phải hấn.

‘Gì chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương sững sờ, đôi mắt đen láy nhìn cô không chớp ...

‘Vừa nãy em nói muốn rời đi?’

‘Phải đó!’

Giọng Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ như gió thoảng mang theo sự yếu ớt và bất đắc dĩ.

‘Anh sẽ không để em rời anh đi đâu!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương dứt khoát nói.

‘Anh Ngạn Thương, em biết anh rất quan tâm đến em nhưng trước sau gì em cũng phải rời đi thôi!’

Mặc Di Nhiễm Dung kiên quyết nói: ‘Trên đời không có bữa tiệc nào là không tàn, rất cảm ơn anh đã chăm sóc em trong suốt quãng thời gian này ...’

‘Anh đã nói anh tuyệt đối sẽ không để em rời xa anh một bước!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương đứng phắt dậy, giọng kiên quyết ngắt lời cô, ánh mắt âm trầm cùng với hai bàn tay nắm chặt tổ cáo nội tâm hấn đang dậy sóng.

‘Anh Ngạn Thương ...’

Mặc Di Nhiễm Dung không khó nhận ra tâm trạng của hấn, cô cắn cắn môi nói: ‘Em thật sự rất yêu Nhiếp Ngấn, xin anh, để em rời đi thôi!’

Chỉ dựa vào một lá bài Tarot?

Hoàng Phủ Ngạn Thương ngồi xuống trở lại bên cạnh cô, thân hình rắn rỏi áp trên thân cô, cánh môi bạc gần như dán sát bên tai cô ...

‘Anh không tin em không có chút tình cảm nào với anh!’

‘Em chỉ tin ... điềm báo trên lá bài không phải là giả.’

Thân thể Mặc Di Nhiễm Dung không ngừng né tránh thân thể cường tráng của người nào đó càng lúc càng áp sát lên người mình nhưng dù cô né tránh cách nào nhưng bất kể trốn thế nào, hơi thở nam tính vẫn quấn quanh bao phủ lấy cô.

‘Vậy còn cảm giác của em thì sao?’

Từ giọng nói bình tĩnh của Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe không ra có bất kỳ sự thay đổi cảm xúc nào nhưng đáy mắt đã sớm bán đứng tâm tư đang xao động của hắn.

‘Cảm giác?’

Mặc Di Nhiễm Dung ngẩng đầu lên nhìn, vừa khéo đụng phải ánh mắt sắc bén đang nhìn thẳng vào mình trong lòng hoảng loạn vội dời ánh mắt đi, ngượng ngùng lên tiếng: ‘Cảm giác của em ... cũng như vậy!’

‘Em – Nói – Dối!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương chậm nhưng rõ ràng thốt lên từng chữ một.

Thân thể Mặc Di Nhiễm Dung hơi run rẩy, ba chữ này như một ngọn roi quất vào tim cô.

‘Em ... em không có ...’

‘Nhiễm Dung!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương nhẹ nâng cằm cô lên, ánh mắt như điện nhìn thẳng vào mắt cô không chớp, ‘Em hỏi kỹ lòng mình xem, người em yêu thật sự là Nhiếp Ngấn sao?’

Mặc Di Nhiễm Dung chau mày nhìn thẳng vào mắt hắn, sự kiên định trong đáy mắt hắn ngược lại khiến lòng cô không có cách nào bình tĩnh lại, cô đành nghiêng đầu sang một bên, lạnh nhạt nói: ‘Em bây giờ không thể suy nghĩ nhiều quá, em chỉ biết lòng mình đang rất loạn, luôn cảm giác được một chuyện không lành sắp xảy ra!’

Trên thực tế dự cảm của cô lại là sự thật.

‘Nhiễm Dung ...’

Hai tay Hoàng Phủ Ngạn Thương đặt nhẹ lên vai cô như muốn trấn an, giọng nói trầm ấm dễ nghe vang lên bên tai: ‘Được, anh không ép em nhưng chuyện em muốn rời đi anh tuyệt đối không đồng ý. Em là của anh, chỉ của anh mà thôi. Em phải nhớ kỹ điều này. Cho dù xảy ra chuyện lớn bằng trời đi nữa anh cũng sẽ không bỏ mặc em một mình đi đối mặt!’

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn hắn thật lâu, một chữ cũng không nói.

‘Nói cho anh biết dự cảm không lành của em là gì đi. Tuy anh không biết Giáng Đầu Thuật nhưng ít nhiều gì anh cũng có thể giúp được em một việc gì đó!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương biết mình không thể ép cô quá mức bằng không sẽ phản tác dụng.

Ở bên cạnh cô cũng được một thời gian rồi, đối với tính cách của cô hắn xem như đã hiểu khá rõ, nếu ép cô quá mức lại chỉ kích thích tâm lý trốn tránh của cô mà thôi, mà điều hắn không mong muốn nhất chính là nhìn thấy cô rời khỏi mình.

‘Em không biết nên nói với anh thế nào. Em chỉ là có một cảm giác sợ hãi chưa từng có từ trước đến nay, giống như sắp mất đi một thứ gì quan trọng lắm vậy!’ Mặc Di Nhiễm Dung vòng tay ôm lấy chính mình như muốn tìm một chút trấn tĩnh.

Chương 39: Dự cảm không lành (3)

‘Nhiễm Dung à ...’ Hoàng Phủ Ngạn Thương vươn tay ôm cô vào lòng, giọng an ủi: ‘Không chừng là tại em quá mẫn cảm mới nảy sinh loại cảm giác này mà thôi ...’

‘Không thể nào ...’ Mặc Di Nhiễm Dung khẽ lắc đầu, ‘Trực giác của em trước giờ không sai, em rất sợ là người phụ nữ kia sẽ giở trò!’

‘Sao lại thế được?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương nói: ‘Tuy em cho rằng công phu của cô ấy cao hơn em nhưng dù cho em bây giờ bị thương cũng chưa chắc đối phương không có tổn hại gì!’

Mặc Di Nhiễm Dung suy nghĩ một chút rồi nói: ‘Trên lý thuyết thì đúng như vậy nhưng trong lòng em vẫn luôn có cảm giác sợ hãi, đứng ngồi không yên, muốn ngồi thiền tĩnh lặng một chút cũng không thể tập trung tinh thần!’

‘Nhiễm Dung, là do em quá khẩn trương thôi. Bây giờ thân thể em suy yếu đương nhiên là không thể tập trung tinh thần được rồi!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương đau lòng nhìn cô.

Mặc Di Nhiễm Dung thở dài một tiếng, trên mặt vẫn không giấu nổi sự lo lắng: ‘Anh Ngạn Thương, em muốn thử lại ...’

‘Không được, với tình trạng sức khỏe của em bây giờ nếu cứ cố gắng ngồi thiền sẽ khiến anh càng thêm lo lắng!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương lập tức cự tuyệt.

‘Nhưng em thật sự rất lo lắng!’

Mặc Di Nhiễm Dung đặt một tay lên ngực, nhìn hần: ‘Như vậy đi, anh ở lại trông chừng em, như vậy thì không cần lo lắng nữa, được không?’

Giọng nói dịu dàng mang theo một chút cầu khẩn.

Hoàng Phủ Ngạn Thương đối với cô trước giờ vẫn luôn mềm lòng, thậm chí có thể nói là đạt đến trình độ nuông chiều, thấy cô đáng vẻ mềm yếu như vậy cầu xin mình hần liền không nỡ cự tuyệt, chỉ đành gật đầu.

‘Được, nhưng em cũng phải hứa với anh, nếu như cảm thấy thân thể mình có chút gì không thoải mái, cho dù là một chút cũng phải lập tức ngừng lại, được không?’

‘Được!’ Mối Mặc Di Nhiễm Dung vẽ lên một đường cong nhàn nhạt, cả người như một đóa sen trắng dễ dàng khơi dậy sự thương tiếc trong lòng người đối diện.

Hoàng Phủ Ngạn Thương dịu cô ngồi dậy sau đó ngồi đối diện với cô, quan tâm nhìn cô.

Mặc Di Nhiễm Dung bắt đầu ngồi thiền với tư thế hoa sen, sau khi thật sâu hô hấp một hơi không khí, cô chậm rãi khép mắt.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, dường như không khí cũng ngưng đọng.

Vị trí ngồi của Mặc Di Nhiễm Dung là xoay lưng về phía cửa, nhìn qua cánh cửa kiếng sau lưng cô có thể nhìn thấy một mảnh vườn hoa, mảnh vườn trồng đầy hoa oải hương đẹp như trong tranh, mùi hương hoa dịu dịu thoang thoảng theo từng trận gió nhẹ len vào phòng khiến bầu không khí thật dễ chịu.

Đôi mắt đen láy của Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn gương mặt xanh xao của cô không chớp, trong chiếc váy màu tím nhạt, thân thể cô nhìn càng gầy yếu, mái tóc như tảo biển xõa dài trên vai nhìn cực kỳ bắt mắt.

Ẩn ẩn sau mái tóc dài là chân mày cong cong như trăng non, lông mi thật dài hơi run rẩy, cánh mũi cao tinh tế, chiếc miệng anh đào nhỏ nhắn, cả người toát lên một vẻ xinh đẹp thoát tục, nhất thời Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn đến sững sờ.

Trời cho hần gặp được một cô gái như vậy, không phải là dành riêng cho hần sao?

Nghĩ đến đây, bàn tay hần không tự giác nắm chặt. Hần thầm thề với mình, bất kể xảy ra chuyện gì hần đều không cho phép cô rời khỏi mình.

Trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Thương tràn đầy cố chấp và kiên định.

Chính đang lúc hần âm thầm hạ quyết tâm đó thì tinh tế phát hiện ra trên vầng trán thanh khiết của Mặc Di Nhiễm Dung toát ra một tầng mồ hôi mỏng, mí mắt khẽ run rẩy, dần dần chân mày cũng chau lại ...

Hoàng Phủ Ngạn Thương thấy vậy, sắc mặt liền thay đổi, hần liền đứng dậy bước đến bên cạnh cô ...

‘Nhiễm Dung ... Nhiễm Dung ...’

Khi bàn tay to của hần vỗ khẽ lên vai cô mới phát hiện, thì ra cả người cô cũng đều đang run rẩy.

‘Nhiễm Dung, đừng miễn cưỡng chính mình nữa, đủ rồi!’

Mặc Di Nhiễm Dung chậm rãi mở mắt, nhìn thẳng vào cô là đôi mắt đen mang đầy sự quan tâm của hấn, cô nhẹ giọng thốt: ‘Anh Ngạn Thương, đừng lo, em không sao ...’

Mồ hôi trên trán được hấn tỉ mỉ thay cô lau đi, sau đó ôm cơ thể run rẩy của cô vào lòng như muốn truyền cho cô hơi ấm, đau lòng khuyen bảo: ‘Nhiễm Dung, sắc mặt em càng lúc càng kém, thôi bỏ đi, đừng cố nữa ...’

Trên mặt Mặc Di Nhiễm Dung xet qua một tia buồn bã, nhìn hấn nói: ‘Anh Ngạn Thương, em thực sự không thể phân biệt rõ loại cảm giác này là thế nào, đây là chuyện trước giờ chưa từng xảy ra, em nghi ngờ, nghi ngờ ...’

Cô đang nói chợt ngừng lại, ngập ngừng cắn môi.

‘Em nghi ngờ điều gì?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương hỏi lại.

‘Em nghi ngờ loại cảm giác kỳ lạ này chắc là bắt nguồn từ chính người thân nhất của em, chỉ có người thân nhất của em mới có thể làm cho trực giác vốn linh nghiệm trước giờ của em trở nên mơ hồ vô định thế này!’ Mặc Di Nhiễm Dung giải thích.

‘Vậy em nghĩ người thân đó của em có thể là ai?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe cô giải thích, hỏi lại.

Mặc Di Nhiễm Dung suy nghĩ một lúc lâu, đột nhiên đôi mắt màu tím xinh đẹp trũng lớn, không nói gì thêm mà đứng dậy.

‘Em làm gì vậy?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương bị cử động đột ngột của cô làm cho giật mình, vội vàng níu cô lại.

‘Anh Ngạn Thương, em phải liên lạc với em gái một chút!’ Nét mặt Mặc Di Nhiễm Dung rõ ràng là rất gấp gáp.

‘Được, được rồi, em cứ ngồi yên đây đừng nhúc nhích!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương vội rời đi lấy điện thoại cầm đến, tìm trong danh bạ số của Liên Kiều rồi nhấn phím thoại.

Điện thoại đã thông nhưng bất kể đánh bao nhiêu cuộc, bên đầu bên kia cũng chỉ là âm thanh báo không có người tiếp hoặc là hộp thư thoại.

‘Sao lại thế được hử anh Ngạn Thương?’ Mặc Di Nhiễm Dung trong lòng càng gấp, hỏi vội.

Hoàng Phủ Ngạn Thương ra hiệu cho cô bình tĩnh lại rồi sau đó lại ấn một dãy số khác ...

‘Được, anh biết rồi!’

Trong văn phòng tổng tài của Hoàng Phủ tài phiệt, Hoàng Phủ Ngạn Tước đang tiếp điện thoại của Hoàng Phủ Ngạn Thương, sau cùng hấn nói một câu: ‘Yên tâm đi, hôm nay Liên Kiều rất ngoan ngoãn, đang ở nhà học tiếng Anh.’

Hàn huyền mấy câu xong hấn ngắt điện thoại, liếc qua xấp văn kiện vừa định xem, suy nghĩ một chút rồi nhắc điện thoại lên ...

‘Mẹ, Liên Kiều có ở nhà không?’

Bên đầu bên kia là một tràng âm thanh huyền não ...

‘Gì chứ?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước đứng bật dậy, còn chưa đợi đầu bên kia nói xong đã ‘ba’ một tiếng ngắt dứt điện thoại, cầm áo vest lên bước thẳng ra cửa.

‘Hoàng Phủ tiên sinh, nửa giờ sau ngài còn một cuộc hẹn với tổng giám đốc của ngân hàng K&D ...’

‘Hủy hết các cuộc hẹn đi!’

Một câu nói dứt khoát cắt đứt lời của cô thư ký, sau đó thân hình cao lớn rất nhanh đã biến mất trong thang máy riêng dành cho tổng tài ...

‘Dạ ...’ Cô thư ký còn chưa phản ứng kịp, nhất thời bị hành động của hấn làm cho giật mình, làm thư ký của Hoàng Phủ tiên sinh lâu như vậy cô cũng chưa từng thấy qua sắc mặt của Hoàng Phủ tiên sinh khó coi như vậy.

Trong lúc đó ...

“Hoàng Phủ” sớm đã hỗn loạn ...

Người làm từ trên xuống dưới ai nấy sắc mặt hoảng loạn, từ đầu bếp cao cấp đến người phụ trách vườn hoa đều bận rộn, như đang tìm kiếm gì đó.

Đây là cảnh tượng đầu tiên mà Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thấy khi hấn vừa trở về “Hoàng Phủ”.

65. Quyển 8 - Chương 40-42

Quyển 8: Tình yêu đến

Chương 40: Mất tích (1)

‘Đại thiếu gia, đại thiếu gia trở về rồi ...’

Vị quản gia mắt tinh nhìn thấy bóng Hoàng Phủ Ngạn Tước từ xa giống như nhìn thấy vị cứu tinh vậy, liền hét lên một tiếng khiến người làm ai nấy đều chạy dồn về phía trước.

‘Ngạn Tước, rốt cuộc con cũng trở về rồi. Mẹ đang định gọi lại cho con!’ Triển Sơ Dung vẻ mặt lo lắng chạy vội đến.

‘Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy mẹ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vội hỏi lại, ‘Sao Liên Kiều lại biến mất được?’

Lúc hấn gọi điện thoại về nhà vốn chỉ định hỏi thăm qua loa tình hình của Liên Kiều nào ngờ lại nghe mẹ mình nói là cô đã mất tích.

Trên đường về nhà hấn vẫn luôn tự trấn an mình rằng có thể Liên Kiều chỉ là ham chơi, đi đến một căn biệt thự khác hoặc là đến một góc khuất nào đó chơi đùa thôi, dù sao thì hấn cũng đã phái rất nhiều vệ sĩ ở bên ngoài căn biệt thự canh chừng cho sự an toàn của cô rồi.

Nhưng khi hấn vừa bước vào, nhìn thấy nhà Hoàng Phủ huy động toàn bộ người làm mà ai nấy vẻ mặt đều lo lắng thì sự bình tĩnh đã không còn nữa, thay vào đó là một nỗi bất an.

‘Ngạn Tước, con xem này ...’ Triển Sơ Dung đưa một tờ giấy cho Hoàng Phủ Ngạn Tước, phía trên có viết mấy chữ.

‘Liên Kiều, suy nghĩ thật lâu em vẫn cảm thấy người em cần xin lỗi nhất là chị. Trước nay em chưa từng nghĩ sẽ phá hoại hạnh phúc của chị và anh hai, nhất là chị. Chị đơn thuần và thiện lương như vậy, cho dù chính mình phải chịu tổn thương em cũng không nỡ khiến chị đau khổ, chỉ là ... em biết một phút nông nổi của em có thể tạo thành bóng ma trong lòng hai người, cho dù muốn xin lỗi hay bù đắp cũng không kịp nữa. Chị giúp em nói tiếng xin lỗi với anh hai, đó chỉ là một phút nông nổi và thiếu kiềm chế của em mà thôi. Ngoài ra, nhờ chị nói tiếng cảm ơn với cha mẹ, ơn dưỡng dục của họ em vẫn chưa có cơ hội đáp tạ ...’

Đọc đến đây Hoàng Phủ Ngạn Tước gấp tờ giấy lại, nhìn Triển Sơ Dung: ‘Mẹ, Anh Anh bỏ nhà đi, chắc là Liên Kiều đi tìm em ấy thôi!’

‘Chắc là vậy rồi, lúc đầu mẹ còn tưởng rằng hai đứa nhỏ này chỉ là trốn ở đâu đó trong “Hoàng Phủ” một lúc thôi, dù sao ở đây rộng lớn như vậy, một lúc nhìn không thấy chúng nó thì cũng rất bình thường thôi, nào ngờ hỏi hết người làm cũng không ai nhìn thấy hai đứa, lúc đó mẹ thực lo lắng, ra lệnh cho người làm từ trên xuống dưới tìm lại một lần, cuối cùng người tìm không thấy lại tìm thấy tờ giấy này.’

Giọng Triển Sơ Dung đầy vẻ lo lắng, bà lấy lại trang giấy từ trong tay Hoàng Phủ Ngạn Tước, đọc sơ qua một lượt rồi lại hỏi: ‘Ngạn Tước, trong thư Anh Anh nói như vậy là có ý gì? Con bé rốt cuộc là có chuyện gì vậy?’

‘Không có gì đâu mẹ, Anh Anh chỉ là có một số chuyện còn chưa thông suốt mà thôi, không có gì nghiêm trọng đâu!’ Tuy ngoài miệng Hoàng Phủ Ngạn Tước nói cứng như vậy để an ủi mẹ mình nhưng thực ra lòng hắn đã hết sức rối loạn rồi.

Thứ nhất là vì Hoàng Phủ Anh, thứ hai là vì cô vợ nhỏ của hắn, Liên Kiều, cho dù hắn tính tình điềm tĩnh đến mấy cũng không che giấu được nội tâm bất ổn.

‘Ngạn Tước à, Anh Anh từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ rời khỏi “Hoàng Phủ” một mình cả, con nói xem con bé có thể đi đâu chứ? Cũng không biết nó có nhớ mang theo tiền bạc gì không, lỡ như một phen tiền cũng không có mang theo thì làm thế nào? Còn Liên Kiều nữa, chẳng lẽ nó biết đi tìm Anh Anh ở đâu sao? Lỡ như cả Liên Kiều cũng không tìm được thì sao đây?’ Triển Sơ Dung cả người như bị rút hết sức lực, ngay cả giọng nói nói mang đầy vẻ lo lắng cùng bất lực.

‘Mẹ, chuyện này để con xử lý là được rồi. Mẹ yên tâm đi, con nhất định sẽ tìm được hai người về!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước dìu bà vào nhà, nhẹ giọng nói.

Đợi Triển Sơ Dung ngồi yên vị ở phòng khách xong, Hoàng Phủ Ngạn Tước mới bước ra ngoài. Hắn quét đôi mắt sắc bén nhìn một lượt mấy người vệ sĩ đang cúi đầu đứng đó ...

‘Đừng nói cho ta biết là ta chỉ nuôi một đám phế vật!’

‘Hoàng Phủ tiên sinh ...’

Mấy người vệ sĩ hoảng sợ đến đầu gối cũng run bần bật, trên gương mặt sớm đã không còn chút huyết sắc nào ...

‘Là chúng tôi bảo hộ vô dụng ...’

‘Lúc Liên Kiều rời đi tại sao không có ai báo lại với ta?’ Sắc mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước càng lúc càng trầm, giọng nói cũng trở nên lạnh lùng, rõ ràng là đang cố nén lửa giận.

‘Hoàng Phủ tiên sinh, chúng tôi đúng là theo dõi thiếu phu nhân thật cẩn thận, nhưng mà ... thiếu phu nhân quả thực rất khó bảo vệ, chúng tôi chỉ là một chút sơ sót thể nhưng người đã không thấy ...’

‘Đừng để ta nghe đến cái lý do cười này nữa!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước phiền toái vẫy tay, ‘Mau chóng đi tra tin tức của thiếu phu nhân và tiểu thư. Sân bay, trạm xe, nhà ga, bến tàu, tóm lại tất cả các nơi công cộng cùng các phương tiện giao thông đều phải tra hết, còn nữa, tất cả khách sạn, nhà nghỉ, những nơi có thể tạm trú lại cũng phải tra. Tất cả các bang ở nước Mỹ, mỗi một trạm dừng đều phải tra. Ở nước Mỹ không tra được thì tra ở từng quốc gia một. Tóm lại, không tìm được người thì các người cũng đừng trở về!’

‘Dạ, Hoàng Phủ tiên sinh. Chúng tôi sẽ tận lực tìm kiếm!’ Các vệ sĩ nhận lệnh tản đi.

‘Ngạn Tước à, Liên Kiều và Anh Anh hai đứa nó sẽ không có chuyện gì chứ?’ Triển Sơ Dung nhìn thấy vẻ khẩn trương và nghiêm túc của Hoàng Phủ Ngạn Tước khi hắn quay trở lại, nổi bất an trong lòng càng lúc càng lớn.

‘Mẹ à, mẹ đừng lo, hai người họ nhất định sẽ bình an trở về thôi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cố giấu sự lo lắng trong lòng, cất tiếng đảm bảo.

Có trời biết lòng hắn không cách nào bình tĩnh được, nhất là ... đây là thời điểm quan trọng, sự rời đi của Liên Kiều đã kích thích toàn bộ tế bào thần kinh của hắn, rung lên hồi chuông báo động thật lớn trong lòng hắn.

Liên Kiều không biết mình đi đã bao lâu, cũng không biết mình đáp bao nhiêu chuyến xe, chỉ biết cảm tấm ảnh của Hoàng Phủ Anh trên tay, gặp ai cũng hỏi: “Xin hỏi đã thấy qua cô gái này chưa?”

Cô tin Hoàng Phủ Anh sẽ không đi quá xa “Hoàng Phủ” nhưng tìm không được bao lâu thì trời đã tối, chân cũng mỏi đến không lê nổi, hơi thở phập phồng trong lồng ngực.

Nhìn thấy phía trước có ánh điện rực rỡ cùng biển báo tên của một khách sạn, cô thấp thoáng nhìn thấy một bàn thức ăn lớn cùng một chiếc giường thoải mái đang vẫy tay mời gọi mình, rốt cuộc không chống đỡ nổi nữa, bước chân vào khách sạn.

Cô quyết định phải nghỉ ngơi thật tốt một đêm, ngày mai lại tiếp tục tìm.

‘Vị tiểu thư này, xin hỏi ngài là hội viên của khách sạn chúng tôi sao?’

Cô tiếp tân xinh đẹp ở quầy nhìn thấy Liên Kiều vẻ mặt tiêu tụy và một nhóc cũng giật mình nhưng vẫn lịch sự lên tiếng hỏi.

‘Ồ ... không phải!’

Liên Kiều quay đầu nhìn lại tên khách sạn một lần nữa rồi lắc đầu sau đó ngáp một cái: ‘Đây là visa của tôi, tôi muốn một gian phòng có giường thật lớn, như phòng tổng thống chẳng hạn ...’

Cô nhất định phải ngủ một giấc thật thoải mái.

‘Tiểu thư, thực xin lỗi, khách sạn có quy định nếu không phải là hội viên của khách sạn thì không thể đặt phòng tổng thống. Xin hỏi ...’

‘Thôi bỏ đi, cho tôi một gian phòng thường là được rồi!’

Liên Kiều đã sớm không chịu nổi xua tay, cả người lười biếng nằm bò trên quầy tiếp tân.

Chương 41: Mất tích (2)

‘Vậy được, xin chờ một chút tôi sẽ làm thủ tục!’ Cô tiếp tân cầm lấy visa của Liên Kiều, trên mặt treo nụ cười chuyên nghiệp, nói.

Liên Kiều mệt mỏi đứng bên cạnh quầy chờ cô tiếp tân làm thủ tục, vô tình ánh mắt lướt ra ngoài cửa lớn khách sạn ...

Đôi mắt màu tím vốn ảm đạm bất chợt sáng lên ...

...

Cô bùm miệng che đi một tiếng kêu vui mừng, không nói tiếng nào cầm lấy túi xách chạy vội ra ngoài cửa khách sạn.

‘Vị tiểu thư này, tên của cô là Kuching sao?’

Cô tiếp tân đứng ở quầy sau khi xem kỹ visa của Liên Kiều liền sững sờ, đợi khi cô phản ứng lại định quay sang hỏi thì người sớm đã chạy ra khỏi khách sạn.

‘Này ,... tiểu thư .. ngài đừng đi, visa của ngài ...’

Lòng cô tiếp tân nóng như lửa đốt, tự thấy mình không thể đuổi theo kịp cô gái vừa nãy liền xoay người nhấn điện thoại cho báo an ...

Mau tiếp điện thoại!!!

Không bao lâu sau, mấy người vệ sĩ đã chạy đến khách sạn đó, vị giám đốc phụ trách sau khi nhận được tin tức từ cô tiếp tân cũng sớm đã chạy đến đứng ở đại sảnh chờ sẵn.

Một vệ sĩ tiến đến nhìn cô tiếp tân vẻ mặt ngưng trọng hỏi: ‘Thiếu phu nhân của nhà Hoàng Phủ ở đâu?’

Cô tiếp tân nét mặt lo lắng đưa cho người vệ sĩ visa của Liên Kiều ...

‘Vừa nãy tôi giúp cô ấy làm thủ tục, ngừng đầu lên thì ... người đã chạy xa rồi!’

‘Chết tiệt! Thấy visa của cô ấy là đã biết cô ấy là người mà Hoàng Phủ tiên sinh muốn tìm, lại còn để người chạy mất. Sao lại có thể sơ suất như vậy chứ?’ Một người vệ sĩ khác lạnh giọng quát.

‘Xin ... xin lỗi. Lúc tôi hoàn hồn lại thì đã lập tức kêu bảo an của khách sạn đi khắp nơi tìm, nhưng mà ... tìm không thấy người.’

Cô tiếp tân trước giờ nào được tiếp xúc với loại khí thể kinh người này, sợ đến nỗi chân đã sớm mềm nhũn, ập a ập ứng nói.

‘Các ... các vị, tôi bảo đảm với các vị, chỉ cần có được chút tin tức gì của Hoàng Phủ thiếu phu nhân, chúng tôi sẽ lập tức báo với các vị!’ Vị giám đốc phụ trách khách sạn vội lên tiếng.

‘Các vị nghe kỹ đây, Hoàng Phủ thiếu phu nhân không chừng sẽ vì nhớ ra visa bỏ quên ở đây mà quay lại lấy. Đến lúc đó các vị phải nhảy bèn một chút giúp chúng tôi quan sát thiếu phu nhân. Bằng không, lại xảy ra chuyện giống như vừa này, để cho Hoàng Phủ tiên sinh và Lăng tiên sinh trách tội, chúng ta không ai gánh nổi đâu!’ Vẫn là giọng lạnh lùng của người vệ sĩ lúc này.

‘Được được. Tôi sẽ dẫn dò các nhân viên của khách sạn, toàn lực phối hợp!’ Vị giám đốc vội lên tiếng đáp lời.

Tuy hấn không rõ mọi chuyện là như thế nào nhưng chiều nay hấn nhận được mệnh lệnh từ trên truyền xuống, chính là các khách sạn đều phải để ý đến hành tung của hai cô gái, một người tên là Hoàng Phủ Anh còn người kia tên là Kuching.

Đây là mệnh lệnh từ tổng bộ Lăng thị tài phiệt truyền xuống bởi vì các khách sạn của Lăng thị tài phiệt rải rác ở khắp nơi, mối quan hệ với các hệ thống khách sạn khác cũng rất tốt. Nhưng có thể để tổng bộ của Lăng thị tài phiệt hạ mệnh lệnh này, chuyện có liên quan nhất định là không đơn giản. Sau đó hấn mới biết thì ra là hai người cần tìm đó đều là người nhà của Hoàng Phủ tài phiệt.

Chẳng trách ...

Trong một căn phòng nhỏ của một nhà trọ vừa cũ vừa nát, bầu không khí đầy mùi khói thuốc pha lẫn với một mùi ẩm mốc, ngay cả bức tường cũng vàng vọt, hoen ố, Liên Kiều đứng ngập ngừng một lúc, gian nan nuốt một ngụm nước bọt sau đó tiến đến bên cạnh một cô gái nét mặt khổ sở.

‘Anh Anh, từ chiều tới giờ em đều ở đây sao?’

Thật đúng là “xa tận chân trời, gần ngay trước mắt”, ngay lúc cô tưởng chừng tuyệt vọng định tiến vào khách sạn nghỉ ngơi lấy lại sức thì lại thấy bóng dáng Hoàng Phủ Anh lướt qua cửa khách sạn vì vậy cô liền không suy nghĩ gì cả đuổi theo, đến cuối cùng cô theo Hoàng Phủ Anh tiến đến nhà trọ cũ nát này.

Hoàng Phủ Anh ngẩng đầu lên nhìn Liên Kiều, không trả lời thẳng câu hỏi của cô mà nét mặt đầy bất an hỏi ngược lại: ‘Chị ... sao chị lại đi tìm em?’

‘Chị đương nhiên là phải đi tìm em rồi. Em chỉ lưu lại cho chị một mảnh giấy, chị đương nhiên là phải tìm em nói rõ ràng rồi.’ Liên Kiều dè dặt ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

‘Nói thực nha, từ nhỏ đến giờ chị chưa từng ở chỗ nào giống như chỗ này, thực không thoải mái chút nào.’

‘Vốn là chị không cần đi tìm em, là em lựa chọn rời đi mà. Em không muốn liên lụy đến ai nữa hết.’

Giọng Hoàng Phủ Anh yếu ớt vô lực, như một đứa bé đi lạc không nơi nương tựa cô dụi đầu vào hai chân, mái tóc dài xòa tán loạn trên vai, nét mặt xanh xao.

‘Không muốn liên lụy thì cũng đã liên lụy rồi. Cũng may là chị có trực giác mạnh, bằng không em đi hướng nào chị cũng không rõ thì tìm cả đời chưa chắc đã tìm được.’ Liên Kiều vừa nói vừa xoa đôi chân mỏi mệt của mình.

‘Chị còn tìm em làm gì? Em nghĩ là trong thư mình đã nói rõ ràng lắm rồi mà.’ Có thể là do Hoàng Phủ Anh cảm thấy vẫn còn ngượng ngùng cho nên từ này đến giờ dù hai người đang nói chuyện nhưng vẫn không dám nhìn Liên Kiều một cái.

Liên Kiều xua tay, đang định mở miệng nói ra tâm sự của mình thì ánh mắt lại không tự chủ được liếc qua căn phòng lần nữa sau đó cô đổi giọng nài nỉ: ‘Anh Anh, bất kể là em muốn nói gì cũng được, chúng ta đổi một địa điểm khác ở được không? Chỗ này đúng là không phải dành cho người ở mà.’

‘Em không có cách nào. Hôm nay em vốn là định đi khách sạn ở nhưng sau đó lại phát hiện Lăng thị đã phát thông cáo tìm kiếm khắp các khách sạn, đây nhất định là ý của anh hai rồi. Em không muốn bị họ tìm thấy cũng không muốn trở về “Hoàng Phủ” cho nên chỉ còn cách tìm nhà trọ như thế này mà ở thôi. Ít ra ở nơi này không cần bắt trình ra visa.’ Hoàng Phủ Anh vòng tay ôm lấy chính mình, nói.

Liên Kiều thở dài một tiếng không nói gì thêm, cô bước đến kéo Hoàng Phủ Anh đứng dậy ...

‘Đứng dậy, theo chị về nhà!’

‘Không, Liên Kiều, em không muốn về!’

Hoàng Phủ Anh cực kỳ kích động phản ứng lại, ‘Em rời nhà ra đi là vì không muốn nhìn thấy anh hai với chị. Cầu xin chị, coi như chị không tìm thấy em đi, chị về một mình đi.’

Liên Kiều liếc mắt nhìn cô: ‘Cho dù bây giờ em không muốn theo chị về, sớm muộn gì cũng bị Ngạn Tước hoặc Lăng Thiệu Đường tìm thấy thôi. Em nghĩ mình có thể trốn bao lâu?’

‘Chị đừng lo cho em, dù sao em cũng sẽ rời khỏi đây tìm một nơi thích hợp hơn để ở lại.’ Hoàng Phủ Anh thấp giọng nói.

‘Đừng ngốc nữa!’ Liên Kiều thở dài một tiếng, ‘Em chẳng lẽ còn không biết năng lực của anh hai em sao? Lần trước chị cũng lén trốn đi như vậy, rốt cuộc thì sao? Hẳn ngay cả phi trường cũng dám phong tỏa, bằng không làm sao nhanh như vậy đã bắt được chị lại chứ? Chị nghĩ khả năng bây giờ Ngạn Tước đã phong tỏa hết các phương tiện giao thông rồi không chừng Hờn nữa trong chuyện này rõ ràng có sự trợ giúp của Lăng Thiệu Đường nữa, bằng không sao các khách sạn lại nhanh như vậy đã nhận được thông cáo chứ. Chẳng lẽ em tưởng mình có thể chạy thoát trong hoàn cảnh này sao? Chị dám đảm bảo, em còn chưa đi khỏi thành phố này đã bị bắt trở lại rồi.’

Chương 42: Mất tích (3)

Hoàng Phủ Anh không lên tiếng, đầu cúi thấp đến không thể thấp hơn, cô biết những điều Liên Kiều nói hoàn toàn là sự thật.

‘Dù sao cũng là chuyện của em, chị đừng xen vào.’

‘Anh Anh!’

Trong đôi mắt màu tím xinh đẹp của Liên Kiều xẹt qua một tia cos chấp, ‘Em sao lại có thể nói như vậy chứ? Chúng ta là người một nhà mà, chuyện của em đương nhiên là chị phải xen vào rồi!’

‘Liên Kiều, chị ...’

‘Được rồi mà, trước tiên chúng ta rời khỏi đây được không?’

Liên Kiều nói xong liền vừa kéo va li của cô vừa nói tiếp: ‘Chỗ này vừa bẩn vừa phức tạp, một cô gái như em buổi tối ngủ ở đây sẽ không an toàn đâu. Em phải theo chị đi mới được!’

‘Em không về nhà đâu. Nếu như chị còn ép em nữa, ngay cả chị em cũng không muốn gặp mặt!’ Hoàng Phủ Anh vội nói.

‘Được được được! Vậy chúng ta không về nhà. Vậy đi, giờ đã muộn lắm rồi, chúng ta tìm một chỗ nào đó ăn chút gì, được không? Chị thực sự là vừa đói vừa mệt rồi!’ Trước sự bướng bỉnh của Hoàng Phủ Anh, Liên Kiều chỉ đành thỏa hiệp.

Cô biết nếu còn ép Hoàng Phủ Anh nữa em ấy nhất định sẽ lén trốn đi lần nữa, không bằng bây giờ tạm thời thỏa hiệp để em ấy tin mình trước đã.

‘Đổi chỗ khác cũng được, nhưng không thể ở những khách sạn thuộc phạm vi của Lăng thị!’

Liên Kiều trầm thờ dài một tiếng, xem dáng vẻ Hoàng Phủ Anh bây giờ rõ ràng là đã hạ quyết tâm không để cho người nhà Hoàng Phủ tìm thấy rồi, tinh thần cảnh giác hết sức cao độ.

‘Được thôi, chúng ta tìm một khách sạn hạng trung ở lại là được chứ gì, như vậy tương đối an toàn, được rồi chứ?’

Hoàng Phủ Anh ngần ngừ một lúc lâu mới gật đầu.

Thấy cô cuối cùng cũng đồng ý, Liên Kiều ngậm thở phào một hơi: ‘Anh Anh, em ở đây đợi chị một lát, chị trở về ngay thôi!’

Hoàng Phủ Anh nhìn cô với ánh mắt cảnh giác, ‘Chị muốn đi đâu?’

Liên Kiều cười nói: ‘Chị muốn gọi điện thoại về nhà báo bình an thôi mà, chị muốn nói ọi người chị đã tìm thấy em rồi. Nhưng lúc này ra đi chị vội vàng quá nên quên cầm điện thoại theo rồi, giờ chị đi gọi điện thoại bàn, nhanh lắm!’

‘Đừng ...’ Hoàng Phủ Anh giật mình kinh hãi vội đưa tay kéo cánh tay Liên Kiều lại, ‘Đừng để người trong nhà tìm thấy em. Em ... em không trở về đâu.’

‘Anh Anh ...’ Liên Kiều vẻ mặt khó xử nói: ‘Em làm vậy người nhà sẽ đau lòng lắm.’

‘Em vốn cũng không phải là người nhà Hoàng Phủ.’ Hoàng Phủ Anh nét mặt rầu rĩ nói.

‘Anh Anh, em ...’

‘Tóm lại chị phải hứa với em là không được báo tin cho họ biết, bằng không nửa đêm em sẽ trốn đi nữa.’ Giọng Hoàng Phủ Anh cực kỳ kiên định nói.

Liên Kiều cắn môi, ‘Được rồi, tạm thời nghe em nhưng mà bây giờ em phải đi theo chị ngay mới được, đừng ở chỗ này nữa!’

‘Được!’ Hoàng Phủ Anh rút cuộc thỏa hiệp.

Hai cô gái rất nhanh đã rời đi căn nhà trọ cũ nát.

Sau khi ăn uống no nê, Liên Kiều nằm xoải trên sofa, đến lúc này cô mới nhận ra, hôm nay chắc là ngày cô đi bộ nhiều nhất trong đời.

Đi cả buổi tối hai người rất cuộc cũng tìm được một khách sạn tương đối vừa ý, tuy không phải là cao cấp gì nhưng ít ra cũng rất sạch sẽ yên tĩnh, quan trọng hơn là ... theo đúng yêu cầu của Hoàng Phủ Anh, khách sạn này không thuộc tầm ảnh hưởng của Hoàng Phủ và Lăng thị tài phiệt.

Vì để tránh Hoàng Phủ Anh nửa đêm trốn mất, Liên Kiều cố ý chỉ thuê một căn phòng.

‘Liên Kiều, em muốn nói với chị một chuyện.’ Hoàng Phủ Anh ôm gối vào lòng, ngồi xuống bên cạnh cô.

‘Được, nói đi!’

Liên Kiều nghe cô nói rất dứt khoát như vậy cũng không còn buồn ngủ nữa, chỉ còn chút mệt mỏi mà thôi.

Bởi vì cô cũng có rất nhiều chuyện muốn nói với Hoàng Phủ Anh.

Hoàng Phủ Anh cắn nhẹ môi, suy nghĩ một lúc rồi như hạ quyết tâm, lên tiếng: ‘Ngày mai em sẽ nghĩ cách rời khỏi đây, tuy nói là khách sạn này không nằm trong phạm vi thể lực của Lăng thị nhưng nếu em còn tiếp tục ở đây, nhất định sẽ bị anh hai tìm thấy!’

‘Vậy em định đi đâu?’ Liên Kiều hỏi lại.

Hoàng Phủ Anh suy nghĩ một lúc rồi mới nhẹ lắc đầu, nói: ‘Em cũng chưa biết, đi một bước tính một bước vậy. Em không giống với chị, trừ nhà Hoàng Phủ ra, em chỉ là một cô nhi, chỉ một thân một mình, đi đâu mà chẳng được.’

‘Anh Anh, em nói như vậy chị sẽ đau lòng lắm đó, hơn nữa cha mẹ nghe được cũng sẽ rất đau lòng. Em là con gái của họ, sao gọi là cô nhi được?’ Liên Kiều nghe vậy liền lên tiếng phản đối.

‘Em vốn chỉ là đứa con gái họ nhặt về nuôi mà thôi! Em nói vậy cũng không sai mà.’ Trong lòng Hoàng Phủ Anh đầy chua xót nói, ‘Chị cũng không phải là không biết chuyện này!’

‘Chị biết chứ!’

Liên Kiều không chút giấu diếm nói: ‘Em tuy không phải là con gái ruột của cha mẹ nhưng em cũng biết mà, cha mẹ đối xử với em rất tốt, chẳng lẽ như vậy còn khiến em cảm thấy buồn bã sao? Em bỏ nhà ra đi chẳng qua là vì Ngạn Tước thôi phải không?’

‘Thực ra ...’ Giọng Hoàng Phủ Anh đầy khổ sở, ‘... từ năm em được sáu tuổi đó, sở dĩ em còn ở lại nhà Hoàng Phủ đều là vì anh Ngạn Tước, chỉ có anh ấy cho em dũng khí để tiếp tục sống.’

‘Anh Anh, sao em lại nghĩ như vậy được chứ?’ Liên Kiều cảm thấy rất kỳ lạ.

Nói như vậy là ... cảm tình của Anh Anh đối với Ngạn Tước thực sự rất sâu sắc rồi.

Hoàng Phủ Anh nhìn Liên Kiều nói một cách thẳng thắn: ‘Vậy em phải nghĩ thế nào đây? Em yêu anh Ngạn Tước, cũng bởi vì anh Ngạn Tước nên em mới cam tâm tình nguyện nhận lấy thân phận tiểu thư của nhà Hoàng Phủ, bằng không em sớm đã rời đi rồi.’

‘Chỉ vì em không phải là con ruột của cha mẹ sao?’ Liên Kiều càng khó hiểu hơn, nhưng cũng đồng thời, trái tim co thắt lại một chút, một nỗi bất an len lén dâng lên.

‘Đương nhiên không phải vậy! Đây chỉ là một trong những nguyên nhân.’ Hoàng Phủ Anh trả lời cô, nỗi đau khổ trong đáy mắt càng rõ rệt.

‘Anh Anh ...’ Liên Kiều thấy rõ ràng trong lòng cô còn có chuyện dấu giếm vội kéo tay cô qua, nét mặt quan tâm nói, ‘Em tin chị được không? Nếu có chuyện gì cứ nói hết với chị, tuyệt đối đừng nên dấu diếm tâm sự trong lòng, một mình chịu đựng sẽ rất khổ sở.’

‘Em ... em ...’

Hồ hấp của Hoàng Phủ Anh chợt trở nên gấp gáp, ánh mắt nhìn về phía Liên Kiều mang theo chút nghi hoặc, ‘Em không biết có nên tin chị hay không nữa...’

Liên Kiều nghe vậy, sự quả quyết hiện trong đáy mắt là bằng chứng tốt nhất, ‘Anh Anh, khi chị biết em chỉ lưu lại một tờ giấy rồi lặng lẽ bỏ nhà đi, phản ứng đầu tiên của chị là nhất định phải đi tìm em bằng được mới thôi. Chị biết trong lòng em nhất định là có rất nhiều tâm sự nên khi tìm được em chị mới không báo tin cho Ngạn Tước ngay. Chắc em cũng biết, nếu như Ngạn Tước biết chị cũng mất tích trong lòng anh ấy sẽ lo lắng đến cỡ nào, chẳng lẽ chị làm như vậy còn chưa đủ để em tin tưởng chị sao?’

66. Quyển 8 - Chương 43-45

Quyển 8: Tình yêu đến

Chương 43: Lật lại chuyện xưa (1)

Hoàng Phủ Anh thở dài một tiếng, ‘Em biết chị rất tốt bụng vì thế sau khi chị tìm được em em cũng không tìm cách trốn đi nữa, nhưng chính bởi vì chị tốt bụng như vậy nên em càng cảm thấy áy náy bởi vì hôm đó ...’

‘Chuyện xảy ra hôm đó chị vốn không để trong lòng. Ngạn Tước cũng vậy. Anh ấy vẫn quan tâm lo lắng cho em như trước giờ.’

Liên Kiều vỗ nhẹ vai Hoàng Phủ Anh: ‘Điểm này chị dám đảm bảo!’

Môi Hoàng Phủ Anh cau lên một nụ cười khổ: ‘Liên Kiều, anh Ngạn Tước yêu chị quả nhiên là có lý do của anh ấy, chị đúng là một cô gái khiến người ta yêu mến!’

Liên Kiều ngượng ngùng cười một tiếng sau đó nhìn Hoàng Phủ Anh: ‘Chị thật hy vọng mình có thể trở thành bạn tốt của nhau, chuyện của em cũng là chuyện của chị, chị sẽ lắng nghe tâm sự của em, nếu em cần chị giúp gì chị sẽ làm, vậy được không?’

Hoàng Phủ Anh nghe cô nói vậy cũng không nói gì nữa nhưng trong ánh mắt rõ ràng là có dao động, một lúc lâu sau cô mới nhẹ gật đầu.

‘Liên Kiều, thực ra lần này em đi không phải là do một lúc bướng bỉnh hoặc là nông nổi, em thực sự đã suy nghĩ rất kỹ, suy nghĩ rất lâu mới có quyết định này.’

Liên Kiều gật đầu, ‘Chị biết, em không phải là cô gái bướng bỉnh, nhưng chị nghĩ mãi không hiểu, cho dù là Ngạn Tước không có cách nào tiếp nhận tình cảm của em thì em cũng đâu cần phải rời khỏi nhà Hoàng Phủ chứ.’

‘Sở dĩ em làm như vậy hoàn toàn là do sự mâu thuẫn trong nội tâm, có lẽ chỉ có rời đi Hoàng Phủ thì em mới hoàn toàn được giải thoát!’ Giọng Hoàng Phủ Anh tràn đầy vẻ bất lực.

‘Giải thoát?’ Liên Kiều trở mắt nhìn cô, ‘Sao em lại có thể dùng từ này để hình dung quan hệ của mình với nhà Hoàng Phủ chứ?’

‘Tại sao không được?’

Hoàng Phủ Anh đột nhiên trở nên kích động, ‘Nhà Hoàng Phủ bức chết cha mẹ em, họ là hung thủ, nhưng em lại không thể làm được gì hết, cắt đứt quan hệ với họ là cách giải quyết tốt nhất, làm vậy có gì không đúng chứ?’

‘Hả?’

Liên Kiều nhất thời ngây ngốc tại chỗ, cô mất một lúc lâu mới hoàn hồn lại ...

Trời ạ, em ấy ... em ấy sao lại biết chuyện này chứ?

Không phải là Ngạn Tước đã nói là em ấy không biết nguyên nhân thực sự gây ra cái chết của cha mẹ mình sao?

‘Anh Anh, Anh Anh ... em ...’

Liên Kiều vừa định hỏi, “Sao em lại biết được” nhưng cô kịp nghĩ lại, nếu như mình hỏi như vậy thì rõ ràng là Hoàng Phủ Anh sẽ biết đây là sự thật, vậy chẳng phải là càng tỏ càng đen sao, cho nên liền sửa lại ...

‘... em có làm không đó? Nhà Hoàng Phủ sao lại có thể có liên quan đến cái chết của cha mẹ em chứ? Ý của em có phải là ... nhà Hoàng Phủ giết cha mẹ em không?’

Chuyện này quá đột ngột, cô nhất định phải hỏi rõ ràng mới được.

Ngón tay của Hoàng Phủ Anh vô thức bấu chặt vào chiếc gối cho thấy rõ nội tâm đang đấu tranh dữ dội ...

‘Là em chính tai nghe được.’

‘Hả?’

Liên Kiều lại giật mình lần nữa, cô thử hỏi dò: ‘Em ... nghe được ở đâu? Nghe ai nói?’

Ánh mắt Hoàng Phủ Anh dôi ra ngoài cửa sổ, màn đêm đã bao trùm vạn vật, đôi mắt cô cũng sâu thẳm như màn đêm ngoài kia, ký ức như nước lũ tràn về ...

‘Tuổi thơ vui vẻ của em chấm dứt vào năm em sáu tuổi ấy, trong một lần tình cờ em nghe được toàn bộ sự thật đau lòng đó!’

‘Ý em là, năm em sáu tuổi đó em đã biết toàn bộ những chuyện có liên quan đến cha mẹ mình sao?’

Liên Kiều không khỏi toát mồ hôi lạnh, nếu như Hoàng Phủ Anh nói là thật, vậy không biết cô đã chịu bao nhiêu khổ sở trong từng ấy năm trời.

Hoàng Phủ Anh nhẹ gật đầu, ‘Chắc đó cũng là ý trời thôi, năm em sáu tuổi đó, có một hôm em đi qua phòng của cha mẹ, cửa phòng cũng không có đóng chặt nên em mới thoáng nghe tiếng cãi nhau trong phòng.’

‘Cãi nhau? Cha cãi nhau với ai?’

‘Với mẹ!’

‘Lúc vừa bắt đầu họ chỉ bàn chuyện của anh Ngạn Thương thôi, chị cũng biết anh Ngạn Thương không phải là con ruột của mẹ, anh ấy là ... con riêng của cha và một người phụ nữ khác ...’

Nói đến đây, cô ngừng lại một chút rồi cười khỏ sở nói, ‘Mối quan hệ trong nhà Hoàng Phủ rất phức tạp có phải không?’

Liên Kiều nghe vậy càng kích động và hiếu kỳ hơn, thực ra cô vẫn luôn muốn hỏi Ngạn Tước về chuyện có liên quan đến Hoàng Phủ Ngạn Thương chỉ là không có cơ hội, hơn nữa cô cũng không dám.

Không ngờ hôm nay Hoàng Phủ Anh lại nhắc đến chuyện này, vậy chẳng bằng thuận tiện hỏi luôn cho rõ.

‘Chuyện của Ngạn Thương ... là như thế nào?’

‘Anh Ngạn Thương là con của cha và một người phụ nữ khác, lúc đó mẹ vừa hay biết được sự tồn tại của anh Ngạn Thương, là phụ nữ ai mà không ghen chứ, đương nhiên là mẹ rất đau lòng và oán trách cha rồi. Lúc vừa bắt đầu em cũng không muốn nghe trộm cha mẹ nói chuyện nhưng chị cũng biết, trước giờ tình cảm giữa cha mẹ luôn rất tốt, em rất sợ họ sẽ càng cãi càng khó vấn hỏi nên đứng ngoài cửa định tìm cơ hội chạy vào khuyên họ.’ Hoàng Phủ Anh như đang nhớ lại những thước phim cũ.

‘Ý của em là, Ngạn Thương lúc đầu không phải là ở trong “Hoàng Phủ”?’ Liên Kiều vội hỏi lại.

Hoàng Phủ Anh gật đầu, ‘Anh Ngạn Thương không giống với em, sau khi mẹ biết chuyện của cha mới mang về “Hoàng Phủ” nuôi dưỡng bởi vì mẹ nói, con cái nhà Hoàng Phủ không thể để lưu lạc ở bên ngoài được.’

‘Mẹ thật sự có nói vậy sao? Vậy mẹ thoái mái như vậy tiếp nhận Ngạn Thương sao?’

Liên Kiều nghĩ không thông, chồng mình với một người phụ nữ khác có quan hệ, lại có cả con riêng, những chuyện như vậy nếu đã là phụ nữ ai mà chấp nhận được chứ ...

‘Đương nhiên rồi, thứ nhất là vì mẹ thực sự rất yêu cha, thứ hai là anh Ngạn Thương rất đáng yêu, ai cũng thích, mẹ vừa nhìn thấy đã yêu thích không rời tay cho nên sau khi cãi nhau với cha một trận xong vẫn không nhẫn tâm bỏ mặc anh Ngạn Thương mà đem về Hoàng Phủ nuôi dưỡng.’ Hoàng Phủ Anh giải thích với Liên Kiều.

‘Vậy ... mẹ ruột của Ngạn Thương đâu?’ Liên Kiều dè dặt hỏi lại.

‘Lúc anh Ngạn Thương còn rất nhỏ đã qua đời rồi!’

Hoàng Phủ Anh nói tiếp: ‘Đây là những gì em nghe được lúc cha mẹ cãi nhau. Lúc đó người phụ nữ đó nhất thời động lòng câu dẫn cha, sau đó bà rất áy náy, lại không muốn phá hoại gia đình của cha mẹ nên chủ động rời đi. Lúc đó cha cũng không biết là bà ấy đã có mang, trước khi bà qua đời mới cho cha biết sự tồn tại của anh ấy ...’

‘Thì ra là như vậy ...’

Trong lòng Liên Kiều đau lòng thay cho Triển Sơ Dung, cô biết chắc trong lòng cha vẫn có chỗ cho người phụ nữ kia, bằng không sao lại để cho bà ta có huyết mạch của nhà Hoàng Phủ được chứ.

‘Vậy sao bây giờ Ngạn Thương lại không ở trong Hoàng Phủ? Mà dường như là quan hệ giữa Ngạn Thương và cha rất tệ vậy?’

Hoàng Phủ Anh thở dài một tiếng, ‘Chuyện này có thể nói là “Thương nhau lắm cắn nhau đau” đi. Trong lòng cha vẫn luôn áy náy với anh Ngạn Thương, càng như vậy thì càng muốn đem những thứ tốt nhất cho anh ấy, anh Ngạn Thương cũng không phụ lòng mong mỏi của cha, không chỉ thành tích học tập xuất sắc mà còn theo anh hai, anh ba cùng điều hành việc kinh doanh của Hoàng Phủ tài phiệt, tiếc là ... sau này anh ấy lại nhất quyết làm một chuyện khiến cha rất tức giận.’

Chương 44: Lật lại chuyện xưa (2)

Liên Kiều suy nghĩ một chút sau đó như nghĩ được điều gì, cô liền hỏi: ‘Có phải là chuyện Ngạn Thương muốn làm pháp y không?’

Hoàng Phủ Anh gật đầu, ‘Cha trước giờ luôn hy vọng anh Ngạn Thương sẽ vào tập đoàn làm việc, một phần là vì nội tâm ấy nấy, một phần là vì thương thức tài hoa của anh Ngạn Thương. Tóm lại là cha kỳ thác rất nhiều kỳ vọng trên người anh Ngạn Thương. Nào ngờ anh Ngạn Thương lại lựa chọn học y, chuyện này đối với cha mà nói rõ ràng là một nỗi sỉ nhục lớn.’

‘Sao lại là sỉ nhục chứ? Bây giờ Ngạn Thương không phải là một pháp y hàng đầu sao? Đây cũng không phải là chuyện một người bình thường có thể làm được.’ Liên Kiều cảm thấy cách nói của Hoàng Phủ Anh cực kỳ không đúng.

‘Vô dụng thôi. Trong mắt cha đó vốn không phải là một loại nghề nghiệp. Nhưng mà, chuyện cha tức giận cũng có thể hiểu được thôi, dù sao cũng không có cha mẹ nào mong muốn con mình ngày ngày đối diện với mấy cái xác đáng sợ kia, nhất là với địa vị và danh vọng của Hoàng Phủ tài phiệt hiện nay.’

Hoàng Phủ Anh thở dài một tiếng, ‘Bởi vì vậy nên mỗi lần cha với anh Ngạn Thương gặp nhau đều có tranh cãi, mẹ tuy là có khuyên ngăn nhưng cũng đành bó tay. Sau cùng, trong một lúc tức giận anh Ngạn Thương nhất định đòi chuyển ra khỏi “Hoàng Phủ”, sau này cũng rất ít trở về.’

Liên Kiều cắn môi: ‘Ngạn Thương cũng thật nóng tính.’

Hoàng Phủ Anh nhún vai, ‘Thực ra điểm này anh Ngạn Thương cực giống cha, không hổ là hai cha con, chảy cùng một dòng máu.’

‘Còn em thì sao?’

Liên Kiều hỏi lại một câu: ‘Cũng không chừng năm đó em chưa nghe hết toàn bộ câu chuyện thì sao?’

Hoàng Phủ Anh nhìn cô, trầm ngâm nói: ‘Không đâu, em nghe rất rõ ràng, cha mẹ cãi nhau vì anh Ngạn Thương sau đó chuyển sang em, là em chính tai nghe được mẹ nói là họ bức tử cha mẹ ruột của em!’

Thân thể Liên Kiều hơi run, nét mặt cũng trở nên không tự nhiên: ‘Vậy ... nhà Hoàng Phủ hại cha mẹ em thế nào?’

Hoàng Phủ Anh lại rơi vào trầm tư, một lúc thật lâu sau cô mới chậm rãi lên tiếng, đem câu chuyện năm đó nghe được kể lại cho Liên Kiều nghe không sót tí nào.

Liên Kiều nghe cô kể, tim không ngừng rơi xuống đáy cốc ...

Bởi vì câu chuyện Anh Anh kể so với câu chuyện Hoàng Phủ Ngạn Tước kể cho cô nghe không sai biệt chút nào.

Cũng chính là nói, cái mà Anh Anh biết được đúng là sự thật.

Đợi cô nói xong Liên Kiều mới dám mở miệng: ‘Lúc đó em chắc là đau lòng lắm, tuổi nhỏ như vậy đã phải chịu bao nhiêu gánh nặng trong lòng.’

Khóe mắt Hoàng Phủ Anh phấp hờng, nhưng cô cũng chẳng buồn lau nước mắt, giọng khổ sở nói: ‘Sau khi em biết được sự thật vốn đã rời khỏi nhà Hoàng Phủ nhưng sau đó anh Ngạn Tước lại tìm được em về. Anh ấy nói em là em gái của anh ấy, bất kể xảy ra chuyện gì em cũng là người mà anh ấy thương yêu nhất. Lúc đó vẻ mặt anh ấy thật lo lắng, em biết anh Ngạn Tước là thật lòng quan tâm em.’

‘Cho nên em quyết định ở lại nhà Hoàng Phủ? Xem như chuyện gì cũng chưa xảy ra?’ Liên Kiều không khỏi khâm phục cô gái nhỏ này.

Môi Hoàng Phủ Anh nhếch lên một nụ cười khổ: ‘Là ý trời, mà cũng là do em thật ngốc phải không? Thực ra lúc đó em cũng rất mâu thuẫn bởi vì cha mẹ đối xử với em rất tốt mà cũng qua lần nghe trộm cha mẹ cãi nhau đó em cũng không khó nhận ra sự áy náy của họ đối với em. Nhưng ... động lực lớn nhất để em lưu lại chính là anh Ngạn Tước ...’

Nói đến đây cô tránh ánh mắt của Liên Kiều, ngập ngừng nói tiếp: ‘Hôm đó em bị anh Ngạn Tước tìm thấy dẫn em trở về, lòng của em không cách nào bình tĩnh lại được. Tình cảm anh em cùng sự ỷ lại từ nhỏ đến lớn đối với anh Ngạn Tước dần dần thay đổi. Chỉ cần có anh ấy bên cạnh em đều rất vui vẻ, ánh mắt không kìm được thường trộm nhìn anh ấy, khi lần đầu tiên bên cạnh anh ấy xuất hiện người phụ nữ khác, em rất cuộc cũng biết mình yêu anh Ngạn Tước mất rồi.’

Thân thể Liên Kiều hơi run rẩy, Anh Anh nói nghe có vẻ hơi hột nhưng nghe vào tai cô lại khiến cô không khỏi đau lòng, nhất là khi nghe nói bên cạnh Ngạn Tước có người phụ nữ khác dù đó chỉ là chuyện quá khứ.

‘Cha mẹ có biết em đã biết sự thật không? Qua một lúc lâu cô mới hỏi lại.

Hoàng Phủ Anh lắc đầu, ‘Em không có nói, mà em nghĩ chắc cha mẹ chỉ nghĩ là em nghe được thân thể của mình từ miệng người làm chứ không phải là toàn bộ câu chuyện. Sau đó em có hỏi thử cha mẹ tình huống dẫn đến cái chết của cha mẹ em nhưng cha mẹ chỉ nói dối em thôi.’

‘Nói dối? Sao em lại nói vậy?’ Liên Kiều hỏi lại.

Hoàng Phủ Anh thở dài một tiếng, ‘Em không nhớ gì về chuyện của cha mẹ ruột em cả, tuy nói là em đối với họ cũng không có cảm giác gì nhiều nhưng dù sao em cũng là giọt máu của họ, cho nên em luôn âm thầm tìm hiểu chuyện năm đó, sau đó mới phát hiện ra, thì ra chuyện năm đó nhà Hoàng Phủ che giấu rất tốt, không để lại chút manh mối nào. Em biết lúc vừa bắt đầu họ đã không hề có ý muốn cho em biết sự thật.’

‘Cho nên em hận cha mẹ sao? Nhưng vì Ngạn Tước em mới đồng ý lưu lại nhà Hoàng Phủ sao?’ Liên Kiều hỏi dò.

‘Không phải.’ Hoàng Phủ Anh lắc đầu một cách yếu ớt: ‘Là em không biết nên đối mặt với cha mẹ thế nào thôi. Nên nói là anh Ngạn Tước đã cho em dừng khi đi đối mặt với cha mẹ.’

‘Anh Anh, em phải nói thực với chị, em có từng nghĩ sẽ trả thù không? Dù sao thì cũng là nhà Hoàng Phủ làm chuyện không phải với nhà em?’

Lúc Liên Kiều hỏi câu này, lòng cô không khỏi phập phồng lo sợ, nói thật lòng cô thật sự sợ Anh Anh sẽ ôm lòng oán hận với nhà Hoàng Phủ, đây đúng là chuyện mà cô không mong muốn nhất.

Hoàng Phủ Anh không trả lời thẳng câu hỏi của cô mà chỉ dùng đôi mắt phiếm hồng nhìn cô, hỏi ngược lại một câu: ‘Liên Kiều, nếu chị là em thì chị sẽ làm thế nào?’

‘Chị hả?’ Liên Kiều chỉ tay vào mũi mình, chau mày nói: ‘Chị cũng không biết nên làm thế nào nữa, dù sao chị cũng chưa từng trải qua tình cảnh như vậy.’

‘Cũng đúng nha. Em thực hồ đồ. Nhưng mỗi người đều có suy nghĩ khác nhau, có hỏi cũng bằng không thôi.’ Giọng Hoàng Phủ Anh nghe thật yếu ớt lại rất khổ sở.

‘Anh Anh, em ...’

‘Liên Kiều, thực ra em cảm thấy mình rất mâu thuẫn.’

Hoàng Phủ Anh hơi ngập ngừng một chút rồi nói: ‘Em chẳng phải nên hận cha mẹ sao? Dù sao họ cũng gián tiếp hại chết cha mẹ em, nhưng dù sao cha mẹ cũng có công nuôi dưỡng em từ nhỏ đến lớn hơn nữa cha mẹ đối xử với em tốt lắm, em không có cách nào hận họ được.’

‘Cho nên bao nhiêu năm nay em đều sống trong mâu thuẫn sao?’

Liên Kiều nghe tâm sự của cô xong cũng đau lòng cực độ, cô cũng không biết Anh Anh tuổi còn nhỏ mà gánh nặng trong lòng lại lớn như vậy.

Càng đau lòng hơn là cô lại có thể che giấu tâm tư của mình tốt như vậy trong bao nhiêu năm, không để cho ai phát hiện được, ngay cả người vốn tâm tư cẩn mật như Ngạn Tước cũng không phát hiện được.

Hoàng Phủ Anh gật đầu, ‘Em cũng không còn cách nào, cha mẹ thương em như vậy, nếu như họ chỉ là diễn kịch, em cũng không tin họ có thể diễn nhiều năm như vậy. Sở dĩ em không hề tiết lộ chút gì là vì không muốn nhìn thấy cha mẹ khó xử, dù sao họ cũng đã rất áy náy rồi ...’

Chương 45: Kết bạn đồng hành (1)

‘Anh Anh, em quả là một cô gái rất thiện lương.’ Liên Kiều nói một câu thật lòng.

‘Phải không? Chẳng lẽ chị không cho rằng em xấu xa sao? Rõ ràng em biết là ai hại cha mẹ mình cũng tình nguyện để họ gạt, em rõ ràng biết anh Ngạn Tước đã có người trong lòng cũng không muốn từ bỏ, lại còn muốn giành với chị.’ Hoàng Phủ Anh buồn bã nói.

Liên Kiều lắc đầu, ‘Không đâu, sao em lại là người xấu được chứ? Ngược lại chị cho rằng em là một cô gái rất tốt rất tốt.’ Cô suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: ‘Sở dĩ em không thể hận cha mẹ là vì em biết cha mẹ thật lòng đối xử tốt với em, cũng biết năm đó họ hoàn toàn không phải cố ý hại chết cha mẹ em, đó chỉ là một quyết định thương nghiệp mà thôi. Chuyện cha mẹ em không chịu nổi cú sốc mà đi tìm cái chết cũng hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của họ. Dù sao cũng là cha mẹ nuôi dưỡng em từ nhỏ đến lớn, làm sao em có thể không có chút tình cảm nào với họ được hử. Còn về Ngạn Tước, chị càng không thể trách em, dù sao cũng là vì em yêu Ngạn Tước nên mới làm như vậy thôi.’

‘Liên Kiều, chị thật là ... thật không trách em sao?’ Hoàng Phủ Anh không ngờ rằng Liên Kiều không hề giận trách cô chuyện của anh Ngạn Tước, cô dùng ánh mắt không thể tin nhìn Liên Kiều.

Liên Kiều hơi mỉm cười, ‘Nếu như chị thật sự trách em thì sao lại vội vàng rời nhà đi tìm em chứ?’

Hoàng Phủ Anh nghe cô nói, vẻ khó xử trên mặt càng sâu: ‘Xin lỗi chị, Liên Kiều, em thật có lỗi với chị.’

‘Ai yo, em đừng nói chuyện này nữa. Cùng lắm thì bữa cơm ngày mai em mời chị là được, nhưng mà ... nếu em thật sự muốn chị bỏ qua cho em thì hứa với chị một chuyện đi.’ Liên Kiều nghịch ngợm nói.

‘Điều kiện gì?’ Hoàng Phủ Anh hỏi lại.

‘Đơn giản thôi, chính là theo chị về nhà!’ Liên Kiều nói dứt khoát.

Hoàng Phủ Anh không trả lời cô chỉ cúi thấp đầu, mười ngón tay bối rối đan vào nhau.

‘Anh Anh, sao vậy? Sao không trả lời chị?’ Liên Kiều hỏi lại.

‘Em ... vẫn chưa chuẩn bị tâm lý gặp lại người nhà Hoàng Phủ.’ Giọng Hoàng Phủ Anh càng lúc càng nhỏ.

Liên Kiều thở dài một tiếng: ‘Anh Anh, thực ra em đã rất rõ ràng rồi đúng không? Trong lòng em đã sớm không hận cha mẹ nữa rồi. Chị nghĩ nếu cha mẹ biết em một mình đi ra ngoài thế này nhất định là sẽ lo lắng lắm, chẳng lẽ em nhẫn tâm nhìn hai người già đau lòng khổ sở vậy sao? Tuy chỉ ở gần mọi người một thời gian ngắn nhưng chị có thể nhận ra tình cảm giữa mọi người rất sâu sắc.’

‘Em ...’

Hoàng Phủ Anh nắm chặt bàn tay, ‘Em biết mình đi ra ngoài như thế này cũng không phải là cách nhưng mà ... nhưng mà ...’

‘Anh Anh, em cũng đừng để chuyện hôm đó trở thành gánh nặng trong lòng. Ngạn Tước nhất định sẽ không trách em đâu, nếu như bởi vì như vậy mà anh ấy mất đi một người em gái thì cả đời này chắc cũng không thể yên lòng được. Anh Anh, thực ra trong lòng Ngạn Tước em rất quan trọng, điểm này không phải ai cũng thay thế được đâu. Chẳng lẽ ... em cứ nhất định phải bức mình vào góc chết mới được sao? Chẳng lẽ ... ngoại trừ tình yêu nam nữ thì chẳng thể còn gì khác sao?’

Nghiêm túc khuyên giải người khác thế này cũng là chuyện lần đầu tiên Liên Kiều làm, không ngờ làm cũng rất ra trò ra vẻ.

Hoàng Phủ Anh sững sờ một lúc rồi mới ừ ừ nói: ‘Em ... em trước giờ đều chưa từng nghĩ khác đi, trong lòng em trước giờ Ngạn Tước chính là người đàn ông mà em yêu nhất. Em ...’

‘Anh Anh, em đừng mãi giữ suy nghĩ này trong đầu nữa, như vậy càng làm em đau khổ thêm thôi, hơn nữa Ngạn Tước vì vậy cũng sẽ rất khổ tâm. Điều quan trọng hơn là ... lỡ như cha mẹ biết được chuyện này, em nghĩ họ sẽ thế nào đây?’

Hoàng Phủ Anh nghe cô nói vậy mới giật mình, vội nắm lấy tay Liên Kiều gấp gáp hỏi: ‘Cha mẹ sẽ không biết chuyện này chứ?’

‘Chắc là không đâu. Cha mẹ làm sao mà biết được chứ, lúc đó chỉ có ba người chúng ta ở đó mà thôi. Chị sẽ không nói với cha mẹ chuyện này, chị nghĩ Ngân Tước sẽ càng không nói.’ Liên Kiều trầm ngâm nói.

Lúc này Hoàng Phủ Anh mới yên lòng một chút nhưng toàn thân như chẳng có chút sức lực nào ngồi lặng lẽ gác đầu lên đầu gối mình.

‘Anh Anh, nghe lời chị, trở về nhà đi, đừng để người nhà lo lắng nữa. Em biết không, thực ra em đã rất hạnh phúc rồi.’ Liên Kiều chủ động vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô trong tay mình, nhẹ giọng an ủi.

‘Em hạnh phúc sao?’

Hoàng Phủ Anh nghe cô nói vậy, trên môi câu lên một nụ cười khổ, ‘Em thấy mình thật vô dụng, là một cô nhi sống trong hoàn cảnh như vậy còn được coi là hạnh phúc.’

Liên Kiều không đồng tình với câu nói của Hoàng Phủ Anh, cô lắc đầu, ‘Tuy cha mẹ không phải là cha mẹ ruột của em nhưng ít ra bao nhiêu năm qua em luôn sống trong tình thương yêu của cha mẹ, của gia đình, em không hề bị bỏ mặc, không như chị, chị chính là bị cha mẹ ruột của mình bỏ rơi.’

Cô không nói tiếp nữa, chỉ thở dài một tiếng như muốn che lấp đi nỗi đau khổ trong lòng.

Hoàng Phủ Anh ít nhiều cũng nghe được những chuyện có liên quan đến Liên Kiều, trong đáy mắt không giấu được sự xót xa lẫn xấu hổ. Cô biết nếu như so với Liên Kiều, cuộc đời cô còn hạnh phúc hơn nhiều. Đúng như Liên Kiều nói, tuy cha mẹ ruột của cô đã qua đời nhưng dù sao vẫn còn cha mẹ nuôi, còn nhà Hoàng Phủ, còn Liên Kiều thì không có gì cả chỉ có mỗi ông nội.

Nếu như vừa ra đời bị cha mẹ bỏ rơi, nói không chừng nỗi đau trong lòng còn không sâu sắc như vậy, còn Liên Kiều đến năm mười tuổi mới bị bỏ rơi, đây là cái tuổi đủ lớn để có thể hiểu được sự việc, nỗi đau này cũng giống như một cây gai đâm vào tim, mỗi lần nhớ lại sẽ là một lần đau.

‘Xin lỗi chị, Liên Kiều.’ Hoàng Phủ Anh thấp giọng nói.

Liên Kiều cố nở một nụ cười thật tươi, nhẹ vỗ vai cô nói: ‘Chị nào có yếu đuối như vậy, chuyện đã qua lâu lắm rồi, chị sớm đã quên rồi. Em đừng suy nghĩ nhiều. Chuyện cũng đâu có liên quan đến em.’

Hoàng Phủ Anh nhìn Liên Kiều, thấy nụ cười nhìn có vẻ kiên cường nhưng không giấu được khổ sở của cô, trong lòng càng khó chịu. Cô làm sao không hiểu Liên Kiều là muốn dùng sự kiên cường của mình để an ủi cô chứ.

‘Liên Kiều, có thể quen được chị thật tốt. Em nghe lời chị, từ nay về sau sẽ cố gắng bỏ hết gánh nặng trong lòng xuống, bắt đầu một cuộc sống mới.’

‘Tốt quá rồi, Anh Anh. Em rất cuộc cũng nghĩ thông suốt rồi!’ Gương mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều vì nụ cười rạng rỡ mà sáng bừng lên.

‘Nhưng mà ...’ Hoàng Phủ Anh cắn môi, ngập ngừng nói: ‘Em có một yêu cầu, mong là chị hứa với em.’

‘Em nói đi!’ Liên Kiều nhanh nhạy đồng ý.

Hoàng Phủ Anh dựa sát người vào sofa, suy nghĩ một chút rồi nói: ‘Em nhất định sẽ trở về “Hoàng Phủ” nhưng em đột nhiên cảm thấy thế giới bên ngoài nhất định rất đặc sắc. Dù sao em cũng rất ít khi ra ngoài, cũng không biết thế giới này rốt cuộc thế nào cho nên rất muốn nhân cơ hội này đi chơi một chuyến.’

‘Em muốn đi du lịch sao?’ Liên Kiều hỏi lại.

‘Cứ cho là vậy đi. Đi du lịch cũng được, để cho khuây khỏa cũng được, tóm lại em muốn đi chơi. Dù sao ra ngoài đối với tâm trạng của em cũng có lợi không có hại. Em hứa với chị, đến khi em thấy chơi đủ rồi, em nhất định sẽ trở về.’ Hoàng Phủ Anh đưa tay lên trời thề.

67. Quyển 8 - Chương 46-48

Quyển 8: Tình yêu đến

Chương 46: Kết bạn đồng hành (2)

Liên Kiều nghe cô nói vậy, chau mày suy nghĩ một lúc rồi nói: ‘Không được đâu, một cô gái như em đi ra ngoài du lịch một mình thật nguy hiểm.’

‘Có nguy hiểm gì đâu? Chị có biết Lãnh Tang Thanh không?’ Nhắc đến Lãnh Tang Thanh ánh mắt Hoàng Phủ Anh chợt sáng bừng.

Lãnh Tang Thanh?

Liên Kiều suy nghĩ một chút, trong đầu chợt thấp thoáng hình ảnh một cô gái thực xinh đẹp, Liên Kiều chợt bừng tỉnh ...

‘Chị nhớ ra rồi, là em gái của Lãnh Thiên Dục phải không? Thật là một cô gái có cá tính.’

Hoàng Phủ Anh nghe cô dùng từ này để hình dung Lãnh Tang Thanh liền bụm miệng cười, ‘Em cho rằng phải nói là xinh đẹp mới đúng.’

‘Ừ, đúng là rất xinh đẹp nhưng cô ấy cũng đúng là rất có cá tính mà. Chị nghĩ người theo đuổi cô ấy chắc nhiều lắm đây. Đúng nha, Lãnh Tang Thanh thì liên quan gì đến chuyện em đi du lịch?’ Liên Kiều hỏi lại.

‘Lãnh Tang Thanh nổi tiếng là ham chơi nha. Chị biết không, chị ấy thích đi du lịch một mình, châu Âu, châu Á, châu Phi, châu Mỹ chị ấy đều đi qua cả rồi, thậm chí là gặp những nơi nào mình thích đều một mình ở lại một thời gian rồi mới rời đi. Em rất hâm mộ chị ấy.’ Hoàng Phủ Anh vẽ mặt sùng bái khi nhắc đến thần tượng của mình.

‘Thật sao? Đi du lịch một mình?’

Liên Kiều không thể tưởng tượng nổi lại có một cô gái có sở thích đặc biệt như vậy. Nếu như để cô đi du lịch một mình, chắc là buồn chết mất thôi.

‘Rất cool phải không? Thực ra, em vẫn luôn hy vọng mình làm được như chị ấy chỉ tiếc là em không đủ can đảm. Em bây giờ thực sự đã nghĩ thông suốt rồi, em muốn thay đổi cuộc sống của mình, em muốn sống vui vẻ hơn xưa!’ Khi nói về những thay đổi trong suy nghĩ của mình, nét mặt Hoàng Phủ Anh rõ ràng là tươi tỉnh hơn nhiều, ánh mắt cũng hữu thần hơn. Xem ra đi du lịch có khả năng sẽ có ích cho tâm trạng của cô.

‘Anh Anh, nếu em nghĩ được như vậy chị mừng thay cho em. Thực ra nghe em nói như vậy chị cũng bắt đầu có hứng thú rồi. Hi hi ...’

Tính ham chơi của Liên Kiều vốn rất mạnh rồi, nghe Anh Anh nói muốn đi du lịch, trong lòng cũng bắt đầu ngứa ngáy.

Mắt Hoàng Phủ Anh liền sáng lên, lập tức đưa ra đề nghị: ‘Hay là chúng ta cùng đi du lịch đi? Kết bạn lữ hành, chị thấy thế nào?’

‘Được đó ...’

Liên Kiều nhất thời hào hứng đứng hẳn lên sofa, hào hứng nói: ‘Chị cũng rất muốn đi du lịch! Anh Anh, em đúng là thiên tài nha, có thể đề xuất ý kiến hay như vậy.’

Hoàng Phủ Anh hơi mỉm cười, ‘Chỉ cảm chị không cho rằng em cố ý là tốt rồi!’

‘Sẽ không đâu ...’

Liên Kiều khua tay múa chân một hồi chợt như nghĩ ra điều gì, vội ngồi xuống lại ...

‘Sao vậy?’ Hoàng Phủ Anh thấy hành động đột ngột của cô, tò mò hỏi.

‘Chị chợt nhớ ra, chúng ta đi thì đi nhưng vẫn nên báo Ngạn Tước biết một tiếng thì tốt hơn. Nhưng mà ... cho Ngạn Tước biết thì lại sợ là không được đi nữa, lòng chị thật mâu thuẫn!’ Liên Kiều vẽ mặt âu sầu nói.

‘Như vậy đi, chúng ta lấy điện thoại khách sạn gọi cho anh hai, báo với anh ấy một tiếng, được không?’
Hoàng Phủ Anh đề nghị.

Dùng điện thoại của khách sạn?

Liên Kiều ngạc nhiên kêu lên một tiếng, ‘Chị không dám đảm bảo tối nay có bị người của anh em tìm thấy hay không nữa.

Lần này đến Hoàng Phủ Anh chau mày, cô suy nghĩ một lúc rồi mắt lại sáng lên: ‘Dùng điện thoại công cộng chắc được chứ?’

‘Không được đâu. Ngạn Tước nhất định từ số điện thoại có thể tra được mã số của từng khu.’ Liên Kiều thở dài một tiếng, hai tay chống cằm.

‘Vậy làm sao đây? Không báo anh ấy cũng không được mà báo thì càng không được. Chẳng lẽ kế hoạch của chúng ta cứ dễ dàng như vậy là tiêu từng sao? Hoàng Phủ Anh cũng ừ ừ nói.

Liên Kiều không ngừng cắn môi, đầu óc cũng không ngừng xoay chuyển. Cô đương nhiên không hy vọng kế hoạch du lịch bị hủy bỏ, suy nghĩ một lúc lâu đột nhiên nghĩ ra được một cách ...

‘Chị nghĩ ra rồi! Cuối cùng cũng nghĩ ra rồi!’

Hoàng Phủ Anh thấy vậy liền hỏi: ‘Thế nào? Cách gì?’

Liên Kiều hưng phấn kéo tay cô nói một hơi: ‘Chị nghĩ ra được một cách vẹn toàn, chẳng những không để Ngạn Tước lo lắng mà cũng sẽ không ảnh hưởng đến kế hoạch đi chơi của chúng ta.’

‘Mau nói đi, cách gì?’ Hoàng Phủ Anh thấy cô vui vẻ như vậy trong lòng cũng không giấu được vui mừng, hỏi vội.

Liên Kiều cười, nói một cách dứt khoát: ‘Chúng ta đi tìm ... Lãnh Thiên Dục!’

‘Hả?’

Nhất thời Hoàng Phủ Anh bị ý tưởng của Liên Kiều làm cho giật mình. Cô ngây ngốc một lúc lâu mới phản ứng lại sau đó bước đến, đưa tay sờ sờ lên trán Liên Kiều, vừa sờ vừa hỏi: ‘Liên Kiều, chị ... chị không có bị bệnh chứ?’

‘Làm ơn đi, chị đương nhiên là không có bệnh rồi. Chị nói thật đó, không phải nói bậy đâu!’ Liên Kiều giẫy tay của cô ra, chau mày nói.

‘Không được không được đâu, Liên Kiều, chị chưa gặp Lãnh Thiên Dục phải không?’ Hoàng Phủ Anh vừa xoa tay vừa nói.

Liên Kiều nghe cô nói vậy, trí tò mò cũng trỗi dậy, cô ngẩng mặt lên, cố ý nói: ‘Ai nói chị chưa từng gặp Lãnh Thiên Dục chứ?’

‘Thật hay giả đây? Anh ấy trông thế nào?’ Hoàng Phủ Anh sao lại không phác giắc ra vẻ ngượng ngùng của một người khi nói dối chứ.

Liên Kiều nhất thời bị cô hỏi đến không biết phải trả lời thế nào, đầu óc không ngừng xoay chuyển, cố gắng nhớ lại xem có chi tiết nào về Lãnh Thiên Dục mà mình nhớ được không.

‘Ồ, hần rất đẹp trai nha!’

Một câu nói hời hợt của cô lại khiến cho Hoàng Phủ Anh trợn mắt.

‘Làm ơn đi, dùng chữ “đẹp trai” này để nói về anh hai em, về Lăng đại ca hay Cung đại ca thì còn chấp nhận được, riêng Lãnh đại ca thì phải dùng “cực đẹp trai” để hình dung. Nhưng nói như chị còn chưa đủ, chị phải nói ra điểm đặc biệt của Lãnh đại ca thì mới được.’

‘Cái này ... điểm đặc biệt hả? Chị nói không được, ai yo, ngoài anh hai em ra chị chẳng thấy ai có điểm đặc biệt hết. Hơn nữa, tứ đại tài phiệt người nào nhìn cũng không khác biệt lắm.’ Liên Kiều thấy mình nói dối không thành, đành dùng chiến thuật vu hồi.

Hoàng Phủ Anh lần này bị cô đánh bại triệt để ...

‘Bọn họ cũng không phải anh em cùng trứng, làm thế nào mà “nhìn không khác biệt lắm” được chứ. Như anh hai em chẳng hạn, cảm giác mà anh ấy mang lại cho người khác là cao quý ưu nhã như một hoàng tử, còn Cung đại ca thì khác, đáng vẻ lúc nào cũng lông bông không nghiêm túc, ham chơi, còn Lăng đại ca, chị cũng gặp qua anh ấy rồi mà, khí thế rất lớn, giống như không có ai có thể thay thế được vậy.’

‘Vậy còn Lãnh Thiên Dục thì sao? Em nói thử xem hắn như thế nào?’ Liên Kiều vội hỏi lại.

Hoàng Phủ Anh không cần suy nghĩ trả lời ngay: ‘Lãnh đại ca đương nhiên là “lạnh” rồi. Thật người cũng giống như tên vậy. Em trước giờ chưa từng gặp người nào lạnh lùng như vậy. Nhìn thấy một lần là khiến người khác cả đời khó quên.’

‘Ha ha ... Đúng nha. Thực ra lúc này chị cũng định nói như vậy đó.’ Liên Kiều vội vàng đánh trống lảng.

‘Liên Kiều, chị nói dối. Chị căn bản là chưa từng gặp qua Lăng đại ca. Nếu chị thật sự có gặp qua anh ấy rồi thì hôm nay tuyệt đối sẽ không có ý tưởng đi đến chỗ của anh ấy đâu.’ Hoàng Phủ Anh rất nhanh đã nhìn thấu tâm tư của Liên Kiều.

Chương 47: Đi đến nước Ý

Gương mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều trong chốc lát đỏ bừng.

‘Liên Kiều, hai chúng ta đổi một địa điểm du lịch khác đi có được không? Chúng ta cũng không phải là không có tiền. À đúng rồi, chị mang theo bao nhiêu tiền mặt?’ Hoàng Phủ Anh chợt nhớ ra vấn đề quan trọng, vội hỏi.

‘Tiền mặt???’

Liên Kiều suy nghĩ chốc lát sau đó chạy đến túi xách của mình, lục lọi một hồi rồi nói: ‘Tiền mặt của chị không nhiều, chỉ đủ trả tiền khách sạn đêm nay của chúng ta mà thôi.’

‘Hả???’ Hoàng Phủ Anh giật mình, sau đó thở dài một tiếng, ‘Không sao, cũng may là em có mang theo một ít. Em nghĩ cũng đủ cho hai chúng ta đi một chuyến.’

Liên Kiều cười cười, ‘Tuy rằng tiền mặt của chị không nhiều nhưng chị có rất nhiều thẻ tín dụng, đều là Ngân Tước đưa cho chị.’

Nói xong liền cầm ra mấy tấm thẻ vàng từ trong túi xách đưa cho Hoàng Phủ Anh.

Hoàng Phủ Anh liếc cô một cái: ‘Làm ơn đi, chị cũng đã nghĩ tới dùng điện thoại sẽ bị anh hai tra ra chỗ ở của hai chúng ta, vậy chị có nghĩ tới, một khi dùng thẻ, anh hai sẽ tra ra càng nhanh hơn không?’

‘Cũng đúng nha.’

Liên Kiều lúc này mới nhớ tới điểm này, cô nói: ‘Anh Anh, chị nghĩ hay là em cứ theo ý của chị đi. Nếu như chúng ta đi tìm Lãnh Thiên Dục, thứ nhất, chúng ta có thể quang minh chính đại gọi điện cho anh hai em, để anh hai em yên tâm, thứ hai cũng thuận tiện đi du lịch nước Ý một chuyến, nhất cử lưỡng tiện, em thấy sao?’

Nét mặt Hoàng Phủ Anh thay đổi theo từng câu nói của Liên Kiều, đến cuối cùng trở nên thật khó coi, ‘Liên Kiều, chị muốn đi đến Ý đến vậy sao?’

‘Vậy chứ còn cách nào đâu? Tiền mặt của chị thì không nhiều, mà cũng không thể cứ dùng tiền của em được, như vậy chị cảm thấy rất tệ.’ Liên Kiều suy nghĩ một chút rồi nói tiếp, ‘Chẳng lẽ chúng ta phải vừa đi chơi vừa làm kiếm tiền sao?’

Hoàng Phủ Anh thở dài một tiếng, ‘Em thật không hiểu sao đột nhiên chị lại nghĩ đến Lãnh đại ca chứ?’

‘Đơn giản thôi mà, Lãnh Thiên Dục đã từng hứa sẽ dạy chị học bắn súng, bây giờ cũng nên là lúc thực hiện lời hứa rồi.’ Liên Kiều nghiêng đầu, vẻ mặt đầy đắc ý nói.

‘Hả????’ Hoàng Phủ Anh lập tức như bị điểm huyệt, thật lâu sau vẫn chưa phản ứng lại kịp.

Theo Lãnh Thiên Dục học bắn súng sao???

‘Ai yo, đừng do dự nữa, cứ quyết định như vậy đi. Ý kiến này hay lắm mà!’

Liên Kiều kéo cánh tay cô, vẻ mặt nài nỉ nói: ‘Em cũng biết đó, bình thường Ngạn Tước không có thời gian đi chơi với chị, chị chỉ đành tự tìm cách đi gặp Lãnh Thiên Dục thôi.’

‘Liên Kiều, Lãnh đại ca hẳn ... hẳn thật lạnh lùng nha, đủ để khiến người ta sợ mà cách xa ba thước.’

Hoàng Phủ Anh cảm thấy mình cần phải nhắc nhở Liên Kiều một lần nữa.

‘Vậy thì sao chứ? Em không phải nói là Tiểu Tuyền ở bên cạnh hẳn lâu như vậy rồi mà vẫn tốt đấy sao.’ Liên Kiều nghe không hiểu ý cô.

‘Làm ơn đi Liên Kiều, Lãnh đại ca yêu Tiểu Tuyền đương nhiên sẽ không lạnh lùng với cô ấy rồi. Em nghĩ trên đời này chắc chỉ có Tiểu Tuyền mới dám chủ động tiếp cận Lãnh đại ca thôi.’ Hoàng Phủ Anh chỉ cần nghĩ tới bộ dạng lạnh như tảng băng của Lãnh Thiên Dục là đã sợ rồi.

‘Làm gì mà khoa trương đến vậy chứ.’ Liên Kiều đương nhiên không tin lời cô nói.

Có thể trở thành bạn sinh tử của Ngạn Tước chắc cũng không đến nỗi đáng sợ vậy chứ.

‘Làm gì mà khoa trương đến vậy chứ???’ Hoàng Phủ Anh thở dài một tiếng, ‘Nếu như chị biết năm đó Lãnh đại ca làm thế nào gây dựng lại tổ chức Hắc thủ thì chị sẽ dẹp ngay cái suy nghĩ đó thôi.’

Liên Kiều cũng kéo một chiếc gối đến ôm vào lòng, ‘Hắn giết người rồi sao?’

Một câu hỏi của Liên Kiều suýt nữa khiến Hoàng Phủ Anh tức đến thổ huyết, cô nhìn Liên Kiều bằng ánh mắt nhìn một người ngoài hành tinh, ‘Chị thấy sao?’

Trong đáy mắt Hoàng Phủ Anh xẹt qua một tia sợ hãi: ‘Năm đó Lãnh đại ca vì báo thù cho cha mẹ, vì gây dựng lại tổ chức Hắc thủ, năm đó có thể coi như năm hạn của tổ chức Hắc thủ, anh ấy gần như là từ trong chém giết mà đoạt lấy vị trí Thẩm phán.’

Liên Kiều nghe vậy cũng thấy toàn thân toát mồ hôi lạnh, cô rùn vai, hỏi: ‘Anh Anh, em nói thật đáng sợ.’

‘Em chỉ nói sự thật thôi.’

Hoàng Phủ Anh nhìn Liên Kiều bằng ánh mắt nhiều ẩn ý: ‘Tay của Lãnh đại ca nhuộm máu tươi nhiều hơn bất cứ ai trong tứ đại tài phiệt.’

‘Hả???’ Liên Kiều suýt nữa thì ngã nhào khỏi sofa, cô trợn to đôi mắt màu tím, lắp ba lắp bắp hỏi: ‘Em ... ý của em là Ngạn Tước anh ấy ... cũng ... giết người rồi sao?’

Hoàng Phủ Anh không trả lời thẳng câu hỏi của Liên Kiều chỉ dùng một ánh mắt “bây giờ chị mới biết sao” nhìn Liên Kiều.

Liên Kiều cũng biết phản ứng của mình lúc này có chút quá kích động, gần như là thất thố cho nên chỉ đành cười khan mấy tiếng, đánh trống lảng: ‘Hắc hẳn, cũng đúng nha, bối cảnh của tứ đại tài phiệt đúng là không đơn giản.’

Sau đó lại bồi thêm một câu: ‘Tiểu Tuyền là sát thủ thì có thể chấp nhận, nhưng Kỳ Hình và Tử Tranh cũng là người bình thường mà,, sao lại chấp nhận sống bên cạnh kẻ sát nhân chứ, thật khiến người ta khâm phục.’

Thực đúng là ... càng bơi càng đen.

Hoàng Phủ Anh vô lực liếc Liên Kiều một cái: ‘Cái gì mà gọi là kẻ sát nhân chứ? Chị không phải cũng như vậy sao, sống bên cạnh anh hai em?’

Liên Kiều rụt lưỡi, ngượng ngùng cười: ‘Chị nói giỡn thôi mà.’

Hoàng Phủ Anh nhún vai: ‘Bây giờ chị đã biết Lãnh đại ca như vậy, có còn muốn đi chỗ anh ấy nữa không?’

‘Đi, đương nhiên là phải đi rồi, chính bởi vì như vậy nên chị càng có hứng thú gặp Lãnh Thiên Dục.’

Lòng của Hoàng Phủ Anh không ngừng trầm xuống, Liên Kiều, chị rốt cuộc là người thế nào chứ?

‘Anh Anh, chúc chuyến đi của chúng ta thuận buồm xuôi gió đi!’ Liên Kiều vẻ mặt háo hức nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước buông điện thoại xuống, nét mặt nghiêm nghị mấy ngày nay rốt cuộc cũng đã giãn ra một chút, thậm chí trên môi không tự chủ được câu lên một nụ cười.

‘Hoàng Phủ tiên sinh, xin hỏi vừa nãy cuộc điện thoại kia là ...’

Trợ lý nhìn phản ứng khác thường của Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy có chút kỳ lạ, chuyện thiếu phu nhân và Hoàng Phủ tiểu thư mất tích đã gây xôn xao khắp cả mà nét mặt của tổng tài mấy ngày nay cũng vì thế mà rất u ám.

‘Truyền thông báo xuống, hủy bỏ giám sát các phi trường cùng các phương tiện giao thông khác!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ra lệnh.

‘Hoàng Phủ tiên sinh, vậy là ... đã tìm thấy thiếu phu nhân rồi sao?’ Mắt trợ lý sáng lên.

Môi Hoàng Phủ Ngạn Tước khẽ nhếch lên, hắn không nói gì chỉ là ý cười trong đáy mắt đã thuyết minh tất cả.

‘Ồ, tôi biết rồi, tôi sẽ đi làm ngay!’ Tâm tình của trợ lý cũng vì vậy mà sáng sủa hơn nhiều, hắn hơi cúi người thi lễ rồi nhẹ rời đi phòng tổng tài.

Thân thể cao lớn của Hoàng Phủ Ngạn Tước thoải mái dựa vào chiếc ghế bằng da thật, sự mất tích của Liên Kiều đối với hắn mà nói đúng là một đả kích lớn, nhất là vào thời điểm nhạy cảm này. Nhưng mà ... rốt cuộc cũng đã nhận được điện thoại của nha đầu kia rồi, cô vợ nhỏ của hắn vừa nũng nịu vừa ngọt ngào giải thích tất cả lại còn nói muốn cùng Anh Anh đi Ý một chuyến.

Nước Ý?

Ý cười trong đáy mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước càng sâu, hắn quá hiểu Liên Kiều rồi, tuy nói là đi Ý để giải sầu nhưng hắn sao lại không biết ý đồ cô vợ nhỏ của mình chứ, xem ra đi học bắn súng mới là mục đích chính.

Chương 48: Chị gái của Liên Kiều (1)

Bất kể thế nào, chỉ cần Liên Kiều và Anh Anh bình an là được, vậy là hắn có thể yên tâm rồi. Nhưng mà ... chắc phải đánh động “chủ nhà” một tiếng mới được, để hắn có thời gian chuẩn bị mà làm hết nhiệm vụ đón tiếp chứ.

Nghĩ đến đây, Hoàng Phủ Ngạn Tước nhấn nút mở hệ thống liên lạc riêng của tứ đại tài phiệt cùng màn hình lớn sau đó ngồi yên chờ đối phương tiếp nhận.

Không lâu sau đó bên đầu kia đã truyền đến tín hiệu rồi gương mặt lạnh lùng muôn thuở của Lãnh Thiên Dục hiện ra trên màn hình.

‘Xem vẻ mặt của cậu, chắc là đã tìm được Liên Kiều và em gái rồi.’

Hoàng Phủ Ngạn Tước đốt một cây xì gà, thưởng thức mấy hơi rồi mới cười, ‘Không hổ là anh em tốt của mình, chỉ nhìn nét mặt liền có thể đoán được tất cả sự tình phát sinh.’

‘Cậu cũng khoa trương qua đi, làm em gái bỏ đi không nói, ngay cả bà xã cũng làm mất được!’

Lãnh Thiên Dục nhướng mày nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, trong giọng nói không giấu được sự châm chọc.

‘Không có cách nào, cậu vốn là không biết Liên Kiều nha đầu kia giảo hoạt đến đâu, mấy vệ sĩ mình phái đến trông chừng cô ấy cũng bó tay.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhún vai, vẻ mặt vô lực nhưng không giấu được sự kiêu ngạo, vì Liên Kiều mà kiêu ngạo.

Lãnh Thiên Dục nghe hắn nói vậy, bất giác mỉm cười, ‘Thật là làm khó cho cậu rồi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy cũng mỉm cười: ‘Rất nhanh sẽ phải làm khó cậu rồi.’

Lãnh Thiên Dục trong đáy mắt hiện lên một tia cảnh giác, ‘Nói thế là có ý gì?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước chậm rãi hút một hơi xì gà rồi cố ý hời hợt nói: ‘Liên Kiều đi nước Ý rồi!’

Một câu nói rất nhẹ nhàng của hắn nghe vào tai của Lãnh Thiên Dục không khác nào một quả bom nguyên tử, nhất thời Lãnh Thiên Dục không biết phản ứng thế nào.

‘Cậu nói cái gì?’ Không khó nhận ra sự kinh ngạc trong giọng nói của hắn, vẻ lạnh lùng đã nhạt đi mấy phần.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười càng sáng lạn, ‘Bảy tám mươi tuổi rồi sao, sao nghe không rõ mình đang nói gì? Mình nói ... Liên Kiều đang trên đường đi đến Ý!’

Lãnh Thiên Dục rốt cuộc cũng kêu thành tiếng. Hắn suy nghĩ một lúc rồi dè dặt hỏi dò: ‘VẬY ... cô ấy đến Ý đi du lịch sao?’

‘No no no!!!!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước xua tay, cười cười: ‘Đi du lịch chỉ là thứ yếu, chủ chốt là vì cậu thôi!’

Trên gương mặt vẫn luôn lạnh lùng của Lãnh Thiên Dục không khó nhận ra vẻ kinh ngạc, thật lâu hắn mới lên tiếng: ‘Cô ấy ... không phải đến tìm mình chứ?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không vội trả lời hắn, chỉ dùng ánh mắt “biết rồi còn hỏi” nhìn hắn.

‘Ngạn Tước ...’ Lãnh Thiên Dục suy nghĩ một chút rồi nói: ‘Cậu nói thật ình biết đi, công lực phá hoại của Liên Kiều mạnh đến đâu?’

‘Thực ra cũng không có đáng sợ như cậu nghĩ đâu. Cậu hỏi thử Thiếu Đường cùng Quý Dương thì biết thôi mà.’ Nụ cười trên môi Hoàng Phủ Ngạn Tước càng nở rộ, hắn thoải mái trả lời.

‘Cậu sẽ không thấy mình đứng trước hổ lửa còn đẩy mình xuống chứ?’ Lãnh Thiên Dục vẫn chưa hết hy vọng, hỏi tiếp.

‘Sao lại thế được chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước khoa trương kêu lên một tiếng, ‘Mình hết sức tin tưởng cậu cho nên mới yên tâm đem Liên Kiều giao cho cậu chăm sóc, nếu đổi lại là người khác mình còn phải suy nghĩ nhiều.’

Lãnh Thiên Dục liếc hắn một cái: ‘Đó là vợ cậu mà!’

Hắn nhắc nhở Hoàng Phủ Ngạn Tước một câu.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không muốn trêu bạn tốt mình thêm nữa, hắn nói: ‘Yên tâm đi, mình sẽ sắp xếp thời gian đi đến Ý một chuyến.’

‘VẬY cũng còn được.’ Lãnh Thiên Dục nghe hắn nói vậy, trên môi mỏng mới nặn ra một nụ cười. ‘Yên tâm đi, trước khi cậu đến mình sẽ thay cậu chăm sóc hai nha đầu kia.’

‘Cám ơn nhé!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nói thật lòng.

Tắt màn hình, Hoàng Phủ Ngạn Tước ngồi yên sắp xếp lại những suy nghĩ trong đầu thì chợt có tiếng gõ cửa.

‘Vào đi!’

Thư ký tổng tài bước vào, cung kính nói: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, cuộc hẹn ở hội quán là ở nửa giờ sau.’

Hoàng Phủ Ngạn Tước gật đầu, thấy cô còn chưa đi, hắn hỏi lại: ‘Còn chuyện gì sao?’

Thư ký tổng tài liền lên tiếng: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, người khách đó xem ra rất kỳ lạ, dường như rất gấp muốn gặp mặt ngài cho nên người đó sớm đã có mặt ở hội quán rồi.’

Mày Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi chau lại, hắn không nói gì nhưng vẻ mặt có chút ngưng trọng.

Khi Hoàng Phủ Ngạn Tước bước vào hội quán, hắn thấy đúng như lời cô thư ký nói, trong căn phòng rộng lớn đã có một người đang đứng xoay mặt về phía cửa sổ, xem đáng vẻ có lẽ đã chờ rất lâu rồi.

Bên trong hội quán rất yên tĩnh, chỉ có tiếng nhạc du dương len lỏi đến từng góc nhỏ trong phòng.

Hôm nay Hoàng Phủ Ngạn Tước đã bao toàn bộ hội quán cho nên ngoại trừ vệ sĩ cùng những nhân viên phục vụ ra thì chỉ còn Hoàng Phủ Ngạn Tước và người mà hắn hẹn.

Là một cô gái.

Nhìn bóng lưng của cô gái, Hoàng Phủ Ngạn Tước thấp thoáng thấy được bóng dáng của Liên Kiều.

Sau khi ngồi xuống, Hoàng Phủ Ngạn Tước mở lời trước: ‘Trễ hẹn cùng một cô gái, thật là có lỗi.’

Cô gái mỉm cười: ‘Hoàng Phủ tiên sinh nói giỡn rồi, là tôi nóng lòng đến sớm thôi.’

‘Tôi nên gọi cô là Cloris hay Dodo?’

Ánh mắt sắc bén của Hoàng Phủ Ngạn Tước lướt qua gương mặt xinh đẹp của cô gái trước mặt, khi ánh mắt lướt qua đôi mắt của cô gái, trong lòng hắn đã thập phần xác định.

Là cô ta đeo kính áp tròng!

‘Gọi là Dodo đi. Tuy rằng đây là cái tên tôi không thường dùng nhưng dù sao nó cũng nhắc tôi nhớ về thân phận của mình.’ Cô gái nói một cách dứt khoát.

Thì ra người có hẹn với Hoàng Phủ Ngạn Tước hôm nay là Dodo.

Hắn hơi mỉm cười, ‘Không ngờ con gái nuôi của công tước Williams của hoàng thất Anh lại xuất thân là người Mã Lai. Đây đúng là một tin tức khiến người ta kinh ngạc. Tôi thật tò mò không biết Dodo dùng cách nào để làm được.’

‘Hoàng Phủ tiên sinh ngài khiêm tốn rồi. Với hiệu suất làm việc của thủ hạ ngài, tìm hiểu được những thông tin về tôi chẳng phải là dễ như trở bàn tay hay sao.’ Dodo uyển chuyển đáp lời.

Ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt trở nên lạnh lẽo: ‘Dodo tiểu thư quả thật thông minh, nếu đã như vậy, chắc cô cũng biết mục đích lần này tôi đến tìm cô.’

Dodo mỉm cười, cô không vội trả lời mà hơi ngả người về phía trước, tiếp cận với Hoàng Phủ Ngạn Tước ở cự ly gần cho đến khi mũi người được mùi hương nam tính trên người hắn ...

‘Ngài muốn ... tôi không làm phiền Kuching nữa sao?’

Môi Hoàng Phủ Ngạn Tước cau lên một nụ cười lạnh: ‘Quả nhiên cô rất thông minh!’

Dodo dịch người trở lại tư thế ban đầu, lưng dựa vào ghế, chậm rãi nhắm nháp một ngụm cà phê sau đó mới lên tiếng: ‘Với năng lực của Hoàng Phủ tiên sinh, tôi tin rằng ngài cũng đã tra ra được quan hệ của tôi với Liên Kiều, cho nên tôi thiết nghĩ, yêu cầu mà ngài đề xuất dường như có chút quá đáng.’

‘Dodo tiểu thư, tôi nghĩ cô hiểu lầm rồi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nói một cách dứt khoát, không cho đối phương có chút đường lui nào: ‘Tôi không phải là yêu cầu mà là mệnh lệnh!’

Dodo có vẻ sững sờ một lúc sau đó mới nở nụ cười: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, ngài đúng là một người đàn ông rất có mị lực, thật không ngờ em gái tôi số mệnh lại tốt như vậy.’

‘Chấp nhận số mạng có lẽ cũng là một chuyện tốt, như Dodo tiểu thư vậy, cô đã có thân phận là con gái nuôi của công tước Williams, sao vẫn còn chưa thỏa mãn chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nói một cách đầy ẩn ý.

68. Quyển 8 - Chương 49-51

Quyển 8: Tình yêu đến

Chương 49: Chị gái của Liên Kiều (2)

‘Sao Hoàng Phủ tiên sinh cho rằng tôi nên thỏa mãn chứ?’ Dodo nhẹ nhàng đặt tách cà phê xuống, nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước chăm chú rồi hỏi lại.

‘Tôi nghĩ không ra có lý do gì để không thỏa mãn cả.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước trầm giọng đáp.

Dodo nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, uyển chuyển nói: ‘Đương nhiên là ngài không nghĩ ra rồi bởi vì người ngài quan tâm là Kuching cho nên tất cả những việc ngài làm đều là vì con bé, ngài sợ tôi làm tổn thương nó.’

‘Chẳng lẽ không phải sao?’

Sắc mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi trầm xuống: ‘Chị của Liên Kiều bị thương, chuyện ngày tôi nghĩ cô rõ ràng hơn ai hết!’

‘Hoàng Phủ tiên sinh, ngài phải hiểu rõ, tôi mới chính là chị ruột của Liên Kiều, cô gái kia chỉ là một Giáng Đầu Sư vô dụng mà thôi!’ Giọng nói của Dodo đột nhiên trở nên rất kích động.

‘Trước giờ tôi chưa từng thấy có người chị nào lại dùng thủ đoạn tà ác như vậy đi đối phó em gái ruột của mình!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lạnh lùng ném lại một câu.

Dodo nghe vậy, cười lạnh một tiếng, nói: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, người của tứ đại tài phiệt các ngài đều có một cái bệnh chung, đó là luôn tự mình là đúng. Kuching là em gái ruột của tôi, ngài cho rằng tôi sẽ làm gì con bé chứ?’

‘Những chuyện cô làm còn ít lắm sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lạnh lùng nhìn Dodo: ‘Những người bị hại trong tay cô lại chẳng phải là một, hai người đơn giản như vậy. Cô hại người nhiều như vậy không phải là vì tiện cho hành động tiếp theo của cô hay sao chứ?’

‘Hoàng Phủ tiên sinh, những lời này ngài vẫn nói ra được sao?’ Dodo cười dài: ‘Người chết trong tay ngài tin chắc rằng còn nhiều hơn tôi, nếu nói về nhân quả, tin rằng người chết trước sẽ là ngài rồi.’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô ta nói xong, chau mày lại: ‘Nể tình cô là chị gái của Liên Kiều, tôi tốt bụng khuyên cô một câu, thu tay lại đi!’

‘Thật là em rể tốt!’

Dodo lạnh lùng cười một tiếng: ‘Bây giờ tôi vẫn chưa làm gì mà ngài đã khấn trương như vậy, nếu như tôi thật sự ra tay, tin chắc ngài sẽ không ngại giết tôi luôn chứ?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước khẽ nhếch môi, nhìn cô nói rành mạch từng chữ một: ‘Tôi cho rằng tôi sẽ không dám làm vậy sao?’

‘Sẽ, ngài đương nhiên sẽ!’ Dodo không chút do dự đáp lời: ‘Vì em gái tôi, tôi tin không có chuyện gì ngài không làm, cũng như bây giờ vậy, sợ dĩ ngài chịu đi tìm tôi chẳng qua là để ngăn cản tôi đi đến Ý tìm Liên Kiều thôi, đúng không?’

‘Một cô gái thông minh như vậy, tôi nghĩ chắc cô hoàn toàn hiểu rõ mình nên làm như thế nào!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không chút để tâm tâm tư của mình bị người khác nhìn thấu, hần nhân nhả tựa lưng vào ghế, chậm rãi lên tiếng.

‘Ngài làm như vậy cũng quá tàn nhẫn đi, rõ ràng biết tôi là chị gái của Liên Kiều lại không để cho chị em chúng tôi nhận nhau sao?’

‘Nếu như Dodo tiểu thư thực tâm muốn nhận lại em gái mình, tôi đương nhiên sẽ không can thiệp vào quan hệ giữa hai chị em. Nhưng nếu cô luôn có ý đồ gây bất lợi cho Liên Kiều, tôi tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Thực ra, có nhận lại nhau hay không cũng không quan trọng nữa, dù sao trong lòng Liên Kiều chị gái cô ấy đã sớm không còn trên đời này nữa rồi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhàn nhạt nói nhưng trong ngữ điệu không che dấu được ý thức bảo hộ mạnh mẽ.

‘Liên Kiều thực may mắn, từ nhỏ đến lớn đều như thế.’ Đáy mắt Dodo xẹt qua một tia ảm đạm bi thương.

‘Liên Kiều lòng dạ thiện lương, ngây thơ đơn thuần, một cô gái như vậy làm sao không khiến cho người ta thương yêu luyện tiếc được!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nói một cách quả quyết.

Dodo nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, hỏi ngược lại: ‘Vậy ngài có biết hay không, toàn bộ những thứ mà Liên Kiều có được đáng lý ra đều thuộc về tôi?’

Đôi mắt sắc như chim ưng của Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô với vẻ cảnh giác: ‘Cô muốn làm gì?’

‘Tôi chỉ muốn lấy lại những thứ thuộc về mình mà thôi!’ Dodo nói không chút dấu điểm.

‘Những thứ thuộc về cô đang ở hoàng thất nước Anh kia chứ không phải ở trên người Liên Kiều!’

Giọng của Hoàng Phủ Ngạn Tước đầy tính cảnh cáo, nói tiếp: ‘Tốt nhất là cô đừng có hành động gì, bằng không, chịu thiệt thòi chỉ sợ là cô thôi!’

Dodo lạnh lùng ‘Hừm’ một tiếng, không chút để ý đến lời cảnh cáo của hắn, sau đó có chút kích động nói: ‘Chịu thiệt thòi? Từ nhỏ đến lớn tôi đã quen với cái từ này lắm rồi. Năm đó cha mẹ vứt bỏ tôi đi, mọi người đều cho rằng tôi đã chết. Cũng đúng thôi, một đứa bé bị vứt bỏ ở một nơi hoang vắng làm sao có thể sống sót được chứ? Nhưng ông trời đối xử với tôi cũng không tệ, lại có thể cho tôi gặp được công tước Williams, bà ta cứu mạng tôi, mang tôi về nuôi. Xem như tôi mạng lớn, cho dù bị vứt bỏ, cho dù gặp nhiều trắc trở hơn nữa tôi cũng có thể thuận lợi vượt qua.’

‘Cô đã rất may mắn rồi, ít ra cũng không phải mất mạng nơi hoang vắng. Nếu đã như vậy cô càng nên buông xuống gánh nặng trong lòng mình, tạo dựng một cuộc sống mới thì mới xứng đáng với những gì ông trời đã dành cho cô.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nói.

Đáy mắt Dodo xẹt qua một tia bi thương, ‘Nếu như tôi không biết gì về thân thể của mình, không biết về những chuyện xảy ra đối với mình thì đó mới là may mắn, lúc đó tôi sẽ thấy mình rất đầy đủ, rất hạnh phúc. Chỉ tiếc là ... ông trời cứ muốn tôi phải biết tất cả!’

‘Sao cô lại biết những chuyện này?’ Nói thật, về điểm này Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng cảm thấy rất tò mò.

Những điều cô gái này nói so với những tư liệu mà thuộc hạ của hắn điều tra được không khác nhau nhiều lắm, cũng là nói, cô ta đúng là được công tước Williams nhận nuôi từ lúc còn rất nhỏ. Nhưng nếu là như vậy cô ta làm sao lại biết được thân thể của mình chứ. Nói không chừng công tước Williams cũng không biết được điều này.

‘Chỗ này! Chỗ này cho tôi biết!’ Dodo chỉ tay vào đầu mình, ‘Là nó luôn nhắc nhở tôi về thân phận của mình!’

Mày Hoàng Phủ Ngạn Tước chau càng chặt hơn: ‘Trực giác?’

‘Đúng vậy?’ Dodo nghiêng răng nghiêng lợi nói tiếp: ‘Là bởi vì trên người tôi chảy dòng máu đã bị nguyên rửa của vương thất Mã Lai, cũng là bởi vì từ khi sinh ra đời tôi đã có trực giác hơn hẳn người thường nên mới bị cha mẹ bỏ rơi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi sững sờ.

‘Không nghĩ tới phải không?’

Dodo cười tự giễu: ‘Trực giác!!! Tin rằng ngài đã hiểu rất rõ về Liên Kiều, tôi có thể nói với ngài, trực giác của tôi mạnh hơn Liên Kiều rất nhiều, cũng chính là nói, bẩm sinh tôi đã có sẵn bản lĩnh trở thành một Giáng Đầu Sư hàng đầu!’

‘Điều này quả thực khó mà chối cãi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nói thực lòng.

Trên mặt Dodo hiện lên một nụ cười khổ sở: ‘Lúc tôi còn rất nhỏ, tôi cũng không biết loại cảm giác này là thế nào. Theo thời gian lớn lên, trong đầu tôi càng lúc càng bị điều khiển bởi một loại cảm giác xa lạ, trong lòng cũng vì vậy mà rất khổ sở. Dưới sự dẫn dắt của loại cảm giác đó, tôi thông qua các kênh khác nhau mà dần dần tra ra được chân tướng sự việc.’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không ngờ một cô gái nhìn bề ngoài yếu ớt như cô mà bên trong tiềm ẩn một sức mạnh lớn như vậy. Điều này chứng tỏ cô gái này quả thực rất đáng sợ.

Chương 50: Chị gái của Liên Kiều (3)

‘Dodo tiểu thư, đối với trực giác cực mạnh của cô, tôi hoàn toàn không hoài nghi chút nào nhưng tôi thấy mình vẫn phải nói với cô một câu, cái gì của mình là của mình, cái gì không phải của mình, cưỡng cầu cũng vô dụng thôi!’ Nhìn vào đáy mắt cô gái trước mặt, Hoàng Phủ Ngạn Tước không khó nhận ra sự kích động pha chút điên cuồng.

Cũng đúng thôi, bất kỳ cô gái nào nếu phải gánh chịu một gánh nặng tâm lý lâu như vậy, sống trong bóng ma nội tâm lâu như vậy thì chỉ có hai con đường. Nếu tính cách lạc quan có thể thoát ra được, giống như Liên Kiều vậy thì sẽ rất thiện lương, còn nếu tính cách bi quan không thoát ra được, tin rằng sẽ giống như cô gái này, trở nên điên cuồng mà tàn nhẫn.

Dodo nghe hần nói vậy, trong mắt hiện lên một tia xem thường, ‘Thế nào? Hoàng Phủ tiên sinh thực sự nghĩ như vậy sao?’

Môi Hoàng Phủ Ngạn Tước câu lên một nụ cười nhạt: ‘Đây là lời khuyên thật lòng của tôi! Lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng!’

Dodo vẫn giữ tư thế cũ, lưng dựa vào ghế ngồi, tay lại nhấc tách cà phê đưa lên mũi để hương cà phê tràn ngập khứu giác của mình, ‘Hoàng Phủ tiên sinh, ngài là đang xem thường tôi hay là đang xem thường chính mình?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô, trong đôi mắt sắc bén như chim ưng đã bắt đầu xuất hiện một tia phiến toái.

Dodo bật cười, ‘Câu này nói ra từ miệng của người của tứ đại tài phiệt không khỏi khiến người ta buồn cười nha. Trong suy nghĩ của tôi, số mệnh hai chữ này nghe ra thực nực cười. Tôi tin tứ đại tài phiệt cũng nghĩ như vậy. Nhưng hôm nay nghe Hoàng Phủ tiên sinh nói ra câu này, chẳng lẽ ngài muốn nói cho tôi biết Hoàng Phủ tài phiệt phát triển được như hôm nay là chỉ dựa vào số mệnh an bài thôi sao?’

Nói xong câu này cô ta chẳng có ý muốn nghe Hoàng Phủ Ngạn Tước trả lời, cười nhạt một tiếng đầy vẻ xem thường.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng chẳng để ý đến hành động của cô, hần cười lạnh một tiếng, ‘Nếu như chưa từng xem qua tư liệu về cô tôi còn thật sự hoài nghi có phải cô và Liên Kiều chảy cùng một dòng máu hay không nữa. Xem ra mồm mép cô lạnh lợi hơn em gái mình nhiều lắm.’

‘Đâu chỉ là lạnh lợi?’

Dodo lạnh lùng nói: ‘Nếu như tôi là Liên Kiều có thể mọi chuyện đã tốt hơn nhiều. Ngài thấy sao, Hoàng Phủ tiên sinh?’

‘Những loại suy đoán không căn cứ này tôi trước giờ không có tâm tư đi làm.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước dứt khoát trả lời cô.

Dodo nghe hần nói vậy sắc mặt liền trầm xuống, cô hỏi thẳng: ‘Ngài thật sự cho rằng mình có khả năng bảo vệ Liên Kiều sao?’

‘Xem ra cô đã quyết định ra tay rồi!’ Sắc mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn điềm tĩnh như xưa nhưng ánh mắt âm trầm thêm một chút.

‘Đúng vậy. Không ngại nói cho ngài biết, bởi vì có Mặc Di Nhiễm Dung đồ ngọc kia mà Liên Kiều có thể thoát một lần nhưng cũng không thể nào vĩnh viễn may mắn như vậy đâu.’ Dodo gần từng tiếng.

‘Cô thực sự ngay cả em gái ruột của mình cũng ra tay sao? Liên Kiều là vô tội mà, tất cả ngọn nguồn câu chuyện đều là từ cha mẹ cô!’ Toàn thân Hoàng Phủ Ngạn Tước dần tản mát một khí thế bức người.

Dodo cười giễu một tiếng: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, ngài là người làm ăn lớn chắc cũng rất rõ ràng, phạm việc gì cũng có hai mặt của nó. Khi một người mất đi thứ gì đó mới có thể hiểu được, thứ mình có quý giá đến cỡ nào. Tôi chỉ là đang dạy em gái mình thôi!’

‘Dodo tiểu thư gửi về Giáng Đầu Thuật chuyện này là sự thật nhưng dùng cách thức tà ác như vậy để đạt được hạnh phúc thì cũng chỉ là hoa trong gương trắng trong nước mà thôi. Những điều nên nói tôi đã nói xong, nếu như cô vẫn còn chấp mê bất ngộ, muốn gây bất lợi với Liên Kiều tôi chỉ có thể nói với cô một câu, tôi là chồng của Liên Kiều, tôi sẽ dùng mọi cách có thể để bảo vệ cô ấy!’

Nghe giọng nói lạnh lùng của Hoàng Phủ Ngạn Tước nói với mình, Dodo cũng không thua kém, cô cũng lạnh lùng nhìn hắn sau đó chợt cười một tiếng bước về phía hắn.

Vệ sĩ này giờ đứng ở một góc lập tức tiến đến cản cô ta lại.

‘Sao thế hở Hoàng Phủ tiên sinh? Ngài rất sợ tôi làm gì với ngài sao?’ Dodo cười lạnh một tiếng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước âm thầm ra hiệu cho vệ sĩ lùi xuống.

Dodo càng tiến đến gần bên hắn, ngồi xuống, cười nhẹ nói: ‘Nói thật lòng, một người đàn ông ưu tú như ngài tin rằng sẽ có rất nhiều sự lựa chọn, ngài đối với em gái tôi có thật là một lòng một dạ hay không điều này tôi vẫn luôn hoài nghi.’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười nhạt một tiếng: ‘Tình yêu vốn là một chuyện rất đơn giản, chỉ là có người muốn làm cho nó trở nên quá phức tạp mà thôi vì vậy đáng lý dễ dàng có được hạnh phúc lại làm cho nó trượt khỏi tầm tay.’

‘Ngài nói tôi sao?’

Dodo hỏi ngược lại một câu rồi lại điềm nhiên hỏi tiếp: ‘Nói như vậy tức là ngài rất yêu Liên Kiều phải không?’

‘Đúng vậy, tôi yêu cô ấy!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nói rất dứt khoát.

‘Ồ? Vậy thì tôi phải thử xem một chút rốt cuộc là ngài nói thật hay giả!’

Nụ cười đầy thâm ý của Dodo lọt vào tầm mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước thật chói mắt.

‘Cô rốt cuộc là muốn làm gì?’

Cánh tay của Dodo như một con rắn bám vào gáy hắn, thân thể cũng theo đó mà dựa sát vào ngực hắn.

‘Nếu như tôi cam tâm tình nguyện làm người phụ nữ của ngài thì sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghiêng người, bàn tay to lớn dứt khoát dây tay của cô ta ra, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên: ‘Cô?’

‘Thế nào? Tôi không xứng với ngài sao? Thân phận và nhan sắc của tôi tin rằng vượt xa so với Liên Kiều mà ngài lại là một người đàn ông xuất sắc như vậy, tin tưởng chỉ có tôi mới xứng ở bên cạnh ngài thôi.’ Dodo không chút ngưng ngừng nói.

‘Cô?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đưa tay nâng cằm Dodo lên, ánh mắt như một thanh kiếm sắc lướt qua làn da trắng như tuyết của cô ta, cười lạnh một tiếng: ‘Đáng tiếc cô còn kém một điều’

‘Điều gì?’ Cầm Dodo ản ản đau nhưng cô vẫn tươi cười nhìn hắn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nói gần từng tiếng: ‘Đáng tiếc ... cô không phải Liên Kiều!’

Vừa dứt lời bàn tay cũng vừa đẩy cô ta ra không chút luyến tiếc, ‘Dodo tiểu thư, khuyên cô một câu, vẫn là nên biết mình biết ta một chút, cô nên biết vì bảo vệ Liên Kiều tôi cũng không biết mình sẽ làm ra được chuyện gì đâu!’

‘Ngài cũng đừng quên tôi không phải người bình thường, nếu tôi muốn đối phó với Liên Kiều tin rằng ngài không có cách nào ngăn cản được tôi đâu!’

Nét mặt Dodo đầy khiêu khích.

‘Vậy cô cứ thử xem!’

Hắn lạnh lùng quét mắt nhìn cô: ‘Nếu như cô không có chút tự do để hành động nào thì đừng nói là nước Ý, tôi nghĩ cho dù có là Giáng Đầu Sư lợi hại hơn nữa cũng không có khả năng phân thân đi!’

Lạnh lùng ném lại một câu xong hấn đi thẳng ra cửa không hề quay đầu nhìn lại.

Thấy bóng dáng Hoàng Phủ Ngạn Tước dần biến mất trong tầm mắt, bên môi Dodo câu lên một nụ cười quỷ dị, đưa tay xoa chỗ đau nơi cằm: ‘Ra tay quả nhiên là đủ nặng, cứ chờ xem, ta mỗi mắt trông chờ, xem người rốt cuộc yêu nha đầu kia đến mức nào.’

Chương 51: Sự hãi nơi phi trường (1)

Nước Ý

Buổi trưa trời trong gió nhẹ, không hề tạo cho người ta cảm giác oi bức mà ngược lại rất thoải mái dễ chịu.

Trên chiếc cầu vượt dài, một đoàn gồm sáu chiếc xe màu đen sang trọng đang chạy với vận tốc cao, hai trong số đó là loại được đặt làm riêng, vừa nhìn cũng biết người ngồi trong hai chiếc xe này thân phận tuyệt đối không tầm thường.

Trong một chiếc xe đặt riêng đó ...

‘Dục, Ngạn Tước nói Liên Kiều lần này đến Ý sẽ ở lại một thời gian dài phải không?’

Thượng Quan Tuyền tay cầm một lon Coca hóp một ngụm rồi nhìn về Lãnh Thiên Dục đang ngồi bên cạnh hỏi một câu.

‘Không có nói. Nha đầu này chắc là một phút tâm huyết sôi trào thôi, cũng không có kế hoạch gì cụ thể cả.’

Lãnh Thiên Dục rút một chiếc khăn giấy vừa thân thiết giúp cô lau miệng vừa trả lời.

Trên gương mặt xinh đẹp của Thượng Quan Tuyền nhẹ câu lên một nụ cười, ‘Nếu cô ấy có thể ở đây nửa năm hay một năm thì tốt rồi.’

Lãnh Thiên Dục nghe vậy không khỏi giật mình, ‘Vì sao chứ?’

‘Còn phải hỏi sao? Đương nhiên là để chơi với em rồi. Lần trước cô ấy hôn mê em còn không có cơ hội đến thăm cô ấy, lần này thì tốt rồi, Liên Kiều lại chủ động đi đến Ý. Nghe Kỳ Hình nói Liên Kiều rất hòa đồng, nghĩ đến là thấy vui rồi.’

Lãnh Thiên Dục càng nghe càng không hiểu, hấn vươn tay lấy lon Coca lại, bất mãn chau mày nhìn Thượng Quan Tuyền: ‘Thế nào? Ở bên cạnh anh buồn lắm sao?’

Nếu thật sự là như thế, hấn cũng là nên kiểm điểm lại một chút.

Nào hay Thượng Quan Tuyền đúng là nghĩ như vậy, cô điềm nhiên gật đầu: ‘Anh đương nhiên là rất chán rồi, Liên Kiều chỉ lớn hơn em hai tuổi thôi còn anh lớn hơn em những mười tuổi, đương nhiên là em với Liên Kiều sẽ có tiếng nói chung rồi. Em với anh là có khoảng cách tuổi tác nha!’

‘Khoảng cách tuổi tác?’

Lãnh Thiên Dục càng bất mãn khi nghe mấy từ này. Hấn xoay người cô lại để cô đối diện với mình, ‘Tuyền, mấy chữ này anh không thích nghe đâu!’

Thượng Quan Tuyền bụm miệng cười, cô đương nhiên hiểu rất rõ người đàn ông này, tuy bình thường rất lạnh lùng rất tàn khốc nhưng có nhiều lúc lại hành xử như một đứa trẻ vậy.

Nghĩ đến đây cô chủ động đưa tay nắm lấy cổ hấn, vươn người tới đặt lên môi hấn một nụ hôn ngọt ngào.

Ngay lập tức nỗi buồn bực của Lãnh Thiên Dục bị ném lên chín tầng mây, hấn chìm đắm trong đôi môi thơm tho của cô.

‘Bây giờ còn không thích nữa không?’

Khi cô rời môi hấn, gương mặt trắng như ngọc trở nên đỏ ửng khiến Lãnh Thiên Dục nhìn đến mê mẩn.

‘Em nói đi?’

Hấn cúi xuống thì thầm bên tai cô, cánh môi mỏng trêu mếu đặt lên trán cô một nụ hôn âu yếm.

Gương mặt Thượng Quan Tuyền xẹt qua một tia hạnh phúc, cô đẩy nhẹ hấn ra nũng nịu nói: ‘Nếu để em nói ra, anh sẽ cực kỳ đổ kị!’

‘Chuyện của hai cô nhóc em, có gì đáng cho anh đổ kị chứ!’ Lãnh Thiên Dục véo nhẹ chóp mũi cô, sủng nịch nói.

‘Xem đó, anh cũng nói ra rồi đó, chỉ có người tuổi trẻ mới có may mắn được gọi là “nhóc” thôi. Anh là đang đổ kị tuổi trẻ của bọn em!’ Thượng Quan Tuyền cố ý trêu hấn.

‘Em nha ...’ Lãnh Thiên Dục bị cô chọc cũng không khỏi mỉm cười.

Thượng Quan Tuyền nhìn nét mặt ôn nhu nhưng vẫn lạnh lùng của hấn, nói: ‘Dục, anh cười lên nhìn rất đẹp trai, cho nên lúc gặp được Liên Kiều anh đừng nên dùng bộ mặt lạnh như băng đó nữa, sẽ dọa đến Liên Kiều đó. Anh Anh đã gặp qua anh rồi thì còn đỡ, nhưng Liên Kiều là lần đầu tiên gặp anh nha.’

Bên tai Lãnh Thiên Dục lại vang lên lời cảnh cáo của Lăng Thiếu Đường, hấn nhún vai: ‘Anh làm sao dám không nhiệt tình với Liên Kiều chứ, Lăng Thiếu Đường đã vì lý do này mà chịu khổ, anh không muốn bị giống như hấn đâu. Mà nói đến chuyện đó, Lăng Thiếu Đường bị cô ấy hại đến khổ, cũng may lúc đó không có đội chó săn bằng không tin xấu có liên quan đến tổng tài của Lăng thị tài phiệt không phải là truyền khắp nơi rồi sao.’

‘Vậy mới ngoan chứ!’ Thượng Quan Tuyền cười cười, bàn tay trắng nõn vỗ nhẹ lên má hấn như vỗ về một em bé.

Nói thật lòng, có thể khiến Lãnh Thiên Dục huy động nhiều người như thế này đến sân bay đón người, tin rằng đã thể hiện hết sức lòng hiếu khách của chủ nhà rồi.

Điểm này Thượng Quan Tuyền hiểu rất rõ bởi vì chỉ có đối với người của tứ đại tài phiệt hấn mới để tâm như vậy.

‘Tuyền, “cổ may mắn” của em đã cắt kỹ chưa?’

Lãnh Thiên Dục chợt nhớ đến điểm này, liền lên tiếng hỏi.

Thượng Quan Tuyền không hiểu hỏi lại: ‘Cắt đi làm gì?’

Lãnh Thiên Dục thở dài một tiếng, ‘Không phải là anh đã nói với em rồi sao, Liên Kiều nha đầu này rất có hứng thú với “cổ may mắn” của em.

‘Vậy thì để cô ấy coi đi.’ Thượng Quan Tuyền rộng rãi đáp lời.

Lãnh Thiên Dục nhìn cô, hỏi lại: ‘“Cổ may mắn” rất quan trọng với em phải không?’

‘Đương nhiên là quan trọng rồi!’ Thượng Quan Tuyền không cần suy nghĩ đáp ngay.

‘Vậy thì đúng rồi, nếu như bị Liên Kiều nhìn thấy nhất định sẽ làm hỏng nó ngay.’ Sau đó Lãnh Thiên Dục bồi thêm một âu: ‘Thậm chí có thể hủy nó đến không còn hình dáng nữa!’

‘Nào có khoa trương như anh nói chứ?’ Thượng Quan Tuyền đương nhiên là không tin lời hấn.

Lãnh Thiên Dục đặt hai tay lên vai cô, khuyên bảo: ‘Tin anh đi Tuyền, Truy Ảnh của Ngạn Tước chính là bài học tốt nhất!’

Thượng Quan Tuyền nuốt một ngụm nước bọt, há miệng định nói lại thôi.

Trong đại sảnh của phi trường người đến người đi tấp nập, ánh mặt trời buổi chiều chiếu nghiêng xuống những khung cửa thủy tinh ánh lên những luồng ánh sáng chói mắt.

‘Hô ...’

Vừa ra khỏi phi trường, Liên Kiều liền vươn vai duỗi người kêu lên một tiếng thật thoải mái, ‘Nước Ý xinh đẹp, Liên Kiều người gặp người yêu đã đến rồi đây!’

Tiếng reo vui vẻ của cô lây lan đến những người đứng xung quanh đó khiến ai cũng nở nụ cười nhìn cô.

‘Ồ, đúng rồi nha, còn có Anh Anh xinh đẹp cũng đến rồi!’

Cô xoay người chạy về phía Hoàng Phủ Anh đang đi phía sau, kéo tay cô lên làm một động tác vẫy chào, thần thái vui vẻ như một chú chim nhỏ.

‘Liên Kiều, chị cứ kêu to gọi nhỏ thế này sẽ khiến người ta hiểu lầm đó.’ Hoàng Phủ Anh dường như cũng bị lấy sự vui vẻ của cô, cười cười nói.

‘Nào có chứ, chị là sứ giả của niềm vui, ai thấy chị cũng đều vui vẻ không kịp nữa là, nào có ai hiểu lầm chứ!’ Liên Kiều vẫn cực kỳ lạc quan hỏi.

Hoàng Phủ Anh nhìn Liên Kiều, nói một câu chân tình: ‘Liên Kiều, sao chị có thể lúc nào cũng vui vẻ được vậy? Cho dù gặp được chuyện gì không vui cũng không hề thấy chị buồn bã nha.’

‘Sống trên đời đương nhiên phải vui vẻ rồi!’ Liên Kiều nghiêng nghiêng đầu nhìn cô, ngọt ngào nói: ‘Anh Anh, dù em vui vẻ cũng phải sống, không vui vẻ cũng phải sống, đều là sống cả sao phải khiến mình lúc nào cũng khổ sở làm gì, em nghĩ đúng không?’

Chương 52: Sợ hãi nơi phi trường (2)

‘Cũng đúng nha!’ Hoàng Phủ Anh cảm thấy cô nói rất đúng liền gật đầu nói: ‘Liên Kiều chị biết không đây là lần đầu tiên em rời nhà đi tiếp xúc với thế giới bên ngoài đó cho nên lần này em nhất định phải chơi thật vui vẻ mới được!’

‘Đương nhiên rồi. Em cũng không xem mình đi ra chơi với ai sao? Đi chơi với chị đương nhiên là rất vui rồi!’ Liên Kiều cực kỳ kiêu ngạo đáp lời khiến Hoàng Phủ Anh cũng bị cô chọc cười.

Hai cô gái Đông Phương xinh đẹp, cười cười nói nói hấp dẫn sự chú ý của không ít đàn ông trong phi trường.

Chính lúc hai người còn mải mê nói chuyện thì chợt cảm thấy một cỗ áp lực ập xuống.

Liên Kiều và Hoàng Phủ Anh hơi giật mình, nhìn kỹ thì thấy một đám người mặc áo đen đang đứng chặn đường của họ, trên mặt ai nấy cũng cực kỳ lạnh lùng không chút biểu tình nào khác.

Liên Kiều còn chưa có phản ứng gì nhưng Hoàng Phủ Anh đã bị thần thái của bọn họ hù đến trợn mắt há mồm.

‘Hai vị là Liên Kiều tiểu thư và Hoàng Phủ Anh tiểu thư phải không?’

Một trong số những người áo đen trầm giọng lên tiếng, khí thế bức người.

Hoàng Phủ Anh nuốt một ngụm nước bọt vừa định gật đầu thì đã bị Liên Kiều kéo sang một bên, cô ngẩng đầu nhìn đám người áo đen trước mặt, híp mắt cười hỏi: ‘Các người là ai?’

Có nhầm không đây? Đang đóng phim sao? Xem ra rất giống vệ sĩ của Ngạn Tước. Nhưng chắc là không phải Ngạn Tước đâu, hẳn rõ ràng đã hứa với mình rồi mà.

‘Hai vị, xin mời bên này ...’ Người áo đen vừa lên tiếng hướng về hai người làm một động tác mời.

Liên Kiều đưa mắt nhìn, cô thấy cách đó không xa là một hàng xe sang trọng đậu một cách rất khoa trương trong lòng cũng có chút sợ hãi, nói không nên lời.

Mấy người áo đen tiến đến, không nói thêm lời nào mà trực tiếp kéo hành lý của hai người đi.

‘Này này ... không cho cướp đi hành lý của chúng ta!’

Liên Kiều không nói nữa, dùng sức dẫm mạnh chân, hung hăng đạp lên chân của một tên áo đen đang cầm hành lý sau đó lại hung hăng cắn lên tay của một tên áo đen khác.

‘Ồ ...’

Hai tên áo đen đồng loạt lùi lại, kêu lên một tiếng thảm thiết.

‘Anh Anh, chúng ta mau chạy đi!’

Liên Kiều thấy vậy thét lên một tiếng, ngay lúc Hoàng Phủ Anh còn chưa có phản ứng gì liền kéo tay cô hướng về hướng ngược lại mà chạy thục mạng, trong lòng thầm than một tiếng.

Có nhằm lần không đấy sao lần nào đến sân bay cũng có tình huống ngoài ý muốn xảy ra thế này?

‘Này, Liên Kiều tiểu thư, Hoàng Phủ tiểu thư ...’

Những người áo đen thấy hai người đã chạy mất, sững sờ một lúc liền lập tức đuổi theo.

Liên Kiều chạy rất nhanh, đây là “thành tựu” của cô qua nhiều lần luyện tập sau những lần gây ra tai họa nhưng Hoàng Phủ Anh vốn là tiểu thư điển hình, suốt ngày đi dạo trồng hoa, nào có thể lực cùng kinh nghiệm chạy trốn như vậy. Chạy không được bao lâu đã bắt đầu mệt không thở nổi.

‘Liên ... Liên Kiều ... chúng ta sao phải chạy vậy?’

‘Đương nhiên là phải chạy rồi. Bọn họ không phải là người tốt đâu, muốn cướp đồ đấy!’

Liên Kiều một tay kéo hành lý một tay kéo Hoàng Phủ Anh đang mệt hết hơi đương nhiên là chạy không được nhanh như trước, không lâu sau đã bị đám người áo đen bao vây lại.

‘Liên Kiều, làm sao bây giờ? Chúng ta làm sao bây giờ?’

Hoàng Phủ Anh sắp bị dọa đến khóc rồi, cô chưa từng thấy qua tình huống nào như thế này lại nhớ đến lời của Liên Kiều lúc này, trong lòng càng lo sợ gấp bội.

Liên Kiều cũng không hơn gì cô, tim đập thình thịch nhìn đám người áo đen càng lúc càng đến gần mình, hô hấp càng lúc càng khó khăn ...

‘Anh Anh, bọn họ nếu đã biết tên của chúng ta nhất định là có dự mưu sẵn rồi, nói không chừng là định bắt cóc chúng ta để tống tiền Ngạn Tước đó.’

Mắt Hoàng Phủ Anh bắt đầu phiếm hồng, cô bị lời lẽ của Liên Kiều dọa đến hồn bất phụ thể rồi.

Đang lúc hai người còn đang thì thào với nhau, thì người áo đen lúc này vừa bị Liên Kiều cản một cái đã tiến đến, liếc mắt nhìn hai người nói: ‘Chúng tôi không phải người xấu, xin hai vị yên tâm!’

‘Người xấu ai mà tự nhận mình là người xấu chứ!’

Liên Kiều hùng dũng nói: ‘Chẳng lẽ là người xấu thì trên mặt sẽ khắc mấy chữ “Tôi là người xấu” lên sao?’

‘Chúng tôi thật sự không có ác ý, chúng tôi là ...’

‘Còn giao biện? Các người còn bước tới nữa tôi sẽ kêu lên đấy, cảnh sát đến thì các người một người cũng chạy không thoát, hừm, còn dám cướp hành lý của chúng ta, có phải còn định bắt cóc chúng ta nữa không?’ Liên Kiều hung hăng ngắt lời người kia, hai tay chống eo nói một tràng liên thanh.

Ngay lúc này đây cô thấy mình phải dũng cảm ra mặt bảo vệ Anh Anh mới được, cô tuyệt đối không thể để cho Anh Anh trong lần đi du lịch đầu tiên đã có bóng ma.

‘Liên Kiều tiểu thư, xin cô nghe tôi giải thích ...’

‘Cô là Liên Kiều?’

Ngay lúc đám người áo đen bối rối vạ phần thì một giọng nói lạnh lùng đã cất lên sau lưng họ.

Giọng nói này ... thật giống như nước đá trong hầm băng ngàn năm khiến người nghe không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Liên Kiều giật mình vội vàng hướng mắt về phía vừa phát ra tiếng nói.

Đám người áo đen nghe được tiếng nói liền rất tự giác tránh ra nhường lại một lối đi sau đó ai nấy cung kính cúi đầu nói: ‘Lãnh tiên sinh!’

‘Lui xuống đi!’

Lãnh Thiên Dục vẫy nhẹ tay, ánh mắt hiêu kỳ vẫn đặt trên người cô gái trước mặt sau đó mới hơi chuyển ánh mắt về phía Hoàng Phủ Anh đang nép phía sau Liên Kiều.

Hoàng Phủ Anh bị dọa đến không dám nói tiếng nào.

‘Ngồi máy bay lâu như vậy chắc cũng mệt rồi, lên xe đi!’ Lãnh Thiên Dục đưa tay định tiếp lấy hành lý của hai người.

‘Không được đụng vào!’

Liên Kiều đoạt ngay lại hành lý, dùng sức đánh Lãnh Thiên Dục một cái, ‘Người lại là quái vật ở đâu đến?’

Người đàn ông này sao lại kỳ lạ như vậy?

‘Liên Kiều ...’ Hoàng Phủ Anh vội vàng tiến đến kéo Liên Kiều sang một bên, chỉ tay về phía Lãnh Thiên Dục, dè dặt nói: ‘Anh ấy là Lãnh Thiên Dục!’

Lãnh Thiên Dục???

Liên Kiều ngây ngốc tại chỗ.

‘Anh Anh ...’

Lãnh Thiên Dục trầm giọng lên tiếng: ‘Anh trai em không có cho em biết những sắp xếp ở nước Ý sao?’

69. Quyển 8 - Chương 52-54

Quyển 8: Tình yêu đến

Chương 52: Sợ hãi nơi phi trường (2)

‘Cũng đúng nha!’ Hoàng Phủ Anh cảm thấy cô nói rất đúng liền gật đầu nói: ‘Liên Kiều chị biết không đây là lần đầu tiên em rời nhà đi tiếp xúc với thế giới bên ngoài đó cho nên lần này em nhất định phải chơi thật vui vẻ mới được!’

‘Đương nhiên rồi. Em cũng không xem mình đi ra chơi với ai sao? Đi chơi với chị đương nhiên là rất vui rồi!’ Liên Kiều cực kỳ kiêu ngạo đáp lời khiến Hoàng Phủ Anh cũng bị cô chọc cười.

Hai cô gái Đông Phương xinh đẹp, cười cười nói nói hấp dẫn sự chú ý của không ít đàn ông trong phi trường. Chính lúc hai người còn mải mê nói chuyện thì chợt cảm thấy một cỗ áp lực ập xuống.

Liên Kiều và Hoàng Phủ Anh hơi giật mình, nhìn kỹ thì thấy một đám người mặc áo đen đang đứng chặn đường của họ, trên mặt ai nấy cũng cực kỳ lạnh lùng không chút biểu tình nào khác.

Liên Kiều còn chưa có phản ứng gì nhưng Hoàng Phủ Anh đã bị thần thái của bọn họ hù đến trợn mắt há mồm.

‘Hai vị là Liên Kiều tiểu thư và Hoàng Phủ Anh tiểu thư phải không?’

Một trong số những người áo đen trầm giọng lên tiếng, khí thế bức người.

Hoàng Phủ Anh nuốt một ngụm nước bọt vừa định gật đầu thì đã bị Liên Kiều kéo sang một bên, cô ngăn đầu nhìn đám người áo đen trước mặt, híp mắt cười hỏi: ‘Các người là ai?’

Có nhầm không đây? Đang đóng phim sao? Xem ra rất giống vệ sĩ của Ngạn Tước. Nhưng chắc là không phải Ngạn Tước đâu, hẳn rõ ràng đã hứa với mình rồi mà.

‘Hai vị, xin mời bên này ...’ Người áo đen vừa lên tiếng hướng về hai người làm một động tác mời.

Liên Kiều đưa mắt nhìn, cô thấy cách đó không xa là một hàng xe sang trọng đậu một cách rất khoa trương trong lòng cũng có chút sợ hãi, nói không nên lời.

Mấy người áo đen tiến đến, không nói thêm lời nào mà trực tiếp kéo hành lý của hai người đi.

‘Này này ... không cho cướp đi hành lý của chúng ta!’

Liên Kiều không nói nữa, dùng sức dẫm mạnh chân, hung hăng đạp lên chân của một tên áo đen đang cầm hành lý sau đó lại hung hăng cắn lên tay của một tên áo đen khác.

‘Ồ ...’

Hai tên áo đen đồng loạt lùi lại, kêu lên một tiếng thảm thiết.

‘Anh Anh, chúng ta mau chạy đi!’

Liên Kiều thấy vậy thét lên một tiếng, ngay lúc Hoàng Phủ Anh còn chưa có phản ứng gì liền kéo tay cô hướng về hướng ngược lại mà chạy thục mạng, trong lòng thầm than một tiếng.

Có nhằm lẫn không đấy sao lần nào đến sân bay cũng có tình huống ngoài ý muốn xảy ra thế này?

‘Này, Liên Kiều tiểu thư, Hoàng Phủ tiểu thư ...’

Những người áo đen thấy hai người đã chạy mất, sững sờ một lúc liền lập tức đuổi theo.

Liên Kiều chạy rất nhanh, đây là “thành tựu” của cô qua nhiều lần luyện tập sau những lần gây ra tai họa nhưng Hoàng Phủ Anh vốn là tiểu thư điển hình, suốt ngày đi dạo trồng hoa, nào có thể lực cùng kinh nghiệm chạy trốn như vậy. Chạy không được bao lâu đã bắt đầu mệt không thở nổi.

‘Liên ... Liên Kiều ... chúng ta sao phải chạy vậy?’

‘Đương nhiên là phải chạy rồi. Bọn họ không phải là người tốt đâu, muốn cướp đồ đấy!’

Liên Kiều một tay kéo hành lý một tay kéo Hoàng Phủ Anh đang mệt hết hơi đương nhiên là chạy không được nhanh như trước, không lâu sau đã bị đám người áo đen bao vây lại.

‘Liên Kiều, làm sao bây giờ? Chúng ta làm sao bây giờ?’

Hoàng Phủ Anh sắp bị dọa đến khóc rồi, cô chưa từng thấy qua tình huống nào như thế này lại nhớ đến lời của Liên Kiều lúc này, trong lòng càng lo sợ gấp bội.

Liên Kiều cũng không hơn gì cô, tim đập thình thịch nhìn đám người áo đen càng lúc càng đến gần mình, hô hấp càng lúc càng khó khăn ...

‘Anh Anh, bọn họ nếu đã biết tên của chúng ta nhất định là có dự mưu sẵn rồi, nói không chừng là định bắt cóc chúng ta để tống tiền Ngạn Tước đó.’

Mất Hoàng Phủ Anh bắt đầu phiếm hồng, cô bị lời lẽ của Liên Kiều dọa đến hồn bất phụ thể rồi.

Đang lúc hai người còn đang thì thào với nhau, thì người áo đen lúc này vừa bị Liên Kiều cắn một cái đã tiến đến, liếc mắt nhìn hai người nói: ‘Chúng tôi không phải người xấu, xin hai vị yên tâm!’

‘Người xấu ai mà tự nhận mình là người xấu chứ!’

Liên Kiều hùng dũng nói: ‘Chẳng lẽ là người xấu thì trên mặt sẽ khắc mấy chữ “Tôi là người xấu” lên sao?’

‘Chúng tôi thật sự không có ác ý, chúng tôi là ...’

‘Còn giả dối? Các người còn bước tới nữa tôi sẽ kêu lên đấy, cảnh sát đến thì các người một người cũng chạy không thoát, hừm, còn dám cướp hành lý của chúng ta, có phải còn định bắt cóc chúng ta nữa không?’ Liên Kiều hung hăng ngắt lời người kia, hai tay chống eo nói một tràng liên thanh.

Ngay lúc này đây cô thấy mình phải dũng cảm ra mặt bảo vệ Anh Anh mới được, cô tuyệt đối không thể để cho Anh Anh trong lần đi du lịch đầu tiên đã có bóng ma.

‘Liên Kiều tiểu thư, xin cô nghe tôi giải thích ...’

‘Cô là Liên Kiều?’

Ngay lúc đám người áo đen bối rối vạ phần thì một giọng nói lạnh lùng đã cất lên sau lưng họ.

Giọng nói này ... thật giống như nước đá trong hầm băng ngàn năm khiến người nghe không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Liên Kiều giật mình vội vàng hướng mắt về phía vờn phát ra tiếng nói.

Đám người áo đen nghe được tiếng nói liền rất tự giác tránh ra nhường lại một lối đi sau đó ai nấy cung kính cúi đầu nói: ‘Lãnh tiên sinh!’

‘Lui xuống đi!’

Lãnh Thiên Dục vẫy nhẹ tay, ánh mắt hiếu kỳ vẫn đặt trên người cô gái trước mặt sau đó mới hơi chuyển ánh mắt về phía Hoàng Phủ Anh đang nép phía sau Liên Kiều.

Hoàng Phủ Anh bị dọa đến không dám nói tiếng nào.

‘Ngồi máy bay lâu như vậy chắc cũng mệt rồi, lên xe đi!’ Lãnh Thiên Dục đưa tay định tiếp lấy hành lý của hai người.

‘Không được đụng vào!’

Liên Kiều đoạt lại hành lý, dùng sức đánh Lãnh Thiên Dục một cái, ‘Người lại là quái vật ở đâu đến?’

Người đàn ông này sao lại kỳ lạ như vậy?

‘Liên Kiều ...’ Hoàng Phủ Anh vội vàng tiến đến kéo Liên Kiều sang một bên, chỉ tay về phía Lãnh Thiên Dục, dè dặt nói: ‘Anh ấy là Lãnh Thiên Dục!’

Lãnh Thiên Dục???

Liên Kiều ngây ngốc tại chỗ.

‘Anh Anh ...’

Lãnh Thiên Dục trầm giọng lên tiếng: ‘Anh trai em không có cho em biết những sắp xếp ở nước Ý sao?’

Chương 53: Không tin có quỷ (1)

Nha đầu, người của ta lại dám xem là cướp sao? Càng khoa trương hơn là dám gọi ta là quái vật!

Nhưng mà ... ánh mắt sắc bén của Lãnh Thiên Dục lướt qua gương mặt của Liên Kiều đang đứng ngây ngốc ở đó, trong lòng có chút đắc ý, một cô nhóc như vậy, chỉ cần vài tay thủ hạ đã có thể dọa sợ đến cỡ này, không biết sức phá hoại theo lời đồn của cô chạy đến đâu mất rồi? Xem ra Lăng Thiệu Đường chỉ là thần thánh hóa khả năng của cô nhóc này thôi.

Nghĩ đến đây, lòng hấn có chút yên tâm trở lại. Nói không chừng tất cả chỉ là chuyện bịa mà Lăng Thiệu Đường và Cung Quý Dương hợp lại để dọa hấn mà thôi, chắc là muốn trêu chọc hấn mà thôi.

Anh Anh thấy Lãnh Thiên Dục hỏi thẳng mình, cô bước lên phía trước, dè dặt nói: ‘Lãnh đại ca, anh Ngạn Tước không có ... không có nói với bọn em là anh đích thân đến đón bọn em.

Tuy rằng cô rất sùng bái người đàn ông này nhưng càng sợ hãi hấn nhiều hơn.

Lãnh Thiên Dục - người đàn ông này chẳng khác nào một cục nước đá!

‘Ừ!’ Lãnh Thiên Dục ra hiệu cho thuộc hạ tiến đến: ‘Dem hành lý của hai vị tiểu thư này lên xe.’

‘Dạ, Lãnh tiên sinh!’

Liên Kiều lúc này mới từ trong trạng thái sững sờ tỉnh hồn lại, cô đột nhiên bước đến, trước ánh mắt kinh ngạc của đám thuộc hạ đưa tay nắm lấy cổ áo của Lãnh Thiên Dục.

Hả???

Mọi người có mặt đều sững sờ!

Lãnh Thiên Dục đương nhiên cũng bị hành động đột ngột này của Liên Kiều làm cho giật mình nhưng hấn không có phản ứng gì, chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Liên Kiều nở một nụ cười rạng rỡ nhìn hấn hỏi: ‘Thì ra anh là Lãnh Thiên Dục?’

Lãnh Thiên Dục nhưיות mảy: ‘Đúng vậy!’

Sao cô nhóc này chẳng có vẻ gì là sợ mình cả nhỉ? Thật là hiếm gặp.

‘Ai yo, anh thật sự là Lãnh Thiên Dục sao?’ Liên Kiều mừng rỡ nhảy lên reo hò trước mặt hấn, ‘Em nghe bọn họ nói anh không biết cười, là thật hay giả vậy?’

Lãnh Thiên Dục bị lời nói của cô làm cho chần động, nhất thời cũng không biết trả lời thế nào.

Ngay lúc này một người áo đen tiến đến, thấp giọng nói với Lãnh Thiên Dục: ‘Lãnh tiên sinh, có người nhìn thấy giới truyền thông đã tiếp cận phi trường, nơi đây chúng ta không tiện ở lâu nữa!’

Lãnh Thiên Dục nghe hấn nói vậy, nhìn Liên Kiều nói: ‘Nếu như em còn có nghi vấn gì thì ngày tháng còn dài, chúng ta trở về trước rồi nói sau!’

Nói xong cũng không quay đầu lại đi thẳng về phía đoàn xe.

‘Oa ...’

Liên Kiều như nhìn thấy một báu vật vậy, đôi mắt màu tím sáng long lanh: ‘Hấn ta thật cool nha!’

Hoàng Phủ Anh thấy vậy liền bước đến kéo tay Liên Kiều, thấp giọng dặn dò: ‘Em phải nhắc chị lần nữa, Lãnh đại ca con người này không thích nói đùa, cho nên trước mặt anh ta chị ít nhất phải kiềm chế một chút!’

‘Ngưng ...’ Liên Kiều không cho lời cô nói là đúng, ‘Làm người ai mà không thích vui vẻ chứ? Chị không tin hấn có thể giữ mãi bộ dáng như vậy!’

‘Liên Kiều ...’

‘Được rồi được rồi mà ...’

Liên Kiều ngắt lời Hoàng Phủ Anh: ‘Yên tâm đi, trong lòng chị đã có tính toán, đừng lo lắng nữa nhé. Hấn là bạn tốt của Ngạn Tước, chị có thể làm sao chứ?’

Vừa nói cô vừa xua tay, bước theo đám người áo đen đi về phía đoàn xe.

Hoàng Phủ Anh không biết làm thế nào, vô lực lắc đầu, trong lòng thầm nguyện cầu lần này Liên Kiều có thể kiềm chế một chút thì tốt rồi.

Về mặt Lãnh Thiên Dục hết sức u ám, hấn nhìn về phía ba cô gái đang lách cha lách chách nói chuyện với nhau, nói một cách chính xác thì là hai cô gái đang nói chuyện không ngừng còn Hoàng Phủ Anh thì đang ngoan ngoãn ngồi yên bên cạnh.

Hấn vốn có lòng tốt sắp xếp riêng cho hai cô gái kia một chiếc xe nhưng nào ngờ đã hai cô gái đã bị Thượng Quan Tuyền kéo lên chiếc xe của chính mình mà Liên Kiều cũng cực kỳ phối hợp, không nói thêm tiếng nào cũng không có chút khách sáo nào, cứ thế lên xe.

Kết quả ...

Không gian vốn chỉ riêng thuộc về hấn và Thượng Quan Tuyền đã bị hai nha đầu kia cướp mất.

‘Thì ra chị là Liên Kiều, lần trước thật tiếc là chưa có dịp gặp chị, cũng may lần này chị đến nước Ý.’ Thượng Quan Tuyền kéo bàn tay nhỏ nhắn của Liên Kiều, về mặt mừng rỡ vừa nói vừa cười.

‘Lần trước? Không phải là em muốn nói đến lần chị bị hôn mê đó chứ?’ Liên Kiều suy nghĩ một chút rồi hỏi lại.

‘Đúng vậy, là lần đó đó, chị không biết Ngạn Tước lo lắng đến thế nào đâu...’

Thượng Quan Tuyền nói đến đây cô nghịch ngợm dựa sát vào người Liên Kiều, kề tai cô nói nhỏ: ‘Nhìn là biết anh ấy thật sự rất quan tâm chị nha!’

Mặt Liên Kiều hồng lên một mảnh: ‘Thực ra lúc đó chị cũng không sao, chỉ là ... xem như là xui xẻo đi, không biết mình đắc tội với ai lại bị người ta hạ Giáng Đầu!’

‘Nếu như không thấy tận mắt em thật sự không tin là có tồn tại thứ gọi là Giáng Đầu này.’ Thượng Quan Tuyên nói một cách dứt khoát.

Hoàng Phủ Anh lúc này mới lên tiếng: ‘Liên Kiều cũng lợi hại lắm đó, tuy chị ấy không biết Giáng Đầu nhưng trực giác cũng mạnh hơn người thường rất nhiều.’

‘Chị cũng nghe các anh ấy nói, xem ra là do bẩm sinh đúng không? Thiếu Đường nói chị học cưỡi ngựa trong một thời gian cực kỳ ngắn, mà còn thuần phục được một chú ngựa bất kham nữa.’ Thượng Quan Tuyên nói theo lời Anh Anh.

‘Đó là do Lăng Thiếu Đường hần ngọc thôi. Cưỡi ngựa vốn rất đơn giản mà!’ Liên Kiều đắc ý cười.

Lúc này Hoàng Phủ Anh lại lên tiếng, nhưng là nói với Lãnh Thiên Dục: ‘Lãnh đại ca, anh Ngạn Tước biết chúng em đến Ý, anh ấy có ... có nói gì không?’

Lãnh Thiên Dục nhìn Hoàng Phủ Anh, lại nhìn thấy Liên Kiều cũng đang nhìn hắn với ánh mắt chờ mong, hắn liền nói: ‘Ngạn Tước hai hôm nữa cũng sẽ đến đây!’

‘Thật sao? Ngạn Tước cũng đến đây? Là đến công tác sao?’ Liên Kiều trở mắt nhìn hắn, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

Lãnh Thiên Dục trả lời cô: ‘Hai nha đầu các cô cũng không còn nhỏ nữa rồi, sao lại có thể nói bỏ nhà đi là bỏ nhà đi chứ? Ngạn Tước rất lo cho hai người cho nên mới vội vàng xử lý mọi công sự trong tay rồi chạy đến đây đó!’

Liên Kiều bĩu môi: ‘Bọn em lại không phải là trẻ con, làm sao đi lạc được chứ? Nếu như em không có đoán sai, hắn nhất định đã kêu anh giám sát bọn em thật kỹ phải không?’

‘Đúng đó!’

Lãnh Thiên Dục không chút dấu giếm, hắn thẳng thắn trả lời: ‘Không chỉ là phải trông chừng các cô mà còn đặc biệt trông chừng em đó, Anh Anh trước giờ rất ngoan ngoãn, hoàn toàn không giống với em, nghe nói em rất nghịch ngợm phải không?’

Liên Kiều liếc hắn một cái, bất mãn nói: ‘Là ai nhiều chuyện vậy chứ?’

‘Nha đầu, em nghe kỹ đây!’ Lãnh Thiên Dục nhìn Liên Kiều chăm chú, nói rành mạch từng chữ: ‘Em tốt nhất là ngoan ngoãn ở lại Lãnh Uyển không được chạy lung tung. Với lại, nghe nói em vẫn luôn muốn học bắn súng, anh muốn nhắc nhở em một câu, bắn súng không đơn giản chút nào, càng không giống như cưỡi ngựa, học một ngày là được, em phải chuẩn bị tốt tâm lý mới được!’

Xem ra ... lần đầu tiên gặp mặt phải dọa cho cô nhóc này sợ mới được, bằng không cô ấy nhất định lấy khách át chủ thì thật không tốt chút nào.

Chương 54: Không tin có quỷ (2)

‘Tuyệt đối không được quên đấy!’ Lãnh Thiên Dục không thềm để ý đến Liên Kiều nữa mà ánh mắt sắc bén như chim ưng ngừng lại nơi Hoàng Phủ Anh.

Hoàng Phủ Anh sợ đến nỗi vội vàng cúi thấp đầu xuống, thân mình không ý thức nhích sát gần Liên Kiều.

‘Anh Anh, em cũng không còn nhỏ nữa, bỏ nhà ra đi không còn là chuyện mà người ở tuổi của em nên làm nữa rồi. Không được có lần sau đâu đấy!’

Giọng nói của Lãnh Thiên Dục tuy lạnh như băng mang đầy vẻ uy hiếp nhưng cũng không che dấu được sự quan tâm của một người anh trai dành cho em gái mình.

‘Dạ, Lãnh đại ca!’ Giọng của Hoàng Phủ Anh thật nhỏ lại rất ư rữ cực kỳ giống một con thú nhỏ đang bị sợ hãi.

‘Nói lớn tiếng lên!’ Lãnh Thiên Dục cao giọng nói với cô.

Hoàng Phủ Anh bị hù đến toàn thân đều run rẩy đang định nói lại lần nữa thì đã nghe Liên Kiều “hừm” một tiếng.

‘Em “hừm” cái gì chứ?’ Lãnh Thiên Dục lạnh lùng hỏi.

Liên Kiều liếc hắt một cái: ‘Ngạn Tước trước giờ đều không có dùng giọng điệu hung hăng như vậy mà nói chuyện với Anh Anh đâu!’

Lãnh Thiên Dục chau chặt mày lại: ‘Vậy thì chỉ có thể trách Ngạn Tước quá mềm lòng thôi, chính bởi vì như vậy nên mới xảy ra chuyện ngày hôm nay! Anh với Ngạn Tước tình như anh em, em gái của hắt cũng là em gái của anh, canh chừng hai người không cho hai người chạy lung tung là trách nhiệm của anh!’

‘Câu này của anh nghe thật không bình thường nha, chúng em là đi du lịch cũng không phải là đến đây để làm tù binh của anh!’ Liên Kiều bắt mồm lên tiếng.

‘Nếu như em cho rằng canh chừng như vậy là một loại “bỏ tù” thì cũng được thôi, tóm lại, trước khi Ngạn Tước đến Ý, hai người bọn em ai cũng không được rời khỏi Lãnh gia một bước!’ Lãnh Thiên Dục lạnh lùng ra lệnh.

‘Này ...’

Liên Kiều bị ngữ khí lạnh lùng của hắt làm cho tức đến trợn mắt, thấy vậy Hoàng Phủ Anh vội vàng kéo tay cô lại, nói: ‘Đừng đối chọi với Lãnh đại ca nữa, chị đấu không lại anh ấy đâu.’

‘Hừm!’

Liên Kiều giận dỗi xoay đầu sang một bên nhìn Thượng Quan Tuyền, chau mày nói: ‘Tiểu Tuyền, chị đau lòng thay cho em nha, em chắc là không hề có dịp đi ra ngoài chơi phải không? Ông già như hắt làm sao mà có tâm trạng đi đây đi đó chứ.’

‘Em ...; Lãnh Thiên Dục tức giận đến nỗi hận không thể mở cửa quảng Liên Kiều xuống xe.

Thượng Quan Tuyền thấy sắc mặt của Lãnh Thiên Dục càng lúc càng khó coi, cô không kìm được bụm miệng cười: ‘Đúng đó. Hắt ngày nào cũng rất bận rộn, làm gì có thời gian đi chơi với em chứ, cho nên hai chị đến em rất vui.’

‘Tuyền, em muốn đi đâu chơi anh đương nhiên sẽ sắp xếp thời gian đi với em!’ Lãnh Thiên Dục thấy tình hình không sáng sủa, vội vàng lên tiếng.

Thượng Quan Tuyền bật cười, ‘Anh còn dám nói sao, anh xem đã bao nhiêu lâu rồi chưa được nghỉ ngơi đằng hoàng đây, hết xử lý chuyện công ty còn phải xử lý chuyện bang phái!’

Lãnh Thiên Dục vừa định lên tiếng thì Liên Kiều đã chen vào: ‘Theo chị thấy nhân lúc em còn tuổi trẻ xinh đẹp mau chóng suy nghĩ một chút có nên tìm một đối tượng khác hay không. Em xem ba người kia, chỉ xử lý mỗi công sự thôi đã bận tối mắt tối mũi thế kia rồi, huống gì người nào đó còn phải kiêm cả hai phía hắc - bạch, cũng may Tiểu Tuyền người ta từ nhỏ đã ở bên cạnh anh chứ nếu như là chị thì chị đã buồn chết rồi. Thật nhảm chán!’

Trong lòng Liên Kiều cười thầm, cô thật sự muốn nhìn thử sức nhẫn nại của Lãnh Thiên Dục đến đâu.

Lời của cô vừa dứt thì Lãnh Thiên Dục đã quay đầu lại nhìn cô, trong đôi mắt màu đen kia hiện rõ sự mất hứng.

‘Này, anh nhìn gì chứ?’ Liên Kiều bị hắt nhìn cả người có chút không được tự nhiên, nhất thời đôi mắt màu tím chợt lóe lên một tia lo lắng.

Lãnh Thiên Dục chậm rãi nói: ‘Anh đang nghĩ ... cũng may anh không phải là Ngạn Tước, bằng không nhất định sẽ rất khổ sở!’

‘Sao lại nói vậy?’ Liên Kiều bị câu nói của hắt làm cho như rơi vào một tầng mây mù, cô ngây ngô hỏi lại.

‘Bởi vì ...’ Lãnh Thiên Dục cố ý kéo dài giọng, nói chậm rãi từng chữ một: ‘Em là một cô nhóc chưa lớn đến hình, không biết Ngạn Tước cưới vợ là để yêu hay là để có thêm một đứa con gái để chăm sóc nữa!’

‘Này, Lân - Thiên - Dục, anh chán sống rồi phải không?’ Liên Kiều tức đến suýt không thở nổi.

‘Dục ...’ Thượng Quan Tuyền thấy vậy vội kéo áo hắt, nhắc nhở: ‘Liên Kiều chỉ là ham chơi một chút thôi mà, đừng nói người ta như vậy!’

Lân Thiên Dục hoàn toàn chẳng để ý gì đến lời đe dọa của Liên Kiều, hắt nhìn Thượng Quan Tuyền mỉm cười: ‘Cũng may em còn nhỏ nhưng khiến anh đỡ lo lắng hơn nhiều, ít ra còn biết ngoan ngoãn nghe lời, không giống như người nào đó. Trước khi Ngạn Tước đến đây, trông chừng cô ấy là trách nhiệm của chúng ta. Ngạn Tước đã rất mệt mỏi rồi, anh không thể để hắt đã mệt càng mệt thêm nữa.’

Nói rồi còn vừa như vô tình vừa như cố ý liếc về phía Liên Kiều.

Liên Kiều cũng không phải đồ ngốc, đương nhiên hiểu được ẩn ý trong câu nói của Lân Thiên Dục, cô tức tối híp mắt nhìn hắt ...

‘Lân Thiên Dục, cảnh cáo anh một câu, em đã bắt đầu tức giận rồi đấy!’

Một câu này thật ra không giả, ít ra là Hoàng Phủ Anh tin là vậy!

Chỉ tiếc là Lân Thiên Dục lại hoàn toàn không để tâm, môi hắt khê câu lên một nụ cười coi thường: ‘Tiểu nha đầu, em tức giận thì lại thế nào chứ?’

‘Em hỏi lại anh lần nữa, có phải những ngày này em và Anh Anh đều không thể rời khỏi Lân gia biệt uyển hay không?’ Đôi mắt Liên Kiều đã bắt đầu xuất hiện sự uy hiếp.

‘Đúng vậy! Đây cũng là chuyện anh đã hứa với Ngạn Tước!’ Lân Thiên Dục mang vẻ mặt “cây ngay không sợ chết đứng” nói.

‘Vậy anh chết chắc rồi!’ Lúc Liên Kiều nói câu này trong mắt đã bốc lên lửa giận.

Không biết sao khi nghe câu này, Thượng Quan Tuyền đang ngồi bên cạnh chợt cảm thấy sau lưng ớn lạnh.

‘Lân gia dường như đã lâu không có náo nhiệt vậy rồi, nếu như em muốn giúp cho Lân gia có thêm chút không khí hưng phấn anh cũng sẽ không phản đối!’ Lân Thiên Dục hưng trí bưng bưng nói đùa với Liên Kiều.

Nói xong liền dựa người vào ghế nhắm mắt dưỡng thần, dáng vẻ cực kỳ nhàn nhã, hưởng thụ.

Liên Kiều không trả lời nhưng đôi mắt màu tím không ngừng lóe lên những tia quỷ dị.

‘Đây là chị Hà, chị ấy làm việc ở Lân gia đã nhiều năm rồi, những ngày hai em ở đây chị ấy sẽ chịu trách nhiệm toàn bộ!’

Khi đoàn người về đến Lân gia biệt uyển, người làm ở Lân gia đã sớm theo sự dặn dò mà chuẩn bị phòng cho Liên Kiều và Hoàng Phủ Anh.

Ngoài ra Lân Thiên Dục còn đặc biệt phân một người làm có kinh nghiệm nhiều năm đến chăm sóc cho bọn họ.

Liên Kiều thấy vậy trong lòng mừng thầm, còn được, chỉ là vài người làm thôi, cô tin rằng mình đối phó được, lén lút chạy ra ngoài chơi chắc là không có vấn đề gì đi.

Đến nước Ý cô chỉ có hai mục đích chính, thứ nhất là vì học bắn súng, thứ hai là để đi du sơn ngoạn thủy. Vì học bắn súng, chắc là cô phải giả vờ ngoan ngoãn vài ngày, Liên Kiều tin với khả năng của mình sẽ có thể học thành môn bắn súng trong thời gian rất ngắn, đến lúc đó, cô sẽ tìm cách dẫn Anh Anh lén chạy ra ngoài chơi một chút.

Nhưng mà ... Liên Kiều cẩn thận lược qua một lần đường ngang lối dọc trong Lân Uyển một lần, diện tích của ngôi biệt thự này so với “Hoàng Phủ” chênh lệch không xa lắm, tin rằng muốn hoàn toàn hiểu rõ đường đi nước bước, muốn từ trong này tìm đường trốn ra ngoài chắc cũng phải tốn thời gian một tí, càng quan trọng hơn là, hệ thống cảnh vệ ở đây phức tạp hơn cô tưởng tượng nhiều.

Thấy Liên Kiều không nói gì, chỉ có đôi mắt tím không ngừng đảo qua đảo lại, Lãnh Thiên Dục khẽ nhếch môi, dường như hoàn toàn hiểu thấu tâm tư của Liên Kiều vậy, hắt ra dấu ột người áo đen phía sau tiến đến ...

70. Quyển 8 - Chương 55-57

Quyển 8: Tình yêu đến

Chương 55: Cuộc sống nơi Lãnh uyển (1)

‘Dạ, Lãnh tiên sinh!’

Người áo đen chính là Lôi chấp pháp cung kính cúi thấp người chờ lệnh.

Lãnh Thiên Dục không vội lên tiếng mà đi đến trước mặt Hoàng Phủ Anh, cất lời.

‘Anh Anh, chị dâu em muốn học bắn súng, còn em thì sao? Có muốn học hay không?’

Hoàng Phủ Anh vốn cực kỳ sợ Lãnh Thiên Dục bị hắt hủi một câu như vậy đương nhiên là càng sợ, vội vàng lắp bắp nói: ‘Em ... em nghe theo Lãnh đại ca!’

Liên Kiều ở bên cạnh nghe vậy nghiêng đầu nhìn Hoàng Phủ Anh, thấy đôi mày liễu của cô chau lại gần như dính sát vào nhau, đáng vẻ cực kỳ sợ hãi.

Lãnh Thiên Dục không khó nhận ra vẻ bất mãn trên gương mặt của Liên Kiều, môi hắt nhẹ câu lên một đường cong, nói với Hoàng Phủ Anh: ‘Anh nghe Ngạn Tước nói em là cô gái duy nhất trong nhà Hoàng Phủ không phải chịu huấn luyện, như vậy làm sao được chứ, lỡ như gặp phải phần tử nguy hiểm lúc đó năng lực tối thiểu là tự bảo vệ mình cũng không có!’

Đầu Hoàng Phủ Anh cúi thấp đến không thể thấp hơn, mười ngón tay bối rối nắm lấy nhau.

‘Như vậy đi, dù sao em cũng đã đến đây rồi, cùng học bắn súng vậy!’

Lãnh Thiên Dục bá đạo ra lệnh.

‘Dạ, Lãnh đại ca!’

Giọng của Hoàng Phủ Anh cực nhỏ, cô cúi đầu ánh mắt len lén nhìn về phía Liên Kiều.

Sớm biết như vậy thì đã không nghe lời Liên Kiều chạy đến nước Ý làm gì, người thích học bắn súng là Liên Kiều chứ nào phải cô đâu.

Thấy cô lên tiếng đồng ý, Lãnh Thiên Dục hài lòng gật đầu sau đó xoay người lại dặn dò Lôi: ‘Lôi, Anh Anh giao cho người!’

‘Dạ, Lãnh tiên sinh!’ Lôi gật đầu đáp lời.

Hoàng Phủ Anh ngẩng đầu lên, ánh mắt sợ sệt nhìn vào đôi mắt sâu không thấy đáy của Lôi, trong lòng ngoại trừ hoảng loạn chỉ có hoảng loạn, cô vội vàng nói: ‘Lãnh đại ca, vậy ... vậy Liên Kiều ...’

‘Anh sẽ tự dạy!’

Lãnh Thiên Dục nhìn thẳng vào đôi mắt đầy vẻ hoài nghi của Liên Kiều, nói: ‘Người có thể khiến cho Lăng Thiệu Đường luống cuống tya chân anh còn chưa thật sự thấy qua, nha đầu anh lại muốn xem thử em có phải giống như lời Lăng Thiệu Đường ... là có tài năng thiên bẩm thế không!’

‘Ngưng ...’ Liên Kiều bực dọc xua tay: ‘Cái gì mà thiên bẩm với thiên bẩm? Nhân tiện, nhắc tới bánh em cũng thấy đói bụng rồi. Đúng rồi, cho dù anh đem nhốt em ở trong Lãnh gia biệt uyển thì cũng không thể bạc đãi em nha, bằng không em sẽ nói với Ngạn Tước để anh ấy thay em báo thù.’

‘Phù ...’ Thượng Quan Tuyền bị cách nói ngây thơ của cô chọc cười, cô che miệng cố nén tiếng cười.

Thật là một cô gái có bản lĩnh, có thể đem lời của Dục nói nghiêng nói ngửa thành thế này.

Lãnh Thiên Dục cũng bị lời nói của cô làm cho nhất thời không phản ứng lại kịp, một lúc sau hẳn mới thở dài, dặn dò người làm ...

‘Đi chuẩn bị bữa ăn cho Hoàng Phủ phu nhân và tiểu thư!’

Bữa ăn trưa diễn ra cực kỳ vui vẻ bởi vì có Liên Kiều, cây chọc cười này khiến cho bầu không khí trong Lãnh gia trở nên náo nhiệt không ít.

‘Tiểu Tuyền, Lãnh gia biệt uyển có thú vị không? Chị thấy chỗ nào cũng có vệ sĩ, em sống ở đây nhất định là buồn chết phải không?’ Ăn uống no nê xong Liên Kiều kéo tay Thượng Quan Tuyền và Hoàng Phủ Anh cùng nhau đi dạo trong vườn hoa.

Thượng Quan Tuyền mỉm cười, ‘Thực ra lúc vừa đến đây em cũng không quen lắm nhưng nghĩ đến thân phận của Dục thì em hiểu, vốn dĩ vệ sĩ ở đây nhiều hơn nhiều so với ba người còn lại trong tứ đại tài phiệt là bởi vì sự an toàn của Lãnh gia mà thôi!’

‘Vậy chẳng phải là em không có chút tự do nào sao?’

Liên Kiều nhướng mày nhìn một lượt bốn phía, căn biệt thự này toàn bộ đều là màu trắng hết như một tòa thành cổ trong truyện cổ tích.

‘Nào có khoa trương như chị nói chứ. Thực ra Dục đón hai người đến ở chỗ này chẳng qua cũng là suy nghĩ cho sự an toàn của hai người mà thôi. Dù sao hai người cũng là con gái chân yếu tay mềm.’ Thượng Quan Tuyền kéo tay Liên Kiều và Hoàng Phủ Anh cùng ngồi xuống một băng ghế gỗ, nhẹ giọng nói.

Liên Kiều chợt nghĩ đến một vấn đề, cô liền lên tiếng hỏi: ‘Đúng rồi Tiểu Tuyền, em là sát thủ thật sao? Mà còn là loại sát thủ rất lợi hại phải không?’

Cô thật sự rất tò mò nha, từ nhỏ đến lớn Liên Kiều chưa bao giờ có cơ hội tiếp xúc với một sát thủ hướng chi là kết bạn chuyện trò.

‘Liên Kiều ...’ Hoàng Phủ Anh có chút ngượng ngùng kéo một góc áo Liên Kiều như nhắc nhở cô rồi nhìn Thượng Quan Tuyền bằng ánh mắt như có lỗi: Tiểu Tuyền, Liên Kiều chỉ là tính tò mò hơi mạnh, chị đừng trách nha.’

Thật là hết cách với Liên Kiều, chị ấy sao đột nhiên lại hỏi vấn đề này chứ? Lúc đến phi trường mình không phải đã dặn dò rất kỹ là những chuyện liên quan đến quá khứ của Thượng Quan Tuyền tốt nhất là đừng nên nhắc tới hay sao chứ, hỏi ra thật không lịch sự chút nào.

‘Ai ya, Anh Anh, cái này có gì ghê gớm đâu. Chị chỉ là sùng bái một cô gái có thể làm sát thủ thôi mà!’ Liên Kiều vốn tâm tư đơn thuần, chẳng suy nghĩ gì nhiều, thản nhiên nói.

Thượng Quan Tuyền cười cười: ‘Anh Anh, Liên Kiều nói cũng đúng, thực ra cũng chẳng có gì phải dấu giếm cả, đều là chuyện đã qua rồi mà!’

‘Oa, nói như vậy tất cả đều là sự thật sao? Em thật sự là sát thủ sao?’ Liên Kiều nhìn Thượng Quan Tuyền bằng ánh mắt hâm mộ.

Hoàng Phủ Anh có cảm giác mình sắp xỉu mất.

Thượng Quan Tuyền gật đầu.

Liên Kiều thấy vậy càng cao hứng, cô vừa nắm bàn tay nhỏ nhắn của Thượng Quan Tuyền vừa hỏi: ‘Làm được sát thủ nhất định là rất lợi hại phải không? Trong mấy phim chị xem ai làm sát thủ cũng cũng vậy hết đó, rất cool. Đúng rồi, em có thể phi thân sao? Trong phim rất nhiều người bay tới bay lui vậy đó!’

Hoàng Phủ Anh liếc nhìn cô một cái, nhin không được chen vào: ‘Làm ơn đi Liên Kiều, bay tới bay lui là mấy chiêu trò để hấp dẫn người xem thôi!’

‘Ai nói chứ? Làm sát thủ không phải là nhảy từ những chỗ rất cao xuống đất hoặc là phi từ chỗ này sang chỗ khác sao? Tiểu Tuyền, em nói có đúng không?’ Liên Kiều hưng trí bừng bừng vừa nói vờ khua tay múa chân.

‘Phù ...’ Lần này Thượng Quan Tuyền cũng không nhịn nổi nữa, cô bật cười ra tiếng, ‘Liên Kiều, chị thật đáng yêu nha!’

Chỉ quen nhau trong mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi, Thượng Quan Tuyền đã hoàn toàn hiểu rõ sự ngây thơ và đơn thuần của Liên Kiều, chẳng trách cả Kỳ Hinh và Sầm Tử Tranh đều rất thích Liên Kiều, chính bản thân cô cũng rất thích.

‘Tiểu Tuyền, có thể biểu diễn một chút cho chị xem được không? Chị thật sự rất hiếu kỳ nha!’ Liên Kiều dùng ánh mắt nài nỉ nhìn Thượng Quan Tuyền, tay không ngừng lắc lắc cánh tay của cô.

Thượng Quan Tuyền cố nhịn cười nói: ‘Liên Kiều, cho dù là sát thủ lợi hại nhất cũng không bay nổi đâu, Anh Anh nói đúng đó, mấy chuyện đó chỉ là chiêu trò của phim điện ảnh mà thôi. Người làm sao làm nổi chứ!’

Liên Kiều thất vọng nói: ‘Nhưng sát thủ nhất định có điểm khác người thường chứ?’

Thượng Quan Tuyền nghiêng đầu, suy nghĩ một chút rồi nói: ‘Ừm, thực ra ... sát thủ cũng có thể coi như là biết bay tới bay lui, nhưng với điều kiện là phải có hoàn cảnh thích hợp hoặc là một số công cụ hỗ trợ thì mới được.’

Chương 56: Cuộc sống nơi Lãnh uyển (2)

‘Vậy nếu muốn nhảy từ một nơi rất cao rất cao xuống thì sao?’ Liên Kiều trố đôi mắt to tròn sáng long lanh nhìn cô, hết sức phấn khích.

Thượng Quan Tuyền gật đầu, ‘Cũng có thể, nhưng mà cần phải có vài dụng cụ đặc chế bởi vì dù sao cũng là con người, hoàn toàn không dùng dụng cụ mà nhảy được là chuyện không thể nào!’

Liên Kiều phấn khích hỏi lại: ‘Vậy còn em thì sao? Em từng ở chỗ cao nhất là bao nhiêu nhảy xuống?’

‘Chuyện này hử... để em nghĩ thử xem ...’

Thượng Quan Tuyền cũng không dấu diếm, cô trầm tư một chút như nhớ lại rồi cười nói: ‘Chắc là khoảng từ lầu mười bảy nhảy xuống, khoảng đó!’

‘Trời ạ ...’

Không chỉ Liên Kiều mà ngay cả Hoàng Phủ Anh cũng kinh ngạc đến trợn mắt lú lỏi, hai người bốn mắt nhìn nhau, trên mặt đầy vẻ sùng bái.

‘Mười ... mười bảy tầng???’

Liên Kiều há hốc miệng, vẻ mặt hâm mộ nhìn Thượng Quan Tuyền: ‘Tầng mười bảy đó nha, em ... em chứ như vậy mà nhảy xuống sao?’

Vậy thì quá cool rồi!!!

Trong đầu Thượng Quan Tuyền thấp thoáng hiện ra hình ảnh lúc đó, cô cười nói: ‘Bởi vì có dụng cụ hỗ trợ, hơn nữa lúc đó đang trong lúc nguy hiểm, em cũng không thể suy nghĩ nhiều quá!’

‘Trời ạ, tình huống lúc đó chắc rất khẩn cấp đúng không? Ở đâu lại xuất hiện tên vô lương tâm nào lại ép người ta nhảy từ tầng mười bảy xuống đất chứ, thật là quá đáng ghét rồi!’

Thượng Quan Tuyền thấy vẻ mặt bất bình lẫn phẫn nộ của cô ngược lại còn bị chọc cười đến gập cả lưng, nhất thời không ngồi thẳng nổi.

‘Cười cái gì chứ? Bộ chị nói sai sao?’ Liên Kiều nhìn cô với ánh mắt khó hiểu.

Thượng Quan Tuyền thật khó khăn mới nén nổi tiếng cười, cô hắng giọng nói: ‘Cái tên trời đánh mà cô vừa nói đến đó chính là ... Lãnh Thiên Dục!’

Hả????

Liên Kiều nhất thời chết sững.

‘Lãnh Thiên Dục? Trời ạ, tên này cũng quá đáng ghét đi. Hắn lại còn ép em phải nhảy lầu sao?’

‘Không phải đâu, tình huống lúc đó hoàn toàn không giống như chị tưởng tượng đâu, lúc đó tình hình rất đặc biệt.’

Thượng Quan Tuyền chợt nhớ lại một đoạn quá khứ “oanh liệt” đó, trên gương mặt xinh đẹp chợt nổi lên một vầng hồng.

‘Vậy rốt cuộc là xảy ra chuyện gì lúc đó?’

Liên Kiều nhìn cô với ánh mắt tò mò, dù sao cũng đã hỏi, chẳng bằng hỏi đến cùng.

Thượng Quan Tuyền mỉm cười bắt đầu kể lại chuyện cũ cho hai cô gái nghe.

Gió thổi lá lay, mùi hương hoa dịu dàng thoảng đưa trong không khí, dưới tán cây, ba cô gái xinh đẹp ngồi nói chuyện say sưa, thật là một bức tranh xinh đẹp và ấm áp.

‘Oa, thì ra em và Lãnh Thiên Dục thân thủ đều lợi hại đến thế sao? Sớm biết như vậy chị sẽ theo em học vài chiêu phòng thân chứ không cần theo người mặt lạnh kia học bắn súng rồi.’

Liên Kiều vẫn dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Thượng Quan Tuyền, sau cùng cô gật đầu như đã hạ quyết tâm, ‘Ừm, chị quyết định rồi, chị phải theo em học.’

‘Theo em học? Học cái gì?’

Thượng Quan Tuyền chỉ tay vào mũi mình hỏi lại: ‘Liên Kiều, tất cả những gì em được học trước đây chỉ là bắn linh giết người mà thôi. Chị vừa đơn thuần vừa đáng yêu như vậy, em hoàn toàn không muốn chị bị tiêm nhiễm những thứ đáng sợ kia!’

‘Không đâu, làm sao có thể chứ. Em dạy chị những chiêu phòng thân đơn giản là được rồi. Tóm lại là chị thích em, chị không thích Lãnh Thiên Dục, hẳn lúc nào cũng lạnh như nước đá hết.’ Liên Kiều bĩu môi nói.

‘Không phải trước giờ chị rất muốn học bắn súng sao? Thực ra em cũng có thể dạy chị. Chỉ là ... bắn linh bắn súng của em so với Dục còn kém xa lắm.’ Thượng Quan Tuyền cứ nói theo sự thật.

‘Không đâu không đâu. Chị muốn theo em học.’

Liên Kiều vội vàng xua tay, nói một tràng: ‘Em là sát thủ kia mà, đương nhiên là mạnh hơn nhiều so với cái tên Lãnh Thiên Dục kia. Em có biết không, trên đời này chị sùng bái nhất chỉ có hai người thôi đó.’

‘Là ai vậy?’ Thượng Quan Tuyền tò mò hỏi.

Liên Kiều háng giọng nói: ‘Một người là chị gái chị, còn một người chính là em đó.’

Hoàng Phủ Anh ngồi bên cạnh nhin không được, khịt mũi một cái, Liên Kiều cô gái này miệng lưỡi thật ngọt.

Quả nhiên, Thượng Quan Tuyền nghe cô nói vậy cực kỳ vui vẻ, gương mặt nhỏ nhắn chợt hồng lên, vội nói: ‘Em nào có gì đáng để chị sùng bái chứ, nhưng chị của chị thì khác nha, lần trước gặp chị ấy quả thật là kinh thiên động địa. Chị ấy đúng là rất giỏi Giáng Đầu Thuật nha!’

‘Chuyện này cũng bình thường thôi mà. Chị tôi là Giáng Đầu Sư quyền uy nhất của hoàng thất nha, chị ấy thực sự rất lợi hại.’

Liên Kiều vừa nhắc đến Mặc Di Nhiễm Dung lập tức cả người toát ra vẻ kiêu ngạo và tự hào.

‘Thật vậy sao? Chị ấy rất thần bí có phải không? Em còn nghe nói người trong gia tộc của chị trực giác đều mạnh hơn người thường, hơn nữa đều tinh thông Giáng Đầu Thuật có phải không?’ Thượng Quan Tuyền tuy là sát thủ nhưng tuổi vẫn còn nhỏ, đối với những chuyện có tính thần bí như vậy đương nhiên là không kìm được sự tò mò rồi. Cô kéo tay Liên Kiều, vừa kéo vừa hỏi.

‘Cái này ...’ Liên Kiều cắn môi, vừa định trả lời thì lúc này Hoàng Phủ Anh chợt lên tiếng ...

‘Trực giác của Liên Kiều đúng là rất mạnh nhưng chị ấy không biết Giáng Đầu Thuật.’

‘Này ...’ Liên Kiều vội vàng đưa tay bịt miệng Hoàng Phủ Anh, cười ngượng ngùng nói: ‘Ai nói chị không biết Giáng Đầu Thuật chứ? Chị vẫn thường nhìn chị gái thực hiện Giáng Đầu Thuật nha, đương nhiên là học lóm được không ít chiêu.’

Đùa sao, nếu để Thượng Quan Tuyền biết mình không biết Giáng Đầu Thuật, nói không chừng em ấy không chịu dạy mình gì hết, vậy thật chán. Chị bằng cứ tạm nói mấy câu qua loa cho xong chuyện vậy.

Hoàng Phủ Anh suýt nữa thì cô làm cho tức chết, cô liếc nhìn Liên Kiều, ‘Trời ạ, bản lĩnh mở to mắt nói dối này của Liên Kiều đúng là khiến cô mở rộng tầm mắt.’

Thượng Quan Tuyền ngược lại hết sức tin tưởng lời nói của Liên Kiều, cô nhìn Liên Kiều với ánh mắt sáng rõ: ‘Chị biết Giáng Đầu Thuật thật sao? Thật giỏi quá nha. Có thể dạy cho em không?’

‘Em không sợ sao?’ Liên Kiều thấy đề nghị này của Thượng Quan Tuyền quá đột ngột.

Một cô gái bình thường chỉ cần nghe nói đến Giáng Đầu Thuật đã sợ phát khiếp, làm gì có can đảm xin học nữa chứ.

Thượng Quan Tuyền vội vàng lắc đầu, ‘Liên Kiều, chị không biết đó thôi, khi em nhìn thấy chị của chị thi triển Giáng Đầu Thuật, quả thực là hết sức hâm mộ bản lĩnh của chị ấy, nếu như em có thể học được một hai chiêu thì tốt quá.’

Liên Kiều suy nghĩ một chút rồi nói: ‘Như vậy đi, em dạy chị học bắn súng, chị dạy em Giáng Đầu Thuật.’

‘Được đó được đó!’

Thượng Quan Tuyền cực kỳ cao hứng, một tay nắm lấy tay Liên Kiều, tay kia nắm lấy tay Hoàng Phủ Anh, vui vẻ nói: ‘Nghe qua đã thấy rất thú vị rồi, hai người không biết đó hồi, nếu như hai người không đến, em thật sự là buồn chết đó!’

Liên Kiều cũng rất vui vẻ, ‘Tiểu Tuyền, chị thấy bất mãn thay cho em đó, tuổi của em nhỏ hơn của chị nhưng một chút tự do cũng không có, chẳng bằng em gia nhập vào đội của chị với Anh Anh, cùng nhau đi du ngoạn đi.’

‘Đi du ngoạn?’

Thượng Quan Tuyền suy nghĩ một chút sau đó nhẹ lắc đầu không tán thành: ‘Dục sẽ không đồng ý đâu, anh ấy sợ em gặp nguy hiểm.’

Chương 57: Cuộc sống nơi Lãnh viễn (3)

‘Cho chị xin, em xuất thân là sát thủ thì làm sao gặp nguy hiểm được chứ. Em xem, chị với Anh Anh đi từ Mỹ sang ý còn không có gặp chuyện gì nguy hiểm đây nè.’ Liên Kiều không cho lời cô nói là đúng.

‘Nhưng mà ...’ Thượng Quan Tuyền suy nghĩ một chút vẫn cảm thấy không phù hợp.

‘Đừng có nhưng mà nữa, cứ quyết định như vậy đi, đợi chị học bắn súng xong rồi chị sẽ dẫn em cùng đi du ngoạn.’ Liên Kiều khẳng khái nói.

Hoàng Phủ Anh nghe vậy vội kéo tay cô ngăn lại: ‘Liên Kiều, chị điên rồi sao? Chúng ta ba người cùng đi ra ngoài chẳng phải là quá lộ liễu hay sao? Nếu như bị Lãnh Thiên Dục phát hiện thì không phải hỏng rồi sao? Người của Lãnh đại ca ở khắp mọi nơi, như vậy chúng ta muốn đi đâu chơi cũng không đi được rồi.’

Liên Kiều nghe vậy cúi người nói nhỏ bên tai cô: ‘Chị đã nghĩ kỹ lắm rồi, Lãnh Thiên Dục chộc giận chị như vậy chị sẽ lên lút dẫn dụ Tiểu Tuyền rồi đi. Nói không chừng lúc đó hấn sẽ tức điên lên luôn. Nghĩ chắc là buồn cười lắm!’

Mắt Hoàng Phủ Anh chợt trừng to lên ...

‘Điên rồi, chị nhất định là điên rồi!’

‘Yên tâm đi, chị nghĩ Tiểu Tuyền sẽ đồng ý thôi, cô ấy mới có mười tám tuổi thôi, còn nhỏ tuổi hơn hai chúng ta. Ngay cả chúng ta còn thích đi du ngoạn như vậy, Tiểu Tuyền đương nhiên là càng thích hơn rồi!’ Liên Kiều nói như đinh đóng cột.

Hoàng Phủ Anh liếc mắt nhìn cô, vô lực lắc đầu: ‘Nếu sớm biết như vậy em sẽ không đi theo chị đến đây đâu. Đây nào phải du lịch gì đâu, chỉ thuần túy là đi thám hiểm thôi. Nếu chị còn chọc giận Lãnh đại ca nữa, nói không chừng chúng ta sẽ phải sống cuộc đời của tội phạm truy nã mất.’

Mấy chữ cuối cô nói có chút kích động nên Thượng Quan Tuyền nghe thấy, không kìm được hỏi lại: ‘Anh Anh, chị nói cái gì mà tội phạm truy nã vậy?’

‘Cái này ...’

‘Anh Anh chỉ là đang nói bậy thôi, em đừng để ý!’

Liên Kiều ngắt lời Hoàng Phủ Anh, không cho cô giải thích đồng thời kéo tay Thượng Quan Tuyền đánh trống lảng: ‘Tiểu Tuyền, em yên tâm đi, đến lúc đó chúng ta thừa lúc mọi người đều ngủ say lén ra ngoài, đợi đến trời sáng khi mọi người phát hiện ra không thấy chúng ta thì đã muộn rồi. Lãnh gia biệt uyển này tuy đẹp nhưng không có ai chơi với em, cho dù đẹp hơn nữa cũng chẳng thú vị gì, cứ coi như đây là một cơ hội trời cho đi.’

‘Chuyện này ...’

Thượng Quan Tuyền vẫn hết sức do dự, cô vẫn luôn cảm giác có gì đó không thích hợp, ‘Nhưng chị đã có điểm đến chưa? Dù sao chúng ta cũng không thể lang thang khắp nơi mãi được đúng không?’

‘Đương nhiên rồi. Chuyện này mấy ngày tới đây chúng ta sẽ bàn bạc thật tốt mới được. Tiểu Tuyền, em còn nhỏ như vậy, trước đây nhất định không có dịp nào đi chơi cho thật thỏa thích đúng không? Theo chị và Anh Anh đi chơi, cơ hội tốt như vậy nếu như để lỡ rồi nhất định là sẽ không còn nữa đâu.’

Liên Kiều nghỉ một chút rồi nói tiếp: ‘Em tưởng tượng thử xem, bãi biển xanh trong, ánh mặt trời ấm áp, còn có vô vàn các món ăn ngon của các vùng miền khác nhau, chỉ nghĩ đến thôi đã thấy cuộc sống rất tươi đẹp rồi.’

‘Liên Kiều, chị đừng nói nữa, chị mà nói nữa em thật sự động lòng đó.’

Thượng Quan Tuyền bị cô nói đến tay chân cũng bắt đầu ngứa ngáy, trong đầu không ngừng dập dờn các phong cảnh đẹp, các món ăn ngon, lại còn hình ảnh ba cô gái cùng cười đùa dưới ánh nắng ấm áp.

Trước đây cô cũng đã đi qua không ít quốc gia nhưng đều là vì chấp hành nhiệm vụ mà đi, hoàn toàn chẳng phải là đi du ngoạn gì cả. Đến lúc đi ra ngoài chơi thì cũng chỉ là đi cùng với Lãnh Thiên Dục mà thôi. Cô trước giờ chưa được hưởng thụ qua cảm giác vài cô gái trẻ vô tư vô lự cùng nhau đi du lịch là thế nào.

‘Động lòng thì cứ hành động thôi, bỏ lỡ cơ hội này thì không còn nữa đâu nha.’ Liên Kiều càng ra sức quạt lửa, cổ động.

‘Liên Kiều ...’

Hoàng Phủ Anh quả thực không thể ngồi yên xem nữa, cô quá rõ lực hấp dẫn của Liên Kiều rồi, nhìn xem, Thượng Quan Tuyền bây giờ đã xiêu lòng tám chín phần rồi.

‘Hai người trước tiên đừng nói đến dễ nghe như vậy, hai người cho rằng anh Ngạn Tước và Lãnh đại ca sẽ không phớt người bắt chúng ta lại hay sao chứ? Liên Kiều, chị đừng quên nếu như anh không không biết hành tung của chúng ta thì làm sao có thể theo chân mà đến đây được chứ?’

‘Chuyện này ...’

‘Liên Kiều, có nghĩ tới một điểm mấu chốt đó là nếu như chạy trốn không thành, nếu như tứ đại tài phiệt liên kết với nhau cùng phong tỏa đường biển, đường bộ, đường hàng không, ngay cả các khách sạn cũng không tha thì xong đời, huống gì visa cũng không thể làm giả được hay không?’

Ba người không hện mà cùng chìm trong trầm tư suy nghĩ.

‘Thực ra ...’ Thượng Quan Tuyền có chút do dự phá vỡ sự im lặng: ‘Muốn giải quyết những vấn đề này thực ra không khó. Chỉ có điều nếu như Dục biết được, anh ấy chắc sẽ giận lắm.’

Liên Kiều nghe cô nói vậy như thấy ánh sáng cuối đường hầm, mừng như điên vội lên tiếng: ‘Thực sao Tiểu Tuyền, em thực sự có cách sao? Mau nói thử xem!’

Lúc này Liên Kiều nào có thêm để ý đến Lãnh Thiên Dục có tức giận hay không chứ, vốn ý định của cô là dẫn Tiểu Tuyền đi mất để cho hấn tức giận cơ mà.

Thượng Quan Tuyền suy nghĩ một lúc rồi nói: ‘Em biết thuật dịch dung, nếu như chúng ta hóa trang thành những người khác, sau đó tìm cách lấy được visa khác thì em nghĩ Dục bọn họ sẽ không tìm được chúng ta nhanh như vậy đâu!’

‘Trời ạ ...’ Hai tay Liên Kiều vòng qua cổ Thượng Quan Tuyền như đang ôm một vật báu, miệng cười đến không khép lại được, ‘Tiểu Tuyền, em thật là thiên tài nha. Dịch dung thuật mà em cũng biết, sao cái gì em cũng biết hết vậy. Hô hô, như vậy bọn họ có tìm cũng tìm không được chúng ta nha. Chị thật sự muốn thử xem mình cải trang thành người khác sẽ như thế nào đây.’

Thượng Quan Tuyền thì không thoải mái như Liên Kiều được, cô nói: ‘Nhưng mà ... nhưng mà còn một vấn đề khác!’

‘Vấn đề gì?’

Liên Kiều nghe cô nói vậy, suy nghĩ một lúc rồi nói: ‘Chị biết rồi, em nhất định là sợ Lãnh Thiên Dục tức giận có phải không? Không có sao đâu, em nghĩ thử xem, hấn thương em như vậy nhất định sẽ không tức giận lâu đâu. Hơn nữa, chỉ vì sợ hấn mà hy sinh một chuyến du lịch triển vọng như thế thật là đáng tiếc nha.’

Thượng Quan Tuyền nhẹ lắc đầu, cười nói: ‘Liên Kiều, chị hiểu lắm rồi, nếu như em đã đề xuất giải pháp tức là nói rõ em đã quyết định sẽ theo hai người đi ra ngoài một chuyến rồi. Vấn đề em nói ở đây là ... làm sao mà làm giả visa được đây?’

Liên Kiều chớp mắt, suy nghĩ một chút rồi nói: ‘Vậy trước đây em làm visa giả bằng cách nào?’

‘Chúng em có một đường dây chuyên làm chuyện này, nếu như có nhiệm vụ nào cần dùng visa giả thì sẽ báo với họ để họ chuẩn bị sẵn. Cũng có lúc có nhiệm vụ đột xuất cần visa thì cần có người đặc biệt cung cấp mật mã của hệ thống cho chúng em.’ Thượng Quan Tuyền sợ cô nói nhiều từ chuyên nghiệp Liên Kiều không hiểu cho nên cố tình đem sự việc nói đơn giản một chút: ‘Bây giờ em đã rời khỏi tổ chức, vốn không thể tiến vào hệ thống dữ liệu đó, đừng nói là giả tạo visa, trừ phi ... tìm Dục giúp đỡ. Nhưng chuyện này vốn là không thể nào.’

Hoàng Phủ Anh đang thoải mái dựa lưng vào ghế, nghe cô nói vậy liền nhẹ giọng nói: ‘Vậy là xong rồi, ngay cả tia hy vọng cuối cùng cũng mất rồi.’

Liên Kiều khuyu chân xuống đất, hai tay ôm lấy đầu óc rên một tiếng.

‘Anh Anh, Liên Kiều bị sao vậy? Đau đầu sao?’ Thượng Quan Tuyền thấy cô như vậy quả thực bị hành động của cô hù đến.

Hoàng Phủ Anh nhún vai, ra vẻ “chuyện này cũng thường thôi”, nói: ‘Chai ấy đang suy nghĩ gì đó thôi, không cần phải lo!’

Thượng Quan Tuyền ngạc nhiên, thầm nghĩ, Liên Kiều đúng là một cô gái khác thường, ngay cả lúc suy nghĩ cũng không giống với người thường chút nào.

71. Quyển 8 - Chương 58-60

Quyển 8: Tình yêu đến

Chương 58: Cuộc sống nơi Lãnh uyển (4)

Quả đúng như lời Hoàng Phủ Anh, không lâu sau Liên Kiều đã ngẩng đầu lên nhìn Thượng Quan Tuyền nói: ‘Tiểu Tuyền, chị rút cuộc đã hiểu ý em rồi, có phải ý của em là nếu có thể lấy được dữ liệu từ hệ thống dữ liệu kia thì có thể làm giả visa được phải không? Chỉ cần biết mật mã của hệ thống đó là được đúng không?’

‘Đúng, hệ thống dữ liệu có liên quan đến việc làm giả visa rất phức tạp, mật mã đương nhiên là cũng không dễ phá, thông qua những kỹ thuật bảo mật hàng đầu, phải trải qua ba lớp phòng tuyến, mỗi lớp cần một mật mã khác nhau để phá vỡ phòng tuyến. Chỉ cần một mật mã nhập sai cả hệ thống sẽ tự động khóa lại. Căn bản là không có khả năng xâm nhập vào.’ Thượng Quan Tuyền thở dài một tiếng.

‘Hô hô ...’

Liên Kiều như vén ra mây mù thấy trời xanh, vui vẻ cười mấy tiếng, không ngừng nhảy nhót trước mặt Thượng Quan Tuyền, bộ dáng phấn khích cực kỳ.

‘Liên Kiều, chị sao vậy? Không có việc gì chứ?’ Thượng Quan Tuyền quả thật bị hành động của cô hù đến, vội vàng đỡ cô đứng vững lại.

Liên Kiều hưng phấn vô cùng, mất một lúc lâu mới trở lại trạng thái bình thường, ‘Tiểu Tuyền, ông trời đúng là không tuyệt đường con người nha, đúng là vì chúng ta mà sáng tạo kỳ tích mà.’

‘Liên Kiều, chị nói nhăng gì đấy?’ Thượng Quan Tuyền bị cô làm cho như rơi vào một tầng mây mù, ngạc nhiên hỏi lại.

Liên Kiều bụm miệng cười một lúc nữa mới nói tiếp: ‘Chúng ta có thể nói là một cặp trời sinh nha, em thì biết thuật dịch dung còn chị thì có trực giác mạnh, như vậy đến lúc đó chị có thể giúp em phá được mật mã còn em thì có thể làm visa giả, vậy thì còn vấn đề gì nữa đâu?’

Thượng Quan Tuyền kinh ngạc nhìn cô gái trước mặt một lúc lâu mới hoàn hồn lại, ấp úng hỏi lại: ‘Chị ... chị vừa mới nói mình có thể giải được mật mã phải không?’

‘Đương nhiên rồi!’ Liên Kiều kiêu ngạo ưỡn ngực nói.

Thượng Quan Tuyền kéo cô sang một bên, hỏi lại: ‘Liên Kiều, ý của em là muốn xâm nhập vào hệ thống dữ liệu kia là một chuyện rất khó khăn, trừ phi chị là cao thủ hacker hàng đầu!’

Cô cảm thấy mình nên nhắc nhở Liên Kiều một lần nữa tầm quan trọng của việc giải mật mã, chẳng lẽ Liên Kiều cho rằng đây là trò đùa sao?

Liên Kiều liếc mắt nhìn cô, bất mãn nói: ‘Tiểu Tuyền, chị biết chứ, nhưng em phải tin tưởng chị. Tuy rằng chị không phải hacker gì đó nhưng chuyện giải mật mã đối với chị mà nói là tương đối đơn giản.’

‘Liên Kiều, chị đừng nói đùa. Chỉ có một cơ hội duy nhất để xâm nhập vào hệ thống dữ liệu, nếu như có gì sai sót thì hệ thống sẽ bị khóa lại, đồng thời chúng ta có nguy cơ bị theo dõi ngược lại.’ Thượng Quan Tuyền tưởng Liên Kiều chỉ là nói đùa vội vàng nhắc nhở cô lần nữa.

Liên Kiều thấy vậy thở dài một tiếng, ‘Ai ya Tiểu Tuyền, chị phải nói thế nào hì em mới tin tưởng chị đây. Chị thật sự là có thể giải được mật mã mà!’

‘Không phải, em chỉ là ...’

‘Tiểu Tuyền ...’

Lúc này Hoàng Phủ Anh mới đi đến bên cạnh hai người, nhẹ giọng nói: ‘Em tin Liên Kiều đi, đối với phương diện này chị ấy đúng là rất lợi hại, trực giác của chị ấy người thường khó mà sánh được. Ngay cả mật mã phòng chứa vũ khí của anh hai em mà chị ấy còn phá được, tin rằng những mật mã này không làm khó được chị ấy đâu.’

‘Trời ạ ...’ Thượng Quan Tuyền trở mặt ngạc nhiên một hồi mới chậm rãi lên tiếng: ‘Liên Kiều, chị không làm sát thủ quả là đáng tiếc.’

Loại nhân tài như thế này Nhiếp Ngấn sao lại không phát hiện ra nhỉ?

Liên Kiều thấy cô đã tin mình mới híp mắt cười nói: ‘Cho nên chị biết em là sát thủ chị liền hăm mộ vô cùng, đáng tiếc, trời ghét người tài!’

Hoàng Phủ Anh vô lực liếc mắt nhìn cô, ‘Làm ơn đi, chị đang nói cái gì với cái gì vậy?’

‘Hi hi ...’ Liên Kiều đảo đôi mắt màu tím một vòng, hào hứng nói; ‘Chị tin tưởng bằng năng lực của chúng ta nhất định sẽ khiến ọi người đều chấn động!’

‘Vậy thì em rất vô dụng rồi.’ Hoàng Phủ Anh trong lòng ngổn ngang trăm mối, bĩu môi nói.

‘Nào có, em đương nhiên là có đất dụng võ rồi, hơn nữa là rất có ích nha.’ Liên Kiều tiến đến kéo bàn tay nhỏ nhắn của Hoàng Phủ Anh, nói.

‘Em? Đất dụng võ? Chị muốn em làm cái gì? Em cái gì cũng không biết làm cả!’ Hoàng Phủ Anh nghi hoặc nhìn Liên Kiều nói.

Liên Kiều cười cười: ‘Cái tên không thích nói chuyện kia phải nhờ em ra tay thu phục nha!’

Một câu này khiến cho không chỉ là Hoàng Phủ Anh mà cả Thượng Quan Tuyền đều ngơ ngác không hiểu.

‘Liên Kiều, khúc gỗ không nói chuyện là sai gì? Gỗ còn biết nói chuyện sao?’ Thượng Quan Tuyền tò mò hỏi lại.

Liên Kiều nhướn mày: ‘Chính là nói cái tên mặt lúc nào cũng đi theo bên cạnh ông xã của em, hần quả thật không khác ông xã em tí nào, lúc nào mặt cũng lạnh như nước đá, tóm lại là không thích nói chuyện lúc nào cũng nhìn bọn mình chăm chăm đấy!’

Thượng Quan Tuyền lúc này mới vỡ lẽ, cô nhin không nổi bật cười lớn: ‘Liên Kiều, người chị nói là Lôi, anh ấy là vì bảo đảm cho sự an toàn của chúng ta thôi!’

‘Đúng đó Liên Kiều, em cảm thấy anh ấy tốt lắm mà, chỉ là không thích nói chuyện lắm mà thôi. Chị nói anh ta như vậy không tốt lắm đâu.’ Trong đầu Hoàng Phủ Anh chợt hiện lên hình bóng của Lôi, cô không nhin được lên tiếng bênh vực hần.

‘Ngưng ...’ Liên Kiều không đồng tình với lời của hai người, cô bĩu môi: ‘Chị hình dung hần ta là khúc gỗ là đã khách sáo lắm rồi đó. Nếu để chị nói thẳng thì chị sẽ nói hần là một cục nước đá, hay là một cục sắt không hề có tình cảm gì hết.’

‘Liên Kiều ...’ Hoàng Phủ Anh vẫn luôn cảm thấy ở trước mặt Thượng Quan Tuyền mà nói xấu người của Lãnh đại ca dù sao cũng không tốt lắm.

Liên Kiều khoác tay ngắt lời Hoàng Phủ Anh, ‘Anh Anh, em nghĩ lại xem, Lôi nếu như từ sáng đến tối cứ canh chừng chúng ta đăm đăm như vậy đến lúc đó chúng ta muốn trốn đi thực sự rất khó. Cho nên đợi đến ngày chúng ta chính thức hành động, em phải tìm cách di dời sự chú ý của hần khỏi chúng ta, như vậy nội ứng ngoại hợp thì mới có khả năng thành công được.’

‘Liên Kiều, chị làm gì mà nói nghe còn hơn là chúng ta vượt ngục nữa vậy?’ Hoàng Phủ Anh chau mày nói: ‘Hơn nữa với thân thủ tốt như vậy của hần em làm sao mà di dời sự chú ý của hần được chứ?’

‘Ai yo, chuyện này chúng ta sau này sẽ sắp xếp sau.’ Liên Kiều xua tay nói: ‘Mấy ngày nay chúng ta biết mình biết ta mới trăm trận trăm thắng được. Tiểu Tuyền ...’

Cô nhìn về phía Thượng Quan Tuyền hỏi một câu: ‘Rốt cuộc em đứng về phía nào? Là phía ông xã em hay là phía bọn chị?’

Thượng Quan Tuyền chẳng cần suy nghĩ trả lời ngay: ‘Chúng ta đương nhiên là ngồi chung một chiếc thuyền rồi. Em một khi đã quyết định sẽ theo các chị đi chơi thì đương nhiên sẽ hết sức phối hợp với các chị rồi.’

‘Hi hi ... vậy là quyết định rồi nhé. Đến lúc đó không cho phép hối hận, nếu ai hối hận thì người đó là chó con!’ Liên Kiều xua tay nói.

Thượng Quan Tuyền nuốt một ngụm nước bọt, chớp chớp mắt: ‘Được thôi!’

Đây đúng là lần đầu tiên cô nghe có người thề thốt như vậy. Đúng là rất thú vị.

Chính ngay lúc ba cô gái say sưa bàn bạc chuẩn bị cho kế hoạch vĩ đại của mình thì nghe một giọng nói lạnh như băng vang lên sau lưng: ‘Chuyện gì đã quyết định?’

Tiếp theo đó là bóng dáng cao lớn của Lãnh Thiên Dục xuất hiện trước mặt ba cô gái.

Chương 59: Cuộc sống nơi Lãnh uyển (5)

...

Một tiếng thét đủ làm chấn động cả hoa viên vang lên, liền sau đó, Thượng Quan Tuyền cùng Hoàng Phủ Anh không kịp được đưa tay lên bịt chặt hai tai lại.

Ngay cả Lãnh Thiên Dục cũng bị tiếng thét chói tai của Liên Kiêu làm cho giật mình, hấn quát hỏi: ‘Kêu cái gì?’

Liên Kiêu chỉ tay vào Lãnh Thiên Dục, lắp bắp hỏi: ‘Anh ... anh sao lại đi đường như quỷ vậy, một chút tiếng động cũng không có?’

Một câu nói của cô suýt nữa khiến cho Lãnh Thiên Dục tức chết, hấn quát khê: ‘Là các cô nói chuyện quá nhập tâm không nghe thấy đấy thôi.’

‘A!’ Liên Kiêu nghe xong lại thét lên một tiếng nữa.

‘Lại gì nữa đây?’

Lãnh Thiên Dục bị hành động kỳ quái hết lần này đến lần khác của cô làm cho đau đầu, cô gái này, tính lực ở đâu mà dồi dào đến thế chứ?

Liên Kiêu đi đến trước mặt hấn, hai tay chống eo hùng hổ hỏi: ‘Này, vừa nãy em nói gì anh đã nghe thấy rồi sao?’

Lãnh Thiên Dục tức cười nhìn cô một lúc sau đó mới hỏi lại: ‘Mấy cô nhóc các cô thì có lời gì mà anh không thể nghe được chứ? Sao nghe ra có vẻ có gì mờ ám thì phải?’

Liên Kiêu hoài nghi nhìn hấn một lượt từ đầu đến chân như đánh giá lời hấn nói là thật hay giả, thấy vẻ mặt hấn không giống như đang dấu giếm gì đó lòng mới bình tĩnh lại một chút, cô nói thật nhỏ như chỉ để cho chính mình nghe: ‘Yên tâm đi, hấn chắc là không nghe được chúng ta vừa nói gì đâu.’

Thượng Quan Tuyền quả thực cũng vì sự xuất hiện của hấn mà sợ đến toát mồ hôi lạnh, cũng may là hấn không nghe được bằng không không biết sẽ phản ứng như thế nào nữa.

Thấy thần thái mờ mờ ám ám của mấy cô gái, Lãnh Thiên Dục nhướng mày có chút hoài nghi. Hấn nhìn lại đồng hồ rồi nói: ‘Thời gian cũng không còn sớm nữa, mọi người đi nghỉ sớm đi. Lôi ...’

Hấn hơi xoay người nhìn về phía Lôi đang đi đến bên cạnh: ‘Đưa hai vị tiểu thư về phòng đi!’

‘Dạ, Lãnh tiên sinh!’ Lôi cung kính cúi người sau đó đi về phía Liên Kiêu và Hoàng Phủ Anh.

‘Quản gia đã thu xếp xong phòng của hai vị. Hai vị, xin mời bên này!’

Nói xong hấn đưa tay làm một tư thế “mời”.

Liên Kiêu chau mày hỏi lại: ‘Tôi với Anh Anh ở cùng một căn phòng sao?’

Lôi không trả lời, chỉ nhẹ lắc đầu.

‘Vậy phòng của tôi cách phòng của Tiểu Tuyền bao xa?’ Liên Kiêu lại không cam lòng, hỏi tiếp.

Lần này Lôi lên tiếng trả lời bằng một giọng nhàn nhạt: ‘Tuyền tiểu thư ở khu biệt thự chính còn phòng khách thì ở khu biệt thự phụ!’

‘Gì chứ??’ Liên Kiêu giật mình thốt lên sau đó như ý thức mình thất thố, cô bặm miệng đi đến trước mặt Thượng Quan Tuyền: ‘Thật là, chị còn tưởng là chúng ta ở rất gần nhau, buổi tối còn định tìm em nói chuyện.’

Lãnh Thiên Dục nghe vậy, trong lòng đột nhiên có một nỗi dự cảm không lành dâng lên, hấn vội lên tiếng: ‘Các cô ban ngày đã tâm sự nhiều như thế rồi còn không đủ sao? Bây giờ đã muộn lắm rồi, Liên Kiều, em chắc cũng đã mệt rồi, nên đi ngủ sớm đi, bằng không nếu em nghỉ ngơi không đủ Ngạn Tước đến anh cũng không có cách nào nói cho xuôi tai.’

Liên Kiều nhìn Lãnh Thiên Dục bằng ánh mắt đầy bất mãn: ‘Cái gì chứ? Hở tí là đem Ngạn Tước ra dọa em. Em chỉ là vì tốt cho Tiểu Tuyền thôi mà. Em ấy với bọn em mới là có cùng tiếng nói chung. Với người già như anh thì có gì hay để nói đâu chứ.’

Lãnh Thiên Dục nghe cô nói vậy, trên mặt tuy vẫn không chút biểu tình như cũ nhưng trong lòng cơn tức sớm đã bùng phát, quỷ nha đầu này, cô ta là cố ý, là cố ý, nhất định là cố ý!!!!

Quả đúng như vậy, Thượng Quan Tuyền nghe cô nói vậy liền tiến đến kéo tay áo hấn, nhẹ giọng nói: ‘Dục, tối nay em muốn ngủ chung phòng với Liên Kiều.’

‘Không được!’

Lãnh Thiên Dục trong lòng thầm nói, cảm giác bất an trong lòng mình quả nhiên là không sai, Liên Kiều nha đầu này thông minh linh lợi, chính là cô cố ý dẫn dụ Tiểu Tuyền làm ra quyết định này đây mà.

Thượng Quan Tuyền bất mãn chau mày, thấy hấn quyết liệt phản đối liền không vui xoay người nói: ‘Em không quan tâm. Dù sao em cũng đã quyết định tối nay sẽ ngủ với Liên Kiều, chúng em còn rất nhiều chuyện chưa tâm sự hết.’

‘Tuyền ...’

Lãnh Thiên Dục nhìn cô xoay người đi cảm thấy thúc thủ vô sách, chỉ đành nhỏ giọng nói: ‘Liên Kiều và Anh Anh hôm nay đã ngồi máy bay rất lâu, nhất định là mệt lắm rồi. Nếu có gì muốn tâm sự để ngày mai nói tiếp được không? Dù sao hai người cũng ở lại đây mấy ngày nữa mà.’

Liên Kiều nghe vậy, đôi mắt màu tím lại đảo một vòng, tung tăng đi đến trước mặt hấn, cố ý nói một cách đầy thông cảm: ‘Ai ya Lãnh Thiên Dục, hôm nay em ngồi trên máy bay đã nghỉ ngơi thật lâu rồi, tối nay chắc là không thể ngủ sớm như thường được đâu. Dù sao cũng như vậy rồi, chẳng bằng cùng Tiểu Tuyền tâm sự nhiều một chút thì hơn.’

Lãnh Thiên Dục xoay đầu hung hăng trừng Liên Kiều một cái, trong ánh mắt lạnh như băng đã bắt đầu xuất hiện những tia phẫn nộ ... nha đầu đáng chết này, nhất định là cô cố ý muốn dùng cách này để báo thù hấn.

Những suy nghĩ không ngừng xoay chuyển trong đầu hấn nhưng hấn vẫn giữ nét mặt tươi cười tiến đến trước mặt Thượng Quan Tuyền, dùng giọng nói có phần giống như đang dụ dỗ trẻ con mà nói với cô: ‘Tuyền, nghe lời anh, tối nay để Liên Kiều bọn họ nghỉ ngơi thật tốt được không?’

Hấn thật sự không muốn một đêm dài cô đơn trong căn phòng trống, hấn có dự cảm, đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi, sắp tới sẽ còn những ngày không lành tiếp theo nữa.

Nhưng không còn cách nào, trái tim Thượng Quan Tuyền chẳng khác nào làm bằng sắt, nhất là khi nghe Liên Kiều nói như vậy, cô càng hạ quyết tâm: ‘Dục, Liên Kiều người ta cũng đã nói là nghỉ ngơi rất nhiều trên máy bay rồi mà. Em và Liên Kiều cũng là lần đầu tiên gặp mặt, đương nhiên là có rất nhiều lời muốn nói với nhau rồi.’

‘Tuyền ...’

Lãnh Thiên Dục lúc này chỉ hận không thể một phát bóp chết Liên Kiều hoặc là trực tiếp đem cô ném ra ngoài Lãnh gia biệt uyển là được nhưng hấn cố nén cơn giận, nói với Thượng Quan Tuyền: ‘Đừng có nổi tính trẻ con nữa được không? Như vậy đi, để Liên Kiều và Anh Anh nghỉ ngơi thật tốt đêm nay, ngày mai em và Liên Kiều ngủ chung cũng không muộn mà, được không?’

Chiến thuật cuối cùng của hấn chính là ... kéo dài được lúc nào hay lúc đó, tốt nhất là kéo dài thời gian cho đến lúc Ngạn Tước tên kia đến mới thôi.

‘Cái này ...’ Thượng Quan Tuyền nghe nói vậy có chút do dự.

Liên Kiều thấy vậy vội lên tiếng: ‘Tuyền, em đừng nghe lời Lãnh Thiên Dục nói, thực ra chỉ là do hấn sợ em với chị ở bên nhau em sẽ bị chị dạy hư mà thôi.’

‘Liên Kiều!’

Lãnh Thiên Dục rút cuộc không nhịn nổi nữa, đôi mắt vốn lạnh lẽo giờ như bị lửa giận thiêu đốt, nha đầu đáng chết này, cô làm sao biết được suy nghĩ của mình chứ.

Cái loại cảm giác bị người ta đọc hết suy nghĩ của mình này thật tệ!

Từ trước đến nay hấn vẫn là người giỏi nhìn thấu tâm tư của người khác, bây giờ lại như một trang giấy trắng bị người ta đọc thấu hết suy nghĩ khiến hấn cực kỳ không thoải mái.

Thượng Quan Tuyền cũng có chút chấn động, cô biết Lãnh Thiên Dục rất hiếm khi mất khống chế tâm trạng như bây giờ, thế nào chỉ bị Liên Kiều nói một hai câu mà đã bị kích động đến thế này?

Chương 60: Cuộc sống nơi Lãnh uyển (6)

Liên Kiều thấy kết quả thu được đúng như ý mình mong muốn liền cực kỳ vui vẻ đi đến trước mặt Lãnh Thiên Dục, nhìn thẳng vào đôi mắt đầy lửa giận của hấn, nhưng lại vờ như không thấy gì, cố tình hỏi lại: ‘Thế nào? Bị em đoán đúng rồi phải không? Em nói đây đều là sự thật nha, Tiểu Tuyền tuy xuất thân là sát thủ nhưng mà dù sao cũng chỉ là một cô gái mười tám tuổi mà thôi, anh chẳng những lớn hơn người ta đến mười tuổi mà lúc nào cũng chăm chăm nhìn người ta bên người không buông, thấy người ta gặp được người cùng lứa tuổi cũng không yên tâm để người ta thả lỏng tâm trạng một chút. Lãnh Thiên Dục, anh đang sợ cái gì chứ? Sợ Tiểu Tuyền tìm được một người trẻ tuổi hơn, hiểu lòng người hơn sau đó bỏ anh sao?’

‘Em ...’

Lãnh Thiên Dục tức đến lồng ngực cũng sắp vỡ nhưng cố hết sức nén xuống, nói: ‘Liên Kiều, đừng có được một tác rồi lại muốn một thước nha!’

Hấn vốn muốn dùng một câu thành ngữ để nhắc nhở Liên Kiều dừng lại đúng lúc, nào ngờ ... Liên Kiều trước giờ đối với thành ngữ hết sức mở mồm, nghe nhiều nhưng không hiểu được bao nhiêu.

Cô nghe hấn nói câu này trong mắt chợt hiện ra một tia nghi hoặc ...

‘Hả? Cái gì một tác rồi một thước? Sao lại có người đi đường kiêu gì lạ vậy?’

‘Phù...’

Thượng Quan Tuyền và Hoàng Phủ Anh rút cuộc không nhịn nổi nữa bật cười thành tiếng, ngay cả người lúc nào cũng lạnh lùng là Lôi cũng nhịn không được môi khẽ câu lên một đường cong hiếm thấy.

Lãnh Thiên Dục nắm chặt nắm tay, nha đầu này, cô là cố ý, nhất định là cố ý.

‘Nha đầu, qua đây!’

Sau đó hấn vẫy tay về phía Liên Kiều ra dấu cho cô tiến đến, đợi đến khi cô đi đến trước mặt mình mới ấn chặt hai vai cô xuống, nói một cách đầy thâm ý: ‘Liên Kiều, em phải biết em nói như vậy không chỉ làm anh đau lòng mà còn làm Ngạn Tước đau lòng nữa đó.’

Trời ạ, không ngờ Lãnh Thiên Dục ta cũng có ngày lưu lạc đến bước này, vì để Liên Kiều nha đầu kia buông tha cho Tiểu Tuyền mà còn phải dùng đến chiến lược dụ dỗ này.

Liên Kiều nhướn mày: ‘Chuyện này thì liên quan gì đến Ngạn Tước chứ? Ngạn Tước cũng biết anh lớn hơn Tiểu Tuyền mười tuổi mà.’

‘Liên Kiều em đừng quên Ngạn Tước cũng lớn hơn em tám tuổi vậy. So với anh lớn hơn Tiểu Tuyền mười tuổi thì cũng có khác biệt bao nhiêu đâu.’ Hấn đúng là muốn xem thử Liên Kiều còn chống được đến lúc nào.

Liên Kiều nghe hấn nói vậy chẳng giận mà cười, nói: ‘Lãnh Thiên Dục, Ngạn Tước nhà em làm sao mà giống anh được chứ? Ngạn Tước thực thương yêu em nha, em thích làm gì anh ấy đều chịu em hết. Như

lần này chẳng hạn, em muốn thoải mái đi du lịch thế giới một chuyến, anh ấy vì muốn em vui cũng đồng ý để em làm theo ý mình đó thôi. Ngạn Tước nhà em tuy là lớn hơn em tám tuổi thật nhưng em với anh ấy không hề có khoảng cách tuổi tác gì hết nha. Đó chính là khác biệt giữa anh với Ngạn Tước, anh hiểu không?’

‘Em nói gì chứ?’

Nha đầu này, vì đạt được mục đích mà dám mở to mắt nói dối chứ. Đánh chết hần cũng không tin Ngạn Tước cái tên này lại độ lượng đến mức để mặc cho cô muốn làm gì thì làm được. Nếu như lời cô nói là thật vậy thì hần làm gì phải đặc biệt nhờ cậy mình phải luôn để ý đến cô chứ, càng sẽ không vì vậy mà gác hết công việc chạy đến nước Ý này chứ.

Cô nói như vậy nhất định là cố ý nói cho Tuyền nghe rồi!

Liên Kiều thấy vậy trong lòng cười thầm nhưng ngoài miệng lại cố ý châm dầu vào lửa: ‘Chẳng lẽ em nói sai sao? Tiểu Tuyền ...’

Cô xoay đầu nhìn về phía Thượng Quan Tuyền nói tiếp: ‘Em chính là sát thủ nha, như vậy lại bị hần quản chặt đến chút tự do cũng không có thì thật là mất mặt nha. Ngay cả bạn bè đến thăm mà quyền lợi được tiếp chuyện với họ cũng không có thì chị nghĩ sau này chị cũng sẽ không đến Ý nữa đâu.’

‘Liên Kiều ...’

Thượng Quan Tuyền nghe cô nói vậy trên mặt chợt thất sắc hần đi, cô vội bước đến nói: ‘Chị đừng nói là không muốn tới nữa mà. Ai nói em bị Dục quản chặt đến không còn tự do chứ?’

Thượng Quan Tuyền tuy xuất thân là sát thủ nhưng dù sao trước giờ cũng chưa từng tiếp xúc với cô gái nào như Liên Kiều, vừa thông minh lại hiểu lòng người, lẽ đương nhiên Liên Kiều nói gì cô liền tin cái đó.

‘Tuyền ...’ Lãnh Thiên Dục thấy tình hình không ổn, lòng như chìm xuống đáy cốc.

‘Đừng nói nữa, dù sao em cũng nhất định sẽ ngủ chung với Liên Kiều tối nay, anh đồng ý cũng được, không đồng ý cũng được, dù sao em cũng quyết định rồi!’

Thượng Quan Tuyền dứt khoát cắt lời Lãnh Thiên Dục, tức tối nắm lấy tay của Liên Kiều không buông, vẻ mặt cực kỳ kiên định.

‘Tiểu Tuyền, em thật cool nha. Như vậy mới đúng với tính cách của em chứ.’ Liên Kiều chẳng ngại mà thêm dầu vào lửa.

Lãnh Thiên Dục tức đến nghiến răng nghiến lợi, nha đầu này đúng là chỉ sợ thiên hạ không loạn đây mà. Hay là ... cô nhóc này cố ý làm như thế để chỉnh mình?

Suy nghĩ này chợt nhảy đến trong đầu khiến hần giật mình.

Không đúng, hần nào có đắc tội cô chỗ nào chứ?

Không được!!!

Nhịn xuống! Bất luận thế nào cũng phải đem cơn giận này nhịn xuống, nếu như lúc này mà phát tác cơn giận nhất định sẽ rơi vào bẫy của nha đầu Liên Kiều kia.

Ngay lúc này Lãnh Thiên Dục không thể không quan sát lại lần nữa cô gái có vóc dáng nhỏ nhắn trước mặt, cô nhóc này, tuổi nhỏ, người nhỏ nhưng tâm trí không nhỏ tí nào, trong bụng toàn là âm mưu quỷ kế.

‘Anh Anh, tối nay em cũng ngủ chung một phòng với họ sao?’ Hần gần như dùng hết sự tự chủ của mình để nói với Hoàng Phủ Anh bằng một giọng ôn hòa nhất.

Nhưng vô dụng, Hoàng Phủ Anh vẫn bị vẻ mặt của hần làm cho sợ hãi vội vàng cúi thấp đầu xuống, áp a áp úng thật lâu vẫn chưa dám nói chữ nào.

Liên Kiều thấy vậy liền “hừm” một tiếng, ngẩng mặt lên nhìn Lãnh Thiên Dục, ‘Anh dọa em ấy sợ kia!’

Lãnh Thiên Dục chỉ cười nhạt một tiếng: ‘Anh chỉ đang hỏi ý kiến của Anh Anh thôi mà. Anh Anh, trả lời Lãnh đại ca!’

‘Em ... em ...’

Trong lòng Hoàng Phủ Anh cực kỳ mâu thuẫn, trả lời phải thì sợ khiến cho Lãnh đại ca không vui, dù sao cô cũng không phải Liên Kiều có thể điềm nhiên không sợ sệt trả lời hắn, còn nếu nói không phải thì đúng là trái với lòng mình bởi dù sao cô cũng rất muốn cùng Tiểu Tuyền và Liên Kiều tâm sự đến trời sáng luôn nha.

‘Ai ya, Lãnh Thiên Dục anh thật phiền nha. Anh Anh đương nhiên là sẽ ngủ cùng phòng với bọn em rồi.’ Liên Kiều trả lời hắn một cách dứt khoát, gọn ghẽ.

‘Ồ, thật sao?’

Ngược lại với suy nghĩ của mấy cô gái, Lãnh Thiên Dục thật thoải mái nhướn mắt nhìn Hoàng Phủ Anh: ‘Anh Anh, trong lòng Lãnh đại ca em là một cô gái rất hiểu chuyện, mà đúng là như vậy, phải không?’

‘Này, Lãnh Thiên Dục, anh nói gì vậy?’ Liên Kiều nghe ra trong lời nói của hắn có ẩn ý nhưng vẫn chưa hiểu rõ hắn muốn ám chỉ điều gì.

‘Anh chỉ là ăn ngay nói thật thôi!’ lắc đầu trong lòng thầm cười khở, nha đầu này đúng là quá thông minh.

Hoàng Phủ Anh cắn môi, lắp bắp nói: ‘Lãnh đại ca, em ... em’

‘Em muốn tối nay nghỉ ngơi thật tốt phải không?’

Lãnh Thiên Dục trực tiếp ngắt lời cô, bàn tay to lớn vỗ vai cô, nói: ‘Lãnh đại ca biết em thích nhất là màu trắng cho nên đã đặc biệt thu xếp một gian phòng riêng cho em, em nhất định sẽ thích căn phòng đó lắm. Tối nay nhớ nghỉ ngơi thật tốt nhé!’

Rồi không đợi cô trả lời, trực tiếp quyết định thay cô.

Ba cô gái mà thiếu đi một người vậy thì hai người kia đương nhiên cũng chẳng có tâm tình mà tâm sự quá khuya. Chiêu này đúng là tuyệt! Hắn đắc ý nghĩ thầm.

72. Quyển 8 - Chương 61-63

Quyển 8: Tình yêu đến

Chương 61: Cuộc sống nơi Lãnh uyển (6)

Hoàng Phủ Anh nghe hắn ra lệnh như vậy chỉ còn cách gật đầu nghe theo: ‘Dạ, Lãnh đại ca!’

Lãnh Thiên Dục lúc này mới hài lòng mỉm cười.

‘Anh Anh, em ...’

Liên Kiều thấy Lãnh Thiên Dục mưu kế thành công liền nhìn Hoàng Phủ Anh với ánh mắt không thể tin được, nói: ‘Em sẽ không định tối nay ngủ một người thật đấy chứ?’

‘Em ...’ Hoàng Phủ Anh mấp máy môi định nói nhưng không dám, trên gương mặt lộ ra nét khó xử rõ rệt.

‘Liên Kiều tiểu thư ...’

Ngay lúc này Lôi đi đến trước mặt cô thấp giọng nói: ‘Ba cô gái cùng ngủ chung trong một căn phòng khách thực sự rất chật, hay là cứ để Anh Anh tiểu thư ngủ riêng một phòng vậy!’

Tuy giọng nói vẫn cung kính lễ độ nhưng cũng giống hệt như Lãnh Thiên Dục, không để cho người ta có cách nào cự tuyệt.

Liên Kiều chau mày, cô hung hăng trừng mắt nhìn Lãnh Thiên Dục sau đó mới tức tối kéo tay Thượng Quan Tuyền đừng đừng bỏ đi.

Lãnh Thiên Dục đáng chết kia, lại dám giở thủ đoạn này với bốn cô nương, cứ chờ đó xem!

Lãnh Thiên Dục thấy vậy hơi mỉm cười ra lệnh cho Lôi: ‘Lôi, đưa Anh Anh về phòng đi!’

‘Dạ, Lãnh tiên sinh!’ Lôi đáp lời.

Nửa đêm ...

Trong khi biệt thự yên tĩnh vô cùng, ánh trăng nhàn nhạt soi bóng hai người, một người cao to khí khái, một người yếu đuối nhỏ nhắn.

Hai người một trước một sau dè dặt thận trọng bước đi, không khí trầm mặc không ai nói tiếng nào.

Căn biệt thự này cực kỳ yên tĩnh.

Hoàng Phủ Anh chậm rãi bước lên thang lầu, ánh mắt nhìn về phía Lôi đang đi cách cô không xa.

‘Căn phòng khách này là chuẩn bị riêng cho hai vị tiểu thư, không có lệnh của Lãnh tiên sinh sẽ không có ai dám vào đây làm phiền!’ Hành động giả vờ trấn tĩnh của Hoàng Phủ Anh hoàn toàn bị Lôi nhìn thấu, hần nhẹ giọng nói.

Hoàng Phủ Anh vừa bước lên lầu vừa nhìn một vòng xung quanh, căn biệt thự được thiết kế rất đẹp, màu sắc phối hợp khéo léo nhìn rất thu hút thị giác, tuy đẹp một cách rất thu hút nhưng pha vào đó là một chút tịch mịch.

Hoàng Phủ Anh có chút sợ hãi loại cảm giác này, cô thậm chí có chút hối hận tại sao không kiên quyết cùng Liên Kiều ở chung một phòng. Bây giờ thì tốt rồi, người ở Lãnh Uyển vốn đã ít hơn nhà Hoàng Phủ rất nhiều, giờ lại có một mình cô trong căn biệt thự này ... trong không khí tĩnh lặng này bảo cô tối nay làm sao mà ngủ được chứ?

Mãi suy nghĩ miên man đến hoàn cảnh xung quanh khiến Hoàng Phủ Anh thất thần, cô chợt cảm giác chân mình đạp vào khoảng không ...

...

‘Cẩn thân!’

Tiếng kêu thất thanh của Hoàng Phủ Anh bị che lại một phần trong lồng ngực rần rởi của một người đàn ông, hơi thở nam tính ngay lập tức xâm chiếm mọi giác quan của cô, cùng với nó là một đôi bàn tay rắn chắc vững vàng đỡ lấy thân người đang lao đảo của cô.

Bàn tay nhỏ nhắn của Hoàng Phủ Anh vô ý thức bấu vào gáy của Lôi như một người đang chìm tìm thấy được cọc gỗ, cố hết sức níu lấy.

Dưới ánh đèn sáng rực, gương mặt rần rởi của người đàn ông hiện rõ trong mắt Hoàng Phủ Anh, đôi mày rậm, mũi thẳng như tạc, đôi mắt sâu thẳm khó dò, môi mỏng như đao khắc khiến cô nhất thời nhìn đến sững người.

‘Anh Anh tiểu thư, cô không sao chứ?’

Lôi lên tiếng hỏi, thấy vẻ thất thần của cô, ánh mắt này giờ vẫn nhìn chăm chăm trên gương mặt xinh xắn của Hoàng Phủ Anh chợt xẹt qua một ý cười không dễ phát hiện.

...

Gương mặt Hoàng Phủ Anh chợt đỏ lên, cô vội vàng rút tay về, cúi đầu nhỏ giọng nói: ‘Không ... không sao... cảm ơn anh!’

Ánh mắt của người đàn ông này cũng quá đáng sợ đi.

‘Không sao thì tốt rồi, Anh Anh tiểu thư, xin mời bên này!’

Lôi buông tay khỏi vòng eo nhỏ nhắn của cô, cảm giác mềm mại truyền đến từ lòng bàn tay khiến hần có chút không nở.

Hoàng Phủ Anh gạt đầu tiến đến đẩy cửa một căn phòng khách trên lầu.

Căn phòng rất đẹp, thiết kế sang trọng lại lãng mạn xem ra quả thực là đã tốn không ít tâm tư và thời gian để chuẩn bị, chỉ có điều...

‘Tôi nay chỉ có mình tôi ở đây sao?’ Cô cắn môi, ngáp ngừng một lúc rồi mới lên tiếng hỏi.

‘Anh Anh tiểu thư, cô sợ sao?’ Lôi biết rõ tâm tình của Hoàng Phủ Anh lại còn cố hỏi, trong giọng nói không dấu được chút giễu cợt.

‘Tôi ... tôi không có ...’ Hoàng Phủ Anh nghe ra ý giễu cợt trong giọng nói của hắn, cố cứng rắn nói.

Lôi xoay người đi một vòng, hắn mở hết đèn trong căn phòng, ngay tức thì căn phòng chìm trong ánh sáng rực rỡ, hắn nhẹ giọng nói: ‘Yên tâm đi, tôi nay tôi sẽ ở ngoài cửa, Anh Anh tiểu thư có việc gì cần lúc nào cũng có thể gọi tôi!’

Hoàng Phủ Anh nghe vậy liền sững sờ: ‘Anh phải ở ngoài cửa canh giữ cả đêm sao?’

Cảm giác phập phồng trong lòng không hiểu vì sao nghe câu nói này lại trở nên giảm đi không ít, thay thế vào đó là một cảm giác an toàn và ấm áp dần lan tỏa.

‘Lãnh tiên sinh đã dặn dò tôi phải chăm sóc cô thật chu đáo, sự an toàn của cô cũng hoàn toàn do tôi phụ trách.’

Tiếng nói của Lôi trầm mà hữu lực, mang theo một sức mạnh gì đó không ngừng chạm vào nội tâm của Hoàng Phủ Anh.

Trong lúc nói chuyện, đôi mắt đen sâu thẳm của hắn vẫn không rời khỏi gương mặt xinh đẹp của cô, ánh mắt chân thành lại có chút chẳng kiêng nể gì, rất lớn mật mà nhìn cô chăm chăm.

Hoàng Phủ Anh bối rối khép mắt không dám nhìn thẳng vào mắt hắn nữa.

Người đàn ông này, chẳng lẽ không thể nhìn cô bằng ánh mắt khác hay sao chứ, ánh mắt này ... quá lớn mật khiến cô có chút không biết làm sao.

‘Cám ơn anh!’

Giọng cô nhỏ đến mức gần như chỉ có cô nghe được tiếng của mình.

‘Cô nói gì?’ Lôi quả thực không nghe rõ Hoàng Phủ Anh nói gì với mình, hắn đành cúi người thấp xuống một chút.

Tim Hoàng Phủ Anh đập như đánh trống, cô bắt tri bắt giác lùi nhanh lại một bước, ‘Tôi ... ý tôi là ... anh cả đêm không ngủ chắc là mệt lắm, tôi ... không sao.’

Lôi đứng thẳng người dậy, trên mặt vẫn là vẻ lãnh đạm quen thuộc: ‘Cám ơn Anh Anh tiểu thư quan tâm, tôi đã sớm quen rồi!’

‘Ồ ...’

Hoàng Phủ Anh nhìn Lôi không nói gì nữa trong lòng thầm nghĩ cũng đúng thôi, hắn dù sao cũng là thủ hạ đắc lực nhất của Lãnh đại ca, không ngủ một đêm đối với hắn mà nói chắc chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng mà ... người đàn ông này vẫn luôn lạnh lùng, lãnh đạm như thế chẳng lẽ cũng là do Lãnh đại ca ảnh hưởng sao?

Cô đi vào phòng sau đó xoay người đóng cửa lại, trong một chớp mắt đó, cô khẽ nói với hắn lần nữa: ‘Cám ơn anh!’

Lần này câu nói nhẹ thoảng như làn gió đêm thổi vào tai Lôi, trong khoảnh khắc, hắn ngẩn ngơ nhìn cửa phòng đã đóng chặt, không kìm được bật cười khẽ.

Đây là thế nào chứ? Hắn trước giờ không phải là luôn chán ghét những tiểu thư nhà giàu như hoa trong nhà kính, chỉ đẹp mắt mà chẳng được tích sự gì sao? Chỉ là không hiểu sao từ khi gặp được Hoàng Phủ

Anh này hẳn lại như quỷ thần sai khiến, cam tâm tình nguyện nhận lấy nhiệm vụ bảo vệ sự an toàn của cô vốn là của thuộc hạ mình hơn nữa còn rất vui vẻ, không chút ủy khuất đứng ở đây cả đêm.

Vì một cô tiểu thư nhà giàu mà giữ cửa cả đêm???

Chuyện này căn bản vốn không phải là nhiệm vụ của hắn lâu rồi.

Cổ đẹp những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, Lôi dựa thân thể cao lớn của mình vào lan can cầu thang, tự nói với mình, thôi đi, một cô gái như cô đương nhiên là lá gan không lớn, nếu như hắn thật sự đi khỏi, lỡ như có chuyện gì xảy ra thì phải làm sao chứ?

Cứ như vậy, trong căn biệt thự cực kỳ yên tĩnh, một cô tiểu thư nhà giàu cùng một tay xã hội đen lạnh lùng, hai người dường như là một sự phối hợp hết sức khập khiễng lại dường như hết sức phù hợp cùng nhau qua một đêm.

Chương 62: Học bắn súng (1)

Buổi sáng, trong tiếng chim hót, trong hương hoa thơm, Liên Kiều đang ngủ say sưa thì bị một bàn tay lay tỉnh.

‘Thức dậy đi! Đến lúc tham gia huấn luyện rồi!’

Giọng nói lạnh lùng của Lãnh Thiên Dục vang lên trong căn phòng rộng khiến cho Liên Kiều đang ngủ bị đánh thức dậy mặt mày nhăn nhó, hết sức bất mãn.

‘Sao lại là anh?’

Liên Kiều dường như vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, đôi mắt màu tím nửa mở nửa khép mấp mèm nhìn một lúc mới nhìn rõ gương mặt anh tuấn của Lãnh Thiên Dục, chợt nghĩ tới hắn không chút cố kỵ xông vào trong phòng lúc này mới tỉnh lại.

‘Này, anh thật không lịch sự gì hết. Đây là phòng của con gái, không biết sao?’ Cô giãy mạnh tay của Lãnh Thiên Dục ra, tên đàn ông đáng ghét này, xông vào phòng người ta phá vỡ giấc ngủ của người ta.

Nghe quản gia nói hai cô gái này tối hôm qua lại dám tâm sự đến hơn nửa đêm, đến khi trời sắp sáng mới chịu đi ngủ, lúc đầu hắn còn không dám tin, bởi vì Thượng Quan Tuyền từ sau khi dọn vào ở trong Lãnh gia biệt uyển luôn sống rất có quy luật, nhất là thời gian nghỉ ngơi. Nhưng khi vừa bước vào phòng hắn đã thấy hơn một nửa người của Liên Kiều là áp trên người Thượng Quan Tuyền mà Thượng Quan Tuyền thì đang ngủ mê mết.

Tư thế ngủ của hai cô gái này ... quả là có chút khó mà tưởng tượng nổi.

Dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết tối hôm qua ham chơi nên ngủ muộn đến thế nào.

Nhìn thấy một màn này trong lòng Lãnh Thiên Dục chợt có chút phiền não. Thượng Quan Tuyền trước giờ chưa tiếp xúc nhiều với những người cùng lứa tuổi, lỡ như ... ở bên cạnh Liên Kiều lâu quá sinh nghiện cái cảm giác này, không muốn lẳng lặng ở bên cạnh hắn trong Lãnh gia biệt uyển nữa thì biết làm thế nào?

Cho nên ... nếu đã không làm thì thôi, làm thì phải làm cho tới cùng, hắn chẳng thà dạy Liên Kiều bắn súng trong thời gian sớm nhất, cố hết sức sắp xếp thời gian khiến cho nha đầu kia thật bận rộn, có như vậy thời gian cô tiếp xúc với Tuyền mới ít lại được.

Đó là lý do tại sao mới sáng sớm hắn đã xông vào phòng đánh thức Liên Kiều dậy.

Liên Kiều nghe hắn nói, bất mãn nhìn hắn sau đó vùi đầu trở lại vào gối, lười bầu ...

‘Không biết anh đang nói cái gì nữa. Nói tóm lại em không ăn sáng đâu, đừng gọi em nữa ...’

Vừa lẩm bẩm cô vừa khép mắt lại, thật là buồn ngủ quá đi ... mí mắt như bị dính vào với nhau rồi ...

‘Liên Kiều, thức dậy!’ Lãnh Thiên Dục thấy vậy liền kề miệng sát bên tai cô, rống lớn.

Nào ngờ, tiếng rống của hắn chẳng có tác dụng gì với Liên Kiều nhưng ngược lại, lại làm cho Thượng Quan Tuyền ngủ bên cạnh thức dậy.

‘Ummm ...’

Cô đưa tay dụi đôi mắt nhấp nhem, bất mãn kêu lên một tiếng, ‘Dục, anh đang làm gì vậy? Đừng làm phiền em ngủ mà.’

Nói xong lại ngả người trở lại bên cạnh Liên Kiều, ôm lấy người cô, trầm trầm ngủ tiếp.

Tức chết mà!

Lãnh Thiên Dục tức tối đưa tay vò vò tóc, sớm biết có tình huống này xảy ra, đánh chết hắn cũng không đồng ý cho hai cô gái ngủ chung phòng. Bây giờ thì tốt rồi, muốn gọi tỉnh Liên Kiều lại sợ làm cho Tuyền thức giấc, thật là tiến thoái lưỡng nan mà.

Suy nghĩ một lát, hắn rút điện thoại ra, nhấn phím ...

‘Lôi, qua đây gặp ta, ngay lập tức!’

Xem ra muốn xen vào giữa các cô gái này thì chỉ còn một cách ...

Không lâu sau đó Lôi đã xuất hiện trước mặt Lãnh Thiên Dục, hắn cung kính cúi người nói: ‘Lãnh tiên sinh, có gì xin dặn dò!’

‘Chuyện này ...’

Lãnh Thiên Dục trước giờ luôn lãnh đạm, dứt khoát giờ lại có chút ngập ngừng, hắn chỉ tay về phía giường, nói với Lôi: ‘Gọi Liên Kiều dậy đi!’

Hả??? Lôi lập tức ngẩn người. Đây cũng là lần đầu tiên từ khi đi theo Lãnh Thiên Dục hắn nghe lệnh của Lãnh tiên sinh mà lại có nghi vấn ...

‘Lãnh tiên sinh, ngài nói gì?’

Lãnh Thiên Dục không khó đoán được suy nghĩ của Lôi, thực ra thì cũng không cần phải đoán, biểu tình trên mặt Lôi đã nói cho hắn biết quyết định của hắn ... khó hiểu đến thế nào.

‘Ta không cần biết người dùng cách nào, tóm lại là phải đánh thức Liên Kiều dậy!’

Lôi liếc mắt nhìn về phía Liên Kiều đang ngủ say sưa, sau đó hỏi lại: ‘Vậy còn Tuyền tiểu thư thì sao?’

‘Tuyền thì không cần!’ Lãnh Thiên Dục bổ sung một câu.

‘Chuyện này ...’

Lôi có chút khó xử, hắn ngập ngừng một lúc rồi cuộc mới lên tiếng: ‘Lãnh tiên sinh, chuyện này trước giờ tôi chưa từng làm qua!’

Từ sau khi Liên Kiều tiểu thư và Hoàng Phủ Anh tiểu thư đến Lãnh gia biệt uyển, dường như mọi người đều thay đổi cả rồi, như Lãnh tiên sinh chẳng hạn, ngài ấy trước giờ luôn lãnh đạm tự chủ bấy giờ tâm tình cũng có lúc mất khống chế...

Lại nói về chính mình, không chỉ hoang đường đến mức đi giữ cửa phòng của một cô gái nhà giàu cả đêm, mới sáng sớm lại bị giao ột nhiệm vụ không thể tưởng tượng như thế này.

Nghe Lôi nói vậy, Lãnh Thiên Dục âm thầm thở dài một tiếng, đối với những mệnh lệnh của hắn, Lôi trước giờ luôn tận lực thi hành chưa bao giờ hỏi lại một câu, nhưng hôm nay ...

Hắn biết chuyện này đối với Lôi mà nói thì chỉ là “giết gà mà dùng dao mổ trâu”, thậm chí nói ra nghe rất khó tưởng tượng nhưng ... hắn quả thật không còn cách nào đối phó với nha đầu Liên Kiều này.

‘Chỉ cần không đánh thức Tuyền, còn lại người có thể dùng bất cứ cách gì để gọi Liên Kiều dậy. Nhưng mà ... cũng nên dùng cách lịch sự một chút, bằng không Ngạn Tước đến ta cũng không có cách nào nói cho thông.’ Lãnh Thiên Dục dặn dò thêm lần nữa.

Sắc mặt Lôi càng lúc càng khó coi, hắn ngập ngừng: ‘Lãnh tiên sinh, tôi vẫn thích hợp đi xử lý chuyện của công ty hoặc là chuyện trong bang hội hơn.’

Hắn thấy mình cần nhắc nhở Lãnh tiên sinh một câu bởi vì chuyện này đối với hắn mà nói là quá khó khăn.

Lãnh Thiên Dục đưa tay day day huyết Thái Dương, ‘Ta chẳng thà đi xử lý những chuyện mà người nói còn hơn! Nhưng nha đầu này nếu như không sớm thức dậy vậy thì khóa trình học bắn súng sẽ bị chậm trễ.’

Hắn trước giờ chưa từng có tâm trạng chờ mong Ngạn Tước như bây giờ, thậm chí còn muốn thay Ngạn Tước sắp xếp hành trình để hắn sớm đến nước Ý một chút, bằng không cứ để Liên Kiều ở đây thêm mấy ngày nữa, nói không chừng Tuyền thật sự bị cô lôi kéo đi mất.

‘Vậy ... Lãnh tiên sinh, tôi thử một lần.’ Lôi chỉ còn cách đáp ứng hắn.

Lãnh Thiên Dục thở phào một hơi, hắn vỗ vai Lôi, tin cẩn nói: ‘Xử lý xong dẫn cô ấy đến gặp ta!’ Sau đó lại bồi thêm một câu: ‘Yên tâm, chuyện hôm nay ta sẽ không để bất cứ ai khác biết.’

Nói xong liền tiêu sái bước ra ngoài.

Lôi nhin không được bật cười, lời này của Lãnh tiên sinh ... cũng là lần đầu tiên hắn được nghe.

...

...

Đang say sưa ngủ, Liên Kiều tức tối ngồi dậy nhìn người đàn ông trước mặt, trên mặt vẻ mệt mỏi vẫn chưa tan hết nhưng trong đôi mắt màu tím chỉ thấy lửa giận bùng bùng.

Chương 63: Học bắn súng (2)

‘Này Lãnh Thiên Dục, anh đúng là đáng ghét nha. Bây giờ mới là mấy giờ mà anh đã lôi em dậy để học bắn súng chứ? Em đã nói là không muốn ăn sáng rồi lại cứ cật lực ép buộc em ăn sáng!’ Liên Kiều hai tay chống eo bực dọc hướng về phía hắn hô to gọi nhỏ.

Sáng sớm hôm nay đúng là một buổi sáng xui xẻo của cô, đang mơ màng ngủ lại bị người đàn ông kia gọi dậy, thậm chí là còn mơ mơ hồ hồ bị lôi đến bên bàn ăn, bị nhét vào tay một miếng bánh mì lớn cùng một ly sữa to khiến cô không thể không ăn.

Chưa hết, cái tên Lôi kia còn mệnh lệnh người làm giúp cô thay quần áo rồi vừa lôi vừa kéo cô đến đây.

Sau đó cái tên Lôi trước khi đi còn để lại một câu bên tai cô ...

‘Tất cả là do lệnh của Lãnh tiên sinh dặn dò tôi làm!’

Lãnh Thiên Dục, thù này Liên Kiều ta nhất định sẽ báo!

Lãnh Thiên Dục sớm đã chuẩn bị xong mọi thứ, hắn không đáp lời cô mà trực tiếp treo những trang bị đó lên người Liên Kiều sau đó lại nhét một khẩu súng vào tay cô.

‘Này ...’

Liên Kiều cực kỳ tức tối trước thái độ của hắn, vừa định phát tác thì chợt nhìn thấy khẩu súng trên tay, mắt cô liền sáng lên ...

‘Oa ... khẩu súng này nhìn thật oách nha!’

Trong lòng Lãnh Thiên Dục mừng thầm, quả nhiên đúng như hắn dự đoán, nha đầu này vốn tính tò mò, đương nhiên món đồ thú vị kia sẽ giúp đi đời sự chú ý của cô.

‘Anh bây giờ sẽ dạy em bí quyết bắn súng, em phải nhớ cho kỹ nha!’

Hắn đi đến một gốc cây, lười biếng dựa lưng vào thân cây, hai tay khoanh trước ngực, nhàn nhã lên tiếng.

Học bắn súng ở chỗ này? Liên Kiều nghi hoặc đưa mắt nhìn một vòng hoàn cảnh xung quanh, ‘Nhưng đây là vườn hoa mà?’

‘Vậy thì sao chứ?’ Lãnh Thiên Dục nhướng mày hỏi lại cô.

Liên Kiều nhin không được trừng mắt nhìn hắn ...

‘Trong phim hoàn toàn không giống như vậy nha, bọn họ đều có riêng một trường bắn hoặc là có một gian phòng riêng để luyện tập nha.’

Hắn không phải là muốn dạy cô qua loa cho có lệ chứ??

Dường như là nhìn thấu tâm tư của Liên Kiều, Lãnh Thiên Dục hơi nhếch môi, ‘Em cũng biết nói đó là phim ảnh rồi, anh dạy em đây là dùng phương thức trực tiếp để em có thể trong thời gian ngắn nhất mà học được bí quyết.’

‘Thật hay giả đây?’ Liên Kiều bĩu môi, làm sao cô cũng không tin Lãnh Thiên Dục lại tốt bụng như thế.

Lãnh Thiên Dục nhướng mày, cũng chỉ có nha đầu này dám nẩy sinh lòng nghi ngờ đối với hắn mà thôi, mà cũng chỉ có nha đầu này mới khiến hắn phải tự ra tay làm huấn luyện viên cho cô.

‘Muốn học bắn súng bước đầu tiên là phải nắm rõ tư thế cầm súng!’ Hắn không thềm để ý những biểu tình trên mặt Liên Kiều, cứ làm chuyện của mình.

Nghe Lăng Thiệu Đường nói nha đầu này cực kỳ thông minh, tin rằng lời của hắn cô nghe nhất định sẽ hiểu.

Quả nhiên Liên Kiều thấy hắn thật tâm muốn dạy mình liền cũng bắt đầu nghiêm túc mà học, cô nhắc cây súng lên, làm theo động tác cầm súng mà cô đã nhìn thấy trong phim.

‘Là như vậy sao?’ Cô nhìn hắn hỏi lại, trong lòng thầm cảm thấy rất kiêu ngạo vì thấy động tác của mình rất “oách”.

Lãnh Thiên Dục thấy vẻ yếu ớt của cô, hắn lắc đầu tiến đến giúp cô chỉnh lại tư thế cho đúng đồng thời lạnh lùng nói: ‘Hai chân phải mở ngang bằng với vai, đứng vững ở tư thế đó mới có thể duy trì sự cân bằng của cơ thể, hai đầu gối hơi khụy xuống một chút để cho nửa thân trên của em hơi hướng về phía trước ...’

‘Làm gì mà phiền phức dữ vậy?’

Liên Kiều sắp đứng không nổi nữa, cô dứt khoát ngắt lời Lãnh Thiên Dục, ‘Sao thân mình phải ngã về phía trước vậy, thật là kỳ lạ nha, chẳng lẽ các anh lúc bắn súng đều phải đứng ở tư thế như vậy sao? Nếu như trong tình huống khẩn cấp thì làm gì có thời gian mà lo được nhiều như vậy chứ?’

‘Nha đầu như em thì có thể gặp tình huống khẩn cấp gì chứ?’

Lãnh Thiên Dục bị câu hỏi của cô khiến uốn khúc không được muốn cười không xong, hắn tiến đến giúp cô điều chỉnh tư thế cho đúng lại một lần nữa rồi mới nói tiếp: ‘Với em bây giờ chỉ là mới bắt đầu đương nhiên là phải học tốt cái cơ bản trước đã, giống như xây nhà vậy, bao giờ cũng phải xây từ dưới lên vậy.’

Hắn dám thề, ngoại trừ Tuyền ra, người đầu tiên có thể khiến hắn nói nhiều như vậy không ai khác chính là Liên Kiều, nha đầu này, giống hệt như một đứa trẻ vậy khiến người ta không thể không nói nhiều thêm mấy câu, không thể không làm thêm nhiều chuyện bằng không trong lòng không thể yên tâm được.

‘Người ta học là bắn súng mà, liên quan gì đến xây nhà chứ.’ Liên Kiều ai oán lắm lắm nhưng cũng chỉ còn cách chiếu theo lời của Lãnh Thiên Dục mà học tư thế cầm súng ...

‘Này Lãnh Thiên Dục, thật là kỳ quái nha, anh tuyệt đối không được lừa em đấy!’

Lãnh Thiên Dục bắt đắc dĩ thở dài một tiếng.

‘Gạt một nha đầu như em thì có gì hay ho đâu chứ?’

Hắn lại thở dài một tiếng nữa, ‘Chỉ có học cho tốt phần cơ bản thì sau này mới có thể vận dụng tốt được. Muốn em hơi nghiêng người về phía trước là vì để hạn chế sức giật của súng khi bắn ra.’

Liên Kiều bĩu môi nắm chặt báng súng, theo lời hắn nói mà điều chỉnh tư thế lại một lần cho đúng. Tuy cô không hiểu cái gì gọi là sức giật của súng nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo.

Thấy cô nghiêm túc như thế Lãnh Thiên Dục rất hài lòng, hắn gạt đầu nói: ‘Bây giờ chúng ta lại nói đến cách cầm súng.’

‘Em bây giờ không phải là đang cầm súng sao?’ Liên Kiều lại chen vào.

Lãnh Thiên Dục cũng không tức giận, chỉ mỉm cười hỏi: ‘Em cho rằng mình cầm súng như vậy đã chắc chưa?’

‘Đương nhiên rồi! Em cầm chặt lắm đó!’ Liên Kiều kiêu ngạo nói.

Lãnh Thiên Dục không trả lời cô, tay hần chợt vươn về phía trước, hết co lại duỗi sau đó dùng sức một cái, ngay lập tức Liên Kiều cảm thấy cổ tay mình hơi nhói một cái sau đó bàn tay không tự chủ được buông lỏng ra, cây súng bất tri bất giác đã lọt vào trong tay Lãnh Thiên Dục.

...

Liên Kiều trở mắt như thấy quỷ, cô kinh ngạc kêu lên một tiếng, sau đó chỉ tay về phía cây súng đang nằm trong tay Lãnh Thiên Dục, lắp bắp nói: ‘Anh ... anh đoạt cây súng trên tay em bằng cách nào thế?’

Lãnh Thiên Dục đi đến trước mặt Liên Kiều, ném trả lại cây súng cho cô sau đó nói: ‘Anh chỉ cùng một cách đơn giản để nhắc nhở em về cách cầm súng mà thôi. Vừa nãy em cũng thấy rồi đó, nếu như không cầm súng chắc thì súng của em sẽ bị kẻ địch dễ dàng đoạt lấy, vậy không phải là càng nguy hiểm hơn sao? Anh lúc nãy không tốn bao nhiêu sức lực đã đoạt được cây súng của em rồi, đó là ví dụ tốt nhất.’

‘Trời ạ, còn kêu em dùng sức nữa sao? Nếu còn dùng sức nữa, tay của em sẽ gãy mất thôi.’

Liên Kiều thấy cổ tay mình ần ần đau sau đó cô bất mãn nhìn hần nói: ‘Ngạn Tước sẽ không dùng cách này để dạy em đâu.’

‘Ngạn Tước là Ngạn Tước, anh là anh. Ngạn Tước là chồng em, hần không nỡ thấy em chịu khổ, chuyện này cũng bình thường thôi.’

Giọng của Lãnh Thiên Dục bình thản như mặt nước hồ, ‘Nhiệm vụ của anh là chăm sóc em thật tốt trước khi hần đến đây. Nói trắng ra, em cũng như em gái anh thôi. Anh sẽ như một người anh trai, chiều chuộng em, không để em xảy ra chuyện.’

73. Quyển 8 - Chương 64-66

Quyển 8: Tình yêu đến

Chương 64: Học bắn súng (3)

Liên Kiều nghe hần nói vậy trong lòng chợt cảm thấy rất ấm áp nhưng vẫn cố tình dài giọng nói: ‘Ngưng ... đừng có làm như mình lớn lắm được không? Nếu em hỏi ra Ngạn Tước là lớn hơn anh, vậy thì thân phận của em là lớn hơn anh đó nha.’

Nhìn bộ dáng ra vẻ người lớn của cô, Lãnh Thiên Dục thấy rất buồn cười. Hần nói giọng trêu chọc: ‘Vậy thì anh làm em thất vọng rồi, Ngạn Tước còn nhỏ hơn anh mấy ngày!’

‘Gì chứ?’ Liên Kiều nhất thời ngây người sau đó mời lầu bầu: ‘Ngạn Tước đáng ghét, anh không thể vì em mà tranh thủ ra đời sớm một chút sao chứ?’

Thấy cô bất mãn tự nói tự nghe, Lãnh Thiên Dục cười cười sau đó mới nhếch môi nói: ‘Cầm súng lên lại đi!’

Liên Kiều vội nhặt súng lên lại.

‘Cách cầm súng đúng là dùng lòng bàn tay giữ chặt báng súng, phải không chế tốt ngón trỏ của em, nếu như em quen dùng tay phải bắn súng thì lúc bắn em dùng tay trái nắm lấy tay phải, ngón cái của tay trái bấu lấy ngón cái của tay phải, ngón tay áp út của bàn tay trái đặt ở gần cò súng, như vậy lòng bàn tay trái áp xuống còn ngón áp út của bàn tay trái móc lên sẽ hình thành một cái ngàm, như vậy sức nắm mới được gia tăng thêm, làm cho đối phương không dễ gì đoạt được súng.’ Lãnh Thiên Dục vừa giảng giải vừa tự mình làm từng động tác một cho cô xem.

Liên Kiều thực chuyên tâm, thực nghiêm túc mà theo dõi, dường như cô đã biết học bắn súng vốn không phải là một chuyện đùa, vì thế hết sức tập trung.

Cả một buổi sáng Lãnh Thiên Dục bắt đầu dạy cho Liên Kiều từ tư thế cầm súng sau đó làm thế nào giữ súng, cách nhắm bắn, làm thế nào điều chỉnh tầm ngắm cho đến cách khống chế cò súng, báng súng.

Cả quá trình luyện tập vốn rất khô khan, đơn điệu nhưng điều làm cho Lãnh Thiên Dục cảm thấy ngoài ý muốn đó là nha đầu này lại hết sức kiên trì, không chỉ vậy mà dường như hết sức hứng thú.

Điều này rất nhiều người bình thường làm không được, ngay chính hắn, từ nhỏ đã chịu sự huấn luyện đặc biệt cũng không giống như cô có kiên trì và sức sống như vậy.

‘Lãnh Thiên Dục, em có thể bắn súng chưa?’

Trong rừng, Liên Kiều nhịn không được lên tiếng hỏi.

Lãnh Thiên Dục đưa tay chỉ về phía sơ đồ mà thuộc hạ đã chuẩn bị sẵn, nói: ‘Tiêu cự của cây súng trên tay em hiển thị cự ly là trên ba trăm mét, em phải nhớ kỹ, trong vòng ba trăm mét, nếu muốn bắn chỗ nào thì phải quét đến chỗ đó, một khi mục tiêu tiến đến gần hơn thì em phải điều chỉnh tiêu cự cho thích hợp.’

‘Không hiểu lắm đâu.’ Liên Kiều vò đầu nói.

(Nói thật là Tina cũng không hiểu lắm, mấy cái vụ súng ống này, edit có gì sai sót thì thông cảm nhé.)

‘Ví dụ cho em hiểu nhé.’ Lãnh Thiên Dục kiên nhẫn giải thích, ‘Nếu như đối phương cách em khoảng hai trăm mét, em muốn bắn hắn vậy phải chỉnh tiêu cự nhắm đến vị trí ngực của hắn, nếu như ở khoảng cách khoảng một trăm mét thì em nên nhắm đến vị trí bụng của hắn, như vậy có thể không cần điều chỉnh cự ly một lần nữa.’

‘Ồ, thì ra là như vậy.’ Liên Kiều gật đầu đáp.

‘Bây giờ chúng ta bắt đầu tập bắn vào bia nhé. Nhìn thấy tấm bia chưa? Chuyện em phải làm là luyện tập sao cho có thể bắn trúng hồng tâm trên bia.’ Lãnh Thiên Dục nói.

Liên Kiều nhìn tấm bia đang cách mình một khoảng cách rất xa, cô ngáp ngừng hỏi lại: ‘Xa như vậy có thể bắn tới sao?’

Lãnh Thiên Dục nghe cô nói suýt nữa thì ngất, vẻ mặt đầy bất lực, hắn lên tiếng giải thích: ‘Liên Kiều, loại súng mà em đang dùng đương nhiên là có thể bắn tới tấm bia rồi, đừng nói là súng, cho dù là phi đao ở khoảng cách như thế này cũng có thể phóng trúng.’

Vừa nhắc đến phi đao Liên Kiều liền tỉnh táo lại ngay, cô hưng phấn nhìn Lãnh Thiên Dục hỏi: ‘Này Lãnh Thiên Dục, là súng của anh lợi hại hay là phi đao của Ngạn Tước lợi hại hơn?’

Lãnh Thiên Dục vô lực đưa tay day day huyệt Thái dương, ‘Chuyện này cũng giống như em hỏi anh ăn cơm có dinh dưỡng hơn hay ăn rau có dinh dưỡng hơn vậy? Hai thứ khác nhau làm sao có thể đem ra so sánh với nhau được.’

‘Ồ, cũng đúng nha.’ Liên Kiều suy nghĩ một chút sau đó lại nhìn súng, hỏi tiếp: ‘Trong đây có đạn thật sao?’

‘Không phải, là đạn chì.’

‘Như vậy làm sao được chứ? Em muốn bắn bằng đạn thật’ Liên Kiều nghe vậy vội vàng hỏi lại.

‘Không được, em mới bắt đầu học, dùng đạn thật quá nguy hiểm, rất dễ làm chính mình bị thương. ‘Lãnh Thiên Dục dứt khoát trả lời.

‘Vậy ngoại trừ đạn thật ra thì còn loại nào nữa? Tóm lại là em không muốn dùng đạn chì.’ Liên Kiều suy nghĩ một hồi lại hỏi tiếp.

Lần này Lãnh Thiên Dục trả lời càng dứt khoát hơn: ‘Còn đạn mê nhưng loại này em càng không thể dùng.’

‘Trong Lãnh Uyển có đạn mê sao?’

Liên Kiều vừa nghe đã ngạc nhiên trố mắt nhìn hấn, đạn mê nha, cô thật muốn nhìn thử xem nó là thể nào nha.

‘Có nhưng anh đã nói là em không thể dùng rồi.’ Lãnh Thiên Dục không chút do dự nói thẳng, tuyệt không cho cô có đường nào để thương lượng.

‘Ngưng... Đạn thật và đạn mê rất đắt tiền đúng không? Bằng không sao lại không nỡ đem ra cho em dùng chứ?’ Liên Kiều cực kỳ không vui nói.

‘Không liên quan gì đến giá tiền, đó hoàn toàn là suy nghĩ cho sự an toàn của em mà thôi.’ Lãnh Thiên Dục giải thích thêm cho cô.

Liên Kiều liếc mắt nhìn hấn, bất mãn bĩu môi: ‘Em biết rồi, anh vốn là không muốn dạy em học bắn súng đúng không. Khoảng cách xa như vậy muốn em dùng đạn chì bắn thì làm sao mà bắn được. Rõ ràng là anh chỉ dạy qua loa cho xong thôi mà.’

‘Chỉ cần em siêng năng luyện tập thì sẽ bắn được thôi.’ Lãnh Thiên Dục bình thản trả lời.

‘Em không tin!’ Liên Kiều lại liếc hấn một cái.

‘Toàn bộ súng và đạn được của Lãnh gia đều là do Cung Quý Dương chế tạo, chẳng hạn như khẩu súng trong tay em vậy, đã được cải tạo để bắn được đến khoảng cách chín trăm mét cho nên khoảng cách ba trăm mét từ đây đến tấm bia căn bản không phải là vấn đề.’ Lãnh Thiên Dục giải thích.

Mắt Liên Kiều đảo một vòng sau đó cô nhét súng vào tay Lãnh Thiên Dục.

‘Em làm gì vậy?’ Lãnh Thiên Dục nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu.

Liên Kiều chỉ tay về phía tấm bia phía trước, ‘Em không tin, anh không phải là tay súng thần hay sao, vậy anh dùng đạn chì bắn thử một lần cho em xem đi.’

Lãnh Thiên Dục vô lực lắc đầu, nha đầu này thật sự là cứng đầu cứng cổ mà.

Hấn không lên tiếng, chỉ nhắc khẩu súng lên, còn chưa đợi Liên Kiều hoàn hồn thì bên tai đã vang lên một tiếng súng đánh giòn.

Phanh ...

Trúng hồng tâm!!!

‘Oa ...’ Khi Liên Kiều chạy đến bên tấm bia, nhìn thấy hồng tâm đã bị xuyên thủng cô kêu lên một tiếng kinh ngạc sau đó như nghĩ ra điều gì liền tung tăng chạy trở về trước mặt Lãnh Thiên Dục.

‘Bây giờ em có thể bắn thử chưa?’ Lãnh Thiên Dục đẩy súng trở về lại cho cô.

Liên Kiều vội vàng xua tay, ‘Em còn muốn xem anh bắn nha. Anh có thể bắn xa hơn được không? Hay là em đặt một quả táo lên đầu đứng cho anh bắn nha?’

Lãnh Thiên Dục nghe vậy suýt nữa thì chết ngất, hấn nhìn Liên Kiều như nhìn một người ngoài hành tinh...

‘Em đặt quả táo lên đầu?’

‘Đúng đó!’ Liên Kiều hưng phấn nói: ‘Như vậy mới kích thích chứ.’

‘Em không sợ anh lỡ tay bắn trượt sao?’

Đây đúng là lần đầu tiên trong đời Lãnh Thiên Dục gặp được một cô gái lớn mật như vậy. Là cô tự tin với khả năng bắn súng của hấn hay là lòng ham chơi quá lớn đã lấn át sự sợ hãi???

Chương 65: Đánh cuộc (1)

Liên Kiều nghe hấn nói vậy, suy nghĩ một chút rồi cười nhìn Lãnh Thiên Dục nói: ‘Anh là tay súng thần mà, sao lại bắn trúng đầu của em được chứ?’

‘Không được!’ Lãnh Thiên Dục loại bỏ ngay tính giả thuyết này.

Hắn đúng là có khả năng bắn bách phát bách trúng, không sai, nhưng dù sao Liên Kiều cũng là người phụ nữ của Ngạn Tước, chuyện này truyền ra ngoài thì còn ra thể thống gì.

‘VẬY NHƯ THỂ NÀY ĐI ...’

Đôi mắt màu tím của Liên Kiều không ngừng đảo quanh, vừa nhìn đã biết trong lòng có quỷ kế. ‘Hay là anh đặt quả táo trên đầu anh, em bắn thử có được không?’

‘Em nói cái gì?’

Lần này thì Lãnh Thiên Dục bị cô làm cho chấn động thật sự, hắn dùng ánh mắt không thể tin được nhìn Liên Kiều. Cô gái này, đúng là không biết trời cao đất dày, cũng không biết khả năng mình đến đâu lại dám đề ra cái ý kiến ngu xuẩn này.

Liên Kiều còn cho rằng hắn nghe không rõ lời mình, cô mỉm cười, nhấn mạnh lần nữa: ‘Em nói là ... anh đặt quả táo lên đầu anh, xem em có thể bắn trúng quả táo hay không.’

Lãnh Thiên Dục bật cười nhìn cô một lúc lâu sau mới nói: ‘Nha đầu em, ngay cả tấm bia cũng không dám bắn lại còn dám đòi bắn quả táo?’

‘Ai nói không dám bắn tấm bia chứ? Em chỉ là muốn dùng đạn thật để bắn thôi mà.’ Liên Kiều nghe vậy vội lên tiếng phản đối.

Lãnh Thiên Dục nhìn cô đầy ẩn ý sau đó cười nói: ‘Em biết không, những đứa trẻ thành tích học tập không tốt vẫn thường dùng những lý do khách quan như vậy để biện hộ đấy.’

Gì chứ???

Liên Kiều ngớ ra: ‘Ý anh là sao? Thành tích học tập của em rất tốt nha! Nhất là sau khi Ngạn Tước giúp em bỏ tước tiếng Anh, thành tích của em tốt đến không thể ngờ đó!’

Trên mặt Liên Kiều không giấu được vẻ kiêu ngạo.

‘Nha đầu, anh chỉ là đưa ra một cái ví dụ mà thôi.’

Lãnh Thiên Dục rút cuộc đã hiểu, nói chuyện với Liên Kiều tốt nhất là trực tiếp một chút, bằng không cô nhất định sẽ không hiểu được.

‘Em không phải là thật sự muốn dùng đạn thật để bắn mà là sợ mình dùng đạn chì bắn không trúng tấm bia sẽ mất mặt cho nên mới ở đây kéo dài thời gian chứ gì?’

Liên Kiều sững sờ, nhìn hắn rồi rống lên ...

‘Này, Lãnh Thiên Dục, anh đừng xem thường người ta có được không? Ai nói là em không dám dùng đạn chì bắn chứ? Em chỉ là muốn dùng đạn thật bắn thôi mà!’

‘Ồ? Thật vậy sao? Nếu em đã nói mình dám dùng đạn chì bắn vậy thì bắn thử một phát xem. Anh dám nói là em sẽ không bắn trúng tấm bia đâu, nói không chừng ngay cả cạnh của tấm bia cũng không bắn trúng nữa là.’

‘Anh ...’

Liên Kiều dù sao tuổi cũng còn nhỏ, chỉ là thông minh lanh lợi bẩm sinh mà thôi, làm sao bì được với Lãnh Thiên Dục tâm kế nhiều, bị hắn kích thích một hồi, quả nhiên là trúng kế. Cô lên tiếng: ‘Được, vậy em dùng đạn chì bắn cho anh xem. Hừm!’

Lãnh Thiên Dục thấy mưu kế đã thành đắc ý cười, hắn đưa tay chỉ về phía tấm bia ở xa xa, nói: ‘Như vậy đi, anh không yêu cầu em bắn trúng hồng tâm, chỉ cần phát súng đầu tiên em bắn trúng tấm bia là được rồi.’

Liên Kiều bĩu môi, vẻ mặt đầy bất mãn nhìn Lãnh Thiên Dục: ‘Này Lãnh Thiên Dục, lúc anh chịu huấn luyện đặc biệt người ta có yêu cầu anh như vậy không?’

Lãnh Thiên Dục nghe cô nói vậy trong lòng có chút không vui, hắn khoanh tay trước ngực, lạnh nhạt cười: ‘Nha đầu, ý em là sao?’

‘Ngưng ...’

Liên Kiều nhìn hấn đầy kiêu ngạo nói: ‘Nếu em không bắn thì thôi, nếu đã bắn nhất định sẽ trúng hồng tâm!’

‘Ồ???’

Lãnh Thiên Dục nghe cô nói vậy cảm thấy rất buồn cười, ‘Ngay cả súng em cầm còn chưa chắc nữa, vậy mà còn dám nói bắn trúng hồng tâm, khẩu khí quả không nhỏ nha.’

‘Anh không tin?’ Liên Kiều chau mày nhìn hấn.

Cô ghét nhất là ai không tin năng lực của cô.

‘Đương nhiên là không tin rồi. Em mà bắn trúng tấm bia đã là khá lắm rồi! Bắn trúng hồng tâm hả, quên đi!’ Lãnh Thiên Dục xem như cô đang nói dối mà thôi, tùy tiện trả lời một câu.

Một câu nói này khiến cho Liên Kiều tức tối vô cùng, cô suy nghĩ một chút rồi nói: ‘Như vậy đi, hai chúng ta đánh cuộc một ván được không?’

‘Đánh cuộc thế nào?’

Lãnh Thiên Dục nghe cô nói vậy lập tức tỉnh táo ngay, hấn ngược lại muốn thử xem cô còn chiêu trò gì.

‘Ừm ...’

Liên Kiều giả vờ suy nghĩ một lúc rồi nói: ‘Anh phải hứa trước với em là nếu anh thua nhất định phải nhận thua, không được nuốt lời. Người nào nuốt lời là chó con!’

Lãnh Thiên Dục nhướng mày, từ nhỏ đến lớn hấn chưa từng nghe kiểu hứa hẹn nào như thế.

‘Được thôi!’

Liên Kiều lúc này mới bằng lòng, cô hắng giọng nói: ‘Anh nghe rõ nha, nếu như em bắn trúng hồng tâm, anh phải đặt một quả táo lên đầu cho em bắn, nếu như em còn có thể bắn trúng quả táo trên đầu anh, anh phải cho em bắn bằng đạn thật. Thế nào?’

Lãnh Thiên Dục không ngờ cô lại to gan đến mức đề xuất đánh cuộc như vậy, hấn nhìn tấm bia phía xa xa rồi lại nhìn Liên Kiều ...

‘Em xác định?’

Nha đầu này, vừa nhìn đã biết chưa từng cầm qua cây súng, sao khẩu khí lại lớn đến như thế chứ?

‘Đương nhiên. Thế nào? Anh sợ rồi sao?’ Liên Kiều ngược lại rất bình thản.

Lãnh Thiên Dục nhún vai, nếu em đã có hứng thú đánh cuộc như vậy, anh đương nhiên là rất vui được chơi ván này với em. Anh có thể cho em ba cơ hội, ba lần bắn, bất kỳ lần nào bắn trúng hồng tâm cũng kể như em thắng.’

‘Oa ...’

Liên Kiều hưng phấn nhảy nhót hò reo, ‘Đây là anh nói đó nhé, chúng ta bắt đầu thôi.’

Nói xong không chần chừ một giây nào cầm cây súng lên, làm đúng theo những điều Lãnh Thiên Dục đã dạy, cực kỳ nghiêm túc nhắm vào tấm bia.

Lãnh Thiên Dục đi đến bên cạnh cô, nhướng mày nhìn theo từng cử động của cô, trong lòng không khỏi cười thầm bản thân, hấn từ lúc nào lại có tâm tình cùng cô nhóc chơi trò chơi nhảm chán này chứ?

Có thể bắn trúng hồng tâm ngay phát đầu tiên? Điều này sao có thể chứ, trừ phi là ... mèo mù với phải cá rần.

Liên Kiều làm sao biết những suy nghĩ trong đầu Lãnh Thiên Dục, cô tập trung tinh thần, nghiêm túc nhắm tấm bia ...

Phanh ...

Một tiếng súng khô đánh vang lên đánh động cả khu rừng.

‘Hô hô ...’ Liên Kiều hưng phấn nhảy lên, ‘Trúng rồi, trúng rồi nha ...’

Lãnh Thiên Dục đứng bên cạnh nhin không được dỗi cho cô một chậu nước lạnh ...

‘Em bắn trúng rồi, nhưng mà là ... bắn trúng thân cây kia!’

Gì chứ???

Vẻ mừng rỡ trên mặt Liên Kiều lập tức biến mất không còn dấu vết, qua một lúc lâu cô mới có phản ứng lại, chạy vội đến bên cạnh tấm bia, khi cô thấy quả là mình không bắn trúng hồng tâm, trên mặt liền hiện lên vẻ nghi hoặc.

Hả? Sao lại thế chứ? Cô rất tin tưởng giác quan thứ sáu của mình, lúc này cô hoàn toàn để giác quan thứ sáu của mình dẫn dắt mà bắn ra phát súng kia mà.

Chương 66: Đánh cuộc (2)

‘Em bắn trúng cái này!’

Bước theo sau lưng cô, Lãnh Thiên Dục “tốt bụng” nhắc nhở một câu, tiện tay đưa lên gõ gõ lên thân cây.

Liên Kiều thực sự ngơ ngẩn cả người, hai chân mảy cau chặt đến độ tưởng như dính sát vào nhau.

‘Nha đầu, muốn bắn trúng hồng tâm không đơn giản vậy đâu, cần có thời gian cùng quyết tâm luyện tập!’ Lãnh Thiên Dục nói giọng dạy đời.

‘Hừm! Là anh nói có ba cơ hội mà. Đây mới là phát súng đầu tiên, gấp cái gì?’

Liên Kiều không chịu thua cãi lại sau đó xoay người đi về chỗ cũ, lần nữa nhắc súng lên. Cô không tin mình tệ đến như vậy hơn nữa ... trực giác đáng tự hào của cô sẽ không phạm sai lầm lần nữa.

Lãnh Thiên Dục cười thầm, nha đầu này, vẫn còn chưa chịu thua nha.

Liên Kiều tập trung toàn bộ tinh thần chuẩn bị bắn, cô nhất định phải khiến Lãnh Thiên Dục nhận thua, muốn chứng minh với hắn cô có thể làm được những chuyện người khác không làm được.

Phanh ...

Lại một phát súng nữa.

Sức bật của súng khiến ngón tay của Liên Kiều tê dại, ngay cả súng cũng không cầm vững mà rơi xuống đất.

Lãnh Thiên Dục thấy vậy cố nhin cười quét mắt về phía tấm bia nhưng ngay lập tức, hắn biến sắc mặt ...

Liên Kiều chạy nhanh đến bên tấm bia, sau khi nhìn thấy kết quả, cô cười dài một tràng ...

‘Ha ha ... thế nào hở Lãnh Thiên Dục?’

Lãnh Thiên Dục không trả lời chỉ nhìn hồng tâm của tấm bia vừa bị viên đạn bắn trúng, sau đó môi khẽ nhếch lên: ‘Thì ra chuyện mèo mù vớ cá rán là có thật nha.’

‘Này, Lãnh Thiên Dục, anh nói vậy là có ý gì chứ?’

Liên Kiều hai tay chống eo bất mãn nhìn hắn nói: ‘Đây mới là khả năng thật sự của em!’

‘Khả năng thật sự của em? Một nha đầu từ nhỏ đến lớn chưa từng đụng đến cây súng nói chuyện này nghe thật khó mà tin được.’ Lãnh Thiên Dục chỉ xem như lần này cô may mắn mà thôi.

Tuy nói chuyện này tỷ lệ xảy ra không cao lắm nhưng cũng không phải là không có.

‘Anh lại dám không tin? Được thôi, vậy em bắn lại lần nữa cho anh xem nha, nếu như lần này em lại bắn trúng thì sao đây?’ Tính bướng bỉnh của Liên Kiều lại trỗi dậy, cô liếc mắt nhìn Lãnh Thiên Dục, ý chỉ chiến đấu bùng bùng cất tiếng hỏi hắn.

Lãnh Thiên Dục nhún vai: ‘Vậy cứ làm theo ước hẹn của chúng ta.’

Đánh chết hần cũng không tin nha đầu này lại may mắn đến mức bắn trúng hồng tâm hai lần một ngày.

Đây là bắn súng chứ không phải là giải mã mã nữa rồi.

Liên Kiều “hừm” một tiếng, nét mặt cau có chạy về chỗ cũ sau đó nhấc súng lên.

Lãnh Thiên Dục vẽ mặt bình thản đứng bên cạnh tấm bia, hần hoàn toàn chẳng có vẻ sợ Liên Kiều sẽ bắn đạn lạc đến người mình.

Phanh ...

Tiếng súng thứ ba vang lên.

Liên Kiều không phí một giây vội vàng chạy đến bên tấm bia còn ánh mắt của Lãnh Thiên Dục cũng chuyển sang tấm bia.

Sau đó ...

Một gương mặt mang đầy vẻ kinh ngạc còn một gương mặt khác thì vui vẻ đến sáng bừng ...

‘Hoan hô, lại trúng hồng tâm lần nữa rồi!’

Liên Kiều ném súng xuống đất không ngừng nhảy múa hò reo ... ‘Em đã nói mà, chuyện nhỏ nhặt này làm sao làm khó được em? Bắn súng có gì khó đâu!’

Lãnh Thiên Dục rõ ràng là bị kết quả hiển hiện trước mặt làm cho ngây ngẩn, hần nhìn vết đạn xuyên qua hồng tâm, hai chân mày chau chặt lại.

Sao lại có thể như thế chứ?

Cô căn bản là không biết bắn súng, làm thế nào có thể hai lần liên tiếp bắn trúng hồng tâm chứ?

Lần thứ nhất thì có thể nói là mèo mù vớ phải cá rán, còn lần này thì sao? Lần này hần không nghĩ ra có lý do gì để giải thích cả.

‘Này, Lãnh Thiên Dục, anh còn gì để nói nữa không?’

Liên Kiều kiêu ngạo lên tiếng. Cô chậm rãi đi đến trước mặt hần, đưa tay vỗ vỗ vai hần, nói: ‘Thua thì phải chịu, anh đến làm bia đi!’

Lãnh Thiên Dục híp mắt nhìn Liên Kiều.

Liên Kiều bị hần nhìn đến toàn thân không được tự nhiên, cô cảnh giác lên tiếng: ‘Anh đang nhìn gì vậy? Em cảnh cáo anh nha, không được nuốt lời, ai nuốt lời là chó con đó.’

Gương mặt anh tuấn của Lãnh Thiên Dục xẹt qua một tia khó mà nắm bắt được, hần ném lại một câu: ‘Trước nay nghe Lăng Thiếu Đường bọn họ nói trực giác của em rất mạnh, hôm nay thấy được đúng là khiến người ta không thể không khâm phục.’

Ý ở ngoài lời chính là ... được như vậy là nhờ giác quan thứ sáu giúp em mà thôi!

Liên Kiều ít nhiều cũng nghe ra hàm ý trong câu nói của hần, cô nói không chút dấu giếm: ‘Đúng đó, là giác quan thứ sáu giúp em. Bây giờ anh hối hận cũng muộn rồi cho nên anh phải ngoan ngoãn chấp hành lời hứa của mình, bằng không ...’

Nếu hần dám nuốt lời nhất định sẽ khiến hần chết rất thảm.

Lãnh Thiên Dục nhìn Liên Kiều một lúc rồi hướng về phía thủ hạ ra dấu.

Một tên áo đen tiến đến, cung kính nói: ‘Lãnh tiên sinh!’

‘Lấy một quả táo đến đây!’ Lãnh Thiên Dục lãnh đạm nói.

‘Vâng!’ Người áo đen nhận lệnh rồi đi.

Lãnh Thiên Dục quay đầu nhìn Liên Kiều giọng nói cực kỳ bình tĩnh: ‘Anh thật sự muốn xem thử giác quan thứ sáu của em mạnh đến mức nào. Chuyện đội quả táo làm bia cứ để anh!’

Liên Kiều nghe vậy vô cùng cao hứng.

Vừa khi tên áo đen cầm quả táo quay lại thì bên ngoài lại có thêm mấy bóng người.

‘Liên Kiều, Liên Kiều ...’

Là tiếng của Thượng Quan Tuyền, theo sau lưng cô là Hoàng Phủ Anh.

Đương nhiên là còn một người, người bị Liên Kiều gọi là Lôi công – Lôi.

Lãnh Thiên Dục thấy mấy người xuất hiện, trên môi chợt câu lên một nụ cười.

‘Tiểu Tuyền, Anh Anh ...’

Liên Kiều thấy có thêm khán giả càng vui mừng tiến đến nắm lấy tay hai cô gái, nói: ‘Hai người mà đến sớm chút nữa thì tốt rồi. Hai người không biết đâu, chị đã bắn trúng hồng tâm hai phát liền nha.’

‘Là thật sao?’

Thượng Quan Tuyền kinh ngạc nhìn về phía tấm bia lại nhìn về phía Lãnh Thiên Dục liền hiểu ngay là Liên Kiều không phải đang nói dối.

Hoàng Phủ Anh cười nói: ‘Em biết chị rất giỏi mà, bắn súng môn này không làm khó được chị đâu.’

‘Hi hi ...’

Liên Kiều cười càng vui vẻ, ‘Nói không chừng chị sẽ là tay súng thần tượng lai nha. Hơn nữa ... tay súng thần tiên nhiệm đã hứa với chị là sẽ đặt quả táo lên đầu làm bia cho chị bắn rồi.’

‘Gì chứ??? Tay súng thần tiên nhiệm? Là ai vậy?’ Thượng Quan Tuyền không hiểu ý cô là sao, ai lại dám to gan đến mức đồng ý làm chuyện nguy hiểm này chứ?

Liên Kiều hí hóp mắt cười xoay đầu lại ...

‘Đương nhiên là ...’

‘Là Lôi!’

Lãnh Thiên Dục đứng lúc đó lên tiếng ngắt lời Liên Kiều, một câu nói làm chấn động tất cả người ở đó.

Lôi vừa đi đến gần nghe được nhất thời sững người, rõ ràng là hắn vẫn chưa làm rõ là có chuyện gì đang xảy ra.

74. Quyển 8 - Chương 67-69

Quyển 8: Tình yêu đến

Chương 67: Trở thành vật hy sinh

Liên Kiều nhất thời cũng ngẩn người, đến lúc cô hoàn hồn lại vội vàng lên tiếng ...

‘Lãnh Thiên Dục, anh vừa nói cái gì?’

Lãnh Thiên Dục đi đến trước mặt Lôi, bàn tay to lớn khẽ vỗ lên vai hắn: ‘Lôi chính là tay súng thần mà em nói.’

‘Lãnh tiên sinh ...’

‘Này, Lãnh Thiên Dục, anh đừng nuốt lời chứ!’

Liên Kiều nhảy đến chặn Lãnh Thiên Dục lại, cô tức giận trừng mắt nhìn hắn: ‘Quả táo này phải đặt trên đầu anh mới đúng!’

‘Đặt trên đầu ai vốn không quan trọng, quan trọng là nếu em thật sự bắn trúng thì không phải là được như ý nguyện hay sao?’ Lãnh Thiên Dục lạnh lùng nói một câu.

Hả???

Liên Kiều suy nghĩ một chút, ‘Cũng có lý nha.’

Hai người xì xào thảo luận khiến cho những người còn lại ai nấy đều nghi hoặc, nhất là Lôi, trên gương mặt hẳn hiện rõ sự khó hiểu.

‘Dục, hai người rốt cuộc là đang nói cái gì vậy? Sao em càng nghe càng mơ hồ vậy?’ Thượng Quan Tuyền đi đến trước mặt Lãnh Thiên Dục, nhin không được lên tiếng hỏi.

Lãnh Thiên Dục vươn tay ôm Thượng Quan Tuyền vào lòng, trên gương mặt lạnh lùng hiện lên nét ôn nhu chỉ riêng dành cho cô, hần nhẹ giọng nói: ‘Không có gì, chỉ là Liên Kiều muốn biểu diễn kỹ thuật bắn súng một chút thôi.’

‘Liên Kiều? Thật vậy sao?’

Thượng Quan Tuyền tin là thật, nhưng trên gương mặt vẫn không dấu được vẻ lo lắng: ‘Nhưng chị mới học bắn súng thôi mà!’

‘Tài bắn súng của chị không tệ chút nào, Lãnh Thiên Dục có thể làm chứng cho chị nha. Em cũng thấy tấm bia đó, hai lỗ thủng trên hồng tâm là do chị bắn đó.’

Liên Kiều hào hứng khoe thành tích sau đó chạy đến bên cạnh Lôi, đặt quả táo trong tay mình vào tay hần ...

‘Cho nên anh không cần sợ tôi sẽ bắn trúng đầu anh. Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ bắn trúng quả táo!’

Lôi lúc này mới hiểu rõ bọn họ đang nói cái gì, hần nhìn quả táo trong tay rồi lại nhìn Lãnh Thiên Dục, thế nào cũng không tin Lãnh tiên sinh lại đẩy mình ra chịu đòn ...

‘Lãnh tiên sinh ...’

‘Lôi, giác quan thứ sáu của Liên Kiều rất mạnh, yên tâm đi!’ Thật hiếm có một lần Thủ phán cách lại dùng lời lẽ an ủi thuộc hạ.

Lôi đứng yên tại chỗ không hề động đậy sau đó dúi quả táo vào tay Liên Kiều lại, áp ứng nói: ‘Lãnh tiên sinh, tôi chợt nhớ trong bang còn có chuyện chưa làm, tôi phải đi ngay đây!’

Ba mươi sáu chước, chạy là thượng sách. Bây giờ không chạy còn đợi đến lúc nào?

Có trời chứng giám, hần đi theo Lãnh tiên sinh bao nhiêu năm nay, đây cũng là lần đầu tiên dám chống lại mệnh lệnh của ngài.

Vừa định xoay người đi thì tiếng của Lãnh Thiên Dục đã vang lên sau lưng ...

‘Lôi, chuyện trong bang phái tôi sẽ phái Vân đi xử lý. Bọn họ hai người hoàn toàn có thể đảm đương trọng trách rồi, không cần lo lắng!’

Bước chân của Lôi không thể không ngừng lại, lúc hần quay người lại, biểu tình trên mặt đã trở nên hết sức khó coi.

Liên Kiều thấy hần dừng bước vội vàng bước đến, nhắc cây súng trên tay lên ...

‘Yên tâm đi, đây là đạn chì thôi. Tôi với Lãnh Thiên Dục đã đánh cược rồi, nếu như tôi bắn trúng quả táo thì mới được dùng đạn thật.’

Lôi nhìn vẻ hưng phấn trên mặt Liên Kiều, gian nan nuốt một ngụm nước bọt sau đó nhìn về phía Lãnh Thiên Dục.

Lãnh Thiên Dục lúc này lại thản nhiên như chuyện chẳng liên quan gì đến mình, hần nhún vai nói: ‘Lôi, giác quan thứ sáu của Liên Kiều rất mạnh, người phải ... ừmm ... thử tin một lần!’

Nghe câu này, mắt Lôi chợt trừng lớn ... sao trên đời này lại có người bắn súng bằng giác quan thứ sáu chứ?’

‘Đến đây Lôi công, tôi biết anh là người tốt mà, nếu như anh ngoan ngoãn đứng ở chỗ này, nếu tôi bắn trúng quả táo trên đầu anh, vậy món nợ sáng nay giữa tôi với anh coi như xong, thế nào?’ Liên Kiều kéo áo hắn, nói như dụ dỗ.

Hoàng Phủ Anh thấy vậy liền bước đến, nhẹ giọng nói: ‘Liên Kiều, như vậy không được đâu. Chị sao lại có thể đem mạng người ra làm thí nghiệm chứ? Lỡ như chị không cẩn thận bắn trúng Lôi tiên sinh thì làm thế nào?’

‘Yên tâm đi Anh Anh, em thật là lo bò trắng răng mà, đây là đạn chì, cho dù bắn trúng thì cũng không đau lắm đâu, hơn nữa, chị làm sao mà bắn trượt được chứ?’ Liên Kiều đầy tự tin nói.

Hoàng Phủ Anh nghe vậy cũng không tiện nói thêm chỉ đành bước đến đứng bên cạnh Thượng Quan Tuyền.

Lôi thấy chính mình khó mà thoát khỏi nạn này cũng chỉ đành vươn tay đón lấy quả táo, thấp giọng nói: ‘Tốt nhất là cô nhắm chuẩn một chút!’

Cuộc sống của hắn bị đảo lộn hoàn toàn rồi. Ngay cả Lãnh tiên sinh cũng thay đổi.

Trước khi Liên Kiều đến đây Lãnh tiên sinh chưa bao giờ đối xử với mình như vậy.

Đặt quả táo lên đỉnh đầu, nhìn Liên Kiều đang tung tăng như chim sẻ cách đó không xa, lòng của hắn ngày càng chìm xuống. Cái loại đem mình ra làm chuột bạch này khiến cho hắn có chút không chịu nổi.

Còn Lãnh Thiên Dục cũng đứng cách hắn không xa gửi đến một ánh mắt như cổ vũ.

Chỉ còn cách nhận mệnh nhắm chặt hai mắt, hắn thực sự không dám nhìn khoảnh khắc đáng sợ kia diễn ra.

Lúc Liên Kiều nhấc súng lên cũng là lúc hô hấp của ai cũng ngừng trệ, cô nhắm thẳng vào quả táo trên đầu Lôi ... một lúc lâu rồi quyết đoán bóp cò.

Phanh ...

Một tiếng súng vang lên đánh giòn, ai nấy đều đồng loạt nhìn về phía Lôi.

Lôi cũng không không kịp được mở to mắt ra.

‘Hô ...’

Tiếp theo sau đó là tiếng reo của Liên Kiều.

‘La la ... Lãnh Thiên Dục anh thua rồi. Đạn thật ... đạn thật ...’ Cô vừa hò reo vừa chạy vòng vòng quanh người Lãnh Thiên Dục.

Lôi lấy quả táo trên đầu mình xuống sau đó đưa nó cho Lãnh Thiên Dục ...

‘Lãnh tiên sinh ...’

Lãnh Thiên Dục cầm lấy quả táo, ánh mắt xẹt qua một tia kinh ngạc ngấm ngầm!

Trên quả táo quả nhiên có một cái lỗ do đạn tạo ra.

Hắn quay đầu nhìn về phía Liên Kiều, nét mặt trầm ngâm.

Nha đầu này ... thật sự là lợi hại vậy sao? Chỉ cần dạy qua một lượt là nắm được tất cả sao?

Thượng Quan Tuyền và Hoàng Phủ Anh cùng đi đến trước mặt hắn ...

‘Trời ạ, Liên Kiều quả thật có thể bắn trúng quả táo nha!’ Thượng Quan Tuyền cầm lấy quả táo xem xét, trên mặt hiện rõ sự vui mừng lẫn kinh ngạc, cô quay sang Liên Kiều: ‘Chị thật lợi hại!’

‘Chuyện đó đương nhiên!’

Liên Kiều giật lại quả táo trên tay Thượng Quan Tuyền sau đó nhẹ vỗ vai Lôi, nói: ‘Vất vả cho anh rồi, Lôi công!’

Khóe môi Lôi hơi nhếch lên, trong trường hợp này nụ cười của hắn nhìn còn khó coi hơn là khóc.

‘Lãnh Thiên Dục, anh thấy rõ rồi chứ? Em đã bắn trúng quả táo, anh thua thì phải chịu phạt, không được nuốt lời!’ Liên Kiều xoay xoay quả táo trên tay nhìn về phía Lãnh Thiên Dục nói, nói một cách hưng phấn.

‘Yên tâm đi, em sẽ đợi được đến ngày anh đưa đạn thật cho em bắn.’

Xem như hôm nay Lãnh Thiên Dục đã lĩnh giáo được sự lợi hại của trực giác của Liên Kiều, cũng may là cô tâm tính lương thiện, nếu như cô lòng dạ hiểm ác vậy không phải là một mối họa sao?

Chương 68: Náo loạn ở Lãnh uyển (1)

Lời của Lãnh Thiên Dục làm cho Liên Kiều ngay lập tức sững sờ, qua một lúc cô mới hoàn hồn lại, bước vội đến đưa tay chặn ngay trước mặt hắn: ‘Này, anh vừa nói gì chứ?’

Lãnh Thiên Dục ngừng bước chân đưa mắt nhìn cô gái nhỏ nhắn trước mặt, tức cười nói: ‘Anh nói ... em sẽ đợi được đến ngày anh đưa đạn thật cho em bắn!’

Liên Kiều trở mắt nhìn hắn ...

‘Này, Lãnh Thiên Dục, cái gì mà em sẽ đợi được chứ? Chẳng lẽ anh không định đưa cho em hôm nay sao?’

‘Hôm nay? Ồ, quên rồi, hôm nay Lãnh gia không còn đạn!’ Lãnh Thiên Dục làm bộ suy nghĩ một chút rồi như cười như không đáp lại một câu.

Một câu này khiến Liên Kiều tức đến suýt nữa ngất đi, cô chống hai tay lên eo, hung hăng trừng mắt nhìn Lãnh Thiên Dục ...

‘Lãnh Thiên Dục, anh sao lại có thể nói lời lại nuốt lời chứ? Rõ ràng là đã nói xong cả rồi, chỉ cần em thắng cuộc thì hôm nay anh sẽ đưa đạn thật cho em bắn. Ai nuốt lời người đó là chó con!’

Lãnh Thiên Dục đưa tay vò đầu cô như âu yếm một đứa em gái: ‘Liên Kiều, anh nào có không giữ lời đâu, vừa nãy chúng ta chỉ nói chỉ cần em thắng thì anh sẽ đưa đạn thật cho em, nhưng đâu có nói nhất định phải là hôm nay đâu!’

Hả???

Liên Kiều sững người một lúc, đầu mày chau lại đầy nghi hoặc, vừa nãy mình và hắn nói như vậy thật sao?

Nhưng mà ...

‘Lãnh Thiên Dục, anh chỉ là tìm khe hở để luồn lách thôi. Cuộc cá cược hôm nay đương nhiên là phải thực hiện trong hôm nay rồi. Nào có nhiều lý do như vậy.’

Lãnh Thiên Dục không đồng ý với cách nói của cô, hắn lắc đầu: ‘Anh nào có ý định nuốt lời đâu. Nha đầu, qua lần này em phải nhớ kỹ bài học này, phạm làm chuyện gì cũng phải làm đến không một kẽ hở thì mới được. Ngay cả làm giao dịch cũng vậy, em không có nói rõ thời gian vậy thì anh chỉ còn cách tự định ra thời gian thôi.’

‘Anh ...’

Liên Kiều sắp bị hắn chọc cho tức điên lên rồi, cô nhìn về phía Thượng Quan Tuyền, ‘Thấy Lãnh Thiên Dục bức hiếp người như thế mà em bỏ mặc không lo sao?’

Thượng Quan Tuyền cười cười, cô bước đến kéo áo Lãnh Thiên Dục, nói: ‘Anh cũng thật là, sao lại tính toán với cô ấy thế làm gì?’

‘Tuyền ...’

Lãnh Thiên Dục kéo Thượng Quan Tuyền sang một bên, thấp giọng nói: ‘Bất kể thế nào anh tuyệt đối sẽ không để Liên Kiều dùng đạn thật đâu. Liên Kiều là người phụ nữ của Ngạn Tước, nếu cô ấy làm bị thương người khác anh còn có cách xử lý nhưng lỡ như tự làm mình bị thương vậy anh không biết phải giải thích với Ngạn Tước thế nào nữa.’

‘Nhưng mà Dục, anh làm như vậy có phải hơi quá đáng không? Liên Kiều sẽ không vui đâu. Dù sao người ta cũng tới nhà mình làm khách mà.’ Thượng Quan Tuyền có chút lo lắng nói.

‘Cô bé ngốc!’

Lãnh Thiên Dục sững nịch vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trước trán cô, nói: ‘Đừng quên rằng cô ấy và Anh Anh là bỏ nhà đi, một khi người đã đến đây rồi, nếu như anh không coi chừng chặt một chút, lỡ như hai người đó lại lén trốn đi lần nữa thì biết làm thế nào? Cho nên đối với hai người này anh chỉ còn cách nghiêm túc coi chừng cho đến khi Ngạn Tước đến đây mới thôi.’

‘Nhưng cũng đừng có quá mức như canh chừng tội phạm chứ. Chẳng lẽ Liên Kiều muốn ra ngoài chơi cũng không được sao?’ Thượng Quan Tuyền có chút không đành liền lên tiếng năn nỉ thay cho hai người.

‘Ra ngoài chơi đương nhiên có thể nhưng không thể thiếu những vệ sĩ đi kèm được. Tất cả là vì sự an toàn của họ thôi!’ Lãnh Thiên Dục nói một cách dứt khoát.

‘Làm như vậy chẳng phải là chán chết sao? Ngay cả em cũng cảm thấy không được tự do thoải mái, Liên Kiều vốn là người không thích ràng buộc, vậy càng khó mà thích ứng được.’ Thượng Quan Tuyền thở dài một tiếng.

‘Cho nên tốt nhất cứ ở lại trong Lãnh gia biệt uyển, chỗ nào cũng đừng đi, như vậy là thỏa đáng nhất. Ít ra đến lúc đó anh có thể trả lại cho Ngạn Tước một Liên Kiều khỏe mạnh bình an, không mất sợi tóc nào.’ Lãnh Thiên Dục nhẹ ôm lấy vai cô, dịu dàng nói.

‘Nhưng mà ...’

‘Không có nhưng mà, Tuyền, anh biết tuổi của em với họ tương đương nhau nhưng tuyệt đối đừng giống như họ không có chừng mực, nhất là Liên Kiều, không cho phép em thân cận với cô ấy quá mức, biết không?’ Lãnh Thiên Dục sững nịch đưa tay vuốt sòng mũi cô.

Dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết tối hôm qua hai nha đầu này thức đêm để bàn chuyện gì. Sức ảnh hưởng của Liên Kiều nhất định là rất lớn, hẳn tuyệt đối không thể lơ là.

Mặt Thượng Quan Tuyền hơi phấp hờng giống như bị người ta đọc được tâm sự vậy.

Đứng cách đó không xa không nhìn thấy hai người mãi mà nói chuyện sau đó lại thấy mặt Thượng Quan Tuyền có vẻ không được tự nhiên liền tiến đến, kéo Thượng Quan Tuyền đứng bên cạnh mình.

‘Tiểu Tuyền, rốt cuộc là em đứng về phía nào?’

Thượng Quan Tuyền thấp giọng nói: ‘Đương nhiên là đứng về phía chị rồi, lại còn phải hỏi sao?’

Liên Kiều bĩu môi: Ngưng ... Vừa nhìn đã biết em bị hấn thuyết phục rồi. Thật là yếu ớt mà. Haizzz, thôi bỏ đi, chị hôm nay cũng xem như trắng tay chẳng thu hoạch được gì rồi, đận thật đận giả gì cũng không có rồi.’

‘Liên Kiều ...’

Thượng Quan Tuyền không biết giải thích với cô thế nào cho xuôi, tuy cô biết Dục làm như vậy đều là vì tốt cho Liên Kiều nhưng cô biết, nói thế nào Liên Kiều cũng sẽ không hiểu được.

Thực ra giữa đàn ông và phụ nữ vốn rất dễ xảy ra hiểu lầm, đàn ông đã quen dùng cách riêng của mình để bảo vệ phụ nữ, trong suy nghĩ của bọn họ đó là một loại “yêu” nhưng phụ nữ từ trước đến nay không quen với cách đó từ đó sẽ nảy sinh cảm giác trách móc và giận dỗi. Đây vốn là chuyện rất bình thường, ngoại trừ dành thời gian để hiểu biết lẫn nhau thì chẳng còn cách giải quyết nào khác.

Lãnh Thiên Dục nghe cô nói vậy, môi câu lên một nụ cười: ‘Từ ngày mai em phải luyện tập bắn mô hình, nhưng vẫn phải dùng đạn chì. Nhưng em yên tâm đi, loại đạn chì này sức công phá cũng rất mạnh, không thua kém đạn thật là bao.’

‘Hừm ...’

Liên Kiều bĩu môi, trừng mắt nhìn Lãnh Thiên Dục, ‘Anh Anh, Tiểu Tuyền, chúng ta đi thôi!’

Nói xong một tay kéo tay Hoàng Phủ Anh, một tay kéo tay Thượng Quan Tuyền cùng rời khỏi khu vườn.

Nhìn theo bóng ba cô gái đang rời khỏi, Lãnh Thiên Dục chợt bật cười.

‘Ngạn Tước, bao giờ thì anh đến đây?’

Liên Kiều một tay ôm chú gấu bông còn lớn hơn cả người cô, tay còn lại cầm điện thoại nói chuyện, cô nhìn gương mặt anh tuấn của Hoàng Phủ Ngạn Tước hiện lên trên màn hình, nũng nịu nói.

‘Nha đầu, nhớ anh rồi sao?’

Ở đầu bên kia Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô vợ nhỏ của mình trong màn hình bằng ánh mắt thâm tình, dịu dàng hỏi.

Liên Kiều không chút dấu điểm gật mạnh đầu: ‘Nhớ chứ, trước giờ chưa từng nhớ ai nhiều như vậy.’

‘Thật là nha đầu ngốc!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước sủng nịch nói: ‘Đừng cho rằng nói như vậy thì anh sẽ dễ dàng bỏ qua chuyện em trốn đi du lịch đó.’

‘Nào có đâu, em chỉ là lo lắng cho Anh Anh thôi mà. Nói trắng ra, còn không phải là vì bảo vệ cho nhà Hoàng Phủ chúng ta hay sao chứ?’ Liên Kiều cười, hờn dỗi nói.

Chương 69: Náo loạn ở Lãnh uyển (2)

‘Ừm, nói như vậy còn có chút giống với phong độ của đầu trưởng của gia tộc Hoàng Phủ chứ.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước mắt đầy ý cười nói.

Liên Kiều bắt măn bĩu môi: ‘Ngạn Tước, anh không cần em nữa phải không?’

‘Sao lại nói vậy?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô hỏi vậy liền giật mình, nhất là khi nhìn gương mặt nhỏ nhắn đầy ủy khuất của cô hần càng đau lòng hơn.

‘Bởi vì đã mấy ngày rồi mà anh cũng không thèm đến đón em.’ Liên Kiều hệt như một đứa bé đi lạc, ngoài ủy khuất ra chỉ toàn là sợ hãi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi mỉm cười: ‘Yên tâm đi nha đầu, đợi anh xử lý xong những việc gấp bên này liền lập tức sang đó đón em.’

‘Vậy còn phải đợi bao lâu nữa?’ Liên Kiều vội hỏi lại.

‘Tối mai là em có thể gặp được anh rồi.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không để cô đợi lâu, vội nói ngay đáp án.

‘Hả? Tối mai sao?’

Liên Kiều dường như không ngờ đến câu trả lời của hần là như vậy, nhất thời ngạc nhiên đến sững người sau đó vui vẻ nói: ‘Hay quá, vậy là tối mai em có thể nhìn thấy anh rồi!’

‘Vui như vậy sao? Nói cho em biết, ngày mai gặp em, việc đầu tiên anh làm là phạt em một trận, xem lần sau còn dám bỏ nhà ra đi không, hại anh lo lắng lâu như vậy.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước giả vờ hung hăng nói.

Liên Kiều tưởng thật, bắt măn trừng hần một cái: ‘Anh thật xấu, đều không đứng trên lập trường của em mà suy nghĩ, giống hệt như tên Lãnh Thiên Dục kia, suốt ngày cứ bắt nạt em.’

‘Thiên Dục bắt nạt em sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thế nào cũng không nghĩ là nghe được câu này, ‘Sao lại thế được chứ? Em không bắt nạt hần đã tốt lắm rồi, có phải là lại giả tính bướng bỉnh ra không?’

‘Đâu có đâu.’

Liên Kiều nói một cách ủy khuất: ‘Lãnh Thiên Dục hần bắt nạt em, không chỉ phải người giám thị bọn em, không cho chúng em ra ngoài chơi lại còn nói mà không giữ lời, em rõ ràng là đã bắn trúng hồng tâm, hần lại không giữ lời hứa, không cho em bắn bằng đạn thật. Hần thật keo kiệt, em ghét chết đi được.’

‘Ồ, thì ra là vậy.’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô nói ít nhiều cũng đã hiểu tám chín phần, bằng sự hiểu biết của hắn về Lãnh Thiên Dục, những điều mà Liên Kiều nói phần lớn là sự thật bởi vì Lãnh Thiên Dục hoàn toàn có thể làm được những chuyện này.

Thật đúng là anh em tốt!

‘Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh còn dám cười sao? Nhìn thấy em bị bắt nạt anh vui lắm phải không?’ Liên Kiều chau mày, bắt măn hỏi.

‘Em nha, nghịch ngợm như vậy đương nhiên là cần có một người nghiêm khắc quản lý em bằng không không biết em còn có chiêu trò gì nữa. Thiên Dục làm như vậy hoàn toàn là vì tốt cho em thôi, hấn sợ em lỡ như xảy ra chuyện gì thì không biết giải thích với anh thế nào thôi.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ giọng giải thích.

‘Hừm, hấn nào có tốt như anh nói đâu. Em còn không nhìn ra được sao, hoàn toàn không có chút tự do nào, sớm biết như vậy em không thèm đến Ý làm gì.’ Liên Kiều không đồng tình với lời giải thích của Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Nếu đổi lại là anh anh sẽ quản lý em chặt hơn cả hấn nữa. Qua chuyện lần này, anh đã học được bài học rồi, tốt nhất là quản em chặt một chút thì tốt hơn.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa cười vừa nói.

‘Ghét anh chết đi được!’

Liên Kiều tức tối nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, bĩu môi: ‘Ai mà không biết các anh là cùng một phe chứ, đáng ghét!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô như vậy buồn cười nói: ‘Loại như Thiên Dục là cẩn thận chu đáo, em ghét hấn là không đúng rồi. Anh có thể nhìn ra hấn thật sự là thật lòng chăm sóc hai người nha.’

‘Con mắt nào nhìn thấy chứ? Chăm sóc chúng em? Ngưng ... Không làm em tức chết đã là tốt lắm rồi.’ Liên Kiều bắt măn kháng nghị.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ lắc đầu, ‘Em đó, vẫn còn tính trẻ con lắm. Anh nhìn sơ qua căn phòng em ở là biết ngay rồi.’

‘Căn phòng này sao?’

Liên Kiều nhìn một vòng xung quanh căn phòng sau đó chau mày nói; ‘Anh còn nói tốt cho hấn, Lãnh Thiên Dục chuẩn bị căn phòng cho em một căn phòng màu hồng, bên trong toàn là thú nhồi bông với búp bê, Ngạn Tước, em cũng đâu phải trẻ con bảy tám tuổi đâu, sao lại sắp xếp cho em căn phòng nhảm chán thế này chứ. Với lại em đâu có thích màu hồng. Vậy chẳng phải là Lãnh Thiên Dục cố ý làm vậy sao?’

Nghe cô ai oán tố khổ một tràng, Hoàng Phủ Ngạn Tước vô lực cười cười, hấn thật lòng cảm thấy oan uổng thay cho Lãnh Thiên Dục ...

‘Đó chỉ là một cách thể hiện tình cảm của Thiên Dục mà thôi. Trong mắt hấn em như là Tang Thanh nha đầu kia vậy, đều được hấn xem như là em gái ruột. Trong suy nghĩ của Thiên Dục, các cô gái đều thích mấy thứ như thú nhồi bông, thích màu hồng, đại loại vậy. Như Lãnh Tang Thanh vậy, lớn từng đấy tuổi rồi nhưng trong lòng Thiên Dục vẫn coi như là một cô nhóc thôi, sinh nhật hàng năm nếu hấn không tặng thú nhồi bông thì là tặng búp bê.’

‘Gì chứ?’ Liên Kiều cảm thấy mình sắp hôn mê rồi, Lãnh Tang Thanh thật đáng thương, ;Cũng đúng nha, em đã xem qua phòng của Thanh Nhi, thật giống với căn phòng này nha. Trời ạ, thực đáng sợ quá đi, hèn chi Thanh Nhi lại không tìm cách trốn đi du lịch khắp nơi.’

‘Không được học theo con bé, nghe rõ chưa? Ngoan ngoãn ở lại Lãnh Uyển chờ anh, lần này em còn dám lén trốn đi nữa, bị anh bắt lại thì em chết chắc rồi.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lên tiếng cảnh cáo.

Bỏ nhà ra đi có thể xem như một tín hiệu cảnh báo khiến cho Hoàng Phủ Ngạn Tước không thể an tâm được, hấn tuyệt đối sẽ không để cô dưỡng thành thói quen xấu này.

‘Được rồi được rồi mà, ông cụ non. Anh thật là phiền nha, hệt như Lãnh Thiên Dục vậy, thực ra bốn người bọn anh đều giống nhau cả. Ồ, không đúng nha ... Cung Quý Dương tốt hơn nhiều, anh ấy không giống với các anh, nhảm chán như vậy.’ Liên Kiều hung hăng liếc hấn một cái.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười ha hả, ‘Em đó, tiểu yêu tinh không sợ thiên hạ đại loạn, ngay cả Quý Dương cũng phải sợ em luôn. Nếu như anh không chạy đến nước Ý nhanh một chút, nói không chừng Thiên Dục cũng bị em chọc tức đến tuổi trẻ qua đời.’

‘Ngưng ... Nào có khoa trương như anh nói chứ? Em mới là người bị hại đây này. Hừm! Hắn là chó con! Tóm lại em sẽ không để hắn đắc ý lâu đâu.’ Liên Kiều lầu bầu.

‘Chó con? Cái gì chó con?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe không hiểu. Sao tự dưng lại xuất hiện chó con chứ?

‘Ai ya, anh đừng có hỏi nữa mà. Có nói cũng không rõ ràng được. Thôi em cúp máy nha!’ Liên Kiều không muốn giải thích dông dài với hắn, vẫy tay ra hiệu tạm biệt.

‘Đợi đã!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vội lên tiếng ngăn lại động tác cúp máy của cô.

‘Gì vậy anh?’ Liên Kiều lười biếng hỏi lại.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười: ‘Em còn chưa nói!’

Liên Kiều ngơ ngác nhìn nụ cười trên gương mặt anh tuấn của hắn: ‘Nói cái gì?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước ra lệnh bằng một giọng đầy vẻ sủng nịch, ‘Nói em yêu anh!’

Gương mặt xinh xắn của Liên Kiều chớp mắt đã bị màu hồng che phủ, cô khép mi, lí nhí nói: ‘Em yêu anh!’

Giọng nói nhỏ nhẹ truyền đến từ tai nghe điện thoại vào tai của Hoàng Phủ Ngạn Tước, hắn không kìm được nở một nụ cười hạnh phúc, đôi mắt đen láy đang nhìn cô qua điện thoại cũng trở nên hết sức dịu dàng, hắn âu yếm nói: ‘Anh cũng yêu em!’

75. Quyển 8 - Chương 70-72

Quyển 8: Tình yêu đến

Chương 70: Náo loạn ở Lãnh uyển (3)

Đặt điện thoại xuống, nụ cười hạnh phúc trên môi Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn chưa tản đi, hắn lại tìm trong danh bạ sau đó ấn phím ...

‘Chuẩn bị máy bay, ngày mai tôi muốn dùng!’

‘Vâng, Hoàng Phủ tiên sinh!’

Hắn nhớ cô vợ nhỏ của mình lắm rồi, tuy chỉ mới xa cách nhau mấy ngày nhưng thời gian dường như đã qua rất lâu rồi vậy. Cho đến bây giờ hắn mới hiểu được hàm ý của câu nói “Một ngày không gặp cũng bằng ba năm” này.

Trước giờ chưa từng biết, thì ra nhớ nhung cũng là một loại dày vò.

Cộc cộc cộc ...

Ngoài cửa phòng vang lên mấy tiếng gõ cắt đứt dòng suy nghĩ của Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Vào đi!’ Giọng nói hắn đã trở lại lãnh đạm như thường.

Thư ký tổng tài tiến vào, cô cung kính nói: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, có một vị tiểu thư nói là người quen biết cũ của ngài muốn gặp ngài, cô đã chờ khá lâu rồi, tôi khuyên thế nào cũng không chịu rời đi. Ngài xem ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày, ‘Người quen cũ của tôi? Tên là gì?’

Gì mà quen biết cũ chứ? Thần bí quá!

Thư ký vội đáp lời: ‘Cô ấy nói mình tên là Dodo!’

Chính vì cô cảm thấy cô gái kia có chút kỳ lạ cho nên mới dám để cô ta ngồi chờ lâu như vậy.

‘Dodo?’

Mây Hoàng Phủ Ngạn Tước chau càng chặt hơn, cô gái này sao lại chủ động tới tìm mình chứ?

Thư ký thấy vậy dè dặt hỏi: ‘Xin hỏi Hoàng Phủ tiên sinh, tôi có nên mời cô ấy rời đi không?’

‘Cô ta đang ở đâu?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hỏi ngược lại.

‘Người còn đang ở phòng chờ, tôi đã nói với cô ấy là không có hẹn trước thì sẽ không gặp được ngài nhưng cô ấy nói, cô ấy nói ...’ Cô thư ký có chút ngập ngừng không dám nói tiếp.

‘Nói cái gì?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước trầm giọng hỏi.

‘Cô ấy nói ... nếu như ngài không gặp cô ấy thì ... nhất định sẽ hối hận.’

Thư ký gian nan nói ra mấy lời cuối, cô luôn cảm thấy cô gái này quá lớn mật, đây rõ ràng là một loại uy hiếp không phải sao?

‘Ồ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lạnh giọng hừm một tiếng, ‘Để cô ta vào!’

Hắn ngược lại rất có hứng thú muốn biết cô gái này muốn làm gì.

‘Vâng!’ Cô thư ký lui xuống.

Ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt trở nên lạnh lẽo, cô gái nà chủ động tới tìm hắn nhất định là có mục đích gì đó, nhưng cũng kể như cô ta thông minh, không đuổi theo đến tận nước Ý, bằng không ...

Đang chìm trong suy nghĩ thì mấy tiếng gõ cửa khe khẽ vang lên sau đó là một mùi hương thơm ngát tràn vào trong phòng, một tràng tiếng guốc cao gót gõ vang trên nền đá hoa cương sau đó biến mất dưới tấm thảm dày, không còn chút tiếng động nào.

Dodo mặc một thân váy dài, yếu điệu duyên dáng nhưng anh khí trong đôi mắt màu tím lại khiến cô bị nhiễm một chút tục khí.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô gái đang chậm rãi đi đến trước mặt mình, hắn không nói gì nhưng ánh mắt lộ rõ không vẻ không dám xem thường.

‘Hoàng Phủ tiên sinh, chúng ta lại gặp nhau!’

Dodo đi đến càng lúc càng gần, lúc này hai người chỉ ngăn cách nhau bằng chiếc bàn làm việc, cô vươn tay phải về phía hắn ...

Cổ tay cô nhỏ nhắn, làn da trắng trẻo xinh xắn nhưng lại xăm lên hình xăm một con rắn, đầu rắn ngậm vào đuôi rắn cho nên nhìn từ xa rất dễ tưởng là một chiếc vòng tay.

Hoàng Phủ Ngạn Tước lách khỏi bàn tay cô đang vươn ra, chỉ tay về phía chiếc ghế đối diện ...

‘Ngồi đi!’

Dodo mỉm cười, đối với chuyện hắn không để ý đến mình cô ta hoàn toàn không có vẻ gì là giận dữ, sau khi ngồi xuống ghế mới lên tiếng: ‘Xem ra định ý của Hoàng Phủ tiên sinh đối với tôi tương đối lớn, xin ngài đừng quên, ngài là em rể của tôi!’

‘Nếu như người chị như cô có thể an phận một chút, tôi rất vui để Liên Kiều và chị nhận lại nhau!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ý ở ngoài lời, lên tiếng.

‘Đương nhiên, tôi cũng rất chờ mong ngày đó sẽ đến!’ Dodo trả lời hoàn toàn ngoài dự liệu của hắn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước dựa người vào lưng ghế, nhìn cô gái đối diện hỏi một cách trực tiếp: ‘Nói mục đích cô đến tìm tôi hôm nay đi!’

Câu nói lạnh như băng dù không đánh mất vẻ tao nhã vẫn có nhưng không hề có chút tình cảm nào.

Dodo dường như đã sớm dự liệu được thái độ này của hắn, cô điềm nhiên mỉm cười, chợt thay đổi cách xưng hô, ‘Anh sao lại có thể không hiểu phong tình đến thế chứ, ngay cả nói chuyện với con gái cũng lạnh như băng vậy sao? Không hiểu em gái tôi thích anh ở điểm nào nữa!’

Trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước xẹt qua một tia châm chọc ...

‘Cô là cô, Liên Kiều là Liên Kiều, đừng có vơ đũa cả nắm!’

Dodo lạnh lùng hừm một tiếng: ‘Anh thật là tuyệt tình vậy sao? Tôi lại chẳng làm gì sai, sao lại hung dữ với tôi như vậy chứ?’

‘Chuyện cô làm còn ít lắm sao? Nể tình Liên Kiều tôi mới không truy cứu, bằng không có thể cô không còn tự do như bây giờ nữa đâu.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lạnh lùng nói.

Dodo cười cười: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, lời anh nói thật khiến tôi buồn cười, nếu nói về mạng người, số người chết trong tay tôi tuyệt đối là kém xa anh, hơn nữa, nếu tôi không sợ những lời cảnh cáo của anh thì anh làm gì được tôi?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lạnh nhạt nhìn cô, trên mặt không lộ ra bất cứ biểu tình nào, ‘Nếu như cô đến đây chỉ vì nói những chuyện nhảm chán này vậy thì xin mời trở về, tôi còn có việc!’

‘Tôi đương nhiên là có việc mới đến tìm anh!’ Dodo nghe hắn có ý đuổi khác, vội lên tiếng.

‘Nói đi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước rất không khách khí ném ra hai chữ.

Ý cười trên mặt Dodo vẫn không dứt, cô chậm rãi đứng dậy đi về phía hắn, mãi đến lúc đứng đối diện với hắn mới đứng lại.

Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày vừa định lên tiếng thì lại bị lời của cô chặn lại ...

‘Tôi đến đây đương nhiên là vì muốn ... chờ anh tan tầm rồi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lạnh lùng “hừm” một tiếng, ‘Đợi tôi tan tầm? Dodo tiểu thư, tôi nghĩ cô tìm nhầm đối tượng rồi.’

Cô gái này, trong đầu đang nghĩ gì vậy chứ?

‘Tôi không nói đùa, tôi là ...’

Hai tay của Dodo chợt vươn ra ôm lấy cổ hắn, giọng nói chợt trở nên cực kỳ dịu dàng, âm thanh trầm trầm dội vào tai hắn ...

‘Thật sự là muốn chờ anh tan tầm mà, chúng ta ... về nhà thôi!’

Thân thể mềm mại chợt bị một đôi tay cứng rắn đẩy ra, Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi lui lại, tay hắn hung hăng bấu chặt lấy cổ tay cô ...

‘Tôi cảnh cáo cô, nhân lúc tôi còn chưa phát hỏa nhanh chóng rời khỏi đây, bằng không đừng trách tôi không khách khí! Những lời nói điên khùng khi này tôi xem như chưa từng nghe thấy!’

Dodo nghe vậy, trong đáy mắt chợt hiện lên một tia ám muội, cô liếc mắt nhìn cổ tay mình đang bị hắn bấu chặt đến dần đỏ lên, cô vẫn dùng giọng nói mềm mại như nước nói với hắn: ‘Tôi không có nói sai, nếu anh không tin lời tôi, chúng ta cùng nhau trở về “Hoàng Phủ” không phải sẽ biết sao?’

Nét lạnh lùng trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước càng rõ rệt, ‘Cô đã đến “Hoàng Phủ”?’

Nghĩ đến chuyện này có thể xảy ra, ánh mắt hắn càng trở nên thâm trầm.

Dodo mỉm cười, ‘Nếu như quan tâm đến người nhà mình như vậy, vì sao không trở về xem thử chứ?’

Chương 71: Náo loạn ở Lãnh Uyển (4)

Buổi trưa ở Lãnh Uyển thật ấm áp, ánh mặt trời tán loạn trên tán lá chiếu xuống thảm cỏ tạo nên những bóng nắng xen kẽ nhau, gió dịu dịu đưa lại mùi hương hoa thơm ngát, cả biệt thự Lãnh Uyển chìm dưới ánh mặt trời như một tòa thành trong cổ tích được bao phủ bởi một vầng hào quang, đẹp đến không chân thực.

Trong buổi trưa yên tĩnh như vậy, khi Liên Kiều đến phòng của Hoàng Phủ Anh, cô thậm chí cửa cũng lười gõ, trực tiếp xông vào.

Hành động đột ngột của cô khiến Hoàng Phủ Anh đang ở trong phòng bị dọa nhảy dựng, cô sững sờ nhìn Liên Kiều.

‘Anh Anh, anh hai em tối mai là đến Lãn Uyển rồi!’

Liên Kiều ngồi xuống một bên của chiếc sofa, tiện tay cầm lấy một quả táo, cắn một miếng to, hoàn toàn chẳng có chút dáng vẻ thực nữ nào.

Đôi mắt đẹp của Hoàng Phủ Anh rõ ràng là ngay lập tức trở nên ảm đạm, nhưng chỉ trong chớp mắt, vẻ ảm đạm biến mất không dấu tích, cô mỉm cười: ‘Nhất định là do anh hai nhớ chị rồi, chỉ mong anh ấy đừng trách tội em là tốt rồi.’

‘Sao lại trách em chứ? Ngạn Tước lo cho em còn không kịp nữa là. Nhưng mà Anh Anh này ...’

Liên Kiều lại cắn một miếng nữa, chậm rãi nuốt xuống, đôi mắt màu tím như hoa tử lan chợt có vẻ ngưng trọng nhìn Hoàng Phủ Anh: ‘Thực ra chị cảm thấy rất áy náy!’

‘Tại sao chứ?’ Hoàng Phủ Anh nghe không hiểu.

Liên Kiều thở dài một tiếng, ‘Ban đầu, đến Ý là ý kiến của chị, mục đích chính là muốn giúp em khuây khỏa, đem những chuyện không vui đều quên đi nhưng bây giờ chị lại không thể dẫn em đi đâu, còn bị Lãn Thiên Dục nhốt ở trong này. Ngày mai khi em gặp lại Ngạn Tước, tâm trạng chắc là khó chịu lắm, không phải sao?’

Một tia phức tạp chợt lan tỏa trong mắt Hoàng Phủ Anh nhưng rất nhanh đã bị nụ cười của cô xua tan mất, cô nhìn Liên Kiều, tận lực làm mình như không có chuyện gì.

‘Sao có thể chứ? Liên Kiều, chị yên tâm đi, có một số ảo tưởng nhất định phải bị phá vỡ, bằng không sống hết đời cũng sẽ không vui. Cảm tình của em dành cho anh Ngạn Tước cũng giống như vậy, em đã sớm hết ảo tưởng, sẽ xem anh ấy như một người anh trai thật sự.’

‘Anh Anh, em thật sự nghĩ vậy sao?’

‘Thật sự!’

Một nụ cười nhàn nhạt treo nơi khóe miệng Hoàng Phủ Anh, mong manh như một cánh hoa trong gió, nhưng trong ánh mắt của cô hiện rõ sự quyết tâm cùng vững chắc.

‘Liên Kiều, em thật sự phải cảm ơn chị. Anh Ngạn Tước nói đúng, em từ nhỏ đến lớn chưa được tiếp xúc với thế giới bên ngoài cho nên mới đặt toàn bộ tâm trí, ảo tưởng của mình vào người anh ấy. Lần này tuy không phải là đi du lịch khắp thế giới như chỉ cần được đi ra ngoài thì em đã biết thế giới này còn rất nhiều điều tốt đẹp, cuộc sống của em, suy nghĩ của em cũng trở nên phong phú hơn nhiều.’

Liên Kiều nghe cô nói vậy, tảng đá treo trong lòng cuối cùng cũng được dỡ xuống, cô thở phào một hơi nhẹ nhõm sau đó đi đến ôm chặt lấy Hoàng Phủ Anh ...

‘Anh Anh, em nghĩ được như vậy thì tốt quá rồi. Chị còn tưởng rằng mình muốn giúp em hóa ra lại hại em.’

‘Liên Kiều ngốc, chị sao lại có thể nghĩ như vậy chứ? Chị đã vì em mà bỏ nhà đi, chỉ riêng chuyện này thôi đã khiến em cảm động lắm rồi.’ Hoàng Phủ Anh cũng vòng tay ôm chặt lấy cô, hai cô gái cùng cười thật vui vẻ.

Một lúc sau ...

‘Ai yo, đúng rồi suýt nữa thì chị quên nói với em một chuyện quan trọng.’ Liên Kiều đột nhiên nhớ ra, hét lên một tiếng.

‘Sao vậy? Chị đến không phải để báo với em là anh hai ngày mai đến Ý sao? Còn chuyện khác nữa sao?’

‘Đương nhiên là không phải rồi, còn một chuyện còn quan trọng hơn.’

Hoàng Phủ Anh nghe cô nói vậy càng tò mò hơn, cô nghiêng đầu nhìn Liên Kiều, không biết cô định nói gì.

Liên Kiều liếm liếm môi, đôi mắt màu tím linh lợi đảo một vòng sau đó nhẹ giọng nói: ‘Anh Anh, thực ra ... chị đến tìm em là vì muốn ... nhờ em.’

‘Nhờ em?’

Hoàng Phủ Anh càng nghe càng không hiểu, sao tự dưng Liên Kiều lại nói ra câu này?

Liên Kiều gật đầu, có chút ngượng ngùng nói: ‘Là như vậy, sau khi chị nghe xong điện thoại của Ngạn Tước đã suy nghĩ rất lâu. Ngạn Tước sau khi đến đây chắc chắn chúng ta sẽ càng không được tự do nữa, càng đừng nói đến đi ra ngoài chơi bởi vì Ngạn Tước nhất định sẽ đi theo.’

‘Điều đó là đương nhiên rồi, anh hai lo lắng cho chị mà, bằng không sao lại bỏ hết công việc mà chạy đến nước Ý xa xôi này chứ? Chị muốn đi đâu chơi, anh ấy nhất định sẽ dẫn chị đi.’ Hoàng Phủ Anh không cần suy nghĩ, nói thẳng.

‘Vấn đề chính là ở đó đó ...’

Liên Kiều bĩu môi, đôi mày lá liễu nhẹ chau, ‘Chị vẫn luôn muốn cùng em, lại còn Tiểu Tuyền, ba người chúng ta tự do tự tại hưởng thụ cảnh đẹp của nước Ý, cho dù chỉ là một ngày cũng được chứ có mấy người đàn ông đi kèm thì thật chẳng giống ai.’

Hoàng Phủ Anh trở mắt nhìn cô, cảnh giác hỏi lại: ‘Liên Kiều, rốt cuộc là chị muốn làm gì chứ? Anh hai đã sắp đến đây rồi, chị đừng làm loạn nữa mà.’

‘Đâu có đâu.’

Liên Kiều xua tay, nhìn Hoàng Phủ Anh cười ngọt ngào: ‘Thực ra ... chỉ cần em chịu giúp chị, thứ nhất là sẽ không gây ra chuyện gì náo loạn, thứ hai là có thể thỏa mãn tâm nguyện của chúng ta.’

‘Chị ... chị muốn em làm gì?’ Hoàng Phủ Anh thấy mắt cô chợt lóe sáng, trong lòng liền thấp thỏm không yên.

‘Đơn giản thôi, như vậy ...’

Liên Kiều đưa miệng kề sát tai cô, nhỏ giọng thì thầm kế hoạch của mình, càng nói càng cao hứng, càng nói biểu tình trên mặt càng phong phú.

Nhưng biểu tình của Hoàng Phủ Anh vừa hay hoàn toàn trái ngược với cô, cô càng nghe càng kinh ngạc, đến cuối cùng, đôi mắt xinh đẹp thậm chí còn trừng lớn.

Đợi Liên Kiều nói xong, cô liềm miệng lắc đầu: ‘Không được đâu Liên Kiều, em ... em làm sao mà làm được chứ?’

‘Được mà, em nhất định có thể. Chỉ cần em biểu hiện khổ sở một tí, tội nghiệp một tí, hẳn nhất định sẽ đồng ý thôi.’ Liên Kiều nói một cách khẳng định.

‘Nhưng mà ... nhưng mà ...’

‘Ai ya, đừng có nhưng mà nữa mà, tin chị đi, em nhất định có thể thành công mà. Em trước giờ rất ngoan ngoãn, hẳn nhất định sẽ không nghi ngờ là em đang nói dối đâu.’

Liên Kiều vừa kéo kéo tay Hoàng Phủ Anh như nài nỉ vừa nhìn cô bằng ánh mắt cầu khẩn, cực kỳ tội nghiệp: ‘Anh Anh, chẳng lẽ em không muốn đi ra ngoài chơi hay sao? Đây là cơ hội cuối cùng đó nha.’

Mặt Hoàng Phủ Anh đầy vẻ khó xử nhưng khi nhìn vẻ đáng thương lẫn nài nỉ của Liên Kiều cô chỉ còn cách gật đầu đồng ý.

‘Yeah, Anh Anh vạn tuế! Em thật đáng yêu nha ...’ Liên Kiều lại ôm cô lần nữa, khoa trương đặt một nụ hôn lên gò má trắng mịn của cô.

Hoàng Phủ Anh cười khổ một tiếng nhìn Liên Kiều bằng ánh mắt bất đắc dĩ, sau cùng chỉ nói một câu: ‘Em phải nói trước, em chỉ cố hết sức giúp chị thôi, còn chuyện có thể gạt được hẳn hay không em cũng không nắm chắc đâu nha.’

‘Được rồi được rồi. Em chỉ cần làm theo đúng những gì chị vừa nói thì nhất định sẽ không có vấn đề gì. Đi đi, đi nhanh đi.’ Liên Kiều vội vàng đẩy cô ra khỏi phòng.

Hoàng Phủ Anh vô lực thở dài một tiếng, cô biết mà, Liên Kiều chỉ yên tĩnh được một lúc là lại bày trò ngay.

Chương 72: Náo loạn ở Lãnh uyển (5)

Dưới gốc cây tử vi, những đốm nắng chiếu xuyên qua kẽ lá lung linh rọi trên mái tóc dài như hải tảo của cô đang lòa xòa trên vai. Trong chiếc váy màu trắng, Hoàng Phủ Anh đứng dưới ánh mặt trời nhàn nhạt khiến người khác nhìn không rõ nét mặt cô lắm. Cô đứng lẳng lặng nhìn người đàn ông cao lớn đang đứng gần mình, hai tay vô thức nắm chặt.

Lôi híp đôi mắt đen láy nhìn cô gái nhỏ nhắn chỉ đứng đến ngực mình, hần thấy cô hơi chớp đôi mi như đôi cánh bướm sau đó mắt chợt mở to nhưng khi chạm đến ánh mắt hần thì hàng mi lại khép lại lần nữa.

Ngọn gió chiều thổi qua tán lá, thổi tung mái tóc dài của cô bay tán loạn như muốn đùa giỡn với nó, thổi tung những cánh hoa tử vi màu tím nhạt khiến nó cũng bay loạn quanh người cô.

Giờ phút này trông cô đẹp đến không chân thật.

‘Anh Anh tiểu thư, cô nói cô cũng muốn học bắn súng?’ Lôi có chút hoảng hốt thu vội tầm mắt, lên tiếng hỏi.

‘Ấn!’

Giọng Hoàng Phủ Anh nhỏ xíu như tiếng muỗi kêu nhưng lại đánh thẳng vào tim Lôi.

‘Sao tự dưng lại muốn học môn này?’ Lôi không nhịn được hỏi tiếp.

Mấy ngón tay thon thả của Hoàng Phủ Anh chợt nắm chặt lại, cô ngẩng đầu, đôi mắt trong veo như nước nhìn hần, ‘Bởi vì ... bởi vì em thích.’

Lôi nghe câu này của cô, đôi mày vì không hiểu mà chau chặt hơn, ‘Lãnh tiên sinh không có nhắc đến.’

‘Phải, là em đột nhiên muốn học thôi, em chưa nói với Lãnh đại ca!’ Tâm trạng Hoàng Phủ Anh có chút thất thối trả lời hần.

Thực ra cô hoàn toàn không muốn chọc tới người đàn ông này, nhìn hần cực kỳ lạnh lùng, không khác Lãnh đại ca chút nào, chỉ cần đứng gần một chút, một cảm giác lạnh lẽo đã khiến người ta khó thở.

Người đàn ông như vậy cô ít nhiều gì cũng có chút sợ hãi.

Nếu như không phải tại Liên Kiều ...

Nếu như không phải tại Liên Kiều cứ ở trước mặt cô làm ra vẻ thảm thương, tội nghiệp.

Cô ...

Còn lâu mới dám chủ động tiếp xúc với người đàn ông kia.

Tuy rằng ...

Tối hôm qua hần quả thực đã canh giữ trước cửa phòng cô suốt đêm.

‘Tôi biết rồi. Tôi sẽ nói lại với Lãnh tiên sinh! Anh Anh tiểu thư, nếu như không còn chuyện gì khác, tôi tiễn cô về phòng.’

Trong giọng nói điềm đạm của Lôi không nghe ra có chút xao động nào, hết như là đang bàn chuyện công việc.

Hoàng Phủ Anh vừa nghe trong lòng đã lo lắng, trong cơn hoảng loạn cô vội nắm lấy cánh tay hần ...

‘Em ... em không muốn Lãnh đại ca biết chuyện này. Anh đừng nói với anh ấy, được không?’

Trong ánh mắt long lanh của cô không giấu được một tia khẩn cầu khiến Lôi càng cảm thấy khó hiểu.

‘Tại sao chứ?’

‘Bởi vì ... bởi vì ...’

Hoàng Phủ Anh ấp a ấp úng, mắt cô đảo một vòng, ‘Anh ấy tuyệt đối sẽ không đồng ý đâu, em không giống với Liên Kiều. Anh ấy đồng ý dạy Liên Kiều là bởi vì anh ấy đã hứa với anh hai em.’

‘Vì thế ... cô muốn tôi dạy cô?’

Lôi trầm giọng nói, ánh mắt không tự chủ nhìn xuống cánh tay mình, nơi có một bàn tay nhỏ nhắn đang bầu vào, cảm giác mềm mại nơi đó khiến lòng hấn cũng mềm xuống.

‘Dạ dạ!’

Hoàng Phủ Anh gạt mạnh mấy cái, trong mắt mang theo chờ mong cùng mừng rỡ, chân vì cao hứng mà bất giác tiến về phía trước mấy bước.

‘Nghe Lãnh đại ca nói anh bắn súng cũng rất giỏi. Anh dạy em được không? Chỉ một chút thôi.’

‘Tôi vốn không cho rằng con gái nên đụng đến những môn này, chẳng có gì hay ho cả.’

Lôi nhìn về chờ mong trong mắt cô, giọng nói vốn lãnh đạm thường ngày chợt trở nên mềm mỏng mà ngay chính hấn cũng không cảm nhận được.

‘Đương nhiên là có ích rồi, anh cũng biết em là người duy nhất trong nhà Hoàng Phủ không phải chịu huấn luyện, đi ra ngoài lúc nào cũng cần có người bảo vệ, không có ai bên cạnh, em chẳng khác nào phế nhân cả ...’

‘Tôi có thể bảo vệ cô!’

Lôi chợt lên tiếng ngắt ngang lời cô, hấn cảm thấy rất không thoải mái khi nghe cô coi thường chính mình như vậy.

Hả???

Hoàng Phủ Anh sững sốt nhìn hấn, trong đôi mắt trong veo như nước chợt hiện ra một tia nghi hoặc.

‘Ừmm ... ý tôi là ... chỉ cần ngày nào cô còn ở Lãnh Uyển thì tôi sẽ chịu trách nhiệm cho sự an toàn của cô.’

Lôi lúc này mới phản ứng lại, hấn đường hoàng trả lời.

Vừa nãy mình là thế nào chứ? Lại còn nói ra những lời này.

Là bởi vì vẻ đáng thương của cô, là vì ánh mắt của cô hay là vì sự mềm mại nào đó đã đánh trúng lòng mình?

Hoàng Phủ Anh hơi mỉm cười, khi cô cười lên rất xinh đẹp nhưng trong lòng lại là một nỗi thất lạc không thể giải thích được.

‘Xin anh, giúp tôi được không? Chỉ cần dạy tôi một chút là được rồi.’

Lôi nhìn bàn tay trắng nõn đang bầu vào cánh tay mình, ánh mắt Lôi chợt xẹt qua một ý cười nhàn nhạt.

Hoàng Phủ Anh thấy hấn không nói gì, nhìn theo ánh mắt hấn mới phát hiện hấn đang nhìn cái gì cô vội vàng rút tay lại còn ngượng ngùng vuốt phẳng tay áo nơi vừa bị cô bầu đến nhấn lại ...

‘Xin lỗi anh, tôi ... tôi không cố ý ...’

‘Không sao đâu!’

Mất đi cảm giác mềm mại nơi cánh tay, Lôi cảm thấy có chút thất lạc, ‘Tôi có thể dạy cô nhưng chỉ có thể dùng súng của tôi, những vật dùng để tập bắn súng toàn bộ phải thu hồi.’

‘Tốt quá!’

Hoàng Phủ Anh nghe vậy trên mặt liền lộ ra một nụ cười rạng rỡ, nụ cười như ánh mặt trời chiếu sáng lòng Lôi.

Đường như cũng bị lây sự vui vẻ của cô, tâm tình của Lôi cũng trở nên thả lỏng. Đôi môi khắc bạc khẽ câu lên một đường cong, hần trầm giọng nói: ‘Nhưng mà ... cô nhất định phải cẩn thận bởi vì trong súng của tôi là đạn thật.’

‘Tôi biết, chính bởi vì vậy ... ô ...’ Hoàng Phủ Anh hưng phấn đến nỗi suýt nữa đã làm lộ ra kế hoạch của Liên Kiều, khi ý thức được điều này, cô vội vàng đưa tay bịt miệng.

‘Sao vậy?’

Cũng may là Lôi không nghe rõ mấy chữ cuối mà cô nói, thấy cô đang nói chợt đưa tay bịt miệng, hần nghi hoặc hỏi.

‘Không có gì, không có gì.’

Hoàng Phủ Anh thở phào một hơi, cũng may...

‘Đến đây, cầm lấy súng đi.’

Lôi rút cây súng hần tùy thân đeo bên hông đặt vào bàn tay nhỏ nhắn của Hoàng Phủ Anh, vừa đặt lên hần chợt bật cười.

Nụ cười của hần lọt vào trong mắt Hoàng Phủ Anh khiến cô hơi sững sờ, thì ra người đàn ông này khi cười lên lại đẹp như vậy, nụ cười như gió xuân thổi qua khiến trong lòng cô chợt nảy sinh một cảm giác kỳ lạ.

‘Anh sao vậy?’ Cô dè dặt hỏi.

Nói thật lòng, hần cười lên trông thật đẹp, đầy mị lực của một người đàn ông thành thực.

Nhìn thấy nụ cười của hần, tim cô không hiểu sao lại đập loạn đến mức không thể khống chế.

76. Quyển 8 - Chương 73-75

Quyển 8: Tình yêu đến

Chương 73: Náo loạn ở Lãnh uyển (6)

Lôi nhìn khẩu súng một lần, lại nhìn về phía Hoàng Phủ Anh, trong giọng nói có chút trêu chọc, ‘Tay của cô thật nhỏ, cầm cây súng này tôi sợ cô không khống chế nổi nó.’

Câu nói của hần khiến Hoàng Phủ Anh vừa ngưỡng ngùng vừa không phục, cô nắm chặt cây súng, nói: ‘Ai nói chứ? Tay của em nào có nhỏ như vậy đâu. Anh xem, hoàn toàn có thể nắm chặt súng đây này.’

‘Súng không phải cầm như vậy.’ Lôi lắc đầu sau đó bước đến giúp cô điều chỉnh lại tư thế cho đúng.

Vì để thuận tiện, Lôi đứng sau lưng cô, vòng tay qua người cô giúp cô điều chỉnh tư thế cầm súng. Hoàng Phủ Anh gần như lọt vào giữa đôi tay cường tráng của hần, lòng bàn tay dày mà thô ráp của hần lớn đến nỗi bao trọn lấy bàn tay cô lẫn cây súng.

‘Cô nhìn đây, ngón tay của cô nên đặt ở đây, bấu vào chỗ này, ngoài ra, người cô phải đứng vững, bởi vì sức giật của súng rất lớn, nếu như cô đứng không vững sẽ rất dễ bị đẩy ngã.’

Hần rất nghiêm túc dạy cô một số yếu quyết cơ bản, nhưng mà ... tư thế này ... nói có bao nhiêu ái muội thì có bấy nhiêu ái muội.

‘Ngoài ra ... nếu như tư thế cầm súng của cô không đúng, tay cũng sẽ rất dễ bị sức giật làm bị thương, hiểu không?’

Giọng nói trầm trầm của hần lọt vào tai cô, hơi thở nam tính không ngừng quét qua mũi cô, xâm nhập theo từng hơi thở của cô khiến tai cô bắt giác đỏ bừng.

Lúc này Hoàng Phủ Anh mới phát hiện tay của người đàn ông này thật lớn, đủ để bao trọn bàn tay nhỏ nhắn của cô, cây súng lớn như vậy đặt trong tay hắn trông chẳng khác nào một món đồ chơi.

Thấy cô không nói gì, Lôi còn tưởng rằng cô chưa hiểu rõ liền hỏi lại: ‘Cô hiểu rõ chưa?’

‘Gì chứ???’

Hoàng Phủ Anh xoay đầu nhìn hắn, gương mặt chột đỏ hồng, khẽ gật đầu.

Theo mỗi động tác nhỏ của cô, một mùi hương thanh mát xâm nhập vào từng hơi thở của hắn, lan tỏa theo khắp lục phủ ngũ tạng. Cô xoay đầu lại còn hắn lại cúi đầu xuống khiến cho khoảng cách giữa hai người trở nên quá gần gũi.

Gần đến mức cô hoàn toàn bị bao vây bởi khí tức của hắn, khí tức nam tính quá mãnh liệt như độc được tràn vào mũi cô.

Gần đến mức hắn có thể nhìn thấy chính hình bóng của mình trong đôi mắt trong veo của cô.

Hắn nhìn sâu vào đôi mắt đẹp của cô không chớp, cảm giác như có một làn sương phủ qua đáy mắt cô khiến nó trở nên mờ lung, mang theo chút ngại ngùng nhưng lại xinh đẹp đến không chân thật, chiếc mũi nhỏ nhắn, đôi môi xinh đẹp như cánh hoa đào mang theo hương thơm như lan như xạ.

Dưới tán hoa tử vi, bóng dáng cao lớn của người đàn ông cùng với bóng hình nhỏ nhắn của cô gái tạo nên một bức tranh thật xinh đẹp, động lòng người.

Hoàng Phủ Anh cảm thấy cổ họng mình càng lúc càng khô, dưới ánh mắt thâm thúy của hắn, lòng cô càng lúc càng bất an, tim đập càng lúc càng nhanh, gần như không thể khống chế được mà cô lúc này lại đang dán sát vào ngực hắn, gần đến mức cô có thể nghe được tiếng tim đập trầm ổn khiến cô càng hoảng loạn.

Hắn ... sao lại dùng ánh mắt đó nhìn mình chứ?

Dưới tán tử vi, trong cơn gió nhẹ cùng ánh nắng chiều nhàn nhạt, có một thứ tình cảm nào đó đang âm thầm sinh sôi...

Cô không biết.

Mà hắn ... cũng không biết.

(Nhưng Tina biết nha J)

Hoàng Phủ Anh hơi cử động thân mình một chút, cô không ý thức liếm nhẹ đôi môi khô ráp, cô nói thật nhỏ: ‘Rồi sao nữa?’

Cái cảm giác này thật kỳ lạ, ngoại trừ anh Ngạn Tước, đây là lần đầu tiên cô cùng một người khác phái gần gũi đến như vậy.

Lôi lúc này mới tỉnh táo lại, hắn vì sự thất thần vừa rồi của mình mà có chút ảo não, mảy cũng không ý thức chau lại, hắn đuổi người đứng thẳng dậy.

‘Thấy ống ngắm này không, trước tiên em phải điều chỉnh tiêu cự, nào, thử một lần đi.’

Hắn giúp cô điều chỉnh tư thế cầm súng sau đó chỉ về một điểm phía xa, nói.

Hoàng Phủ Anh gật đầu sau đó theo đúng lời hướng dẫn của hắn mà làm theo nhưng tìm thật lâu cũng không tìm thấy nơi điều chỉnh tiêu cự như hắn nói.

‘Tôi tìm không thấy!’ Giọng cô tuy nhỏ nhưng đầy vẻ thất vọng.

‘Bình thường thôi, nhìn thấy chỗ này không?’

Lôi đưa tay chỉ về phía một vị trí trên cây súng, ‘Em nhìn từ chỗ này, xoay tiêu cự cho đến khi hai điểm kia nhập làm một là được, thử xem.’

‘Được.’

Hoàng Phủ Anh gật đầu, lần nữa tập trung làm theo lời hấn chỉ, sau đó vui mừng reo lên: ‘Quả thật đã điều chỉnh tốt tiêu cự, thật thần kỳ nha!’

Trong giọng nói của cô không giấu được sự vui mừng như một nhà thám hiểm tìm thấy châu lục mới vậy. Sự vui vẻ của cô khiến cho tâm tình của Lôi cũng trở nên cực kỳ tốt, nu cười trên môi hấn càng lúc càng sâu.

Thật khó tưởng tượng một cô gái nhà giàu lại dễ dàng cảm thấy thỏa mãn và vui vẻ như thế. Trên mặt cô toát lên một vẻ vui vẻ đơn thuần đã hoàn toàn đánh đổ những quan điểm trước giờ của hấn.

Trong suy nghĩ của hấn, các cô con gái nhà giàu chẳng khác nào những bông hoa trong nhà kính, kiểu cách, kệch cỡm nhưng nụ cười trên gương mặt cô chân thành như thế, đơn thuần như thế, lại ấm áp như ánh mặt trời ngoài kia, từng chút từng chút ngấm vào tim hấn.

Một cô gái như vậy thật xứng đáng để đàn ông đến bảo hộ, không phải sao?’

Thấy sau lưng chẳng chút tiếng động, Hoàng Phủ Anh ngẩng đầu nhìn, đôi mắt trong veo mang theo chút nghi hoặc rơi trên gương mặt góc cạnh của hấn. Hấn đang nghĩ gì vậy? Nghĩ đến nhập thần như thế?

‘Này. Anh sao vậy? Có phải có chỗ nào tôi làm không đúng không?’ Cô khẽ xoay người hươ hươ bản tay nhỏ trước mặt hấn.

Bản tay nhỏ mềm mại chợt bị một bản tay to chặn lại, sau đó nắm chặt.

Hoàng Phủ Anh sững sốt nhìn hấn, sau khi nhìn thấy ánh mắt thâm thúy của hấn đang nhìn lại mình, cô khấn trương nói: ‘Xin lỗi, tôi thật ngốc đúng không?’

Sự mềm mại truyền đến từ lòng bản tay khiến hấn có chút tâm thần bấn loạn. Bao nhiêu năm nay hấn lặn lội trên thương trường cũng như trong xã hội đen, hấn luôn ở bên cạnh Lãnh tiên sinh cùng tiến cùng lui, bản tay của hấn sớm đã trở nên chai sần, sớm đã không còn cảm giác được cái gì là mềm mại.

Vậy mà hôm nay ...

Chỉ nắm tay cô một cái mà đã có cảm giác không nỡ buông tay.

‘Không đâu. Cô rất thông minh, làm rất tốt!’

Hấn thấp giọng nói, chợt ý thức được hành động của mình có thể dọa đến cô, hấn chỉ đành lẳng lẳng buông tay ra.

‘Ồ ...’

Khi bản tay hấn trượt xuống, Hoàng Phủ Anh tỉnh mắt nhìn thấy trong lòng bản tay hấn có một vết sẹo rất rõ ràng, cô nắm tay hấn lại, ‘Để tôi xem thử!’

Cô có chút kích động nắm chặt lấy bản tay hấn, lật lên, ánh mắt chăm chú nhìn về nơi đó.

Vết sẹo giống như bị chém bằng dao, sâu hoắm nhìn rất rõ ràng nằm trong lòng bản tay hấn, lại nhìn khắp bản tay, toàn là vết chai, vừa nhìn đã biết là kết quả của nhiều năm tiếp xúc với các loại vũ khí.

‘Còn đau không?’ Hoàng Phủ Anh vô thức đặt lên vết sẹo, nhẹ nhàng vuốt ve nó như muốn xoa dịu sự đau đớn, lòng không hiểu sao chợt ỉn ỉn đau.

Tim Lôi chợt như bị nện một chùy, ánh mắt hấn rơi xuống bản tay trắng nõn đang đặt trên tay mình, một lúc lâu mới lên tiếng: ‘Vết thương đã lâu lắm rồi, đã sớm không còn cảm giác nữa.’

Hoàng Phủ Anh ngẩng lên nhìn hấn, trong mắt ỉn hiện một tia thương xót, ‘Lúc đó chắc là đau lắm phải không? Vết sẹo dài như thế kia mà.’

Chương 74: Náo loạn ở Lãnh uyển (7)

Trong mắt cô xẹt qua một tia đau lòng, nỗi đau xót đó như đang từng giọt từng giọt tràn qua khóe mắt, đọng lại trên vết sẹo dài nằm trên lòng bản tay dày rộng đó, thấm sâu vào trong đó.

Trong lòng Lôi có một sự rung động rất kỳ diệu, ngoại trừ Lãnh tiên sinh chưa có ai quan tâm đến hắn như vậy, nhưng Lãnh tiên sinh cũng chưa từng nói qua những lời như vậy. Lời lẽ thân thiết đầy quan hoài này cũng là lần đầu tiên hắn nghe được.

Hoàng Phủ Anh ngẩng đầu, trên mặt hiện ra một nỗi lo lắng mơ hồ, đôi mắt trong veo soi gương mặt răn rỏi của Lôi trong đáy mắt, cô không kìm được, hỏi: ‘Vết thương này lúc đầu chắc là rất sâu phải không? Bằng không sao lại để lại vết sẹo rõ ràng như vậy?’

Một cơn gió nhẹ thổi qua khiến mái tóc cô tỏa bay lên, tản ra một mùi hương nhàn nhạt giữa hai người.

Trong một chớp mắt này, Lôi nhìn thấy trong mắt cô gái đối diện chỉ có sự quan tâm chân thành.

‘Đúng là rất sâu, lúc đó vết thương đã chạm đến xương cốt.’ Lôi nói một cách hết sức điềm đạm dường như đang nói về một chuyện gì đó hoàn toàn không liên quan đến mình.

Hoàng Phủ Anh yếu ớt hỏi: ‘Sao lại bị như vậy?’

Lôi trầm giọng cười, chỉ nói rất hời hợt: ‘Năm đó trong bang Hắc thủ mấy gia tộc liên minh với nhau để tạo phản, Lãnh tiên sinh hạ lệnh trong một đêm phải tiêu diệt hết mầm mống phản loạn, vết thương này là chiến tích của cuộc chiến đêm đó.’

Những tháng ngày mưa máu gió tanh hắn sớm đã quen rồi...

Hoàng Phủ Anh nghe vậy bất mãn nói: ‘Chiến tích? Tay của anh thiếu chút nữa là mất rồi còn nói dễ nghe như vậy. Đàn ông các anh sao lại không biết trân trọng sinh mạng của mình chứ?’

Giọng nói của cô vẫn mềm mỏng như trước giờ nhưng mang theo một chút hờn dỗi cùng lo lắng không khó phát hiện ra. Lôi không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn cô nhưng trong lòng vì câu nói đó mà cảm thấy rất ấm áp.

Loại cảm giác này thật kỳ diệu, có lúc hắn thấy giống như có một loại tình cảm rất khác thường đang lan tỏa trong lòng, có lúc lại giống như là ... hạnh phúc.

Thấy hắn không nói gì, Hoàng Phủ Anh ngẩng đầu lên nhìn hắn cũng vừa lúc hắn đang chăm chú nhìn cô khiến cô bối rối khép mắt lại, hai má cũng không khống chế được mà đỏ rục lên. Cô nhẹ giọng nói: ‘Về sau nhớ cẩn thận một chút!’

Nghe ra sao giống như ... một lời dặn dò.

‘Được!’

Giọng nam trầm trầm quýt bên tai cô mang theo rất nhiều tình cảm không thể gọi tên.

Nghe ra sao giống như ... một lời hứa.

Bầu không khí chợt trở nên rất kỳ diệu, những cánh hoa tử vi vẫn bay lả tả trong gió, khiến cả không gian như chìm trong một cảm giác thực dễ chịu.

‘Chúng ta tiếp tục đi.’

Lôi lên tiếng phá vỡ sự tĩnh lặng khác thường kia, hắn nâng tay cô lên, giúp cô điều chỉnh tư thế cầm súng cho đúng một lần nữa.

Gương mặt của Hoàng Phủ Anh cũng theo đó mà hồng lên, không biết tại sao cứ mỗi lần hắn đến gần cô sẽ luôn có một cảm giác rất kỳ lạ, rất tin cậy.

Cô điều chỉnh tiêu cự một lần nữa, bàn tay nhỏ nhắn vẫn bị bàn tay hắn bao trùm lấy, dường như lần này hắn không có ý định buông tay.

Phanh ...

Trong rừng tử vi chợt vang lên tiếng súng, viên đạn rất nhanh đã bắn đến mục tiêu được ngắm sẵn.

‘Ồ ...;

Hoàng Phủ Anh chỉ cảm giác tay mình tê dại, liền sau đó cô đã cảm thấy tay mình đã nằm trong một bàn tay thật lớn.

Hắn cúi đầu không nói, chỉ chu đáo giúp cô xoa xoa từng ngón tay dường như hắn đã biết sẽ có loại phản ứng này xuất hiện sau khi cô bắn súng.

‘Sao lại như vậy chứ?’ Hoàng Phủ Anh mơ hồ hỏi lại.

Lôi vẫn không ngừng động tác trên tay, hắn trả lời thẳng thắn: ‘Đây là sự khác biệt giữa đạn thật và đạn chì, súng dùng đạn thật sức giật rất lớn, hơn nữa đây là lần đầu tiên em bắn súng, chưa thích ứng cùng không thể khống chế được cũng là bình thường. Nếu như vừa nãy anh nói lỏng tay một chút thì nhất định cả cánh tay em cũng bị tê nhức.’

Hoàng Phủ Anh lúc này mới hết kinh ngạc, cô rút cuộc đã hiểu vì sao lúc nãy Lôi vẫn không chịu buông tay, trong lòng cô thật sâu cảm động trước sự chu đáo của hắn.

‘Đây có phải là một trong những nguyên nhân mà Lãnh đại ca không chịu cho Liên Kiều dùng đạn thật để bắn?’

‘Đúng vậy!’

Lôi hoàn thành động tác massage, lại giúp cô co duỗi những đốt ngón tay cho thật thoải mái rồi mới chậm rãi nói tiếp: ‘Các cô từ nhỏ đến lớn đều chưa từng trải qua huấn luyện, ngẫu nhiên muốn học bắn súng thì chỉ nên dùng đạn chì để luyện tập. Nếu muốn dùng đạn thật thì còn phải luyện tập thêm một thời gian dài nữa. Dù sao ...’

Nói đến đây, Lôi nhìn Hoàng Phủ Anh, hơi mỉm cười: ‘Dù sao các cô đều là quý nhân, thân thể lại yếu đuối.’

Hoàng Phủ Anh nghe hắn nói vậy bất mãn phản đối: ‘Anh không phải là muốn nói tôi quá yếu ớt sao?’

‘Không phải sao?’

Lôi nhẹ giọng hỏi lại, sau đó bồi thêm một câu: ‘Cuộc sống gian khổ các cô làm sao mà hiểu được.’

‘Anh ...’ Lòng Hoàng Phủ Anh chợt trầm xuống, cô xoay người nhìn đối diện với hắn, giọng nói có chút hờn dỗi: ‘Thì ra trong mắt anh tôi là như vậy.’

Thấy gương mặt cô vì giận dỗi mà hồng lên mang theo một chút tức giận rất trẻ con, Lôi chợt cảm thấy mình hoàn toàn không phải vì cô như vậy mà mất đi tính kiên nhẫn, hắn bước đến, trầm giọng nói: ‘Đừng giận dỗi, không phải tôi nói cô.’

Giọng nói của Lôi mang theo chút ngượng ngùng, dù sao lớn đến từng này nhưng đây là lần đầu tiên hắn lên tiếng xin lỗi một cô gái, thậm chí là ... dỗ ngọt một cô gái.

Nếu trước đây có ai nói cho hắn biết có một ngày hắn sẽ vì một cô gái mà làm ra nhiều chuyện đi ngược với nguyên tắc của mình như vậy, đánh chết hắn cũng không tin.

Hoặc là nói một cách khác, hắn căn bản là không có thời gian dành cho những chuyện thế này, có được một buổi chiều yên ả như chiều hôm nay, trong cuộc đời hắn mà nói, đã ít lại càng ít hơn.

Hoàng Phủ Anh dường như cũng cảm giác được điểm này, cô nhìn hắn, trong ánh mắt mang theo chút kinh ngạc, không phải cô nghe lầm chứ? Là hắn đang ... dỗ ngọt cô sao?

Lôi thấy cô không nói gì, tưởng rằng cô vẫn còn đang giận, hắn quả thật có chút bối rối không biết làm sao, chỉ đành trầm giọng nói: ‘Như vậy đi, nếu như lúc nãy tôi có lỡ lời làm cho cô tức giận, vậy cô cứ đánh cứ mắng đến bao giờ hết giận thì thôi, được không?’

Sự hiểu biết của Lôi đối với phụ nữ đúng là quá ít ỏi, hắn đương nhiên sẽ không hiểu rõ những biến hóa trong tâm tư của cô gái trước mặt.

Hoàng Phủ Anh nghe hắn nói vậy, cố nén cười, cô ý xụ mặt xuống, bàn tay trắng nõn co lại thành quyền nhẹ đánh vào ngực hắn mấy cái, nào hay ...

‘Ai ui ...’

Cô rên khẽ một tiếng, bàn tay không ngừng truyền đến những cơn đau, cô không kìm được hờn dỗi nói: ‘Anh cố ý đúng không? Ngực anh rắn như vậy, muốn đau chết tôi sao?’

Ngoài dự liệu của cô, Lôi chợt bật cười, nụ cười lan tỏa khắp gương mặt hần, ánh mắt mang theo một tia áy náy: ‘Xin lỗi cô, tôi quên nói từ nhỏ tôi đã luyện tập công phu, toàn thân đã luyện thành rất cứng rắn.’

Nói đến đây hần lại không kìm được bật cười lần nữa, ‘Xem cô kìa, vốn là muốn trừng phạt tôi hóa ra chịu tội lại là chính mình.’

Hoàng Phủ Anh nghe hần nói vậy cũng bật cười một tiếng, không ngờ người đàn ông này cũng có lúc đáng yêu như vậy.

Nhưng mà ... cô chợt nhớ đến nhiệm vụ mà Liên Kiều giao ình ...

Chương 75: Náo loạn ở Lãnh uyển (8)

‘Tôi không quan tâm, tóm lại anh phải đền cho tôi.’

Tuy cô rất không muốn làm như vậy nhưng ... dù sao cũng đã hứa với Liên Kiều, nếu như không giúp cô, Liên Kiều nhất định sẽ vừa khóc vừa náo bám theo mình cả một buổi tối mất thôi.

Lôi nhướn mày, ‘Cũng được, vậy cô muốn tôi làm sao?’

Cô gái này càng lúc càng khiến hần thấy rất thú vị.

Hoàng Phủ Anh đảo mắt một vòng, lúc cô ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đẹp chợt xẹt qua một tia狡 hoạt, ‘Anh cũng biết là tôi không thể dùng đạn thật, vậy ... tôi có thể dùng cái gì?’

‘Có thể dùng đạn chì mà!’ Lôi trả lời một cách đơn giản.

‘Vậy ...’ Hoàng Phủ Anh đi đến bên cạnh hần, gương mặt xinh xắn ngẩng lên nhìn hần, hỏi dò: ‘Vậy nếu tôi muốn dùng đạn mè thì có được không?’

‘Đạn mè?’ Lôi chau mày vẻ không hiểu, ‘Cô muốn dùng đạn mè để làm gì?’

‘Tôi chỉ là tò mò thôi mà.’

Hoàng Phủ Anh vội khép mắt trả lời, ánh mắt của người đàn ông trước mặt quá sắc bén, cô sợ hần có thể nhìn thấy manh mối gì đó từ trong mắt cô.

Nhưng thấy vẻ mặt Lôi vẫn đầy nghi hoặc, cô vội vàng giải thích: ‘Tôi ... ở ... ừm ... tôi muốn thử bắn chim nhưng lại sợ làm nó chết, nên muốn thử dùng đạn mè thôi mà.’

Đôi mày Lôi càng chau chặt hơn, sự nghi hoặc trong mắt càng lúc càng nồng đậm.

Dùng đạn mè để bắn chim???

Sao lại có suy nghĩ này chứ?

‘Anh Anh tiểu thư ...’ Lôi chậm rãi lên tiếng gọi cô, bàn tay bỗng vươn ra nâng cằm cô lên để cho cô đối diện với hần.

Thân mình Hoàng Phủ Anh hơi run, dưới cảm truyền đến cảm giác nóng rực như có một chiếc bàn ủi đặt ở đó, tim cũng theo đó mà đập loạn lên.

‘Đây là ý của cô? Hay là ... của người khác?’

Hần nhìn đôi mắt đẹp đang mơ hồ như phủ một lớp sương mù, hỏi rõ ràng từng chữ một.

‘Đương nhiên là ý của tôi rồi, tôi ... tôi cũng vừa mới nghĩ đến.’

Tim Hoàng Phủ Anh không khỏi thắc tha thắc thỏm, cô luôn có cảm giác giống như người đàn ông này biết được điều gì đó vậy.

‘Đối với người mới như cô, đạn mè rất nguy hiểm.’ Lôi thở dài một tiếng.

‘Lôi đại ca!’

Hoàng Phủ Anh bước đến, nhẹ kéo cánh tay hần nói bằng một giọng mà chính cô cũng không phát hiện ra là có chút nũng nịu: ‘Cho em thử vài viên thôi có được không? Năn nỉ anh đấy!’

Đây là lần đầu tiên cô dùng cách xưng hô này gọi hắn, cách gọi thân thiết như vậy khiến cô cũng ngượng ngùng đến đỏ mặt.

Như có một luồng sức mạnh vô hình mạnh mẽ chạm vào tim Lôi nhất là khi nghe giọng nói dịu dàng của cô gọi tên mình khiến hắn chấn động không thôi.

Giọng nói của cô thật nhỏ, thật nhẹ, như một chú chim nhỏ đang hoảng sợ nhưng lại mạnh mẽ chạm vào nơi sâu nhất trong nội tâm của Lôi.

Thấy nét mặt hắn có chút biến hóa nhỏ, đáy mắt của Hoàng Phủ Anh chợt lóe lên hy vọng, cô ngẩng mặt lên lần nữa, rồi như một đứa bé muốn xin kẹo, thấp giọng khẩn thiết nài nỉ.

‘Vừa nãy anh cũng nói rồi đó, bắn bằng đạn thật thì sức giạt rất lớn, vậy nếu bắn bằng đạn mề chắc là không đến nỗi như vậy đúng không? Chỉ mấy viên thôi mà, xin anh!’

Trái tim cứng rắn, trái tim tưởng sớm đã đắp thành thành lũy vững vàng rốt cuộc cũng bị sụp đổ, dưới ánh mắt long lanh đầy chờ mong của cô, dưới giọng nói yếu ớt pha chút khẩn cầu của cô, tim của Lôi dần trở nên mềm nhũn.

‘Vậy cô cần mấy viên?’ Hắn rút cuộc đồng ý.

Trong mắt Hoàng Phủ Anh không dấu được sự mừng rỡ, ‘Anh cho tôi thật sao? Thật sao?’

‘Có thể!’

Đáy mắt vẫn luôn lộ vẻ thâm thúy khó dò của Lôi chợt xẹt qua một ý cười nhàn nhạt, từ cổ họng phát ra một tiếng cười mà chính hắn cũng không nhận ra là tràn đầy sung nịch.

‘Tốt quá, Lôi đại ca. Anh thật tốt nha!’ Hoàng Phủ Anh quá vui mừng đến nỗi nhảy đến ôm hắn lúc nào cô cũng không biết, ‘Cám ơn anh!’

Sự mềm mại truyền đến nơi ngực khiến Lôi không tự chủ được hít một hơi không khí lạnh, sống lưng cũng trở nên cứng ngắc, hắn biết đây vốn chỉ là một cách thể hiện sự vui mừng rất đơn thuần rất trong sáng của cô nhưng mà ...

Dù sao hắn cũng là một người đàn ông!

Bàn tay to lớn không tự chủ nhẹ vỗ bờ lưng mềm mại của cô rồi hơi đẩy cô ra, trong đáy mắt lúc này đã khôi phục lại sự lãnh đạm thường trực...

‘Được rồi, cô muốn mấy viên?’

Hoàng Phủ Anh nhìn ánh mắt dần trở nên lạnh lùng của hắn, trên mặt chợt có chút ngượng ngùng, rõ ràng vừa nãy trong mắt vẫn mang ý cười cơ mà, sao đột nhiên lại trở nên lạnh lùng hơn cả lúc trước nữa vậy?

‘Em ... em muốn tám viên có được không?’ Giọng nói của cô vì thế cũng không tự chủ được mà trở nên thật dè dặt.

Lôi không nói gì, thậm chí là không có bất kỳ cử động gì, một lúc sau hắn mới lấy điện thoại ra, ấn một tổ hợp số sau đó đi về phía một gốc cây ở xa xa.

Hắn nói chuyện thật nhỏ, Hoàng Phủ Anh nghe không rõ hắn đang nói gì, trái tim không ngừng thắc thỏm lo sợ.

Cầu trời phù hộ ... mong là hắn không phải đang nói chuyện với Lãnh đại ca!

Nếu như hắn không cho thì biết làm sao đây? Hoặc là tệ hơn ... nếu hắn nói chuyện này với Lãnh đại ca???

Cô nhất định sẽ chết rất thảm.

Chỉ nội ánh mắt của Lãnh đại ca cũng đủ để giết cô tan xác rồi.

Nghĩ đến đây Hoàng Phủ Anh không tự chủ được mà sợ run, sau đó cô phát hiện Lôi đã ngắt điện thoại và đi về phía cô.

‘Cô sao vậy?’ Lôi thấy cô mặt mày xanh mét, nghi hoặc hỏi lại: ‘Cô lạnh sao?’

‘Gì?? Không ... không phải ...’

Hoàng Phủ Anh ngượng ngùng lắc đầu sau đó dè dặt hỏi lại: ‘Anh ... vừa mới gọi điện thoại cho ai vậy?’

Thấy trong mắt cô đầy vẻ lo sợ hần hơi mỉm cười: ‘Yên tâm đi, không phải là Lãnh tiên sinh!’

Câu nói đơn giản nhưng vạch trần hết tâm tư của Hoàng Phủ Anh.

Mặt Hoàng Phủ Anh ngay lập tức vọt lên màu đỏ!

Trời ạ, giấu không được người đàn ông này rồi!

Ngay lúc cô cảm thấy hết sức ngượng ngập không biết phải nói gì thì từ một nơi đó không xa bước đến một người vệ sĩ trong bộ vest đen, sau khi thấy Lôi hần cung kính chào rồi nói: ‘Lôi chấp pháp, đây là thứ ngài cần.’

Lôi nhận lấy rồi lạnh nhạt nói: ‘Được rồi, lui xuống đi.’

‘Dạ!’

Đợi người vệ sĩ đi rồi, Lôi mới mở bàn tay đang nắm chặt ra dưới ánh mắt nghi hoặc của Hoàng Phủ Anh ...

Tám viên đạn mè tủa ánh sáng chói mắt dưới ánh nắng mặt trời.

‘Đây là ...’ Giọng nói của Hoàng Phủ Anh có chút kích động.

‘Đạn mè mà cô cần!’ Lôi nói xong liền đặt mấy viên đạn vào lòng bàn tay cô.

Hoàng Phủ Anh mừng rỡ nói, ‘Cám ơn anh!’

Lôi cũng vui vẻ theo sự mừng rỡ của cô sau đó mới nhắc nhở một câu nhiều nghĩa, ‘Đừng chơi quá mức nhé!’

Hoàng Phủ Anh nghe hần nói vậy có chút sững sốt sau đó mới nở nụ cười tươi tắn: ‘Cám ơn anh, Lôi đại ca.’

Cô như một cánh bướm vội vã chạy ra khỏi rừng tử vi để lại Lôi đứng một mình bất động, chỉ có ánh mắt thâm trầm dõi theo bóng cô đang từ từ khuất xa hiện lên một ý cười nhàn nhạt.

77. Quyển 8 - Chương 76-78

Quyển 8: Tình yêu đến

Chương 76: Náo loạn ở Lãnh uyển (9)

Lãnh gia vào lúc chạng vạng có chút rối loạn. Quản gia lòng dạ rối bời chạy vào trong phòng, vừa lúc Lãnh Thiên Dục đang trở về lấy một phần văn kiện để quên.

‘Thiếu gia!’

‘Xảy ra chuyện gì vậy?’ Lãnh Thiên Dục trước giờ chưa từng thấy vẻ mặt nghiêm túc này của vị quản gia.

‘Thiếu gia, chiều nay lúc tôi triệu tập đám người làm để phân công công việc thì phát hiện thiếu mất bốn người.’ Quản gia vừa lau mồ hôi trên trán vừa đáp.

‘Thiếu mất bốn người làm?’ Lãnh Thiên Dục nghi hoặc chau mày hỏi lại: ‘Phụ trách làm việc gì?’

Quản gia lập tức đáp lời: ‘Họ đều phụ trách chăm sóc Liên Kiều tiểu thư. Tôi vốn đã dặn dò họ phải chăm sóc Liên Kiều tiểu thư thật tốt, nào ngờ suốt cả buổi chiều cũng không thấy bóng dáng họ đâu. Với lại ...’

‘Còn gì nữa?’

‘Với lại, ba người vệ sĩ phụ trách bảo vệ cho Liên Kiều tiểu thư cũng không thấy. Ngài nghĩ ...’

Lãnh Thiên Dục nghe xong nổi nghi hoặc trong mắt càng lúc càng đậm, hần không trả lời quản gia mà đặt văn kiện xuống bàn, bước nhanh ra khỏi phòng.

‘Này Liên Kiều, chúng ta nhất định phải trèo tường mới được hay sao?’

Hoàng hôn dần buông xuống, ráng chiều đã nhuộm đỏ chân trời, nửa thân người của Liên Kiều đã nhô ra ngoài bức tường bao quanh Lãnh Uyển.

Dưới chân tường là Hoàng Phủ Anh và Thượng Quan Tuyền, dưới chân họ là một đồng hành lý.

‘Đương nhiên rồi. Chẳng lẽ em muốn đi ra từ cửa lớn? Với hệ thống phòng vệ kia, chúng ta bị phát hiện là cái chắc.’

Liên Kiều vừa nói vừa nhìn về phía Thượng Quan Tuyền đang trèo lên, ‘Lát nữa em phụ trách nhắc hành lý lên nhé, chị sẽ ném nó ra ngoài.’

Thượng Quan Tuyền nhướn mắt nhìn về phía Liên Kiều bằng ánh mắt sùng bái: ‘Xem ra chị còn thích hợp làm sát thủ hơn em nữa. Em ở Lãnh Uyển lâu như vậy cũng không phát hiện ra là nơi tường rào này không có hệ thống phòng vệ.’

‘Hi hi, muốn ra ngoài chơi đương nhiên phải chuẩn bị thật tốt rồi, nhưng đây chỉ là vô tình phát hiện mà thôi.’

Liên Kiều vẫy tay về phía Thượng Quan Tuyền, ‘Nhưng mà Tiểu Tuyền, em nhất định phải đứng về phía chị nha.’

‘Yên tâm đi, em cũng muốn ra ngoài chơi mà. Như vậy cũng rất kích thích đó, nhưng mà ... Liên Kiều này, em thấy vẫn là để em xử lý đồng hành lý này cho, dù sao đây cũng là sở trường của em.’ Thượng Quan Tuyền nhìn thân thể yếu ớt của cô, không kìm được lo lắng nói.

Liên Kiều xua tay từ chối ngay: ‘Không được, em phải bảo vệ bọn chị mà, lỡ như có vệ sĩ chạy qua đây ít ra em còn chặn họ lại được. Haizzz, thực ra chị cũng không muốn thế đâu, có trách thì trách Lãnh Thiên Dục trông chừng chúng ta quá chặt kìa. Ngạn Tước ngày mai đã đến rồi, nếu như hôm nay không tranh thủ ra ngoài chơi, đợi đến tối mai thì không còn cơ hội nữa. Tiểu Tuyền, Lãnh Thiên Dục cũng vẫn luôn trông chừng em đúng không? Thật tội nghiệp nha!’

‘Cũng không hẳn vậy. Chỉ là sau khi các chị đến đây anh ấy mới trở nên thế. Chắc là sợ các chị gặp nguy hiểm nên mới cẩn trọng như vậy thôi.’

‘Ngưng ... Chúng ta thì có thể gặp nguy hiểm gì chứ? Hơn nữa lại còn có một cao thủ như em ở bên cạnh nữa.’

Liên Kiều khẽ lắc đầu, ‘Đợi chút nữa ra ngoài rồi em lại giúp chúng ta dịch dung một chút, hô hô, nghĩ đã thấy thích rồi. Đúng rồi, những thứ cần để dịch dung em đều mang theo đủ cả chứ?’

‘Yên tâm đi, mang đủ cả rồi, cả visa giả của chúng ta nữa.’ Tính ham chơi của Thượng Quan Tuyền hoàn toàn đã bị Liên Kiều khơi dậy, cô hưng trí bưng bưng đáp lời.

Hoàng Phủ Anh thấy vậy có chút lo lắng nói: ‘Chúng ta nhanh lên đi, Liên Kiều, chị ra tay cũng ác quá đi, chuyện mấy người làm và mấy vệ sĩ đó lỡ như bị Lãnh đại ca phát hiện thì thảm rồi. Với lại ... nói không chừng sẽ liên lụy đến Lôi đại ca nữa.’

‘Yên tâm đi, chị cũng không phải cố ý dùng đạn mê bấn bọn họ đâu, chỉ tại xui xẻo bị bọn họ phát hiện chúng ta đang trốn đi thôi mà. Chị cũng không còn cách nào, dù sao cũng không chế người, cùng lắm thì họ chỉ ngủ một lúc thôi mà. Yên tâm, Lãnh Thiên Dục sẽ không phát hiện ra chuyện này nhanh như vậy đâu. Dù sao người làm và vệ sĩ ở Lãnh Uyển lại đông như vậy.’

‘Được rồi được rồi, đừng nói nữa. Nhanh lên đi. Lỡ như bị phát hiện thì muốn chạy cũng không thoát được đâu.’ Thượng Quan Tuyền lên tiếng hối thúc.

‘OK, chị leo lên rồi nè, Tiểu Tuyền, đưa hành lý cho chị!’ Liên Kiều vẫy tay về phía cô.

Hành lý được chuyển lên từng cái một sau đó bị ném ra ngoài.

‘Hô hô... chúng ta sắp thành công rồi...’ Liên Kiều cao hứng hét to lên khiến cho Thượng Quan Tuyền cùng Hoàng Phủ Anh sợ hết hồn vội đưa tay ra dấu cho cô.

‘Đến đây, trèo lên đi, Anh Anh, chị kéo em ...’

Ngay lúc ba người tưởng mình sắp thành công thoát ra ngoài ...

‘Ba người các cô ... quây đủ chưa?’

Một giọng đàn ông lạnh lùng vang lên sau lưng ba người hệt như một tiếng sét vang lên giữa trời quang.

Ba cô gái bị hù đến suýt nữa thì ngã nhào khỏi tường vậy, lúc bình tĩnh lại quay đầu lại nhìn xuống nơi vừa phát ra âm thanh ...

Lãnh Thiên Dục không biết từ đâu đột ngột xuất hiện!

‘Lãnh ... Lãnh đại ca kìa!’ Hoàng Phủ Anh là người sợ Lãnh Thiên Dục nhất, nhìn thấy hấn vẻ mặt u ám đứng đó nhìn mình, chân ngay lập tức nhũn ra, tiếp theo đó “soạt” một tiếng, người đã từ tường vậy ngã nhào xuống, cũng may là dưới chân tường vậy là thảm cỏ mềm.

‘...Anh Anh ...’

Liên Kiều và Thượng Quan Tuyền cùng kinh hãi thét lên một tiếng.

‘Ồi ...’ Hoàng Phủ Anh vừa xoa xoa đầu gối vừa trở mắt nhìn Lãnh Thiên Dục đang càng lúc càng đến gần.

‘Còn biết đau sao?’

Lãnh Thiên Dục lạnh lùng “hừm” một tiếng, sau đó nhìn lên hai cô gái đang treo người trên tường vậy, mày cau càng lúc càng chặt.

‘Hai người ... xuống đây cho anh!’

Đáng chết thật! Nhìn một màn trước mặt Lãnh Thiên Dục không khỏi rủa thầm một câu. Ánh mắt nhìn về hai cô gái, nhất là Thượng Quan Tuyền càng lúc càng lộ vẻ không vui.

Một tiếng “hừm” lạnh khiến cho Thượng Quan Tuyền cũng bị dọa đến hoảng sợ ngoan ngoãn nhảy xuống, sau đó vẫy tay về phía Liên Kiều.

Liên Kiều thấy vậy cũng bất lực thở dài một tiếng sau đó nhảy xuống.

Cô không có công phu giỏi như Thượng Quan Tuyền đương nhiên cũng giống như Hoàng Phủ Anh, chân vừa chạm đất bị đau đến suýt nữa thì ngã nhào trên thảm cỏ, cũng may là có Thượng Quan Tuyền nhanh mắt đỡ lại.

Ba cô gái, ba khuôn mặt bởi vì leo tường mà trở nên nhem nhuốc đến không chịu nổi.

Lãnh Thiên Dục đi đến trước mặt ba người, híp mắt nhìn sau đó lạnh lùng quát: ‘Đứng thẳng lên!’

Ba cô gái nghe vậy liền ngoan ngoãn đứng thành một hàng theo thứ tự.

‘Xem bộ dạng của các cô có giống ai không chứ? Thế nào, chuẩn bị làm cái gì? Muốn trèo tường trốn đi chơi sao?’

Về bực dọc trong mắt Lãnh Thiên Dục càng lúc càng nồng đậm, hấn đương nhiên không nhìn thấy đồng hành lý đã sớm bị ném ra ngoài tường vậy, bằng không chỉ sợ là đã giận đến điên luôn rồi.

Chương 77: Náo loạn ở Lãnh uyển (10)

Ba cô gái đầu cúi thấp đến không thể thấp hơn, ai nấy đều khấn trương đến vô thức nắm chặt góc áo.

‘Ai kêu các cô cúi đầu? Ngẩng đầu lên nhìn anh!’

Bóng dáng cao lớn của Lãnh Thiên Dục như trùm lấy ba cô gái nhỏ, giọng nói lạnh lùng lần nữa vang lên.

Ba cô gái đều bị hù đến thân thể lập tức cứng đờ, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn Lãnh Thiên Dục, chỉ có Liên Kiều còn dám le lưỡi làm mặt quỷ với hấn.

Lãnh Thiên Dục chau mày lại lên tiếng: ‘Tuyền, qua đây!’

Thượng Quan Tuyền cắn môi vừa định bước đến thì đã bị Liên Kiều kéo lại ...

‘Này Lãnh Thiên Dục, chuyện này hoàn toàn là do một tay em lên kế hoạch, chẳng hề liên quan gì đến Tiểu Tuyền cả, anh muốn mắng thì mắng em thôi.’

Lãnh Thiên Dục nghe vậy môi khẽ câu lên một đường cong, ‘Ồ, bây giờ em còn dám dùng giọng điệu “cây ngay không sợ chết đứng” đó nói với anh sao? Món nợ của em anh sẽ rất nhanh cùng em tính sổ!’

Nói đến đây hắn đi đến trước mặt Thượng Quan Tuyền ánh mắt đầy vẻ không vui lại mang theo chút bất lực, ‘Tuyền, em là nữ chủ nhân của Lãnh Uyển này sao lại còn cùng bọn họ làm bậy thế kia chứ?’

Thượng Quan Tuyền hơi khép hạ mi mắt, buồn bực nói: ‘Em không phải là nữ chủ nhân gì của Lãnh Uyển cả!’

‘Em nói cái gì?’

Tuy cô nói rất nhỏ nhưng Lãnh Thiên Dục vẫn còn nghe được rất rõ ràng, hắn sắc bén hỏi lại.

...

Liên Kiều thấy vậy vội tiến đến tìm cách đánh trống lảng: ‘Hô hô, ý của Tiểu Tuyền là ... cô ấy chỉ là ... nữ chủ nhân tương lai thôi.’

Nói xong còn lén lút kéo áo của Thượng Quan Tuyền, thấp giọng nói: ‘Em sao vậy? Bây giờ đâu phải lúc chọc giận hắn chứ?’

‘Không cho phép nói thầm!’

Lãnh Thiên Dục lại lạnh lùng quát lên một câu khiến Liên Kiều sợ run.

‘Anh Anh ...’

Lãnh Thiên Dục lại chuyển ánh mắt về Hoàng Phủ Anh đang đứng bên cạnh hai cô gái kia không ngừng run rẩy, ‘Em bây giờ cũng trở nên lớn mật rồi đúng không? Đến Lãnh Uyển có mấy ngày ngắn ngủi thôi mà đã trở nên thế này, em bảo anh nên nói sao với bác trai bác gái đây?’

Hoàng Phủ Anh bị hắn hỏi đến không biết trả lời thế nào, ngay cả dũng khí ngẩng mặt lên nhìn hắn cũng không có.

Lãnh Thiên Dục lại chuyển ánh mắt về phía Liên Kiều.

Ngược lại Liên Kiều rất lớn gan nhìn thẳng vào ánh mắt hắn, một vẻ “ta đây không sợ”.

‘Đưa đây!’ Lãnh Thiên Dục chợt đưa bàn tay to lớn của mình ra, nói một cách dứt khoát.

‘Cái gì?’ Liên Kiều trở mắt nhìn hắn, trong đôi mắt màu tím hiện rõ vẻ khó hiểu.

‘Súng, còn có ... đạn mê!’

Liên Kiều sửng sốt một hồi sau đó đôi mắt đảo một vòng, ‘Không có, em nào có gì!’

Lãnh Thiên Dục nhướng mày: ‘Không có? Vậy mấy người làm và vệ sĩ là bị cái gì làm ngất đi?’

‘Em làm sao biết được?’

‘Bọn họ đều là người hầu được phân đến phục vụ em, vệ sĩ cũng là vệ sĩ bảo vệ cho em, họ có chuyện mà em không biết gì?’

‘Không biết thì là không biết chứ sao!’ Liên Kiều đã quyết định có chết cũng không nhận.

‘Không biết?’ Lãnh Thiên Dục lại nhướng mày: ‘Vậy được, anh cho em biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhé!’

Hắn vừa nhìn cô vừa tiến đến gần cô, giọng cũng dần trở nên lạnh lùng hơn ...

‘Bốn người hầu phụ trách chăm sóc cô được tìm thấy ở sau bếp, vệ sĩ phụ trách sự an toàn của cô được tìm thấy ở sau lầu nơi cô ở, bọn họ bảy người đều bị trúng đạn mê, thế nào, em đã nhớ lại chưa?’

Thượng Quan Tuyền và Hoàng Phủ Anh nghe vậy vẻ khấn trương trên mặt càng sâu nhưng Liên Kiều thì vẫn thản nhiên như cũ, trên mặt vẫn một vẻ ngây ngô nhìn Lãnh Thiên Dục ...

‘Bọn họ lại trúng đạn mê sao? Trời ạ, thật đáng sợ nha. Cũng may là em chạy nhanh bằng không người tiếp theo tuyệt đối sẽ là em thôi!’

Sắc mặt Lãnh Thiên Dục càng lúc càng khó coi, hắc chau mày càng chặt hơn ...

Nha đầu này thật cứng miệng!!!

‘Anh nói lại lần nữa, đem súng cùng đạn giao lại cho anh!’ Hắc không tin mình quản không được nha đầu này.

‘Này, anh dựa vào cái gì mà nói là em làm chứ?’ Liên Kiều cũng rống lên với hắc.

Thật là vừa ăn cướp vừa la làng ... cô đã không đúng mà lại còn dám hô to gọi nhỏ với mình.

‘Ngoại trừ em còn có ai dám làm những chuyện to gan như vậy?’ Lãnh Thiên Dục cũng lớn tiếng quát cô.

‘Ngưng ... Đây chỉ là suy đoán chủ quan của anh mà thôi!’

Liên Kiều điềm nhiên trả lời, một vẻ “chuyện này không liên quan gì đến tôi”, ‘Anh kêu mấy người đó lại đây, chỉ có những người bị hại mới có quyền lên tiếng!’

‘Nha đầu ...’

Lãnh Thiên Dục quả thật có ý muốn bóp chết cô ngay tại chỗ, ‘Em biết tranh thủ lúc công hiệu của đạn mê còn chưa tan hết để chọn trốn, đó chẳng phải là vì em đã biết họ vốn không có cách nào ngăn cản em sao? Anh không cần quan tâm có phải là em làm hay không, em quay về phòng ngay cho anh. Ngạn Tước ngày mai sẽ đến Lãnh Uyển, nếu như em không ngoan ngoãn nghe lời, anh chỉ có thể ra lệnh cho vệ sĩ trói em lại nhốt vào phòng cho đến ngày mai!’

‘Gì chứ? Anh dám trói em? Anh thử xem!’ Liên Kiều không chịu phục tùng to mắt nhìn hắc.

‘Em cứ thử xem anh có dám hay không? Anh nghĩ Ngạn Tước biết em làm ra những chuyện như thế này cũng sẽ đồng tình với cách làm của em thôi!’ Lãnh Thiên Dục hoàn toàn không nhượng bộ, nói.

Liên Kiều không nói gì thêm, chỉ trong đáy mắt vẫn không ngừng lóe lên những tia bất phục. Cô nhìn Lãnh Thiên Dục như nhìn một kẻ thù.

Qua một lúc lâu đôi mắt cô mới đảo một vòng, nói: ‘Được, em giao súng và đạn cho anh!’

Lãnh Thiên Dục khẽ cau lên một nụ cười: ‘Như vậy mới đúng chứ, cô gái nào biết nghe lời mới có người thương chứ!’

Thượng Quan Tuyền ở bên cạnh nghe vậy trên mặt chợt lộ ra vẻ nghi hoặc, cô đảo mắt nhìn Liên Kiều ... thế nào mà Liên Kiều lại dễ dàng đầu hàng thế chứ?

Nếu như thật sự là như vậy ... vậy chẳng phải chuyến đi chơi của mình tiêu tùng rồi sao?

Chính ngay lúc cô cảm thấy cực kỳ thất vọng thì Liên Kiều mới chậm chậm lên tiếng, ‘Này Lãnh Thiên Dục, anh nên xoay người sang chỗ khác mới được!’

‘Cô lại muốn giở trò gì đây?’ Lãnh Thiên Dục có chút ngạc nhiên hỏi lại.

Liên Kiều trở mắt nhìn hắc: ‘Dưới mí mắt của anh tôi còn dám giở trò gì chứ? Chỉ là em sợ lỡ làm mất súng cho nên mới giấu kỹ ở trong áo, nếu như muốn lấy ra thì phải cởi áo ra mới được.’

Lãnh Thiên Dục vô lực lắc đầu, hắc không nói gì nữa mà xoay người lại.

Thượng Quan Tuyền và Hoàng Phủ Anh đều cực kỳ tò mò nhìn Liên Kiều, dưới ánh mắt ngỡ ngàng của hai người, cô rón rén rút một cây súng từ trong chiếc túi vẫn đeo bên người ra ...

Sau đó nhắm vào lưng của người đàn ông đang đứng xoay lưng về phía họ!

...

Hoàng Phủ Anh sợ đến nỗi suýt kêu thành tiếng.

Lãnh Thiên Dục cảnh giác xoay người lại nhưng chỉ kịp nghe một tiếng súng đánh gọn tiếp theo đó hần cảm thấy thân mình từ từ tê dại ...

Rầm ...

Cùng với một tiếng rên khê, thân hình cao lớn của Lãnh Thiên Dục đã ngã nhào xuống thảm cỏ.

Chương 78: Chạy thoát

‘Dục ...’ Thượng Quan Tuyền cũng bị hù đến giật nảy mình sau đó cô kinh hoàng chạy đến bên người hần thì phát hiện Lãnh Thiên Dục sớm đã hôn mê bất tỉnh.

Liên Kiều liếc mắt nhìn hai cô gái: ‘Làm ơn đi, các cô đừng cứ mãi kêu la om sòm thế có được không? Đợi lát nữa vệ sĩ nghe được lại chạy đến thì phiền lắm.’ Cô vừa nói vừa kéo Thượng Quan Tuyền đứng dậy: ‘Yên tâm đi, chỉ là đạn mê thôi mà, không có gì đáng ngại!’

Thượng Quan Tuyền cũng biết Liên Kiều sẽ không làm gì quá mức với Lãnh Thiên Dục nhưng cô vẫn không giấu được lo lắng.

Hoàng Phủ Anh thì hoảng sợ đến nỗi toàn thân phát run, bước đến áp a áp ứng nói với Liên Kiều: ‘Liên ... Liên Kiều, chị cũng thật quá lớn mật rồi, nếu ... nếu như Lãnh đại ca tỉnh lại nhất định chúng ta sẽ rất thảm.’

‘Cho nên bây giờ chuyện chúng ta phải làm đó là tranh thủ cơ hội này mà trốn ra ngoài, bằng không đợi đến lúc hần tỉnh lại thì tất cả thành công đã trảng rồi. Cũng may là chị còn giữ lại một viên đạn mê cuối cùng, bằng không chúng ta không thể nào đi khỏi đây được rồi!’

Một tay Liên Kiều kéo Thượng Quan Tuyền, tay kia kéo tay Hoàng Phủ Anh, vẻ mặt gấp rút: ‘Đi thôi, nếu còn không đi nữa thì không còn kịp đâu.’

‘Nhưng mà ...’ Thượng Quan Tuyền nhìn về phía Lãnh Thiên Dục đang nằm mê man trên thảm cỏ, không thể nhấc tâm rồi đi được.

‘Không phải chứ, lúc này em lại mềm lòng sao? Yên tâm đi, hần không sao đâu...’

‘Nhanh, phía tường vây hình như có tiếng súng...’

Liên Kiều còn chưa nói xong thì đã nghe văng lại tiếng mấy vệ sĩ nói chuyện với nhau cách đó không xa, tin chắc là vừa nãy bọn họ nghe được tiếng súng nên mới lần về phía này.

Liên Kiều nóng như lửa đốt vội nói: ‘Còn không mau đi, Tiểu Tuyền, vệ sĩ sẽ đỡ Lãnh Thiên Dục trở về, yên tâm đi. Nếu bây giờ chúng ta không đi sẽ không còn kịp nữa đâu.’

Hoàng Phủ Anh cũng sốt ruột nói: ‘Đúng đó Tiểu Tuyền, chúng ta đi mau đi. Em chỉ cần nghĩ đến vẻ mặt của Lãnh đại ca lúc tỉnh dậy là đã thấy sợ rồi.’

‘Đúng đó, vừa nãy em cũng thấy hần như muốn ăn thịt em vậy.’ Thượng Quan Tuyền vừa nghĩ đến vẻ mặt lạnh như băng của Lãnh Thiên Dục thì ít nhiều cũng có chút sợ hãi.

Ba cô gái sau khi cân nhắc thiệt hơn liền vượt tường trốn đi trước khi đám vệ sĩ kịp chạy đến.

‘Hô ... thật thoải mái ...’

Vừa đến gian phòng của mình trong khách sạn, Liên Kiều đã bỏ nhào vào chiếc gối ôm mềm mại, vui vẻ reo lên.

‘Tiểu Tuyền, em nói xem bây giờ Lãnh đại ca đã tỉnh lại chưa? Chúng ta có bị anh ấy bắt trở lại không?’ Hoàng Phủ Anh vừa thu xếp hành lý vừa lo lắng hỏi Thượng Quan Tuyền.

‘Sao có thể chứ? Em xem bây giờ chúng ta ...’ Liên Kiều nói cứng, sau đó “đông” một tiếng nhảy xuống giường, kéo Hoàng Phủ Anh chạy đến trước gương ...

‘Ngay cả chị cũng không nhận ra em, những người khác làm sao mà nhận ra được chứ? Tiểu Tuyền, thuật dịch dung của em thật là quá giỏi nha!’

Ngay lúc này, đứng trước gương là một Liên Kiều và Hoàng Phủ Anh hoàn toàn khác, hai cô gái phương Đông giờ đã biến thành hai cô gái Tây phương mắt xanh tóc vàng cực kỳ xinh đẹp, hoàn toàn chẳng giống gì với Liên Kiều và Hoàng Phủ Anh “bản gốc” cả.

Thượng Quan Tuyền bước đến nhìn hai người mỉm cười: ‘Đó là đương nhiên rồi, chỉ cần Liên Kiều lúc ở chỗ đông người chú ý một chút, đừng nói nhiều quá thì tốt rồi. Nào có người bản địa nào nói tiếng Anh lại tệ như chị chứ.’

Liên Kiều rụt lưỡi, ‘Tiểu Tuyền, vậy thì em cũng rất vất vả rồi, em biết nói tiếng Ấn độ sao?’

Thượng Quan Tuyền lúc này đã trở thành một cô gái Ấn chính gốc xinh đẹp, ngay cả trang phục cũng là một bộ sari đầy màu sắc trông thật bắt mắt.

‘Cũng không phải là không thể, em nói tiếng Ấn rất thạo!’

Thượng Quan Tuyền bụm miệng cười, ‘Thực ra em cảm thấy lần này thoát được ra ngoài công lao lớn nhất là thuộc về Liên Kiều, nếu như không phải là chị mở được mật mã của hệ thống dữ liệu kia thì chúng ta có giỏi cải trang đến mấy cũng vô dụng thôi.’

‘Hắc hắc. Tối nay chúng ta nghỉ ngơi cho thật tốt một đêm, ngày mai là có thể vui vẻ đi chơi cho thoải mái!’ Liên Kiều hưng phấn khua tay múa chân nói. Sau đó cô nhìn chính mình trong gương, nói; ‘Chị rất thích tạo hình này của mình, thật không nỡ dỡ xuống.’

‘Vậy chị cứ giữ lại cách hóa trang này cả đêm nay đi!’

Hoàng Phủ Anh cười trêu cô, sau đó cô suy nghĩ một lúc rồi nói: ‘Đúng rồi, trạm tiếp theo của chúng ta là đi đâu?’

Hai người cùng nhìn về phái Liên Kiều đợi cô lên tiếng.

Liên Kiều hào hứng nói: ‘Chúng ta đương nhiên là sẽ đi ...’

Lời còn chưa nói dứt thì trong túi chợt vang lên tiếng chuông điện thoại, một lần lại một lần reo lên chẳng khác nào đòi mạng.

Chân Hoàng Phủ Anh như nhũn ra, suýt nữa thì ngã nhào xuống đất, cô chỉ tay về phía túi của Liên Kiều, hoảng hốt nói: ‘Không ... không phải là Lãnh đại ca chứ?’

Liên Kiều liếc mắt nhìn cô: ‘Làm ơn đi, nếu như là Lãnh đại ca thì phải gọi vào điện thoại của Tiểu Tuyền chứ. Làm ơn đừng có lúc nào cũng hoảng hốt như thế có được không?’

Nói xong cô liền đi đến bên chiếc túi của mình, nhắc điện thoại lên.

‘Liên Kiều, ai vậy?’ Thượng Quan Tuyền cũng tò mò lên tiếng hỏi.

‘Là chị của chị!’

Liên Kiều vừa hào hứng ấn phím trả lời vừa nhìn về hăm mộ trên mặt Thượng Quan Tuyền, cô biết Tiểu Tuyền rất hăm mộ người chị là Giáng Đầu Sư của mình.

‘Hi chị, em rất nhớ chị nha...’ Liên Kiều vừa thông điện thoại với đầu bên kia liền nũng nịu lên tiếng.

‘Liên Kiều, em đang ở đâu vậy?’ Giọng Mặc Di Nhiễm Dung rất nghiêm túc chứ không hề vui vẻ như trước giờ.

‘Em ... hi hi, em bây giờ đang đi du ngoạn nha, bây giờ đang ở trong khách sạn.’

‘Ý của em là ... em không có ở nhà?’

‘Đúng đó. Em đang ở Ý, sao vậy chị?’ Liên Kiều cũng nghe ra trong giọng nói của Mặc Di Nhiễm Dung có gì đó không đúng.

‘Liên Kiều chị hỏi em nha, gần đây em có tiếp xúc với người lạ nào không? Nhất là người phụ nữ lạ? Hoặc là người vừa mới quen biết?’ Mặc Di Nhiễm Dung nghiêm túc hỏi.

Liên Kiều hơi sững sốt, suy nghĩ một chút rồi trả lời: ‘Có.’

‘Cái gì?’ Giọng Mặc Di Nhiễm Dung chợt vút cao, ‘Là ai?’

‘Này, chị à, chị đừng khẩn trương như vậy chứ. Em chỉ là quen với một cô gái bề ngoài rất xinh đẹp mà thôi. Đúng rồi, chị và cô ấy cũng gặp nhau rồi đó, không tin chị nhìn thử xem ...’ Liên Kiều vừa nói vừa đẩy điện thoại về phía Thượng Quan Tuyền.

‘Hello Mặc Di tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau rồi!’ Thượng Quan Tuyền vui mừng lên tiếng chào Mặc Di Nhiễm Dung.

‘Liên Kiều!’

Nào ngờ Mặc Di Nhiễm Dung nhìn thấy Thượng Quan Tuyền mặt liền lộ ra vẻ cảnh giác, kêu lên một tiếng: ‘Cô ấy là ai?’

78. Quyển 8 - Chương 79-81

Quyển 8: Tình yêu đến

Chương 79: Cú điện thoại kỳ lạ (1)

‘Bạn của em ...’

Liên Kiều định rút điện thoại về lại phát hiện Mặc Di Nhiễm Dung đang nhìn mình qua điện thoại, cô vội giải thích: ‘Chị đừng kích động, em là Liên Kiều, cô gái vừa này chị nhìn thấy là Thượng Quan Tuyền, chính là ... chính là cô gái vẫn luôn ở bên cạnh Lãnh Thiên Dục hôm đó, chị nhớ lại chưa?’

Trên mặt Mặc Di Nhiễm Dung vẫn lộ vẻ kinh ngạc và hoài nghi như cũ: ‘Cô gái đó chị nhớ chứ, nhưng cái này ... còn có ... em, em là Liên Kiều sao?’

Sao em gái của cô lại trở thành thế này?

‘Chị à ...’

Liên Kiều le lưỡi, vội vàng giải thích: ‘Là như vậy, ba người bọn em lén trốn ra ngoài đi chơi, sợ Lãnh Thiên Dục phái người truy bắt bọn em trở về, cho nên mới cải trang, Tiểu Tuyền vốn rất tinh thông thuật cải trang, thế nào, không nhận ra em phải không?’

Nghe cô nói vậy, Mặc Di Nhiễm Dung âm thầm thở phào một hơi sau đó hỏi lại: ‘Ý em là ... người em quen biết gần đây là Tiểu Tuyền sao?’

‘Đúng đó, còn có thể là ai chứ?’ Liên Kiều lau bàu một câu.

‘Vậy thì lạ quá.’ Trên mặt Mặc Di Nhiễm Dung vẫn lộ vẻ nghi hoặc.

‘Sao vậy chị? Có chuyện gì xảy ra sao?’

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn Liên Kiều, ngưng trọng nói: ‘Nhà Hoàng Phủ xảy ra chuyện rồi, lúc chị chiêm bốc ra điều đó chị cứ tưởng người xảy ra chuyện là em, nhưng bây giờ mới biết là không phải.’

‘Cái gì? Nhà Hoàng Phủ xảy ra chuyện? Xảy ra chuyện gì chứ? Là Ngạn Tước sao?’ Liên Kiều vừa nghe Mặc Di Nhiễm Dung nói vậy liền rối rít hỏi.

Còn Hoàng Phủ Anh và Thượng Quan Tuyền cũng chấn động, vội tiến đến gần để nghe cùng.

‘Chị cũng không rõ, chị cũng là mới phát giác ra hôm nay, nhưng mà ... chị cảm thấy Ngạn Thương rất kỳ lạ.’ Mặc Di Nhiễm Dung lắc đầu nói.

‘Chị Nhiễm Dung, anh Ngạn Thương sao vậy?’ Hoàng Phủ Anh nhin không nổi nữa, lo lắng đến phát khóc.

‘Em là ... Anh Anh sao?’ Mặc Di Nhiễm Dung không dám xác định lắm cô gái trước mặt mình có phải là Hoàng Phủ Anh hay không.

‘Dạ.’ Hoàng Phủ Anh gật đầu đáp.

Mặc Di Nhiễm Dung thở dài một tiếng, ‘Tình hình cụ thể thì chị không thể nói rõ được, cũng may là Liên Kiều không có chuyện gì, nếu như có thể, em tạm thời đừng trở về, chị sẽ đến Hoàng Phủ trong thời gian sớm nhất để tra cho rõ!’

‘Chị à ...’

‘Nghe lời chị, đừng trở về. Có động tĩnh gì chị sẽ lập tức báo cho em.’ Mặc Di Nhiễm Dung ngắt lời cô, dứt khoát ra lệnh sau đó ngắt điện thoại.

Liên Kiều vẫn nắm điện thoại trong tay ngơ ngẩn, trên mặt lộ vẻ hoang mang, còn trong đầu chỉ là một mảnh trống rỗng.

Nhà Hoàng Phủ xảy ra chuyện?

Ngạn Thương có điểm không bình thường?

Vậy còn ... Ngạn Tước thì sao?

Còn cha và mẹ thì sao?

Ngạn Đình, Ngạn Ngự và Tiểu Ngưng thì sao?

Còn Phúc tử, người đối xử với mình tốt cực kỳ thì sao?

‘Liên Kiều, chị không sao chứ?’ Thượng Quan Tuyền đưa tay đón lấy điện thoại trong tay Liên Kiều cất đi, lo lắng nhìn cô hỏi.

‘Chị ... chị không sao!’ Miệng Liên Kiều tuy nói vậy nhưng trong lòng cực kỳ bối rối.

‘Anh Anh ...’

Cô xoay đầu nhìn về phía Hoàng Phủ Anh cũng đang hết sức hoang mang, kéo tay cô hỏi: ‘Ngạn Tước nhất định sẽ không sao, có phải không?’

‘Em ... em không biết.’ Hoàng Phủ Anh lắp bắp nói: ‘Em thấy chị Nhiễm Dung rất nghiêm túc, Liên Kiều, có phải là ... chuyện rất nghiêm trọng không?’

Thân hình Liên Kiều không tự chủ được run rẩy không ngừng, thấy vậy Thượng Quan Tuyền bước đến ôm cô lại ...

‘Liên Kiều, trước tiên chị phải bình tĩnh lại đã. Như vậy đi ... chị thử gọi điện thoại cho Ngạn Tước xem sao!’

Một câu nói thức tỉnh người trong mộng, khiến Liên Kiều bình tĩnh...

‘Đúng đúng đúng, gọi điện thoại cho Ngạn Tước. Chị ... chị lập tức gọi điện cho anh ấy!’

Cô luống cuống tìm điện thoại sau đó cầm lên ngón tay không ngừng run rẩy ấn một dãy số, nhưng vì quá hoảng loạn nên ấn thế nào cũng không thể ấn trọn dãy số ...

‘Liên Kiều!’ Thượng Quan Tuyền thấy vậy vội kéo tay cô lại nói: ‘Chị bình tĩnh lại đi, đừng hoảng loạn như vậy.’

‘Tiểu Tuyền ...’

Ngay cả giọng của Liên Kiều cũng trở nên run rẩy, ‘Chị sợ ... chị thật sự sợ lắm. Chị sợ Ngạn Tước xảy ra chuyện. Chị ... chị sống đến bây giờ mới có cảm giác này lần đầu tiên. Chị ...’

‘Yên tâm đi. Ngạn Tước nhất định sẽ không có sao đâu. Đến đây, chúng ta thử gọi điện thoại cho anh ấy đi.’

Thượng Quan Tuyền dù sao cũng xuất thân là sát thủ, sóng to gió lớn kinh qua đã nhiều, so với người bình thường như Liên Kiều thì khả năng trấn tĩnh không biết hơn bao nhiêu lần, hơn nữa cô là người ngoài cuộc, đương nhiên xử lý chuyện cũng không hoảng loạn như vậy.

Cô chủ động đoạt lấy điện thoại, nhìn thấy Liên Kiều và Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn còn đang mất hồn chỉ đành thở dài một tiếng, lục tìm trong danh bạ sau đó nhấn phím.

Ở đầu bên kia, điện thoại reo lên vài tiếng sau đó liền có người tiếp ...

‘Ai vậy?’ Từ điện thoại truyền đến tiếng của Hoàng Phủ Ngạn Tước, vẫn là giọng nói trầm thấp điềm đạm như trước giờ.

‘Phùuuu ...’

Thượng Quan Tuyền nghe giọng nói quen thuộc của Hoàng Phủ Ngạn Tước liền nhẹ nhõm thở phào một hơi, cô lên tiếng trả lời: ‘Ngạn Tước, là em, Thượng Quan Tuyền!’

‘Tiểu Tuyền?’

Ở đầu bên kia, Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi có chút bất ngờ, hỏi lại, sau đó giọng nói có chút mừng rỡ hỏi tiếp: ‘Hôm nay sao lại có thời gian gọi điện cho anh? Thiên Dục tên kia đâu?’

‘Ừmmm, anh ấy ... ai yo, đừng nói đến anh ấy, ờ ... ở “Hoàng Phủ” mọi việc đều tốt cả chứ?’

‘Tốt lắm!’

Thượng Quan Tuyền và Liên Kiều cùng nhìn nhau sau đó cô lên tiếng hỏi tiếp: ‘Vậy ... còn anh thì sao? Gần đây có xảy ra chuyện gì không?’

‘Ha ha ...’ Tiếng cười sảng khoái của Hoàng Phủ Ngạn Tước vọng đến bên tai Thượng Quan Tuyền, ‘Em hỏi vậy là sao?’

‘Ừmmm ... không có gì. Đúng rồi, anh mở chức năng gọi video đi!’ Thượng Quan Tuyền không quên mục đích chính của cuộc gọi, đi thẳng vào vấn đề.

Liên Kiều và Hoàng Phủ Anh ở bên cạnh cô cũng gật đầu đồng ý, nét mặt vẫn hết sức khẩn trương.

‘Cuộc gọi video?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không hiểu sao cô lại yêu cầu mình làm như vậy.

‘Thế nào? Không được sao? Em muốn gặp người bạn cũ thôi mà, xem anh bây giờ gầy hay béo, như vậy cũng không được sao?’ Thượng Quan Tuyền dùng giọng bình thản nói.

‘Được chứ!’

Trên màn hình rất nhanh đã hiện lên gương mặt anh tuấn của Hoàng Phủ Ngạn Tước, hấn vẫn như cũng không thay đổi, tao nhã, điềm đạm hướng ánh mắt về phía ba cô gái. Có thể nhận ra ngay là hấn đang ở trong phòng làm việc, sau lưng hấn là khung cửa sổ cao quen thuộc ở Hoàng Phủ tài phật.

Ba cô gái còn chưa kịp thở phào thì đã nghe Hoàng Phủ Ngạn Tước kinh ngạc kêu lên một tiếng ...

‘Tiểu Tuyền?’

‘Ồ ...’ Thượng Quan Tuyền ngượng ngùng cười, ‘Thực xin lỗi, em đã cải trang.’

Lời của cô chưa nói hết thì Hoàng Phủ Anh đã giành nói trước: ‘Anh Ngạn Tước, anh không sao chứ? Em và Liên Kiều đều rất lo lắng cho anh!’

Chương 80: Cú điện thoại kỳ lạ (2)

‘Em là ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thật kỹ một hồi mới lên tiếng: ‘Anh Anh?’

‘Anh Ngạn Tước, thấy anh không sao em mừng lắm. Cha mẹ có khỏe không?’ Hoàng Phủ Anh thấy hấn không sao liền mừng rỡ nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước bật cười: ‘Anh Anh, nếu như trong lòng em vẫn còn có cha mẹ thì em nên mau chóng quay về đi. Sao lại có thể rời nhà đi lâu như vậy chứ? Em có biết cha mẹ lo lắng cho em lắm không?’

Trên mặt Hoàng Phủ Anh lộ ra nét cười ngượng ngập.

Thượng Quan Tuyền cũng mỉm cười sau đó như cảm thấy có điều gì đó là lạ cô liền chau mày lại.

Nhưng ở đâu lạ thì cô nói không được.

Ngay lúc này, Liên Kiều vội giật lấy điện thoại nói với giọng vừa vui mừng vừa kích động: ‘Ngạn Tước, anh không sao thì tốt rồi, em nhớ anh lắm đó!’

‘Cô là ...?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn Liên Kiều sau đó hỏi bằng giọng rất xa lạ.

‘Ồ?’

Liên Kiều ngượng ngừng cười, ‘Đều là kiệt tác của Tiểu Tuyền đó, hi hi, ngay cả anh cũng không nhận ra em là ai rồi. Em nghĩ Lãnh Thiên Dục cũng sẽ không nhận ra em là ai luôn.’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không trả lời cô nhưng trong đáy mắt hiện lên một tia nghi hoặc ...

‘Hi hi ... xem đến ngốc rồi sao? Em nhất định phải theo Tiểu Tuyền học thuật dịch dung này mới được, như vậy anh đối với em mới luôn có cảm giác mới mẻ.’

Liên Kiều thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước không có gì khác thường mới hoàn toàn yên tâm, vừa nói vừa cười trước màn hình điện thoại.

‘Chuyện này ...’

‘Ngạn Tước ...’ Thượng Quan Tuyền chợt lên tiếng ngắt lời hần, cô hỏi thẳng: ‘Ngày mai khoảng mấy giờ thì anh đến Lãnh Uyển?’

‘Đi Lãnh Uyển?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghi hoặc hỏi lại: ‘Anh nào có sắp xếp chuyến đi nào đến Lãnh Uyển đâu?’

‘Gì chứ?’ Ba cô gái cùng kinh hoàng kêu lên một tiếng, nhất là Liên Kiều, cô lo lắng đến không thở nổi.

‘Anh Ngạn Tước, anh sao vậy? Anh đã gọi điện thoại đến nói với Liên Kiều là ngày mai anh sẽ đến Lãnh Uyển đích thân đó Liên Kiều về nhà mà. Sao đột nhiên lại thay đổi rồi?’ Lãnh đại ca đã thu xếp mọi việc ổn thỏa cả rồi.’ Hoàng Phủ Anh cũng sốt ruột lên tiếng.

‘Anh Anh? Anh thấy em ra ngoài mãi chơi đến điên luôn rồi. Thứ nhất anh không có ý định đi đến Ý, thứ hai, Liên Kiều đang yên lành ở trong “Hoàng Phủ” sao anh lại phải đi đến Lãnh Uyển đón cô ấy làm gì?’ Giọng nói cùng vẻ mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước hoàn toàn không có vẻ gì là đang nói đùa.

Lời của hần khiến ba cô gái hoàn toàn chấn động!

‘Ngạn Tước ...’ Liên Kiều lúc này mới hoàn hồn lại, cô gọi hần nhưng mà ...

‘Được rồi, bên đây anh còn rất nhiều công vụ chưa làm xong, như vậy đi, Anh Anh, em nhớ phải mau chóng trở về nhà đừng làm phiền Tiểu Tuyền phải chăm sóc em nữa.’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nói nhanh mấy câu sau đó dứt khoát ngắt điện thoại.

Trong phòng chợt trở nên yên lặng đến kỳ lạ, gần như mọi người có thể nghe được tiếng hô hấp của nhau.

‘Sao lại như thế chứ?’

Qua rất lâu Liên Kiều mới thì thào lên tiếng phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng đến khó chịu kia, trên mặt vẫn không giấu được vẻ hoang mang.

‘Anh Ngạn Tước sao thế nhỉ? Những lời vừa nãy anh ấy nói là có ý gì? Cái gì mà “Liên Kiều đang yên lành ở trong “Hoàng Phủ”?’ Hoàng Phủ Anh cũng chưa hết chấn động lẫn khó hiểu.

Mày của Thượng Quan Tuyền thì đã chau đến gần sát vào nhau ...

‘Liên Kiều, Ngạn Tước thật khác thường!’

Thân mình Liên Kiều không tự chủ được phát run lên, ‘Đúng vậy, anh ấy ... sao anh ấy lại có vẻ như không nhận ra được em chứ?’

‘Đúng đó. Vấn đề là ở chỗ đó!’

Thượng Quan Tuyền trầm ngâm suy nghĩ, ngay từ lúc bắt đầu cô đã cảm giác có gì đó không đúng, bây giờغمغم lại đúng là có quá nhiều vấn đề.

‘Tiểu Tuyền em nói đi.’ Hoàng Phủ Anh vội vàng nói, còn Liên Kiều thì cũng dăm dăm nhìn cô như chờ cô lên tiếng.

Thượng Quan Tuyền ngồi xuống sofa, chậm rãi lên tiếng phân tích: ‘Thứ nhất, điện thoại em dùng để gọi cho Ngạn Tước là điện thoại của Liên Kiều, đáng lý Ngạn Tước sau khi nhận cuộc gọi đó thì sẽ không hỏi “ai đó” chứ, giống như số điện thoại này đối với anh ấy mà nói là một con số hoàn toàn xa lạ vậy.

‘Đúng đúng đúng. Giờ chị cũng mới nhớ ra.’ Liên Kiều vội gật đầu, trên mặt ngoài vẻ lo lắng chỉ còn lại bất lực.

‘Thứ hai, anh ấy biết Anh Anh rời nhà đi nhưng xem ra anh ấy hoàn toàn chẳng hề lo lắng gì cho Anh Anh cả ...’

Thượng Quan Tuyền nhìn Hoàng Phủ Anh hỏi lại: ‘Ngạn Tước rất thương em, đúng ra anh ấy phải tỏ vẻ lo lắng cho em mới đúng chứ.’

‘Cái này cũng chưa chắc, không phải anh ấy sắp đến Ý sao, vậy thì có thể gặp nhau rồi.’ Hoàng Phủ Anh trả lời một cách không chắc chắn.

‘Nhưng em cũng nghe rồi đó, vừa nãy Ngạn Tước nói là anh ấy không có dự tính đi đến nước Ý đâu, đây cũng là điểm kỳ lạ thứ ba.’ Thượng Quan Tuyền cũng đầy vẻ nghi hoặc không kém gì hai người kia.

‘Có phải là ... đột xuất có chuyện gì không?’

Liên Kiều cố tìm một lý do nào đó để thuyết phục chính mình nhưng cuối cùng cô phát hiện ra, căn bản là chẳng có một lời giải thích nào hợp lý cả.

Thượng Quan Tuyền thở dài một tiếng, ‘Những điểm này đã nói lên một vấn đề rất nghiêm trọng!’

Hoàng Phủ Anh và Liên Kiều cùng nhìn cô, chờ đợi.

Thượng Quan Tuyền sắc mặt càng lúc càng ngưng trọng, cô nói rành mạch từng chữ: ‘Đó chính là ... Ngạn Tước thật sự cho rằng Liên Kiều không có rời nhà đi, anh ấy ... không biết chúng ta đang ở bên cạnh Liên Kiều!’

Hoàng Phủ Anh và Liên Kiều đều giật mình, chuyện này thật sự ... quá sức tưởng tượng của hai người.

‘Chị ... chị đúng là Liên Kiều mà!’ Giọng Liên Kiều đã phát run.

‘Em biết chứ, em đương nhiên biết. Nhưng mà ... rốt cuộc xảy ra chuyện gì khiến cho Ngạn Tước không nhận ra Liên Kiều chứ? Tuy đã cải trang rồi nhưng anh ấy đều có thể nhận ra em và Anh Anh mà.’ Thượng Quan Tuyền cũng mơ hồ không rõ.

Hoàng Phủ Anh chợt đứng bật dậy, thét lên ...

‘Em nghĩ ra rồi!’

‘Gì chứ?’ Bộ dạng Liên Kiều như sắp khóc lên.

‘Hai chị nói thử xem ... có thể nào ở trong “Hoàng Phủ” đang có một Liên Kiều khác nữa không?’ Hoàng Phủ Anh lớn gan suy đoán một câu.

‘Sao lại thể được chứ?’ Liên Kiều cũng đứng bật dậy, hai mắt trừng lớn nói.

Thượng Quan Tuyền cũng không đồng ý với cách nói của cô: ‘Chuyện này nói ra như chuyện cổ tích vậy, sao lại có thể có hai Liên Kiều được chứ? Cho dù có một có gan đi mạo nhận là Liên Kiều nhưng Ngạn Tước

nhìn thấy một Liên Kiều khác đang ở cùng với chúng ta chắc là phải ngạc nhiên lắm mới phải chứ, sao lại không hề có chút phản ứng nào?’

‘Đúng nha!’ Hoàng Phủ Anh ngồi lại xuống sofa, bối rối nói.

Liên Kiều không lên tiếng nhưng những ngón tay đang run rẩy cùng gương mặt trắng bệch đã cho thấy rõ nội tâm đang hoảng loạn của cô.

‘Liên Kiều, chị sao vậy?’ Thượng Quan Tuyền thấy vẻ mặt cô có chút kỳ lạ liền lo lắng hỏi.

Chương 81: Suy đoán dọa người

Liên Kiều ngẩng đầu lên nhìn hai người trong đôi mắt lộ rõ sự bối rối cùng bất an cùng cực ...

‘Tiểu Tuyền, chị đang nghĩ Ngạn Tước có đúng là không nhận ra chị hay không? Trong “Hoàng Phủ” nhất định đã xảy ra chuyện rồi bằng không chị của chị sao lại không gọi điện thoại cho chị chứ? Hơn nữa lần trước lúc chị ấy gọi cho chị, chị chưa bao giờ cảm thấy chị ấy nghiêm túc như thế!’

‘Liên Kiều ...’

Thượng Quan Tuyền không biết nên an ủi cô thế nào, cũng không nghĩ ra được ý kiến nào có thể giúp được cô, đành nói: ‘Hay là chị gọi cho chị Nhiễm Dung lần nữa xem sao?’

Liên Kiều nhẹ lắc đầu: ‘Vô ích thôi, nếu như chị ấy biết rõ ngọn nguồn câu chuyện thì đã gọi điện thoại cho chị rồi, chị nghĩ bây giờ chị ấy cũng đang đi tìm hiểu mà thôi.’

Hoàng Phủ Anh cũng bối rối, cần môi không biết nên nói gì.

Căn phòng bị bao trùm bởi một sự im lặng đáng sợ.

Một lúc sau Liên Kiều chợt đứng bật dậy đi đến bên chiếc bàn trang điểm, ngồi xuống.

‘Liên Kiều, chị định làm gì vậy?’ Thượng Quan Tuyền bị hành động của cô làm cho giật mình, vội hỏi.

‘Chị muốn quay về. Ngay lập tức!’

Liên Kiều vừa nói vừa dỡ lớp hóa trang xuống, cho đến khi gương mặt xinh xắn của cô xuất hiện trở lại trong gương mới ngừng lại, ánh mắt tràn đầy vẻ kiên định.

‘Bây giờ sao?’ Thượng Quan Tuyền nhấc tay lên nhìn đồng hồ, kinh ngạc hỏi lại.

‘Đúng, bây giờ chị phải trở về. “Hoàng Phủ” nhất định đã xảy ra chuyện, chị muốn gặp Ngạn Tước ngay!’

Liên Kiều nói xong liền vội vàng vọt vào phòng vệ sinh, rửa cho thật sạch lớp hóa trang trên mặt.

Khi hai cô gái đuổi theo cô đến phòng vệ sinh thì đã thấy Liên Kiều đứng soi chính mình trong gương, gương mặt không còn chút huyết sắc, ngón tay không ngừng run rẩy.

‘Liên Kiều ...’

Đợi cô lau mặt xong, Thượng Quan Tuyền vội kéo bàn tay nhỏ nhắn của Liên Kiều, lo lắng nói: ‘Bây giờ đã muộn lắm rồi, muốn về thì cũng phải đợi chuyến bay sớm nhất ngày mai mới về được. Bây giờ chị có chạy ra phi trường thì cũng vô ích thôi.’

Rốt cuộc Liên Kiều đã không thể khống chế tâm trạng của mình, nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên đôi gò má sẫm đã không còn màu hồng nhuận như trước.

‘Tiểu Tuyền, chị không thể đợi thêm một giây phút nào nữa. Nếu như Ngạn Tước thật sự xảy ra chuyện gì, chị vĩnh viễn cũng không thể tha thứ ỉn được. Chị ... chị không nên rời khỏi anh ấy mới đúng.’

‘Liên Kiều ...’

Hoàng Phủ Anh thấy cô khóc trong lòng cũng áy náy vô cùng, cô ôm chặt lấy Liên Kiều, giọng cũng nghẹn ngào: ‘Điều tại em cả, nếu như không phải em không biết nghĩ bỏ nhà đi thì sẽ không có chuyện hôm nay xảy ra.’

Hai cô gái tâm thần hoảng loạn, hoàn toàn chẳng thể nghĩ ra được điều gì ngoài tự trách bản thân.

Thượng Quan Tuyền nhìn sắc trời, thực ra qua cuộc điện thoại vừa nãy cô đã phát hiện ra có nhiều nghi vấn như vậy thì nên nghĩ đến phải trở về “Hoàng Phủ” rồi, ở “Hoàng Phủ” nhất định đã xảy ra chuyện. Nghĩ vậy cô càng thêm lo lắng.

‘Liên Kiều, nếu như tối nay chị nhất định phải trở về thì chỉ có một cách.’ Cô vừa nói vừa kéo tay Liên Kiều, dè dặt lên tiếng.

‘Cách gì?’

Thượng Quan Tuyền thở dài một tiếng, ‘Chỉ có cách nhờ Dục giúp thôi!’

Hai cô gái nhất thời sửng sốt đến ngây người.

Từ trên xuống dưới rong Lãnh gia đều nằm dưới tình trạng cảnh giới nghiêm ngặt, tất cả người làm và vệ sĩ ai nấy đều im như thóc, chỉ sợ lỡ như nói sai điều gì không chừng sẽ thành họa sát thân.

Cũng khó trách bọn họ tại sao lại dè dặt cẩn trọng như thế, chính vì lúc chạng vạng, mấy người vệ sĩ đi đến tường vây thì phát hiện Thủ Phán Cách Hạ kính mến của bọn họ, cũng chính là chủ nhân của Lãnh gia biệt uyển này đang nằm hôn mê bất tỉnh trên thảm cỏ. Khi họ đi trở về thì mới phát hiện ngài ấy bị trúng đạn mê.

Kết quả sau khi kiểm tra một vòng quanh Lãnh Uyển ...

Liên Kiều tiểu thư mất tích!

Hoàng Phủ Anh tiểu thư mất tích!

Ngay cả ...

Tuyền tiểu thư cũng mất tích!

Đang lúc mọi người ai nấy đều hoang mang lo sợ thì chỉ có một người vẫn duy trì sự bình tĩnh, người đó chính là Lôi!

Hắn chẳng chút hốt hoảng, hoang mang nào, bình tĩnh chỉ huy người làm cùng vệ sĩ ai làm việc nấy cho đến khi ... Lãnh tiên sinh tỉnh lại ...

Lãnh gia thực sự trải qua một trận cuồng phong!!!

Lãnh Thiên Dục ngồi trên sofa trong phòng khách lớn, nét mặt lạnh lùng, trên cánh tay quăn quanh một băng vải trắng, do từ nhỏ đã được trải qua huấn luyện đặc biệt cùng với nhiều năm lăn lộn trong xã hội đen, đạn mê đối với hắn mà nói không có ảnh hưởng lớn, vì vậy thời gian hôn mê của hắn so với người bình thường ngắn hơn rất nhiều.

‘Đã tìm thấy người chưa?’

Giọng nói lạnh lùng của hắn như muốn đóng băng cả Lãnh Uyển, đôi mắt màu đen sắc bén như chim ưng toát ra những tia nhìn lạnh như tuyết thẳng chập.

Tất cả người làm từ trên xuống dưới ai nấy đều sợ run.

‘Người ...’ Lãnh Thiên Dục chỉ tay vào một trong số những người vệ sĩ, lạnh giọng quát: ‘Chuyện lúc đó là thế nào?’

Người vệ sĩ vội vàng bước lên run giọng nói: ‘Lãnh tiên sinh, lúc đó mấy người chúng tôi đang đứng ở cửa khu biệt thự phụ, nhìn thấy Liên Kiều tiểu thư đang lén la lén lút kéo một va ly hành lý, chúng tôi vội tiến đến ngăn cản nhưng hoàn toàn không ngờ cô ấy lại dùng đạn mê.’

Phanh!!!

Lãnh Thiên Dục vỗ mạnh tay lên bàn như muốn phát tiết cơn giận, tức đến nghiến răng nghiến lợi.

‘Lãnh tiên sinh, chúng tôi ... chúng tôi cũng đã phái người ra ngoài đi tìm tung tích của ba vị tiểu thư nhưng mà ...’

‘Bây giờ mới bắt đầu đi tìm? Đã quá muộn rồi!’

Lãnh Thiên Dục lạnh lùng “hừm” một tiếng: ‘Tuyền vốn rất giỏi cải trang, nói không chừng mấy người họ đã cải trang thành những người khác, cho dù đứng trước mặt các người chưa chắc các người đã nhận ra được!’

‘Vậy ...’

‘Ra ngoài cho ta!’ Về mặt Lãnh Thiên Dục như muốn ăn thịt người.

‘Dạ ...’

Những người làm và vệ sĩ ai nấy nhìn nhau, ‘Sao chứ? Chẳng lẽ Lãnh tiên sinh không muốn đi tìm người về sao?’ Nghĩ vậy nhưng chẳng ai dám lên tiếng hỏi, chỉ lẳng lặng lui ra ngoài.

Trong căn phòng khách rộng lớn chỉ còn lại Lãnh Thiên Dục và Lôi.

Yên lặng đáng sợ!

Một lúc sau Lãnh Thiên Dục đứng dậy, đi về phía Lôi ...

‘Đạn mê là người cho họ sao?’ Đôi mắt như chim ưng xẹt qua những tia nhìn sắc bén.

Lôi cũng không chút dấu diếm, thẳng thắn nói: ‘Tôi chỉ đưa cho Hoàng Phủ Anh tiểu thư, tin rằng đây là ý của Liên Kiều tiểu thư.’

Lãnh Thiên Dục không nói gì, chỉ nhìn Lôi một lượt từ trên xuống dưới như đánh giá, sau đó mới lạnh giọng nói: ‘Người muốn cười thì cứ cười đi!’

Nghĩ xem, hắc đường đường là một Thủ Phán Cách Hạ, trong bang Hắc Thủ địa vị cao trên vạn người hôm nay lại lật thuyền trong mương, trúng kế của một nha đầu, chuyện như thế này nếu truyền ra ngoài, thanh danh bao nhiêu năm nay của hắc không phải là tan thành bọt nước rồi sao?’

‘Thuộc hạ không dám!’ Lôi hơi cúi người khiêm nhường nói, tuy là nói vậy nhưng môi vẫn không theo sự khống chế của hắc mà hơi câu lên một đường cong.

79. Quyển 8 - Chương 82-83

Quyển 8: Tình yêu đến

Chương 82: Trở về “Hoàng Phủ” (1)

‘Người không dám?’

Lãnh Thiên Dục nhướng mày, đôi mắt lại quét qua người thuộc hạ thân tín của mình một lần nữa, ‘Từ trên xuống dưới Lãnh Uyển chỉ có một mình người dám đem đạn mê cho người ngoài, nói đi, người có mục đích gì?’

Giọng của hắc hết sức bình thản như chẳng hề có chút tức giận nào nhưng lại mang theo rất nhiều hàm ý.

‘Lãnh tiên sinh, thuộc hạ chỉ vì không chịu nổi trước sự khẩn cầu của Anh Anh tiểu thư cho nên mới bạo gan đưa đạn mê cho cô ấy.’ Lôi cũng trả lời một cách hết sức bình tĩnh.

Lãnh Thiên Dục nghe vậy trong đáy mắt chợt hiện lên ý cười nhàn nhạt, dù giọng nói vẫn bình thản ...

‘Lôi, người theo ta đã nhiều năm như vậy, ta còn không hiểu người sao? Với năng lực của người làm sao không nhận ra được chuyện này vốn là chủ ý của ai.’

‘Anh Anh tiểu thư trước nay yếu ớt lại nhất gan, thuộc hạ cũng không ngờ là cô ấy lại bị Liên Kiều tiểu thư xúi giục.’ Lôi nhẹ giọng đáp lời, nhưng từ cổ họng vẫn thoát ra tiếng cười nho nhỏ.

Lãnh Thiên Dục nhìn hấn thật lâu, sau đó mới vỗ nhẹ lên vai hấn mấy cái ...

‘Ta biết ... để ngươi phải đội quả táo kia trên đầu đứng làm bia đúng là làm hỏng hình tượng của ngươi, nhưng cách thức báo oán sau lưng người khác như thế này càng làm hỏng hình tượng của ngươi mà thôi.

‘Thủ Phán Cách Hạ, ngài hiểu lầm rồi!’ Lôi không chút hoang mang lên tiếng.

Lãnh Thiên Dục biết hấn là người không dễ dàng đầu hàng vì vậy lạnh lùng nói một câu: ‘Ta biết hôm đó Vân và Vũ đã cười nhạo ngươi cả ngày!’

‘Đáng chết thật! Bọn họ lại còn dám đem chuyện này ra báo cáo với ngài!’

Quả nhiên, nghe một câu kích từ miệng Lãnh Thiên Dục, tâm tình của Lôi liền dậy sóng, hấn tức giận nói nhưng liền sau đó phát hiện ra mình đã rơi vào bẫy của Lãnh Thiên Dục.

Lãnh Thiên Dục cũng không nói thêm, chỉ như cười như không nhìn hấn.

‘Được rồi được rồi, thuộc hạ thừa nhận đạn mê là thuộc hạ cố tình đưa cho Anh Anh tiểu thư, chỉ là ... thuộc hạ cũng cảm thấy người ta cũng rất đáng thương!’ Lôi hiếm khi nói nhiều như vậy, vừa nói hấn vừa đưa hai tay lên ra hiệu đầu hàng.

‘Đáng thương? Người nói ai đáng thương?’ Lãnh Thiên Dục truy hỏi đến cùng.

Lôi âm thầm thở dài một tiếng, ‘Đương nhiên là Liên Kiều tiểu thư và Anh Anh tiểu thư rồi, nhất là Anh Anh tiểu thư, ở trong “Hoàng Phủ” vốn đã rất ít được ra ngoài, không dễ dàng đi ra ngoài một chuyến thì lại bị giam lỏng trong Lãnh Uyển.’

‘Lôi ...’

Lãnh Thiên Dục nghe vậy, trên môi câu lên một nụ cười đầy hứng thú nhìn Lôi thật kỹ như muốn nhìn thấu tâm tư của hấn: ‘Người rất khác thường!’

‘Thuộc hạ không hiểu ý của ngài cho lắm!’

Lãnh Thiên Dục mỉm cười: ‘Người theo ta đã nhiều năm như vậy, đối với bản thân ngươi ta hiểu rất rõ, trước giờ chưa từng thấy ngươi vì ai mà hao phí tâm tư như vậy.’

Lôi hơi sững sốt không biết trả lời hấn thế nào.

‘Thế nào? Ta nói không sai chứ? Từ lúc nào mà ngươi bắt đầu quan tâm đến con gái nhiều như vậy?’

Lãnh Thiên Dục vỗ mạnh lên vai hấn mấy cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói: ‘Quan tâm đến mức chẳng thà tro mắt nhìn ta bị trúng đạn mê!’

‘Thuộc hạ thật sự không ngờ Liên Kiều tiểu thư sẽ dùng đạn mê đối với ngài!’ Lôi cố nén cười, dùng giọng nói chân thành nhất nói với Lãnh Thiên Dục.

Lãnh Thiên Dục cũng không khó phát hiện ra ý cười trong giọng nói của hấn, mặt hấn đen lại, không lên tiếng.

‘Thủ Phán Cách Hạ, có Tuyền tiểu thư ở bên cạnh hai người kia, tin rằng sẽ không có chuyện gì đâu, ngài yên tâm!’ Lôi biết hấn lo lắng điều gì nên lên tiếng phân trần.

Đi theo bên người Thủ Phán Cách Hạ nhiều năm như vậy, trải qua không biết bao nhiêu phong ba bão táp, kinh qua núi đao biển lửa cùng bao nhiêu cơn mưa máu gió tanh, thậm chí không biết bao nhiêu lần vào sinh ra tử, hấn biết Thủ Phán Cách Hạ không biết sợ gì hết cho đến khi gặp được Thượng Quan Tuyền thì trong lòng hấn mới bắt đầu biết sợ, vì người mình yêu thương mà lo sợ.

Hấn không cho phép cũng không thể chịu được khi Thượng Quan Tuyền chịu bất cứ tổn thương nào, hấn cũng đối xử với người của tứ đại tài phiệt cũng cùng một tâm tình như vậy.

Lôi hiểu rõ, khi Liên Kiều và Hoàng Phủ Anh lần đầu tiên xuất hiện ở Lãnh Uyển, Thủ Phán Cách Hạ vẫn luôn lo lắng bởi vì hấn sợ mình phụ lời ủy thác của Hoàng Phủ tiên sinh.

Lãnh Thiên Dục nghe vậy liền thở dài một tiếng, hẳn biết trong bốn người chấp pháp Phong và Lôi là hiểu rõ tâm ý của hắn nhất, Phong rất có năng lực, Lôi thì rất nghiêm cẩn, chỉ tiếc là Phong ...

‘Ta chỉ lo lắng ba nha đầu này cùng ra ngoài chơi sẽ không biết kiềm chế, người cũng biết đó, trong số ba người tuy Tuyền nhỏ tuổi nhất nhưng cũng bình tĩnh nhất, chỉ sợ Liên Kiều nha đầu này giỏi nhất là ở bên cạnh quạt lửa, một khi bọn họ nổi hứng lên, chỉ sợ chẳng còn chút cảnh giác nào.’

Lôi mỉm cười, ‘Thủ Phán Cách Hạ, ba cô gái kia cũng không còn nhỏ nữa.’

Lãnh Thiên Dục nhìn Lôi, ánh mắt dần trở nên thâm sâu khó dò, ‘Lôi, đợi đến lúc người có người trong lòng rồi, nhất định người sẽ thu hồi câu nói này lại.’

Lôi sững sốt một lúc rồi chậm rãi lên tiếng: ‘Tôi chưa từng nghĩ sẽ có ngày đó!’

‘Sẽ có!’

Lãnh Thiên Dục nói như một nhà tiên tri, trong ánh mắt nhìn Lôi mang theo một điều gì đó không thể nắm bắt.

Lôi còn đang định nói gì thì điện thoại bàn chợt reo lên.

‘Ai đó?’ Lôi chủ động bước đến tiếp điện thoại, giọng nói đã trở lại vẻ điềm đạm ban đầu.

Giọng nói ở đầu bên kia của điện thoại dường như rất lo lắng, sau đó vẻ mặt Lôi từ rất bình tĩnh ban đầu cũng dần trở nên ngưng trọng, đầu mày dần chau lại tiếp theo đó hắn đẩy điện thoại đến trước mặt Lãnh Thiên Dục ...

‘Thủ Phán Cách Hạ, Tuyền tiểu thư nói ... “Hoàng Phủ” xảy ra chuyện rồi!’

Tron phòng khách chính của Lãnh Uyển đèn sáng như ban ngày, ba cô gái ai nấy đều mang vẻ khẩn trương, mỗi người tự giác đứng bên cạnh hành lý của mình.

‘Đợi khoảng nửa tiếng nữa để máy bay tiếp nhiên liệu là chúng ta có thể xuất phát rồi!’

Lãnh Thiên Dục nghe Thượng Quan Tuyền thuật rõ ngọn nguồn câu chuyện xong không nói gì thêm lập tức dặn dò thuộc hạ đi chuẩn bị.

‘Lãnh Thiên Dục, cảm ơn anh!’ Sắc mặt Liên Kiều nhìn thật kém, thứ nhất là vì lo lắng cho Hoàng Phủ Ngạn Tước còn sau đó là vì ngưng ngưng.

Dù sao cô cũng là người bắn Lãnh Thiên Dục, dù đó chỉ là đạn mê.

Lãnh Thiên Dục nhướng mày nhìn Liên Kiều, thấy thái độ của cô cực kỳ thành khẩn cúi thấp đầu không dám nhìn hắn liền trầm giọng: ‘Giờ đã học biết nói ngọt rồi sao? Nếu như Ngạn Tước không giống như cô nói vậy, trở về anh sẽ tính sổ với em sau!’

‘Ngạn Tước thật sự rất kỳ lạ mà, em ... em rất lo cho anh ấy!’ Lòng của Liên Kiều sớm đã bay về “Hoàng Phủ”, gương mặt nhỏ nhắn đầy vẻ lo lắng nói.

Sắc mặt của Lãnh Thiên Dục cũng trở nên ngưng trọng, đối với chuyện này hắn cũng cảm thấy rất không bình thường. Vừa nãy hắn cũng thử gọi điện thoại cho Hoàng Phủ Ngạn Tước, kết quả là Ngạn Tước nói với hắn rằng hắn không hề sắp xếp chuyến đi nào đến Ý cả, hơn nữa, làm hắn cảm thấy càng kỳ lạ hơn là ...

Chương 83: Trở về “Hoàng Phủ” (2)

Xem ra đúng là có điều gì đó bất ổn.

‘Liên Kiều, em yên tâm đi, Ngạn Tước đã trải qua không biết bao nhiêu sóng to gió lớn mà người thường không thể tưởng tượng được, hẳn nhất định không có chuyện gì đâu.’ Lãnh Thiên Dục nhẹ vỗ vai Liên Kiều như trấn an.

Đây cũng là sự an ủi xuất phát từ nội tâm hắn.

‘Dạ!’ Liên Kiều cắn môi giọng nói bỗng trở nên nghẹn ngào, bàn tay nhỏ nhắn không tự chủ được nắm chặt vào nhau.

‘Liên Kiều ...’

Hoàng Phủ Anh đi đến trước mặt cô, mặt cũng đầy lo lắng nói: ‘Tốt nhất là chị nên nghe lời của chị Nhiễm Dung, chị ấy đã bảo chị tạm thời đừng nên trở về nhất định là có nguyên nhân củ chị ấy. Lỡ như chị trở về ...’

‘Chị nhất định phải trở về!’

Liên Kiều ngẩng đầu lên nhìn mọi người trogn ánh mắt tràn đầy quyết tâm và dũng khí giống như một chú chim nhỏ sau khi trải qua phong ba bão táp liền trở nên mạnh mẽ, tràn đầy ý chí chiến đấu vậy ...

‘Chị không thể trở mắt nhìn Ngạn Tước xảy ra chuyện!’

‘Nhưng mà Liên Kiều ...’

‘Anh Anh, để cô ấy theo chúng ta về đi, bằng không cô ấy sẽ không yên tâm đâu!’ Thượng Quan Tuyền cũng bước đến nhẹ giọng khuyên.

Cô đương nhiên có thể lý giải tâm tình của Liên Kiều vào giờ phút này, nếu như đổi lại là Dục có chuyện, cho dù lên núi đao xuống chảo dầu cô cũng sẽ không chau mày.

Hoàng Phủ Anh trầm ngâm gật đầu, cô cũng hiểu tình cảm của Liên Kiều dành cho anh Ngạn Tước, chỉ là ... cô rất lo lắng cho Liên Kiều mà thôi.

‘Hay là ... chị nói trước với chị Nhiễm Dung một tiếng đi, dù sao chị cũng đã quyết định trở về vậy tốt nhất là để chị ấy biết trước, nói không chừng chị ấy có thể giúp được việc gì thì sao.’ Cô ngập ngừng đề xuất ý kiến.

‘Đúng đó Liên Kiều, chị nên báo cho Mặc Di tiểu thư biết một tiếng, dù sao cũng là cô ấy chiêm bốc được “Hoàng Phủ” xảy ra chuyện, tin rằng chuyện này người thường cũng không thể giải quyết được, báo trước cho chị ấy biết cũng tốt mà.’ Lãnh Thiên Dục cũng đồng ý với cách nói của Hoàng Phủ Anh.

‘Ừmm, được rồi.’ Liên Kiều suy nghĩ một hồi rồi đồng ý, nhắc điện thoại lên nhấn số.

Rất nhanh đầu bên kia đã có người tiếp điện thoại ...

‘Chị à ...’ Liên Kiều ử rử lên tiếng, không khó nhận ra cô đang tận lực khống chế nỗi lo lắng trong lòng mình.

‘Em gái à, chị đang định gọi điện cho em đây!’ Giọng của Mặc Di Nhiễm Dung tuy vẫn bình đạm nhưng cũng mang theo chút lo âu.

‘“Hoàng Phủ” rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?’ Liên Kiều khẩn trương hỏi vội.

Những người còn lại cũng hồi hộp đến không dám thở mạnh, trong phòng yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được tiếng kim rơi trên đất.

‘Một lời khó mà nói hết. Chị chỉ có thể nói ... cả nhà Hoàng Phủ trúng một loại Giáng Đầu Thuật!’ Giọng Mặc Di Nhiễm Dung có chút ngưng trọng.

‘Gì chứ?’ Cả người Liên Kiều đều run rẩy, trong đôi mắt màu tím chỉ còn lại nỗi lo lắng và kinh ngạc. Thượng Quan Tuyền vội tiến đến ôm lấy cô sợ cô nhất thời vì quá kích động tâm tình mà ngất xỉu.

‘Em gái, bây giờ tình hình cụ thể trong nhà Hoàng Phủ thế nào chị cũng không rõ ràng lắm, nhưng qua phản ứng của Ngạn Thương chị biết cả nhà Hoàng Phủ đều bị hạ Giáng Đầu Thuật cho nên tình huống thật sự rất bất lợi.’

Hô hấp của Liên Kiều chợt trở nên thô ráp gần như không thể thở nổi, trong đầu chỉ là một mảng trống rỗng. Cô không biết nên nói cái gì, cũng gần như không thể nói nên lời bởi vì cổ họng giống như đang bị một bàn tay thật lớn hung hăng bóp chặt lấy.

Lãnh Thiên Dục thấy vậy vội đoạt lấy điện thoại trên tay cô, bình tĩnh lên tiếng: ‘Mặc Di tiểu thư, tôi muốn biết người nhà Hoàng Phủ có bị nguy hiểm gì đến tính mạng hay không?’

‘Trước mắt kết quả chiêm bốc cho thấy không có dấu hiệu tai ương hay thương tổn nhưng mà ...’ Mặc Di Nhiễm Dung ngập ngừng một lúc như đang suy nghĩ một điều gì đó.

‘Nhưng sao?’

Mặc Di Nhiễm Dung thở dài một tiếng, ‘Nhưng mà trong kết quả bói bài Tarot hiện lên một hiện tượng rất kỳ lạ!’

‘Hiện tượng kỳ lạ gì?’ Lãnh Thiên Dục có cảm giác chuyện cô sắp nói ra đây nhất định là một chuyện rất nghiêm trọng.

‘Hiện tượng kỳ lạ chính là ... đổi khách thành chủ!’ Đầu bên kia điện thoại Mặc Di Nhiễm Dung nói rành mạch từng chữ một.

Mày Lãnh Thiên Dục bắt giác chau chặt lại, “Đổi khách thành chủ” là ý gì chứ?

Liên Kiều dường như cũng nghe được lời của Mặc Di Nhiễm Dung, nhất là khi nhìn thấy vẻ mặt ngưng trọng của Lãnh Thiên Dục, cô lập tức đứng dậy đoạt lấy điện thoại từ trong tay Lãnh Thiên Dục, tiếp lời: ‘Chị à, em đã quyết định quay trở về! Bất luận Ngạn Tước xảy ra chuyện gì em đều muốn ở bên cạnh anh ấy!’

Đầu bên kia điện thoại yên lặng một lúc lâu sau đó mới có tiếng nói ...

‘Được thôi. Nhưng mà ... khi em trở về phải đến gặp chị trước!’

‘Được!’

Sau khi ngắt điện thoại, Thượng Quan Tuyền sốt ruột hỏi Lãnh Thiên Dục ...

‘Dục, Mặc Di tiểu thư nói gì?’

Lãnh Thiên Dục vẫn như cũ mày chau thật chặt, nói: ‘Đổi khách thành chủ!’

‘Cái gì?’

Trong phòng khách lớn tất cả mọi người đều không hiểu hắn nói gì.

‘Kết quả chiêm bốc này thật là quá thâm sâu khó hiểu, chẳng lẽ ý là ...’

‘Lôi!’ Lãnh Thiên Dục chợt trầm giọng lên tiếng.

‘Thủ Phán Cách Hạ, xin ngài cứ dặn dò!’ Lôi lập tức tiến đến.

‘Thời gian này Lãnh thị và Thẩm phán cơ cấu tất cả những chuyện lớn nhỏ người toàn quyền phụ trách!’

‘Thuộc hạ hiểu rõ!’

Lôi cúi thấp người tỏ ý tuân mệnh sau đó lại ngẩng đầu lên, quan tâm hỏi: ‘Có cần thuộc hạ thông báo Vân đi cùng với ngài không?’

Tuy hắn chưa từng có kinh nghiệm thực tế sức ảnh hưởng của Giáng Đầu Thuật đến đâu nhưng nhìn vẻ ngưng trọng trên mặt Lãnh Thiên Dục hắn đương nhiên hiểu chuyện này nhất định không đơn giản.

‘Không cần đâu. Có lúc người nhiều cũng chưa chắc giúp được việc!’ Lãnh Thiên Dục trả lời Lôi.

‘Được!’

Ánh mắt của Hoàng Phủ Anh ở gần đó rơi trên người Lôi, trong ánh mắt chợt dâng lên một tầng sương mù, cô cắn môi, chủ động bước đến ...

‘Lôi đại ca, xin lỗi, em không nên gạt anh!’

Một mùi hương thanh mát đặc biệt thuộc về cô phảng phất thoảng qua mũi Lôi khiến lòng hắn nhất thời co rút lại ...

‘Tôi không trách cô!’ Lôi vẫn nói bằng giọng trầm tĩnh như thường nhưng thật sâu đánh vào nội tâm cô.

Hoàng Phủ Anh ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào đôi mắt sâu như màn đêm của hắn sau đó chợt bối rối khép mi.

Thực ra cô rất muốn nói nhiều với hắn mấy câu chứ không chỉ đơn giản là một câu này.

Nhưng thấy khoe miệng hơi cương của hắn khẽ nhếch như định nói điều gì cô đành chọn cách im lặng.

Một nỗi buồn ly biệt nhân nhật, mơ hồ luẩn quẩn giữa hai người.

Trong màn đêm mờ mịt, một chiếc máy bay tư nhân quạt cánh từ trên ang đoàn người đến một nơi không biết có điều bất ngờ gì đang chờ đón họ.

80. Quyển 9 - Chương 01-03

Quyển 9: Tình yêu và tình thân

Chương 01: Tất cả đều thay đổi (1)

Múi giờ nước Ý và nước Mỹ cách nhau khoảng chín giờ đồng hồ, vì vậy khi đoàn người của Lãnh Thiên Dục xuống máy bay đến gặp Mặc Di Nhiễm Dung thì đã là khoảng chín giờ sáng hôm sau.

Ánh mặt trời vẫn chiếu rọi rõ như xưa, tỏa ánh nắng ấm áp xuống thảm cỏ được chăm sóc thật kỹ lưỡng ánh lên một màu xanh lục thật tươi mát.

Nhưng khi bọn họ tiến vào trong căn biệt thự của Hoàng Phủ Ngạn Thương, bầu trời vốn đang sáng sủa chợt dần trở nên âm đạm, mây đen bắt đầu vần vũ trên bầu trời giống như một điềm báo không lành ột việc gì đó.

‘Chị à ...’

Khi Liên Kiều nhìn thấy Mặc Di Nhiễm Dung trong chiếc váy dài màu tím, cô vội buông hành lý xuống, bổ nhào vào trong lòng chị mình.

‘Em gái!’

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ vỗ sau lưng của Liên Kiều như trấn an, vẻ bình thản trong đáy mắt đã bị thay thế bằng sự lo âu, ‘Em thật không biết nghe lời, sao cứ muốn cãi lại lời chị vậy hả?’

‘Chị à, Ngạn Tước sao rồi? Với lại ... người nhà Hoàng Phủ bây giờ thế nào? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy?’ Liên Kiều không kìm được hỏi ngay.

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn Liên Kiều rồi nhìn sang những người khác, nhẹ thở dài một tiếng, ‘Chị nghĩ liên quan đến vấn đề này mọi người vào gặp Ngạn Thương thì sẽ hiểu rõ thôi!’

Thượng Quan Tuyền và Hoàng Phủ Anh bốn mắt nhìn nhau như thăm hỏi, còn Lãnh Thiên Dục thì không lên tiếng mà đi thẳng vào trong, thấy vậy những người khác cũng vội vàng theo sau.

Bầu không khí trong chớp mắt trở nên thật kỳ lạ.

Như có một luồng không khí từ trên không dần áp xuống đè nặng xuống từng người khiến ai nấy đều cảm thấy ngột ngạt.

Khi Lãnh Thiên Dục vừa tiến vào phòng khách chính của khu biệt thự thì đã thấy Hoàng Phủ Ngạn Thương chờ sẵn, ôm hắn đồng thời vỗ vỗ vai như chào đón ...

‘Lãnh đại ca, anh lâu lâu mới đến chơi em không kịp đón tiếp từ xa, chỉ đành ôm anh tạ lỗi vậy!’

Tiếng cười sáng khoái của Hoàng Phủ Ngạn Thương vang lên bên tai Lãnh Thiên Dục, bàn tay to khẽ vỗ lên vai hắn mấy cái.

Hoàng Phủ Ngạn Thương ...

Vẫn nhiệt tình như thế!

Vẫn sáng khoái như thế!

Vẫn thú vị như thế!

Lãnh Thiên Dục không trả lời hắn, thậm chí một nụ cười cũng không dành cho hắn, chỉ nhìn hắn một lượt từ trên xuống dưới như đánh giá, một lúc lâu sau trong đáy mắt mới hiện lên sự nghi hoặc.

Người này ... đúng là Hoàng Phủ Ngạn Thương!

‘Lãnh đại ca anh sao vậy? Chắc không phải vì rất lâu không nhìn thấy em mà nhớ em nhớ đến ngốc rồi đấy chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương thấy hắn nhìn mình thật lâu mà không nói gì mới cười trêu hắn.

‘Ngạn Thương, em ... không sao chứ?’ Lãnh Thiên Dục nhìn thế nào cũng cảm thấy hắn thật bình thường.

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhướn mày, ‘Em? Em thì có chuyện gì chứ? Lãnh đại ca anh mới kỳ lạ đó. Em nghe Nhiệm Dung nói hôm nay mọi người đến nên rất mừng rỡ. Anh hai em hình như còn chưa biết mọi người sẽ đến hay sao ấy. Lần này sao lại đến một cách im hơi lặng tiếng thế?’

‘Ừm, lần này ... có một vài chuyện quan trọng cần anh xử lý cho nên mới đến hơi đường đột.’ Trong lòng Lãnh Thiên Dục tuy vẫn chưa hết hoài nghi nhưng đã khôi phục về bình thản như trước.

Nói xong câu này hắn liếc mắt nhìn Mặc Di Nhiệm Dung như muốn ngầm hỏi cô rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Mặc Di Nhiệm Dung vẫn không lên tiếng, chỉ hơi nghiêng người nhường đường cho những người còn lại tiến vào phòng khách.

‘Ngạn Thương ...’ Thượng Quan Tuyền bước đến, nhìn gương mặt sáng láng của Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng nghi hoặc nhìn lại Mặc Di Nhiệm Dung.

‘Tiểu Tuyền, em càng lúc càng xinh đẹp nha!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương cười, lên tiếng chào Thượng Quan Tuyền.

‘Anh Ngạn Thương!’ Hoàng Phủ Anh lên tiếng chào hắn nhưng giọng nói cực nhỏ đến gần như không nghe được.

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe tiếng gọi liền xoay đầu lại nhìn ...

‘Anh Anh?’ Hắn bước đến bên cạnh cô, ‘Em rốt cuộc đã về rồi. Sao lại to gan như thế học người ta bỏ nhà ra đi chứ? Em biết thời gian này cha mẹ lo lắng cho em nhiều lắm không?’

‘Em ... em xin lỗi!’

‘Được rồi được rồi. Chỉ cần em trở về là tốt rồi. Sau này đừng làm chuyện khờ dại nữa, có biết không?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương nói bằng giọng bề trên, nghiêm khắc nhưng tràn đầy quan tâm.

‘Dạ!’

‘Anh Ngạn Thương ...’

Hoàng Phủ Anh còn muốn nói gì đó thì Liên Kiều đã nhin không được nữa, tiến đến kéo tay Hoàng Phủ Ngạn Thương, vẻ mặt khẩn trương hỏi ...

‘Ngạn Thương, Ngạn Tước anh ấy sao rồi? “Hoàng Phủ” rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?’

Mọi người nghe cô hỏi cũng lắng tai chờ nghe câu trả lời của hắn ngoại trừ ... Mặc Di Nhiệm Dung. Vẻ mặt cô thật khó nắm bắt, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Nhưng khiến ai nấy đều ngạc nhiên là ...

‘Vị tiểu thư này, xin hỏi cô là ...’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghi hoặc nhìn Liên Kiều sau đó nhìn xuống cánh tay đang bị tay Liên Kiều nắm chặt, ánh mắt lần giọng nói đều hết sức xa lạ và khách sáo.

‘Cái gì?’

Một tràng tiếng kêu kinh ngạc, chỉ ngoại trừ Mặc Di Nhiệm Dung!

Còn lại ai nấy đều sững sốt lẫn chấn động.

Ngay cả Lãnh Thiên Dục trước giờ luôn trầm tĩnh lạnh lùng rõ ràng cũng đã chấn động không nhẹ.

Liên Kiều trừng to hai mắt nhìn Hoàng Phủ Ngạn Thương, một lúc lâu sau mới thốt được nên lời ...

‘Ngạn Thương, em không phải đang nói đùa với chị chứ? Chị là Liên Kiều mà.’

Cô rất muốn nở một nụ cười nhưng lại phát hiện ra mặt mình đã trở nên cứng ngắt.

‘Liên Kiều?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn cô, sau đó bật cười: ‘Tiểu thư, cô cũng tên là Liên Kiều sao? Thật là trùng hợp nha, thế nào mà ngoại trừ chị dâu em còn có người thích dùng cái tên này để gọi chính mình chứ?’

Sắc mặt Liên Kiều trong chớp mắt trở nên trắng bệch.

‘Ngạn Thương, em sao vậy? Chị là Liên Kiều đây mà! Chị là vợ của Ngạn Tước, em đừng dọa chị có được không?’ Chân của Liên Kiều như sắp nhũn ra.

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn cô như nhìn người ngoài hành tinh, sau đó hần xoay đầu nhìn về phía Lãnh Thiên Dục, ngượng ngùng cười: ‘Lãnh đại ca, cô ấy ... đến cùng với mọi người sao?’

Lãnh Thiên Dục không trả lời hần, Thượng Quan Tuyền cũng không nói gì nhưng Hoàng Phủ Anh thì sớm đã ngây ngốc tại chỗ.

Bọn họ rốt cuộc đã biết!

Rốt cuộc đã biết điểm kỳ lạ của Hoàng Phủ Ngạn Thương là ở đâu.

‘Mặc Di tiểu thư ...’ Lãnh Thiên Dục quay đầu nhìn về phía Mặc Di Nhiễm Dung.

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ thở dài một tiếng cô cũng chưa lên tiếng, chỉ bước đến kéo Liên Kiều ra.

‘Chị?’ Liên Kiều nhìn cô không hiểu.

‘Chính là như vậy đó. Em cũng thấy rồi.’ Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ giọng nói sau đó nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Thương ...

‘Ngạn Thương, cô ấy là bạn tốt của Anh Anh, rất thích nói đùa, anh đừng để ý.’

‘Chị à ...’ Liên Kiều trở mắt nhìn cô. Chị mình đang nói gì vậy?

Mặc Di Nhiễm Dung ra hiệu cho cô đừng nói nữa.

Dường như Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng chấp nhận lời giải thích của cô, hần gật đầu, nói với Liên Kiều: ‘Thì ra là bạn của Anh Anh, hoan nghênh em đến đây chơi!’

Chương 02: Tất cả đều thay đổi (2)

‘Chị à, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Ngạn Thương sao bỗng dưng lại không nhận ra em?’

Trong gian phòng khách được trang trí tao nhã, Liên Kiều gấp gáp lên tiếng hỏi.

Tranh thủ lúc Hoàng Phủ Ngạn Thương tạm thời có việc phải ra ngoài xử lý, những người còn lại tụ tập trong phòng khách lớn chờ nghe Mặc Di Nhiễm Dung giải thích những chuyện đang xảy ra.

‘Em gái, em ngồi xuống trước đi!’ Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ giọng khuyên.

Liên Kiều nghe lời cô chậm rãi ngồi xuống nhưng nét lo âu trên mặt vẫn không giảm.

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn xung quanh một vòng rồi chậm chậm lên tiếng: ‘Thực ra ... theo tôi thấy thì không chỉ Ngạn Thương không nhận ra Liên Kiều mà có khả năng là tất cả mọi người trong “Hoàng Phủ” đều không biết Liên Kiều!’

Gì cơ?

Ai nấy đều kinh hãi.

Liên Kiều đứng bật dậy nhìn Mặc Di Nhiễm Dung: ‘Chị à ... chị ... câu này của chị là có ý gì? Ngạn Tước anh ấy ... thật sự không biết em sao? Không thể nào. Em bây giờ phải đi gặp anh ấy. Đúng rồi, anh ấy nhất định là đang ở công ty!’

Nói rồi liền chạy về phía cửa chính.

‘Em gái!’

Mặc Di Nhiễm Dung vội đứng dậy ngăn Liên Kiều lại, vẻ mặt ngưng trọng nói: ‘Chuyện quan trọng bây giờ là em phải giữ bình tĩnh, bằng không nhất định sẽ làm hỏng chuyện.’

‘Nhưng mà ...’

‘Không có nhưng mà. Em à, em yên tâm đi. Bất kể là xảy ra chuyện gì chị vẫn luôn đứng về phía em.’ Trong ánh mắt Mặc Di Nhiễm Dung nhìn cô chỉ thấy toàn là đau xót.

‘Chị ...’ Liên Kiều run rẩy cánh môi nhưng cố nén tiếng khóc.

‘Liên Kiều, nghe Mặc Di tiểu thư nói thế chắc là chị yên tâm rồi chứ. Em với Dục cũng sẽ giúp chị!’ Thượng Quan Tuyền nhẹ giọng an ủi.

‘Đúng đó Liên Kiều, em cũng sẽ đứng về phía chị!’ Hoàng Phủ Anh cũng an ủi cô.

‘Cám ơn mọi người.’ Giọng Liên Kiều đã trở nên nghẹn ngào.

Mặc Di Nhiễm Dung kéo Liên Kiều ngồi trở lại trên sofa, sau đó nhìn Hoàng Phủ Anh ...

‘Em là ... Hoàng Phủ Anh?’

‘Dạ!’ Hoàng Phủ Anh gật đầu.

Trên mặt Mặc Di Nhiễm Dung hiện ra chút nghi hoặc nhưng cô không nói gì.

‘Mặc Di tiểu thư sao vậy?’ Lãnh Thiên Dục vốn tính cẩn mật phát hiện ra điểm đáng nghi liền trầm giọng hỏi.

‘Là thế này ...’

Mặc Di Nhiễm Dung thở dài một tiếng: ‘Thông qua chiêm bói em phát hiện cả “Hoàng Phủ” đều bị trúng Giáng Đầu Thuật, loại này thuộc về Linh Giáng, cũng chính là loại dùng để khống chế ý thức và thái độ của đối tượng.’

Tất cả mọi người đều lắng lắng nghe cô nói, qua lời nói của cô họ không khó nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề.

‘Lúc ban đầu tôi từ phản ứng của Ngạn Thương mới phát hiện ra điều này. Tối hôm qua trong lúc vô tình tôi nhắc tới Liên Kiều, phản ứng của Ngạn Thương cho tôi biết Liên Kiều mà anh ấy biết vốn không phải là Liên Kiều đang ngồi trước mặt chúng ta đây. Vừa nãy mọi người cũng thấy rồi đó, Ngạn Thương là người nhà Hoàng Phủ, tôi nghĩ nhất định là đối phương đã hạ Giáng Đầu mà đối tượng chính là tất cả người thuộc gia tộc Hoàng Phủ. Bọn họ bây giờ chắc chắn đã không biết Liên Kiều rồi!’ Giọng Mặc Di Nhiễm Dung hết sức nghiêm túc như kẻ địch đang đứng ở trước mặt.

‘Sao lại thế được?’ Hô hấp của Thượng Quan Tuyền cũng trở nên gấp gáp.

‘Còn nhớ mấy cổ tử thi ngày đó không?’ Mặc Di Nhiễm Dung đột nhiên hỏi một câu.

Lãnh Thiên Dục gật đầu.

‘Mọi người cũng biết những cổ tử thi đó là vật hy sinh mà Giáng Đầu Sư phía đối phương dùng để luyện tập hạ Giáng Đầu. Cô ấy thử khống chế Linh Giáng, chẳng may là lần thử nghiệm trước bị tôi phá giải. Nhưng mà ... tôi cũng bị thương. Tôi vẫn luôn cho rằng cô ấy sẽ dùng cách thức này để đối phó với Liên Kiều nhưng vì Liên Kiều đã đến Ý nên cô ta không có cách nào tiếp cận vì thế mới chuyển mũi dùi sang Hoàng Phủ Ngạn Tước! Loại Linh Giáng này có thể hoàn toàn khống chế không chế tâm thần của người bị hạ Giáng.’ Mặc Di Nhiễm Dung chậm rãi giải thích.

‘Nếu nói như vậy, lần trước Ngạn Tước cho rằng Liên Kiều vẫn luôn ở trong “Hoàng Phủ” có phải ... có thể hiểu là ở trong “Hoàng Phủ” hiện nay đúng là có một ... Liên Kiều ở đó không?’ Lãnh Thiên Dục ngập ngừng nêu giả thuyết.

Liên Kiều nghe vậy kinh hãi nhìn Mặc Di Nhiễm Dung, cả người run rẩy chờ cô trả lời.

Về mặt Mặc Di Nhiễm Dung cũng trở nên ngưng trọng, cô nhẹ gật đầu, ‘Chính là kết quả trong chiêm bốc đã chỉ ... “biến khách thành chủ”! Từ bốn chữ này tôi mạnh dạn suy đoán đối phương cũng đồng thời hạ “Đại Giáng”, nói một cách đơn giản chính là ... trong “Hoàng Phủ” quả thực có một người đang thay thế vị trí của Liên Kiều!’

‘Không! Không phải vậy đâu!’ Liên Kiều cảm thấy mình sắp ngất đi rồi. Sao lại thế chứ? Sao lại có thể như thế chứ?

‘Liên Kiều, bình tĩnh lại một chút!’

Thượng Quan Tuyền tiến đến nhẹ ôm bờ vai cô, an ủi.

Lãnh Thiên Dục cũng lo lắng nhìn Liên Kiều sau đó nhìn Mặc Di Nhiễm Dung hỏi: ‘Mặc Di tiểu thư, đây là kết quả cuối cùng sao?’

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ lắc đầu: ‘Có hai kết quả, thứ nhất, mọi người trong nhà Hoàng Phủ chỉ đơn giản là quên đi có một người tên là Liên Kiều tồn tại, nếu là như thế thì chuyện đơn giản hơn nhiều, hơn nữa cũng rất dễ giải quyết. Thứ hai, cũng giống như Lãnh tiên sinh suy đoán, những người trong nhà Hoàng Phủ không phải là quên mất Liên Kiều con người này mà có người đã thay thế Liên Kiều khiến cho họ không biết Liên Kiều thực sự là ai. Nếu là như vậy ...’

Cô cảm môi, ngập ngừng không dám lên tiếng ...

‘Thế nào?’ Lãnh Thiên Dục truy hỏi.

Mặc Di Nhiễm Dung ngẩng đầu nhìn Lãnh Thiên Dục, nói rành mạch từng chữ một: ‘Là kết quả xấu nhất, tình huống tệ nhất!’

Mọi người lại một lần nữa bị chấn động!

‘Có cách nào để phá giải không?’ Lãnh Thiên Dục vẫn luôn là người bảo trợ bình tĩnh tốt nhất.

‘Có!’ Sắc mặt Mặc Di Nhiễm Dung vẫn ngưng trọng ‘... nhưng khả năng gần như bằng ... không!’

‘Cái gì?’

Lãnh Thiên Dục cũng giật mình.

‘Đến giờ phút này tôi chỉ có thể đi một bước tính một bước thôi. Loại Linh Giáng này quá độc ác, là dùng máu tươi của người mà luyện thành vì vậy bản lĩnh của đối phương có thể nói là cao hơn tôi. Tôi nghĩ cô ta nếu đã chuẩn bị lâu như vậy nhất định sẽ không dùng loại Giáng Đầu Thuật mà chúng ta có thể dễ dàng phá giải được. Nhưng điều làm tôi ngạc nhiên là ... Hoàng Phủ Anh vì sao lại nhận biết Liên Kiều?’ Mặc Di Nhiễm Dung nhìn Hoàng Phủ Anh lần nữa, trên mặt vẫn còn nét nghi hoặc.

Nghi vấn của cô khiến những người khác cũng cảm thấy hết sức kỳ lạ.

Lúc này Thượng Quan Tuyền đột nhiên nghĩ đến một vấn đề ...

‘Mặc Di tiểu thư, tôi muốn hỏi một chút, lúc đối phương hạ Giáng Đầu nhất định là phải có một món đồ vật nào đó của đối tượng bị hạ Giáng Đầu mới được đúng không?’

‘Đúng vậy. Trực tiếp nhất là dùng huyết dịch của đối tượng, tiếp đó là tóc, móng tay, chỉ cần là thứ đó được lấy từ người của đối tượng là được!’ Mặc Di Nhiễm Dung gật đầu, đáp lời.

‘Vậy cũng là nói ... Giáng Đầu Sư đối phương từ trên thân thể một người nào đó trong nhà Hoàng Phủ lấy được thứ gì đó để hạ Giáng Đầu nhưng nếu như muốn hạ Giáng Đầu Thuật cho cả nhà Hoàng Phủ vậy không phải là phải lấy từ mỗi một người một món đồ sao? Anh Anh lúc đó bởi vì đang ở nước Ý cho nên mới thoát khỏi tai họa, có phải không?’ Thượng Quan Tuyền nêu giả thuyết.

Chương 03: Một “Hoàng Phủ” khác thường (1)

Hoàng Phủ Anh cũng nghi hoặc nhìn Mặc Di Nhiễm Dung như muốn nghe lời giải thích rõ ràng cho hiện tượng này.

Nhưng mà ...

Mặc Di Nhiễm Dung khẽ lắc đầu, ‘Loại Linh Giáng này chỉ cần có được món đồ nào đó trên người một người là được, chẳng hạn như tóc hoặc móng tay. Từ một người là có thể khống chế ý thức của toàn bộ người cùng một nhà đó chính là điểm đáng sợ của loại Linh Giáng này.’

Thân thể Liên Kiều hơi run rẩy nhưng khi cô nghe được những lời này, trong đáy mắt đột nhiên toát lên một tia hy vọng ...

‘Chị, vậy có phải ý chị nói là chỉ có Ngạn Tước và cha không biết em, những người khác chẳng hạn như quản gia hay người làm, bọn họ nhất định sẽ nhận ra em, phải không?’

Đây cũng là điều mà mọi người quan tâm.

Mặc Di Nhiễm Dung lắc đầu, ‘Tình hình chắc là không lạc quan như vậy đâu bằng không trong trận bài Tarot sao lại hiện ra điềm báo “Đối khách thành chủ” chứ. Chị nghĩ đối phương khống chế ý thức của nhà Hoàng Phủ chỉ là một cách nói, nói cách khác, những người khác chỉ cần có mối quan hệ với nhà Hoàng Phủ trong thời điểm bị hạ Giáng đều không thể tránh khỏi loại Linh Giáng này.’

Tia hy vọng trong mắt Liên Kiều đã triệt để bị dập tắt, trong người chỉ còn cảm giác vô lực và mất phương hướng như một con diều đứt dây.

‘Em biết tại sao em còn nhớ được Liên Kiều!’ Giọng Hoàng Phủ Anh tuy nhỏ nhưng mang theo một sự ngưng đọng và vô lực rất rõ rệt.

‘Vì sao?’ Mặc Di hỏi vội, đây là điểm mà cô khó hiểu nhất.

‘Bởi vì ...’

Hoàng Phủ Anh cắn môi, ‘Trên người em không phải chảy dòng máu của nhà Hoàng Phủ, em là được mang về nuôi từ nhỏ.’

‘Anh Anh!’ Thượng Quan Tuyên nhẹ ôm vai cô như trấn an, cô biết, ở trước mặt nhiều người như vậy thừa nhận chuyện này quả thật rất khó khăn.

‘Em không sao.’ Hoàng Phủ Anh nhàn nhạt nhếch môi.

Lúc này Mặc Di Nhiễm Dung mới hiểu rõ nguồn cơn.

Thì ra là như thế!

‘Chị ... em phải làm sao bây giờ?’ Liên Kiều quả thật không thể nhẫn nại nữa, cô chỉ hận không thể lập tức chạy trở về “Hoàng Phủ” xem rốt cuộc là như thế nào.

‘Em gái, chị rất hiểu là em đang lo lắng nhưng chúng ta phải tìm một thời cơ thích hợp để tiến vào “Hoàng Phủ” mới được.’ Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ giọng nói.

‘Mặc Di tiểu thư, ý của cô là ... tốt nhất là lúc tất cả mọi người đều có mặt sao?’ Lãnh Thiên Dục hỏi lại.

‘Đúng vậy!’

Lãnh Thiên Dục suy nghĩ một chút rồi nói: ‘Cũng dễ thôi! Chuyện này cứ giao cho tôi. Mặc Di tiểu thư, chúng ta lên đường ngay thôi!’

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn Lãnh Thiên Dục một lúc rồi gật đầu.

Đoàn người vội vàng rời khỏi căn biệt thự của Hoàng Phủ Ngạn Thương.

Mây đen u ám đầy trời dần che mất ánh mặt trời sáng láng, thời tiết không phải là rất đẹp thậm chí thỉnh thoảng còn thổi đến từng cơn gió lạnh khiến người ta thấy lạnh run.

“Hoàng Phủ” vẫn như xưa khi thế từng từng từ xa nhìn hoàn toàn không nhận ra có điểm gì khác thường.

Xe chậm chậm chạy vào, Mặc Di Nhiễm Dung liếc mắt nhìn mây đen bao phủ khắp bầu trời quanh “Hoàng Phủ”, trên mặt không giấu được vẻ lo lắng.

Cửa lớn của “Hoàng Phủ” chậm chậm mở ra, những người làm chia nhau đứng ở hai bên chào đón. Khi đoàn người của Lãnh Thiên Dục bước vào đại sảnh, một tràng tiếng cười sảng khoái đã vang lên ...

‘Thiên Dục!’

Là Hoàng Phủ Ngự Phong, bên cạnh ông còn có Triển Sơ Dung. Hai người trên mặt đều tràn đầy ý cười.

‘Bác trai, bác gái, hai vị có khỏe không?’ Lãnh Thiên Dục bước vội đến trên mặt lộ ra một nụ cười hiếm thấy.

‘Tốt lắm, chúng ta tất cả đều rất khỏe. Thiên Dục sao lần này con đến mà ta chẳng nghe Ngạn Tước nhắc đến gì cả?’ Hoàng Phủ Ngự Phong cười hỏi hẩn.

‘Lần này chuyện có hơi đột ngột, cũng là quyết định đột xuất cho nên con chưa kịp báo cho Ngạn Tước.’ Lãnh Thiên Dục vừa trả lời vừa ngấm quan sát thái độ của hai người.

‘Vậy sao. Đây không phải là Tiểu Tuyền sao? Xem kìa, mới không gặp một khoảng thời gian thôi mà đã trở nên xinh đẹp thế này!’ Triển Sơ Dung mừng rỡ nhìn Thượng Quan Tuyền đang đứng bên cạnh Lãnh Thiên Dục, cười nói.

‘Chào bác trai, bác gái!’ Thượng Quan Tuyền hơi cúi người lễ phép chào.

‘Tốt lắm, tốt lắm!’ Triển Sơ Dung cười tươi như hoa, ‘Đến đây nào, mọi người cùng ngồi xuống đi! Đều là người một nhà cả, đừng quá câu nệ!’

‘Cha, mẹ ...’ Một giọng nói thật nhỏ dè dặt cất lên.

Triển Sơ Dung hơi sững người nhìn về phía vừa phát ra tiếng nói.

‘Anh Anh?’

Hoàng Phủ Anh đi đến trước mặt bà, trên mặt mang theo vẻ ngượng ngùng, ‘Mẹ!’

‘Anh Anh, rốt cuộc con cũng đã trở về rồi. Con có biết cha và mẹ lo lắng cho con lắm hay không?’ Triển Sơ Dung kéo Hoàng Phủ Anh ngồi xuống bên cạnh mình, âu yếm nhìn con.

‘Trở về là tốt rồi. Anh Anh, sau này không được bướng bỉnh như thế nữa, biết không?’ Hoàng Phủ Ngự Phong sau khi nhìn thấy Anh Anh lòng cũng yên tâm hơn nhiều, ông hiền hòa nói.

‘Con biết rồi.’ Hoàng Phủ Anh ngoan ngoãn đáp lời.

Lúc này Liên Kiều mới chậm rãi đi đến trước mặt Triển Sơ Dung, nhỏ nhẹ lên tiếng ...

‘Mẹ!’

Nghe một câu này, Triển Sơ Dung hơi sững sờ, bà nhìn cô từ trên xuống như đánh giá, trong đáy mắt hiện ra một tia nghi hoặc rõ rệt, một lúc lâu sau bà mới mỉm cười nói: ‘Vị tiểu thư đây là ...’

Thân thể Liên Kiều chợt run lên, sắc mặt Lãnh Thiên Dục cũng trở nên thật khó coi, chỉ có Mặc Di Nhiễm Dung vẫn im lặng quan sát tất cả.

‘Mẹ, mẹ thử nhìn kỹ xem mẹ có biết người này không?’ Hoàng Phủ Anh thấy Liên Kiều sắc mặt trắng bệch, nhin không được lên tiếng nói giúp cô với Triển Sơ Dung.

Triển Sơ Dung nhẹ lắc đầu: ‘Mẹ trước giờ chưa từng gặp vị tiểu thư này. Chúng ta lúc trước có gặp mặt nhau sao?’

Liên Kiều sớm đã không nói nên lời, chỉ có ánh mắt tố cáo nội tâm đang dậy sóng của cô.

Lòng Hoàng Phủ Anh cũng như chìm xuống đáy cốc. Cô quay đầu nhìn về phía Hoàng Phủ Ngự Phong...

‘Cha, cha cũng không biết cô gái này sao?’

Hoàng Phủ Ngự Phong chau mày nhìn Liên Kiều một lượt rồi cười: ‘Anh Anh, cô gái này là bạn của con sao? Bạn mới quen ở ngoài sao?’

Chân Liên Kiều chợt nhũn ra, cũng may là còn có Hoàng Phủ Anh kịp thời đỡ cô lại.

Lúc này mọi người đã hoàn toàn hiểu rõ, tất cả đã thay đổi rồi!

Lúc này từ ngoài cửa vọng đến một tràng tiếng chân bước, sau đó cửa phòng khách chính đã bị đẩy ra...

‘Lãnh đại ca, nghe nói anh đến bọn chúng em mấy người đều bỏ hết công việc trên tay trở về nhà ngay.’ Sau đó là một tiếng cười sảng khoái.

Vừa từ ngoài cửa bước vào chính là Hoàng Phủ Ngạn Ngự, Hoàng Phủ Ngạn Đình, sau lưng họ còn có Hoàng Phủ Ngưng.

Nam thì anh tuấn tiêu sái, nữ thì xinh đẹp động lòng người.

81. Quyển 9 - Chương 04-05

Quyển 9: Tình yêu và tình thân

Chương 04: Một “Hoàng Phủ” khác thường (2)

Phòng khách lớn của “Hoàng Phủ” nhất thời náo nhiệt hẳn lên, hệt như trước đây.

‘Tiểu Ngưng, Ngạn Ngự, Ngạn Đình!’ Liên Kiều thấy những gương mặt quen thuộc, những nụ cười quen thuộc, đáy lòng không kìm được một trận chua xót. Cô bước đến, thử gọi tên họ.

Tiếng cười chợt ngừng lại.

Hoàng Phủ Ngạn Ngự, Ngạn Đình và Hoàng Phủ Ngưng đều hướng ánh mắt về cô gái đứng trước mặt mình, qua một lúc lâu Hoàng Phủ Ngạn Đình mới cười ha hả, nhìn Hoàng Phủ Ngưng nói: ‘Này Tiểu Ngưng, anh trước giờ không biết là em có một người bạn xinh đẹp thế này. Còn không mau giới thiệu cho anh biết một chút!’

Liên Kiều chợt cảm thấy không thể thở nổi, dường như không khí đã bị rút hết.

Hoàng Phủ Ngưng sững sốt nhìn hẩn sau đó xua tay: ‘Em đâu có biết cô gái này, trước giờ em chưa từng gặp qua người này.’

Hoàng Phủ Ngạn Ngự nhìn Hoàng Phủ Anh ở cạnh đó nét mặt rầu rĩ liền nhẹ giọng nói: ‘Anh biết rồi, là bạn mà Anh Anh dẫn theo về có đúng không, bằng không sao lại biết tên của chúng ta chứ!’

Liên Kiều nghe vậy sắc mặt càng trở nên trắng bệch, cô kéo cánh tay Hoàng Phủ Ngưng, lớn tiếng nói: ‘Mọi người làm sao vậy? Đừng dọa chị nữa có được không? Ngạn Ngự, Ngạn Đình, Tiểu Ngưng, còn có ... cha, mẹ, con là Liên Kiều, Liên Kiều đây mà!’

Giọng của cô vì kích động lẫn sợ hãi mà trở nên run rẩy.

Cả nhà Hoàng Phủ toàn bộ đều ngây ngốc đứng đấy, ai nấy đều trở mắt nhìn Liên Kiều, thần tình trong đáy mắt hoàn toàn giống hệt như Hoàng Phủ Ngạn Thương, lễ độ mà xa cách.

‘Các người ...’

Không khó nhận ra sự xa lạ trong ánh mắt mọi người nhìn mình, cô run run chỉ tay vào từng người, nói chẳng nên lời.

Hoàng Phủ Ngạn Ngự là người lên tiếng trước, hần cười sảng khoái: ‘Cô cũng tên là Liên Kiều sao? Thật trùng hợp, nhà chúng tôi cũng có một cô gái tên Liên Kiều!’

‘Cái gì?’ Liên Kiều cảm thấy máu trong người mình như đông lại.

‘Đúng đó, chị dâu trưởng nhà chúng tôi cũng tên là Liên Kiều. Anh Anh, nghe cô này nói vậy là đã biết nhất định là bạn của em rồi. Em dẫn cô ấy về có phải là định cho nhà một một nỗi ngạc nhiên mừng rỡ không? Thật không ngờ trên đời này người tên Liên Kiều lại nhiều như vậy!’ Hoàng Phủ Ngạn Đình cười nói.

Hoàng Phủ Ngưng đánh giá một lượt Liên Kiều từ trên xuống dưới sau đó nhướn mày: ‘Chỉ có điều ... sao cô ấy lại gọi cha mẹ như chúng ta chứ?’

‘Đó là vì chị chính là ...’

Cô đang định nói ra thân phận mình nhưng ...

‘Cô ấy là người ham vui, gặp được Anh Anh coi như có duyên, nên xem mọi người như người thân của mình!’ Mặc Di Nhiễm Dung đã ngắt lời cô, nhẹ giọng nói.

‘Chị ...’ Liên Kiều vừa định lên tiếng thì Mặc Di Nhiễm Dung đã nháy mắt ra hiệu cho cô đừng nói nữa.

Lãnh Thiên Dục lúc này cũng lên tiếng: ‘Đúng đó, thật trùng hợp là nhờ cô gái này chúng tôi mới tìm được Anh Anh, hai người họ bây giờ đã trở thành bạn thân của nhau hơn nữa Liên Kiều trước nay vẫn thích nói đùa như vậy, mọi người đừng thấy lạ.’

‘Thì ra là như vậy, Liên tiểu thư cảm ơn cô!’ Triển Sơ Dung lúc này tỏ vẻ đã hiểu mọi chuyện, mỉm cười nói với Liên Kiều.

‘Ồ ... đừng khách sáo!’

Liên Kiều âm thầm áo não trong lòng, chỉ đành lên tiếng ứng phó.

Thượng Quan Tuyền thấy vậy, trong lòng rõ biết Liên Kiều khổ sở thế nào nên lặng lẽ bước đến, nói thầm bên tai cô: ‘Liên Kiều, chuyện duy nhất chị có thể làm bây giờ là nhẫn nhịn một chút, đừng làm cho họ hoang mang và nghi ngờ, ít ra chị cũng phải chờ đến lúc thấy được người giả mạo mình mới được chứ. Nếu như chị còn không giữ được bình tĩnh, nhà Hoàng Phủ nhất định sẽ cho rằng chị không thích hợp ở lại đây đâu.’

Bàn tay nhỏ nhắn của Liên Kiều hung hăng nắm chặt lại, môi cắn chặt tưởng chừng bật máu, cô cũng biết Thượng Quan Tuyền nói đúng, chỉ đành gặt đầu.

Ngay lúc cô cố nén nỗi đau khổ trong lòng thì chợt nghe Ngạn Đình kêu lên một tiếng; ‘Anh hai về rồi!’

Cửa phòng khách lớn được quản gia chậm rãi đẩy ra, tất cả mọi người đều hướng mắt nhìn về phía cửa, nhất là đoàn người của Lãnh Thiên Dục.

‘Ngạn Tước về rồi!’

Thân thể Liên Kiều chợt run rẩy, hô hấp cũng trở nên khó khăn, tim không ngừng đập kịch liệt.

Không biết vì sao cô không có dũng khí xoay đầu nhìn người đàn ông đó.

Người đó là chồng cô vậy mà cô lại không dám nhìn thẳng hắn.

Nỗi khổ sở đó ngoài chính cô có ai hiểu thấu được không?

Bàn tay run rẩy chợt bị Mặc Di Nhiễm Dung nắm chặt, giọng điềm tĩnh nhắc nhở bên tai cô: ‘Liên Kiều, bất luận phát sinh ra chuyện gì em cũng phải khống chế bản thân, tuyệt đối không được vọng động, bây giờ thân phận của em là bạn tốt của Anh Anh mà thôi. Biết không?’

‘Chị ...’ Liên Kiều khổ sở gặt đầu.

Trong phòng khách chính chợt vang lên tiếng cười nhả nhạn của Hoàng Phủ Ngạn Tước ...

‘Thiên Dục, Tiểu Tuyền, hoan nghênh mọi người!’

Hai người đàn ông tiến đến thân mật cho nhau những cái vỗ vai thân mật, thể hiện một tình bằng hữu tốt đẹp.

Giọng nói của Hoàng Phủ Ngạn Tước rơi vào tai Liên Kiều khiến thân thể cô thật vất vả trấn định lại bất đầu run rẩy, cô chậm rãi ngừng đầu ...

Thân hình cao to tuấn dật, gương mặt anh tuấn tiêu sái như hoàng tử, giọng nói trầm thấp mê người còn có ... nụ cười tao nhã khiến cả gương mặt hần như tắm trong gió xuân, tất cả, tất cả đều giống như trước đây.

Cực kỳ kích động đang định bước đến thì lại nghe một giọng nữ yếu điệu vang lên, triệt để chặt đứt mọi hy vọng của cô.

‘Ngạn Tước!’

Giọng nói dịu dàng, mềm mại như nước vang lên từ phía cửa phòng khách chính, tiếp theo là bóng dáng cao gầy, diện mạo xinh đẹp của một cô gái đi đến, trên mặt cô tràn đầy ý cười rạng rỡ, sau khi nhìn thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước, bàn tay nhỏ nhắn nhẹ vòng qua cổ hần, nét mặt đầy hạnh phúc.

Ngoại trừ người nhà Hoàng Phủ, tất cả những người còn lại đều bị chấn động!

Lãnh Thiên Dục không tự chủ được chau chặt mày, còn Liên Kiều thì trừng mắt nhìn cảnh tượng trước mắt ...

Cô gái này ... cô ta ... cô ta là ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thấy cô gái, trên mặt tràn đầy nhu tình nhìn cô, âu yếm nói: ‘Em thật là sơ ý quá, vòng tay đã tìm thấy chưa?’

‘Tìm thấy rồi!’ Cô gái yếu điệu nép sát vào người hần, nhưng dường như thấy có nhiều người khác nữa nên ngưng ngừng tách ra, cười nói: ‘Ngạn Tước, những người này là bạn mà anh nhắc đến sao?’

Sau đó đôi mắt đẹp khẽ đảo quanh một vòng, khi ánh mắt rơi trên người Mặc Di Nhiễm Dung, đáy mắt chợt xẹt qua một tia cảnh giác, sau đó ánh mắt lại chuyển sang người khác, khi nhìn thấy Liên Kiều đứng ở một góc kia ...

Một tia phức tạp chợt xẹt qua đáy mắt cô, kinh ngạc có, sợ hãi có, còn có ... dằn ý. Sau đó trên mặt chợt hiện lên một nụ cười.

Lòng Liên Kiều trong chớp mắt lạnh như băng, cô ngây ngốc nhìn cô gái đang tươi cười rạng rỡ, yếu điệu dựa vào Hoàng Phủ Ngạn Tước, trong đôi mắt màu tím chỉ toàn là kinh ngạc ...

Dodo! Cô ta chính là Dodo! Là cô gái thần bí đã gặp mình hai lần kia.

Chương 05: Tôi mới là Liên Kiều (1)

Trong bầu không khí có phần dị thường, mỗi người dường như đều mang một tâm sự riêng, người có thiện ý thì nở nụ cười, người lòng đầy ác ý thì biểu hiện cực kỳ ngụy dị, người mang nghi hoặc thì càng cảm thấy hồ nghi.

Từ trong một góc của phòng khách chính, Mặc Di Nhiễm Dung lặng lẽ quan sát cô gái đang nắm tay Hoàng Phủ Ngạn Tước, thấy cô cũng cùng lúc nhìn về phía mình liền không chút trốn tránh nhìn thẳng vào đôi mắt của cô gái, từ trong đáy mắt cô không khó phát hiện ra sự kinh ngạc, đương nhiên, còn có thêm một tia khiêu khích, thậm chí là ... khiêu chiến.

Thì ra, vẫn luôn là đối thủ của mình chính là cô gái này!

Đứng bên cạnh cô, Liên Kiều hoàn toàn trở nên ngây ngốc, trong đôi mắt màu tím chỉ còn lại sự mơ hồ, khó hiểu cùng kinh ngạc. Khi cô nhìn thấy gương mặt tươi cười quen thuộc kia của Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng chính là lúc lòng cô như vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, đau đớn đến không thể hô hấp, Liên Kiều cảm thấy máu huyết toàn thân đều đang chảy ngược, từng tế bào đang kêu gào trong sự đau khổ.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngược lại chẳng hề có cảm giác rối ren như cô, hần nhẹ ôm vai Dodo, trong ánh mắt chỉ có hạnh phúc ...

‘Liên Kiều, đây là Lãnh Thiên Dục, là bạn nhiều năm của anh còn vị này là Thượng Quan Tuyền!’

Một câu giới thiệu rất đơn giản nhưng lại khiến cả đoàn người của Thượng Quan Tuyền kinh hãi.

Dodo nhẹ nụ cười, dịu dàng nói: ‘Thì ra ngài chính là tổng tài của Lãnh thị tài phiệt, ngưỡng mộ đã lâu!’

Môi Lãnh Thiên Dục lặng lẽ nhếch lên đầy thâm ý, sau đó mới thốt ra một câu: ‘Trí nhớ của Liên Kiều tiểu thư thật không được tốt lắm, chúng ta đã từng gặp nhau, không phải sao?’

Dodo không ngờ hắn nói vậy, trên mặt nhất thời lộ vẻ sửng sốt nhưng rất nhanh sau đó vẻ sửng sốt được thay thế bằng nụ cười, cô ta không nói gì nhưng từ thần thái có thể nhìn ra được cô ta đang cố che lấp sự ngỡ ngàng.

Còn Hoàng Phủ Ngạn Tước thì lại tò mò hỏi: ‘Hai người gặp nhau rồi sao? Chuyện từ lúc nào?’

‘Lãnh tiên sinh thật biết nói đùa, chúng ta ...’

‘Liên Kiều tiểu thư!’ Lãnh Thiên Dục không nhanh không chậm ngắt lời Dodo, trong đáy mắt chỉ một mảnh lạnh lùng: ‘Lãnh Thiên Dục tôi trước nay không thích nói đùa, sao cô lại có thể quên chuyện cô theo tôi học bắn súng chứ?’

‘Tôi ...’

‘Đúng đó Liên Kiều tiểu thư, cho dù cô không nhớ Lãnh Thiên Dục thì chắc cũng phải nhớ tôi chứ?’

Thượng Quan Tuyền cũng bước đến, lạnh nhạt nói: ‘Ồ Lãnh Uyển chúng ta thân với nhau vô cùng, không gì mà không thể tâm sự cùng nhau, thậm chí buổi tối còn cùng nhau ngủ chung trên một chiếc giường.’

Đáy mắt Dodo xẹt qua một tia u ám, sau đó ánh mắt chợt chuyển hướng, rơi trên người Mặc Di Nhiệm Dung, từ u ám chuyển thành căm tức.

Môi Mặc Di Nhiệm Dung hơi cong lên, bình thản như không hề nhìn thấy ánh mắt căm tức của Dodo.

‘Liên Kiều ... em đi Lãnh Uyển bao giờ sao anh lại không biết gì?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ giọng hỏi, dáng vẻ đầy che chở, bao dung còn giọng nói thì ôn nhu, dịu dàng như nước.

Ở một góc, Liên Kiều hung hăng cắn chặt môi cố bắt mình phải bình tĩnh.

Dodo vừa định nói gì thì Hoàng Phủ Anh đã tiến đến kéo áo Hoàng Phủ Ngạn Tước, mắt vẫn nhìn về hướng Dodo, miệng khẽ nói cho Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe: ‘Anh Ngạn Tước, anh trí nhớ của anh cũng thật tệ nha. Anh quên những điều kiện mà anh đã hứa với Liên Kiều lúc muốn chị ấy gả cho anh sao?’

‘Anh Anh?’

Mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt sáng lên sau đó bàn tay to nhẹ vỗ đầu cô trêu mếu: ‘Rốt cuộc em cũng chịu về nhà rồi sao?’

Hoàng Phủ Anh nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước nói nhỏ: ‘Xin lỗi anh Ngạn Tước, đều tại em quá bướng bỉnh, sau này em sẽ không ngốc vậy nữa đâu!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô ngoan ngoãn như vậy, vừa ý gật đầu.

‘Anh Ngạn Tước, anh còn chưa trả lời em nha!’ Hoàng Phủ Anh nhắc lại lần nữa.

Thấy vẻ sửng sốt trên gương mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước, mày Lãnh Thiên Dục không khỏi chau chặt lại.

Ngạn Tước ... hắn đã quên rồi!

Lúc này Dodo mới lên tiếng, khí thế bừng bừng nhìn đoàn người của Lãnh Thiên Dục, nói gằn từng tiếng: ‘Lúc đầu sở dĩ chị đồng ý gả cho Ngạn Tước là bởi vì anh ấy đã đồng ý thực hiện những yêu cầu của chị, chính là theo Quý Dương học đua xe, theo Thiếu Đường học cưỡi ngựa, theo Thiên Dục học bắn súng, Anh Anh, chắc là chị nói không sai chứ!’

Hoàng Phủ Anh dường như bị khí thế của đối phương dọa sợ, bất tri bất giác thối lui một bước.

Hoàng Phủ Ngạn Tước mỉm cười: ‘Đúng vậy, nếu như Liên Kiều không nhắc đến thì anh lại quên mất, nhưng mà Liên Kiều ... em đến Lãnh Uyển rồi sao?’

Dodo cười, căn bản là chẳng hề để tâm đến ánh mắt chăm chú của mọi người đang nhìn mình, nhẹ vòng đôi tay mình quanh cổ hắn, nũng nịu nói: ‘Người ta đã nói rồi, Thiên Dục đang nói đùa thôi mà. Em nào có đến Lãnh Uyển bao giờ chứ!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước có vẻ như cực kỳ tin tưởng lời của cô, hắn quay đầu nhìn Lãnh Thiên Dục cười: ‘Cái tên này, bây giờ lại còn bắt chước người ta nói đùa nữa chứ!’

Lãnh Thiên Dục không trả lời hắn, duy chỉ có ánh mắt càng trở nên thâm trầm còn Thượng Quan Tuyền đứng bên cạnh không tự chủ được nắm chặt nắm tay.

Chứng kiến tất cả, cõi lòng Liên Kiều cũng tan nát...

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, xem ra ngài cũng rất thương cô ấy, cô ấy nói cái gì thì là cái đó rồi!’ Một tiếng thở dài nhẹ vang lên sau đó là giọng nói thanh thúy của một cô gái, mọi người cùng nhìn về phía phát ra tiếng nói, thì ra đó là Mặc Di Nhiễm Dung, cô đang chậm chậm bước đến gần.

Mày Dodo bắt giác chau chặt lại, toàn thân dần nhuộm một vẻ cảnh giác và phòng bị.

Mặc Di Nhiễm Dung vẫn giữ nụ cười trên môi, lúc này cô đã đến trước mặt hai người, đôi mắt màu tím ẩn giấu nhiều điều mà người ngoài không thể nhìn thấu được.

‘Thì ra là Mặc Di tiểu thư, Ngạn Thương đâu? Sao không đến cùng cô?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô liền cười hỏi.

‘Ngạn Thương có chuyện quan trọng cần phải xử lý, tôi vì quá nhớ em gái mình nên mới theo Lãnh tiên sinh đến đây thăm Liên Kiều một chút!’

Lời của Mặc Di Nhiễm Dung không nhanh không chậm, bình đạm như đang nói về một chuyện không liên quan đến mình.

Chỉ có ánh mắt nhìn chăm chú vào Dodo không chớp ...

‘Chắc không phải ngay cả chị em cũng không biết đấy chứ?’

Mắt Dodo xẹt qua một tia khiêu khích sau đó cô ta tươi cười bước đến ôm chặt Mặc Di Nhiễm Dung, thân thiết nói: ‘Chị, Liên Kiều rất nhớ chị!’

Mặc Di Nhiễm Dung cũng ôm lấy cô ta, nhỏ giọng nói bên tai Dodo: ‘Quả nhiên cô đã khống chế được họ hoàn toàn thuận theo ý cô, chỉ có điều ... tôi sẽ không để cô đắc ý được lâu đâu!’

Ý cười trên môi Dodo càng sâu, ánh mắt đầy khiêu khích cũng nhỏ giọng nói bên tai cô: ‘Cùng chờ xem đi!’

Chỉ trong chớp mắt, tình thế trở thành một màn giương cung bạt kiếm giữa hai cô gái - hai Giáng Đầu Sư tuyệt đỉnh!

82. Quyển 9 - Chương 06-07

Quyển 9: Tình yêu và tình thân

Chương 06: Tôi mới là Liên Kiều (2)

Trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước và những người nhà Hoàng Phủ chỉ là một màn trùng phùng cảm động giữa hai chị em.

‘Nhìn em ủy khuất như vậy, có phải tiếp theo sẽ tố khổ với chị em là anh công việc quá bận rộn không có nhiều thời gian ở bên cạnh em không?’ Hắn nhẹ ôm Dodo vào lòng, trù mếu nói.

‘Không phải sao? Trong mắt anh chỉ có công việc cùng công việc, có chỗ nào dành cho em đâu chứ?’ Dodo cười, đẩy mắt xẹt qua một tia đắc ý, vui mặt vào lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướng mày, ‘Ai nói chứ, trong lòng anh chỉ có Liên Kiều là quan trọng nhất!’ Nói rồi bàn tay to lớn còn âu yếm vò đầu cô ta.

Sự đặc ý trong mắt Dodo càng rõ rệt.

Chính đang lúc đoàn người của Lãnh Thiên Dục cảm thấy bầu không khí cực kỳ ngọt ngào thì đột nhiên một giọng nói vừa ủy khuất lại ẩn chút kiên cường phá vỡ ...

‘Anh nói dối!’

Một bóng người nhỏ nhắn vệt qua mọi người chạy đến trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước, một đôi mắt màu tím long lanh nhìn hắn, trong mắt chỉ thấy toàn đau lòng cùng khổ sở.

‘Liên Kiều ...’ Thượng Quan Tuyền hoảng hốt gọi cô rồi vội vàng đưa tay bịt miệng.

Đáy mắt Mặc Di Nhiễm Dung khẽ gợn sóng nhưng rất nhanh đã bình thản trở lại.

Cả nhà Hoàng Phủ bị hành động đột ngột của “cô gái lạ” làm cho sững sờ.

Dodo nhìn Liên Kiều bằng ánh mắt khiêu khích, trên môi nở nụ cười nhàn nhạt, cô hoàn toàn chẳng có phản ứng gì trước hành động của Liên Kiều giống như Liên Kiều chẳng hề có sức ảnh hưởng gì với mình.

Liên Kiều khổ sở nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, hắn đứng đó trước mặt cô, cách cô gần như vậy nhưng sao lại xa lạ đến mức cô gần như không thể tin được người này là người chồng yêu quý của mình nữa.

Ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng rơi trên gương mặt xinh xắn của Liên Kiều, khi ánh mắt hắn tiếp xúc với đôi mắt màu tím tử lan đó, lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước không hiểu sao chợt có một nỗi xúc động kỳ lạ. Sự bị thương trong đôi mắt đó như một cái gai đâm vào lòng hắn.

‘Vị tiểu thư này, cô vừa nói gì?’

Một lúc lâu sau hắn mới lên tiếng, giọng nói trầm thấp mê người lại khiến cho lòng Liên Kiều khổ sở thêm một chút.

Từ lúc nào ...

Mình và hắn lại trở nên xa lạ thế này?

‘Cô ta ...’

Ngón tay trắng nõn của Liên Kiều run run chỉ về phía Dodo, run giọng nói: ‘Cô ta vốn không phải Liên Kiều, em mới chính là Liên Kiều, còn anh ...’

Cô nhìn thẳng vào mắt hắn, giọng nghẹn ngào: ‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, em mới chính là vợ của anh!’

‘Liên Kiều ...’

Lãnh Thiên Dục vừa định bước đến kéo Liên Kiều lại thì Mặc Di Nhiễm Dung đã cản hắn lại: ‘Mặc kệ em ấy đi!’

Nước mắt lặng lẽ rơi trên gương mặt của Liên Kiều, từng giọt từng giọt như vũ dề nhưng cô chẳng buồn đưa tay lau đi, nói chính xác là cô chẳng hề có động tác gì khác, chỉ có ánh mắt vẫn đăm đăm nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước không chớp ...

Tim Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt đau nhói, bàn tay không ý thức chợt nắm chặt, hắn chau mày, lặng lẽ nhìn cô gái trước mặt. Không hiểu vì sao nhìn thấy nước mắt của cô lòng hắn lại ... khó chịu lẫn khổ sở như vậy!

Những người còn lại trong nhà Hoàng Phủ vẫn còn chưa hết kinh ngạc trước những chuyện vừa xảy ra đến quên cả nói chuyện.

Dodo thấy vậy sắc mặt chợt trở nên thật khó coi, cô ta tiến đến chắn trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước, đôi mắt màu tím giông hét đôi mắt của Liên Kiều nhìn cô trừng trừng, ánh mắt sắc bén vô cùng ...

‘Vị tiểu thư này, nói năng xin thận trọng!’

Liên Kiều cũng trừng mắt nhìn cô ta, nói rành mạch từng chữ: ‘Thận trọng? Đây là nhà tôi, tôi mới là nữ chủ nhân của nhà Hoàng Phủ - Liên Kiều, sau khi đến Trung Quốc tôi mới lấy tên là Liên Kiều, tôi còn có một cái tên khác là Kuching, là đứa cháu gái mà Hoa Đô lão nhân của vương thất Mã Lai yêu thương nhất!’

Xinh đẹp và cao ngạo như một chú chim thiên nga trắng, dù trên mặt vẫn còn vương lệ nhưng vẫn không ảnh hưởng chút nào đến tinh thần và ý chí của cô!

Dodo cười lạnh một tiếng: ‘Nha đầu cô thật thú vị, xem ra cô thật hiểu rõ gia thế và thân thế của tôi!’

Liên Kiều nắm chặt mười ngón tay ...

‘Cô thật ti bỉ, rốt cuộc cô muốn làm gì họ?’

‘Vị tiểu thư này ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước kéo Dodo ra sau lưng mình, đôi mắt sắc bén như chim ưng đánh giá Liên Kiều một lượt. Tuy hẳn không hiểu mình vì sao trong một chớp mắt kia vì cô mà đau lòng nhưng vẫn điềm đạm nói: ‘Tôi không hiểu cô đang nói gì nhưng nếu như cô đã đến nhà Hoàng Phủ thì cũng coi như là khách. Xin cô ... tôn trọng vợ tôi!’

Liên Kiều ngây ngốc nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, sự khách sáo và xa lạ kia lại khiến lòng cô đau thêm một lần ...

‘Anh nói gì?’ Cô gian nan thốt ra mấy chữ, giọng nói vì khổ sở mà sớm đã nghẹn ngào.

Có thể cô có dũng khí đối chất với cô gái xấu xa kia, cũng có dũng khí đấu tranh vì hạnh phúc của mình nhưng mấy lời nói lạnh nhạt của Hoàng Phủ Ngạn Tước kia lại khiến cô hoàn toàn tan rã.

Nhìn thấy ánh mắt đầy bi thương của cô, hẳn cũng không thật dễ chịu, tinh quang trong đáy mắt dần thu liễm lại thật nhiều, gương mặt lạnh nhạt cũng mang theo một chút dịu dàng mà chính hắn cũng không phát hiện ra ...

‘Tôi không biết cô và vợ tôi có hiểu lầm gì không, cô ấy trước giờ rất nghịch ngợm, nếu có lỡ đắc tội với cô vậy tôi thay cô ấy xin lỗi cô.’

Liên Kiều khép mi, nước mắt lại từng giọt từng giọt rơi xuống như một chuỗi trân châu bị đứt dây, nhất thời không thể kiềm chế được, trên mặt lộ ra một vẻ yếu ớt và bất lực không lời nào diễn tả được.

‘Anh Ngạn Tước, chị ấy đúng là Liên Kiều mà!’

Hoàng Phủ Anh cũng không nhận được nửa bước đến lớn tiếng nói, cô biết Liên Kiều lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy Liên Kiều khóc thương tâm đến thế.

‘Anh Anh, em làm loạn đủ chưa?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày quát khế.

‘Anh Ngạn Tước, cô ta ...’

‘Hoàng Phủ tiên sinh, Anh Anh nói không sai!’

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ bước đến, dịu giọng ngăn giữa Hoàng Phủ Ngạn Tước và Hoàng Phủ Anh, cô cười nói: ‘Tên cô ấy đúng là Liên Kiều, là người bạn tốt mà Anh Anh quen được ở nước Ý. Cô ấy trước giờ thích nói đùa, nếu như có làm các vị khó chịu xin lượng thứ!’

Nghe vậy, nét mặt Liên Kiều càng sầu khổ!

‘Đúng đó, , cô gái này tên là Liên Kiều!’

Triển Sơ Dung cười bước đến vỗ nhẹ lên vai Liên Kiều, nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước nói: ‘Cô gái này thật thú vị, vừa gặp chúng ta đã gọi chúng ta là cha, mẹ. Xem ra cũng rất có duyên với nhà chúng ta. Mẹ cũng thực thích cô ấy, quan trọng nhất là cô ấy cùng Liên Kiều nhà chúng ta có cùng tên cùng họ nha.’

Chương 07: Nhu tình trong ánh mắt

Tuy Triển Sơ Dung cho tới bây giờ cũng chưa làm rõ vì sao cô gái này lại nói những lời kỳ lạ khó hiểu kia nhưng dù sao cô ấy cũng cùng Lãnh Thiên Dục đến “Hoàng Phủ” này, vì vậy tốt nhất là đừng làm cho bầu không khí trở nên quá gượng ép mới phải.

Mặc Di Nhiễm Dung thấy vậy liền cười vỗ vai Liên Kiều, nhẹ giọng nói: ‘Liên Kiều, nếu em muốn làm quen với cả nhà họ thì tốt nhất là thẳng thắn mà nói chứ đừng nói đùa với họ nữa!’

Trong lời nói của cô, ý nhắc nhở rất rõ ràng.

Lãnh Thiên Dục cũng nghe ra hàm ý trong câu nói của cô, Thượng Quan Tuyền và Hoàng Phủ Anh cũng vậy!

Mà Liên Kiều thì ... nghe càng rõ ràng hơn!

Cô biết chị mình đương nhiên sẽ đứng về phía mình nhưng ... lòng cô vẫn đau, đau quá nhất là khi thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước đứng trước mặt mình nhưng ánh mắt ôn nhu, cử chỉ ân cần, lời nói trìu mến lại chỉ dành ột người phụ nữ khác!

Ánh mắt Liên Kiều nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước hoàn toàn là không đành lòng cùng bất lực.

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi chau mày, ngoài suy nghĩ của mọi người, hắn cúi đầu nhìn gương mặt nhỏ nhắn vẫn còn vương nước mắt của Liên Kiều, chậm rãi lên tiếng ...

‘Thì ra ... cô cũng tên là Liên Kiều?’

Liên Kiều cố dặn lòng đừng rơi lệ nữa nhưng dường như bất lực, cô hít thật sâu một hơi, cắn mạnh đôi môi anh đào, gian nan gạt đầu.

‘Nha đầu!’

Ngoài suy nghĩ của mọi người, một nụ cười dịu dàng lan tỏa trên môi của Hoàng Phủ Ngạn Tước, giọng hần gọi biệt danh của cô nghe quen thuộc như trước đây hắn đã từng gọi hàng nghìn hàng vạn lần rồi.

Cả người Liên Kiều đều run rẩy, đôi mắt màu tím trợn to nhìn hắn, ánh mắt long lanh, trong veo như nước suối nhìn hắn không chớp.

Mặc Di Nhiễm Dung nghi hoặc nhìn một màn này.

Còn trong mắt Dodo chợt xẹt qua một tia cảnh giác.

Không khí chợt trở nên đặc quánh.

Từ trong đáy mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước, Liên Kiều như nhìn thấy lại vẻ ôn nhu trước đây, như khi ... họ còn là của nhau.

Bàn tay to lớn ấm áp phủ trên mái tóc của cô, nụ cười trên môi hắn ấm áp như gom tụ hết ánh nắng của thế giới trên môi khiến cô nhất thời thất thần quên cả lên tiếng.

‘Vừa nãy có phải tôi nói chuyện lớn tiếng quá làm cô sợ hay không? Được rồi, đừng khóc nữa, bằng không mắt sưng lên hết thì không đẹp đâu!’

Nói xong bàn tay hắn nhẹ dờ xuống gương mặt nhỏ nhắn của cô, ngón tay mang theo một sự dịu dàng mà chính hắn cũng không nhận ra, giúp cô lau nước mắt.

Động tác này hắn làm cực kỳ liền mạch lưu loát giống như trước đây đã từng làm rất nhiều lần, hết sức quen thay.

Vành mắt Liên Kiều đỏ hồng vẫn nhìn hắn không chớp, cô cố nén ý muốn tiến đến ôm chặt hắn vào lòng hết như trước đây, không chút cố kỵ mà hưởng thụ sự ấm áp và cảm giác an toàn mà hắn mang đến ình.

Nhưng ...

‘Ngạn Tước, anh đang làm gì vậy?’

Dodo thấy tình hình không ổn liền vươn tay không chút dấu vết giữ chặt tay Hoàng Phủ Ngạn Tước sau đó kéo hắn về bên cạnh mình, nét mặt đầy bất mãn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô làm vậy hơi sững sốt sau đó mỉm cười: ‘Anh chỉ không muốn nhìn thấy nha đầu kia khóc thôi!’

‘Anh ...’ Lòng Dodo càng cảm thấy bất an.

Không chỉ có cô, ngay cả những người khác trong nhà Hoàng Phủ cũng cảm thấy hết sức kỳ lạ, anh hai chỉ là lần đầu tiên gặp nha đầu này thôi mà, sao lại tình cảm tràn trề thế kia.

‘Anh hai, anh tiêu rồi. Trước mặt chị dâu mà anh dám thân thiết với người phụ nữ khác, cẩn thận đấy nhé!’ Hoàng Phủ Ngạn Đình trêu hấn.

Hoàng Phủ Ngạn Ngự cũng cười ha ha một tràng: ‘Nhìn Lãnh đại ca nhà người ta kìa, nụ cười chỉ có thể dành riêng cho Tiểu Tuyền mà thôi, anh hai!’

Lãnh Thiên Dục nhướn mày: ‘Nhóc con, chẳng lẽ anh chưa từng cười với em sao?’

‘Được rồi mà Lãnh đại ca. Em chỉ là nêu một cái ví dụ vậy thôi, mục đích chỉ là muốn anh hai em chuyên tâm một tí bằng không Liên Kiều nhà chúng em sẽ ghen chết mất!’ Hoàng Phủ Ngạn Ngự vẫn nói bằng giọng đùa pha.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng cười lắc đầu, ‘Tiểu tử này nói chuyện cũng thích khoa trương quá đi. Đúng rồi Thiên Dục, lần này đến dừng ở trong khách sạn làm gì, phòng mình đã ra lệnh cho quản gia thu xếp xong rồi. Nếu còn phản đối nữa chính là quá khách sáo với mình rồi, nghe rõ chưa?’

Lãnh Thiên Dục nhún vai: ‘Nếu đã vậy, cung kính chẳng bằng tuân mệnh! Mình cũng rất nhớ hầm rượu quý của bác trai!’

‘Ha ha, Thiên Dục, thói quen thích uống rượu mạnh của con vẫn không thay đổi nha. Bác trai bây giờ già rồi, chắc là không thể uống bằng con rồi!’ Hoàng Phủ Ngự Phong cười sáng khoái nói.

‘Không đâu bác trai. Nhìn bác thân thể tráng kiện như vậy, cháu chỉ đành nhận thua thôi!’ Lãnh Thiên Dục trước giờ đối với bậc trưởng bối vẫn luôn khiêm tốn nghiêm cẩn.

‘Mọi người xem, vừa mới gặp mặt sao lại nói đến rượu chè làm gì. Để người ngoài nghe được thì còn ra thể thống gì. Nếu đồn ra ngoài không phải sẽ bị người ta nói là người chấp chưởng của tứ đại tài phiệt toàn là tửu quỷ không sao!’

Triển Sơ Dung tuy lên tiếng quở trách nhưng nụ cười trên môi vẫn không khép, bà trước giờ vẫn hy vọng trong nhà luôn náo nhiệt, vui vẻ nhất là khi thấy mấy người trẻ tuổi tụ họp lại với nhau.

‘Hôm nay Anh Anh cũng trở về, chúng ta cũng nên chúc mừng một phen chứ. Đúng rồi nha đầu, con cũng đừng đi nha, thuận tiện cũng gọi Ngạn Thương về cùng nhau ăn cơm đoàn viên đi, thiếu nó cũng không vui đâu!’

‘Dạ được bác gái!’ Mặc Di Nhiễm Dung cũng không định rời đi ngay, cung kính trả lời.

‘Con nha, bao giờ mới có thể gọi ta một tiếng “mẹ” thì ta sẽ càng vui hơn!’ Triển Sơ Dung rất thích cô gái này, vừa nắm tay cô vừa thân thiết nói.

Nét mặt Mặc Di Nhiễm Dung có chút ngượng ngùng, cô mỉm cười không nói gì.

‘Anh Ngạn Tước ...’

Hoàng Phủ Anh tiến đến kéo cánh tay Hoàng Phủ Ngạn Tước, cố ý nói: ‘Liên Kiều là bạn tốt nhất của em, để cô ấy cũng ở lại đây có được không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười với cô vừa định lên tiếng thì Dodo đã chặn trước ...

‘Không được!’

Lòng cô ta càng lúc càng bất an, Mặc Di Nhiễm Dung cô gái này lưu lại đây cô ta không có cách nào ngăn cản nhưng ... nha đầu trước mặt mình tuyệt đối không thể lưu lại “Hoàng Phủ” được!

Bởi vì ... phản ứng vừa nãy của Hoàng Phủ Ngạn Tước khiến cô ta cảm thấy cần phải đề phòng.

Hoàng Phủ Anh bất mãn trước thái độ của cô ta, chau mày nói: ‘Chị cũng quá đáng quá đi, cô ấy là bạn tốt của em hơn nữa đã giúp em không ít. Cô ấy đến đây là do em mời đến, đương nhiên là phải ở trong “Hoàng Phủ” rồi!’

‘Cô ấy là người ngoài, không tiện ở lại “Hoàng Phủ” đâu. Em yên tâm đi, nếu cô ấy là bạn tốt của em, chị đương nhiên sẽ sắp xếp khách sạn thật tốt cho cô ấy, không đối xử tệ với cô ấy đâu!’

Thái độ của Dodo rất cường ngạnh không hề chừa lại đường nào để thương lượng, ánh mắt sắc bén không ngừng quét về phía Liên Kiều, địch ý rõ ràng.

83. Quyển 9 - Chương 08-10

Haizzz, edit phần này mà buồn muốn khóc luôn!

Quyển 9: Tình yêu và tình thân

Chương 08: Ở lại “Hoàng Phủ” (1)

Hoàng Phủ Anh sốt ruột, gương mặt xinh xắn vì lo lắng mà phỉm hồng, bàn tay nhỏ cũng hung hăng nắm chặt sau đó tức tối đùng đùng chạy đến bên cạnh Triển Sơ Dung, nũng nịu nói...

‘Mẹ, mẹ làm chủ cho con đi. Sao lại có thể vô lý như thế chứ.’

Triển Sơ Dung mỉm cười vỗ nhẹ bàn tay nhỏ của cô, nhìn Dodo nhẹ giọng nói: ‘Liên Kiều cô gái này dù sao cũng là bạn tốt của Anh Anh, mẹ thấy vẫn là nên ...’

‘Mẹ!’ Đôi mắt màu tím của Dodo bất mãn nhìn Liên Kiều, chau mày lại ngắt lời Triển Sơ Dung.

‘Tuy là nói vậy nhưng nhà chúng ta dù sao cũng là một trong tứ đại tài phiệt, sao lại có thể tùy tiện để cho người ngoài vào ở được chứ? Như vậy truyền ra ngoài đối với chúng ta rất bất lợi!’

‘Liên Kiều tiểu thư!’

Lãnh Thiên Dục trầm giọng lên tiếng, đôi mắt sâu lắng đen láy cũng xẹt qua một tia bất mãn, ‘Dễ với người khác cũng tức là dễ cho chính mình, phạm làm chuyện gì cũng nên để ỉnh một đường lui thì tốt hơn!’

Dodo không khó nhận ra sự cảnh cáo trong lời nói của Lãnh Thiên Dục, cô cười nhạt, đi đến trước mặt Lãnh Thiên Dục, nói nhỏ bên tai hắn: ‘Lãnh tiên sinh, tôi biết anh là người rất chính nghĩa nên muốn giúp cô ta nhưng tôi vẫn thấy mình nên khuyên anh một câu, nhất định phải biết lượng sức mình. Muốn dùng sức của người thường để đối phó với tôi? Nên suy nghĩ kỹ lại đi!’

Lãnh Thiên Dục nghe vậy, lạnh lùng “hừm” một tiếng, ‘Họ Lãnh tôi ghét nhất là bị người ta uy hiếp, nếu như cô tràn đầy lòng tin như vậy, chẳng bằng chúng ta đánh cuộc một phen!’

Dodo bật cười, cô ta quay trở lại bên cạnh Hoàng Phủ Ngạn Tước, cánh tay nòn nà khoác lên cánh tay hắn, sau đó nhìn Triển Sơ Dung ...

‘Mẹ, những lời con nói vừa nãy hoàn toàn là vì suy nghĩ cho nhà Hoàng Phủ mà thôi. Mẹ nói xem con nói có chỗ nào không đúng không?’

Nét mặt Triển Sơ Dung hơi có chút khó xử, bà nhìn Hoàng Phủ Ngự Phong như cầu cứu: ‘Ngự Phong, anh xem ...’

Hoàng Phủ Ngự Phong tuy cảm thấy chuyện này chỉ là chuyện lông gà vớ tỏi hoàn toàn chẳng đáng để bàn cãi nhưng dù sao cũng thấy con dâu mình không vui nên ông chậm rãi nói: ‘Vậy cứ nghe theo Liên Kiều đi.’

‘Cha à ...’

Hoàng Phủ Anh không ngờ cả nhà Hoàng Phủ đều nghe theo lời của người phụ nữ kia, không kìm được nổi tức tối trong lòng, cô nhìn sang phía Hoàng Phủ Ngạn Tước ...

‘Anh Ngạn Tước, anh thấy sao? Chẳng lẽ anh cũng đồng ý để Liên Kiều ngủ ở khách sạn sao?’

‘Anh Anh ...’ Liên Kiều sớm đã thấy mình không còn hy vọng gì, lòng nặng trĩu, lên tiếng ...

‘Anh Anh, ý của chị cũng chính là ý của anh trai em, chuyện này ...’

‘Liên Kiều!’

Ngoài suy nghĩ của mọi người, Hoàng Phủ Ngạn Tước lên tiếng, hần vồ nhẹ vai Dodo, ôn nhu nói: ‘Để cô gái này ở lại “Hoàng Phủ” đi!’

‘Gì chứ?’ Dodo kinh ngạc trở mắt nhìn hần.

Liên Kiều cũng không tin vào tai mình, cô cũng trở mắt nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước đang đứng cách mình không xa, trái tim chợt lỏm nhẩy một nhịp.

‘Anh Ngạn Tước ...’

Hoàng Phủ Anh vui mừng bước đến kéo tay hần nói: ‘Anh thật là anh trai tốt của em!’

‘Cô gái ngọc!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ vò đầu Hoàng Phủ Anh, nở nụ cười trù mến, sau đó lại nhìn Liên Kiều ánh mắt ngân lệ ...

‘Ngạn Tước, anh đang nói gì vậy? Cô ấy không thể ở lại “Hoàng Phủ”!’

Dodo thế nào cũng không ngờ Hoàng Phủ Ngạn Tước lại có quyết định đột ngột thế này, cô ta bước đến kéo tay hần, bất mãn lên tiếng kháng nghị.

‘Liên Kiều!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô nói: ‘“Hoàng Phủ” lại cũng không thiếu phòng, thêm một người khác nữa ở lại thì thế nào chứ? Hơn nữa cô ấy là bạn tốt của Anh Anh, sao lại có thể để người ta ra ngoài ở phòng trọ chứ. Với lại, dù sao một cô gái ở bên ngoài sẽ không an toàn đâu!’

‘Ngạn Tước ...’

‘Được rồi, chuyện này cứ quyết định như vậy đi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ngắt lời cô ta, ưu nhã mà quyết đoán như thường lệ.

Dodo không dám phản kháng nữa, chỉ đành hướng ánh mắt căm tức nhìn về phía Liên Kiều.

Hoàng Phủ Ngạn Tước đi đến bên cạnh Liên Kiều, thấy khoe mắt cô vẫn còn hồng hồng liền mỉm cười, dịu giọng hỏi: ‘Nha đầu, đây là hành lý của em sao?’

‘Dạ!’ Mũi Liên Kiều chua xót đến nói không nên lời, chỉ có thể đáp một tiếng đơn giản, rồi gật mạnh đầu.

Hần thật ôn nhu, ôn nhu hết như ngày nào, ngay cả tiếng hần gọi mình cũng thật dịu dàng làm sao. Nhưng vì sao, người đàn ông ôn nhu như vậy giờ lại không nhận biết mình nữa chứ!

‘Cứ ở đây, sẽ không ai đuổi em đi đâu. Đợi lát nữa quản gia sẽ giúp em đem hành lý đến phòng dành cho khách, cứ yên tâm nghỉ ngơi cho thật tốt.’

Nói xong, ánh mắt thâm thúy vẫn nhìn cô, như có như không một tia sùng nịnh, ‘Em thật giống Anh Anh, lớn vậy rồi sao vẫn còn thích khóc vậy chứ?’

Liên Kiều mở to mắt nhìn người đàn ông trước mặt mình, qua ánh lệ mông lung cố nhìn cho rõ gương mặt anh tuần quen thuộc của hần.

‘Được rồi được rồi. Như vậy thì Anh Anh cũng sẽ không lo lắng nữa. Phúc tỷ, mau đem hành lý của vị tiểu thư này lên phòng cho khách đi. Tối nay chúng ta phải vui vẻ chúc mừng một chút mới được!’ Triển Sơ Dung lúc này cũng yên tâm, vội dặn dò quản gia.

‘Dạ được, phu nhân!’

Quản gia Phúc tỷ vội bước đến nhắc lấy hành lý của Liên Kiều, hiền hòa nói với cô: ‘Tiểu thư, tôi giúp cô mang hành lý về phòng nhé.’

‘Cám ơn Phúc tử!’ Liên Kiều nhìn người quản gia, ghen ngào nói.

Trước đây Phúc tử vẫn là người yêu thương, quan tâm cô nhất trong số những người làm ở nhà Hoàng Phủ, lúc mới vừa được gả cho Ngạn Tước, Phúc tử vẫn luôn sợ cô buồn nên hay tìm cô tâm sự, hơn nữa còn thường dọn dọn phòng bếp làm những món ăn Mã Lai cho cô ăn để cô đỡ nhớ nhà. Vậy mà bây giờ ...

Phúc tử nghe cô gọi mình thân thiết như vậy, nhất thời sửng sốt, trong lòng không biết sao lại dâng lên một cảm giác khác thường nhưng vẫn mỉm cười: ‘Cô khách sáo quá!’ Lời vừa nói dứt thì người cũng quay đi dọn dọn người làm làm việc.

Nhìn theo bóng lưng quen thuộc của Phúc tử, lòng Liên Kiều ngoài chua xót cũng chỉ có chua xót.

Thượng Quan Tuyền bước đến nhẹ vỗ vai Liên Kiều, thấp giọng nói: ‘Đừng nóng vội, cứ từ từ!’

Liên Kiều gật nhẹ đầu, lòng cô vẫn chưa hết khổ sở nhưng thấy thái độ của Ngạn Tước hôm nay đối với mình, cô vẫn thấy le lói một tia hy vọng.

Nhưng mãi suy nghĩ, cô không để ý thấy Dodo vẫn chăm chú nhìn mình, ánh mắt lạnh như băng ...

Chương 09: Ở lại “Hoàng Phủ” (2)

Màn đêm đã phủ quanh “Hoàng Phủ” nhưng bên trong đèn đuốc sáng rực, trong căn phòng khách rộng lớn rộn ràng tiếng cười nói, đồ ăn thức uống linh đình, không nghĩ đến chỉ là một bữa tiệc nhỏ trong gia đình lại làm hoành tráng như thế.

Tiếng cười nói không dứt, nghe ra hoàn toàn giống hệt như trước đây không nhận ra được có gì thay đổi.

Trên bầu trời ánh sao lập lờ, chiếu ánh sáng yếu ớt vào bầu trời đêm.

Liên Kiều bước một mình vào vườn hoa, dưới ánh sao mờ, bóng dáng cô thật lẻ loi.

Cô biết mình nên tiếp tục ở lại bữa tiệc đó nhưng mỗi lần nhìn thấy ánh mắt, cử chỉ triu mến của Ngạn Tước dành cho cô gái tên Dodo kia, lòng cô lại đau thêm một lần, đau đến không thể hô hấp nên chỉ đành tìm đại một cái cớ chạy ra ngoài, bắt tri bắt giác lại đi đến vườn hoa.

Trong vườn hoa, mảnh đất trồng cây Liên Kiều thật tươi tốt, đây là loại cây mà cô chính tay gieo hạt, còn bên kia là Mỹ Nhân Anh mà Hoàng Phủ Anh yêu thích nhất. Cô còn nhớ, trước đó không lâu cô còn cùng Anh Anh hai người ngồi ở đây tâm sự. Vậy mà bây giờ ...

Tất cả vẫn như còn ở trước mắt nhưng tất cả dường như đã thay đổi ...

Không thể trở lại ...

Nặng ngắt một cành Liên Kiều vò nhẹ trong tay sau đó đưa lên mũi ngửi. Tâm tình của cô cực kỳ hỗn loạn, không có cách nào dẹp yên được.

Hắn đối xử với cô ta tốt như vậy, tốt đến mức cô không thở nổi.

Bàn tay nhỏ không ý thức nắm chặt cành Liên Kiều trong tay, “Hoàng Phủ” rực rỡ ngoài kia không còn là của mình nữa, ngay cả mảnh vườn này cũng không còn giữ lại chút gì của riêng mình nữa rồi.

Liên Kiều lặng lẽ ngồi trên mái hiên nhà kiếng trong vườn hoa, trước đây cô thích ngồi ở đây bởi vì ngồi ở đây sẽ nhìn thấy mặt trăng rõ nhất nhưng hôm nay ngồi ở đây là vì cô muốn được yên tĩnh, hơn nữa là vì không muốn ai nhìn thấy mình đang khóc.

Ngạn Tước, Ngạn Tước ...

Lòng chua xót thầm gọi tên hắn, cô cố nén xuống nhưng thế nào cũng không ngăn được nước mắt từng giọt từng giọt rơi.

Cô biết mình không nên trách hắn bởi vì hắn đối xử với cô gái kia tốt như vậy cũng không phải do thật lòng hắn muốn nhưng mà ...

Cô không khống chế được mình.

Cô biết mình nên mỉm cười tha thứ, không phải sao?

Bằng không cô còn có thể làm gì? Những gì cô có thể làm bây giờ là làm tốt vai trò “người bạn tốt của Anh Anh”, đứng ở một góc khuất lặng lẽ nhìn hần. Dõi theo từng nụ cười, từng cái chau mày, nhất cử nhất động của hần ...

Nhiều nhất chỉ có thể làm như vậy ...

Cô không thể đường hoàng nhìn hần, không thể đường hoàng có được nụ cười ánh mắt trìu mến kia, lại càng không thể như ngày nào vùi mặt vào lòng hần, hưởng thụ sự ấm áp, ân cần của hần, không thể ...

Vòng tay của hần ... không còn thuộc về cô nữa rồi.

Cô biết chị đang tìm cách giúp mình, cô cũng biết Tiểu Tuyền, Anh Anh thậm chí là cả Lãnh Thiên Dục đều đứng về phía mình.

Nhưng khi cô biết Dodo chính là Giáng Đầu Sư mà chị đã nhắc đến thì cô biết cơ hội để đoạt mọi thứ trở về là cực kỳ khó khăn bởi vì chính chị cũng thừa nhận là bản lĩnh của cô gái này còn vượt trên cả chị cô.

Cô không biết mình có nên ôm ấp chút hy vọng nào không mặc dù cô biết mình rất không cam tâm tình nguyện buông tha cho tất cả.

Dưới ánh sao lung linh, một cô gái trẻ lại mang trên mặt một nỗi đau thương không nói thành lời...

Khi Hoàng Phủ Ngạn Tước vô tình đi ngang nhà kính của vườn hoa, tình cảnh mà hần thấy chính là như thế.

Nơi mái hiên nhà kính, một cô gái đang lặng lẽ ngồi đó, ánh trăng nghiêng nghiêng soi xuống bóng dáng cô độc của cô, như một vầng hào quang.

Cô ngồi đó, gương mặt xinh đẹp như vẽ, diễm lệ không chút tỳ vết nhưng trắng bệch đến gần như trong suốt, khóe mắt vẫn còn vương những giọt nước mắt long lanh. Trông cô thật yếu đuối, thật bất lực nhưng cũng thật thanh thoát, giống như một vị tiên nữ không nhuốm chút khói bụi trần gian nào.

Một cảm giác khác thường lần nữa dâng lên trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước. Nét bi thương trên gương mặt của cô gái kia giống như một loại chất xúc tác khiến lòng hần như bị hòa tan. Hần trước giờ không biết, thì ra một cô gái đang khóc cũng có thể làm lòng người rung động đến vậy.

Có lẽ do cảm giác được bầu không khí trở nên dị thường, Liên Kiều bắt giác ngoảnh đầu lại, khi mắt cô và mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước tiếp xúc nhau, thân mình Liên Kiều không ý thức được run lên. Cô nhất thời không biết mình nên làm gì, chỉ chăm chú nhìn hần không chớp giống như đã mấy đời không nhìn thấy hần.

Ngạn Tước! Ngạn Tước!

Là hần!

Nhưng hần sao lại xuất hiện ở đây? Xuất hiện trước mặt mình? Mình không phải đang nằm mơ chứ?

Chẳng lẽ hần ... nhớ được mình rồi sao?

Nhất thời Liên Kiều quên cả hô hấp, cô ngược đôi mắt đắm lệ nhìn hần, tay chân như bị tê liệt, không thể động đậy.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhất thời cũng hoảng hốt, hần không biết mình bị sao nữa. Lần đầu tiên nhìn thấy cô gái này trong lòng đã nảy sinh một cảm giác rất kỳ diệu, là đau lòng, là quan tâm, càng là một nỗi nhớ nhung lâu ngày không gặp.

Hần nên ở lại trong buổi tiệc cùng với người bạn thân lâu ngày không gặp, cùng hần uống rượu tâm sự, hoặc là nên ở bên cạnh người vợ yêu của mình mới đúng chứ không phải bởi vì trong buổi tiệc nhìn không thấy bóng cô mà vội vã chạy đến chỗ này.

Chỉ là ... hần cũng không nghĩ tới thì ra là cô đứng là ở trong này.

Dưới bầu trời đêm mông lung, ánh trăng, ánh sao phản chiếu trên những tấm kiếng của nhà kính khiến nó càng trở nên huyền hoặc, cô ngồi lặng lẽ nơi mái hiên nhà kính, lặng lẽ quay đầu nhìn hần, sự bi thương và ủy khuất trong đôi mắt kia khiến hần đau lòng khôn xiết.

Gió nhẹ thổi qua làm mái tóc dài của Liên Kiều bay tán loạn, lúc này cô mới hoàn hồn lại, vội vàng đứng lên nhưng nhất thời cô đã quên mình đang ngồi ở đâu, chỉ thấy chân như đạp vào khoảng không, sau đó cả người nhả nhào từ trên mái hiên nhà kính xuống ...

‘Cẩn thận!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước hoảng hốt kêu lên, hấn chạy như bay đến, vừa kịp đưa cánh tay rần rỏ của mình tiếp lấy cả người cô.

Liên Kiều thấy mình ngã vào trong một vòng tay ấm áp, mùi hương quen thuộc của người đàn ông ngay lập tức tràn vào trong khứu giác của cô sau đó bao phủ cả người cô.

Một giây phút này, xin được là mãi mãi!

Thời gian ơi, xin đừng trôi!

‘Em không sao chứ?’

Một cảm giác quen thuộc lại lần nữa dâng lên trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước, hấn nhìn cô gái đang yên tĩnh nằm trong mình không lên tiếng, lo lắng hỏi.

Từ một nơi cao như vậy té xuống, nhất định là làm cô sợ chết khiếp rồi!

Liên Kiều nhẹ lắc đầu, mắt vẫn nhìn hấn như si như say nhưng trong lòng tràn đầy chua xót.

‘Sao lại nghịch ngợm như thế chứ, khi không lại trèo lên chỗ cao như vậy làm gì? Em không biết là nguy hiểm sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ đặt cô ngồi xuống một băng ghế gỗ nằm giữa những khóm hoa, thuận thế ngồi xuống bên cạnh cô, bàn tay vẫn không ý thức vòng qua eo lưng cô, cảm giác này cực kỳ quen thuộc khiến hấn không nỡ rời tay.

‘Em trước giờ vẫn luôn như vậy!’

Liên Kiều gian nan thốt ra mấy tiếng, cô trước giờ chưa từng nghĩ tới, hấn là chồng của mình nhưng bây giờ hai người nói chuyện lại khách sáo đến như thế ...

Chương 10: Cái ôm trong đêm (1)

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngồi bên cạnh cô, gần đến hấn có thể nhìn thấy rõ ràng dấu nước mắt trên gương mặt xinh xắn của cô.

‘Nha đầu, em có tâm sự sao?’ Giọng hấn trầm ấm mang theo một nỗi quan hoài mà chính mình cũng không phát giác ra được.

Liên Kiều hơi ngẩng đầu nhìn hấn, dưới ánh sao lung linh, gương mặt hấn nhìn đặc biệt tuần tú, mang theo một loại khí tức cao quý và ưu nhã khiến phụ nữ không thể hô hấp, người đàn ông này - tuyệt đối là khắc tinh của phụ nữ.

‘Anh ... vì sao lại gọi em như thế?’

“Nha đầu” vốn là cách xưng hô triu mến mà hấn thích dùng để gọi cô, nhưng ngay lúc này, trong hoàn cảnh này nghe một lần lòng cô lại chua xót thêm một lần.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy lòng chợt mềm hấn, ánh mắt cô trong veo nhưng dường như có thiên ngôn vạn ngữ trong đáy mắt, lại dường như có rất nhiều nỗi ưu thương đáng ra không nên thuộc về một người như cô.

Bàn tay vô thức đưa lên giúp cô vuốt lại những sợi tóc bị gió làm rối, trong đáy mắt mang theo một tia quyền luyện nhân nhật mà chính hấn cũng không biết, ‘Nhìn thấy em thì liền nghĩ tới nên gọi em như vậy!’

Lòng Liên Kiều lại một trận chua xót, bàn tay vô thức nắm chặt lại, từ trên eo vẫn truyền đến hơi ấm từ lòng bàn tay hấn, sự ấm áp mà cô đã rất lâu không có được.

‘Vậy anh ... cũng gọi người phụ nữ trong đó như vậy sao?’ Cô ngập ngừng lên tiếng.

‘Người phụ nữ trong đó?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ngẫm nghĩ một hồi rồi mỉm cười, ‘Em nói vợ anh sao?’

Liên Kiều hơi khép mi, không muốn hắt lần nữa nhìn thấy vẻ khổ sở trong mắt mình, cô vô lực gật đầu.

‘Đúng, chính là người phụ nữ bên trong đó. Anh yêu cô ấy sao?’ Giọng của cô vừa yếu đuối vừa bất lực.

‘Anh yêu Liên Kiều!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thẳng thắn trả lời nhưng trong đáy mắt xẹt qua một tia nghi hoặc, vì chính mình mà nghi hoặc. Vì sao - hẳn tự hỏi - vì sao câu nói này giống như hẳn muốn nói cho cô gái bên cạnh mình nghe chứ?

Tim Liên Kiều “thình thịch” đập mạnh một nhịp, cô liếc nhìn một bên sườn mặt anh tuấn của hắn, không kìm được vươn tay nhẹ phủ lên má hắn ...

Cảm giác mềm mại truyền đến từ trên má khiến sắc mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút thay đổi, hắn hơi ngoảnh đầu nhìn cô. Đối với hắn mà nói, cô là một nha đầu hắn mới gặp lần đầu tiên, vì sao hắn lại dễ dàng dung thứ cho những hành động mạo muội của cô đến thế? Đối với một người xa lạ như cô, hôm nay dường như hắn đã dành cho quá nhiều ngoại lệ.

‘Ngạn Tước, nếu như anh thật sự ... thật sự yêu Liên Kiều của anh vì sao lại nở làm cho cô ấy đau lòng chứ?’ Cô khản giọng hỏi, ngược đời mắt bởi vì khóc liên tục mà đã đỏ hồng nhìn hắn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước như bị ai vừa hung hăng đánh ột quyền, mày hắn chột chau lại, bàn tay vốn đang đặt trên eo cô sau đó rút lại không chút vết tích.

Đúng vậy, mình rốt cuộc là đang làm gì chứ? Cô ấy chỉ là cùng tên cùng họ với vợ mình thôi vì sao lại đối với cô nảy sinh ra cảm giác khác thường này chứ? Người mình yêu là Liên Kiều, vợ mình là người phụ nữ đối với mình có thừa ôn nhu đang ở trong căn biệt thự kia chứ không phải nha đầu lỗ mãng này.

‘Đừng bỏ tay ra, xin anh! Đừng bỏ tay ra!’

Nơi eo đột ngột mất đi hơi ấm khiến Liên Kiều hoảng hốt, cô ngẩng mặt nhìn hắn, trong đôi mắt mang theo vô hạn khẩn cầu ...

‘Nha đầu, về khuya khí trời rất lạnh, em nên vào đi tránh để bị bệnh!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ép bản thân quên đi cái cảm giác không nở vì điệu kia, trầm giọng nói.

Nói xong hắn không chờ một giây, đứng dậy, xoay người bước đi.

Hắn chỉ có thể làm như vậy bằng không nhất định sẽ không khống chế được chính mình mà ôm cô vào lòng. Tuy hắn không biết vì sao lại có loại cảm giác này nhưng hắn biết rất rõ ràng, nếu hắn làm như vậy sẽ chỉ khiến cho vợ mình đau lòng.

Hắn không phải loại đàn ông đứng núi này trông núi nọ. Tuyệt đối sẽ không!

Dưới ánh trăng mờ, Liên Kiều dõi mắt nhìn theo bóng dáng quen thuộc của người đàn ông, cao lớn mà rắn rỏi, đã từng ... mang đến cho cô cảm giác an toàn và vui vẻ nhưng hôm nay chỉ còn lại lạnh nhạt và xa cách.

Nước mắt lại lần nữa rơi trên đôi gò má, một đêm này dường như cô muốn đem toàn bộ nước mắt chảy sạch một lần ...

Bóng Hoàng Phủ Ngạn Tước càng đi càng xa, dần dần khuất khỏi tầm mắt cô ...

Chính vào lúc này Liên Kiều mới chân chính nhận ra Hoàng Phủ Ngạn Tước quan trọng với mình đến mức nào. Tình yêu của hắn, sự bao dung của hắn đã từ lúc nào cảm hóa lòng cô, khiến cô không biết từ bao giờ đã luân hãm trong tình yêu đó, sâu sắc yêu hắn. Nhưng trước đây cô quá ích kỷ, quá ham chơi, quá muốn vô điều kiện hưởng thụ sự sủng ái và bao dung của hắn. Lời yêu thật lòng, chưa một lần cô nói cho hắn biết!

Cô yêu hắn! Rất yêu, rất yêu!

Ngay lúc này, dưới ánh trăng mờ lung nhưng lòng cô lại rõ ràng hơn bao giờ hết. Cô biết mình thật sự yêu người đàn ông này, có lẽ đời này, yêu được một người đàn ông như hắn cũng là quá đủ rồi!

Liên Kiều co người trên băng ghế, vùi đầu vào giữa hai đầu gối, vừa nãy dõi theo bóng dáng cao lớn của hắn càng đi càng xa cô rất muốn đuổi theo, rất muốn nói cho hắn biết cô rất yêu hắn. Nhưng vậy có phải

đã quá muộn rồi không? Hắn sẽ không để ý, phải không? Trong mắt hắn, cô giờ chẳng qua chỉ là một người xa lạ vừa mới gặp mặt thôi, không phải sao?

Bên ngoài gió thổi lành lạnh mà trong lòng càng lạnh lẽo hơn ngọn gió ngoài kia ...

Bất chợt ...

Hai vai chợt ấm lên như có một ngọn lửa trong chớp mắt xua tan hết giá lạnh trong cô, mang cho cô một nỗi ấm áp vô hạn.

Liên Kiều ngoảnh đầu lại nhìn, trong chớp mắt đó, đôi mắt vốn đóng đầy nước mắt chợt trùng to lên, cô không dám thở mạnh nhìn gương mặt quen thuộc của người đàn ông trước mặt.

Là hắn thật sao?

Vừa này không phải hắn đã đi rồi sao?

Hắn thật sự ... quay lại sao?

‘Ngạn Tước!’ Đôi môi cô run run gọi tên hắn, mừng rỡ xen lẫn với kinh ngạc như vừa nhìn thấy kỳ tích xuất hiện.

‘Còn khóc nữa mắt sẽ sưng lên rất xấu đấy!’

Giọng nói ôn nhu của Hoàng Phủ Ngạn Tước vang lên bên tai cô, bàn tay to lớn quyền luyến vuốt ve gương mặt còn đầm nước mắt của cô, nhẹ giúp cô lau lệ.

Đáng lý hắn đã rời đi rồi nhưng đôi chân lại không nghe theo sai sử của hắn, vừa bước ra khỏi cổng vườn hoa liền không thể bước đi tiếp được, bất tri bất giác lại quay trở lại đây.

Hình ảnh cô ngồi khóc tràn đầy đau óc hắn, thế nào cũng không xua đi được, gương mặt đầm lệ của cô, vẻ yếu đuối đến vô lực của cô, đôi mắt màu tím đẹp đến động lòng người của cô!

Đúng vậy, cô và vợ hắn đều có một đôi mắt màu tím nhưng nhìn vào đó lại khiến cho hắn có những cảm giác rất khác nhau.

Nhìn vào đôi mắt màu tím của vợ mình, hắn luôn có cảm giác rất xa lạ nhưng còn cô, cô gái vừa mới gặp hôm nay, đôi mắt màu tím của cô như có một sức mạnh vô hình không ngừng tác động vào tâm trí hắn nhất là khi đôi mắt ấy tràn đầy nước mắt, không hiểu sao lại khiến lòng hắn khó chịu đến không thể hô hấp.

Đây rốt cuộc là chuyện gì chứ?

Hắn rốt cuộc làm sao vậy chứ?

84. Quyển 9 - Chương 11-13

Quyển 9: Tình yêu và tình thân

Chương 11: Cái ôm trong đêm (2)

‘Ngạn Tước!’ Liên Kiều quyền luyến gọi tên hắn. Cô không dám phá vỡ khoảnh khắc này, dường như chỉ sợ nếu mình lớn tiếng một chút, giờ phút thần tiên này sẽ tan mất vậy.

Đôi mi dài của cô khẽ run rẩy như cánh bướm trong gió, những giọt nước mắt vẫn đọng lại trên mi mắt như giọt sương ban sớm, nhìn cô Hoàng Phủ Ngạn Tước không khỏi chế được mình, hắn ngồi xuống lại bên cạnh cô, cánh tay rắn rỏi vươn ra, nhẹ ôm cô vào lòng.

Cả người Liên Kiều run lên, cô khẽ chớp mắt như muốn xác nhận tất cả là chân thật sau đó cũng vòng tay ôm hắn, gương mặt nhỏ nhắn vùi sâu vào ngực hắn, tham ham hít lấy mùi hương chỉ thuộc về riêng hắn.

Ngạn Tước của cô trở lại thật rồi sao?

Nhất định là vậy, bằng không sao cô lại thấy ấm áp thế này?

Thời gian chợt như ngừng lại, ngay cả gió cũng không dám thổi mạnh, chỉ nhẹ nhẹ đưa mùi hương hoa thoang thoảng quanh hai người.

Không gian, thời gian, con người ... tất cả đều như trong một giấc mộng đẹp vậy!

Liên Kiều ghì chặt Hoàng Phủ Ngạn Tước hơn nữa như chỉ sợ một chút lơ lửng hắt sẽ biến mất vậy.

Không khó cảm nhận được nội tâm rối rắm của cô, hắt nhẹ đẩy cô ra, đôi mắt đen láy nhìn cô cười nhẹ: ‘Sao lại thích khóc như thế chứ? Đừng khóc nữa nha đầu, có tâm sự gì có thể nói cho anh nghe!’

Sự dịu dàng của hắt, nụ cười của hắt càng khiến lòng cô khổ sở.

“Nha đầu”, hắt lại gọi cô là nha đầu.

Bất kể hắt có nhớ cô là ai hay không, ít ra khi cô nghe hắt gọi cô bằng cái biệt danh quen thuộc này cô cũng cảm thấy có chút an ủi.

Ánh trăng mờ ảo nhưng đôi mắt tinh tường của hắt vẫn có thể nhìn thấy vành mắt phỉm hồng của cô, ngón tay vẫn cảm nhận được sự mềm mại của mái tóc cô, mũi vẫn ngửi được mùi hương thanh mát của riêng cô, cái cảm giác kỳ lạ lại lần nữa trở về trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Ngoan, đừng khóc nữa!’

Cầm hắt từ nhẹ lên đỉnh đầu cô, mũi hít sâu một lần nữa mùi hương thơm ngát từ tóc cô, không hiểu sao chỉ cần ngửi được mùi hương này, sự trống trải trong lòng hắt giống như đã được lấp đầy, thậm chí có một loại cảm giác giống như là ... hạnh phúc?

Từng cử chỉ của hắt khiến Liên Kiều không thể khống chế được, cô nhẹ giọng hỏi: ‘Có thể ôm em chặt hơn được không?’

Sự yếu ớt và bất lực của cô khiến người ta khó mà cự tuyệt.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không trả lời cô, hắt nhẹ nâng mặt cô lên, dịu dàng nói: ‘Hứa với anh đừng khóc nữa. Về sau bất kể gặp phải chuyện gì, khó khăn đến đâu cũng đừng khóc, tất cả rồi sẽ tốt thôi!’

Tất cả rồi sẽ tốt thôi!

Liên Kiều âm thầm lặp lại câu nói đó một lần trong đầu, khi nhìn vào mắt hắt cô có chút hoang mang, ‘Ngạn Tước, là thật sao? Chỉ cần anh nói em sẽ tin.’

‘Đương nhiên là thật rồi. Trên đời này không có vấn đề gì không thể giải quyết cho nên không được khóc nữa, nghe rõ chưa?’ Hắt bá đạo lặp lại một lần.

‘Dạ!’

Liên Kiều vừa cười vừa lau lệ, cô âm thầm thề với mình, vì câu nói này của hắt bất luận thế nào, bất kể đối phương lợi hại đến đâu cô cũng không thể thua.

Cô nhẹ nhàng tựa đầu vào lồng ngực tinh trắng của hắt, hưởng thụ sự ấm áp mà hắt mang lại ình.

‘Ngạn Tước, xin anh, xin anh tiếp cho em thêm sức mạnh để em có thể tiếp tục duy trì’, lòng cô âm thầm nói.

Nhìn thân thể nhỏ nhắn co ro trong lòng mình, Hoàng Phủ Ngạn Tước lại lần nữa không thể khống chế chính mình vòng tay ôm lấy cô, theo lời khẩn cầu của cô mà ôm thật chặt nhưng trong một khoảnh khắc đó, lòng của hắt không biết vì sao lại rối như tơ.

Dưới ánh trăng, một đôi nam nữ ôm chặt lấy nhau đầy quyến luyến.

Hạnh phúc có đôi khi là dài lâu nhưng có đôi khi chỉ là một khoảnh khắc thoáng qua nhưng lại khiến cho người ta nhớ mãi không quên.

Chỉ tiếc là, hạnh phúc đôi khi không quá dài lâu ...

Bởi vì số mệnh vẫn luôn thích trêu đùa con người ...

‘Ngạn Tước anh đang làm gì vậy?’

Một giọng nữ chợt vang lên sau lưng hai người, phá vỡ khung cảnh yên bình kia.

Hoàng Phủ Ngạn Tước như chợt bừng tỉnh, hẩn nhẹ đẩy Liên Kiều ra rồi ngoảnh đầu lại nhìn, đã thấy Dodo đang đứng sau lưng, trên mặt vẫn đầy sưng sốt như không tin được những gì vừa thấy.

Sau lưng cô ta còn có Mặc Di Nhiễm Dung và Thượng Quan Tuyền, rõ ràng hai người họ cũng vì những gì vừa thấy mà kinh ngạc không thôi.

Dodo bước vội đến trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước và Liên Kiều, ánh mắt đầy vẻ cảnh giác ...

‘Ngạn Tước, anh ... anh vì sao lại làm thế?’ Giọng của cô đầy bi thương như người vợ vừa phát hiện chồng mình có quan hệ ngoài luồng mà cảm thấy đau khổ vậy.

‘Liên Kiều, anh ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không thể giải thích nổi hành vi vừa nãy của mình bởi vì chính hắn cũng không hiểu sao mình lại làm vậy, hẩn nhẹ nhàng nói: ‘Em đừng hiểu lầm, anh và cô ấy không có gì.’

‘Không có gì? Không có gì sao anh và cô ấy lại ở cùng một chỗ, lại còn ôm nhau như thế?’ Vẻ đau khổ trong mắt Dodo không phải là giả, nói chuyện vừa vội vừa sắc bén.

‘Liên Kiều ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày, hẩn vừa bước đến định kéo cô vào lòng thì đã bị đẩy ra ...

‘Đừng đụng vào em!’ Dodo lớn tiếng nói, ‘Ngạn Tước, sao anh lại có thể làm chuyện có lỗi với em chứ?’

‘Anh chẳng làm gì có lỗi với em cả. Chỉ là vừa nãy đi ngang đây thấy cô ấy đang khóc, anh chỉ đến an ủi cô ấy thôi.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nói cũng là sự thật, hẩn chỉ không nói ra cái cảm giác kỳ lạ trong lòng thôi thúc hẩn làm như vậy mà thôi.

Cái cảm giác không thể nắm bắt được này chính bản thân hẩn còn không hiểu được, bảo hẩn làm sao giải thích được cho vợ mình.

‘Ngạn Tước, anh ...’

‘Được rồi Liên Kiều, nên giải thích anh đã giải thích hết rồi. Em tin cũng được mà không tin cũng được, dù sao cũng không nên ở đây gây rối nữa.’

Giọng của Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút lạnh lùng, không hiểu sao hẩn bắt đầu có cảm giác không nhẫn nại.

‘Anh ... anh nói cái gì? Em đang gây rối sao? Anh thật đáng ghét!’ Dodo lần này bị chọc giận thật sự, cô ta tức tối xoay người bước đi.

‘Liên Kiều!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc này mới nhận ra mình lỡ lời, hẩn vừa gọi vừa đuổi theo Dodo. Hai bóng người dần mất hút ngoài vườn hoa.

Cả người Liên Kiều chợt như mất hết sức chống đỡ, mềm nhũn ngã ngồi trên ghế.

Cô thật mệt!

Mệt quá!

Không còn chút sức lực nào!

Ngạn Tước vẫn là rời khỏi mình, trong lòng hẩn người phụ nữ kia vẫn quan trọng hơn.

‘Liên Kiều ...’

‘Em gái ...’

Mặc Di Nhiễm Dung và Thượng Quan Tuyền hai người cùng lúc chạy tới đỡ cô, nét mặt đầy lo lắng.

Chương 12: Sự lo lắng của Dodo (1)

Mặt của Liên Kiều trắng đến đáng sợ, trời đang lạnh thế mà trên trán cô lại đổ mồ hôi còn tay thì lạnh như băng.

‘Liên Kiều chị sao rồi? Người chị sao lại lạnh thế này?’ Thượng Quan Tuyền vừa giúp cô lau mồ hôi trên trán vừa lo lắng hỏi.

Liên Kiều nhẹ lắc đầu: ‘Chị không sao!’

‘Còn nói là không sao, sắc mặt em kém lắm. Nào, chúng ta trở về phòng thôi!’ Mặc Di Nhiễm Dung đau lòng nói.

Liên Kiều ngẩng đầu lên nhìn Mặc Di Nhiễm Dung, bất thành linh đưa tay nắm chặt lấy cánh tay cô, giọng tuy yếu ớt nhưng tràn đầy hy vọng, ‘Chị, chị nói cho em biết đi, Ngạn Tước có phải sẽ trở lại bên cạnh em không?’

Mặc Di Nhiễm Dung thở dài một tiếng, ‘Em gái, em yên tâm đi, bất luận thế nào chị cũng sẽ giúp em nghĩ cách.’

‘Thật không?’

‘Đương nhiên là thật, chẳng lẽ ngay cả chị em cũng không tin nữa sao?’

‘Tin chứ, chỉ cần là chị nói, chuyện gì em cũng tin.’ Ánh mắt Liên Kiều lấp lánh một tia hy vọng, giọng nói mang theo một vẻ nhu thuận khiến người ta mềm lòng.

‘Được rồi, chúng ta trở về phòng thương lượng xem bước tiếp theo nên làm như thế nào.’ Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ giọng khuyên cô.

Liên Kiều gật đầu, dưới sự dìu đỡ của hai cô gái, ba người cùng nhau rời khỏi vườn hoa.

‘Liên Kiều, Liên Kiều ...’

Vừa trở về phòng, Hoàng Phủ Ngạn Tước đã kéo Dodo đang tức giận bưng bưng vào lòng, sủng nịch gọi.

‘Anh còn đuổi theo em làm gì? Đi mà an ủi cô gái kia kia!’ Dodo tức tối đẩy hất ra, giọng chua chát nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước mỉm cười, hai tay giữ chặt vai cô lại, ‘Em là vợ anh, nếu cần an ủi dĩ nhiên là phải an ủi em rồi.’

Dodo trừng mắt nhìn hất, ‘Anh còn nhớ em là vợ của anh sao? Vừa nãy em thấy rất rõ ràng, anh ôm cô gái kia thật chặt!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không trả lời cô, chỉ cúi đầu nhìn cô bằng ánh mắt thâm thúy.

Dodo thấy hất không nói mà cứ nhìn mình, lòng chợt co rút lại, cảnh giác hỏi: ‘Anh nhìn gì vậy?’

Một tiếng cười nhẹ vang lên từ phía Hoàng Phủ Ngạn Tước, hất ôn nhu nhìn cô ta, trong giọng nói có chút trêu chọc ...

‘Em đang ghen sao?’

‘Anh ...’

Dodo đỏ mặt tức giận trừng hất, ‘Anh là chồng em, chẳng lẽ nhìn thấy anh đối xử tốt với người phụ nữ khác em không được có chút phản ứng nào sao?’

‘Đương nhiên không phải vậy!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước dịu giọng nói, ‘Về những gì em thấy lúc nãy, anh xin lỗi nhưng anh và cô gái đó thật sự không có gì.’

‘Thật sao?’ Dodo hoài nghi nhìn hất.

Hoàng Phủ Ngạn Tước đưa tay lên, ‘Đương nhiên, anh bảo đảm!’

Ánh mắt Dodo dần dịu xuống, cô ta nhẹ nhàng dựa người vào lòng hắn, đôi tay vòng qua cổ hắn, nhẹ giọng nói: ‘Ngạn Tước, xin anh yêu em thật nhiều bởi vì em thật sự rất yêu anh!’

Câu nói này đúng là xuất phát từ nội tâm của cô ta. Có thể ban đầu điểm xuất phát của Dodo là vì trả thù nhưng qua một thời gian ngắn ngủi ở bên cạnh hắn, cô liền phát hiện ra người đàn ông này quá ưu tú, quá hấp dẫn, muốn không yêu hắn quả thật rất khó.

Người đàn ông như hắn chắc hẳn là Thượng đế tạo ra để hãm hại nữ nhân. Sự tao nhã của hắn, sự bá đạo của hắn, sự dịu dàng của hắn, tất cả tất cả đều khiến Dodo không thể rời mắt, lòng cô ta cũng theo đó mà luân hãm. Vốn chỉ một lòng muốn trả thù nhưng nay lòng cô ta lại không thể khống chế mà chìm đắm trong tình yêu dành cho hắn.

Cho nên ... cô sợ mình thất bại, sợ mình thua, sợ mất đi hắn!

Như một đứa bé lần đầu được ăn kẹo, vừa nếm thử liền không thể quên mùi vị của nó.

Đúng vậy, cô không muốn mất đi hắn!

Nhưng cô gái kia mang theo em gái của cô ta, cũng chính là Liên Kiều thật sự đến đây thì cô biết, mọi chuyện sẽ không đơn giản nữa.

Cô ta không cam tâm, thật sự không cam tâm!

Sự lo lắng của Dodo rơi vào trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước nhưng hắn lại hiểu lầm là cô đang lo lắng hắn và Liên Kiều kia nên mỉm cười, nhẹ vỗ lưng cô, ‘Đừng ngốc, anh đương nhiên sẽ yêu Liên Kiều của anh rồi, đừng lo lắng lung tung.’

Giọng nói trầm thấp vang bên tai Dodo khiến cô nhất thời mê mẩn.

‘Liên Kiều!’

Đây là lần đầu tiên trong đời cô yêu một người đàn ông, cũng là lần đầu tiên trong đời lo được lo mất đến thế vì một người đàn ông.

Liên Kiều, em gái của ta, em không biết ta ngưỡng mộ em đến mức nào đâu.

Bởi vì trong lòng người đàn ông này, Liên Kiều mới là tất cả của anh ta.

Bất tri bất giác, Dodo ôm Hoàng Phủ Ngạn Tước càng chặt hơn.

Thấy vậy Hoàng Phủ Ngạn Tước mỉm cười, nhẹ vuốt mái tóc cô ta: ‘Không còn sớm nữa, em đi ngủ đi. Hôm nay bận tiếp khách cả ngày chắc em cũng mệt lắm rồi!’

Dodo ngẩng đầu lên nhìn hắn, hai tay vây quanh cổ hắn, đáy mắt chợt trở nên dịu dàng như nước, ‘Cùng em trở về phòng được không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước mỉm cười ôm cô vững vàng đi vào phòng ngủ.

Ánh mắt Dodo nhìn hắn si mê.

Vào đến phòng ngủ, khi Hoàng Phủ Ngạn Tước đặt cô ta xuống, tay Dodo vẫn bám vào cổ hắn không buông.

‘Sao vậy?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước mỉm cười, vuốt nhẹ sống mũi cô, trìu mến hỏi.

‘Ngạn Tước, đã khuya lắm rồi anh còn chưa nghỉ sao?’ Dodo thấy hắn chẳng có dấu hiệu gì là sắp đi ngủ, trong lòng không khỏi thất lạc.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vuốt tóc cô, nhẹ giọng nói: ‘Ngoan, đi ngủ trước đi, anh còn một số công sự cần giải quyết!’

‘Công sự cũng đâu có gấp đến vậy, em thấy ... giải quyết công sự là giả, theo cùng với bạn cũ của anh mới là thật đi!’ Dodo bất mãn nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước mỉm cười: ‘Vào giờ này Thiên Dục là của Tiểu Tuyền, anh đâu có rảnh mà đi làm kỳ đà cản mũi chứ. Anh thật sự có việc gấp cần giải quyết mà.’

‘Đừng.’ Đêm nay lòng Dodo cảm thấy vô cùng bất an, cô ta thật sự sợ mình sẽ mất đi người đàn ông này.

Tuy hẳn không thuộc về mình nhưng chỉ cần có được hẳn dù là một vài phút giây ngắn ngủi cũng đủ rồi.

Chương 13: Sự lo lắng của Dodo (2)

Hoàng Phủ Ngạn Tước cực kỳ kiên nhẫn nhìn cô sau đó cúi xuống nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán Dodo, ôn nhu nói: ‘Liên Kiều, nghe lời anh, đi ngủ trước đi, anh sẽ cố gắng xử lý công việc thật nhanh rồi trở về với em, được không?’

Dodo chậm rãi buông tay khỏi cổ hắn, nhìn hắn đứng dậy quay lưng định bước đi trong lòng lại một nỗi mất mát.

‘Ngạn Tước ...’

Cô ngồi dậy nhìn hắn, ngập ngừng hỏi, ‘Anh ... có yêu em không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn vẻ thất lạc trong mắt cô ta, sững sốt một lúc rồi cười nhẹ, ‘Ngốc à, anh là chồng em, từ bao giờ thì em bắt đầu hoài nghi tình cảm của anh vậy hả? Không được suy nghĩ lung tung. Ngủ đi!’

Nhẹ vỗ đầu cô sau đó chu đáo giúp cô tắt đèn sau đó hắn bước ra khỏi phòng.

Bàn tay Dodo bất giác nắm chặt lại, trên mặt biểu tình thật phức tạp.

Lại là như thế!

Vì sao cứ mãi là như thế!

Tuy cô nhờ vào Giáng Đầu Thuật mà chiếm được vị trí của Liên Kiều, tuy rằng Ngạn Tước luôn ân cần chu đáo với cô nhưng vì sao cô luôn cảm thấy mình không thể đi vào nội tâm của hắn chứ?

Cô thay thế Liên Kiều trở thành vợ hắn nhưng từ ngày đó đến giờ chưa từng được hưởng thú vui chăn gối. Những ngày này, buổi tối nếu hắn không phải là ở phòng sách bận rộn xử lý công sự thì là ở công ty tăng ca. Vì sao chứ? Hắn là một người đàn ông, vì sao hắn đối với chuyện vợ chồng lại chẳng có chút hứng thú nào? (Tina: Không có hứng thú với em thôi, Dodo ơi!)

Cô không tin, cũng không muốn tin! Đây là tình huống mà cô chưa từng nghĩ tới. Không được! Cô tuyệt không cho phép tình trạng này tiếp tục!

Nghĩ đến đây, mắt Dodo chợt lóe lên một tia suy nghĩ, cô ta thay vội áo ngủ đi ra khỏi phòng.

Trong thư phòng đèn vẫn còn sáng, soi rọi suốt căn phòng rộng rãi được thiết kế sang trọng tao nhã, hoàn toàn phù hợp với phong cách của chủ nhân của nó.

Trên chiếc sofa màu đen sang trọng của Ý, Hoàng Phủ Ngạn Tước đang nằm nhắm mắt dưỡng thần, trong phòng mùi xì gà Cuba lãng đãng bay, khói quện từng vòng từng vòng như tâm trạng đang rối rắm của hắn.

Từ sofa nhìn sang là khung cửa sổ kéo dài sát đất, từ tầng cao có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh đẹp đêm nay, từ đây cũng có thể nhìn thấy một góc vườn hoa. Hoàng Phủ Ngạn Tước hướng ánh mắt về phía cửa sổ, hắn mơ hồ nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ yêu kiều ngồi nơi nhà kính.

Là ảo giác của hắn!

Hắn biết mình không nên có loại ảo giác này nhưng ... khi hắn chỉ ở một mình như lúc này, trong đầu vẫn luôn thấp thoáng bóng dáng của cô gái đó, thấp thoáng gương mặt nhỏ nhắn cùng đôi mắt long lanh nước mắt kia.

Hắn không biết bản thân vì sao lại như thế, nhưng hắn rất rõ ràng cần phải áp chế cái cảm giác kỳ lạ đó xuống bởi vì hắn là người đàn ông đã có gia đình.

Nhất thời hấn cảm thấy thật phiền não, tập văn kiện để trên bàn trà vẫn để đó chẳng buồn xem bởi vì hấn biết có xem cũng chẳng vào.

Đối diện với vợ mình không hiểu sao hấn lại có tâm lý muốn trốn tránh, không hiểu vì duyên cớ gì mà không đề nổi chút hứng thú nào.

Với tay cầm lấy tập văn kiện, tự dặn lòng phải tập trung tinh thần nhưng lật được vài trang, trên trang giấy lại dần hiện lên gương mặt của cô gái kia, nét mặt buồn bã cùng những giọt nước mắt khiến hấn xót xa.

Phanh ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước tức tối ném tập văn kiện trở lại bàn trà, bước nhanh về phía cửa nhưng khi vừa đặt tay vào núm xoay cửa, hấn chợt dừng lại mọi động tác.

Mình sao thế này?

Rốt cuộc là sao thế này? Vừa nay rõ ràng là có một nỗi xúc động muốn đi tìm cô gái kia chỉ để nhìn xem cô còn khóc hay không, đã đi ngủ chưa, có hay không bị nhiễm lạnh ...

Điên rồi!

Hoàng Phủ Ngạn Tước người điên rồi!

Áo não quay người trở lại sofa, Hoàng Phủ Ngạn Tước ngã người nằm xuống trở lại, hai tay day day huyết Thái Dương, bất chợt, hấn cảm thấy mình thật nực cười.

Loại chuyện bồng bột như vậy từ lúc nào Hoàng Phủ Ngạn Tước hấn lại làm chứ? Cô chẳng qua chỉ là một cô gái mà hấn mới gặp một ngày mà thôi, hơn nữa hấn đã là người có gia đình!

Chẳng lẽ ...

Hấn thật sự thay lòng đổi dạ sao?

Không thể nào!

Hấn yêu Liên Kiều, đây là điều không thể hoài nghi!

Ngay khi hấn cảm thấy phiền não cùng cực thì cửa phòng chợt bị đẩy ra, ánh đèn chiếu nghiêng ra hành lang, soi rọi bóng dáng xinh đẹp của một cô gái.

‘Liên Kiều ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước bất giác hô lên một tiếng, khi ngẩng đầu lên nhìn thấy bóng dáng của vợ mình, đáy mắt hấn chợt xẹt qua một tia nghi hoặc.

‘Ngạn Tước!’

Dodo mặc một chiếc váy ngủ màu đen đầy vẻ quyến rũ, chậm rãi đi đến trước mặt hấn, ngồi xuống bên cạnh rồi nhìn vào mắt hấn ...

‘Vừa nãy anh gọi em sao?’

Không đúng ... tất cả đều không hợp lý!

Khi cô vừa bước vào, trong một chớp mắt đó cô rõ ràng nhìn thấy sự nghi hoặc trong mắt hấn.

Đôi mắt thâm trầm của Hoàng Phủ Ngạn Tước xẹt qua một chút sửng sốt sau đó hấn cười ôn nhu: ‘Đương nhiên rồi, không em cho rằng anh gọi ai chứ?’

‘Ngạn Tước, em sợ lắm, anh ôm em được không?’

Dodo nhào vào lòng hấn, vùi mặt vào ngực hấn, thân thể mềm mại dán chặt vào thân thể rắn rỏi của hấn.

‘Sao vậy? Chắc không phải là gặp ác mộng chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vòng tay ôm lấy cô, thấp giọng hỏi.

Dodo lắc đầu, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt hắn, dịu giọng nói: ‘Anh biết không, nhìn bộ dạng thất thần của anh em sợ lắm.’

‘Sợ? Sợ cái gì?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô khó hiểu.

Dodo áp tay lên má hắn, trong mắt mang theo vạn phần quyến luyến, yếu ớt nói: ‘Sợ anh sẽ thay lòng đổi dạ, sợ anh sẽ bỏ mặc em, sợ anh sẽ yêu cô gái kia.’

Cái sau cùng chính là điều cô lo sợ nhất.

Lời cô của khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước bật cười, ‘Em từ lúc nào trở nên nghi thần nghi quỷ thế chứ? Anh sao lại thay lòng đổi dạ được chứ? Đừng có suy nghĩ lung tung rồi tự dọa mình.’

‘Vậy anh chứng minh đi!’ Dodo nhìn hắn đầy thâm ý.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhượng mảy, ‘Em muốn anh chứng minh thế nào?’

Dodo mỉm cười, thân thể mềm như nước lại nhào vào lòng hắn, cô chủ động nắm lấy tay hắn dịch dần lên trên ... cho đến khi phủ lên nơi đầy đặn của mình...

‘Anh nói xem, trừ phi ... trong mắt anh vốn không có em!’

‘Liên Kiều ...’

Sự mềm mại nơi lòng bàn tay khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi thất thần, hắn nhẹ đẩy cô ra, ‘Em là vợ anh, không cần phải dùng cách này để lấy lòng anh, biết không?’

85. Quyển 9 - Chương 14-15

Quyển 9: Tình yêu và tình thân

Chương 14: Ảo giác của Hoàng Phủ Ngạn Tước

‘Đây không phải là lấy lòng, đây là sự thể hiện tình yêu của em dành cho anh. Ngạn Tước, tối nay cùng em được không?’ Dodo nhìn sâu vào đôi mắt đen của hắn, tình ý dào dạt nói.

Không đợi hắn trả lời Dodo đã ngồi dậy, bàn tay đặt trên dây áo ngủ kéo nhẹ, chiếc áo ngủ ngay lập tức trượt xuống để lộ một thân hình vệ nữ quyến rũ, dưới ánh đèn càng tăng thêm phần dụ hoặc.

Cô đã chuẩn bị kỹ lưỡng tất cả, kế hoạch từng bước được thực hiện đúng như ý muốn, cô thật không tin Hoàng Phủ Ngạn Tước sẽ không có chút phản ứng nào. Trong tiềm thức của hắn, cô chính là người vợ chân chính của hắn, hắn muốn cô cũng là chuyện rất bình thường.

Ánh đèn chiếu nghiêng xuống thân thể kiều mị của cô, cơn gió nhẹ thổi qua phát tán mùi hương nào ngát từ người cô, rơi vào trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước đúng là một sự dụ hoặc trí mạng.

‘Liên Kiều ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thở dài một tiếng, trong một khoảnh khắc kia hắn vẫn nhìn thấy sự lo lắng trong mắt cô.

Nhẹ kéo cô vào lòng, nâng gương mặt cô lên để đôi mắt cô nhìn thẳng vào mắt mình, ‘Em làm như vậy sẽ khiến anh có cảm giác tội lỗi. Em là vợ anh, em nên tin anh mới phải ...’

Lời của hắn còn chưa nói hết Dodo đã chủ động dán sát người vào người hắn, tay vươn đến câu lấy cổ hắn, đôi môi mang theo sự quyến rũ đầy nữ tính dán lên môi hắn ...

‘Ngạn Tước, em là vợ anh, là Liên Kiều, muốn em đi!’ Môi cô trượt sang bên tai hắn, hơi thở thơm mát thổi qua bên tai hắn.

Sự mềm mại trong lòng, hơi thở thơm mát bên tai khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước nhất thời xao động, bàn tay đang đặt trên người cô dùng sức một cái, thân thể mềm mại của cô đã nằm dưới người hắn...

Ngay lập tức Dodo thấy mình hoàn toàn bị bao phủ bởi hơi thở đầy nam tính của hắn, nụ hôn của Hoàng Phủ Ngạn Tước từ bị động hóa thành chủ động ...

‘Ngạn Tước ...’

Dodo hồn hển gọi, những long lắng trong lòng theo nụ hôn lửa nóng kia mà tan biến hết, trên môi cô câu lên một nụ cười đắc ý. Cô muốn người đàn ông này, bất kể là tâm linh hay thân thể, cô đều muốn nó thuộc về mình!

Môi Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ nhàng trượt xuống nơi vùng cổ thanh mảnh sau đó là bờ vai mảnh mai.

‘Liên Kiều ...’

Âm thanh trầm thấp mang theo một nỗi ham muốn rõ rệt, hơi thở của hắn cũng theo đó mà trở nên thô ráp.

‘Ngạn Tước, yêu em đi ...’

Dodo hoàn toàn quên mất chính mình trong sự bá đạo và nhiệt tình của hắn, người đàn ông này, bảo sao phụ nữ không mê luyện hắn được chứ.

‘Ngạn Tước, em yêu anh!’ Dodo nhìn hắn không chớp, sóng tình trào dâng trong lòng.

Môi Hoàng Phủ Ngạn Tước câu lên một đường cong, hắn nhìn cô sau đó cúi xuống lần nữa, đặt môi lên môi cô. Nhưng khi hắn sắp bị ham muốn vùi lấp thì trong một chớp mắt đó ...

‘Ngạn Tước, nếu anh thật sự rất yêu rất yêu Liên Kiều của anh vì sao lại nở làm cô ấy đau lòng chứ?’

Bên tai hắn chợt văng vẳng tiếng của một cô gái, giọng nói yếu ớt và bất lực, gương mặt tiều tụy của cô cùng lúc xuất hiện trong đầu hắn, hắn gần như có thể nhìn thấy rõ ràng đôi mắt đầm nước mắt của cô.

Thân hình cao lớn chợt cứng lại, động tác kích tình trong chớp mắt cũng ngưng lại.

‘Ngạn Tước ...’ Dodo phát giác được điểm này sắc mặt liền trở nên rất khó coi.

Sao hắn lại có thể ngay giờ phút này lại ngừng cương nơi bờ vực được chứ?

Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày, ảo giác vừa rồi của hắn khiến hắn hoàn toàn mất đi hứng thú.

‘Xin lỗi Liên Kiều, anh chợt nhớ mình vẫn còn công sự phải làm.’ Hắn nhặt lại chiếc áo ngủ của cô rơi trên thảm, cẩn thận giúp cô mặc lại, nhẹ giọng nói.

‘Ngạn Tước ...’

Dodo trở mắt nhìn hắn, cô bất kể tất cả nắm chặt cánh tay hắn, vẻ mặt không thể tin được nhìn hắn, ‘Sao anh lại có thể ngay lúc này lại nhớ đến công sự chứ?’

Đây ... chuyện này đúng là không thể tin được.

Cô đã vì hắn làm nhiều chuyện như vậy, cô đã vì hắn chủ động đến như vậy nhưng đến cuối cùng lại chỉ là công dã tràng sao?

‘Thực xin lỗi, Liên Kiều!’

Lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng cảm thấy áy náy, hắn cũng không biết mình bị sao nữa, cô vợ xinh như mộng ở trước mặt, chủ động cầu ái vậy mà trong đầu hắn chỉ có bóng dáng của cô gái kia.

Cái cảm giác này sắp làm hắn điên mất rồi!

‘Ngạn Tước, anh ...’

‘Liên Kiều, đừng giận anh, gần đây Hoàng Phủ tài phiệt công việc thật sự quá nhiều, đợi qua một thời gian nữa anh sẽ đi du lịch với em, được không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ ôm cô vào lòng, cười xấu xa: ‘Đến lúc đó anh đền bù lại cho em, thế nào?’

‘Chỉ mong anh nói lời giữ lời!’ Dodo cũng biết những chuyện này cũng không thể miễn cưỡng được, sự cảnh giác trong lòng lại dâng cao lần nữa.

‘Đương nhiên rồi, anh có gạt em bao giờ chưa?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nói một cách dứt khoát, hắn nâng mặt cô lên đặt một nụ hôn lên trán cô, nói: ‘Đến lúc đó em ở dưới thân anh cầu xin tha thứ thì sẽ tin ngay thôi!’

‘Đáng ghét!’

Dodo đắm vào ngực hắn một quyền, cô thầm nghĩ hay là mình thật sự suy nghĩ quá nhiều.

‘Được rồi, đừng giận nữa, mau trở về phòng ngủ đi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ vuốt tóc cô, nói.

Dodo vẫn còn đang định nói gì đó nhưng nghe hắn nói vậy chỉ đành thôi.

‘Ngạn Tước, vậy anh cũng đừng bận khuya quá.’ Nói xong câu đó, cô cực kỳ không cam tâm rời khỏi phòng sách.

Trong phòng khách yên tĩnh trở lại, nhưng Hoàng Phủ Ngạn Tước không có cách nào bình ổn tâm tư đang hỗn loạn của mình được cả.

Xử lý công vụ là giả, xử lý tâm trạng của chính hắn mới là thật!

Ảo giác - thực sự là ảo giác trí mạng, loại ảo giác kỳ lạ này sao lại có sức ảnh hưởng lớn như thế đối với hắn chứ, gần như đảo lộn suy nghĩ và hành vi của hắn. Đây rốt cuộc là chuyện gì chứ?

Người vừa này là vợ mình nhưng vì sao hắn cứ luôn có cảm giác, nếu hắn đụng vào người cô thì giống như làm chuyện gì có lỗi với một người khác lắm vậy.

Nực cười! Thật là nực cười!

Hoàng Phủ Ngạn Tước mệt mỏi thả người vào sofa lần nữa, khép mắt lại tự dặn mình không cần suy nghĩ gì nhiều.

Bên ngoài phòng sách, nét mặt lạnh lùng của Dodo dần trở nên đầy phần nộ, cô ta hít sâu một hơi như muốn tự trấn tĩnh mình sau đó xoay người đi xuống lầu đi về phía phòng ngủ.

Chương 15: Thôi thúc ý chí chiến đấu của Liên Kiều

Căn phòng khách dành cho Liên Kiều rất đẹp, đây đã từng là căn phòng khách mà Hoàng Phủ Ngạn Tước đích thân chuẩn bị cho cô những ngày cô mới đến “Hoàng Phủ”. Màu trắng và màu tím nhạt xen kẽ, phối hợp với nhau một cách đều nghệ thuật và thời thượng.

Cô còn nhớ lúc đầu Hoàng Phủ Ngạn Tước còn “tốt bụng” giúp cô chuẩn bị một căn phòng màu hồng, sau khi bị cô chế giễu một hồi, chỉ trong thời gian ngắn ngủi một ngày một đêm, căn phòng này đã trở nên giống như bây giờ.

Ngay giờ phút này cô mới hiểu hết sự ân cần và chu đáo của Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Liên Kiều, trời ơi, sao chị lại khóc nữa rồi?’ Khi thấy nước mắt Liên Kiều bắt tri bắt giác lăn trên gò má, Hoàng Phủ Anh quả thật bị dọa đến giật mình, cô vội bước tới rút một tờ khăn giấy giúp cô lau lệ ...

‘Chị yêu à, chị đừng khóc nữa. Chị xem mắt mình kìa, sắp khóc đến sưng rồi.’

Thượng Quan Tuyền lên tiếng nói đùa vài câu định làm cho không khí bớt ngọt ngào, nào ngờ còn chưa dứt lời thì Liên Kiều đã co ro trên sofa khóc đến tức tưởi.

Tuy cô đã hứa với Ngạn Tước là sẽ không khóc nhưng ... mỗi lần nhớ đến hắn, nhớ tới những điều tốt đẹp của hắn, nước mắt lại không kìm chế được lại rơi.

Cô không muốn khóc bởi vì còn phải nghe chị mình nói như thế nào. Tối nay có lẽ ngoài trừ người nhà Hoàng Phủ, tất cả những người khác đều không ngủ được bởi vì ...

Trong phòng của Liên Kiều không chỉ có Thượng Quan Tuyền cùng Mặc Di Nhiễm Dung, Hoàng Phủ Anh mà còn có cả Lãnh Thiên Dục.

Thấy lời nói đùa của mình không có tác dụng, Thượng Quan Tuyền nhìn Lãnh Thiên Dục, âm thầm thở dài một tiếng.

Lãnh Thiên Dục cũng không phải lòng dạ sắt đá, cũng không lạnh lùng như vẻ bề ngoài, tuy hấn cùng Liên Kiều nha đầu này tiếp xúc có mấy ngày nhưng sự lạc quan vui vẻ của cô, sự nghịch ngợm bướng bỉnh của cô khiến hấn cũng vui lây, tự nhiên hấn cũng coi cô như em gái mình.

Mà bây giờ nhà Hoàng Phủ xảy ra loại chuyện này, bảo hấn làm sao mà ngủ được.

Lãnh Thiên Dục đi đến bên cạnh Liên Kiều, bàn tay nhẹ đặt lên vai cô, khiến cho Liên Kiều bị dọa đến gương mặt.

‘Anh làm gì vậy?’ Cô nói thật nhỏ, giọng vẫn còn nghẹn ngào.

‘Liên Kiều, nhìn anh này!’ Lãnh Thiên Dục quát khẽ một tiếng.

Liên Kiều ngẩng đầu nhìn hấn, khóe mắt vẫn còn vương nước mắt, mơ hồ nhìn hấn.

Lãnh Thiên Dục cũng nhìn cô, vẻ lạnh lùng trước giờ trong đáy mắt được thay bằng sự nghiêm túc và ngưng trọng.

‘Liên Kiều, chuyện bây giờ em cần làm không phải là khóc mà là kiên cường đối mặt với tất cả. Nước mắt chỉ chứng minh sự yếu đuối của em. Nước mắt chỉ cho thấy em đang bỏ cuộc thôi!’

Cả người Liên Kiều chợt cứng lại, ‘Ai nói em muốn bỏ cuộc chứ? Không đâu. Em sẽ không bỏ cuộc. Em sẽ không bỏ mặc Ngạn Tước!’

‘Vậy được, từ bây giờ, cất kỹ nước mắt của em!’

Lãnh Thiên Dục lời lẽ chính nghĩa nói: ‘Chúng ta sẽ nghĩ hết mọi cách để ngăn chặn những chuyện này, còn em, trong hoàn cảnh thế này phải học cách trưởng thành, có biết không?’

Giọng nói lạnh lùng nhưng mang theo một sự quan tâm như một người anh trai dành cho em gái mình.

Hai câu nói vang vang hữu lực, lọt vào tai Liên Kiều lại sinh ra một sức mạnh đặc biệt.

Cô rút khăn giấy, dùng sức lau khô nước mắt trên mặt, gật đầu thật mạnh, ‘Em sẽ nghe lời anh, em nhất định sẽ kiên trì tiếp tục!’

‘Vậy mới ngoan chứ!’ Lãnh Thiên Dục hài lòng câu lên nụ cười, ‘Nhớ kỹ, em là Liên Kiều “không gì làm không được”!’

‘Dạ!’

Dũng khí lại quay trở lại với Liên Kiều, cô vụt đứng dậy lớn tiếng nói: ‘Tuy em không hiểu anh nói cái gì là làm được không được nhưng em nhất định sẽ kiên cường!’

Câu nói của cô suýt nữa khiến Lãnh Thiên Dục tức đến ngất, hấn sao lại có thể quên chứ, nói chuyện dùng thành ngữ như với cô đúng là nước đổ đầu vịt.

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn Lãnh Thiên Dục lại nhìn Liên Kiều đang đầu chí bùng bùng, một lúc lâu sau mới lên tiếng: ‘Lãnh tiên sinh, ngài thật lợi hại!’

Hoàng Phủ Anh ở bên cạnh liếc mắt nhìn hai người, ‘Vậy cũng được sao?’

Còn Thượng Quan Tuyền thì vô lực đưa tay chống trán, Lãnh Thiên Dục này, lại dùng chiêu cũ đã dùng với Lãnh Tang Thanh để đi khích lệ Liên Kiều. Những lời này Lãnh Tang Thanh vốn đã nghe đến nhàm, thật không ngờ dùng với nha đầu Liên Kiều này lại hữu dụng như vậy.

Trời ạ!

Nhưng mà ... dù sao có cách giúp Liên Kiều thoát khỏi chán nản, suy sụp tinh thần thì tốt rồi.

‘Được rồi Liên Kiều, bình tĩnh lại chúng ta cùng ngồi xuống nghe ý kiến của Nhiễm Dung về chuyện này thế nào.’ Thượng Quan Tuyền nhẹ giọng nói.

Ánh mắt mọi người lúc này đều rơi trên người Mặc Di Nhiễm Dung.

Cô chậm rãi lên tiếng, ‘Tình hình ở nhà Hoàng Phủ tin rằng mọi người đều nhìn thấy rất rõ ràng rồi, chính là kết quả xấu nhất mà chúng ta đã suy đoán trước đó. Người phụ nữ đó ... cũng chính là “Liên Kiều” trong nhận thức của tất cả mọi người trong Hoàng Phủ. Đúng vậy, cả nhà Hoàng Phủ từ trên xuống dưới đều bị trúng Giáng Đầu Thuật, người phụ nữ kia đã chiếm lấy vị trí của Liên Kiều, đường đường chính chính trở thành nữ chủ nhân của Hoàng Phủ.’

‘Vậy tiếp theo đó chúng ta nên làm thế nào?’ Thượng Quan Tuyền sốt ruột hỏi.

‘Chờ đợi!’ Mặc Di Nhiễm Dung đơn giản thốt lên hai chữ.

‘Chờ đợi?’

Ai nấy đều không hiểu nhìn nhau.

‘Đúng vậy!’

Mặc Di Nhiễm Dung đi đến bên cạnh cửa sổ, cô bình tĩnh ngắm nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ, đôi mày đen nhánh nhẹ cau, ‘Thực ra, đây vốn là cuộc chiến ngầm giữa hai Giáng Đầu Sư với nhau, mọi người không cần phải xen vào.’

Câu nói của cô hoàn toàn là sự thật.

‘Chị Nhiễm Dung, vậy chúng ta phải đợi đến lúc nào? Với lại ... chúng ta phải đợi cái gì?’ Hoàng Phủ Anh nghi hoặc hỏi.

Ánh mắt Mặc Di Nhiễm Dung hơi lộ vẻ lo lắng, cô nhàn nhạt nói: ‘Giáng Đầu Sư khi hạ Giáng Đầu bao giờ cũng có quy định thời gian cực hạn, cũng chính là thời hạn cuối cùng để giải quyết sự việc. Sự xuất hiện của chúng ta đối với Giáng Đầu Sư đối phương mà nói là một sự uy hiếp, cũng là ngoài ý muốn. Cho nên cô ta cần phải tăng tốc, thúc đẩy thời hạn nảy sinh hiệu lực của Giáng Đầu Thuật, cô ta nhất định phải để cả nhà Hoàng Phủ hoàn toàn thừa nhận mình, còn tôi, chính là đợi thời cơ này. Chỉ cần cô ta lộ ra chút sơ hở nào thì chúng ta sẽ có cơ hội phản công.’

‘Chị à, người phụ nữ đó tên là Dodo, cô ta cũng là người Mã Lai. Em không hiểu cô ta tại sao lại phải làm như thế.’

Ngẫm nghĩ một hồi, Liên Kiều lại hỏi tiếp: ‘Chị à, Giáng Đầu Thuật của cô ta thật sự là cao hơn cả chị sao?’

‘Đúng vậy. Cô ta đúng là cao hơn chị một bậc. Nhưng đợi đã ...’

Đáy mắt Mặc Di Nhiễm Dung chợt xẹt qua một tia lo lắng, cô nhìn Liên Kiều: ‘Em à, em nói cô ta tên gì?’

86. Quyển 9 - Chương 16-17

Quyển 9: Tình yêu và tình thân

Chương 16: Sự thật chấn động (1)

Liên Kiều thấy phản ứng của chị mình liền giật mình sửng sốt, cô dè dặt đáp lời: ‘Cô ta nói mình tên Dodo, trước đây bọn em đã từng gặp nhau hai lần.’

Mặc Di Nhiễm Dung nghe vậy, đôi mày bắt giắc chau lại, cả người bắt tri bắt giác chợt cứng lại.

Lãnh Thiên Dục thấy vậy vội hỏi: ‘Có vấn đề gì sao?’

Mắt Mặc Di Nhiễm Dung xẹt qua một tia nghi hoặc, ánh mắt quét một vòng trên từng gương mặt, cô nói khẽ như tự nói ình nghe, lại giống như đang nói ọi người cùng nghe, ‘Cô ta? Sao lại là cô ta được chứ?’

‘Chị? Rốt cuộc là thế nào? Chị biết cô Dodo đó sao?’ Liên Kiều vội hỏi lại.

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ lắc đầu, ‘Không, theo lý thuyết chị không thể biết cô ta bởi vì đáng lý ra cô ta đã chết.’

Liên Kiều, Thượng Quan Tuyền và Hoàng Phủ Anh nghe vậy cùng kinh hãi đến trợn mắt há mồm.

‘Chị ... chị ... ý của chị là ... người phụ nữ hôm nay chúng ta gặp là ... là người chết sao? Không phải chứ?’ Hoàng Phủ Anh run giọng hỏi.

‘Ồ, không, ý chị không phải như vậy.’

Mặc Di Nhiễm Dung lúc này mới ý thức được mình nói rất tối nghĩa nên vội lên tiếng giải thích: ‘Là thế này, chị chưa từng gặp người phụ nữ kia nhưng đã từng thấy cái tên này trong gia phả, trong đó viết rõ ràng đây là một cô bé bất hạnh qua đời từ khi còn rất nhỏ.’

Thượng Quan Tuyền và Lãnh Thiên Dục bốn mắt nhìn nhau, Liên Kiều rõ ràng cũng chấn động trước tin tức này. Qua một lúc lâu cô mới chậm rãi lên tiếng hỏi: ‘Chị, Dodo cái tên này sao lại có trong gia phả nhà chúng ta?’

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ thở dài một tiếng, ‘Đơn giản thôi, thực tế nếu như cô bé tên Dodo này còn sống thì người có tư cách trở thành Giáng Đầu Sư của hoàng thất nhất chính là cô ta chứ không phải chị. Cô bé này lúc vừa sinh ra đời đã có năng lực hơn hẳn người thường, đây là nhân tài để bồi dưỡng thành Giáng Đầu Sư hiếm gặp cho nên khi cô bé vừa sinh ra đời đã bị các trưởng bối trong gia tộc ghi tên vào gia phả. Chỉ tiếc là ...’

‘Mặc Di tiểu thư, ý của cô là ... Dodo đó chính là cô bé chết yểu ngày xưa sao? Chuyện này khó mà tin được. Nói không chừng họ là hai người khác nhau.’ Lãnh Thiên Dục bình tĩnh phân tích.

‘Đúng đó chị. Sao chị lại có thể khẳng định hai người này là một chứ?’ Liên Kiều ôm ấp một tia hy vọng tiếp lời Lãnh Thiên Dục.

Mặc Di Nhiễm Dung suy nghĩ một chút rồi nói một cách chắc chắn ...

‘Chị dám khẳng định, Dodo này chính là cô bé được ghi tên vào gia phả đó. Cô ta vốn không chết!’

Thượng Quan Tuyền hít sâu một hơi, đôi mắt đẹp cũng vì những tin tức bất ngờ này mà trợn to, ‘Chuyện này quá ly kỳ và khó tin, nếu như cô gái đó chính là cô bé chết yểu được ghi tên trong gia phả kia vậy thì sao bây giờ lại trở nên lợi hại như thế?’

‘Lúc đầu chị cũng hoài nghi về điểm này, hơn nữa cũng nghi ngờ cô ta không phải là cô bé đó nhưng qua chuyện hôm nay chị cuối cùng cũng có thể xác định, cô ta chính là cô bé mà ai cũng tưởng đã chết yểu năm đó. Thứ nhất, cô ta có đôi mắt màu tím giống như chị và Liên Kiều, trong vương thất Mã La và cả trên đời này, người có đôi mắt màu tím vốn không nhiều, hơn nữa, có đôi mắt màu tím chứng minh người đó có năng lực hơn người bẩm sinh. Thứ hai, năng lực thực thi Giáng Đầu Thuật của cô ta rất mạnh, lần trước lúc đối đầu với cô ta chị không biết cô ta chính là người đó nhưng hôm nay nhìn thấy chị liền biết, cô ta thực sự rất mạnh, chỉ có cô ta mới có thể đối đầu liên tục với chị, thậm chí làm cho chị bị thương.’

Mày Mặc Di Nhiễm Dung càng chau chặt.

Lãnh Thiên Dục cũng chau mày hỏi: ‘Mặc Di tiểu thư, ý của cô tức là ... năng lực của cô ta cao hơn cô?’

‘Đúng, điều này tôi đã nói trước đây rồi!’ Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ gật đầu, ‘Nói một cách nghiêm túc, tư chất của tôi không bằng cô ta, cô ta trời sinh đã có năng lực làm Giáng Đầu Sư rồi bởi vì trực giác rất mạnh, còn tôi chỉ mạnh về chiêm bói, nếu so sánh về năng lực bẩm sinh thì người có trực giác càng mạnh thì Giáng Đầu Thuật càng giỏi.’

‘Ồ?’ Thượng Quan Tuyền như hiểu lại như không hiểu, cô suy nghĩ một hồi rồi hỏi: ‘Vậy ... Liên Kiều chẳng phải sẽ không còn chút hy vọng nào sao? Cô ta là Giáng Đầu Sư lợi hại như vậy, hơn nữa nhất định sẽ không dùng tay.’

Mặc Di Nhiễm Dung nghe vậy trên mặt lại xẹt qua một tia phức tạp, vốn tâm tư căng mắt, Lãnh Thiên Dục liền phát hiện ra ngay.

‘Mặc Di tiểu thư, hình như cô vẫn còn chuyện chưa cho chúng tôi biết!’

Mặc Di Nhiễm Dung liếc mắt nhìn Lãnh Thiên Dục, không khỏi thầm khen sự tinh tế của hắn, cô nhẹ gật đầu: ‘Vẫn còn một chuyện, liên quan đến em gái!’

‘Em hả?’

Liên Kiều kinh ngạc chỉ tay vào mũi mình nhưng sau đó cô nhẹ nhàng than một câu: ‘Cũng phải thôi, bây giờ chúng ta bàn chuyện của em cơ mà!’

‘Chuyện này rất quan trọng!’ Mặc Di Nhiễm Dung thở dài một tiếng.

‘Thật sao?’ Liên Kiều hoang mang nhìn cô, đôi mắt vốn đã khóc đến đỏ hồng bởi vì khẩn trương mà mở to: ‘Còn chuyện gì nữa vậy chị? Chị đừng dọa em sợ nha!’

Cầu xin, đừng có thêm bất cứ chuyện gì ngoài dự liệu nữa, lúc này cô quả thật không thể chịu nổi thêm bất kỳ đả kích nào nữa.

‘Nha đầu ngốc! Có chuyện gì đến thì cũng phải bình tĩnh đối mặt mới phải chứ!’

Mặc Di Nhiễm Dung hít sâu một hơi như tự cổ vũ mình sau đó mới nhìn Liên Kiều: ‘Linh Giáng của Dodo rất lợi hại, nếu muốn phá giải thì không phải là chuyện dễ dàng, hơn nữa trong quá trình phá giải Giáng Đầu Thuật của đối phương, chị không có cách nào khống chế được, cho nên ... số mệnh an bài cũng rất quan trọng.’

‘Chị, chị ... nói thế là có ý gì?’ Liên Kiều vẫn luôn cảm thấy hoang mang như có điều gì đó không tốt đang chờ đợi mình, ngay cả ánh mắt nhìn về phía Mặc Di Nhiễm Dung cũng tràn đầy hoảng loạn.

Lãnh Thiên Dục, Thượng Quan Tuyền và Hoàng Phủ Anh đều tập trung tinh thần lắng nghe.

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn Liên Kiều, bàn tay trêu mếu vuốt tóc cô, nói: ‘Ý của chị là, chuyện đến cuối cùng như thế nào thì còn phải xem ... cuối cùng cô ta có hồi tâm chuyển ý hay không!’

‘Nhiễm Dung, chị nói cô ta hồi tâm chuyển ý? Chuyện này chắc không có khả năng rồi. Cô ta đã dám ra tay hạ Giáng Đầu với cả nhà Hoàng Phủ, tức là đã có dự mưu, có kế hoạch, làm sao nói thu tay là thu tay chứ?’ Hoàng Phủ Anh kinh ngạc thốt lên.

Mặc Di Nhiễm Dung thở dài một tiếng, ‘Chỉ mong là cô ta sẽ thu tay kịp lúc bởi vì ... cô ta là chị ruột của Liên Kiều!’

‘Cái gì?’ Ngoài trừ Mặc Di Nhiễm Dung, những người còn lại vừa ngạc nhiên vừa chấn động, nhất là Liên Kiều, cô suýt nữa thì ngồi không vững.

Không khí trong chớp mắt trở nên đặc quánh, dường như không còn đủ dưỡng khí để mọi người hô hấp nữa.

Qua một lúc lâu Liên Kiều mới hoàn hồn lại, cô kéo cánh tay của Mặc Di Nhiễm Dung, dè dặt hỏi lại: ‘Chị ... chị ... không phải đang nói đùa với em chứ?’

Chương 17: Sự thật chấn động (2)

‘Chuyện này chị sao lại có thể đem ra nói đùa với em được chứ?’

Sắc mặt Mặc Di Nhiễm Dung thật nghiêm túc, hoàn toàn chẳng có biểu hiện gì là đang nói đùa, ‘Chị nói đều là sự thật!’

Mắt Liên Kiều khê chớp, đột nhiên nhớ ra chuyện gì, cô đưa tay bịt miệng che đi một tiếng kêu kinh ngạc ...

Cô nhớ rồi!

Từng câu từng chữ khi Dodo nói chuyện với cô lần đầu tiên chọt vọng lại bên tai cô khiến cô nhất thời ngây ngốc tại chỗ.

‘Liên Kiều chị không sao chứ?’ Hoàng Phủ Anh cảm thấy biểu hiện của cô thật kỳ lạ, liền quan tâm hỏi.

Liên Kiều ngơ ngẩn nhìn mọi người sau đó mới chậm chạp lên tiếng: ‘Em còn nhớ lúc đó Dodo nói với em, rằng cha mẹ em không còn sống nhưng em vẫn còn một người chị. Lời của cô ta nói, chẳng lẽ ...’ Cô nhìn thẳng Mặc Di Nhiễm Dung, ‘Chị, chẳng lẽ ... chẳng lẽ cô ta đúng là chị ruột của em sao?’

Mặc Di Nhiễm Dung gian nan gật đầu, ‘Chắc là không sai đâu, lúc đó chị xem những ghi chép trong gia phả, cô ta đích thực là chị ruột của em. Chỉ có điều trước giờ chị cứ tưởng cô ta bất hạnh mà chết yểu từ lúc mới sinh cho nên cũng không có nhắc với em về chuyện này. Không ngờ cô ta lại còn sống, hơn nữa lại còn nhắm vào chúng ta mà ra tay.

‘Sao lại như vậy được chứ?’

Thượng Quan Tuyên bắt mãn chau mày: ‘Liên Kiều sinh sau cô ta, lại chẳng làm gì hại đến cô ta, hoàn toàn chẳng có thù hận gì mà còn là hai chị em, sao cô ta lại làm như thế chứ?’

‘Bởi vì tâm lý của cô ta có chướng ngại!’

Lãnh Thiên Dục trầm mặc này giờ lúc này mới chậm rãi lên tiếng, ‘Đối với chuyện của vương thất Mã Lai ít nhiều gì anh cũng có nghe nói, anh nghĩ lúc đầu không phải là cô ta chết yểu mà là bị cha mẹ bỏ rơi. Bởi vì cô ta từ lúc mới sinh đã có biểu hiện của một năng lực khác người, vì vậy cha mẹ của cô ta vì không muốn phải chịu lời nguyền của gia tộc nên đem cô ta bỏ ở một nơi hoang vắng. Không ngờ cô ta mạng lớn lại không chết, hơn nữa còn biết thân phận thực sự của mình. Khi cô ta gặp được Liên Kiều, đối với người em gái này, tin chắc cô ta sẽ có cảm giác ghen tỵ. Thứ nhất là bởi vì Liên Kiều được Hoa Đô lão nhân yêu thương, bảo hộ, tuy Liên Kiều cũng có năng lực khác người nhưng lại không được cho học Giáng Đầu Thuật, như vậy thì Liên Kiều sẽ không cần phải đảm đương sứ mệnh làm Giáng Đầu Sư của gia tộc, không phải chịu áp lực, làm một cô gái bình thường, khỏe mạnh, vui vẻ trưởng thành. Thứ hai, hoàng thất Mã Lai và gia tộc Hoàng Phủ có đính ước hôn nhân, nếu như lúc đó cô ta không bị cha mẹ bỏ rơi, có lẽ hôm nay người chân chính được gả vào nhà Hoàng Phủ là cô ta chứ không phải Liên Kiều. Cô ta cho rằng Liên Kiều đoạt lấy tình thân, thậm chí là tình yêu. Cho nên anh đoán rằng trong tâm lý cô ta sản sinh ra chướng ngại, thù hận đối với Liên Kiều.’

Liên Kiều nhìn Lãnh Thiên Dục trừng trừng, cô không thể tin được, cũng không muốn tin giả thuyết kinh người của hắn nhưng cũng không có cách nào phản bác. Cô gian nan nuốt một ngụm nước bọt ...

‘Lãnh đại ca, giả thuyết của anh thật đáng sợ!’

Lãnh Thiên Dục hơi mỉm cười, không tệ nha, nha đầu này rốt cuộc đã thay đổi cách xưng hô với mình, cách gọi “Lãnh đại ca” này dù sao so với cả ngày cứ Lãnh Thiên Dục này Lãnh Thiên Dục nọ tốt hơn nhiều.

‘Liên Kiều, anh nghĩ sự phân tích của anh không đúng mười thì cũng đúng đến tám phần!’

‘Đúng vậy, thực ra cách nghĩ của chị cùng cách nghĩ của Lãnh tiên sinh không hện mà trùng hợp. Không có khả năng cô ta không biết em là em gái ruột của mình nhưng cô ta vẫn quyết định ra tay với em, đương nhiên là có nguyên nhân. Cô ta ngưỡng mộ, đồng thời cũng ghen tỵ với hạnh phúc của em mà cái loại ghen tỵ này chính là động cơ và sức mạnh thôi thúc cô ta, mà đối tượng ra tay lại chính là em.’

Mặc Di Nhiễm Dung nói một cách lưu loát.

Nhưng Liên Kiều thì cảm thấy thật khó chịu, mắt cô dần hiện lên nỗi bi thương ...

‘Chị ấy là chị của em, từ nhỏ liền bị cha mẹ bỏ rơi, nếu như thật sự là như vậy, chị ấy ... chị ấy nhất định là chịu khổ rất nhiều ...’

‘Liên Kiều!’

Giọng Mặc Di Nhiễm Dung chợt trở nên lạnh lùng, cô nhìn em gái mình, nói rõ ràng từng chữ: ‘Biểu tình này của em chị có thể xem như là em đang đồng tình với cô ta sao?’

Liên Kiều ngẩng mặt lên, ánh mắt ảm đạm nhìn chị mình, ‘Chị cũng hy vọng chị ấy hồi tâm chuyển ý mà thu tay kịp lúc không phải sao? Nếu như chị ấy nhận lại người em gái này, chị ấy sẽ không nhẫn tâm làm vậy nữa đâu.’

‘Thực tế là cô ta vốn không cho rằng em là em gái của cô ta!’ Mặc Di Nhiễm Dung vẫn nói bằng giọng lạnh lùng. Một Mặc Di Nhiễm Dung tức giận như vậy cũng là lần đầu Liên Kiều thấy, ‘Ý của chị là bây giờ không phải là lúc em đồng tình và thương hại cho cô ta!’

‘Nhưng mà ... dù sao chị ấy cũng là chị gái của em ...’

‘Liên Kiều em đừng quên, cũng bởi vì cô ta cho nên cả nhà Hoàng Phủ mới trở thành như bây giờ! Nếu như cô ta cứ mãi chấp mê bất ngộ, chị nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn, cho dù là dùng hết khả năng của mình cũng phải ngăn chặn những hành vi của cô ta!’ Trong mắt Mặc Di Nhiễm Dung vẫn còn phần nộ, bàn tay cũng vô ý thức nắm chặt lại.

Bá bá bá ...

Lời của Mặc Di Nhiễm Dung còn chưa nói hết thì chợt nghe có tiếng vỗ tay vang lên.

Mọi người kinh ngạc cùng quay đầu về phía cửa nhìn về nơi vừa phát ra tràng vỗ tay kia ...

Người đến chính là Dodo, cô ta mặc một chiếc váy ngủ màu đen, bộ dạng hết sức xinh đẹp, cả người toát ra vẻ lười nhác. Dodo đang dựa người vào cửa, vừa cười vừa nói: ‘Thật đúng là lời lẽ oai phong! Đúng vậy, hiện giờ không phải là lúc mọi người đồng tình hay thương hại tôi mà là ... thương hại chính bản thân các người mới đúng!’

Lãnh Thiên Dục nhìn người phụ nữ đứng cách mình không xa, trong lòng thầm chấn động, hần tự nhận mình là người có tính cảnh giác cao, nào ngờ lại không hề phát hiện người phụ nữ kia từ lúc nào thì tiến vào.

Tin rằng Mặc Di Nhiễm Dung cũng có cùng cách nghĩ với hần. Cô chau mày, đáy mắt xẹt qua một tia kinh ngạc nhưng rất nhanh đã khôi phục lại như thường.

Liên Kiều thì ngạc nhiên đến đứng bật dậy nhìn Dodo, ánh mắt cực kỳ phức tạp.

Còn Thượng Quan Tuyền thì cũng trầm ngâm nhìn cô ta, môi mím chặt không biết đang suy nghĩ gì.

Hoàng Phủ Anh thì hoang mang đến không thốt nên lời.

Chừng như rất hài lòng khi thấy biểu hiện của mọi người, Dodo bật cười khanh khách, chậm rãi đi vào phòng sau đó đi về phía Liên Kiều.

‘Cô muốn làm gì?’

Thượng Quan Tuyền lập tức có phản ứng, cô bước nhanh về phía trước chắn trước mặt Liên Kiều, đôi mắt đẹp nhìn về phía Dodo bằng ánh mắt cảnh giác.

Dodo nhìn Thượng Quan Tuyền, một lúc lâu sau đôi môi gợi cảm mới chậm rãi câu lên một đường cong, nụ cười thật quyến rũ, đầy mị lực ...

‘Thượng Quan Tuyền!’

Cô ta chậm rãi lên tiếng, vừa cười vừa nói: ‘Tôi không có gọi sai tên cô chứ?’

‘Không sai, trí nhớ của cô rất tốt.’ Giọng của Thượng Quan Tuyền vẫn điềm tĩnh.

Dodo nghe cô trả lời, nụ cười trên gương mặt càng sâu, ‘Nổi tiếng là một sát thủ, tôi muốn không nhớ đến cô cũng thật khó. Chỉ có điều ...’

Nói đến đây, nụ cười trên môi cô ta đột nhiên biến mất, đáy mắt xẹt qua một tia lạnh lùng, ‘Nơi đây không có chuyện của cô, biến đi cho tôi!’

‘Nghĩ cũng đừng nghĩ!’ Thượng Quan Tuyền lạnh lùng nói, ‘Tôi sẽ không để cô làm tổn thương Liên Kiều!’

87. Quyển 9 - Chương 18-20

Quyển 9: Tình yêu và tình thân

Chương 18: Sự thật chấn động (3)

Thấy Dodo chau mày, Lãnh Thiên Dục cũng tiến đến, lẳng lặng chắn trước mặt hai cô gái, nói bằng giọng lạnh lùng: ‘Dodo tiểu thư, cô đã mất đi song thân, cô chắc cũng suy nghĩ rõ ràng rồi chứ? Chẳng lẽ cô thật sự muốn mất đi người em gái này luôn sao?’

Dodo ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt hắn, nhàn nhạt nói: ‘Lãnh tiên sinh, trong số bốn người của tứ đại tài phiệt, người tôi không muốn đắc tội nhất chính là ngài, nhưng ngài tuyệt đối đừng khiêu chiến cực hạn của tôi!’

‘Muốn khiêu chiến thì thế nào?’ Lãnh Thiên Dục nhếch môi, trong đáy mắt đều là sự lạnh lùng.

Dodo không trả lời hắn, bàn tay cô ta chợt nắm lại thật chặt, vừa định nhấc tay lên ...

‘Hự ...’

Một tiếng kêu đau đớn thoát ra từ miệng cô ta, Dodo xoay nhanh người lại, ánh mắt màu tím hung hăng trừng về phía Mặc Di Nhiễm Dung.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc bởi vì họ phát hiện, ngón tay vốn màu trắng nõn của Dodo đang nhỏ máu, từng giọt từng giọt rơi trên nền đá hoa cương sáng bóng, có vẻ như tay cô ta đang bị thương.

‘Cái này ...’

Mặc Di Nhiễm Dung thì rất bình tĩnh nhìn mọi chuyện đang xảy ra, cô bình tĩnh đối mặt với Dodo.

‘Mặc Di Nhiễm Dung!’

Dodo hung hăng nghiêng rằng nói từng chữ, ‘Cô thật sự muốn chống đối với tôi tới cùng phải không?’

Ánh mắt Mặc Di Nhiễm Dung không chút sợ hãi, bình thản như mặt nước hồ, cô bước nhẹ nhàng về phía trước nâng tay Dodo lên, nhìn kỹ ngón tay cô ta, môi khẽ câu lên, ‘Tôi thật sự không muốn đối địch với cô, nhưng tôi cũng không thể trở mặt nhìn cô dùng Giáng Đầu Thuật hại người!’

Lời của Mặc Di Nhiễm Dung vừa dứt, Lãnh Thiên Dục, Thượng Quan Tuyền và Liên Kiều cùng giật mình. Gì chứ?

Vừa nãy sao? Vừa nãy cô ta định hạ Giáng Đầu sao?

‘Cô cũng thật quá âm độc đi! Ông trời thật không có mắt, lại để cho cô sống đến bây giờ!’ Thượng Quan Tuyền lửa giận bùng bùng quát một câu.

‘Âm độc?’ Dodo liếc nhìn Thượng Quan Tuyền sau đó ánh mắt nhìn về phía Mặc Di Nhiễm Dung, ‘Từ này dùng cho Mặc Di tiểu thư chắc là thích hợp hơn. Cô cho rằng ở sau lưng người khác hạ Giáng Đầu không phải là chuyện vinh quang gì vậy thì vừa nãy cô ta làm cái gì?’

‘Cô sai rồi!’ Mặc Di Nhiễm Dung không nhanh không chậm lên tiếng: ‘Tôi hạ Giáng Đầu hoàn toàn là vì muốn ngăn chặn hành vi hại người của cô. Còn về ngón tay bị thương của cô ... nếu như vừa nãy cô không phải là muốn dùng Giáng Đầu để đối phó họ thì cũng sẽ không bị thương. Tôi chỉ là “dùng cách của người để trị người” mà thôi.’

‘Mặc Di Nhiễm Dung, cô cho rằng mình có thể thắng được tôi sao?’

Dodo cười lạnh một tiếng: ‘Chẳng lẽ cô đã quên chúng ta từng đấu với nhau, cô ... chỉ là một bại tướng dưới tay tôi mà thôi!’

Mặc Di Nhiễm Dung nghe cô ta nói vậy, trên mặt có vẻ tiếc nuối lắc đầu nói: ‘Tôi thật sự thấy tiếc thay cho cô!’

‘Cô nói vậy là có ý gì?’ Dodo lạnh nhạt nhìn cô.

Mặc Di Nhiễm Dung cũng nhìn lại cô, đôi mắt màu tím khê híp lại, ‘Đúng vậy, năng lực của cô đúng là cao hơn tôi, cô vốn nên trở thành Giảng Đầu Sư được mọi người tôn trọng nhưng xem cô bây giờ đã trở thành người như thế nào? Trời sinh cô có năng lực dị thường hơn người không phải để cô dùng nó mà đi trả thù.’

Dodo nghe vậy trong đáy mắt xẹt qua một tia phức tạp, thật khó nắm bắt, cô ghé sát người vào Mặc Di Nhiễm Dung, nói bên tai cô, ‘Cô thì biết cái gì chứ? Dem những lý luận trẻ con đó nói cho chính mình nghe đi. Đừng có mang cái vẽ Chúa cứu thế đó ra cho tôi xem bởi vì ... cô vốn chẳng hiểu gì hết!’

‘Tôi đúng là không hiểu, tôi không hiểu một người vì sao lại có thể máu lạnh đến mức ngay cả em gái ruột của mình cũng nở xuống tay!’ Mặc Di Nhiễm Dung không hề sợ hãi đáp lời.

Dodo cười lạnh một tiếng, cô ta chậm chậm đưa tay lên, ngón tay đang chảy máu chỉ về phía Liên Kiều đang đứng sau lưng Lãnh Thiên Dục và Thượng Quan Tuyền ...

‘Đứa em gái ngọc như cô ta, có hay không cũng vậy thôi!’

Cả người Liên Kiều run rẩy mãnh liệt, cô đi đến trước mặt Dodo, đôi mắt màu tím trừng lớn ...

‘Chị thật sự ... thật sự là chị của em sao? Lời của họ nói là thật sao? Vì sao chị lại làm vậy?’

‘Đúng, tôi chính là chị của cô!’ Dodo không chút dấu giếm thừa nhận ngay, ‘Chỉ có điều ... tôi thật hối hận mình có đứa em như vậy!’

‘Vì sao? Vì sao chứ?’ Giọng Liên Kiều yếu ớt như chẳng còn chút sức lực nào, cánh môi run run giọng nói thốt từng tiếng.

Dodo cười nhạt, ‘Bởi vì cô ngọc. Ngọc đến nỗi cái gì cũng không biết! Ngọc đến nỗi nhờ sự giáo huấn của tôi mới biết bản thân hạnh phúc đến cỡ nào!’

Cả người Liên Kiều lung lay như sắp đổ, cũng may là có Mặc Di Nhiễm Dung đỡ lấy.

‘Cô thật quá đáng!’

Giọng của Mặc Di Nhiễm Dung lạnh lạnh vang lên, ‘Cô đừng nói cho tôi biết là cô không chế cả nhà Hoàng Phủ là vì muốn giáo huấn Liên Kiều đấy! Cái phương thức giáo dục ấu trĩ này cũng là lần đầu tiên tôi nghe nói đến.’

‘Cho dù là thế thì sao chứ? Ít ra bây giờ tôi đã có những gì tôi muốn!’ Dodo khịt mũi cười, ‘Còn cô ... căn bản là không đụng nổi một sợi tóc của tôi!’

‘Chị ... chị à, sao chị lại làm như thế? Xin chị buông tha cho Ngạn Tước, buông tha cho cả nhà Hoàng Phủ được không? Nếu như ... nếu như chị hận em ghét em vậy chị cứ tìm em thôi!’ Liên Kiều lo lắng lên tiếng nhưng trên mặt chỉ toàn là ưu thương.

‘Cô tưởng rằng ngay từ đầu tôi không định làm thế sao?’ Dodo đột nhiên cao giọng quát, ‘Nếu như không phải chị cô chọc gậy bánh xe, nếu như không phải Ngạn Tước của cô cho người phong tỏa tất cả các phương tiện giao thông vì cô thì cô cho rằng mình có thể thoát được sao? Đúng là về sau cô thoát được không sai nhưng tôi đã phát hiện ra một cách chơi thú vị hơn, khiến cô càng đau khổ hơn, còn người mà Ngạn Tước của cô yêu say đắm bây giờ lại chính là tôi, không phải cô!’

‘Không!’ Liên Kiều bất lực đưa tay bịt tai lại, đôi mắt như phủ một màn sương mù.

‘Thế nào? Cô không dám nghe tiếp sao?’ Dodo chợt bước nhanh đến gỡ tay Liên Kiều xuống, bắt buộc cô nhìn thẳng vào mắt mình ...

‘Xem kìa, cô chẳng khác nào một phế vật, sao xứng làm em gái của tôi chứ? Cô với tôi đều có trực giác cực mạnh bẩm sinh vậy mà cô chỉ biết dùng nó để làm những chuyện nực cười. Tôi thật sự không hiểu, Hoa Đô lão nhân vì sao lại thiên vị như vậy, lại để cô hưởng cuộc sống hạnh phúc vui vẻ như vậy còn tôi phải chịu hết những nỗi khổ sở chứ!’

Chương 19: Không thể thua

Lúc này Liên Kiều mới thấy được lửa giận và sự phẫn nộ trong mắt Dodo, cô ngây ngốc một lúc hoàn toàn chẳng có bất cứ cử động gì, cứ để mặc Dodo nắm lấy mình mà phát tiết cơn giận.

Đây ... đây là chị của mình sao?

Chị của mình lại hận mình đến thế!

Những chuyện xảy ra tối nay thực sự quá nhiều, cô hoàn toàn không thể tiêu hóa nổi.

Ngay sau đó cánh tay của Dodo đã bị Lãnh Thiên Dục nắm lấy, bàn tay hằn cứng như gọng kìm khiến cô ta không nhịn được chau mày.

‘Buông tôi ra!’ Cô ta nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Đáy mắt Lãnh Thiên Dục âm trầm, hằn không nói gì chỉ dẩy mạnh tay cô ta ra khiến Dodo nhất thời mất trọng tâm, ngã nhào trên đất.

‘Tôi cảnh cáo cô, đừng nên khiêu chiến giới hạn của tôi, bằng không ...’

Hắn không nói tiếp nữa nhưng ánh mắt lạnh lùng khiến người ta không rét mà run.

Dodo nhất thời cũng bị ánh mắt lạnh như băng của hắn dọa sợ, cô ta hơi sững sốt một chút rồi đứng dậy, cười lạnh: ‘Bằng không thì sao? Tôi không tin anh có thể làm gì có thể uy hiếp một Giáng Đầu Sư!’

‘Thật sao?’

Lãnh Thiên Dục không giận mà cười, hằn nhìn cô chăm chú: ‘Giáng Đầu Sư cũng là người, thử nghĩ xem dưới một tình huống mà cô không rõ bị từng viên từng viên đạn “không cẩn thận” bắn xuyên qua đầu thì thế nào? Tôi thật sự nôn nóng muốn nhìn thử một màn này!’

‘Anh ...’

Dodo rõ ràng là cũng không ngờ hắn sẽ nói như vậy, nhất thời cũng không biết trả lời thế nào, chỉ hung hăng trừng hắn bằng ánh mắt phẫn nộ.

‘Dodo tiểu thư, Lãnh Thiên Dục tôi trước giờ giết người cũng không ít chỉ chưa từng giết phụ nữ cho nên ... cô tuyệt đối đừng để tôi phải phá lệ!’ Lãnh Thiên Dục nói chuyện giết người bằng một giọng cực kỳ lạnh nhạt.

Dodo thấy mình yếu thế, trong đôi mắt màu tím xẹt qua một tia hận ý sau đó nhìn Lãnh Thiên Dục nói một cách châm chọc: ‘Đúng là Giáng Đầu Sư cũng là người, anh hoàn toàn có thể giết được tôi nhưng mà ... tôi đoán là vĩnh viễn anh cũng không dám ra tay!’

‘Cô tưởng tôi không dám sao?’ Lãnh Thiên Dục hỏi lại, đôi mắt như chim ưng toát ra một tia đe dọa.

‘Anh không dám!’ Dodo nói một cách quả quyết, ‘Tôi tin rằng anh nói được sẽ làm được, đường đường là Thủ Phán Cách Hạ đương nhiên lòng dạ cũng đủ độc ác nhưng có điều ... anh đừng quên tôi là Giáng Đầu Sư, đương nhiên sẽ có cách bảo hộ chính mình, không tin anh có thể hỏi một chút vị Giáng Đầu Sư kia.’

Cô xoay đầu nhìn về phía Mặc Di Nhiễm Dung, lạnh lùng nói.

Ánh mắt mọi người cùng nhìn về phía Mặc Di Nhiễm Dung, thấy ánh mắt âm trầm của cô ai nấy đều kinh hãi.

Dodo thấy vậy đắc ý cười, ‘Thế nào? Mặc Di tiểu thư không muốn nói hay là không biết? Hay là để tôi trực tiếp nói cho họ biết vậy ...’

Ánh mắt Dodo quét sang từng người một, không nhanh không chậm nói: ‘Đúng, mọi người có thể giết tôi ngay bây giờ, ngay tại đây nhưng ... Giáng Đầu Thuật mà tôi hạ sẽ còn phát huy tác dụng. Tôi chết rồi cả nhà Hoàng Phủ cũng sẽ cho rằng người chết là Liên Kiều còn Hoàng Phủ Ngạn Tước, tin rằng cả đời này hắn cũng sẽ sống trong đau khổ bởi vì người vợ mà hắn yêu nhất đã chết rồi. Ha ha ...’

‘Chị ...’

Trong tiếng cười chói tai của Dodo, Liên Kiều kéo tay Mặc Di Nhiễm Dung can trọng hỏi lại: ‘Chị ấy nói có thật không? Đúng là như vậy sao?’

Mặc Di Nhiễm Dung không trả lời Liên Kiều, ngược lại rất điềm tĩnh nhìn Dodo, lên tiếng chặn ngang tràng cười của cô ta ...

‘Cô cho rằng Giáng Đầu Thuật mà cô hạ không có người nào có thể phá giải được sao?’

Dodo ngưng tiếng cười nhìn Mặc Di Nhiễm Dung một lúc rồi mới kiêu ngạo nói: ‘Mặc Di Nhiễm Dung, cô và tôi đều là Giáng Đầu Sư, hơn nữa còn là Giáng Đầu Sư bậc cao, tôi nghĩ cô đã biết rất rõ ràng những Giáng Đầu Sư như tôi và cô một khi hạ Giáng, trừ phi chính mình chủ động giải Giáng, bằng không loại Giáng Đầu này sẽ tiếp tục cho đến thời hạn đã định mới có thể ngừng lại!’

‘Đúng vậy! Giáng Đầu mà cô hạ tôi vốn không giải nổi nhưng mà ... Giáng Đầu mà tôi hạ tin rằng cô cũng không thể phá giải!’ Ngoài suy nghĩ của Dodo, Mặc Di Nhiễm Dung cất tiếng cười thanh thoát mang theo một sự tự tin hiếm có.

Mây Dodo bắt đầu chau lại.

Còn Liên Kiều thì nhìn Mặc Di Nhiễm Dung bằng ánh mắt kinh ngạc, trong ánh mắt đầy nghi vấn. Chị đã hạ Giáng Đầu rồi sao? Hạ loại Giáng Đầu gì? Hạ Giáng cho ai?

Lãnh Thiên Dục, Thượng Quan Tuyền và Hoàng Phủ Anh gần như cũng có cùng nghi vấn như cô.

Liên Kiều vừa định lên tiếng hỏi thì Dodo vì thẹn quá hóa giận đi đến trước mặt Mặc Di Nhiễm Dung nghiêng răng nghiêng lợi nói: ‘Thì ra là cô làm! Mặc Di Nhiễm Dung, tôi sẽ khiến cô nếm mùi lợi hại!’

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn thẳng vào đôi mắt phẫn nộ của cô, điềm đạm cười: ‘Đúng vậy, là tôi làm đó vậy thì thế nào? Cô đang sợ hãi! Chắc cô không thể ngờ mình thiết kế ra mọi thứ cẩn mật như vậy lại có sơ hở để tôi nắm được đúng không?’

‘Cô tưởng làm vậy có ích sao? Chắc cô không nghĩ thơ đến nỗi cho rằng chỉ đơn giản dựa vào điểm này mà có thể cứu vãn tình thế, cứu được cả Hoàng Phủ? Tôi nói cô biết, vô dụng thôi!’ Ánh mắt của Dodo mang đầy vẻ châm chọc và khiêu khích.

Mỗi Mặc Di Nhiễm Dung khẽ câu lên một đường cong, ‘Có ích hay không trong lòng cô và tôi đều rõ. Tôi đã nói tôi nhất định sẽ dùng bất cứ giá nào ngăn chặn hành vi của cô!’

‘Cho dù là đến cuối cùng chỉ là công dã tràng?’ Dodo hướng ánh mắt đầy nguy hiểm nhìn về phía cô.

‘Đúng vậy. Cho dù cuối cùng tất cả đều là công dã tràng.’ Mặc Di Nhiễm Dung ung dung trả lời.

‘Cô sẽ không thắng được tôi đâu!’ Dodo lạnh lùng nói.

‘Cũng không nhất định là tôi thua!’ Mặc Di Nhiễm Dung vẫn bình tĩnh trả lời.

Dodo không nói gì nữa, chỉ có ánh mắt phức tạp chăm chăm nhìn hai người.

‘Chị à, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?’

Liên Kiều không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì, hình như chị đã hạ Giáng Đầu nhưng điều khiến cô cảm thấy mơ hồ là chị đã hạ Giáng Đầu cho ai?’

‘Liên Kiều chỉ cần em nhớ rõ mọi chuyện chị làm đều là vì em là được rồi. Những chuyện khác em không cần hỏi! Như hiểu được những nghi vấn trong lòng cô, Mặc Di Nhiễm Dung lên tiếng.

‘Chị ...’ Lòng Liên Kiều cảm giác có một nỗi bất an nhưng cô không rõ nó từ đâu đến.

Chương 20: Chỉ có Liên Kiều làm được

‘Mặc Di Nhiễm Dung, cô đã dám làm mà không dám thừa nhận?’ Dodo rít lên, ‘Là do cô sợ mình thất bại cho nên không dám nói cho em gái tốt của cô biết rằng mình đã làm gì sao?’

‘Chị ...’ Liên Kiều ngập ngừng lên tiếng.

‘Em gái tốt của chị, chị Mặc Di của em sẽ không nói cho em biết đâu, để chị nói cho em biết vậy!’ Dodo nhìn Liên Kiều, trong đáy mắt chỉ là sự lạnh lùng, nói một cách châm chọc.

Liên Kiều nhìn Dodo bằng ánh mắt cảnh giác.

‘Chị của cô đúng là đã hạ Giáng Đầu, là hạ Giáng Đầu với Hoàng Phủ Ngạn Tước!’ Dodo không chút dấu giểm nói thẳng.

‘Gì chứ?’

Cả nhóm người của Lãnh Thiên Dục cùng lúc hướng ánh mắt về phía Mặc Di Nhiễm Dung, trong lòng đều nảy lên một nghi vấn: “Sao cô lại hạ Giáng Đầu với Ngạn Tước chứ?”

‘Thế nào? Cả nhà đều bị tin này làm cho ngốc hết rồi sao?’ Dodo lạnh giọng cười, ‘Mặc Di tiểu thư của các người thật quan tâm đến các người nhất là cô ... Liên Kiều! Cô ta vì cô mà hạ một loại Giáng Đầu với Hoàng Phủ Ngạn Tước, là loại Giáng Đầu có thể ảnh hưởng đến ý thức của Hoàng Phủ Ngạn Tước!’

‘Chị ... chuyện này ... rốt cuộc là thế nào?’ Liên Kiều rất tin tưởng chị mình sẽ không làm hại Ngạn Tước nhưng những thông tin mơ hồ này cứ luẩn quẩn trong đầu cô.

Mặc Di Nhiễm Dung cũng không định giấu diếm nữa, cô nhìn mọi người: ‘Tôi đúng là đã hạ Giáng Đầu đối với Hoàng Phủ tiên sinh, trong suy nghĩ của ngài ấy sẽ luôn xuất hiện hình bóng của Liên Kiều!’

‘Chị ...’ Lúc này Liên Kiều đã hoàn toàn hiểu rõ dụng ý của chị mình. Trong mắt cô không dấu được sự vui mừng và cảm động.

Thì ra chị mình đã âm thầm giúp mình làm nhiều việc như vậy bằng không hôm nay sao Ngạn Tước lại trong lúc không biết mình là ai nhưng vẫn đối xử với mình nhiệt tình và ôn nhu như vậy.

Dodo thấy Liên Kiều kích động như vậy, cô khịt mũi vẻ xem thường: ‘Tôi khuyên cô đừng nên vui mừng quá sớm. Cô cho rằng chuyện này sẽ đơn giản như vậy sao? Nếu như thật sự đơn giản như vậy thì chị cô đã không cần phải dấu diếm cô cho đến bây giờ!’

‘Ý cô là sao?’ Liên Kiều ưỡn thẳng người đối mặt với Dodo, trong mắt cũng bùng lên lửa giận. Tuy cô ta thừa nhận mình là chị ruột của cô nhưng ... làm ra những chuyện như vậy, chị của cô cũng thật quá đáng đi!

‘Ý của tôi rất đơn giản, chính là bởi vì chị của cô hoàn toàn không nắm chắc cách làm của cô ta sẽ có hiệu quả nên không dám cho cô biết sự thật thôi!’

Dodo lạnh lùng nói tiếp: ‘Cách làm của chị cô đúng là có thể ảnh hưởng đến một số hành vi của Hoàng Phủ Ngạn Tước nhưng nếu như trước khi đến thời hạn mà tôi đặt ra mà tiến hành phá giải thì ngược lại chẳng giúp được gì mà lại phản tác dụng, ngược lại là giúp tôi, tức là làm cho Hoàng Phủ Ngạn Tước càng thêm toàn tâm toàn ý yêu tôi, nói cách khác tức là trong ý thức của Hoàng Phủ Ngạn Tước, tôi và Liên Kiều lúc đó sẽ hoàn toàn là một.’

‘Sao lại như thế được?’ Liên Kiều không tin mà cũng không dám tin những gì cô ta nói là thật.

‘Nha đầu, chẳng lẽ cô không hiểu đạo lý “già néo đứt dây” sao? Chức năng của Giáng Đầu Thuật vốn không phải là giúp người ta giải quyết vấn đề, ở một mức độ nào đó, nó sẽ trở thành công cụ để người ta lợi dụng.’ Dodo tạt nước lạnh vào Liên Kiều.

Liên Kiều sững sốt đến ngây người, cô không hiểu rõ Giáng Đầu Thuật lẫn nhưng ít nhiều cũng nghe Mặc Di Nhiễm Dung đề cập đến nên cô biết, những lời của Dodo nói là sự thật.

Lúc này, người này giờ vẫn giữ im lặng là Mặc Di Nhiễm Dung mới chậm rãi lên tiếng: ‘Kế hoạch của cô rất hoàn mỹ nhưng ... cô sẽ không thành công đâu!’

‘Cô nói sao?’ Dodo chau mày nhìn Mặc Di Nhiễm Dung, thấy cô tràn đầy tự tin không có vẻ như đang giả bộ, một lúc lâu cô ta mới lên tiếng: ‘Tôi không tin cô có cách phá giải được Giáng Đầu Thuật mà tôi đã hạ!’

‘Tôi có cách!’ Mặc Di Nhiễm Dung nói không nhanh không chậm, ánh mắt tràn đầy sự kiên định.

Hồ hấp của Liên Kiều chợt trở nên gấp gáp, với sự hiểu biết của cô về chị mình, cô biết nếu như chị không nắm chắc thì tuyệt đối sẽ không nói ra những lời vừa rồi.

Dodo nhìn Mặc Di Nhiễm Dung, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc, một lúc lâu sau mới lạnh lùng nói: ‘Tôi không tin cô có năng lực làm như vậy.’

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn cô ta đầy thâm ý, đôi mắt màu tím trong veo sáng lóng lánh: ‘Đúng là tôi không có năng lực đó nhưng ... Liên Kiều có! Cho nên người thực sự có thể phá giải Giáng Đầu Thuật của cô không phải tôi mà là Liên Kiều!’

Vừa nói Mặc Di Nhiễm Dung vừa vươn tay nắm chặt lấy tay Liên Kiều, vẻ mặt kiên định.

Liên Kiều ngây người nhìn cô.

Hoàng Phủ Anh thì hoang mang ngơ ngác.

Thượng Quan Tuyền cũng đưa tay bịt miệng như muốn ngăn lại một tiếng kêu kinh ngạc.

Còn Lãnh Thiên Dục thì chau mày nhìn một màn trước mắt này.

‘Cô ta?’

Dodo như vừa được nghe một chuyện tiếu lâm, cô ta nhìn Liên Kiều rồi lại nhìn sang Mặc Di Nhiễm Dung: ‘Cô không có nói lầm hay là tôi nghe lầm chứ? Nha đầu này lại có thể phá giải Giáng Đầu Thuật của tôi? Thật nực cười, ngay cả cô còn không làm gì được hướng gì là cô ta!’

Mặc Di Nhiễm Dung không chút lo âu, ngược lại còn ung dung cười trả lời: ‘Đúng là Liên Kiều không biết Giáng Đầu Thuật nhưng em ấy có năng lực làm cho Hoàng Phủ tiên sinh yêu mình lần nữa!’

Lần này đổi lại người ngây ngốc là Dodo!

‘Tôi không nói sai chứ? Cho nên tôi nói, muốn phá giải Giáng Đầu Thuật của cô còn một phương pháp nữa, đó chính là làm cho Hoàng Phủ tiên sinh yêu thương Liên Kiều thật sự lần nữa, chỉ cần ngài ấy yêu, hay chỉ cần hai người phát sinh quan hệ thì tất cả những cố gắng của cô đều sẽ tan thành mây khói!’ Mặc Di Nhiễm Dung điềm đạm nói.

‘Cô ...’ Dodo nắm chặt tay như cổ nén cơn giận, ánh mắt nguy hiểm nhìn Mặc Di Nhiễm Dung: ‘Cô quyết định sẽ làm như vậy sao?’

‘Đúng vậy. Liên Kiều là em gái tôi, cũng là em gái cô, nếu như cô còn một chút lương tri thì nên buông tay đi!’ Mặc Di Nhiễm Dung nhìn cô nói.

‘Cô cho rằng Hoàng Phủ Ngạn Tước sẽ yêu Liên Kiều sao?’

Dodo cười nhạt: ‘Đừng quên trong tiềm thức của Hoàng Phủ Ngạn Tước tôi mới là người vợ mà hắn yêu nhất. Hắn sao lại có thể thay lòng đổi dạ yêu thương một người phụ nữ khác được? Muốn hắn phản bội lại tình cảm của mình, phản bội lại Liên Kiều, chuyện này hoàn toàn không có khả năng!’

‘Cô thật sự có lòng tin như vậy sao?’

Mặc Di Nhiễm Dung bám riết không tha: ‘Hoàng Phủ tiên sinh đúng là rất yêu thương người vợ của mình - Liên Kiều, chỉ tiếc là cô không phải là Liên Kiều! Trong tiềm thức của mình, ngài ấy yêu chỉ có một người đó là Liên Kiều. Khi Liên Kiều thật sự đứng trước mặt ngài ấy, cô cho rằng cơ hội thành công là bao nhiêu?’

Dodo chợt bật lên một tiếng cười lạnh: ‘Mặc Di Nhiễm Dung, đừng cho rằng cô hạ Giáng Đầu cho Hoàng Phủ Ngạn Tước thì Liên Kiều sẽ có cơ hội văn hồi lại tất cả. Cho dù cô ta là Liên Kiều thật sự thì sao chứ? Trong ý thức của Hoàng Phủ Ngạn Tước, cô ta chẳng qua cũng chỉ là một người khách mới gặp được một ngày còn tôi mới chính là Liên Kiều trong nhận thức của hắn!’

88. Quyển 9 - Chương 21-23

Quyển 9: Tình yêu và tình thân

Chương 21: Thay lòng đổi dạ

‘Ý thức của con người vốn không thể khống chế được, cho dù là khống chế được thì cũng chỉ là nhất thời, không thể khống chế cả đời!’ Trái với vẻ giận dữ của Dodo, Mặc Di Nhiễm Dung vẫn duy trì sự bình thản, cô nói một cách chậm rãi: ‘Hôm nay cô cũng đã chứng kiến Hoàng Phủ tiên sinh đối với Liên Kiều không thể kìm chế tình cảm, cô xem Giáng Đầu Thuật của mình có thể duy trì được bao lâu nữa? Tôi nghĩ không lâu nữa đâu cô sẽ ăn được quả đắng của chính mình thôi!’

‘Cô cho rằng tôi cứ để yên cho cô muốn làm gì thì làm sao?’ Dodo vẫn nói bằng giọng khiêu khích.

‘Tôi khuyên cô tốt nhất là nên làm như thế!’ Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ giọng nói, vừa nói vừa chỉ tay về phía Lãnh Thiên Dục ...

‘Không chỉ là tôi, cả Lãnh tiên sinh và Thượng Quan tiểu thư cũng sẽ làm hết sức vì sự an toàn của Liên Kiều, cô cho rằng cô có thể làm được gì chứ?’

Đôi mắt thâm trầm của Lãnh Thiên Dục vẫn nhìn Dodo, hắn không nói gì nhưng qua biểu tình của hắn có thể thấy rõ quyết định của hắn.

Dodo biết mình có nói nữa cũng là vô ích, cô ta lạnh lùng “hừm” một tiếng: ‘Được, đã vậy tôi rất muốn xem thử Liên Kiều có thật là có bản lĩnh đó hay không. Nhưng tôi tốt bụng nhắc nhở mọi người một câu, nếu như trong thời gian giới hạn mà Liên Kiều còn chưa làm được thì thực xin lỗi, vị trí nữ chủ nhân của nhà Hoàng Phủ sẽ thuộc về tôi mãi mãi. Đến lúc đó các người ai cũng phải trả giá lớn cho những hành động của mình hôm nay!’

‘Tôi mỗi mắt trông chờ!’ Mặc Di Nhiễm Dung cũng không khách sáo đáp lời.

Dodo nắm chặt bàn tay, đôi mắt màu tím bùng lên lửa giận bùng bùng đi đến trước mặt Liên Kiều vẫn còn đang đứng ngơ ngẩn, giọng lạnh đậm nói: ‘Cô thật sự cho rằng mình có thể làm được sao?’

Liên Kiều nhìn Dodo không trả lời nhưng ánh mắt chợt lóe lên một tia kiên cường.

‘Thật là một nha đầu ngậy thơ!’ Dodo nói bằng giọng châm biếm, trên môi câu lên một nụ cười ái muội, ‘Tôi khuyên cô đừng nên thử làm những việc không có kết quả nữa. Nói cho cô biết vừa nãy Ngạn Tước và tôi đã xảy ra quan hệ, có nhìn thấy dấu hôn này không? Đây chính là bằng chứng tốt nhất!’

Nói xong cô ta cũng chẳng ngại ngừng kéo xuống cổ chiếc áo ngủ để lộ ra một dấu hôn rõ ràng trên xương quai xanh.

Ánh mắt Liên Kiều đột nhiên mở lớn, hàm răng trắng bóng hung hăng cắn chặt lấy môi như muốn giữ bình tĩnh, cô nhìn gương mặt đắc ý của Dodo đang cười một cách ám muội, run giọng nói: ‘Tôi tuyệt đối sẽ không để chị cướp đi Ngạn Tước!’

‘Thấy cô còn vững vàng như vậy tôi rất mừng!’ Dodo vươn tay đẩy cằm Liên Kiều lên, nói bằng giọng khiêu khích: ‘Vậy cuộc chiến giữa chúng ta chính thức bắt đầu!’

Nói xong nét mặt đang tươi cười chợt trở nên thâm trầm: ‘Mặc Di Nhiễm Dung, cô đừng nên đắc ý vội, bước tiếp theo tôi nhắm tới chính là cô, vị trí của cô. Tôi muốn tất cả mọi người trong vương thất Mã Lai đều biết tôi mới chính là người có tư cách nắm quyền Giáng Đầu Sư hàng đầu trong vương thất.’

Dodo hung hăng trừng Mặc Di Nhiễm Dung một cái rồi mới xoay người bước ra khỏi phòng.

‘Đợi đã ...’ Liên Kiều chợt lên tiếng.

Nghe tiếng cô gọi, Dodo dừng bước chân.

‘Chị là chị của tôi, có thật là chị muốn làm thế không?’ Liên Kiều ảm đạm hỏi.

Dodo nghe cô hỏi, sắc mặt như có chút gợn sóng nhưng vẫn không quay đầu lại, lạnh nhạt nói: ‘Tôi nói rồi, cô không có tư cách làm em gái tôi!’

Nói xong liền dứt khoát bước đi.

Theo tiếng sập cửa thật lớn, thân hình Liên Kiều cũng như con diều đứt dây ngã nhào trên sofa.

‘Liên Kiều ...’

Mặc Di Nhiễm Dung, Thượng Quan Tuyền cùng Hoàng Phủ Anh đều kinh hãi chạy đến bên cô.

‘Liên Kiều chị sao vậy?’ Hoàng Phủ Anh lo lắng hỏi. Cô biết từ khi Liên Kiều biết nhà Hoàng Phủ xảy ra chuyện đến giờ nào có tâm tình nghỉ ngơi thậm chí một bữa ăn hàng ngày cũng không có, cô thật lo nếu cứ tiếp tục như vậy, thân thể của Liên Kiều sẽ không đợi đến cái kỳ hạn của Dodo mà đã chịu không nổi.

Liên Kiều nhẹ lắc đầu, ‘Chị không sao, cảm ơn em. Cảm ơn mọi người!’

Lúc này cô cũng thật lòng cảm ơn Thượng Quan Tuyền và Lãnh Thiên Dục hai người không ngại từ nước Ý xa xôi chạy đến nước Mỹ này cùng mình, hơn nữa âm thầm bảo hộ, giúp đỡ cô, cho cô có thêm dũng khí để bước tiếp trên con đường gian nan này.

‘Liên Kiều, sao chị lại khách sáo thế. Em không muốn nhìn thấy chị khổ sở như vậy đâu. Em muốn nhìn thấy một Liên Kiều vui vẻ hoạt bát như ngày nào kia. Dục, em nói có đúng không?’

Trong lòng Thượng Quan Tuyền cũng vì Liên Kiều mà cảm thấy cực kỳ khó chịu. Nếu như đổi lại là cô, cô cũng không biết liệu mình có dũng khí để đối diện với tất cả như Liên Kiều không nữa.

Lãnh Thiên Dục cũng bước đến, giọng nói tuy vẫn điềm tĩnh nhưng không hề lạnh lùng, ‘Liên Kiều vừa nãy em cũng nghe Mặc Di tiểu thư nói rồi đó, mọi việc vẫn còn hy vọng, chỉ là xem em có dũng khí đi đối mặt hay không mà thôi!’

Liên Kiều nhìn Mặc Di Nhiễm Dung ...

‘Chị, thật sự có thể sao?’

Giọng nói của cô tuy yếu ớt nhưng ánh mắt không giấu nổi một tia hy vọng.

Mặc Di Nhiễm Dung đi đến trước mặt cô, chậm rãi ngồi xuống nhìn cô với ánh mắt ngưng trọng: ‘Liên Kiều, câu hỏi này em phải hỏi bản thân em mới phải!’

‘Hỏi bản thân em?’ Liên Kiều ngơ ngác lặp lại.

‘Đúng vậy.’

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ gật đầu, ‘Hỏi lòng em xem có tin mình và Hoàng Phủ tiên sinh thật lòng yêu nhau hay không?’

‘Tin, em tin!’ Liên Kiều gật đầu một cách dứt khoát.

‘Vậy được, từ ngày mai em phải dùng chính tình yêu của mình đi đoạt lại tất cả những gì thuộc về em!’

Giọng của Mặc Di Nhiễm Dung không lớn nhưng mang một sức cổ vũ mạnh mẽ, ‘Liên Kiều, trong lòng chị em vĩnh viễn là cô gái có thể sáng tạo nên kỳ tích. Lần này xin hãy dùng lòng tin và sự kiên trì của em để giúp chị!’

‘Chị ...’ Liên Kiều cố nén nước mắt, gật mạnh đầu.

Mặc Di Nhiễm Dung như nhận được sự an ủi từ cô, môi nhẹ nở nụ cười ôn nhu: ‘Em gái, tuy chị đã hạ GIÁNG đối với Hoàng Phủ tiên sinh nhưng cũng không thể hoàn toàn khống chế được tiềm thức của ngài ấy. Tối nay những gì mà ngài ấy làm với em không phải là do GIÁNG ĐẦU THUẬT khống chế mà do xuất phát từ nội tâm của Hoàng Phủ tiên sinh. Chị tin đây là cơ hội mà số phận an bài cho chúng ta vì vậy em phải kiên cường, dùng tình yêu của mình để vấn hồi cục diện, khiến cho Hoàng Phủ tiên sinh yêu em lần nữa!’

Đáy mắt Liên Kiều dâng lên một tia hy vọng, ý chí chiến đấu bùng bùng: ‘Chị, em nhất định sẽ không để chị ấy đắc ý đâu!’

Mặc Di Nhiễm Dung gật đầu sau đó nhìn sang Lãnh Thiên Dục ...

‘Lãnh tiên sinh, nhờ ngài bảo vệ cho sự an toàn của Liên Kiều.’

Lãnh Thiên Dục nghiêm túc nói: ‘Đây là chuyện tôi nên làm, Mặc Di tiểu thư xin đừng ngại.’

Mặc Di Nhiễm Dung đứng dậy đi đến trước mặt Lãnh Thiên Dục: ‘Lãnh tiên sinh, qua cuộc nói chuyện vừa rồi, tôi biết Dodo đối với ngài vẫn còn e sợ, mấy ngày này cô ta nhất định sẽ nghĩ hết mọi cách để ngăn cản Liên

Kiều. Tuy rằng có tôi ở đây cô ta không dám sử dụng Giáng Đầu Thuật để đối phó với Liên Kiều nhưng tôi sợ cô ta sẽ dùng những cách khác để làm tổn thương Liên Kiều. Vì vậy, sự an toàn của Liên Kiều xin nhờ ngài!’

‘Xin cứ yên tâm!’

Lãnh Thiên Dục nói một cách quả quyết dù lòng vẫn còn nghi hoặc: ‘Chỉ có điều tôi không hiểu vì sao cô ta lại sợ tôi?’

Chương 22: Cổ vũ tinh thần

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn hắc, cười nhẹ: ‘Lãnh tiên sinh, xin tha lỗi cho tôi hỏi thẳng, ngài có từng thử tính xem trong đời mình đã sát hại bao nhiêu mạng người không?’

Lãnh Thiên Dục nghe cô hỏi, sửng sốt một lúc rồi mới đáp: ‘Chưa từng tính.’

Những chuyện này có gì hay ho mà tính chứ.

Câu trả lời của hắc khiến Liên Kiều kinh hãi, cô vội đưa tay bịt miệng che đi một tiếng kêu, đôi mắt màu tím mở to nhìn hắc sau đó nhìn sang Thượng Quan Tuyền, cô tưởng rằng phản ứng của Thượng Quan Tuyền cũng giống như mình, nào ngờ những gì cô thấy chỉ là một sự bình tĩnh không chút gợn sóng.

Giết người nha!

Sao lại không có chút phản ứng nào vậy chứ? Hơn nữa còn nói chuyện với vẻ bình thản như thế chứ?

Mặc Di Nhiễm Dung dường như cũng đã biết trước hắc sẽ trả lời như vậy, cô mỉm cười: ‘Lãnh tiên sinh trên tay nợ máu quá nhiều, chỉ riêng số người năm đó ngài vì giành lại quyền cầm đầu tổ chức Hắc Thủ mà giết thì cũng đã không thể đếm xuể. Sau khi ngồi lên chiếc ghế Thủ Phán Cách Hạ, lại vì tổ chức lại cơ cấu mà giết thêm không ít, có thể nói, hai tay ngài nhuộm đầy máu tươi!’

‘Vậy thì sao chứ?’ Lãnh Thiên Dục trầm giọng nói: ‘Chẳng lẽ Giáng Đầu Sư các vị lại sợ điểm này?’

‘Đương nhiên sợ!’

Đứng lâu cảm thấy mệt, Mặc Di Nhiễm Dung ngồi xuống sofa, giải thích tiếp: ‘Mãi Lai từ xưa đến nay Phật giáo rất thịnh, Giáng Đầu Thuật và Phật giáo là có cùng nguồn gốc không thể thoát ly. Lãnh tiên sinh trên người nhiều nợ máu, hơn nữa ngài lại là người nắm quyền lực trong tay, những người như ngài, Giáng Đầu Sư thường là kính trọng nhưng luôn giữ khoảng cách. Trong tâm lý có sự e dè nên đương nhiên cũng ít khi dùng Giáng Đầu Thuật với những người như ngài bởi vì một khi hạ Giáng, những món nợ máu mà người đó thiếu có thể sẽ dịch chuyển trở lại trên thân của Giáng Đầu Sư. Đây cũng là nguyên nhân Dodo e dè ngài.’

‘Trong con mắt của những người theo Phật, tôi đúng là người phạm tội đại ác.’ Lãnh Thiên Dục không hề có ý phủ nhận, cũng không có chút áy náy nào, ‘Người ta sống trên đời vốn như thế bất luận là thời xưa hay thời nay, sự thành công nào cũng có cái giá của nó. Trong xã hội hiện đại cũng không khác bao nhiêu. Ai dám nói đây không phải là xã hội người ăn người chứ? Nói tóm lại là mạnh được yếu thua, nhất là trong Hắc thủ đẳng, tổ chức này luôn chủ trương chỉ có dùng chính sách cứng rắn thì mới có thể đạt được những thứ mình muốn.’

Mặc Di Nhiễm Dung đối với luận điểm này đương nhiên là có sự đồng cảm, cô mỉm cười: ‘Lãnh tiên sinh làm vậy cũng là vì thân bất do kỷ, nhưng cũng chính vì như vậy cho nên Dodo mới không dám có hành động lỗ mãng gì với ngài.’

‘Ý của cô tức là ... trong tứ đại tài phiệt, người duy nhất mà Dodo không dám ra tay hạ Giáng Đầu là tôi sao?’ Lãnh Thiên Dục nghi hoặc hỏi.

Mặc Di Nhiễm Dung gật đầu: ‘Dodo có thể đối phó với ba người trong số bốn người của tứ đại tài phiệt nhưng chỉ duy có ngài là cô ta còn e dè. Những vị kia tuy rằng cũng có nợ máu trên người nhưng nếu so với Lãnh tiên sinh thì cũng chẳng kể là gì. Vì vậy có thể nói trong số bốn người, sát khí trên người Lãnh tiên sinh là nặng nhất.’

Thượng Quan Tuyền nghe vậy cũng gật đầu đồng tình. Cô còn nhớ mình tám tuổi năm đó, lần đầu tiên gặp Lãnh Thiên Dục, lúc đó có thể dùng “xác người chồng chết, máu chảy thành sông” để hình dung. Tuy rằng hai tay cô cũng nhuộm đầy máu tươi nhưng cô tự nhận mình so với Lãnh Thiên Dục còn kém nhiều lắm.

Liên Kiều lúc này chẳng còn biết nói gì, cô từ trước đến giờ là người tâm tư đơn giản, lòng dạ thiện lương, ngày thường nhìn thấy chó mèo đi lang thang chỉ hận không thể cứu chúng về nuôi dưỡng chứ nói gì đến cảnh chém giết như vừa nhắc đến chứ.

‘Chị à, sao sát khí lại có thể xem như là bùa hộ thân được chứ?’ Cô thật sự không hiểu lắm.

Mặc Di Nhiễm Dung cười: ‘Nha đầu ngốc, đây không phải là bùa hộ thân gì mà là đạo lý dùng mạnh dè mạnh. Trên đời này vạn vật vốn là một vòng tuần hoàn, năng lượng đều là vĩnh hằng, vật có mạnh đến mấy cũng nhất định sẽ có vật mạnh hơn khắc chế được nó, chỉ có như vậy thì vạn vật mới giữ được sự cân bằng.’

‘Thật là thâm ảo nha’ Liên Kiều thì thào.

Mặc Di Nhiễm Dung trêu mếu đưa tay véo mũi cô, nói: ‘Nghe không hiểu thì đừng cố, nhiệm vụ quan trọng nhất của em bây giờ chính là nghỉ ngơi cho thật tốt, ngủ một giấc thật ngon, phải dùng tư thái tốt nhất để đón một ngày mới!’

‘Dạ!’

Liên Kiều gật đầu, hai tay nắm chặt như tự cổ vũ mình: ‘Em phải thắng trận chiến tình ái này!’

Thấy vậy, sự lo lắng trong lòng mọi người cũng nhẹ nhõm trở lại, gương mặt ai nấy đều lộ ý cười.

Buổi sáng sớm, vẫn tiếng chim hót ríu rít đánh thức Liên Kiều, hương hoa thanh mát lãng đãng bay vào phòng, đang ngủ mơ màng Liên Kiều xoay người ...

Đông ... Ai yo ...

Theo tiếng “vật thể” rơi xuống sàn là một tiếng rên rầu rĩ của Liên Kiều ...

Lại rơi xuống đất nữa rồi, cũng may là còn có tấm thảm trải sàn bằng không với nền đá hoa cương này, cả người không bầm tím mới lạ.

Một cảnh xấu hổ này vừa hay đập vào mắt Thượng Quan Tuyền đang đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Liên Kiều nằm dưới sàn, cô trợn to mắt sau đó vội chạy đến dìu cô đứng lên.

‘Liên Kiều, chị thật xấu hổ nha, ngủ thôi mà cũng lăn xuống đất được!’

Liên Kiều xoa xoa cổ tay bị đau, gương mặt nhỏ nhắn nhăn lại, ‘Người ta quên nơi đây là phòng khách thôi mà. Cái giường này không có lớn như cái giường trước đây, ngủ không quen đương nhiên là sẽ lăn xuống rồi. Ai ya ...’

‘Chị sao rồi?’ Tay Thượng Quan Tuyền vừa vươn ra định giúp cô xoa xoa cổ tay bị đau thì lại nghe Liên Kiều thét lên một tiếng liên lo lắng hỏi.

Liên Kiều rầu rĩ duỗi duỗi cánh tay ...

‘Cổ tay bị trặc rồi, đau quá ...’

‘Sao rồi? Để em xem xem ...’

Thượng Quan Tuyền nghe cô nói vậy cũng gật đầu, nhẹ kéo cánh tay cô gần mắt mình, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào chỗ bị trặc. Cô xuất thân sát thủ, đương nhiên đối với những loại thương tích trên người ít nhiều gì cũng biết cách xử lý.

‘Đau!’ Liên Kiều nhin không được rên lên một tiếng, lần này còn lớn tiếng hơn.

‘Được rồi, nhin một chút là tốt rồi. Cũng may là không bị tổn thương đến xương cốt, chỉ có gân bị trặc một chút thôi. Em thật cũng hết cách với chị, người lớn như thế này lúc ngủ còn không nghiêm chỉnh.’ Thượng Quan Tuyền lườm bêu như mẹ chồng đang dạy dỗ con dâu, nói liên miên một tràng.

‘Người ta đang nằm mơ mà, chị mơ thấy Ngạn Tước đối xử thật tốt với chị. Đang lúc ảnh định hôn chị thì lại tỉnh lại, thật tức!’

...

Lại là một tiếng kêu đau đớn.

‘Tay đã bị thương thì đành hoãn một chút dùm em. Chị mà cứ như thế này thì làm sao mà đấu với người phụ nữ kia chứ!’ Thượng Quan Tuyền liếc mắt nhìn cô.

Liên Kiều bĩu môi, ‘Chỉ là cánh tay bị trặc thôi mà, có gì ghê gớm đau. À, đúng rồi nha, sớm như vậy em tìm chị có chuyện gì?’

Nói nửa ngày trời cô mới nhớ ra vấn đề.

Thượng Quan Tuyền lại liếc mắt nhìn cô: ‘Em nghĩ con mèo lười như chị chắc vẫn chưa dậy mà bọn họ thì sớm đã ở nhà ăn chuẩn bị dùng bữa sáng rồi. Còn thiếu mỗi chị thôi đấy.’

Chương 23: Cuộc chiến ngầm trong bữa điểm tâm (1)

‘Ngạn Tước cũng ở đó sao?’ Liên Kiều vội hỏi.

‘Đương nhiên rồi. Liên Kiều, chị nghe kỹ lời em nói đây, mấy ngày này chính là cơ hội tốt nhất, chị phải nắm chặt!’ Thượng Quan Tuyền đã nghe ngóng được tin tức nên nói bằng giọng thần bí: ‘Bởi vì Dục mấy ngày nay đều sẽ lưu lại Hoàng Phủ cho nên Ngạn Tước nhất định sẽ dành nhiều thời gian hơn để ở bên cạnh Dục mà em còn nghe Dục nói nha, là Thiếu Đường bọn họ cũng từ Hy Lạp đuổi đến đây, đến lúc đó trợ thủ của chị sẽ càng nhiều hơn nha.’

‘Thật sao?’ Liên Kiều mừng rỡ reo lên, gần như quên mất cổ tay đang đau. Nhưng chợt như nhớ ra điều gì

...

‘Nhưng chị nói ngoại trừ Lãnh Thiên Dục ra, ba người còn lại đều có thể bị hạ Giáng Đầu, bây giờ Ngạn Tước đã bị rồi, lỡ như Quý Dương và Thiếu Đường cũng bị hạ Giáng Đầu thì biết làm thế nào?’

Thượng Quan Tuyền thở dài một tiếng: ‘Đây cũng là điều mọi người phân vân khi quyết định thông báo cho Quý Dương và Thiếu Đường, liên quan đến chuyện này, tốt nhất là nên thảo luận thêm thì tốt hơn.’

‘Ừm.’

Liên Kiều nhe gật đầu sau đó gương mặt hơi lộ nét tươi cười: ‘Bất luận thế nào chị cũng sẽ làm cho Ngạn Tước yêu chị lần nữa. Muốn cứu cả nhà Hoàng Phủ, trận chiến đầu tiên chính là bữa sáng này. Đi thôi, chúng ta đến đó đi.’

‘Liên Kiều, không phải chị định mặc áo ngủ đi “chiến đấu” đấy chứ? Xấu hổ lắm đấy!’ Thượng Quan Tuyền bất lực chỉ tay lên người Liên Kiều, thở dài một tiếng.

‘Ồ, ha ha, chị quên mất. Nhưng mà ...’

Liên Kiều chợt xụ mặt xuống, nói một cách khổ sở: ‘Lúc còn ở bên cạnh Ngạn Tước, chị lúc nào cũng hồ đồ như vậy...’

‘Liên Kiều ...’ Thượng Quan Tuyền cũng không biết nên an ủi cô như thế nào, cảnh cũ còn đây nhưng người thì Nói sao đây cũng là một loại dày vò.

Chính đang lúc suy nghĩ làm thế nào để nói cho Liên Kiều vui nổi buồn thì đã thấy cô nở nụ cười yếu ớt: ‘Kể từ hôm nay chị phải thích ứng với hoàn cảnh mới thôi. Chị đi rửa mặt thay quần áo. Em đợi chị nha!’

Nói xong liền chạy vọt đi.

‘Liên Kiều, tay của chị có được không đấy? Không cần gấp!’ Thượng Quan Tuyền lo lắng nói với theo.

‘Yên tâm đi!’ Tiếng Liên Kiều vọng ra từ trong nhà vệ sinh.

Nghe giọng nói đầy lạc quan của cô, lòng Thượng Quan Tuyền chợt ỉn ỉn đau.

Liên Kiều trước nay vẫn thế, ở trước mặt người khác lúc nào cũng hi hi ha ha nhưng trong nội tâm nhất định rất khổ sở. Như hôm nay vậy, tuy nói cô đã hoàn toàn được khơi dậy ý chí chiến đấu nhưng thấy chồng mình ngay trước mắt mà lại thuộc về một người phụ nữ khác, loại cảm giác này ... thật sự rất khó chịu.

Nghĩ tới đây mũi Thượng Quan Tuyền chột chua xót, ý muốn bảo vệ cho Liên Kiều càng dâng lên mạnh mẽ trong đầu. Cô tự hứa với mình, bất luận thế nào cũng sẽ không để cho người phụ nữ kia tổn thương đến Liên Kiều!

Ánh mắt Thượng Quan Tuyền càng lúc càng kiên định.

Không khí buổi sáng thật mát mẻ, mùi hương hoa thơm ngát thoảng bay, trên bàn ăn cũng bày biện thật nhiều hoa khiến cho tâm tình của mọi người càng thoải mái.

Phòng ăn lớn, bàn ăn cũng thật lớn. Mọi người cùng chia nhau ngồi nơi bàn ăn, nam riêng nữ riêng, đúng theo quy tắc dùng cơm thường thấy ở những gia đình quyền quý.

‘Chào buổi sáng tất cả mọi người!’

Khi Liên Kiều xuất hiện nơi cầu thang trước ánh mắt của mọi người, trên mặt cô ý cười tràn ngập, đôi mắt màu tím tuy vẫn còn có chút sưng đỏ nhưng trong trẻo như nước, xinh đẹp vô cùng.

Cô vừa cất tiếng chào vừa bước xuống cầu thang đi về phía mọi người, nhưng không hẹn mà mắt cô và mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước lại chạm nhau.

Ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút không được tự nhiên, thân hình hẩn hơi khom xuống, giống như đang chuẩn bị đứng dậy tiến đến bên cô nhưng khi nhìn đến Thượng Quan Tuyền ở phía sau Liên Kiều, hẩn lại khôi phục tư thế ngồi như cũ.

Vừa nhìn vào ánh mắt của Hoàng Phủ Ngạn Tước, không hiểu sao hai chân Liên Kiều như nhũn ra, cô bước hụt một bậc thang ...

‘Liên Kiều chị không sao chứ?’ Thượng Quan Tuyền đúng là bị hành động của cô dọa sợ, cũng may là cô ở phía sau nín lại bằng không từ bậc thang này lặn xuống, tin rằng không chỉ có cổ tay bị trặc không đầu.

Liên Kiều thấp giọng nói: ‘Không sao!’

‘Chị làm ơn thận trọng một chút đi. Chị xem người phụ nữ kia mặt mày rạn rở đến thế kia!’ Thượng Quan Tuyền lầu bầu bên tai cô.

Liên Kiều nghe vậy liền hướng ánh mắt về phía Dodo, thấy nụ cười khiêu khích trên mặt cô ta, cô không kìm được nắm chặt bàn tay, bước vội xuống lầu.

‘Liên Kiều, Tiểu Tuyền, ngồi bên này!’ Hoàng Phủ Anh nhìn thấy hai người đi xuống vội mừng rỡ huơ tay.

Triển Sơ Dung cũng cười: ‘Liên Kiều tiểu thư, tối qua ngủ có ngon không?’

‘Cảm ơn mẹ ... ừm, bác gái, con ngủ rất ngon.’

Liên Kiều thấy cách xưng hô của mình không thoải mái liền vội vàng cải chính lại, sau đó nói thêm: ‘Bác gái, sau này ngài gọi con là Liên Kiều là được rồi.’

‘Được.’

Nét mặt Triển Sơ Dung hiền hòa, bà nhẹ gật đầu sau đó cười nói: ‘Nhà chúng ta có hai Liên Kiều, có chút khó phân biệt nha.’

‘Mẹ ...’

Lúc này Dodo mới lên tiếng, giọng ngọt như mật, ‘Vậy tạm thời gọi cô ấy là Tiểu Liên Kiều được không? Dù sao cô ấy cũng không ở đây lâu.’

‘Tiểu Liên Kiều?’ Liên Kiều bất mãn chau mày, Liên Kiều chính là Liên Kiều, còn phân lớn nhỏ làm gì?

Nhưng Triển Sơ Dung rất vừa lòng với đề xuất của Dodo, bà vỗ tay: ‘Được, ta thấy cách xưng hô này cũng rất hay, bằng không cứ gọi Liên tiểu thư này Liên tiểu thư cũng quá xa lạ đi.’

‘Bác gái, bác muốn gọi thế nào thì cứ gọi như thế.’ Liên Kiều trong lòng tức tối nhưng ngoài miệng vẫn nhẹ giọng nói.

‘Được rồi được rồi, ngồi xuống cùng ăn sáng đi. Tối hôm qua thấy em ăn rất ít, bữa sáng này nhớ phải ăn nhiều một chút.’ Ngoài suy nghĩ của mọi người, Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt lên tiếng, ánh mắt thâm thúy vẫn khóa chặt trên gương mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều.

‘Dạ!’ Liên Kiều lòng dạ rối bời trả lời hẩn.

Hẩn còn nhớ tối qua mình không ăn gì sao?

Mày Dodo hơi chau lại, cô ta nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước bằng ánh mắt không vui.

‘Đến đây Liên Kiều, ngồi ở bên cạnh em này!’ Hoàng Phủ Anh vui vẻ nói.

Liên Kiều vừa định đi sang đó thì lại thấy Lãnh Thiên Dục đứng dậy.

‘Thiên Dục con sao vậy?’ Hoàng Phủ Ngự Phong ngạc nhiên hỏi.

Lãnh Thiên Dục mỉm cười: ‘Bác trai, thật ngại quá, Tiểu Tuyên nha đầu này có tật xấu, lúc ăn uống nếu như không có con ở bên cạnh cô ấy nhất định sẽ ăn không ngon cho nên Liên Kiều ...’

Hẩn nhìn về phía Liên Kiều nói một cách đầy thâm ý: ‘Em ngồi ở chỗ của anh này, đổi vị trí cho anh.’

89. Quyển 9 - Chương 24-25

Quyển 9: Tình yêu và tình thân

Chương 24: Cuộc chiến ngầm trong bữa điểm tâm (2)

‘A? ... Được ...’

Liên Kiều vừa nghe đã hiểu ý hẩn, trong lòng mừng rỡ không thôi bởi vì chỗ ngồi của Lãnh Thiên Dục vừa hay là ở bên cạnh Hoàng Phủ Ngạn Tước. Nhưng sự vui mừng của cô không được lâu ...

Vừa định nhắc chân đi thì ...

‘Không được!’ Dodo đứng vụt dậy, ánh mắt đầy vẻ cảnh giác nhưng trên mặt vẫn lộ vẻ tươi cười: ‘Lãnh tiên sinh, nơi đây là “Hoàng Phủ”, “Hoàng Phủ” đương nhiên là có quy tắc của “Hoàng Phủ”, lúc ăn cơm cũng vậy. Ai ngồi ở vị trí nào đều đã được sắp đặt thỏa đáng. Tôi nghĩ về điểm này ... Lãnh tiên sinh phải hiểu rõ mới đúng.’

‘Liên Kiều, không được nói như vậy!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước trầm giọng quát khê, một tia không vui lộ ra trên gương mặt anh tuấn của hẩn.

‘Ngạn Tước, em đâu có nói sai. “Hoàng Phủ” có quy tắc của “Hoàng Phủ” mà!’ Dodo không nghĩ đến Hoàng Phủ Ngạn Tước lại nói vậy, sắc mặt đã có chút khó coi.

‘Liên Kiều tiểu thư!’

Lãnh Thiên Dục lãnh đạm lên tiếng: ‘Thực ngại quá, Lãnh gia chúng ta không có nhân khẩu đông đúc như Hoàng Phủ, đương nhiên không cần phải sắp đặt hoặc nghiên cứu cái gì gọi là quy tắc trên bàn ăn cả. Hôm nay cô muốn nói quy tắc với tôi, nghĩ xem có đủ tư cách không?’

Câu hỏi của hẩn vang lên khiến không khí trong bữa ăn chợt lạnh xuống.

‘Anh ...’ Dodo tức giận nắm chặt bàn tay.

‘Được rồi Liên Kiều, Thiên Dục, không cần nói cái gì quy tắc không quy tắc, đều là người nhà cả mà, mau ngồi xuống ăn sáng đi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy bầu không khí trở nên ngưng ngập liền chủ động cầm lấy dao nĩa, lên tiếng phá vỡ sự ngưng ngập đó.

Lãnh Thiên Dục không có biểu tình gì khác, hần bước về phía Liên Kiều, nháy mắt với cô như ra hiệu.

Về mặt rạng rỡ Liên Kiều bước nhanh đến vị trí cạnh bên Hoàng Phủ Ngạn Tước ngồi xuống, lè lưỡi làm mặt xấu với Dodo.

Thu hết tất cả vào mắt, lửa giận trong mắt Dodo không khỏi bùng bùng cháy.

Mặc Di Nhiễm Dung bình tĩnh nhìn mọi chuyện phát sinh nhưng không nói gì, cô cũng cầm lấy dao nĩa nhưng liền đó đã thấy trước mặt mình xuất hiện thêm một ly nước lọc, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Hoàng Phủ Ngạn Thương ngồi ở phía đối diện, cười rạng rỡ nhìn cô.

‘Em không thích uống nước trái cây, anh giúp em chuẩn bị nước lọc!’ Hần ôn nhu nói.

Mặc Di Nhiễm Dung mỉm cười: ‘Cám ơn anh!’

Nụ cười trên môi Hoàng Phủ Ngạn Thương càng rộng, hần bắt đầu bữa sáng của mình.

Bầu không khí trong lúc ăn rất tốt, ngoại trừ Dodo, ai nấy đều nói nói cười cười, nhất là Triển Sơ Dung. Bà vui cũng dễ hiểu thôi bởi vì trên bàn ăn không chỉ có đoàn người của Lãnh Thiên Dục mà quan trọng hơn là Ngạn Thương cũng trở về rồi, hơn nữa còn vui vẻ cùng cả nhà ăn cơm. Xem ra ngày cả nhà đoàn viên mà bà chờ mong đã lâu sắp đến rồi.

‘Mọi người nghe đây ...’ Bà lên tiếng, nhìn về phía mọi người, thấy mọi người cũng đang hướng ánh mắt về phía mình.

‘Thiên Dục, nếu như con đã dẫn Tiểu Tuyền đến đây vậy thì đừng vội trở về, đừng như những lần trước vội vàng vàng. Lần này ở lại đây thêm vài ngày cho khuây khỏa, dù sao công việc làm mãi cũng không hết. Còn Ngạn Tước, con cũng vậy nha, mấy ngày này không được trở về căn biệt thự kia nữa, phải ở nhà. Các con nghe rõ chưa?’

‘Dì à con ...’

‘Yên tâm đi bác gái, Ngạn Thương anh ấy sẽ không đi đâu!’ Mặc Di Nhiễm Dung lúc này mới lên tiếng, nhẹ nhàng ngắt lời Hoàng Phủ Ngạn Thương.

‘Nhiễm Dung ...’ Ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Thương đầy vẻ khó hiểu nhìn cô.

‘Ngạn Thương, có nghe thấy không? Nhiễm Dung đã nói như vậy rồi còn lại càng không thể đi. Nghe rõ chưa? Nhiễm Dung cũng không được đi!’ Triển Sơ Dung cường ngạnh nói.

‘Bác trai bác gái yên tâm, mấy ngày này Ngạn Thương sẽ ở nhà cùng các bác!’ Mặc Di Nhiễm Dung ôn nhu nói.

‘Được!’ Triển Sơ Dung lúc này mới hài lòng cười, ‘Thiên Dục thì sao?’

‘Bác gái, bác yên tâm, lần này con sẽ ở thêm mấy ngày.’ Lãnh Thiên Dục mỉm cười, nụ cười như xóa đi nét lạnh lùng trên gương mặt hần.

Triển Sơ Dung và Hoàng Phủ Ngự Phong nghe vậy rất vừa lòng.

‘Mẹ, ừmm ... bác gái bác trai, con cũng muốn ở lại “Hoàng Phủ” thêm mấy ngày, có được không?’ Liên Kiều lo lắng lên tiếng, cô không khó nhận ra ánh mắt thù địch này giờ Dodo dành ỉnh.

‘Đương nhiên là được rồi, hoành nghênh, hoan nghênh!’ Triển Sơ Dung vừa cười vừa nói, rồi như chợt nhớ đến con dâu mình, cũng dường như nhận ra sự không vui trên mặt cô bà ngưng ngừng cười: ‘Liên Kiều, chắc con không có ý kiến gì chứ!’

Hình như con dâu của bà không thích cô gái kia, nhưng nghĩ lại cũng đúng thôi, không hiểu Ngạn Tước thế nào nữa, vừa nhìn thấy cô gái kia lại thể hiện sự quan tâm như vậy.

Làm vợ đương nhiên không muốn nhìn thấy chồng mình đối xử tốt với người phụ nữ khác rồi.

‘Em cứ ở lại đây. Em là bạn tốt của Anh Anh thì cứ coi như đây là nhà của mình, đừng câu nệ gì.’ Dodo vừa định lên tiếng thì Hoàng Phủ Ngạn Tước đã lên tiếng trước.

Dodo hung hăng cắn chặt môi, tức giận nhìn hấn.

‘Thật sao?’ Liên Kiều cũng nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

‘Nha đầu, đương nhiên là thật rồi. Cứ yên tâm ở lại!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không chút cổ kị phản ứng của Dodo, cũng không quan tâm ánh mắt sắc bén của cô không ngừng nhìn về phía mình, hấn nhìn Liên Kiều, môi khẽ câu lên một nụ cười.

‘Ngạn Tước, cảm ơn anh!’

Liên Kiều chợt như nhìn thấy lại ánh mắt sùng nịch ngày nào hấn vẫn nhìn cô, suýt nữa thì chết chìm trong đôi mắt đó. Cô kích động nắm lấy cánh tay hấn mừng rỡ nói.

‘Cô đang làm gì vậy?’ Dodo nhin không nổi nữa đột ngột đứng dậy quát lên một tiếng.

Liên Kiều bị dọa đến giật mình, lại càng dựa sát vào người Hoàng Phủ Ngạn Tước, cô cố ý ngẩng đầu lên nhìn hấn, hàng mi nhẹ chớp ...

‘Cô ấy thật hung dữ nha, em sợ lắm!’

‘Cô ...’ Dodo biết Liên Kiều cố ý, từ lúc xuống ăn sáng đến giờ, nha đầu này luôn tuyên chiến với mình.

‘Em làm cô ấy sợ rồi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ giọng nói với Dodo, tiếng nói tuy không lớn nhưng mang theo một sự uy nghiêm và cảnh cáo.

Sau đó hấn nhẹ vỗ vỗ lưng cô gái đang dựa vào mình như trấn an, rất rõ ràng “chiêu” này của Liên Kiều hữu dụng, vẻ yếu ớt đáng thương của cô đã khơi dậy bản năng che chở của đàn ông đối với phụ nữ trong Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Ngạn Tước, anh sao lại ...’

‘Cô ấy chỉ là một cô nhóc, sao em cũng hành xử trẻ con như thế? Ăn cơm đi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngắt lời Dodo sau đó nhẹ đẩy Liên Kiều ra, ‘Em cũng mau ăn cơm đi. Không có chuyện gì đâu.’

‘Dạ!’ Liên Kiều mừng rỡ gạt đầu, cái cảm giác vui mừng từ sâu trong nội tâm này khiến cô như trở lại những ngày trước, những ngày mà cô được hấn chở che chăm sóc.

Dodo nghe cách nói chuyện này của Hoàng Phủ Ngạn Tước liền biết hấn đã quyết định thì không thể thay đổi, hậm hực ngồi xuống. Cô ta quét mắt nhìn, lại đụng phải đôi mắt màu tím mang đầy ý cười của Mặc Di Nhiễm Dung.

Đáng chết! Cô sẽ không để đám người này toại nguyện đâu!

Chương 25: Cuộc chiến ngầm trong bữa điểm tâm (3)

Ánh mắt Dodo nhìn thẳng vào mắt Mặc Di Nhiễm Dung, ý đối địch rất rõ ràng mà Mặc Di Nhiễm Dung thì vẫn điềm nhiên như không. Cô khép mi lại như không nhìn thấy những gì vừa diễn ra, nhàn nhã ăn bữa sáng của mình.

Ở bên này Liên Kiều lòng như nở hoa bởi vì vừa ra trận đã giành được thắng lợi rồi! Ngạn Tước đang ngồi bên cạnh cô, gần đến mức cô có thể ngửi được mùi hương quen thuộc trên người hấn.

Thật muốn yên ổn nằm trong lòng hấn nha!

Cô vừa mơ màng suy nghĩ vừa vụng về nhấc dao nĩa lên. Cũng không còn cách nào, ai bảo hôm nay cô lại xui xẻo như vậy chứ, mới sáng sớm đã làm tay bị trặc.

Bây giờ thì tốt rồi, tay cầm dao căn bản là không thể dùng sức, bảo cô ăn thế nào đây?

‘Tay của em sao vậy?’

Ngồi ở bên cạnh Hoàng Phủ Ngạn Tước trầm giọng hỏi? Giọng của hắn tuy nhỏ nhưng cũng đủ khiến ọi người đều nhìn về phía cô ...

Hắn sớm đã phát hiện cách nha đầu này sử dụng dao nĩa rất lạ. Lúc vừa bắt đầu hắn còn tưởng rằng cô không biết sử dụng dao nĩa nhưng tỉ mỉ quan sát một lúc hắn phát hiện cổ tay của cô dường như không được lưu loát lắm, hình như là có chuyện, nghĩ vậy hắn không kìm được chau mày hỏi.

Giọng nói trầm thấp mê người của hắn vang lên bên tai khiến Liên Kiều nhất thời sửng sốt, cô mở miệng định nói thì Thượng Quan Tuyền đã chen vào trước ...

‘Đúng nha Ngạn Tước, cổ tay của Liên Kiều bị thương rồi, nếu như anh đã ngồi bên cạnh cô ấy vậy giúp em chăm sóc cho Liên Kiều một chút. Cảm ơn anh!’

Thượng Quan Tuyền cố tình nhấn thật mạnh hai chữ “Liên Kiều”.

‘Bị thương?’ Mày Hoàng Phủ Ngạn Tước chau càng chặt, ánh mắt giấu không được sự quan tâm, ‘Cổ tay thế nào lại bị thương vậy chứ?’

Có thể vì cô tên là Liên Kiều nên mình mới bất tri bất giác mà quan tâm nhiều như vậy, hắn tự ám thị mình.

‘Ừmm, chuyện này ... chuyện này ...’ Liên Kiều ấp a ấp úng, gương mặt xinh đẹp chợt nổi lên một tầng hồng, cô ngượng ngùng nói: ‘Em không cẩn thận té từ giường xuống nên cổ tay mới bị trặc.’

Phùuu...

Ngồi ở đối diện này giờ vẫn lẳng lặng ăn bữa sáng, Hoàng Phủ Ngưng nghe được cô nói như vậy không nhin được bật cười một tiếng còn Hoàng Phủ Anh trước tiên trở mặt như không tin được rồi sau đó cũng đưa tay bùm miệng che đi tiếng cười.

Triển Sơ Dung hung hăng trừng hai cô con gái, ‘Con gái lúc ăn cơm cứ cười trộm như thế còn ra thể thống gì? Nhất là Tiểu Ngưng đó!’

‘Mẹ à, con đâu có cười nhạo cô ấy đâu. Chỉ là cảm thấy quá khó tin thôi mà. Sao lại có người ngủ đến mức lặn xuống giường chứ?’ Hoàng Phủ Ngưng trước giờ luôn nói thẳng không hề che dấu suy nghĩ của mình.

Liên Kiều chu môi, nhìn Hoàng Phủ Ngưng nói: ‘Tiểu Ngưng, người ta chỉ là một lúc không cẩn thận nên mới té xuống giường thôi mà.’

Nhất thời Liên Kiều quên mất Hoàng Phủ Ngưng cũng chịu sự ảnh hưởng của Giáng Đầu Thuật như tất cả những người khác trong nhà Hoàng Phủ, lời nói và khẩu khí lại giống hệt như trước.

Điều này làm cho Hoàng Phủ Ngưng sửng sốt một hồi, “Tiểu Ngưng” cách xưng hô thân thiết và quen thuộc này khiến cho lòng cô sinh ra một cảm giác rất lạ.

Ánh mắt sắc bén của Dodo không bỏ qua bất kỳ tình tiết nào phát sinh trên bàn ăn, tuy cô ta vẫn luôn chậm rãi dùng bữa nhưng có thể nhận ra, tâm trí cô ta hoàn toàn không đặt vào món ăn nhất là khi cô ta nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, thấy ánh mắt quan tâm của hắn dành cho Liên Kiều, bàn tay cầm nĩa bắt giác nắm chặt lại.

Dodo nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước chăm chú, ánh mắt chợt thay đổi, trở nên độc ác nhưng một giây sau chỉ thấy cô ta chau mày, trong đáy mắt hiện lên một tia kinh sợ sau đó như chợt hiểu ra, ánh mắt cô ta lần nữa xoay về phía Mặc Di Nhiễm Dung.

Đáng giận!

Mặc Di Nhiễm Dung gương mặt tươi cười nhìn thẳng vào ánh mắt căm giận của cô ta, trong đôi mắt màu tím trong veo hiện lên một tia cảnh cáo.

Sự căm tức trong ánh mắt Dodo vẫn không giảm, hừ, cô gái này, lại dám ra tay phá hoại Giáng Đầu Thuật của mình lần nữa!

Những người trên bàn ăn hoàn toàn không hay biết một bữa ăn sáng đơn giản lại trở thành đấu trường của hai Giáng Đầu Sư...

Liên Kiều âm thầm thở dài một tiếng, cô cũng không biết vừa nãy chị mình đã làm gì giúp mình nhưng cô biết, Mặc Di Nhiễm Dung đang bảo vệ cô.

Mãi mê suy nghĩ, Liên Kiều chợt thấy chiếc đĩa đựng thức ăn của mình thay đổi vị trí. Chính là lúc đang phân vân không biết dùng dao nĩa như thế nào để xử lý đĩa thức ăn thì chiếc đĩa đã bị bàn tay to lớn của Hoàng Phủ Ngạn Tước đoạt lấy. Trong sự sửng sốt của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước thuận thực giúp cô cắt thức ăn trong đĩa ra thành từng miếng nhỏ, vừa vặn để cô có thể dùng nĩa ăn được một cách dễ dàng.

‘Ngạn Tước ...’ Dodo thấy vậy nhất thời sửng sốt, đáy mắt hiện lên một tia cảnh giác.

Còn tất cả những người còn lại trong nhà Hoàng Phủ thấy vậy cũng nghi hoặc không hiểu, ai cũng biết với cá tính của Hoàng Phủ Ngạn Tước, tuy hẳn luôn lịch sự tao nhã với phụ nữ nhưng trước mặt vợ mình mà chủ động ân cần với một cô gái khác là chuyện hoàn toàn không có khả năng.

‘Ngạn Tước!’ Liên Kiều sửng sờ nhìn một bên sườn mặt của hắn, nhìn vẻ nghiêm túc của hắn khi cắt thức ăn cho cô mà lòng cảm động không thôi.

Chiếc đĩa lại được đẩy đến trước mặt Liên Kiều lần nữa, nhưng lần này ... thức ăn trong đĩa đã được cắt cẩn thận, chỉ cần dùng nĩa là có thể thưởng thức.

‘Ăn đi, trước giờ chưa từng thấy nha đầu nào ngốc như em. Phúc tử ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt cao giọng gọi, trong đáy mắt hiện lên một tia sùng nịch, hắn dặn dò Phúc tử: ‘Xong bữa sáng nhớ gọi bác sĩ Trần đến đây!’

Phúc tử tuy cảm thấy ngạc nhiên nhưng vẫn lễ phép đáp lời: ‘Dạ, đại thiếu gia!’

Lạ thật, đại thiếu gia sao lại đối xử tốt với cô gái kia thế nhỉ?

‘Ngạn Tước, không cần đâu, vừa nãy Tiểu Tuyền nói em chỉ ...’

Liên Kiều vừa định lên tiếng cự tuyệt thì đã thấy hắn chau mày làm cô sợ hết hồn ngậm chặt miệng không dám lên tiếng, trong lòng thầm oán, Ngạn Tước này thật là, bây giờ đã không nhận ra mình là ai vậy mà còn bá đạo đến vậy!

Thật sự chẳng khác lúc trước tí nào!!!

Nhưng mà ... lúc này trong lòng Liên Kiều ngọt như ăn kẹo, trước đây sự bá đạo của hắn luôn khiến cô muốn làm gì đó để phản kháng lại, hơn nữa hết lần này đến lần khác làm ngược lại ý hắn. Nhưng hôm nay cô chẳng thà hắn bá đạo thêm chút nữa, như vậy mới chứng tỏ hắn vẫn còn quan tâm cô.

‘Ngạn Tước, cổ tay của Liên tiểu thư này chắc là không có gì đáng ngại đâu. Chỉ là bị trặc thôi mà, lát nữa bảo Phúc tử lấy rượu thuốc giúp cô ấy xoa một chút là khỏi, gọi bác sĩ Từ đến có vẻ quá khoa trương đi.’ Dodo bất mãn lên tiếng, cô ta hết nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước lại nhìn Liên Kiều.

‘Bị trặc gân có thể nhẹ cũng có thể nặng, nhưng cô ấy là một cô gái, để bác sĩ xem qua thì yên tâm hơn, không cần phải lo lắng nữa!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước bình thản trả lời Dodo nhưng ngữ khí kiên định, hoàn toàn không để cô ta có thể cự tuyệt.

Dodo cố nhin xuống cơn tức trong lòng ngực. “Không cần phải lo lắng nữa”??? Ý của hắn có phải là ... hiện giờ hắn đang lo lắng không?

Nha đầu đáng chết này, lại dám dùng cách này để thu hút sự chú ý của Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Đúng đó đúng đó, phải để bác sĩ xem mới yên tâm, Liên Kiều yếu đuối như vậy, nếu như không để bác sĩ xem nói không chừng ngày mai cả cánh tay đều sưng lên thì càng tệ hơn!’ Thượng Quan Tuyền thấy vậy liền xen vào.

90. Quyển 9 -chương 26-27

Quyển 9: Tình yêu và tình thân

Chương 26: Sự đối chọi giữa chính và tà (1)

Xem tình hình này, đúng là “là phúc thì không phải họa, là họa tránh không được”, không ngờ Liên Kiều xui xẻo làm cho tay mình bị trặc lại thu hút sự quan tâm của Hoàng Phủ Ngạn Tước. Đây đúng là “mèo mù vớ phải cá rán”, thật đúng là thu hoạch ngoài ý muốn.

‘Tiểu Tuyền, chị nào có yếu ớt như vậy?’ Liên Kiều đỏ mặt lên tiếng kháng nghị.

Hoàng Phủ Ngạn Tước trầm mặc nhìn cô sau đó nhẹ nhàng nói: ‘Nghe lời đi!’

‘Dạ!’ Liên Kiều ngoan ngoãn đáp lời, không dám nói nhiều nữa mà lẳng lặng cúi xuống dùng bữa sáng của mình.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy vậy, bờ môi đẹp như điêu khắc mới khẽ khàng câu lên một đường cong, gương mặt đỏ hồng yêu kiều của cô rơi vào tầm mắt của hắn, khiến lòng hắn dậy lên một cảm giác ngọt ngào mà chính hắn cũng không hiểu vì sao.

Sau bữa điểm tâm Liên Kiều được mời tới phòng y tế, bác sĩ Trần cũng đã được Phúc tỷ mời đến.

Sắc mặt Mặc Di Nhiễm Dung có chút khó coi, sau khi ăn xong bữa sáng, gương mặt vốn thanh thuần tươi mát lại biến thành trắng bệch.

‘Nhiễm Dung, em nhìn như rất mệt thì phải? Tối qua không ngủ ngon sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương đi đến trước mặt cô, quan tâm hỏi.

‘Ngạn Thương, em không sao đâu.’ Mặc Di Nhiễm Dung nở nụ cười, ánh mắt long lanh như tắm trong ánh mặt trời mùa xuân.

‘Nhưng mà ...’

‘Ngạn Thương, em muốn nói chuyện riêng với chị Nhiễm Dung một chút, anh không ngại chứ?’ Thượng Quan Tuyền đi đến bên cô, nhẹ giọng ngắt lời Hoàng Phủ Ngạn Thương.

‘Ừm, đương nhiên là không rồi!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng không tiện hỏi nhiều, hắn cười nói với Mặc Di Nhiễm Dung: ‘Nếu thân thể không thoải mái thì phải nghỉ ngơi nhiều vào, biết không?’

Mặc Di Nhiễm Dung gật đầu không nói, nhìn theo bóng Hoàng Phủ Ngạn Thương rời đi.

‘Anh ấy rất quan tâm chị.’ Thượng Quan Tuyền cũng nhìn theo bóng lưng của Hoàng Phủ Ngạn Thương, nhẹ giọng nói.

‘Cám ơn em!’

Thượng Quan Tuyền nghe cô nói vậy liền mỉm cười, ‘Thấy chị như thế này chắc là cũng không thể nói với Ngạn Thương chuyện gì, em chỉ không muốn thấy chị một mình đắm đuối mọi chuyện của Liên Kiều mà thôi!’

‘Em tuổi còn nhỏ như vậy mà đã biết suy nghĩ dùm người khác, thật hiếm có.’ Mặc Di Nhiễm Dung một mực dựa người vào tường, nhìn cô như chẳng còn chút sức lực nào.

‘Lúc trước em không phải vậy, là Dục làm cho em thay đổi.’ Nhắc đến Lãnh Thiên Dục, Thượng Quan Tuyền mỉm cười ngọt ngào.

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn Thượng Quan Tuyền, không khỏi thầm khen nét đẹp của cô nhưng đồng thời trong đầu chợt hiện lên hình bóng của một người đàn ông.

‘Tiểu Tuyền ...’ Cô muốn nói lại thôi.

‘Sao vậy chị Nhiễm Dung?’ Thượng Quan Tuyền nhạy cảm phát hiện ra ánh mắt cô có chút không tự nhiên.

Mặc Di Nhiễm Dung ngượng ngùng hỏi: ‘Vì sao em không chọn Nhiếp tiên sinh?’

Đây là câu hỏi mà cô luôn giữ trong lòng. Nhiếp Ngấn người đàn ông này luôn ở vị trí thật cao, cô không chạm tới được nhưng cô nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra, hẳn rõ ràng là luôn ở bên cạnh Thượng Quan Tuyền, vì sao hai người lại không có kết quả chứ?

Thượng Quan Tuyền nghe cô hỏi, ánh mắt trong veo chợt xẹt qua một tia khổ sở.

Mặc Di Nhiễm Dung thấy vậy, trong lòng hồi hộp không yên.

‘Khi em nhìn thấy chủ nhân lần đầu tiên em đã thật thích anh ấy. Lúc đó em mới chín tuổi thôi.’ Thượng Quan Tuyền nói, giọng thật nhỏ như gió vờn qua kẽ lá.

‘Chín tuổi?’ Mặc Di Nhiễm Dung kinh ngạc hỏi lại.

‘Rất khó tưởng tượng đúng không?’ Thượng Quan Tuyền hơi mỉm cười, ‘Vừa nhìn thấy chủ nhân em đã nghĩ, trên đời này sao lại có người đàn ông ưu tú đến vậy, anh ấy giống như nhân vật chính bước ra từ trong truyện cổ tích, khiến cho em mơ hồ huyền hoặc. Cũng chính vì như vậy, lúc chịu huấn luyện đặc biệt, cho dù chịu bao nhiêu khổ sở em cũng cảm thấy rất vui vẻ. Bởi vì có anh ấy, từ lúc em bước vào tổ chức chưa bao giờ thấy khổ.’

‘Vậy sau đó sao lại ...’ Mặc Di Nhiễm Dung càng nghe càng không hiểu, loại tình cảm này thử hỏi mấy người có được, sao cô lại không tiếp tục chứ?

Thượng Quan Tuyền mơ màng nhìn về xa xa, nơi Lãnh Thiên Dục đang ngồi nói chuyện với Hoàng Phủ Ngạn Tước, ánh mắt lộ ra tình ý nồng đậm ...

‘Cho đến khi em gặp được Dục, là anh ấy khiến em hiểu rõ, tình cảm mà em dành cho chủ nhân từ nhỏ đến lớn không phải là tình yêu, mà cũng chỉ có anh ấy mới có thể khiến em hiểu rõ nó là gì.’

‘Chẳng lẽ ... em không thích Nhiếp tiên sinh sao?’ Mặc Di Nhiễm Dung thử dò xét.

‘Không, em thích chủ nhân, từ đó đến giờ em vẫn luôn thích. Chỉ có điều ... thích không phải là yêu.’ Thượng Quan Tuyền nhẹ giọng nói, ‘Tình cảm mà em dành cho chủ nhân rất đặc biệt, vừa giống như dành cho cha mẹ, lại giống như dành cho anh ruột, là một loại ý lại và dựa dẫm. Em từ nhỏ đã được chủ nhân nhận nuôi, đối với chủ nhân mà nói, em giống như một món đồ thuộc về anh ấy lâu lắm nên không nỡ tặng cho người khác vậy. Chỉ là như vậy thôi. Có lẽ ... ông trời sớm đã sắp đặt ai với ai, là sự sắp đặt không ai thay đổi được.’

Mặc Di Nhiễm Dung nghe đến ngây người, cô không hiểu loại tình cảm này cho lắm, nên nói là, trong thế giới tình cảm của cô, căn bản là chưa từng nghĩ qua có loại tình cảm phức tạp đến thế.

Thật sự là ông trời sắp đặt sao?

‘Chị Nhiễm Dung, chị không sao chứ?’ Thấy cô ngơ ngẩn không nói gì, Thượng Quan Tuyền quan tâm hỏi.

‘Ừmm, không sao!’

Mặc Di Nhiễm Dung lúc này mới trong cơn suy tư tỉnh lại, cô rầu rĩ nói: ‘Chị chỉ đang nghĩ ... em thật khiến người ta hâm mộ, có Lãnh tiên sinh cùng Nhiếp tiên sinh hai người đàn ông xuất sắc như vậy yêu thương em!’

‘Chị cũng làm cho người ta hâm mộ vậy. Chị không biết sao? Ngạn Thương rất được các cô gái thầm mến nha, nhưng anh ấy trong ba thuốc nước chỉ chọn uống một giọt, chính là chị đó!’ Thượng Quan Tuyền tỉnh nghịch nói.

‘Đừng có nói đùa với chị mà. Chị và Ngạn Thương chỉ là bạn bè bình thường thôi.’ Mặc Di Nhiễm Dung nghe trong lời của cô có ý khác, gương mặt xinh đẹp chợt nổi lên một mảnh hồng.

‘Bạn bè?’

Thượng Quan Tuyền mỉm cười: ‘Chị Nhiễm Dung, nói thật nha, tuy em và Ngạn Thương biết nhau chưa lâu lắm nhưng ... trước giờ em chưa từng thấy anh ấy quan tâm cô gái nào giống như chị vậy. Anh ấy thật sự rất dễ tâm đến chị.’

Mặc Di Nhiễm Dung hơi khép mi, cô làm sao không cảm nhận được tâm ý của Ngạn Thương chứ, chỉ có điều ... cô vẫn còn nhớ kết quả bói bài Tarot hôm ấy, theo đó hẳn vốn không phải là người mà ông trời sắp đặt cho cô.

‘Chị Nhiễm Dung?’ Thượng Quan Tuyền cảm thấy cô có tâm sự, ngay cả ánh mắt cũng trở nên phiêu diêu vô định.

Mặc Di Nhiễm Dung theo tiếng gọi của Thượng Quan Tuyền mà hoàn hồn lại, cô mỉm cười nhưng liền sau đó, cả người cô chợt run lên...

‘Chị Nhiễm Dung, chị sao vậy?’ Thượng Quan Tuyền thấy Mặc Di Nhiễm Dung như vậy hoảng sợ kêu lên một tiếng, vội chạy đến đỡ lấy cô.

Chương 27: Sự đối chọi giữa chính và tà (2)

‘Chị không sao!’ Mặc Di Nhiễm Dung miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

‘Sắc mặt chị kém lắm, cũng vừa hay có bác sĩ ở đây, em dìu chị vào gặp bác sĩ nhé!’ Thượng Quan Tuyền vừa đỡ cô đứng thẳng vừa nói.

‘Thật sự không cần đâu bởi vì ... thuốc men đối với chị mà nói là không có tác dụng.’ Mặc Di Nhiễm Dung không biết nên giải thích với cô thế nào.

‘Nhưng mà ...’

‘Chị thật sự không sao ...’

Lời của Mặc Di Nhiễm Dung chưa dứt thì giọng nói âm hiểm của Dodo đã vang lên sau lưng ...

‘Có sao hay không trong lòng cô rõ nhất mà!’

Thượng Quan Tuyền và Mặc Di Nhiễm Dung cùng lúc quay lại nhìn.

Dodo đi đến trước mặt hai người, nhìn thấy gương mặt trắng bệch của Mặc Didu, cô ta cố tình làm ra vẻ thương tiếc nói: ‘Nhìn cô như vậy tôi thấy thật đau lòng.’

‘Cô muốn thế nào?’ Trong lòng Thượng Quan Tuyền chợt cảm thấy bất an, cô lạnh lùng hỏi.

Dodo nhướng mắt nhìn Thượng Quan Tuyền không trả lời cô, mà lời lẽ nhắm vào Mặc Di Nhiễm Dung ...

‘Mặc Di, cô đừng quên trước khi vào “Hoàng Phủ” cô đã bị thương rồi. Thương thế của cô còn chưa hoàn toàn hồi phục thì cô đã muốn cùng tôi đấu sao? Chỉ có một con đường chết mà thôi! Cô tính toán đến là hay, hôm nay đúng là vì có Lãnh Thiên Dục nên tôi không có cách nào ra tay đối phó Liên Kiêu, cũng không thể ra tay với Lãnh Thiên Dục. Chỉ có điều ... cô đừng quên tôi có thể hạ Giáng Đầu với Hoàng Phủ Ngạn Tước hoặc bất kỳ ai trong nhà Hoàng Phủ. Thông minh như cô, tôi tin là cô hiểu ý tôi.’

‘Thì ra vừa nãy trong bữa điểm tâm là cô cố ý làm vậy?’ Mặc Di Nhiễm Dung điềm tĩnh nhìn cô ta.

Dodo bật cười vẻ khinh thường lộ rõ trên nét mặt: ‘Đương nhiên, đây là một chuyện rất thú vị, tôi muốn cô tận mắt nhìn thấy tôi hạ Giáng Đầu. Bất luận là tôi có thành công hay không, ít ra tôi biết sức lực của cô sẽ không ngừng bị hao phí. Mặc Di, công lực của cô vốn đã không bằng tôi, huống gì bây giờ trong người cô lại bị thương, công lực càng bị ảnh hưởng. Ngược lại tôi có rất nhiều thời gian đùa với cô. Đùa đến khi nào ... công lực của cô cạn kiệt thì thôi!’

‘Cô thật đê tiện!’ Mặc Di Nhiễm Dung lúc này không nén nổi cơn giận.

‘Đừng quên tôi cũng chỉ được gọi là “Vu sư” mà thôi, đương nhiên không thể sánh với vị Giáng Đầu Sư hoàn mỹ, thánh khiết, cao nhã như cô. Nhưng cô yên tâm ... rất nhanh, tôi sẽ khiến những điều này trở thành lịch sử!’ Dodo khịt mũi, nói một cách khinh thường.

Mặc Di Nhiễm Dung cố áp xuống lửa giận trong lòng, cô lạnh lùng nói: ‘Tôi nói rồi, cho dù thí mạng mình tôi cũng nhất định phải ngăn chặn cô!’

‘Chỉ bằng Liên Kiều nha đầu ngốc kia sao?’ Dodo cười khẩy, ‘Xem ra cô ngây thơ hơn tôi tưởng nhiều. Công lực như cô còn không thể làm gì được tôi huống gì nha đầu chân yếu tay mềm trời gà không chặt lại còn ngu ngốc kia!’

‘Liên Kiều là em gái ruột của cô!’ Mặc Di Nhiễm Dung lạnh nhạt nói.

‘Ngay từ đầu tôi đã không thừa nhận nó là em gái tôi! Nó căn bản không có tư cách trở thành em gái tôi!’ Dodo nói một cách dứt khoát.

Thượng Quan Tuyền nhin không nổi nữa, lên tiếng: ‘Sao cô lại có thể nói ra những lời không có lương tâm như vậy chứ? Cô là chị của Liên Kiều, quan hệ huyết thống này vĩnh viễn cũng không cắt rời được. Liên Kiều cũng rất hy vọng nhận lại người chị là cô!’

‘Đủ rồi!’ Dodo ngắt lời Thượng Quan Tuyền, ‘Tôi thật không hiểu sao các người lại có nhiều thời gian rảnh rỗi mà đi lo chuyện nhà người khác vậy chứ!’

‘Liên Kiều là bạn tôi, tôi tuyệt đối sẽ không khoan tay đứng nhìn!’ Thượng Quan Tuyền lời lẽ đầy chính nghĩa.

‘Tôi thấy cô trước tiên nên lo cho người phụ nữ bên cạnh mình kia. Đừng để cô ta tiêu tán hết công lực trước khi thời hạn đến, vậy thì chơi không vui nữa!’ Dodo cười khẩy nói.

‘Chị Nhiễm Dung?’ Thượng Quan Tuyền nghe vậy lo lắng nhìn về phía Mặc Di Nhiễm Dung.

‘Dodo, cô vẫn là nên suy nghĩ kỹ xem nên thu dọn tàn cuộc thế nào còn hay hơn. Cô có thể khống chế hành vi của con người nhưng không thể nào vĩnh viễn khống chế ý thức của người ta, nhất là hai người thật lòng yêu nhau. Tôi không tin cô sẽ thành công! Cô cũng thấy đó, hiện tại cho dù Hoàng Phủ tiên sinh không nhớ được Liên Kiều nhưng ngài ấy vẫn hết sức quan tâm đến Liên Kiều đấy thôi!’ Mặc Di Nhiễm Dung tựa như không hề để tâm đến lời đe dọa của Dodo.

‘Vậy thì chúng ta cứ chờ mà xem!’

Dodo ngoài miệng tuy nói mạnh nhưng trong mắt vẫn không dấu được sự cảnh giác cùng bất an.

Nói xong cô ta liền xoay người đi về phía phòng y tế.

Đợi cô ta đi xa, Mặc Di Nhiễm Dung mới chống tay lên tường, ánh mắt hoảng thần.

‘Chị Nhiễm Dung, rốt cuộc là chị thế nào? Đừng dọa em nha!’ Thượng Quan Tuyền đỡ cô ngồi xuống sofa nét mặt lo lắng nói.

Mặc Di Nhiễm Dung cười khổ một tiếng: ‘Dodo người phụ nữ này rất có tâm kế, kế hoạch của cô ta thật cẩn mật không hề có chút sơ hở này. Lúc trước khi tôi và cô ta ngấm ngấm đấu với nhau tôi đã bị thương, công lực cho tới bây giờ vẫn chưa khôi phục hoàn toàn. Cô ta biết hiện giờ không làm gì được Liên Kiều cho nên mới nghĩ cách làm tôi hao phí công lực hơn.’

‘Vậy không phải bây giờ chị rất nguy hiểm sao?’ Thượng Quan Tuyền nghe vậy lo lắng nhìn cô, thấy trên trán cô dần xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng liền giúp cô lau đi ...

‘Chị Nhiễm Dung, chị cứ toát mồ hôi lạnh thế này có phải rất khó chịu không?’

Cô hoàn toàn không có kinh nghiệm đối phó với tình cảnh này nên không biết làm thế nào mới phải.

‘Không sao. Chị còn có thể chống đỡ được một đoạn thời gian nữa.’ Mặc Di Nhiễm Dung mỉm cười, ‘Chị không có yếu ớt vậy đâu.’

Thượng Quan Tuyền lo lắng nhìn gương mặt trắng bệch của cô, không biết làm sao mới tốt, nhất thời trong lòng hoảng loạn vô cùng. Nếu như ngay cả Mặc Di Nhiễm Dung cũng không có cách đối phó với Dodo vậy bọn họ biết làm thế nào bây giờ.

‘Chị Nhiễm Dung, chị nói thực cho em biết đi, khả năng thành công của chúng ta là bao nhiêu?’

Mặc Di Nhiễm Dung không khó nhận ra sự lo lắng trong mắt cô, cô bất chợt hỏi một câu ngoài lề: ‘Chị biết trước đây em cũng từng làm nhiều chuyện rất nguy hiểm, em có từng nghĩ mình sẽ không sống nổi tới ngày mai không?’

‘Tuy em cũng từng rất tuyệt vọng nhưng trước giờ em chưa bao giờ mất lòng tin cả!’ Thượng Quan Tuyền trả lời rất thẳng thắn.

Đáy mắt Mặc Di Nhiễm Dung xẹt qua một ý cười nhanh nhẹn, ‘Chị cũng vậy. Nhiều năm qua chị đã trải qua rất nhiều kinh nghiệm giữa sống và chết, cũng từng trải qua đau khổ và tuyệt vọng nhưng lòng tin trong chị chưa bao giờ mất. Chị tin chỉ cần một ngày lòng tin chưa mất thì hy vọng sớm muộn gì cũng sẽ đến!’

‘Đúng vậy.’

Thượng Quan Tuyền nghiêm túc gật đầu, trước giờ cô không biết một cô gái nhìn bề ngoài yếu đuối như chị Nhiễm Dung lại kiên cường và lạc quan như vậy.

‘Chuyện chị bị thương em đừng nói cho ai biết nhé, nhất là Liên Kiều. Chị không muốn em ấy lo lắng.’ Mặc Di Nhiễm Dung thấp giọng nài nỉ.

91. Quyển 9 - Chương 28-29

Quyển 9: Tình yêu và tình thân

Chương 28: Phút trải lòng của Liên Kiều (1)

‘Được, em biết rồi!’

Thượng Quan Tuyền gật đầu đáp ứng cô, cô không biết mình làm vậy có đúng hay không nhưng nhìn thấy vẻ khẩn cầu trong mắt Mặc Di Nhiễm Dung cô chỉ đành gật đầu.

Lúc này Mặc Di Nhiễm Dung mới nhẹ nhõm nở một nụ cười yếu ớt.

‘Chị Nhiễm Dung, em có chuyện muốn thương lượng với chị một chút.’ Chợt nhớ ra một chuyện quan trọng, Thượng Quan Tuyền lên tiếng.

‘Chuyện gì?’

‘Bởi vì lần này Dục cần phải ở đây lâu một chút, em nghĩ không lâu nữa Quý Dương và Thiếu Đường cũng sẽ đến “Hoàng Phủ” tụ họp. Dục lo lắng họ sẽ bị Dodo ra tay với họ.’

Mặc Di Nhiễm Dung nghe cô nói vậy, mày hơi chau lại, ‘Sao chị lại không nghĩ đến điểm này chứ, Cung thị tài phiệt cũng ở nước Mỹ, đương nhiên Cung tiên sinh là người biết Lãnh tiên sinh đến đây sớm nhất. Nhưng Lãnh tiên sinh thì sao? Ngài ấy đang ở đâu? Không phải là đang ở nước Pháp sao?’

‘Không, Thiếu Đường đang ở Hy Lạp nhưng em nghĩ nếu như anh ấy biết ba người còn lại đang ở “Hoàng Phủ” thì nhất định sẽ đến đây ngay.’ Thượng Quan Tuyền ngẫm nghĩ một hồi rồi nói.

‘Không được! Họ không được đến “Hoàng Phủ”, ít nhất là mấy ngày này không được đến đây!’ Mặc Di Nhiễm Dung nói một cách dứt khoát.

Thượng Quan Tuyền trầm ngâm gật đầu.

Mặc Di Nhiễm Dung thở dài một tiếng, nói: ‘Ý đồ của Dodo rất rõ ràng, cô ta muốn dùng mọi cách để làm tiêu hao công lực của chị, mà chị thì không thể nhìn mọi người bị nguy hiểm mà không làm gì. Trước mắt công lực của chị chỉ đủ để bảo vệ cho Liên Kiều, nếu như hai người kia cùng lúc đến đây, sức ảnh hưởng đối với Hoàng Phủ tiên sinh rất lớn. Dodo nhất định sẽ ra tay với họ. Nếu như đúng là vậy, đối với công lực của chị có sự uy hiếp rất lớn.’

‘Em hiểu rồi! Em sẽ nói lại với Dục để anh ấy nghĩ cách xử lý!’ Thượng Quan Tuyền nhẹ giọng nói.

Mặc Di Nhiễm Dung gật đầu, ‘Đi thôi! Chúng ta đi xem Liên Kiều thế nào rồi!’

‘Dạ được.’

Trong phòng y tế không ngừng truyền đến tiếng rên rỉ của Liên Kiều, tiếng sau cao hơn tiếng trước, xem ra là rất đau đớn.

Bác sĩ Trần - bác sĩ riêng của nhà Hoàng Phủ cảm thấy tai mình sắp bị tiếng rên của cô làm cho điếc mất. Ông ta là vị bác sĩ mới đến làm cho nhà Hoàng Phủ không bao lâu, chính là khi Dodo vừa vào “Hoàng Phủ” liền tìm về thay thế cho bác sĩ Từ trước nay vẫn làm cho nhà Hoàng Phủ bởi vì cô ta ngại vị bác sĩ kia biết quá nhiều.

‘Liên tiểu thư, cô ráng nhịn một chút, thực ra đâu có đau đến như vậy!’

Bác sĩ Trần vừa cẩn trọng giúp cô dùng thuốc xoa bóp chỗ bị trật vừa dè dặt nói, sau đó lại đưa tay lên trán lau mồ hôi ỉn.

Nha đầu này, trông đáng người nhỏ nhắn yếu ớt không ngờ giọng lại tốt đến như vậy.

‘Bác sĩ, nhẹ tay một chút!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không biết từ lúc nào đang đứng dựa người ngay cửa ra vào, nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều đau đến nhăn lại, gương mặt anh tuần cũng theo đó mà trầm xuống.

‘Được được, Hoàng Phủ tiên sinh!’ Bác sĩ Trần nghe hần hoi vậy sợ đến nỗi không dám dùng sức, lắp bắp trả lời.

Dodo đứng ở sau lưng Hoàng Phủ Ngạn Tước liếc mắt nhìn về phía Liên Kiều, cô ta tức tối nghiêng răng nghiêng lợi rửa thắm ... nha đầu này, thực biết cách giả vờ.

....

Lại là một tiếng rên thảm thiết.

Làm bác sĩ Trần sợ đến nỗi suýt nữa nghiêng tay làm đổ bình thuốc.

Không đến nỗi khoa trương vậy chứ? Mình đã rất nhẹ tay rồi mà. Hơn nữa... xoa thuốc mà nhẹ tay quá thì làm sao có tác dụng được chứ!

Hoàng Phủ Ngạn Tước bất giác chau chặt thêm một chút.

‘Ngạn Tước ...’

Dodo thấy vậy liền tiến đến, nhẹ khoác cánh tay hần nói: ‘Ở đây có Anh Anh, còn có Tiểu Tuyền cùng với cô ấy là được rồi. Chúng ta trở lại phòng khách đi. Vừa mới gửi đến một hộp trà rất nổi tiếng, em đã giúp anh và Thiên Dục chuẩn bị rồi, cùng đi nếm một chút trà ngon đi.’

Thấy sự chần chừ trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước, Dodo áp tay lên mặt hần, nũng nịu nói: ‘Ngạn Tước, cô gái này quan trọng với anh vậy sao?’

Giọng nói mang theo một tia hờn dỗi rất rõ ràng.

‘Đương nhiên không phải. Chẳng qua là ...’

‘Được rồi mà, đừng đứng ở đây mãi. Anh ở đây sẽ làm bác sĩ phân tâm.’ Dodo nhẹ nhàng ngắt lời hần.

Lãnh Thiên Dục không nói gì, chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng quan sát tất cả.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngoảnh đầu lại, ánh mắt lại lần nữa rơi trên gương mặt xinh xắn của Liên Kiều, thấy cô đang nhăn mặt chau mày, đáy mắt lần nữa lại hiện lên chút do dự cùng không nỡ.

‘... Ngạn Tước, hu hu ... đau quá nha, tay em sắp gãy mất rồi ...’ Liên Kiều lại cất tiếng rên, lần này đối tượng mà cô trực tiếp hướng đến là Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Vừa rên rỉ vừa dùng ánh mắt đáng thương lẫn nài nỉ nhìn hần.

Thân hình cao lớn của Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt cứng lại, hắn không nói gì, cũng không để tâm đến Dodo đang nói gì bước nhanh vào phòng y tế, trầm giọng nói với bác sĩ Trần, trong giọng nói rõ ràng là không vui: ‘Đưa bình thuốc cho tôi!’

‘Hoàng Phủ tiên sinh!’

Bác sĩ Trần thấy vẻ mặt u ám của hắn, sợ đến nỗi mồ hôi toát ra ròng ròng vội giải thích: ‘Vừa nãy tôi ... thật sự thật sự rất nhẹ tay rồi ...’

‘Đưa cho tôi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không kiên nhẫn nhắc lại lần nữa, giọng của hắn vẫn trầm trầm như cũ nhưng không hiểu sao lại có thêm một chút đe dọa.

‘Hoàng Phủ tiên sinh!’

Trong lòng bác sĩ Trần một nỗi bất an không ngừng tăng lên, ông vội đẩy bình thuốc đến trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước, bàn tay không ngừng run rẩy.

‘Từ ngày mai ông không cần đến “Hoàng Phủ” nữa!’

Quả đúng như ông lo sợ, sau khi đón lấy bình thuốc, Hoàng Phủ Ngạn Tước liền hời hợt nói một câu.

Vị bác sĩ mới này ... hắn nhìn thế nào cũng không thấy vừa mắt.

‘Hả?’ Bác sĩ Trần ngây người trước cái tin vừa nghe sau đó vội vàng lên tiếng cầu xin: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, xin ngài ...’

‘Phúc tử!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không để ý đến bác sĩ Trần, trầm giọng quát một tiếng.

Quản gia Phúc tử vội tiến đến, lễ phép nói với bác sĩ Trần: ‘Bác sĩ Trần, xin mời ...’

Đây là lệnh trực khách rất rõ ràng. Bác sĩ Trần chỉ đành thu thập đồ đạc sau đó theo Phúc tử rời đi.

‘Ngạn Tước, anh ...’

Nhìn xem một màn này từ đầu đến cuối, lòng Dodo càng lúc càng khó chịu. Đến khi cô ta nhìn thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước cầm bình thuốc ngồi xuống trước mặt Liên Kiều thì không nhịn được nữa, cô ta vừa nhắc chân định bước tới thì ngay lập tức, thân người cao lớn của Lãnh Thiên Dục đã chặn trước mặt cô ta ...

‘Tránh ra!’ Dodo lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mặt, tay bắt giắc nắm chặt lại.

Ánh mắt của Lãnh Thiên Dục cũng lạnh lùng quét qua mặt Dodo: ‘Thật ngại quá, tôi đột nhiên muốn uống thử trà của cô pha xem tay nghề thế nào. Chúng ta đi thôi!’ Lời vừa dứt thì đôi tay rắn như hai gọng kìm đã kẹp lấy cổ tay Dodo, mạnh đến nỗi cô muốn giãy giụa cũng không thoát được.

Chương 29: Phút trải lòng của Liên Kiều (2)

‘Này anh làm gì vậy, buông tôi ra. Sao anh lại thô lỗ đến thế chứ?’

Dodo liếc nhìn giãy dụa nhưng đôi tay Lãnh Thiên Dục rắn như thép nguội, bám vào cổ tay cô như hai gọng kìm, không chống đỡ được, Dodo liền bị Lãnh Thiên Dục kéo đi.

Tiếng kêu của cô ta dần khuất sau cánh cửa phòng y tế.

Trong phòng, cảnh tượng lại hoàn toàn khác.

‘Đau không?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa giúp Liên Kiều thoa thuốc vừa hỏi.

Liên Kiều lắc đầu: ‘Hình như không còn đau nữa!’

Đâu chỉ là không đau, đây coi lòng đều ngọt như mật!!!!

‘Thật là một nha đầu yếu ớt!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nói giọng có vẻ như trách móc nhưng không dấu được một tia sùng nịnh.

‘Em nào có yếu ớt như vậy chứ! Chỉ tại ông bác sĩ đó tay nghề không ra gì, làm cho người ta đau muốn chết. Anh thì khác nha!’ Liên Kiều nũng nịu nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướn mày: ‘Khác thế nào?’

‘Bởi vì anh là ...’ Thấy mình suýt nữa là lỡ lời làm lộ bí mật, Liên Kiều vội đổi một cách nói khác: ‘... người rất dịu dàng!’

Nghe vậy Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ mỉm cười, không nói gì.

Những người còn lại trong phòng y tế nhìn thấy cảnh này, không ai bảo ai nháy mắt ra hiệu cho nhau rồi cùng lặng lẽ rời đi. Cả căn phòng chỉ còn lại Liên Kiều và Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Ánh mắt Liên Kiều rơi trên sườn mặt tuấn tú của Hoàng Phủ Ngạn Tước, cô nhìn chăm chăm vào những đường nét rất riêng trên gương mặt anh tuấn của hắn, cả cõi lòng chỉ toàn là quyến luyến cùng yêu mến.

Không biết có phải do tâm linh có cảm ứng hay không, Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt ngẩng đầu, đôi mắt đen thâm thúy nhìn sâu vào đôi mắt trong veo màu tím của cô. Liên Kiều cũng không trốn tránh, mắt cô nhìn thẳng vào mắt hắn.

‘Đang nhìn gì vậy?’

Vẻ ngơ ngác của cô khiến cho Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy rất buồn cười, khóe môi đẹp như đao khắc khẽ nhếch lên, trong mắt nồng đậm ý cười.

‘Ngạn Tước, em muốn đi dạo vườn hoa một vòng. Anh đi với em được không?’

‘Vườn hoa?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướn mày, ‘Em như thế này còn muốn đi dạo vườn hoa?’

Liên Kiều yếu điệu cười, ‘Em chỉ bị thương cổ tay thôi, cũng không phải bị thương ở chân sao lại không đi được chứ? Đi nha, người ta muốn đi vườn hoa hít thở không khí trong lành một chút mà!’

Thấy vẻ nũng nịu và nài nỉ của cô, tim Hoàng Phủ Ngạn Tước như hóa thành nước, bàn tay hắn nhẹ vỗ đầu cô, cười nói: ‘Nghe em, chúng ta đi thôi!’

Trong vườn hoa không khí cực kỳ mát mẻ, hoa thơm bướm lượn, gió nhẹ trời trong, khiến lòng người cực kỳ thoải mái.

Liên Kiều đang đứng nơi một góc vườn hoa, xung quanh cô là những cây Liên Kiều tươi tốt.

‘Đây là Liên Kiều!’

Cô khụy gối xuống, môi nhẹ điểm một nụ cười nhàn nhạt, cô vẫn còn nhớ tình cảnh lúc mình trồng những cây Liên Kiều này.

‘Đây là vợ tôi trồng!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười, nhẹ giọng nói: ‘Không ngờ nha đầu em cũng thích loại cây này!’

Cả người Liên Kiều chợt run lên, “vợ của hắn trồng”!!!

Đúng vậy, là cô trồng! Nhưng trong lòng hắn bây giờ, “vợ” hắn lại là chị cô.

Người mà từ đầu đến giờ luôn không chịu thừa nhận đứa em gái này.

‘Hoa râm bụt!’ Liên Kiều chợt thấp giọng thì thào.

‘Gì chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không nghe rõ cô nói gì, hắn hỏi lại lần nữa.

Liên Kiều ngẩng đầu nhìn hắn, cô chậm rãi đứng dậy ...

‘Thực ra, nơi đây thích hợp trồng hoa râm bụt hơn. Nó thể hiện sự tưởng niệm đối với nước Mã Lai.’

Trồng cây Liên Kiều là vì cô nhất thời khí huyết dâng trào, nhưng để lại ấn tượng sâu đậm nhất trong cô chính là lúc ở vườn hoa râm bụt nhà cô ở Mã Lai, thậm chí đến giờ bên tai cô vẫn vang vọng những lời lúc đó hắn nói với cô.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không khó nhận ra nét ưu thương nhàn nhạt trong mắt cô, trong lòng không hiểu sao lại dâng lên một nỗi khổ sở kỳ lạ.

‘Thì ra em cũng thích hoa râm bụt? Vợ anh rất thích loại hoa này, đó là quốc hoa của nước cô ấy’ Hấn mỉm cười.

Lòng Liên Kiều lại một trận đau.

‘Sao vậy nha đầu?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy sắc mặt cô càng lúc càng kém, liền quan tâm hỏi.

Liên Kiều nhè nhẹ lắc đầu, ‘Nhìn những cây những hoa ở đây em chợt nhớ đến những ngày tháng vui vẻ trước đó mà thôi!’

Lời của cô khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước sửng sốt, hấn không hiểu ý cô nói là thế nào.

‘Em rất may mắn, tìm được một người đàn ông rất yêu rất yêu em...’ Liên Kiều nhìn hấn, đôi mắt màu tím trong vắt nhìn thẳng vào đôi mắt đen của hấn, nhẹ giọng nói.

Lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt thất lại.

Một cô gái xinh xắn đáng yêu như cô đương nhiên là có người yêu rồi. Chỉ là không hiểu vì sao nghe được điều này, nghĩ đến nụ cười của cô, sự ngọt ngào của cô thuộc về một người đàn ông khác, lòng của hấn lại khó chịu đến thế chứ?

‘Hấn yêu em không?’ Thật lâu sau hấn mới lên tiếng, giọng khô khốc.

Liên Kiều gật mạnh đầu, ‘Anh ấy yêu em, rất yêu, rất yêu!’

Nói đến đây cô chợt rũ mắt, không dám nhìn hấn nữa, cô sợ mình lần nữa khóc trước mặt hấn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn đôi mi dày rợp của cô khẽ chớp động, đôi mi như cánh quạt phe phẩy làm lòng hấn bối rối.

‘Nếu như hấn thật sự rất yêu em, sao lại nỡ để em cô độc một mình chứ?’ Hấn bước nhẹ đến, bàn tay không nghe theo sự khống chế của lý trí đưa lên vuốt vuốt mái tóc dài của cô, ánh mắt buồn bã của cô khiến lòng hấn ầm ầm đau.

Liên Kiều ngẩng đầu nhìn hấn, đang định mở lời thì động tác ôn nhu của hấn khiến mắt cô như bị phủ bởi một tầng sương mù.

‘Anh ấy yêu em, chỉ có điều ...’

Cô âm thầm thở dài một tiếng, dè dặt nhìn gương mặt quen thuộc của hấn, nói khẽ: ‘Anh ấy quên em rồi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước giật mình.

Liên Kiều thâm tình nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, đôi môi vì nhớ lại những hồi ức đẹp đẽ ngày trước mà nhẹ câu lên, cô thì thầm: ‘Em còn nhớ rõ những lời người đó nói với em ngày đó, cũng ở trong một vườn hoa rộng như vườn hoa này.’

‘Hấn nói gì với em?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không kìm được hỏi vội.

‘Người đó nói ... em là người con gái mà người đó yêu nhất, bất luận là xảy ra chuyện gì anh ấy sẽ luôn ở bên cạnh em, đời này kiếp này ...’ Giọng Liên Kiều đã bắt đầu nghẹn ngào nhưng cô vẫn cố nén lại nói cho tròn câu.

Như có một mũi tên bắn thẳng vào tim Hoàng Phủ Ngạn Tước nhưng hấn kìm chế sự xung động trong lòng, nhẹ nhàng hỏi tiếp: ‘Vậy hấn thế nào lại quên được em?’

Một cô gái tốt như vậy, người đó sao lại đành lòng quên chứ?

Liên Kiều nhìn hấn đăm đăm, sau đó dịu giọng nói: ‘Anh ấy cũng không muốn thế, nhưng em biết anh ấy vẫn yêu em như xưa. Em tin rồi sẽ có một ngày anh ấy lại nhận ra em.’

‘Em yêu người đó đến vậy sao? Ngay cả khi hấn không còn nhớ em?’ Giọng của Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn trầm trầm nhưng lòng thì đang thất lại.

Đây là thế nào chứ?

Chắc là không phải ... hấn đang ghen đấy chứ?

92. Quyển 9 - Chương 30-32

Quyển 9: Tình yêu và tình thân

Chương 30: Nói với anh ấy tôi yêu anh ấy

Không đâu!!! Sao lại thế được?

Hấn là người đàn ông đã kết hôn, hơn nữa tình cảm hai vợ chồng trước nay rất tốt.

Liên Kiều nghe hấn hỏi vậy, khổ sở cười một tiếng nhưng kiên định nhìn hấn, nói rành rọt từng chữ: ‘Em yêu anh ấy, dù cho sau này anh ấy mãi mãi không nhớ được em cũng vậy!’

‘Sao lại phải khổ thế?’ Nụ cười trên môi Hoàng Phủ Ngạn Tước nhạt dần, thay vào đó là một nét thâm trầm.

‘Bởi vì trước đó em không hiểu được phần tình cảm này sâu đậm đến đâu cho đến khi anh ấy không còn nhớ em là ai lúc đó em rút cuộc đã biết đối với em mà nói anh ấy quan trọng đến mức nào. Thì ra, em vẫn luôn dựa dẫm ỷ lại vào anh ấy, em yêu anh ấy!’ Trong đôi mắt màu tím của Liên Kiều nước mắt đã doanh trong.

‘Cho dù không có kết quả em vẫn yêu hấn?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước trầm giọng hỏi.

‘Đúng vậy!’ Liên Kiều nhìn hấn chăm chú, tình ý nồng đậm trong đáy mắt, tuy nước mắt đã làm đôi mắt kia mờ đi nhưng sự kiên định vẫn còn đó. Cô đi đến trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước, gương mặt xanh xao ngẩng lên nhìn hấn, nói rành mạch từng chữ: ‘Hơn nữa trước giờ em chưa từng hối hận. Nếu như em còn có cơ hội gặp được người đó lần nữa, em nhất định sẽ đích thân nói với anh ấy ...’

‘Nói gì?’ Trong một chớp mắt đó, Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt thấy cực kỳ khẩn trương.

‘Em sẽ nói với anh ấy ... em yêu anh ấy. Cho dù anh có nhớ hay quên em em cũng yêu anh như thế. Giống như trước đây anh ấy đã từng yêu em đậm sâu vậy. Em muốn cảm ơn tất cả những gì anh ấy dành cho em.’

Lúc này Liên Kiều không ngăn được nước mắt mình rơi nữa, những giọt nước mắt trong vắt lăn trên má cô theo từng lời cô nói rồi chậm chậm rơi xuống.

Cô nói không thành lời nữa.

‘Nha đầu!’ Trong một chớp mắt đó, ngực Hoàng Phủ Ngạn Tước như bị ai đánh mạnh vào, hấn vừa khổ sở vừa hoang mang, nhất thời có một loại ảo giác, giống như ... những lời này là cô nói riêng cho hấn nghe vậy.

Đêm lạnh như nước, màn đêm tối tăm làm mờ đi ánh sáng của những vì sao.

Cả một đêm này Hoàng Phủ Ngạn Tước ngủ không được ngon giấc, mày vẫn luôn chau lại ...

... Em không phải cô gái bình thường, em là người phụ nữ mà Hoàng Phủ Ngạn Tước yêu nhất! Bất luận xảy ra chuyện gì anh đều sẽ ở bên cạnh, che chở, bảo vệ cho em....

... Ngạn Tước, cả đời này chúng ta cũng không rời xa nhau được không? Ngoài ông nội và chị, anh là người mà em quan tâm nhất ...

... Anh sẽ yêu em suốt đời suốt kiếp. Anh sẽ luôn ở bên cạnh em ...

‘Liên Kiều!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt tỉnh lại, hần ngồi bật dậy ...

Trên trán đổ đầy mồ hôi.

Sao giấc mộng này lại chân thực đến thế chứ?

Những lời trong mộng này sao lại quen thuộc đến thế chứ?

Hay là ... vì những lời mà cô gái kia đã nói với mình sáng nay?

Hắn đưa tay lau đi mồ hôi trên trán, rồi day day huyết Thái dương, đầu ần ần đau khiến hắn cảm thấy rất khó chịu.

Một bàn tay mềm mại đặt trên vai hắn sau đó dời đến trán hắn, giúp hắn day day huyết Thái Dương.

‘Ngạn Tước, anh gặp ác mộng sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nắm lấy bàn tay kia, xoay đầu lại nhìn vào đôi mắt màu tím của Dodo, không hiểu sao một cảm giác xa lạ lại sinh sôi trong lòng hắn.

Người phụ nữ kia là vợ hắn!

‘Sao vậy?’ Dodo thấy ánh mắt hắn là lạ, cảnh giác hỏi lại.

‘Không có gì!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước uể oải đáp. Hắn chợt cảm thấy bản thân thật nực cười. Gác lại cảm giác kỳ lạ, hắn nhẹ ôm lấy vai Dodo nói: ‘Không sao đâu, ngủ đi!’

Nằm xuống, hắn nhắm mắt lại, nhưng trong đầu vẫn thấp thoáng gương mặt nhỏ nhắn của cô gái kia, thậm chí từng lời cô nói vẫn văng vẳng bên tai hắn.

Gần đây mình sao thế này? Từ lúc cô gái kia đến “Hoàng Phủ” hắn luôn rất kỳ lạ, cả giấc mộng tối nay cũng lạ!

Lòng lại chợt đau.

Hắn biết cái tên vừa nảy trong giấc mộng kêu hắn tỉnh lại không phải là vợ mình Liên Kiều mà là Liên Kiều ... nha đầu kia!

Đang trầm tư suy nghĩ, một cảm giác mềm mại chợt phủ lấy môi hắn, mở mắt ra nhìn thì ra là Dodo đang chủ động hôn hắn.

‘Liên Kiều?’

Thấy sự buồn bã trong mắt cô, hắn vội đẩy cô ra, dịu giọng hỏi: ‘Sao vậy? Xin lỗi nha, là anh không tốt làm em thức giấc.’

Dodo nhìn hắn, đi thẳng vào vấn đề: ‘Ngạn Tước, vừa nãy anh gọi trong giấc mơ là em hay là cô ta?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước mỉm cười, như muốn dùng nụ cười che dấu đi nội tâm đang dậy sóng của mình ...

‘Ngốc à, đương nhiên là gọi em rồi. Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều nữa. Ngủ đi!’

Dodo gạt nhẹ đầu, vùi đầu vào lòng hắn, đầu gác lên cánh tay cường tráng của hắn, một lúc sau cô ta ngẩng đầu lên nhìn thì đã thấy hắn nhắm mắt lại, gương mặt anh tuấn trước mắt khiến cô không tự kìm lòng được.

Tay, bắt giác đặt lên má hắn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước lại mở mắt lần nữa, trong đôi mắt đen thâm thúy có một tia gì đó mà Dodo không nắm bắt được.

‘Ngạn Tước!’ Dodo thở dài một tiếng, ôn nhu nhìn hắn: ‘Hai ngày nay ngày nào anh cũng nằm mơ!’

‘Chắc là do công việc phải xử lý quá nhiều mà thôi. Không sao đâu, em đừng lo lắng!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vuốt tóc cô nói.

Sự lo lắng trong mắt Dodo càng đậm, cô ta thăm dò: ‘Trong giấc mộng, có em không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi sững sốt khi nghe câu hỏi đó, hần bật cười, ‘Ngốc à, em đang lo lắng điều gì?’

Dodo nghe hần hỏi vậy, cả thân người mềm mại nhào vào lòng hần ...

‘Ngạn Tước, ôm em được không?’

Lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt mềm lại, bàn tay to lớn nhẹ bá vai Dodo, ôm cô vào lòng, cầm đặt nơi đỉnh đầu cô, nhẹ giọng nói: ‘Sao vậy?’

‘Em sợ!’ Giọng Dodo vừa dịu dàng như nước, lại yếu đuối vô lực.

‘Nha đầu ngốc, sợ gì chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ giọng an ủi.

Dodo ngẩng đầu nhìn hần, trong ánh mắt tràn đầy tình ý ...

‘Ngạn Tước anh không biết, lúc chưa gặp anh, cuộc đời em chỉ là một mảnh trống rỗng, không có chút ý nghĩa nào. Cho đến khi gặp được anh, yêu anh em mới có cảm giác mình đang sống. Nếu như một ngày nào đó mất đi anh, em thật không biết mình sẽ sống thế nào!’

Chương 31: Một đêm mê luyến (1)

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô nói vậy, lúc này mới chú ý đến đề tài mà cô muốn bàn, hần cười nhẹ: ‘Ngốc à, sao em lại mất đi tình yêu của anh được chứ?’

‘Sẽ không phải không?’ Dodo nhìn hần đầy thâm ý.

‘Sẽ không. Em là vợ của anh, sao anh lại không yêu em được chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ giọng nói.

Mắt Dodo tràn đầy ai oán ...

‘Ngạn Tước, nếu như có một ngày anh phát hiện ra em có điều gì đó gạt anh, anh sẽ không giận em chứ? Sẽ vẫn yêu em sao? Sẽ ... hận em không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi đẩy cô ra, đôi mắt đen nhìn cô không chớp: ‘Gạt anh? Em gạt anh chuyện gì?’

‘Em ... em chỉ ví dụ vậy thôi.’ Dodo rũ mắt không dám nhìn thẳng vào mắt hần.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thở dài một tiếng, môi mỏng nhẹ câu lên: Em nha, từ lúc nào thích suy nghĩ lung tung vậy chứ?’

Dodo không trả lời hần, chỉ vòng tay ôm hần thật chặt.

Cô ta sao lại không sợ được chứ? Từ một khoảnh khắc nhìn thấy Liên Kiều ở “Hoàng Phủ” thì cô đã biết, tình cảm mà cô trộm được thời gian qua sắp không còn nữa, những ngày tháng hạnh phúc bên cạnh hần cũng sẽ không còn nữa. Những lời cô nói vừa rồi thật ra xuất phát từ chính nội tâm cô bởi vì trước đó cô không biết chân chính yêu một người là cảm giác thế nào, trước nay cũng chưa từng được cảm thụ qua cảm giác được một người yêu mình là thế nào.

Từ khi gặp được Hoàng Phủ Ngạn Tước, lòng cô không kìm hãm được mà trầm mê thật sâu. Kế hoạch ban đầu chỉ là lợi dụng Giáng Đầu Thuật để đoạt đi Hoàng Phủ Ngạn Tước từ tay Liên Kiều như một sự trừng phạt và trả thù nhưng từ khi nhận ra mình yêu hần, Dodo đã hạ quyết tâm, cho dù kết quả là thế nào, cô cũng sẽ theo đuổi kế hoạch này đến cùng.

Bởi vì ... cô đã không thể nào trốn khỏi tình yêu dành cho người đàn ông này!

Lần đầu gặp cô đã biết mình đã yêu hần tuy rằng lúc đó trong mắt hần chỉ có một người, người đó lại chính là Liên Kiều, em gái cô!

Nếu như có thể, Dodo thật sự muốn thời gian ngừng lại ngay giây phút này để cô có thể hưởng thụ sự ấm áp từ vòng tay này.

Dodo biết, hạnh phúc tạm bợ này rồi sẽ dần rời xa mình, đến lúc đó cô cũng chỉ có thể trở mắt nhìn mà không thể làm gì.

Chính vì thế cô lo lắng!

Ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô quá thâm thúy khiến cô có chút e dè.

Thấy Dodo không nói gì, Hoàng Phủ Ngạn Tước dịu dàng an ủi: ‘Ngủ đi, bằng không ngày mai sẽ thành mắt gấu trúc mắt!’

‘Dạ!’

Dodo nằm xuống trở lại, cuộn mình trong lòng hắn, tham lam hít thở mùi hương nam tính riêng thuộc về hắn, nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Ánh trăng sáng chiếu nghiêng qua cửa sổ phòng ngủ, soi bóng một người phụ nữ an ổn nằm ngủ trong lòng người đàn ông nhưng người đàn ông thì ... không cách nào ngủ được.

Đầu óc hắn chưa bao giờ tỉnh táo như lúc này!

Thời gian từng giây từng phút chậm rãi trôi, đã hơn một giờ rồi nhưng Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn không ngủ được. Hắn dứt khoát đẩy nhẹ Dodo đã sớm ngủ say ra, giúp cô đắp chăn cẩn thận rồi bước ra khỏi phòng.

Đã ngủ không được thì chẳng bằng không ngủ. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên trong đời mất ngủ, cứ thử cảm giác của một đêm dài đằng đẵng xem thế nào, Hoàng Phủ Ngạn Tước thầm nghĩ.

Hắn đi vào thư phòng, rót ỉnh một ly rượu đỏ rồi bước đến bên cửa sổ, mở cửa ra vừa ngắm cảnh đêm vừa thưởng thức.

Gió đêm đưa hương hoa nhàn nhạt thổi vào trong phòng khiến tâm tình đang phiền não của hắn tốt lên một chút, thoải mái một chút.

Chậm rãi vừa nhấp một ngụm rượu đỏ vừa nhìn bầu trời đêm xa xa nhưng tự dưng hắn cảm thấy, rượu đỏ hôm nay không hợp khẩu vị cho lắm, quá nhạt. Cũng may trong tủ rượu vẫn còn mấy bình rượu mạnh!

Uống rượu mạnh là thói quen của Lãnh Thiên Dục, xem ra hắn sắp bị tên kia dạy hư mất rồi. Mấy ngày nay vì có Thiên Dục mà trong tủ rượu của hắn, số lượng rượu mạnh tăng lên đáng kể, hơn nữa chính hắn cũng dần yêu cái cảm giác mãnh liệt khi hớp một hớp rượu mạnh.

Lại rót ỉnh một ly rượu mạnh, hớp một ngụm lớn, Hoàng Phủ Ngạn Tước nhắm mắt hưởng thụ cảm giác nóng cháy khi từng giọt rượu chảy qua cổ họng mình, cảm giác phiền não đã trôi đi không ít. Hắn bước đến gần cửa sổ, ánh mắt lại không tự chủ được mà nhìn về phía vườn hoa.

Hắn còn nhớ như in dáng vẻ yếu đuối và bất lực của cô gái kia khi đang ngồi khóc nơi nhà kính vườn hoa, cũng nhớ không sót lời nào cô đã nói với mình buổi sáng nay.

Đáng chết!

Cô gái đó vốn không phải nói những lời đó cho hắn nghe mà là cho người đàn ông mà cô yêu.

Nghĩ đến đây, lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước lại dâng lên một nỗi phiền não, hắn bất chợt chau mày, không biết là đang giận bản thân hay giận ai!

Bất ngờ, một bóng dáng nho nhỏ quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt khiến hắn có chút ngỡ ngàng tưởng mình vẫn còn đang nằm mộng!

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi sững người, nhìn kỹ lại lần nữa. Đúng vậy, không phải hắn say, cũng không phải đang nằm mơ, đúng là cô gái đó!

Khuya như vậy cô còn chạy đến vườn hoa làm gì?

Không suy nghĩ nhiều, hắn ngửa cổ uống cạn số rượu còn lại trong ly, đặt chiếc ly không xuống rồi đôi chân không theo sự khống chế của mình bước nhanh ra khỏi phòng khách, đi về hướng vườn hoa.

Gió đêm không ngừng thổi rào rạt. Giữa màu trắng của hoa, bóng dáng Liên Kiều nhỏ nhắn ngồi co ro trên chiếc băng ghế gỗ như một linh hồn chưa tìm được nơi trú ẩn, nhìn thấy thật không đành lòng.

Đường như cảm giác được trong không khí có mùi lạ nhàn nhạt theo gió bay tới, Liên Kiều ngẩng đầu lên nhìn rồi như không tin vào mắt mình khi thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước không biết từ lúc nào đang đứng bên cạnh nhìn mình từ trên cao, ánh mắt thâm thúy mang theo một tia nghi hoặc.

Ngạn Tước!

Liên Kiều đứng bật dậy, trong đôi mắt màu tím tràn đầy kinh ngạc lẫn mừng rỡ. Cô chỉ là vì không ngủ được nên mới đến đây đi dạo cho khuây khỏa, thật không ngờ, ngay tại đây, ngay tại lúc cô không chờ mong nhất lại gặp được hắn.

Thực ra, ngủ không được là vì trong lòng cô cực kỳ khổ sở. Mỗi lần nghĩ đến hắn đang ôm một người phụ nữ khác chìm vào giấc ngủ là ruột gan cô như bị cắt thành từng đoạn, máu tươi từng giọt từng giọt chảy, khổ sở đến không thể hô hấp. Trước giờ cô không biết, thì ra đau xé lòng là cảm giác thế này.

Thế mà ... hắn giờ này lại không ở trong phòng chăn êm đệm ấm lại chạy đến xuất hiện trước mắt cô.

Liên Kiều dùng sức dụi mắt như không thể tin được. Nhưng đúng vậy!

Hoàng Phủ Ngạn Tước thật sự đang đứng ở trước mặt cô.

‘Ngạn Tước ...’ Rốt cuộc cũng hoàn hồn lại, Liên Kiều chạy như bay đến nhào vào lòng hắn.

Trắng lạnh, gió mát hoa thơm, không gian huyền hoặc, tình cảm thế này thật dễ khiến người ta trầm mê.

Cơ thể mềm mại của cô gái trong lòng hắn đang run rẩy như đóa hoa trong gió khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc này mới cảm nhận được hết câu nói “rượu không say người người tự say”, không kìm lòng được, hắn đưa tay ôm chặt lấy cô, để ùi hương thanh mát từ người cô ngập tràn khoang mũi hắn càng làm hắn say thêm một phần.

‘Ngạn Tước, anh đến đây là để gặp em sao? Sao anh lại ở đây giờ này được chứ?’

Tay Liên Kiều vòng qua người hắn, ôm thật chặt như chỉ sợ vừa buông tay ra thì hắn sẽ biến mất khỏi tầm mắt mình vậy, đáng vẻ yếu đuối đến đáng thương.

‘Anh ở trong phòng sách nhìn thấy em ở đây nên đến thôi!’ Giọng nói trầm ấm của Hoàng Phủ Ngạn Tước vang bên tai cô, mang theo một nỗi triu mến mà chính hắn cũng không hiểu là vì sao.

Liên Kiều ngẩng đầu lên nhìn hắn, đôi mắt màu tím sáng long lanh ...

‘Em biết. Em biết mà. Anh vẫn còn quan tâm em.’

Không để đầu óc mình suy nghĩ điều gì khác, cô chuyên tâm hưởng thụ cảm giác ân cần, ấm áp từ hắn, yên ổn tựa vào thân thể cường tráng của hắn như một chú chim nhỏ tìm được nơi tránh bão. Cảm giác này ... thật tốt quá! Chẳng khác gì ngày xưa!

Chương 32: Một đêm mê luyến (2)

Đêm đã về khuya, hương hoa làm say cả hai người. Thời gian cùng không gian dường như ở giữa họ phóng đại đến vô hạn đồng thời cũng thu nhỏ đến vô hạn. Trong mắt hai người giờ này, trừ bỏ lẫn nhau vẫn chỉ còn lại lẫn nhau.

Không gian phẳng phất tản ra một thứ hạnh phúc nhàn nhạt nhưng đồng thời cũng có một thứ bi thương sâu sắc quấn quanh giữa hai người.

‘Ngạn Tước!’

Cả người Liên Kiều hơi run rẩy, sự kích động cùng sợ hãi giằng xé trong nội tâm cô. Người đàn ông mà mình yêu thương giờ đang ôm chặt mình, mấy ngày khổ sở vừa qua, lần đầu tiên cô cảm nhận được hạnh phúc.

‘Anh nhớ lại em rồi sao? Hay là vẫn quên? Dù sao cũng xin anh đừng bỏ rơi em, được không?’ Cô nỉ non lên tiếng.

Tay Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt vươn ra nâng gương mặt nhỏ nhắn của cô lên, ánh mắt xẹt qua một tia nghi hoặc ...

‘Em vừa nói gì vậy?’ Hấn nói nhỏ nhưng không giấu sự khó hiểu.

Nếu như vừa rồi hấn không nghe lầm thì chính là cô đang hỏi hấn có nhớ lại cô hay chưa?

Là ý gì chứ?

Liên Kiều cắn môi, thầm thở dài một tiếng, vừa nãy ý loạn tình mê cô nhất thời quên mất nên nói lỡ lời mất rồi, chị đã từng nhắc nhở cô tuyệt đối đừng để lộ bất cứ điều gì, bằng không ý thức của Hoàng Phủ Ngạn Tước sẽ càng hỗn loạn.

Nhưng ... cô thật sự không thể kìm chế được lòng mình.

‘Ngạn Tước, ý em là ...’

Cô ngẩng đầu để hấn nhìn thẳng vào mắt mình, trong mắt không giấu được tình ý miên man, ‘Em muốn anh yêu em!’

Nói dứt lời, cô nhón chân, chủ động vòng tay qua cổ hấn, run rẩy nhưng kiên định, nhẹ áp môi mình lên môi hấn...

Gió đêm xào xạc thổi qua kẽ lá, thật nhẹ như không muốn phá vỡ khoảnh khắc âu yếm của đôi nam nữ.

Thân hình cao lớn của Hoàng Phủ Ngạn Tước như cứng lại, lý trí bảo hấn phải đẩy cô ra nhưng ...

... môi cô ngọt ngào như vậy, cảm giác hôn cô tốt đẹp như vậy giống như ngay từ đầu cô vốn là thuộc về hấn vậy.

‘Ngạn Tước!’ Liên Kiều nỉ non kêu tên hấn, âm thanh đầy dụ hoặc như đang mời mọc.

Bàn tay đang bám bên eo chợt thêm sức, Hoàng Phủ Ngạn Tước rốt cuộc không khống chế nổi khát vọng, bắt đầu biến bị động thành chủ động, thân thể cao lớn cúi xuống, hoàn toàn đem cô vây trong không gian của riêng hấn.

Trước khi Hoàng Phủ Ngạn Tước ý thức được chính mình đang làm gì thì môi hấn đã đáp xuống môi cô. Nụ hôn mang theo một sự bá đạo rất riêng của hấn, hoàn toàn không phải qua loa cho có mà mang đầy tính công kích, đầu lưỡi mạnh mẽ xâm nhập vào khoang miệng cô, đoạt đi sự ngọt ngào từng chút một, tận tình quán quýt chiếc lưỡi đình hương, hơi thở nam tính mãnh liệt xâm nhập vào từng tế bào của cô.

Liên Kiều nhắm mắt lại để mặc cảm giác mãnh liệt từ nụ hôn cuốn cô đi, Ngạn Tước, Ngạn Tước của cô ... người đàn ông mà cô yêu nhất ...

Cô gái trong lòng mềm mại mà đầy quyến rũ khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước càng khó mà kìm chế được. Sự yêu kiều của cô, sự ngọt ngào của cô, cả những run rẩy mang đầy cảm xúc, tất cả tất cả dường như sinh ra là để dành cho riêng hấn. Nhất thời Hoàng Phủ Ngạn Tước bị cảm giác quen thuộc này làm cho chần chừ, cái cảm giác mà người phụ nữ đang ngủ trong phòng kia không thể mang đến cho hấn.

Bàn tay bắt giác ôm cô càng chặt, một tay chế trụ nơi gáy nàng ...

‘Liên Kiều!’

Hơi thở của Hoàng Phủ Ngạn Tước bắt đầu hỗn loạn, đôi môi mang theo một nỗi khát vọng không nói thành lời cường hấn áp xuống lần nữa, đem đôi môi non mềm của cô áp về phía hấn, nụ hôn giống như lửa nóng quét về phía cô. Cả người Liên Kiều chợt run lên ...

Hấn đang gọi tên mình, có phải hấn biết người hấn muốn là mình mà không phải “Liên Kiều” kia không?

Hô hấp trong một giây chợt trở nên gấp gáp!

Đầu lưỡi hấn tiến quân thần tốc vào khoang miệng, lúc thì cuồng nhiệt dây dưa, lúc thì quyến luyến nhắm nháp khiến cô căn bản là không thể chống đỡ được, chỉ có thể bất lực thở dốc.

Tim Liên Kiều đập thình thịch trong lồng ngực, một nguồn nhiệt nóng từ môi lan khắp cả khuôn mặt khiến nó trong chốc lát nóng rực như thiêu đốt sau đó nguồn nhiệt đó dần lan tỏa khắp toàn thân. Nụ hôn triền miên của hấn dễ dàng khơi dậy ham muốn sâu kín nhất của hai người, khiến nhiệt độ xung quanh cô trong phút chốc tăng cao.

Trời ạ, người đàn ông này, nhất cử nhất động của hắn đều khiến cô không thể kiềm lòng được.

Cả người Liên Kiều mềm nhũn, trong vô thức cô hôn trả hắn, chiếc lưỡi dính hương chủ động cùng hắn giao triền, tuy từng cử động đều hết sức dè dặt, trúc trắc nhưng cũng đủ khiến cho thân thể người đàn ông cứng lại.

Bàn tay to nóng rẫy của hắn trượt xuống lưng Liên Kiều nhẹ nhàng vuốt ve khiến hô hấp của cô càng lúc càng gấp, một tay kia trượt đến trước ngực cô, khi bàn tay nóng như lửa tiếp xúc với vùng ngực đầy đặn của cô, Liên Kiều không kiềm chế được khẽ rên một tiếng.

‘Ngạn Tước ... anh nhớ lại rồi phải không?’

Trong lòng Liên Kiều tràn ngập chờ mong, cô biết đây là chuyện rất khó xảy ra nhưng ... những giọt nước mắt kích động vẫn trào ra từ khóe mắt.

Hai tay của Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ vuốt ve đôi gò má đầm nước mắt, một giọt lệ nóng vừa vắn rơi trên mu bàn tay hắn, lòng hắn trong nháy mắt như bị phỏng, sôi trào không thôi.

Hắn đẩy nhẹ cô ra, chăm chú nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang ở rất gần trong tầm mắt.

Đáng chết! Là hắn làm cho cô khóc sao?

Ngón tay thô ráp nhẹ vuốt má cô, động tác đơn giản nhưng mang theo vô hạn trù mến giúp cô lau đi từng giọt nước mắt khổ sở. Cô không nên khóc không phải sao? Cô nên thường xuyên nở nụ cười mới đúng.

‘Ngạn Tước...’

Cảm nhận được bàn tay ấm áp của hắn đang đặt trên má mình, Liên Kiều nhẹ áp tay mình lên đấy, dè dặt nhìn hắn ...

‘Anh yêu em, người anh yêu là em, phải không?’

Cô không biết mình còn có thể kiên trì được bao lâu, nhìn thấy người đàn ông mình yêu ngay trước mặt nhưng cái gì cũng không thể nói, không thể bày tỏ, đây là một chuyện thống khổ đến cỡ nào chứ?

‘Liên Kiều ...’

Động tác trên tay Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt ngưng lại, hắn nhìn cô, trong đáy mắt vẩn phần bất an.

Hắn yêu cô sao?

Có lẽ là vậy. Ít ra đó là điều mà nội tâm hắn đang gào thét nhưng ... cô không phải là vợ hắn!

Cảm giác rối ren này khiến hắn nhất thời không biết phải làm sao.

‘Ngạn Tước ...’ Liên Kiều nhìn hắn đăm đăm, ánh mắt cực kỳ kiên định...

‘Em ... yêu anh!’

Ba chữ này rõ ràng rành mạch lọt vào tai hắn bởi vì cô nói một cách rất dửng dưng cảm lại hết sức tự nhiên, như đã nói điều này trăm ngàn lần rồi vậy.

Lời yêu dịu dàng thốt ra lại khiến cho tim Hoàng Phủ Ngạn Tước rung động mãnh liệt, hắn nhìn cô gái đang ủ trong lòng mình, cảm giác quen thuộc lại tràn về ...

Trong tiếng thở dài thật nhẹ thoát ra từ trên môi, hắn cúi người xuống lần nữa, tay nâng cằm cô lên, nghe theo tiếng gọi từ đáy lòng mình và một cảm giác rung động kỳ lạ đặt một nụ hôn cực kỳ trù mến lên môi cô.

93. Quyển 9 - Chương 33-34

Quyển 9: Tình yêu và tình thân

Chương 33: Hạnh phúc không ngờ

Một đêm như thế này thật dễ khiến người ta say!

Càng khiến người ta có một loại cảm giác chân thật đến không thể trốn tránh.

Liên Kiều hơi ngửa đầu đón nhận nụ hôn của hắn, dịu dàng lại bá đạo lại mang theo một chút thương tiếc, thật giống những ngày xưa...

Sao trước đây cô lại có thể cho hắn yêu cô là lẽ đương nhiên chứ, sao cô lại có thể thản nhiên thừa nhận tình yêu đó mà không có chút hồi báo chứ? Ngay lúc này cô mới thực sự nhận ra người đàn ông này có vai trò quan trọng đến mức nào trong lòng mình.

Rời môi cô nhưng hắn vẫn quyến luyến ôm cô thật chặt.

Nước mắt lại lần nữa tràn đầy hốc mắt, lần này là vì cảm động và tự trách.

‘Nha đầu ngốc!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đau lòng thốt lên, nước mắt của cô như những mũi kim không ngừng đâm vào tim hắn.

‘Ngạn Tước, anh yêu em sao?’ Liên Kiều rĩ mi, cô không dám nhìn hắn, cũng không dám ngẩng mặt lên để hắn nhìn thấy biểu tình của mình lúc này.

“Yêu như ngày nào sao?” ... Cô âm thầm bổ sung câu sau.

Một tiếng thở dài khe khẽ từ hắn khiến Liên Kiều không thể không mở mắt nhìn, khi ánh mắt cô tiếp xúc với ánh mắt phức tạp thâm thúy của hắn, tim cô lại không tự chủ được mà đập điên cuồng trong lồng ngực.

‘Ngạn Tước, sao anh không trả lời em?’ Thấy hắn không nói gì, Liên Kiều thắc thỏm hỏi, hồi hộp như một tội nhân đang chờ đợi sự phán quyết.

Bàn tay hắn vẫn quyến luyến không rời khỏi đôi gò má cô, nhưng ánh mắt chợt xẹt qua một tia ảm đạm.

‘Nha đầu, đừng vì anh mà làm lỡ tình yêu của em!’

Gian nan nói ra câu này xong Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì thêm nữa, lòng hắn khó chịu như bị ai đâm một nhát.

Liên Kiều sững sờ, đôi mắt màu tím trợn to nhìn hắn, nước mắt đã làm mắt cô như phủ bởi một lớp sương mù.

‘Ngạn Tước, em ... em không hiểu anh đang nói gì?’

Ý hắn là sao chứ?

Hắn chính là tình yêu của cô, không phải sao? Vậy thì vì hắn làm lỡ cái gì?

Nét mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước đầy khổ sở ...

‘Anh là người đàn ông đã có gia đình, anh không thể cho em được gì hết.’

Liên Kiều sững sờ nhìn hắn, đôi môi khẽ run: ‘Em biết anh là người đã kết hôn, em sao lại không biết chứ?’

“Bởi vì em chính là vợ anh mà!” Cô ngầm nói thêm một câu.

Lòng đau, đau quá! Cái cảm giác đau đớn quen thuộc này lần nữa chạy xuyên suốt toàn thân.

Giống như năm mười tuổi đó bị cha mẹ bỏ rơi nhưng mà ... nỗi đau bây giờ còn đau đớn hơn nhiều.

Là hắn nói hắn sẽ mãi ở bên cạnh cô, vĩnh viễn sẽ không giống như cha mẹ bỏ rơi cô.

Đúng vậy, hắn đúng là đang thực hiện lời hứa đó, chỉ có điều ... đối tượng không phải là cô mà là một người phụ nữ khác.

Số phận thật thích trêu người!

Chẳng lẽ ông Trời thật sự muốn lấy đi hạnh phúc trong tay cô sao?

‘Liên Kiều!’

Sự yếu ớt vô lực của cô khiến trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt có một cảm giác tội lỗi, hần nhẹ giọng gọi tên cô dù không biết tiếp theo nên nói cái gì, cũng không biết làm thế nào để bình ổn cảm giác khó chịu kỳ lạ trong lòng.

Liên Kiều càng run rẩy mạnh hơn, ngay cả ngón tay cũng dần trở nên lạnh như băng. Cô phải làm thế nào mới có thể khiến hần nhận ra cô mới thực sự là Liên Kiều - vợ hần đây?

‘Xin lỗi! Xin lỗi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ôm cô vào lòng, một lần lại một lần thốt lên câu xin lỗi bên tai cô.

Hần cũng không biết vì sao lại phải nói xin lỗi nhưng trong tiềm thức, hần cảm giác được mình làm điều gì đó tổn thương cô.

Cô gái trong lòng hần không phải vợ hần nhưng lại mang lại cho hần cái cảm giác quen thuộc và thân thương như đã cùng nhau rất lâu rồi vậy? Nếu như có thể, hần thật muốn cứ thế này ôm cô mãi.

Ánh trăng lặng lẽ soi bóng xuống hai người

Nhưng khung cảnh lãng mạn dưới trăng này rất nhanh đã không thuộc về riêng hai người nữa.

Mãi chìm trong thế giới của mình, hai người hoàn toàn không để ý đến một bóng người không biết từ lúc nào đã lặng lẽ xuất hiện nơi cửa vườn hoa, không lâu sau đó lại có thêm một bóng người nữa.

‘Tôi thật không ngờ cô có thể bình tĩnh xem đến bây giờ!’ Giọng của Mặc Di Nhiễm Dung tuy nhỏ nhưng trong đêm tĩnh lặng rơi vào tai cô gái đứng phía trước nghe rất rõ ràng.

Dodo không ngoảnh đầu lại, chỉ có giọng nói âm trầm vang lên ...

‘Tôi cũng không ngờ cô kiên trì canh giữ ở đây đến giờ này!’

‘Vì sao còn chưa ra tay?’ Mặc Di Nhiễm Dung đột nhiên hỏi một câu.

Dodo liếc mắt nhìn về Hoàng Phủ Ngạn Tước đang đứng xa xa kia, đôi mắt màu tím như phủ bởi một lớp sương mù nhưng trong chớp mắt đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng như cũ. Cô ta xoay người lại nhìn Mặc Di Nhiễm Dung đang đứng phía sau, môi cười lên một nụ cười: ‘Cô muốn nói gì đây?’

‘Nôn nóng như vậy thật không giống cô nha!’ Mặc Di Nhiễm Dung nhìn cô, lạnh nhạt trả lời.

‘Đừng làm như cô hiểu tôi lắm vậy!’

Dodo lạnh lùng cười sau đó bồi thêm một câu: ‘Người đời thường là như thế, cứ muốn đi tìm hiểu tâm tư của người khác, chỉ đáng tiếc ... ngay cả tâm tư của chính mình còn không hiểu thì làm thế nào đi hiểu tâm tư của người khác chứ?’

Nói xong liền tiêu sái cất bước đi về phía biệt thự.

‘Rốt cuộc cô muốn làm gì?’ Mặc Di Nhiễm Dung nhìn theo bóng lưng cô, sốt ruột hỏi.

Bước chân Dodo hơi ngừng lại cô hơi ngoảnh đầu lại: ‘Thực ra tối nay cô một mực theo sau lưng tôi không phải là vì sợ tôi làm gì em cô sao? Nhưng cô cũng thấy rồi đó, tôi vốn không xem cô ta ra gì! Cho dù bây giờ hai người đó đang ôm nhau thì sao chứ! Cô hỏi tôi muốn làm gì sao? Đơn giản thôi, tôi muốn trở về phòng ngủ tiếp, được chứ Mặc Di tiểu thư?’

‘Tôi hỏi lại cô lần nữa, cô theo Hoàng Phủ tiên sinh đến vườn hoa vốn là muốn xem Hoàng Phủ tiên sinh sẽ phản ứng như thế nào. Giờ cô đã thấy rồi sao vẫn chưa ra tay?’ Mặc Di Nhiễm Dung bởi vì không hiểu điểm này nên đã bắt đầu sốt ruột.

‘Sao vậy? Muốn tôi ra tay đến vậy sao?’ Dodo cười khẩy: ‘Đừng quên lúc tôi hạ Giáng Đầu cũng là lúc cô phải nghĩ cách phá giải lại còn phải hao phí công lực, cô lo ình thì tốt hơn. Thật là đồ ngốc!’

‘Cô ...’

‘Mặc Di, không phải là cô luôn muốn biết thời hạn tôi đặt ra cho lần hạ Giáng kia sao? Vậy tôi nói cho cô biết!’

Giọng nói của Dodo thật bình thản nghe không ra có chút cảm xúc nào, ‘Hai mươi tư giờ! Các người chỉ còn hai mươi tư giờ nữa!’

Trong chớp mắt, nỗi sợ hãi lẫn kinh ngạc cùng ập đến với Mặc Di Nhiễm Dung ...

‘Sao lại nói cho tôi biết?’

Bất kỳ Giáng Đầu Sư nào cũng không ngu xuẩn đến nỗi cho đối phương biết thời gian giới hạn, vì sao cô ta lại làm vậy?

Chương 34: Lời xin lỗi của Hoàng Phủ Ngạn Tước

‘Tùy cô, muốn nghĩ thế nào thì nghĩ.’ Chừng như chẳng hề có ý muốn giải thích thêm, càng không muốn nói thêm gì nữa, Dodo nhàn nhạt nói một câu không đầu không đuôi rồi bước đi.

Mặc Di Nhiễm Dung chau chặt mày, một cơn gió đêm thổi qua khiến toàn thân cô lạnh run.

Chính đang lúc cô lòng đầy nghi vấn thì Dodo chợt ngừng bước, xoay người lại nhìn cô bằng một ánh mắt phức tạp, khó mà nắm bắt được ...

‘Cô và Liên Kiều thật đáng thương. Cô ta bởi vì có cô và Ngạn Tước mà may mắn hay đau khổ còn chưa rõ mà cô thì cũng chẳng khác gì.’

Mặc Di Nhiễm Dung nhất thời sững sờ ...

‘Cô nói vậy là có ý gì?’

Dodo không nói gì thêm, chỉ cười khẩy một tiếng, lần này không hề ngoảnh đầu lại.

Bỏ lại một Mặc Di Nhiễm Dung ngơ ngác đứng đó, lòng đầy nghi hoặc.

Đêm thật dài, ánh trăng chiếu xuống bóng dáng cao lớn của Hoàng Phủ Ngạn Tước khiến nó càng dài thêm.

Khi hần từ vườn hoa trở lại phòng ngủ, vừa đẩy cửa bước vào đập vào mắt hần là hình ảnh Dodo đang ngồi bất động trên giường vừa giống như đang đợi hần trở lại lại giống như đang suy nghĩ điều gì.

Ánh trăng soi một bên sườn mặt của cô khiến gương mặt cô càng thêm phần xinh đẹp nhưng lại mang theo một nỗi sầu muộn khiến người ta thấy mà đau lòng.

‘Sao em lại thức giấc rồi?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô, hơi sững sờ một chút rồi bước nhanh đến, ôn nhu hỏi.

Dodo ngẩng đầu nhìn hần, ánh trăng chỉ chiếu được một bên mặt cô, cô điềm tĩnh nhìn vào đôi mắt đen thẳm của hần, đôi mắt thâm thúy mê người nhưng lại mang theo một sự xa cách gần như không thể tiếp cận.

Vĩnh viễn xa cách...

Cho dù hiện giờ cô đã là người phụ nữ bên cạnh hần.

Hần đối xử với cô luôn dịu dàng chu đáo nhưng luôn có một khoảng cách mà cô không thể xóa bỏ được, càng muốn đến gần thì lại càng xa xôi.

Chẳng lẽ ... chỉ có Liên Kiều mới có thể khiến hần vui vẻ thực sự?

‘Nghĩ gì vậy? Ngủ không được sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô không nói gì chỉ lẳng lặng nhìn mình, trong lòng không khỏi dâng lên một nỗi áy náy, hần thở dài một tiếng, bước đến ôm cô vào lòng.

Dodo khép mắt lại, lẳng lặng hít thở mùi hương của riêng hần, người đàn ông này, cô yêu hần như vậy, có lẽ cả đời này cũng không thể quên.

‘Anh sẽ quên em sao?’ Cô hỏi, giọng thật nhỏ nghe qua chỉ như gió thoảng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước sửng sốt, hần lại nhớ đến những lời cô gái nói trong vườn hoa.

‘Sao đột nhiên lại hỏi vậy?’

Dodo dán mắt mình sát vào ngực hần, hàng mi dài bởi vì tâm tư bất an mà hơi rung động, ‘Không có gì, chỉ là tự dưng cảm thấy thế sự vô thường, một người muốn quên một người là một chuyện thật dễ dàng nhưng cũng thật khó khăn, mâu thuẫn lắm phải không?’

Bất chợt Hoàng Phủ Ngạn Tước nâng cằm cô lên, nhìn vào mắt cô ..

‘Suy nghĩ lung tung gì vậy?’

Trong bóng đêm, môi Dodo câu lên một đường cong mê cười nhưng trong ánh mắt đầy vẻ tịch mịch.

‘Ngạn Tước, trên người anh ... có mùi thơm của hoa nha.’

Câu nói như vô tình lại như có ý của Dodo khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt dạ.

Trong câu nói của cô nghe không ra có ý trách móc, cũng không có chút tức giận nào nhưng mang theo một nỗi buồn nhàn nhạt càng khiến cho Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút tự trách vì những hành vi lúc nãy của mình.

Tay Dodo áp lên má hần, dè dặt vuốt ve những đường nét trên gương mặt anh tuấn mê người của hần mang theo vô hạn quyến luyến.

‘Anh yêu cô ấy sao? Phải vậy không?’

Cô hỏi rất nhẹ nhàng nhưng nghe vậy, thân hình Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt cứng đờ.

‘Ngạn Tước ...’

Lòng Dodo như chìm xuống đáy, cái cảm giác này ... thật đau đớn.

Trốn không thoát, số mệnh đã định sẵn cô trốn không thoát khỏi tay hần!

Nhưng đây là kết quả mà cô đã đoán được trước, không phải vậy sao?

Chỉ là ... trước khi thời khắc đó đến, cô tuyệt đối không thể chùn bước.

Bởi vì cô đã yêu người đàn ông này đến không còn thuốc chữa nữa rồi.

Thấy vẻ đau khổ trong đôi mắt cô, sự áy náy lại dâng lên trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước, hần nói khẽ ...

‘Xin lỗi em!’

Dodo ngồi thẳng dậy, nhìn hần hỏi nhỏ: ‘Câu xin lỗi này của anh là bởi vì ... câu trả lời của anh là “phải” sao?’

Dù đau khổ nhưng cô không thể không hỏi một lần cho rõ.

Nếu như có thể, Dodo cảm thấy mình chẳng thà ngu ngốc một chút.

Ngón tay Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ vuốt má cô, hần nhìn cô đắm đắm, trong bóng đêm, đôi mắt hần vẫn tỉnh tường như hai vì sao, ‘Anh ... đúng là đã yêu cô ấy.’

Lòng ... chợt đau quá!

Dodo bất giác đưa tay chặn nơi ngực như muốn xoa dịu cơn đau đó, ngay cả hô hấp cũng trở nên thật khó khăn.

‘Xin lỗi em!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước ôm cô vào lòng lần nữa, sự áy náy trong mắt càng nồng đậm, ‘Em là vợ anh, yên tâm đi, anh và cô ấy sẽ không có gì đâu!’

Cũng là lúc hấn nên tỉnh táo lại rồi. Người hấn nên yêu, nên để tâm đến phải là Liên Kiều hấn đang ôm trong lòng kia chứ không phải là Liên Kiều hay khóc đó.

Nhưng không hiểu sao ... ngay cả hấn cũng không thuyết phục được chính mình rằng những lời kia là xuất phát từ đáy lòng chứ.

Dodo làm sao mà không cảm nhận được điều đó, nhưng cô tình nguyện tin tưởng lời hấn nói là thật, khoe môi nhẹ câu lên một nụ cười nhàn nhạt, cánh tay nòn nà vòng ôm lấy hấn, giọng nói mang theo vô hạn khẩn cầu ...

‘Ngạn Tước, thật lòng yêu em được không? Chỉ cần một giây phút thôi cũng đủ...’

Nghे giọng nói khổ sở của cô, lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước càng thêm bất an, hấn nhẹ nâng mặt cô lên, nhìn sâu vào mắt cô ...

‘Liên Kiều, xin lỗi em. Tối nay đã khiến em đau lòng nhưng sẽ không vậy nữa đâu. Anh sẽ hết lòng vì em. Sẽ không có chuyện như tối nay nữa đâu!’

Nói xong hấn chủ động đặt môi mình lên đôi môi run rẩy của cô.

Cả người Dodo run rẩy kịch liệt, một giọt nước mắt nhẹ lăn trên má cô rồi lặng lẽ tan đi không còn dấu tích.

94. Quyển 9 - Chương 35-36

Quyển 9: Tình yêu và tình thân

Chương 35: Chủ động tấn công (1)

‘Em gái, em bây giờ chỉ còn thời gian một ngày, qua hôm nay rồi sẽ không còn cơ hội nữa đâu.’

Trong phòng của Liên Kiều, Mặc Di Nhiễm Dung hết đi tới lại đi lui, nói.

Trời còn rất sớm, khi Liên Kiều vẫn còn chìm trong giấc mộng, mộng về tỉnh cảnh lãng mạn cảm động tới qua thì Mặc Di Nhiễm Dung và Thượng Quan Tuyền, còn có Hoàng Phủ Anh ba người như đã hẹn trước cùng lúc xông vào phòng cô, gọi cô thức dậy.

‘Chị, chị nói gì vậy? Cái gì mà “chỉ còn thời gian một ngày”? Liên Kiều vừa đưa tay dụi đôi mắt nhập nhèm vừa hỏi.

Thượng Quan Tuyền ngồi xuống bên cạnh cô, sốt ruột nói: ‘Liên Kiều, chị không biết sao, cái cô Dodo đó, thời hạn cuối cô ta hạ Giáng chính là nửa đêm nay, cũng tức là nói, chỉ cần qua nửa đêm nay Ngạn Tước sẽ hoàn toàn thuộc về cô ta.’

Liên Kiều tròn to mắt đứng bật dậy, ‘Chị, thật vậy sao?’

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ gật đầu: ‘Đúng vậy, là cô ta chính miệng nói với chị!’

Liên Kiều sửng sốt một lúc rồi mới hỏi lại: ‘Chị ấy chính miệng nói với chị sao? Sao lại như thế?’

Tuy cô không hiểu biết nhiều về Giáng Đầu Thuật nhưng cô biết một Giáng Đầu Sư thông thường không có khả năng nói cho người khác biết thời hạn cuối bằng không đối với chính mình rất bất lợi.’

‘Phải đó chị Nhiễm Dung, Dodo lúc nào cũng có vẻ thù địch đối với chúng ta, sao lại tốt bụng như vậy nhắc nhở chúng ta chứ? Em thấy nói không chừng là cô ta đang nói dối thôi.’ Hoàng Phủ Anh chau mày nói.

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ lắc đầu: ‘Không đâu! Cô ta không cần đem thời hạn cuối này nói đùa với chúng ta.’

Thượng Quan Tuyền suy nghĩ một chút rồi hỏi: ‘Vậy có phải ... là cô ta quá tự tin không? Cô ta nghĩ cho dù đến thời hạn cuối nói cho chúng ta biết, chúng ta cũng không làm gì được cô ta.’

Liên Kiều nghe vậy gật đầu liên tục, ‘Đúng đó, đây là cách giải thích duy nhất cho hành động kỳ lạ của cô ta.’

Mặc Di Nhiễm Dung ngồi xuống sofa, gương mặt vẫn chưa dần ra nhưng cô không nói gì.

‘Chị ...’ Lòng đầy hoang mang, Liên Kiều đi đến trước mặt cô, nhẹ giọng hỏi: ‘Em biết vì chuyện của em mà khiến mọi người lo lắng, không sao đâu, có chuyện gì chị cứ nói thẳng với em được không? Vì Ngạn Tước, vì chính mình em nhất định sẽ chống đỡ đến cùng.’

Thấy cô nói một cách đanh thép như vậy, Mặc Di Nhiễm Dung mỉm cười nhẹ vỗ vỗ đôi gò má trắng nõn của cô, nói: ‘Em đã làm tốt lắm rồi, em gái. Trải qua chuyện lần này chị mới biết tình cảm của em và Hoàng Phủ tiên sinh thật sự rất sâu đậm nha.’

Liên Kiều ngượng ngùng cười, ‘Chị, chị biết không, tuy bây giờ còn chưa biết kết quả nhưng em vẫn cảm thấy rất hạnh phúc.’

‘Cảm thấy hạnh phúc?’

Mặc Di Nhiễm Dung nghe cô nói vậy, nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu: ‘Chồng em rất nhanh có thể sẽ thành chồng của một người khác, em nên cảm thấy khổ sở mới đúng chứ.’

‘Không đâu, là hạnh phúc!’ Liên Kiều nhìn cô bằng ánh mắt kiên định...

‘Tuy em đã trải qua cảm giác khổ sở khi Ngạn Tước không nhận ra em, tất cả mọi người trong “Hoàng Phủ” đều không nhận ra em, đều xem em là người xa lạ nhưng mà ... bên em vẫn còn rất nhiều người quan tâm em, có chị, Tiểu Tuyền còn có Anh Anh nữa, đương nhiên là còn có Lãnh đại ca lúc nào cũng luôn quan tâm bảo vệ sự an toàn của em. Em nghĩ nếu như không bởi vì lo lắng cho sự an nguy của Quý Dương và Thiếu Đường thì họ chắc chắn cũng sẽ đến giúp em. Chỉ riêng điều này thôi cũng đủ khiến em thấy mình là người rất hạnh phúc rồi. Hơn nữa tối qua Ngạn Tước đối với em rất ôn nhu, rất tình cảm nha ... cái cảm giác này ... ừm ... thật giống như ngày xưa. Em tin anh ấy nhất định sẽ nhận ra em, nhất định sẽ yêu em!’

Lúc này Thượng Quan Tuyền mới mỉm cười nói: ‘Đương nhiên rồi, Ngạn Tước yêu nhất là Liên Kiều nhà chúng ta nha. Em cũng không tin ông Trời tàn nhẫn như vậy nữa chia cắt hai người yêu nhau.’

‘Đúng vậy đúng vậy. Ánh mắt anh Ngạn Tước nhìn Liên Kiều không giống với nhìn Dodo nha, hơn nữa chúng ta ai cũng cảm giác được anh Ngạn Tước rất quan tâm Liên Kiều. Em nghĩ chuyện này nhất định sẽ có cơ hội chuyển nguy thành an!’ Hoàng Phủ Anh cũng nói như đinh đóng cột.

‘Cám ơn mọi người!’ Liên Kiều cảm động đến không nói thành lời, chỉ có thể vòng tay ôm chặt lấy hai cô gái, dùng hành động để thể hiện tình cảm của mình.

Mặc Di Nhiễm Dung thấy nụ cười rạng rỡ của cô cũng yên tâm, mấy lần chớp mắt định nói lại thôi.

‘Chị, chị có phải có điều gì muốn nói với em không?’ Liên Kiều thấy vậy vội hỏi.

Mặc Di Nhiễm Dung thở dài một tiếng, ‘Em gái, thực ra ... tối hôm qua lúc em và Hoàng Phủ tiên sinh ở trong vườn hoa, Dodo cũng nhìn thấy.’

Liên Kiều, Thượng Quan Tuyền cùng Hoàng Phủ Anh cùng ngậy ngốc tại chỗ.

‘Chị, chị nói là cô ta nhìn thấy Ngạn Tước ... ừm ... hôn em sao?’ Ngoài sự kinh ngạc còn có một nỗi xấu hổ khiến mặt cô đỏ ửng.

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ gật đầu, trong đáy mắt hiện lên một nỗi nghi hoặc.

Liên Kiều bụm miệng che đi một tiếng kêu kinh ngạc, đôi mắt màu tím mở to nhìn cô ...

‘Trời ạ ...’ Hoàng Phủ Anh cũng ngạc nhiên hỏi lại: ‘Vậy ... vậy cô ta có làm gì anh Ngạn Tước hay Liên Kiều không?’

‘Chắc là không có đâu. Sáng sớm hôm nay Ngạn Tước đã đến công ty làm việc rồi, không khác gì ngày thường cả còn Liên Kiều thì không phải vẫn đang yên lành ở đây nói chuyện với chúng ta sao?’ Thượng Quan Tuyền chen vào.

Mặc Di Nhiễm Dung gật đầu đồng ý với cách nói của cô: ‘Tối hôm qua cô ta đúng là không có làm gì cả, chừng như cô ta đã đoán trước được Ngạn Tước sẽ đi gặp Liên Kiều vậy.’

‘Chuyện này ... chuyện này sao lại có thể chứ?’ Liên Kiều vẫn chưa từ trong nỗi bàng hoàng tỉnh lại.

‘Thực ra ... điều nghi vấn của chị chính là ... cô ta đã thấy chuyện đó nhưng vì sao lại không ra tay ngăn cản? Ngay cả bước đến đánh động một tiếng cũng không có, hơn nữa còn nhắc nhở chị về thời hạn cuối. Chị thật nghĩ mãi cũng không hiểu ý đồ của cô ta là gì.’ Mặc Di Nhiễm Dung mày vẫn luôn chau chặt, nghi hoặc lên tiếng.

‘Em cũng nghĩ không ra nha. Nhưng mà ...’ Liên Kiều cắn môi, rũ mắt không dám nhìn thẳng mọi người, trên mặt lộ ra một sự đồng tình và trắc ẩn.

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn cô: ‘Em muốn nói gì đây?’

Liên Kiều trầm mặc một lúc rồi mới ngẩng đầu lên nhìn cô: ‘Chị ấy là chị của em.’

‘Vậy thì sao?’

Thượng Quan Tuyền nhin không được chen vào: ‘Liên Kiều, chị đừng nói với bọn em là chị đồng tình và tha thứ cho cô ta nha. Chẳng lẽ chị đã quên cô ta hại chị khổ sở đến thế nào? Đó là còn chưa nhắc đến lần trước cô ta hại chị khiến chị mê man, suýt nữa thì mất luôn cả mạng.’

‘Nhưng mà ...’

‘Nhưng mà sao?’ Hoàng Phủ Anh kéo tay cô tức tối nói: ‘Chắc là chị không mềm lòng đến thế chứ? Nếu như trước nửa đêm nay mà anh Ngạn Tước vẫn còn chưa nhớ được chị thì kế hoạch của cô ta đã thành công, chị tốt nhất là nên lo cho chính mình còn hay hơn.’

Liên Kiều cắn môi, ngập ngừng nói ‘Chị không có quên những chuyện chị ấy đã làm với chị. Chỉ là ... chị thật sự cảm thấy chị ấy rất đáng thương!’

Chương 36: Chủ động tấn công (2)

‘Chị?’ Thượng Quan Tuyền kêu to lên một tiếng sau đó bất mãn nói: ‘Chị còn dám kêu cô ta thân thiết người vậy, chị đừng quên cô ta chưa từng thừa nhận chị là em gái. Người đáng thương là chị mới đúng, còn cô ta ... chỉ có đáng hận thôi.’

‘Chị và chị ấy dù sao cũng là chị em ruột thịt, tình máu mủ là không chối bỏ được.’ Liên Kiều thấp giọng nói.

Mặc Di Nhiễm Dung nghe vậy, nhẹ kéo tay cô, ôn nhu hỏi: ‘Em gái, sao em lại nghĩ như vậy?’

‘Chị ...’ Liên Kiều ngẩng đầu lên vai cô, nũng nịu nói: ‘Thực ra em và chị ấy đi hai con đường khác nhau, chỉ có điều em may mắn hơn chị ấy, được ông nội mang về nuôi lớn. Tuy em không có cha mẹ nhưng còn có ông nội, có chị, còn có Ngạn Tước và cả nhà Hoàng Phủ, ai nấy đều yêu thương em, lại còn có Tiểu Tuyền, Tử Tranh và chị Kỳ Hình làm bạn tốt nhưng chị ấy thì ... vui cũng chỉ một người, không vui cũng chỉ có một mình, không có ai cùng chia sẻ vui buồn, không có ai tâm sự, cũng không có ai quan tâm giúp đỡ. Như vậy ... còn không tội nghiệp sao?’

Mặc Di Nhiễm Dung nhất thời trầm mặc không nói.

Trong phòng chợt im ắng hẳn đi, thời gian chừng như cũng dừng lại.

‘Đừng nghĩ nhiều như vậy, em nhất định sẽ vượt qua buổi tối nay.’ Mặc Di Nhiễm Dung qua một lúc lâu sau mới lên tiếng: ‘Chị không cần biết em nghĩ thế nào về cô ta, nhưng ít ra em cũng không thể trở mặt nhìn xem Ngạn Tước hoàn toàn xem cô ta là em chứ?’

‘Dạ.’ Liên Kiều gật mạnh đầu sau đó đứng dậy ...

‘Bây giờ em đến công ty tìm Ngạn Tước!’

‘Được đó, ý kiến hay. Em ủng hộ chị!’ Hoàng Phủ Anh cũng đứng dậy, thấy cô tươi tỉnh như vậy cũng âm thầm thở phào một hơi, sau đó như nhớ ra điều gì, cô nói: ‘Nhưng bây giờ Lãnh đại ca không ở “Hoàng Phủ”, làm sao bây giờ?’

‘Lãnh tiên sinh đi đâu?’ Mặc Di Nhiễm Dung hỏi lại.

‘Sáng nay Dục nhận được một cú điện thoại kỳ lạ sau đó liền vội vàng vàng rời đi, vừa nãy em gọi điện thoại thì lại không thông, không liên lạc được.’ Thượng Quan Tuyền chau mày nói.

Mặc Di Nhiễm Dung nghe vậy, giống như đang suy nghĩ điều gì, gật đầu: ‘Chắc không có chuyện gì đâu, chị sẽ ở lại “Hoàng Phủ” canh chừng Dodo. Em à, em đến thẳng công ty tìm Hoàng Phủ tiên sinh đi, có thể tranh thủ được giây phút nào ở bên cạnh ngài ấy thì cứ làm.’

‘Yên tâm đi chị, em nhất định sẽ không có việc gì.’ Liên Kiều nói như đinh đóng cột.

‘Nhưng ...’ Thượng Quan Tuyền lo lắng nói: ‘Còn nhớ lúc chúng ta vừa mới đến “Hoàng Phủ” không, cái cô Dodo đó cùng trở về với Ngạn Tước, chắc là đi cùng anh ấy đến công ty rồi. Mọi người nói thử xem, người trong công ty có phải cũng giống như người nhà Hoàng Phủ không nhận ra Liên Kiều không?’

Mặc Di Nhiễm Dung suy nghĩ một chút rồi gật đầu: ‘Tiểu Tuyền lo lắng như vậy cũng đúng thôi. Dodo con người này làm việc cẩn trọng như vậy, chị tin rằng Liên Kiều muốn gặp được Hoàng Phủ tiên sinh cũng là một chuyện không dễ dàng. Làm sao bây giờ?’

...

Hoàng Phủ Anh chợt lên tiếng, giọng mừng rỡ: ‘Dễ thôi mà, em dẫn Liên Kiều đi công ty thì được rồi! Cho dù người trong công ty không nhận ra Liên Kiều nhưng dù sao em đường đường cũng là tiểu thư nhà Hoàng Phủ, bọn họ không thể nào không nhận ra em!’

‘Haha ...’ Liên Kiều mừng rỡ che miệng cười.

‘Vậy cứ làm thế đi!’ Mặc Di Nhiễm Dung gật đầu.

Hoàng Phủ tài phiệt vẫn bận rộn như trước, trên mỗi tầng lầu, mỗi phòng làm việc là bóng dáng bận rộn như con thoi của các nhân viên trong trang phục công sở, trên gương mặt mỗi người đều là vẻ khẩn trương cùng nghiêm túc.

Cửa văn phòng tổng tài chợt bị một bàn tay nhỏ nhấn đẩy ra, sau đó là một gương mặt tươi cười xuất hiện nơi cửa.

‘Anh Anh?’

Đang chăm chú xem văn kiện chợt nghe tiếng mở cửa, Hoàng Phủ Ngạn Tước ngẩng đầu lên nhìn sau đó ngạc nhiên hỏi lại: ‘Sao em lại ở đây?’

‘Anh ...’ Hoàng Phủ Anh cười rạng rỡ đi vào văn phòng, sau lưng cô là Liên Kiều đang mỉm cười ngọt ngào.

Sau khi ánh mắt của Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn đến bóng dáng nhỏ nhắn phía sau Hoàng Phủ Anh, cả người hắn chợt cứng đờ.

‘Anh bận đến vậy sao? Mới sáng sớm đã đến công ty rồi?’ Hoàng Phủ Anh tiến đến níu cánh tay hắn, hỏi.

‘Cũng không đến nỗi. Sao bỗng dưng lại đến đây? Muốn đi tìm anh hai sao? Có chuyện sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười, thân thiết hỏi.

Hoàng Phủ Anh không vội trả lời hắn mà xoay người, đẩy Liên Kiều đến trước mặt hắn ...

‘Đương nhiên là không có chuyện thì không đi tìm anh rồi. Nha, em vốn là đã hẹn trước với Liên Kiều cùng nhau đi ăn cơm rồi dạo phố nhưng tạm thời em có chút chuyện không thể đi với chị ấy được. Anh giúp em chiếu cố Liên Kiều một chút được không?’

Liên Kiều không nói gì, chỉ đứng yên đó lẳng lặng nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Hoàng Phủ Ngạn Tước gật đầu đồng ý, sau đó nói: ‘Được, anh sẽ sắp xếp tài xế đưa cô ấy về nhà!’

Hoàng Phủ Anh vừa nghe đã sốt ruột ...

‘Làm ơn đi anh hai, bọn em mới vừa ra ngoài thôi mà, chưa kịp làm gì anh đã vội đưa cô ấy trở về vậy thì chán lắm. Liên Kiều là bạn tốt nhất của em nha, khó có được một ngày đẹp trời thế này để đi dạo phố, anh Ngạn Tước, anh là người tốt nhất tốt nhất trên đời, lại thương em nhất, nếu như anh không bận thì thay em đi với Liên Kiều đi, được không?’

‘Anh đi với cô ấy?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước sững sờ hỏi lại, còn chưa đợi hần phản ứng kịp thì Hoàng Phủ Anh đã đẩy Liên Kiều vào lòng hần, cười ái muội nói: ‘Cứ quyết định như vậy đi. Phải giúp em chăm sóc Liên Kiều đấy nhé, cảm ơn anh. Em có việc gấp em đi trước đây!’

Nói xong liền chạy như bay ra khỏi cửa không để cho Hoàng Phủ Ngạn Tước kịp nói tiếng nào.

Bầu không khí trong văn phòng chợt trở nên cực kỳ ái muội.

Hoàng Phủ Ngạn Tước đang ôm Liên Kiều trong lòng mà Liên Kiều thì chẳng hề có ý định rời khỏi hần.

‘Ngạn Tước, lát nữa cùng em đi ăn trưa, được không?’ Thấy hần không nói gì, cô chủ động vòng tay ôm lấy hần, ngẩng mặt lên nhìn hần, nũng nịu nói.

Giọng nói ngọt ngào như rót mật vào tai của cô khiến tim Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt mềm như nước, hần nhìn sâu vào đôi mắt màu tím của cô, ánh mắt không giấu được một tia tình ý.

‘Muốn ăn gì?’ Hần trầm giọng hỏi.

‘Ừm ...’ Đôi mắt to tròn của Liên Kiều đảo quanh một vòng sau đó cười ngọt ngào: ‘Tùy anh thôi. Chỉ cần có anh bên cạnh, ăn gì cũng được!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước suy nghĩ một chút ...

‘Dẫn em đi ăn món Mã Lai chính tông vậy!’

Liên Kiều sững sờ nhìn hần, ngây ngốc hỏi: ‘Sao anh biết em thích ăn món Mã Lai?’

Chưa có ai nói cho hần biết cô là người Mã Lai, chẳng lẽ ... hần nhớ lại rồi sao? Nhưng mà ... nhìn không giống lắm ...

Quả như cô nghĩ, Hoàng Phủ Ngạn Tước thấp giọng cười, trả lời: ‘Trực giác thôi!’

‘Ừm ... dạ!’ Liên Kiều không giấu được sự thất vọng.

‘Sao vậy? Không thích sao?’ Ánh mắt sắc bén của Hoàng Phủ Ngạn Tước không bỏ qua một giây thất thần kia của cô, nhẹ giọng hỏi.

Liên Kiều lắc đầu: ‘Em thích, em nói rồi, chỉ cần đi với anh, ăn gì cũng được.’

95. Quyển 9 - Chương 37-38

Quyển 9: Tình yêu và tình thân

Chương 37: Chopin trở thành ân nhân (1)

‘Ngạn Tước, nhà hàng này mới mở sao? Đây là lần đầu tiên em đến nhà hàng này, sao trước đây em không nhìn thấy chứ?’

‘Chắc là mới mở chưa lâu lắm.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười nhẹ, ‘Sao vậy? Sao nhìn em có vẻ quen thuộc?’

‘Hả? Chỉ là cảm giác thôi.’ Liên Kiều giải thích một cách không được tự nhiên.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không truy hỏi thêm, trên môi ý cười càng đậm: ‘Ăn thử xem, vợ anh cũng thích món ăn ở đây.’

Bàn tay đang cầm thực đơn của Liên Kiều hơi run, lòng lại đau như bị dao cắt, cô biết, lần này “vợ” trong miệng hần là nói về chị cô.

‘Sao vậy?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lại nhìn thấy cô thất thần, hần không khỏi lo lắng hỏi.

Liên Kiều nhẹ lắc đầu sau đó ngẩng đầu lên nhìn hần ...

‘Anh ... yêu cô ấy sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước trầm mặc không trả lời.

‘Em biết, anh đã yêu em, đúng không?’ Bàn tay nhỏ nhắn của Liên Kiều vụt nắm lấy tay hần, đầy tha thiết cùng chờ mong hỏi.

Sự mềm mại truyền đến từ tay mình khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút không biết làm sao, hần bắt giắc chau mày. Hần nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang hướng về mình, gương mặt này đã xuất hiện rất nhiều lần trong những giấc mộng của hần mấy hôm nay, lòng chợt thấy rất khổ sở.

‘Anh nói rồi, anh là người đàn ông đã có gia đình, anh không thể cho em bất kỳ hứa hẹn nào hết.’

‘Cái em cần không phải là lời hứa hẹn của anh mà là tình yêu. Ngạn Tước, em không để tâm tình trạng gia đình của anh, em chỉ để tâm anh... có yêu em hay không thôi.’ Liên Kiều gian nan nói, cánh môi hồng bị cô cắn đến sắp bật máu.

‘Nha đầu ngọc!’ Thấy vẻ khổ sở của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước càng đau lòng không thôi, bàn tay hần chợt kéo nhẹ, cả người Liên Kiều đã bị kéo đến trước mặt hần ...

‘Nhìn anh này, không được cắn môi nữa!’ Ngón tay hần nhẹ đặt lên môi cô, phủ lên cánh môi nơi đã ẩn hiện dấu răng.

‘Ngạn Tước ...’ Liên Kiều yếu ớt gọi, cô cứ để mặc hần vuốt ve gương mặt mình, tận hưởng từng giây phút ấm áp hiếm có này.

Tiếng gọi yếu ớt của Liên Kiều như một chất xúc tác khiến cho lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước bị hòa tan, nhất là khi nhìn vào gương mặt đầy ủy khuất của cô, hần càng không đành lòng cự tuyệt, trong lòng hần bỗng dưng có một cảm giác rất kỳ lạ, nếu hần cự tuyệt cô, đó chính là một sự tổn thương cho cô.

Vì sao chứ? Vì sao cô luôn mang đến cho hần cái cảm giác khác thường này? Cô chỉ là một cô gái mới quen, còn hần ... vốn đã cho rằng mình rất yêu vợ mình vậy mà ... vì sao sau khi gặp cô, sự tự chủ luôn làm hần kiêu ngạo lại hoàn toàn sụp đổ chứ?

Thầm thở dài một tiếng sau đó vẫn là không kìm được lòng hần kéo cô ngồi vào lòng mình, cánh tay rắn rỏi vòng qua bờ eo nhỏ nhắn của hần ...

‘Anh biết làm sao với em bây giờ đây?’

Tiếng thở dài của hần rơi vào tai Liên Kiều mang theo một sự bất lực, lại mang theo vô hạn quyền uyển cùng triu mến.

Liên Kiều hạnh phúc vùi đầu vào ngực hần, tham lam hít thở mùi hương rất riêng của hần, trong đôi mắt màu tím chợt dâng lên một tầng sương mù trông càng xinh đẹp động lòng người ...

‘Ngạn Tước, em chỉ xin một chỗ rất nhỏ, rất nhỏ trong tim anh, được không?’

Cô không biết mình có bao nhiêu phần thắng trong cuộc chiến này, cho dù qua ngày mai hần thật sự không còn nhớ cô là vợ hần vậy thì ... chỉ xin hần lưu lại cho cô một vị trí nho nhỏ trong lòng hần, vậy cũng đủ lắm rồi.

Giọng nói yếu ớt bất lực của cô như một cái gai đâm vào lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước, hần nhẹ nâng cằm cô lên, thâm tình đặt lên đôi môi kia một nụ hôn.

Nụ hôn này vừa sâu vừa mãnh liệt.

Cho đến khi Liên Kiều gần như mất đi hô hấp hẳn mới buông tha cho cô, nhưng đôi tay vẫn vòng qua người cô như cũ.

Hắn yêu cô!

Liên Kiều rõ ràng cảm nhận được tình ý trong nội tâm hắn nhưng cô cũng biết nội tâm hắn đang giãy dụa, không biết phải làm sao.

Đang chìm trong suy tư, tiếng đàn dương cầm du dương chợt vọng vào tai, Liên Kiều chợt ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, hỏi nhỏ: ‘Đàn cùng em một bài, được không?’

Thật nhớ những khoảnh khắc đẹp đẽ ở trường đại học Hồng Kông khi hắn dạy cô học đàn.

‘Đánh đàn?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi sững sốt, trong đầu lại thấp thoáng hình bóng một cô gái không biết tên đang ngồi trước đàn.

Liên Kiều mỉm cười không trả lời hắn mà kéo tay hắn đi đến bên cây dương cầm.

Thấy hai người đột ngột đi đến, người đánh đàn chưa biết họ định làm gì thì đã thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước ra hiệu cho hắn lui xuống, nhường vị trí cho hai người.

‘Không ngờ em còn biết đánh đàn.’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô ngồi trước đàn dáng vẻ rất thành thạo, cảnh tượng này ... vừa hay trùng hợp với hình ảnh vừa thấp thoáng hiện trong đầu hắn.

Sao lại thế nhỉ? Sao mỗi một hành động của cô cũng dễ dàng khơi gợi lại cảm giác kỳ lạ trong lòng hắn.

Liên Kiều cười nhẹ, cô sao lại không biết đàn chứ, còn không phải là hắn đích thân dạy cô sao?

‘Ngạn Tước, chắc là “Hoan tường khúc” anh rất quen thuộc đúng không? Khúc nhạc này em học chỉ để đàn cho anh nghe thôi!’

Lời của cô vừa dứt thì ngón tay trắng nõn đã lướt trên phím đàn, màu trắng của bàn tay cô nổi bật trên dãy phím đàn đen trắng, nhìn thật thích mắt.

Âm nhạc theo từng cử động của ngón tay cô mà du dương vang lên ...

Ngón tay của Liên Kiều như một cánh bướm được tiếp cho sinh mệnh, nhẹ nhàng bay lượn trên những phím đàn, những nốt nhạc trầm bổng du dương theo ngón tay cô mà vang lên khắp từng góc nhỏ của nhà hàng.

“Hoan tường khúc” này có lẽ là khúc nhạc mà cả đời cô cũng không thể quên bởi vì nó là chiếc cầu nối duyên nối cô với Ngạn Tước, là khúc nhạc mà hắn đích thân dạy cho cô, là hắn đưa cô đến với âm nhạc.

Khúc nhạc này ... vốn mang lại cảm giác lãng mạn và ấm áp nhưng hôm nay nó lại khiến cho cô thấy ghen ghen nơi cổ họng, bởi vì ...

Từng nốt nhạc đẹp đẽ vẫn du dương lan tỏa khắp không gian, đoạn đầu của khúc nhạc tiết tấu tương đối mạnh mẽ nhưng có một cảm giác bàng bạc mà tràn đầy tình cảm, còn đoạn tiếp theo của khúc nhạc lại mang đến cảm giác tao nhã và chậm rãi, lấp đầy từng khoảng không trong nhà hàng.

Thân hình Hoàng Phủ Ngạn Tước khẽ run lên ...

“Khúc nhạc này ... coi như là một phần lễ vật, là ông xã tôi đã từng dạy cho tôi. Hôm nay, tôi đặc biệt muốn dùng khúc nhạc này để tặng cho ông xã tôi ... Hoàng Phủ Ngạn Tước!” Bên tai hắn lại văng vẳng tiếng ai nói, như gần như xa, tựa như cô gái trước mặt đang nói với hắn nhưng nhìn kỹ lại, cô gái kia vẫn đang nghiêm túc ngồi đánh đàn, không nói tiếng nào.

Chẳng lẽ lại là ảo giác của hắn?

Nhất định là vậy rồi!

Chính ngay lúc hấn chìm trong suy nghĩ thì tiếng đàn đột nhiên ngừng lại khiến hấn không khỏi lên tiếng hỏi: ‘Sao lại không đàn tiếp?’

Chương 38: Chopin trở thành ân nhân (2)

‘Ngạn Tước, đoạn tiếp theo em không thuộc lắm, anh đàn cùng em được không?’ Cô ngưng thần nhìn hấn, trong mắt mang theo một chút khẩn cầu.

Hoàng Phủ Ngạn Tước mỉm cười ngồi xuống bên cạnh cô, vốn đặt trên dãy phím đàn chỉ có hai bàn tay giờ đã thành bốn bàn tay.

Khúc nhạc êm dịu như nước chảy lần nữa lại vang lên.

Nỗi khổ sở trong lòng Liên Kiều lại trào dâng lần nữa. Cảnh tượng của đêm dạ hội đó lại hiện lên trong đầu cô. Đêm đó ... Ngạn Tước cũng ngồi bên cạnh cô thế này, nhìn sâu vào mắt nhau rồi cùng đưa khúc nhạc thăng hoa.

Nhưng đêm nay ... đêm nay liệu hấn có nhớ chút gì đến những kỷ niệm khó quên đó không?

Những nốt nhạc quen thuộc khơi dậy tiềm thức của Hoàng Phủ Ngạn Tước, ngón tay hấn phản xạ vô điều kiện linh hoạt lướt trên những phím đàn, một cảm giác quen thuộc nào đó lại lần nữa nảy sinh trong đầu.

”Đồng ...”

Cả bàn tay tay vô thức ấn mạnh xuống dãy phím đàn tạo nên một chuỗi âm thanh kỳ quặc.

‘Ngạn Tước?’ Liên Kiều bị hành động đột ngột của hấn làm cho sợ hết hồn, cô vội ngừng tay nhìn sang bên cạnh.

‘Liên Kiều!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn sâu vào mắt cô, ánh mắt ngưng trọng.

Tim Liên Kiều đập liên hồi suýt nữa thì vọt ra khỏi cổ họng, trong một khoảnh khắc, cô còn cho rằng hấn đã nhớ lại mọi chuyện.

‘Trước đây chúng ta ... đã từng cùng nhau đánh đàn sao?’

Cả gương mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước đều nhả lại, cái cảm giác kỳ lạ cứ luôn quấn quanh trong đầu làm hấn rất khó chịu. Những hình ảnh, âm thanh cũ, mới cứ đan xen với nhau trong đầu làm đầu hấn muốn nổ tung.

Mắt Liên Kiều chợt sáng lên ...

‘Ngạn Tước, anh rốt cuộc cũng nhớ lại rồi phải không?’

‘Nhớ lại?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước bị câu hỏi của cô làm cho hồ đồ.

Liên Kiều vừa định đem toàn bộ sự việc nói cho hấn biết thì trong đầu đột nhiên vọng lại lời dặn dò của Mặc Di Nhiễm Dung ...

”Em gái, em nhất định phải nhớ kỹ, hiện giờ Hoàng Phủ tiên sinh đang trúng Giáng Đầu Thuật chứ không phải là mất đi trí nhớ cho nên em không thể cố tình đem sự thật nói cho ngài ấy biết bằng không chỉ có tác dụng ngược lại mà thôi. Lúc đó chỉ làm cho trí nhớ của ngài ấy thêm hỗn loạn, sức phán đoán cũng sẽ theo đó mà mất đi, lý trí cũng tiêu tán!”

Nhớ đến đây, lời muốn nói ra liền bị cô cường ngạnh ép xuống.

‘Em sao vậy?’ Chắc là có lời muốn nói phải không?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhạy cảm nhận ra phản ứng khác lạ của cô.

‘Không có. Chỉ là ... chỉ là em biết anh từ nhỏ đã học đàn ...’ Lời nói không đâu vào đâu của cô vốn không phải là đáp án mà Hoàng Phủ Ngạn Tước muốn nghe. Hấn càng nghi ngờ, hỏi lại: ‘Lời em nói vừa nãy là có ý gì? Anh đã từng quên chuyện gì sao?’ Hấn hỏi một tràng.

‘Nào có, em đâu có nói như vậy. Chắc là anh nghe lầm thôi.’ Liên Kiều hoảng loạn giải thích, sau đó cô đứng dậy, tìm cách đánh trống lảng: ‘Em đói quá, mình trở lại bàn đi.’

Nhìn theo bóng cô hoảng hốt rời đi, mây Hoàng Phủ Ngạn Tước càng chau chặt lại, trong mắt, vẻ điềm tĩnh vốn có đã pha thêm một tia nghi hoặc cùng khó hiểu.

‘Cô thật biết nắm lấy cơ hội nha!’ Không khí của buổi chiều thật oi bức nhưng lại âm u dường như là sắp đổ mưa.

Giọng nói lạnh lùng pha chút giấu cột của Dodo vang lên sau lưng Liên Kiều khiến cô hoảng hốt quay đầu lại nhìn sau đó không ý thức nhìn một vòng xung quanh.

‘Yên tâm đi, tôi không làm gì cô đâu.’

Dodo chậm rãi thốt lên, ‘Nếu như lúc này tôi muốn hãm hại cô thì cho dù Mặc Di Nhiễm Dung có ở đây cũng không có cách nào ngăn cản đâu.’

‘Chị đã làm gì chị ấy? Còn Tiểu Tuyền nữa ...’ Liên Kiều chợt có chút sợ hãi, tuy người đứng trước mặt là chị ruột của mình.

Dodo cười lạnh một tiếng: ‘Cô ta không làm gì được tôi, tôi đương nhiên cũng không cần để ý đến cô ta. Có trách thì trách chính cô tôi, không ngoan ngoãn ở lại trong “Hoàng Phủ” lại chạy đến đây.’

Nơi đây vườn hoa, lúc cô vừa cùng Ngạn Tước chia tay nhau, hẳn về công ty còn còn thì đến đây bởi vì trong lòng trăm mối tơ vò nên muốn đến đây yên tĩnh một chút. Không ngờ lại gặp được Dodo.

Liên Kiều cũng lạnh lùng nhìn cô không nói ...

‘Em biết chị muốn làm gì, qua nếu qua được đêm nay thì kể như là chị thành công, cho nên chị nhất định sẽ ngăn cản em, không để em tiếp xúc với Ngạn Tước, đúng không?’

Một cơn gió thổi qua, Dodo đưa tay chỉnh lại mái tóc bị gió thổi bay tán loạn, nhàn nhạt nói: ‘Cô còn chưa tiếp xúc đủ sao? Riêng hôm nay thôi, không phải cô đã thành công cùng Ngạn Tước ăn cơm trưa rồi sao?’

‘Chị đều biết cả sao?’ Đáy mắt Liên Kiều xẹt qua một tia kinh ngạc.

‘Mấy chuyện cón con này sao lại qua mắt được tôi chứ?’

Dodo ngồi xuống băng một băng ghế gỗ, ngẩng đầu lên nhìn Liên Kiều, ngoài ý muốn lại thốt lên một câu quan tâm: ‘Cô đứng vậy này giờ không thấy mỏi sao? Ngồi đi!’

Liên Kiều sững sốt hồi lâu mới phản ứng lại, chậm rãi ngồi xuống một đầu kia của băng ghế.

Dodo không nói gì, chỉ nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ.

Cho đến khi ... Liên Kiều cảm thấy toàn thân đều không được tự nhiên mới nhin không nổi, hỏi: ‘Chị nhìn cái gì?’

Dodo khoanh hai tay trước ngực vẻ nhàn nhã nhưng ánh mắt nhìn cô vẫn lạnh như băng ... ‘Tôi đang nhìn xen ... cô rốt cuộc có mục đích gì khiến cho Ngạn Tước đối với cô mê muội như vậy!’

‘Bởi vì em yêu anh ấy!’ Liên Kiều không chút dẩu diếm nói ngay.

‘Nực cười. Tôi cũng yêu Ngạn Tước!’ Dodo cười khẩy một tiếng.

Liên Kiều hít sâu một hơi không khí như muốn tự trấn tĩnh mình: ‘Tình yêu của chị quá ích kỷ. Nói đúng hơn, chị yêu không phải anh ấy mà là chính bản thân mình mà thôi.’

Dodo không giận mà cười: ‘Nói như vậy, cô rất hiểu tình yêu sao? Cô bao nhiêu tuổi chứ?’

‘Tình yêu cùng tuổi tác vốn chẳng có liên quan gì nhau!’

Liên Kiều cực lực giải thích: ‘Em yêu Ngạn Tước, cho nên nếu như có một ngày anh ấy không yêu em nữa em cũng sẽ buông tay không bám riết theo. Nhưng chị thì khác, chị vì trả thù, vì sự ích kỷ của mình mà không từ bất kỳ thủ đoạn nào muốn anh ấy lưu lại bên cạnh chị. Đây là tình yêu sao? Nếu như chị thật sự yêu anh ấy, chị không nên gạt anh ấy, không nên dùng thủ đoạn với anh ấy, càng không nên làm tổn thương anh ấy!’

‘Lời lẽ thật đanh thép!’ Dodo vỗ tay một tiếng sau đó đứng dậy, trên môi câu lên một nụ cười lạnh lùng, ‘Cô thật sự nghĩ rằng chỉ bằng mấy lý lẽ ngây thơ này mà có thể vặn hỏi tất cả sao?’

‘Em tin!’ Tuy trong lòng Liên Kiều vẫn còn chưa biết tính sao nhưng lời lẽ thì vẫn hùng hồn.

Dodo khịt mũi cười một tiếng: ‘Vây được, qua đêm nay tôi muốn tận mắt nhìn thấy cô khóc!’

‘Chị ...’

Liên Kiều nắm chặt tay, nhịn không được nói: ‘Chị là chị của em, vì sao lại hận em như thế?’

96. Quyển 9 - Chương 39-40

Quyển 9: Tình yêu và tình thân

Chương 39: Anh động lòng vì em, đau lòng vì em (1)

Lòng Liên Kiều chợt đau nhói ...

‘Vì sao chị lại hận em đến thế? Bỏ rơi chị là cha mẹ không phải em, em cũng chưa từng làm gì tổn thương chị, thậm chí ... em còn không biết mình có một người chị còn sống trên đời này.’

Dodo nhìn cô, ánh mắt thật khó nắm bắt nhưng dần trở nên ảm đạm.

‘Trên đời này vốn chẳng thể phân biệt đúng sai, cô tốt nhất là nên giữ lại ình sự ngây thơ này, cho dù là ... vì người cô yêu!’

Nói xong cũng không nhìn phản ứng của Liên Kiều mà bước đi luôn.

Thấy vậy, Liên Kiều liền gọi với theo: ‘Đợi đã!’

Dodo ngừng bước, ngoảnh đầu lại nhìn cô nhưng không nói gì, như đợi cô lên tiếng.

Liên Kiều đi đến trước mặt cô ta, đôi mắt màu tím nhìn thẳng vào mắt Dodo: ‘Hôm nay chị tới tìm em, chính là vì muốn nói điều này với em sao?’

Không hiểu vì sao trong lòng cô vẫn đau, rất đau, thậm chí đau đến muốn khóc.

Dodo trầm mặc một lúc mới lên tiếng, không trả lời câu hỏi của Liên Kiều mà hỏi ngược lại: ‘Cô đuổi theo tôi ... chẳng lẽ không sợ tôi gây bất lợi cho cô sao? Hay là ... cô ngây thơ đến nỗi cho rằng tôi sẽ nương tay với cô?’

‘Thực ra là ... em chỉ muốn hỏi chị một câu thôi!’

Liên Kiều rũ nhẹ rèm mi như muốn che giấu tâm tình của mình trong đáy mắt, ‘Câu hỏi này em đã muốn hỏi ngay khi em biết mình có một người chị!’

‘Câu gì?’

Liên Kiều nói thật nhỏ: ‘Chị, bao nhiêu năm qua, chị sống có tốt không?’

Đôi mắt Dodo chợt toát lên vẻ ngỡ ngàng, bàn tay khẽ run nhưng rất nhanh đã trở lại vẻ lạnh lùng như cũ.

‘Tốt lắm!’

Hai chữ thốt ra một cách dứt khoát và lạnh nhạt, trên mặt Dodo bắt đầu lộ ra vẻ không kiên nhẫn.

‘Chị chỉ có một mình nhất định là rất vất vả. Nếu như ông nội biết chị còn sống trên đời, ông chắc chắn sẽ ...’

‘Đủ rồi!’

Dodo chợt lên tiếng ngắt lời cô, giọng càng lúc càng lạnh lùng: ‘Hoa Đô lão nhân là ông nội của cô, không phải của tôi. Với lại ... đừng có bày ra vẻ thương hại đối với tôi. Rảnh rồi thì tự lo cho chính mình đi!’

‘Chị ...’

‘Không được gọi tôi như thế!’ Dodo quát lớn.

‘Tôi không phải chị của cô! Vĩnh viễn cũng không phải!’

Môi Liên Kiều khẽ run, cô cắn chặt răng như muốn nén tiếng khóc, lòng đau như bị ai cào xé, khổ sở vạn phần.

‘Liên Kiều ...’

Giữ lúc hai người đang giằng co thì Thượng Quan Tuyền chợt xuất hiện nơi vườn hoa, sau lưng cô là Mặc Di Nhiễm Dung.

‘Dodo, cô đến tìm Liên Kiều làm gì?’ Thượng Quan Tuyền bước nhanh đến chặn ngay trước mặt Liên Kiều, ánh mắt cảnh giác nhìn Dodo chằm chằm.

‘Em, em không sao chứ?’ Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ giọng hỏi.

Liên Kiều khẽ lắc đầu.

Dodo thấy vậy, đáy mắt như dâng lên một tầng sương mù nhưng rất nhanh đã bị thay thế bằng sự lãnh đạm ...

‘Cô ta không sao. Nếu như tôi thật sự muốn ra tay, các người bây giờ mới đến còn cứu kịp sao?’

‘Cô ...’

Thượng Quan Tuyền tức đến nổi không nói nên lời.

‘Tiểu Tuyền, dừng!’ Mặc Di Nhiễm Dung sợ cô có hành động lỗ mãng liền bước đến kéo tay cô lại, nhẹ giọng nói: ‘Yên tâm, cô ta chưa làm gì Liên Kiều đâu!’

Ánh mắt Dodo rơi trên người Liên Kiều, nói một câu đầy thâm ý ...

‘Liên Kiều, cô thật sự không biết mình hạnh phúc đến thế nào đâu!’

‘Chị ...’

Liên Kiều run giọng nói: ‘Em biết, em đương nhiên biết mình rất hạnh phúc nhất là từ sau khi gặp được Ngạn Tước. Vì vậy ... cầu xin chị ... buông tha cho anh ấy, được không?’

‘Không phải vừa nãy cô rất tự tin sao? Vậy thì cứ tiếp tục tự tin thế đi. Tôi không ngại nhắc cô một câu, cô không còn nhiều thời gian lắm đâu!’ Dodo ném lại một câu sau đó không thèm nhìn lại, bước thẳng đi.

Liên Kiều chau mày, mặt đầy vẻ ưu thương.

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn theo bóng Dodo, trên mặt lộ một vẻ khó hiểu rõ ràng.

Thượng Quan Tuyền kéo bàn tay nhỏ nhắn của Liên Kiều, cổ vũ cô: ‘Liên Kiều, đừng vội nản lòng, dù sao chúng ta vẫn còn thời gian!’

Liên Kiều nhẹ gật đầu nhưng tâm tình vẫn không hết trầm trọng.

Mưa ... rớt cuộc cũng rơi xuống, càng lúc càng lớn, thậm chí có cả sấm sét.

Đây rõ ràng là điềm báo của một đêm không tầm thường.

...

Cả căn biệt thự “Hoàng Phủ” rực rỡ bị che phủ trong màn đêm và màn mưa ẩm đậm.

Cộc cộc cộc ... Cửa phòng chợt vang lên tiếng gõ.

‘Vào đi!’ Một giọng nam trầm thấp vang lên.

Dodo mang theo một ly cà phê nóng hổi tỏa hương thơm ngát vào phòng, cô nhẹ nhàng bước đến bên cạnh Hoàng Phủ Ngạn Tước, ngọt ngào nói: ‘Đây là cà phê mà anh thích uống nhất, thử xem.’

Hoàng Phủ Ngạn Tước đặt xấp văn kiện trên tay xuống, cười nhẹ: ‘Sao em lại tự mình mang đến, bảo người làm là được rồi!’

Đêm nay tâm tình của hắn đặc biệt bất an, cầm văn kiện trên tay này giờ nhưng đọc không vào một chữ.

Cánh tay trần nồn của Dodo vòng qua người ôm hắn từ phía sau, mang theo vô hạn gọi mời ...

‘Em là vợ anh, giúp anh pha một ly cà phê chẳng lẽ cũng không được sao?’

‘Đây đều là việc của người làm, anh không muốn em quá vất vả thôi.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vỗ nhẹ lên tay cô, hời hợt nói một câu.

Dường như cũng nhận ra giọng điệu của hắn khác thường, Dodo đi vòng qua đến trước mặt hắn, nhẹ nhàng ngồi lên đùi hắn ...

‘Ngạn Tước, nhìn anh như đang có tâm sự!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước vòng tay ôm lấy cô nhưng trong đầu cứ luẩn quẩn hình bóng của một cô gái khác. Trưa nay, cô gái đó cũng nũng nịu vùi vào lòng mình thế này, nhưng tâm tình lúc đó so với bây giờ hoàn toàn bất đồng.

‘Ngạn Tước ...’ Dodo lại gọi tên hắn lần nữa.

Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc này mới hoàn hồn lại, hắn cười khan mấy tiếng, lấp liếm: ‘Em nhạy cảm quá thôi!’

Dodo rũ mắt, dịu giọng nói: ‘Ngạn Tước, nhìn anh thế này em lo lắm!’

‘Sao vậy?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ ôm cô vào lòng.

Dodo nhìn hắn đăm đăm rồi cười một cách khổ sở nói: ‘Nếu như ... anh thật sự yêu cô ấy vậy thì cứ buông tha cho cuộc hôn nhân này.’

Hoàng Phủ Ngạn Tước sững sờ nhìn cô: ‘Liên Kiêu, em đang nói những gì vậy?’

Chương 40: Anh động lòng vì em, đau lòng vì em (2)

Dodo không lên tiếng, chỉ có ánh mắt đăm đăm nhìn hắn không chớp.

Sau đó cô thấy mình bị Hoàng Phủ Ngạn Tước ôm chặt lấy, ‘Đừng nói vậy, tất cả đều đã qua rồi!’

Hắn nói thật khẽ, vừa như trấn an cô, lại giống như đang trấn an chính mình.

Dodo an ổn dựa vào lòng hắn, đôi tay vòng qua cổ hắn nhưng trong đáy mắt là sự buồn bã đến vô cùng ...

‘Ngạn Tước ...’ Cô mấp má môi, muốn nói lại thôi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng nhận ra điểm này, hắn nhẹ nâng mặt cô lên, đôi mắt đen nhìn sâu vào đôi mắt màu tím của cô.

‘Sao vậy?’

Dodo chăm chú nhìn hắn như muốn thu hết gương mặt anh tuần kia vào trong đáy mắt, dần dần trong mắt dâng lên một nỗi buồn man mác ...

‘Nếu như ... em không còn trên đời này nữa, anh còn nhớ đến em không?’

Đôi mày kiếm của Hoàng Phủ Ngạn Tước chau chặt lại ...

‘Sao tự dưng lại nói những câu ngốc nghếch như vậy?’

‘Đừng, nghe em nói ...’

Giọng nói của Dodo chợt trở nên cực kỳ dứt khoát, đôi mắt màu tím nhìn hấn không chớp: ‘Anh trả lời em được không?’

‘Anh sẽ không để ai làm tổn thương đến em!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa vò vò mái tóc cô vừa nói.

Dodo hơi mỉm cười nhưng nỗi buồn trong mắt vẫn chưa tan, ‘Ngạn Tước, trời cũng có lúc mưa gió khôn lường, con người làm sao chống lại được số mạng chứ? Vạn vật trên đời không phải đều như thế sao?’

‘Liên Kiều ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô bằng ánh mắt đắm chiêu, trong ánh mắt lẫn giọng nói đều lộ vẻ không vui: ‘Những lời tiêu cực như vậy, về sau không được phép nói!’

Dodo nhẹ thở dài một tiếng đưa tay xoa xoa nơi chân mày đang nhúu chặt kia, động tác mang theo vô hạn trĩu mến, cô dịu giọng nói: ‘Em chỉ mong anh sẽ mãi mãi nhớ đến em, dù rằng ... đó chỉ là hy vọng xa vời!’

‘Liên Kiều ...’

‘Nói “anh yêu em”, được không? Cho dù bây giờ anh không yêu em nữa nhưng cho em nghe một tiếng yêu từ miệng anh, vậy cũng đủ rồi!’ Dodo khổ sở lên tiếng ngắt lời hấn, giọng nói mang theo chút khẩn cầu.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô, ánh mắt cực kỳ phức tạp, vừa có chút áy náy, lại có chút tội nghiệp, lại có chút tự trách, hấn thở dài một tiếng: ‘Xin lỗi em, đều tại anh không tốt, anh làm cho em đau lòng.’

‘Không, như bây giờ em cũng cảm thấy đủ rồi, có thể ở trong lòng anh thế này dù một giây cũng đủ làm em vui lắm rồi.’

Dodo đưa tay che miệng hấn, không cho hấn liên tiếng, nhẹ giọng nói, ‘Cho nên, cho dù bây giờ anh không còn yêu em nữa, cũng xin anh ... nói dối em thêm một lần nữa, được không?’

‘Liên Kiều ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước sâu kín thở dài một tiếng, ‘Anh yêu em!’

‘Nói lại lần nữa, được không?’ Đáy mắt Dodo dần dâng lên một tầng sương mù, qua màn sương mờ đó, ánh mắt như có thêm một chút cô đơn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ hôn trán cô, lặp lại lần nữa: ‘Anh yêu em!’

Dodo cười nhưng nước mắt bắt đầu rơi.

‘Ngạn Tước, em rất hạnh phúc, thực sự!’

‘Vậy thì đừng khóc!’

Giờ phút này, trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ có áy náy cùng tự trách, hấn đưa tay nhẹ nhàng giúp cô lau nước mắt, môi lại đặt lên trán cô một nụ hôn, động tác ôn nhu, săn sóc nhưng không biết vì sao lại làm cho người ta cảm giác được một tia sầu não.

Hai tay Dodo vòng qua cổ hấn, nhiệt liệt hôn hấn, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần, bầu không khí cũng trở nên càng lúc càng nóng, hơi thở cũng càng lúc càng dồn dập.

Ngoài cửa sổ chợt sáng lóe sau đó là một tiếng sét chấn động.

‘Ngạn Tước, em mang cà phê cho anh ...’ Giọng nói ngọt ngào của Liên Kiều truyền đến từ cửa phòng, rồi giọng nói theo ánh sáng vừa lóe lên từ bầu trời chiếu vào hoàn cảnh trong phòng mà ngưng bật ...

Choang ...

Tiếp theo đó là một tiếng đồ sứ vỡ vụn vang lên, thì ra chiếc cốc đã trượt từ tay Liên Kiều xuống vỡ tan tành, mùi cà phê thơm lừng bay tản mát khắp phòng.

Trong ánh chớp đó, Liên Kiều nhìn thấy một đôi nam nữ đang hôn nhau nơi sofa, mà cũng bởi vì ánh sáng từ tia chớp đó, Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thấy Liên Kiều đứng yên như phỗng nơi cửa, ánh mắt hoảng hốt, nét mặt bi thương.

Không khí như đông đặc lại.

‘Liên Kiều!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thẳng thốt gọi.

Liên Kiều vẫn chưa có phản ứng, lòng cô đau, đau quá, chừng như tiếng sét kia là đánh trúng vào tim cô chứ không phải đánh ở ngoài cửa sổ vậy, trong đôi mắt màu tím chỉ còn lại chấn động cùng khó tin, không chỉ ngón tay mà cả thân thể đều đang run rẩy. Sau khi nghe tiếng kêu của hắn, cô không suy nghĩ gì, xoay người bỏ chạy.

‘Liên Kiều ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lòng đầy sợ hãi vội vàng đứng dậy định đuổi theo thì cánh tay lại bị Dodo níu lại...

‘Ngạn Tước, anh thật sự muốn đuổi theo cô ấy sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lòng nóng như lửa đốt, hắn nhìn về phía cửa phòng sách sớm đã không còn bóng người sau đó ánh mắt nhìn về phía Dodo, thần tình phức tạp.

‘Ngạn Tước ...’ Dodo cũng khẩn trương nhìn hắn, trong mắt là vô hạn khẩn cầu.

Tay Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ vò tóc cô, sau đó cúi người xuống, đặt lên trán cô một nụ hôn nhẹ ...

‘Xin lỗi ...’

Nói xong liền buông cô ra, bước nhanh về phía cửa.

Một tia chớp nữa xẹt qua bầu trời chiếu lên gương mặt trắng bệch của Dodo.

Cô ngồi ngây ngốc một lúc thật lâu, mãi cho đến khi tay chân tê dại mới hơi động dậy một chút, co hai chân lên sofa, vùi đầu vào giữa hai gối, mái tóc dài rũ rượi trượt xuống bờ vai đang run rẩy, gương mặt lộ ra một vẻ tuyệt vọng hoàn toàn.

Không biết qua bao lâu, cửa phòng sách chợt bị đẩy ra, từ ánh đèn hắt ra từ phía hành lang có thể nhìn thấy một bóng người nhỏ nhắn yếu đuối đang đứng dựa vào cửa.

‘Vì sao không đi cản lại?’

Giọng của Mặc Di Nhiễm Dung nhàn nhạt vang lên, không khó nhận ra sự nghi hoặc trong đó.

Dodo không trả lời câu hỏi của cô, cô ta chuyển tư thế ngồi để đầu tựa vào lưng ghế sofa, gương mặt vốn u buồn dần trở nên lạnh lùng.

‘Trả lời tôi! Vì sao không đi ngăn cản?’ Mặc Di Nhiễm Dung đi đến trước mặt Dodo, đứng nhìn cô từ trên cao, hỏi lại lần nữa.

Dodo rớt cuộc cũng đưa mắt nhìn cô, ánh mắt bình đạm đến đáng sợ, cô ta lạnh nhạt hỏi: ‘Đây không phải là điều các người mong muốn sao? Để Hoàng Phủ Ngạn Tước thuận theo tình huống mà nhớ lại Liên Kiều?’

‘Cô rớt cuộc là muốn giở trò gì?’

Mặc Di Nhiễm Dung thật không hiểu rớt cuộc cô gái trước mặt mình đang suy nghĩ gì, cô nhíu mày, sự nghi hoặc trong đáy mắt càng lúc càng rõ nét: ‘Cô đem thời hạn cuối nói cho tôi biết tức là nói cho tôi biết cô có lòng tin đánh thắng cuộc chiến này. Vậy mà bây giờ nhìn thấy Hoàng Phủ tiên sinh đuổi theo Liên Kiều lại chẳng có hành động gì ngăn cản? Tôi thật sự không hiểu cô rớt cuộc là đang nghĩ cái gì, muốn làm cái gì?’

97. Quyển 9 - Chương 41-42

Quyển 9: Tình yêu và tình thân

Chương 41: Mê tình trong đêm mưa (1)

‘Nếu như cô thật sự muốn biết sao không yên lặng ở đây chờ xem?’

Hả???

‘Cô nói vậy là sao?’ Mặc Di Nhiễm Dung khó hiểu hỏi lại.

Dodo thấy sự cảnh giác trong mắt Mặc Di Nhiễm Dung, không nhận được nhếch môi cười khẩy: ‘Tôi bây giờ sẽ không dùng Giáng Đầu Thuật đối phó với họ, cô cũng không cần phải căng thẳng như vậy!’

‘Tôi chỉ muốn biết rốt cuộc cô muốn làm gì thôi!’ Sự thờ ơ và lạnh nhạt của Dodo khiến cho Mặc Di Nhiễm Dung nghĩ mãi cũng không ra cô ta định giờ trò gì.

Dodo không trả lời, chỉ nhếch môi cười, ánh mắt bình thản, vẻ mặt không chút biểu cảm như một búp bê không có linh hồn.

Mặc Di Nhiễm Dung thấy cô ta không nói tiếng nào, chân mày càng lúc càng nhíu chặt, cô trước giờ chưa từng cảm thấy lo lắng, bất an như đêm nay.

Cô gái này bởi vì tiến vào “Hoàng Phủ” mà tổn hết tâm tư, kế hoạch tỉ mỉ, thật không dễ dàng mới thay thế được vị trí của Liên Kiều, sao lại có thể dễ dàng buông tay được chứ?

‘Cô cũng đừng nên bất an lo lắng như thế, đêm nay nhất định có rất nhiều người không ngủ được!’ Không khó nhận ra nội tâm đang dậy sóng của Mặc Di Nhiễm Dung, cô hơi hột nói một câu.

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn cô ta thật lâu, không nói một lời.

‘Liên Kiều ... Liên Kiều ...’ Trong cơn mưa to gió lớn, bóng dáng cao lớn của Hoàng Phủ Ngạn Tước đang vội vã đuổi theo bóng người nhỏ nhắn ở phía trước, sau đó bóng hai người hòa làm một.

‘Buông em ra!’ Toàn thân Liên Kiều đã bị nước mưa làm cho ướt đẫm, cô nghẹn ngào nói, cả người đều đang run lên, không biết vì lạnh hay là vì một điều gì khác.

‘Không buông! Với em anh sẽ không buông tay lần nữa đâu!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lần nữa ôm cô vào lòng, đôi tay rắn rỏi vòng qua người cô không để cô rời khỏi người mình một tí nào.

Liên Kiều vẫn không ngừng giãy dụa, lòng cô đau, đau quá. Khi cô tận mắt nhìn thấy hai người họ thân mật như thế, lòng cô đau như dao cắt.

‘Buông ra! Anh đã yêu cô ta như thế sao lại còn đuổi theo em làm gì? Buông em ra!’ Liên Kiều vừa đẩy vừa xô, bàn tay nhỏ nhắn không ngừng đánh vào ngực hắn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cứ để mặc cho cô phát tiết cơn giận, từ đầu đến cuối vẫn không buông tay mà càng lúc càng ôm chặt.

Từng giọt mưa rơi trên gương mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều, hòa tan nước mắt của cô nhưng hơi thở nam tính của hắn vẫn chặt chẽ bao vây cô. Mãi rồi Liên Kiều cũng không còn sức la hét cũng không đánh nổi nữa, đôi tay vô lực lại chuyển thành ôm chặt lấy hắn ...

‘Ngạn Tước, đừng rời xa em nữa được không? Em rất sợ, sợ lắm ...’

Giọng nói yếu đuối, vô lực của cô rơi vào tai Hoàng Phủ Ngạn Tước khiến hắn đau lòng không thôi. Không kìm lòng được, hắn siết cô vào lòng, tay nhẹ vỗ về lưng cô: ‘Anh sẽ không rời xa em nữa đâu, sẽ không!’

‘Ôm em đi Ngạn Tước, em lạnh quá!’

Lúc này Liên Kiều mới cảm thấy cả người không còn tí sức lực nào nhất là khi Hoàng Phủ Ngạn Tước siết cô vào lòng, khiến cô càng cảm thấy yếu ớt.

Không cần suy nghĩ gì nữa! Cái gì cũng không cần suy nghĩ nữa! Chỉ cần Ngạn Tước trở về bên cạnh mình! Lòng Liên Kiều không ngừng gào thét.

‘Nha đầu ngốc, sao cứ mãi để anh phải lo lắng vậy chứ!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thấy khoe mắt đỏ hồng của cô, vừa đau lòng vừa xót xa cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô sau đó bê cô lên, bước nhanh về phía biệt thự.

Tình cảnh vừa rồi trong vườn hoa hoàn toàn lọt vào mắt của Mặc Didu và Dodo. Tuy màn mưa như trút nước đã che mất tầm nhìn của họ nhưng mơ hồ vẫn có thể nhìn thấy từ trong vườn hoa, bóng dáng cao lớn của một người đàn ông đang sát sao ôm một cô gái vào lòng sau đó biến mất trong màn mưa.

Dodo thờ ơ nhìn theo bóng hai người đang dần mất hút, cô ta ngồi thẳng dậy trên sofa, ánh mắt bình thản không chút gợn sóng.

‘Phản ứng của cô đêm nay khiến tôi rất khó hiểu!’ Mặc Di Nhiễm Dung nhìn vẻ điềm nhiên của cô, nhẹ giọng nói.

Cô thật không hiểu vì sao Dodo còn có thể trấn tĩnh như vậy.

Thất lâu sau Dodo mới lên tiếng: ‘Cô hy vọng nhìn thấy phản ứng gì ở nơi tôi?’

‘Tối nay là kỳ hạn cuối mà Hoàng Phủ tiên sinh thì đã đuổi theo Liên Kiều rồi. Tôi nghĩ kế hoạch của cô sắp thất bại rồi!’

‘Cám ơn lời nhắc nhở của cô!’ Dodo không nhìn cô xoay lưng bước đi, tuy cô nhếch miệng cười, nhưng trong đáy mắt chỉ là một mảnh tro tàn.

Mặc Di Nhiễm Dung nhũ mày càng chặt hơn, cô nhìn theo bóng lưng của Dodo không chớp.

Cho đến giờ phút này cô vẫn chưa hiểu được, rốt cuộc người phụ nữ này toan tính điều gì.

Ách xìiii ...

Vừa vào trong phòng Liên Kiều đã hắt hơi một cái rõ to.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vô lực lắc đầu, vừa định bước đi thì cánh tay hần đã bị cô bấu thật chặt, một dạng chết cũng không buông ...

‘Ngạn Tước đừng đi.’ Cô nhìn hần vẻ đáng thương.

‘Ngoan, anh đi lấy khăn tắm đến cho em!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đau lòng nhìn cô, bàn tay lớn dịu dàng vò vò mái tóc ướt của cô.

Lúc này Liên Kiều mới gật đầu nhẹ nhàng buông tay.

Không mất nhiều thời gian một chiếc khăn tắm khô ráo đã được áp lên tóc của Liên Kiều, còn có một chiếc váy ngủ sạch sẽ và một chén canh gừng nghi ngút khói.

‘Nhìn bộ dạng em thế này, chắc là nhiễm lạnh rồi phải không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy gương mặt đỏ hồng của cô, vừa tức giận lại vừa buồn cười, đưa tay giúp cô lấy khăn lau mái tóc ướt sũng.

Liên Kiều không trả lời hần, chỉ dựa vào người hần một cách ỷ lại.

‘Nha đầu, đem quần áo ướt thay đi.’

Tuy lòng có chút không nỡ nhưng lo lắng cho sức khỏe của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ đành đẩy cô ra.

Thấy đáng vẻ hần chừng như muốn tránh đi, Liên Kiều kéo tay hần lần nữa ...

‘Đừng đi ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước sững sờ nhìn cô sau đó thấp giọng nói: ‘Nha đầu, ngoan, đi thay quần áo đi, bằng không rất dễ nhiễm lạnh!’

‘Anh giúp em thay đi!’ Nói xong câu này, gương mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều đã hồng rực.

Tuy họ đã là vợ chồng nhưng những lời to gan như vậy cũng là lần đầu tiên cô nói, nói xong ngay cả cô cũng cảm thấy xấu hổ không thôi.

Chương 42: Mê tình trong đêm mưa (2)

Toàn thân Hoàng Phủ Ngạn Tước rõ ràng là cứng đờ, bàn tay hần đang rơi xuống trên vai cô, sau đó từ từ buông xuống ...

‘Anh không thể làm như vậy!’

‘Anh còn yêu cô ấy phải không?’ Liên Kiều gấp gấp hỏi.

‘Không!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước rút cuộc lên tiếng phủ định, đôi mắt đen sác bén nhìn cô không chớp, hần nói rành mạch từng chữ: ‘Người anh yêu là em!’

Cả người Liên Kiều run lên, trong đôi mắt màu tím hiện lên một tia mừng rỡ và hy vọng ...

‘Ngạn Tước, anh ... anh vừa nói gì?’

Mái tóc ướt rũ xuống trán làm cô không nhìn rõ gương mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước, hần cúi đầu, tỳ trán mình lên trán cô, giọng nói trầm thấp mê người không giấu được tình ý: ‘Anh vốn tưởng rằng anh là người đàn ông kiên định trong tình yêu. Nhưng mà em ... đều là em, tiểu yêu tinh này ... sự xuất hiện của em khiến anh trở thành người đàn ông xấu xa phụ lòng vợ mình. Nhưng anh không hối hận. Anh muốn đổi mặt với lòng mình, không trốn tránh nữa. Anh yêu em, tiểu yêu tinh!’

‘Ngạn Tước ...’ Liên Kiều mỉm cười hạnh phúc, vòng tay ôm hần càng chặt, ‘Anh không phải là người đàn ông xấu, anh là người đàn ông tốt nhất tốt nhất trên đời này!’

‘Nha đầu ngốc!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cứ để mặc cô ôm mình, cảm khê tựa vào đỉnh đầu cô, nhẹ thở dài một tiếng, giọng trầm thấp nói bên tai cô: ‘Anh yêu em, nên làm sao bây giờ?’

Liên Kiều ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, cô nghe không hiểu ý hần muốn nói gì, chẳng lẽ ... hần hối hận sao?

Nét nghi hoặc trong đáy mắt và vẻ mặt mê mang của cô chọc cười hần, hần nhẹ nâng cằm cô lên, để cô nhìn thấy ý cười trong mắt mình: ‘Khi anh quyết định đuổi theo em thì sẽ không hối hận với quyết định của mình. Anh yêu em nên anh muốn em ở lại bên cạnh anh!’

‘Ngạn Tước ...’ Liên Kiều cười rạng rỡ, nhào vào lòng hần. Hạnh phúc đến quá bất ngờ khiến cô cứ tưởng mình đang nằm mơ.

Hoàng Phủ Ngạn Tước để mặc cô ôm lấy mình, một nỗi hạnh phúc và thỏa mãn tràn vào trong lòng hần.

Ách xiiii ...

Liên Kiều lần nữa hắt hơi thật to.

‘Đi đi, mau đi thay quần áo!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc này mới nhận ra cô vẫn còn mặc bộ đồ ướt sũng kia vội cầm áo ngủ đưa cho cô, nói giọng hối thúc.

‘Ngạn Tước ...’ Liên Kiều không cầm lấy chiếc áo hần đưa mà đưa tay cầm lấy tay hần đặt lên người mình, dẫn dắt tay hần đến chiếc khuy áo.

Liên Kiều hít sâu một hơi, cô trước nay chưa từng nghĩ đến mình lại có lúc chủ động như thế, to gan như thế, nhất là trước mặt người đàn ông này. Nhưng tối nay là thời điểm then chốt, bất luận thế nào cô cũng phải thử hết mọi cách.

‘Ngạn Tước ...’ Cô gọi tên hần, tiếng gọi vừa ngọt lại nũng nịu, thật dễ khiến lòng người nghe hòa tan nhưng tim lại đập liên hồi trong lồng ngực. Người đứng trước mặt là chồng cô vậy mà không biết sao lòng cô vừa khẩn trương lại hết sức ngượng ngùng.

Xúc cảm mềm mại nơi bàn tay cùng ánh mắt đầy vẻ đáng thương của cô khiến lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước xao động, bàn tay hần dưới sự dẫn dắt của cô, từ bị động biến thành chủ động.

Khuy áo từng cái từng cái được cởi ra, chiếc áo ướt cuối cùng cũng được cởi ra, nằm yên trên thảm. Ngón tay Hoàng Phủ Ngạn Tước men theo bờ vai mảnh mai của cô lần xuống nơi xương quai xanh mảnh mai sau đó lại trượt xuống nơi đường cong đầy đặn, quyến rũ như nữ thần của cô.

Ánh đèn chiếu những luồng ánh sáng huyền hoặc xuống làn da như mỡ động của cô, đẹp như một đóa sen trắng đang chuẩn bị nở rộ. Chiếc cổ mảnh mai như cổ một chú thiên nga, cánh tay trắng như ngó sen, gò ngực cao ngất, vòng eo nhỏ nhắn, những đường cong mềm mại nữ tính của Liên Kiều triển lộ ở trước mặt hần không sót chút gì.

Cảnh xuân trước mắt quá đẹp, quá huyền hoặc khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước nhất thời quên cả hô hấp. Cảm giác này ... quen thuộc đến mức làm hần kinh ngạc.

‘Ngạn Tước ...’ Tim Liên Kiều đập thình thịch như muốn vọt ra khỏi lồng ngực, hơi thở cũng trở nên dồn dập vì quá khấn trương.

Hoàng Phủ Ngạn Tước chăm chú nhìn cô, ánh mắt càng lúc càng trở nên thâm trầm. Cảm giác này quá quen thuộc, giống như ... Hô hấp của hần trở nên có chút dồn dập, cổ họng khô khốc, bàn tay tham lam vuốt ve nơi đầy đặn của cô ... Cô vốn là của mình, trong đầu hần cảm giác này càng lúc càng rõ ràng...

Hô hấp càng lúc càng dồn dập, ánh mắt thâm thúy dần trở nên u ám. Liên Kiều tuy ngượng ngùng nhưng vẫn chủ động tiến đến, dán mình vào người hần, giọng nói như nỉ non bên tai hần... ‘Ngạn Tước, em vốn là của anh, lòng của em, cả thân thể của em nữa!’

Câu nói của cô khiến lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước rung động không thôi, chỉ có thể ôm chặt cô vào lòng như muốn dẫn xuống cảm xúc.

‘Áo anh cũng ướt rồi!’ Liên Kiều cả người khó có thể tự kiềm chế run rẩy, bàn tay không tự giác dán lên lồng ngực hần, dù cách một lớp áo sơ mi nhưng xuyên thấu qua vật liệu may mặc mỏng manh, cô vẫn cảm nhận được thân thể cường tráng rắn rỏi của hần.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô, môi dần câu lên một nụ cười tà mị khiến cả người Liên Kiều đột nhiên nóng lên, đôi má cũng vì hơi nóng mà ửng hồng, tim không hiểu sao lại đập nhanh hơn, ngực vì hơi thở gấp gáp mà phập phồng. Cô rừ hàng mi dài, ngượng ngùng đặt tay lên nút áo sơ mi của hần, giúp hần cởi từng chiếc một.

Lòng ngực trắng kiện rắn rỏi hiện ra trước mắt khiến mặt cô đã đỏ giờ càng đỏ hơn, đôi gò má nóng bừng, hàng mi thật dài khẽ rung động ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô gái trong lòng, hô hấp càng lúc càng thô ráp. Chiếc áo sơ mi sớm đã bị ném xuống đất, rất nhanh, chiếc quần được cắt may thủ công cũng chịu chung số phận. Thân thể màu đồng rắn rỏi cùng biểu tượng nam tính sớm đã bị dục vọng làm cho cứng rắn khiến cho Liên Kiều tim đập điên cuồng, cả người như phát sốt.

‘Sợ rồi sao?’ Thu hết phản ứng của cô vào trong mắt, Hoàng Phủ Ngạn Tước cười trêu, lần nữa kéo cô vào lòng, cảm thụ cảm giác của hai thân thể nóng bỏng chặt chẽ dán vào nhau, cái cảm giác này ... sắp làm hần phát điên.

Liên Kiều ngẩng đầu nhìn hần, ánh mắt tràn đầy tình ý, bàn tay nhỏ nhắn ngượng ngùng dè dặt dời xuống phía dưới, đặt lên vật cứng dương cương đã sớm phồng lên đau đớn khiến hần không tự chủ được hóp một hơi không khí. Ánh mắt đang nhìn cô càng lúc càng nóng bỏng, sự mềm mại của cô khiến hơi thở hần càng lúc càng dồn dập, một tay hần nâng cằm cô lên, còn chưa kịp kháng nghị, chiếc lưỡi đã trượt vào trong miệng cô, quấn lấy chiếc lưỡi đình hương của cô, cắn cắn đôi cánh môi hồng, tinh tế nhấp nháp một lần lại một lần.

Liên Kiều không tự chủ được, “ưm” một tiếng, cảm nhận được dục vọng của hần càng lúc càng mãnh liệt, động tác của cô càng to gan hơn, bàn tay nhỏ dùng sức vuốt ve khiến nơi đó càng nóng như lửa.

‘Tiểu yêu tinh!’ Ham muốn nguyên thủy nhất trong người Hoàng Phủ Ngạn Tước rốt cuộc cũng bị cô đánh thức hoàn toàn. Liên Kiều không biết hai người từ lúc nào tiến đến bên giường, cũng không biết từ lúc nào thân thể cao lớn của Hoàng Phủ Ngạn Tước đã áp xuống người cô.

Đêm cực kỳ yên tĩnh, mưa cũng dần nhỏ hạt ...

98. Quyển 9 - Chương 43-44

Quyển 9: Tình yêu và tình thân

Chương 43: Kết cuộc bất ngờ (1)

Thần thái yêu kiều của Liên Kiều khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước không kìm lòng được. Hắn nhẹ nâng gương mặt trắng nõn của cô, cảm thụ sự mềm mại truyền đến nơi đầu ngón tay. Tay dần dời xuống đôi cánh môi mềm mại của cô nhẹ nhàng, trân trọng vuốt ve như đang nâng niu một vật báu.

‘Anh yêu em!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thì thầm bên tai cô, giọng nói trầm thấp vì nhuốm màu tình dục mà trở nên khàn khàn càng mê người, đôi môi lửa nóng thay thế cho bàn tay tinh tế nhấm nháp đôi môi hồng nhuận của cô, đầu lưỡi đùa nghịch chiếc lưỡi đinh hương của cô, nhẹ nhàng cắn nuốt khiến cho toàn thân Liên Kiều như có một dòng điện hưng hăng chạy qua, cả người khô nóng không chịu nổi.

Khi Hoàng Phủ Ngạn Tước dời môi đến bên vành tai cô, nhẹ nhàng cắn mút, Liên Kiều không tự chủ được khẽ rên một tiếng, cô hạnh phúc nhắm mắt lại, hưởng thụ sự triu mến mà người đàn ông mình yêu mang đến ỉn.

Dường như hiểu được cảm giác của cô, hắn dần dần đưa tay chuyển đến vị trí cô muốn, tiến vào giữa hai chân, thân mật âu yếm cô. Ngón tay nghịch ngợm đùa bỡn nơi nhạy cảm nhất, một tay dán lên nơi đầy đà của cô, đầu lưỡi ở bên vành tai không ngừng khiêu khích, cùng lúc đánh thức tất cả các giác quan của cô.

Liên Kiều bị hắn khiêu khích đến khó nhịn, văng trán tinh tế phủ một tầng mồ hôi mỏng, miệng khô lưỡi nóng. ‘Ngạn Tước, em yêu anh!’ Cảm giác hư không trong thân thể được lấp đầy khiến cô không kìm được một tiếng rên khẽ, lập tức cảm thấy mình được ôm thật chặt, dán sát vào lồng ngực ấm áp của hắn. Tư thế này khiến cho cơ thể hai người tiếp hợp kín kẽ không có chút kẽ hở, khoái cảm trí mạng mấy lần suýt dìm cô ngất trong biển tình.

Hồi lâu hai người mới thoảng tách ra nhưng vẫn duy trì khoảng cách cực kỳ thân thiết, hơi thở nóng rẫy của hắn quấn quanh nơi bờ môi đỏ mọng của cô, tràn ngập cảm giác ái muội. Trong khoảnh khắc tiến vào trong cơ thể cô, một cảm giác mạnh mẽ ập đến khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước rung động mãnh liệt, chính giây phút đó hắn mới thực sự cảm giác được chính mình đã có được cái gì.

Nhiệt độ trong phòng vẫn không ngừng tăng cao, dưới sự dẫn dắt của hắn, Liên Kiều càng lúc càng không có sức chống cự, cả người mềm nhũn vô lực, hai tay cứ vậy vòng qua vùng cổ trắng kiện của hắn, thân thể không khống chế được dán sát vào cơ thể hắn.

Tiếng mưa ngoài cửa sổ càng lúc càng nhỏ dần, hòa cùng tiếng rên khe khẽ yêu kiều của cô gái và tiếng thở hổ rập của người đàn ông ...

Khi kim giờ và kim phút nằm chồng lên nhau, chiếc chuông đồng hồ lớn chậm rãi gõ mười hai tiếng báo hiệu nửa đêm. Hai người phụ nữ này giờ vẫn lẳng lặng ngồi trong phòng sách vẫn ngồi yên không động đậy. Khi tiếng gõ cuối cùng vang lên, cả người Dodo như càng liễu rủ, không còn chút sức lực nào ngã nhào vào sofa. Mặc Di Nhiễm Dung kinh hãi kêu lên ... ‘Cô sao vậy?’ Vừa tiến đến bên cạnh đỡ lấy thân người cô, nhìn thấy gương mặt trắng bệch của cô, Mặc Di Nhiễm Dung sợ đến giật mình.

Dodo nằm trong lòng Mặc Di Nhiễm Dung, sắc mặt càng lúc càng kém, nét hồng hào trên gương mặt dần dần bị rút hết giống như một người đang dần dần bị rút đi linh hồn.

‘Rốt cuộc các người cũng thành công rồi!’ Dodo gian nan nhếch môi, cố nở một nụ cười nhưng Mặc Di Nhiễm Dung không khó cảm nhận được cơ thể trên tay mình đang càng lúc càng lạnh, ngay cả bàn tay cũng dần trở nên lạnh như băng. Cô kinh hoảng thốt lên: ‘Sao lại như thế chứ? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?’

Vừa hỏi vừa cố sức kéo cô ngồi dậy. Mái tóc dài của Dodo buông thõng trên vai, cô không trả lời câu hỏi của Mặc Di Nhiễm Dung mà chăm chăm nhìn ra cửa sổ, ánh mắt đắm chiều nhìn màn mưa tí tách sau khung cửa thủy tinh, môi chậm chậm câu lên một nụ cười, thần thái nhẹ nhõm như được giải thoát, một sự nhẹ nhàng trong tâm linh chưa từng có trước đây.

Lòng Mặc Di Nhiễm Dung chợt thất lại, một cảm giác bất an đột nhiên dâng lên trong lòng. Cô đưa tay sờ trán của Dodo sau đó lật mi mắt của cô quan sát rồi giật nảy người.

‘Cô ... cô sao có thể làm như vậy được?’ Từ sofa Mặc Di Nhiễm Dung đứng bật dậy, bụm miệng che đi một tiếng kêu kinh hoàng, giọng nói vừa gấp gáp vừa tức giận.

‘Anh ấy rất cuộc đã rời khỏi tôi, mà tôi cũng mệt quá rồi!’ Dodo cười một cách yếu đuối, nước mắt từ trong hốc mắt đã lặng lẽ rơi.

Mặc Di Nhiễm Dung thấy vậy không nói tiếng nào lập tức đỡ cô ngồi thẳng sau đó ngồi xuống đối diện với cô, trong miệng không ngừng đọc những lời chú mà người ngoài không thể hiểu được, bầu không khí dị thường dần lan tràn khắp cả căn phòng.

Trên trán Mặc Di Nhiễm Dung bắt đầu toát ra một lớp mồ hôi mỏng, miệng vẫn không ngừng mấp máy nhưng bên tai cô chợt văng đến một giọng nói vô lực ... ‘Không có ích gì đâu, tôi nói rồi ... tôi đã hạ Tuyệt Giáng. Cô vĩnh viễn cũng không thể phá giải được.’

Mặc Di Nhiễm Dung mở to mắt nhìn thẳng vào đôi mắt màu tím lạnh nhạt của Dodo, thốt lên từng chữ một: ‘Tại sao chứ? Tại sao cô nhất định phải làm như vậy?’

Dodo cười yếu ớt, đôi môi không chút huyết sắc khẽ thốt lên hai chữ: ‘Giải thoát!’

Lại là một buổi sáng hoa thơm chim hót líu lo, trận mưa tối qua khiến cho cả vườn hoa tràn đầy sức sống, phong cảnh trong khu biệt thự vừa đẹp như cổ tích lại vô cùng chân thật.

Hàng mi dày rợp của Liên Kiều khẽ động, cô chậm rãi mở mắt, mấp máy hàng mi mấy cái như muốn xua đi sương mù trong mắt, đôi mắt màu tím xinh đẹp rất cuộc dần nhìn rõ mọi vật. Dù là trong giấc ngủ nhưng cơ thể Liên Kiều vẫn bị Hoàng Phủ Ngạn Tước ôm chặt không rời, cánh tay rắn rỏi vòng qua người cô như một sự tuyên cáo chủ quyền. Mùi hương nam tính thuộc về riêng hần tràn ngập khứu giác cô, mùi long diên hương nhàn nhạt quen thuộc đó lấp đầy trong từng hơi thở của cô, khiến cô cảm thấy thật đầy đủ và thỏa mãn.

Nhẹ nhẹ ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông nằm cạnh mình ... gương mặt anh tuấn, đôi mắt thâm thúy được giấu sau hàng mi đang khép, chiếc mũi cao thẳng, đôi môi như tạc. Hoàng Phủ Ngạn Tước của cô! Trong giấc ngủ hần vẫn như thế, tao nhã mang theo chút bá đạo uy quyền khiến người ta không khỏi sinh lòng ái mộ.

Một niềm hạnh phúc đột ngột trào dâng trong lòng Liên Kiều... Có phải mình lại có được hần rồi không? Liên Kiều đột nhiên có chút sợ hãi, cô không dám gọi hần tỉnh dậy cũng không dám ngồi dậy đi tìm chị hỏi cho rõ. Ngay lúc này cô chỉ có một ước muốn đơn giản, cứ muốn hần ôm cô vào lòng thế này mãi cho dù là hần ngủ cũng được mà tỉnh cũng thế, được nhìn thấy hần ở khoảng cách gần như thế này cũng là một loại hạnh phúc.

Nhịn không được, Liên Kiều nhẹ đưa tay lên, ngón tay dịu dàng vuốt ve gương mặt anh tuấn của hần, không kìm lòng được, môi nở một nụ cười ngọt ngào.

‘Đang làm gì thế?’

Chính đang lúc cô ngây ngô cười, một giọng nam trầm thấp chợt vang lên bên tai, thì ra hần sớm đã tỉnh giấc, chỉ là giả vờ ngủ theo dõi hành động vụng trộm của cô, cánh tay rắn rỏi đang vòng qua người cô hơi siết một tí cho cô biết hần đã thức.

Cô ngược mắt nhìn vào đôi mắt đen thâm thúy như đầm nước của hần, ‘Không có gì!’ Gương mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều chợt ửng hồng, cô ngây ngô cười.

‘Nha đầu, mới sáng sớm đã ngẩn ngơ cười, cái gì làm em cao hứng đến vậy hử?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt lật người lại, trong chớp mắt đã đem cô áp xuống dưới thân, sự mềm mại từ cô khiến trong hân lại dâng lên một nguồn nhiệt quen thuộc.

Chương 44: Kết cuộc bất ngờ (2)

‘Đừng, xin đừng nhận lầm em!’ Liên Kiều thì thào. Cô thật sự rất sợ trải qua đêm qua sự tình càng trở nên tồi tệ.

Nghe cô nói vậy Hoàng Phủ Ngạn Tước khẽ nhủu mày, hân đắm đắm nhìn cô sau đó đưa tay véo nhẹ chóp mũi cô.

‘Ai ui, đau!’ Liên Kiều bắt măn lên tiếng.

‘Nha đầu em nha, làm gì mà yếu ớt vậy chứ, anh đâu có mạnh tay lắm đâu?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy vẻ mặt nhăn nhó của cô, buồn cười buông tay ra nhìn cô nói.

‘Ngạn Tước ...’ Liên Kiều sững người, chẳng lẽ hân ...

‘Anh là ai?’

Lần này là Hoàng Phủ Ngạn Tước hỏi.

Hả???

Liên Kiều giật mình, gương mặt chợt tái mét.

Cô bỗng thấy mặt mình bị bàn tay to của hân nâng lên, hân nháy mắt: ‘Anh là ai em có biết không?’

‘Biết ... biết ...’ Liên Kiều lắp bắp trả lời, lần này cô bị dọa đến giật mình, trời ạ, chắc không phải là mất trí nhớ chứ? ‘Anh là Ngạn Tước ...’ Cô run giọng nói.

‘Ngoài điều này ra?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cau mày, ánh mắt đầy vẻ dọa dẫm nhìn cô không chớp.

‘Ngoài ... ngoài điều này hả? Là ... là ...’ Cô lắp bắp nửa ngày vẫn chưa dám nói tiếp, trong lòng cực kỳ sợ nghe thấy một câu phủ định của hân..

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô áp a áp ứng thật lâu, trong đáy mắt xẹt qua một chút không vui, hân cúi thấp đầu, đôi môi lửa nóng áp xuống gò ngực đầy đặn của cô, lập tức nơi đó xuất hiện một dấu hôn đỏ ửng, Liên Kiều không kìm được khẽ rên một tiếng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước đắc ý nhìn thành quả của mình cùng biểu tình của cô, đôi mắt diễm tĩnh xẹt qua một ý cười tà mị ... ‘Vợ yêu của anh, mới sáng sớm đã có hứng thú chơi trò mất trí nhớ với anh sao? Được thôi, để anh dùng hành động gọi lại trí nhớ của em nha!’ Nói xong hân cúi đầu, vùi mặt vào gáy cô, tham lam cắn mút vùng gáy trắng như tuyết của cô.

???

‘... Ngạn Tước ...’ Liên Kiều chợt thét lên, cô vội vàng đẩy hân ra ...

‘Sao vậy?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ngơ ngác, hân quả thực bị phản ứng của cô làm cho hồ đồ, nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu.

Trong mắt Liên Kiều chỉ có kinh ngạc và mừng rỡ: ‘Anh ... anh vừa nói gì?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước tức cười nhìn cô nói: ‘Anh nói em chơi trò mất trí nhớ với anh.’

‘Không phải câu đó, câu trước kia!’

‘Câu trước?’ Hân nhướn mày, ‘Đâu có!’

Liên Kiều sốt ruột nhắc lại: ‘Anh vừa mới nói em là gì của anh?’

Trời ạ, chẳng lẽ Giáng Đầu Thuật thật sự được phá giải rồi sao?

Ngay lập tức mặt cô bị nâng lên, đôi môi phấn hồng bị hân hung hăng hôn xuống, nụ hôn như trừng phạt.

‘Umm ... đáng ghét!’

‘Chúng ta ... về mặt pháp luật mà nói là quan hệ vợ chồng. Em là người vợ mà Hoàng Phủ Ngạn Tước đường đường chính chính cưới về. Chỉ là ... còn thiếu một hôn lễ chính thức mà thôi.’

‘Em ... Ngạn Tước ...’ Liên Kiều kích động đến sắp khóc lên, cả người đều phát run, cô mừng rỡ vòng tay qua cổ hắn như muốn tìm một điểm tựa.

Thật tốt quá! Rốt cuộc hắn đã khôi phục lại trí nhớ rồi! Tất cả thật giống như một giấc mộng.

‘Trời ạ!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước bị phản ứng của cô làm cho sợ hãi, sau đó trên gương mặt anh tuần chợt hiện lên nụ cười ...

‘Không ngờ nha đầu em bình thường trông có vẻ không lo không nghĩ, thì ra là nghe đến hôn lễ cũng nôn nóng đến vậy!’

‘Ngạn Tước ...’ Liên Kiều quả thật nói không nên lời, nước mắt vì mừng rỡ quá độ không kiềm được mà rớt rơi.

‘Nha đầu, đang yên đang lành sao tự dưng lại khóc?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy nước mắt không ngừng rơi trên má cô, nhất thời hoang mang, vội giúp cô lau đi nước mắt, sủng nịch dỗ dành: ‘Được rồi được rồi, đều tại anh không tốt. Anh không nên nói em không lo không nghĩ, anh nhận lỗi được không?’

Phiiii...

Liên Kiều bị lời nói của hắn làm cho bật cười, cô vui mặt vào hõm vai hắn, nói một câu từ tận đáy lòng: ‘Ông xã, có thể trở thành Liên Kiều của anh thật tốt, em thật hạnh phúc!’

Cô biết hắn hoàn toàn không nhớ gì về những chuyện xảy ra mấy ngày nay nhưng cô nhớ rất rõ. Chính vì vậy cô biết, có được ngày hôm nay là một niềm hạnh phúc lớn đến thế nào, phải trả giá bao nhiêu nước mắt cùng khổ tâm.

Lời của cô khiến cho lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước mềm nhũn ...

‘Nha đầu, kêu lại lần nữa!’

Giọng trầm thấp hắn ra lệnh.

‘Ông xã ...’ Liên Kiều không chút che dấu tình cảm của mình, ngọt ngào kêu, sau đó bá lấy cổ hắn, ‘Ông xã, ông xã, ông xã ...’ Cô kêu một tràng, chỉ hận không thể đem cách xưng hô này mà những ngày trước không gọi, gọi bù một lần.

Liên sau đó, tiếng kêu đã bị nuốt mất trong nụ hôn của hắn, thâm tình mà bá đạo đoạt lấy từng chút ngọt ngào từ môi cô. Tuy hắn không biết sáng nay Liên Kiều bị kích động bởi điều gì mà có những hành động lạ lùng như vậy nhưng ... hắn rất thích một Liên Kiều hoàn toàn không dấu diếm tình cảm như vậy. Từng hành động từng lời nói của cô đều khiến tim hắn mềm đi, càng thêm trân trọng và yêu thương.

Từ khi kết hôn đến nay đây là lần thứ hai cô chủ động gọi hắn là “ông xã”. Lần đầu tiên chính là ở buổi dạ tiệc chết tiệt đó! Còn lần này ...

‘Lại gọi anh một lần!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước quyền luyến không nỡ rời môi cô, hắn nhẹ tì trán mình lên trán cô, ánh mắt dần trở nên lửa nóng, bàn tay bắt đầu “hạnh kiểm xấu” dờ xuống dưới, ý đồ rất rõ ràng.

‘Đừng mà, tối qua đã nhiều lần như vậy. Em ... em ... mệt quá!’ Liên Kiều ngượng ngùng vui mặt vào gối. Cô thật mệt muốn chết rồi.

Thật ra cô nghĩ hoài cũng không hiểu, chẳng lẽ người đàn ông nào cũng như hắn tinh lực dồi dào vậy sao? Mỗi lần hắn đều làm cô mệt đến bất tỉnh nhân sự còn tên đầu sỏ gây nên chuyện này thì tinh thần sáng láng, hào hứng đến công ty làm việc. Haizz, chẳng lẽ đây là sự khác biệt cơ bản giữa nam và nữ sao? Phải vậy không?

Đang bị dục hỏa thiêu đốt, Hoàng Phủ Ngạn Tước nhất thời không nhớ ra tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, nghe cô nói vậy, hắn nhìn lại một vòng xung quanh, trong lòng không khỏi rầu rĩ. Hai người bọn họ sao lại chạy đến phòng dành cho khách ngủ chứ? Chỉ có điều ... cảm giác nghi hoặc này rất nhanh đã bị ném ra

sau đầu bởi vì dưới thân, cô vợ nhỏ của hắn quá yêu kiều, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác thỏa mãn cùng kiều ngạo.

Hắn cười khẽ, đáy mắt tràn đầy sự sủng nịch chỉ dành cho riêng cô, ‘Đều là anh sai, vậy để cho anh tận tâm lấy lòng em đi!’ Môi nở nụ cười xấu xa, trong lúc Liên Kiều còn chưa phản ứng kịp hắn đã cúi đầu xuống. Đôi môi lửa nóng từ môi cô một đường hôn xuống, dọc theo vành tai xinh đẹp, chiếc gáy trắng nõn sau đó là xương quai xanh, tiếp tục bừa bãi nhắm nháp nơi gò ngực mềm mại trắng nõn chọc cho thân thể mềm mại của cô run lên từng trận.

Cảm giác được đôi tay như có điện của hắn đang dao động trên những bộ vị mẫn cảm của mình, Liên Kiều không ngừng vận vẹo, cổ họng kìm không được phát ra một tiếng rên rỉ mê người. Nghe thấy thanh âm như thống khổ lại giống như vui thích của cô, hắn hưng phấn khó có thể tự kiềm chế khiến cho trong phòng lần nữa một mảnh xuân quang.

99. Quyển 9 - Chương 45-46

Quyển 9: Tình yêu và tình thân

Chương 45: Kết cuộc bất ngờ (3)

‘Nha đầu, anh thế nào cũng muốn em không đủ, thật muốn một ngụm nuốt em vào bụng!’ Người nào đó thỏa mãn cười, trầm giọng nói.

Liên Kiều lười nhác cuộn mình trong tay hắn, “vận động” buổi sáng quá kịch liệt cộng thêm dư vị của buổi tối khiến cô hoàn toàn chẳng còn chút sức lực nào, chỉ còn lại hơi thở dồn dập cùng tiếng tim đập như đánh trống.

‘Ngạn Tước, anh thật hư!’ Cô nói như rên, không động đậy nổi dù chỉ một ngón tay.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa định nói gì thì ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ, tiếng sau lớn hơn tiếng trước. Người gõ cửa cực kỳ kiên nhẫn lại dường như có ý trêu chọc.

Ai mà to gan thế nhỉ??? Hoàng Phủ Ngạn Tước tự hỏi, cố nén một tiếng cầu nhàu.

‘Phúc tử, đừng gõ nữa, lát nữa tôi với Liên Kiều sẽ xuống ăn sáng sau!’

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, cậu lạc vào xứ thần tiên rồi sao?’

Tiếng của Lãnh Thiên Dục chợt vang lên ngoài cửa, giọng nói cực lớn như hận không thể khiến ọi người trên thế giới đều nghe được vậy.

‘Trời ạ ...’ Liên Kiều mặt chợt đỏ như ráng chiều, cô vội lấy chăn trùm lên đầu như muốn tìm chỗ trốn.

‘Liên Kiều, em cũng nên thức dậy rồi!’ Giọng nói của Lãnh Thiên Dục lại lớn hơn chút nữa, lần này hắn đổi mục tiêu sang Liên Kiều khiến cô càng xấu hổ, luống cuống không biết nên làm gì bây giờ.

‘Thiên Dục? Sao cậu lại đến đây?’ Nghe tiếng của Lãnh Thiên Dục, Hoàng Phủ Ngạn Tước vội ngồi dậy mặc nhanh quần áo rồi mở cửa, vừa vặn nhìn thấy Lãnh Thiên Dục đang nhàn nhã tựa người vào khung cửa. Thấy hắn Hoàng Phủ Ngạn Tước giật mình hỏi.

‘Sau này mình giải thích cho cậu sau!’ Lãnh Thiên Dục vờ vai hắn mấy cái, sau đó nhìn về phía Liên Kiều đang ngượng ngùng bước tới ... ‘Em đi xem cô ấy đi!’

Liên Kiều sững sốt trước câu nói không đầu không đuôi của hắn, một lúc lâu sau cô mới hoàn hồn lại: ‘Chị?’

Lãnh Thiên Dục trầm ngâm gật đầu.

‘Chị ...’

Khi Liên Kiều chạy đến phòng ngủ cùng với Lãnh Thiên Dục thì trong phòng đã có rất nhiều người.

Mặc Di Nhiễm Dung, Thượng Quan Tuyền, người nhà Hoàng Phủ còn có một người lớn tuổi mà cô không quen biết, còn một người mà cô không tưởng tượng được là sẽ xuất hiện ở đây ...

‘Ông nội, sao ông lại đến đây?’

Thoạt nhìn sắc mặt của Hoa Đô lão nhân tiều tụy đi nhiều, khi ông nhìn thấy Liên Kiều liền đưa tay vẫy cô.

Liên Kiều ngoan ngoãn đi đến bên cạnh ông.

‘Ta đến thăm chị con.’

‘Chị?’

Ánh mắt Liên Kiều dời về phía sofa rồi trong khoảnh khắc hiện lên nỗi kinh hoàng khi thấy Dodo sớm chỉ còn hơi thở thoi thóp nằm nơi đó, gương mặt trắng bệch đến gần như trong suốt.

Lòng Liên Kiều chợt đau nhói, cô chậm chậm đi đến bên sofa ...

Như cảm nhận được sự xuất hiện của cô, Dodo chậm rãi mở mắt, trên gương mặt trắng bệch gian nan lộ ra một nụ cười, ‘Em cuối cùng cũng đến rồi, chị ...’

‘Chị ...’ Cảm giác bất an trong lòng Liên Kiều càng lúc càng rõ rệt, ánh mắt đầy vẻ hoảng hốt, cô lắp bắp hỏi ‘Sao lại như thế chứ? Sao chị lại trở thành như thế?’

‘Công lực của chị em hoàn toàn đã mất hết, không bao lâu nữa cô ấy sẽ ...’ Mặc Di Nhiễm Dung bước đến bên cạnh Liên Kiều, vành mắt của cô đỏ hồng, nói đến đây, giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào.

‘Chị ấy sẽ thế nào?’ Liên Kiều buột miệng hỏi, trong lòng nỗi bất an càng lúc càng đậm đặc.

Mặc Di Nhiễm Dung, hít sâu một hơi rồi lại thở dài, ‘Chết!’

Câu trả lời đơn giản chỉ có một chữ lại đủ mạnh làm sụp đổ toàn bộ sự kiên cường của Liên Kiều. Hai chân cô như nhũn ra, không chống đỡ nổi thân người nữa mà khụy xuống thảm.

‘Chị, sao lại như thế? Sao lại như thế chứ?’ Cô nắm chặt tay của Dodo, cảm nhận những ngón tay đang lạnh dần trong tay mình cả người Liên Kiều đều phát run.

Dodo không trả lời Liên Kiều chỉ bình tĩnh nhìn cô, trong đáy mắt vẫn là vẻ bình đạm thường ngày, không có chút gợn sóng nào, chỉ có thêm một chút thâm ý sâu xa.

‘Chị ...’ Liên Kiều nắm thật chặt tay cô, nghẹn ngào nói: ‘Chị đừng sợ, nhất định chị sẽ không sao đâu. Chị, chị ơi ...’ Cô nhìn về phía Mặc Di Nhiễm Dung, ánh mắt cầu xin: ‘Nhanh cứu chị em đi!’

Mặc Di Nhiễm Dung vô lực lắc đầu ...

‘Chị hết cách rồi. Chị của em ... cô ấy hạ Tuyệt Giáng cho chính mình. Chị không giải được ...’

‘Chị ...’ Liên Kiều đau lòng nhìn Dodo, ‘Sao chị phải làm như vậy? Vì cái gì chứ?’

Dodo rút cuộc cũng lên tiếng, giọng yếu ớt, bình đạm như nước, ‘Liên Kiều, quên người chị như tôi đi. Tôi với cô từ đầu đến cuối đều không phải là người của cùng một thế giới. Từ nhỏ đến đều như vậy!’

‘Không, chị là chị của em! Bất luận chị có thừa nhận đứa em này hay không thì đây cũng là sự thật không thể thay đổi được. Chị, chị tuyệt đối không được có chuyện gì nha. Em mới vừa tìm được chị thôi!’ Giọng Liên Kiều nghẹn nơi cổ họng, nước mắt đã bắt đầu trào ra từ đôi mắt màu tím.

Trên gương mặt trắng bệch của Dodo lộ ra một ý cười nhàn nhạt, ‘Đây là kết quả mà tôi muốn. Sau khi tôi biết thân thể của mình thì đã bắt đầu lên kế hoạch này, mà kết quả của nó chính là như vậy.’

Hoa Đô lão nhân nhin không được nữa, run run bước đến: ‘Cháu ... cháu gái của ông, sao cháu lại có thể ích kỷ như vậy chứ? Chẳng lẽ cháu không nghĩ đến người ông này sao?’

Dodo ngưng thần nhìn Hoa Đô lão nhân, ánh mắt vốn bình đạm chợt xẹt qua một tia ba động, cô nhẹ giọng nói: ‘Hoa Đô lão nhân, rốt cuộc hôm nay tôi cũng có vinh hạnh được gặp ông rồi. Xin tha thứ tôi không nhận các người, số mệnh của tôi vốn là như thế!’

Cả người Hoa Đô lão nhân run rẩy mãnh liệt, cho đến khi Hoàng Phủ Ngạn Tước tiến đến đỡ ông.

‘Đây rốt cuộc là chuyện gì? Người phụ nữ này sao lại ở trong “Hoàng Phủ”?’ Ánh mắt sắc bén của hắn lướt qua Dodo, trầm giọng hỏi.

‘Cô ấy không phải là chị của Liên Kiều sao? Nhưng cô ấy vẫn luôn muốn hại Liên Kiều?’

‘Ngạn Tước ...’ Liên Kiều kéo tay hắn, ngập ngừng không biết nên giải thích thế nào với hắn.

Ánh mắt bình đạm không biểu lộ chút cảm xúc nào của Dodo khi nhìn đến Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt trở nên vô cùng ôn nhu và quyến luyến, hoàn toàn không để ý đến vẻ lạnh lùng của hắn, yếu ớt nói: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, cảm ơn anh!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhíu mày, hắn nghĩ mãi cũng không ra có chuyện gì xảy ra.

‘Ngạn Tước ...’ Liên Kiều kéo tay Hoàng Phủ Ngạn Tước, ‘Chị ấy là chị em! Chị ấy là chị em!’

‘Anh biết!’ Giọng nói của Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn không mang theo chút cảm xúc nào nhưng nhìn thấy cô mong manh hơi thở như thế này hắn cũng không tiện nói ra những chuyện mình đang lo lắng.

Mỗi Dodo câu lên một nụ cười thỏa mãn dù ánh mắt đã bắt đầu mơ hồ nhưng cô vẫn miễn cưỡng mở to.

‘Chị, chị nhất định có cách tự cứu lấy mình đúng không? Chị nói cho em biết đi. Bất luận thế nào em cũng không để chị rời khỏi em đâu!’ Nước mắt Liên Kiều đã ướt đầm hai má, rơi cả lên gương mặt trắng bệch của Dodo.

Chương 46: Kết cuộc bất ngờ (3)

‘Khi tôi biết mình bẩm sinh đã có năng lực thi hành Giáng Đầu, tôi đã quyết định kết cục của mình là như thế này cho nên ngay từ lúc bắt đầu, Tuyệt Goáng không phải là luyện để đối phó cô mà chỉ là quá trình luyện nó bắt buộc phải làm tổn thương đến cô bởi vì trên người cô và tôi chảy cùng một dòng máu ... khụ khụ ...’ Nói đến đây, Dodo ho lớn một tràng ...

‘Chị ...’ Liên Kiều thấy vậy kinh hoảng gọi: ‘Ngạn Tước, gọi bác sĩ dùm em đi ...’

‘Liên Kiều ... vô dụng thôi!’ Dodo lên tiếng ngăn cản, ‘Điểm này chị cô rõ ràng nhất!’ Liên Kiều nhìn Mặc Di Nhiễm Dung, thấy cô vô lực gật đầu cả người cô đều phát run.

‘Chị, em không biết, thật sự không hiểu...’

Dodo gắng gượng lên tiếng: ‘Có hiểu hay không thì cũng đã qua rồi, tất cả cũng đã đến lúc kết thúc. Chỉ là ...’ Cô nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước, ánh mắt mang theo vô hạn tình ý, ‘Trước khi trả hết nợ máu, có thể yêu được người đàn ông này tôi đã thấy rất thỏa mãn rồi dù số phận đã định sẵn anh ta không phải dành cho tôi.’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhíu mày càng chặt, nghi hoặc nhìn cô.

Dodo mỉm cười, bên tai cô còn văng vẳng câu “Anh yêu em” hắn từng nói cho dù câu đó là dành cho “Liên Kiều”.

‘Cháu à ...’ Nước mắt già nua của Hoa Đô lão nhân cũng bắt đầu rơi, ông đau lòng khôn xiết nói: ‘Theo ông nội về nha đi, ông nội mang con về nhà!’

‘Không! Con bé phải theo tôi về!’ Ngay lúc đó, bá tước Williams, người này giờ vẫn luôn giữ im lặng, lúc này mới lên tiếng. Ông tuy tuổi đã cao nhưng trong từng cử chỉ động tác đều lộ ra nét quý tộc, lịch lãm ...

‘Hoa Đô lão nhân, đứa bé này từ nhỏ đến lớn đều ở bên cạnh tôi, theo lý phải theo tôi trở về mới đúng!’

Dodo nhìn bá tước Williams, nhẹ giọng nói: ‘Xin lỗi, đều là tại vì con, vì con mang trong người khả năng dùng Giáng Đầu Thuật bẩm sinh mà khiến cha chịu nhiều lời ra tiếng vào trong hoàng thất.’

‘Đừng nói vậy, con gái. Là tại ta không để ý đến cảm nhận của con. Con là đứa con gái ta nuôi dưỡng từ nhỏ đến lớn, ta đáng lý phải bảo vệ con thật tốt mới phải. Ta không nên để con rời khỏi ta.’ Bá tước Williams cũng rướm rướm nước mắt, toàn thân vì xúc động mà phát run, nói.

Dodo cười khổ: ‘Trước giờ con chưa từng hận cha, ngược lại, trong lòng con, ngài chính là cha con, còn hơn cả cha ruột, là người thân nhất của con.’

Bá tước Williams xúc động đến rơi lệ, ông thân thiết nắm lấy tay Dodo.

‘Hoa Đô lão nhân!’ Dodo gọi khẽ một tiếng. Hoa Đô lão nhân liền bước đến, run run nắm lấy tay kia của Dodo, nhìn cô mà đau lòng không thôi, ‘Tôi không thể gọi ông là ông nội, cũng giống như tôi không thể nhận Liên Kiều là em vậy. Số tôi đã định sẵn là một người không may, tôi sẽ mang đến điềm không may ọi người. Xin đừng trách tôi. Ngài phải giữ gìn sức khỏe thật tốt, đừng vì người như tôi mà đau lòng.’

‘Cháu gái ngoan ...’ Nước mắt của Hoa Đô lão nhân đã doanh tròn, ông nghẹn ngào không nói nên lời.

‘Chị ...’ Liên Kiều đau đớn gọi.

Dodo nhẹ vỗ tay cô, sau đó nhìn về phía Mặc Di Nhiễm Dung ...

Hiểu ý cô Mặc Di Nhiễm Dung bước đến gần, cô cố nén sự bi thương trong lòng, nghèn nghẹn nói: ‘Tôi biết cô muốn nói gì, cô yên tâm, tôi sẽ chiều cố Liên Kiều thật tốt!’

Lúc này Dodo mới yên lòng, cô gạt nhẹ đầu, trong mắt tràn đầy cảm kích.

Trong phòng, bầu không khí đột nhiên nhuộm một màu bi thương.

‘Hoàng Phủ tiên sinh ...’ Giọng nói của Dodo chợt vang lên, yếu ớt như ngọn đèn trước gió, bất kỳ lúc nào cũng có thể tắt, ‘Tôi còn một tâm nguyện sau cùng, không biết anh có thể giúp tôi hoàn thành tâm nguyện đó không?’

‘Xin cứ nói!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước trầm giọng nói, tuy rằng đối với cô gái trước mặt hắn vẫn luôn có khúc mắc chưa giải nhưng nhìn mọi việc đang diễn ra trước mắt, những điều mà hắn chưa làm rõ được vẫn còn đó nhưng ... người trước khi chết chắc lòng dạ cũng trở nên lương thiện, tin rằng sẽ không làm điều gì tổn hại đến Liên Kiều...

‘Xin anh, ôm tôi một lần, được không?’ Dodo yếu ớt lên tiếng khẩn cầu, dường như cô đã gom hết sức lực còn lại trong người mình để thốt lên yêu cầu này.

Nghe cô nói vậy Hoàng Phủ Ngạn Tước nhất thời sửng sốt, lúc hắn còn chưa phản ứng lại kịp thì Liên Kiều đã bước đến, kéo tay hắn, cầu khẩn: ‘Xin anh, đáp ứng chị em lần này đi!’

Cô biết, trong lòng chị Ngạn Tước chính là chồng mình, chính vì vậy trong lúc này chị đề xuất yêu cầu này cũng không tính là quá đáng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngạc nhiên nhìn Liên Kiều, trong lòng không hiểu vì sao cô lại đồng ý chuyện hoang đường này nhưng nhìn lại thấy Dodo chừng như chỉ còn một hơi thở yếu ớt, hắn cũng chỉ có thể gật đầu.

Ngồi xuống bên cạnh cô, cánh tay rắn rỏi của Hoàng Phủ Ngạn Tước vòng qua người Dodo, để cô tựa vào lòng mình ...

Dodo vô lực tựa người trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước, hắn cách cô thật gần, gần đến nỗi chỉ cần vươn tay là có thể chạm tới mặt hắn, nhưng mà ... vẫn là từ bỏ thôi.

‘Hoàng Phủ tiên sinh, cha nuôi của tôi tìm thấy tôi bị bỏ lại nơi vùng núi hoang dã vì vậy sau khi tôi chết, xin đem tôi chôn ở vùng núi hoang đó là được. Tôi muốn chờ, chờ cha mẹ ruột của tôi đến mang tôi về nhà.’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn gương mặt trắng bệch của Dodo, trong lòng cực kỳ phức tạp, ‘Sao lại phải khổ thế chứ?’

Dodo cười nhẹ, nói một cách yếu ớt: ‘Tôi chỉ muốn ... muốn hỏi thử họ xem ... họ có từng ... có từng yêu thương đứa con này không?’

Nước mắt Liên Kiều rơi như mưa, cô khóc không kèm chế được. Nếu sớm biết kết quả sẽ như thế này, cô nhất định sẽ đối xử với chị mình một cách khác hơn. Cho tới bây giờ cô mới nhận ra, thì ra so với chị mình hạnh phúc hơn nhiều lắm.

Trong phòng tiếng nước nở không ngừng vang lên khiến cho cả nhà Hoàng Phủ vốn vừa được giải trừ khỏi Giáng Đầu Thuật ngỡ ngàng không hiểu ắt giáp gì nhưng nghe tiếng khóc trong lòng vẫn không khỏi chua xót.

‘Xin anh, hứa với em được không?’ Dodo quyến luyến hít lấy mùi hương nam tính rất riêng của Hoàng Phủ Ngạn Tước, ánh mắt đầy chờ mong dù gương mặt đã càng lúc càng trắng bệch.

‘Tôi hứa với cô!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước trầm giọng nói, nhìn thấy ánh mắt càng lúc càng không có sức sống của Dodo, dù thế nào hắn cũng không đành lòng cự tuyệt.

Dodo nhẹ nhõm thở ra một tiếng, đôi tay không còn chút sức lực nào vẫn cố ôm lấy hắn ... ‘Xin ôm chặt em, được không?’

Hai tay Hoàng Phủ Ngạn Tước siết chặt cô một chút.

‘Có thể chết trong vòng tay người mình yêu, đời này xem như em không còn nuối tiếc gì.’ Cùng với mấy chữ sau cùng này, Dodo mỉm cười, thâm tình nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, đôi tay đang vòng qua người hắn từ từ rũ xuống, mắt cũng dần khép lại.

‘Chị ...’ Tiếng thét thê lương của Liên Kiều vang khắp căn phòng. Trong tiếng than khóc, mắt Dodo cuối cùng cũng nhắm lại, trong một khoảnh khắc đó, đất trời như kéo đầy mây đen, thiên không vần vũ.

Hoa Đô lão nhân và bá tước Williams đều không nén được nỗi đau trong lòng, ngay cả Thượng Quan Tuyên cũng khóc nức nở nhào vào lòng Lãnh Thiên Dục. Hoàng Phủ Anh thì sớm đã khóc không thành tiếng. Có thể nói, cả “Hoàng Phủ” đều chìm trong bầu không khí bi thương.

100. Đoạn Kết

Cuối cùng cũng đã đi hết chặng đường tưởng chừng rất dài này...

Có chút luyến tiếc không nỡ rời xa Tước ca nhưng mà ... haizz ... Tước ca giờ là của Liên Kiều rồi, chỉ đành quay sang Quý Dương ca thôi.

Hẹn gặp lại ở ĐKKHT nhé.

Đoạn kết

Đoạn kết (1)

Nhà Hoàng Phủ mua lại một phần ngọn núi để làm nơi chôn cất Dodo, toàn bộ trình tự mai táng và lễ nghi đều theo phong tục và truyền thống của người Mã Lai mà tiến hành.

Nơi vùng núi vốn thường ngày cực kỳ vắng vẻ nay bỗng có thật nhiều người, ai nấy đều nghiêm túc trong trang phục màu đen đứng nghiêm chỉnh trước mộ. Ngoại trừ người nhà của bá tước Williams và người của hoàng thất Mã Lai còn có đầy đủ người nhà Hoàng Phủ.

Qua sự giải thích của Lãnh Thiên Dục, cả nhà Hoàng Phủ rốt cuộc đã hiểu tất cả mọi chuyện xảy ra mấy ngày qua. Riêng Hoa Đô lão nhân và bá tước Williams sở dĩ ngày hôm đó kịp thời đến được “Hoàng Phủ” tất cả đều nhờ Lãnh Thiên Dục.

Hôm đó Lãnh Thiên Dục nhận được một cuộc gọi khẩn cấp, chính là do Hoa Đô lão nhân đánh đến. Trước đó Hoàng Phủ Ngạn Tước đã nói rõ thân phận của Dodo với Hoa Đô lão nhân. Khi Hoa Đô lão nhân chủ

động muốn gặp Dodo thì mới biết cô đã vào ở trong “Hoàng Phủ” hơn nữa còn dùng thân phận “Liên Kiều” mà xuất hiện thì Hoa Đô lão nhân đã hiểu mục đích của Dodo khi làm như vậy.

Với tuổi tác và kinh nghiệm của mình, Hoa Đô lão nhân đương nhiên không có hành động nào khinh suất. Sau khi biết được Lãnh Thiên Dục đã đến “Hoàng Phủ” ông liền chủ động tìm Lãnh Thiên Dục, cùng lúc liên hệ với bá tước Williams, hẹn nhau cùng đến “Hoàng Phủ”. Nào ngờ đó cũng là cơ hội để họ gặp Dodo một lần sau cuối.

Người đầu bạc tiễn người đầu xanh, điều này mà nói đối với Hoa Đô lão nhân là một sự đả kích nặng nề, thân thể vốn vẫn còn tráng kiện của ông chỉ qua mấy ngày mà đã tiêu tụy đi không ít. Huống gì ông đã đưa tiễn không chỉ một người đầu xanh ...

‘Xin hỏi ... cháu gái tôi khi còn sống với ngài trong hoàng thất Anh có xảy ra chuyện gì không?’ Đứng trước mộ Dodo, Hoa Đô lão nhân nhịn không nổi lên tiếng hỏi bá tước Williams.

Trên mặt bá tước Williams đầy vẻ hối lỗi, ông chưa vội trả lời Hoa Đô lão nhân mà chỉ nhìn ông bằng ánh mắt phức tạp sau đó cúi người thật sâu trước mặt Hoa Đô lão nhân ...

‘Ngài làm vậy ...’ Hoa Đô lão nhân không hiểu ngập ngừng hỏi.

‘Tất cả đều là do tôi sai!’ Williams buồn bã nhìn Hoa Đô lão nhân, ‘Đứa bé này lúc nhỏ đã rất khác với người thường hơn nữa, theo thời gian dần trưởng thành, trực giác bẩm sinh của con bé lại càng lúc càng mạnh, thậm chí là đối với Giáng Đầu Thuật không cần học cũng hiểu. Sự khác thường của con bé đã dẫn đến sự chú ý của nhiều người trong hoàng thất. Chính vì vậy tôi không thể không phái người đi điều tra thân phận thật sự của con bé. Khi tôi biết con bé là đứa bé mà hoàng thất Mã Lai đã chọn để đảm đương chức vụ Giáng Đầu Sư cao cấp nhất của hoàng thất thì quả thật tôi rất sửng sốt, đồng thời cũng tìm đủ mọi cách để che dấu điều này. Tuy nhiên ... giấy không gói được lửa, rốt cuộc cũng bị người trong hoàng thất phát hiện ra. Họ rất sợ hãi những truyền thuyết về lời nguyền của hoàng thất Mã Lai, cho rằng đứa bé này sẽ mang đến sự không may cho tất cả mọi người trong hoàng thất. Cứ như thế, con bé lớn lên dưới ánh mắt kỳ thị và lo lắng của mọi người. Rốt cuộc có một ngày con bé không chịu nổi nữa mà bỏ nhà ra đi.’

‘Nói như vậy, ngày đã sớm biết con bé là cháu gái của Hoa Đô tôi? Nếu như mọi người đã không thể tiếp nhận con bé, vì sao không để nó trở lại bên cạnh tôi? Con bé là cháu gái tôi, ngài có tư cách gì quyết định che dấu tất cả những sự thật này chứ?’ Nghe những chuyện xảy ra với Dodo, Hoa Đô lão nhân không giấu được sự tức giận, ông run giọng nói.

‘Hoa Đô lão nhân, đối với chuyện này tôi vẫn luôn cảm thấy thật có lỗi với ngài cho dù tôi chính là người cứu con bé, mang nó từ chính vùng núi này trở lại với cuộc đời. Tôi tin rằng hoàng thất Mã Lai của các người cũng cho rằng con bé là người mang lại điềm xấu cho nên tôi mới mạo hiểm che dấu thân phận của con bé lần nữa, chính là vì muốn cho con bé có một cuộc sống bình thường. Chỉ có điều ...’ Bá tước Williams nhẹ giọng giải thích.

‘... Chỉ có điều, cô ấy mang trong mình một bản lĩnh thực thi Giáng Đầu Thuật trời sinh, nhưng bởi không được luyện tập nhiều nên mới vô tình tạo nên án mạng trong hoàng thất, chính vì vậy cô ấy mới rời khỏi hoàng thất.’ Mặc Di Nhiễm Dung không đợi bá tước Williams nói hết mà chen vào nhưng ánh mắt vẫn nhìn về phía Hoa Đô lão nhân.

Cả người Hoa Đô lão nhân vẫn đang run rẩy. Lúc này Liên Kiều được Hoàng Phủ Ngạn Tước dìu đứng dậy, cô sớm đã khóc không thành tiếng ...

‘Ngạn Tước ...’ Cô nhìn hẩn, ‘... thì ra anh sớm đã biết chị là chị của em sao? Tại sao anh không nói cho em biết? Tại sao chứ?’

‘Anh ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhất thời không biết phải giải thích sao.

‘Đều tại em không tốt. Nếu như em biết chị có nỗi khổ trong lòng như vậy, em nhất định sẽ cư xử khác hơn, cố gắng tìm cách giúp đỡ, an ủi chị chứ không phải hận chị ấy.’ Đây là nỗi tự trách lớn nhất trong lòng Liên Kiều.

‘Nha đầu, xin lỗi em.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đau lòng ôm cô vào lòng, hẩn không biết nên nói gì với cô để cô có thể nguôi ngoai nỗi đau và thôi tự trách bản thân nữa. Chỉ là ... không ngờ mọi chuyện lại kết thúc

như vậy.

Mặc Di Nhiễm Dung bước đến, nhẹ vỗ vỗ vai cô như an ủi, cô thở dài một tiếng ... ‘Thực ra ... ngay từ lúc bắt đầu Dodo đã thiết kế ình một kết cuộc như vậy rồi.’

Liên Kiều cả người cứng đờ, mọi người nghe vậy cũng ngơ ngác không hiểu.

Lúc này Mặc Di Nhiễm Dung mới chậm rãi kể lại tất cả mọi chuyện mà tối qua cô được biết ...

... Dodo tuy là được bá tước Williams của hoàng thất Anh mang về nuôi dưỡng nhưng huyết thống Mã Lai chảy trong người cô là không thể thay đổi được, trực giác và bản lĩnh thực thi Giáng Đầu Thuật trời sinh cũng vậy, bởi vậy đương nhiên là cũng sẽ phải chịu lời nguyền của gia tộc. Trời sinh cô đã là người không mang đến điềm may, điều này rõ ràng đã ứng nghiệm, đã mang đến cái chết bất đắc kỳ tử cho người của hoàng thất nước Anh.

Liên Kiều tuy cũng có những điểm tương đồng với cô ấy, cũng có trực giác trời sinh nhưng may mắn là Liên Kiều không có bản lĩnh thực thi Giáng Đầu Thuật giống Dodo. Đây là nguyên nhân chính khiến cho Dodo ngay từ lúc mới sinh ra đã được người trong gia tộc ghi vào trong gia phả. Nếu như cô ấy trưởng thành trong hoàng thất Mã Lai, đương nhiên cha mẹ cô ấy có thể sẽ phải bị uy hiếp đến tính mạng bởi lời nguyền đó, mà như vậy cô ấy sẽ thuận lợi trở thành một Giáng Đầu Sư tài năng hiếm có mà hoàng thất Mã Lai mong đợi, trở thành Giáng Đầu Sư quyền uy nhất của hoàng thất.

Nhưng điều đáng buồn nhất ở một Giáng Đầu Sư chính là ... không thể làm chủ số mạng của mình. Dodo cũng vậy. Cô ấy không muốn trở về hoàng thất Mã Lai làm hại cha mẹ mình sau đó trở thành Giáng Đầu Sư nhưng cũng không thể sống như một người bình thường. Trong thế giới của cô ấy sớm đã định sẵn kết cục là bi kịch vì vậy ngay từ lúc bắt đầu cô ấy chỉ luyện tập Tuyệt Giáng, một loại Giáng Đầu Thuật mà ngay cả Mặc Di Nhiễm Dung cũng muốn tránh thật xa.

Dodo hạ Tuyệt Giáng cho chính mình bởi vì cô vẫn luôn tin tưởng vào truyền thuyết đã lưu truyền bao đời nay trong hoàng thất Mã Lai rằng ... nếu như một Giáng Đầu Sư muốn kiếp sau của mình chỉ là một người bình thường thì chỉ có thể thông qua Tuyệt Giáng mà đạt được ước nguyện đó bởi vì muốn luyện thành Tuyệt Giáng hoàn toàn là nhờ máu tươi, bởi vậy khi một Giáng Đầu Sư mất đi sinh mệnh, máu tươi trên người đã được dùng để trả hết nợ âm. Đây cũng là lý do vì sau trước lúc chết, gương mặt của Dodo lại nhợt nhạt đến đáng sợ như vậy. Nói một cách chính xác chính là ... đã trả xong nợ máu.

Dodo biết rất rõ ràng lúc luyện tập Tuyệt Giáng nhất định sẽ làm tổn thương đến Liên Kiều bởi vì trên người hai người chảy cùng một dòng máu. Sở dĩ cô quyết định vẫn tiếp tục luyện Tuyệt Giáng là vì cô biết còn có Mặc Di Nhiễm Dung, Liên Kiều cho dù có bị thương gì cũng sẽ không quá nghiêm trọng bởi vì Mặc Di Nhiễm Dung nhất định sẽ giúp cô.

Nhưng ... tất cả những kế hoạch của Dodo sau khi gặp Hoàng Phủ Ngạn Tước đều trở nên ngoài ý muốn...

... Lần đầu tiên gặp Dodo đã đem lòng yêu Hoàng Phủ Ngạn Tước, chính vì vậy trong thời hạn mà cô đặt ra cho Tuyệt Giáng còn có thêm một bước, đó chính là “tiến vào ”Hoàng Phủ“, thay thế vị trí của Liên Kiều, đoạt lấy tình yêu thương của Hoàng Phủ Ngạn Tước, cho dù chỉ là trong vài ngày ngắn ngủi cô cũng cam tâm tình nguyện.

Nữ nhân ... vốn luôn có tính ích kỷ nhưng sự ích kỷ của cô rõ ràng là khiến người ta vừa sợ vừa thương. Nói một cách chính xác ... vốn không có chuyện kỳ hạn cuối để giải Giáng cho Hoàng Phủ Ngạn Tước là mười hai giờ đêm qua như Dodo đã từng nói mà chỉ là thời hạn mà cô ấy hạ Tuyệt Giáng cho chính mình đã bắt đầu đếm ngược thời gian, cái mà cô ấy chờ đợi chỉ là một sự giải thoát!

Sở dĩ Dodo có thể gạt được tất cả mọi người, bao gồm cả Mặc Di Nhiễm Dung là bởi vì Giáng Đầu Thuật của cô vốn là cao hơn của Mặc Di Nhiễm Dung nhiều. Hơn nữa Mặc Di Nhiễm Dung lại không có trực giác trời sinh như của cô. Theo lời Dodo tối hôm đó chính miệng nói cho Mặc Di Nhiễm Dung, mỗi người đều có một vận mệnh riêng, một hạnh phúc riêng của bản thân.

Hạnh phúc của Mặc Di Nhiễm Dung chính là bởi cô vốn không phải là người mà gia tộc chọn làm Giáng Đầu Sư hàng đầu của hoàng thất, bởi vậy lời nguyền của gia tộc đối với cô vốn không có ảnh hưởng lớn.

Hạnh phúc của Liên Kiều lại là vì tuy cô có trực giác bẩm sinh rất mạnh nhưng khả năng về Giáng Đầu Thuật của cô chỉ bằng như một cô gái bình thường, lại có thể tìm được người đàn ông mà mình yêu thương.

Còn Dodo ... Hạnh phúc của cô chính là rốt cuộc đã có cơ hội giải thoát, chờ đợi một cuộc sống bình thường ở kiếp sau!

Lời của Mặc Di Nhiễm Dung rốt cuộc đã dừng nhưng lòng mọi người ai nấy đều đang dậy sóng dù ngoài mặt cực kỳ trầm mặc. Tất cả những điều này đều nằm ngoài dự liệu của họ.

Liên Kiều suy sụp quỳ trước mộ của Dodo, thật lâu cũng không thể thuyết phục được bản thân tin vào những gì mình vừa nghe thấy. Lòng cô đau đến vỡ vụn. Ông trời thật trêu người, cho cô tìm về được tình yêu, hạnh phúc của mình thì lại mất đi một phần tình thân quan trọng khác, đây có lẽ sẽ là nỗi khổ đeo đẳng cô cả đời.

Gió nhẹ thổi qua, mùi hương của những đóa hoa đặt trước mộ thoang thoảng bay rồi tản mát về phía chân trời...

Đoạn kết (2)

Trên bầu trời trong xanh, bóng dáng một chiếc máy bay tư nhân xẹt qua rất nhanh rồi mất đi không chút dấu vết, bay thẳng đến đích đến đã định trước – Nhà thờ Saint John.

Đây là nơi tổ chức hôn lễ muộn màng của Hoàng Phủ Ngạn Tước và Liên Kiều. Khắp nơi đã được sắp xếp thỏa đáng, mỗi một góc nhỏ đều được bố trí đội bảo an, đội chống khủng bố cùng một hệ thống an ninh cực kỳ cẩn mật mục đích là để phòng ngừa thảm kịch giống như trong hôn lễ của Lăng Thiếu Đường xảy ra lần nữa.

Mãi ba tháng sau cái chết của Dodo tâm trạng u buồn Liên Kiều mới có chút cải thiện. Dưới sự dỗ dành cùng nài nỉ của Hoàng Phủ Ngạn Tước cô mới miễn cưỡng gật đầu đồng ý cùng hắn cử hành nghi thức kết hôn. Đây hoàn toàn là do Kỳ Hinh vô ý lỡ lời nói một câu ... kết hôn thật mệt chết người khiến cho Hoàng Phủ Ngạn Tước suýt nữa thì tức đến hôn mê.

Liên Kiều vốn tính vẫn còn ham chơi, bắt cô chịu đựng hoàn cảnh bị câu thúc cùng sự chú mục của nhiều người như vậy, Hoàng Phủ Ngạn Tước không thể không sợ cô đến lúc cử hành hôn lễ lại trốn mất. Còn may ... Liên Kiều cuối cùng cũng nói như đinh đóng cột với hắn, đảm bảo sẽ không làm loạn trong lễ cưới nên hắn cũng yên tâm đôi chút.

Ngợp trời hoa tươi đã tiết lộ rõ ràng niềm hạnh phúc và lãng mạn mà Hoàng Phủ Ngạn Tước dành riêng cho cô vợ yêu của mình. Các vị khách đều là những nhân vật hàng đầu của các tập đoàn, xí nghiệp trên khắp thế giới cùng rất nhiều chính khách và quan viên, ai nấy đều nôn nóng muốn xem thử diện mạo của tổng tài phu nhân của Hoàng Phủ tài phiệt danh giá.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không quên xuất thân Mã Lai của vợ mình, nên đã chu đáo thu xếp, ngoại trừ những lễ nghi của Tây phương, trong hôn lễ này còn có thêm không ít tập tục truyền thống của người Mã Lai.

Trong giáo đường rộng mênh mông vang vọng tiếng hòa ca của dàn nhạc, những giai điệu thánh khiết như tiếng của những thiên thần đang dâng lên lời chúc phúc. Ánh mặt trời nghiêng chiếu xuống nóc giáo đường, ánh sáng xuyên qua những tấm kính thủy tinh nhiều màu sắc trên nóc giáo đường khiến nó càng thêm lung lẫy.

Tất cả đều được chuẩn bị kỹ càng chỉ đợi khoảnh khắc thần thánh kia ...

‘Liên Kiều em điên rồi! Nếu như Ngạn Tước cùng mấy người kia biết được chuyện này nhất định cũng sẽ phát điên!’ Kỳ Hinh trợn to mắt nhìn cô gái trong chiếc váy ngắn đứng trước mặt mình, gian nan nuốt một ngụm nước bọt.

Liên Kiều, cũng chính là tân nương đáng lý phải mặc áo cưới vào giờ phút này lại đang mặc trên người trang phục đạo phật, điều này cũng quá khoa trương đi! Nhưng càng khoa trương hơn là ... trên lưng cô còn có một chiếc ba lô to không biết đang đựng thứ gì, nhìn sơ qua thì giống như một cuộn giấy gì đó.

‘Sẽ không bị phát hiện đâu! Tiểu Tuyền là cao thủ hóa trang kia mà, mấy người chúng ta len lén trốn khỏi đây tuyệt đối sẽ không bị phát hiện đâu!’ Liên Kiều hào hứng nói.

Mắt Kỳ Hình càng tròn to hơn khi nhìn thấy sau lưng Liên Kiều là Thượng Quan Tuyền, còn có ... Sầm Tử Tranh!

‘Tiểu Tuyền, không phải em cũng đi theo cô ấy chứ?’ Kỳ Hình hoang mang hỏi.

Nào ngờ Thượng Quan Tuyền cũng đầy hứng phấn nói: ‘Hình Nhi, chị không biết chứ Liên Kiều thật giỏi lắm nha, cô ấy đánh cược với bạn đồng học tham gia cuộc thi cổ động, không ngờ lại được chọn vào đội tuyển cổ động đi thi giành cúp thể giới nha. Em cũng rất thích bộ môn đó, nhân cơ hội này đi gặp những minh tinh thể dục đó luôn, tiện thể làm một chuyến du lịch luôn!’

‘Em nói gì?’ Kỳ Hình đột nhiên thét lên một tiếng, không còn để ý gì đến hình tượng thực nữ trước giờ nữa, ‘Đường đường là Hoàng Phủ phu nhân lại muốn làm đội viên của đội tuyển cổ động?’ Trời ạ, ai cứu cô với, cô sắp ngất mất rồi ...

Kỳ Hình lại dùng ánh mắt khó tin nhìn về phía Sầm Tử Tranh, ‘Tử Tranh, sao em lại không khuyên họ chứ?’

Sầm Tử Tranh vô lực thở dài một tiếng ... ‘Khuyên thì có tác dụng gì chứ? Chị xem, bọn họ nhìn hùng hục quyết tâm như vậy chị nói em khuyên họ có nghe không?’

‘Nhưng mà Tiểu Tuyền cô ấy ...’

‘Em biết, em biết cô ấy đang có thai nhưng em lại không thể làm phản đồ làm lộ bí mật của họ. Chị biết đó, “Cỏ may mắn” của Tiểu Tuyền lợi hại như vậy, Liên Kiều lại học được không ít tuyệt kỹ phi đao, em mà phản bội bọn họ thì kết cục sẽ rất thảm. Cho nên ... em chỉ đành chịu đau chịu khổ đi theo bọn họ làm bảo mẫu thôi.’ Sầm Tử Tranh lại thở dài một tiếng.

Kỳ Hình lúc này đã hoàn toàn suy sụp, thế giới trước mặt cô chùng như cũng sụp đổ theo. Trước khi gặp được Liên Kiều cô vẫn luôn cho rằng thế giới này cực kỳ đơn giản, điều gì cũng sẽ đi theo quy luật.

Lúc này Liên Kiều mới bước nhanh đến trước mặt cô, chậm rãi nói: ‘Hình Nhi, chị phải suy nghĩ thật kỹ nha, ba người bọn em bây giờ là đứng cùng một chiến tuyến đó nha, là chị nói kết hôn rất vất vả mà, hơn nữa ngày thi đấu gần kề như vậy, em nhất định phải đi tham gia. Nếu chị không đi thì chị nhất định sẽ bị bốn người họ bức cung, phiền chết luôn đó!’

Nghe vậy Kỳ Hình không khỏi rùng mình, ‘Ai ... ai nói chị không đi? Em với Tiểu Tuyền đều rất ham chơi, chị đương nhiên phải cùng với Tử Tranh đi theo để chiếu cố hai người rồi!’

Nói đùa sao, bọn họ ba người đi chơi vui vẻ là thế cô thế nào lại muốn ở lại đây làm vật hy sinh chứ?

‘Liên Kiều, em đã suy nghĩ kỹ chưa đấy? Đào hôn đó nha, không phải chuyện nhỏ đâu!’ Sầm Tử Tranh dè dặt lên tiếng.

Liên Kiều còn chưa trả lời thì Thượng Quan Tuyền đã xua tay ... ‘Sợ gì chứ? Chị biết lần này cuộc thi giành cúp lần này tụ tập bao nhiêu minh tinh thể dục không? Hơn nữa đám cưới đúng là mệt chết người mà.’ Tính ham chơi trong Thượng Quan Tuyền hoàn toàn bộc lộ ra hết.

Liên Kiều nghe vậy gật đầu liên tục, ‘Đúng đó, với lại em đã trộm bức tranh trong phòng ngủ đi rồi.’

Kỳ Hình kinh hãi cố kìm một tiếng kêu.

‘Em nghe Tiểu Ngưng nói, bức tranh này là lúc đó Ngạn Tước đầu giá mua được với giá sáu triệu đô, giờ đem nó đi cầm thì chúng ta không cần phải lo chuyện lộ phí rồi!’ Đôi mắt màu tím của Liên Kiều nghich ngợm đảo một vòng, ‘Bằng không chỉ cần chúng ta vừa quẹt thẻ thì bọn họ sẽ phát hiện ra hành tung của chúng ta ngay!’

Kỳ Hình trở mắt nhìn Liên Kiều, ‘Em quả thật đã suy nghĩ chu toàn rồi, hơn nữa hình như là rất có kinh nghiệm thì phải.’

Liên Kiều đắc ý vỗ nhẹ bức tranh nói: ‘Thời gian gấp lắm rồi, chúng ta mau hành động thôi!’

Kỳ Hinh cùng Sầm Tử Tranh bốn mắt nhìn nhau, không nói nên lời ...

‘Không tệ lắm nha, chú rể hôm nay tinh thần rất tốt!’ Trong phòng chờ chỉ có bốn người của tứ đại tài phiệt. Bàn tay to của Cung Quý Dương vỗ mạnh mấy cái lên vai Hoàng Phủ Ngạn Tước, vui vẻ nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy tức giận đến xanh mặt.

‘À ... xem cậu thế này chắc là đã biết mình định nói gì rồi phải không? Chuyện đó ... nghe nói cậu trước đó còn ôm nhầm cô dâu thì phải? Hô hô ... Liên Kiều còn chưa lột da cậu sao? Ô ...’ Miệng Cung Quý Dương đột nhiên bị một miếng bánh ngọt nhét vào khiến cho cậu nói dở dang nghẹn lại nơi cổ họng.

‘Khụ khụ ... khụ ...’ Thật không dễ dàng mới nhè miếng bánh ra được, hắt chỉ tay về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước, tức tối nói: ‘Cậu ... cậu mưu sát anh em!’

Đoạn kết 3:

Hoàng Phủ Ngạn Tước phỉ phỉ tay: ‘Ai kêu cậu cứ cười khi thấy người khác gặp họa thế hả?’

Phiiii ...

Đứng bên cạnh hai người đang bận bịu sửa sang lại chiếc cà vạt, Lăng Thiệu Đường rớt cuộc nhìn không nổi nữa cười ra thành tiếng, ‘Quý Dương, còn muốn ném mùi khở sở nữa sao? Nói nhỏ cho cậu biết nha, điều đó là tử huyết của Ngạn Tước, tuyệt đối không được nhắc tới. Không tin cậu nói lại lần nữa xem Ngạn Tước co ném cậu lên phi cơ đưa trở về nhà, khỏi cần tham gia hôn lễ nữa.’

Cung Quý Dương bắt măn cầu nhàu: ‘Thật là không có lương tâm, có bà xã liền quên ngay anh em!’

Lãnh Thiên Dục lười nhác ngả lưng vào sofa, nhắm mắt nhìn về phía Lăng Thiệu Đường đang điệu đà với chiếc cà vạt, không nhìn được lên tiếng: ‘Tớ nói cậu này Thiệu Đường, cậu điệu đà làm gì, hôm nay làm rể phụ là tớ chứ không phải cậu. Chỉ có mỗi cái cà vạt mà đã loay hoay mất mười phút rồi. Cậu còn điệu đà hơn cả phụ nữ nữa đó!’

‘Cậu này cậu có nói nhầm không đó? Sao rể phụ lại là cậu được chứ? Minh mới là rể phụ mà!’ Lăng Thiệu Đường đột ngột xoay người lại, lên tiếng kháng nghị.

Cung Quý Dương tức cười nhìn hai người, ‘Hai cậu nên đi soi gương lại xem, lớn tiếng như vậy không biết xấu hổ sao hở Thiệu Đường. Đã từng nghe nói chú rể phụ là người đã kết hôn hay chưa? Cậu đều là người đã kết hôn rồi, còn ở đây làm loạn cái gì? Còn cậu nữa ... họ Lãnh kia, nghe nói Tiểu Tuyên mang thai phải không? Đều sắp làm cha rồi còn chạy đi làm rể phụ gì nữa? Đúng là ... mặt mũi của tứ đại tài phiệt bị các cậu làm mất hết rồi!’

‘Ý của cậu là chỉ có cậu là đủ tư cách làm rể phụ sao?’ Lãnh Thiên Dục và Lăng Thiệu Đường cùng nhìn nhau sau đó nhìn hắt một cách không hảo ý, không hèn mà cùng lên tiếng.

Cung Quý Dương háng giọng, chưa vội trả lời mà đi đến trước gương, chỉnh lại nút thắt cà vạt cho chỉnh tề sau đó mới chậm rãi lên tiếng: ‘Không nhìn thấy cà vạt của tớ là do Tranh Tranh nhà tớ đích thân làm cho tớ sao? Đương nhiên là chỉ có tớ mới có tư cách làm chú rể phụ thôi.’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không khỏi đưa tay chống trán, vô lực cười: ‘Thật là phiền chết tớ. Chỉ có mỗi vai rể phụ này mà ba người các cậu cãi nhau từ tháng trước đến hôm nay là ngày cử hành hôn lễ rồi mà vẫn chưa phân thắng bại sao?’

Bên ngoài khách khứa đã đến đông lắm rồi, trong mắt bọn họ, người của tứ đại tài phiệt thần bí và nghiêm túc như vậy chắc họ không thể tưởng tượng được, trong phòng chờ này lại là một cảnh nực cười như vậy? Chỉ có điều, chuyện này mãi rồi Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng quen.

Ngay lúc ba người kia còn đang tranh cãi quyết liệt xem ai sẽ là rể rể thì Hoa Đô lão nhân nét mặt khẩn trương bước vào phòng chờ: ‘Ngạn Tước, Tước Nhi, xảy ra chuyện rồi’

Nghe vậy bốn người không hèn mà cùng yên lặng trở lại, Hoàng Phủ Ngạn Tước đứng bật dậy, nụ cười trên mặt đã đông cứng lại, hắt dè dặt lên tiếng: ‘Chuyện gì vậy ông nội?’

Không phải chứ, chẳng lẽ ...

‘Ông nội, Liên Kiều xảy ra chuyện gì sao?’

Hoa Đô lão nhân nhìn hấn, nét mặt càng lúc càng không được tự nhiên, ‘Tước Nhi, ta thật có lỗi với con, con tự mình xem đi!’

Nói xong liền đẩy một phong thư vào tay hấn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vội vàng mở ra, ba người còn lại cũng khấn trương chen vào xem ...

‘Ngạn Tước,

Bởi vì ngày hôn lễ quá gần ngày thi đấu cho nên em suy nghĩ kỹ càng rồi mới quyết định tham gia cuộc thi cổ vũ này. Đây dù sao cũng là cuộc thi cúp quốc tế nha, em và Tiểu Tuyền đều rất muốn đến đó xem các ngôi sao biểu diễn. Với lại ... còn có Tử Tranh và Hình Nhi đều cùng đi với bọn em. Anh không cần lo lắng đâu, em trở về sẽ kết hôn bù lại, ông xã yêu dấu!

Liên Kiều’

Sắc mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước thật khó coi mà ba người còn lại thì cũng chẳng hơn gì.

Đáng chết thật! Hoàng PhủNgạn Tước rửa thầm một câu.

Cái gì mà thi đấu, cái gì mà cúp quốc tế chứ? Đội cổ vũ??? Kết hôn chuyện lớn như vậy chẳng lẽ lại không bằng đi xem mấy minh tinh, tinh tinh gì đó biểu diễn sao? Nếu như cô thật muốn xem bọn họ, hấn lúc nào cũng có thể để cô đi xem. Vậy mà ... chết tiệt!

‘Nói như vậy ... vợ của mình Hình Nhi cũng bị vợ của cậu dẫn đi rồi sao?’ Lăng Thiệu Đường nhìn Hoàng PhủNgạn Tước, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

‘Càng nực cười hơn là ... đi xem các đội cổ vũ thi đấu???’ Lãnh Thiên Dục cũng không nén được cơn tức.

‘Tranh Tranh của mình cũng chạy theo bọn họ sao?’ Cung Quý Dương hí mắt, giọng nói càng lúc càng lộ vẻ nguy hiểm.

Tiếng chuông cảnh giác trong lòng Hoàng PhủNgạn Tước chợt rung lên.

‘Này này này, ba người các cậu ... đây là thái độ gì chứ? Các cậu cũng thấy rồi đó, mình cũng là người bị hại mà ...’ Nhìn thấy ba người bạn thân đang cùng lúc đi về phía mình, hấn cảnh giác lui về sau mấy bước.

‘Đều là bởi vì cậu dạy vợ không nghiêm, gián tiếp hại đến bọn tớ!’ Lăng Thiệu Đường nghiêng răng nói.

‘Trừng phạt hấn thế nào đây?’ Lãnh Thiên Dục háng giọng.

‘Đánh một trận!’ Cung Quý Dương vừa dứt lời thì ba người đã như hổ đói vồ mồi, đè Hoàng PhủNgạn Tước xuống sofa dúi ấy quyền khiến Hoa Đô lão nhân trợn mắt, nhìn đến gần người.

‘Này, mấy người các cậu muốn mình đổ máu trong lễ cưới sao chứ!’ Hoàng PhủNgạn Tước đẩy lùi ba người, đưa tay vuốt phẳng chiếc áo sơ mi đã nhăn nhúm, chỉnh lại cà vạt, lớn tiếng nói, ‘Mình rất muốn biết, bốn người bọn họ làm thế nào thoát khỏi hôn trường chứ? Mình đã tăng cường hệ thống bảo an, thế nào lại để cho cô dâu cùng ba người trốn thoát dễ dàng vậy chứ?’

Bầu không khí thoáng chốc trở nên cực kỳ yên lặng, Cung Quý Dương là người có phản ứng đầu tiên, ‘Thiên Dục ...’ Hấn nhìn về phía Lãnh Thiên Dục, nheo mắt, sau đó bước đến ôm lấy mặt hấn xoay về phía mình để mắt Lãnh Thiên Dục nhìn thẳng vào mắt hấn.

Lãnh Thiên Dục cười gượng gạo: ‘Cái đó ... cái này ... Quý Dương, nhìn kỹ hôm nay cậu rất đẹp trai nha! Cái chức rể phụ này ngoài cậu ra không ai xứng đáng làm!’

‘Đáng chết!’ Lăng Thiệu Đường lúc này cũng có phản ứng, hấn bước đến kéo Cung Quý Dương ra, hung hăng trừng Lãnh Thiên Dục, âm trầm nói: ‘Tiểu Tuyền ... cô ấy biết cải trang!’

Lãnh Thiên Dục cười gượng gạo, ngượng ngùng nhìn ba người anh em tốt của mình, ‘Chắc là vậy rồi!’

‘Đánh hấn một trận cho tót!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước quát khẽ một công, xông đến đê Lãnh Thiên Dục xuống sofa, hai người kia cũng không chậm trễ, lại một màn “võ thuật” biểu diễn cực kỳ hào hứng.

‘Ai ya ... các con đừng đánh nữa, còn không mau đuổi theo đi! Chúng nó chắc còn chưa đi xa đâu!’ Hoa Đô lão nhân sốt ruột lên tiếng.

Một câu này của ông thức tỉnh bốn người, ai nấy nhìn nhau không nói tiếng nào, sau đó vội vàng chạy đi.

Dưới ánh mặt trời, giáo đường vẫn uy nghiêm sừng sững, khách khứa tụ tập đông đúc chờ đợi một hôn lễ thể kỷ, không ai để ý đến bốn người đàn ông đang vội vàng chạy ra ngoài đuổi theo người trong lòng mình.

(Toàn thư hoàn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-dai-tai-phiet-gap-go-dai-nhan-vat-ty-phu>